

Giới thiệu Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch

Tựa truyện: Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch

Tác giả: Ngân Tiểu Bảo

Thể loại: ngôn tình sắc

Nội dung truyện online: "Ách. . . . . Lê tổng, trong hạ bộ lớn như vậy Nana có thể có một vai diễn?"

"Nhìn biểu hiện của cô đã."

"À, ách. . . . ."

Bên hồ, một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ kịch liệt đang đưa, nữ nhân không một mảnh vải đang ra sức biểu hiện.

Da trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, ba vòng hoàn mỹ.

Ám quang trung, cô từ từ nhắm hai mắt, vừa đang đưa thân thể lấy lòng nam nhân, vừa hưởng thụ chuyện hoan ái sung sướng, tiếng rên la càng phát ra không minh bạch, ngay cả bầu không khí cũng có chút nập mờ.

So với nữ nhân, nam nhân mặc chỉnh tề, quần áo sạch sẽ không có một nếp nhăn, trên mặt còn mang một kính mát, hoàn toàn là một tình huống tiêu khiển.

Chắc chắn, cái dạng này, thấy thế nào hẳn làm ra. . . . . cái loại chuyện này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ở vùng ngoại thành không có người ở, bên bờ hồ trong rừng trúc, truyền đến một trận âm thanh kỳ quái mà dồn dập, có cả một trận hơi thở theo gió thổi tới. . . . .

"Ách. . . . . Lê tổng, trong hạ bộ lớn như vậy Nana có thể có một vai diễn?"

"Nhìn biểu hiện của cô đã."

"À, ách. . . . ."

Bên hồ, một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ kịch liệt đang đưa, nữ nhân không một mảnh vải đang ra sức biểu hiện.

Da trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, ba vòng hoàn mỹ.

Ám quang trung, cô từ từ nhắm hai mắt, vừa đang đưa thân thể lấy lòng nam nhân, vừa hưởng thụ chuyện hoan ái sung sướng, tiếng rên la càng phát ra không minh bạch, ngay cả bầu không khí cũng có chút nập mờ.

So với nữ nhân, nam nhân mặc chỉnh tề, quần áo sạch sẽ không có một nếp nhăn, trên mặt còn mang một kính mát, hoàn toàn là một tình huống tiêu khiển.

Chắc chắn, cái dạng này, thấy thế nào hẳn làm ra. . . . . cái loại chuyện này chứ.

Nấp trong rừng trúc, Cố Tiểu Ngải liên tục thở dài, trong tay cầm một máy ảnh vài lần giờ lên lại hạ xuống.

Quên đi, dù sao người nam nhân này cũng chỉ là phối hợp diễn.

Đưa màn ảnh gần hơn, tiêu cự nhắm ngay chỗ nữ nhân nhiệt tình trên thân nam nhân, vừa chụp vừa ghi hình.

Thật không nghĩ tới hôm nay có thể chụp được ảnh bạo như vậy!

Tiếng thở gấp không ngừng của nữ nhân chính là ngôi sao Quan Nana. . . . .

【 Quan Nana một thế hệ ngọc nữ biến dục, ở vùng ngoại thành vụng trộm cùng nhân tình trên xe 】

Nghĩ tới tiêu đề kích thích như vậy, báo tuần này nhất định có thể bán rất nhiều a! Ha ha ha, kích thích quá !

"Lệ tổng, người ta biểu hiện như vậy. . . . . anh. . . . . còn không hài lòng. . . . ."

Thanh âm yêu kiều như vậy, Cố Tiểu Ngải thân là nữ nhi nghe lén còn chần động, huống chi nam nhân, nhất định là huyết mạch phun trào.

Nhưng là trên xe, nam nhân trẻ tuổi coi như là chuyện bình thường, khẩu khí lạnh như băng, bàn tay thon dài nâng cằm mềm mại của Quan Nana: "Khí lực chỉ có như vậy? Buổi sáng chưa ăn cơm sao?"

Này, đều vận động hơn nửa giờ. . . . . Ăn nhiều cơm hơn nửa cũng muốn tiêu hóa rồi được không. . . . .

Quan Nana trên mặt ngượng ngùng hiện lên ửng hồng, thân thể càng cố gắng đung đưa: "Lệ tổng, ngài. . . . . À. . . . . Quá lợi hại , người ta thật sự không còn khí lực. . . . ."

Nam nhân này thể lực muốn hay không liên tục lâu như vậy!

Tình huống này, ít nhất còn phải chiến đấu hăng hái nửa giờ nữa.

"Như thế nào, lợi hại sao?" Nam nhân cười tà gọi lên một chút độ cong

"À. . . . . Chính là rất lợi hại, người ta là lần đầu tiên, anh cũng không nương tay."

"A." Nam nhân cười nói, có chút khinh thường, "Lần đầu tiên?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Đúng vậy a." Bị nam nhân đùa cợt trong đáy mắt, giống như hấn xem lời cô nói là dối trá.

Quan Nana đơn giản không thèm nhắc lại, ra sức uốn éo, bầu vú trên người nam nhân xem như lời nói đùa.

Nam nhân thân nhiên cười lạnh một tiếng, bởi cô như những nữ nhân bình thường quần quít lấy chính mình, chậm rãi bỏ kính mát xuống. . . . .

Dưới ánh mặt trời, hé ra gương mặt tuần tú.

Đôi mắt hẹp dài, mũi thẳng cao, đôi môi mỏng. Nhất là hấn cười lộ lên chỉ nghiêng một bên khóe miệng, mang theo bảy tám phần tà khí, cũng đủ đem nữ nhân giết chết trong nháy mắt.

Mặt dù đã thấy gương mặt này nhiều lần, Quan Nana vẫn là bị mê muội, động tác càng ngày càng chậm.

Dường như không hài lòng, nam nhân nhíu nhíu mày, xoay người một cái, mãnh liệt đem cô đặt ở dưới thân. . . . .

Lúc này trong màn hình của Cố Tiểu Ngải chỉ còn lại lưng một người nam nhân!

Ấn ảnh a, còn phối hợp diễn!!

Cô muốn chụp hình ngọc nữ Quan Nana có được hay không! Nam nhân này tính thế nào cần hành? Cũng quá ấn ảnh!

Hoàn hảo cô còn một tay, lấy ra bút ghi âm, nhanh nhẹn mở chốt, ghi lại âm thanh của Quan Nana..

Mới vài động tác, thanh âm của Quan Nana càng trở nên lạ thường, kinh động đến lũ chim trong rừng trúc đều bay tán loạn...

Thanh âm lay động như vậy, nếu fans của cô nghe được, nhất định sẽ tròn xoe ánh mắt đi?

Nghĩ lại, cô chụp ảnh xâm phạm đời tư của Quan Nana sẽ không bị ngồi tù đấy chứ? !

Trong lòng hoảng sợ, bắt đầu kích động, máy ảnh trên tay cầm không chắc liền rơi xuống...

Cố Tiểu Ngải càng hoảng sợ, ngực đánh trống hoảng loạn.

May mắn phát ra động tĩnh là tương đương rất nhỏ, bọn họ đang chiến đấu hăng hái như vậy, hẳn là không có nghe thấy chứ?

Nhìn thoáng qua xe ferrari bên kia, nam nhân kia quả nhiên trên người Quan Nana chiến đấu anh dũng, Quan Nana rên rỉ yêu kiều làm người ta rụng rời, hai người căn bản không có chú ý tới cô bên này.

"Vù. . . . ." Cố Tiểu Ngải thế này mới nhẹ nhõm thở ra, bất kể như thế nào, đề đề phòng bất trắc, cô chụp ảnh xong cũng nên rời đi trước!

Vài phút sau, Cố Tiểu Ngải thu dọn xong các thiết bị, lấy thẻ ảnh ra bỏ vào cặp, vui mừng từ từ muốn lặng lẽ chuồn ra khỏi rừng trúc để tránh phiền phức.

Bỗng nhiên, một thanh âm lãnh khốc vang lên từ phía sau.

"Như thế nào, xem hết màn biểu diễn cũng không phát biểu cảm tưởng?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cố Tiểu Ngải thân mình cứng đờ, không quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được sát ý phía sau.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng mà dẫm nát bụi cỏ, có thể cảm giác được hấn ngày càng tới gần mình, nhưng là hai chân cô lại giống như bị dính chặt trên mặt đất không di chuyển được.

Là nam nhân lúc nãy sao?

Cuối cùng cũng bị phát hiện? ! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? !

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác quay đầu.

Chỉ thấy nam nhân vừa mới mây mưa ở trên xe thể thao từng bước một đi đến trước mặt cô, thân hình cao lớn ít nhất 1m88, hai chân thẳng tắp, áo sơ mi màu xám bạc để hở nửa cúc áo, lộ ra ngực cường tráng, trên người còn chưa hết hơi thở tình dục.

Lại nhìn mặt của hắn, ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt mị hoặc thâm thúy, đáy mắt phát ra tia lạnh bức người.

Chẳng qua là tùy ý đứng thôi cũng lộ ra một loại khí thế quý tộc bức người.

Người nam nhân này. . . . . Có loại khí thế trời sinh bức người.

Có chút chột dạ, Cố Tiểu Ngải hít thở sâu một hơi, theo bản năng lui về phía sau từng bước, "Anh muốn làm gì?"

Giọng nói đề phòng của cô giống như hấn mới là cái người rình rập.

Nữ nhân này thật buồn cười.

"Chụp ảnh thật sự đã thỏa nguyện?" Nam nhân cười lạnh hướng cô đi tới, đáng sợ giống như một loài hổ báo, "Là chính cô giao ra đây hay để tôi tự tới lục soát?"

Người nam nhân này làm cho người ta khiếp sợ.

Cố Tiểu Ngải tiếp tục giả ngu lui lại, "Tôi không rõ anh đang nói cái gì. . . . ."

Còn giả ngu với hắn sao?

Nam nhân tiếp tục tới gần cô, mang theo cả hơi thở khiếp người, cảm giác áp bách làm Cố Tiểu Ngải càng ngày càng không biết phải làm sao.

"Dừng lại! Anh dừng lại cho tôi, bằng không tôi sẽ kêu lên anh thất lễ!" Dưới tình thế cấp bách, Cố Tiểu Ngải quát to một tiếng.

Nam nhân ngừng lại thật, ung dung nhìn cô, như là nghe được chuyện buồn cười, "Thất lễ? Tôi còn không có làm cái gì liền kêu thất lễ, vậy cô chụp ảnh lâu như vậy, gọi là gì, thị giác cường bạo?"

Thị giác cường bạo? !

Nam nhân này dùng từ thật sự là. . . . .

"Tôi thật không rõ anh đang nói cái gì." Cố Tiểu Ngải vẫn đang giả ngu.

Rốt cuộc cô vẫn muốn giả ngu với hắn sao?

Cô nghĩ ở trước mặt hắn còn có thể toàn thân trở ra? Quá ngây thơ rồi.

Thân thể của cô thực tình tẻ, váy dài màu trắng khoác áo lông, thoát nhìn yếu đuối, lộ ra gương mặt rất trắng nhưng lại có chút cổ chấp.

Cổ chấp . . . . . Không đem ảnh chụp giao ra đây.

"Nếu không đem ảnh chụp giao ra đây, tôi sẽ cho cô biết, đây là cô đời này có quyết định sai lầm nhất."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Thanh âm của hắn lạnh nhạt cùng kiêu ngạo.

Hắn đây là đang đe dọa cô sao?

Cái gì gọi là quyết định sai lầm nhất, cô làm phóng viên cũng không phải lần đầu tiên bị người ta uy hiếp .

"Chụp ảnh cái gì?" Cố Tiểu Ngải vẻ mặt vô tội hỏi, quyết định có đánh chết cũng không nhận, giờ giờ máy ảnh trong tay nói, "Tôi là tới chụp phong cảnh."

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp ra khỏi nơi này, ảnh này độc nhất vô nhị không thể bỏ được.

Tròng mắt nhanh như chớp liếc nhìn xung quanh, phía bên phải là hồ, bên trái là lưới sắt.

Cố Tiểu Ngải từng bước lui về phía sau , nghĩ rằng hiện tại xoay người liều mạng chạy ra bên ngoài sẽ có người. . . . .

"Giao ra đây!" Nam nhân mất tính nhẫn nại, một tay kéo mạnh tay cô, một tay hướng trên người cô tìm kiếm.

Đầu ngón tay của hắn cực nóng làm cho Cố Tiểu Ngải căng thẳng.

Hắn thật sự muốn lục soát người sao?! Tên nam nhân này điên rồi!

Cô không chút nghĩ ngợi cởi áo lông cùng cặp đựng thẻ ảnh quăng xuống lưới sắt.

. . . . .

Nam nhân mất hứng ác nham hiểm nhìn về phía lưới sắt trên đường nhỏ chứa đựng thẻ ảnh. . . . .

Tốt lắm, động tác này coi như chọc giận tới hắn!

Đến nước này còn không đem ảnh chụp giao ra đây.

Nữ nhân này không biết sống chết mà.

"Tôi cũng đang buồn chán, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ." Lệ Tước Phong một tay ép cô đổ lên lưới sắt, đè lên thân cô, hơi thở nam tính đặc hơn vây quanh cô, một tay giữ đầu cô, một tay trực tiếp dưới áo lông dò xét đi vào, đụng đến nơi mềm mại.

Chắc. . . . . Đây lớn nhỏ, cùng Quan Nana hoàn toàn không thể so sánh.

Lệ Tước Phong khinh thường cười lạnh một tiếng.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, người nam nhân này. . . . . Làm cái gì? ! Tay hắn đang làm cái gì đó? !

"Biến thái!" Kịp phản ứng, Cố Tiểu Ngải mắng to một tiếng, bỏ thiết bị chụp ảnh xuống đẩy hấn ra.

Biến thái?

Đây chỉ là vừa mới bắt đầu. . . . .

Cố Tiểu Ngải chỉ cao 1m65, dáng người lại mảnh khảnh, ở trước mặt hấn quả thực chính là trứng chọi đá, nắm tay nhỏ đánh tới trên người hấn.

Lệ Tước Phong coi như là thôi bụi, dùng lực đè lại thân cô đang lộn xộn, gỡ bỏ máy chụp hình vướng bận trên người cô đi, tùy tay ném ra ngoài, áp mặt sát tới gương mặt đang hoảng sợ của cô, cười lạnh một tiếng, "Chính tôi sẽ hạ mình dạy cho cô biết cái gì gọi là vượt quá ranh giới."

Như là âm thanh đến từ địa ngục.

"Tê ——"

Một con dao Thụy Sĩ theo đuôi cô nhẹ nhàng vẽ một cái, khắc ra một vết máu.

Làn da bị cắt vỡ đau đớn làm cho cô co rúm người lại.

Bàn tay Lệ Tước Phong to lớn kéo rách cái váy dài chấm đất chỉ còn khéo léo che cái mông cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Máu tươi nhỏ từ chân chảy xuống một đường vết máu, lướt qua lạnh như băng làm chân cô run rẩy, làm cho cô thoát nhìn càng thêm nhu nhược. Có loại đắc ý mê hoặc khác, ánh mắt Lệ Tước Phong trực tiếp thương thức, đáy mắt không che dấu chút nào dục vọng, hấn muốn làm cho cô giống như một mần mà cô vừa nhìn thấy.

Nam nhân này hấn thực dám. . . . .

Cố Tiểu Ngải sợ ngây người, phía sau dán lưới sắt không thể lui, nam nhân trước mặt giống như ma quỷ, sợ tới mức cô cả người đều hoảng, vội vàng cầu xin, "Anh đừng như vậy. . . . . Tôi sai rồi, tôi đi kiểm tra ảnh về cho anh! Tôi lập tức đi tìm!"

Cái gì độc nhất vô nhị cô đều không muốn nghĩ nữa, cô thậm chí chạy nhanh rời khỏi nơi này.

Cô không muốn vì một chút chuyện xấu của ngôi sao mà làm hại sự trong sạch của chính mình.

"Khoan đã" Lệ Tước Phong âm lãnh nói, bàn tay lại lần nữa đi vào áo lông của cô vén lên. . . . .

Bất cứ chuyện gì đều có thể đổi ý, thế giới liền thật tốt đẹp lắm.

Nhưng hấn tuyệt đối không phải là người tốt đẹp gì.

Hấn càng ưa thích hủy cái tốt đẹp cho mọi người xem, giống như cô. . . . .

Thân mình mảnh khảnh mềm yếu liễu mạng vận vẹo, gương mặt hấn thoát nhìn như bất lực, kỳ thực là được che chắn quá hoàn hảo.

"Buông ra! Buông ra!" Ý thức được không đúng, Cố Tiểu Ngải gấp đến độ liễu mạng gãy dựa. Lệ Tước Phong đơn giản đem cô ôm lấy đè lên lưới sắt, cúi đầu cắn vào xương quai xanh của cô, nghe được tiếng kêu đau của cô mới buông ra, đầu lưỡi liếm hôn cô. . . . .

Có một chút ma mị.

Lời lẽ của hấn có thể bức chết người.

Cố Tiểu Ngải bị ôm hai chân không chấm đất, lưng đè lên lưới sắt lạnh như băng, chịu đựng hấn bá đạo cắn nuốt hôn, xoay mặt muốn tách rời khỏi, "Cút đi! Cút ngay! Lấy cái lưỡi dơ bẩn của anh ra!"

Ghê tởm chết đi.

"Bần sao?" Lệ Tước Phong ánh mắt u ám nhìn chằm chằm cô, tức giận phụt ra.

Thân thể cao to của hắn áp sát cô, kề sát ngực cô, một tay dễ dàng bắt lấy hai tay lộn xộn của cô để trên đầu, một tay giữ chặt cằm hôn môi của cô.

"Bỏ ra. . . . . Ừm——" Cố Tiểu Ngải há mồm muốn mắng, lưỡi hắn mềm mại lập tức nhón cơ hội tiến vào, mãnh liệt cuốn hết thầy, chấn, lấp, bịt cô một chữ đều nói không được.

Nhiệt độ cơ thể không hiểu tăng lên.

Loại cảm giác này làm cô bất an, sợ hãi, khó chịu.

Chậm rãi, Lệ Tước Phong bắt đầu hôn lên gáy cô, cô run rẩy làn da, một tay bắt đầu hướng trên người cô tìm kiếm nơi mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Dùng sức gãy dựa tay đang bị hắn giam cầm, hai tay vừa được giải phóng, Cố Tiểu Ngải càng thêm dùng sức lung tung đá hắn, kích động mắng to, "Vô lại! Buông ra! Tôi sẽ tố cáo anh cường hiếp! Vô. . . . . A ——"

Một tiếng kêu la xé tâm vang ra từ yết hầu của cô.

Bị thứ phá đau, lan tràn toàn thân.

Giống như thời điểm đau kinh.

Cố Tiểu Ngải không dám tin nhìn người nam nhân trước mặt, hắn đã xỏ xuyên qua cô.

"Thật là lần đầu?" Lệ Tước Phong không thể bỏ qua một chút chướng ngại, mắt hơi hơi nhất thâm, hôm nay thật đúng là gặp phải còn trinh, cảm giác này. . . . . Không tệ.

Bàn tay sờ nơi mềm mại của cô mặt đại ra, Lệ Tước Phong ý vẫn còn chưa hết tiếp tục giữ lấy cô.

"Tôi muốn tố cáo anh, tôi muốn tố cáo anh, tôi muốn tố cáo anh. . . . ." Cố Tiểu Ngải không hề có điều phản kháng, cả người đều mềm nhũn, giống như búp bê vài tùy ý đùa nghịch, trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm này.

Cô hai mươi hai năm không bị nam nhân chạm qua, không có, hoàn toàn không có. . . . .

Cô muốn tố cáo hắn cường bức.

Cô muốn tố cáo cho hắn ngồi tù.

Tố cáo hắn?

"Được, chỗ này của tôi còn có chứng cứ." Lệ Tước Phong trấn định tự nhiên rời khỏi thân thể cô, giống như cung chịu vuốt vuốt tóc đen dài của cô, quay đầu nhìn phía nơi khác, âm thanh lạnh lùng nói, "Lại đây."

Cố Tiểu Ngải bị hắn buông ra, cả người mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống, thân thể dựa vào lưới sắt mới miễn cưỡng đứng được.

Cô không thể ngã xuống. . . . . Tuyệt đối không thể.

Tuyệt đối không thể ngã trước mặt người nam nhân này.

Cô còn muốn giữ chút khí lực đi tố cáo hắn, không thể liền như vậy ngã xuống.

"Đến đây." Đứng ở cách đó không xa Quan Nana lập tức chạy tới, đem di động cầm trong tay đưa cho Lệ Tước Phong, thân thể lửa mềm mại khoác tây trang màu đen của hắn.

Ánh mắt quét trên người Cố Tiểu Ngải, gương mặt Quan Nana có chút ghen tị cùng không cam lòng.

Cô mất bao nhiêu tâm trí mới có cơ hội hiến thân cho Lệ Tước Phong, vừa muốn mở miệng làm cho hắn bố trí cho mình một vai diễn, cái này thật chế giễu, đều bị chính nữ nhân này làm hỏng.

Quan Nana nhìn Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái, liền thay đổi chuyển hướng Lệ Tước Phong thì thanh âm cũng là nhu mì, lấy lòng nói, "Lệ tổng, đều chụp được ở đây."

Cố Tiểu Ngải vẫn là ngờ ngác không có phản ứng, đến khi Lệ Tước Phong đưa di động tới trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải đột nhiên trừng to mắt, nhìn bên trong di động, nam nhân đưa lưng về phía màn ảnh, không bị chụp đến chính mặt, mà người con gái lộ ra hai cái đùi đặt trên lưới sắt bị giầy xéo không phải mình còn có ai. . . . .

Hắn chiếm đoạt cô, còn cho Quan Nana quay lại? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Làm sao có thể có người vô sỉ như vậy, hắn đã chiếm đoạt cô, còn muốn làm gì?

"Đồ biến thái!" Cố Tiểu Ngải kinh hoàng muốn phá bỏ di động.

Lệ Tước Phong nhẹ nhàng ném đi, di động liền đổi đến tay kia, mang theo vài phần đẹp trai.

"Cô chỉ có hai con đường, một là báo công an." Lệ Tước Phong điềm đạm nói, giống như hoàn toàn cùng hắn không có quan hệ, lắc lắc di động trong tay, "Hai là mang theo ảnh cô chụp đến số 13 Thiên Thủy Loan tìm tôi đổi phim ngắn này, lưu để đề phòng hậu quả."

Cố Tiểu Ngải xiết chặt nắm tay, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cô làm sao có thể gặp phải nam nhân như vậy. . . . .

"Tôi khuyên cô không cần nghĩ đến điều thứ nhất, bởi vì tôi sẽ đem phần diễn xuất của cô phát tán cho mọi người xem." Lệ Tước Phong lại kiêu ngạo nói, tay ưu nhã cài lại nút áo sơ mi, khôi phục áo quần chỉnh tề.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Cố Tiểu Ngải tức giận vươn tay đánh hắn, Lệ Tước Phong dễ dàng bắt lấy, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, "Cố Tiểu Ngải, trăm ngàn lần đừng hoài nghi lời nói của tôi."

Nói xong, Lệ Tước Phong ôm eo quan Nana đi tới xe Ferrari màu đỏ bên hồ. . . . .

Hắn vừa rồi kêu cô cái gì?

Cố Tiểu Ngải?

Người nam nhân này làm sao có thể. . . . . biết cô? !

Ferrari chạy nhanh ra bên hồ, theo lưới sắt trên đường nhỏ chạy qua như bay, mặt cô tái nhợt bị hắn thu hồi trong đáy mắt.

Một tay dựa vào khung xe, một tay cầm lái, Lệ Tước Phong bên môi nở nụ cười tươi.

Cố Tiểu Ngải. . . . .

Không nghĩ tới hắn còn có thể nhìn thấy đáng vẻ một công chúa nhỏ kiêu ngạo, hơn nữa, chiếm lấy cô.

Cố Tiểu Ngải đã chẳng thèm ngó tới hắn lại bị hắn chiếm lấy.

Mà hắn còn là người đàn ông đầu tiên của cô .

"Lệ tổng, cái loại này rõ ràng chỉ là việc con con anh cũng có hứng thú sao? Không bằng, hôm nay Nana đền bù cho anh thật tốt. . . . ." Quan Nana ẩn ý nói, nâng chân mượt mà dọc theo tây trang Lệ Tước Phong không ngừng hướng lên trên cạp cạp. . . . .

Thanh cháo ăn sáng?

Ăn sáng một mâm như vậy, xác thực làm cho hân khai vị không ít.

"Tốt, đi khách sạn." Lê Tước Phong đột nhiên tăng tốc.

Quan Nana hài lòng nở nụ cười, đôi môi kiều diễm hơi hơi mở ra, đôi mắt nhìn chăm chăm nam nhân đang lái xe. Khuôn mặt khôi ngô, hình dáng rất chuẩn, thân hình gọi cảm mê người, tản ra cuồng nịnh khí, quan trọng nhất là hân có năng lực kêu mưa gọi gió. . . . . Người nam nhân này hoàn hảo e rằng khó có thể soi mói.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cô muốn có quan hệ thật tốt nên bầu vú ở cây cao này.

Một câu nói của hân có thể đem cô lên hàng ngôi sao quốc tế, hơn nữa, ông trời ban cho khuôn mặt tuấn tú như vậy cô cầu còn không được.

*****

Không khí hơi hơi lạnh, giữa hai chân ẩm cùng với bị vật bén nhọn làm đau, Cố Tiểu Ngải không coi trọng dựa lưng vào lưới sắt ngồi xuống.

Hôm nay, cô bị một nam nhân xa lạ cưỡng bức .

Cô làm sao có thể đem mình biến thành bộ dạng như vậy, vì một tin tức bát quái, giá trị sao?

Bà vai không nhịn được run run lên, nước mắt rớt cục rơi xuống.

Tay mảnh khảnh nắm chặt trước ngực áo, Cố Tiểu Ngải thất thanh khóc rống lên.

Cởi áo lông buộc bên hông che chiếc váy ngắn, che dấu cái mộng, Cố Tiểu Ngải mới miễn cưỡng trở lại ngôi nhà nhỏ bé, hay đúng hơn là nhà của cậu cô.

"Tiểu Ngải, con tối hôm qua bỏ đi thủ điểm, thế nào, có chụp được sinh vật thần bí nào không?" Cậu Diệp Vĩnh Thành mang theo cặp tài liệu trong phòng đi ra gặp được cô liền hỏi, người nam nhân bốn mươi tám tuổi, bụng giống như bụng bia.

Hết lần này đến lần khác sự nghiệp đều không thành công, luôn luôn làm ra bộ dáng như sắp chết đến nơi rồi.

Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng, "Không có."

Cô vốn là muốn chụp ảnh để có thể làm cho tòa soạn báo hồi sinh mãnh liệt, đáng tiếc hiện tại, cô ngay cả mình còn không thể lo được.

"Không có coi như xong, cậu đi làm trước." Cậu tính tình nhu thuận vỗ vỗ bà vai cô liền đi ra ngoài.

Trong phòng truyền tới tiếng hét chói tai của mẹ, "Ngày hôm đó con còn chưa có! Diệp Vĩnh Thành, người khác là nam nhân ông cũng là nam nhân, người khác đều mang gia đình chuyển vào nội thành, nhà càng ngày càng lớn, ông là kẻ vô tích sự, còn mang cái con riêng trở về ở liền chín năm!"

Cô - Cố Tiểu Ngải chính là cái con riêng kia.

Chín năm trước, cô còn là một nữ sinh trung học, công ty của ba cô tuyên bố phá sản, bị tuyên án ngồi tù, mẹ cô nhảy lầu tự sát.

Cô từ địa vị một tiểu công chúa trong một đêm . . . . . biến thành người vô gia cư.

May mắn, cô còn có cậu, ông ấy thu dưỡng cô, cho cô làm ở toàn soạn báo.

Tùy tay đóng sầm cửa phòng, đem tiếng mắng của mẹ quăng hết thảy ngoài cửa, Cố Tiểu Ngải vọt vào tắm rửa, nước trong phòng cô từ trước đến nay không quá ấm áp, luôn ấm ấm nhưng không lạnh.

Nhìn trong gương, da thịt trắng như tuyết có mấy chỗ bị bóp đến đỏ hồng, nhìn thấy ghê người.

Hình ảnh nam nhân kia chiếm đoạt cô hiện lên rõ rệt trước mắt.

Hơi thở của hắn cực nóng, tiếng nói trầm thấp như ma. . . . . vây quanh cô, cắn nuốt cô, tước đoạt trong sạch của cô . . . . .

Tay hắn không kiêng nể gì chạy ở trên người cô vuốt ve.

Nụ hôn của hắn như cướp đoạt, giống như răng cằm thú cắn cô mỗi một tác. . . . .

Làm sao có thể tồn tại một nam nhân vô sỉ tàn ác như vậy.

"Xoát ——"

Không còn muốn nghĩ đến nữa, Cố Tiểu Ngải vịn vòi nước chuyển sang lạnh, nước trong vòi hoa sen lạnh như băng trôi xuống dưới, cô lạnh phát run nhưng lại thư thái rất nhiều.

Mặc váy ngủ từ phòng tắm đi ra, Cố Tiểu Ngải trực tiếp đem quần áo mặc hôm nay cùng áo lông xé rách quăng vào thùng rác, ghé tòm.

Nhìn ảnh chụp chung cùng ba mẹ trước đây, trong ảnh chính mình cười đến vui vẻ cực kỳ, miệng a thật to .

Khi đó chính mình, ngay cả ưu sầu là cái gì cũng đều không hiểu.

Có lẽ ông trời cho rằng cô trước đây sống quá mức vui vẻ rồi nên về sau tất cả gian khổ đều quăng cho cô.

Hiện tại, chính mình cũng quên hai chữ vui vẻ viết như thế nào rồi.

Hốc mắt đột nhiên có chút ẩm ướt, Cố Tiểu Ngải một tay lấy ảnh chụp chung để ở trên bàn, không nhìn ảnh chụp một nhà hạnh phúc nữa.

Ra ngoài mua thuốc tránh thai uống vào, Cố Tiểu Ngải liếc đến một thiết bị chụp ảnh một bên, trước mắt lại hiện ra gương mặt Lê Tước Phong.

Một người nam nhân cuồng vọng, kiêu ngạo, vô sỉ.

Nhưng cô còn phải đi tìm cái tên nam nhân kia.

Nam nhân kia có thể kêu lên tên của cô, nhất định biết cô, vô cùng có khả năng thật sự đem đoạn phim ngắn sĩ nhục đó phát tán cho những người cô biết.

Cô làm sao còn có thể sinh tồn ở thành thị này nữa, như thế nào chờ ba ra tù?

Không thể để cho phim ngắn này lộ ra được, cô chỉ có thể coi như bị chó cắn.

Hôm sau, Cố Tiểu Ngải tới Thiên Thủy Loan, lại bị chặn ở bên ngoài.

Đã sớm nghe nói Thiên Thủy Loan là khu nhà cao cấp, cả nước chỉ có một phần nhỏ người ở, cô trừ bỏ cơ hội xa vòi không còn phương pháp.

Không hiểu qua bao lâu, bảo vệ chuyên nghiệp bỗng nhiên mở cửa ra, đi đến bên ngoài cúi đầu khom lưng, "Lệ tiên sinh đã trở lại."

Chiếc Ferrari màu đỏ đẹp mắt tiến vào, cô từng thấy qua.

Cố Tiểu Ngải ngay cả người trên xe cũng chưa kịp thấy rõ.

Giây tiếp theo, Ferrari chuyển tốc độ xe, đứng ở trước mặt cô.

Nam nhân ngồi chỗ tay lái một đầu tóc ngắn gọn sạch sẽ, hình dáng khắc sâu tuấn tú, mặt nghiêng đường cong hoàn mỹ, một đôi mắt thâm thúy giống thú săn mồi có chút hăng hái nhìn chằm chằm cô, thêm một phần diêm dúa lẳng lơ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Là tên cặn bã này đoạt trong sạch của cô!

Gặp lại hắn, Cố Tiểu Ngải tức giận đến mặt mũi trắng bệch, hai tay bên người gắt gao xiết chặt.

Quả nhiên đến đây.

Hắn - Lệ Tước Phong nhìn trúng con mồi làm sao có thể thoát được lòng bàn tay của hắn.

Luôn miệng hô muốn tố cáo hắn cường bức, bây giờ còn không phải ngoan ngoãn đưa đến cửa.

Lệ Tước Phong gọi lên khoe môi, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, một đầu tóc đen dài buộc đuôi ngựa, áo màu xanh ngọc ở bên hông đánh cái kết, hạ thân mặc quần bò, thoát nhìn hai chân nhỏ mà dài, trên chân còn mang giày thể thao xong thoát nhìn thích hợp có thể chạy.

Thật sự là cẩn thận.

Liên như vậy sợ hắn đem cô ăn?

"Là các người năng lực làm việc có vấn đề, tóm lại ngày mai tôi muốn nhìn đến công ty Lâm thị nhập vào e. s đầu đề tin tức. Cứ như vậy, tôi còn có việc." Lệ Tước Phong nói xong bỏ tôi nghe điện thoại xuống, đẩy cửa xe bước ra ngoài liếc nhìn hướng cô đi tới.

"Anh đừng lại đây!" Cô Tiểu Ngải phản xạ có điều kiện lui về sau.

"Tôi đây thật không biết cô tới, thật ý nghĩa." Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem thân mình mảnh khảnh của Cô Tiểu Ngải khiêng đến trên vai, quăng đến trong xe, ánh mắt bảo vệ ở cửa ngạc nhiên.

Động tác mãnh liệt không kèm chế được liền mạch lưu loát.

"Đồ vô lại! Tôi muốn xuống xe!" Cô Tiểu Ngải từ chỗ ngồi phía sau xe giãy dụa, mở cửa xe định đi xuống.

Lệ Tước Phong hai tay đè lại cửa xe, cúi thân hình tinh trắng xuống, nhìn chăm chăm cô, thanh âm gọi cảm mà vô tình, "Nghe lời, tôi cho cô phim ngắn, nếu không. . . . ."

Nếu không cái gì, hắn cũng không còn nói tiếp.

Nhưng ý tứ của hắn đã muốn không cần nói cũng biết.

Cô Tiểu Ngải đành phải nghiêm mặt trắng bệch ngồi thẳng, cô không quên mục đích hôm nay tới đây. Hôm nay đến đây nhất định không thể đem phim ngắn lấy về liền.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, Lệ Tước Phong thỏa mãn trở lại chỗ ngồi tay lái khởi động xe, từ sau kính hậu liếc mắt cô một cái, cô tựa thật sự quy củ, giống như học sinh tiểu học, mang theo một cái balo, hai tay nắm lại để trên đầu gối.

Không thể phủ nhận, hắn thích khuôn mặt cô, không phải quá xinh đẹp, nhưng ngũ quan rõ ràng, sạch sẽ, nhìn liền thấy hai chữ: thoải mái.

Đem Quan Nana làm trò tiêu khiển trong nhiều năm nay nhưng so với nữ nhân này thì thua xa.

Hắn nhớ rõ cô là thiên kim nhà giàu, có lẽ được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh cực tốt, bởi vì các cô không phải lao tâm khổ trí, muốn mua cái gì đều có người mua hộ, mà không phải quan tâm cái gì nữa.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong trêu tức nói, "Váy cùng quần bò đối với nam nhân mà nói chẳng qua chỉ là tốc độ cởi bỏ mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Cạn bã!" Cô Tiểu Ngải lớn tiếng mắng, đem tầm mắt chuyển tới phía ngoài xe, căn bản không nhìn hắn liếc mắt một cái, không thèm nghe hắn nói một chữ.

Mắng thật sự là dễ gọi.

Trong kính chiếu hậu, mặt hắn lộ vẻ hèn mọn, chẳng thèm ngó tới.

Rõ ràng cô mới là kẻ yếu, còn cố tình biểu hiện cái tài trí hơn người giống như một công chúa, hắn liếc mắt một cái cũng không muốn xem nữa, dám coi hắn như là cái gì đó làm người tôi buồn nôn vậy.

Hắn thích khuôn mặt cô, nhưng chán ghét cái vẻ kiêu ngạo, thanh cao trên mặt cô.

Đã bị hấn phá thân, cô còn có cái gì mà ra vẻ thanh cao?

Nữ nhân đã mất lần đầu tiên, dù xinh đẹp cũng chỉ giống khăn lau mặt đã dùng qua mà thôi.

Lệ Tước Phong sắc mặt chìm xuống, che giấu gương mặt nổi lên hung ác nham hiểm, Ferrari nhanh chóng chạy đến một biệt thự khổng lồ mang phong cách Châu Âu, người hai bên cửa đều cúi đầu chào, "Lệ tiên sinh."

Xe thể thao dừng lại, Lệ Tước Phong một tay đem Cố Tiểu Ngải từ chỗ ngồi phía sau khiêng lên hướng bên trong biệt thự đi đến.

Lại là như vậy.

Người nam nhân này làm sao có thể mãnh liệt vô lý như vậy, cũng không phải ở xã hội nguyên thủy.

Cố Tiểu Ngải trên vai hấn, gấp đến độ đánh vào lưng hấn, phẫn nộ mắng to, "Cầm thú! Cẩn bả! Bỏ tôi xuống! Bỏ tôi xuống!"

Lệ Tước Phong mất điếc tai ngơ.

Biệt thự rất lớn, vẫn là trang hoàng theo phong cách Châu Âu, cổ điển đơn giản lại lộ ra trắng lẽ, xanh vàng rực rỡ. Nữ giúp việc tốp năm tốp ba quét dọn, thấy bọn họ tiến vào cũng chỉ là hai mặt nhìn nhau, cúi đầu nói, "Lệ tiên sinh đã trở lại."

.....

Những người này như thế nào toàn bộ đều giống nhau cũng không phát hiện, chẳng lẽ hấn thường xuyên mang nữ nhân về như vậy? !

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải cảm thấy phần nào ghê tởm, càng thêm liều mạng giãy dụa, "Cầm thú! Anh là loại người vô lại! Tôi chỉ muốn đòi phim ngắn rồi về! Anh bỏ tôi xuống!"

Nắm tay của cô đánh vào trên người hấn, không có nửa điểm dừng.

Vì sao hấn có thể cuồng vọng đến loại tình trạng này?

Lệ Tước Phong tùy tay mở ra một cái cửa phòng, đem cô quăng đến trên giường lớn, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm cô, giọng điệu uẩn giận, "Mãng đủ chưa?"

Thật nghĩ mình là kim tiêu thư ?

Hấn, Lệ Tước Phong từ lúc hai mươi tuổi đã không còn ai dám mắng hấn, cô lại đem toàn bộ từ ngữ ghê tởm nhất đều quăng đến trên người hấn .

Vừa được tự do, Cố Tiểu Ngải lập tức lấy trong balo ra vũ khí phòng thân nhắm thẳng hấn, oán hận nói, "Tên họ Lệ kia, anh đừng tưởng lại muốn làm bậy! Đem phim ngắn cho tôi, tôi đem thẻ ảnh cho anh, chúng tôi thanh toán xong!"

Trên mặt hấn lộ ra cảnh giới oán hận làm hấn cảm thấy ngực giống như bị chấn, lấp, bịt khẩu khí, như thế nào đều không phát tán ra được.

Thanh toán xong?

Cùng hấn thanh toán xong?

Có chuyện tiện nghi như vậy?

"Cô cảm thấy cái này hữu dụng?" Nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường để phòng, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, đi đến bên giường dễ dàng bắt lấy tay cô.

Cố Tiểu Ngải tay hung hăng tê rần, vũ khí phòng thân rơi xuống, Lệ Tước Phong nhanh chóng đem vũ khí phòng thân quăng xuống giường.

Cố Tiểu Ngải lại ý thức được thế lực giữa nam nhân và nữ nhân cách xa nhau, hai tay trên giường mềm mại không ngừng lui về sau, sợ hãi trừng mắt hấn, "Kẻ điên, đừng tới đây!"

"Đây là nhà tôi." Cô nghĩ cô là ở trên giường ai? Làm cho hấn sau khi từ biệt đi, tiểu nha đầu còn không biết rõ tình huống.

Mắt của hấn dần dần biến hoá tia giảo hoạt, giống như tùy thời cắn nuốt cô.

Cố Tiểu Ngải càng thêm sợ hãi không ngừng lui lại về sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã không vẻ kiêu ngạo làm người tôi chán ghét, thoát nhìn thuận mắt hơn.

Nữ nhân bình thường đều đã chút bất tri bất giác khiêu khích dục vọng của nam nhân, giống như phản kháng lại không làm nên chuyện gì, điềm đằm đáng yêu, giống như cừ non sợ hãi.

Mà Cố Tiểu Ngải cho hấn cảm giác càng thêm khắc sâu.

Hấn thường thức gương mặt cô sợ hãi vô lực phản kháng, một tay xé xuống caravat, Lệ Tước Phong đầu gối để ở bên giường, xóc hai tay đang gãy dựa của cô, không khỏi phản trần dùng caravat trói chặt hai tay cô lên cột giường mang phong cách cung đình Châu Âu.

Trong quá trình, cô như thế nào cũng chưa từng gãy dựa, lực cánh tay hấn giống như là luyện qua, giam cầm cô căn bản không phải do cô phản kháng.

Tư thế bị trói như vậy căn bản là loại sỉ nhục.

"Người điên rồi, biến thái, buông ra!" Cố Tiểu Ngải tránh không ra buộc thúc, ngồi ở trên giường chân đá hấn lung tung.

Lệ Tước Phong khi tiến lên đây, dùng đầu gối giữ hai chân cô, trong mắt nhiễm khói một tầng dục vọng mãnh liệt, "Cố Tiểu Ngải, cô dám mắng một câu, tôi lập tức cường bức cô."

Hấn tiếng nói khàn khàn, lại lộ ra mười phần cường hấn quyết đoán.

Lời hấn nói lúc trước, cô hiện tại không dám hoài nghi lời hấn nói, hấn là loài cầm thú, nói được thì làm được.

Cố Tiểu Ngải nhất thời sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, đôi môi mím thật chặt, lộ ra một chút tái nhợt.

Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô không thể lại làm tức giận nam nhân có tính cầm thú này, cô thầm nghĩ phải lấy về đoạn phim ngắn sỉ nhục kia.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải có chút ai oán nhìn nam nhân ở trước mắt, giọng điệu mềm nhũn xuống, mang theo cầu xin tha thứ, "Anh buông tha tôi đi, tôi chỉ muốn đổi đoạn phim ngắn đó thôi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn này. . . . . Trở nên thật là nhanh.

Rốt cục biết sợ?

"Cầu xin tôi?" Lệ Tước Phong tới gần mặt của cô, ngón tay tà tứ phút chốc cời bỏ y phục của mình, "Không bằng tôi sẽ dạy cô như thế nào cầu xin một người nam nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cố Tiểu Ngải tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không dám lại dễ dàng làm tức giận hấn.

Quần áo bị cời bỏ, lộ ra nội y màu trắng, bao chặt lấy nơi mềm mại.

Lệ Tước Phong neho lại mắt bốn cột, trong mắt lộ ý buồn cười, "Mặc nhiều như vậy? Chuẩn bị đầy đủ như vậy, cũng không là gì với tôi, đều thực xin lỗi cô."

Đứt lời, Lệ Tước Phong cúi đầu, trực tiếp hôn môi cô.

Môi hấn cực nóng, Cố Tiểu Ngải cả người chấn động, một luồng điện giống như ma túy chạy toàn thân. Như là vừa lòng phản ứng của cô, Lệ Tước Phong mở lòng từ bi hôn nhẹ nhàng, miệng đặt ở môi cô chậm rãi hôn.

Một cái bàn tay ấm áp hướng thân thể của cô, nhẹ nhàng xé nội y kéo xuống dưới, áo lót nâng lên trước ngực phong cảnh nhìn một cái không sót gì.

Nam nhân này không phải nói chỉ cần cô bất động, hấn sẽ không chạm vào cô sao? !

Mồ hôi lạnh rơi xuống theo tay hấn ở trên người mình chạy, Cố Tiểu Ngải nóng nảy, quay đầu tránh môi hấn, "Buông ra! Lưu manh! Anh nói chỉ cần tôi không chửi. . . . ."

"Tôi nói cô không mắng tôi, tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?" Lệ Tước Phong cắt đứt lời của cô, thanh âm tà khí không đứng đắn.

Cô làm sao có thể ngây thơ như vậy?

Được người nhà che chở lớn lên, từ nhỏ đã không biết bản tính của nam nhân.

Vậy làm cho hấn hảo tâm giúp cô lớn lên. . . . .

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm cô gấp đến độ mặt trắng bệch, một tay mãnh liệt giữ đầu lộn xộn của cô lại, răng mở miệng của cô lưỡi linh hoạt chui vào, lấp lại động tác.

Yên tĩnh.

Không thể không nói, có đôi khi thanh cháo ăn sáng so với thịt cá càng làm cho người ta có khẩu vị.

Mà Cố Tiểu Ngải ở trong mắt của hắn không chỉ là bàn ăn sáng.

Một thiên kim tiểu thư từng coi hắn là cô đại ven đường, ngay cả con mắt nhìn hắn cũng là vẻ kiêu ngạo của một thiên kim tiểu thư nhà giàu, làm sao có thể là bàn thanh cháo ăn sáng?

Cô thậm chí không nhớ rõ hắn, mà hắn rành mạch nhớ kỹ là cô giáo huấn hắn người giàu có cùng người nghèo khác biệt, phân biệt người thượng đẳng và người hạ đẳng. . . . .

Này lên hận ý.

Rời đi môi của cô, Cố Tiểu Ngải bị hắn hôn đến hơi thở suy nhược, cánh môi sưng đỏ trong suốt, càng thêm sáng bóng.

Ánh mắt của cô tự do, hiển nhiên đã muốn bị hắn hôn có chút mất hồn mất vía.

"Bị cưỡng bức cũng sẽ có cảm giác sao?" Lệ Tước Phong khinh thường nhìn cô, đem cô quay lưng lại.

Cố Tiểu Ngải hai tay vẫn bị trói chỉ có thể chấp nhận ghé vào thành giường, ý thức được không thích hợp phía sau, Cố Tiểu Ngải kêu to, "Đồ lưu manh, buông ra —— a."

Hắn muốn từ sau tiến vào thân thể của cô, bắt cô gập hai chân lại để làm cho mình càng vào sâu thêm.

Cảm thấy thẹn nước mắt cơ hồ rơi xuống, Cố Tiểu Ngải gắt gao cắn môi không bao giờ phát ra âm thanh gì, hai tay bị trói gắt gao bắt lấy thành giường.

Bị chó cắn quá một lần cùng hai lần không có khác nhau.

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể nói với chính mình như vậy.

Thù này, cô sớm hay muộn có một ngày sẽ đòi lại hết.

Thân thể tập cuốn đến run rẩy cùng cảm giác đau đớn làm cho cô thiếu chút nữa kêu lên, nhưng cố nén xuống.

Tầm mắt dần dần mê ly, Cố Tiểu Ngải liền ngất xỉu, trên mặt nổi lên một tầng mồ hôi mỏng.

Hôn mê sao?

Thân mình thực kém, thiên kim nhà giàu chính là ra vẻ tự phụ.

Làm hắn mất hứng, Lệ Tước Phong dứt ra đứng lên, tùy tay đè xuống đường điện thoại nội bộ, lạnh lùng lên tiếng, "Bảo mẫu, mau tới giúp cho cô ấy tắm rửa."

Nói xong, Lệ Tước Phong xoay người thẳng tiến phòng tắm.

Công chúa nhỏ kiêu ngạo bị hủy trong tay hắn.

Loại sáng khoái này, không cần nói cũng biết.

Lệ Tước Phong khóe môi nở một nụ cười tàn nhẫn.

Mặc áo tắm màu đen đi ra, Cố Tiểu Ngải đã bị người hầu tắm rửa sạch sẽ, mặc áo tắm nằm mê man trên giường, tóc đen dài mềm mại xoa trên gối trắng như tuyết, mặt. . . . . sạch sẽ thanh thuần.

Lệ Tước Phong ngồi dựa vào trên giường, hai chân dài tùy ý bắt chéo, đưa tay lấy balo để ở một bên qua.

Một túi đầy tiền xu rơi ra trong tay hắn.

Ngón cái nhẹ nhàng bắn ra, tiền xu bay lên cao, ở giữa không trung như vẽ ra một đường vòng cung cuối cùng lọt vào lòng bàn tay của hắn.

Ký ức lại hiện về. . . . .

Một năm kia, hắn vẫn còn là một học sinh trung học, đánh nhau không gì là không giỏi.

Mà một trường tư nhân quý nhất của tỉnh cùng trường bọn hắn học cách nhau một con đường.

Một lúc sau, hắn quần áo hỗn độn đứng ở ven đường lau máu trong miệng chảy ra. Ở đối diện, một vài nam sinh vây quanh một tiểu công chúa mới đi ra.

"Cố Tiểu Ngải, cô hôm nay mặc như vậy thật xinh đẹp."

"Cố Tiểu Ngải, cô mấy ngày nay đều là ngồi xe của Sở gia trở về sao? Cô cùng hắn rất quen thuộc sao?"

"Cố Tiểu Ngải, nghe nói cô thích nghe âm thanh của tiền xu, tôi hôm nay đem theo rất nhiều tiền xu, cùng đi công viên đi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Các tiểu nam sinh đem nữ sinh vây xung quanh, một cô gái mặc chiếc váy công chúa trắng, tóc dài buộc bằng kẹp bướm, trên mặt thủy chung lộ vẻ thân nhiên tươi cười, vui vẻ nghe hết thấy.

Hắn lại liếc mắt một cái nhìn ra, cô đầy mắt kiêu ngạo cùng không kiên nhẫn, cô căn bản khinh thường các bạn nam sinh đó.

Giống như vẻ ngạo mạn của một cô gái cao cao tại thượng.

Cô gái bỗng nhiên hướng hắn nhìn tới, từ một bên tiểu nam sinh cầm trong tay một túi tiền xu đi tới hướng hắn, kiễ chân quăng vào hắn túi tiền, quay đầu lại các nam sinh nói, "Các người có tiền nhân rồi còn không bằng phát thiện tâm đi giúp người nghèo."

Lại khẩu khí ngạo mạn vô cùng.

Nhưng nhất định không phải chân chính đồng tình, bởi vì cô hướng ánh mắt của hắn xem thường cực kỳ, quăng xong tiền xu còn lấy ra khăn tay xoa xoa tay, giống như sợ dơ.

"Tốt tốt tốt, Cố Tiểu Ngải nói cái gì chính là cái đó." Vài tiểu nam sinh thấy thế đều lấy tiền tiêu vặt quăng đến trên người hắn.

Tiền lẻ tan nhất .

Hắn đánh nhau tàn nhẫn, mấy tiểu tử kia hắn toàn bộ đánh nằm úp sấp đều không cần dùng đến ba phần khí lực, nhưng lúc này, hắn không hề động, chính là đứng yên.

"Này, đứng lên lấy đi."

"Chính là cho người tiền còn không muốn, chạy nhanh cúi xuống đến lấy!"

Vài nam sinh hướng hắn lớn tiếng ồn ào, vẻ mặt hèn mọn.

Cô gái bỏ lại khăn tay, cười cắt đứt lời bọn họ, "Đi, người nghèo cũng là có cốt khí, các người đứng ở chỗ này người ta như thế nào không biết xấu hổ mà nhặt chứ."

Đến khi đi, cô đều không có quay lại xem qua hắn một chút.

Các nam sinh vây quanh cô rồi đi, giống như sao vây quanh trăng.

Cô không nói gì quá khích, cô thậm chí là có "Hào tâm" làm việc thiện.

Lại làm cho hắn lần đầu tiên có cảm giác bị sỉ nhục, cái loại này bị người cười nhạo, giẫm lên tôn nghiêm sỉ nhục.

Người nghèo, đối với các thiên kim, thiếu gia mà nói, chính là tên ăn mày.

Là một người ở tầng lớp thấp nhất

Chính là gặp ngẫu nhiên, cũng từ ngày đó, Cố Tiểu Ngải – cái tên này khắc sâu trong lòng hắn, kia không chỉ là một cái tên, mà là thời khắc nhắc nhở hắn từng là một người hạ đẳng.

Không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, hắn còn có thể lần đầu gặp mặt liền nhận ra cô.

Khả năng, đáy mắt cô bầm sinh kiêu ngạo cùng thanh cao thủy chung không thay đổi quá, tuy rằng, không chịu được như thế nhất kích.

Di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của Lê Tước Phong, Lê Tước Phong nhận lấy, là thư ký Vương gọi điện thoại.

"Lê tổng, chuyện ngài cho tôi điều tra có liên quan đến Cố Tiểu Ngải đã điều tra xong."

"Nói."

"Chín năm trước công ty Cổ thị tuyên bố phá sản, cha Cố Tiểu Ngải bị phán hai mươi năm tù, mẹ cô chịu không nổi áp lực nhảy lầu tự sát, Cố Tiểu Ngải sau lại ở tại nhà của cậu, còn làm việc tại tòa soạn báo của cậu cô. . . . ."

Thư ký còn nói chút gì, Lê Tước Phong đã cúp điện thoại.

Phá sản?

Lao ngục?

Tự sát?

Có ý tứ gì.

Lê Tước Phong cúi đầu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải còn đang ngủ say, sự thật không phải công chúa kiêu ngạo, là thiên kim nghèo túng.

A. . . . .

Lê Tước Phong châm biếm gọi lên môi, đưa tay vào chặn ngắt cô một cái.

Cố Tiểu Ngải bị đau tỉnh lại, kinh ngạc nhìn hắn, sau đó nháy mắt trở nên phòng bị cùng hèn mọn, hai tay gắt gao bắt lấy chặn.

Cô rõ ràng đã bất tỉnh.

Không lấy được phim ngắn lại bị ăn một lần nữa.

Cô lần này là đưa đến cửa mặc người chém giết, Cố Tiểu Ngải, người thật là ngu ngốc.

"Làm phụ nữ của tôi, đến khi tôi chơi đùa ngấy mới thôi." Lê Tước Phong nghiêm mặt tà khí bỗng nhiên nói, ánh mắt như tấm màn đen nhìn chăm chăm cô, "Một tháng một trăm vạn."

"Anh bệnh sao!" Cố Tiểu Ngải mắng một câu, xốc chăn xuống giường, thế này mới phát hiện mình trên người đã thay đổi áo tắm dài, chẳng quan tâm cái gì cảm thấy thẹn cảm, Cố Tiểu Ngải cầm lấy quần bò định mặc vào.

"Cô không phải muốn moi tin ngôi sao sao? Mỗi lần giúp tôi, tôi cho cô một phần tin độc nhất vô nhị."

Nam nhân thanh âm gọi cảm trầm thấp ở sau lưng cô nhớ tới.

Cố Tiểu Ngải xoay người đi giày, cô cũng không hiểu được tại sao mình dừng lại một lát, cô do dự . . . . .

Cô chán ghét nhất cái loại lưu manh lại hoang đường muốn cô khâm phục, cô hẳn là không chút nghĩ ngợi tát một cái, nhưng cô lại do dự .

Hắn ra điều kiện quá mức mê hoặc, nếu mỗi lần đều có tin giải trí độc nhất vô nhị, tòa soạn báo rất nhanh có thể khởi từ hồi sinh, lợi nhuận cuồn cuộn mà đến, cậu cũng không cần mỗi ngày xem sắc mặt của mợ . . . . .

Nhưng là Cố Tiểu Ngải. . . . . Người có biết cái gì là đại giới hay không, là bán đứng chính mình.

Đem mình bán đứng cho cảm thú. . . . .

Đang lo lắng?

Lê Tước Phong nhìn chăm chăm lưng cô cứng ngắt gọi lên khoe môi, nữ nhân vốn là hàng hóa chỉ có khác nhau là niềm yết giá cao thấp mà thôi.

Cố Tiểu Ngải, một thiên kim cao ngạo nghèo túng, cũng không ngoại lệ.

"Cô thật thông minh, tin độc nhất vô nhị mang đến lợi nhuận cũng không chỉ trị giá một trăm vạn, mà tôi đối với cô khả năng hứng thú ba tuần lễ cũng chưa tới." Lê Tước Phong ngồi xuống, vòng tay từ phía sau ôm cô, lòng bàn tay lướt qua áo tắm dài chụp lên trước ngực mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn, "Muốn ký hiệp ước sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13

Cô đối với hán ba giây hứng thú đều không có!

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm bàn tay trước ngực mình từng đợt ghê tởm, cô rất muốn cứ như vậy mắng hán rồi trở về, nhưng cuối cùng, cô không có đẩy hán ra.

Mười ba tuổi nhà sa sút, cô theo giúp mợ ở chợ cùng bán đồ ăn. Vì hai củ cải trắng cò kè mặc cả, cô liền đã hiểu cân nhắc lợi hại.

Trong lời nói của mợ, tôn nghiêm đáng giá bao nhiêu tiền? Ai muốn, cô toàn bộ bán cho hán.

Tiền tài trước mặt, bán đứng chính mình để làm bản thân thể, cô không phải mệt sao?

Chính là ngu cùng hán có thể lấy tin đại độc nhất vô nhị, đối với cô mà nói vẫn là cô buồn bán lời không phải sao? Cô vĩnh viễn không muốn nhà cậu không có ngày yên tĩnh, cô không muốn cậu vì cô, vì cái nhà này, vì kiếm tiền vất vả bốn ba mệt nhọc. . . . .

Có thể sử dụng tiền đi giải quyết, lại có người ra tiền, không phải tốt hơn sao.

Trong sạch của cô đã bị nam nhân này hủy, một lần cùng mười lần thì có cái gì khác nhau? Không bằng chọn cái tốt nhất.

Chính là trên tay hán thực sẽ có các loại tin đại độc nhất vô nhị sao?

Nhìn hán tuổi không vượt qua ba mươi, lại có thể ở tại khu xa hoa Thủy Thiên Loan, không loại bỏ ba loại người: con nhà giàu, quan chức nhà nước, quân nhị đại.

Một nhị đại công tử như anh có thể có quyền thế có tin độc nhất vô nhị sao?

"Dựa vào cái gì để cho tôi tin tưởng anh?" Cố Tiểu Ngải quay đầu hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hán chỉ biết cô đã muốn đáp ứng rồi.

Hiểu được lợi dụng nữ nhân của mình là thông minh, vẻ kiêu ngạo cùng tự tôn của cô đâu rồi, có hay không tan rã?

Trên mặt của cô quá mức bình tĩnh, hán nhất thời nhưng lại không có biện pháp nhìn thấu.

"Bằng ba chữ Lệ Tước Phong." Đây cô ra, Lệ Tước Phong ở sau cổ cô nói kèm chút khiêu khích "Đem ảnh chụp của cô giao cho tôi."

Lệ Tước Phong?

Tên của hán?

Cố Tiểu Ngải lấy ra thẻ ảnh cô chụp hán cùng Quan Nana ở ngoại thành, thản nhiên nói, "Tôi để ở đây."

"Ngoan cô gái."

Lệ Tước Phong tán thưởng néo néo mặt mềm mại của cô, đem thẻ ảnh bỏ làm hai rồi bỏ đi, xong hết mọi chuyện.

Sẽ không còn người nào có thể quan hệ bất chính dùng ảnh để bôi nhọ hán, uy hiếp hán.

Hán không muốn có bất cứ tai tiếng nào ảnh hưởng đến tài chính của tập đoàn Lệ gia.

"Phim ngắn đầu." Cố Tiểu Ngải hướng hán mở ra lòng bàn tay.

Lệ Tước Phong nhớ đến lấy thẻ nhớ trong di động đưa cho cô, cúi đầu hôn lên mặt cô, tiếng nói trên tức, "Dừng quảng, trở về từ từ thương thức."

Thương thức? !

Hán như thế nào còn có mặt mũi nói ra như vậy.

"Vô si!" Cố Tiểu Ngải trừng mắt liếc hán một cái, đem thẻ nhớ bỏ vào balo, loại phim ngắn này, cô đời này cũng không muốn nhìn lần thứ hai.

Nhìn quanh diện tích phòng không lồ một chút, Cố Tiểu Ngải từ trên giường đứng lên cầm lấy nội y cùng áo sơ mi hướng trong phòng tắm đi đến.

Lệ Tước Phong nghiêm mặt nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm, "Ồ trước mặt tôi thay đồ."

"Có bệnh thì tìm thầy thuốc đi."

Cố Tiểu Ngải bỏ lại một câu, cánh tay liền bị nắm lấy.

Cô đều đã muốn đáp ứng làm phụ nữ của hắn, hắn hôm nay sẽ không có thể tạm thời buông tha cô?

Cố Tiểu Ngải cau mày xoay người, Lệ Tước Phong mặt đầy tức giận, ngón tay của hắn cơ hồ khắc trên mặt cô, "Cố Tiểu Ngải, tôi cảnh cáo cô, chính cô đã đồng ý làm phụ nữ của tôi thì từ nay về sau đừng làm ra vẻ ngạo mạn trước mặt tôi."

Nếu đã đáp ứng làm phụ nữ của hắn rồi, còn giả bộ thanh cao cái gì? Muốn lạt mềm buộc chặt sao?

"Bằng không thì sao?" Cố Tiểu Ngải bình tĩnh hỏi lại, "Tiếp tục cưỡng bức tôi sao? Đến đây."

Dù sao cũng đã bị phá rồi, cô còn sợ gì mất mặt nữa chứ?

Nữ nhân này. . . . .

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi. "Đừng ép tôi đánh cô!"

Đánh cô?

Hắn còn là một tên bạo lực sao? !

"Lệ tiên sinh, anh làm ơn nhớ cho, chúng ta là nguyện ý đồng giá trao đổi." Cố Tiểu Ngải từng chữ một nói, phong thái sát người.

"Đồng giá trao đổi thật không?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, từ bên trong một tủ treo quần áo lấy ra một văn kiện quảng cho cô.

Hắn sẽ làm cho cô biết cái gì là đồng giá trao đổi.

Cố Tiểu Ngải đã từng là thiên kim nhà giàu, thừa biết cái gì là giá trị

Cố Tiểu Ngải chẳng biết tại sao mở ra liền thấy, dĩ nhiên là ảnh chụp của Quan Nana cùng minh tinh Hàn Quốc ở bờ biển ẩm ướt hôn nhau, người chụp ảnh hiển nhiên kỹ thuật chụp ảnh vô cùng tốt, khuôn mặt hai ngôi sao đập vào mắt người xem. . . . .

Thật là cái tin đại độc nhất vô nhị.

Rõ ràng nên cao hứng, cô lại cười không nổi, có loại xúc động muốn khóc.

Chuyện xấu như là trào phúng cô giống nhau, giá của cô. . . . . Cũng chỉ giống như giá trị của một tấm vé người ta đi xem phim.

Cô không có tư cách roi nước mất, là cô đem mình bán giá rẻ như thế.

Lệ Tước Phong ngồi vào một bên sofa, hai tay vén để cằm, ung dung nhìn vẻ diễm đam đáng yêu của cô, đáy mắt không có nửa phần thương tiếc, "Thế nào? Có phải hay không rất muốn mang theo quần áo ra ngoài?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không tiếng động nhìn hắn tà tới cực điểm, nói không nên một lời phản bác.

"Đừng giả bộ thanh cao, còi đi."

Tư thái cao cao tại thượng của cô, kiêu ngạo của cô, tôn nghiêm của cô, hắn muốn toàn bộ dập nát.

Cái giả này thật làm cho người ta hường thụ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Cô hiểu được, cô đã không còn đường lui.

Cố Tiểu Ngải xiết chặt túi văn kiện, bất cứ giá nào.

"Tốt thôi."

Cố Tiểu Ngải cắn môi, tầm mắt thẳng tắp định trên mặt đất, làm cho đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa.

Tay chậm rãi dời tới hướng dây lưng phía áo tắm chính mình, ánh mắt của hắn trắng ra mà gấp gáp nhìn chăm chăm, tầm mắt như vậy làm cho đầu ngón tay cô run run, đôi môi si nhục mím thật chặt, sợ chính mình một lát sẽ bật khóc.

Ngón tay khẽ run cời bỏ dây lưng áo tắm dài, áo tắm liền rơi xuống đất.

Cảm giác mát đánh vào, Cố Tiểu Ngải cảm lấy nội y đang muốn mặc, Lệ Tước Phong đẩy mắt nhắm khỏi tình dục đặc hơn, trực tiếp nhào tới. . . . .

*****

Về nhà vọt vào tắm hai giờ liền, Cố Tiểu Ngải vẫn đang cảm thấy cả người đều là hơi thở của Lệ Tước Phong, như thế nào tắm rửa đều không sạch.

Cố nén hai chân đau xót, Cố Tiểu Ngải trở lại làm việc tại tòa soạn báo, thấy ảnh chụp cô mang về, cậu kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức cho cô viết bản thảo, viết xong liền in ấn.

Ngồi vào trước bàn làm việc, Cố Tiểu Ngải đã hoàn toàn không có cái loại kích thích hưng phấn nào.

Nghĩ đến nam nhân kia, Cố Tiểu Ngải mở ra trang web tìm tòi, mang theo hận ý viết xuống ba chữ "Lệ Tước Phong", trang web lập tức hiện ra một màn tin tức lớn nhỏ làm hoa cả mắt cô.

Lệ Tước Phong, hai mươi sáu tuổi, nam, e. s tập đoàn Á Thái.

Làm người thập phần thần bí, truyền thông có được ngay mặt ảnh chụp chỉ có hai ba tấm, vẫn là mơ hồ không rõ.

Hai mươi một tuổi đảm nhiệm tổng giám đốc e. s tập đoàn Á Thái, trong vòng năm năm đem tập đoàn này khai hỏa nhanh chóng ở châu Á, mở mang nhiều loại xí nghiệp, có được ngân hàng lớn, công nghiệp và khai thác mỏ xí nghiệp, chuyên chở xí nghiệp.

Lệ Tước Phong đã tâm bưng bưng, gần hai năm lại bắt đầu tấn công qua bất động sản, điện tử, điện ảnh và truyền hình. "Đề hái điện ảnh và công ty truyền hình", "Công ty bất động sản" đều lệ thuộc tập đoàn Á Thái, chuyện làm ăn đều vui vẻ đi lên.

Lệ Tước Phong phát triển công ty sang châu Âu, mà sau lưng của hắn là toàn bộ gia tộc Lệ gia, điều hành tập đoàn tài chính ở châu Âu đều là người của Lệ gia, nắm trong tay mạch máu thị trường tài chính, thực lực hùng hậu.

Điều này cũng chính là nguyên nhân Lệ Tước Phong mới 21 tuổi đã an vị chức tổng giám đốc.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải sững sốt, Lệ Tước Phong không phải cái loại công tử chơi bời lêu lổng, cư nhiên là tổng giám đốc e. s tập đoàn Á Thái? ! Vẫn là người của gia tộc Lệ gia. . . . .

Gia tộc Lệ gia, là một thần thoại của châu Âu, người trong giới tài chính đều biết.

Lệ gia ở châu Âu —— đại biểu cho vô số tài phú cùng thế lực quyền thế.

Khó trách ngay cả Quan Nana như vậy cũng trở thành con rối của hắn.

Kìa. . . . . Cô chụp ảnh đến xe chẵn nếu tuyên bố đi ra, tuần san không phải bán bạo, mà là bán điên rồi. . . . .

Khó trách hắn hao hết tâm tư muốn tìm lại thẻ ảnh kia, nguyên nhân không phải vì Quan Nana, mà là vì thanh danh tổng giám đốc Á Thái của chính hắn.

Cô lại ngoan ngoãn đem thẻ ảnh liền giao cho hắn. . . . . Thật sự là đại dột.

"Đáng giận!"

Cố Tiểu Ngải kích động đánh vào bàn, thiếu chút nữa đụng ngã cốc nước.

Chuông điện thoại di động vang lên, là một dãy số xa lạ, Cố Tiểu Ngải nhận lấy, thanh âm nam nhân trầm thấp truyền đến tai cô, " 10 giờ thứ ba, xuất hiện ở nhà của tôi."

Không đợi cô nói chuyện, đối phương liền cúp máy.

Là điện thoại mạo danh.

Nam nhân này có bệnh đúng không? Được, hẳn đúng là có bệnh!

Cô hiện tại quan tâm đến Quan Nana cùng tổng giám đốc Hàn Tinh ẩm ướt hôn, tạm thời còn không có tinh thần đến nhà hân.

Cố Tiểu Ngải đảo mắt liền đã quên cuộc điện thoại này, đem bản thảo thuận lợi viết xong cảm in ấn, vốn định đưa hai cái mặt ngôi sao rõ một chút, nhưng cậu kiên trì nói không cần, liền như vậy đi in ấn .

Quả nhiên không ngoài dự liệu, không đến một tuần, tuần san liền bán hết, trong vòng nửa tháng không ngừng in ấn thêm. . . . .

Toàn bộ tòa soạn báo đều hồi sinh, công nhân cực kỳ phấn chấn, trong nhà cũng rất ít nghe được thanh âm của mợ chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Nhìn hết thấy điều này, Cố Tiểu Ngải không hiểu có đáng giá hay không, nhưng cô đã muốn làm. . . . .

Nếu đã muốn lựa chọn bán đứng chính mình, cũng đừng hối hận.

Đó là một sự thật thế giới. . . . . Không có hối hận.

Ban đêm thành thị như trước náo nhiệt phồn hoa, Cố Tiểu Ngải đi một mình ở đầu đường, TV trên cao ốc giới thiệu cảnh đẹp nước Pháp, phong cách xuất chúng, lãng mạn mê người. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghỉ chân, ngơ ngác nhìn, có chút mơ mộng, từng có người cùng cô nói qua, "Ngải Ngải, Paris là kinh đô nghệ thuật, em không phải muốn học đạo diễn sao? Anh cùng em đi học."

Người nói lời này chính là ở thời kì niên thiếu, thanh âm có chút khàn khàn, nhưng cô nghe tới lại êm tai như vậy.

Sau đó, vốn không có thực hiện được.

Kinh đô nghệ thuật Paris, cô sẽ không có cơ hội đi.

Thanh âm mỏng manh theo miệng cô chậm rãi nói ra, rất nhanh bị chôn vùi trong tiếng người xe đông nghịt. . . . .

"Sở Thế Tu, anh có khỏe không?"

Trí nhớ về người nam nhân thời niên thiếu lại một lần nữa ủa về, không biết hiện tại có khỏe không, vóc dáng không quá cao lớn, có phải hay không ngày càng đẹp trai? Có phải đã có bạn gái rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Giữa dòng người xe cộ, cô đứng một mình có vẻ cô đơn, mỏng manh.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu đen trắng gấp lại trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải đang suy nghĩ liền bừng tỉnh, sợ run lên, lui về phía sau, kính xe sau dần dần hạ xuống, Lệ Tước Phong mặt lạnh lùng xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên rất muốn trốn.

"Cô đem lời nói của tôi bỏ ngoài tai sao?" Lệ Tước Phong ngồi ở trong xe lạnh lùng nhìn cô, trong mắt tức giận rõ ràng, thanh âm ương ngạnh mà kiêu ngạo, "Lên xe."

Cô mắc nợ hân sao?

Sắc mặt kia làm cho Cố Tiểu Ngải rất muốn chửi ầm lên, nhưng cô vẫn là nhịn xuống, xả ra một nụ cười vô hại, "Thật ngại quá, tối nay tôi có hẹn rồi."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải xoay người muốn đi.

Có hẹn? Cùng nam nhân?

Nữ nhân này còn không hiểu được thân phận của mình? Cô là người của hân!

Lệ Tước Phong sắc mặt chìm xuống, đẩy cửa xe bước xuống, bước hai bước chân, dễ dàng đem Cố Tiểu Ngải trở về nhét vào trong xe, thân hình cao lớn theo sát sau tiến vào, hướng lái xe lên tiếng, "Lái xe."

Xe chậm rãi khởi động.

"Lệ Tước Phong!" Cố Tiểu Ngải tức giận hô to, "Anh điên rồi? Đây là đang ở ngoài đường!"

Cô không dám tin hấn cứ như vậy ở trên đường đem cô nhét vô xe, hấn là xã hội đen sao? !

"Thứ ba đêm đó, đi đâu?" Lệ Tước Phong thật sâu nhìn chăm chăm cô, hai con ngươi đen thui mà hung ác nham hiểm, lạnh giọng chất vấn, khí thế bức người tản ra làm người ta hoảng sợ.

Thứ ba?

Cố Tiểu Ngải nghĩ đến cuộc điện thoại mạc danh kia, cũng đã qua vài ngày, mấy ngày nay bọn họ đều không có gặp mặt.

Hấn cũng không còn gọi điện thoại cho cô, cô còn tưởng rằng hấn đã bỏ qua cho cô rồi. . . . .

Dù sao loại người có bối cảnh giống hấn, nữ nhân bên người cái dạng gì không có? Cô - Cố Tiểu Ngải được cho là cái gì, điểm này cô tự mình hiểu.

Nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải như vậy. . . . . Hấn đây là chuẩn bị tính sổ?

Suy tư một lát, Cố Tiểu Ngải cố ý làm ra trạng thái bình tĩnh, "A. . . . . thì ra cuộc điện thoại đó là của anh sao, tôi còn tưởng rằng là điện thoại quấy nhiễu."

". . . . ."

Cô ngay cả thanh âm của hấn đều nghe không ra?

Tốt lắm.

Cô thành công đem hấn. . . . . chọc giận.

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô, mang theo áp lực tức giận, ánh lửa trần trọc, Cố Tiểu Ngải bị nhìn xem trên lưng phát lạnh, không khỏi quay đầu không muốn cùng hấn đối diện.

Một đôi tay hướng cô kéo mạnh lại.

Lệ Tước Phong đem cô áp đảo ở phía chỗ ngồi sau xe, hôn môi của cô, lưỡi nóng rực tập cuốn miệng cô trong mỗi một tác da thịt.

"Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải khiếp sợ trợn to mắt, đưa tay liều mạng đâm vào hấn, Lệ Tước Phong đưa tay dò xét vào nội y mỏng manh như sợi len của cô, mang theo ý bá đạo mọi nơi đốt lửa.

Ngón tay hấn trêu chọc cùng kỹ thuật hôn của hấn như tuyệt hảo.

Thân thể không hiểu nóng lên, đầu dần dần trống rỗng, bị một loại xúc giác khác bao trùm. . . . .

Dần dần, lực đánh của Cố Tiểu Ngải vào hấn giảm dần. . . . .

"Dừng xe." Lệ Tước Phong ngồi ngay ngắn, y phục trên người đầy đủ không sút mẻ, phảng phất chuyện gì đều không có, mang theo mắt đầy dục vọng lạnh lùng nhìn cô, "Xuống xe!"

Cố Tiểu Ngải nhất thời tỉnh táo lại, cô đang làm gì đó? Thiếu chút nữa chìm đắm trong kỹ xảo hôn của hấn.

Tìm về lý trí cô thật muốn đánh chính mình một chút.

"Được, tôi xuống!" Cố Tiểu Ngải cũng không vô nghĩa, đẩy cửa xe đi xuống.

Hoàn toàn không lưu lại thái độ lưu luyến, Lệ Tước Phong trong mắt dấy lên ánh lửa, thanh âm như ma quỷ ở sau lưng cô vang lên, "Cô sẽ đến cầu xin tôi."

Hấn có thể cường phá thân thể của cô còn có thể làm cho cô đến Thiên Thủy Loan tìm hấn, có thể làm cho cô lần thứ hai ngoan ngoãn đến trước mặt hấn cầu xin.

Không có người nữ nhân nào có thể giở trò bịp bợm với hấn.

Mặc kệ là cố ý trốn tránh vẫn là lạt mềm buộc chặt, quy tắc trò chơi chi có thể do hấn định đoạt.

Không đợi Cố Tiểu Ngải kịp phản ứng, Rolls-Royce đã muốn chạy như bay đi ra ngoài.

Hắn nói cái gì? Cô sẽ đi cầu xin hắn? Đùa giỡn cái gì! Thiên tài sẽ đi cầu hắn!

Xe này chạy quá nhanh, bằng không cô thực có khả năng đi lên lại đá một cước, phát tiết phần nộ trong lòng.

Ba ngày sau, Cố Tiểu Ngải bất ngờ xuất hiện ở biệt thự Lê gia, loại hành động này làm cho cô cũng muốn tát chính mình.

Bởi cô không có biện pháp, giống như Lê Tước Phong chắc chắn như vậy, cô sẽ van cầu hắn.

Ngôi sao điện ảnh Quan Nana và công ty truyền hình Hàn Tinh đồng thời đem tuần san tố cáo lên toà án, đơn độc không đánh thắng được, phí luật sư thật sự quá mức chi trả.

Thời điểm mở lấy tiền mặt máy hơn hơ, hiện nay một phen tiền cũng không nguyện ý đưa ra nữa, còn rằm rĩ cùng với cậu ly hôn.

Cá tính không nóng không lạnh này của cậu, nếu nhà tan nát, cô không hiểu cậu sẽ biến thành cái dạng gì, cô chỉ có thể hết sức đi giúp cậu cứu lại. . . . .

Mà năng lực cứu vãn chuyện này, hiển nhiên chỉ có một —— Lê Tước Phong.

Ngồi trên sofa ở đại sảnh, Cố Tiểu Ngải nhìn chòng chọc vào đồng hồ trên tay, tâm tình càng ngày càng lo lắng, từ bảy giờ sáng đợi cho đến 10 giờ tối, Lê Tước Phong còn không có trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Cô ngay từ đầu chỉ cho rằng hắn là cái loại công tử ăn chơi, không nghĩ tới hắn có bối cảnh lớn như vậy, sớm biết như thế, cô sẽ không nên đáp ứng trao đổi như thế.

Làm phụ nữ của hắn làm gì. . . . .

Hắn căn bản là thiết lập cạm bẫy cho cô.

Hắn thoải mái thả câu, cô cư nhiên còn ngây ngốc dính câu.

Lòng dạ nam nhân nham hiểm.

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng oán hận mắng, trên sofa ở đại sảnh lại thay đổi một cái tư thế ngồi, người làm lại một lần nữa thay trà cho cô, khách khí hỏi, "Cố tiểu thư, Lê tiên sinh thời gian trở về không ổn định."

Ngụ ý chính là cô chờ đợi thêm nữa cũng không còn ý nghĩa.

Cố Tiểu Ngải hiểu được, cô không đi, người làm sẽ không thể nào ngủ được.

"Tôi đây ngày mai lại đến chờ hắn." Cố Tiểu Ngải lễ phép cười cười, đứng lên đi ra ngoài.

Liên tục đợi vài ngày, Cố Tiểu Ngải đều không có đợi được Lê Tước Phong, ngày mở phiên tòa sắp đến rồi, chuyện của cậu gấp đến độ tóc trên đầu cũng dần rụng đi.

Cũng bởi vì cô thứ ba đêm đó không có đi tìm hắn, Lê Tước Phong liền cho cô một vấn đề nan giải lớn như vậy.

Lòng dạ nam nhân hẹp hòi.

Cố Tiểu Ngải lại lần nữa từ biệt thự Lê gia tay không mà quay về thì chợt nhớ tới Lê Tước Phong từng gọi tới từ một số lạ, vội vàng tìm lại số đó gọi lại, có chút may mắn chờ đợi.

Điện thoại chuyển được, đối phương trầm mặc không nói gì.

Cố Tiểu Ngải khẽ cắn môi, hắng giọng cổ họng làm cho thanh âm của mình nghe qua có vẻ dịu dàng, "Lê tiên sinh, là tôi, Cố Tiểu Ngải."

Thanh âm này. . . . . Dịu dàng chính cô đều ngại đối trả.

Bên kia lặng im chỉ chốc lát, thanh âm lãnh mạc của Lệ Tước Phong truyền đến, "Không biết."

". . . . ." Cổ Tiểu Ngải hết chỗ nói rồi.

Tên biến thái! Tên cặn bã! Lưu manh! Hắn là cường bức quá nhiều thiếu nữ rồi mới có thể đem cô quên đi!

Đang muốn nói cái lí do gì đó thoát thác, thanh âm lãnh mạc của Lệ Tước Phong lại vang lên, "Mười một giờ đến Hạ Chi Dạ."

. . . . .

Nam nhân này động một chút là biến mất.

Trong miệng hắn sẽ không có thể nói ra một từ dễ nghe sao? !

Cổ Tiểu Ngải nhìn thoáng qua thời gian, còn lại hai mươi phút, "Hạ Chi Dạ" là cái câu lạc bộ đêm giải trí xa hoa nhất cái thành phố này, hắn vậy nhưng thật ra rất hưởng thụ.

Lần đầu tiên vào câu lạc bộ đêm, tiếng người âm ỉ cùng âm nhạc sống động mãnh liệt bao phủ.

Vũ nữ khêu gợi múa quanh cột, đuôi trắng như tuyết bị đủ loại màu sắc đèn chiếu vào, khiến cho một trận lại một trận cuồng thanh thét chói tai, trong sân nhảy cả trai lẫn gái điên cuồng mà nhảy múa.

Cổ Tiểu Ngải bị làm cho đau cả lỗ tai, mọi nơi tìm kiếm Lệ Tước Phong đều không có kết quả.

Nơi giải trí này thật sự quá lớn, tên đại gia này lại không nói ở tầng nào.

Cổ Tiểu Ngải đang muốn tìm một nơi yên tĩnh để gọi điện thoại, một người nam nhân trung niên với bảng tên trước ngực "Quản lí" đứng ở trước mặt cô, "Xin hỏi có phải cô là Cổ tiểu thư?"

Cổ tiểu thư?

Lệ Tước Phong gọi tới sao?

Cổ Tiểu Ngải gật gật đầu, "Chính là tôi."

"Lệ tổng ở tầng mười một phòng khách VIP chờ cô, mời đi bên này." Người quản lí trực tiếp dẫn cô đi đến trước thang máy.

Cổ Tiểu Ngải đi vào thang máy, trên tay của người quản lí hé ra ảnh chụp, rõ ràng là ảnh chụp thời trung học của chính mình.

Hắn làm sao có thể có ảnh chụp của cô?

Chẳng lẽ tên biến thái Lệ Tước Phong còn thăm dò cả ảnh chụp của cô?

Cổ Tiểu Ngải bị ý nghĩ của chính mình mà sợ hãi, lần đầu tiên gặp mặt Lệ Tước Phong đã kêu ra tên của cô, rõ ràng là biết cô, nhưng vì sao. . . . . cô một chút ấn tượng đều không có?

Cô trí nhớ thực sự kém như vậy sao?

Lệ Tước Phong nếu như đã từng gặp qua sẽ không thể quên khuôn mặt tuấn tú như vậy, cùng với có một tâm địa như vậy, nếu cô gặp qua hắn, biết hắn, không đến mức quên sạch như vậy.

Trăm mối khó giải, Cổ Tiểu Ngải đi ra thang máy, người quản lí tiến lên mở ra cửa phòng khách VIP, cô đi theo vào.

Phòng to như vậy không giống như màu sắc đa dạng ở phía dưới, ngược lại có loại cảm giác xa hoa, ngồi cả trai lẫn gái mười người trái phải, nam trẻ có già có, nữ cũng là một sắc bạo mỹ nữ. . . . .

Lệ Tước Phong ngồi ở chính giữa trên sofa, thân mình hơi hơi ngửa ra sau, caravat mở lỏng, áo sơ mi mở ra hai nút, lộ ra phần hấp dẫn trong ngực, hai mỹ nữ ngồi hai bên.

"Ai đến không phải lúc như vậy?" Trên bàn trà bày đầy đủ loại kiểu dáng rượu, các nam nhân uống ngã trái ngã phải, thấy có người mở cửa bất mãn hô lên.

Cổ Tiểu Ngải cảm thấy chính mình sai lầm nhất, một thân mặc áo len cùng quần bò, đứng ở nơi này trông như thế nào đều có vẻ không phù hợp.

Cổ Tiểu Ngải đang do dự muốn rời đi, Lệ Tước Phong đã hướng cô đến, bên môi mang theo nụ cười trên tức, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Nữ nhân của

tôi, lại đây uống rượu ."

Cô đây cũng là tốt nghiệp đại học? Ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy.

Bắt quá coi cô như thông minh, biết đề van cầu hấn, bằng không hấn sẽ làm cho cô ngày càng thêm khổ sở.

"A, A, là Lệ tổng a. . . . . Đến đây, tiểu thư, ngồi ở đây." Một người nam nhân vội vàng bỏ mỹ nữ ra, tiếp đón cô đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phóng lao phải theo lao.

Cố Tiểu Ngải hít một hơi thật sâu, vẻ mặt lập tức cười sáng lạn đi qua đến bên người Lệ Tước Phong ngồi xuống, "Xin chào, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Xin chào Cố tiểu thư, xin chào Cố tiểu thư." Có nam nhân đầu hồi thử nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Không biết là không phải hạ bộ Ryan sắp xếp vai gì cho Cố tiểu thư?"

Bọn họ là hẹn ở trong này bàn chuyện điện ảnh?

Vậy hấn còn gọi cho cô đến đây làm gì?

"Nữ nhân của tôi không phải diễn viên." Lệ Tước Phong thần nhiên đáp lại, thân mình nghiêng qua, ngón trỏ ở bàn trà bằng đồng tiền trên không một vòng, quay đầu hướng Cố Tiểu Ngải có chút khiêu khích nhử mày.

Cố Tiểu Ngải không ngu ngốc, biết hấn là muốn cô uống rượu, nhưng băng đồng tiền này ít nhất có mười bình.

Coi hấn từ lượng nông cạn, phỏng chừng uống không đến một nửa.

"Sợ?" Lệ Tước Phong mang theo ánh mắt say rượu thần nhiên nhìn chăm chăm cô, giọng điệu rõ ràng lưu loát, "Không uống, cút."

"Có phải hay không tôi uống anh liền triệt tiêu tốt cho toà soạn? Bao gồm Hàn Tinh ela bên kia ." Cố Tiểu Ngải dùng âm lượng giọng nói trầm thấp chỉ hai người nghe được.

Muốn làm tình huống không rõ ràng, tiểu nha đầu.

Cầu xin người còn như vậy đúng lý hợp tình.

Còn tưởng rằng cô là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng sao?

Lệ Tước Phong không nói chuyện, biểu tình từ chối cho ý kiến.

Tên vô lại này. . . . . Cố Tiểu Ngải thầm mắng một tiếng, cảm một bình rượu liền hương miệng đỏ, mùi vị mãnh liệt như thù đốt cổ họng cô, làm cô có cảm giác đau đớn.

Một bình rượu uống hết, Cố Tiểu Ngải cả người đều nóng lên.

Cổ họng tới ngực một đoạn đều bị bỏng, đau đớn tra tấn cô một trận.

Khẽ cắn môi, Cố Tiểu Ngải lại cảm lấy một lọ hương miệng uống, một bộ tư thế bất cứ giá nào, một tay đè lại chính mình đốt nóng ngực, như vậy có thể giảm bớt một chút thống khổ.

Liên tục uống hết ba bình, tất cả mọi người kinh hãi rồi, không nhận được vỗ tay theo nhịp, "Cố tiểu thư! Cố tiểu thư! wow! Cố tiểu thư! Cố tiểu thư!"

Cố Tiểu Ngải uống đầy mặt ửng hồng, đem vô bình rượu thứ tư để trên bàn trà, tầm mắt đã muốn hoảng có chút choáng váng. . . . .

Lệ Tước Phong tầm mắt âm trầm đánh giá sắc mặt đỏ bừng của cô, nhìn tay cô tả hữu lay động nắm đồng tiền trong rượu, chỉ biết cô đã muốn không được. . . . .

Từ lượng kém như vậy còn muốn uống dững mãnh như vậy.

Quả thực chính là muốn chết.

Tay cô hướng bình rượu cầm lên, Lê Tước Phong một phen đề lại tay cô, tay cô thực mềm mại, giờ phút này lại có chút nóng lên.

Cố Tiểu Ngải dùng hết toàn lực đẩy tay hắn ra, hốc mắt đỏ lên, ánh mắt đặc biệt quật cường, dùng sức nói từng chữ, "Tôi có thể uống được! Buông tay!"

Ngực bị cái gì hung hăng khua lên.

Gặp quỷ.

Hắn vì sao muốn ngăn cản cô, loại nữ nhân này không thức thời, tính uống chết luôn à.

Lê Tước Phong kéo kéo caravat, có chút bức mình lưng ngã ra sau sô pha, Cố Tiểu Ngải tiếp tục cầm lấy bình rượu uống, thân mình mảnh khảnh có loại khí thế không sợ chết. . . . .

Thời gian tí tách tí tách mà qua.

Cố Tiểu Ngải thủy chung duy trì lấy bình, uống rượu, động tác quảng bình nối liền, tất cả mọi người xem choáng váng.

Lê Tước Phong con người tối tăm nhìn chăm chăm cô, nhìn cô nóng tay đem áo lông cừu bỏ. . . . . Nhìn mắt cô nhắm thống khổ. . . . . Nhìn cô liều mạng ngửa đầu, rượu từng giọt từ môi cô nhỏ giọt xuống xương quai xanh ở dưới đường cong, nói không nên lời dụ dỗ. . . . .

Mấy nam nhân một bên ồn ào thấy thế mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm cô, một bộ đáng tham lam lộ ra.

"Đủ rồi."

Lê Tước Phong lãnh nghiêm mặt đoạt lấy bình rượu trong tay cô ném trên mặt đất, rượu theo miệng bình đổ ra, ướt tẩm thảm tốt nhất.

"Các người cút cho tôi!"

Mẹ kiếp, nữ nhân của hắn đến phiên bọn họ đến xem sao? !

"Đứng đứng đứng, chúng tôi đi đây, Lê tổng chơi thật tốt." cả trai lẫn gái thấy hắn sắc mặt kém như vậy, đều thông minh lui đi ra ngoài.

Động tác liên tục không ngừng giống như chạy nạn.

Hay nói giỡn, đắc tội Lê Tước Phong, ai cũng đừng nghĩ sống yên ở châu Á.

"Tôi còn chưa uống xong." Cố Tiểu Ngải cố chấp trừng hắn liếc mắt một cái, lại đi lấy đồng tiền trong rượu.

"Phanh ——"

Lê Tước Phong đơn giản đem toàn bộ đồng tiền quảng ra ngoài, đáy mắt vẻ lo lắng.

Còn kém hai bình.

Còn kém hai bình cô liền uống sạch, nam nhân này là muốn như thế nào? !

Cố Tiểu Ngải không phục lên án, một cổ buồn nôn mạnh này lên, tầm mắt đã muốn hỗn loạn, nặng nề mà lắc lắc đầu, Cố Tiểu Ngải lắc lắc đứng lên, "Tôi đi toilet."

Lê Tước Phong môi nâng thành một đường, không nói gì.

Cửa phòng mở lung lung biến thành hai cái, Cố Tiểu Ngải xoa ánh mắt hồi lâu mới thích hợp đi ra ngoài, ở trong phòng rửa tay dùng nước lạnh liều mạng hắt vào mặt mới để cho tâm trí miễn cưỡng khôi phục một chút.

Dường như mặt trở nên hồng hồng, một đôi mắt chỉ còn lại có mê ly, cô đây là sống hai mươi hai năm, Cố Tiểu Ngải.

Nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, Cố Tiểu Ngải lại dùng nước lạnh hắt vào mặt mình.

"Nôn ——"

Buồn nôn lại lần nữa này lên, Cố Tiểu Ngải chạy như điên đi ra, vị rượu lạt liều mạng ở cổ họng cùng ngực cực hạn đốt cháy sạch cả người cô khó chịu, giống như sắp chết.

Cố Tiểu Ngải, người có thể làm được, người không thể ngã xuống, người không thể để cho gia đình cậu tan nát.

Chương 18

Tuyệt đối không thể.

Nhất định phải làm cho Lệ Tước Phong rút đơn kiện mới được.

"Nôn ——"

Rượu cay độc lại lần nữa nôn ra, Cố Tiểu Ngải cúi thấp đầu tiếp tục phun, nước mắt thống khổ trong hốc mắt đảo quanh kính.

"Tiểu thư, nơi này là toilet nam."

Một giọng nam dịu dàng dễ nghe đột nhiên ở sau người vang lên, có lòng tốt nhắc nhở cô.

Cố Tiểu Ngải cả người chấn động, đầu còn cúi xuống, đảo mắt theo tóc dài hỗn độn đang lúc nhìn về mặt người trước gương.

Nam nhân trẻ tuổi đứng ở phía sau cô, áo sơmi trắng đeo caravat màu xám bạc tôn lên thân hình cao to, mặt anh tuấn nho nhã, hai con ngươi sáng ngời có chút lo lắng nhìn cô.

Làm sao có thể là anh ta. . . . .

Anh ta tại sao lại ở chỗ này?

Cố Tiểu Ngải cảm thấy lòng như muốn đình chỉ, ngơ ngác nhìn nam nhân trong kính.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Tiếng nói anh ta dịu dàng ở bên tai cô lại một lần vang lên, ngón tay thon dài hướng đến cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, bay nhanh trốn được một bên, lấy tay liều mạng lấy loạn tóc dài để ở trước mặt, đầu hung hăng đánh lên cửa.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Anh ta lo lắng hỏi, hướng cô muốn đỡ.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Cố Tiểu Ngải như con thỏ nhỏ bị kinh động, nghiêng ngả lao đảo đẩy ra cửa phòng rửa tay, thanh âm nghẹn ngào, liều mạng xin lỗi, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi đi nhầm."

Cơ hồ muốn khóc lên.

Bộ dáng quý của cô tại sao có thể thấy anh ta . . . . . Không xứng, không xứng đi gặp anh ta . . . . .

Sau khi đi ra khỏi toilet, Cố Tiểu Ngải mới đem đầu tóc dài vuốt thẳng, hốc mắt toan tới cực điểm, vẫn chưa hết khiếp sợ.

Chín năm, cô cư nhiên còn có thể gặp lại anh ta.

Sở Thế Tu. . . . . Nhìn bộ dáng anh ta đỉnh đặc, mấy năm nay nhất định rất tốt đi?

Anh ta đường đường là con trai độc nhất của Sở gia, cô thiên kim nghèo túng, tan cửa nát nhà làm sao có thể so sánh. . . . .

Rất tốt, thật rất tốt.

Anh ta sống tốt. . . . . Là quá tốt rồi.

Chậm rãi đi theo vách tường trong hành lang, Cố Tiểu Ngải cố nén suy nghĩ đi lên phía trước, tựa như đi trên mây, từng bước một như hư không.

Một lực đạo đem cô đổ lên góc, Cố Tiểu Ngải bị đau nhứt mảy, nâng mắt lên, thân hình cao lớn của Lệ Tước Phong liền che ở trước mặt cô.

Nam nhân này khi nào thì ra đây.

"Làm gì?" Cố Tiểu Ngải thật sự không có thể lực ứng phó hấn, muốn tích tụ nghị lực đẩy hấn ra, lại như không có chút lực nào.

Lệ Tước Phong đem cô đặt ở góc tường, đầu gối để vào hai chân cô, một tay đè lại cánh tay lộn xộn của cô, môi nóng rực dâng lên ở trên mặt hần, "Tôi còn là càn ư thích cô mặc vậy."

Nam nhân này từ bỏ tư tưởng này trong đầu sẽ không còn gì khác . . . . .

"Bởi vì không cần còi sao?" Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng, ở trước mặt hần, cô chính là một tù nhân, một nữ nhân cho hần phát tiết. . . . .

Lệ Tước Phong động tác dừng một chút, dừng ở con người mê ly của cô, nghĩ đến cô đang say mới có thể như vậy nói trắng ra, không khỏi nở nụ cười.

Hóa ra nữ nhân này uống rượu vào thì ngu ngốc như vậy, ngu ngốc đến độ có chút đáng yêu.

"Đúng, bởi vì chỉ cần vén lên trên là có thể ." Lệ Tước Phong cúi đầu mở nút quần bò của cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải yếu đuối vô lực ôm cổ hần, cầm để ở trên vai hần mờ mịt nhìn phía trước.

Nam nhân trong phòng rửa tay đi ra với thân hình tao nhã, gương mặt với đường cong đẹp mắt, tóc ngắn gọn gàng, áo sơ mi màu trắng càng thêm vẻ nhỏ nhắn. . . . .

Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải trong nháy mắt vừa sợ, thừ người ra nhìn.

Nhìn qua, anh ta so với thời trung học càng thêm đẹp trai, vóc dáng cao ít nhất 1m85, giờ tay nhắc chân cũng là phong độ của quý tộc.

"Cô mua cái gì phá quần." Lệ Tước Phong bỗng nhiên rửa một tiếng, tiếp tục với nút quần bò của cô.

Nghe được thanh âm, Sở Thế Tu chậm rãi quay lại ——

Cố Tiểu Ngải đem mặt lui đến trước ngực Lệ Tước Phong, không dám ngẩng đầu, không dám liếc mắt đến thân hình diễm đạm kia.

Nước mắt rốt cuộc nhịn không được, rơi lộp bộp xuống dưới.

Sở Thế Tu. . . . .

Cô ngay cả dũng khí đối mặt với anh ta đều không có .

Cố Tiểu Ngải, người làm cho mình thành cái bộ dạng gì rồi. . . . .

*****

Ánh sáng chiếu vào làn da, Cố Tiểu Ngải ở trên giường lớn ấm áp lẫn hai vòng mới chậm rãi mở mắt ra.

Đây không phải là phòng nhỏ ở nhà cậu, cũng có chút giống phòng khách sạn xa hoa, đối diện cửa sổ sát đất rèm cửa sổ bị kéo ra, làm cho phòng sáng rỡ.

Cố Tiểu Ngải đau đầu muốn nứt ra, từ trên giường ngồi xuống, trên người sạch sẽ ngay cả quần áo che thân cũng không có, hai chân lại là chiến đấu đau xót. . . . .

Cố Tiểu Ngải dùng khăn lớn màu trắng bó sát người, cố hết sức duỗi thẳng cánh tay muốn lấy quần áo trên ghế gần đầu giường.

"A Tu là ai?"

Hình dáng Lệ Tước Phong xuất hiện ở trước mặt cô, một thân áo tắm dài màu xám, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong đi ra, cầm trên tay khăn mặt lau nước, sắc mặt lại khó coi tới cực điểm.

Nam nhân bị sỉ nhục nhất chính là nữ nhân đang dưới thân mình lại gọi tên người nam nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nam nhân bị sỉ nhục nhất chính là nữ nhân đang dưới thân mình lại gọi tên người nam nhân khác.

Mà cô - Cố Tiểu Ngải, lại một lần thành công làm cho hắn - Lệ Tước Phong chịu nhục .

Tối hôm qua thời điểm lọt đến tai hắn, hắn hận không thể lập tức bóp chết cô.

A Tu? !

Cố Tiểu Ngải biểu tình ngẩn ngơ, tối hôm qua một màn toàn bộ tái hiện trước mắt, Sở Thế Tu, tên này cô đã bao lâu không nhớ tới, vì sao nhớ tới, tâm . . . . một lát như vậy đau.

Bộ dáng xuất thần của cô cho hắn biết, A Tu này cũng không phải người bình thường gì.

"Tôi hỏi cô, A Tu là ai? !" Lệ Tước Phong hung hăng đem khăn mặt lỗ mông làm nước bắn tung tóe trên mặt cô.

"Tôi làm sao mà biết là ai." Cố Tiểu Ngải đưa tay lau nước trên mặt, giả ngu muốn bùng bít cho qua, nhanh quay ngược trở lại đề tài nói, "Tôi biết điện ảnh và công ty truyền hình là danh nghĩa của anh, anh sẽ không lại tố cáo cậu tôi chứ?"

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong cúi thân xuống đến hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm cô, tà mị mà ngoan lệ nói, "A Tu là ai? !"

Không nên truy cứu như vậy chứ?

Cố Tiểu Ngải hiểu không thể lừa dối cho qua chuyện, rũ mắt xuống thản nhiên nói, "Một bằng hữu.....chín năm không gặp."

Bằng hữu?

Cô cho hắn là người ngốc sao? !

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi, bỏ lại khăn mặt trên giường, hai tay ấn đầu của cô ngã vào trên giường trắng nõn mềm mại, hắn quỳ hai đầu gối bên hai chân cô, trên cao nhìn chằm chằm xuống, ánh mắt đáng sợ, "Không có một người nào, không có một nữ nhân nào trong lúc hoan ái lại kêu tên một bằng hữu bình thường!"

Trừ phi . . . . . Cô hi vọng làm cùng cô là nam nhân kia, mà không phải Lệ Tước Phong.

Nghĩ vậy, Lệ Tước Phong trong mắt che kín ý giết người.

Chấn bị roi đến bên hông, trên người không mảnh vải, cô liền như vậy bị sỉ nhục ấn ngã xuống giường, nước trên tóc hắn nhỏ xuống, bắn tung tóe vào mắt cô, có chút lạnh. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Cho tôi lời giải thích!" Hắn không có đáp án hài lòng tuyệt đối không bỏ qua.

Nếu không phải biết mình là nam nhân đầu tiên của cô .

Nếu không phải thư ký điều tra rõ ràng, bên người cô không có quen biết người khác phái.

Hắn khả năng đã đem cô bóp chết!

Cố Tiểu Ngải bị ánh mắt của hắn dọa đến, ánh mắt lóe ra nhìn về phía bên cạnh, sau một lúc lâu nghẹn ra một câu, "Anh thích ăn dấm chua sao? Tôi sẽ nấu dấm chua thật ngon cho anh."

Dấm chua? !

Lệ Tước Phong bị khơi đến cơn tức giận tột điểm, cúi đầu cắn trên vai cô, mang theo tâm tình nặng nề mà cắn xuống.

"Đau. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị đau đến mức kêu lên, thân thể mảnh mai trắng nõn hơi hơi run rẩy, muốn vặn vẹo lại bị hắn cạy mạnh đè lại.

Lệ Tước Phong không quan tâm mà cắn, không có ý nhả ra, vượn lưỡi cực nóng nhẹ nhàng liếm, tra tấn cô càng thêm run run.

"Là nam nhân tôi thích. . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nhịn nổi, hai tay giảo động dưới thân sảng, âm thanh khe run của theo xi khâu đang lúc bài trừ.

Nửa quỳ ở trên người cô, thân hình Lệ Tước Phong dừng lại, răng nanh buong cổ cô ra, ngẩng đầu thẳng tắp xem diễn biến trong mắt cô, thanh âm lạnh như vọng từ âm phủ, "Cô nói cái gì?"

Là hắn không phải hỏi, Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ nhắm mắt lại, còn nói một lần, "A Tu là nam nhân tôi thích."

"Ba ——"

Trên mặt bị quăng một cái tát hung hăng.

Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường bị đánh quay đầu đi, khoe miệng trong nháy mắt đau đến chết lặng, khó có thể tin rằng mắt nhìn hấn, "Anh đánh tôi? !"

Nam nhân này là hoàn toàn không có nhân tính sao? Cưng nhiên cho cô cái tát? !

"Cố Tiểu Ngải! Cô là nữ nhân của tôi, chúng ta đã nêu rõ giá! Thân của cô, lòng của cô đều đừng hy vọng cho tôi cảm sùng!"

Lệ Tước Phong âm trầm nhìn chăm chăm cô, từng chữ từng chữ trong cổ họng gằn nhẹ đi ra.

Bạo quân!

Cố Tiểu Ngải cũng tới cơn tức, vẻ mặt không phục trừng mắt nhìn hấn, giọng điệu cười nhạo nói, "Anh trông nom thiên hạ còn có thể trông nom nam nhân trong lòng tôi? Lệ Tước Phong, anh thật ấu trĩ? !"

Lại là loại ánh mắt khinh thường này, rất giống hấn là đồ bỏ đi.

Hấn ấu trĩ?

Hấn có thể cho cô biết thế nào là ấu trĩ.

Lệ Tước Phong cúi thân xuống hôn mạnh môi cô, răng nanh dùng sức cắn môi của cô tập cuốn hết thảy, một tay cời bỏ áo tắm dài của chính mình, lộ ra thân hình tinh trắng, một tay theo thân mình mảnh khảnh của cô đi xuống trên chộc đốt lửa.

Thân thể đột nhiên trầm xuống, không có màn dạo đầu, hấn tiến nhập cô.

"Này. . . . .uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải đau đến mức không còn tri giác, môi còn bị hấn chiếm lấy, muốn gọi cũng gọi không được, nước mắt theo khoe mắt chảy xuống.

Loại khuất nhục này, cô sẽ nhớ cả đời.

Lệ Tước Phong khuất nhục trên người cô, cô sẽ nhớ kỹ cả đời.

Hấn vừa rời đi môi cô, nâng thân mình lên, Cố Tiểu Ngải dùng đầu gối liều mạng đánh vào ngực hấn, mang theo tiếng khóc thất thanh mắng, "Vô lại! Anh cút cho tôi! Cút! Vô sỉ! Hạ lưu!"

Vô sỉ? Hạ lưu?

Hôm nay, nếu như là tên nam nhân A Tu gì đó, cô có khản cập vậy không? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong rời khỏi thân thể của cô, trên tay nhẹ nhàng dùng một chút lực, liền đem cô từ trên giường ngồi xuống.

Một tay mãnh liệt chế trụ gáy của cô làm cho cô gần sát mình, thanh âm của hấn mang theo lời đe dọa, "Tôi nói cho cô biết, chỉ có tôi mới có thể cho cô yên thân! Ở trước mặt tôi cô lại dám giả thanh cao, tôi liền cho tòa soạn báo của các người đóng cửa!"

Làm cho tòa soạn báo đóng cửa? !

Hấn biết rõ cô vì tòa soạn báo mới chịu đáp ứng hấn, hiện tại lại biến thành hấn uy hiếp cô để tiện thủ đoạn.

"Kẻ điên! Anh trừ bỏ lấy chút điểm yếu của người khác ra uy hiếp thì còn có cái bản lĩnh gì!" Cô trẻ môi xem thường, đầu bị bắt ngựa ra sau, một bàn tay của hấn ở phía dưới làm đau.

Hấn chán ghét loại ánh mắt khinh thường này của cô, chán ghét đến phát cuồng.

Lệ Tước Phong sắc mặt xanh mét.

Cố Tiểu Ngải biết mình kích thích đến hấn, trong lòng không khỏi vui sướng, càng thêm khinh thường trừng mắt nhìn hấn khó coi tới cực điểm, "Lệ Tước

Phong, anh giống như bệnh thần kinh, không có người nữ nhân nào có thể coi trọng anh! Nếu anh không có bối cảnh, thì anh chính là con chó điên bên đường!"

.....

Giống như bệnh thần kinh, không có người nữ nhân nào coi trọng!

Không có bối cảnh, thì chính là con chó điên bên đường!

Chưa từng có người nào dám mắng hấn như vậy, cho dù là hấn ở thời điểm nghèo túng.

Sự thật trong mắt của Cố Tiểu Ngải, hấn chính là một con chó điên.

Trong ngực bằng phẳng của Lê Tước Phong kịch liệt phập phồng, trong mắt bốc hỏa, trên tay dùng một chút lực, mạnh mẽ đem cô nặng nề mà vút đến trên giường, trực tiếp tiến vào trong cơ thể cô cuồng dã phát tiết tức giận, nhìn cô thống khổ kêu lên cũng hoàn toàn không có thương tiếc.

Cố Tiểu Ngải, đây là cô tự chuốc lấy.

Vô cùng vô tận thống khổ lan tràn, Cố Tiểu Ngải nhìn sang một bên không thém nhìn tới hấn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên giường.

Cô rất không muốn để ý tới nam nhân này, rất muốn dứt khoát đá hấn ra khỏi cửa, rất muốn cho nam nhân này một cái tát. ....

Nhưng là không được, nam nhân này quyền thế tùy thời có thể cắn nuốt cô, cắn nuốt toàn bộ tòa soạn báo. ....

Cô ngoại trừ nhẫn nhục chịu đựng, ngoại trừ chịu đựng không nổi thời điểm mắng hai câu, sau đó còn như vậy bị cảm thấy thẹn tra tấn, còn có thể thế nào?

Cô cái gì cũng đều không làm được, cô cái gì cũng đều làm không được. ....

Trên vai lại bị hung hăng cắn một cái, giống như thú săn đoạt lấy hết thủy tra tấn, cắn bản mặc kệ cô thừa nhận hay không thừa nhận cũng được.

Quay mặt qua chỗ khác vừa thấy vai chính mình đã muốn bị hấn cắn nát, máu tươi nhỏ vun, đầu hôn ấn xuống, hấn còn đặt ở trên người cô một lần một lần đòi lấy, không có dấu hiệu dừng lại

Động tác của hấn giống như dã thú, đau đến độ cô thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Cảm giác được hàm răng của hấn lại cắn trên lưng của cô, cô mở miệng, giọng điệu đã là cầu xin tha thứ, "Lê Tước Phong, dừng lại. .... Đau. ...."

Cô không cầu xin bất quá là thân thể của chính mình không qua được mà thôi.

Hấn. .... Vẫn như cũ hưởng thụ, cô lại làm sao tra tấn chính mình.

Rốt cục chịu thua ?

Lê Tước Phong dừng lại động tác, cúi thân xuống tiến đến bên tai, giọng nói lãnh mạc, "Vậy cô cầu xin tôi. .... Hôn tôi, Cố Tiểu Ngải."

Cố Tiểu Ngải từ từ nhắm hai mắt hôn lên mặt nghiêng của hấn.

Môi rất nhanh bị chiếm ngụ, Lê Tước Phong cực nóng hôn dọc theo đường cong của cô một chút một chút đi xuống, cố ý thêu đốt cô.

Một đôi tay ấm áp cũng không có nhàn hạ, ở nơi mềm mại của thân thể mảnh khảnh chọc hòa.

Kỹ xảo cao siêu làm cho cô rất nhanh có cảm giác, thân thể không hiểu khô nóng, mềm nhũn xuống dưới. ....

Lê Tước Phong thế này mới bắt đầu luật động, Cố Tiểu Ngải bị bất phối hợp, nhưng không có một chút thống khổ, cảm giác tê liệt theo khắp nơi thân thể khuếch tán ra.

Giống nhiễm cảm giác say bình thường, mặt của cô ửng đỏ, gắt gao từ từ nhắm hai mắt nhọt nhọt thân ngâm.

"Cố Tiểu Ngải, mở mắt ra cho tôi, thấy rõ ràng tôi là ai?" Lê Tước Phong vừa lòng gọi lên môi.

Cố Tiểu Ngải mê ly mở mắt ra, thanh âm yếu ớt, ". .... Lê Tước Phong. Uhm. ...."

Ở trên giường, Lê Tước Phong quả thực là bậc thầy, cái gì đều ở trong vòng nắm giữ của hấn, cô căn bản đấu không lại hấn.

"Cố Tiểu Ngải, trong vòng một tháng, tôi muốn chinh phục cô, cô phải khuất phục tôi, tôi chính là Lê Tước Phong!" Hấn tiếng nói khàn khàn mà gọi cảm, ánh mắt lại u ám khủng bố.

Hắn phải thật tốt trong trái tim nữ nhân này.

Cô càng thêm gia tăng cảm giác ô nhục trên người, hắn muốn toàn bộ trả thù! Hoàn toàn chiếm đoạt cô, lại hủy sở hữu thanh cao cùng kiều ngạo của cô, cùng với. . . . . tôn nghiêm của cô.

Cố Tiểu Ngải vô lực nhìn hắn, làm cho cô ngoan ngoãn? Chính phục sao? Là muốn chiếm cứ tâm ý của cô?

Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, người nam nhân này thực quá ấu trĩ, cho dù không có Sở Thế Tu, cô cũng sẽ không yêu hắn, lòng của cô tuyệt đối không có khả năng bị hắn chiếm ngụ. . . . .

Một nam nhân vô si không có nhân tính, cô làm sao có thể yêu hắn.

Nhưng lần này, Cố Tiểu Ngải thông minh không có phản bác gì, cũng không có mắng ra.

Đối với một tên cảm thú, cô biết đấu võ mồm với hắn chỉ biết làm hại khổ chính mình.

Lệ Tước Phong cúi đầu xuống tiếp tục hôn cô, tước đoạt của cô hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hoan ái qua đi, Lệ Tước Phong xuống giường bắt đầu thay quần áo, Cố Tiểu Ngải giống như búp bê vải nằm ở trên giường.

Thấy hắn đứng ở trước gương to tây trang trắng thớm, nàng nghĩ tới một từ: cảm thú.

Âm thanh tin nhắn di động truyền đến, Cố Tiểu Ngải cố hết sức đi đến đầu giường cầm lấy di động đọc tin nhắn, là của cậu, kích động nói thẳng Quan Nana cùng Hàn Tinh ela bên kia đều rút đơn kiện .

"Phanh ——"

Một túi văn kiện ném trên chân.

"Có tôi phía sau, tin tức này tùy tiện phát." Lệ Tước Phong liếc mắt cô một cái, ánh mắt khinh thường mà lãnh khốc, "Nhân tiện giữ thân phận cho tốt, về sau tùy ý đến, đừng chọc tôi."

Nói xong, Lệ Tước Phong đi ra cửa, chỉ để lại một phòng hoan ái hơi thờ ơ tình dục.

Cố Tiểu Ngải yên lặng mở ra túi văn kiện, là một ngôi sao mướn phòng khách sạn, lại là một đoạn có thể khiến cho oanh động, nhưng vì sao, cô lại một chút hưng phấn đều không có . . . . .

Bản thân cô đã muốn thành một vụ tai tiếng gièm pha lớn nhất rồi.

Gương mặt dịu dàng của Sở Thế Tu hiện lên ở trước mắt, tâm bị đau, Cố Tiểu Ngải lau nước mắt trên mặt, lần nữa tự nói với mình đừng suy nghĩ. . . . .

Đừng nghĩ tới những việc tốt đẹp, cô. . . . . cảm thấy chính mình sống cũng không sống nổi nữa rồi

*****

Bởi vì Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải lại một lần đi làm mướn, cậu còn tưởng rằng cô đi chạy theo tin đặc biệt ngôi sao mướn phòng khác sạn, vui tươi hơn hờ nửa câu chỉ trích cũng không có, còn trước mặt các đồng nghiệp khen một phen.

Cậu của cô, thật ra đối với cô rất tốt, nên cũng không phản đối.

Lần đầu khi nhà cô phá sản, không có cậu chiếu cố, cô không biết mình lưu lạc thành cái bộ dáng gì, cho nên báo đáp cậu không có sai, Cố Tiểu Ngải cũng chính mình nói.

"Oa, diện mạo này. . . . . Không thua một ngôi sao a."

"Không phải nói Sở thị đem tổng bộ chuyển đến C thị chúng ta sao, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp được đó."

"Cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới, loại công tử này nếu không thích mình tình thì cũng chính là có hôn ước, cô được sao? !"

. . . . .

Các nữ đồng nghiệp lúu rúu truyền đến tiếng thảo luận, Cố Tiểu Ngải thân nhiên liếc mắt một cái, liền đã thấy tạp chí tài chính và kinh tế trên tay các cô, trên mặt bìa là một người nam nhân tuổi còn trẻ thân mặc tây trang.

Là Sở Thế Tu.

Nguyên nhân là tổng bộ công ty Sở thị chuyển đến C thị, khó trách hẳn xuất hiện ở Hạ Chi Dạ.

Đã chín năm rồi, hẳn đã sớm quên cô rồi chứ? Không nhớ sẽ tốt hơn. . . . .

Cô bây giờ. . . . . Dơ bẩn ngay cả chính cô cũng cảm thấy thẹn.

Nói không nên lời phiền ý trong tâm, Cố Tiểu Ngải đối với tin tức phòng chiếu ngôi sao cái gì suy nghĩ đều không có, một chữ đều ghen không được, thẳng đến buổi tối mới miễn cưỡng mà lấy ra đem viết bản thảo.

Các đồng nghiệp trong toà soạn báo bao gồm cả cậu cũng đã rời khỏi, Cố Tiểu Ngải định về nhà, chuông điện thoại di động vang lên, trên màn ảnh hiển thị danh hiệu độc năng đặt cho Lê Tước Phong: Bạo quân.

"Này, tôi là Cố Tiểu Ngải." Cố Tiểu Ngải đón nhận điện thoại thân nhiên nói.

"Ồ đâu?" Âm thanh của Lê Tước Phong không có độ ấm trong di động truyền đến, không đợi nàng trả lời, lại nói, "Tối nhà của tôi."

Dứt lời, điện thoại đã bị lưu loát cắt đứt .

Nghe âm thanh bên trong truyền đến "Tút —— Tút ——", Cố Tiểu Ngải cơ hồ muốn đập điện thoại di động.

Ở trong mắt của hắn, nàng là không có quyền gì cả, giống như nàng chính là tùy thời tùy chỗ chờ hắn triệu hồi.

Vô lại!

Mắng một tiếng, Cố Tiểu Ngải chống mòi một đánh xe đến Thiên Thủy Loan.

"Cố tiểu thư đã đến, Lê tiên sinh đang dùng bữa tối." Người làm mở cửa theo phong cách châu Âu trong biệt thự, dẫn nàng đi đến nhà ăn.

Lê Tước Phong áo mũ chỉnh tề ngồi ở trước bàn ăn, ngay cả mắt cũng không nâng lên một chút, tiếng nói trầm thấp, "Đi làm đường dầm chua cá."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nói gì đứng ở cửa nhà ăn đèn đuốc sáng trưng, muốn cho mình một cái tát để thức tỉnh, không có việc gì lại đề cập đường dầm chua cá, cư nhiên lão ông này còn nhớ đến .

Thấy cô chậm chạp không hề động, Lê Tước Phong nâng lên mắt âm lãnh nhìn về phía cô, "Còn không đi?"

Đi, nàng đi.

Hắn là chúa cô không thể trêu vào, chẳng lẽ còn muốn ăn cái tát sao.

Cố Tiểu Ngải bỏ lại túi tùy thân, xoay người đi vào phòng bếp. Phòng bếp trong biệt thự Lê gia bố trí sa hoa, đồ bếp cũng đều hiện ra một loại cấp bậc.

Dùng nước lạnh rửa mặt xua tan đi con buồn ngủ, Cố Tiểu Ngải mang tạp dề vào, thuần thực đem cá đánh mạnh vẩy, sau lại bắt đầu nướng cá để khử mùi tanh. . . . .

Đường dầm chua cá là nàng giỏi nhất, là Sở Thế Tu dạy cho nàng.

Cô thích ăn nhất đường dầm chua cá theo hương vị của nhà hàng Diễm Diễm, Sở Thế Tu học được làm riêng cho cô ăn, còn dạy cho cô, cô lúc ấy như thế nào đều không muốn học, chán ghét mùi cá chán ghét xuống bếp. . . . .

Sau này cô hai bàn tay trắng thì ngay cả làm cá đều thuần thực cực kỳ, chớ nói chi là cá nướng.

"Phanh ——"

Một chuỗi chìa khóa bị ném trên bàn bên cạnh mình.

Cố Tiểu Ngải quay đầu, Lê Tước Phong khoanh cánh tay đứng ở cửa phòng bếp ung dung nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt bá đạo không được xía vào, "Về sau buổi tối đều tự giác tới đây."

Chương 22

Mỗi đêm?

Muốn cô hàng đêm đối với hung thần bạo ác này? Cô có thể hay không bị tra tấn đến ám ức? Bệnh thần kinh sao?

Cố Tiểu Ngải đem cái nỗi để một bên nói, "Không được, cậu tôi sẽ hoài nghi, tôi không thể mỗi đêm cũng không ở nhà."

Nếu cậu biết cô làm nhân tình của người khác, có thể ông ấy sẽ bất tỉnh.

Không được?

Hắn lần đầu tiên cho nữ nhân cái chìa khóa nhà, cô nói với hắn không được?

Cố Tiểu Ngải này thật không biết điều.

"Cố Tiểu Ngải, tôi không thích nghe lý do." Lệ Tước Phong nghiêm mặt nói, liếc mắt một cái bàn tản ra mùi cá, cô nhưng thật ra biết nấu ăn.

Từng là thiên kim tiểu thư lưu lạc đến nỗi giống một nữ giúp việc trong phòng bếp, đáng tiếc hắn chưa thấy qua quá trình cô thay đổi.

Vậy nhất định là một quá trình hà hê lòng người.

Thiên kim thanh cao nghèo túng thành một cô nương. . . . . quần áo xinh xắn biến thành hàng giá rẻ, khí chất cao ngạo lại có thể trở thành bà nội trợ nấu cơm.

"Lệ Tước Phong, anh cũng đừng chỉ nghĩ đến mình, không có khả năng hàng đêm đều không về nhà, tôi tận lực phối hợp thời gian của anh không được sao?" Cố Tiểu Ngải cau mày nói, giọng điệu của cô là đang thương lượng, cô thực không muốn cùng hắn tranh chấp.

Dù sao mỗi lần tranh chấp kết cục đều là đầu hàng chịu thua, cô bất chước ngoan bất chước thông minh.

"Không được." Lệ Tước Phong trực tiếp phủ quyết.

Hắn bất kể cô tìm lấy cái gì để ứng phó, hắn muốn thân cô tháng này, tâm đều chỉ có hắn Lệ Tước Phong.

Chinh phục một nữ nhân, có thể có nhiều gian nan vậy sao?

Làm cho cô không có thời gian nhớ thương nam nhân khác là được rồi.

Cố Tiểu Ngải cúi xuống tạp dề trên người, xoay người nhìn thẳng vào Lệ Tước Phong, mặt chân thật đáng tin, âm thanh hết sức êm ái, "Anh không thể bá đạo như vậy, tôi có thời gian không gian của chính mình."

Thanh âm của cô có loại nhu thuận độc đáo, đặc biệt cô cố ý làm cho êm dịu, nghe qua làm người ta không hiểu thù thái.

Cùng Lệ Tước Phong cứng chọi cứng là không được, cô chỉ có thể tạo một con đường riêng.

"Thời gian, không gian của cô giá trị bao nhiêu tiền? Tôi mua." Lệ Tước Phong mi cũng không còn nâng một chút.

". . . . ."

Đôi mắt Lệ Tước Phong tài đại khí thô, Cố Tiểu Ngải đều không nói được một chữ, một đôi mắt trừng cực hạn.

"Không nói? Đồng ý?" Lệ Tước Phong trong mắt xẹt qua một chút đắc ý, hắn thật sự là yêu bộ dáng khuất phục của cô cực kỳ, mang chút quật cường, lại điềm đạm đáng yêu.

Một nam nhân tự đại đến cực điểm, cô cùng hắn căn bản tìm không thấy tiếng nói chung.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải vẫn là tức giận đến một chữ đều nói không được.

Hắn đây là cái ánh mắt gì?

"Như thế nào? Sợ ta hạ độc?" Cố Tiểu Ngải càng thêm dũng khí, há miệng đã đem miếng cá cắn xuống.

Con cá này nếu Lệ Tước Phong, cô nhất định bắt hấn nấu cho, sau đó cắn hai cái. . . . . Phun bỏ đi!

Cố Tiểu Ngải nhắm nuốt miếng cá, không có chú ý mình ăn cái bộ dáng gì có bao nhiêu mê hoặc, đôi môi lạnh nhạt dao động trái phải, nhiễm ra một chút ánh sáng màu.

Lệ Tước Phong mất nhất tâm, đem cô áp đến trên bàn, hai tay đem cô hoàn toàn bao phủ ở trong ngực của mình, cúi đầu, hấn hôn môi của nàng.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn né tránh, Lệ Tước Phong một tay ôm hông của cô, một tay chế trụ gáy của cô hôn sâu sắc, nhiệt năng lười ở miệng cô thay đổi hoàn toàn, đem miếng cá cho cuốn tới.

Dựa trên bàn lạnh lẽo cũng nhiệt độ cơ thể hấn đến tốt cùng, cá chua ngọt ở miệng hai người được phát huy cực hạn. . . . .

Lệ Tước Phong hôn luôn luôn có loại cuồng vọng nuốt hết toàn bộ, Cố Tiểu Ngải thân mình dần dần mềm mại xuống dưới, hai tay không tự chủ được treo lên vai hấn, không lưu loát đáp lại hấn.

"Cố Tiểu Ngải, học được hô hấp." Nhìn chăm chăm cô ngăn cản phiếm hồng mặt, Lệ Tước Phong có chút buồn cười cười ra tiếng, nhận một nụ hôn dài mà ngay cả hô hấp cũng không.

Cái tên nam nhân A Tu kia, nhất định ngay cả miệng của cô chạm vào cũng chưa đụng tới rồi.

Thình lình, Cố Tiểu Ngải bị ôm lên ngồi trên bàn, tạp dề bị bỏ xuống, còn lại một chiếc áo len dệt kim trong chốc lát bị cởi bỏ nút thắt. . . . .

Cố Tiểu Ngải tầm mắt mê loạn nhìn chăm chăm ngọn đèn trên đỉnh đầu, Lệ Tước Phong có ý tra tấn một chút một chút hôn xương quai xanh của cô, tay còn lại chính là ôm cô không hề động.

Có cái gì khô nóng trong thân thể kêu gào phát tiết, điều này làm cho cô càng thêm không thoải mái kêu lên, thanh âm là nhu hòa, "Lệ Tước Phong. . . . ."

"Sao?" Lệ Tước Phong từ trước ngực cô ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen nhiễm sắc thái tình dục, một đôi môi mỏng trí mạng gọi cảm, thanh âm mất tiếng, cũng là không nhanh không chậm, "Như thế nào, muốn?"

Nam nhân này tưởng thượng liên thượng, làm gì tra tấn cô thuần túy phản ứng sinh lý. . . . .

Cố Tiểu Ngải gất gao cắn môi, Lệ Tước Phong xé xuống cả vạt của mình, nắm tay cô để trong ngực áo somi mình, "Giúp tôi cởi bỏ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cố Tiểu Ngải chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nghe lời thay hấn cởi bỏ cúc áo somi. . . . .

"areyoutheone. . . . ."

Chuông điện thoại di động đột nhiên bên ngoài phòng bếp vang lên, Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn nam nhân cao lớn kêu gọi trước mắt, nhất thời tỉnh táo lại, cúi đầu vừa thấy, quần áo hỗn loạn, trước ngực tất cả đều là dấu hôn lớn nhỏ. . . . .

Cô lại một lần trầm mê ở trong ngực của hấn.

Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị bộ dáng của chính mình làm cho sợ hãi, đẩy Lệ Tước Phong chạy ra bên ngoài, cánh tay bị kéo trở về, thân mình một lần nữa bị giam cầm ở trước ngực hấn.

"Lúc này muốn bỏ chạy?" Lệ Tước Phong đầu ngón tay nâng lên người của cô, đẩy mắt mang theo bất mãn, một tay bắt đầu phủ hướng thân thể của cô.

Tiếng chuông di động du dương còn vang không ngừng. . . . .

"Anh đừng như vậy, tôi nghe điện thoại." Chẳng quan tâm hần có hài lòng hay không, Cố Tiểu Ngải co rụt lại thân mình, theo chỗ trống dưới khuỷu tay hần chui ra ngoài, bay nhanh ra phòng bếp, trong túi lấy điện thoại di động ra.

Là cậu điện thoại.

Nhất định là thúc giục cô về nhà, khả năng cô đêm nay phải ở lại biệt thự Lê gia, tên Lê Tước Phong cảm thấy này làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

"Tiểu Ngải, con nhỏ này mấy ngày nay làm sao không về nhà? Chạy tin tức cũng không thể không ngủ được." Thanh âm Cậu quan tâm lo lắng theo di động vang lên, "Về nhà nhanh lên."

Quả nhiên là thúc giục cô về nhà.

"Con. . . . ." Cố Tiểu Ngải vắt hết óc nghĩ lấy cớ, thân mình đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, tay thon dài sạch sẽ chụp lên trước ngực mềm mại của cô, Cố Tiểu Ngải hít vào một hơi, "Dạ. . . . ."

Đầu bên kia điện thoại cậu nghe ra thanh âm cô khác thường, khẩn trương hỏi, "Làm sao vậy Tiểu Ngải? Con hiện tại ở nơi nào, nhanh chút về nhà, cậu sẽ chờ con, nhất định phải chờ đến khi con trở về."

Cô cũng tưởng về nhà đi ngủ một giấc. . . . . Mà không phải ở lại biệt thự Lê gia bị Lê Tước Phong đòi hỏi tùy ý.

Vành tai bị môi cực nóng bao phủ.

Cố Tiểu Ngải nhin không được run rẩy, Lê Tước Phong sát vào đường cong của cô, gấn bó ở trên lỗ tai cô trâu chọc triển miên. . . . .

"Con. . . . . Đừng. . . . ." Cố Tiểu Ngải há miệng thanh âm biến thành nhỏ bé yếu ớt ngậm lên, thật tai hại, sợ tới mức cô lấy tay chụp lên di động.

Lê Tước Phong vừa lòng nhủ mày, bàn tay ở trên người cô chạy khắp nơi khơi gợi.

Nam nhân này căn bản là cố ý làm cho cô không nghe điện thoại.

Cố Tiểu Ngải cắn răng cố nén xuống dưới, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói vào di động "Cậu, con đang theo một tin tức rất lớn, không có tiện gọi điện thoại, cậu cứ ngủ trước đi không cần chờ con, tối nay con sẽ trở về."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải liền cúp điện thoại, sợ cậu nghe ra cái gì không thích hợp.

"Lời nói dối thật sự lạnh lợi." Lê Tước Phong khinh miệt cười lạnh một tiếng.

"Lê Tước Phong, anh không thể như vậy." Cố Tiểu Ngải bị biến thành sắc mặt ửng hồng, quả thật là hần giờ thủ đoạn, xoay người nghiêm trang nói, "Chúng ta nói chuyện một chút, anh không thể hỏi đến. . . . ."

Chúng ta không nên can thiệp vào đời tư của nhau, không được tiếp xúc với người nhà của đối phương, như thế nào?"

Cô là muốn nói thẳng làm cho hần chó nhập vào cuộc sống của cô, nhưng tên nam nhân cao ngạo này nhất định không hài lòng, cô chỉ có thể uẩn chuyển. . . . . biểu cảm khuôn mặt cô đủ cho hần xem rồi.

Không chen chân sinh hoạt cá nhân đối phương?

Không tiếp xúc người quen biết của đối phương?

Lê Tước Phong hai tay vẫn vòng ở trên người cô, đầy mắt tình mịch nhìn cô, ả chứa ánh mắt tức giận.

Cuộc sống của cô hần đã sớm điều tra, đơn giản giống như trang giấy trắng, thời điểm sống cùng cậu và làm việc tại tòa soạn báo, có chỗ nào là không thể để cho hần chen chân?

Hay là. . . . . Hần Lê Tước Phong làm cho cô mất mặt?

"Cố Tiểu Ngải." Lê Tước Phong bỗng dung cúi đầu tới gần mặt của cô.

Cố Tiểu Ngải trong lòng phát lạnh, cả người lui về phía sau, Lê Tước Phong tiến lại gần, Cố Tiểu Ngải đến bàn ăn bên cạnh, lui không thể lui.

Trong lòng thầm nghĩ không tốt, cô giống như lại làm tức giận đầu sư tử này.

"Ba ——"

Quả nhiên, Lê Tước Phong một tay lấy túi của cô đá xuống mặt đất, một số vật dụng vật vĩnh rơi trên mặt đất.

Mặt của hần u ám dọa người.

Cố Tiểu Ngải có loại dự cảm không tốt, đang do dự muốn hay không dùng giọng êm ái, Lệ Tước Phong môi mòng đã muốn mở ra, "Chỉ bằng Lệ Tước Phong ba chữ, có khi là nữ nhân muốn nhảy trên giường của tôi!"

". . . . ."

"Cho cậu cô biết, hần nhất định khóc lóc cầu xin cô lên giường của tôi!"

Ngụ ý, cô đừng không biết suy xét nữa.

Cố Tiểu Ngải căn bản còn muốn cầu xin tha thứ, nhưng vừa nghe cậu kính yêu bị hần nói thành như vậy, nhin không được mở miệng phản bác, "Anh đừng dùng đầu óc hẹp hòi xấu xa để gán cho những người khác!"

Cậu cô không phải loại người tham hư vinh.

Cậu muốn có một đôi con trai con gái rồi cho xuất ngoại du học, còn để mặc mợ khóc lóc âm ỉ đòi treo cổ vẫn cố ý thu dưỡng cô, đem cô mang về chăm sóc, nếu không. . . . . cô đã sớm bị đưa đến cô nhi viện .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cậu đối với cô rất tốt, ai cũng không thể nói cậu cô, không ai có thể.

Xấu xa?

Tốt lắm, cô lại dùng một cái từ ghê tởm để hình dung hần.

Lệ Tước Phong một tay ấn lưng của cô đến gần mình, tầm mắt đùa cợt hôn lên ngực cô, gần từng tiếng, "Cố Tiểu Ngải, cô có thanh cao, cô có cao thượng thì cũng nằm dưới thân tôi kêu cho êm tai ."

Hần rõ ràng nói trắng ra.

Chỉ một câu, liền đem cô dập nát hoàn toàn.

Mặt Cố Tiểu Ngải trở nên trắng bệch, thể nhưng nghĩ không ra một câu phản bác.

Hần nói đúng, nếu cô cao thượng, nếu cô thanh cao, cô không thể đã bị hần cường bức còn tiếp tục ở bên cạnh hần phục vụ, còn làm phụ nữ của hần. . . .

Cô căn bản. . . . . chính là một phụ nữ không có liêm sỉ

"Là tôi và anh xấu xa giống nhau sao." Hồi lâu, Cố Tiểu Ngải xả ra một nụ cười tự giễu, "Đối với tôi cậu là một người tốt, nếu ông ấy biết tôi làm nhân tình cho một người khác thì ông ấy sẽ bị làm cho thương tâm khổ sở."

Trên mặt Lệ Tước Phong vẫn là đùa cợt chẳng thềm ngó tới.

Cố Tiểu Ngải nghiêm mặt lại nói thêm một câu, "Chỉ cần anh đừng cho ông ấy biết, tôi có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh cho tới khi anh chơi ngấy mới thôi."

Đây là điểm mấu chốt của cô. . . . . Cô đã muốn như vậy, không nghĩ lại làm cho cậu vì cô lo lắng thương tâm.

Mặt cô tái nhợt thỏa hiệp làm cho ngực hần hỗn loạn.

Cô cư nhiên không chỉ vào mũi hần chửi ầm lên. . . . .

Cô cư nhiên nói sẽ ngoan ngoãn đến làm cho hần chơi ngấy mới thôi.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Lệ Tước Phong không còn tức giận, bị một loại phiền phức khác chiếm lĩnh, hần chán ghét cô khinh bỉ chính mình như vậy, so với cô luôn mồm mắng hần còn chán ghét hơn.

"Được, vậy thực hiện nghĩa vụ của cô đi." Lệ Tước Phong cúi xuống nói rõ ràng, cúi người đem cô khiêng trên vai đi vào phòng.

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải trống rỗng nhìn chăm chăm trên mặt đất, cô giao thân xác bán đứng cho ma quỷ, đem tự tôn quăng đi. . . . . Không biết sinh thời, cô còn có thể tìm trở về.

*****

Buổi sáng, đầu từ trong chăn ấm áp chui ra, Cố Tiểu Ngải liếc mắt đến người cùng giường, cô lại một lần nữa không đi làm, không biết một lát cậu sẽ thành cái dạng gì.

Muốn ngồi dậy mặc quần áo, lại phát hiện toàn thân xương cốt giống như muốn tan ra.

Cố Tiểu Ngải không nghĩ tình lực Lệ Tước Phong lại tràn đầy như vậy.

Đường đường một tổng giám đốc khu Á Thái mỗi ngày công việc đến ngập đầu, ở trên giường còn có thể lực tốt như vậy, cô chống đỡ đều chống đỡ không nổi, hoàn toàn là ngồi phịch ở trên giường cho hắn muốn làm gì thì làm.

Tối hôm qua cô ngủ như thế nào?

Giống như cô mê man trong khi hắn thể lực còn tốt lắm, hoàn toàn không có dấu hiệu buồn ngủ. . . . .

Tên Lệ Tước Phong biến thái!

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng thầm nghĩ, chống tay muốn rời giường, một cánh tay đột nhiên áp vào ngực cô, đem cô ấn lại ngã xuống giường.

Cố Tiểu Ngải quay đầu vừa thấy Lệ Tước Phong nằm sấp ngủ bên cạnh cô, một tay để ngang trên người cô.

Chăn trên lưng cường tráng của hắn trượt xuống, mặt của hắn hướng cô bên này, tóc ngắn có chút hỗn độn che trán, một đôi lông mày nhợt nhạt, dài che xuống như bóng ma, dưới mũi cao thẳng là một đôi môi mỏng.

Căn cứ lương tâm mà nói, Lệ Tước Phong là một nam nhân suất sắc.

Chỉ tiếc, tính cách khó khăn của hắn đã đem những nét hòa nhã này phá hỏng toàn bộ.

Nhận thấy mình đang chú ý đến tên nam nhân này, Cố Tiểu Ngải vội vàng ý thức lại, tay cố hết sức dịch chuyển cánh tay của hắn để trên người cô, vừa dịch chuyển xong tay hắn lại tiến đến. . . . .

Cố Tiểu Ngải tức giận, lại muốn đẩy ra, Lệ Tước Phong bỗng nhiên mở mắt, con ngươi đen thui, trên mặt còn mang theo nét ừ ừ, "Tỉnh rồi sao?"

"Ừ. . . . . đừng. . . . ."

Hắn một phen kéo cô xuống hôn, một nụ hôn dài sâu, Cố Tiểu Ngải có chút thở hổn hển, nhin xuống lau miệng thần nhiên nói, "Tôi phải đi làm."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải nhanh nhẹn từ trên giường đứng lên, vội vàng mặc áo ngủ rộng thùng thình vào, sợ hắn sáng tinh mơ lại nổi lên thú tính, cô hôm nay còn phải đi làm.

"Nói trắng ra bắt quá là trách nhiệm, tôi trực tiếp cho cô tiền, từ chức ở tòa soạn báo đi." Lệ Tước Phong trở mình, ngồi dựa lưng vào gối, thoáng bắt mắt nhìn chăm chăm bóng lưng cô đang mặc quần áo.

Từ chức? Lại đột nhiên cầm đồng tiền lớn về nhà? Không dọa cậu cô mới là lạ.

"Tôi không có cách nào bỏ cậu tôi." Nói xong, Cố Tiểu Ngải nhanh như chớp chạy vào phòng tắm dùng bàn chải đánh răng duy nhất liều mạng đánh răng, hận không thể đem toàn bộ hương vị lưu lại của Lệ Tước Phong loại bỏ hết đi.

Đến khi máu chảy ra, tắm vòi sen lột một tầng da, trong miệng cô, trên người cô còn tràn đầy hơi thở của hắn. . . . .

Giống như không thể loại bỏ được.

Trừ bỏ tâm ra, thân thể của cô đã hoàn toàn bị Lệ Tước Phong chiếm cứ.

Nhìn chính mình trong gương, tóc dài có chút hỗn loạn, mặt mày sạch sẽ kèm vài phần môi mướt, lại mang theo vài phần biếng nhác, đôi môi sưng phù. Trên cổ, mặt một dấu hôn rõ ràng, cô bây giờ là cái dạng phụ nữ gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Lại một lần nữa nhớ tới lần gặp Sở Thế Tu ở câu lạc bộ đêm "Hạ Chi Dạ", tóc tai cô bù xù như điên ở toilet nam, anh ta không có nhận ra cô.

Đừng nói một Sở Thế Tu đã chín năm không gặp mặt không nhận ra cô. Ngay cả chính cô còn không nhận ra chính mình.

Mặc lại quần áo, Cố Tiểu Ngải đi ra phòng tắm, nam nhân trên giường đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại khoảng không trên giường.

Vừa ra phòng, người làm cung kính đứng ở cửa, mỉm cười nói, "Cố tiểu thư, bữa sáng chuẩn bị xong rồi."

"Thật ngại, tôi không có thói quen ăn sáng, tôi đi trước." Cố Tiểu Ngải lễ phép nhìn bà cười cười, cô hiện tại thăm nghĩ rồi khỏi biệt thự Lê gia.

"Vậy phải ăn thành thói quen mới đúng!"

Âm thanh bá đạo vang lên bên cạnh, Cố Tiểu Ngải chuyển tầm mắt qua.

Lệ Tước Phong mặc áo ngủ đứng ở bên tường, tầm mắt sâu thẳm đánh giá cô, "Phải bồi bổ hơn, đừng động đến liên bất tỉnh, phá hỏng hứng thú của tôi."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc căng tròn mắt, động đến liên bất tỉnh? Cô nào có động. . . . . Hắn không phải là nói cô đã hai lần bất tỉnh khi hắn đang hoan ái. . . . .

"Anh. . . . ." Cố Tiểu Ngải trong lúc nhất thời nói không nên lời, khó có thể tin hắn trước mặt người làm sẽ nói rõ ràng như vậy.

Nam nhân này hoàn toàn không biết mặt mũi là cái gì đúng không?

Cái gì gọi là hồ chút cô liên bất động? Không phải thể lực cô kém mà là thể lực của hắn quá tốt thôi!

Người làm là một phụ nữ trung niên, nghe nói như thế tự nhiên biết là có ý gì, cúi đầu ghen cười. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhất thời muốn chết tâm rồi, oán hận trừng mắt liếc Lệ Tước Phong, xoay người vọt vào nhà ăn cầm lấy túi tối qua.

Cô thật sự là một kẻ cũng không muốn gặp lại Lệ Tước Phong kia, tên nam nhân đáng ghét.

Vừa muốn rời đi, trên vai liền bị một bàn tay bá đạo kéo lại, người Cố Tiểu Ngải bị ấn ngồi vào trên ghế, trên bàn trước mặt bày hai loại bữa sáng Trung - Tây, đồng thời sửa soạn nãy giờ ra hương thơm mê người. . . . .

Bụng lúc này rất không khách khí kêu hai tiếng.

"Ăn no rồi đi." Lệ Tước Phong ngồi vào đối diện cô, bá đạo ra lệnh, khẩu khí hoàn toàn không được cự tuyệt.

"Đúng vậy, Cố tiểu thư, cô ăn một chút đi." Người làm đi tới, vẻ mặt cười hòa ái dễ gần, "Lệ tiên sinh còn dặn riêng tôi chuẩn bị kiểu Trung Quốc cùng kiểu Tây Âu, cô thích loại nào thì về sau tôi sẽ làm loại đó, hay là Cố tiểu thư thích đổi mới mỗi ngày?"

Lệ Tước Phong cho chuẩn bị riêng cho cô?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía nam nhân đối diện, có chút không dám tin tưởng, hắn cũng sẽ chiều cô? Mặt trời mọc lên từ phía Tây sao?

Ánh mắt của cô là hồ nghi chuyện gì xảy ra?

"Nhắm lại ánh mắt khó coi của cô đi." Lệ Tước Phong cầm lấy khăn ăn một bên để trước mặt hắn, trên mặt ạnh lừng ngượng ngùng xấu hổ chợt lóe rồi biến mất.

. . . . .

Động tác trải khăn ăn này thật sự là muốn nhiều ngày thơ còn có nhiều ngày thơ.

Nhớ ra rồi, hắn đã từng nói qua, muốn trong một tháng chinh phục cô, làm cho cô đối với hắn dễ bảo, xem ra bữa sáng này chính là bước đầu tiên.

Tướng chinh phục cô chỉ bằng cách cho người làm chuẩn bị bữa sáng thôi sao? Hắn cũng quá xem thường cô.

Bất quá, bữa sáng thịnh soạn như vậy, cô cũng cần phải lấp đầy bao tử trống trơn của mình.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải liền bắt đầu ăn trứng ốp lếp vàng óng.

Nhìn bộ dáng cô ăn với cái miệng nhỏ, Lệ Tước Phong cười giấu một cái, tầm mắt sâu sắc cực ham muốn hôn xuống mặt cô, lướt qua xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực mềm mại của cô, "Ăn nhiều một chút, đừng làm cho người ta nói Lệ Tước Phong tôi ngay cả nữ nhân cũng không cho ăn no."

Này không no. . . . .

Một từ hai ý nghĩa.

Nghĩa đen tối lại đúng lý hợp tình.

Cố Tiểu Ngải nhất thời một ngum trứng ốp lếp phun tới, dường như mặt đỏ theo.

Nam nhân này như thế nào mở miệng ra đều đen tối như thế . . . . .

Lệ Tước Phong ghét bỏ nhìn chăm chăm cô, lại cầm tờ khăn giấy quăng qua, như trêu đùa, "Cố Tiểu Ngải, tư tưởng sạch sẽ chút đi."

. . . . .

Rốt cuộc là ai tư tưởng không sạch sẽ?

Cố Tiểu Ngải rất muốn đem trứng ốp lếp phun trên mặt đối trá của hắn.

"Lệ tiên sinh, đây là báo hôm nay." Người làm lấy tờ báo hôm nay đưa đến, Lệ Tước Phong qua loa tiếp nhận.

Cố Tiểu Ngải vừa uống sữa đậu nành vừa xoay đầu qua, chỉ thấy hắn xem tin tức tài chính và kinh tế, thật không hổ là người làm ăn, ngay cả ăn điểm tâm đều xem tài chính và kinh tế.

《Công ty Sở thị đòi tổng bộ tới C thị mạng tính tất yếu. 》

Tiêu đề to như vậy khác trên báo.

Cố Tiểu Ngải mắt âm u, cô thực không muốn nghĩ tới, nhưng vì sao là tin tức của Sở Thế Tu. . . . .

Công ty Sở thị hiện tại càng làm càng lớn, đã muốn thành mục tiêu của truyền thông để phỏng vấn.

"Hai giờ chiều, tôi cho tài xế đón cô đi đến công ty điện ảnh và truyền hình." Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói, "Liễu Từ Mật hôm nay có phần diễn lộ hoàn toàn."

Cố Tiểu Ngải ngăn người, nhất thời không kịp phản ứng, thuần túy nói, "Cái gì?"

Lệ Tước Phong sau tờ báo lạnh lùng giương mắt, "Cho cô đi chụp hình, trả cô giường phí."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Nam nhân này lời nói trong miệng sẽ không một câu làm cho người ta nghe thư thái được sao.

Liễu Từ Mật, đây không phải so với Quan Nana càng là nữ minh tinh điện ảnh quốc tế nổi tiếng hơn sao? Trước đó không lâu mới bắt được diễn viên Hàn Quốc Hồng Mai, bắt quá cô cũng luôn luôn lấy hình tượng ngọc nữ ra chụp . . . . .

"Công ty của các người ngọc nữ đều thích coi nha." Cố Tiểu Ngải có chút châm chọc nói, đem sữa đậu nành uống một hơi cạn sạch.

"Cho nên cô thực may mắn, chỉ cần coi cho một mình tôi xem." Mật Lệ Tước Phong không chút thay đổi nói.

. . . . .

"Phốc. . . . ." Cố Tiểu Ngải một ngum sữa đậu nành phun tới, Lệ Tước Phong dùng tờ báo ngăn lại, trên vẻ mặt càng ghét bỏ .

Người làm lại cười trộm .

Cố Tiểu Ngải mặt khí đỏ.

*****

Vừa về tới toàn soạn báo, bạn tốt Chu Chi Nghi liền nhìn Cố Tiểu Ngải nháy mắt ra hiệu, "Cậu cô đã chờ cô từ sáng sớm, cho cô một hồi đến phải vào văn phòng ông ấy, sắc mặt thật không tốt nha!"

Cố Tiểu Ngải trong lòng hồi hộp, từ sau lần gia đình sa sút, cậu giống như cha cô, tuy rằng thương cô nhưng tuyệt không nuông chiều, cô lần này mấy ngày không về nhà, ông ấy khẳng định nóng nảy.

Trong túi của cô, Lệ Tước Phong còn ra về buộc chìa khóa của biệt thự Lệ gia.

Cô nghĩ phải tìm ra có mới được. . . . .

Cần nhắc nửa ngày, Cố Tiểu Ngải mới đẩy ra cửa ban công.

Cậu Diệp Vinh Thành thân mình mập mạp ngồi ở ghế to, vẻ mặt buồn ngủ, thấy cô tiến vào giọng điệu lại là lo lắng lại là chất vấn, "Mấy ngày nay con đi đâu vậy? Chạy tin tức như thế nào mỗi ngày đều không về nhà? Con là không phải có việc gì gạt cậu chứ?"

Trong lòng cô phát lạnh, chẳng lẽ biểu hiện của cô có việc gì gạt sao?

"Có tin tức lớn thôi. . . ." Cố Tiểu Ngải cười lấy lòng đi qua ngồi xuống, "Con tối hôm qua biết được tin tức của Liễu Tử Mật, nghe nói hôm nay có phần diễn lộ ra hoàn toàn, con chuẩn bị trà trộn vào nhìn có thể hay không chụp được ảnh."

Vừa nghe đến có đại tin tức, Diệp Vinh Thành đôi mắt lập tức tỏa sáng, lập tức lại chìm xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Tin tức kia để cho người khác theo đi, con đã mấy ngày không nghỉ ngơi rồi, về nhà ngủ một giấc cho tốt đi."

Cô cũng muốn ngủ một giấc thật tốt. . . . .

Để cho người khác đi theo tin tức này chẳng phải thân phận nhân tình của cô bị bại lộ sao?

"Kỳ thật cậu, để cho tiện làm việc con ra ngoài thuê một phòng ở, vẫn lo lắng cậu không đồng ý nên chưa nói. . . . . Ở bên cạnh nội thành rất gần, so với trong nhà Tiểu Tử hợp viện rất tốt." Cố Tiểu Ngải tỏ vẻ mặt chân thành, cố gắng muốn thuyết phục cậu.

"Con thuê phòng bên ngoài? Như vậy sao được, một người con gái bên ngoài nhiều không an toàn, nhanh trả lại đi !" Diệp Vinh Thành kích động đứng lên.

"Cậu, con đã trưởng thành, con biết bảo vệ mình, con phải đi trước lấy tin tức đây, cứ như vậy nha, bye bye, gặp lại sau!"

Không đợi Diệp Vinh Thành nói cái gì, Cố Tiểu Ngải đứng lên chạy ra bên ngoài, cậu là một nam nhân tính tình rất tốt, chính là thuê cái phòng không ở nhà cậu cũng sẽ không tức giận cô lắm.

Hai giờ chiều, Cố Tiểu Ngải đứng giờ được tài xế của Lệ Tước Phong đưa đến Công ty điện ảnh và truyền hình.

Phim trường này lớn nhất toàn bộ tỉnh, lệ thuộc tập đoàn e. s, đi vào nơi nơi là trang phục của diễn viên. . . . .

Bên trong xây dựng một phim trường cực lớn.

Trên giường cỡ đại to như vậy, Liễu Tử Mật làn da trắng nõn một thân lụa trắng ngồi ở đầu giường, tóc đen dài đến thắt lưng như thác nước, lông mày đậm, hốc mắt rung rung, một đôi tay ngọc ngà chậm rãi đem lụa trắng trên vai kéo xuống, kéo xuống, trong màn ảnh lộ ra đường cong xinh đẹp, làm người ta nhìn không chớp mắt.

Liễu Tử Mật là một diễn viên chuyên nghiệp, chụpỏa thể cũng quá đơn giản, xem xét thoải mái tùy ý.

Chính là trường quay cũng không có một nhà truyền thông nào, chỉ có cô Cố Tiểu Ngải cầm máy chụp ảnh yên lặng bấm, thật cũng không có người khác nghị luận. . . . .

"Ok! Qua! Tử Mật nghỉ ngơi đã, chuẩn bị cảnh tiếp theo." Về mặt đạo diễn vui vẻ giương giọng hô qua .

Cố Tiểu Ngải đứng ở trong góc nhỏ nhìn ảnh chụp trong máy chụp ảnh, lựa chọn tấm nào làm bìa tạp chí kì tiếp theo là tốt đây? Tấm này mặc lụa trắng cứ như không mặc?

Nữ nhân diêm dúa thanh âm thành thực bỗng nhiên ở bên tai cô vang lên, "Theo Tước Phong bao lâu?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy nữ nhân vật chính Liễu Tử Mật đang đứng ở trước mặt cô, áo lụa trắng phong phanh kèm áo khoác ngoài, ánh mắt có chút khiêu khích mà chăm chăm nhìn cô.

Vừa thấy khoảng cách gần như vậy, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện trên mặt ngọc nữ trang điểm dày đến khó tin, thoa phấn trắng dày, mắt lại càng nhấn nháy đến khoa trương.

Cô ta vừa rồi hỏi cái gì?

Theo Tước Phong bao lâu?

"Có ý tứ gì?" Cố Tiểu Ngải cau mày hỏi.

Cô sẽ không ngu xuẩn đến mức nghe không ra giọng điệu khinh miệt cùng khiêu khích của Liễu Từ Mật, rõ ràng không phải đến chào hỏi.

Liễu Từ Mật tùy tay lấy đồ trang điểm từ trợ lý trang điểm tỉ mỉ, cười lạnh một tiếng, "«ak» tuần san đúng không? Nếu không phải Tước Phong tự mình lên tiếng, báo chí loại này của các người làm sao có thể biết tin tức của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Cố Tiểu Ngải tức khắc nhìn hình tượng thanh thuần ngọc nữ trên người cô ta đều biến mất

Khó trách đều nói diễn viên trong phim và ngoài đời hai mặt, Liễu Từ Mật cùng Quan Nana là một minh chứng thật sự.

Ngọc nữ chẳng khác nào. . . . . dục nữ? !

Thấy Cố Tiểu Ngải không quan tâm mình, Liễu Từ Mật cũng không để ý, màu son môi đỏ thắm lộ sương khói, phun đến mặt Cố Tiểu Ngải, "Có thể chụp nhiều một chút, đỡ phải đến lúc bị Tước Phong đá xuống giường thì chỉ có thể đi ăn xin bên đường như chó mèo thôi."

. . . . .

Mùi thuốc lá thật khó ngửi.

Cố Tiểu Ngải quay đầu đi tránh khói thuốc, một lát mới lạnh lùng thốt, "Hóa ra Liễu tiểu thư chỉ có thể coi chó mèo ven đường đánh đồng."

Liễu Từ Mật đổi nét mặt, vươn tay bóp trên mặt cô, "Trước kia tôi cùng Tước Phong đã từng qua lại một năm, tôi biết anh ta sẽ không đối với nữ nhân như cô cảm thấy hứng thú lâu lắm."

Liễu Từ Mật cùng Lệ Tước Phong qua lại hơn một năm? !

Móng tay Liễu Từ Mật dài mà nhọn, ấn trên mặt cô như vậy, làm cho cô nhất thời tê rần.

Cố Tiểu Ngải đẩy tay cô ta ra lui về sau từng bước, phản cảm nhìn cô ta, "Mời Liễu tiểu thư tôn trọng một chút."

"Lệ tổng đã đến. . . . ."

"Lệ tổng đến tuần tra, đều xác lại tinh thần cho tôi!"

Một trận âm thanh rầm rĩ truyền đến, chỉ thấy tổng đạo diễn dẫn đầu chuỗi dài nhân viên ở cửa ra vào chen chúc đi qua, chỉ chốc lát sau, Lệ Tước Phong thân hình cao to xuất hiện giữa trung tâm mọi người, không có mặc tây trang, toàn thân màu xám bạc kèm áo khoác ngoài thân hình càng thêm thon dài.

"Lệ tổng hôm nay đặc biệt đến tuần tra sao? Không nói sớm một tiếng, tôi đi đón thật chu đáo."

"Lệ tổng đến ngồi một chút."

"Lệ tổng com chiều hẹn mỹ nhân không? Lệ tổng có mặt sẽ là phần thưởng cho nhóm chúng tôi!"

. . . . .

Lệ Tước Phong đứng thẳng tắp, anh tuần mang trên mặt một chút xa cách cùng liêu lỉnh, mọi người ra sức tăng bốc nịnh bợ, Lệ Tước Phong ngay cả tươi cười đều lười bỏ thì một cái, cao cao tại thượng giống như quân vương.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong giương mắt nhìn hướng cô bên này.

Cố Tiểu Ngải thầm than một tiếng, cô bất quá là tới đây chụp hình, nam nhân này cũng muốn theo tới nhìn chăm chăm?

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ cố nặn ra vẻ tươi cười chuẩn bị đi qua, Liễu Từ Mật đột nhiên bỏ thuốc lá trong tay, nũng nịu kêu một tiếng, "Tước Phong"

Liều Từ Mật ở trước mắt bao người trực tiếp nhào vào lòng Lệ Tước Phong, kéo áo khoác trên người bỏ xuống, đường cong duyên dáng chỉ còn lại lụa trắng có như không che lại . . . . .

"Anh rốt cuộc cũng đến xem em quay phim được?" Liều Từ Mật hờn dỗi thăm oán một tiếng, hai tay yếu ớt treo trên vai hắn.

Lệ Tước Phong tà mị câu môi cười, cúi đầu, gặp phải màu son môi cô ta, Liều Từ Mật lập tức mở ra hôn hân, một nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn.

Mọi người không một tiếng động nhìn trên mặt đất, cũng không còn người nào dám quấy rầy.

Hóa ra là đến tìm Liều Từ Mật, cô thiếu chút nữa tự mình đa tình đi qua, hoàn hảo không dọa người, Cố Tiểu Ngải nghĩ có chút may mắn.

Trông mắt vừa chuyển, Cố Tiểu Ngải cúi đầu đùa nghịch máy chụp ảnh trong tay, không mở đèn chiếu, yên lặng đem hai người hôn nồng nhiệt chụp ảnh.

Tấm hình này có thể là tiêu đề tốt đấy chứ?

Làm ngọc nữ đều phải cời sao?

Tổng giám đốc tập đoàn e. s phá bỏ quy tắc hôn nữ mình tính?

Tiêu đề này quyết đoán rất bạo nha. . . . . Cố Tiểu Ngải có thể tưởng tượng tin tức này vừa đưa lên sẽ khiến cho người xem oanh động, không khỏi cong môi lên.

Nhìn hân cùng nữ nhân khác hôn môi, cô còn cười được? !

Lệ Tước Phong đẩy mắt lạnh lùng, đẩy Liều Từ Mật giống như rần nước bám trên người hắn ra, âm trầm nói, "Các người quay phim tiếp đi, tôi đi ngang qua tiến vào xem mà thôi."

"Đứng đứng đứng, cho Từ Mật thay trang phục, quay được một lúc rồi." Tổng đạo diễn la lớn, lôi kéo Lệ Tước Phong ngồi vào ghế đạo diễn.

Cô chụp ảnh cũng đủ rồi, Cố Tiểu Ngải đang do dự muốn hay không rời đi, liền thấy ánh mắt Lệ Tước Phong âm trầm nhìn qua.

Nhìn qua bên trái bên phải, xác định không có người nào ngoài cô cho hắn triệu hồi, Cố Tiểu Ngải đành phải đi qua cúi người ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói, "Tôi đi trước."

Nữ nhân này thật không biết phân biệt. . . . .

Hắn bỏ công việc tới đón cô ta, cô ta lại bỏ hắn chạy lấy người? !

"Tôi cho cô đi rồi sao?" Lệ Tước Phong lạnh giọng nói, mãnh liệt đuổi tay đem cô ấn đến chân chính ngồi xuống, cầm tay ấm áp mang theo tính trả thù ở bên hông mảnh khảnh của cô hung hăng xoa nhẹ.

"Đau. . . . ." Cố Tiểu Ngải ở trong lòng ngực của hắn co rúm lại, muốn đẩy hắn ra lại bị ôm càng chắc hơn.

"Muốn tôi thương cô sao?" Lệ Tước Phong cố ý xuyên tạc ý của cô, thấp giọng ở bên tai cô nói, "Ồ đây rất đông người, về nhà lại thương cô."

. . . . .

Nam nhân này tư tưởng không một khác là sạch sẽ .

Liều Từ Mật ngồi trên giường cung đình oán hận nhìn cô, ánh mắt ghen tị đến phát cuồng như vậy làm cho Cố Tiểu Ngải cả người không được tự nhiên, tay Lệ Tước Phong còn cố tình không coi ai ra gì ở trên lưng cô chạy.

Ngón tay vuốt ve lưng của cô, trên mặt khô ngô lại là một bộ dáng lạnh lùng, giống như đang làm việc.

Nhưng cô dần dần chịu không nổi ngón tay hắn đùa giỡn, e ngại trong trường quay nhiều người như vậy, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể âm thầm lấy tay vòng đến sau lưng đẩy tay hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Vừa không đến hai giây, tay hắn lại lập tức xoa đến. . . . .

May mắn đạo diễn bên kia kêu chụp ảnh, ánh mắt mọi người đều hội tụ ở trên người Liễu Từ Mật.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên đùi Lệ Tước Phong, cầm lấy kịch bản bên cạnh nhìn.

Cảnh này Liễu Từ Mật là nhân vật chính vì quốc gia của mình không thể không hiến thân cho bạo chúa quân địch, nhưng trong lòng cô lại còn nhớ đến tình lang ở quê hương. . . . .

Nam nhân diễn quân vương là một trung niên tục tăng thô kệch, trong màn ảnh hắn đem Liễu Từ Mật nhào lên trên giường.

Không biết có phải bởi vì Lệ Tước Phong ở phim trường, Liễu Từ Mật so với trước diễn trò có vẻ hưng phấn hơn nhiều, kêu đặc biệt cao vút, một thanh âm yêu kiều làm cho Cố Tiểu Ngải thân là nữ nhân đều không khỏi chấn động.

"Diễn không đúng." Cố Tiểu Ngải vô ý thức nhỏ giọng nói, đem kịch bản một bên giơ tới.

Lệ Tước Phong há mồm cắn lỗ tai của cô, "Ừ, cô ta kêu còn dễ nghe hơn so với cô."

". . . . . Lưu mạnh." Cố Tiểu Ngải thấp giọng mắng.

"Từ Mật, cô diễn như vậy không đúng, cô phải biểu hiện ra nội tâm rối rắm, tuy rằng thân mình bị hoàng đế chiếm đoạt, nhưng người trong lòng nghĩ đến là tình lang của chính mình, ánh mắt của cô phải hấp dẫn! Không phải cứ trên giường kêu lên là được!" Tổng đạo diễn nhìn không được đứng lên hô lớn. . . . .

"Tôi diễn như thế nào không đúng ? !" Liễu Từ Mật bất mãn đẩy nam nhân trên người ra, từ trên giường ngồi dậy, kích động phản bác nói, "Chính ông quay không được đâu có liên quan gì tới tôi!"

Chính mình diễn không ra cái loại tâm trạng rối rắm này, còn muốn trách người khác bắt hình không được.

Diễn viên. . . . .

Không gì hơn cái này.

"Cô. . . . ." Tổng đạo diễn e ngại Lệ Tước Phong ở đây cũng không dám mắng to, chỉ có thể nói, "Tất cả mọi người chuẩn bị, quay lại một lần nữa."

Trong màn ảnh, Liễu Từ Mật lại một lần bị áp đảo ở trên giường, vẫn đang thở gấp liên tục, vẻ mặt dụ dỗ.

"Cắt! Không được ——"

"Cắt! Chú ý một chút!"

"Cắt cắt cắt! Từ Mật, tôi nói không phải thanh âm lớn là được! Chúng ta không phải quay phim cấp 3!"

. . . . .

Đạo diễn lần lượt kêu cắt, mặt Liễu Từ Mật càng ngày càng khó coi, lần lượt bị nam nhân đổ lên trên giường giờ trò.

Cố Tiểu Ngải lẳng lẳng nhìn, từ tầm mắt Liễu Từ Mật chuyển dời đến màn ảnh bên này thì bỗng dừng ngẩng đầu lên hôn mặt Lệ Tước Phong, thật lâu không có rời đi.

Tất cả mọi người thấy được, chung quanh một mảnh im lặng.

Con người Lệ Tước Phong trở nên thâm thúy, cúi đầu hôn môi cô, Cố Tiểu Ngải quay mặt đi, không cho hắn thực hiện được.

Cô không quên, môi hắn vừa mới cùng Liễu Từ Mật hôn sâu, trong lòng cô căm ghét.

Liễu Từ Mật thanh âm cũng bị mất, hai mắt xoay tròn trừng lớn, đạo diễn không kêu cắt, cô cũng không thể như thế nào, một đôi mắt xinh đẹp lại là ai oán lại là ghen tị. . . . .

Trong màn ảnh cũng là bộ dáng Liễu Từ Mật rối rắm giãy dụa.

Tuy rằng cùng kịch bản vẫn có điều lệch lạc, nhưng hôm nay Liễu Từ Mật đã phát huy tốt nhất.

"Cắt! Tốt!" Tổng đạo diễn hưng phấn mà hô cắt, hướng Cố Tiểu Ngải dựng thẳng lên ngón cái, có chút tán thưởng nói, "Tiểu thư thực thông minh."

Dùng ghen tị bức Liễu Từ Mật nhập diễn.

Bằng không với trạng thái của Liễu Từ Mật, màn này diễn thật không biết muốn quay tới khi nào.

"Không có gì." Cố Tiểu Ngải lễ phép cười cười, khó có thể được đạo diễn thích, cô đòi này là không có cơ hội học đạo diễn, được đạo diễn khen một chút cũng tốt

Lệ Tước Phong tự nhiên cũng nhìn ra là chuyện gì đang xảy ra, mặt nhất thời lạnh đến cực điểm, đẩy Cố Tiểu Ngải ra liền đi ra ngoài, bóng dáng lạnh lùng.

Mọi người ồ lên, Liễu Từ Mật sốt ruột muốn đuổi theo đi ra ngoài lại bị chính trợ lý của mình ngăn lại.

Lại chọc tới hần sao?

Nhìn bóng lưng Lệ Tước Phong rời đi, Cố Tiểu Ngải cực kỳ bất đắc dĩ, cùng tổng đạo diễn nhỏ giọng nói tạm biệt, liền cảm chắc máy chụp ảnh đuổi theo đi ra.

Lệ Tước Phong ngồi trên xe thể thao nặng nề mà đóng sầm cửa, thanh âm rất lớn.

Cố Tiểu Ngải mím môi, đi theo phía sau hần lên xe, về mặt vô tội hỏi, "Anh làm sao vậy?"

Còn dám hỏi làm sao vậy?

Hần Lệ Tước Phong khi nào thì đến phiên cô dùng để lợi dụng?

Hần cùng Liễu Từ Mật ở trước mặt cô hôn môi, cô còn cư nhiên đi giúp Liễu Từ Mật nhập diễn? Nữ nhân này có biết hay không hần là nam nhân của cô? !

"Xuống xe." Lệ Tước Phong gầm nhẹ, mạnh một quyền đập vào kính chắn gió, sắc mặt âm trầm

"À."

Cố Tiểu Ngải mở cửa xe đi xuống, phía sau lại vang lên thanh âm hung ác nham hiểm của Lệ Tước Phong, "Cô dám xuống xe thử xem!"

.....

Rốt cuộc là muốn cô xuống xe hay là không đây? !

Nam nhân này có phải có chút mâu thuẫn hay không? ! Có hay không lại vui buồn thất thường không? !

Cố Tiểu Ngải duy trì tư thế đẩy cửa xe, không có thực xuống xe, cô cũng không muốn chọc hỏa Lệ Tước Phong.

Nhìn mặt nghiêng Lệ Tước Phong lạnh lùng, hần không nói chuyện, cô cũng không biết nói cái gì, hai người liền như vậy giằng co.

Trong xe không khí nặng nề hít thở không thông.

Cô thật không biết hần có cái gì tức giận, cô giúp nữ minh tinh của hần nhập diễn, một câu cảm ơn đều không có, trả lại cho cô bản mặt thối, cô mắc nợ hần sao? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Di động trên xe bỗng nhiên vang lên, bên trong truyền đến một giọng nữ: "Quên nhắc nhở, trước khi về nhà dẫn Cố Tiểu Ngải đi mua đồ dùng cá nhân."

Nghe thế Cố Tiểu Ngải liền sững sốt, hần tới công ty điện ảnh và truyền hình thật là vì cô sao?

Ở biệt thự Lệ gia, cô dùng vật dụng cá nhân đều là duy nhất, hần muốn dẫn cô đi mua cái mới?

"Ba ——"

Lệ Tước Phong cầm điện thoại ném mạnh ra ghế sau, cả người lửa giận càng sâu.

Động một chút liền chọc hỏa đến vị chúa này, hẳn là chuyện tối kỵ đi?

"Còn đi mua đồ sao?" Cố Tiểu Ngải cố ý nói giọng dịu dàng, trên mặt biểu hiện cô đã ăn năn rồi.

Tuy rằng cô không cảm thấy mình làm sai cái gì, nhưng lại nhịn xuống, đối với cô không có hại gì cả.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm về phía cô, đem cô kéo mạnh vào trong lòng, một hơi hôn môi lưỡi của cô. Giống như nuốt hết.

Hôn vội vàng mà lại bá đạo.

Hắn không hút thuốc lá, nhưng Cố Tiểu Ngải lại nghe thấy mùi, là hơi của Liễu Từ Mật, ý tưởng này làm lòng cô muốn buồn nôn, hai tay để trên lồng ngực hắn muốn tách khoảng cách của hai người ra, lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

Loang loáng tia chớp hiện lên.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn trong tay của hắn một máy chụp ảnh, theo bản năng muốn giật lấy.

Lệ Tước Phong một tay ngăn cô, một tay chuyển nhanh giữa các tấm hình, sắc mặt khó hiểu, "Cô chụp tôi cùng Liễu Từ Mật làm gì?"

Đáng chết, bị phát hiện rồi.

"Tuần nam mỹ nữ, treo trên tường phòng tắm thưởng thức." Cố Tiểu Ngải ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Lệ Tước Phong đáy mắt tối sầm lại, hiện lên ánh lửa.

Cố Tiểu Ngải chuyển ngữ điệu, vẻ mặt ác độc nói, "Mỗi ngày đi tắm dùng kim đâm Liễu Từ Mật."

Đồng thời liếc hắn!

.....

Đáp án này tựa hồ làm cho Lệ Tước Phong hài lòng, trên mặt lạnh lùng nhưng gọi ra ý cười.

"Đem cái này treo trong phòng tắm." Lệ Tước Phong đem máy chụp ảnh để tới trước mắt cô, là ảnh chụp hắn vừa mới ôm cô hôn sâu, trừ bỏ cô hơi hơi nhăn mặt lại, ảnh chụp này thoát nhìn hai người giống như tình nhân thật sự.

Cố Tiểu Ngải mang máy chụp hình lấy về phía mình, quả nhiên, ảnh chụp hắn cùng Liễu Từ Mật thân mật đều bị xóa . . . . . Tin tức đại độc nhất vô nhị của cô, lại mất đi như vậy. . . . .

Thật sự là khóc không ra nước mắt.

"Tôi dẫn cô đi mua đồ." Đem máy chụp ảnh quăng đến một bên, Lệ Tước Phong khởi động xe thể thao, một tay nắm tay lái một tay ấn tay cô, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay mềm mại của cô trên chọc .

Tính tình của nam nhân này. . . . . trở mặt so với trời tháng sáu còn nhanh hơn.

Cố Tiểu Ngải đối với Lệ Tước Phong lại có một cái nhìn mới.

Liễu Từ Mật còn cùng hắn qua lại một năm, cô khó có thể tưởng tượng Liễu Từ Mật là sống như thế nào.

*****

Lệ Tước Phong dẫn cô tới một cửa hàng lớn bán đồ dùng cá nhân mới mở, đúng lúc bà chủ đang có nhiều khách, đáng người Lệ Tước Phong cao ngất, khuôn mặt anh tuần liên tiếp đưa tới ánh nhìn chăm chú của nhiều người.

"Oa. . . . . anh kia thật đẹp trai!"

"Có phải là ngôi sao không?"

"Chưa từng thấy người này trên tivi nha. . . . ."

"Chúng ta đi qua xin chữ ký đi?"

"Tôi không dám đâu. . . . . cô xem bên cạnh anh ấy còn có bạn gái kìa."

.....

Vài nữ sinh trung học mặc đồng phục theo sát bọn họ, thỉnh thoảng phát ra tiếng than sợ hãi. . . . .

Cố Tiểu Ngải chưa từng bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cảm giác giống như con khỉ ở vườn bách thú bị xem xét, nhất thời có chút không thoải mái.

Lệ Tước Phong lại dường như hoàn toàn không phát hiện gì, đẩy xe mua sắm không ngừng lấy vài thứ từ trên xuống dưới, cuối cùng còn công khai đứng ở khu hàng hóa tình thú cho người lớn. . . . .

"....."

Cố Tiểu Ngải rất muốn làm bộ không biết hân.

Thừa dịp Lệ Tước Phong chăm chú lựa chọn thì Cố Tiểu Ngải lặng lẽ lui ra phía sau vài bước, xoay người yên lặng đi nơi khác.

Trong khu sách, tốp năm tốp ba đứng đọc sách, mắt Cố Tiểu Ngải đầu tiên liền nhìn đến cuốn《Kinh đô nghệ thuật》trên giá sách.

Bên tai giống như vang dội âm thanh của thiếu niên, "Ngải Ngải, Paris là kinh đô nghệ thuật, em không phải muốn học đạo diễn sao? Anh cùng em đi học."

Anh cùng em đi học.

Nhiều hứa hẹn ngọt ngào, Sở Thế Tu, anh còn nhớ không?

Không nhớ cũng không còn quan hệ, thật sự không quan hệ, tốt nhất nên quên cô đi.

Lấy cuốn《 kinh đô nghệ thuật》lật xem ảnh chụp phong cảnh bên trong, nhiều cảnh đẹp, rất nhiều nơi đều là Sở Thế Tu kể qua cho cô nghe.

Cô từng. . . . . chờ mong đi Paris như vậy, cùng Sở Thế Tu đi cùng nhau.

"Tổng giám đốc, hiện tại thị trường thứ hai đang cho thuê, có rất nhiều sản phẩm đều tích cực liên hệ cùng chúng ta, tình hình tiêu thụ rất tốt."

"Ừ, các sản phẩm trong cửa hàng của Sở thị phải được tuyển chọn một cách nghiêm khắc, trước tiên đưa phương án cho tôi xem qua."

"Tổng giám đốc."

.....

Một giọng nam dịu dàng ở khu sách im lặng vang lên.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác xoay người, chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc tây trang đang đi tới hướng này, dọc theo đường đi nói chuyện công việc, áo sơ mi đơn giản cùng quần dài, phôi ra dáng thon dài của nam nhân trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 30

Trên mặt của anh ta lộ vẻ tươi cười thân nhiên tao nhã.

Sở Thế Tu.

Hóa ra cửa hàng này là của công ty Sở thị .

Như là cảm nhận thấy ánh mắt, Sở Thế Tu ngừng đầu nhìn về phía cô bên này, Cố Tiểu Ngải cuống quýt xoay người, bỏ lại quyển sách trên tay chạy trốn.

"Tiểu thư, sách của cô."

Sở Thế Tu lễ phép kêu một tiếng.

Trong đầu Cố Tiểu Ngải trống rỗng, không biết chạy hướng nào, chỉ biết trốn bên kia giá sách, ngực chưa bao giờ đập kịch liệt như thế.

Tiếng bước chân bình tĩnh truyền đến.

Hồi lâu, bên kia giá sách vẫn im lặng .

Cố Tiểu Ngải chỉ nghe đã có người đang khó hiểu hỏi, "Tổng giám đốc, sách này có vấn đề gì sao? Làm sao lại nhìn chăm chăm như thế?"

Thanh âm ôn hòa của Sở Thế Tu truyền đến tai cô, "Không có gì, chỉ nhớ tới một người bạn."

Bạn. . . . .

Cố Tiểu Ngải bụm miệng lại, hốc mắt đột nhiên ướt, anh ta còn nhớ cô sao?

Cũng không có quên cô. . . . .thật không?

"Không phải tổng giám đốc nên có một tri kỷ đi?" Có người ở một bên nói giỡn.

"Nói bừa cái gì, tổng giám đốc rất nhanh sẽ đính hôn."

"Ha ha, Paris là một nơi rất tốt, tổng giám đốc cùng thiên kim của Lương thị trường không phải sắp đính hôn sao? Đến lúc đó có thể đi Paris một chuyến." Vài người nói vào.

Sở Thế Tu cũng chỉ là cười cười ôn hòa, không nói gì, đem sách để lại trên giá sách.

"Đi thôi tổng giám đốc, tôi dẫn anh đi xem trên lầu."

"Được."

Sau một lúc lâu, tiếng bước chân của đoàn người rời xa.

Anh ta sắp đính hôn?

Dẫn vị hôn thê đi hưởng tuần trăng mật sao? Bọn họ đã quyết định đi Paris hưởng tuần trăng mật?

Ngực giống bị dao găm cắt, đau đến chảy máu.

Nước mắt ức chế không nổi chảy xuống , Cố Tiểu Ngải dựa lưng vào giá sách khóc thành tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt thống khổ theo ngực tràn ra, giống như muốn nuốt hết cô.

Chuông điện thoại di động vang lên, trên màn hình hai chữ "Bạo quân" không ngừng hiện lên, có chút giương nạnh múa vuốt.

Cố Tiểu Ngải ngừng khóc, hắng giọng một cái mới nhận, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Đi chết ở đâu vậy?" giọng nói bất mãn của Lệ Tước Phong truyền đến.

. . . . .

Hắn nói chuyện có nhất thiết phải xấu xa như vậy không?

Cố Tiểu Ngải một bên lau nước mắt một bên như không có việc gì nói, "Tùy tiện đi dạo, anh còn ở chỗ đó sao? Tôi đi tìm anh."

Khu tình thú cho người lớn cái gì chứ. . . . .cô thật sự là không nghĩ sẽ đi vào.

Trong điện thoại lặng im chỉ chốc lát, âm thanh lạnh lùng một lần nữa vang lên, "Cô khóc cái gì?"

Cố Tiểu Ngải ngây người, kinh ngạc nhìn mọi nơi xung quanh.

Chỉ thấy Lệ Tước Phong đứng ở khu sản phẩm bảo hộ cách đó không xa nhìn cô, mang tai nghe điện thoại, hai tay đặt trên xe mua sắm, trong xe chất đầy đồ dùng hàng ngày, thoạt nhìn lại có vài phần hương vị thích thú của đàn ông.

"Tôi. . . . ." Cố Tiểu Ngải nghẹn lời , cúi đầu bôi rồi lau nước mắt.

Nam nhân này. . . . . Rõ ràng thấy cô còn gọi điện thoại, cố ý xem cô rơi nước mắt sao?

Bỏ xe mua sắm, Lệ Tước Phong đi tới chỗ cô, đẩy mắt sâu lạnh lùng "Khóc cái gì?"

"Không có việc gì, tôi cũng không biết sao lại đột nhiên khóc thế này. . . . ." Cố Tiểu Ngải cắt điện thoại, một bên lau nước mắt một bên nói năng lộn xộn.

Mắt dính lệ, trên mặt tái nhợt lộ vẻ thương tâm, thoạt nhìn giống một bộ dạng hèn mọn, rất giống bị thể giới này vứt bỏ.

Đi dạo trong cửa hàng cũng có thể khóc được, cô cũng thật có năng lực.

Lệ Tước Phong nhủ mảy, động tác thô lỗ một tay kéo cô vào trong lòng, lẳng lặng ôm lấy, cũng không còn làm cái gì, đem áo khoác dài che chắn cho thân hình nhỏ bé và yếu ớt của cô, giống như căng gió cho cô.

Cố Tiểu Ngải bị bắt tựa vào trong lồng ngực hắn. . . .

. .

Trái tim của hắn đập mạnh mẽ mà nghị lực, một chút lại một chút, nhưng lại không hiểu làm cho cô an tâm.

Lần đầu tiên, Cố Tiểu Ngải cảm thấy Lệ Tước Phong ấm áp như thế, ấm áp đến nỗi làm cho cô đã quên đi sự lạnh lùng.

Người đến người đi, thỉnh thoảng có người nhìn về phía họ.

Hắn thủy chung không có buông tay.

Lúc đầu cô bị ép, biến thành cô dần dần thuận theo tựa vào trong lồng ngực của hắn. . . . .

Thật sự ấm áp.

*****

Đáng tiếc Cố Tiểu Ngải đối với Lệ Tước Phong chỉ có hảo cảm cho lần ôm này.

Vừa về tới biệt thự Lệ gia sắp xếp lại đồ dùng mới mua về lập tức hảo cảm hạ xuống tới số âm

"Lệ Tước Phong, đây là cái gì? !" Cố Tiểu Ngải ngồi trên ghế sofa lớn xách lên một bộ váy hộ sĩ ngắn màu hồng nhạt, một cái hộp đóng gói rất đẹp tuy nhiên bên trong lại là ống nghe khám bệnh, ống tiêm. . . . .

Hắn sinh bệnh nặng gì vậy?

"Trang phục mê hoặc." Lệ Tước Phong không che dấu chút nào mục đích của chính mình, ngồi vào bên cạnh cầm bộ quần áo hộ sĩ khoa tay múa chân trên người cô .

Áo rất ngắn, miễn cưỡng có thể bao trước ngực mềm mại của cô, quả nhiên thực mê hoặc.

Lệ Tước Phong trong mắt hiện lên một chút sắc thái dục vọng.

"Anh thật biến thái." Cố Tiểu Ngải giống như đụng đến củ khoai lang nóng bị phỏng tay, bỏ cái hộp qua một góc sofa, bao nhiêu tuổi rồi lại thích chơi trò mặc trang phục dụ hoặc, muốn cô quần áo này cô thà chết còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Người này thật ấu trĩ! Đồng phục mê hoặc? Chẳng lẽ hôm nay hắn đến khu sản phẩm dành cho người lớn là để chọn mấy thứ này sao?!

"Tôi mua cho cô mặc !" miệng Lệ Tước Phong bá đạo, trong túi đồ lại lôi ra vài hộp nữa.

Cố Tiểu Ngải vừa mở ra lại thấy, mắt lại hóa mờ đi, nào là đồng phục nữ cảnh sát, đồng phục thủy thủ, đồng phục trường học, đồng phục giáo sư. . . . .
Các loại đồng phục mê hoặc.

"Tôi tuyệt đối không mặc!" Cố Tiểu Ngải đưa tay xoa xoa người, vẻ mặt chính nghĩa, "Anh muốn chơi loại này thì đi tìm người thú vị như Liễu Tử Mật, Quan Nana đi, tôi chết cũng sẽ không mặc !"

Cho dù cô là phụ nữ của hắn, cô cũng có điểm máu chó của chính mình.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong tức giận nhìn cô, "Cô là phụ nữ của tôi!"

"Các cô ấy có người nào không phải? Liễu Tử Mật không phải cùng anh qua lại hơn một năm sao?"

Hôm nay các người còn hôn trước mặt nhiều người như vậy, anh tìm cô ta đi!" Cố Tiểu Ngải lập tức phản bác nói, tóm lại đánh chết hứng thú ác độc của hắn.

Luôn mồm Liễu Tử Mật, Quan Nana?

Lệ Tước Phong không giận ngược lại cười, có chút hăng hái nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Cố Tiểu Ngải, ghen sao?"

.....

Cô lại tự mang nỗi chua xót rồi sao?

Hắn nghe như thế nào lại hóa ra cô ghen?

Cho dù là cô ghen, hắn vui vẻ như vậy sao?

Lệ Tước Phong ngồi trên sườn sô pha, một tay khoát lên lưng sô pha, một tay đem cô kéo đến trong lòng, cầm cọ cọ vào đầu cô, tiếng nói từ tính, mang theo ý cười không che dấu được, "Cố Tiểu Ngải, nhanh như vậy đã yêu tôi?"

.....

Cô không thể nào yêu một người đàn ông cường bức chính mình được chứ.

Như thế nào mà hắn lại đưa ra được kết luận lớn lao như thế?

"Đàn ông gặp dịp thì chơi thực bình thường, đừng có lòng dạ hẹp hòi như thế." Lệ Tước Phong vỗ vỗ đầu của cô, đuôi lông mày không tự giác hướng lên trên.

Còn tưởng rằng nữ nhân này ý chí sắt đá, hóa ra nhìn hắn cùng nữ nhân khác cùng một chỗ vẫn là có phản ứng.

Hắn đã sớm nói, chinh phục một nữ nhân có thể có nhiều nan? Mới vài ngày thế này.

Cô càng ngày càng phục tùng hắn.

"Tôi nào có." Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói thầm, cô rất muốn lớn tiếng rống lên, cô sẽ vì hắn ghen trừ phi mặt trời mọc từ phía Tây.

Nhưng cô nói ra câu này, khẳng định sẽ chọc giận hắn.

Quên đi, hắn cho rằng cô ghen thì là ghen đi, chỉ cần hắn cao hứng là được.

"Ngoan cô gái." Lệ Tước Phong đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu dán mặt của cô, mang chút hương vị lừa gạt nói, "Hôn tôi."

Cố Tiểu Ngải thật biết điều thuận theo hôn hắn, nhưng vừa nhìn thấy môi mỏng của hắn, cô đã nghĩ đến hắn cùng Liễu Tử Mật trước mặt mọi người hôn dài như thế, mùi vị thuốc lá kia như thế nào đều không thể xua tan đi. ....

Cô không phải ghen, nhưng chán ghét hôn môi khi vẫn còn hương vị của người khác.

Giống như bàn chải đánh răng của chính mình lại bị đặt trong miệng người khác. .... Cô cũng không thương bàn chải đánh răng kia.

"Tôi đi tắm rửa trước." Cố Tiểu Ngải từ trong lòng ngực của hắn nhảy xuống sô pha, cầm lấy vật dụng rửa mặt mới mua chạy đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng cô cơ hồ là chạy trốn chết, Lệ Tước Phong mất hơi hơi nheo lại, giương giọng phản phó, "Bảo mẫu, đem đồ dùng của cô ấy lên phòng tôi."

"Đã biết, Lệ tiên sinh."

Ngoài đồng phục mê hoặc, Lệ Tước Phong cũng chọn một số đồ dùng bình thường khác, khăn mặt màu trắng cùng hồng nhạt, bàn chải đánh răng, ngay cả áo tắm áo ngủ đều giống nhau, không có gì cầu kỳ, lại đơn giản đáng yêu.

Mang dép lê màu hồng nhạt, đứng trong phòng tắm xa hoa, Cố Tiểu Ngải mới có loại cảm giác chiếm giữ biệt thự Lệ gia.

Vừa đi ra phòng tắm, đã bị Lệ Tước Phong sớm chờ ở cửa ôm lấy, trên người hắn cũng thay áo tắm dài, lộ ra ngực bằng phẳng rắn chắc, "Tắm lâu như vậy sao?"

Cô muốn tránh ở trong phòng tắm cả đời, như vậy cũng không cần đối mặt hắn.

"Vâng, tắm lâu chút." Cố Tiểu Ngải trên mặt tươi cười thân nhiên.

Lệ Tước Phong ôm người cô đi lên lầu, lưng đẩy một cái cửa đi vào, Cố Tiểu Ngải ôm cổ hân, tầm mắt lướt qua nhìn phòng hân thật lớn.

Phong cách trang hoàng theo phong cách Châu Âu, trắng cùng vàng giao nhau lộ ra vẻ xa hoa, đèn chùm treo trên đỉnh hòa cùng đèn tường màu sắc ấm áp, một cái giường thật lớn, rèm cửa trước cửa sổ lớn sát đất khẽ nhếch trong gió, lộ ra nửa vòng tròn ban công, nếu có thêm một chiếc xích đu màu trắng sẽ thật hoàn mỹ.

"Phòng ngủ của anh sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Ừ." Lệ Tước Phong đem cô quăng lên trên giường, vừa định đi lên, Cố Tiểu Ngải lặn một cái từ trên giường trở mình xuống dưới, trên mặt lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, "Tôi đi tham quan một tí."

Đối với Lệ Tước Phong, cô luyện nộ cười đối trá công lực ngày càng mạnh.

Xem cô có năng lực kéo dài thời gian bao lâu?

Cuối cùng còn không phải bị kéo dài tới trên giường ăn sạch?

Không động thủ, Lệ Tước Phong có chút không hờn giận, nhú mi, đi theo phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Cố Tiểu Ngải nhìn mọi nơi xung quanh, trong phòng trang bị một phòng tắm lớn, một cái thư phòng, trên giá sách mang chút riêng tư, "Kỳ thật, tôi cảm thấy trang hoàng ở phòng này cùng với tính cách của anh là trái ngược hoàn toàn."

Loại phong cách châu Âu xa hoa mang theo nhu hòa, cùng Lệ Tước Phong một chút cá tính cuồng vọng kiêu ngạo cũng không giống nhau.

Trong tưởng tượng của cô, phòng ở của Lệ Tước Phong chỉ đơn giản hai màu trắng đen tương phản, sạch sẽ luột mà khí phách.

"Anh tôi mua cho tôi, tôi vẫn không đổi." Lệ Tước Phong đứng dựa lưng vào tường, nhìn cô đánh giá, cảm thấy hứng thú với phòng ngủ của hân sao?

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn về phía hân, hình như đây là lần đầu tiên cô nghe hân đề cập người nhà.

Nói như vậy, trong gian phòng đều là ảnh chụp hân một mình, hơn nữa mỗi tấm ảnh đều lộ ra mặt anh tuấn, ngay cả ảnh chụp cùng người nhà đều không có, có vẻ cô đơn.

"Trung tâm kinh tế của Lệ gia là ở châu Âu, anh làm sao có thể một người đến châu Á phát triển?" Cố Tiểu Ngải tò mò hỏi.

Giống trên TV diễn như vậy, công tử nhà giàu không thích sự quản thúc của gia đình, bay trở về châu Á phát triển, thể hiện một chút bản lãnh của mình?

Mắt Lệ Tước Phong buồn bã, mặt bỗng nhiên lạnh lùng đáng sợ.

Ách. . . . .Có phải cô nói sai cái gì không?

Hân không thích người khác hỏi đến chuyện riêng sao?

Cố Tiểu Ngải không thích truy nguyên nhân, nói sang chuyện khác, "Anh bài trí đều rất thâm thúy."

"Đi tham quan xong rồi sao?" Lệ Tước Phong thấp giọng hỏi, tiến lên ôm lấy cô, đem cô ôm đến trên bàn học, tay cởi bỏ áo tắm trên người cô, cúi thân mình xuống khăn cấp chiếm ngự ở nơi mềm mại của cô, trần trọc hôn. . . . .

"Uhm. . . . ."

Toàn thân một hồi run rẩy, toàn thân không tự chủ ngâm lên.

"Cố Tiểu Ngải, tôi đem dạy dỗ cô thành một phụ nữ chân chính." Nghe được âm thanh mê hoặc của cô, Lệ Tước Phong cười tà nói.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải hai tay vô lực bầu vịu trên bàn học, mang chút thanh âm dục vọng khẽ run, "Anh có thể không nói lời nào không."

Cái gì gọi là hân đem cô dạy dỗ thành một phụ nữ chân chính? Nàng vốn chính là.

Chính là vốn sạch sẽ, mà hiện tại. . . . . ô ề.

"Được, tôi không nói, tôi chỉ nghe cô rên." Lệ Tước Phong thanh âm khêu gợi tràn ngập tà nịnh.

". . . . ." Nam nhân này vô sỉ!

Cố Tiểu Ngải ngậm chặt miệng, Lệ Tước Phong hôn bỗng nhiên trở nên càng thêm triền miên, làm cho cô thiếu chút nữa kêu lên.

Thân thể của cô bị Lệ Tước Phong biến thành càng ngày càng mẫn cảm, tay hấn, môi hấn chỉ cần hơi hơi khiêu khích một chút, cô liền mềm nhũn xuống. . . . . Lại như vậy đi xuống, nhất định không phải chuyện tốt.

Lại như vậy đi xuống, nhất định không phải chuyện tốt.

*****

Trong hoan ái triền miên cùng với Lệ Tước Phong đi qua, trời đã tối rồi, Lệ Tước Phong gắt gao ôm cô ngủ, Cố Tiểu Ngải lại mất ngủ, nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu phòng ngự ngác mở to hai mắt.

Từ trong lòng Lệ Tước Phong cố hết sức đứng lên, Cố Tiểu Ngải mặc váy ngủ vào, mở ra cửa sổ sát đất đi đến ban công, gió đêm thật lạnh cùng điều hòa ẩm áp trong phòng hoàn toàn trái ngược.

Lúc suy nghĩ như người đàn độn trong nháy mắt bị thức tỉnh. . . . .

Nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Chậm rãi, thời gian lướt qua một ngày cuối.

Sở Thế Tu.

Sinh nhật vui vẻ.

Tân hôn vui vẻ.

Vĩnh viễn. . . . .vui vẻ.

Cố Tiểu Ngải yên lặng ở trong lòng nói xong, nước mắt ẩm áp tùy ý rơi theo hai gò má, ngực đau đến mức cô nói không nên lời.

Bọn họ chín năm chưa gặp lại, chín năm trong sinh nhật của cô không có anh ta, sinh nhật anh ta cũng không có cô.

Về sau trong cuộc sống của bọn họ cũng sẽ không có lẫn nhau.

Anh ta có cô dâu xinh đẹp của mình, cô . . . . . làm chuyện xấu xa, đi ngược lại hai người, gặp thoáng qua sau càng đi càng xa. . . . .

Xa rồi cuộc không gặp được nhau.

Thân thể chậm rãi ngồi xổm người xuống, Cố Tiểu Ngải ngồi xổm bên cạnh ban công khóc e rằng không phát ra hơi thở, thân mình lại run run.

Sở Thế Tu, tôi rất nhớ anh, thật sự. . . . . Rất nhớ anh.

"Cố Tiểu Ngải!"

Âm thanh bá đạo truyền đến.

Cửa sổ sát đất bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cố Tiểu Ngải chấn kinh co rúm cả vai lại, hoảng loạn lau nước mắt, thể này mới xoay đầu lại.

Lệ Tước Phong lóa nửa người trên đứng ở đằng kia, nhếch mày nhìn cô, giọng điệu có chút không kiên nhẫn, "Lại làm sao vậy?"

Nữ nhân này như thế nào lại khóc sụt sùi?

Hắn lại như thế nào làm cô ủy khuất?

"Không có gì. Anh tỉnh rồi sao?"

"Ngủ không được." Lệ Tước Phong lạnh lùng thốt, trên cánh tay hắn đột nhiên thiếu sức nặng của cô, hắn có thể không có cảm giác sao?

Cô cứ nhiên chạy đến đây khóc vụng trộm . . . . .

"Anh có đói bụng không, tôi xuống dưới làm cái gì cho anh ăn?"

Cố Tiểu Ngải chỉ là có chút quần bách đứng lên, như thế nào mỗi lần cô rơi nước mắt đều bị hấn bị đâm cho chính vừa vụn hạo, biến thành cô giống như nhiều yêu khóc giống nhau.

"Được." Lệ Tước Phong rầu rĩ lên tiếng.

Hắn làm phụ nữ rơi nước mắt, cũng không biết hỏi như thế nào.

Thời điểm bị hấn khi dễ gặt gao, cũng không thấy cô rơi một giọt nước mắt, như thế nào quay người lại sẽ khóc?

Chẳng lẽ thật sự là rất khi dễ cô?

Nghĩ như vậy, Lệ Tước Phong tiến lên đem Cố Tiểu Ngải kéo vào lòng, bàn tay ở trên đầu cô vỗ hai cái, giống như trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Cố Tiểu Ngải có chút không hiểu nhìn một chút hấn âm trầm sắc mặt, cô lúc này không trêu chọc hấn đi?

Người hầu trong biệt thự Lệ gia lúc này cũng đã ngủ.

Cố Tiểu Ngải ở tại phòng bếp phía dưới, thuận tay gõ hai cái trứng, lại nhanh nhẹn xào cà chờ trộn lẫn mì vào.

Lệ Tước Phong mặc áo choàng, tà tà dựa vào cửa phòng bếp đứng, nhìn tay cô thuần thục động tác, "Khi nào thì học nấu ăn?"

Một thiên kim tiểu thư không động đến mười đầu ngón tay có thể thích ứng cuộc sống của cô bé lọ lem như vậy?

Lần trước xem cô nấu dấm chua cá đã nghi vấn.

Cô vui đầu làm việc nhà chịu một nhọc rất ngoài dự liệu của hấn, trước kia hấn chỉ thấy bộ dáng cô kiêu ngạo, đụng tới đầy mỡ phỏng chừng đều đã kinh hoàng kêu to.

Cô làm nhân tình của hấn, cũng coi như trở về địa vị thiên kim tiểu thư trước kia, hấn cho chuyện xấu của ngôi sao giá trị xa xỉ đủ để cô mua một đồng quần áo mỹ phẩm, tuy nhiên cô vẫn mặc váy áo cũ, mặc đổi đi đổi lại không hề giống nhau.

"Lần đầu về sau." Đáp án này của Cố Tiểu Ngải cũng không cần nghĩ nhiều, người của cô sinh theo lần đầu chính là một bước ngoặt, cuộc sống long trời lở đất.

Khi nào thì bắt đầu mặc quần áo cũ? Lần đầu về sau.

Khi nào thì không có búp bê ôm ngủ? Lần đầu về sau.

Khi nào thì học được làm việc nhà? Lần đầu về sau.

Khi nào thì ngay cả một xu đều tiết kiệm? Lần đầu về sau.

Khi nào thì bắt đầu sợ nhìn thấy bạn học trước kia, bạn cũ? Lần đầu về sau.

. . . . .

Nhiều lắm nhiều lắm.

"Nấu tốt lắm." Cố Tiểu Ngải giữ vững tinh thần đem hai chén đi ra trên bàn ăn bên ngoài, Lệ Tước Phong vẫn đứng không nhúc nhích mỉm cười chào đón ở cửa, "Đến đây ăn, anh không phải đói bụng sao?"

"Ừ." Lệ Tước Phong đi qua ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa thưởng thức một chút, cảm thấy ngon miệng, nấu không kém, so với hấn năm đó nấu cũng có tiêu chuẩn.

Hắn cùng cô là hai cái đối lập.

Cô từ thiên kim tiểu thư biến thành cô bé lọ lem một năm kia, hắn bị đón quay về Lệ gia, từ bên đường cuộn cuộn biến hóa nhanh chóng thành tam thiếu gia của Lệ gia.

Về sau, hắn không nấu lấy một lần nào nữa.

"Ăn ngon sao?" Cố Tiểu Ngải không có khẩu vị gì, chính là nhìn hắn ăn.

"Được thông qua." Lệ Tước Phong thực miễn cưỡng bình luận, chiếc đĩa động tác giáp mặt nhưng vẫn không ngừng. . . . .

Thật là một nam nhân không được tự nhiên.

Nếu như là Sở Thế Tu, ăn đến món cô làm, chẳng sợ khó ăn, cũng nhất định sẽ dùng giọng điệu dịu dàng nhất trên đời này nói: Ngải Ngải làm thật ngon.

Cố Tiểu Ngải lảng lảng nhìn hắn ăn, tầm mắt trong một nháy mắt hoảng hốt, hiện ra mặt Sở Thế Tu dịu dàng cười yếu ớt.

Thấy hắn muốn dùng chiếc đĩa ấn trên mặt, Cố Tiểu Ngải dè dặt tay hắn, kích động nói, "Đừng bấm, điềm xấu."

"Cái gì?" Lệ Tước Phong nhú mày, nhìn chăm chăm bàn tay mềm mại trên mu bàn tay mình, đầu ngón tay của cô có chút cảm giác mát, như vừa mới đông lạnh?

Cố Tiểu Ngải thế này mới tỉnh ngộ lại, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt tà tà lạnh lùng, rút tay lại, xấu hổ cố nặn ra vẻ tươi cười, "Ăn không được ấn trên mặt, không thọ lâu."

"Cố Tiểu Ngải, cô còn mê tín như vậy sao?" Lệ Tước Phong giọng điệu trêu chọc, quấy trong mặt bát, hừ lạnh một tiếng, "Nói sau, cũng không phải sinh nhật ăn mì trường thọ."

Đúng vậy a, cũng không phải sinh nhật hắn, có phải mì trường thọ đâu. . . .

Cố Tiểu Ngải cúi đầu gấp mì muốn ăn, còn không có đưa đến bên miệng, mặt liền trầm xuống, mì rơi xuống ở trong bát.

Hốc mắt đột nhiên vừa chua xót muốn đứng lên, cô cảm thấy khó chịu.

"Liễu Tử Mật có vai diễn mới trong bộ phim《Giết》là một bộ phim được đầu tư nặng nhất, chuẩn bị tiến quân ra thị trường nước ngoài, vai diễn này một loạt truyền thông đưa tin giao cho cô." Lệ Tước Phong vừa ăn vừa nói.

Hồi lâu, Cố Tiểu Ngải mới dùng sức nén lệ, khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, có chút kinh ngạc, "Toàn bộ giao cho tôi? Tin lớn như vậy chỉ giao cho tôi sao?"

Bộ phim《Giết》ở trong nước chưa chụp poster, tất cả đều là thần bí, hiện tại đem truyền thông đưa tin chỉ giao cho một tiểu tạp chí của cô đến làm? Bao nhiêu người muốn tin này? Mợ nhất định rất vui.

"Làm không nổi sao?" Lệ Tước Phong nhú mày.

"Làm nổi chứ!" Cố Tiểu Ngải vội nói, sợ hắn đổi ý, tin độc nhất vô nhị như vậy không chớp lấy mới là ngu.

Trong sinh nhật của Sở Thế Tu, cuối cùng cô cũng có chuyện đáng giá vui vẻ, thật tốt.

Lệ Tước Phong về mặt xẹt qua một cái chớp mắt giật mình.

Vừa mới khóc khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở ra nụ cười nhợt nhạt, mắt hình bán nguyệt, giống như thời khắc vui vẻ nhất, không giống với bình thường.

Cứ việc. . . . . đáy mắt của cô vẫn có chua xót, nhưng đây đã là hắn khó được nhìn thấy tươi cười.

Nha đầu này. . . . .

Hình dáng thay đổi liên tục.

Tuy rằng hắn thích bộ dáng khuất phục của cô, nhưng không phải không thừa nhận, bộ dáng cô vui vẻ càng làm đàn ông động tâm, sạch sẽ, không có một chút tạp chất.

Một khi đã như vậy, cho mấy cái độc nhất vô nhị cũng không phí phạm.

Làm cho cô cao hứng thoải mái, điểm này, làm cho Lệ Tước Phong phi thường vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Ăn xong bữa ăn khuya, Lê Tước Phong không có ý ngủ, ôm cô ở trên sofa xem một chút phim ảnh, điện ảnh là bộ buồn bán lừa đảo, cái gì câu huyết đều dính một chút, cái gì đại trường hợp đều dính một chút. . . . . Sở dĩ không có gì xem, cùng thôi miễn điện ảnh giống nhau.

Chỉ chốc lát sau, Cố Tiểu Ngải liền nằm ở trong lòng hân ngủ.

Không biết có nên cảm tạ Lê Tước Phong hay không, lần đầu về sau, từng cái sinh nhật của Sở Thế Tu cô đều mất ngủ vượt qua, mà một lần này, cô thể nhưng ngủ thật sự. . . . .

*****

Đem hình ảnh loa thể của vai diễn mới Liễu Từ Mật trong bộ phim 《giết》cùng bản thảo đưa về trước, Cố Tiểu Ngải xoay xoay cổ ở bàn làm việc, dựa cái lưng mồi vào cái ghế thật to.

Chỉ chốc lát sau, di động rung lên, là tin nhắn của Lê Tước Phong

Cố Tiểu Ngải không hiểu mở ra vừa thấy, hân lại đem ảnh chụp hai người hôn môi ở trong xe gửi tới, khi nào thì hân đem ảnh chụp này lưu lại?

Màn ảnh này đây 45 độ chụp xuống, hân một tay ôm thân thể của cô, đầu hơi hơi thấp bá đạo hôn môi của cô, gần như chà đạp, có tình hạ ánh sáng xuống, khiến cho toàn bộ hình ảnh đều nhu hòa .

Người đàn ông này thật ngây thơ.

Cố Tiểu Ngải bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, ngón tay đặt tại nút xóa, nghĩ nghĩ vẫn không ấn xuống, nghĩ tới hân giúp cô ngủ thật tốt, liền miễn cưỡng lưu lại ảnh này.

Tiếng chuông bỗng dưng vang lên, một chuỗi dây số xa lạ che quá ảnh chụp, Cố Tiểu Ngải nhận lấy, bên môi còn mang theo nụ cười thần nhiên, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Tôi là Liễu Từ Mật." Giọng nữ diêm dúa lắ lắ, ngạo mạn ở đầu bên kia điện thoại vang lên, miệng mang theo bố thí nói, "Tôi kế tiếp sẽ có một giờ thời gian, cô liền tới tổng bộ tập đoàn e. s làm phỏng vấn đi."

Cố Tiểu Ngải nghe được giọng của Liễu Từ Mật đầu tiên là sửng sốt, sau mới nhớ tới Lê Tước Phong tối hôm qua nói như thế, hân đem thông tin bộ phim《giết》sở hữu truyền thông đưa tin đều giao cho cô, đương nhiên bao gồm phỏng vấn Liễu Từ Mật.

Liễu Từ Mật là diễn viên mới, phỏng vấn giá trị rất cao.

Nhưng là. . . . . tổng bộ tập đoàn e.s ở c thị cách rất xa, cách tòa soạn của cô không phải 1 giờ rưỡi lộ trình.

"Liễu tiểu thư, tôi lập tức chạy tới." Cố Tiểu Ngải thu lại nụ cười, cầm lấy túi liền lao ra.

"Đúng vậy, chạy nhanh chút, thời giờ của tôi cũng không thể giữ lại cho loại báo chí loại ba các người." Liễu Từ Mật miệng chầm chọc nói, "Tôi giữa trưa còn muốn ăn cơm cùng Tước Phong, cô chạy nhanh. . . . . À, Tước Phong, anh mở hết à ? Tôi ở đây chờ cô . . . . ."

. . . . .

Liễu từ Mật ở văn phòng của Lê Tước Phong?

Liễu từ Mật ở văn phòng của Lê Tước Phong?

"Được. . . . . A. . . . . " Ngay sau đó, trong điện thoại truyền đến giọng ngâm nga nũng nịu của Liễu Từ Mật, có thể thấy được bên kia là một màn ảnh sinh động như thế nào.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, trực tiếp cúp điện thoại.

Lê Tước Phong, ngay cả ban ngày khi làm việc công sự cũng không quên phong lưu, vô sỉ, hạ lưu.

Cố Tiểu Ngải lục lại ảnh chuoj vừa rồi dùng sức hủy bỏ, cô sẽ không tin loại đàn ông này có thể thay đổi được!

Tốt nhất khi cô tới e. s bọn họ đã xong xuôi sự tình rồi, mắt cô đỡ phải thấy phiền lòng.

Ngồi ở trên xe taxi, Cố Tiểu Ngải nói không nên lời tâm ý phiền loạn, trong đầu đều là giọng ngâm nga của Liễu Từ Mật trong di động, khiến cô đau đầu.
.....

Xe taxi chạy nhanh vào khu náo nhiệt gặp phải kẹt xe, dòng xe cộ nối dài giống như một con rồng đang ngủ say, động cũng không động một chút.

"Tiểu thư có việc gấp sao?" Lái xe nhàm chán theo cô đáp lời, "Kẹt xe kiểu này còn không biết tới khi nào. ...."

"Không có việc gì, tôi không vội." Cố Tiểu Ngải cười cười có lệ, mở cửa kính xe xuống nhìn ra bên ngoài, mắt đầu tiên lại nhìn vào quảng cáo của công ty Sở thị.

Ở trên màn hình ti vi siêu lớn một lần rồi lại một lần chiếu quảng cáo.

Trong khu náo nhiệt rầm rĩ làm cho người ta không nghe được âm thanh trên TV, nhưng phụ đề trên đó lại quá rõ ràng.

"Tổng giám đốc công ty Sở thị - Sở Thế Tu vì thị trường mới tự mình quay quảng cáo, giúp chúng ta nhớ lại ký ức thời tuổi trẻ."

Cố Tiểu Ngải ngần ngợ, tựa vào cửa kính xe nhìn lên màn hình lớn.

Lái xe chú ý tới tầm mắt của cô lại bắt đầu đáp lời, "Quảng cáo này tôi đã thấy cách đây và ngày, thật phổ trương, nơi nơi đều là quảng cáo này. Nhị đại công tử này không có việc gì làm lại tự mình quay quảng cáo sao. ...."

Sở Thế Tu không phải loại người tham hư danh.

Cố Tiểu Ngải há miệng muốn phản bác, tầm mắt lại bị cuốn hút trên màn hình quảng cáo lớn.

Trên màn ảnh, sắc thái tình cảm rõ ràng, bọn nhỏ đang vui vẻ trong một nhà trẻ nhỏ, Sở Thế Tu mặc một áo sơ mi rất phù hợp, đón ánh nắng ấm áp trong nhà trẻ. ....

Trên xích đu bên cạnh, hai đứa trẻ trai gái đang chơi đùa hết sức vui vẻ.

Ngay sau đó, hai đứa trẻ dần dần hóa thành trong suốt, chỉ còn lại có Sở Thế Tu đơn độc đứng đó, cùng với chiếc xích đu lẻ loi.

Phụ đề quảng cáo xuất hiện: nếu người còn nhớ đến tôi, chính tại xích đu này, không gặp không về.

.....

Chính tại xích đu này, không gặp không về.

Sở Thế Tu nói, không gặp không về.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Tiểu thư, như thế nào lại khóc? Quảng cáo này cảm động vậy sao? Cũng không có gì mà. ...." Tài xế không hiểu ra sao nói.

Cố Tiểu Ngải sờ sờ trên mặt, sớm rơi lệ đầy mặt.

Nhìn trên màn ảnh không ngừng lặp lại quảng cáo, trong lúc xúc động một ý tưởng can đảm nhất thời hiện ra.

Cố Tiểu Ngải lau nước mắt hỏi, "Nơi này cách sân bay bao xa?"

"Còn rất xa, không phải cô muốn đi công ty E.S sao? Cùng sân bay là hai hướng khác nhau à!"

"Trả anh tiền."

Cố Tiểu Ngải bỏ lại phí taxi liền lao ra khỏi xe, chạy về hướng ngược lại.

Sở Thế Tu, tôi chưa từng cố ý nhớ đến anh, lại một khắc cũng không quên anh.

Chờ em

Chính tại xích đu này, không gặp không về.

Sở Thế Tu, không gặp không về.

Tắt đi đi động, sau khi ngồi trên máy bay, Cố Tiểu Ngải không khỏi vì mình lớn mật mà tim đập nhanh.

Trong bối cảnh quảng cáo là quê hương của cô cùng Sở Thế Tu, cô cùng Sở Thế Tu là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau tại nhà trẻ.

Ở bậc Tiểu học, vào sinh nhật của Sở Thế Tu gia đình không ở nhà, một mình anh ta trốn khỏi nhà trẻ. . . . .

Cô cùng nhiều người tìm được anh ta.

Trước bậc thang nhà trẻ, Sở Thế Tu khiếp sợ ngoài ý muốn nhìn cô, mặt ửng đỏ rồi cục cựa ra một nụ cười vui vẻ, "Ngải Ngải, em là người đầu tiên tìm được anh."

Sở Thế Tu lúc còn nhỏ hết sức đẹp trai, trên người có một loại khí chất ôn hòa, tựa hồ như thế nào cũng sẽ không giống với người khác, chỉ có cô biết, tính cách anh ta mạnh mẽ hơn so với người khác.

Một người trốn ở nhà trẻ, mặc kệ toàn bộ thế giới, mặc kệ người khác có thể hay không lo lắng, chỉ sống trong thế giới của mình.

Nếu không phải cô tìm được anh ta, anh ta nhất định ở trong này trốn suốt một đêm.

Trong một khắc kia, giọng nói trẻ con của Sở Thế Tu vang lên bên tai cô, "Ngải Ngải, từ nay về sau em đều cùng anh ăn sinh nhật, người lớn chỉ lo làm ăn."

Cô nhớ rõ chính mình lúc ấy nặng nề mà gật đầu, "Được, về sau sinh nhật A Tu em đều bên cạnh anh."

Từ đó về sau, trong từng cái sinh nhật của Sở Thế Tu cô đều đón cùng anh ta, thẳng đến lần đầu khi. . . . . Khi đó Sở Thế Tu cùng mẹ anh ta, đang nghỉ phép tại thành thị lãng mạn ở nước ngoài.

Cô tan cửa nát nhà, cậu dẫn cô rời quê hương đến sống tại C thị.

Tất cả giống như trong nháy mắt, cô thậm chí chưa kịp cùng anh ta nói một tiếng tạm biệt.

Sở Thế Tu, chờ cô.

Thiếu mất chín năm sinh nhật, cô còn muốn cùng anh ta đón một lần.

Thứ lỗi cho cô lúc trước không nói một lời trước khi chia tay.

Máy bay đáp xuống sân bay ở quê nhà đã là buổi chiều, Cố Tiểu Ngải vội vàng vàng mua một vài cái nón sinh nhật cùng pháo hoa, đón xe taxi đến thẳng nhà trẻ Phong Lan.

Thấp thỏm, chờ mong, còn có chút khẩn trương hoảng hốt nói không nên lời.

Cố Tiểu Ngải liên tục hít sâu, vẫn là ức chế kìm nén không nổi ngực đập kinh hoàng, càng gần đến nhà trẻ trái tim càng không ngừng đập mạnh, phong cảnh bên đường cô đã chưa thấy qua chín năm. . . . . Thay đổi rất nhiều rất nhiều.

Hôm nay chính là ngày nghỉ nên nhà trẻ trống rỗng, không có bọn nhỏ vui đùa, đồ dùng học tập đủ mọi màu sắc, giống như một vương quốc trong truyện thiếu nhi.

Cửa chính mở rộng, Cố Tiểu Ngải nặng nề mà thở ra một cái, ôm túi pháo hoa đi vào.

Nhà trẻ cũng thay đổi rất nhiều, thêm rất nhiều phương tiện, so với trước kia càng thêm xinh đẹp.

Cái xích đu còn ở nguyên vị trí cũ, Cố Tiểu Ngải tiến lên lắc lư dây xích, dốc sức nhớ lại, người ta nói ký ức thời nhà trẻ là mơ hồ nhất, riêng cô lại nhớ rõ cô cùng Sở Thế Tu ở trong này chơi đùa.

Chút bất tri bất giác, hồi ức cô cùng Sở Thế Tu cùng nhau là kỷ niệm đẹp nhất hạnh phúc nhất trong trí nhớ của cô.

Khóe môi không tự giác giương lên một chút mỉm cười.

Sở Thế Tu còn chưa tới sao?

Cố Tiểu Ngải nhìn mọi nơi xung quanh, trong lòng lại không khỏi nôn nóng đứng lên, Sở Thế Tu làm quảng cáo lớn như vậy để tìm cô, không lý nào lại không xuất hiện. . . . .

Cố Tiểu Ngải, người có tiền đồ một chút đi, đừng khẩn trương như vậy.

An ủi chính mình, Cố Tiểu Ngải ôm chặt pháo hoa trong lòng.

"Lương tiểu thư, thiếu gia không chịu rời đi, tôi khuyên anh ấy đã rất lâu."

Có giọng nói truyền đến, Cố Tiểu Ngải quay lại nhìn.

Chỉ thấy một cô gái cao gầy xinh đẹp mang túi hiệu ngạo nghễ đi đến phòng học, một người trung niên đi theo bên cạnh không ngừng nói líu ríu, "Lương tiểu thư cô khuyên nhủ thiếu gia đi, bằng không lão gia sẽ nổi giận."

"Tôi biết rồi." Cô gái được xưng là Lương tiểu thư lên tiếng, dùng tay tháo mắt kính xuống theo đúng tiêu chuẩn, đi ngang qua xích đu tùy ý lườm mắt một cái, cùng Cố Tiểu Ngải chống lại tầm mắt.

Cô gái mang giày cao gót đỏ tươi dừng lại một chút, tựa hồ đang suy tư điều gì, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, cũng không quay đầu lại rời đi.

Không biết vì sao, Cố Tiểu Ngải lần đầu gặp mặt liền xác định cô gái này là vị hôn thê của Sở Thế Tu.

Cô rất đẹp, trên người có khí chất tiểu thư cao quý, là chín năm này cô đã bỏ lỡ, như thế nào đều. . . . . so ra kém.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ma xui quỷ khiến, Cố Tiểu Ngải đi theo phía sau cô ta, nhìn cô ta vào một phòng học.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào một nhân vật qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, Sở Thế Tu ngồi ở trước bàn Piano đánh bản Chopin, thân hình thon dài mặc tây trang trắng ôn hòa phù hợp với tính cách điềm đạm của anh ấy, đầu ngón tay như múa trên phím đàn, khúc nhạc bi thương truyền ra phòng học.

"Thế Tu."

Cô gái giẫm giày cao gót đi qua, trực tiếp từ phía sau ôm anh ta.

Âm thanh Piano đột nhiên ngừng lại, Sở Thế Tu quay đầu về phía cô lộ ra một nụ cười tươi, một thân tao nhã, "Sao em lại tới đây, Noãn Noãn."

Ngực thất chặt, Cố Tiểu Ngải đứng ở trước cửa sổ thủy tinh không có biểu tình.

Túi pháo hoa trong lòng rơi xuống, tay cứng đờ.

Lương Noãn Noãn ôm cổ anh ta trực tiếp ngồi vào trên đùi, tựa vào trong lòng ngực của anh ta làm nũng nịu, "Sở bá bá tổ chức tiệc sinh nhật cho anh vào buổi tối, nếu không trở về liền cần không nổi."

Sở Thế Tu lại là thân nhiên nở nụ cười, tay ôm cô giải thích, "Anh hàng năm đều như vậy, buổi tối sẽ trở về một lát."

"Em biết anh hàng năm đều đến nơi đây chờ một người bạn, nhưng cô ta cho tới bây giờ còn không xuất hiện không phải sao?" Lương Noãn Noãn ngẩng đầu lên ở trên mặt hân nhè nhàng ấn xuống nụ hôn, kiên nhẫn khuyên, "Anh lại muộn tiệc sinh nhật của chính mình, Sở bá bá Sở bá mẫu khẳng định một lát đặc biệt khổ sở, anh vì một người bạn không xuất hiện lại làm cho cha anh không vui sao?"

Sở Thế Tu là một người rất xem trọng người nhà.

Nghe nói như thế, một đôi mắt âm trầm.

Lương Noãn Noãn thấy thế kéo anh ta lên, "Được rồi, theo em đi đi, anh lại như vậy chờ đợi em đều phải ghen tị."

"Noãn Noãn. . . . ." Nghe vị hôn thê nói như vậy, Sở Thế Tu có chút bất đắc dĩ.

"Bây giờ hiếm có người nào lại chờ một người bạn đằng đằng chín năm trời, Thế Tu, em thực ghen tị một chút nha. . . . ." Lương Noãn Noãn gương mặt xinh đẹp làm ra khó coi, vẻ mặt ủy khuất.

"Anh đi theo em là được chứ gì." Sở Thế Tu cứng chịu sờ sờ mặt của cô, quay đầu về hướng người thanh niên nói, "Dư Đản, cậu ở chỗ này chờ, nếu Ngải Ngải đến đây lập tức gọi điện thoại cho tôi."

"Đã biết, thiếu gia."

Nếu Ngải Ngải đến đây lập tức gọi điện thoại cho tôi. . . . .

Cố Tiểu Ngải không biết mình có cái loại cảm giác gì, không có tiến lên gặp nhau, trước khi bọn họ đi ra rất nhanh trốn được ở chỗ rẽ tường.

Cô rõ ràng chính là tôi gặp Sở Thế Tu.

Nhưng một giây này, cô lại rút lui.

Tất cả dừng khi từ khi Lương Noãn Noãn xuất hiện một khắc kia đều biến mất sạch sẽ.

Lương Noãn Noãn mặc trên người đều là hàng hiệu, mà cô. . . . . quần áo giấy dếp toàn thân cộng lại không vượt qua ba trăm đồng.

Lúc trước chính cô cùng Lương Noãn Noãn giống nhau, lúc nào cũng cho rằng phải ăn mặc thật xinh đẹp.

Nhưng bây giờ cô đã không còn là thiên kim tiểu thư, cô không dám tưởng tượng, Sở Thế Tu nhìn thấy bộ dáng cô hiện tại sẽ khiếp sợ như thế nào. . . .

Cô thực không còn dũng khí gặp nhau.

Còn không bằng. . . . . Còn không bằng khiến Cố Tiểu Ngải sống ở trong trí nhớ của Sở Thế Tu.

Cô bây giờ cần gì phải đi lên tự rước lấy nhục đau. . . . .

Trốn mình vào góc tường, Cố Tiểu Ngải trầm mặc nhìn bọn họ rời đi.

Cánh tay bị Lương Noãn Noãn ôm lấy, Sở Thế Tu lại quay đầu mắt thật sâu liếc mắt nhìn phòng học một cái.

Cố Tiểu Ngải vội vàng đem thân mình rút trở về.

"Đi thôi, Thế Tu. Nếu cô ta hiểu lời nói đã sớm xuất hiện rồi, làm sao có thể cho anh tại đây ngốc nghếch chờ đợi." Lương Noãn Noãn kéo kéo cánh tay của anh ta.

"Không sao, anh đã đợi chín năm, không ngại chờ đợi thêm nữa." Giọng nói Sở Thế Tu dịu dàng, lại lộ ra vài phần mất mát.

Cố Tiểu Ngải dựa lưng vào bên tường cắn chặt môi mới không khóc lên.

Đã lâu, không có nghe đến giọng nói, cô mới một lần nữa ló đầu ra.

Chỉ thấy Dư Đan ngừng lại, sau đó nhận một cuộc điện thoại, cung kính nói, "Lương tiểu thư cô yên tâm, tôi sẽ không chờ ở đây thật, tôi lập tức đi ngay, nhất định sẽ không để cho thiếu gia đợi Cố Tiểu Ngải."

. . . . .

Nói xong điện thoại, chỉ chớp lát, Dư Đan rời đi.

Cố Tiểu Ngải cười chua xót, lưng trên vách tường chậm rãi ngồi xỏm xuống, Lương Noãn Noãn là vị hôn thê của anh ta, không có người nào lại hi vọng vị hôn thê của chính mình còn lưu luyến một nữ nhân khác. . . . .

Cho dù là một người bạn chín năm không gặp.

Nhìn túi pháo hoa trên tay, Cố Tiểu Ngải đột nhiên cảm thấy chính mình thật buồn cười, xem quảng cáo xúc động chạy đến nơi đây, kết quả lại không dám đi gặp Sở Thế Tu. . . . .

Cô thực sự buồn cười, thực buồn cười. . . . .

Bỏ lại pháo hoa, Cố Tiểu Ngải giống như cái xác không hồn rời đi, trước khi đi lại liếc mắt nhìn một phòng học bọn họ vừa mới rời đi, cái nhìn này làm cho cô cả người như bị điện giật ngây người.

Trên bảng đen, phấn màu viết ra chữ viết thanh tú: Anh muốn đính hôn, em có thể chúc phúc anh sao?

Một dấu chấm hỏi thật lớn.

Tầm mắt lập tức mơ hồ, Cố Tiểu Ngải rốt cục nhìn không được khóc ra, chạy vào phòng học cầm lấy phấn nặng nề mà viết xuống một từ "Có thể".

"Sở Thế Tu, kết hôn hạnh phúc."

Tiếng khóc nức nở từ miệng phát ra, Cố Tiểu Ngải giờ tay lên sờ chữ viết phía trước mặt, nước mắt càng thêm mãnh liệt rơi xuống.

Ở trong mắt Sở Thế Tu, cô là một người bạn, đính hôn muốn được bạn chúc phúc.

Anh ta cũng không biết, cô từ nhỏ đã thích anh ta, cho tới bây giờ cô đều chỉ nguyện ý cùng anh ta một người chơi đùa, cho dù chỉ là ngồi cạnh nhau cũng là tốt lắm rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải cầm lấy khăn lau đi chữ “Có thể”, viết thành "Em thích anh", nghĩ nghĩ, lại lau, lại lần nữa viết "Có thể", lập tức lại lau.

Như vậy giăng co nửa ngày, trên bảng đen lưu lại "Có thể, với người thích anh" sáu cái chữ to run run.

Lương Noãn Noãn nhất định sẽ không để cho Sở Thế Tu thấy được, cô cũng không muốn phá hư chuyện của bọn họ.

Cho nên. . . . . Khiến cho cô thành thực viết một chút tâm tình của mình, sau đó lại chúc phúc bọn họ. . . . . Hạnh phúc vui vẻ.

Cô Cố Tiểu Ngải thích, mền mọt nhất định chỉ có thể mang theo cả đời. . . . .

Nước mắt ẩm áp không dừng rơi xuống, thống khổ khóc thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới đi ra khỏi phòng học.

Cổng nhà trẻ đã đóng, sắc trời đã là hoàng hôn, chân trời rặng mây đỏ mang theo vẻ âm đạm. . . . .

". . . . ." Cố Tiểu Ngải há hốc mồm nhìn cửa đóng chặt, ở độ cao này. . . . . Cô đi cũng đi không qua.

Hôm nay là một ngày không may của cô sao, thật vất vả cố lấy dũng khí tới gặp Sở Thế Tu, cuối cùng vẫn là trốn tránh. . . . . Hiện tại cửa lại đóng, cô sẽ phải ở trong này cả đêm sao?

Nhớ tới trước khi lên máy bay đã tắt di động, Cố Tiểu Ngải tựa vào cửa sắt lấy điện thoại di động ra khỏi động máy, di động nhất thời một trận kịch liệt chấn động.

"Bạn có 72 cuộc gọi nhớ, bạn có 20 tin nhắn mới."

. . . . .

Ai tìm cô vợ và như vậy?

Cố Tiểu Ngải sững sờ, vừa mở ra chỉ thấy 10 cuộc gọi nhớ của cậu còn lại là 62 cuộc gọi của Lê Tước Phong.

Lê Tước Phong làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị gửi tin nhắn trả lời cho cậu, trên màn ảnh bỗng nhiên nhảy ra hai chữ "Bạo quân".

Nhú nhú mày, Cố Tiểu Ngải vẫn là nhận lấy, "Này, tôi là Cố. . . . ."

"Cô chết đi đâu vậy? !" Lê Tước Phong giận đến giọng nói táo bạo trong di động cắt đứt lời của cô, "Cố Tiểu Ngải, cô còn dám tắt máy? !"

Cố Tiểu Ngải bị rống đến nổi ù tai, không khỏi đưa điện thoại di động ra xa một chút.

Nam nhân này có phải hay không ăn thuốc nổ ? !

"Cố Tiểu Ngải, cô tốt nhất có lý do giải thích vì sao cô không đến E.S! Bằng không tôi liền bóp chết cô!" Lê Tước Phong tiếp tục nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Cố Tiểu Ngải cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng hán hiện tại phát cuồng thế nào, một đôi mắt trừng trừng giống như muốn ăn thịt người.

"Thực xin lỗi, tôi bây giờ có việc. . . . . Ngày khác tôi sẽ tự mình xin lỗi Liễu Từ Mật." Cố Tiểu Ngải có chút áy náy nói, vốn là hẹn Liễu Từ Mật phỏng vấn, cô lại đi khỏi C thị.

Nói như thế nào đều là cô đuối lý, vì công sự cô đích xác nên nói lời xin lỗi.

Di động bên kia Lệ Tước Phong trầm mặc .

"Này? Này?" Cố Tiểu Ngải cảm thấy kỳ quái nhìn thoáng qua di động, đang nói chuyện như thế nào bạo quân đột nhiên không rống lên? Không giống với tính cách của anh ta à.

"Lập tức về biệt thự chờ tôi!" giọng nói lạnh lùng của Lệ Tước Phong truyền đến, ngay sau đó đem điện thoại cúp máy.

.....

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn màn hình, cô thề, cô thật sự chán ghét người khác gác điện thoại trước!

Nhất là Lệ Tước Phong mỗi lần dùng giọng nói ngang ngược làm cho cô càng thêm cảm thấy chính mình ti tiện.

Không để ý đến Lệ Tước Phong tức giận thế nào, Cố Tiểu Ngải quay lại tin nhắn gửi cho cậu, gửi đi lời nói dối, cậu chỉ nghĩ cô đi lấy tin tức bên ngoài, không có hoài nghi.

Sắc trời càng ngày càng mờ, hiểu được hôm nay phải ở đây một đêm, Cố Tiểu Ngải rõ ràng ngồi trên một bậc thang, tùy tay mở tin nhắn ra xem, cur nhiên tất cả đều là của Lệ Tước Phong .

"Cố Tiểu Ngải, cô dám tát máy? !"

"Cố Tiểu Ngải, gọi điện thoại lại cho tôi!"

"Cố Tiểu Ngải, nếu không xuất hiện ở E. S cái gì độc nhất vô nhị đều đừng nghĩ muốn có!"

"Mẹ nó, Cố Tiểu Ngải cô là không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tòa soạn nói cô đi phỏng vấn, như thế nào còn không đến!"

"Cố Tiểu Ngải, nếu cô không xuất hiện tôi sẽ hỏi cậu cô!"

"Đừng nói cô cho tôi với Liễu Tử Mật ăn dấm chua! Nam nhân gặp dịp thì chơi thật sự rất bình thường."

"Con mẹ nó, tôi về sau không chạm vào Liễu Tử Mật nữa!"

"Cố Tiểu Ngải!"

"Sống hay chết nhắn tin trả lời cho tôi!"

"Tốt lắm Cố Tiểu Ngải! Cô đừng để cho tôi tìm được cô! Bằng không tôi nhất định sẽ giết chết cô!"

.....

Các tin nhắn tiếp theo Cố Tiểu Ngải cũng lười xem, tất cả đều là dấu chấm than, có thể thấy được tâm tình Lệ Tước Phong ngay lúc đó. . . . . Bất quá hần hần là không đi tìm cậu, bằng không cậu vừa mới điện thoại không có khả năng cái gì cũng không hỏi .

Hắn còn nhớ lời của cô, nếu thật vỡ chuyện trước mặt cậu cô, ...nhà cửa, ...nhà tòa soạn đều trụ không nổi nữa.

Chẳng qua là đến quá trưa không mở di động, hần lại nghĩ đến cô gặp chuyện không may, lại nghĩ đến cô ghen . . . . .

Nam nhân này, là quan tâm cô sao?

Thật không nghĩ tới, cô mất tích một ngày tìm cô lại là Lệ Tước Phong, tuy rằng miệng của hần giọng điệu đều không tốt.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải thành thực gửi tin nhắn, "Lệ Tước Phong, tôi ở nhà trẻ Phong Lan, bị giam ở bên trong , không có cách nào khác quay về C thị, đêm nay không thể về được."

Tin nhắn được gửi đi, đợi nửa ngày cũng không thấy Lệ Tước Phong đáp lại.

Phóng chừng đang giận dữ, nói không chừng đang nghĩ tới như thế nào bóp chết cô. . . . .

Tính cách của hần có thù nhất định báo, sẽ không vì chuyện này mà trả đũa tòa soạn báo chứ? Bằng năng lực của hần, hần sẽ tính sổ, người của mười tòa soạn cũng không đủ cho hần chơi đùa.

Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng nghĩ, vội vàng lại gửi đi tin nhắn, "Tôi nói là lời nói thật, anh không được xằng bậy."

Lệ Tước Phong còn không có đáp lại gì. . . . .

Nam nhân này không phản ứng tốt cuộc là như thế nào?

Cố Tiểu Ngải phiền muộn ngồi ở trên bậc thang, bất an nhìn phía trước.

Gió đêm thổi trúng có chút cảm giác lạnh, cô chà xát tay, như vậy cả đêm nhất định sẽ bị cảm. Nhưng chỉ có phòng học lúc này còn mở, cô không nghĩ lại ở bên trong .

Cô sợ chính mình sẽ khóc một lần nữa.

Mở nhạc trong di động lên, Cố Tiểu Ngải làm cho mình chú ý vào âm nhạc, nghe xong trong chốc lát, khốn đốn, Cố Tiểu Ngải ôm đầu gối ngồi.

Mơ mơ màng màng, Cố Tiểu Ngải gặp giấc mộng, trong mộng Lệ Tước Phong một phen hòa thiêu tòa soạn.

Lệ Tước Phong một bên đốt một bên cười điên cuồng, "Cố Tiểu Ngải, đây là kết cục do cô không nghe lời!"

Cô như thế nào cũng không cầu xin, cậu ở một bên liều mạng đánh cô, nói là cô đem ma quỷ đưa tới, nói không nên nuôi dưỡng cô. . . . .

Bị mộng như vậy dọa, Cố Tiểu Ngải nhất thời tỉnh táo lại, trên trán lại ra mồ hôi lạnh, gió thổi qua, thân mình càng phát lạnh.

Lệ Tước Phong chết tiệt, ngay cả trong mộng cũng không buông tha cô.

Còn như vậy nữa, cô nhất định sẽ bị chứng sợ hãi Lệ Tước Phong.

"Xích ——"

Âm thanh dừng xe vang lên.

Bỗng dưng, đèn xe rọi qua mảnh liệt, chiếu vào trên người Cố Tiểu Ngải, chói mắt gay gắt.

Cố Tiểu Ngải lấy tay che mắt, nghe được âm thanh mở cửa xe không nhận được đứng lên đi qua.

Người nào trẻ như vậy còn vào nhà trẻ, chẳng lẽ là giáo viên viên chức?

Trong tầm mắt, thân hình Lệ Tước Phong cao to xuất hiện mạnh mẽ, trên cổ áo somi, caravat bị lệch ra.

Tóc ngắn bị gió đêm thổi hơi rung chuyển, hào quang trên mặt anh tuấn đặc biệt mê hoặc lòng người, một đôi mắt có chút hung ác cách cửa sắt trừng mắt cô, sắc mặt gay gắt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Không thể nào. . . . ." Cố Tiểu Ngải hít một hơi khí lạnh, chẳng lẽ thật sự là ngày suy nghĩ nhiều, đêm sẽ gặp mộng sao? Cô bây giờ còn đang nằm mơ? C thì ở cách đây rất xa Lệ Tước Phong làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Cố Tiểu Ngải xoa mắt, Lệ Tước Phong ảo giác vẫn không có biến mất.

Xong rồi. . . . . Là Lệ Tước Phong thật.

Lệ Tước Phong trừng mắt cô cũng không nói, cởi bỏ cúc áo trên tay áo lên, tiến lên lôi kéo cửa sắt lớn, đáy mắt buồn bực cực kỳ, lập tức chân nâng lên liên đá vào trên cửa sắt.

"Loảng xoảng ——"

Thanh âm vang lên Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, giọng yếu ớt hỏi, "Lệ Tước Phong, anh, anh muốn làm gì?"

Cô sợ tới mức cà lăm .

"Mở cửa."

Lệ Tước Phong kéo kéo caravat, động tác thô lỗ lại hướng trên cửa sắt đập một cước.

Ý của hấn là hấn muốn dùng chân đá văng cửa sắt này sao?

Cố Tiểu Ngải liên tục xua tay, "Không được không được, ngày mai hấn là sẽ có người đến mở cửa . . . . ."

"Cố Tiểu Ngải, đừng nói lời vô nghĩa, tránh qua một bên!" Lệ Tước Phong hung tợn quát, thô lỗ thô tục, mang theo vẻ ngang ngược đá lên cửa sắt, hấn không thể đem con tức phát tiết tại đây.

Mẹ kiếp, biết cô muốn phỏng vấn Liễu Từ Mật, hấn mới phá lệ cho Liễu Từ Mật đứng ở trong văn phòng hấn.

Kết quả bị cô chế giễu, cho hấn leo cây.

Hấn ở trong công ty E.S đợi từ buổi sáng đến buổi chiều, hủy tất cả hội nghị!

Nghĩ đến cô xảy ra tai nạn xe cộ, hấn kêu toàn bộ thư ký đi thăm dò các bệnh viện lớn nhỏ.

Sợ cô bị rắc rối, hấn còn phải lấy thân phận trợ lý Liễu Từ Mật gọi điện thoại hỏi tòa soạn xem cô đi đâu.

Lén lút giống như theo tình nhân!

Ra cái chuyện tình rối rắm! Con mẹ nó cô chạy đến nhà trẻ không bóng người này! Còn mẹ nó tắt máy!

"A. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong trong mắt hung ý dọa đến, ngoan ngoãn thối lui đến một bên.

Hấn không phải là đã đọc tin nhắn của cô rồi từ C thị chạy tới đây chứ?

Cố Tiểu Ngải yên lặng nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, quả nhiên, từ lúc cô gửi tin nhắn thời gian qua ba giờ, hấn căn bản chạy nhanh như vó tới đây. . . . .

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên có chút không hợp lý, lại nhìn cửa sắt lớn bị hấn đá loảng xoảng loảng xoảng rung động, lại nhin không được sợ hãi đứng lên.

Cô nghiêm trọng cho rằng, hấn căn bản ví cửa sắt lớn là cô mà phát tiết . . . . .

"Loảng xoảng——"

Như vậy một phen ổ khóa lớn liền bị đá văng ra .

Lệ Tước Phong đi nhanh tới chỗ cô, mang theo vẻ lo lắng, cô sợ hãi đi thẳng ra sau.

"Cố Tiểu Ngải cô lại dám trốn nữa thử xem xem!" Lệ Tước Phong lạnh lùng gầm nhẹ một tiếng.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải chân cứng đờ.

Lệ Tước Phong đi hai ba bước đã đến trước mặt cô, bay nhanh đem cô ấn đến một mặt trên vách tường, cúi đầu hôn ở môi của cô lưỡi một chút tê cắn.

"Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải vẫn ở giữa trời lạnh, bỗng nhiên hấn ấm áp tới gần, làm cho cô một trận run rẩy.

Nụ hôn của hấn mãnh liệt bá đạo, Cố Tiểu Ngải bị bất ngờ đầu lên tiếp nhận.

Lệ Tước Phong hung hăng hôn cô, một tay theo áo lông của cô trực tiếp vươn đi mãnh liệt cảm một chút nơi mềm mại.

"Đừng. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị đau kêu lên, miệng lại bị chặn thật kín, chỉ có thể phát ra loại âm thanh thờ dốt. . . . .

Lệ Tước Phong phát tiết cắn trong chốc lát mới chậm rãi động tác lại, lưỡi cực nóng cô từng chút một hôn cô, dán trong ngực gấp gáp của cô, tay chậm rãi đi xuống, trực tiếp rơi xuống trong váy của cô.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ tròn to mắt, liều mạng lắc đầu, "Không được. . . . ."

Đèn xe hấn còn mở, hai người bên này lại không có vật gì che, hấn cư nhiên tưởng ở trong này. . . . .

"Cô không phải thích tìm thứ kích thích sao?"

Dám không đến E.S.

Dám tắt máy!

Lệ Tước Phong đối với nơi mềm mại của cô mặt biểu cảm mãnh liệt, đầu lưỡi liếm tai cô, nhắm trúng cô lại một trận run rẩy, Lệ Tước Phong đêm nay lần đầu tiên gọi lên môi, "Cố Tiểu Ngải, cô có cảm giác."

. . . . .

Hừ, hán làm cho cơ thể cô trở nên mẫn cảm, cô có thể không có cảm giác sao?

Lệ Tước Phong giờ trò, hôn thân hình nóng bỏng của cô đang mơ mơ màng màng, Cố Tiểu Ngải thân mình đã muốn mềm nhũn xuống dưới, chỉ có thể đưa tay bắt tại cổ của hán mượn lực đứng.

"Cho tôi." Lệ Tước Phong thét lớn một tiếng, thân mình mạnh trầm xuống.

"Uhm . . . ." Cố Tiểu Ngải mê ly mở to mắt, thừa nhận hán một lần một lần mạnh mẽ tiến vào.

Đèn xe chiếu vào trên hai người.

Cô khó có thể tưởng tượng lúc này nếu có người đi qua. . . . .

Lệ Tước Phong ở trên người cô phát tiết thật lâu mới đưa cô ôm đến trên xe, tắt đi đèn xe vừa tàn nhẫn muốn cô hai lần, đến cuối cùng Cố Tiểu Ngải đầu đã muốn trống rỗng, thân thể lại hưởng thụ nguyên thủy nhất khoái cảm.

Cô chưa từng có nam nhân khác.

Nhưng cô tỉnh tường biết, Lệ Tước Phong nhất định là bạn trên giường tuyệt hảo.

Chỉ cần hán nguyện ý, hán có thể cho cô nửa phần thống khổ ở trên giường, hưởng hết thứ kích thích khoái lạc.

Cố Tiểu Ngải ngủ vừa tỉnh lại, thân thể nằm trên ghế da, trên người khoác áo somi của Lệ Tước Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trong xe còn lưu lại hơi thở hoan ái.

Lệ Tước Phong ngồi ở chỗ điều khiển, bên ngoài tối đen như mực.

Trong xe ánh sáng chiếu vào mặt nghiêng anh tuấn của hán, đường cong hoàn mỹ, mắt thâm thúy trùng phía trước, biểu hiện hán tính tình không phải quá tốt.

Váy cùng áo lông sớm bị hán xé xuống, không nguyên vẹn không được đầy đủ để trên xe.

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ ngồi xuống, tay cầm lấy áo somi hán mặc vào, mũi lại một lần nữa tràn ngập hương vị của hán.

Thật sự là châm chọc, cô chạy tới nơi này là vì tìm Sở Thế Tu, lại cùng Lệ Tước Phong làm ở trước nhà trẻ.

Càng thêm châm chọc là, cô bị giam ở trong nhà trẻ, tới cứu cô lại là người đàn ông cường bạo này, tên nam nhân cô hận thấu xương. . . . .

Nhiều chuyện cười không thể chịu được.

Biết cô đã tỉnh, Lệ Tước Phong ngay cả đầu cũng không chuyển một chút, giọng nói lạnh như băng hỏi, "Cô chạy tới nơi này làm cái gì?"

Đừng nói với hán là đến đây lấy tin tức!

"Tôi. . . ." Cố Tiểu Ngải một bên thủ sẵn nút thắt áo somi một bên chân chừ nói, ánh mắt lóe ra nhìn phía ngoài cửa sổ xe tối đen, há miệng thần nhiên nói, "Tôi đến phóng pháo hoa."

Lệ Tước Phong thế này mới xoay đầu lại nhìn thẳng vào cô, ánh mắt đen như mực như liếc cô, giọng nói lạnh hơn, "Cố Tiểu Ngải, nếu cô dám gạt tôi, tôi cam đoan cô ba ngày đều không xuống giường được."

". . . ." Ngay cả uy hiếp đều không sạch sẽ, Cố Tiểu Ngải đẩy cửa xe ra đi xuống, "Anh chờ một lát."

Cố Tiểu Ngải chạy về chỗ rẽ phòng học lúc này, cầm gói pháo hoa to trở về.

Lệ Tước Phong đã xuống xe tựa vào trên cửa xe, nửa người trên chỉ tùy ý mặc áo bành tô, hai tay ôm cánh tay nhìn chăm chăm bộ dáng cô vội vàng chạy tới.

Cô vóc dáng không cao, mặc áo somi hần ở trên người quả thực có thể làm váy dài, trong lúc chạy, hai cái chân trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, giống như cổ ý mê hoặc hần.

Lệ Tước Phong mất thăng bằng, chờ cô đến gần sát, dùng sức đem cô đặt trên cửa xe, cúi thân xuống hôn môi cô, đầu lưỡi tiến trong miệng của cô mây mưa thất thường.

"Phanh ——"

Gói pháo hoa to trong tay Cố Tiểu Ngải rơi xuống.

Tên bạo quân này. . . . . Hần nên đi diễn bạo quân trong phim《 Giết 》, tuyệt đối sẽ rất thích hợp.

Một lát, Lệ Tước Phong mới ý vẫn còn chưa hết buồng cô ra, tưởng là hần ở trong này lại muốn cô vài lần, bắt quá xem bộ dáng của cô, tùy thời có thể té xỉu ở trong lòng ngực của hần. . . . .

Cố Tiểu Ngải đỏ mặt, sờ sờ môi mình sưng đỏ, hi vọng đến ngày mai có thể khôi phục trở về.

Lệ Tước Phong vẫn trên cao nhìn chăm chăm cô, mắt sắc sâu đậm.

Nhìn xem cô một thân không được tự nhiên.

"Bây giờ trở về không?" Cố Tiểu Ngải hỏi, chợt nhớ tới hần từ C thị lái xe đến nơi này tìm thời gian rất lâu, không khỏi nói, "Bắt quá tôi lái xe, mở ra đi."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải đi mở cửa xe, cánh tay bị người đè lại.

Lệ Tước Phong đứng ở phía sau cô, ngực sát vào cô, một tay bá đạo ấn cô, mặt hơi hơi thấp tới gần cô, cắn trên vành tai của cô, giọng nói từ tính mang theo mập mờ, "Cố Tiểu Ngải, cô đau lòng cho tôi sao?"

". . . . ."

Hôm nay gặp quý rồi, giọng nói của hần làm cho tim cô đập nhanh.

Cố Tiểu Ngải đỏ mặt sờ sờ lỗ tai, ra vẻ nghiêm trang nói, "Tôi sợ anh lái xe thời gian dài xảy ra tai nạn xe cộ, tôi thực quý trọng cái mạng nhỏ của mình."

Lệ Tước Phong mặt đang cười nhất thời cứng đờ, ngực dán lưng của cô đem cô áp đến trên xe, tay cách áo somi vuốt ve cô, giọng điệu có chút uẩn giận, "Cố Tiểu Ngải, tình hình thực tế cô phải làm đúng bốn phận nhân tình của mình."

. . . . .

Làm đúng bốn phận nhân tình của hần thật đúng là nhiều.

"Quy tắc nhân tình sao? Lấy cho tôi đọc thử." Cố Tiểu Ngải ngoài cười nhưng trong không cười nói, thân mình dán lên xe lạnh lẽo quá mức.

"Sẽ cho cô." Lệ Tước Phong hôn vành tai của cô, thấy cô ở trong lòng ngực của hần hơi hơi run rẩy mới vừa lòng bỏ ra.

Trong vòng một tháng, hần nhất định chinh phục cô.

Cố Tiểu Ngải trong lòng hần giãy dụa, "Đừng làm rộn, chúng ta trở về đi."

"Không trở về C thị, tìm cái khách sạn ở một đêm." Lệ Tước Phong mập mờ vờ một chút cái mộng của cô, hần chạy ba giờ đường xe mới đến nơi này, thời gian trở về dài như vậy. . . . . Hần như thế nào nhẫn nại được?

"A."

*****

Lệ Tước Phong là một quân vương không nói hai lời, theo hướng dẫn trực tiếp lái xe đến một khách sạn xa hoa đang mở cửa.

Thấy Cố Tiểu Ngải chậm chạp không có từ trên xe bước xuống, Lệ Tước Phong nhíu mi, mở cửa xe nhìn nữ nhân ngồi ở tay lái phụ, "Cô là chính mình đi xuống hay là tôi đem cô xuống?"

. . . . .

Nam nhân này là không có mang kính sao?

"Tôi mặc như vậy như thế nào vào khách sạn?" Cổ Tiểu Ngải kéo kéo áo somi nam trên người, cô như thế này vào khách sạn còn không bị người khác chê cười, da mặt cô cũng không dày như vậy.

"Thật nhiều chuyện." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, duỗi thẳng tay kéo cô đi ra, ôm ngang cô đi vào khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

"Lệ Tước Phong, anh điên rồi!" Cổ Tiểu Ngải gấp đến độ kêu to, giẫy dụa muốn xuống dưới.

"Cử động nữa tôi đem cô bỏ lại." Lệ Tước Phong đi vài bước đã đến bên trong khách sạn lộng lẫy, mọi người xung quanh nhìn qua, hai quản lý đều đón nhận tiến đến, "Tiên sinh, mời bên này."

Cổ Tiểu Ngải không dám cử động nữa, đem mặt giấu trong lòng ngực của hắn.

Lệ Tước Phong trầm thấp tiếng cười cách lồng ngực rơi vào trong lỗ tai cô, đặc biệt khác thường, nam nhân này còn dám cười nhạo cô!

"Tiên sinh đã đến rồi." Quản lý đẩy cửa phòng tổng thống ra.

"Nữ nhân của tôi không thích người khác giới vào phòng." Lệ Tước Phong ôm Cổ Tiểu Ngải nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo ý đùa cợt.

Hai quản lý nhìn nhau, thức thời nói, "Phải, tiên sinh cùng phu nhân có cần gì, xin mời báo cho lễ tân, chúng tôi lập tức tới đây."

Lệ Tước Phong thân nhiên gật đầu.

Phu nhân?

Thiên tài như mình lại là phu nhân của hắn.

"Đúng rồi, tiên sinh, phu nhân, nếu như có cần khách sạn chúng tôi còn có thể vì hai vị chuẩn bị phòng tình nhân tốt nhất."

". . . . ." Phục vụ muốn hay không đúng chỗ như vậy.

"Chuẩn bị bữa tối cho chúng tôi." Lệ Tước Phong cười nhẹ một tiếng, ôm Cổ Tiểu Ngải vào phòng.

Cổ Tiểu Ngải từ trong lòng ngực của hắn nhảy xuống, sốt ruột kéo hai tấm rèm cửa lại, nhỏ giọng thăm thì, "Hiện tại khách sạn phục vụ tốt như vậy?"

Ở khách sạn còn giới thiệu phòng? Còn tới giới thiệu phòng tình nhân?

Vừa nghĩ tới cô bị Lệ Tước Phong ôm, dọc theo đường đi đều có hai quản lý nhìn, cô liền muốn đào một cái hố mà nhảy xuống.

"Đây là phòng Tổng Thống." Lệ Tước Phong đi thẳng đến quầy rượu, mở một chai rượu đỏ rót vào ly, hướng Cổ Tiểu Ngải nâng chén, "Lại đây uống một ly."

"Tôi không uống rượu."

"Bỏ đi."

". . . . . oh." Cổ Tiểu Ngải chần chờ đi qua uống một hơi cạn sạch, cô hôm nay bị gió đêm như vậy thổi thực sự có khả năng cảm mạo, uống chút rượu cũng tốt.

Hương vị ngọt chất, lưu lại trong miệng.

Cổ Tiểu Ngải liếm liếm môi, đem ly không đưa qua, "Uống rất ngon, lại cho tôi một ly."

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm môi cô đỏ sẫm nheo đôi mắt hẹp dài lại, lại rót một ly cho cô, xem cô ngưỡng cổ một hơi uống hết, môi mỏng gợi lên độ cong, "Dem Laffey 82 năm uống như vậy, Cổ Tiểu Ngải, cô là người duy nhất tôi thấy qua."

"Phốc. . . . ." Cổ Tiểu Ngải một ngụm rượu phun tới.

"Cổ Tiểu Ngải, cô có thể có tổ chất một chút hay không?" Lệ Tước Phong ghét bỏ nhìn cô, thăm đều bị dơ.

Cố Tiểu Ngải không thèm để ý, trực tiếp đoạt lấy chai rượu trên tay hắn, quả nhiên, giá trị hơn mười vạn một bình Laffey 82 năm . . . . . Cố Tiểu Ngải cô lại cứ nhiên dùng hơn mười vạn rượu đến bỏ đi, cô cũng thật cao quý!

Phòng Tổng Thống dùng loại Laffey cao nhất danh rượu chiêu đãi khách. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn quanh mọi nơi, phòng Tổng Thống này so với tòa soạn của cô nhìn còn hoa lệ hơn mấy chục lần, đèn treo xanh vàng rực rỡ, trang hoàng theo kiểu dáng châu Âu.

"Tôi tắm rửa trước."

Cố Tiểu Ngải đẩy ra mấy cái cửa mới tìm được phòng tắm

Phòng Tổng Thống này còn có ba phòng khác, có phòng họp, giải trí, phòng bếp nhà ăn. . . . . Đây căn bản là một câu lạc bộ, vẫn là tương đương câu lạc bộ cao cấp .

Phòng tắm bố trí tương xứng nhau, thiết lập chế độ mát xa tại mặt thủy tinh bên cạnh, ngồi ở trong bồn có thể ngắm được cảnh đêm của thành phố, kẻ có tiền hưởng thụ. . . . .

Cởi quần áo ra, Cố Tiểu Ngải đem thân thể ngâm trong nước ấm áp, sâu kín mùi hoa quanh quần ở mũi, nói không nên lời thích ý.

Âm nhạc bỗng nhiên vang lên.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Lệ Tước Phong đứng ở trong phòng tắm mở một CD, trên tay bung một ly rượu đỏ.

Tiếng Piano uyển chuyển vang lên, Cố Tiểu Ngải có một lát thất thần, là bản Chopin Sở Thế Tu thích nhất.

"Tôi đang tắm." Phục hồi tinh thần lại, Cố Tiểu Ngải oán giận nói, đem thân thể hoàn toàn chìm vào trong bồn.

"Cô chỗ nào tôi chưa thấy qua?" Lệ Tước Phong nhú mày, chân dài đứng ở bên cạnh bồn chậm rãi ngồi xổm người xuống , đem rượu đỏ đưa tới trước mặt cô, mang theo giọng nói ép buộc, "Uống đi."

"Tôi uống anh sẽ đi ra sao?" Cố Tiểu Ngải vừa hỏi vừa nhận ly rượu, thuận thực đem rượu uống cạn, ở trước mặt Lệ Tước Phong đem cái ly đảo lại, "Uống xong rồi, anh ra ngoài đi."

Cô hiện tại thậm chí nghĩ tắm rửa thoải mái một cái.

Nước ấm khí trời sương mù ở xung quanh cô, trên mặt mềm mại đỏ bừng, mang theo cảm giác mê người.

"Không tới phiên cô đuổi tôi." Lệ Tước Phong bắt mắt nâng môi lên, nhảy xuống bồn mát xa.

"Anh làm cái gì . . . . . Uhm . . . . ." Cố Tiểu Ngải bị nước bắn tung tóe không mở mắt ra được, người bị đổ lên thành bồn bằng đá, Lệ Tước Phong tiến người đến, hôn sâu môi cô, đem lời của cô toàn bộ chấn hết.

Âm thanh Piano cổ điển trừ tình du dương trong sương mù. . . . .

Nước trong bồn tràn ngập quá thân thể hai người, nụ hôn của hắn kiều ngạo ương ngạnh, lưỡi của cô trong cổ họng phản phức phối hợp theo, đem một chút hương vị rượu nho nuốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

"Rượu này cũng không tệ lắm"

Rượu đỏ, quả nhiên trong miệng phụ nữ mới có hương vị.

Lệ Tước Phong buông môi cô ra, ấn tắt nút mát xa trong bồn, tâm huyết dâng trào nói, "Xoay người sang chỗ khác, tôi mát xa cho cô."

Cố Tiểu Ngải nhìn hắn bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác, ghé vào bên cạnh bồn đưa lưng về phía hắn.

Cô thực thậm chí nghĩ tắm rửa thoải mái một chút mà thôi, như thế nào chút tự do này cũng không cho cô?

Hắn quăng quần áo sang một bên, thân thể áp trong nước tựa sát lưng cô, nhưng không có tiến thêm một động tác nào, chỉ chốc lát sau, một đôi tay thon dài đặt trên vai cô.

Thật bất ngờ, thủ thuật mát xa của hắn tương đối tốt, một chút cũng không giống con người mãnh liệt của hắn, dịu dàng lại mạnh mẽ, làm cho cô thật thoải mái.

Bất quá cô không muốn ca ngợi, Lệ Tước Phong đã dương dương tự đắc hỏi, "Thế nào?"

Cố Tiểu Ngải nói trái lương tâm, "Cũng tạm được."

Trên vai lập tức bị nhéo một cái, Cố Tiểu Ngải cầu xin tha thứ, "Tốt lắm tốt lắm, anh làm rất khá, đều rất lão luyện."

"Coi như cô thức thời." Lệ Tước Phong thế này mới buông tha cô, chuyên tâm đắm bóp bả vai cho cô.

Sương mù lượn lờ, cảnh đêm ngoài cửa sổ quá mức hoa lệ, tiếng Piano lưu loát, một chút một chút vang vọng phòng tắm.

Tay trên vai bắt đầu từ từ trượt xuống chạm vào lưng của cô chìm vào trong nước xoa hông của cô, có chút mập mờ, Cố Tiểu Ngải hít một hơi dài, đầu óc rất nhanh chuyển qua cự tuyệt. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, hôn tôi." Lệ Tước Phong xoay thân thể của hắn lại, miệng bá đạo căn bản không cho cô cự tuyệt.

Tay hắn ôm hông của cô, thân hình thẳng tắp, mặt anh tuần đến hoàn mỹ ở trong sương mù lộ ra gọi cảm, đầy mắt dày đặc ham muốn tình dục.

Cố Tiểu Ngải hiểu được, cô không có tư cách cự tuyệt.

Kiểm mũi chân, Cố Tiểu Ngải nhắm mắt lại hôn lên môi mỏng của hắn, cực nóng mà mềm mại, Lệ Tước Phong bị nhiễm dục vọng trong nháy mắt, hết sức căng thẳng, ôm chặt cô hôn sâu sắc nồng nhiệt. . . . .

Tiếng Piano lưu loát đến từng bộ phận, mỗi một nốt đều giống như kích thích lòng người.

"Cố Tiểu Ngải, tiến bộ." Lệ Tước Phong tà tà câu môi cười, từ từ hài lòng đối với kỹ thuật hôn của cô.

Cô là người phụ nữ ngây ngô nhất của hắn.

Nhưng là học tập tiến bộ nhanh nhất.

"Cám ơn Lão sư." Cố Tiểu Ngải thân mình hơi hơi ngửa ra sau nói, trong lòng cũng là nói không nên lời bi ai, Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ bị hắn đào tạo thành một người đàn bà đắm phụ.

Sắc mặt Lệ Tước Phong bỗng dưng trầm xuống, ngón tay nâng người của cô lên, "Kêu tôi là A Phong."

"A điên?" Cố Tiểu Ngải không khỏi cười ra tiếng, "Tên này cũng không dễ nghe."

"Kêu cô kêu thì hãy kêu, thế nào lại nhiều lời vô nghĩa như vậy." Lệ Tước Phong không hờn giận nheo mắt lại, tay dùng lực giữ cằm của cô.

. . . . .

Hắn nhất định phải bạo lực như vậy sao?

"A." Không muốn cho cảm mình chịu tội, dù sao hắn ở trong mắt cô chính là kẻ điên, Cố Tiểu Ngải thực rõ ràng thuận theo kêu, "A Phong."

Giọng nói cô mềm mại kêu tên của hắn, môi hé ra hợp lại, dường như cố ý dẫn dụ.

Lệ Tước Phong cúi đầu lại muốn hôn cô, trên cái giá bên cạnh bồn rửa lên.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại liền thấy di động của hắn.

Màn hình sáng lên rõ ràng là ảnh chụp hai người hôn môi trên xe. . . . .

Nam nhân này lấy ảnh chụp đó làm hình nền di động sao? !

Lệ Tước Phong ngay cả mắt cũng xem qua một cái, nâng mặt của cô lên hung hăng hôn một cái mạnh, "Cô tắm trước, tôi có chút chuyện."

Nói xong, Lệ Tước Phong buông cô ra đi ra khỏi bồn, nước từ trên người nhỏ xuống, Lệ Tước Phong dáng người cân xứng, đại khái bình thường có tập thể hình, trên người không có một khối sẹo lỗi, đường cong gợi cảm trí mạng. . . . .

Có đôi khi cô thật không rõ, giống như hắn là một người đàn ông hoàn mỹ mà mọi người đều khao khát có được? Liễu Tử Mật, Quan Nana, cô. . . . .

Tựa hồ toàn bộ đến ai cũng đều không cự tuyệt được, hơn nữa sức chiến đấu lâu dài.

"Như thế nào, còn muốn xem?" Lệ Tước Phong cầm lấy khăn tắm một bên bỗng nhiên xoay người lại, cười cười nhìn chăm chăm cô.

Cố Tiểu Ngải mặt đỏ bừng. . . . .

Lẽ nào nam nhân này có con mắt sau lưng sao?

"Muốn nhìn liền thoải mái xem." Lệ Tước Phong dặt khăn tắm chậm chạp không quán lên, liền phô bày một cánh khôn cùng, mặc cho người khác xem xét.

"Biến thái." Cố Tiểu Ngải chửi nhỏ một tiếng, liền tục không ngừng nghiêng đầu đi.

Nghe được cô mắng hấn, Lệ Tước Phong không giận ngược lại cười, vừa quán khăn tắm vừa nói, "Cô có vẻ rất vừa lòng đối với thân thể biến thái của tôi."

Hắn rất tự tin với tướng mạo của mình.

Cái tên nam nhân A Tu kia không có khả năng so được với hắn.

A Tu.

Nghĩ đến cái tên này, Lệ Tước Phong sắc mặt trầm xuống, nhìn Cố Tiểu Ngải trong bồn mát xa đưa lưng về phía hắn, ngón tay chậm rãi nắm lại, dừng đề cho hắn tóm được người nam nhân này.

Ghé vào bên cạnh bồn dội đã lâu, Cố Tiểu Ngải mới nghe được tiếng bước chân Lệ Tước Phong đi ra, không khỏi nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra, Lệ Tước Phong mà nán lại cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Cô làm sao có thể nhìn đến thân thể của Lệ Tước Phong chứ?

Không đúng, cô chỉ là thường thức ngoại hình của hấn thôi, cô làm sao có thể thay đổi được chứ, cho dù ở tòa soạn gặp qua nhiều ngôi sao đẹp trai, cô còn chưa nhìn đến.

Đây không phải là thay đổi.

Cô tuyệt đối sẽ không thay đổi đối với loại người như hấn!

Hắn đoạt lấy trong sạch cùng tôn nghiêm cả đời của cô.

Bản nhạc Piano Chopin lại sâu lắng, nghe mà ngực cô trở nên phiền muộn. . . . .

Qua loa tắm rửa một cái, mặc áo tắm màu trắng rộng thùng thình vào, Cố Tiểu Ngải vừa dùng khăn mặt lau tóc vừa đi đến phòng chính, mới mở cửa chợt nghe giọng Lệ Tước Phong trầm thấp mà từ tính truyền đến.

"Lập tức gửi số liệu tiêu thụ của công ty bất động sản này đến đây. Trụ sở chính của Sở thị chuyển đến C thị không liên hệ gì đến chúng ta, tôi chỉ xem số liệu, đừng nói nguyên nhân với tôi. Tôi nhắc lại một câu, số liệu tiêu thụ sẽ xứng đáng với số tiền cho các người."

Cố Tiểu Ngải liếc mắt qua, chỉ thấy Lệ Tước Phong ngồi ở bàn làm việc đưa lưng về phía cô, trên Computer khách sạn trang bị mở ra tần số nhìn, trên màn ảnh là một phòng họp đầy người ngồi, những người đó nhìn chăm chăm màn hình chính cang không ngừng báo cáo .

Hắn trẻ như vậy lại mở hội nghị trực tuyến?

Sẽ không phải là vì tới đón cô mới có thể chậm trễ chứ? Không có khả năng, hấn làm sao có thể sẽ vì cô mà chậm trễ việc họp.

Nói không chừng hấn thích họp buổi tối. . . . .

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng chuẩn bị rời đi, trong Computer bỗng nhiên truyền đến một giọng nói phụ nữ, "Lệ tổng, ngài hôm nay còn hủy hội nghị trực tuyến với tập đoàn tài chính Âu Châu, Lệ lão rất tức giận, nên chăng ngài gửi một ảnh trước đây qua?"

Cố Tiểu Ngải không khỏi dừng bước lại.

Lệ Tước Phong dừng một chút, lập tức lạnh lùng thốt, "Không cần, ông chủ tập đoàn tài chính tôi không có hứng thú. Sắp xếp cho tôi họp với công ty điện ảnh và truyền hình, bảo họ mười phút sau họp."

"Vâng, Lệ tổng."

.....

Hắn thực vì cô hủy hội nghị?

Cố Tiểu Ngải nét mặt đại ra nhìn chăm chăm cánh cửa ánh vàng rực rỡ, cảm giác nói không nên lời, giống như thiếu hẳn cái gì. . . . .

Cô thà rằng hắn chính là một nam nhân tội ác tày trời. Cô còn có thể đương nhiên mà chán ghét hắn.

Đóng cửa lại, Cố Tiểu Ngải đi một mình đến phòng giải trí xa hoa.

Trong phòng giải trí trang hoàng xa hoa có thiết bị chạy bộ, phi tiêu, bàn bi da, karaoke, Piano, trên quầy rượu đầy đủ mọi thứ, đặt cùng nhau nhưng không có một chút cảm giác bị hòa vào nhau, bày biện ra một loại Tây Phương cổ điển.

Cố Tiểu Ngải nằm ở ghế mát xa nhìn chăm chăm trên màn hình TV, một chữ cũng không còn nghe vào, trong đầu tất cả đều là bóng lưng Lệ Tước Phong ngồi ở trước bàn làm việc chỉ huy. . . . .

Cô không thể tưởng tượng ra hắn như vậy, làm cô không kịp thích ứng.

Thậm chí làm cho cô có loại nỗi lòng lo lắng bất an.

Lấy một chai rượu đỏ rót đầy ly, Cố Tiểu Ngải một hơi uống cạn sạch, vị ngọt ở trong miệng lan tràn ra.

Sau khi uống xong hai bình rượu đỏ, đầu Cố Tiểu Ngải đã có chút hỗn loạn, đi bộ không xong ngã ngồi ở trước Piano, từng phím Piano trắng đen rõ ràng làm cho cô ngây người.

Piano, cô đã chín năm không chạm qua bất cứ nhạc cụ gì.

Đưa bàn tay chính mình ra, tay cô đã từng giúp mọi hết thảy mọi việc, khiêng gạo, xào rau bị dầu mỡ bắn tung tóe không chỉ một lần, vì chụp ảnh tin tức có thể leo trèo, bầu vùi ở trên cây ngăn ngừa đến quá trưa, bàn tay bị thô ráp, đầy dấu vết loang lổ. . . . .

Sớm đã không phải một đôi tay để đàn Piano.

"Như thế nào lại chạy tới đây?" Giọng nói Lệ Tước Phong bỗng dưng truyền đến.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong mặc áo tắm dài nghiêng dựa vào cửa, trong tầm mắt mờ màng là thân hình cao to của hắn.

"Anh không phải đang họp sao?" Cô thực thức thời trốn đi ra, để tránh nghe được cái gì cơ mật.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt ửng hồng của cô, liếc mắt hai cái vô chai rượu trên Piano, giọng nói thản nhiên nghe không ra vui hay giận, "Uống rượu sao?"

"Vâng." Cố Tiểu Ngải nặng nề mà gật đầu, giống như đứa nhỏ lộ ra nụ cười thật tươi, "Anh có muốn uống một ly không?"

Nói xong cô liền đi lấy cái ly, tầm mắt nhoáng lên một cái, tay bắt khoảng không, cái ly rót xuống bể tan nát.

Nha đầu kia say đến nỗi choáng váng sao?

Lệ Tước Phong liếc mắt thấy tóc dài của cô ướt sũng, đáy mắt lạnh lùng, xoay người rồi đi.

"Này. . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng hắn rồi đi, không phải chỉ là làm bể một cái ly thôi sao, lại mất hứng cái gì a. . . . . Cô nhặt lên không được sao.

Hắn ghét bỏ cô không có tố chất.

Nhưng là, cô Cố Tiểu Ngải. . . . . Chín năm trước cũng là người được giáo dục tốt mà!

Thân mình lão đảo ngồi xổm xuống đi nhặt các mảnh ly vỡ, cảm giác say ập đến, trước mắt hoảng loạn, mảnh ly vỡ nhoáng lên một cái hóa thành ba cái.

Tay bị một mảnh ly nhọn đâm thẳng vào đầu ngón tay, đau đến độ cô kêu to lên, "A. . . . ."

Máu từ đầu ngón tay chảy ra.

Tay đứt ruột xót, toàn tâm đau.

"Cô lại làm sao? !" tiếng hô Lê Tước Phong tức giận truyền đến, "Cố Tiểu Ngải, cô buông tay ra cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cố Tiểu Ngải về mặt vô tội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lê Tước Phong quăng máy sấy tóc ra bên cạnh, đi nhanh vượt đến đem cô xách đứng lên, nắm lấy tay cô, cúi đầu ngậm vết cắt đầu ngón tay.

"Anh làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngây người, men say nháy mắt biến mất, lại hơi mờ mịt một chút.

"Cầm máu."

Động tác của hắn không có một chút do dự, tự nhiên giống như vốn nên làm như vậy.

Đầu lưỡi cực nóng liếm miệng vết thương, giống như dã thú chữa vết thương.

Hai mắt buông xuống, trên môi mỏng của hắn dính máu đỏ tươi, có loại cảm giác nhìn thấy ghê người.

Cố Tiểu Ngải xem ngây người, cho đến lúc hắn sát trùng vết thương xong, băng bó lại, cô mới hoàn hồn lại.

"Lại đây sấy tóc." Lê Tước Phong đem cô ấn đến trước Piano ngồi xuống, cầm lấy máy bắt đầu sấy tóc cho cô, ngón tay ấm áp ở cô ẩm ướt phát đang lúc kích thích . . . . .

"Anh vừa mới đi lấy máy sấy sao?" Cô còn tưởng rằng hắn vì cô ngã vỡ ly nên tức giận.

"Tôi không có thói quen ở cùng một thủy quái." Lê Tước Phong vừa phát phát tóc cô vừa nói, giọng điệu không có...chút nào dịu dàng.

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

"Cố Tiểu Ngải, cô có biết hiện tại cô giống cái gì không?" Lê Tước Phong tắt máy sấy, cúi thân mình xuống nhìn chăm chăm vào mắt cô, ánh mắt sâu sắc, "Một thủy quái say khướt làm sao có thể thực hiện được nghĩa vụ tận tình?"

Hắn làm là để cho cô thực hiện nghĩa vụ tận tình sao?

Cô uống rượu cũng không phải lần đầu tiên.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên thấy cô say.

Nhìn biểu tình hắn ghét bỏ, Cố Tiểu Ngải không khỏi bật thốt lên hỏi, "Lê Tước Phong, anh có thể mát xa cho nhân tình? Sấy tóc? Ngậm tay cầm máu?"

Có lẽ cô lâu lắm không được người khác quan tâm đến, đêm nay hắn cho cô một loại cảm giác xúc động lòng người.

Lê Tước Phong về mặt cứng đờ, ngón tay ấn lên người của cô, giọng nói từ tính từng chữ từng chữ vang lên bên tai cô, "Cố Tiểu Ngải, cô là người phụ nữ đã được tôi mua."

Đáy mắt hắn ngạo nghễ trên cao nhìn xuống.

Giọng điệu giống như ban ân, bổ thí, giống như cô nên cảm kích hắn là chuyện bình thường.

Công khai ra giả mua phụ nữ. . . . .

Tâm rồi đột nhiên trầm xuống, lọt vào đáy cốc.

Đúng, cô thiếu chút nữa đã quên, cô chỉ là nhân tình của hắn, một người phụ nữ không có liêm sỉ bán thân mình.

Hắn là ông chủ của cô, làm này nọ bất quá chỉ là thú vui bất chợt thôi, tựa như đùa vui với sùng vật của mình thôi, cô tưởng tượng nhiều như vậy làm cái gì?

Buồn cười quá.

Cô lại bị Lệ Tước Phong làm cho cảm động, cô thực đã say rồi . . . . . Đúng, nhất định là do cô uống rượu say.

"Tôi tự mình sấy được."

Cô lấy máy sấy trong tay hấn, không nghĩ lại chịu bất cứ ý tốt nào của hấn nữa.

Lệ Tước Phong lại đẩy cái tay mềm mại của cô ra, thân thể cao to lại lần nữa sấy tóc cho cô, ngón tay phát phát mái tóc đen dài, đầu ngón tay lướt qua lỗ tai cô, không nhẹ không nặng néo một cái.

Sợi tóc bị gió thổi tung lên, không đếm xỉa đến hấn, Cố Tiểu Ngải vẫn ngồi không nhúc nhích.

"Cố Tiểu Ngải, cô không phải đã yêu tôi rồi đấy chứ?" Lệ Tước Phong đột nhiên hỏi, mang theo đắc ý tự tin.

"Tôi sẽ không yêu anh." Cô bình tĩnh nói, trên mặt mảnh mai không có chút biểu tình.

Tay Lệ Tước Phong đang sấy tóc cho cô, đột nhiên không có động tác.

Cố Tiểu Ngải có chút kỳ quái ngẩng đầu, chỉ thấy thân hình người đàn ông ở trước mặt đứng phắt lên, máy sấy bị hấn hung hăng quăng trên mặt đất, "Phanh ——"

Mặt của hấn nhất thời hung ác nham hiểm có chút khủng bố, "Cô lặp lại lần nữa xem?!"

Cố Tiểu Ngải sợ tới mức bả vai co rúm lại, đầu óc bỗng nhiên hỗn độn mờ mịt, nhớ tới hấn từng nói qua, còn muốn tưởng tượng hấn đã làm hết thấy vì cô. . . . .

Hấn làm này nọ vì làm cho cô yêu hấn, hấn muốn chinh phục cô hết thấy, từ thân đến tâm.

Thật buồn cười, hấn dựa vào cái gì nghĩ như vậy có thể làm cho cô yêu hấn?

Mượn rượu, Cố Tiểu Ngải nghĩ như vậy nhưng lại thực cười lên tiếng, nhìn chằm chằm mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng cười nhạo nói, "Lệ Tước Phong, một người đàn ông mạnh mẽ hơn nữa, hấn làm nhiều hơn nữa, tôi cũng sẽ không yêu."

". . . . ." Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm cô xiết chặt quyền.

"Cho nên, anh đừng uống phí khí lực ."

". . . . ."

"Cám ơn anh đêm nay chiếu cố." Cố Tiểu Ngải vịn Piano đứng lên, thân nhiên nói hết câu liền đi ra ngoài.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong lạnh lùng từ trong cổ họng bức ra ba chữ, một tay lôi cô trở về ấn ngồi xuống Piano, một quyền giơ lên cao, đang muốn phát hỏa cô lại nâng mắt mê ly lên lẳng lặng nhìn nắm tay hấn.

Khuôn mặt không lộ vẻ gì, chỉ còn lại có cảm giác say say, thoát nhìn yếu đuối cực kỳ.

Đáng chết, hấn không hạ thủ.

Nắm tay giữa không trung chậm rãi buông xuống. . . . .

Lệ Tước Phong đập mạnh nắp đàn xuống, đem cô ôm lấy ngồi lên, một tay vòng đến giữ sau gáy cô, cúi đầu hôn môi cô một cách tàn sát bừa bãi, không một chút dịu dàng.

Cắn cô đau đến tận xương cốt.

Đây mới là Lệ Tước Phong, bá đạo vô lý, một người nam nhân kiêu ngạo ương ngạnh tới cực điểm, hấn sẵn lòng đối đãi nâng đỡ người, không muốn là có thể cho người một cái tát. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Cho nên, Cố Tiểu Ngải, đừng để bị mê hoặc bởi tướng mạo giả dối bên ngoài .

Cố Tiểu Ngải yên lặng nhắm mắt lại, không có phản kháng mặc cho hấn chà đạp.

Lệ Tước Phong làm càn ồ trên người cô cuồng vọng, trong tầm mắt, trên mặt mềm mại của cô có hơi hơi tái nhợt, giống như một bệnh nhân.

Lệ Tước Phong đột nhiên ngừng lại, từng chữ một hỏi, "Cố Tiểu Ngải, cô là không phải sợ hãi chính mình sẽ yêu tôi sao?"

Trong lòng cả người run lên, thật sự hấn đoán được rồi.

Thật chất cô chỉ là thiên kim nghèo túng, cô sợ hấn đối tốt với cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải chậm rãi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào mắt hấn, cũng là gần từng tiếng, "Tôi sẽ không yêu anh."

"Cô sẽ yêu."

"Sẽ không."

"Cô sẽ yêu." Lệ Tước Phong gần như nghiêng răng nghiêng lợi, "Cô còn nói nữa tôi sẽ lập tức giày xéo cô!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không có biện pháp nữa rồi, còn kiên trì hấn có thể tùy thời bộc phát thú tính. . . . . Chịu thiệt chỉ có thể là chính mình.

Yêu hay không yêu là cô quyết định, không phải hấn có thể lực thì có thể nắm trong tay .

Giữ không được thân, ít nhất cô có thể giữ được tâm.

"Ngồi xuống đây sấy tóc." Lệ Tước Phong vui buồn thất thường, lúc này lại không có tức giận, nhặt máy sấy lên một lần nữa sấy tóc cho cô, động tác so với lúc nãy càng dịu dàng hơn.

Cô sợ hấn đối xử tốt với cô.

Hấn liền cố tình đối xử tốt với cô, xem cô còn có thể cứng đầu bao lâu.

"Đồng sự trưởng của công ty Sở thị- Sở Thiên Minh vì con trai quý tử Sở Thế Tu tổ chức buổi tiệc sinh nhật long trọng, Lương thị trưởng cùng con gái tham gia."

Giọng nói phóng viên từ TV trong phòng giải trí truyền tới.

"Lúc trước sớm có tin đồn đãi Sở Thế Tu cùng thiên kim của Lương thị trưởng Lương Noãn Noãn sắp đính hôn, lần này xem ra lời đồn đãi là thật, dám hỏi lúc này có thể hay không giành được thương trường?"

Bóng người quen thuộc trên màn hình lớn lọt vào trong tầm mắt Cố Tiểu Ngải.

Trong đại yến hội, Sở Thế Tu mặt một thân áo bành tô trắng nho nhã, ôm thất lúng Lương Noãn Noãn mời rượu khách mời, trên mặt của anh ta vẫn lộ vẻ tươi cười tao nhã, thỉnh thoảng cúi đầu cùng Lương Noãn Noãn thì thầm.

Một đôi uyên ương trai tài gái sắc. Trông họ thật hạnh phúc.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm trên màn hình, trên mặt môi nhếch thành một đường tái nhợt. . . . .

"Như thế nào, cũng có hứng thú với loại tin tức đính hôn của thương nhân sao?" Lệ Tước Phong vừa sấy tóc vừa theo ánh mắt cô nhìn lên màn hình TV.

Tổng bộ công ty quốc tế Sở thị dời đến C thị về sau nhất định sẽ rất phát triển, cũng có ý đồ tiến quân vào thị trường bất động sản.

Hiện nay lại cùng tuyến với Lương thị trưởng, Lương thị trưởng sẽ lập tức thăng chức chính quyền trung ương, Sở thị kinh doanh bất động sản lại càng dễ dàng .

Thành viên hội đồng quản trị phòng bất động sản của công ty E.S cũng phán đoán, Sở thị có phải hay không có ý tranh giành thiên hạ ở thị trường bất động sản. . . . .

Sở thị? Tính toán cái gì?

Cùng hấn tranh sao? Còn chưa đủ sức đâu.

Sở thị làm rình rang trên giới truyền thông, hấn căn bản không để vào mắt.

"Anh không thấy là bọn họ thực xứng đôi sao?" Cố Tiểu Ngải nói ra vài chữ cũng đều run rẩy .

Lệ Tước Phong cũng không chú ý, chính là lạnh lùng đưa cọt, "Bọn họ xứng vì có bối cảnh thôi."

Gia thế bối cảnh xứng chẳng phải rất quan trọng sao?

Cô bé lộ lem cùng vương tử bối cảnh cách biệt một trời, làm sao có thể ở cùng một chỗ? Khác biệt khí chất đứng chung một chỗ. . . . . Là cực đoan không hài hòa .

"Bọn họ nhìn qua thực ân ái." Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm màn hình.

Trên TV, tay Sở Thế Tu vẫn ôm thất lưng Lương Noãn Noãn, chưa bao giờ rời đi.

Trước ngực đầy đà bị nắm chặt.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay mặt qua, Lệ Tước Phong nhẹ nhàng vuốt ve, bên môi gọi lên một chút tà tính tươi cười, "Chúng ta cũng thực ân ái."

". . . . ."

"Có muốn thử cảm giác trên Piano không?" Lệ Tước Phong đưa ra câu hỏi thực chất chỉ giống như nói thôi, không đợi cô trả lời, ngón tay thon dài nhanh chóng cởi bỏ áo tắm dài của cô, đem cô đè xuống.

Đầu ngón tay lướt qua từng điểm mẫn cảm trên thân thể cô.

"Tắt TV đi, thật ồn ào." Cố Tiểu Ngải nói trái lương tâm.

Cô muốn nhìn mặt Sở Thế Tu, nhưng nhất định không phải dưới tình huống như thế.

Lúc cô nằm trong lòng một người đàn ông khác, trên tivi lại truyền phát tin hân với khuôn mặt tươi cười dịu dàng .

"Phiền toái."

Lệ Tước Phong từ cổ cô ngẩng đầu lên, thấp rủa một tiếng, lại tiến lên đè xuống cái nút màu đỏ, màn hình TV đen lại.

Ở hình ảnh cuối cùng, Sở Thế Tu nhìn thẳng màn hình tươi cười.

Con mắt sáng như sao.

Lệ Tước Phong lại một lần nữa tiến đến trên người cô, môi rậm rạp trên mặt hân, trên người hạ xuống, cắn nuốt mà hôn, Piano lạnh như băng cùng hân nóng bỏng hoàn toàn là loại cực đoan tương phản. . .

Hân kéo hai tay cô ôm vai hân, Cố Tiểu Ngải cong lên thân mình thừa nhận sức nặng của hân.

Lệ Tước Phong tiến vào cửa cô trong nháy mắt, cô ngẩng đầu lên nhìn đèn treo trang trí, giống như mắt Sở Thế Tu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Nước mắt liền như vậy theo khóe mắt chảy xuống dưới. . . . .

Sở Thế Tu vốn là ngôi sao trên bầu trời, còn cô? Là bùn trên mặt đất, bị Lệ Tước Phong giẫm đạp lên.

"Cố Tiểu Ngải, cô dám thất thân?" Lệ Tước Phong ở trên người cô rong ruổi, phát giác tầm mắt cô tự do lập tức cúi đầu cắn người của cô.

"Đau. . . . . Uhm. . . . ." Cô bị đau kêu lên, cuối cùng lại biến thành tiếng rên nhỏ.

Lệ Tước Phong thể này mới vừa lòng hôn môi của cô, "Ngoan cô gái."

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, tùy ý hân muốn làm gì thì làm. . . . .

*****

Hoan ái qua đi, bữa tối khách sạn đưa tôi đã hoàn toàn nguội lạnh, Lệ Tước Phong lại kêu thêm một phần, Cố Tiểu Ngải ăn không vô, mơ mơ màng màng lên giường ngủ.

Một bụng đầy rượu, đầu say choáng váng. . . . . Cùng với, trước mắt vẫn đang hiện ra Sở Thế Tu khiêm tốn tươi cười, giống như gặt gao quanh cô.

Ngày hôm sau tỉnh lại, bữa sáng được đưa vào phòng Tổng Thống, bữa điểm tâm theo phong cách Tây Âu hoàn mỹ, làm người ta thèm ăn.

Cố Tiểu Ngải vừa uống xong một ngụm sữa chợt nghe Lệ Tước Phong nói, "Tôi sẽ đi Nhật Bản một chuyến, một tuần."

"À." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, sữa nơi này thật khác xa mua ở siêu thị.

Lệ Tước Phong nghe vậy lạnh lùng nâng mắt lên, lặp lại lời của cô, "À?"

Ngữ khí ần ần hàm chứa tức giận.

Cố Tiểu Ngải không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe ra hấn tức giận vì một chữ này, cô cũng chẳng hiểu tại sao lại như vậy?

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải ngoan ngoãn thêm một câu, "Khi nào thì anh đi, muốn tôi ra sân bay tiễn anh sao?"

"Bây giờ, ngay lập tức!"

Lệ Tước Phong mặt bình tĩnh, ngón tay thon dài cầm cái nĩa để sang một bên, đặt vào cái đĩa phát lên tiếng vang.

Tên nam nhân này vui buồn thất thường. . . . .

Ngay cả ăn điểm tâm cũng không yên lành.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu dĩ dĩ cái chén xuống, nghiêm trang hỏi, "Anh muốn tôi làm cái gì?"

"Cô cứ nói đi?"

Cô nói cái gì? Cô cũng không phải con giun trong bụng hấn, cô làm sao mà biết hấn muốn cái gì?

Nhìn vẻ mặt hung ác nham hiểm của hấn, Cố Tiểu Ngải thờ dài, sau đó xảo trá lộ một nụ cười thật tươi, "Tôi còn biết làm bánh bích quy, trong phòng Tổng Thống có phòng bếp, muốn tôi nướng một ít bánh bích quy cho anh mang đi Nhật Bản ăn sao?"

". . . . ."

"Ăn rất ngon." Cố Tiểu Ngải tiếp tục duy trì giả dối tươi cười.

Cô đã muốn có kinh nghiệm, sẽ không dám nhờ râu sư tử tại đây đâu, bởi vì đối với cô không có lợi gì cả, bất kể là cô không muốn nướng bánh bích quy cho hấn chút nào cả.

Quên đi, coi như báo đáp hấn tối hôm qua tới nhà trẻ cứu cô đi.

Lệ Tước Phong sắc mặt thế này mới chậm rãi thông thả lại, đáy mắt rõ ràng viết: coi như cô còn thông minh.

"Tôi đi nướng bánh bích quy đây." Cố Tiểu Ngải nhận mệnh đứng dậy, cô rốt cuộc là nhân tình mà còn là bảo mẫu nữa.

"Không cần, máy bay sẽ đến ngay thôi." Lệ Tước Phong cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ, "Tôi cho người đón cô quay về C thị."

. . . . .

Không cần cô làm cái gì mà buổi sáng lại phát hỏa à.

Bệnh cũng không nhẹ.

Cố Tiểu Ngải âm thầm oán trách, lại giận mà không dám nói gì, thuận theo gật đầu, "Đã biết."

Ăn xong điểm tâm, tài xế Lệ Tước Phong đưa đến một bộ váy nữ dài cùng nội y màu xanh nhẹ.

Sau khi Cố Tiểu Ngải thay vào đúng là rất vừa vặn, nam nhân này đúng là có con mắt thẩm mỹ mà, thật không biết nên cảm kích hay là mắng hấn một câu lưu manh.

Khoát thêm áo choàng màu trắng ngà đi ra, tầm mắt Lệ Tước Phong trên người cô đảo qua lại, có chút đắc ý, "Không ngoài suy đoán."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì càng thêm ôm sát áo choàng.

"Cỡ c không tính lớn, cô không cần cố ý mua số nhỏ, một lát ảnh hưởng đến cảm giác của tôi." Lệ Tước Phong đến gần cô, tầm mắt đen tối nhìn xuống vị trí đầy đà trên áo choàng.

". . . . ." Đồ lưu manh, Cố Tiểu Ngải ở trong lòng oán thầm, tay đẩy hấn ra phía trước vội hỏi, "Đi thôi, anh không phải còn lên máy bay sao?"

"Cố Tiểu Ngải, cô đây là đang cự tuyệt tôi sao?" Lệ Tước Phong uất giận mở miệng nói.

Bàn tay ở giữa không trung ngừng một giây, liền xoa nơi mềm mại của cô.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng lùi về phía sau từng bước.

Lệ Tước Phong tiến sát người đến, đem cô đặt trên tường hôn sâu.

Trên người cô có loại hương vị trong veo độc đáo, rõ ràng tối hôm qua mới phát tiết xong, hấn hiện tại lại không kiềm chế được, thực nên đem nữ nhân này đi cùng nhau.

"Lệ. . . . . Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị hấn ép mạnh ở trên tường, muốn mở miệng lập tức bị chặn kín.

Đến lúc thân thể cô nhũn xuống, thở hồng hộc, Lệ Tước Phong mới buông cô ra, trong mắt đầy sắc thái tình dục, "Đi thôi."

Nán lại chút nữa chắc hôm nay hấn không bước ra khỏi cửa nữa.

Đưa Lệ Tước Phong đến dưới lầu khách sạn, lái xe đứng một bên khom lưng khúm núm nói, "Trợ lý Vương chuyển lời đến Lệ tổng, tập đoàn tài chính Âu Châu bên kia sáng sớm hôm nay đã gọi điện tới đây, yêu cầu trò chuyện cùng ngài."

"Cho trợ lý Vương đi giải quyết đi." Nói xong, Lệ Tước Phong xoay người, ôm chặt thắt lưng Cố Tiểu Ngải, làm một nụ hôn dài, ở bên tai cô lạnh giọng cảnh cáo, "Tôi không có ở đây, cô phải thật ngoan ngoãn cho tôi."

". . . . ." Cô còn chưa đủ ngoan ngoãn sao?

Cố Tiểu Ngải giả bộ tươi cười, kiễng chân hôn lên mặt hấn.

Lúc này Lệ Tước Phong mới vừa lòng bỏ qua cho cô.

Cố Tiểu Ngải đứng ở ven đường nhìn theo hấn ngồi trên xe thể thao nghênh ngang rời đi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cô cũng có vài ngày tự do, không cần lo lắng hấn tùy thời tùy chỗ triệu hồi vô lý.

"Cố tiểu thư, tôi đưa cô quay về C thị." Tài xế mở cửa xe cung kính nói.

Cố Tiểu Ngải nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, lúc này hấn là có thể thăm tù.

"Phiên anh đưa tôi đến nhà giam nam ở Thiểm Tây trước." Cố Tiểu Ngải hướng hấn lễ phép cười cười.

Tài xế trẻ tuổi rõ ràng sùng sốt, kinh ngạc nhìn cô thật lâu mới kịp phản ứng: "Được, Cố tiểu thư mời lên xe."

Ngồi ở trong xe xa hoa, Cố Tiểu Ngải đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa, giống bộ dáng thời sinh viên, rời quê hương đi chín năm, cô một năm mới đi thăm ba một lần.

Không phải cô bất hiếu, chính là cô càng ngày càng không biết đối mặt ba như thế nào.

Nếu để cho ba biết, cô làm phóng viên bị khinh thường như thế, không biết ông ở trong ngục sẽ tự trách tới mức nào.

Bây giờ, thân phận nhân tình lại càng sỉ nhục tới mức nào, cô dường như sống ở thế giới âm u nhất.

Bất kể như thế nào, trước khi ba ra tù, cô nhất định phải giấu hai thân phận này.

Cô còn muốn tiết kiệm một số tiền để cho ba khi ra tù có được cuộc sống thư thái chút.

"Cố tiểu thư, Lê tổng luôn luôn căn dặn." bỗng nhiên tài xế ngồi ở chỗ điều khiển nói, "Lúc Lê tổng xuất ngoại vài ngày này cô không được tắt máy điện thoại, mặt khác cũng không được rời khỏi C thị."

". . . . ."

Tài xế thuật lại cũng thật uyển chuyển, miệng Lệ Tước Phong làm sao có thể tốt như vậy.

Cười khỏ một tiếng, Cố Tiểu Ngải tựa đầu sang một bên, nhắm mắt lại chợp mắt một chút.

Rất nhanh, tài xế đã lái xe đến trại giam ở đảo Thiểm Tây.

Ngồi trước cửa thăm tù, cách tám thủy tinh Cố Tiểu Ngải nhìn một người đàn ông trung niên anh tuấn mặc áo tù, đứng phía là sau hai cái ngục mặt không chút biểu tình.

Người đàn ông trung niên chính là ba của cô.

Cắt tóc húi cua, khuôn mặt hơi tiều tụy, không giống như những năm trước oai phong trên thương trường.

Cầm lấy điện thoại, Cố Tiểu Ngải lộ ra một chút mỉm cười, "Ba, tại sao ba lại gầy như thế, ăn không được tốt sao?"

Ở trong ngục chín năm rồi, mỗi năm đi thăm lại tiều tụy hơn, mỗi năm lại gầy hơn, may mắn tinh thần ba cũng không tệ lắm, bằng không cô làm con gái thực không biết nên làm thế nào cho phải.

Làm sao còn có người nhận biết được người thân.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Cố cười một tiếng, giọng nói trầm ổn trong điện thoại truyền tới, "Lời này hẳn là ba nói mới đúng, Tiểu Ngải so với một năm trước gầy đi. Học nghiên cứu sinh có phải rất vất vả hay không?"

Nghiên cứu sinh . . . . .

Cố Tiểu Ngải đáy mắt buồn bã, cô ngay cả học đại học cũng chưa từng nghĩ đến, chẳng qua là vừa học xong phổ thông liền bị mẹ bắt đến tòa soạn báo hỗ trợ, làm sao có cơ hội đi học nghiên cứu sinh.

"Đúng vậy a, nghiên cứu sinh khá vất vả, phải nghiên cứu sách khá mệt mỏi." Cô đem giấu đi vẻ mặt buồn bã âm thầm, vẻ mặt dí dỏm nói.

"Đứa nhỏ này. . . . ." ba cô bắt đầu dĩ mà cung chịu cười nói, "Con gái học nhiều chút là tốt, không dễ bị đàn ông lừa."

Không chỉ bị lừa!

Còn bị cưỡng hiếp! !

Bị ăn sạch sẽ ! ! !

Cố Tiểu Ngải trầm suy nghĩ, đến khi thấy tờ báo trong tay ba liền nói, "Ba ở trong này cũng đọc báo sao?"

Một chút u ám trong mắt ba xẹt qua.

Quán ngang tay trung báo chí, ba trong điện thoại reo ghẹo nói, "Cũng không phải, ba cũng phải xem thời sự một chút, bằng không ở trong này thành người núi mất thôi."

Cố Tiểu Ngải bị chọc nở nụ cười, mắt liếc nội dung trên mặt báo một cái, tất cả đều đưa tin của công ty Sở thị, đáng tuổi cười không khỏi trầm xuống.

"Ba à, tổng bộ công ty Sở thị chuyển đến C thị, A Tu cũng sắp đính hôn ."

"Phải không? Công ty nhà bọn họ càng làm càng lớn."

"Dạ, đúng vậy."

"Tên tiểu tử A Tu phải đính hôn sao? Các con trước đây rất thật thiết mà."

"Ba à. . . . . Hiện tại, thế nào còn có người nhận thức cái gì oa nhi thân." Cố Tiểu Ngải cười nói, môi bạn tươi cười mang theo một chút nồng đậm chua xót.

"Không quan tâm bọn họ, chờ ba sau khi rời khỏi đây tìm cho con một người đàn ông tốt."

"Đúng. Con chờ ba, nhất định phải là một người đàn ông tốt giống ba."

"Ai nha, cái này khó rồi . . . . ." ba làm một bộ phiền muộn.

Cha và con gái cách cửa kính nhìn nhau cười, vượt qua một lúc thăm tù trong tiếng cười, ầm áp mà tốt đẹp.

Đem thuốc bổ cùng một ít tiền giao cho ba, Cố Tiểu Ngải mới chậm rãi đi ra cửa trại giam.

"Tốt, tốt, tôi đã biết, Lệ tổng. . . . ." Lái xe đang đứng nghe điện thoại ở xa, thấy Cố Tiểu Ngải đi ra lập tức ngắt điện thoại, cúi đầu khom lưng đi tới, "Cố tiểu thư, bây giờ trở về C thị sao?"

"Vâng." Không quan tâm hấn báo cáo gì với Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải lạnh lùng gật đầu, mở cửa xe ngồi vào.

"Cố tiểu thư, Lệ tổng nói có để lại thẻ trong túi cô, cần tiền cứ việc dùng." Tài xế ngồi vào chỗ điều khiển, thông qua kính chiếu hậu nói với cô.

Thẻ?

Cố Tiểu Ngải sững sờ, mở túi ra liền thấy, quả nhiên có thẻ trong túi, mặt sau viết mặt mã.

Không có vui vẻ, dù sao có loại cảm giác nói không nên lời.

Đây là thù lao thân phận nhân tình của cô.

Ở trong mắt ba, cô bây giờ là một nghiên cứu sinh ngoan ngoãn, đâu biết trong thực tế. . . . . thân cô đã hồng bết không giống như người bình thường .

Liệu còn có một ngày, cô còn có thể. . . . . quay về với chính mình như trước.

Ngón tay mảnh khảnh xiết chặt thẻ, đầu ngón tay một chút tái nhợt. . . . .

*****

Trong lúc không có Lệ Tước Phong ở đây, Cố Tiểu Ngải coi như quá thích ý, mỗi ngày đi theo tổ tin tức đưa tin 《giết》, tuần san của tòa soạn báo phủ khắp cả nước.

Trong lúc nhất thời vui vẻ, Cậu vội vàng xây dựng thêm tòa soạn báo, đem cô thăng chức lên tổng biên tập.

Cậu đối với tin tức cô lấy được về bộ phim 《giết》có chút nghi vấn, Cố Tiểu Ngải nhanh trí nói quen biết với diễn viên Liễu Từ Mật nên lấy được tin tức.

Trời mới biết cô cùng Liễu Từ Mật đối đầu nhau.

"Oa, công tử của Sở gia đính hôn, không phải là hôm nay sao? Đúng ngày lễ tình nhân, rất lãng mạn nha."

"Ai, phụ nữ đại công tử anh tuấn của Sở gia, khó có được bộ dạng anh tuấn như Sở Thế Tu cũng đã đính hôn rồi."

"Không có chuyện gì, hiện tại kẻ có tiền nào lại không có nhân tình, cô đi hưởng ứng lệnh triệu tập. Nói không chừng công tử Sở gia vừa ý cô đó."

"Đi chết đi. . . . ."

. . . . .

Đúng lúc Cố Tiểu Ngải đi ngang qua phòng uống trà thì nghe được hai cô gái ở bên trong nói chuyện, ngây người hồi lâu.

Sở Thế Tu, hôm nay đính hôn sao?

Lễ đính hôn của anh ta nhất định sẽ tương đối long trọng. . . . .

Di động vang lên, Cố Tiểu Ngải vừa nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ "Bạo quân" tâm tình càng thêm chìm xuống, hắng giọng một tiếng, Cố Tiểu Ngải mới nhận điện thoại, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

Mấy ngày hấn xuất ngoại, mỗi ngày đều gọi tới hai lần.

Hơn nữa mỗi lần gọi điện thoại, không cần nói cho hấn biết mình ở chỗ nào, hấn liền tinh tường biết cô ở nơi nào.

Ngay từ đầu, cô hoài nghi hấn phái người theo dõi cô.

Sau kiểm tra lại di động, mới biết được điện thoại di động của mình bị định vị GPS, cô tức giận đến mức thiếu chút nữa đập bẻ di động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Một giờ sau, ra sân bay đón tôi." Giọng nói lạnh nhạt của Lệ Tước Phong từ đi động truyện tới, sau đó nhanh chóng bị cắt đứt.

Đón hẳn?

Đi nhanh như vậy đã về rồi sao ? ! Cô như thế nào cảm giác mình mới tự do hai ba ngày mà thôi.

Cái tên nam nhân tự đại này! Cô cũng không phải tài xế của hắn!

Không phải chỉ là bay ra nước ngoài một tuần thôi mà, trở về hắn còn phải cho toàn bộ đội danh dự đứng hai bên đón hắn sao? !

Miên man trong suy nghĩ, cuối cùng Cố Tiểu Ngải vẫn phải đi bộ ra khỏi tòa soạn lái ô tô tới sân bay.

Thời điểm này cùng Lệ Tước Phong xung đột không có lợi gì đối với cô.

Lệ Tước Phong mặc quần áo màu đen đứng ở ven đường, sau khi thấy xe cô, lông mày nhếch lên, "Cô nghĩ thế nào lại đem xe cộ tới đón tôi? Để cho tôi đợi 10 phút rồi."

.....

Thật là, xe bình dân bên bi qua miệng hắn lại thành xe cộ rồi.

Cố Tiểu Ngải một tay khoát lên trên cửa xe nhìn về phía hắn trên tay trống trơn, nhún vai hỏi, "Hành lý của anh đâu cả rồi?"

"Cho tài xế chở về rồi." Mặt nhăn nhu mày, Lệ Tước Phong chán nản mở cửa xe ngồi vào chỗ ghế phụ.

"Tại sao anh không để anh ta đón anh trở về? !" Cố Tiểu Ngải hoài nghi nhìn hắn.

Nam nhân này thật là có bệnh đi? Tình nguyện ở ven đường hít khói bụi chờ cô đem xe cộ tới đón sao?

"Cho cô cơ hội biểu hiện." Lệ Tước Phong nói như bố thí, tư thái kia không ai bì nổi.

"Cơ hội biểu hiện cái gì?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi, khởi động xe thật an toàn, vững vàng thông thả chạy xe ra khỏi sân bay.

Lệ Tước Phong sắc mặt lạnh lùng, mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, "Cô cứ nói đi?"

Lại cho cô nói cái gì. ....

Cố Tiểu Ngải về mặt mờ mịt, thành thực lắc đầu, "Cái gì?"

Nữ nhân này thật vô tâm.

Lệ Tước Phong không giận ngược lại cười, "Tốt lắm."

Tốt lắm?

Tốt cái gì?

Cái gì cũng rất tốt?

Lời này Cố Tiểu Ngải đương nhiên sẽ không nói ra khỏi miệng, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít.

Vì thế, cô im lặng, Lệ Tước Phong cũng không nói nữa, trên mặt càng ngày càng tức giận, cuối cùng khuôn mặt đều đen.

Xe chạy nhanh như ngựa ra đầu đường, trên bảng quảng cáo của các cửa hàng đều hiện thị "Lễ tình nhân", Cố Tiểu Ngải đột nhiên thông suốt, liếc liếc mắt nhìn nam nhân giận dữ bên cạnh, thuận miệng hỏi, "Anh nghĩ tới lễ tình nhân sao?"

Cùng cô sao?

Hắn hai mươi sáu tuổi, cũng không phải mười sáu tuổi.

Hơn nữa, cô chỉ là nhân tình của hắn, chẳng qua họ chỉ là một loại đồng giá trao đổi, không phải là tình nhân lại muốn cùng nhau đón lễ tình nhân? Điều này thật châm chọc.

Chẳng lẽ hắn nghĩ đến cùng nhau đón một cái lễ tình nhân, cô có thể yêu hắn sao?

Cố Tiểu Ngải trên mặt lạnh nhạt, chẳng thèm ngó tới cái mặt hung hăng của Lê Tước Phong.

"Dừng xe!"

Lê Tước Phong rống giận ra một tiếng.

Cố Tiểu Ngải đang lái xe bị hắn rống lớn mà run lên, thiếu chút nữa lệch tay lái, quay đầu qua liếc mắt một cái.

Tên nam nhân này thực bị chọc giận, trong mắt cảm thấy ón lạnh, mặt lạnh nhạt.

Từ lúc ở chung tới nay, Cố Tiểu Ngải đối với đầu sư tử Lê Tước Phong này xem như có 50% hiểu biết, lòng dạ hẹp hòi, gia trưởng, nam hiểm thâm độc, nhất là sẽ trả đũa sau khi sự việc xảy ra. . . . .

Nếu cô dừng xe thật không biết hắn sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Cho nên Cố Tiểu Ngải vẫn chưa dừng xe, nhìn quảng cáo trên các cửa hàng ven đường, mắt chột lóe lên, lập tức chuyển thành giọng điệu nhẹ nhàng, "Tôi sẽ mời anh một bữa tối dưới nền, anh có thể thay đổi sắc mặt một chút không?"

Cũng không biết sau bữa cơm tối dưới nền xong nhà hàng có bày vẽ gì nữa không đây?

Một câu nhẹ nhàng dịu dàng.

Lê Tước Phong sắc mặt cuối cùng không khó coi nữa.

Giống như một em nhỏ ngây thơ vậy.

Nhìn chăm chăm sắc mặt biểu cảm của Cố Tiểu Ngải, Lê Tước Phong bỗng nhiên cảm thấy ngực có chút buồn, có phải do thời gian gần đây không có tìm đến nữ nhân khác không?

Từ lúc ở cùng một chỗ với cô cũng chưa từng chạm qua nữ nhân khác.

Ở Nhật Bản công tác, không phải không có nữ nhân xinh đẹp đưa đến cửa, chỉ qua loa hôn qua hắn liền cự tuyệt, như thế nào đều không có hứng thú.

Kỹ thuật hôn kém thì không bằng Cố Tiểu Ngải ngây ngô lúc trước.

Kỹ thuật hôn tốt thì không bằng Cố Tiểu Ngải hiện tại hợp khẩu vị của hắn.

Hắn rõ ràng hiểu được, nếu tiếp tục như vậy, không phải là dấu hiệu tốt.

"Xích ——"

Hắn một chân đạp mạnh phanh xe, xe đột nhiên dừng lại.

"Anh làm cái gì vậy?" hành động của hắn làm cho Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, nhìn chăm chăm khu não nhiệt trước mắt không khỏi có chút tức giận, nam nhân này không muốn sống nữa thì cũng không thể mang theo cô chứ?

"Hôn cô."

Lê Tước Phong cúi bỏ dây an toàn trên người cô ra, kéo cô vào lòng, môi nặng nề mà đè ép xuống.

Giống như trong trí nhớ ngọt ngào.

"Anh điên rồi, đây là đang trên đường lớn." Cố Tiểu Ngải vừa thẹn vừa vội giãy dụa, Lê Tước Phong dứt khoát giơ chân lên ngăn chặn cô lại, vật cứng rắn nóng rực đè lên chân cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ trợn to mắt, cái tên cảm thú này, vừa về nước đã gây rối rồi! Trên đường lớn cũng dám. . . . .

Bàn tay chạy một đường trên người cô, miệng không ngừng hôn môi cô, từng chút một dày vò cô.

Chương 48

"Tí tách —— tí tách ——"

Tiếng còi ô tô phía sau xe tạo nên một bản giao hưởng.

Lệ Tước Phong hoàn toàn không quan tâm mà hôn cô, một tay từ trong váy cô khiêu khích khắp mọi nơi.

Cố Tiểu Ngải không phải đối thủ với loại người cao thủ tình trường như hắn, rất nhanh ở trong lòng ngực của hắn mềm nhũn xuống, Lệ Tước Phong đẩy ý buông môi cô ra, dọc theo đường cong cổ cô một đường hôn xuống.

"Lệ Tước Phong, Uhm . . . . . Quay về, quay về. . . . . Uhm . . . . . Về nhà. . . . . Uhm . . . . . Nói sau." Cố Tiểu Ngải đứt quãng mới nói cho hết lời, thân thể đã muốn hóa thành nước tứa vào trong lồng ngực của hắn, vô lực thừa nhận hắn cố ý tra tấn mãnh liệt.

Tiếng rên của cô thật sự rất dễ nghe.

"Đi thôi." Lệ Tước Phong ngừng đầu ở trên môi cắn cắn, "Đi ăn trước đã, đỡ phải cô ngay cả xe đều mở không được."

Nam nhân này vốn không có một chút ít liêm sỉ sao?

". . . . ." Cố Tiểu Ngải đỏ mặt trừng hắn.

Lệ Tước Phong cười đến mị hoặc vô cùng.

Hắn thật sự là thích cực kỳ nhìn mặt cô mỗi lần không lay chuyển được hắn đành phải khuất phục, loại cảm giác bị sỉ nhục này làm cho hắn sáng khoái vô cùng.

Thời gian còn sớm, Cố Tiểu Ngải chạy xe đến Thủy Thiên Loan, Lệ Tước Phong tắm rửa, cô ngồi trên sofa ở đại sảnh mở TV xem tin tức, hai chân khoanh lại, trên tay bóc quả cam. . . . .

"Con trai độc nhất của Sở gia - Sở Thế Tu cùng con gái của thị trưởng Lương – Lương Noãn Noãn cử hành nghi thức đính hôn hôm nay ở khách sạn quốc tế Húc Nhật, lễ đính hôn này không khỏi chấn động trên thương trường. . . . ."

Nam phóng viên truyền tin tức.

Trên màn hình TV rất nhiều truyền thông chờ bên ngoài khách sạn, lại chỉ vội vàng chụp Sở Thế Tu đi trên thảm đỏ, về mặt trên mặt anh ta cho tới bây giờ không có gì thay đổi, chỉ có tao nhã.

"Cô rốt cuộc là xem TV hay xem tạp chí?"

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn màn hình TV, bên cạnh sofa bỗng nhiên hôm xuống dưới, tay bị người khác kéo kéo, quả cam trong tay bị Lệ Tước Phong cắn vào miệng, Lệ Tước Phong ý vẫn còn chưa hết liếm liếm đầu ngón tay của cô .

Cố Tiểu Ngải tê rần, nhanh chóng rút tay về.

Chú ý tới cô lùi bước phòng bị, ánh mắt Lệ Tước Phong híp lại, hàm chứa cảnh cáo, "Như thế nào?"

"Không có gì, tôi lại bóc cho anh ăn." Cố Tiểu Ngải lại cầm một quả cam khác bóc vỏ.

Lệ Tước Phong không truy cứu nữa, cánh tay duỗi ra, mạnh mẽ đem cô kéo ôm vào trong lòng, tay tiến vào bên trong quần áo, đầu ngón tay quét qua bụng bằng phẳng của cô, thật không hướng lên trên, một đường nhẹ nhàng vuốt ve.

"Cho tôi ăn." Lệ Tước Phong ôm cô bá đạo nói, vừa ăn quả cam trên tay cô vừa ở trên người cô đốt lửa.

Cố Tiểu Ngải phản cảm cau mày, động tác nhưng không có kháng cự, tiếp tục đứt cam cho hắn ăn, tầm mắt một lần nữa trở lại tivi.

"Cố Tiểu Ngải, nghĩ xem muốn cái gì? Trang sức, châu báu, nhà, xe?" Lệ Tước Phong cắn cắn lỗ tai của cô hỏi, tiếng nói đã tràn ngập gợi cảm, "Cô bỏ xe của cô đi, tôi sẽ đổi cho cô một chiếc khác tốt hơn."

Nay, cô giống như một người nghèo chờ cứu tế.

Mà hắn là người bỏ thí tốt nhất cho cô.

Thân phận cách xa như thế này làm cho hắn hết sức đắc chí.

Trên TV, Sở Thế Tu đi ra khách sạn phát bao đồ được phát đi, anh ta nho nhã hướng về phía màn ảnh mỉm cười, không có...chút nào không kiên nhẫn.

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn, cho đến lúc lố tai bị răng Lệ Tước Phong cắn mạnh một cái mới khôi phục nỗi lòng, ý không vui nói, "Lại làm sao vậy?"

Lại còn làm sao vậy? !

Nằm ở trong lòng ngực của hắn như đi vào cõi thần tiên, còn dám hỏi hắn làm sao vậy?

Lệ Tước Phong xoay người một cái, đem cô đè dưới thân, một tay kê đầu cô trên sofa, một tay xoa bóp trên người của cô, hơi thở cực nóng cắn nuốt cô, "Cố Tiểu Ngải, cô đang suy nghĩ gì? !"

"Không nghĩ cái gì cả." Cô vô tội nói, cô đẩy lồng ngực rắn chắc của hắn ra nhưng chẳng ăn thua gì, đành phải buông ra, ủy khuất nói, "Anh đè tôi đau ."

Cô biết, Lệ Tước Phong thích xem bộ dáng yếu thế của cô.

Quả nhiên, thấy bộ dáng của cô như vậy, Lệ Tước Phong buông cô ra, tầm mắt dừng lại trên bộ phận đầy đặn của cô dưới cổ áo, trêu tức cười, "Xem lại, hắn là so với phía trước có phát triển hơn, đều do công của tôi."

So với phía trước có phát triển hơn. . . . .

Cố Tiểu Ngải cúi đầu liếc liếc mắt vào cổ áo chính mình, mặt đỏ lên, "Luru mạnh!"

"Cố tiểu thư."

Giọng nói của bảo mẫu truyền đến, Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, bảo mẫu mặc trang phục màu trắng cầm một ly rượu lạnh mang tới.

"Ta không muốn uống. . . . ." Cố Tiểu Ngải đang muốn cự tuyệt liền nhìn đến trên mặt ly rượu là một chiếc nhẫn, viên ngọc trắng hình giọt nước, không có ngọn đèn tôn nhau lên, cũng tỏa ra ánh sáng rọi loá mắt.

Một chiếc nhẫn bằng đá quý vừa xuất hiện đã hấp dẫn mắt người.

Bảo mẫu cười nói, "Cố tiểu thư, đây là quà tặng Lệ tiên sinh mang từ Nhật Bản về."

Quà tặng? Lệ Tước Phong tặng quà?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lệ Tước Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lệ Tước Phong tùy ý ngồi ở sofa, hất cằm lên, tóc ngắn sạch sẽ, mang theo một chút cuồng vọng cùng kiêu ngạo bẩm sinh, vẻ mặt ngạo mạn, cao cao tại thượng.

Thần thái kia giống như bỏ thí.

"Lệ tiên sinh." Bảo mẫu đem khay đến trước mặt Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong từ ly rượu trong khay lấy chiếc nhẫn ra, một tay nắm tay mềm mại của cô, lóe hào quang nhẫn hướng ngón áp út của cô đeo vào

Trong chớp mắt, Cố Tiểu Ngải không hề nghĩ ngợi đưa tay nắm lại thành quyền, tránh né qua, tay Lệ Tước Phong cầm nhẫn khựng lại giữa không trung.

"Sao?" Lệ Tước Phong không hồn giật nâng mắt lên, đáy mắt xẹt qua một tia hung ác nham hiểm.

"Tôi. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm cái nhẫn kia ghen lò, sau một hồi vòng vèo, thần nhiên hỏi, "Lệ Tước Phong, anh có biết ý nghĩa của chiếc nhẫn không?"

Tay cô còn bị hấn nắm lấy.

Muốn hấn giảng giải ý nghĩa của chiếc nhẫn sao?

Hung ác nham hiểm dần dần biến mất, Lệ Tước Phong cảm thấy hứng thú nhũn mề, "Nói tiếp."

Cố Tiểu Ngải rút tay về, tay cầm chiếc nhẫn thả lại trong ly rượu, nghiêm túc nói, "Nếu anh không có hứng thú với phụ nữ nào đó, vĩnh viễn đừng đưa cô ấy nhẫn, như vậy chỉ có gia tăng hiểu lầm."

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm chiếc nhẫn bị thả lại ly rượu, không giận ngược lại cười, khoe môi gọi lên một chút tà khí, "Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ tôi trao cô nhẫn là để cầu hôn sao?"

"Hả?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

Là cô nói chuyện có vấn đề hay là năng lực lý giải của hấn có vấn đề.

Vì sao mỗi lần cô nói như thế hấn đều có thể lý giải thành các loại ý tứ khác?

"Lệ gia nhà cao cửa rộng không phải người phụ nữ nào cũng đều có thể bước vào được." Lệ Tước Phong nói xong lại một lần nữa cường ngạnh kéo tay cô qua, đem nhẫn đeo vào, phóng tới bên môi vừa hôn, "Bất quá chỉ cần cô ngoan, tôi không thể chán cô nhanh như vậy."

Cho tới nay, đây là hứa hẹn lớn nhất của hấn đối với phụ nữ.

Mà cô. . . . . chẳng qua chỉ là nhân tình của hấn, giảng giải ý nghĩa của chiếc nhẫn một cách trịnh trọng thì thật là chuyện lạ.

Ánh sáng của chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô tỏa ra lóa mắt, giống như một trận áp lực không hiểu được quán lấy cô.

Cố Tiểu Ngải biểu cảm có chút cứng ngắc, gian nan xả ra một chút tươi cười, "Đẹp lắm."

Tên nam nhân trước mặt sao không đi chứ, đỡ lại phải có mâu thuẫn.

Nói thực ra, cô ước gì hấn lập tức chán ngấy cô, loại quan hệ nhân tình này quá mức nom nớp lo sợ, cũng quá là nguy hiểm, duy trì càng lâu, cơ hội bị bại lộ với ba và cậu cô càng lớn. . . . .

"Đương nhiên, là tôi chọn mà." Lệ Tước Phong tâm tình tốt lên, trực tiếp kéo cô từ trên sofa xuống, "Đi, dẫn cô đi mua xe."

Cố Tiểu Ngải liếc mắt qua TV một cái, trên màn ảnh đã chuyển sang tin tức khác, không có gương mặt quen thuộc của Sở Thế Tu nữa.

*****

Chỉ cần thuận theo tính tình của Lệ Tước Phong, chỉ cần hấn vui, tin tức độc nhất vô nhị của phim《giết》trực tiếp ném cho cô đi lấy, tòa soạn có hấn chiếu cố càng không có người dám phá.

Lúc trước để lại thẻ cho cô, bây giờ lại dẫn cô đi mua xe.

Lệ Tước Phong cuối cùng tuyên cho cô chiếc xe (BMW) màu đỏ sang trọng, phong cách tinh xảo, cố Tiểu Ngải rất muốn cự tuyệt, cô không nghĩ lãng phí tài lực đi giải thích cùng cậu, mọ về chiếc xe.

Đáng tiếc tính cách Lệ Tước Phong. . . . .

Đến lúc đó chỉ có thể đem xe này đậu ở bãi đỗ xe hàng năm.

Một cô gái khác tay cũng đeo nhẫn đi ra mở cửa xe thể thao, cực kỳ giống cô. . . . . một loại nhân tình không thể đưa ra ánh sáng.

Mua xe xong, Lệ Tước Phong lại mang cô đi mua trang phục, làm kiểu tóc, vẩy ngọc nhũ vàng ở ngực, rất tinh xảo khéo léo, làm cho cô thoạt nhìn thực dịu dàng động lòng người.

Lệ Tước Phong không cho phép cô trang điểm.

Làn da cô tốt lắm, trắng nõn sạch sẽ, một khi trang điểm dù chỉ là một chút, cả người đều thoạt nhìn có vẻ lằng lơ, thế tục, Lệ Tước Phong ghét bỏ vô cùng.

"Thử lại bộ này." Trong cửa hàng trang sức, Lệ Tước Phong ngồi ở một bên, chỉ huy cô phục vụ thay bộ trang sức khác.

Dưới ánh đèn độc đáo, ánh sáng vòng cổ tỏa ra trên cổ cô, giá trị xa xỉ, Cố Tiểu Ngải nhìn chính mình trong gương, quay đầu nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Giống như nhà giàu mới nổi, có thể không mang trang sức được không?"

Nhìn cách ăn mặc của mình trong gương cô lại nhớ về thời thơ ấu.

Khi đó, công ty bà cô rất phát triển, mẹ là một điển hình của bà chủ gia đình, mỗi ngày đều không ngừng thay đổi cách ăn mặc cho cô.

Tuổi cô còn nhỏ nhưng đã phân biệt được hàng hiệu. . . . .

Về sau, cái gì cũng bị mất, cô từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, đừng nói hàng hiệu, ngay cả trang phục hồng rồi cũng phải mặc lại.

Cô đã trải qua chín năm như vậy, thói quen, thật sự đã muốn thành thói quen.

"Cô không phải thích đám người xa xỉ sao?" Lê Tước Phong phản đối, "Không cần ở trước mặt tôi giả bộ."

Như thế nào liền nhận định là cô giả bộ?

Cố Tiểu Ngải nhìn gương mặt anh tuần biểu cảm của hắn, lời của hắn rõ ràng là cố ý.

Đúng vậy, cô ở trong mắt của hắn không phải là vì hư vinh tiền tài bán đứng chính mình sao.

Không cùng hắn tranh chấp, đem lời nói ác độc ép chính mình nuốt vào, Cố Tiểu Ngải xoay người đi ra ngoài.

Đến khách sạn, thấy chỗ đặt trước không phải ghế sofa cũng không gần cửa sổ, Lê Tước Phong sắc mặt thật không tốt, "Cô đặt trước khi nào?"

. . . . . Cô mới vừa đặt chỗ, có người bố trí sẽ không sai lầm rồi.

Cố Tiểu Ngải nói thầm trong lòng, trên mặt lộ ra hoà nhã tươi cười, tay kéo khuỷu tay hắn, "Đến thì cũng đã đến rồi, đi thôi."

Tầng một của khách sạn này là nhà hàng Pháp, tầng hai cho tình nhân, ở một góc tối, một người thổi Saxo thực tao nhã.

Cố Tiểu Ngải cùng Lê Tước Phong ngồi xuống, nhân viên phục vụ rượu đỏ trước.

Ngồi đối mặt nhau, ánh sáng nến làm nổi bật mặt hai người.

Ánh mắt Lê Tước Phong từ đầu đến cuối dừng ở trên người cô, con ngươi rất sắc, "Một hồi đi theo tôi."

"Vâng." Cố Tiểu Ngải xả ra một chút tươi cười, bỗng nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, lần đầu tiên ăn tối dưới nến, đối tượng lại là Lê Tước Phong.

Công tâm mà nói, Lê Tước Phong diện mạo không kém, thậm chí là một nam nhân tốt, dáng người cao lớn, hình dáng không thể soi mói, hai mắt mê người, mũi cao, môi kêu gọi. . . . .

"Lê tổng." Giọng nói nũng nịu trong phòng ăn im lặng vang lên.

Cố Tiểu Ngải nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy một phụ nữ dáng người cao gầy đầy đặn cùng một nam nhân mặc tây trang đi tới, người phụ nữ tiến lên liền ngồi ở ghế Lê Tước Phong nhiệt tình ôm hắn.

Nữ nhân này Cố Tiểu Ngải muốn không biết cũng khó, trước mắt là ngôi sao điện ảnh và ca sĩ quốc tế Tô Hiền Hiền, mà nam nhân chính là người chồng đại gia thứ hai của cô Trần Quang, hôn sự của hai người lúc trước được làm cao điệu lên rất nhiều.

"Thật khéo được gặp Lê tổng trong này, không ngại hai vợ chồng tôi ngồi cùng chứ?" Tô Hiền Hiền rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống.

Trần Quang có chút cung kính hướng Lê Tước Phong nói, "Lê tổng, không khách khí."

"Trần thiếu gia, mời ngồi." Lê Tước Phong bụng ly rượu đỏ nhấp một ngụm, tầm mắt u ám nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải không rõ hắn muốn truyền thông điệp gì, cũng không muốn hiểu, đơn giản cứ thế cúi đầu bít tết. . . . .

Tô Hiền Hiền mặc một chiếc váy thấp ngực màu tím, bộ ngực trắng tuyết như ẩn như hiện, miêu tả sinh động, làm tôn lên vẻ hấp dẫn của cô rất nhiều.

Một bữa cơm, Tô Hiền Hiền không ngừng hỏi thăm Lê Tước Phong chuyện phim ảnh, lại dốc sức gợi ý hợp tác với chồng cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Trái lại Trần Quang cũng có chút xấu hổ, ăn không được tự nhiên.

Khăn tay rơi xuống sàn, Cố Tiểu Ngải cúi người nhặt lại, dưới khăn trải bàn thanh lịch Tô Hiền Hiền bỏ giày cao gót ra, chân mang vớ tơ tằm dài, mũi chân cọ cọ chân nam nhân ngồi bên cạnh, một đường hướng lên trên. . . . .

Mà nam nhân kia ngồi yên không nhúc nhích, tùy ý để cô cọ ma sát . . . . .

Hiển nhiên, nam nhân này không phải Trần Quang, mà là Lê Tước Phong.

. . . . .

Cái gọi là người tăng lớp trên lại lộ bộ mặt thật dưới gầm bàn.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn nôn, ngồi thẳng thân thể nhưng lại lạnh nhạt, giống như cái gì cũng chưa thấy qua, tiếp tục cúi đầu ăn.

Nhưng mà dù cho gan ngỗng hay bò bít tết vào trong miệng cô cũng trở nên vô vị, thậm chí làm cô càng ngày càng buồn nôn.

"Tôi đi toilet." Lê Tước Phong đứng lên, giọng nói lạnh lùng, liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, sắc mặt có chút khó chịu.

Cố Tiểu Ngải không hiểu hắn có gì mất hứng, nhìn bóng lưng hắn rời đi có chút không hiểu.

Chỉ chốc lát sau, Tô Hiền Hiền cũng đứng lên, xin lỗi hướng cô cười cười, "Thật ngại quá, tôi đi trang điểm lại."

Trên bàn chỉ còn lại cô cùng Trần Quang, hai người không quen không có gì nói, chỉ im lặng ăn.

Thời gian từ từ trôi qua, hai người kia cũng chưa trở về, rất nhiều chuyện không cần nói rõ, người trưởng thành đều hiểu được.

Trần Quang dần dần bất an, thỉnh thoảng nhìn thời gian trên cổ tay, biểu tình càng ngày càng không kiên nhẫn, một chân đã muốn vươn ra khỏi bàn, giống như tùy thời rời đi.

Trước khi anh ta đứng lên, Cố Tiểu Ngải thông minh đứng lên trước, mỉm cười lễ phép nói, "Tôi cũng đi toilet."

Trần Quang đành phải thu hồi chân, ngồi lại, "Được, giúp tôi nhìn xem Hiền Hiền như thế nào vẫn chưa trở lại."

"Được." Cố Tiểu Ngải đi đến toilet nữ, không thấy Hiền Hiền trang điểm lại ở trong đó, vừa đi ra ngoài, ở cuối một góc, thân hình nam nhân to lớn đè nặng lên thân thể đầy đặn của nữ nhân hôn thiên miên.

"Lê tổng, gần đây sao không thấy đến tìm em? Người ta rất nhớ anh. . . . ." Nữ nhân cả người bám trên người hắn, trang phục tuyệt một nửa, phát ra tiếng thờ dục.

Không phải Lê Tước Phong cùng Tô Hiền Hiền còn có ai?

Đón lễ tình nhân?

Thực sự là một ngày châm chọc.

Lấy điện thoại di động ra, Cố Tiểu Ngải bình tĩnh nhìn đôi nam nữ quần quýt si mê bám gọi Lê Tước Phong, Lê Tước Phong buông Tô Hiền Hiền ra, cầm lấy di động nhận lấy nhưng không nói gì.

Nhưng cô nghe được tiếng hít thở phập phồng của hắn, dường như rất bất mãn.

Cô có phải có lỗi khi quấy rầy hắn cùng Tô Hiền Hiền thiên miên?

"Chồng cô ta đã chờ đến sốt ruột rồi." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, giọng điệu có chút châm chọc, sau đó không đợi hắn nói chuyện liền cúp điện thoại.

Dường như phát hiện ra, Lê Tước Phong quay đầu lại, mắt như chim ưng nhìn chằm chằm cô.

Tô Hiền Hiền lại không bỏ qua mà dán lên người hắn, môi đỏ mọng muốn hôn môi hắn, khó hiểu hỏi, "Làm sao vậy Lê tổng?"

Nam nữ trong lúc đó đã tràn ngập hơi thở tình dục.

Cố Tiểu Ngải hướng hắn cười cười, xoay người trở về chỗ ngồi.

Lần này, Lê Tước Phong cùng Tô Hiền Hiền rất nhanh lần lượt trở về, Lê Tước Phong vẻ mặt lạnh nhạt, trong mắt lưu lại ánh lửa giận dữ, hung hăng nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải vẻ mặt lạnh nhạt.

Tô Hiền Hiền vẫn như cũ nói chuyện thân thiện, nếu không phải mỗi cô ta hơi hơi sưng lên, Cố Tiểu Ngải thật không tin những gì mình đã nhìn thấy . . . .

"Đúng rồi, chủ nhật này tôi tổ chức buổi bán đấu giá từ thiện, rất vui nếu Lê tổng đến tham dự." Trần Quang cũng hồn nhiên như chưa phát hiện ra điều gì, khiêm tốn rút ra thiệp mời đưa cho Lê Tước Phong.

Lê Tước Phong lạnh lùng nâng mắt lên, vẫn chưa tiếp nhận.

Tô Hiền Hiền thấy thế cười nói, "Tôi biết Lê tổng xưa nay chưa có tiền lệ xuất hiện trước truyền thông, nếu Lê tổng nhận lời, chúng tôi sẽ cự tuyệt giới truyền thông."

Nói xong, Tô Hiền Hiền tiến thân hình đẩy dĩa đến bên Lê Tước Phong, ngực mềm mại dường như muốn dán lên cánh tay hắn.

Trần Quang mặt nhất thời trắng ra, hai tay nắm chặt tấm thiệp mời, lại chưa nói một câu, toàn bộ làm như không thấy.

Quan hệ ba người thật phức tạp a . . . .

Lê Tước Phong, ngay cả phụ nữ đã có chồng cũng không buông tha, đôi lòng sung chất cũng ăn mà.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc ăn bít tết, im lặng nhìn một màn thú vị này.

"Cố Tiểu Ngải, lấy thiệp mời." Lê Tước Phong bỗng nhiên đem chuyện chuyển dời đến trên người cô.

Khẩu khí có chút thân mật, nhưng càng giống như gọi người hầu.

Vợ chồng Trần Quang cùng Tô Hiền Hiền đồng thời xoay đầu lại nhìn về phía cô.

Trong mắt Tô Hiền Hiền đổ kị, cùng cảm hận giống như Liễu Từ Mật, Quan Nana không có sai biệt, mỗi đồ mọng lại mang theo ý cười, thân mật hỏi, "Cố tiểu thư là bạn gái Lê tổng sao?"

. . . . .

Bạn gái Lê Tước Phong sao?

Một từ mới mẻ giống như quang minh chính đại.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt liếc sắc mặt của Lê Tước Phong, chưa trả lời, chính là trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

"Cố tiểu thư. . . . ." Tô Hiền Hiền không cam lòng lại muốn truy vấn.

"Trần tiên sinh, thiệp mời đưa tôi là được rồi." Cố Tiểu Ngải hướng Trần Quang giả nờ nụ cười một chút, tiếp nhận thiệp mời bỏ vào trong túi, sau đó bình tĩnh tiếp tục ăn bít tết .

". . . . ." Bị đánh chặn đứt Tô Hiền Hiền cũng không hỏi lại nữa, chỉ có thể từ bỏ.

Lê Tước Phong đậy mắt che kín vẻ lo lắng.

*****

Trở về trong xe, điều hòa ấm áp làm cho Cố Tiểu Ngải có chút buồn ngủ, liền tựa lưng vào ghế ngồi im lặng nhắm mắt lại.

Xe thể thao đột nhiên dừng ở một cái ngõ nhỏ, chung quanh một mảnh tối đen, ngay cả đèn trên xe đều tắt.

"Làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải sững sờ mở mắt ra, còn chưa tới Thiển Thủy Loan.

"Cô đều thấy được sao?" Giọng nói Lê Tước Phong hung ác nham hiểm ở trong xe vang lên, áp lực tức giận.

Không có bật đèn, Cố Tiểu Ngải thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra liền thân nhiên đáp lại một tiếng, "Ừ", phát hiện từ lúc

roi khăn tay."

"Cứ như vậy?" Lệ Tước Phong lại hỏi, giọng nói trầm thấp, tay tháo dây an toàn.

Cố Tiểu Ngải còn không hiểu rõ tính khí hắn thay đổi có chút kỳ quái, tưởng hắn khó chịu khi cô quấy rầy đến bọn họ, không khỏi giải thích, "Chồng cô ta thực sự chờ rất sốt ruột, nếu sơ suất ngày mai nhất định sẽ bị đăng lên báo, tôi bắt buộc phải gọi điện thoại cho anh."

Cô làm như vậy có tròn phân sự nhân tình không?

Nhìn thấy chủ mình cùng người đàn bà khác hôn nhau còn đứng lúc gọi điện thoại mặt báo.

Tuy rằng, cô chỉ là sợ đến lúc đó mình cũng thành nhân vật xấu. . . . .

"Tôi đây có phải nên cảm ơn cô không?" Lệ Tước Phong lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, tiếng nói lạnh lùng có chút đáng sợ.

Cố Tiểu Ngải còn không có trả lời, thân thể Lệ Tước Phong đã nhào qua, tay ôm chặt lưng của cô, môi cực nóng để lên môi cô, mang theo khiêu khích cắn môi của cô.

Hắn như thế nào tùy thời tùy chỗ đều có thể phát dục!

Cố Tiểu Ngải phản cảm muốn đẩy hắn ra, vẫn như cũ không làm nên chuyện gì, ngực hắn thật sự rộng lớn, bị hắn đè nặng căn bản không có chỗ có thể trốn, bị bắt thừa nhận nụ hôn nóng rực của hắn.

Vừa nghĩ tới hắn vừa mới còn cùng Tô Hiền Hiền hôn ở trong góc, Cố Tiểu Ngải liền cả người nổi cả da gà, giãy dụa quay mặt né tránh nụ hôn của hắn.

Ý né tránh lại quá rõ ràng.

Ngay sau đó vài lần dây dưa xuống dưới cũng chỉ là hôn đến mặt của cô, cô tựa như đang tránh né vì khuôn bệnh, lông mày gắt gao nhăn mặt, giống như đang chịu cực hình.

Lệ Tước Phong mở đèn xe, cánh tay dài vung lên, đem cửa xe mở ra, nổi giận gầm lên một tiếng, "Cút!"

Thanh âm hắn rống giận như bệnh nhân tâm thần.

Đột nhiên có ánh sáng làm cho Cố Tiểu Ngải rất không thích ứng.

Khi Lệ Tước Phong vẫn ở trên người cô, không có động tác dư thừa, mặt lạnh lợi hại, môi nhếch, ánh mắt khiếp người từng mắt cô, có chút khát máu, hận không thể đem cô đục khoét hết thảy.

Mỗi lần phát hỏa đều phát ly kỳ quỷ dị như vậy.

Dẫn cô đi làm cái gì? Luôn làm cho hắn tức chết đi?

Có lẽ cô may mắn, may mắn cô không yêu hắn, nữ nhân hắn yêu nhất định sẽ bị tính khí thay đổi thất thường của hắn tra tấn rất thâm.

"Biết rồi, tôi sẽ đi." Không nghĩ rồi rầm đi xuống, Cố Tiểu Ngải phản ứng bình thản nói, tay đẩy hắn ra xuống xe.

Dù sao cô cũng không muốn cùng loại nam nhân lạm dụng này dây dưa nữa, trên môi của hắn thậm chí. . . . . còn mang theo mùi son môi của Tô Hiền Hiền, trên người phát ra mùi nước hoa của Tô Hiền Hiền.

Vừa ra xe, gió ban đêm lạnh lẽo lập tức thổi tới, lạnh đến tận xương.

Cố Tiểu Ngải sợ lạnh chà xát cánh tay, nhìn hai bên xung quanh.

Có làm hay không? Nam nhân này đem xe chạy đến cái chỗ quái quỷ gì đây, ngõ nhỏ tối tăm tắt đèn? Cô muốn trở về như thế nào?

Nhìn bộ dáng cô suy nghĩ đường ra, Lệ Tước Phong cảm giác một cổ nóng giận ở ngực hung hăng thiêu cháy, cô ngay cả cầu xin tha thứ trong lời nói cũng chưa từng nói qua!

Cô cũng căn bản không biết hắn vì sao phát hỏa.

Đem xe nhanh chóng chạy ra ngõ nhỏ, đem hình ảnh thân hình mảnh khảnh kia ra khỏi tầm mắt.

Nếu không phải Tô Hiền Hiền bỗng nhiên đến gây chuyện làm cho hắn phát nhục dục, nếu không phải hắn đột nhiên muốn thử thái độ Cố Tiểu Ngải xem . . . . .

Hắn cũng không biết qua nhiều ngày như vậy, Cố Tiểu Ngải vẫn là hoàn toàn không đem hắn để vào mắt.

Cô còn có thể bình tĩnh tự nhiên gọi điện thoại nhắc nhở hần.

Cô còn có thể cười cùng hần quay về biệt thự, nằm ở dưới thân hần hầu hạ.

.....

Nói cái gì khen nhần đẹp lắm, muốn nướng bánh bích quy cho hần đem đi Nhật Bản, nhìn thấy hần xuất hiện ở nhà trẻ còn dùng pháo hoa cảm ơn. . . . .
Tất cả đều là giả .

Tất cả đều là một bộ làm qua loa lấy lệ.

Được lắm, Cố Tiểu Ngải.

Cho tới bây giờ chỉ có hần gặp dịp thì chơi, hần cư nhiên cũng bị cô chơi một phen, hần còn đắc chí nghĩ đến nữ nhân như vậy rất dễ dàng chinh phục, căn bản chính là ở trước mặt hần diễn trò thôi.

Tốc độ xe đột nhiên tăng tốc.

Xe thể thao chạy như gió trên đường quốc lộ.

"Cố Tiểu Ngải! Cô rất gan dạ!"

"Ba ——"

Lệ Tước Phong gầm nhẹ một tiếng, một quyền đánh lên tay lái, ánh lửa trong mắt phụt ra đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Gặp quý, Lệ Tước Phong rút cuộc thể nào lại đem xe chạy đến đây? Chỗ này là chỗ nào? Ngõ nhỏ? Ngõ?

Trên người cô còn mặc váy cúp ngực, ngay cả áo khoác cũng không có, gió đêm thổi tới lạnh lẽo cô có chút e dè.

Chân mang giày cao gót Michael 8 phân, chỉ có thể đi ra ngoài đón xe taxi .

Cố Tiểu Ngải xoa xoa tay sờ soạng đi ra ngõ nhỏ tối như mực, vừa đi vừa suy nghĩ đường lớn ở đầu thì bỗng nhiên đèn xe chiếu tới, ngay sau đó là tiếng vang dừng xe.

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải căn bản không kịp chạy, cả người bị đâm ngã trên mặt đất, ma sát trên đường dài, máu tươi từ đầu gối cùng khuỷu tay ồ ồ mà ra, đau đến độ cô thiếu chút nữa kêu lên.

Đáng chết, cô đều không có chú ý xe.

Một người đàn ông trên xe xa hoa lao xuống, đi xuống liền hướng cô hùng hùng hổ hổ, "Cô đi đường không có mắt sao, ở trên đường cô đi bừa bãi cái gì."

Làm sao có thể có tài xế vô lý như vậy.

Cô hôm nay gặp phải xui xẻo quá lớn, trước bị Lệ Tước Phong lỡ mắng bỏ xuống xe.

"Anh chạy nhanh như vậy làm gì? ! Cũng không nhìn xem bên cạnh có người hay không sao?" Cố Tiểu Ngải tức giận đến độ ngồi dưới đất lý luận, ngẩng đầu một cái chớp mắt ngăn cả người, lái xe này. . . . . Không phải Du Đoàn ngày đó ở nhà trẻ nhìn thấy sao?

Đi theo bên cạnh Sở Thế Tu, lại nghe theo vị hôn thê Lương Noãn Noãn.

Cô nhớ rõ rãnh mạch.

Nói như vậy, ngồi trên xe là. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn về phía đèn xe sáng như ban ngày, gương mặt một mảnh trắng bệch, ngay cả trên người đau đớn đều đã quên.

Dư Đàm là một người đàn ông hơn 30 tuổi, nhìn thấy Cố Tiểu Ngải cũng sửng sốt, "Cô. . . . ."

Nữ nhân này như thế nào nhìn quen mắt như vậy ?

Dư Đàm nhanh nhẹn trong túi tiền lấy ra ảnh chụp, qua ánh sáng đèn xe có vẻ người ngồi dưới đất là Cố Tiểu Ngải, không khỏi chấn động, lắp bắp nói, "Cô. . . . . cô. . . . . cô. . . . . cô không phải. . . . ."

Ảnh chụp từ trong tay của hắn rớt xuống.

Cố Tiểu Ngải thấy rất rõ ràng, là cô năm ấy lần đầu chụp hình.

"Làm sao vậy Dư Đàm? Bồi thường ít tiền là được." Cửa kính xe phía sau mở xuống, truyền đến tiếng nói một người phụ nữ tuổi còn trẻ, "Thế Tu uống rất say, rất không thoải mái, chạy nhanh về nhà."

Là giọng nói của Lương Noãn Noãn.

Ngồi trên xe quả nhiên là Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn.

Hôm nay. . . . . Bọn họ đính hôn.

Ông trời giống với cô hay sao? Cùng một ngày Sở Thế Tu đính hôn, cô bị xe của anh ta đụng vào.

"Đã biết, Lương tiểu thư." Nghe được giọng nói của Lương Noãn Noãn, Dư Đàm vội vàng lên tiếng, không kịp nhấc ảnh chụp Cố Tiểu Ngải trên mặt đất, khẩu khí kiêu ngạo nói, "Cô muốn bao nhiêu tiền? Cầm đi nhanh lên!"

"Tê ——"

Động tác của hắn thô lỗ không chịu nổi, động đến miệng vết thương trên cánh tay cô.

"Buông!" Cố Tiểu Ngải đau đến mức đứng đều không vững, bị tay cứng rắn của hắn kéo cô đau đến tận xương tủy, không khỏi tức giận nói, "Bỏ tay bẩn thỉu của anh ra!"

Dư Đàm bị mắng đến tức giận, hận không thể dạy dỗ cô một chút, "Cô mắng ai? ! Không biết phân biệt ——"

"Rút cuộc sao lại thế này?" Cửa xe bị đẩy ra, Lương Noãn noãn mặc một bộ váy cưới ngắn Lace màu trắng bước xuống xe, lộ ra hai chân dài.

Lúc nhìn thấy Cố Tiểu Ngải trong chớp mắt, Lương Noãn Noãn xinh đẹp trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Giây tiếp theo, đèn xe bị cô tắt đi.

Động tác sột ruột này Cố Tiểu Ngải thấy muốn cười.

Liền như vậy sợ Sở Thế Tu nhận ra cô sao?

Sau khi tắt đi đèn xe sau, Lương Noãn Noãn mới nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt khinh miệt cao ngạo nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Nếu vị tiểu thư này không chịu từ bỏ ý đồ, Dư Đàm, người cùng cô ta đi cục cảnh sát một chuyến, tôi lái xe về trước."

"Vâng, Lương tiểu thư." Dư Đàm cung kính đáp.

Cố Tiểu Ngải thủy chung không nói gì, lẳng lặng nhìn Lương Noãn Noãn, chỉ có sắc mặt tái nhợt.

Lương Noãn Noãn lại thâm sâu liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái mới ngồi trở lại trong xe, khởi động xe chậm rãi lái đi.

Mặt sau cửa kính xe không có đóng, Sở Thế Tu mặc áo bành tô màu trắng cúi đầu ngồi, Khuôn mặt nho nhã anh tuấn bởi vì uống rượu mà có chút phỉếm hồng.

Cố Tiểu Ngải xem mất thần, ngờ ngác dõi theo hắn, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Trong xe gặp cô thoáng qua trong nháy mắt ——

Sở Thế Tu lấy tay ấn mi tâm ngừng đầu lên, tựa hồ muốn đóng cửa xe, một đôi mắt híp lại nhìn thấy cô qua cửa sổ trong nháy mắt khiếp sợ trọn to, không dám tin tưởng mắt cô.

Cố Tiểu Ngải không nghĩ tới Sở Thế Tu đột nhiên xoay đầu lại, nhất thời cũng ngờ ngẩn, trong óc trống rỗng, ngờ ngác nhìn hắn.

"Ngải Ngải. . . . ."

Cô nghe được tiếng nói dịu dàng trời sinh của anh ta vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Ngài Ngài. . . . ."

Cô nghe được tiếng nói dịu dàng trời sinh của anh tôi vang lên.

Thật nhanh bị gió phát tán đi.

Thân mình Cố Tiểu Ngài bị Dư Đàn bên cạnh hung hăng đẩy mạnh, chân lão đảo, cả người bị đẩy mạnh vô bên trong hẻm, đau đến độ khung xương cô như muốn tan ra, nước mắt liền như vậy rớt xuống.

Thời điểm bị xe đụng phải không khóc, ngược lại hiện tại cô lại khóc.

"Không được nói!" Dư Đàn trừng mắt cảnh cáo cô.

"Ngài Ngài!"

Tiếng la Sở Thế Tu vội vàng không ngừng truyền đến.

Cố Tiểu Ngài cơ hồ muốn đáp lại, gió lạnh thổi vào miệng vết thương đau đến mức làm giọng nói cô ngưng lại, cô rất chặt vật . . . . .

Chặt vật đến nỗi. . . . . không mở miệng được.

"Thế Tu anh uống hơi nhiều rồi." Lương Noãn Noãn sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn là nhẫn nại nói, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm kính chiếu hậu.

Nhìn đến Sở Thế Tu căn bản không có nghe lời của cô, cơ hồ muốn đẩy cửa xe đi xuống, Lương Noãn Noãn tăng tốc chạy nhanh ra ngoài, bên môi gian nan lộ vẻ ôn hòa tươi cười, "Người nọ không phải Cố Tiểu Ngài, anh nhìn nhầm rồi. Trở về nghỉ ngơi tốt một lát đi."

"Cô ấy là Ngài Ngài." Sở Thế Tu từ cửa kính xe ló đầu ra, chỗ vừa rồi chỉ còn lại một mảnh tối đen.

Hình ảnh hết thấy thực giống như ảo ảnh.

Gương mặt tái nhợt kia là do hấn mơ hồ sao?

Thực sự là hấn ảo giác sao? Là do hấn rất nhớ sao?

Không có khả năng, nhất định là Ngài Ngài, sẽ không sai, Sở Thế Tu một tay đặt trên cửa kính xe, "Dừng xe".

"Thế Tu, ngày này năm sau anh cũng sẽ ở bên cạnh em chứ?" Lương Noãn Noãn bỗng nhiên cười nói, chìa bàn tay đến, nhẫn kim cương trên ngón áp út rõ ràng xác minh quan hệ hai người bọn họ.

Lương Noãn Noãn là một phụ nữ thông minh, cô cũng không cố ý gạt bỏ địa vị của Cố Tiểu Ngài ở trong lòng Sở Thế Tu, nhưng cô biết thế nào mới có thể xúc động đáy lòng hấn mềm mại.

Hấn cùng cô đã đính hôn.

Tay dài trắng nõn đặt trên kính xe quả nhiên dừng lại, chậm rãi thu trở về, Sở Thế Tu miễn cưỡng ngoéo môi một cái, lộ ra một chút tươi cười, ôn hòa đảm bảo, "Đúng vậy, mỗi năm đều như vậy."

Phong cảnh hai bên đường nhanh chóng thụt lùi.

Giống như thời gian lúc trước, thời gian qua nhanh.

Một năm kia, ở trước bậc thềm nhà trẻ một cô nương mới lớn, trịnh trọng nói với hấn, "Tốt, về sau sinh nhật A Tu em cùng anh đón."

Nhớ tới, xa như vậy. . . . . Lại gần như vậy.

Một năm kia hần nghỉ phép trở về, công ty Cổ thị tuyên bố phá sản, Cổ gia cửa nát nhà tan, Cổ Tiểu Ngải. . . . . Không thấy đâu, hần tìm suốt chín năm, đợi chín năm rồi.

Hần tìm suốt chín năm, đợi chín năm rồi.

Mãi cho đến lúc hần đính hôn, hần vẫn không thể nào tìm được cô.

Ngải Ngải, rốt cục em ở nơi nào?

Còn. . . . . nhớ tới anh không?

Trăm ngàn lần. . . . . Đừng quên anh đi.

*****

Trong lúc còn nhìn Sở Thế Tu chưa tỉnh táo lại, Cổ Tiểu Ngải đã bị Dư Đàm dẫn đến cục cảnh sát gần nhất.

Hai viên cảnh sát miễn cưỡng nhìn bọn họ, tầm mắt cuối cùng dừng ở cả trên người bị đả thương của Cổ Tiểu Ngải, về mặt tự cho là hiểu rõ thân sắc, "Thế nào? Tổ cáo nam nhân này cướp tiền hay là cướp sắc? !"

Cổ Tiểu Ngải lạnh lùng liếc Dư Đàm một cái, "Hần không xứng."

"Cô nói cái gì!"

Dư Đàm mắng to một tiếng, từ trong túi tây trang lấy ra một giấy chứng nhận để tại trên bàn làm việc cảnh sát, "Đồng chí Cảnh sát, là tôi muốn tố cáo cô ta! Không phải cô ta tố cáo tôi!"

". . . . ."

"Tôi muốn tố cáo cô ta đi bữa bãi trên đường quốc lộ đâm lên xe thiếu gia nhà tôi!"

". . . . ."

Cô cố ý dùng máu thịt đâm lên xe bọn họ sao? Cô có bệnh sao.

Cổ Tiểu Ngải không nói gì nhìn Dư Đàm liếc mắt một cái, khắp khiêng đi đến ghé bên cạnh ngồi xuống, chuẩn bị chờ Dư Đàm nói đổi trắng thay đen.

Cục cảnh sát, cô không chỉ đã tới một lần.

Thời điểm ba cô gặp chuyện không may, cô đi theo cậu đến nộp tiền bảo lãnh, nhưng không cho bảo lãnh.

Qua vài ngày, ba bị bộ phận kiểm tra mang đi, sau đó liền bị bỏ tù .

Lúc mẹ cô mất tích, cô đi theo cậu báo án, không bao lâu, cục cảnh sát báo lại, đã phát hiện thi thể mẹ cô nhảy lầu tự tử.

Cục cảnh sát.

Là một nơi không rõ ràng.

Là nơi bắt đầu cơn ác mộng của cô chín năm trước .

"A, Dư tiên sinh là người của Sở gia sao, mau mau mau, ngồi xuống một chút."

Hai viên cảnh sát đột nhiên lớn tiếng hô lớn lên, sau khi xem qua giấy chứng nhận thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, đứng lên liền lôi kéo Dư Đàm ngồi xuống, "Đến đây, hút thuốc."

Dư Đàm hướng Cổ Tiểu Ngải đắc ý cười cười, lộ ra một hàm răng vàng, "Cho cô không thức thời."

Cổ Tiểu Ngải phản cảm quay đầu.

Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng gì đó.

"Tiểu thư, cô đâm vô xe người khác nhưng lại không bồi thường sao, đi bộ trên đường quốc lộ là cô không tuân thủ luật giao thông."

Hai viên cảnh sát trẻ tuổi hiển nhiên không định buông tha cô, đứng ở trước mặt cô hung thần ác sát nói.

". . . . ."

Cô đã nói cục cảnh sát là một nơi không rõ ràng.

Là cô bị xe đâm cho đến bị thương, trái lại còn muốn cô bồi thường.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Đáng tiếc người ta có ô che chở, không thể không cúi đầu, người làm cô bị thương lại là người của Sở gia.

"Là bọn họ chạy quá tốc độ trên đường, tuyệt đối vượt qua tốc độ cho phép, "Cố Tiểu Ngải nhăn nải nói, "Hơn nữa các người ngay cả kiểm tra xe gây ra tai nạn cũng chưa thử qua, liền nhận định muốn tôi bồi thường sao?"

Chiếc xe kia phòng chừng ngay cả nước sơn cũng chưa trầy xước qua. . . . .

Bồi thường cái gì?

Bồi thường phí cho phanh xe do thắng gấp sao?

"Chẳng lẽ người nhà Sở gia hàm oan cho cô sao?" Viên cảnh sát vẻ mặt khinh thường, một người khác phụ họa theo, "Cũng phải, Sở gia ở C thị là gia đình hùng thế, có phải cô tham một chút tiền kia không?"

Dư Đàm ngồi ở một bên bắt chéo chân hút thuốc, một bên thêm mắm thêm muối, "Chính là như vậy, một chút tiền thôi mà, tùy tiện bồi thường ba mươi vạn được rồi."

"Ba mươi vạn? !"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía Dư Đàm, "Đầu óc người bị đánh đến bị thương rồi sao?"

Bị thương là cô, dựa vào cái gì làm cho cô bồi thường tiền, còn đến ba mươi vạn? Như thế nào không trực tiếp chém giết cô đi!

"Mẹ kiếp !" Dư Đàm kích động đứng lên, chia về phía cô hướng cảnh sát hô to, "Đồng chí cảnh sát, cô ta đe dọa tôi!"

Cô đe dọa hấn sao?

"Dư tiên sinh đừng nóng vội đừng nóng vội, chúng tôi sẽ đem cô ta giam lại."

Hai cảnh sát được thế kéo Cố Tiểu Ngải đi.

"Các người dựa vào cái gì mà giam tôi?" Cố Tiểu Ngải nóng nảy đứng lên, cô không muốn bị giam, loại địa phương quỷ quái này cô một khắc cũng không muốn ở lại, "Tôi muốn tìm người đến bảo lãnh, các người không có quyền giam tôi."

Cô cũng hiểu một chút về quy định nơi đây.

Hai viên cảnh sát nhìn nhau liếc mắt một cái, không dám tiếp tục hành vi kéo mạnh nữa.

Lấy điện thoại di động ra, Cố Tiểu Ngải nhất thời thật không biết tìm ai đến bảo lãnh.

Nhất định không thể tìm cậu, ông ấy sẽ rất lo lắng. Tìm bạn tốt Chu Chi Nghi của cô, người này miệng nói không nhanh, một chút việc nhỏ khẳng định sẽ truyền đến tất cả mọi người đều biết. . . . . Cô không mọi người theo hỏi vì sao lại đến cục cảnh sát.

Bất đắc dĩ, cô có thể tìm người chỉ còn lại có một.

Giống như đêm cô bị nhốt ở nhà trẻ, tới cứu cô chỉ có một người.

Một người có tính khí thay đổi thất thường.

Lệ Tước Phong.

Hiện tại, cô chỉ có thể trông cậy vào hấn .

"Tí tách —— tí tách ——"

Lệ Tước Phong không có cài đặt nhạc chờ, di động truyền tới âm thanh máy móc cứng ngắt. . . . . Một tiếng lại một tiếng. . . . .

"Số điện thoại này tạm thời không liên lạc được. . . . ."

Hắn còn tức giận sao?

Cố Tiểu Ngải chưa từ bỏ ý định lại gọi một lần nữa, tiếng tí tách trong di động thông thả truyền đến, làm cho cô bắt đầu lo lắng. . . . .

Hắn không đến, cô chỉ có thể bị giam.

Máu trên khuỷu tay chảy ra từng giọt trên sàn nhà, cô có chút choáng váng.

Đèn trong phòng trực ban sáng tỏ, Dư Đàm lộ răng vàng cười nhạo nhìn chăm chăm cô.

Hai cảnh sát cũng bắt đầu lộ ra thần thái không kiên nhẫn, "Không có người đến? Vậy phải vào phòng tạm giam cho tỉnh não đi!"

"Các người không có quyền giam tôi!" Cố Tiểu Ngải kích động đứng lên, chưa từ bỏ ý định tay tiếp tục bấm gọi Lê Tước Phong.

"Phanh ——"

Di động từ trong tay rơi xuống, tay vừa động đến miệng vết thương, đau đến mức cô chảy ròng mồ hôi lạnh.

Dư Đàm một cước đá văng di động ra, cao ngạo nói, "Cố tiểu thư, đừng uống phí khí lực, giờ này ngày này còn có người Cố gia như cô dám chống đối Sở gia? !"

"Anh rõ ràng biết tôi là ai đúng không?" Cố Tiểu Ngải đưa tay lau mồ hôi, lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông có dung mạo xấu xí, "Vẫn là nói, tôi xem ra, thiếu gia nhà các người có thể tìm đến xem sao không?"

Không nghĩ tới Cố Tiểu Ngải rõ ràng tâm tư của hắn như vậy, Dư Đàm sửng sốt, trong lúc nhất thời không có thanh âm.

"Đi mau, ít nói nhảm lại, đi tới trại giam!"

Hai cảnh sát đứng lúc đi ra thay Dư Đàm giải vây, không để ý vết thương trên người cô kéo cô đi.

Lần đầu tiên.

Đây là lần đầu tiên Cố Tiểu Ngải bị giam trong trại giam.

Chỉ có đèn ở hành lang, phòng lạnh như băng chỉ có một cái giường cứng rắn, chần chỉ có một cái mỏng manh.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường, nhìn máu tươi trên hai đầu gối cùng vớ dài ngưng kết thành một khối.

Căng ra, đau đến tận xương tủy.

Đau đớn chạy toàn thân, giữa trán mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống.

Nhìn chăm chăm vào cửa phòng giam, tầm mắt nháy mắt mơ hồ, nước mắt ảm áp chảy xuống.

Cô xem như cuộc sống nhiều màu sắc rồi, ngay cả trại giam đều tiến vào, lại bị xe Sở Thế Tu đụng phải. . . . .

Tay lau đi nước mắt, lại càng nhiều nước mắt rơi xuống.

Cô cho rằng từ lúc đó đến bây giờ, cô đã đủ kiên cường rồi, không nghĩ cô vẫn yếu đuối như vậy, bị giam trong trại giam liền khóc .

Không có việc gì, bọn họ lại không thể giam cô cả đời.

Cố Tiểu Ngải, không được khóc, chuyện này cũng không phải lớn.

Ngồi ở trên giường dựa vào tường lạnh như băng, Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên, dùng sức muốn đem nước mắt bức trở về, lại khóc càng thêm to.

Cố Tiểu Ngải, đừng khóc, đừng khóc nữa. . . . .

Thời gian tí tách tí tách đi qua.

Thân mình càng ngày càng lạnh, miệng vết thương vẫn còn chảy máu. . . . .

"Đạp đạp đạp ——"

Một trận âm thanh truyền đến, cửa phòng giam bị đẩy ra.

Cố Tiểu Ngải xoa xoa ánh mắt, có chút ngạc nhiên nhìn về phía nữ cảnh sát mở cửa "Thà tôi đi ra ngoài sao?"

Như thế nào nhanh như vậy. . . . .

Dư Đoàn buông tha cô sao?

Hay là Sợ Thế Tu tình rượu , tôi cứu cô?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

"Cô còn muốn tiếp tục đứng ở nơi này sao?"

Giọng nói từ tính mà lạnh lùng truyền đến, ngang ngạnh cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc từ trên giường đứng lên, thân hình cao to của Lê Tước Phong nhanh chóng xuất hiện trước cửa phòng giam, tóc ngắn hơi hỗn độn, sắc mặt khó coi, một đôi mắt âm lãnh đánh giá cô từ trên xuống dưới, biến hoá kỳ lạ ánh lửa càng ngày càng đậm.

Giây tiếp theo.

"Phanh ——"

Lê Tước Phong một quyền đánh trên cửa phòng giam.

Cô hiện tại chặt vật giống như kẻ lang thang, ánh mắt sung đỏ, khéo léo trên mặt không có một tia hồng hào, váy nhũ vàng cúp ngực dính loang lổ vết máu, một đôi giày cao gót vứt trên mặt đất.

Cả người lạnh run lui đứng, không hiểu là sợ hãi hay là lạnh .

Trong trí nhớ năm đó cô mặc váy công chúa trắng, tư thái thiên kim cao cao tại thượng . . . . . Cùng nữ nhân trước mắt căn bản không giống chút nào!

Nếu như không phải do hấn nhìn không được nhận cuộc gọi thứ năm của cô, nghe được bên trong có người kêu giam trong phòng giam, hấn thật đúng là không biết nữ nhân của hấn lại bị ra nông nổi như thế này !

Tốt lắm.

Cố Tiểu Ngải lại khiến cho tư cách đàn ông đàn ông của hấn bị chế nhạo.

Cả người cô bị đá thương tựa như cười nhạo hấn, hấn ngay cả nữ nhân của mình lại không che chở được.

Nhìn sắc mặt Lê Tước Phong lạnh lùng, Cố Tiểu Ngải lại lần nữa đưa tay xoa xoa mặt, xoay người xách giày cao gót lên đi ra ngoài.

Lấp bắp trước mặt nam nhân cao lớn, Cố Tiểu Ngải trong mắt có cảm kích, "Anh tới đón tôi sao?"

Hấn vốn là tên nam nhân cô rất ghét.

Lại nhiều lần cứu cô. . . . . cũng là hấn.

Nói không có cảm động, là giả .

"Bằng không tôi tới uống trà sao?" Lê Tước Phong liếc cô lạnh lùng thốt, tràn ngập trào phúng "Cố Tiểu Ngải, cô thật khó xem."

". . . . ."

Hấn luôn luôn có thể đem nỗi cảm động của cô phá hủy đi.

Nói chuyện vĩnh viễn sẽ không êm tai.

"Đi thôi." Cố Tiểu Ngải gian nan xả ra một chút tươi cười, lướt qua hắn đi ra hành lang hẹp.

Đèn trên đầu nhaoáng lên một cái, trời đất đảo lộn, người đã bị Lệ Tước Phong khiêng đến trên vai, một nữ cảnh sát kể bên mở to mắt.

.....

"Buông tôi xuống." Cố Tiểu Ngải đòi chiều ở trên vai hắn, có chút quần bách giầy dựa, nam nhân này ở cục cảnh sát như thế nào cũng kiêu ngạo ương ngạnh như vậy.

"Cô cử động nữa tôi ở trong này cường bạo cô." Thanh âm của hắn vô tình lạnh như băng, nghe không ra thiết giả.

"....."

Nam nhân này thủ dục thật sự là tùy thời tùy chỗ đều có thể bị kích động.

*****

Cố Tiểu Ngải không dám cử động nữa, ngoan ngoãn tùy ý hắn khiêng đến phòng trực ban lúc này, chưa tiến vào cô liền nhìn đến bên ngoài một loạt xe ngừng lại, đèn xe chiếu rọi, rất có khí thế.

"Cục trưởng, tôi thật không biết vị tiểu thư kia là bạn gái Lệ tiên sinh. ...."

"Cục trưởng, chúng tôi sai lầm rồi, Dư Đàm là người của Sở gia, chúng tôi chẳng qua chỉ nể nang mặt mũi thôi. ...."

.....

Bị Lệ Tước Phong khiêng vào phòng trực ban, chỉ thấy trong phòng nho nhỏ ngồi đầy vài cảnh sát mặc quan phục, đầy nam nhân vẻ mặt bóng loáng.

Mà hai viên cảnh sát vừa rồi đang đứng ở trước một người đàn ông trung niên bụng phệ liên tục xin lỗi.

"Cục trưởng, ... Chúng tôi thực sai lầm rồi, sai lầm rồi. ...."

"Khụ. .... không phải nhận sai với tôi, mà nhận sai với Lệ tổng!" Thấy Lệ Tước Phong tiến vào, cục trưởng mập mạp lập tức lớn tiếng quát hai viên cảnh sát.

"Ngồi đi." Lệ Tước Phong ngay cả mắt cũng không còn nâng một chút, chính là động tác cực khinh bỉ đem cô quăng lên trên xô pha ngồi xuống.

"Ôi, Lệ tổng đến đây, tiểu thư không có việc gì chứ. .... Người xem người xem, tôi đây có mắt như mù mà."

"Như vậy đi, tiền thuốc men tôi sẽ bồi thường, thế nào? Đừng đem việc này làm lớn chuyện."

.....

Người cục trưởng mập mạp cúi đầu khom lưng đi đến trước mặt Cố Tiểu Ngải liên tục xin lỗi.

"Ách. ...."

Cố Tiểu Ngải chưa từng được một quan cảnh sát lớn như vậy xin lỗi, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Lại nhìn Lệ Tước Phong một bên, sắc mặt lạnh lùng khó coi, thân thái cao ngạo như vậy căn bản không đem cái gì cục trưởng để vào mắt.

Chậc. .... hóa ra hắn kiêu ngạo với cứ kè nào.

"Cái kia. ...." Cố Tiểu Ngải đang muốn nói quên đi, Lệ Tước Phong bỗng dừng cười lạnh mở miệng, "Đem phụ nữ của tôi đi giam rồi coi như xong sao?"

"Cái này. ...." Cục trưởng chần chờ.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nâng mắt lên hướng một người vệ sĩ ở cửa liếc mắt một cái.

Cửa phòng trực ban lập tức bị đóng lại, một vệ sĩ vội chóng tắt đi thiết bị camera trong phòng trực ban.

Cục trưởng thấy thế biết điều đứng qua một bên.

Cố Tiểu Ngải còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, Lệ Tước Phong bỗng nhiên bước lao ra xa, chân tàn nhẫn đá ngã một viên cảnh sát, kéo áo khoác một viên cảnh sát khác, đánh vào mặt anh ta.

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, không ngờ hắn lại ở cục cảnh sát đánh cảnh sát?

Hai viên cảnh sát cũng hoàn toàn không dám đánh lại, bị hấn đánh như vậy cũng không dám hé răng.

"Sở gia quý quái gì? Dám giam người của tôi, sao hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 56

Lệ Tước Phong lại một quyền đánh qua, cảnh sát kia lúc này bị đánh đến nổi miệng phun máu tươi.

Cố Tiểu Ngải cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng Lệ Tước Phong hung tàn như vậy, trên mặt sát khí giống như muốn dồn người khác vào đường chết.

Ngược lại, hấn đối với cô. . . . . quả thực có thể dùng từ "Hòa ái dễ gần" để hình dung.

Cục trưởng cùng vài quan chức khác trò chuyện như không có gì xảy ra. . . . .

"Lệ tiên sinh ngài hãy bỏ qua cho chúng tôi đi. . . . . Chúng tôi thật không biết a. . . . ."

Hai cảnh sát bị đánh giống như đầu heo, quỳ gối khóc cầu xin

Bọn họ nếu biết nữ nhân này là người của Lệ Tước Phong, có đánh chết bọn họ cũng không dám giam a!

Sở gia xem như tài hùng thế lớn, mẹ kiếp, so sánh với Lệ gia của hấn, chỉ xứng đáng là một món ăn thôi!

"Buông tha? Thời điểm bắt giam người sao không nghĩ tới buông tha?" Lệ Tước Phong như là nghe được cái gì chế cười, bên môi gọi lên một tia tàn nhẫn đùa cợt ý cười.

Lại một cú đá đi xuống, giày da đen bóng lường đá vào trên vai một người, người nọ trực tiếp ngã xuống đất ngất đi, sắc mặt trắng bệch giống như chết đi.

"Quên đi, đừng đánh nữa. . . . ." Cố Tiểu Ngải thấy thế nhin không được đứng lên hô to.

Chẳng lẽ hấn thật muốn ở cục cảnh sát đánh chết người sao?

Lệ Tước Phong mạnh quay đầu lại, lạnh lùng liếc cô, đáy mắt tàn bạo làm cho cô phát lạnh.

Chỉ cái nhìn này, làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy nam nhân ở trước mắt. . . . . thực xa lạ.

Mà cô đối với Lệ Tước Phong quen biết. . . . . có lẽ ngay cả 10% cũng chưa tới.

Trên người hấn tàn nhẫn, trên người hấn ác nghiệt. . . . . Còn có lạnh nhạt giấu ở sâu bên trong. . . . . Cô căn bản chưa từng biết đến.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Cố Tiểu Ngải mím môi, lập tức có chút chần chờ chỉ chỉ miệng vết thương trên khuỷu tay mình, "Tôi nghĩ đi bằng bó trước."

"Đã biết."

Lệ Tước Phong mắt trầm xuống, lạnh lùng lên tiếng, đi nhanh hướng cô đi tới, ngấm lại lại không cam lòng mãnh liệt quay đầu lại, trở tay đánh một viên cảnh sát đang quỳ khác.

"A. . . . ." Người nọ đau kêu một lên tiếng, ngã xuống đất, cũng đã bất tỉnh.

Máu tươi từ dưới thân hai người chậm rãi tràn ra. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người mở to hai mắt.

Trong nháy mắt, cô cơ hồ nghĩ đến hai người bị Lệ Tước Phong đánh chết.

"Lệ tổng." Một vệ sĩ đưa khăn tay sạch đến trước mặt hấn, chân chó nói, "Loại việc nặng này để cho chúng tôi xử lý là được rồi."

Lệ Tước Phong tiếp nhận khăn tay, môi mỏng lạnh nhạt nói ra một chữ một, "Cút."

Vệ sĩ lập tức đứng sang một bên, nửa lời không dám nói thêm nữa.

"Cục trưởng Trương, tôi nể mặt ông, chỉ cần hai người kia đừng xuất hiện ở trong nước nữa, tôi sẽ không truy cứu." Lệ Tước Phong cẩn thận lau tay sạch sẽ, mới chuyện với Cục trưởng Trương, một đôi mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải.

Mắt của hắn tàn bạo, lạnh lùng mà cao cao tại thượng, làm người ta úy hân.

"Đúng đúng đúng, tôi cam đoan." Cục trưởng Trương di chuyển thân hình mập mạp trên bàn làm việc cầm lấy tập văn kiện, "Lệ tiên sinh, đây là tư liệu Dư Đàm lưu lại, hẳn là trợ lý con trai độc nhất của Sở gia - Sở Thế Tu, lần này cũng quá ý thế hiếp người, nếu anh có cái gì phản phó, tôi nhất định đi theo làm tùy tùng."

"Cục trưởng Trương đến lúc đó cái gì đều không nhìn thấy là được rồi."

"Đúng đúng đúng, tôi biết tôi biết." Cục trưởng a dua nói, gật đầu như giả tòi, trên mặt từng giọt mồ hôi to rơi xuống.

Động đến chuyện lớn như vậy chắc chắn chết không được tử tế.

Còn dính dáng đến cả Lệ Tước Phong cùng Sở gia, so ra cũng đủ làm cho hắn giữ không được chức cục trưởng.

Động đến bóng hồng của Lệ Tước Phong, xem đến bối cảnh của hắn . . . . . Xem ra lần này Sở gia sắp gặp tai ương rồi .

Lệ Tước Phong đáy mắt nảy sinh hận ý, không có lấy tư liệu, thẳng đến đem Cố Tiểu Ngải ôm lấy đi ra bên ngoài.

Cô không có kháng cự, liền như vậy ở trước mắt bao người bị ôm rời đi. . . . .

Không biết vì sao, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên có chút khản trương, không khỏi nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy một vệ sĩ nhận lấy tư liệu Dư Đàm trong tay Cục trưởng Trương, lập tức lấy ra một khẩu súng lục bên hông, mặt không chút thay đổi hướng tới hai viên cảnh sát té xỉu trên mặt đất.

"Ba —— ba ——"

"A ——"

Hai cảnh sát lớn tiếng kêu rên. . . . .

Cố Tiểu Ngải sợ hãi hai mắt nhắm nghiền, thân mình nhịn không được run run.

Lệ Tước Phong rõ ràng rất ấm áp, giờ phút này lại làm cho cô cảm thấy từ đầu đến chân lạnh lẽo.

"Yên tâm, nhiều nhất là tàn phế, không chết được."

Chú ý tới thân mình cô sợ run, Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

Nhìn chăm chú vào mặt nghiêng anh tuấn mỹ hoặc của Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải trong lòng có chút sợ hãi, người nam nhân này rốt cuộc hung tàn tới trình độ nào?

Hắn còn có thể đối phó Dư Đàm sao?

Nếu đối phó Dư Đàm, Sở Thế Tu thì sao. . . . .

Bị ý nghĩ của chính mình dọa đến, Cố Tiểu Ngải bị hắn ôm vào trong ngực không khỏi lại rung mình một cái.

Lệ Tước Phong. . . . . So với cô tưởng tượng kinh khủng hơn rất nhiều.

*****

Dọc theo đường đi, Lệ Tước Phong không có hỏi một câu về tai nạn xe cộ.

Trong bệnh viện tư nhân, đến mười người vệ sĩ đi vào, dẫn bác sĩ giỏi nhất đến phòng khám, một đồng bệnh nhân bị ngăn cách ở ngoài cửa.

Cố Tiểu Ngải vẫn là lần đầu tiên thấy Lệ Tước Phong dẫn theo nhiều người như vậy, xem ra lần này vì đi tới đón cô, hắn làm không ít chuyện.

Nhưng nghĩ đến tiếng súng lúc nãy.

Cô không biết là nên cảm kích hay là nên hối hận đã gọi điện thoại cho hắn. . . . .

"Ngồi trên người của tôi."

Cố Tiểu Ngải bị bắt ngồi ở trên đùi Lệ Tước Phong, nâng lên hai đầu gối tan nát trên ghế, để cho bác sĩ xử lý.

Bác sĩ là bác sĩ già kinh nghiệm, nhưng có nhiều vệ sĩ nhìn chăm chăm như vậy cũng khó có thể phát huy hết, tay nhẹ nhàng lau thuốc khử trùng.

"Á ——"

Tay bác sĩ dùng lực mạnh một chút, Cố Tiểu Ngải lập tức đau đến nẩy ra

"Ba!"

Một vệ sĩ khò ngó mà nặng nề đập trên bàn làm việc, rống lớn nói, "Mẹ nó, có biết khám bệnh hay không? Muốn chết sao!"

"Đứng, đứng, thực xin lỗi." Bác sĩ già sợ tới mức làm rơi bình thuốc sát trùng xuống đất.

.....

Nhìn các vệ sĩ hung thần ác sát trong phòng, Cố Tiểu Ngải không nói nên lời, những người này làm cho xax hội đen sao? Còn làm một bộ dáng đe dọa?

Không đúng, bọn họ cũng không phải xã hội đen lưu manh, ngay cả cảnh sát cũng dám đánh.

"Cút." Lệ Tước Phong ngồi trên sô pha da, nói một chữ.

"Vâng, lệ tổng."

Bọn vệ sĩ như ong vỡ tổ liền xông ra ngoài, đem cửa phòng nặng nề mà đóng lại.

Cố Tiểu Ngải rõ ràng nghe được bác sĩ già nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra. . . . .

"Miệng vết thương cùng tất chân đều dính lại thành một khối, tôi hiện tại muốn cắt vớ ra, khả năng có chút đau." Bác sĩ già nom nóp lo sợ cầm lấy một cây kéo, "Tiểu thư, kiên nhẫn một chút."

"Không có việc gì, tôi không sợ. . . . . Uhm——"

Còn chưa nói xong, mặt đã bị kéo qua, Lệ Tước Phong một tay đè nặng trực tiếp hôn lên môi của cô.

"Anh . . . ." Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, vừa định há mồm nói chuyện, lưỡi hần liền nhân cơ hội tiến vào, cực nóng nhanh chóng tập cuốn miệng cô hết thảy.

"Phanh ——"

Bác sĩ già lại bị rút kéo xuống dưới.

Lệ Tước Phong tiếp tục hôn cô, một đôi mắt lại cảnh cáo trừng hướng bác sĩ già, vị bác sĩ sợ tới mức vội nói, "Tôi đi đổi cây kéo khác."

"Đừng. . . . . Vâng. . . . ."

Miệng bị chặn, lấp, bịt kín nói không ra lời, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể liều mạng vận vẹo thân thể giãy dụa, miệng vết thương bị đau cũng chẳng quan tâm.

Lệ Tước Phong uất giận trừng mắt Cố Tiểu Ngải, lực đạo ngoài miệng không có giảm bớt nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Cô vận vẹo thân thể đụng đến đúng nơi mẫn cảm của hắn.

Nhiu mi, thừa dịp vị bác sĩ già đi lấy kéo không có xoay người lại, Lệ Tước Phong một tay chụp lên trước ngực mềm mại của cô, lời lẽ không thuận theo không buông tha miệng cô.

Tỉ mỉ hôn môi cô đến trên vai trắng nõn, trên tay không nhẹ không nặng vuốt ve .

"Anh. . . . . Anh buông tay." Cổ Tiểu Ngải kích động muốn kêu to, lại vừa nhìn thấy bóng lưng vị bác sĩ già đành phải đè thấp âm lượng.

Lệ Tước Phong lại chỉ lo hôn trên vai cô, lưu lại dấu hôn đỏ tươi. . . . .

"Làm ơn, anh đừng như vậy. . . . ." Cổ Tiểu Ngải nhỏ giọng cầu xin, cô ngồi ở trên đùi hắn, rõ ràng cảm ứng được nóng rực giữa hai chân hắn, dĩ nhiên vận sức chờ phát động.

Cảm ứng này làm cho cô nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Cầm thú.

Hắn không biết xấu hổ nhưng cô còn muốn giữ mặt mũi được không?

Lệ Tước Phong cup đầu xuống kiên nhẫn hôn cô, sắc mặt một tắc một tắc lạnh lùng xuống.

Buông tay. . . . . Đừng như vậy. . . . .

Hắn cùng nữ nhân khác thân thiết cô lại gọi điện thoại nhắc nhở, hắn bắt quá là hôn cô mà thôi, cô liền giả dựa kêu lên. . . . .

Hắn cả buổi tối huy động toàn bộ quan hệ mạng lưới trong cục cảnh sát ở C thị, tìm ra cô ở một cục cảnh sát.

Một câu cảm ơn cũng không có, cô cùng hắn lại là buông tay lại là đừng như vậy? !

Nữ nhân này luôn biết như thế nào chọc hắn phát hỏa.

"Tốt lắm." Lệ Tước Phong bỗng nhiên lạnh giọng phun ra hai chữ, ngẩng đầu hôn mạnh mẽ lên người cô, so với nụ hôn vừa rồi cường độ mạnh hơn, dường như là giày vò mà cắn.

"Đừng. . . . ." Đau đến cô muốn kêu cũng không được.

Một chút mùi máu chảy ra từ miệng hai người.

Không ngờ hắn đem môi cô cắn nát.

Đêm nay, nam nhân này tại sao lại khác thường như vậy. . . . .

Lệ Tước Phong điên cuồng mà tàn sát bữa bãi môi lưỡi của cô, một tay dọc theo đường cong thân thể cô chậm rãi trượt xuống, tay thon dài ngừng lại ở chỗ đầu gối cô.

Hôn. . . . . Càng thêm mãnh liệt

Tay. . . . . Một phen xé xuống vớ da dính máu thịt.

"A ——" Cổ Tiểu Ngải đau đến kêu to ra, trên mặt một mảnh trắng bệch.

Lệ Tước Phong nhanh chóng đem một cái vớ khác trên đầu gối xé xuống, lần này, cô đau đến ngay cả khí lực để kêu cũng bị mất, cả người xụi lơ trong ngực cường tráng của hắn.

Thật quý quái!

Cổ Tiểu Ngải ở trong lòng lớn tiếng mắng.

Sau khi vớ chân bị xé xuống, miệng vết thương càng rất nhanh chảy ra máu tươi, nhưng đau chỉ trong nháy mắt qua đi, trong chốc lát, cô thậm chí không cảm giác miệng vết thương bị đau.

"Tôi lập tức, lập tức băng bó. . . . ." vị bác sĩ già cầm băng gạc lại băng bó miệng vết thương trên đầu gối cô, lại bệnh nghề nghiệp lái nhái, "Tốt nhất lúc bị thương nên đem vớ chân cởi ra, cũng không phải chịu khổ thế này."

Cô lúc ấy nhìn Sở Thế Tu, cũng đã hôn bay phách tán rồi.

Thế nào mà trong lúc đó còn có tâm tư đem vớ chân cởi ra.

Tựa vào trong ngực Lệ Tước Phong, nghe tim hắn bỗng chốc đập mạnh mẽ.

Cổ Tiểu Ngải bỗng nhiên kịp phản ứng, Lệ Tước Phong hôn cô. . . . . Là vì dời đi chú ý của cô, đem vớ dài dính chặt trên đầu gối cô cởi ra.

"Cám ơn." Giọng nói nhỏ nhẹ.

"Cái gì?" Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm cô phát ra âm thanh.

"Cám ơn anh." Cố Tiểu Ngải lúc này dùng giọng nói bình thường lặp lại lần nữa.

Tuy rằng hành vi của hắn có mức hung bạo, nếu không phải nhờ hắn, giờ này cô còn bị giam trong ngục. Đối với cô mà nói, cô nên cảm kích hắn.

"Hừ." Lệ Tước Phong theo trong lỗ mũi chẳng thềm ngó tới hừ ra một tiếng.

.....

Cố Tiểu Ngải lạng lẽ, hừ cái quỷ gì!

Cùng Lệ Tước Phong ở chung thời gian không tính lâu, cách thức lại là như vậy làm người ta ghét cay ghét đắng, nhưng cô. . . . . cũng đã nói với hắn hai lần cảm ơn.

Sau khi băng bó tốt vết thương xong, Lệ Tước Phong ra mệnh lệnh, "Cho cô ta làm kiểm tra toàn thân."

"Tốt."

Cố Tiểu Ngải rất muốn cự tuyệt, cô kỳ thật chính là bị xe Sờ Thế Tu đụng nhẹ mà thôi, không nghiêm trọng lắm. . . . . Nhưng. . . . .

Quên đi, không cần cùng bạo quân nói không.

Đây là chân lý.

Làm xong một loạt kiểm tra đã rất khuya, Cố Tiểu Ngải ngồi trên xe liền ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác được Lệ Tước Phong đem mình ôm vào biệt thự Lệ gia, quãng đến trên giường ấm áp.

Thật thoải mái. . . . .

Cố Tiểu Ngải thích ý hít một tiếng, trở mình một cái nghĩ sẽ ngủ, một cảm giác lạnh lẽo của kim loại trên tay cô, lạnh lẽo làm cô co rụt lại. Nhưng phát hiện kim loại lại vẫn trên tay cô, làm cô có chút khó chịu.

"Cái gì vậy?" Cố Tiểu Ngải cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy trên cánh tay trái của cô bị giữ lại bởi một còng tay bằng bạc.

Không giống vòng đeo tay bình thường, nối với dây xích nhỏ dài, mặt trên còn được khắc các loại kim cương lớn nhỏ, long lánh xa hoa.

Mà bên kia xiềng xích. . . . . là một nửa của bộ còng tay còn lại, đang nắm ở trong tay Lệ Tước Phong.

Hắn cứ như vậy trực tiếp đứng ở trước giường, ngón tay thon dài chơi đùa còng tay, tóc ngắn chỉnh tề, khuôn mặt đùa cợt liếc cô, "Tình rồi sao?"

"Anh làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngồi bật dậy.

Không ngờ hắn lại cho cô mang còng tay? !

Ở cục cảnh sát, cảnh sát còn chưa dám còng tay cô, hắn dựa vào cái gì còng tay cô!

"Làm cái gì? Cô không phải đều đã thấy được." Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, tùy tay đem một cái còng còn lại khóa vào cột giường, đứng ở bên giường cúi người xuống, hai tay ở trên giường, "Cố Tiểu Ngải, tôi trước kia quá nuông chiều cô rồi."

Hắn đáy mắt lạnh lẽo mang theo một chút tàn nhẫn.

Trên cao nhìn xuống hình ảnh tràn ngập vẻ lo lắng.

Cô bỗng nhiên nhớ lại cảm giác lần đầu tiên gặp hắn, hắn lúc ấy bá đạo mà mãnh liệt chiếm đoạt cô, sắc thái trong đáy mắt hắn. . . . . chính là như thế.

"Anh. . . . . Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô sợ hãi lui về phía sau, xiềng xích kim cương vang lên tiếng rất nhỏ

"Nhót cô." Hắn một tay bóp chặt người cô, khiến cho cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, môi mòng cay nghiệt hé ra hớp lại, "Từ giờ trở đi, trước khi thân thể cô được dưỡng thật tốt, đừng nghĩ rời khỏi biệt thự này."

Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, chỉ là muốn làm cho cô dưỡng thương phải không?

Nói cái gì nhót, dọa cô nhảy dựng.

"Trên người của tôi đã thương chính là việc nhỏ, không cần cố ý tính dưỡng." Cố Tiểu Ngải khó khăn cố nặn ra vẻ tươi cười, "Trầy xước ngoài da thôi, cảm ơn đã quan tâm, tôi thật không có chuyện. . . . ."

Cảm ơn quan tâm?

Cô thật đúng là nghĩ hần đang quan tâm cô sao?

Nha đầu kia. . . . . Có phải hay không vui vẻ quá sớm .

"Cố Tiểu Ngải, xem ra, tôi phải nhốt cô lại. . . . . càng ngày càng ngu ngốc ." Trên tay hần dùng một chút lực, nắm cầm cô một trận đau.

"Anh có ý tứ gì?" Chẳng quan tâm cảm đau, trong lòng cô mãnh liệt cảnh giác.

"Cô cho là chuyện đêm nay liền như thế quên đi sao? Ngây thơ vậy." Lệ Tước Phong cười lạnh vỗ vỗ mặt của cô, thẳng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chuyện đêm nay?

Chuyện trước khi hần bỏ cô xuống xe sao?

Chẳng lẽ là nói cô phá vỡ màn vụng trộm của hần cùng Tô Hiến Hiến?

"Chuyện đêm nay, tôi làm sai cái gì?" Cố Tiểu Ngải không để ý tới vết thương trên đầu gối ngồi chồm hổm ở trên giường khó chịu hô, "Chẳng lẽ anh hi vọng chồng của Tô Hiến Hiến chạy tới phá vỡ trò của các người sao? Sau đó ra tay quá nặng, náo loạn đăng báo?"

Cô thật không rõ việc này có cái gì đáng giá để hần tức giận.

Hay là, hần càng muốn cô phát hiện ra chuyện ngoại tình kia? Dẫn nhiều người đến vậy xem sao?

Bóng lưng Lệ Tước Phong cứng đờ.

Người mạnh quay đầu, giờ tay đánh tới, mu bàn tay trực tiếp tát lên mặt của cô, "Ba ——"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Cố Tiểu Ngải bị đánh ngã ở trên giường.

Trên mặt nóng rát đau, cảm giác si nhục lại lần nữa từ trong lòng lan tràn ra.

"Cố Tiểu Ngải! Nhớ kỹ thân phận của cô! Đừng ép tôi lại đánh cô!" Còn trước mặt hần tỏ vẻ cao cao tại thượng chẳng thèm ngó tới, thật muốn chết mà.

Đây là lần thứ hai cô bị bàn tay hần đánh .

Cô nhất định sẽ nhớ kỹ!

Ngón tay mảnh khảnh nắm chặt chặn mềm mại, Cố Tiểu Ngải môi sưng phù chậm rãi nói ra hai chữ, "Rác rưởi."

Lệ Tước Phong tức giận đến cực điểm, một chữ một chữ cắn răng, "Cô nói cái gì?"

Cố Tiểu Ngải tay phải bụm mặt từ trên giường ngồi xuống, ác cảm cùng khinh thường liếc mắt hần, "Đánh phụ nữ, Lệ Tước Phong, anh cần bản không phải đàn ông! Đồ bỏ đi! Chó điên!"

. . . . .

Lệ Tước Phong gắt gao trừng mắt cô, một đôi con ngươi đen cơ hồ muốn trừng ra.

"Cố Tiểu Ngải! Tôi là nam nhân hay chó điên, cô không phải rõ ràng nhất ?"

Giọng nói u ám như mưa.

Một phen xé xuống caravat, Lệ Tước Phong dùng sức cởi bỏ áo mình, từng thứ từng thứ rơi xuống, mu bàn tay nổi gân xanh.

Cố Tiểu Ngải trắng mặt, nam nhân này vừa muốn dùng sức mạnh phải không?

Không sao cả, cô đã muốn mắng ra miệng rồi, không sợ tình huống trở nên tệ hơn.

Kéo kéo dây xích giam chính mình, Cố Tiểu Ngải khinh miệt nở nụ cười, dùng ánh mắt chó điên cười nhạo theo dõi hắn, "Như vậy giam tôi, có phải hay không có thể thỏa mãn dục thú biến thái của anh?"

Dục thú.

Đối với cô mà nói, hắn đối với cô chỉ có dục thú?

Tốt lắm.

Một phen cởi áo sơ mi trên người, lộ ra ngực bằng phẳng mà cường tráng, Lê Tước Phong một tay bứt lên cánh tay của cô đem cô đặt ở dưới thân, cúi đầu hôn miệng cô.

"Cút ngay!" Cố Tiểu Ngải rất nhanh quay đầu đi, nụ hôn của hắn lệch lạc dừng ở trên mặt hắn.

Động tác né tránh này càng thêm chọc hỏa hắn, Lê Tước Phong nửa quỳ ở hai bên thân thể cô, một tay kéo tóc của cô dễ dàng làm cho cô quay mặt qua.

Da đầu đều rất đau.

Cố Tiểu Ngải quật cường hơi nhếch môi không có lên tiếng kêu đau đớn.

Hắn nóng nảy lập tức hôn xuống, không quan tâm ở trên mặt hắn, trên môi hôn loạn một trận.

Váy cup ngực bị hắn xé thành mảnh nhỏ, cô không có cảm giác.

Thân thể lạnh lẽo bị Lê Tước Phong không có màn dạo đầu mà mạnh mẽ tiến vào, đau đớn bất ngờ kéo tới. . . . . Giống như bị tra tấn thống khổ ở địa ngục.

Hắn phát tiết ở trên người cô, không có nửa phần thương tiếc.

Thân thể bị làm cho đau đớn đến run run. . . . .

Ép mình không phát ra một tiếng, Cố Tiểu Ngải gắt gao cắn môi, bàn tay trắng nõn tinh tế gắt gao bắt lấy sàng giường, không cầu xin, không thỏa hiệp, cứ như vậy mặc hắn chiếm lấy đoạt lấy.

"Cố Tiểu Ngải, loại mùi vị khổ sở này dễ chịu đúng không?" Lê Tước Phong lại một lần nữa mạnh mẽ thẳng tiến thân thể mềm mại của cô, chầm biếm hỏi, mặt anh tuấn mang theo đùa cợt tươi cười, trán chảy ra mồ hôi lâm lâm.

Có quý mới dễ chịu.

Không có người phụ nữ nào thích bị cưỡng bạo.

Máu từ miệng tràn ra, nhiễm đỏ răng, Cố Tiểu Ngải dùng chút khí lực cuối cùng trừng mắt người đàn ông cao ngất, trên mặt tràn ngập hận ý, mặt tái nhợt lộ vẻ lạnh nhạt, "Lê Tước Phong, anh căn bản không phải người."

Thanh âm đã gần như khàn khàn.

A, vừa rồi mắng hắn không phải đàn ông, lúc này, hắn ngay cả người cũng không phải.

Miệng cô hé ra hợp lại, răng trắng nõn nhiễm máu, trên khuôn mặt mềm mại thoát nhìn như hoa bị tàn phai.

"Cố Tiểu Ngải, cô đây là tự chuốc lấy."

Lê Tước Phong thanh âm mất tiếng cảnh cáo, cúi đầu hôn mạnh trước ngực đầy đà của cô, đầu lưỡi chậm rãi liếm, nhận thấy được thân thể cô rung động, bỗng dưng tàn nhẫn cắn. . . . .

"Ách ——"

Cố Tiểu Ngải lại nhịn không được đau đến mức la lên, hốc mắt ướt, ngón tay rất nhanh càng siết chặt khăn trải giường, khăn cả giọng mắng to, "Lê Tước Phong anh biến thái! Vô sỉ! Hạ lưu!"

Nha đầu kia đêm nay là không định cầu xin tha thứ ?

Như thế nào đột nhiên không thức thối đứng dậy. . . . .

Lệ Tước Phong đẩy mắt tức giận theo mỗi một cái chữ cô mắng càng ngày càng quá mức.

"Cố Tiểu Ngải, cô có năng lực liên tiếp tục mắng."

Xem ra bản lĩnh của hần vẫn là sẽ kéo dài, có lẽ miệng cô khoe sức công phu lợi hại.

Hần sẽ làm cô không có khí lực để nói chuyện.

Từ trên người cô ngẩng đầu, dùng lực đem thân mình khênh của cô trở mình, làm cho cô tựa vào trên giường, ngay sau đó không lưu tình chút nào tiến vào trong cơ thể của cô.

Tình dục một hồi nổi dậy, Lệ Tước Phong lần này tiến vào ít đau đớn hơn, thông thuận hơn, càng làm người ta khó có thể không rung động.

Cố Tiểu Ngải vô lực tựa vào trên giường, cả người một trận co rút, còng trên cổ tay lạnh như băng không có độ ấm, dây xiềng xích kim cương lờ lờ phát ra chói lọi, thứ ánh mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Cô giống như một con mèo lưu lạc đến tuyệt vọng. . . . . Tự cho là tìm được đồ ăn, lại phát hiện người nọ. . . . . Bất quá là muốn nhốt cô, ngược đãi cô, thuần phục cô. . . . .

Chờ Lệ Tước Phong ở trên người cô phát tiết hoàn toàn, thời gian đã là sau nửa đêm.

Cố Tiểu Ngải chết lặng nằm ở trên giường, hai mắt trống rỗng đại ra nhìn chăm chăm đèn trên trần nhà kiểu dáng Tây Âu cung đình, hai chân ẩm ướt dính so với dĩ vãng mỗi một lần đều càng thêm nặng, nặng đến làm cho cô khó có thể chịu được.

Lệ Tước Phong hơi thở trên người đặc hơn vây quanh cô mỗi một tắc, làm cho cô thừa nhận không được.

Lệ Tước Phong hai tròng mắt thâm trầm nhìn chăm chăm cô không lộ vẻ mặt gì, từ bên người cô đứng mạnh lên hướng phòng tắm đi đến, phía sau vang lên tiếng vang xiềng xích rất nhỏ.

"Tôi muốn tắm rửa." Cố Tiểu Ngải nói không có âm điệu.

Cô muốn tắm rửa.

Cô muốn đem dấu vết của hần ở trên người cô toàn bộ rửa sạch sẽ, không sót lại bất cứ cái gì.

Lệ Tước Phong chuyển mắt qua, cúi thân xuống đến hai tay xanh tại cạnh giường, môi mông khêu gợi hơi hơi giờ lên, mang theo tầm mắt rõ ràng quét thân thể của cô, "Hai lựa chọn, tôi thay cô tắm, hoặc là bảo mẫu thay cô tắm."

Hần biết rõ năng lực của mình, cũng tình tường biết cô hiện tại hoàn toàn không có khí lực tự mình tắm rửa.

Nha đầu kia rõ ràng là cái thức thối, hần lúc này đây cố tình chà đạp như thế nào cũng không cầu xin tha thứ, rất quật cường.

Cũng bởi vì hần xiềng xích cô sao?

"Vô sỉ!"

Cố Tiểu Ngải theo kế hờ hàm răng bài trừ hai chữ, tràn ngập hận ý theo dõi khuôn mặt hần.

Lệ Tước Phong sắc mặt nháy mắt bị đánh bại.

Cố Tiểu Ngải tay gian nan mà thông thả tại trên giường đứng dậy thể muốn xuống giường. . . . .

Thân thể lửa thể ở dưới ánh đèn nhiễm ra một loại ánh sáng màu khác, hai chân vô lực yếu đuối đạp ở trên sàn nhà.

Cố Tiểu Ngải vừa định đứng lên, mới phát hiện trên người mình khí lực sớm bị Lệ Tước Phong cướp sạch sẽ.

Thân mình mềm nhũn, cả người ngã quỵ xuống dưới.

Hoàn toàn không có khí lực để đi lên phía trước mà ngã xuống đất, xiềng xích kéo cổ tay mảnh mai của cô, khiến cho cô đi theo một hướng khác.

Thân mình bị xiềng xích mang theo xoay tròn, trước mắt một trận choáng váng. Cố Tiểu Ngải chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, người liền ngã đi, nặng nề rồi ngã xuống.

"Phịch ——"

Một tiếng động mạnh vang lên.

Cách một khoảng giường, thân mình nhu nhược ở bên kia giường, liền như vậy ở trước mặt hung hăng của Lệ Tước Phong ngã xuống.

Cô không phải chưa từng té xỉu trước mặt hắn, có lẽ thân hình nhỏ bé và yếu ớt rồi ngã xuống trong nháy mắt, ngực như là bị một lưỡi dao hung hăng lướt qua.

Cắt toát ra một lỗ thật to. . . . .

Chưa bao giờ có cảm giác, đau tới trở tay không kịp như thế, thật đáng sợ.

"Cố Tiểu Ngải ——" giây tiếp theo, Lệ Tước Phong bỗng dưng hét lớn một tiếng, trực tiếp tiến lên đem cô từ trên sàn nhà bế lên.

Hắn lúc này mới phát hiện trên mặt cô tái nhợt không có một tia máu, chỉ có duy nhất một chút máu đặc trên môi bị hắn cắn nát, trên hai đầu gối lúc trước buộc băng gạc từ lúc hắn tác loạn lúc này đã rơi mất. . . . .

Giờ phút này, máu tươi lại thân nhiên một chút một chút lan tràn ra.

Yếu ớt . . . . . dường như không có một chút hơi thở.

Loại cảm giác này. . . . . Làm cho hắn lần đầu tiên đã biết cái gì gọi là sợ hãi.

"Gọi bác sĩ!"

Đề xuống nội tuyến, Lệ Tước Phong cơ hồ là gào thét la lên.

*****

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào cửa sổ sát đất, Cố Tiểu Ngải mơ mơ màng màng tỉnh lại, vẫn đang ở trong phòng ngủ Lệ Tước Phong.

Nằm ở trên giường nệm lớn, bảo mẫu ngồi ở một bên gọt quả táo, thấy cô tỉnh lại lập tức vui vẻ nói, "Cố tiểu thư, cô tỉnh rồi? Lệ tiên sinh có chuyện quan trọng, buổi tối nhất định trở về."

. . . . .

Cô tuyệt không muốn biết hắn đi đâu được chứ.

Cố Tiểu Ngải hai mắt âm thầm chuyển hướng khác, trên mu bàn tay phải gắn kim tiêm đang truyền dịch.

"Là truyền dịch dinh dưỡng. Bác sĩ Vương nói thể lực Cố tiểu thư không tốt đâu." Bảo mẫu cười đến vẻ mặt hòa ái dễ gần, "Lệ tiên sinh thực lo lắng cho thân thể Cố tiểu thư."

". . . . ."

Thể lực không tốt?

Cô là làm phóng viên, cả ngày chạy tin tức nơi nơi, làm sao có thể thể lực không tốt, còn không phải bị họ Lệ tra tấn.

Lo lắng?

Hắn là lo lắng cô chết đi trước khi hắn chưa chơi đùa thỏa thích sao.

Cồng tay trên cổ tay trái vẫn còn. Tay phải truyền dịch, tay trái nhốt, này xem như người nào lo lắng?

Nếu cô vẫn bị nhốt ở biệt thự Lệ gia, đừng nói cậu cô sẽ thành cái dạng gì, chỉ là chính cô một ngày. . . . . Chính là sống không bằng chết.

"Cố tiểu thư, ăn quả táo nhé?" Thấy cô thùy chung không nói lời nào, bảo mẫu nhanh nhẹn cắt một mảnh quả táo, dùng cây tăm cắm lên đưa tới bên môi cô.

Bộ dáng phục vụ chu đáo giống như cô là cái gì bệnh nặng lắm vậy.

"Tôi không ăn." Cô Tiểu Ngải dùng tay đẩy qua.

"Cô tiểu thư không thoải mái sao? Bác sĩ cùng hộ sĩ ngay dưới lầu, nếu không tôi gọi cho bọn họ đi lên kiểm tra lại rõ ràng?" Bảo mẫu khăn trương từ trên ghế đứng lên.

Gọi bác sĩ đi lên lại nói cô thể lực không tốt?

Nhất định phải biến cô thành dạng không mặt mũi gặp người khác mới bỏ qua sao?

Cô Tiểu Ngải gất gao nhú mi, thần nhiên nói, "Tôi muốn đi toilet."

"Được được được. . . . ." Thấy cô không có việc gì, bảo mẫu trung niên hiền nhiên nhẹ nhàng thở ra, lấy ra cái chìa khóa cời bỏ còng tay trên cột giường, sau đó giúp cô nhỏ truyền dịch ra.

Từ trên giường ngồi xuống, cô mới phát hiện trên người mình đã thay váy ngủ, liếc liếc mắt thời gian đầu giường một cái, cô đã mê man từ tối hôm qua cho tới buổi chiều hôm nay.

Lệ Tước Phong.

Nghĩ tới cái tên này, cô đều có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô từng nghĩ đến cô chỉ cần làm tốt vai nhân tình, đứng ở bên người Lệ Tước Phong hẳn là sẽ không khổ sở, có lẽ cô quên đi một mẩu chốt quan trọng là ——

Lệ Tước Phong là một người vui buồn thất thường!

Bảo mẫu muốn giúp cô đứng lên, bị Cô Tiểu Ngải cường ngạnh đẩy ra, lạnh lùng thốt, "Tôi còn không có tàn phế."

". . . . . Bảo mẫu không có ý tứ này." Sắc mặt bảo mẫu xấu hổ nói.

Đối với bảo mẫu, cô nói chuyện vẫn thật là khách khí.

Nhưng cô bị một bụng phần nộ cùng hận ý tràn ngập, liên tục nói những điều phật ý, cái này thật không giống với cô.

"Tôi không cần phụ giúp, cảm ơn." Lại một câu cứng ngắt nữa, Cô Tiểu Ngải miễn cưỡng hướng bảo mẫu lộ ra nụ cười.

"Vậy cô chính mình cẩn thận một chút." Bảo mẫu cười cười, đi theo nói.

Xiềng xích thực phiền phức, ước chừng dài một thước, Cô Tiểu Ngải cơ hồ là kéo xiềng xích tiến vào phòng tắm, trên người vẫn là không có khí lực, suy yếu giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Trong gương, bộ dáng chính mình tiều tụy tái nhợt hiện ra rõ ràng.

Lúc trước thật vất vả mới biến mất dấu hôn giờ phút này lại một chút một chút xuất hiện ở trên gáy, trước ngực của cô. . . . .

Lệ Tước Phong tối hôm qua đoạt lấy là điên cuồng nhất, hoàn toàn là cố ý tra tấn cô. . . . .

Cầm thú.

Cô sẽ không để cho hấn nhót như vậy, cô sẽ không thỏa hiệp dễ như vậy.

Sau khi dùng phòng tắm xong, Cô Tiểu Ngải mở cửa, mặt bảo mẫu có nếp nhăn thần nhiên lập tức xuất hiện trước tầm mắt cô.

Bảo mẫu đứng ở cửa phòng tắm, cười tủm tỉm nhìn cô, "Cô tiểu thư, nằm trên giường nghỉ ngơi đi."

Cô Tiểu Ngải cúi đầu nhìn thoáng qua vị trí hai chân bà ấy đứng ——

Nếu cửa không mở, bảo mẫu nhất định chính là đứng dán vào cửa.

"Bà giám sát tôi sao?" Cô Tiểu Ngải mở to hai mắt lạnh giọng chất vấn, "Lệ Tước Phong cho bà giám sát tôi sao? !"

Cô đi toilet mà thôi, bảo mẫu cư nhiên đứng dán vào cửa phòng tắm, loại cảm giác này làm cho cô rất không thoải mái, cái gì lễ phép cũng không dùng được lúc này đây.

"Cô tiểu thư, Lệ tiên sinh chỉ là quan tâm cô." Bảo mẫu cười pha trò, "Bác sĩ nói thân thể cô suy yếu, tôi sợ cô ở trong phòng tắm không có tôi phụ giúp nên lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

"Lo lắng?" Cô Tiểu Ngải vát và nâng tay trái lên, nhìn chăm chăm mặt trên bóng lưng của còng tay cười lạnh, "Lệ tiên sinh nhà các người chính là quan tâm người khác như vậy sao? Bà chính là lo lắng người khác như vậy sao?"

Cố Tiểu Ngải giọng điệu gần như khí thế bức người.

". . . . ." Bảo mẫu thấy cô như vậy khó mà nói cái gì, nói sang chuyện khác, "Cố tiểu thư quay về trên giường nằm đi, tôi cho người đến truyền dịch trông nom."

"Tôi không muốn truyền dịch." Cố Tiểu Ngải hờ hững nói, lướt qua bảo mẫu đi ra phòng tắm, chưa trở về trên giường mà trực tiếp đi đến cửa sổ sắt đất, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Thủy Thiên Loan là khu xa hoa, cảnh sắc bên ngoài một nửa nhân công, một nửa hồn nhiên thiên thành, ban ngày ngắm cảm giác trái ngược hoàn toàn với buổi tối.

Giờ phút này, phong cảnh bên ngoài rất đẹp.

Cố Tiểu Ngải mở ra cửa sổ sắt đất đi đến ban công xem xét.

"Cố tiểu thư, cô như vậy là làm cho nhóm người hầu chúng tôi khó xử, Lệ tiên sinh biết sẽ rất tức giận. . . . ."

"Tôi không muốn truyền dịch." Cố Tiểu Ngải nhắc lại một lần nữa.

"Hay là ăn một chút gì đi, Cố tiểu thư từ tối hôm qua đến bây giờ cũng chưa ăn cơm đâu, tôi hâm cháo cho cô ăn."

"Tôi không muốn ăn cháo."

"Bệnh không có khẩu vị cũng là bình thường, hay là ăn đồ ngọt vậy, Cố tiểu thư thích cái gì ngọt. . . . ."

"Tôi không muốn ăn đồ ngọt."

"Cố tiểu thư, cô. . . . ."

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm bảo mẫu về mặt khó xử, nói ngắn gọn , "Không cần hỏi lại , chính là cô nghĩ như vậy, tôi cái gì cũng không muốn ăn."

Nếu cô bị vắn nhốt ở Lệ gia biệt thự, cô tình nguyện đói chết.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu nhú mày.

Cố Tiểu Ngải là phụ nữ duy nhất Lệ tiên sinh mang về biệt thự.

Cô cũng hiểu được Cố Tiểu Ngải vì sao hôm nay cùng cái tiểu hạt tiêu giống như nòng nhân.

Cô bảo mẫu cũng coi như đi theo Lệ tiên sinh nhiều năm, hiểu được Cố Tiểu Ngải đối với Lệ tiên sinh mà nói không phải phụ nữ bình thường, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến Lệ tiên sinh cư nhiên sẽ đem Cố Tiểu Ngải làm sủng vật giống nhau. . . . .

"Mời cô đi ra ngoài." Cố Tiểu Ngải một tay chỉ hướng cửa phòng, thấy bảo mẫu không nhúc nhích, lại nhanh chóng chỉ ra ban công, về mặt quyết tuyệt, "Mời cô đi ra ngoài, hoặc là, tôi nhảy xuống ."

". . . . ." Bảo mẫu về mặt bất đắc dĩ nhìn cô, trầm mặc sau một lúc lâu rốt cục thỏa hiệp, "Được, tôi rời đi trước, Cố tiểu thư cô đừng đứng bên ngoài lâu, bên ngoài gió lớn."

Nói xong, bảo mẫu thở thật dài, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bảo mẫu rời khỏi phòng, Cố Tiểu Ngải trên mặt quyết tuyệt suy sụp xuống dưới, nhìn cảnh trí phía bên ngoài.

Bảo mẫu không hiểu cô, cô làm sao có thể nhảy lầu, lúc trước mẹ chính là nhảy lầu tự sát, cô sẽ không lặp lại. . . . . Huống chi, cô cũng không phải dạng phụ nữ dễ dàng bị đánh ngã.

Bắt tay trên lưng rút bỏ kim châm ra, Cố Tiểu Ngải sờ sờ bụng khô quắt.

Từ lúc ăn tiệc ở nhà hàng Pháp đến bây giờ cô còn chưa có ăn cái gì. . . . .

Không muốn ngược đãi dạ dày chính mình, Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái thấy quả táo bảo mẫu vừa mới gọt, liền đi qua ăn không còn một miếng.

Ở trong phòng tìm tòi một vòng, gian phòng sạch sẽ quả thực có thể so sánh được với phòng bán mẫu, cái gì có thể ăn đều không có.

"Đáng chết." Lệ Tước Phong chết tiệt, trong phòng cũng không để đồ ăn vặt.

Tính ra thời gian, theo lý thì bảo mẫu đã báo cáo Lệ Tước Phong cô không ăn cơm, Lệ Tước Phong cho dù là lập tức chạy về nhà cũng không khả năng sớm như vậy. . . . .

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải mở TV xem chán đến chết, muốn mượn cái này dời đi chú ý bụng đói cồn cào.

Trên màn hình chính phát tin Liễn Tử Mật đoạt được giải diễn viên xuất sắc, hình ảnh ngôi sao văn nghệ. . . . . Nhất cùng sự thật trong kết hợp lại, các loại không hài hòa.

Vòng vo một hồi, trên TV quảng cáo thuốc tránh thai.

"Nguy rồi." Cố Tiểu Ngải thế này mới nhớ tới chính mình tối hôm qua không uống thuốc tránh thai, theo bản năng muốn tìm thuốc. . . . .

Túi của cô không có ở trong gian phòng !

Cố Tiểu Ngải kéo xiềng xích tiến lên cửa phòng muốn đi ra ngoài tìm túi, chỉ thấy hai vệ sĩ mặc đồ đen đứng hai bên cửa, thấy cô đi ra lập tức lấy tay ngăn lại, "Cô tiểu thư, Lệ tổng phân phó cô không thể ra khỏi phòng này."

". . . . ."

Tên Lệ Tước Phong này. . . . . thật là tính đem cô nhốt hoàn toàn sao?

Ngay cả cái cửa phòng cũng không thể ra khỏi?

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải hung hăng đóng cửa lại, tức giận đến nâng chân lên muốn đá cửa một cái, cửa lại đột nhiên từ bên ngoài bị mở vào.

Thân hình Lệ Tước Phong cao to xuất hiện ở cửa, vệ sĩ hai bên xoay người 90 độ cúi đầu, "Lệ tổng."

Cố Tiểu Ngải chân vẫn còn đang nâng lên.

"Như thế nào, còn muốn đá tôi?"

Nữ nhân này vừa tỉnh lại đây, cả người đáng vẻ bệ vệ cũng đã tỉnh lại.

Bảo mẫu lại còn nói cô tuyệt thực? Trừ bỏ mặt tái nhợt, bộ dáng này không phải muốn tuyệt thực?

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng đi tới, cởi áo ba-đờ-xuy dài trên người móc trên giá áo, một mùi thơm của nữ nhân đặc hơn phát ra từ trên người hắn.

Cô nghe ra được, là mùi nước hoa của Tô Hiên Hiên dùng tối hôm qua.

Cố Tiểu Ngải thu hồi chân, nhú mi xem xét qua, Lệ Tước Phong đưa lưng về phía cô mà đứng, sau cổ áo somi còn lưu một dấu môi hôn, dấu môi đỏ mọng.

Bảo mẫu nói hắn có chuyện quan trọng, chuyện quan trọng của hắn chính là lêu lổng cùng phụ nữ đã có chồng?

Sau đó. . . . . Đem cô nhốt tại... trong phòng này? Chờ đợi hắn cảm thấy hứng thú thì phục vụ hắn sao?

Đầu óc hắn là không bình thường sao?

Cố Tiểu Ngải thần sắc trên mặt không khỏi trở nên ghét bỏ, nhìn bóng lưng hắn thẳng thắn trực tiếp nói, "Lệ Tước Phong, anh đến tột cùng muốn như thế nào?"

Lệ Tước Phong xoay người lại, lạnh lùng đánh giá bộ dáng của cô, như là không có nghe đến lời của cô ,hỏi ngược lại, "Muốn tuyệt thực sao? Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ thủ đoạn tuyệt thực nhỏ này. . . . . có thể để cho tôi thả cô sao?"

Ngừ khí của hắn mang theo ý đùa cợt.

"Anh đây là nhốt người phi pháp!" Có Tiểu Ngải nói xong liền nhìn đến mặt Lệ Tước Phong , mới giật mình nhớ tới, hắn còn dám đánh người ở cục cảnh sát thì loại này tính gì phi pháp?

Lệ Tước Phong nói lòng caravat, ngồi vào một bên trên xô pha, vỗ tay phát ra tiếng, động tác mang theo vài phần khí chất du côn, sắc mặt cũng là lạnh lùng , "Tiến vào."

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Giọng nói bảo mẫu cung kính vang lên phía sau lưng Có Tiểu Ngải.

Có Tiểu Ngải không rõ chuyện gì phía sau nên nhìn lại, chỉ thấy bảo mẫu dẫn mấy nữ nhân mang giúp đồ ăn đi tới.

Rực rỡ muôn màu mỹ thực đặt trên bàn, món trung, cơm Italy, cơm theo cách thức tiêu chuẩn . . . . . Đủ loại kiểu dáng cơm chiếm mấy cỗ xe ăn.

Bụng không chịu thua kém phát ra âm thanh nhỏ thô lỗ.

Muốn lấy mỹ thực dẫn dụ cô sao?

"Tôi nói tôi không muốn ăn." Có Tiểu Ngải quay đầu đi không nhìn mỹ thực, đi đến đối diện Lệ Tước Phong trên xô pha ngồi xuống, "Lệ Tước Phong, anh thả tôi ra."

"Sao? Cho tôi lý do." Lệ Tước Phong ung dung nhìn chăm chăm cô, đáy mắt đen như mực cũng là mang theo vẻ lo lắng. Trong ngực hơi hơi phập phồng .

Sau khi nhận được điện thoại của bảo mẫu nói cô cự tuyệt ăn cơm, hắn là chạy như bay trở về .

Mà cô. . . . . Không có nửa phần phát hiện, chỉ lo làm cho hắn thả cô.

"Thứ nhất, anh không thiếu phụ nữ, không lý nào lại giam giữ tôi đùa bỡn; thứ hai, tôi không phải tội phạm, anh không thể hạn chế quyền tự do của tôi; thứ ba, nếu anh không thả tôi, tôi liền đối chết ở trong phòng của anh."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Có Tiểu Ngải nói đến câu thứ ba thì đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi, một đôi mắt mở to trừng mắt Lệ Tước Phong cùng đợi phản ứng của hắn.

". . . . ."

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm cô kéo biện hộ, vết thương tới hôm qua vẫn còn, không biết đã lấy đi biết bao nhiêu máu thịt của nữ nhân kia. . . . .

Tối hôm qua trong nháy mắt, làm cho hắn lần đầu tiên cảm nhận được đau lòng.

Làm cho hắn nghe bác sĩ nói do cô hành sự chuyện giường chiếu quá mức thường xuyên mà té xỉu . . . . . Trực tiếp liền xông ra ngoài, lái xe cực nhanh trên đường yên tĩnh suốt đêm dài .

Tác hoan vô độ.

Bốn chữ này ở trước mắt hắn phóng đại vô hạn.

Hắn tự nhận chính mình không có nghĩ biến thái đối với Có Tiểu Ngải như vậy, nhưng hắn cố tình làm tất cả các chuyện biến thái đối với Có Tiểu Ngải.

Cường bức.

Nhốt.

Đề tay lên ngực tự hỏi, hắn thật sự làm phá vỡ thanh cao trên người Có Tiểu Ngải sao? Trả thù cô năm đó khinh miệt chẳng thèm ngó tới mình sao?

Tựa hồ có cái gì. . . . . Đã muốn lệch khỏi quỹ đạo.

Mà hắn. . . . . là một nam nhân có một thói quen nắm trong tay hết thấy, không thể cho phép cái gì lệch khỏi quỹ đạo.

Cố Tiểu Ngải ——

Tuyệt không nên trở thành người bên cạnh hắn.

"Lệ Tước Phong, nói chuyện đi!" Thấy Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, cái loại đáy mắt sâu không thấy đáy làm cho cô không tự giác phát lạnh trên lưng, các ngón tay trên đầu gối chậm rãi nắm lại trấn an chính mình.

Từ sau khi thấy hắn ở cục cảnh sát đánh người, cô đối với hắn sợ hãi hơn.

Gặp phải một người nam nhân như vậy, cô lúc trước thật sự là hoàn toàn ngốc.

Hiện tại chỉ muốn thoát khỏi. . . . . Chuyện này là không có khả năng, điểm này, cô rất rõ ràng.

"À. Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ đang kể chuyện cười cho tôi nghe sao." Một lát, Lệ Tước Phong trào phúng cười nhạo một tiếng.

Cố Tiểu Ngải sắc mặt trắng xuống, "Anh có ý tứ gì? Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Muốn làm gì?

Muốn cho cô triệt triệt để để khắc sâu hình ảnh của hắn.

Muốn cho cô triệt triệt để để thuần phục ở dưới chân của hắn, mặc hắn chơi đùa.

Đúng vậy, đây mới là mục đích ngay từ đầu của hắn.

Lệ Tước Phong giương mắt nhìn về phía bảo mẫu đứng một bên, giống như quân vương ra lệnh, "Gọi bác sĩ tới đây."

"Dạ vâng, Lệ tiên sinh."

Bảo mẫu mở cửa, chỉ thấy nam nhân mặc đồ trắng mang theo thùng y tế, vẻ mặt lạnh lùng hướng Lệ Tước Phong 90 độ cúi đầu, "Lệ tiên sinh."

Nghĩ đến lại là gọi cho bác sĩ vội tới truyền dịch cho cô, Cố Tiểu Ngải lập tức từ trên sofa ngồi dậy, vẻ mặt phản cảm nói, "Tôi nói tôi không muốn truyền dịch."

Muốn bức cô truyền dịch cô cũng có thể nhổ kim ra.

Lệ Tước Phong nhìn cô mặt tràn đầy chán ghét, đáy mắt thật sâu phát lạnh, ngực giống như bị cong lại, làm người khác không thoải mái.

"Cố Tiểu Ngải, cơ bản nhìn cô từ đầu đến chân, càng không thể đấu với tôi." Lệ Tước Phong ngồi ở trên sofa lạnh lùng nói ra lời này, tràn ngập trào phúng, khinh thường.

"Anh. . . . ."

"Còn nữa, tôi chán ghét nữ nhân để cho tôi ngựa đầu lên nhìn như vậy." Dứt lời, Lệ Tước Phong đứng mạnh lên kéo tay cô, dễ dàng đem cô bắt đến trước người.

Xiềng xích phát ra tiếng vang.

Khí lực của cô cho tới bây giờ đều đấu không lại hắn, lập tức bị hắn kéo đến trong lòng.

Lệ Tước Phong ngồi xuống, cường ngạnh đè thân mình cô vặn vẹo giấy dựa ngồi ở trên đùi của mình.

"Buông!" Cố Tiểu Ngải thống hận trừng mắt hắn, càng thêm dùng sức giấy dựa.

Lệ Tước Phong sắc mặt không hề giãn tới cực điểm, một đôi con ngươi đen cơ hồ phụt ra ánh lửa, một bàn tay lớn trực tiếp luồn vào váy cô chụp lên trước ngực đầy da của cô, một phát bắt được, môi mỏng kêu gọi nói ra lời châm chọc tàn nhẫn, "Có phải hay không còn muốn để cho tôi đem cô đặt trên giường giống như tôi hôm qua."

Hắn nói như cắn răng cắn lợi.

Bảo mẫu, bác sĩ cùng mấy nữ nhân trước mặt đều là hai mắt nhìn nhau, cũng không dám to gan đi ra ngoài.

"Anh. . . . ." Cố Tiểu Ngải tức giận đến mặt hồng lên, lại trắng đi, tay hung hăng đánh bàn tay trước ngực, tức giận đến cực hạn, "Lệ Tước Phong, bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!"

"Bẩn thỉu?" Lệ Tước Phong lạnh giọng hỏi lại, năm ngón tay càng nhanh nắm ngực mềm mại đầy da của cô, không nhẹ không nặng vuốt ve.

Mùi nước hoa trên người hắn phát tán ra.

Nhìn chăm chăm bàn tay trước ngực tùy ý làm bậy, Cố Tiểu Ngải càng thêm ghê tởm khó chịu kháng cự giãy dụa, bất đắc dĩ bị hắn không chế, cô muốn từ trên đùi hắn đứng lên cũng không có biện pháp.

Mà bảo mẫu cùng các cô gái còn đang nhìn bọn họ. . . . .

"Lệ Tước Phong!" Cố Tiểu Ngải vừa thẹn lại vừa quẫn tức, trừng mắt Lệ Tước Phong khóe miệng cười lạnh.

Không có nghĩ nhiều, Cố Tiểu Ngải liền như vậy đem mặt né qua, một ngum hung hăng cắn ở trên cổ của hắn.

"Tê. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

"Tê. . . . ."

Lệ Tước Phong bị đau thét lớn một tiếng, nắm cánh tay của cô đẩy cô ra, dùng toàn khí lực hung hăng ném cô ra.

"Ách. . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị đẩy ngã ngồi dưới đất, cau mày cố nén đau đớn, miệng có mùi máu tanh của hắn, Cố Tiểu Ngải ghét bỏ một ngum phun ra.

Bắn chết được.

Loại nam nhân này nơi nơi lưu tình, ngay cả mùi máu đều đặc hơn làm cho người ta buồn nôn.

"Cố Tiểu Ngải! Cô muốn chết!" Bị hành vi của cô chọc phát hỏa, Lệ Tước Phong lớn tiếng rống to, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng.

"Lệ tiên sinh!" Bảo mẫu nhìn thấy cổ Lệ Tước Phong chảy máu lập tức kinh ngạc kêu lên, khẩn trương nhìn nữ giúp việc bên cạnh nói, "Còn không mau đi lấy dụng cụ cứu thương."

Nhóm nữ giúp việc vội vã chạy ra khỏi phòng.

Ngón tay Lệ Tước Phong thon dài sờ lên cổ mình, đầu ngón tay lập tức dính nhiều máu.

Nhìn chăm chăm nhan sắc một chút nồng đậm kia, Lệ Tước Phong hoàn toàn phát cuồng, một tay kéo Cố Tiểu Ngải quăng đến trên giường, trực tiếp tiến lên nhắm môi của cô hôn loạn một mạch, một đôi tay mãnh liệt xả vấy ngu của cô.

"Buông ra. . . . . Uhm. . . . . Lệ Tước Phong, anh vô sỉ. . . . . Uhm. . . . . Buông tay. . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị đặt ở trên người hắn liều mạng chuyển động nghiêm mật tránh né môi hắn, nụ hôn của hắn lại như cũ giống ma chương bình thường triền miên không ngớt, một tay giữ tay phải lộn xộn của cô, một tay xé rách váy ngủ trước ngực của cô xuống. . . . .

"Ba ——"

Trong lúc dây dưa đó, trước ngực lạnh lẽo Cố Tiểu Ngải lại chẳng quan tâm, dùng hết khí lực toàn thân nâng lên tay trái bị xiềng xích xả một cái tát đến trên mặt Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong động tác muốn điên cuồng chợt dừng lại, một tay giữ chặt ở cổ của cô, một đôi mắt như đốt lửa, "Cố Tiểu Ngải, cô không muốn sống nữa sao?"

Hắn bóp chặt cổ của cô, giống như muốn đưa cô vào chỗ chết.

Ngực kịch liệt nhảy lên.

Trước ngực của cô đã không còn quần áo, da thịt trắng nõn lóa mắt trước mặt hắn.

Bác sĩ cùng bảo mẫu đứng ở cửa thấy thế một tiếng cũng không dám hé ra, cũng chưa dám rời đi, liền đứng như vậy. . . . .

" . . . . ." Cổ Tiểu Ngải nằm ở dưới thân hắc, cổ bị gắt gao bóp chặt, mặt trùng mắt hắc, một đôi mắt mở to cực đại, không có một tia chịu thua hay cầu xin tha thứ .

Cô rút cuộc muốn chết mà.

Cô quật cường như thế, hắc là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cô nghĩ đến cô có thể ở trước mặt hắc thắng một lần? Dùng sinh tử để thắng?

Như là một ván bài, Lệ Tước Phong nắm ngón tay chậm rãi buông ra thu về, trong mắt dẫn theo ngoan ý.

Cổ Tiểu Ngải chỉnh khuôn mặt một mảnh trắng bệch, hô hấp càng ngày càng khó khăn, hít thở không thông như sắp chết tới nơi, tầm mắt dần dần mờ hồ, ý thức cũng càng ngày càng vẩn đục.

"Lệ tiên sinh, quên đi. . . . . Ngải sẽ giết Cổ tiểu thư . . . . . Lệ tiên sinh, ngải bình tĩnh chút. . . . ."

Cô nghe được giọng nói của bảo mẫu cầu xin tha thứ.

Nếu cô sống sót sẽ bị nhốt như cầm thú, mất đi thân thể tự do, cô thà tình nguyện chết đi.

Như vậy cậu cùng ba vĩnh viễn sẽ không biết cô dơ bẩn như vậy. . . . .

Ở trong mắt bọn họ, cô vĩnh viễn là cô gái ngoan như trước kia. . . . .

Cô . . . . . vẫn là. . . . . con gái tốt. . . . .

"Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh. . . . . Cổ tiểu thư không được rồi. . . . ." Bảo mẫu gấp đến độ kêu to lên.

Giọng nói bảo mẫu cấp bách làm cho Lệ Tước Phong khôi phục chút ý thức, mắt sung huyết chậm rãi .

Trong tầm mắt, mắt Cổ Tiểu Ngải đã muốn chậm rãi khép lại. . . . .

Chợt nhớ lại một màn tối hôm qua cô ở trước mặt hắc ngã xuống.

Dấu hiệu sinh mệnh của cô ở trước mặt hắc dần dần biến mất. . . . . làm cho hắc kinh hãi tột độ.

Ngực lại lần nữa giống như bị cái gì bắt lấy vậy.

Nắm ngón tay nhanh chóng buông ra ——

"Khụ. . . . . Khụ. . . . ." Cổ Tiểu Ngải một lần nữa quay về hô hấp tự do, cả người giống như từ cõi chết trở về, nằm ở dưới thân hắc không khỏi từng ngum từng ngum hút khí, trong mũi vẫn là hơi thở của hắc. . . . .

Vừa rồi trong nháy mắt đó, cô thực có thể vì mình muốn chết, cô nghĩ đến hắc một lát đối cô hạ sát thủ. . . . .

"Không giết tôi sao?" Cổ Tiểu Ngải sờ trên cổ của mình ngẩng đầu nhìn người nam nhân bên, mặt tái nhợt tỏ vẻ một chút khinh thường, "Lệ Tước Phong, tôi thà chết cũng sẽ không cho anh nhốt."

Đáy mắt cô chẳng thèm ngó tới cùng thanh cao là chói mắt.

Chói mắt tới cực điểm

"Cổ Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong rống giận, mạnh một quyền đánh xuống.

Cổ Tiểu Ngải theo bản năng nhắm mắt lại, dự kiến trung đầu đón không có đánh úp lại, mở mắt ra vừa thấy, nắm tay Lệ Tước Phong nện ở trên giường.

"Cổ Tiểu Ngải! Tôi hiện tại liền rõ ràng nói cho cô biết, cô đâu không lại tôi đâu!" Lệ Tước Phong vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn cô, giọng điệu thô bạo tới cực điểm, một tay mãnh liệt giữ cằm của cô, "Tôi không thể giết cô, !"

Tôi không thể giết cô, là tôi còn chưa chơi đã!

Tôi không thể giết cô, là tôi còn chưa chơi đã!

. . . . .

Giọng nói âm trầm của hắc ở bên tai cô không ngừng vang lên. . . . .

Chương 63

Giọng nói âm trầm của hắn ở bên tai cô không ngừng vang lên. . . . .

"Vậy anh muốn cái gì?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn hắn, cố hết sức nâng lên tay phải của mình, "Muốn thế này sao? Muốn hay không đem tôi xích trước cửa nhà anh cho người ta xem?"

Hắn coi cô là cái gì? Món đồ chơi? Sủng vật? Không chơi đâu. . . . .

Đến mức độ này rồi, với hắn thế nào mới là đủ? ! Mới có thể buông tha cô?

Miệng cô châm biếm làm cho hắn một lần nữa lại bùng nổ cơn tức giận.

Cô luôn biết như thế nào mới có thể một lần lại một lần chọc giận hắn.

Vậy đừng trách hắn không cho cô đường lui!

Đây là con đường cô chọn!

"Peter." Lệ Tước Phong nặng nề nhéo người của cô, từ trên người cô đứng lên.

"Vâng, Lệ tiên sinh." Vị bác sĩ vẫn đứng ở phía sau hắn mang theo thùng kim loại tiến đến, lại bị Lệ Tước Phong hung tợn quát to một trận, "Dừng lại."

"Phải. . . ." Vị bác sĩ hoảng sợ, dừng bước.

Nhìn xuống cô trước ngực vậy ngu bị xả loạn, Lệ Tước Phong một phen cởi áo somi trên người mình bá đạo mà cường ngạnh mặc vào cho cô.

"Tránh ra. . . ." Cố Tiểu Ngải vẻ mặt chán ghét giãy dụa, nhưng toàn thân đã không còn bao nhiêu khí lực, chỉ có thể tùy ý để động tác thô lỗ của Lệ Tước Phong giúp cô cài nút áo somi.

"Lại đây." Đem cô đứng lên đặt ngồi bên giường, Lệ Tước Phong mới liếc về phía sau một cái.

Bác sĩ kia thấy thế gấp gấp đi tới, đem thùng kim loại để nhẹ tới trên giường lớn, cung kính về phía Lệ Tước Phong bẩm báo, "Lệ tiên sinh, thứ ngài muốn tôi đều mang đến."

"Tốt lắm, giải thích cho cô ta nghe." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải hoàn toàn không biết gì cả, hắn sẽ chờ xem cô một hồi sẽ quỳ dưới chân hắn cầu xin như thế nào. . . . .

Cái gì vậy?

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường, không hiểu nhìn chằm chằm thùng kim loại đóng chặt kia, cái quỷ gì vậy? Là thực phẩm dinh dưỡng, dinh dưỡng truyền dịch sao?

Nhìn thoáng qua bác sĩ mặc trên người áo blouse trắng, Cố Tiểu Ngải chuyển trùng mắt nhìn về hướng Lệ Tước Phong, "Tôi cần là thân thể tự do, không phải bác sĩ."

Điểm này, cô như thế nào đều phải kiên trì.

"Cố Tiểu Ngải! Quy tắc trò chơi không phải cô định ra !" Lệ Tước Phong trong giọng nói lộ ra một chút nhạo nhẽo.

"Ba ——"

Ngốc đầu lên, bác sĩ đã đem thùng mở ra.

Cố Tiểu Ngải cau mày nhìn qua, bên trong là những lọ trong suốt, năm ống kim tiêm, vài bình hoặc trong suốt hoặc màu xanh lam, còn có một loại giống như bột phấn màu trắng, còn có một bình bột màu trắng óng ánh.

Những thứ này là gì?

Các chất dinh dưỡng cao cấp sao?

Muốn ép cô tiêm truyền dịch sao?

"Tôi . . . . ."

Cố Tiểu Ngải muốn nói chuyện đã bị bác sĩ cắt lời, ngón tay bác sĩ hướng vào bên trong thùng kim loại, giới thiệu rãnh mạch, "Morphine, thuốc phiện, thuốc tạo ảo giác, ma túy Ấn Độ, khat. . . . . Cố tiểu thư, kỹ thuật tôi tiêm vào tốt lắm."

Mỗi một cái danh từ hần nói ra Cố Tiểu Ngải tâm liền kinh hoàng một chút, hai tay không tự giác bắt lấy ống tay áo. . . . .

Các thứ đó căn bản không phải thực phẩm dinh dưỡng bổ sung năng lượng cho cơ thể. . . . .

"Nơi này tất cả đều là thuốc phiện?" Cố Tiểu Ngải không dám tin tưởng lớn mắt, khiếp sợ nhìn về phía Lệ Tước Phong một bên vẻ mặt lạnh lùng, nam nhân này còn dính đến thuốc phiện? Nhiều thuốc phiện như vậy đủ để hần ngồi tù. . . . .

Còn. . . . . bác sĩ kia nói, hần tiêm vào kỹ thuật tốt lắm?

Những độc phẩm này. . . . . là Lệ Tước Phong chuẩn bị cho cô sao? !

Ý thức được điểm này, Cố Tiểu Ngải toàn thân lạnh như băng, kích động từ trên giường đứng lên, "Lệ Tước Phong anh điên rồi?"

Cô đem hần mắng. . . . . Thật đúng là không đúng tý nào.

Ở trong mắt cô, hần ngay cả con chó cũng không bằng.

"À." Lệ Tước Phong ngồi ở trên sô pha một tay chống cằm, ung dung nhìn mặt cô khiếp sợ kích động, bên môi nổi lên nụ cười tàn nhẫn, "Cô không phải muốn tuyệt thực sao? Tôi đây đành phải cho cô tiêm vào một chút thứ tốt."

"Đồ biến thái!" Cố Tiểu Ngải thất thanh kêu to, khuôn mặt đều sợ đến ngây người.

Cô thực không nghĩ tới, nam nhân này cư nhiên lại đối phó với cô bằng độc phẩm!

"Peter, tiêm cho cô ta thuốc tạo ảo giác." Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, cố ý lựa một loại tên vừa nghe đã biết ý tứ thuốc phiện.

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Bác sĩ gạt đầu, bộ dáng chuyên nghiệp bắt đầu, cầm lấy ống kim tiêm bắt đầu lấy thuốc tạo ảo giác, lấy đầy một ống kim tiêm.

Ống thuốc phiện này sẽ tiêm vào cơ thể cô sao. . . . .

Cô cả đời này đều không xuất sắc hơn người, cuộc sống quý không ra quý rồi. . . . .

Ngực cảm giác sợ hãi càng lúc càng lớn ——

Cố Tiểu Ngải đầu trống rỗng, không có suy nghĩ nhiều, theo bản năng nhắm vào mục tiêu, hung hăng đẩy bảo mẫu một bên chạy ra ngoài, còn chưa có lao ra cửa, đã bị hai vệ sĩ bắt trở về.

Hai cái cánh tay bị một trái một phải mang đi, người bị nhắc tới trước mặt Lệ Tước Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Chân bị vệ sĩ hung hăng đá khụy xuống, cả người bị bắt quỳ xuống, tạo thành tư thế khuất nhục ti tiện nhất.

"A. Cố Tiểu Ngải, cô càng ngày càng không biết tự lượng sức mình." Lệ Tước Phong ngồi ở trên sô pha, cúi thân xuống vỗ vỗ mặt của cô, thanh âm giống như từ dưới địa ngục đến. . . . .

Hần không thích nhất là nữ nhân ngỗ nghịch với hần, cô cố tình hết lần này đến lần khác chống đối hần.

"Lệ tiên sinh, chuẩn bị xong rồi." Bác sĩ cầm ống tiêm đi tới.

Nhìn chăm chăm ống tiêm rất nhỏ châm chọc kia, Cố Tiểu Ngải bị ấn quỳ trên mặt đất, thân mình bắt đầu không tự giác run run, cảm giác sợ hãi càng ngày càng gia tăng. . . . .

Ống tiêm cách cô càng ngày càng gần ——

Cô như thế nào giãy dụa đều tránh không khỏi hai vệ sĩ kề bên.

Lệ Tước Phong nhìn cô, đáy mắt thờ ơ, trên người tư thái là cao cao tại thượng. . . . .

Ống tiêm đã muốn tới gần sát cô ——

Lần này biết như thế nào đều trốn không thoát, Cố Tiểu Ngải hô to khàn cả giọng, “Lệ Tước Phong, tôi nợ anh cái gì ? ! Tôi nợ anh cái gì mà phải đối xử với tôi như vậy ? ! Vì sao ? !”

Tiếng la vang làm sững sốt mỗi một người ở chỗ này.

Nhốt còn chưa đủ, còn muốn cho cô tiêm thuốc phiện.

Cô tự nhận không thuận theo tất cả khi làm nhân tình của hắn, nhưng cũng là nhu thuận nghe lời. . . . .

Cô rốt cuộc làm sai cái gì ? Cô làm sai cái gì để bị đối đãi như vậy ? Cô đến tốt cùng nợ hắn cái gì ?

Cô đã muốn đủ ô uế. . . . .

Vì sao hắn còn muốn đem cô khi còn sống đều hoàn toàn bị hủy.

Cô không muốn bị thuốc phiện khống chế, không nghĩ về sau cũng giống như người điên, người không giống người. . . . . Quý không giống quý. . . . .

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, tầm mắt mơ hồ.

Bác sĩ ở bên cạnh cô cúi thân xuống, kéo tay áo của cô lên, trên cánh tay gầy yếu của cô thoa thuốc sát trùng. . . . .

“A. . . . .” Cố Tiểu Ngải hô lớn một tiếng, giống như tê tâm liệt phế, nước mắt đầy khuôn mặt, đôi môi đang run cầm cập.

Tuyệt vọng đến mức tận cùng kêu rên.

Thống khổ đến làm người ta cảm động.

Lệ Tước Phong ngưng ngẩn, mặt anh tuấn đến hoàn mỹ giờ phút này hoàn toàn là đại ra, hai tròng mắt ngưng ngắc nhìn Cố Tiểu Ngải lớn tiếng kêu to. . . . .

Nhìn thân thể của cô sợ hãi phát run. . . . .

Nhìn nước mắt của cô rơi mãnh liệt. . . . .

Chưa từng thương thức cái đẹp, nhưng tim của hắn lại kịch liệt nhảy lên, vì nữ nhân này nhảy lên. . . . .

Kim tiêm sắp tiến vào làn da cô trong nháy mắt nữa thôi, Lệ Tước Phong đứng mạnh lên, tiến lên một cước đá vào đầu bác sĩ, nổi giận gầm lên một tiếng, “Cút! Toàn bộ cút cho tôi!”

“Phanh. . . . .”

Ống tiêm rơi trên sàn.

“Đã biết. . . . . Lệ tiên sinh.” Bác sĩ bị đá trở mình cũng không dám hé răng, cùng vệ sĩ, bảo mẫu đồng loạt thức thối lui đi ra ngoài.

Nhìn chăm chăm ống tiêm kia, Cố Tiểu Ngải ngừng kêu rên, cả người giống như không còn sức lực nằm sập xuống sàn.

Thân mình vẫn còn run run.

Nước mắt liễu mạng rơi xuống, cô thật bị dọa sợ. . . . . Thật sự sợ. . . . .

“Vì sao. . . . . Vì sao phải đối xử với tôi như vậy?”

Cô nghe được giọng nói chính mình sợ run không cam lòng phát ra. . . . .

Vì sao muốn đối xử với cô như vậy?

Bởi vì cô đối với hắn chẳng thèm ngó tới.

Bởi vì cô từ đầu tới đuôi đều khinh thường hắn.

Bởi vì cô căn bản không đem hắn để vào mắt!

Bởi vì cô đối với hắn căn bản chưa từng có ...chút nào động tâm!

Thân mình mềm nhũn bị quăng mạnh đến trên sô pha, Lệ Tước Phong lập tức tiến người đến, hai tay chống bên cạnh người cô, trong mắt một mảnh ảnh lửa biến hoá kỳ lạ, cúi đầu liền hôn môi tái nhợt của cô.

Môi của cô mang theo nước mắt ẩm ướt mặn.

Đầu lưỡi Lệ Tước Phong cực nóng mãnh liệt tiến vào bên trong miệng của cô, cắn nuốt lưỡi của cô mây mưa thất thường, một tay ở trên người cô chung quanh vuốt ve, muốn làm cho cô phản ứng sinh lý nguyên thủy nhất.

Kiểu áo somi nam cùng váy ngủ đồng loạt đều bị kéo lên trên. . . . .

Cố Tiểu Ngải quang lóa ngồi phịch ở trên sô pha, thân thể không có một tia khí lực bị hắn lặp lại đốt lửa đùa.

Cảm giác. . . . .

Cô đã muốn không có cảm giác gì.

Cho dù nụ hôn của hắn kỹ thuật cao siêu đến đâu, giờ phút này ngay cả thân thể của hắn cũng không có cảm giác.

Lệ Tước Phong hôn mắt của cô, cái mũi, tai, môi, cổ, trước ngực. . . . . Chung quanh khắp cơ thể, ở trên người cô lưu lại đủ loại dấu hôn.

Cởi bỏ dây lưng, hắn để lên thân thể của cô, nặng nề tiến công thân thể của hắn vào trong.

Mà cô. . . . . Ngay cả tiếng rên đều không có.

Liên như vậy suy yếu tựa nửa người vào trên sô pha mặc hắn “ta cần ta cứ lấy”, phản ứng gì đều không có, hắn một chút một chút bình tĩnh hữu lực va chạm làm cho thân thể cô rung động. . . . .

Mà mặt cô tái nhợt, ngay cả nửa điểm phản ứng đều không có.

Lệ Tước Phong lập tức cúi đầu đến lại hôn mạnh môi lưỡi của cô, giống như triền miên, hơi thở hòa lẫn nhau. . . . .

Thật lâu.

Lệ Tước Phong mới rời khỏi thân thể rách nát của cô, từ trên người cô chậm rãi ngẩng thân mình, mắt đen như mực trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, một chữ một chữ cắn răng nói, “Cố Tiểu Ngải! Cô phải thuần phục tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cố Tiểu Ngải hồ hững nhìn mặt của hắn, giọng nói suy yếu như không, "Tôi rốt cuộc nợ anh cái gì? Lệ Tước Phong. . . . . Tôi nợ anh cái gì. . . . ."

"Tôi đối với cô để trong tâm rồi!" Lệ Tước Phong gầm nhẹ một tiếng, cắt đứt câu hỏi của cô.

Cố Tiểu Ngải sửng sốt, ngơ ngác nhìn mắt hắn mờ mịt, không phát hiện ra thực giả.

"Cố Tiểu Ngải! Tôi đối với cô để trong tâm rồi!" Lệ Tước Phong lại lớn tiếng lặp lại một lần nữa, vận sức chờ phát động nóng rực lại lần nữa trầm xuống tiến vào thân thể của cô đòi lấy lần nữa. . . . .

Cô nghe làm sao?

Cô bị thuốc phiện dọa đến nổi ảo giác sao?

Hắn nói. . . . . Hắn nói cô trong tâm hắn? Cái gì gọi là trong tâm?

Nếu không phải đang ở trong phòng Lệ Tước Phong, nếu tay cô không phải còn đang bị xiềng xích, nếu giờ này khắc này, nam nhân này không đem thân mình suy yếu của cô đặt ở trên sô pha điên cuồng phát tiết đòi lấy. . . .

Cô cơ hồ sẽ nghĩ đến lời này. . . . . là thật.

"Cố Tiểu Ngải, cô từ đầu tới đuôi đều là của tôi, cô không thể ngỗ nghịch với tôi!" Lệ Tước Phong vừa nói vừa ở trên người cô rong ruổi, mồ hôi trên mặt rơi xuống kịch liệt, chậm rãi cúi thân xuống hôn vào vành tai của cô, mỗi lập tức ngậm vành tai của cô.

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, tùy tiện để người nam nhân này muốn như thế nào thì muốn, mặc cho người nam nhân này còn có thể nói ra lời gì làm người ta khiếp sợ.

Từ tối hôm qua đến bây giờ. . . . .

Dù sao cô đã muốn tiếp thu hết nỗi sợ hãi trên đời này rồi.

Lệ Tước Phong liếm vành tai của cô, một chút một chút giầy vò, giọng nói từ tính ở bên tai cô như có như không, "Cố Tiểu Ngải, đây là lần cuối cùng tôi lại bỏ qua cho cô, đừng không ngoan ngoan một lần nữa."

Cố Tiểu Ngải nhắm mắt lại, cảm quan xúc giác càng ngày càng rõ ràng, trong cơ thể nóng rực sôi nổi, nhiệt độ lời lẽ của hắn trên lỗ tai, một chút một chút phóng đại, kích thích giác quan của cô.

Hắn nói lại buông tha cô một lần. . . . . Là có ý gì?

"Để thân thể tôi được tự do. . . . . Uhm. . . . ." Cô kiên định nói, hắn càng liếm càng làm cho giọng nói của cô đến cuối cùng chuyển biến thành một tiếng ngậm rên mềm mại.

Tiếng rên như vậy chính cô nghe xong đều cảm thấy lay động.

Thấy cô rốt cục có phản ứng, con người Lệ Tước Phong sáng ngời, càng thêm cuồng dã ở trên người cô tác đoạt, chậm rãi chuyển qua hôn trên môi của cô, "Nếu cô rất muốn dính đến thuốc phiện, tôi thả cô tự do."

. . . . .

Lời nói tàn nhẫn đến vô tình.

Hắn nói đúng, cô căn bản không có đủ sức để đấu với hắn.

Hắn là người nào chứ? Người của Lệ gia, tổng giám đốc e. s Á Thái, hô phong hoán vũ, có quyền thế. . . . . Trước khi hắn chưa chơi đã, cô. . . . . như thế nào đều không thể rời khỏi.

Cô rất ghét cảm giác bị nhốt, thậm chí suy nghĩ cùng lắm thì chính là chết đi.

Hắn lại dùng đến thuốc phiện uy hiếp cô. . . . .

Cô không sợ chết, có lẽ cô sợ. . . . . sống không bằng chết.

*****

Cố Tiểu Ngải không biết Lệ Tước Phong khi nào mới buông tha cô, cô lại một lần nữa ngất đi khi hắn đang tác loạn.

Cô thật không biết nếu còn như vậy nữa, cô có thể kiên trì bao lâu? Có thể kiên trì đến lúc ba ra tù, cha và con gái đoàn viên hay không. . . . .

Khi cô...tỉnh lại cả người bị Lệ Tước Phong ôm vào trong ngực, hắn thật sự chìm vào giấc ngủ, hai tay gắt gao ôm cô, dường như sợ cô chạy mất.

Cả hai người lả tả trong chân màu trắng, tràn ngập mùi hoan ái.

Nhẹ nhàng từ chối, Cố Tiểu Ngải phát hiện mình tay trái vẫn bị còng bạc xiềng xích như cũ, náo loạn một hồi, kháng cự một hồi. . . . . Cuối cùng, cô vẫn là bị uy hiếp bởi thuốc phiện uy hiếp.

Cô không có cách nào khác. . . . . hoàn toàn giống như đánh bạc.

Từ trong lòng Lệ Tước Phong vụn vụn ngồi xuống, mờ đèn một bên đầu giường, Cố Tiểu Ngải cúi đầu dùng ở trên khuôn mặt đang ngủ say của Lệ Tước Phong, lông mi dài như cánh, làn da không có một tia tỳ vết nào, mỗi mảng tràn ngập gọi cảm. . . . .

Rõ ràng là ngủ ngon hoàn mỹ, lại làm cho cô tràn ngập thống hận.

Dưới ánh đèn, da thịt trên người cô còn có thương tích, có dấu hôn. . . . . Đây là cô nhất thời bị ma quỷ ám ảnh. . . . .

Hắn đem cô làm vật chơi đùa, muốn thế nào được cái đó, muốn giết cứ giết, muốn cho cô điên là có thể bức cô điên. . . . .

Người nam nhân này. . . . . Không có tâm, chỉ có máu lạnh.

Chỉ có đáng sợ thô bạo.

Tay mảnh khảnh chậm rãi cầm cái gối, Cố Tiểu Ngải một đôi mắt tràn ngập hận ý, giấy tiếp theo, hai tay cầm lấy gối liền để ở trên mặt Lệ Tước Phong. . . . . Gắt gao đè xuống

Bị cái gối đè xuống nhưng Lệ Tước Phong một chút phản ứng đều không có, thật là hắn đang chìm vào giấc ngủ. . . . .

Cứ như vậy đè xuống, hắn hẳn đã chết không thể nghi ngờ.

Về sau, sẽ không còn người. . . . . có thể tra tấn cô nữa. . . . .

"Tí tách —— tí tách —— tí tách ——"

Tay không dám nhúc nhích, bất chợt tiếng chuông điện thoại vang lên giữa ban đêm im lặng, Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, tay đang gắt gao đè cái gối cũng nhất thời buông ra, trên trán mồ hôi lạnh bốc lên.

Cô đang làm gì đó?

Cô giết người? !

Cùng ở một chỗ với Lệ Tước Phong cũng lâu, cô cũng trở nên điên cuồng rồi sao? Cô cũng điên theo rồi. . . . .

"Tí tách —— tí tách —— tí tách ——"

Chuông điện thoại di động không ngừng vang lên.

Một cái tay lớn bỗng đem cái gối bỏ qua, Lệ Tước Phong từ trên giường ẩm áp ngồi dậy, lộ ngực cường tráng, một đôi con ngươi đen hung ác nham hiểm nhìn cô, không có nửa phần buồn ngủ.

"Anh. . . . ." Hắn đột nhiên ngồi dậy làm Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, không biết nên nói cái gì, thân mình lập tức cứng đờ.

"Tôi còn tưởng rằng cô thật muốn giết tôi." Lệ Tước Phong trong mắt lóe lên con tức giận, một tay kéo cô qua ở trên giường, "Nếu ngủ không được, chúng ta làm những chuyện khác?"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải từng ngượng từng ngượng thở hổn hển, người vẫn còn hoảng sợ, "Anh vẫn tỉnh sao?"

Hắn thật không sợ cô đem hắn giết chết sao?

"Cố Tiểu Ngải, cô giết tôi không được đâu, đừng phí công khí lực." Lệ Tước Phong theo môi của cô một đường đi xuống hôn môi, giọng nói từ tính mà tràn ngập cảnh cáo, "Đây đối với cô không có lợi.

Tay hắn dọc đường cong của cô ở dưới chân đi xuống vuốt ve. . . . .

Này phát chuyện cảm thú.

Cố Tiểu Ngải vẫn là nhịn xuống, một tay chỉ hướng di động đầu giường, "Di động của anh vẫn còn kêu."

"Tí tách —— tí tách —— tí tách ——"

Lệ Tước Phong nằm ở trên người cô nhủ mi, ở trên giường xoay người, kéo cô ôm vào trong ngực, một tay lấy di động ở đầu giường, cũng không nói gì, một tay ở trên người cô nơi nơi vuốt ve. . . . .

"Lệ tổng, chuyện ngài giao cho đều được xử lý rồi."

Cố Tiểu Ngải phải dựa vào ở trên lồng ngực Lệ Tước Phong, tình huống nghe được một giọng nữ từ trong di động truyền tới, là công việc chung.

"Ừ." Lệ Tước Phong lạnh lùng lên tiếng, cúi đầu hôn trán cô, hôn lên mắt cô một chút, một ý tứ chuẩn bị dây dưa.

"Lệ tổng, nếu ngài có hứng thú, mời xem tin tức buổi chiều trên kênh ov." Giọng nữ bên kia di động lại truyền đến.

"Đã biết."

"Không quấy rầy ngài, ngủ ngon."

Lệ Tước Phong bỏ đi động qua, ôm Cố Tiểu Ngải chuẩn bị hôn môi, cô lại tò mò hỏi, "Cái gì tin tức buổi chiều? Có cái gì đại bát quái sao?"

Tin tức buổi chiều này. . . . . Nhưng là rất ý tứ .

Có thể cho cô xem qua một chút cô liền cảm kích hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Lệ Tước Phong mi một điều, ở môi cô hung hăng cắn một cái, mới cảm lấy điều khiển mở TV, chuyển tới kênh OV thư ký nói.

"Tin tức trực tiếp —— Trợ lý Dư Đan của Tổng giám đốc công ty quốc tế Sở thị - Sở Thế Tu, buổi chiều hôm nay đã tự thiêu, ở hiện trường, cảnh sát tìm ra văn kiện liên quan đến việc trốn thuế của công ty Sở thị."

"Lập tức, Tổng giám đốc Sở Thế Tu họp báo công bố, mời phóng viên hiện trường đưa tin——"

Phóng viên chuyên nghiệp vừa mới đưa tin.

Dư Đan tự thiêu tự sát? !

Tìm ra văn kiện Sở thị trốn thuế? !

Cố Tiểu Ngải nhất thời cả người đều ngây dại, mắt nhìn chăm chăm hình ảnh trên TV, ngay cả Lệ Tước Phong đang giờ thủ đoạn với cô cũng chẳng quan tâm .

Trên màn ảnh, Sở Thế Tu một thân mặc quần áo tây trang đen, xung quanh được vệ sĩ vây quanh tới tuyên bố một chút, tất cả đèn máy ảnh đều nhấp nháy trên thân thể anh ta, lộ ra mặt tao nhã thêm rất nhiều môi mê.

"À. . . . ." Lệ Tước Phong ôm thân thể mềm mại của cô, nhìn chăm chăm trên màn ảnh Sở Thế Tu mặt cười lạnh một tiếng.

Hồi tưởng lại vừa mới di động trong nữ nhân đó nói như thế, Cố Tiểu Ngải không khỏi quay đầu nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Việc này. . . . . là anh làm?"

Hắn không chỉ có đem Dư Đan biến thành tự thiêu tự sát. . . . .

Còn làm bố cục cho cảnh sát tìm ra cái gì văn kiện trốn thuế. . . . .

Hắn bỏ qua là muốn. . . . . tiến hành trả đũa Sở thị.

"Nữ nhân của tôi, trừ bỏ tôi, ai đều không thể chạm vào." Lệ Tước Phong liếc mắt quét cô một cái, thấy cô chinh khuôn mặt trừ bỏ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, không khỏi gọi lên môi, "Cố Tiểu Ngải, tôi sớm nói, cô chỉ cần ngoan ngoãn, không chọc tôi, tôi sẽ đối với cô tốt lắm."

. . . . .

Đối với cô tốt lắm?

Chẳng lẽ hẳn nghĩ cô bây giờ nên cảm kích hắn sao?

Hắn đã kích Sở thị, chính là đã kích Sở Thế Tu. . . . .

"Dư Đan là người trợ lý tốt của tôi, làm việc vẫn thực chuyên nghiệp, đối với hắn qua đời tôi cảm thấy tiếc nuối cùng khổ sở." Sở Thế Tu đối mặt máy chụp cái Microphone bắt đầu tự thuật, giọng nói của anh ta ôn hòa mà chậm rãi.

Cố Tiểu Ngải cau chặt mi, hai mắt một khắc cũng không rời đi màn hình TV.

"Mặt khác về đại gia chú ý lậu thuế một chuyện, Sở thị chúng tôi tuân thủ luật pháp, cũng không trốn thuế, Sở thị nguyện ý phối hợp với cơ quan kiểm tra có liên quan điều tra rõ ràng việc này, còn lớn hơn một cái chân tướng, trả lại trong sạch cho Sở thị."

Sở Thế Tu nói xong hai câu này liền đeo mắt kính vội vàng rời khỏi, tùy ý phóng viên hiện trường truy vấn như thế nào cũng không mở miệng.

Cố Tiểu Ngải làm phóng viên sớm có kinh nghiệm, Sở Thế Tu hiện tại thực hiện là chính xác nhất.

Không được đáp lại làm sáng tỏ, mọi người sẽ nghĩ chuyện trốn thuế là thật.

Đi ra làm sáng tỏ, lại bị người dân tung tin đồn vu vơ.

Nhìn đến Sở Thế Tu ôn hòa hoàn thành tuyên bố tin tức, Cố Tiểu Ngải thế này mới nhẹ nhàng thở ra. . . . .

Dư Đoàn đã chết, Sở Thế Tu không thể đủ sức làm chuyện gì. . . . .

Cô cũng không thể làm cho Sở Thế Tu gặp chuyện không may.

"Coi như chấm hết, Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn Lệ Tước Phong, trong giọng nói tự nhiên mà dẫn theo cố ý cầu xin.

"Sao?" Lệ Tước Phong nhú mày, tay vuốt ve lưng của cô.

Đôi mắt Cố Tiểu Ngải chuyển sang dịu dàng nói chuyện, "Việc này đã qua . . . . . Anh làm cho loại tin tức này bay đầy trời, tôi sẽ đều nhớ đến một đêm kia bị giam ở ngục thất. . . . ."

Nhớ tới được hấn cứu ra khỏi phòng giam, tự cho là tự do, lại rơi vào một cái lồng giam lớn hơn nữa. . . . .

Ngay cả giấy dựa cũng không làm cho cô thoát khỏi nhà giam.

Mà cái nhà giam, Lệ Tước Phong tự tay làm.

"Cho nên thế nào?" tay Lệ Tước Phong dùng vuốt ve cô.

"Cho nên liền như vậy coi như hết? Tôi không nghĩ mỗi ngày mở TV liền nhìn đến loại tin tức này."

"Lầu 3 có rạp chiếu phim, muốn xem cái gì kêu bảo mẫu mở cho cô xem."

". . . . ."

Vấn đề không phải là phim ảnh được chứ. . . . .

Cô cũng không thể nói thật, nói Sở Thế Tu chính là người đàn ông cô thích, cô không hy vọng Lệ Tước Phong đối phó hấn?

Bằng không hôm nay cô nhất định bị thuốc phiện cắn nuốt sạch sẽ. . . . .

Ngẫm lại, Cố Tiểu Ngải lại thay một cách nói khác, "Anh đã giết một Dư Đoàn, Sở thị lại không trêu chọc anh. . . . ."

"Xe Sở thị đụng cô."

Lệ Tước Phong đương nhiên nói.

". . . . ."

Đụng cô nhẹ nhàng một chút nên đi tìm đường chết.

Vậy hấn đối cô vừa đánh vừa mắng lại cường bạo thì tính như thế nào? Đầy xuống tám tầng địa ngục sao?

A, đúng, suy nghĩ của Lệ Tước Phong là bá đạo, cô là nữ nhân của hấn, chỉ có thể để cho hấn tra tấn, người khác chạm vào cũng không thể chạm vào một chút.

Logic cường đạo.

Ở trong lòng rủa hai câu, Cố Tiểu Ngải còn muốn nói điều gì, người đã bị Lệ Tước Phong áp đến trên giường, hấn thân hình ngay sau đó thiếp đi lên, một ngụm hôn mỗi lưỡi của cô, "Cố Tiểu Ngải, đừng dùng miệng của cô nói nhiều chuyện vô vị như vậy."

"Uhm. . . . ."

Thanh âm của cô toàn bộ bị nuốt hết trong nụ hôn của hấn.

Xem ra đêm nay, cô là không có cách nào ngủ được. . . . .

Chương 67

Rời khỏi giường thì sắc trời đã là hoàng hôn của ngày hôm sau . . . . . Lệ Tước Phong vẫn đi ra ngoài làm việc, thể lực hắn luôn mạnh mẽ hơn người.

Như là sợ cô tùy thời lại tuyệt thực, hắn cho đặt thùng thuốc phiện trên chính giữa bàn ăn . . . . .

Không cần cảnh cáo.

So với cái gì đều hữu dụng hơn cả. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn xem một trận không nói gì.

Bảo mẫu đem mỹ vị món ngon bung lên bàn ăn thì Cố Tiểu Ngải tất cả đều ăn vào vô vị, giống như ăn sáp.

Đầu kia của còng tay gắn vào chân bàn, kim cương trên xiềng xích tản ra hào quang. . . . .

Tùy tiện nuốt một chút, Cố Tiểu Ngải cầm lấy báo chí một bên xem tin tức, mặc kệ là tài chính và kinh tế vẫn là tin giải trí, Trợ lý tự sát cùng Sở thị trốn thuế là một chuyện đều chiếm đầu đề.

"Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh có phân phó, nếu cô có buồn có thể ra ngoài đi dạo, tôi sẽ đi với cô." Bảo mẫu đứng ở một bên cung kính nói.

Cố Tiểu Ngải vầy vầy xiềng xích trên tay, "Cho cô dắt tôi ra ngoài thế này sao?"

Thực đem cô làm sùng vật?

". . . . . Lệ tiên sinh không phải ý tứ này." Bảo mẫu rất muốn thay chủ từ nhà mình giải thích.

"Là ý tứ đó? Hắn kỳ thật cũng không muốn cho tôi đi ra ngoài?"

". . . . ." Quên đi, bảo mẫu nghĩ không nên giải thích.

Hình tượng ác nam nhân Lệ Tước Phong từ lúc đầu trong lòng Cố Tiểu Ngải đã định hình rồi, bằng cô bảo mẫu nói hai ba câu là không xoay được càn khôn.

Cố Tiểu Ngải chuyên chú ở trên báo, báo chí đều sở hữu tin tức giống nhau, tất cả đều là công kích hình tượng công ty Sở thị, có mấy trang lại đem nhắm thẳng vào Sở Thế Tu. . . . .

Nói anh ta nhỏ bé, lấy thiên kim Lương thị trưởng để đổi lấy sự phát triển cho Sở thị. . . . .

Mỗi một chữ đều là ác độc.

Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên có chút ghét cay ghét đắng nghề nghiệp lấy tin tức này, không nên đem người khác viết thành không đáng một đồng như vậy mới được sao?

Sở Thế Tu tài hoa cùng thông minh, hắn cần gì đi nhờ một nữ nhân?

"Đỉnh Linh Linh. . . . . Đỉnh Linh Linh. . . . ."

Điện thoại ở chính sảnh vang lên, ngay sau đó nữ giúp việc nhận lấy.

Không muốn nhìn...tin tức công kích Sở Thế Tu nữa, Cố Tiểu Ngải một tay lấy báo chí vò lại vứt bỏ, "Tôi muốn trở về phòng nghỉ ngơi, coi bỏ còng tay cho tôi."

"Tốt, tôi giúp cô."

Bảo mẫu hiện tại đối với cô là ba bước không rời, sợ cô lại làm ra chuyện gì tương tự.

Kỳ thật thật sự hoàn toàn không tất yếu.

Chỉ cần Lệ Tước Phong đem thùng thuốc phiện để ở từng góc biệt thự Lệ gia, cô cam đoan ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Kéo xiềng xích thật dài lên, Cố Tiểu Ngải đi ra khỏi nhà ăn chuẩn bị lên lầu.

Đi ngang qua chính sảnh thì nghe nữ giúp việc cầm điện thoại cổ điển kiểu dáng Tây Âu nói chuyện, "Thực xin lỗi, Lệ tiên sinh có giao cho, điện thoại công sự không tiếp tại Lệ gia. . . . . À. . . . . tổng giám đốc Sở thị sao? Tôi sẽ chuyển lời. . . . ."

Cố Tiểu Ngải đang bước lên cầu thang mạnh dừng lại.

Tổng giám đốc Sở thị?

Đó không phải là Sở Thế Tu sao?

Hắn làm sao có thể gọi điện thoại đến biệt thự Lệ gia, chẳng lẽ là vì chuyện Dư Đàm tự sát? Anh ta biết được là Lệ Tước Phong động tay chân sao?

Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi chạy tới, từ trong tay nữ giúp việc đoạt lấy điện thoại, hơi thở không xong hô lên, "Này?"

Trong điện thoại cũng không có vang lên tiếng nói ôn hòa của Sở Thế Tu, là giọng của một người đàn ông trung niên, "Xin chào, đây là phòng của tổng giám đốc công ty quốc tế Sở thị, tổng giám đốc chúng tôi muốn hẹn Lệ tổng ăn một bữa cơm, đây không tính là công sự."

Che dấu một chút mắt mắt nhỏ, Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc hỏi lại, "Ăn cơm?"

Rõ ràng là bị sập bẫy của Lệ Tước Phong, Sở Thế Tu xin hắn ăn cơm làm cái gì?

"Đúng vậy, phiền toái cô chuyển lời một tiếng. . . . . À, Tổng giám đốc chúng tôi muốn nói chuyện với cô. . . . ."

Sau khi nghe đối phương một động tĩnh nhỏ, trong điện thoại truyền đến giọng nam trẻ tuổi nhu hòa, trong lòng Cố Tiểu Ngải bán loạn, "Xin chào, tôi là tổng giám đốc Sở thị."

Là Sở Thế Tu.

Đột nhiên nghe được giọng nói của Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải ngây dại, trong lòng nhảy lên, theo bản năng hỏi, "Anh vẫn tốt chứ?"

"Cái gì?" Sở Thế Tu hiển nhiên cho là mình nghe lầm. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhất thời tỉnh táo lại, vội hỏi, "Không có gì, tôi là muốn hỏi chuyện trốn thuế. . . . . Là giả họa đúng không?"

". . . . ." Bên kia tạm dừng hai giây, tiếng nói dịu dàng của Sở Thế Tu mới truyền tới, "Tiểu thư, cô không phải nữ giúp việc Lệ gia, cô là gì của Lệ tổng?"

. . . . .

Cô cũng biết cô diễn vai nữ giúp việc thật sự kém cỏi. . . . .

Cô là Cố Tiểu Ngải.

Là Cố Tiểu Ngải hắn vẫn tìm.

Sở Thế Tu, biết không?

Trầm mặc thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới một chữ một chữ cứng ngắt gian nan nói, "Tôi là bạn gái. . . . . anh ta."

Cô là nhân tình Lệ Tước Phong. . . . .

Một nhân tình bị nhốt ở Lệ gia.

"Xin chào." Sở Thế Tu không có phản ứng gì, vẫn như thường nói, "Nhờ Tiểu thư một chuyện, thay tôi chuyển lời cho Lệ tổng, E.S cùng Sở thị nước giếng không phạm nước sông, không nên ép người quá đáng."

". . . . ." Nguyên lai hắn thực biết được Lệ Tước Phong hãm hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

"Về phần chuyện ăn cơm coi như xong, là thư ký tôi tự tiện chủ trương. Thật có lỗi đã quấy rầy." Sở Thế Tu thanh tuyến dịu dàng, nhưng giọng điệu đã có loại cố chấp, tức giận.

"Này. . . ." Cố Tiểu Ngải còn muốn nói nhiều chuyện nữa nhưng Sở Thế Tu đã cúp điện thoại.

Cố Tiểu Ngải cầm điện thoại ngáy người thật lâu. . . . .

Cô khó lắm mới có cơ hội nghe một chút giọng nói của anh ta, cư nhiên liền như vậy chặt đứt.

Nếu anh ta biết đầu điện thoại là cô Cố Tiểu Ngải, còn có thể đem điện thoại cúp nhanh như vậy sao?

Bất quá cũng tốt, nếu Sở Thế Tu đã biết là Lệ Tước Phong hăm hại, sẽ có biện pháp tránh đi chuyện không hay. . . . .

Nhìn chăm chăm số điện thoại trên màn hình điện thoại, Cố Tiểu Ngải yên lặng nhớ lấy.

Đây là điện thoại văn phòng của Sở Thế Tu. . . . .

Vừa quay đầu lại, mặt bảo mẫu có vẻ khó hiểu nhìn cô, "Cố tiểu thư?"

Cố Tiểu Ngải chợt nhớ tới mình vừa mới chạy vội đến điện thoại, sợ bảo mẫu sẽ đem việc này nói cho Lệ Tước Phong, liền giải thích, "Tại đây trong biệt thự tôi đều không nghe được thanh âm của bên ngoài."

". . . . ." Bảo mẫu vẻ mặt rối rắm, "Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh hứa cho cô đi ra ngoài một chút."

Hứa cho đi ra ngoài một chút?

Tay bị còng như thế này sao? Còn mang theo một bảo mẫu giám sát?

Nếu đụng người quen, còn phải thế nào?

"Quên đi, tôi đi xem phim."

Lầu 3 biệt thự Lệ gia đều là nơi để giải trí, Cố Tiểu Ngải ngồi trên sofa ở phòng chiếu phim sa hoa, bảo mẫu liền đứng ở một bên hầu hạ nhưng thật là theo dõi.

Mỗi lần bảo mẫu có việc phải đi, bảo mẫu liền đem còng tay cô mắc ở chỗ kế bên, dường như sợ cô chạy mất.

Vài lần xuống dưới, Cố Tiểu Ngải nhìn hình ảnh bảo mẫu bận rộn không khỏi nói, "Tôi không có chạy trốn."

Người hầu biệt thự Lệ gia đến vệ sĩ cao thấp mấy chục người, cô muốn chạy cũng chạy không thoát. . . . .

"Bảo mẫu không phải sợ cô chạy, là sợ cô nhảy lầu." Nói xong, bảo mẫu chìa chìa phim ảnh trên màn hình to, "Cố tiểu thư tiếp tục xem, tôi đi lấy hoa quả lại đây."

". . . . ."

Sợ cô nhảy lầu?

Nguyên lai là sợ cô trong lòng nghĩ quẩn. . . . .

Cố Tiểu Ngải cả người ngồi ở trên sofa, ăn khoai tây sô tròng, túi của cô. . . . . Lệ Tước Phong đến bây giờ còn không có trả lại cho cô.

Đã bốn ngày, không có cơ hội liên lạc bên ngoài, cũng không biết cậu lo lắng thành bộ dáng gì nữa.

Lại bị nhốt như vậy, không cần thuốc phiện cô cũng sẽ nổi điên.

"Phiền chết đi."

Cố Tiểu Ngải phiền lòng cầm miếng khoai cắn nát.

Toàn là phim điện ảnh nhảm chán, Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm trên màn ảnh hiện ra phim phụ đề mới. . . . .《 thanh mai trúc mã 》

Tên phim

Cố Tiểu Ngải ngáy người, không khỏi nói hơi lớn.

« thanh mai trúc mã » hai người từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, nam nữ nhân vật chính trước đây đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện thú vị, về sau lại bởi vì một ít thay đổi, hai người ra đi. . . . .

Tìm nhau rất nhiều năm, rốt cục tìm được nhau.

Gặp lại một màn, nam nhân vật chính dẫn vợ đã đính hôn, nữ nhân vật chính mang theo bạn trai.

Bốn người ngồi ở quán cà phê hời hợt thảo luận một ít chuyện lý thú.

Phân biệt thì nam, nữ nhân vật chính cho nhau quay đầu nhìn liếc mắt một cái, sau đó đều trầm mặc cùng bạn đời mình rời đi.

. . . . .

Cô xem nhập tâm đến nỗi ngay cả bảo mẫu bùng hoa quả đến khi nào đều không biết.

Nhìn đến cuối cùng, Cố Tiểu Ngải đau lòng nằm xuống ghế.

Hình ảnh cuối cùng——

Nam nhân vật chính viết trong nhật kí: anh cùng vợ cưới nhau 3 năm, cùng em một chỗ 14 năm. Nhưng em không phải của anh.

Nữ nhân vật chính viết trong nhật kí: em cùng bạn trai quen nhau 1 năm, cùng anh một chỗ 14 năm. Đối với em không phải của anh.

. . . . .

Chúng ta. . . . . Vì sao không thể thuộc về nhau .

. . . . .

Rõ ràng hai người cùng một chỗ thời gian lâu, rõ ràng hai người cùng một chỗ càng thêm quen thuộc, lại bởi vì xa nhau mấy năm. . . . . Liền không thể cùng một chỗ, cả đời. . . . . Đều sai.

Cô cùng Sở Thế Tu sẽ không như vậy chứ.

Cô thả lựa chọn không gặp mặt nhau, nếu giống trong phim nam nữ nhân vật chính gặp mặt một lần như vậy. . . . kỳ thật là tàn nhẫn hơn nữa .

Cố Tiểu Ngải che miệng kìm nén lại xúc động muốn khóc.

Nhạc Piano bi thương kèm theo phụ đề kết thúc phim, du dương từng góc ở phòng chiếu phim.

Cố Tiểu Ngải đem mình lui một góc ở sô pha, thân mình gầy guộc nhẹ nhàng sợ run .

Bảo mẫu đứng ở một bên nhìn xem một màn khó kiêu, "Cố tiểu thư, phim này hay đến thế sao?"

Nội dung phim hấp dẫn như vậy sao?

Cô cứ nhiên xem đến ngã vào trên sô pha, phim cảm động như vậy sao. . . . .

Cửa phòng nặng nề của phòng chiếu phim bị đẩy ra, bảo mẫu lập tức xoay người 90 độ, tắt cung tắt kính hô, "Lệ tiên sinh đã trở lại."

Trong phòng chiếu phim không có bật đèn, chỉ có ánh sáng trên màn ảnh chiếu sáng một nữ nhân lui vào một góc ở trên sô pha.

Lệ Tước Phong đứng ở sô pha nhú mi, cúi thân xuống trực tiếp đem cô kéo đứng lên, "Cố Tiểu Ngải!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Cô bị hấn kéo lên ngồi ở trên sô pha, bả vai nhỏ bé và yếu ớt bị kéo đi, hốc mắt phỉếm đỏ bừng, nhưng trên mặt không có một chút dấu vết nước mắt, đôi môi mím thật chặt.

Lệ Tước Phong ngạc nhiên, nữ nhân tài cán này như thế nào lại khóc vì một chuyện vô vị như thế này? Thời điểm hần cố tình khi dễ cô lại quật cường muốn chết, đem bức cô mới bằng lòng chịu thua.

"Cởi bỏ tay còng tay cho cô ấy." Lệ Tước Phong lạnh giọng phân phó.

Cố Tiểu Ngải thế này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Lệ Tước Phong, có chút khó hiểu, hần đây là muốn thả cô tự do sao? Hần có lòng tốt vậy sao?

"Anh muốn thả tôi sao?" Cố Tiểu Ngải nhìn động tác bảo mẫu cởi bỏ còng tay nhìn không được hỏi.

Nhốt cô vài ngày? Chẳng lẽ hần đã muốn ngấy, muốn trục xuất cô?

A. . . . .

Há mồm cam miệng chính là làm cho hần thả cô.

"Bảo mẫu, đem thùng của Peter đến đây." Lệ Tước Phong nhìn xuống mặt Cố Tiểu Ngải, nói rõ ràng lưu loát, mồm môi gọi ra một chút vô tình.

". . . . ."

Lại đe dọa.

Cho dù cô sợ dính thuốc phiện, hần đại gia cũng không cần mỗi ngày dùng cái này uy hiếp cô?

Chẳng lẽ thật sự không cần dùng chiêu mới, dùng được là được? Đem cô đe dọa nghe lời, chính là mục đích của hần? !

"Coi như tôi chưa nói." Cố Tiểu Ngải bữu môi, tay trái được giải phóng, cổ tay trắng rõ ràng hơn vài ngón còng tay để lại. . . . .

Từ trên sofa đứng lên, Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi lên phía trước, đi ra một thước. . . . . Lại một thước. . . . . Cô thật sự là khó lắm mới được đi lại thỏa thích theo ý mình như vậy.

Tùy ý cô tự tiêu khiển đi một vòng, Lệ Tước Phong hướng đèn một phen khiêng cô lên đi ra ngoài, "Đi, mang cô đi đến chỗ tốt hơn."

"Cái gì nơi tốt?" Cố Tiểu Ngải đòi chiều ở trên vai hần rất là không thoải mái, "Anh bỏ tôi xuống trước."

Hần có thể không dùng đến chiêu này được không.

Cô cũng không phải cái gì hàng hóa, làm sao lại thích khiêng cô đi.

"Không bỏ."

"Bỏ tôi xuống."

"Tôi có thể lo lắng đem người theo thang lầu thượng bỏ lại đi."

". . . . ."

Lệ Tước Phong chết tiệt, tối hôm qua cô nên đem hần giết chết đi.

Hai người bọn họ trong lúc đó, nhất định chỉ có thể hoặc là hần chết, hoặc là cô điên. . . . .

Cố Tiểu Ngải lười cùng hần tranh chấp, tùy ý hần đem cô khiêng xuống lầu.

Trong chính sảnh, hai hàng trai gái ăn mặc lịch sự cùng hô to, "Lệ tiên sinh."

"Ừ." Lệ Tước Phong lên tiếng, đem Cố Tiểu Ngải trên vai buông xuống.

Cố Tiểu Ngải nhìn một đám người đứng trước mặt, nghi hoặc nhìn về phía Lệ Tước Phong, nam nhân này lại muốn đùa cái gì đây?

"Cho các người một giờ." Lệ Tước Phong lạnh lùng lên tiếng, quét cô liếc mắt một cái, thẳng ngời vào một bên.

"Dạ hiểu."

Cố Tiểu Ngải còn không có hiểu được, đám người kia đã khẩn cấp hướng cô kéo lại đây. . . . .

30 phút sau. . . . .

Cô rốt cục hiểu được Lệ Tước Phong là muốn mang cô đi đến một buổi tiệc tối, đúng là lần trước vợ chồng Trần Quang cùng Tô Hiên Hiên tổ chức tiệc từ thiện bán đấu giá. . . . .

Mà những người này là nhà tạo hình mới đứng đầu E.S đi vào biệt thự Lê gia đúng là vì giúp cô từ đầu đến chân tạo ra một hình tượng dự tiệc tối.

Một đầu tóc đen được gội sạch sẽ, tắm rửa. . . . . Cuối cùng mới định hình cho cô hình tượng bạn gái tao nhã.

Tóc dài được cuộn lên, trên trăm bộ trang phục trẻ vai ở trước mặt cô giống như đã được lựa chọn kỹ càng. . . . .

Cuối cùng trong gương to hiện ra một Cổ Tiểu Ngải mặc một váy trắng trẻ ngực dài chấm đất, mang trang sức quý báu như một thiếu phụ. . . . .

Cổ Tiểu Ngải sùng sốt, cái dạng này. . . . . Giống như mẹ trước kia.

Ba mỗi lần tham dự yến tiệc điều dẫn mẹ theo thì mẹ luôn như vậy cho rằng phải ăn mặc hoàn mỹ, kéo cánh tay ba đi vào, trong ánh mắt người khác cực kỳ hâm mộ. . . . .

Ba anh tuấn, mẹ xinh đẹp, con gái lanh lợi. . . . . một nhà bọn họ luôn là tiêu điểm của các buổi tiệc.

Chính là như vậy. . . . . Rốt cuộc trở về không được.

"Lệ tiên sinh, người xem như thế nào?"

Nhóm nhà tạo hình có chút đắc ý đem Cổ Tiểu Ngải có chút thất thần đến trước mặt Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong đang xem báo chí, nghe vậy nâng lên mắt thâm thúy, tầm mắt vừa thấy Cổ Tiểu Ngải trước ngực phập phồng như ẩn như hiện, mắt không khỏi trầm xuống, nhiễm khỏi một chút chuyện tình dục.

Ngay sau đó, Lệ Tước Phong một tay lấy báo chí quăng đến trên mặt nhà tạo hình, "Đổi ngay! Lần này làm không được đều cắt ra khỏi E.S cho tôi!"

Đem nữ nhân của hắn biến thành dạng lẳng lơ diêm dúa như vậy, làm cho nam nhân bên ngoài liền nhìn chăm chăm ngực của cô sao? !

Mẹ kiếp, nhà tạo hình gì chứ, dám cho hắn bị cấm sùng trên đầu à!

Lệ Tước Phong rống giận thanh âm giống như sư tử tức giận, Cổ Tiểu Ngải thông minh không có hé răng, một bên nhà tạo hình đánh bạo đi lên khúm núm hỏi, "Lệ tiên sinh muốn phong cách như thế nào ạ?"

"Muốn trúng gió sao !" Lệ Tước Phong rống đứng lý hợp tình, trắng ra, rõ ràng.

. . . . .

Cổ Tiểu Ngải mặt lập tức đỏ, cái gì gọi là trúng gió chứ? Cô hiện tại bộ dáng thực phơi bày sao? Không phải rất nhiều ngôi sao, thiên kim thượng lưu đều là theo trào lưu hơ hang này sao. . . . .

Nhà tạo hình hiển nhiên cùng cô buồn bực giống nhau, tất cả không khỏi đều quay đầu trở lại nhìn chăm chăm cô.

"Còn dám nhìn, mẹ kiếp? ! Nam toàn bộ cắt cho tôi!" Lệ Tước Phong rống giận đứng lên, một cước đá bàn trà kế bên mình.

Bàn trà ngã xuống đất, phát ra "Loảng xoảng ——" một tiếng vang thật lớn.

Vì thế nhà tạo hình nam đều ỉu xui đi rồi.

Nhóm nhà tạo hình nữ lúc này đều thông minh, không đổi kiểu tóc không đổi trang phục, chính là hướng Cổ Tiểu Ngải trên người bỏ thêm văn kiện áo choàng, kéo váy lên ngăn trở lộ ngực.

Lệ Tước Phong cả người tức giận cuối cùng tiêu tan rồi, giọng giọng hô, "Bảo mẫu, cho tài xế chuẩn bị xe."

"Dạ vâng"

Sau khi tiễn nhóm nhà tạo hình, Cổ Tiểu Ngải mang giày cao gót tám li từng bước một đi đến trước mặt Lệ Tước Phong, mở bàn tay ra, "Có thể đem túi trả lại cho tôi không? Tôi muốn gọi điện thoại cho cậu báo bình an."

"Không được." Lệ Tước Phong đứng lên, lạnh lùng nói, "Ông ấy nghĩ cô bên ngoài theo tin tức ngoại cảnh của phim《giết》rồi."

. . . . .

Hắn làm sao có thể tùy tiện đi lừa gạt cậu của cô?

Ngộ nhờ bị cậu cô phát hiện không được bình thường thì sao?

Không có đem lời này nói thẳng ra, Cổ Tiểu Ngải chính là cau mày nhẹ giọng nói, "Cậu tôi thực quan tâm tôi, nếu vài ngày đều không thấy tôi gọi điện

về, ông ấy nhất định sẽ suy nghĩ nhiều."

"Thật không?" Lệ Tước Phong khẩu khí thực vô vị, tiến lên cầm tay mềm mại của cô hướng đi ra ngoài cửa.

"Trả lại điện thoại cho tôi." Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa nói, "Cho dù vậy tôi cũng có cách liên lạc với cậu của tôi."

Cô không phải không nghĩ tới theo cách khác liên hệ cậu.

Hắn cố tình cắt Internet ở biệt thự Lệ gia, cô không thể lên mạng liên hệ cậu.

Dùng điện thoại Lệ gia gọi, bảo mẫu suốt ngày nhìn chăm chăm cô, chắc là không muốn cho cô gọi . . . . . Tiếp tục bật vô âm tính như vậy nữa thì cậu nhất định sẽ đến báo công an.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong một tay đẩy cô đến trên cửa, trong ngực mạnh mẽ để ở cô trước ngực mềm mại, trên mặt thần thái bá đạo không ai bì nổi, một tay nâng lên người của cô, "Cố Tiểu Ngải, cô là của tôi, không phải cậu cô. Cô từ đầu tới đuôi chỉ có tôi thôi."

. . . . .

Cái tên nam nhân tự đại này. . . . .

Cô muốn cùng cậu nói chuyện điện thoại đều không được? Hắn rốt cuộc còn muốn nhốt cô bao lâu? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Cô muốn cùng cậu nói chuyện điện thoại cũng không được? Hắn rốt cuộc còn muốn nhốt cô bao lâu? !

"Cậu không nghe được điện thoại của tôi, sẽ đem sự tình làm lớn chuyện . . . . . Uhm . . . . ." Cố Tiểu Ngải còn muốn kiên trì, Lệ Tước Phong lại hôn môi của cô.

Cực nóng mà nhiệt liệt. . . . .

Cắn nuốt đem cô đặt ở trên cửa hôn mãnh liệt, cắn nuốt hết thầy lưỡi trong miệng cô. . . . . tay đặt lên vị trí tốt nhất trên váy dài trễ ngực, vuốt ve của cô mỗi một điểm mẫn cảm

"Uhm . . . . . Buông. . . . . Buông ra. . . . . Uhm . . . . ."

Cố Tiểu Ngải gãy dựa, nhưng không cách nào né tránh hắn hôn môi giữa thiên hạ, hai người tư thế mập mờ như vậy dán trên cửa. . . . .

Cách đó không xa mấy nữ nhân đang quét dọn, thỉnh thoảng nhìn qua.

Cố Tiểu Ngải ghét quay đầu đi, cảm lập tức bị Lệ Tước Phong nắm chuyển lại, bị bắt nhìn thẳng mắt nhiễm dục vọng của hắn . . . . .

Nam nhân này sẽ không muốn ở trong này chứ?

Kháng cự không xong, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể thừa nhận sức nặng của hắn, tùy ý hắn ở trên môi của cô tàn sát bừa bãi, may mắn là nhà tạo hình chính chỉ trang điểm cho cô nhạt thôi, nếu cô trang điểm dày, giờ phút này. . . . . Hắn hôn là một đồng chất hóa học độc hại rồi.

Sau khi hôn kích thích xong, Lệ Tước Phong buông cô ra, thô bạo kéo bả vai cô đi ra ngoài, "Đi."

Ngồi vào trên xe, Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm môi mình sưng đỏ trong gương cầm tay, lấy son môi ra tô lại. . . . .

Bất quá cũng khá hơn, tô son một hồi, đôi môi sáng trong suốt mím môi, môi sưng đỏ thể này nói cho người khác biết cô đã trải qua chuyện gì. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mảy, lấy khăn tay lau đi son, chuyển mắt liếc hắn một cái.

Lệ Tước Phong ngồi ở bên cạnh cô vẫn như vậy gắt gao nhìn chăm chăm cô, nhìn không chuyển mắt, một tay từ phía sau xoa xoa lưng của cô, đầu ngón tay cố tình vẽ vòng vòng. . . . . vén lên làm cho cô ngứa.

"Lệ tiên sinh, Vương bí thư muốn tôi giao cho ngài."

Lái xe cầm lấy một túi văn kiện hướng ghế sau xe truyền đạt.

Lệ Tước Phong tiếp nhận sau đó trực tiếp quăng đến trong lòng Cố Tiểu Ngải, vẻ mặt cao thượng, miệng giống như bố thí, "Đừng nói tôi không cho cô liên hệ cậu cô, đem cọc tin tức này trở về tòa soạn, dùng tốc độ nhanh nhất tuyên bố ra ngoài."

Nhìn túi văn kiện quen thuộc, Cố Tiểu Ngải hiểu được lại là scandal của các ngôi sao, tùy ý mờ ra vừa thấy lại ngại ngần cả người.

"Này. . . . ."

Nhìn tấm hình phía trên không phải scandal của ngôi sao, mà là hình của một nữ nhân mặc trang phục rất đẹp cùng một người đàn ông ngoại quốc tay trong tay vào khách sạn, là Lương Noãn Noãn.

Mà một bức hình khác là một nam nhân trẻ tuổi mua vui hàng đêm ở câu lạc bộ Hạ Chi Dạ, ảnh chụp uống rượu mua say.

Nam nhân tuổi trẻ cô lại quá quen thuộc, Sở Thế Tu.

Nhìn thời điểm là lúc cô đi câu lạc bộ Hạ Chi Dạ cầu xin Lệ Tước Phong buông tha cho tòa soạn báo.

Đó là lần đầu sau chín năm xa cách, cô gặp lại Sở Thế Tu.

"Lần này đưa cho cô tin tức có thể kinh động cả nước, vụng trộm sau đám hỏi thương trường, tiêu đề này như thế nào?" Lệ Tước Phong ghé thân qua, ngón tay chỉ ảnh chụp nữ nhân ngoài cùng, "Đây là thiên kim của Lương thị trưởng, người trên tivi cô xem tối hôm qua."

. . . . .

【 Vụng trộm sau đám hỏi thương trường? 】

Tiêu đề này xác thực rất kích thích, đủ để cả nước khiếp sợ.

Sở thị hiện tại đã gặp phải đại nạn trốn thuế, hiện tại ngay cả hôn nhân đều là không tích cực . . . . . Áp lực dư luận nhất định trước nay chưa từng có.

Sở Thế Tu sớm hay muộn sẽ tiếp quản Sở thị, nhiều tin phản đối như vậy đối với tương lai anh ta ảnh hưởng quá lớn.

Nắm ảnh chụp Sở Thế Tu ở Hạ Chi Dạ trong tay, mặt trên hình dịu dàng đẹp trai, dáng người cao ngất. . . . .

Trong đầu tự hỏi, Cố Tiểu Ngải cân nhắc cách nói mới chậm rãi mở miệng nói, "Tin tức này không có cách nào viết được cả, Sở Thế Tu một người ra vào câu lạc bộ đêm không thể chứng minh cái gì."

"Sao?" Lệ Tước Phong nhú mày.

Cố Tiểu Ngải nhấp mí mắt, tiếp tục chỉ vào ảnh Lương Noãn Noãn cùng người nước ngoài ôm ấp, "Khả năng Lương Noãn Noãn cùng người khác đi khách sạn ăn cơm thì sao? Ảnh chụp này đều không có sức thuyết phục."

Cho nên. . . . . Không cần phát ra không cần phát ra. . . . .

Đừng làm cho Sở thị họa vô đơn chí nữa.

Cô không nghĩ nhìn đến Sở Thế Tu bị đổ lên tin tức phản đối nơi đầu sóng ngọn gió, đầu năm nay, nước miếng có thể chết đuối người.

"Cố Tiểu Ngải, cô là làm phóng viên, nhìn sách tranh làm thành tin đồn là điểm mạnh của cô." Lệ Tước Phong một câu phá hỏng cô.

Cái gì gọi là xem sách tranh nói là điểm mạnh của cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải cầm ảnh chụp giật mình, một lát còn nói thêm, "Tôi chỉ phôi bày chuyện xấu của ngôi sao."

Loại này chính trị cùng đám hỏi buồn bán không phù hợp với chủ đề của tuần san《ak》, lại nói . . . . . như thế nào cô cũng không nên phôi bày chuyện của Sở Thế Tu.

Kìa thành nhiều chuyện châm chọc.

"Được thôi, tôi trực tiếp giao cho đài truyền hình." Lệ Tước Phong cũng không còn làm cô khó xử, làm bộ muốn thu hồi túi văn kiện trên đầu gối cô.

Cho đài truyền hình đem ảnh chụp này công bố? Như vậy sao được.

"Cho tôi đi." Cố Tiểu Ngải nóng vội để lại túi văn kiện, đem ảnh chụp hết thả thu vào.

Chương 71

“Cho tôi đi” Cô Tiểu Ngải vội vã giữ chặt túi văn kiện, thu hết toàn bộ ánh chụp cho vào.

Những tấm ảnh này ở chỗ cô, không để rơi vào tay người khác.

Dáng vẻ cô vội vã thu lại những tấm ảnh, rơi vào trong mắt của Lệ Tước Phong. Lệ Tước Phong có chút hứng thú nhướn mày: “Nghĩ kỹ viết như thế nào rồi chứ?”

Viết thế nào?

Cô căn bản không muốn đi viết những tin tức bất lợi có liên quan đến Sở Thế Tu. Cô Tiểu Ngải chỉ cười cười không trả lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Còn chưa đến sao?”

“Sắp đến rồi, Cô Tiểu Ngải” Tài xế đang lái xe trả lời. Lệ Tước Phong cảm tay cô đặt trong lòng bàn tay của mình, năm ngón tay thon dài trắng nõn, trên ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn bảo thạch kiểu dáng hình giọt lệ, nhấp nhánh ánh sáng long lanh trong suốt.

Chiếc nhẫn này, giống như được làm ra là để đeo lên tay của cô vậy. Trong khoảnh khắc, Lệ Tước Phong ôm lấy cô, lồng ngực soán vặn lên vào nhau, không gian đôi nói: “Cô Tiểu Ngải, có phải cô gầy rồi?”

Cô Tiểu Ngải biết rõ còn làm một bộ mặt nghi ngờ nhìn anh.....

Từ lúc bắt đầu gặp anh, cân nặng của cô cứ một đường đi xuống.....

Thế xác và tinh thần song song bị tra tấn, cô không gây mới lạ.

“Gầy một chút không tốt sao?” Cô Tiểu Ngải trong lòng thầm oán hận không nói ra, chỉ nhạt nhạt trả lời.

“Ôm một đồng xương cốt có cái gì tốt?”

“... ..” Cô là một đồng xương cốt sao? Cô Tiểu Ngải tức giận trừng mắt với anh, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy đúng là ủy khuất anh rồi.”

“Là rất ủy khuất” Lệ Tước Phong nói năng hùng hồn một tay ôm cô, ánh mắt ý vị dừng trên ngực mềm mại của cô: “Ăn nhiều một chút, đừng để chỗ này cũng bị gầy đi.”

“... ..” Cô Tiểu Ngải vừa tức giận vừa quần bách trừng mắt nhìn anh, anh không biết trong xe còn có tài xế sao?

Có thể hay không đừng nhắc đến loài chuyện này, mất hết cả mặt mũi! Lười nói lại với anh, Cô Tiểu Ngải xoay người nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, thân thể lại bị Lệ Tước Phong ôm càng chặt vào trong lòng, tay của anh men theo đường cong của cô ám muội....

Tên đàn ông đáng chết, Cô Tiểu Ngải rủa thầm một tiếng, cực kỳ nhẫn nại. May mắn ngay sau đó tài xế đã lái xe đến bậc thềm lớn bên ngoài khách sạn, Cô Tiểu Ngải đẩy cửa xe ra nhảy xuống giống như chạy trốn, tay Lệ Tước Phong vốn ôm ở trên vai cô lúc này dừng lại giữa không trung.

Cả khuôn mặt đều chìm xuống, Lệ Tước Phong uất hận nhìn chằm chằm cô: “Cô Tiểu Ngải! Cô có ý gì?”

Ý là kháng cự chứ sao, Cô Tiểu Ngải ở trong lòng âm thầm nói, ngoài miệng bình thản nói: “Đến rồi, thì xuống xe thôi”

“Cô Tiểu Ngải, đến đây” giống như nói với sủng vật vậy.

Hít một hơi dài thật sâu, Cô Tiểu Ngải mới đạp giày cao gót đi tới, còn chưa đến gần, Lệ Tước Phong giờ tay ôm lấy cô, đi vào trong khách sạn

Buổi tiệc bán đấu giá từ thiện tối nay, được tiến hành ở tầng trên cùng của khách sạn. Khách mời lục đục kéo đến hiện trường, trong đó có đủ các nhân vật tai to mặt lớn trong giới chính trị, doanh nghiệp, ngôi sao nổi tiếng.

Lệ Tước Phong ở trước mặt giới truyền thông rất thần bí, nhưng trong giới thượng lưu ở nơi này, người anh quen biết cũng không ít, còn chưa tới hiện trường bữa tiệc, có không ít nhân vật nổi tiếng chạy đến chào hỏi nịnh nọt.

“Lệ tổng cũng tới.”

“Thật sự là khó có được nhìn thấy Lệ tổng trên buổi tiệc, xem ra Lệ tổng cũng dấn thân vào sự nghiệp công ích.”

“E.S gần đây hình như có hứng thú với bất động sản, không biết Lệ tổng có chịu cho em út một hai cơ hội?”

“Bạn gái Lệ tổng thật sự là xinh đẹp động lòng người, không biết là danh viện nhà ai?”

Người a dua nịnh nọt hoặc tìm hiểu tin tức không ít, nhất thời chặn kín cửa ra vào.

Lệ Tước Phong thông dong trả lời, mang theo âm thanh đậm bạc, nhéo một cái vào eo nhỏ của cô, nói nhỏ vào tai cô: “Cô đi trước đánh dấu thay tôi.”

“Ồ” Cô Tiểu Ngải vốn là gắng gượng chống đỡ duy trì tươi cười xã giao trước mặt mọi người.

Nghe được lời nói này của Lệ Tước Phong, lập tức cảm thấy giống như được lệnh đặc xá. Cô theo đám người đến chỗ đánh dấu, cúi người cầm bút viết lên những vật đánh dấu tên Lệ Tước Phong

Chữ viết xinh đẹp thanh tú.

“Tiểu thư, có thể viết tên hiến tặng lên cạnh món đồ trên quý đã chuẩn bị, để giao cho chúng tôi bên này.” Đứng trước mấy nhân viên làm công tác hướng dẫn đánh dấu cô lễ phép mỉm cười.

Bán đấu giá đồ trên quý? Lệ Tước Phong đưa cho cô vật gì trên quý bán đấu giá.

“Xin đợi chút “ Cô Tiểu Ngải cười cười, quay đầu ngóng nhìn về phía Lệ Tước Phong, anh đang bị một đám người vây quanh, dáng người cao ngất hoàn mỹ làm nổi bật giữa tất cả mọi người.

Cô Tiểu Ngải vẫy tay muốn anh chú ý, Lệ Tước Phong chính là mãi giao tiếp với người khác, không nhìn thấy cô bên này.

“.....”

Cô Tiểu Ngải cúi đầu nhìn lại mình một cái, muốn tháo châu báu trên tay và vòng cổ xuống, nhưng nút khóa vòng cổ và vòng tay được làm rất tinh tế, cô không tháo được.

Nhìn người phía sau chờ đánh dấu, Cô Tiểu Ngải đành phải đưa tay tháo nhẫn bảo thạch xuống đưa cho mấy người làm công tác hướng dẫn, sau đó viết tên người hiến tặng: Lệ Tước Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Từ chỗ đánh dấu đi ra, Cô Tiểu Ngải không trở lại bên cạnh Lệ Tước Phong, chỉ đứng ở một bên im lặng chờ .

"Noãn Noãn, xem kia, là Lệ Tước Phong." Một giọng nữ từ phía sau cô kích động vang lên.

Cô Tiểu Ngải nghĩ là một thiên kim háo sắc nào đó, không khỏi cười khở một tiếng, Lệ Tước Phong ngoại hình cùng bối cảnh không biết lừa biết bao nhiêu cô gái?

"Có cái gì đẹp mặt." Một giọng nữ khác mang theo khí chất vang lên.

Là giọng nói vị hôn thê của Sở Thế Tu - Lương Noãn Noãn.

Cô Tiểu Ngải sững sốt, theo bản năng bước nhanh đi đến cột màu trắng phía trước, nắp mình mới chậm rãi quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Lương Noãn Noãn mặc một bộ trang phục trẻ vai màu tím cùng một vị thiên kim tiểu thư khác đứng ở đằng kia nhìn Lệ Tước Phong.

Chung quanh cũng không có Sở Thế Tu.

Cô Tiểu Ngải thế này mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn chăm chú vào Lương Noãn Noãn trên người cao nhả cùng khí chất hồn nhiên vốn có.

Lương Noãn Noãn cũng không giống các cô gái khác, nhìn vào chỉ thấy một lớp son phấn dày, ngược lại có chút mất hứng.

Lương Noãn Noãn thấy Lệ Tước Phong tự nhiên cao hứng không đứng dậy, là Lệ Tước Phong hại Sở thị. . . . .

Kỳ thật ngẫm lại, cô thực không có gì so sánh với Lương Noãn Noãn được, cô ngay cả vui buồn đều phải ngẫu trang, không thể quang minh chính đại. . . . .

"Cô không phải nói chuyện Sở thị trốn thuế có thể là do E.S làm sao?" thiên kim tiểu thư bên cạnh Lương Noãn Noãn cười nói, "Cô không muốn biết Lệ Tước Phong là hạng người gì sao?"

Lương Noãn Noãn nghe nói như thế mặt tao nhã nhất thời trở nên có chút khó coi.

Cố Tiểu Ngải lặng im nhìn các cô.

Hồi lâu, Lương Noãn Noãn ngó nhìn Lệ Tước Phong cách đó không xa, đôi mi thanh tú nhú lại, uất giận nói, "Sở thị ngày hôm qua chuẩn bị áp chế tin tức, nhưng đài truyền hình cùng báo chí trong nước hôm nay vẫn là công kích Sở thị thật mạnh, là E.S lên tiếng làm cho bọn họ phát tin tức."

Thiên kim tiểu thư bên cạnh vừa nghe lập tức cười đến vui vẻ, liên tục cảm khái "Làm chuyện xấu lại kiêu ngạo như vậy, không sợ người khác biết, cũng chỉ có Lệ gia."

Cố Tiểu Ngải nghe vậy nhú nhú mày.

Thì ra cô xem tin tức báo chí công kích Sở thị đều là Lệ Tước Phong cố ý làm cho bọn họ phát tin tức.

Với bản lĩnh của Lệ Tước Phong, Sở thị làm sao có thể áp chế được tin tức phản đối.

Lệ Tước Phong thực không định buông tha Sở thị sao? Hẳn rồi cuộc muốn đã kích Sở thị đến thế nào mới có thể bỏ qua. . . . .

Đang nghĩ ngợi, Lương Noãn Noãn bên kia đã có chút hờn giận chỉ trích thiên kim bên cạnh, "Cô bây giờ là ca ngợi Lệ Tước Phong đề tiện làm việc thủ đoạn kia sao?"

"Tôi chỉ là không nghĩ tới, tổng giám đốc E.S Á Thái trong truyền thuyết cư nhiên còn trẻ lại anh tuấn như vậy thôi." Thấy Lương Noãn Noãn tức giận, bằng hữu lập tức cười làm lành nói sang chuyện khác, "Được rồi được rồi, chúng ta đi dự yến hội đi. . . . . Nam nhân của cô nhất định sẽ có biện pháp giải quyết việc này, không cần cô phải quan tâm."

. . . . .

Lương Noãn Noãn về mặt ý không vui bị bằng hữu lôi đi.

Chỉ có Lương Noãn Noãn tới tham gia tiệc bán đấu giá này sao? Sở Thế Tu đâu?

Không biết Sở Thế Tu hiện tại thế nào ? Có thể ứng phó chuyện lần này hay không.

"Đang suy nghĩ gì?"

Tiếng nói Lệ Tước Phong từ tính bỗng nhiên ở bên tai cô vang lên.

Cố Tiểu Ngải xoay đầu lại, Lệ Tước Phong đang đứng ở sau lưng cô.

"Không nghĩ cái gì cả." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói.

Lệ Tước Phong cong lên cánh tay, nhìn chăm chăm cô hơi hơi nhú mày, ý bảo cô khác tay hắn.

Nhìn khuỷu tay hắn, Cố Tiểu Ngải nháy mắt thất thần.

Kỳ thật ngẫm lại, cô thực không có gì so với Lương Noãn Noãn được, cô ngay cả vui buồn đều phải ngẫu trang, không thể quang minh chính đại. . . . .

Cô cũng nghĩ yêu một người dễ dàng và cũng dễ dàng hận một người. . . . .

Mà khi cô đem mình bán đứng thì ngay cả quyền lợi của cô cũng mất đi. . . . .

Thu hồi tầm mắt, Cố Tiểu Ngải đang muốn đưa tay đi theo Lệ Tước Phong.

Một giọng nữ nhân tươi đẹp tức giận liền truyền tới, "Lệ tổng đến rồi sao?"

Cố Tiểu Ngải giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Tô Hiên Hiên kéo Trần Quang đang từ yến hội đi ra, vẻ mặt sáng lạn hướng bọn họ cười, chính xác ra, chính là cười cho Lệ Tước Phong xem mà thôi.

Đến gần vài bước, Tô Hiên Hiên lập tức buông tay chồng mình ra, tiến lên cho Lê Tước Phong một cái ôm nhiệt tình "Cám ơn Lê tổng đã đến."

.....

Chỉ là một cái ôm lễ phép, nhưng Tô Hiên Hiên hận không thể áp sát vào trên người Lê Tước Phong.

Trần Quang đứng ở phía sau cô khuôn mặt đều biến thành đen, nhưng lại không nói gì.

Cố Tiểu Ngải thấy thế lui ra đứng ở một bên, trên mặt thản nhiên, không có biểu cảm gì.

"Lê tổng, tối hôm đó. . . . . hình như son môi của tôi dính lên túi áo anh."

Bởi vì đứng coi như gần, Cố Tiểu Ngải rõ ràng nghe được Tô Hiên Hiên đi tới ghé sát lỗ tai Lê Tước Phong mê hoặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Tô Hiên Hiên trên môi đỏ hết sức. . . . .

"Lê tổng, anh chừng nào thì. . . . . Để cho tôi lấy lại vị trí?" Tô Hiên Hiên nói giống như dụ dỗ, đầu hướng Cố Tiểu Ngải cho một ánh mắt khiêu khích.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy mình thật sự là vô tội.

Rõ ràng cô chưa từng nói cái gì, hết lần này đến lần khác đều bị các loại nữ nhân của Lê Tước Phong trùng mắt. . . . .

Thật sự là năm cũng trúng đạn.

"Cái loại đồ bỏ đi này không cần cũng được."

Lê Tước Phong bỗng nhiên nói, lạnh lùng đẩy Tô Hiên Hiên ra, chuyển mắt lạnh trừng Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái, "Còn không lại đây."

Nữ nhân này vẫn như cũ làm cho hấn đặc ý một chút cũng không có.

Cô còn tưởng rằng. . . . . Loại thân thiết này gần như là hấn muốn công khai, hấn tùy tiện tìm một nữ nhân làm bạn gái sao?

Hấn đem cô nâng đỡ biến thành trường hợp tốt nhất sao, hay là cô không nắm rõ tình huống. . . . .

Nữ nhân này ——

Chờ một ngày nào đó hấn nhất định sẽ đem cô bóp chết.

.....

Giọng điệu Lê Tước Phong vẫn không thay đổi.

Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa cảm nhận được ý tứ của hấn.

Muốn đi qua liền đi qua, muốn rút đi liền rút đi. . . . .

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị đi lại, lại một giọng nói nũng nịu truyền đến, làm người khác lạnh xương sống, "Lê tổng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nghe được giọng nói yếu ớt kia mà nổi da gà, làm cô quên phải đi qua mà đứng tại chỗ.

Cố Tiểu Ngải nhìn qua, chỉ thấy Liễu Từ Mật cùng Quan Nana sóng vai đi tới.

Quan Nana vui vẻ hô một tiếng, mặc lễ phục trẻ vai lộ lưng trần chạy tới áp vào trong lòng Lê Tước Phong. . . . .

Không tranh đoạt được với Quan Nana, Liễu Từ Mật nhất thời có chút hờn giận, môi mím thật chặt, oán hận trừng hướng Quan Nana.

.....

Cố Tiểu Ngải có chút ngoài ý muốn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quan Nana, Liễu Từ Mật, Tô Hiền Hiền. . . . .

Hôm nay là ngày hội tụ tinh nhân của Lệ Tước Phong sao?

Liễu Từ Mật đứng ở một bên quang minh chính đại ở trước mặt Quan Nana hôn lên môi Lệ Tước Phong liền không có ý tốt nói, "Nana, cô không thấy Cố tiểu thư đã ở nơi này sao?"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải cảm thấy mình thật sự là người vô tội.

Cô làm sai chuyện gì sao?

Cô cũng không có nói không cho Quan Nana ôm Lệ Tước Phong a. . . . .

Tốt nhất quan Nana có thể đem Lệ Tước Phong khiêng đi, cô nhất định sẽ đi thấp hương cảm ơn chư thần phù hộ.

Quan Nana hận không thể đem cả người áp đến trên người Lệ Tước Phong, nghe nói như thế không khỏi quay đầu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, cả người nhất thời kinh ngạc đến ngây người cùng giống như bị sét đánh đến nơi. . . . .

"Cô. . . . . Cô không phải. . . . . ở ngoại ô cái kia. . . . ."

Cái kia bị Lệ Tước Phong cường bạo "Thanh cháo ăn sáng" sao?

Tại sao lại ở chỗ này. . . . .

"Cô theo Lệ tổng? !" Quan Nana khiếp sợ hô to, trên mặt biểu tình kinh ngạc giống như nuốt con ruồi mà khó có thể tin.

"Đúng vậy a." Liễu Từ Mật hòa theo, nhân cơ hội đem Quan Nana đang khiếp sợ kéo ra khỏi người Lệ Tước Phong, một đôi mắt diêm dúa lẳng lơ nhìn sắc mặt bình tĩnh của Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải trong lòng không nói gì, Liễu Từ Mật này muốn ép buộc chuyện gì?

Liễu Từ Mật đi đến trước mặt Cố Tiểu Ngải, trang điểm một cách khoa trương, bên miệng nổi lên nụ cười châm biếm, "Người ta hiện tại là bên cạnh Lệ tổng, đem tạp chí loại ba biến thành tạp chí số hai trong nước."

"Tạp chí loại ba?" Quan Nana ngạc nhiên.

Quan Nana gièm pha tạp chí《ak》. . . . .

Liễu Từ Mật lúc này nói chuyện không có ý tốt gì.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, hiểu được Liễu Từ Mật cho mình là chướng ngại vật, không khỏi lên tiếng chuyển hướng đề tài, "Chúng ta đi vào thôi."

"Ừ." Lệ Tước Phong ngẩng đầu, mắt thâm thúy quét liếc mắt cô một cái.

Ánh mắt này. . . . .

Lại là đem cô kêu gọi giống như con chó con mèo.

Cố Tiểu Ngải thàn than một tiếng, chỉ có thể làm tốt thân phận tinh nhân của hắn. . . . . tiến lên khoác tay Lệ Tước Phong, hướng sảnh tiệc đi vào.

Đi ngang qua Liễu Từ Mật bên cạnh thì Cố Tiểu Ngải nhìn thấy Liễu Từ Mật ánh mắt ghen tị không cam lòng.

"Đúng vậy, Cố tiểu thư bây giờ là nhân vật quan trọng của tạp chí《ak》."

Rõ ràng đề tài đã dừng lại, Liễu Từ Mật lại đột nhiên nói với theo phía trước.

"《ak》? !" Quan Nana lại là thất thanh kêu to.

. . . . .

Liễu Từ Mật e sợ cho thiên hạ không được loạn sao.

Cố Tiểu Ngải nhếch môi, lạnh lùng nhìn về phía Liễu Từ Mật.

Liều Từ Mật dáng người xinh đẹp đang đứng, hướng về phía cô xinh đẹp cười, "Đúng rồi, Nana, chuyện scandal lúc trước của cô không phải chính là tạp chí《ak》phát ra sao? Cô hẳn là nên cảm ơn Cố tiểu thư đã cho cô tỏa sáng hơn."

Đề tài này vẫn bị mổ xẻ ra.

"Cô là người của tạp chí《ak》? !" Nghe vậy, Quan Nana tức giận đến nhất thời giờ chân, vọt tới trước mặt Cố Tiểu Ngải, lộ ra mặt ngọc nữ vận vẹo đáng sợ, "Chính là cô viết tôi cùng chuyện xấu Ela? Đồ dê tiện!"

Nhìn mặt Quan Nana kích động, Cố Tiểu Ngải theo bản năng lui từng bước về sau, sợ cô ngay sau đó sẽ phát điên nhào lại đây.

"Quan tiểu thư. . . . ." Cố Tiểu Ngải đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên vang lên thanh âm một cái tát, chặt đứt giọng nói của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

"Ba ——"

Lệ Tước Phong giờ tay đánh tới trên mặt Quan Nana.

Khí lực to lớn, Quan Nana bị đánh ngã trên sàn, mặt một lớp phấn dày vẫn nhìn ra đỏ. . . . .

Ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây. . . . . Nhất thời một mảnh lặng ngắt như tờ.

"Lệ tổng. . . . ." Quan Nana té trên mặt đất bụm mặt giận nhìn về phía Lệ Tước Phong, một bộ dáng giận mà không dám nói gì, chỉ có nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

"Tôi Lệ Tước Phong không ngại đánh phụ nữ." Lệ Tước Phong hung ác nham hiểm nhìn cô, trên mặt con tức đã tới gần bên cạnh, một tay khoác lên vai Cố Tiểu Ngải, cuồng vọng cần răng nói từng chữ, "Còn nữa, nữ nhân của tôi không tới phiên cô mắng."

Lời nói kiêu ngạo đến không ai bì nổi.

Toàn hội trường một mảnh xôn xao.

Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt đều tập trung trên người đến Cố Tiểu Ngải, làm cho cô hận không thể đem mình giấu đi. . . . .

Cô quá hiểu Lệ Tước Phong không đi đường chánh đạo.

Nhưng thật không nghĩ tới hần tà ma đến mức độ này, các nghệ sĩ nổi tiếng đều tham gia yến tiệc này, hần lại ngang nhiên trước mặt mọi người đánh một phụ nữ ngã trên mặt đất.

Hần cũng không sợ ảnh hưởng đến hình tượng tổng giám đốc E. S sao?

Đúng là con thịnh nộ này là vì cô, nhưng cô lại đối với Lệ Tước Phong hoàn toàn không có cảm kích, có lẽ là trong nội tâm cô ghét loại đàn ông đánh phụ nữ.

Ánh mắt mọi người còn ngấm nhìn ở trên người cô.

Cố Tiểu Ngải thấp mặt nhìn xuống mặt sàn, cô hoàn toàn không nghĩ bị một đám người gọi là thượng lưu vậy xem. . . . . giống như mình là cái gì động vật quý hiếm.

Giáo huấn Quan Nana xong, Lệ Tước Phong lại ôm Cố Tiểu Ngải chậm rãi xoay người nhìn về phía Liều Từ Mật, miệng lạnh lùng "Cô ngày mai tự cắt đi cho tôi."

Liều Từ Mật sắc mặt trắng nhợt, "Lệ tổng anh có ý tứ gì?"

"Cô bị sa thải."

Lệ Tước Phong từng chữ từng chữ nói, sắc mặt lạnh lùng khó coi, thẳng ôm Cổ Tiểu Ngải hướng hội trường yến tiệc đi đến.

Nữ nhân Cổ Tiểu Ngải này chính hấn muốn khi dễ còn phải cân nhắc, không là có thể đem cô bức điên rồi.

Hai kẻ ngu dốt Liễu Từ Mật, Quan Nana này lại dám trước mặt nhiều người đùa giỡn ngang ngược tàn ác như vậy?

Đều chán sống rồi.

Phụ nữ trong tâm hấn —— không tới phiên người khác khi dễ.

Cổ Tiểu Ngải đi theo Lệ Tước Phong vào hội trường yến tiệc trước ánh mắt nhìn chăm chăm mình.

Ngẩng đầu một cái chớp mắt, cô thấy Lương Noãn Noãn đứng ở cửa, một thân tao nhã, tựa như buồn cười, trong mắt rõ ràng cười nhạt. . . . .

Cười nhạt cô —— Cổ Tiểu Ngải.

Không thể nói rõ vì sao, Cổ Tiểu Ngải không có dũng khí cùng Lương Noãn Noãn đối diện, chuyển mắt từ bên người cô ta đi qua. . . . .

"Cô là Cổ Tiểu Ngải sao?"

Gặp thoáng qua trong nháy mắt, Lương Noãn Noãn cố ý đè thấp thanh âm truyền vào lỗ tai của cô, lại trào phúng bỏ thêm một câu, "Làm phụ nữ có tiền, có phải hay không thực uy phong?"

Cổ Tiểu Ngải gương mặt nhất thời một mảnh trắng bệch.

Không đợi cô đáp lại, Lương Noãn Noãn đã muốn đi vào hội trường. . . . .

Lương Noãn Noãn thanh âm ép tới rất thấp, Lệ Tước Phong vẫn không nghe được, Cổ Tiểu Ngải lại nghe được rõ ràng, mỗi một cái lời như là mũi dao chui vào lòng của cô. . . . .

Đau đến. . . . . chảy máu.

Quan Nana trước mặt cô mắng cô đồ đồ tiện, cũng không bằng Lương Noãn Noãn một câu nói kia làm cho cô cảm thấy bị đả thương.

Bởi vì Lương Noãn Noãn trên người khí chất quý tộc. . . . . Bởi vì hai người trong lúc đó khác biệt. . . . . Bởi vì, Lương Noãn Noãn có được Sở Thế Tu, mà cô. . . . . Chính là thân phận nhân tình bán thiu.

Hai tay không tự chủ nắm chặt.

Lương Noãn Noãn. . . . .

Nếu Lương Noãn Noãn không coi trọng cô, cô cũng không cần thiết phải giữ mặt mũi cho Lương Noãn Noãn không phải sao?

Cô biết Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn làm như thế nào viết để đưa tin. . . . .

*****

Tiệc tối theo kiểu Trung Quốc, Cổ Tiểu Ngải cùng Lệ Tước Phong ngồi vào vị trí, bọn họ ngồi cách bàn tròn chủ tịch trên vũ đài nhất, một bàn mười người, cô chỉ là loại dân chúng bình thường không thể ngẩng đầu thành người thượng lưu.

Đàn tranh đàn cổ âm nhạc mở màn. . . . . nhóm diễn viên múa mặc quần áo thiên thần trắng lên vũ đài múa động tác đồng nhất.

"Ăn cái này đi." Lệ Tước Phong đem hai cái càng thịt cua bỏ vào trong đĩa của cô.

Giọng điệu giống như đang đùa với sủng vật của mình, thường nó một miếng cơm ăn.

Lệ Tước Phong ngón tay thon dài mà linh hoạt, một bộ dùng dụng cụ lấy thịt của một cách dễ dàng, ần ần lộ ra vài phần đẹp trai.

Hấn cư nhiên lột thịt cua cho cô ăn?

Mặt trời mọc từ phía tây sao?

Cổ Tiểu Ngải không có lộ ra biểu cảm kinh ngạc của mình, chỉ là giữ im lặng cúi đầu ăn thịt cua.

Một người đàn ông trung niên bên cạnh thấy một màn như vậy cười tán thưởng nói, "Lệ tổng thật là một gentleman."

gentleman? !

Thân sĩ?

"Phốc. . . . . Khụ khụ. . . . ." Cổ Tiểu Ngải một ngụm thịt của phun về trong cái đĩa, kịch liệt ho khan.

Vị đại gia này cư nhiên nhìn Lệ Tước Phong ra phong cách thân sĩ. . . . . Buồn cười quá, hấn đến tột cùng làm sao như vậy được ?

Lệ Tước Phong ghét bỏ trừng mắt cô, giây tiếp theo, tay hấn dùng sức đem cô kéo vào trong lòng, cầm lấy khăn trên bàn thô lỗ xoa xoa cho cô, dùng âm lượng nhỏ giọng chỉ hai người mới nghe được bên tai cô nhỏ giọng cảnh cáo.

"Cổ Tiểu Ngải, cô đừng làm mất mặt của tôi trước nhiều người như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Cô cũng không muốn mất mặt được chứ, ai mượn vị đại gia kia nói chuyện kinh hải như vậy, lại còn nói Lệ Tước Phong là thân sĩ?

Trên thế giới này còn có chuyện buồn cười như thế sao?

Tuyệt đối sẽ không có. . . . .

Còn nữa. . . . . Bọn họ vừa mới bị Liễu Từ Mật, Quan Nana náo loạn ở cửa, nên mặt mũi đã sớm mất hết rồi.

Còn cái gì mà sợ mất mặt nữa chứ?

"Tôi tự lau được." Cổ Tiểu Ngải thân nhiên nói, tiếp nhận khăn tay mềm mại tự mình lau, khẽ tránh ra ngực của hấn, ngồi thẳng dậy tiếp tục ăn.

Tô Hiên Hiên hiện nay là ngôi sao hạng ba, không có tìm chủ trì khác, chính mình lên vũ đài chủ trì hoạt động đấu giá.

". . . . . Chúng tôi sẽ đem khoản tiền bán đấu giá tối hôm nay đều quyên góp cho các tổ chức từ thiện trong nước, chỉ có thể giúp cho những sinh mệnh không trọn vẹn này một chút mà thôi. . . . ."

Tô Hiên Hiên tay cầm micro nói những lời chân thành, phần mở màn đầy cảm động.

Giống như một thiên sứ thánh thiện.

Nhìn môi đỏ mọng của cô ta làm cho Cổ Tiểu Ngải nghĩ đến cô ta cùng Lệ Tước Phong ở góc tường hôn nhau triền miên. . . . .

Được rồi, chuyện tình ái lén lút như vậy cũng không liên quan gì đến mình.

Nghĩ chuyện lén lút của người ta cũng rất hại tâm. . . . .

Cổ Tiểu Ngải nói với chính mình như vậy, tiếp tục thưởng thức thịt của tinh tế của Lệ Tước Phong đưa cho.

Một cô bé má lúm đồng tiền trên võ đài, điệu bộ đáng yêu bưng hộp châu báu lên sân khấu ——

Các ngọn đèn bỗng nhiên bị tắt, chỉ thấy vòng cổ trong hộp châu báu phát ra ánh sáng trong suốt lấp lánh, toàn hội trường kinh ngạc. . . . .

Trên màn hình lớn vòng cổ được phóng đại ra, là một vòng cổ trong suốt nhỏ, giống như bầu trời sáng bóng, hoa tai là một viên bảo thạch hình giọt lệ.

Bảo thạch sáng bóng chói mắt, loá mắt làm người ta nhìn không chớp mắt.

Cái này là đá quý cao cấp. . . . . Không phải cùng bộ với chiếc nhẫn của Lệ Tước Phong mang về từ Nhật Bản sao?

Cổ Tiểu Ngải không khỏi nhìn về phía Lệ Tước Phong, thấy hấn cũng dùng động tác lấy thịt của, chuyên chú nhìn về phía cái vòng cổ kia, một tay khoát lên phía sau lưng ghê dựa cô nhẹ nhàng gõ gõ.

Một lát, Lệ Tước Phong quay đầu nhìn cô, tâm tình tốt gọi lên môi, "Cho cô sưu tập thành một đôi."

Sưu tập thành một đôi?

Nhấn bảo thạch cùng vòng cổ? Xong đời rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải trong lòng đột nhiên hồi hộp một chút, Lệ Tước Phong còn chưa biết cô đem nhẫn bảo thạch quyền cho buổi đấu giá lần này. . . . .

Với tính cách bạo quân này nếu hắn biết thì tính sao?

Cái này nguy rồi.

Cố Tiểu Ngải không khỏi khản trương, thân mình hướng tiến đến bên cạnh Lệ Tước Phong nhỏ giọng nói, "Người ta lấy ra bán đấu giá, không bằng chúng ta đem nhẫn cũng lấy ra dâng tặng?"

Lời này ít nhiều là để dò xét.

"Bộ trang sức này là độc nhất vô nhị, không ai có trọn vẹn." Lệ Tước Phong như là không có nghe đến cô nói cái gì dường như không trả lời thẳng, cúi đầu ở khoe mặt cô hôn môi, cung chiêu ôm cô, khẩu khí cuồng nhiên, "Cố Tiểu Ngải, còn không cảm kích tôi? !"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải sụp đổ, nhìn bộ dáng hắn là nhất định phải có được. . . . .

Cô không dám tưởng tượng ra tình cảnh khi hắn nhìn thấy nhẫn bảo thạch được đem ra làm nghi lễ bán đấu giá. . . . .

Trên vũ đài Tô Hiến Hiến cầm phone, đã bắt đầu giới thiệu vòng cổ, " ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’ này là thiên kim Lương thị trưởng Lương Noãn Noãn tiểu thư lấy ra bán từ thiện . Cho mời Lương tiểu thư lên đài!"

"Ba ba ba ——"

Toàn trường vỗ tay vang lên.

Lương Noãn Noãn từ bàn tiệc đứng lên đi hướng lên vũ đài, ung dung giảng giải về vòng cổ, "Vòng cổ này có truyền thuyết rất mỹ lệ , truyền thuyết là đầu thế kỷ mười bốn, vương tử Anh quốc Tra Nhĩ Tư đưa cho thê tử của ông ta vòng cổ ‘yêu em Lợi Vương Phi’ ."

Không ai hứng thú, tất cả đều ngồi tại vị trí im lặng nghe.

"Vòng cổ này còn kết hợp với một cái nhẫn, thiết kế cũng đều là hình dạng giọt lệ."

Lương Noãn Noãn chỉ hướng hoa tai thượng hạng trên màn hình lớn, tiếp tục cười nói, "Yêu em Lợi Vương Phi từng lưu lại một câu nói như vậy, cô nói một nữ nhân trong cuộc đời nên vì tình yêu lưu hai giọt lệ, một giọt là cho người đàn ông mình yêu nhất mà lưu, một giọt là vì người đàn ông yêu mình nhất mà lưu."

Một giọt là cho người đàn ông mình yêu nhất mà lưu. . . . .

Một giọt là vì người đàn ông yêu mình nhất mà lưu. . . . .

Hóa ra ý nghĩa của bộ trang sức bảo thạch thượng hạng này là như vậy. . . . .

Vì làm cho không khí hội trường sinh động lên, thân là chủ trì Tô Hiến Hiến lập tức ở bên cạnh nói giỡn hỏi, "Đại biểu tình yêu vòng cổ. . . . . Lương tiểu thư vừa mới đính hôn, không biết vòng cổ này có phải hay không Sở công tử trao cho? Là vật đính hôn sao?"

Lương Noãn Noãn tự nhiên rộng rãi thừa nhận, "Đúng vậy, vòng cổ này là đính vật của chúng tôi, đối với tôi ý nghĩa rất lớn, mà lấy ra bán đấu giá từ thiện là vòng cổ này giá trị lớn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

"Ba ba ba ba. . . . ."

Vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên.

Cố Tiểu Ngải ngẩn ngơ, ‘Yêu em Lợi Chi Lệ’ là vòng cổ cùng bộ với nhẫn.

Nhân là Lệ Tước Phong đưa cho cô, mà vòng cổ. . . . . Là đỉnh vật Sở Thế Tu đưa cho Lương Noãn Noãn.

Không ai có trọn vẹn bộ trang sức mà chỉ có một nửa. . . . .

Ông trời nhất định phải trêu đùa cô sao?

Vì sao lại có nhiều sự trùng hợp như vậy.

"Oa. . . . . tình yêu của Sở công tử cùng Lương tiểu thư thật sự là làm người khác ganh tị, Sở công tử có phải muốn cung chiều Lương tiểu thư giống như Lợi Vương Phi không?" Tô Hiên Hiên vừa cười chế nhạo Lương Noãn Noãn.

Sở công tử có phải muốn cung chiều Lương tiểu thư giống như Lợi Vương Phi không?

Ngực hơi hơi nhói đau, Cố Tiểu Ngải hơi nhếch môi.

Đôi mắt Lương Noãn Noãn xinh đẹp bỗng nhiên nhìn lại, liếc liếc mắt nhìn vị trí của Cố Tiểu Ngải một cái, sau đó tràn đầy tự tin nói vào micro, "Tôi cảm thấy tình yêu Lợi Vương Phi lưu lại như vậy, bản thân tôi thấy tôi hạnh phúc hơn."

"Sao cơ?" Tô Hiên Hiên kinh ngạc.

"Bởi vì từ hai phía. . . . . đều là Sở Thế Tu, cho nên tôi hạnh phúc hơn so với tình yêu Lợi Vương Phi."

Lời ngầm chính là, người nam nhân cô yêu nhất. . . . . là Sở Thế Tu.

"Ba ba ba ba. . . . ."

Vỗ tay lại một lần nữa vang lên, không khí chợt sinh động lên.

Chỉ có mặt Cố Tiểu Ngải là trắng ra, Lương Noãn Noãn cả người hạnh phúc đều tràn ra, chói mắt hơn so với đá quý.

Đó là hạnh phúc cô từng kỳ vọng. . . . . ở trước mặt người khác thoải mái nói chuyện tình yêu của mình.

Hiện tại mới hiểu được, ngay cả điều đó cũng là hy vọng xa vời.

Cô cùng Sở Thế Tu tám tuổi đã là thanh mai trúc mã, mười tuổi cô mới biết ý tứ đính hôn từ miệng Lão sư.

Cô từng tin tưởng rằng, có một ngày cô mặc một chiếc váy cưới màu trắng kéo dài trên mặt đất, áo cưới thiết kế khoa trương đến như thế nào, hướng mọi người khoe ra hạnh phúc. . . . . Sau đó nắm tay Sở Thế Tu đi vào giáo đường.

Tự tin, kiêu ngạo mà nói ra một câu ngọt ngào.

Tôi nguyện ý.

Cô từng tin tưởng rằng, hoàng tử cùng công chúa chính là Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải.

Khi đó cô không nghĩ tới, công chúa một lát lại biến thành cô bé lọ lem. . . . . Cuộc sống xuống dốc không phanh, sau đó cùng cuộc sống với hoàng tử đi ngược lại.

Cái mũi bỗng nhiên có chút chua xót, Cố Tiểu Ngải gắt gao cắn môi.

"ok, chúng ta bắt đầu bán đấu giá ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’, lên giá phải. . . . . Ba trăm vạn."

Tô Hiên Hiên trong lời còn chưa nói hết, lập tức có người cử bài tham dự đấu giá, làm bầu không khí rất hài hòa.

"Ba trăm năm mươi vạn."

"Ba trăm bảy mươi vạn."

"Bốn trăm vạn."

"Bốn trăm ba mươi vạn."

. . . . .

"Một ngàn năm trăm vạn."

. . . . .

Tiếng một nam nhân từ tính trầm thấp ở bên cạnh vang lên.

Cả hội trường lặng im, không một tiếng động, không khí vừa nóng lên như đột nhiên lạnh đến cực điểm

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn Lệ Tước Phong giờ bài tử, thân hình hần cao ngất ngồi có chút mệt mỏi, thần thái trên mặt giống như quân vương liếc nhìn hết thầy.

Hai người Tô Hiên Hiên cùng Lương Noãn Noãn đứng ở vũ đài đều ngây dại, nhất thời không nói nên lời.

Lương Noãn Noãn kịp phản ứng, tầm mắt hướng về Cố Tiểu Ngải, mắt xinh đẹp chứa đầy phần nộ, giọng lên nói thêm một câu, "Tôi ra một ngàn sáu trăm vạn."

. . . . .

Lần này toàn hội trường càng tĩnh lặng.

Mọi vật đầu giá thứ nhất đã bị đẩy giá lên cao ngất rồi, như vậy tiệc tối sẽ kết thúc sớm sao?

Lương Noãn Noãn hiển nhiên không chịu đem vòng cổ này của Sở Thế Tu đưa cho Cố Tiểu Ngải.

Không muốn để ý tới tầm mắt lờm lờm của Lương Noãn Noãn, Cố Tiểu Ngải quay đầu đi.

"Ách. . . . ." Tô Hiên Hiên cân nhắc từ muốn nói, "Xem ra hai vị đối với ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’ đều có hứng thú. . . . ."

"Hai ngàn sáu trăm vạn."

Giọng nói Lệ Tước Phong lại vang lên lần nữa, miệng mang theo vẻ bá đạo không thể cường thế hơn nữa.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải trước đây cũng từng đi theo ba mẹ tham gia buổi đấu giá từ thiện, tuy rằng ngay lúc đó giá hàng cùng hiện tại không thể so sánh với nhau. . . . . Nhưng chưa hề ra giá cả như vậy.

Có người nào lại ra giá quá một trăm ngàn như vậy.

"Lệ Tước Phong, đủ. . . . ." Cố Tiểu Ngải nói nhỏ giọng bên tai Lệ Tước Phong.

Cô cảm thấy cũng không cần phải tốn nhiều tiền như vậy mua một vòng cổ không đáng giá, dù sao là vô ích, Lệ Tước Phong là loại thương gia nhiều tiền không bỏ ra tiền cho phụ nữ cũng là tiêu xài loạn .

Nhưng vòng cổ này. . . . . Dù sao cũng là đỉnh vật Sở Thế Tu đưa cho Lương Noãn Noãn, có ý nghĩa quan trọng.

Còn nâng giá như vậy nữa, đỉnh vật của Sở Thế Tu sẽ không thuộc về bọn họ . . . . .

Mà cô. . . . . Có được vòng cổ đỉnh vật của Sở Thế Tu cũng không có nửa điểm ý nghĩa.

"Cô đừng xen vào." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn Lương Noãn Noãn phía trên vũ đài, cuồng vọng giương giọng, "Lương tiểu thư, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Bỏ hai ngàn sáu trăm vạn mua một cái vòng cổ?

Lương Noãn Noãn đứng ở trên vũ đài gương mặt có chút vặn vẹo, oán hận trừng mắt Cố Tiểu Ngải.

Vòng cổ này giá thị trường bất quá năm trăm vạn, Lệ Tước Phong lại đem giá nâng đến hai ngàn sáu trăm vạn để tranh cùng cô.

Cố Tiểu Ngải nghe được là đỉnh vật của Sở Thế Tu đưa cho cô, vì thế quán quít làm cho Lệ Tước Phong tranh đến cùng.

Cố Tiểu Ngải này. . . . . thật ra có chút thủ đoạn.

Không chỉ làm cho Sở Thế Tu nhớ thương nhiều năm như vậy, còn có thể khiến nhân vật lớn như Lệ Tước Phong coi trọng như vậy, vung tiền như rác. Trăm mặt thật lâu.

Lương Noãn Noãn không nâng giá nữa, chính là hướng đại gia lộ ra một chút mỉm cười, "Lệ tổng ưu ái ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’ như thế, tôi làm sao có thể đoạt được chứ?"

Tập đoàn tài chính Lệ gia cái gì cũng không nhiều, chính là nhiều tiền.

Cô cùng Lệ Tước Phong lại tiếp tục nâng giá nữa chỉ biết mặt mình biến thành mặt xám mày tro, còn không bằng chuyển biến tốt hơn.

"Oa, Lương tiểu thư đem đỉnh vật của mình làm cho thật giá trị. . . . ." Tô Hiên Hiên cười nói, "Không bằng Lệ tổng lên đài nói hai câu."

Vòng cổ "Yêu em Lợi Chi Lệ" tự nhiên là của Lệ Tước Phong.

"Không cần." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, quay đầu đắc ý hướng Cố Tiểu Ngải nhún mày.

Cố Tiểu Ngải không biết nói cái gì, chỉ có thể lộ ra giả dối tươi cười.

Cái này. . . . . Cô một chút cũng không nghĩ muốn có.

Lệ Tước Phong cự tuyệt lên đài nói chuyện, thân là chủ trì Tô Hiên Hiên liền như vậy bị cứng đờ ở trên đài, không khỏi có chút xấu hổ, oán hận trừng mắt liếc Cố Tiểu Ngải sau mới nặng nề mở miệng cười, "Đến đây, chúng tôi mời tiểu thư đem ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’ đưa cho Lệ tổng!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải vừa vặn tiếp thu ánh mắt phần hận của Tô Hiên Hiên, không khỏi có chút buồn bực.

Này lại là cô làm sai chuyện gì ?

Một đám người giận Lệ Tước Phong mà không dám nói gì, cũng chỉ có thể xả giận lên cô sao? Dùng ánh mắt bắn thùng ở trên người cô vài cái cũng thư thái sao?

Cố Tiểu Ngải thật sự không rõ Liễu Tử Mật, Tô Hiên Hiên rốt cuộc là có ý tưởng linh tinh cái gì.

Đem hộp châu báu đưa đến trên bàn cô, tràng vỗ tay vang lên nóng nhiệt nhất.

"Vui vẻ sao?" Không nhìn trên võ đài tiếp tục tiến hành vật bán đấu giá thứ hai, Lệ Tước Phong đem hộp châu báu để lên trước mặt Cố Tiểu Ngải, đáy mắt có kiêu ngạo cùng cuồng vọng.

Vòng cổ trong hộp châu báu tỏa sắc sáng ngời, ánh sáng tinh thạch đủ làm loá mắt.

Đỉnh vật của Sở Thế Tu lại. . . . . đến trong tay cô.

Còn có, cô không vui không quan trọng. . . . .

Cô rất muốn hỏi một câu, nếu hẳn biết cô đem nhẫn "Yêu em Lợi Chi Lệ" cầm đấu giá, hẳn còn vui vẻ sao?

Lời này Cố Tiểu Ngải tự nhiên không dám hỏi ra miệng.

"Hiện tại cô có một bộ ‘ yêu em Lợi Chi Lệ ’ ." Lệ Tước Phong đóng hộp châu báu lại, "Trở về đeo vào cho tôi xem."

Mang trọn vẹn trang sức sao. . . . .

Cố Tiểu Ngải xấu hổ cười, chột dạ đem tay giấu ra phía sau. . . . .

Lại tiếp tục như vậy nửa nhất định sẽ gặp chuyện không may, cô vẫn là nên nghĩ biện pháp chuộc lại nhẫn là tốt nhất.

"Tôi đi toilet."

Cố Tiểu Ngải duy trì nụ cười dối trá, cất giấu hai tay từ trên ghế đứng lên hướng bên ngoài yến hội đi ra.

Tầng trệt khách sạn bởi vì buổi từ thiện bán đấu giá này nên bị bao hết, đẩy cửa từng phòng khách sạn, Cố Tiểu Ngải đều không có tìm được phòng bọn họ bày vật bán đấu giá.

Không đem nhân chuộc lại được, cô đêm nay nhất định chết chắc rồi.

Lệ Tước Phong có khi đem cô nấu lên.

Cố Tiểu Ngải hoảng hốt tiếp tục tìm từng phòng, sau lưng đột nhiên bị người nặng nề mà đẩy vào, Cố Tiểu Ngải cả người tiến vào bên trong một gian phòng.

Không phải phòng mà là một toilet trang hoàng sa hoa.

"Ai đó?" Cố Tiểu Ngải bị đẩy lao đảo vài bước mới đứng vững, quay đầu lại.

Hai nữ nhân cao gầy Liễu Từ Mật cùng Quan Nana đi theo tới, Quan Nana đóng cửa khóa chốt lại, quay đầu về mặt phản hận trừng mắt cô.

Hai nữ nhân này toàn thân cao thấp đều viết: chúng tôi là tới tìm trả thù.

Cố Tiểu Ngải trong lòng âm thầm cả kinh, mặt vẫn bình thản, lạnh lùng hỏi, "Các người muốn làm gì?"

"Không sai, quyền nữ nam nhân đích thủ đoạn không sai, tôi đây thân tẩn diễn viên đều bị đá ra E.S. ." Liễu Từ Mật cười lạnh một tiếng, giẫm giày cao gót bước đi đến cô, móng tay màu đỏ như lửa hướng trên mặt cào lên, "Cố Tiểu Ngải, hôm nay cô có thể nổi bật nhất."

Cô cùng Quan Nana một là diễn viên nổi danh, một là ngọc nữ . . . .

Hôm nay trước mặt nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy, Lệ Tước Phong trực tiếp đem các cô mắng giống như đồ bỏ đi.

Vòng luẩn quẩn này. . . . . Các cô về sau nhất định là không thể yên ổn rồi.

Mà người khôi xướng Cố Tiểu Ngải này còn có thể được Lệ Tước Phong ưu ái, hai ngàn năm trăm vạn đổi lấy vòng cổ nói đùa sẽ đưa, mặt mũi ló bên trong áo hay chần Cố Tiểu Ngải toàn bộ có. . . . .

Làm khó hai nữ nhân như cô bị mất mặt, cùng chó rơi xuống nước giống nhau.

Khẩu khí này không hiểu ra, uất hận trong lòng không thể phát tiết ra được.

Khuôn mặt bị móng tay Liễu Từ Mật hung hăng cào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Cố Tiểu Ngải nhủ mảy sờ sờ mặt, lạnh lùng nhìn các cô, "Các cô cũng biết tôi bây giờ là người tâm phúc bên cạnh Lệ Tước Phong, các cô hôm nay dám đụng đến tôi dù là một sợi tóc, cô đoán, Lệ Tước Phong một lát sẽ như thế nào đối phó với các cô?"

Liễu Từ Mật cùng Quan Nana đều cả kinh, thực không có động tác tiếp theo.

Xem ra Lệ Tước Phong lãnh khốc thô bạo ...trong vòng luẩn quẩn này cũng là có tiếng. . . . . Chỉ cần các cô còn đối với Lệ Tước Phong tâm tồn sợ ý, là tốt rồi làm.

Cô lúc trước đại đột không tìm hiểu rõ ràng Lệ Tước Phong là người như thế nào đã làm nhân tình của hắn, nhớ tới thật phiền.

"A, Cố Tiểu Ngải, cô muốn nói Tước Phong sẽ nghe lời cô chứ?" Liễu Từ Mật trào phúng cười lạnh một tiếng, nhưng hai chân nhỏ dài còn đứng tại chỗ.

Hiển nhiên không dám lộn xộn.

Thấy hai người các cô thật không dám hành động, Cố Tiểu Ngải lá gan nhất thời lớn lên, giả bộ bộ dáng cứng chiu, cười nhạo nhìn các cô, "Anh ta có nghe tôi hay không không cần nói rõ chứ? Ai hôm nay bị đánh một bạt tai? Ai bị đá ra E.S? Kia. . . . . Giống như không phải tôi?"

Liễu Từ Mật cùng Quan Nana liếc nhìn nhau, không nói gì, gương mặt xinh đẹp đều có chút tức giận cùng uất phần.

"Đương nhiên, bị đá ra E.S vẫn là việc nhỏ, nếu như bị hủy dung nhan. . . . . Đây chính là sống không bằng chết."

Nói những lời này, Cố Tiểu Ngải cố ý chỉ chỉ mặt mình, khoe môi gọi lên một chút cười nhạo, "Hai ngôi sao lớn nếu như bị hủy dung nhan, cô nói đến lúc đó truyền thông tranh nhau phỏng vấn thì các cô còn có thể nhìn màn ảnh mỉm cười sao?"

Nghe vậy, Liễu Tử Mật thể nhưng lui từng bước.

Thực thức thời lui bước.

Này không phải tốt lắm. . . . . Hai tình nhân cũ chạy tới tìm cô thật phiền toái, có phải diễn trên phim truyền hình đâu? Còn diễn cái đoạn ác như vậy.

Thật sự là buồn cười.

Chậm trễ cô tìm nhân, lãng phí thời gian của cô.

Thấy không có việc gì, Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị đi ra ngoài, Quan Nana lại đột nhiên kích động lên, kéo tóc của cô găt gao, giống như mất đi lý trí quá, "Tôi hiện tại đã giống như bị hủy dung nhan rồi, tôi còn sợ cái gì!"

Không nghĩ tới Quan Nana đột nhiên phát cuồng, Cố Tiểu Ngải không có phòng bị.

Bị nắm kéo mạnh, đau đến mức Cố Tiểu Ngải thất thanh kêu to, "Quan Nana, cô điên rồi! Không muốn chết thì buông ra nhanh!"

Quan Nana này đột nhiên nổi điên cái gì.

Quan Nana hoàn toàn điên rồi, kéo tóc của cô hướng bồn rửa tay đi đến, dùng hết khí lực một phen đè đầu cô xuống bên trong, mở vòi nước ra liền hướng lên đầu cô xả xuống.

Nước lạnh lẽo làm tê hết đầu cô. . . . .

Lạnh đến tận đáy lòng.

Mê cả tâm mắt.

"Nếu không phải tuần san《ak》đăng tin gièm pha, danh dự của tôi xuống dốc không phanh, tôi làm sao có thể đến bây giờ cũng chưa nhận được quảng cáo." Quan Nana khàn cả giọng la lớn.

"Buông. . . . ."

Quan Nana căn bản không nghe lời của cô, giọng nói vốn dịu dàng nhưng giờ lại rống lên, thật sự khó nghe, "Tôi ở làng giải trí này đã chết rồi, nếu không phải do cô, tôi làm sao có thể thành bộ dạng như thế này! Đều là do cô hủy hoại tôi!"

Vẫn là khó hiểu hận giống như, Quan Nana bị hận ý tập nã, kéo mạnh vòi nước chuyển hướng sang góc độ khác, mở ra nước nóng. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị kéo trở lại trong bồn liều mạng giãy dụa, cảm giác được nước tưới vào trên đầu càng ngày càng nóng, nhất thời kinh sợ, bắt đầu vội vàng đá loạn cả lên. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tôi bị cô hủy hoại, tôi cũng sẽ không cho cô sống tốt!"

Quan Nana găt gao đè đầu cô, chờ đợi nước trong vòi nóng hoàn toàn đạt tới điểm sôi. . . . .

Liễu Tử Mật đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, Quan Nana nếu giết chết Cố Tiểu Ngải, là cô có thể đi tố cáo với Lệ Tước Phong, đến lúc đó chẳng phải là ngư ông đắc lợi sao?

Nước càng ngày càng nóng.

Cố Tiểu Ngải liều mạng giãy giụa.

"A. . . . ."

Quan Nana đột nhiên bị Cố Tiểu Ngải dùng giày cao gót đá loạn vào đầu gối, nhất thời đau kêu một tiếng, thả người cô ra, cả người ngã trên mặt đất.

Cố Tiểu Ngải từ trong bồn ngẩng đầu lên.

Nước trong vòi đã càng ngày càng nóng, mạo hiểm vùng ra, nhìn xem cô một trận hết hồn.

Cô thiếu chút nữa chết dưới vòi nước.

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải xoay người, nâng chân lên liền hướng Quan Nana đạp một cước vào một đầu gối khác.

"A. . . . ."

Quan Nana lại là kêu đau.

Quan Nana này thật đúng là muốn giết chết cô.

Sự tồn tại của cô rốt cuộc e ngại đến ai, điều hận không thể đem cô giết chết đi.

Cố Tiểu Ngải xoa tóc ẩm ướt phần nộ, lạnh lùng nói, "Quan Nana, cô nếu làm nhân vật của công chúng thì nên chịu áp lực của công chúng, không phải «ak» hủy hoại cô, là cô tự hủy hoại chính mình!"

"Cô thôi tha lỗi!" Quan Nana ngồi dưới đất ôm hai đầu gối đau đớn lớn tiếng mắng.

"Huống hồ, tôi thực sự chán ghét cô." Cố Tiểu Ngải trên cao nhìn xuống trừng mắt cô một chữ một chữ nói, "Còn nữa, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm."

Bạn đang đọc truyện *Đông Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Lúc trước Quan Nana có một bạn trai phía chính phủ, bị chụp cảnh giường chiếu tại khách sạn Hàn tinh nên danh dự xuống dốc không phanh.

"Cố Tiểu Ngải! Cô không chết từ té được đâu!"

Quan Nana ngã ngồi dưới đất tê tâm liệt phế hô to.

Lười để ý tới cô ta nói cái gì, Cố Tiểu Ngải xoay người liền hướng ngoài cửa đi, Liễu Tử Mật vẫn trầm mặc đứng ở một bên, thần sắc có chút thất vọng, không biết đang suy nghĩ gì.

Trừng mắt nhìn Liễu Tử Mật liếc một cái, Cố Tiểu Ngải mở cửa phòng rửa tay ra rồi đi, bên trong lập tức truyền ra tiếng kêu khóc lớn tiếng của Quan Nana.

Tiếng khóc như vậy nghe qua tê tâm liệt phế.

Nếu đứng ở góc độ những người đứng xem, nghe được Quan Nana như vậy đau đớn, có lẽ cô còn có thể đồng tình một chút. . . . .

Nhưng hiện tại. . . . . Cô thực không thể đồng tình được.

Đầu tóc Cố Tiểu Ngải vẫn ướt sũng tiếp tục ở hành lang khách sạn đi tới, lạnh làm cho cô hắt hơi một cái.

Từng gian cửa một đi qua, vẫn không tìm được phòng bày vật phẩm bán đấu giá.

Đúng rồi, chờ thời điểm người đi lấy vật phẩm ra bán đấu giá, cô đi theo là đến nơi rồi.

Nhất định phải đem nhẫn chuộc lại.

Quan Nana cùng Liễu Tử Mật hai nữ nhân này cô còn có biện pháp ứng phó. . . . . Nếu Lệ Tước Phong nổi cơn điên, cô chỉ có chờ bị ngược đãi.

Đóng một cái cửa phòng, Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị rời đi.

Một đôi tay đột nhiên từ phía sau lưng ôm ngang hông của cô ——

Gắt gao ôm.

Giống như vĩnh viễn không có ý định buông ra.

Đầu ngón tay ấm áp cách trễ trang truyền lại trên người cô. . . . .

Quan Nana nữ nhân này như thế nào âm hôn không tiêu tan như vậy? !

Cố Tiểu Ngải tức giận xoay đầu lại chửi ầm lên, "Quan Nana, cô có buông không. . . . ."

Thanh âm bị chặn lại ở yết hầu.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. . . . .

Trước mắt là một khuôn mặt ôn hòa, nhu hòa trên vầng trán có một chút ưu sầu, một đôi mắt không thể tin được nhìn cô.

Sở Thế Tu.

Là Sở Thế Tu. . . . .

Không phải Quan Nana đánh lên cô.

Là Sở Thế Tu ôm phía sau cô. . . . .

"A Tu. . . . ." Cổ Tiểu Ngải thấp giọng gọi lên tên của anh ta, cả người đều kinh ngạc đến ngây người, mắt đại ra mở to.

Làm sao có thể là anh ta. . . . . Làm sao có thể là anh ta chứ. . . . .

Mặt gần trong gang tấc.

Nước mắt. . . . . Hiện nhiên rơi xuống.

"Ngải Ngải. . . . ." Nghe được thanh âm của cô, Sở Thế Tu giống như là mới thanh tỉnh lại, đậm sắc môi bật lộ ra nụ cười mừng rỡ, tay ôm cô bên hông chậm rãi buông ra.

Cổ Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người không biết nên phản ứng làm sao, liền ngu ngốc như vậy nhìn anh ta.

Ngực đánh trống loạn lên.

Sở Thế Tu vui vẻ kéo tay cô, đem mặt cô hướng chính mình, lại một lần nữa tiến lên ôm cô, gắt gao ôm lấy cô, thanh âm xúc động, "Thật là em. . . . . Ngải Ngải."

Thanh âm của hắn mang theo một chút thỏa mãn.

Cổ Tiểu Ngải cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ là dưới tình huống như thế cùng Sở Thế Tu gặp lại.

Cô nghĩ đến đều đau lòng, Sở Thế Tu. . . . . hiện tại đứng ở trước mặt cô.

Tay anh ấy còn ôm cô. . . . .

Chân thật đến làm người ta khó tin. . . . .

Trên người của anh ấy thân nhiên có hương bạc hà, giống như con người khiêm tốn ôn hòa của anh vậy, nghe thấy ở mũi thấm vào ruột gan, nhẹ nhàng mà khoan khoái. . . . . sạch sẽ.

Toàn bộ đầu óc hoàn toàn hỗn độn không rõ.

Cổ Tiểu Ngải ngờ ngạc bị anh ấy ôm, cầm tựa vào trên vai anh, ánh mắt khó có thể tin.

Anh ấy mặc tây trang trắng nho nhã, nước mắt của cô rơi hai bên má, làm ướt tây trang của anh. . . . .

Sở Thế Tu vẫn là nam nhân thực dịu dàng, giờ phút này cũng là sợ cô tùy thời sẽ biến mất mà ôm chặt cô, cô cứ như vậy tựa vào trong ngực ấm áp của anh, cô có thể rõ ràng cảm giác ngực anh đập cuồng nhiệt.

"Ngải Ngải, Ngải Ngải, Ngải Ngải. . . . ."

Sở Thế Tu giọng nói dịu dàng có chút khàn khàn, nói nhỏ giống như một lần một lần kêu tên của cô, hai tay gắt gao ôm cô.

Bàn tay anh chậm rãi hướng lên trên vuốt ve tóc dài ẩm ướt của cô, thì thào tự nói, "Ngải Ngải. . . . . anh rốt cục tìm được em."

Anh rốt cục tìm được em. . . . .

Ngải Ngải. . . . . Anh rốt cục tìm được em.

Nước mắt nhất thời càng thêm mãnh liệt rơi xuống, Cổ Tiểu Ngải khóc e rằng thất thanh.

Cô biết anh luôn luôn tìm cô.

Nhưng anh không biết, cô đang trốn anh. . . . .

"Em đã đi đâu? Vì sao không đến tìm anh?" Sở Thế Tu có chút vội vàng hỏi, tiếng nói có chút gấp gáp, hai tay càng thêm ôm chặt cô, hận không thể đem cô áp sát thân thể.

Tay Cổ Tiểu Ngải mảnh khảnh cơ hồ muốn nâng lên má anh, muốn đáp lại ôm anh.

Đối diện cửa kim loại chiếu phim, hình ảnh hai người mơ mơ hồ hồ, giống như cảnh cáo cô, giống như cô là một loại mặt hàng kém. . . . .

Cô bắt thiêu.

Cô đem mình làm bản thiêu, từ lúc nhà cửa sa sút cô liền không xứng với ánh mặt trời bên trong Sở Thế Tu, mà hiện tại. . . . . Cô càng thêm không xứng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Cô ngay cả được Sở Thế Tu ôm cũng không xứng. . . . .

Nước mắt rơi xuống mãnh liệt, Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi khắc chế thanh âm nức nở, sau một lúc lâu, mới gian nan nói, "Vâng. . . . . Đã lâu không gặp."

Bất kể cô đã cật lực khống chế được cảm xúc, nhưng thanh âm nghe qua vẫn là nghẹn ngào.

Nghe vậy, Sở Thế Tu thân mình chấn động.

Lời của cô xa cách vượt quá mức tưởng tượng của anh.

So với cô bé trước kia từng tìm thấy mình, chưa từng nói chuyện với mình khách khí như vậy.

Tay anh chậm rãi buông thân thể cô ra.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng quay đầu đi, nhưng nước mắt ràn rụa đã rơi vào trong tầm mắt Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu ngơ ngẩn, hai tay thật cẩn thận nâng lên mặt của cô, lời nói nhẹ giọng nhỏ nhẹ, "Như thế nào lại khóc? Không được khóc, đừng khóc Ngải Ngải. . . . ."

Tim của anh đau đều đặn ở trong mắt.

Giống như đang cầm châu báu quý giá, Sở Thế Tu một chút một chút thay cô lau nước mắt, dịu dàng dỗ cô, "Đừng khóc, nhiều năm như vậy không gặp, như thế nào vừa thấy anh đã khóc."

Bởi vì cô ở trong lòng anh tồn tại suốt chín năm. . . . .

Bởi vì cô trong lòng anh đã khắc sâu, chạm vào liên đau.

Cố Tiểu Ngải gian nan hướng anh lộ ra tươi cười, đưa tay lau nước mắt.

Sờ sờ tóc ẩm ướt của cô, Sở Thế Tu nhột nhột nhú mi, "Như thế nào biến thành như vậy?"

Cố Tiểu Ngải có chút bối rối cúi đầu, tóc ẩm ướt, trên mặt tất cả đều là nước mắt. . . . . Cô hiện tại bộ dáng nhất định rất khó xem.

"Đến đây." Sở Thế Tu nhẹ giọng nói, lời kéo tay cô đẩy ra một cửa phòng đi vào.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, vừa hay nhìn thấy ngón áp út của anh đeo nhẫn kim cương.

Biểu tượng cho hôn ước cùng tình yêu.

Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi thu hồi tay của mình, Sở Thế Tu dừng lại động tác, ngạc nhiên nhìn tay mình dừng tại giữa không trung.

Nhiều năm như vậy trôi qua, cô đối với anh trở nên xa lạ đến thế sao?

Ngay cả anh nắm tay cô đều trốn tránh?

"Thực xin lỗi, anh mạo phạm em sao?" Sở Thế Tu đứng ở cửa nhẹ giọng nói, đáy mắt dịu dàng xẹt qua một chút đau thương.

Anh làm sao có thể mạo phạm cô chứ? Anh làm cái gì đều vĩnh viễn sẽ không mạo phạm cô.

"Không có." Cô Tiểu Ngải thân nhiên cười cười.

Nói như vậy thân nhiên đứng rồi, khoảng cách hai người nhất thời lại nhiều lên.

Thật giống như chính là hơn hai năm không thấy mặt bằng hữu bình thường, xấu hổ tìm không ra lời nói thích hợp.

Hai người đứng ở cửa gian phòng đối diện, Sở Thế Tu nhìn cô tựa hồ có rất nhiều lời, đến cuối cùng chính là lễ phép nén lại mở cửa ra, "Vào đi."

Giọng nói của anh khe khẽ giống như sợ cô bị dọa cho sợ.

Ngữ khí trở nên thật cẩn thận.

"Vâng." Cô Tiểu Ngải gật gật đầu, theo bên cạnh anh đi vào phòng.

Đây là một phòng trong khách sạn, cách bố trí ấm áp mà lịch sự tao nhã, giường đôi, sô pha, Piano, rèm cửa dài xuống đất . . . . .

Cô Tiểu Ngải có chút không tự nhiên ngồi xuống sô pha, Sở Thế Tu vào trong phòng tắm lấy ra một cái khăn mặt đưa cho cô.

"Cám ơn." Cô Tiểu Ngải lễ phép nói, cầm khăn mặt lau tóc.

"Ngải Ngải, đừng có khách khí với anh như vậy." Sở Thế Tu cười khổ mà nói, giọng nói thoải mái động lòng người.

Nghe vậy, Cô Tiểu Ngải tâm run lên.

Bọn họ trong lúc đó. . . . . Xác thực có chút khách khí.

Sở Thế Tu không có rời đi, ngồi vào trên tay vịn sô pha bên cạnh cô, chân dài bắt chéo, cúi đầu lẳng lặng nhìn cô chăm chú, thỉnh thoảng lúc cô lau tóc đẩy ra trên mặt anh.

Cẩn thận như thế, dịu dàng như anh.

Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, Cô Tiểu Ngải mới phát hiện anh kỳ thật cùng trước kia có khác nhau.

Mặt mày nẩy nở hơn, ngũ quan Sở Thế Tu so với trước đây trở nên sâu sắc hơn, mạnh mẽ hơn so với khí chất dịu dàng trước kia, cùng với trên người phát ra hương bạc hà làm cô mê hoặc.

Hai người đều không có nói nữa, trong lòng trống trơn bỗng nhiên trở nên hít thở không thông, có chút xấu hổ.

Cô Tiểu Ngải dùng sức lau tóc, mượn việc này che dấu tim đập loạn nhịp của chính mình.

Sở Thế Tu tầm mắt vẫn dừng ở trên người cô, tinh tế đánh giá.

Cô hôm nay tuy rằng ăn mặc cũng ổn, nhưng là hình tượng lại tệ hết biết rồi, thảm hại không chịu nổi.

Trầm mặc thật lâu, Cô Tiểu Ngải rốt cục cố lấy dũng khí mở miệng. . . . .

"Anh sống ổn không?"

"Em thế nào?"

Hai người trầm mặc một lời, sau đó trong phòng khách sạn to như vậy lại lặng im.

Sở Thế Tu lại nở nụ cười, khí khái trên mặt anh lộ ra một cái tươi cười dịu dàng, tay vuốt vuốt tóc cô, giọng nói êm tai, "Anh tốt lắm. Em thế nào?"

Anh tốt lắm, chính là thực nhớ thương em.

Nhớ thương em quá được không, thương trong nhà của em xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể hay không một lần nữa khôi phục lại.

Nhìn cách ăn mặc của cô hôm nay so với thân phận tiểu công chúa trước kia cũng không khác biệt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

So với trước kia, cô càng xinh đẹp hơn, hốc mắt phỉếm hồng động lòng người, nếu như bức tranh thanh thuần ngũ quan đang lúc có phá lệ mê người phong thái. . . . .

Cô hẳn rất khá, cô được người nào có tiền nuôi dưỡng sao?

Cô đã từng mất mát phải không?

". . . . ." Cô Tiểu Ngải dùng động tác lau tóc lại, chỉ mỉm cười, mở lời hỏi, "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Em không tốt, một chút. . . . . Cũng không tốt.

Không tốt nhưng không thể mở miệng.

". . . . ."

Nghe được lời của cô, nhất thời nụ cười trên mặt Sở Thế Tu biến mất.

Anh lặng lẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, lần đầu tiên khó có thể mở miệng.

Thật lâu, anh mới nghe được giọng nói có vẻ cứng ngắt của chính mình, "Anh tới đón. . . . . vị hôn thê của anh, cô ấy tham gia một tiệc tối trong này."

. . . . .

Vị hôn thê. . . . .

Sở Thế Tu vĩnh viễn cũng sẽ không gạt người khác đâu.

Đương nhiên, cũng không nhất thiết phải gạt một người bạn chín năm không gặp như cô, không có ý nghĩa gì cả.

Ngực đau đớn liên hồi, trên mặt lại còn muốn làm bộ mỉm cười.

Cố Tiểu Ngải đã không khác chế được ngực đau đớn, chỉ có thể khoa trương làm một bộ dáng như mới nhớ tới, "Đúng, em biết, tivi có phát tin tức này, anh cùng thiên kim Lương thị trưởng đính hôn, hai người thực xứng đôi, trai tài gái sắc, chúc mừng chúc mừng."

Chúc mừng sao?

Chúc mừng anh sao?

Vì sao. . . . . anh lại không vui sướng khi được chúc phúc.

". . . . ." Nghe được lời chúc phúc của cô, Sở Thế Tu trên mặt không có một sắc thái nào, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm mặt của cô, một câu cũng không nói.

Bộ dáng anh không nói lời nào làm cho Cố Tiểu Ngải càng thêm không biết nói cái gì.

Không khí cứ như vậy trầm xuống, cô không biết còn có thể không chế được nụ cười đối trá của mình không.

"Hai người khi nào thì kết hôn?" Cố Tiểu Ngải tùy tiện tìm đề tài, tận lực làm cho mình biểu hiện phong thái trầm tĩnh của một người bạn chín năm không gặp, "Chỉ chớp mắt đã chín năm, không nghĩ tới anh đã lập gia đình. . . . ."

"Em xem quảng cáo tìm người của anh rồi phải không?" Sở Thế Tu cắt đứt lời của cô, trong mắt ôn hòa lộ ra vẻ quật cường cố chấp, "Anh vẫn luôn tìm em."

Anh tìm cô suốt chín năm.

Anh nhớ thương cô suốt chín năm.

Vừa mới ở hành lang, anh gặp mặt cô hoàn toàn sợ ngây người, còn tưởng rằng. . . . . chính mình bị ảo giác.

Nhưng lúc này đây, anh không uống rượu, anh nhìn thấy Ngải Ngải, nhìn thấy cô thật sự.

Anh lúc ấy. . . . . căn bản không có suy nghĩ nữa mà từ sau ôm lấy cô.

Anh sợ. . . . . chỉ là một cái bóng hư ảo.

Cố Tiểu Ngải trước mắt không phải ảo ảnh trong tâm anh, là chân thật, là cô gái trưởng thành duyên dáng yêu kiều. . . . .

Trong ký ức anh chỉ dừng lại ở độ tuổi Cố Tiểu Ngải học trung học cơ sở.

Thật vất vả mới gặp lại, anh một chút cũng không muốn cùng cô nói chuyện hôn sự của mình.

Trong lòng. . . . . mâu thuẫn.

Cho tới bây giờ anh vẫn không quên, lúc tám tuổi anh cùng cô đã đính hôn.

Tìm cô suốt chín năm, bề ngoài Sở Thế Tu dịu dàng nhưng nội tâm vẫn rất cố chấp. . . . .

Ở xã hội hiện tại này, làm sao còn một người si tình tìm một người bạn suốt chín năm như anh.

Cố Tiểu Ngải làm ra vẻ tự nhiên hỏi, "Tim em? Em còn tưởng rằng anh sớm đã quên em rồi, dù sao nhiều năm như vậy trôi qua. . . . ."

"Anh sẽ không quên em." Sở Thế Tu lại một lần nữa cắt đứt lời của cô, có chút cố chấp nhìn chăm chăm cô, "Ngải Ngải, em quên anh sao?"

Quên?

Cô cũng muốn quên anh, nhưng làm sao có thể quên?

"Đương nhiên không có." Cố Tiểu Ngải một bộ dễ dàng miệng, vuốt cánh tay của anh nói, "Em không phải vẫn luôn ngồi cùng bàn Sở Thế Tu nha."

". . . . ." Sở Thế Tu trên mặt điềm đạm nhất thời mất đi, chỉ còn lại tái nhợt, giọng nói như mất tiếng, "Anh vẫn ngồi ở sau bàn em."

Cố Tiểu Ngải ngây người, hóa ra rất nhiều chi tiết nhỏ anh vẫn còn nhớ rất kỹ.

"À, em nói giỡn thôi." Cố Tiểu Ngải cười cười, đem khăn mặt để sang một bên.

Nói giỡn?

Sở Thế Tu nhìn cô không chuyển mắt, nghiêm túc một chữ một chữ nói, "Ngải Ngải, Chuyện này không đùa được đâu."

Cô ra vẻ chẳng quan tâm.

Mà anh. . . . . Còn tưởng là thật.

Bộ dáng anh cố chấp, đầy mắt thật sự nghiêm túc, trên mặt tái nhợt thật sâu sắc kích thích cô.

Ra vẻ giả tạo không xong, Cố Tiểu Ngải cuống quýt quay đầu sang một bên, chớp chớp mắt chua xót, tận lực dùng giọng bình thường nói, "A. . . . . Thời gian không còn sớm, em còn có việc, em đi trước."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải đứng lên liền hoảng loạn đi ra ngoài.

Tiếng bước chân dồn dập lập tức đi theo phía sau cô vang lên. . . . .

Ngón tay vừa chạm vào cửa, bên hông lại bị Sở Thế Tu từ sau ôm lấy, lúc này đây, Sở Thế Tu có chút cấp bách, giống như sợ cô chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

"Đừng đi, Ngải Ngải." Sở Thế Tu có chút lo lắng thốt ra, gần như cầu xin.

Nước mắt thiếu chút nữa lại chảy xuống.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, cô thực sự không thể kìm nén lại được nữa, cô sợ cô không khống chế được chính mình. . . . .

Cô sợ anh hỏi về cuộc sống của cô?

Cô sợ anh hỏi cô hiện tại đang ở nơi nào?

Cô sợ anh hỏi hiện tại cô đã có bạn trai chưa? Có đi học đạo diễn không? Có thực hiện ước mơ của mình không?

.....

Mỗi một vấn đề cô đều không thể trả lời, toàn bộ đều không thể trả lời.

Mọi người đều tiến về phía trước, chỉ có cô, một người càng chạy càng xa. . . . . Xa đến nỗi không thể quay về.

"Em thật có việc, Sở Thế Tu anh đừng như vậy." Cố Tiểu Ngải cố nén lệ suy nghĩ nói, tay muốn mở tay anh đang quấn bên hông cô, thân mình hơi hơi run sợ.

"Không." Sở Thế Tu trong giọng nói lộ ra tính trẻ con quật cường.

Suốt chín năm, anh không có một ngày nào ngừng tìm tin tức của cô.

Đề lần này đi qua, đến khi nào anh mới có thể gặp lại cô?

Vội vàng không thể thỏa hiệp với anh được.

"Anh đừng như vậy. . . . ." giọng nói Cố Tiểu Ngải có chút nghẹn ngào, dùng ôm cô nữa.

Sức chống cự của cô không lớn để có thể kháng cự lại anh được. . . . .

Cô sợ chính mình không chế không được ôm lại anh, sợ chính mình không chế không được nói cho anh biết, mình thích anh nhiều năm như vậy. . . . .

Sở Thế Tu khí lực rất lớn, ôm chặt lấy cô, thật sự chấp nhất, không có ý buông tay.

Nhấn trên ngón tay áp út của anh cách lễ phục của cô để trên hông của cô. . . . .

Giống như dao găm cắt máu thịt của cô.

Giống như cảnh báo nhắc nhở cô, không thể không chế tâm tình của mình, cô cũng phải không chế. . . . . nhất định phải không chế.

"Sở Thế Tu, nhấn của anh làm đau em." Cố Tiểu Ngải làm cho giọng nói có vẻ nhợt nhạt một chút. . . . .

Giống như mang theo ý nào đó.

Cô biết Sở Thế Tu nghe hiểu được.

Sở Thế Tu thân mình chấn động, hai tay lúc này mới buông cô ra, đứng ở phía sau cô áy náy nói, "Thực xin lỗi."

"Không sao." Cố Tiểu Ngải đưa lưng về phía anh lắc đầu.

Thực xin lỗi.

Không sao.

Thực xin lỗi cái gì. . . . . Không sao cái gì. . . . .

Cô đã có chút không hiểu .

"Ngải Ngải, anh nói. . . ." Sở Thế Tu không chấm dứt đề tài này, giọng điệu áy náy cực kỳ, giọng nói nhu hòa có chút miễn cưỡng nói, "Thực xin lỗi, anh không nên chưa tìm được em đã đính hôn."

Cô là nười đính ước cùng anh lúc nhỏ, là người thân cận nhất đối với anh.

Hóa ra là anh xin lỗi về vấn đề này.

Không quan hệ, thật sự không quan hệ.

Anh có thể nhớ rõ cô đã rất vui vẻ.

Dù sao, lúc này bọn họ cũng có khoảng cách chín năm xa cách. . . . . Người nào cũng đã đều thay đổi.

Thật sự không quan hệ, cũng đã trôi qua rồi. . . . .

Nhưng vì sao, nghe được lời này của anh, cô vẫn cảm thấy ngực hoảng loạn, bị cái gì chấn, lấp, bị giống như không thở nổi, ánh mắt mở to cực điểm.

Anh không tìm được cô đã đính hôn, cô cũng không còn thủ thân như ngọc. . . . .

Cái gì cũng đã đều bỏ lỡ.

"Không sao." Ngải Ngải khó khăn nở nụ cười tươi, cô biết nụ cười của cô nhất định vắn vẹo khó coi. Xoay người lại, tay vỗ vỗ cánh tay của anh giống như an ủi, "Có thể gặp được một cô gái tốt không phải dễ dàng, đương nhiên phải sớm đính hôn với cô ấy."

"Ngải Ngải. . . ." Sở Thế Tu đau lòng nhìn cô, biểu tình càng thêm áy náy.

Anh nhẹ nhàng mà gọi tên cô một tiếng, nước mắt của cô không nghe lời mà rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải thông khổ liệu mạng nháy ánh mắt, khác chế nước mắt rơi, lại cáo biệt, "Sở Thế Tu, em thực sự phải đi."

"Cho anh một phương thức liên lạc được không?" giọng nói Sở Thế Tu ôn hòa mà trầm thấp.

Phương thức liên lạc?

Có thể tiếp tục liên lạc sao?

Cúi đầu lau nước mắt, Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu cong lên ánh mắt cười nói, "Điện thoại em tạm thời không thể dùng được, anh cho em số liên lạc, em sẽ gọi cho anh nha."

Sở Thế Tu sợ run lên, lập tức đưa tay, "Được, em chờ anh."

Anh một chút cũng không hoài nghi lời của cô, xoay người đi đến bàn trong phòng khách sạn lấy một cây bút, viết số điện thoại của mình trên giấy.

Nhìn bóng lưng anh thật sự viết chữ, Cố Tiểu Ngải tham luyến nhìn.

Muốn nhớ anh kỹ giờ này khắc này, nhớ hết thấy, nhất cử nhất động, đều thật sâu khắc vào trong đầu.

Sau lúc này đây. . . . . Cô hẳn là phải tạm biệt rồi.

Lúc Sở Thế Tu đem giấy đưa cho cô, Cố Tiểu Ngải rõ ràng nhìn đến trên mặt giấy có ba dãy số, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi, "Như thế nào có nhiều số như vậy?"

"Một số là trong nhà, một số là di động, một số là văn phòng." Ngón tay Sở Thế Tu trắng nõn đem giấy xếp lại bỏ vào trong lòng bàn tay của cô, "Em gọi số nào anh đều nhận được hết."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Ba dãy số. . . . .

Anh sợ cô sẽ thất hứa không liên lạc với anh sao?

Cô nên cao hứng không phải sao? Anh đối với cô. . . . . không chỉ là đối với một bằng hữu chín năm không gặp không phải sao?

Ít nhất. . . . . anh thật sự sợ mất liên lạc với cô.

"Dạ, tốt, em đi đây, bye bye ." Cố gắng tươi cười, Cố Tiểu Ngải xiết chặt mảnh giấy trong tay hướng anh cáo biệt, đang chuẩn bị mở cửa rời đi.

"Phanh ——"

Một cánh cửa lại bị đóng lại.

Sở Thế Tu vóc dáng rất cao, đứng tựa vào trên cửa ngăn trở cô đi ra, một tay đặt tại trên cửa ngăn lại động tác mở cửa của cô, tóc ngắn mang chút chút hỗn loạn, nhân kim cương trên ngón áp út tỏa hào quang chói mắt.

"Làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn anh.

Anh . . . . . không muốn cho cô đi sao?

Sở Thế Tu trên mặt lộ ra một chút xấu hổ, mắt nhìn cô chăm chú, trầm mặc nói, "Ngài Ngài, em hiện tại đang ở nơi nào?"

. . . . .

Cố Tiểu Ngài ngây người, tại sao lại hỏi đến vấn đề này chứ?

Cô không muốn lừa dối anh, nhưng cô có thể trả lời như thế nào?

Là ở nhà cậu mợ trong tư hợp viện? Hay là ở Thủy Thiên Loan cùng với Lệ Tước Phong ma quật?

Vô luận là người nào, cô đều không muốn cho Sở Thế Tu biết, không muốn cho anh đi điều tra cô, không muốn anh biết cô mấy năm nay trôi qua như thế nào, nhất là hiện tại . . . . .

Cô nơi nào đều bần thiêu, căn bản không muốn cho Sở Thế Tu biết rõ ràng.

"Em hiện tại đang ở nơi nào?" Thấy cô buông hóc mắt phỉm hồng xuống không trả lời, Sở Thế Tu có chút lo lắng lại hỏi một lần nữa.

Cố Tiểu Ngài ghen lời, "Em . . . . ."

Nghĩ cô không muốn trả lời, Sở Thế Tu trên mặt lại nổi lên vẻ xấu hổ.

Một lát, Sở Thế Tu thật cẩn thận nhẹ giọng nói, "Ngài Ngài, anh chỉ muốn biết em đang ở nơi nào, chờ lúc nào em rảnh anh đến tìm em, có thể chứ?"

Không thể.

Bởi vì anh sẽ thất vọng về cô. . . . .

Cô không thể để cho Sở Thế Tu biết bây giờ cô là một loại phụ nữ như thế nào.

Xiết chặt nắm tay, Cố Tiểu Ngài ngẩng đầu hướng anh tùy tiện lộ ra một nụ cười, "Em có điện thoại của anh rồi, sau này em sẽ gọi hẹn anh."

". . . . ."

Mắt Sở Thế Tu sáng ngời chột ảm đạm.

Cô đang cự tuyệt sao?

Lúc trước Cố Tiểu Ngài chưa bao giờ cự tuyệt anh, chín năm sau. . . . . lại cự tuyệt anh.

Chẳng lẽ là bởi vì. . . . .

"Ngài Ngài." Hần nhẹ giọng kêu tên của cô, nếu như gió lạnh xẹt qua mặt của cô.

"Dạ?"

"Em có bạn trai chưa?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngài thân mình nhất thời cứng đờ, trên mặt tái nhợt, sau một lúc lâu mới gian nan kéo kéo môi, "Ách. . . . . dạ."

Ngữ khí như vậy không phải thừa nhận sao.

Cô nhìn Sở Thế Tu ánh mắt ảm đạm, ngực lại đau đớn.

Có bạn trai, cho nên mới không cho anh đi tìm nhà cô. . . . . Sợ anh quấy rầy đến bọn họ sao?

Bọn họ ở chung sao?

"Cho nên, Sở Thế Tu, đừng vì chuyện đính hôn mà áy náy với em." Cố Tiểu Ngài miễn cưỡng đọc nhần rõ từng chữ, dùng hết toàn thân khí lực, "Bởi vì . . . . cho tới bây giờ em cũng không đợi anh."

Bởi vì . . . . . cho tới bây giờ em cũng không đợi anh.

Chưa từng chờ. . . . .

". . . . ." Sở Thế Tu không tiếng động nhìn cô, mặt dịu dàng mất đi biểu tình.

Tìm nhiều năm trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ. . . . .

Anh tình nguyện cô hận anh vì anh vi phạm hứa hẹn, mà không phải anh tìm cô chín năm, cô lại nói với anh, cô chưa từng chờ anh. . . . .

Có cái gì đang chậm rãi vỡ thành vụn nhỏ.

Làm cho yết hầu anh không thể nói ra nửa từ.

"Sở Thế Tu." Cố Tiểu Ngải thấp giọng gọi anh, hốc mắt vẫn phấp phồng, khẩn cầu nói, "Có thể không đem chuyện gặp được em nói cho vị hôn thê của anh biết không?"

Sở Thế Tu ngạc nhiên, khó hiểu nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải xấu hổ kéo kéo khóe miệng, lý do cô căn bản không giải thích được.

Lương Noãn Noãn biết Sở Thế Tu không tìm được cô, nhất định sẽ không chủ động nhắc tới cô.

Lương Noãn Noãn từ đầu tới đuôi cũng không hi vọng Sở Thế Tu tìm được cô.

Nhưng nếu biết Sở Thế Tu đã gặp mặt cô, nhất định sẽ đem chuyện cô cùng Lệ Tước Phong.

Cô không muốn cho Sở Thế Tu biết điều này. . . . .

Một chút cũng không muốn.

"Có thể chứ?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng hỏi, "Có thể giúp em gạt cô ấy không? Đừng nói cho cô ấy biết anh đã tìm được em."

Giọng nói của cô mềm mại, tiếng nói dễ nghe thoải mái.

Cô là Cố Tiểu Ngải.

Dựa vào điểm này, anh liền không thể cự tuyệt.

Sở Thế Tu mỉm cười, "Được."

Cố Tiểu Ngải cũng mỉm cười theo, lại một lần nữa mở cửa ra.

Sở Thế Tu không ngăn trở nữa, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô đi ra cửa.

"Tạm biệt." Cố Tiểu Ngải quay đầu hướng anh cáo biệt.

"Tạm biệt."

Sở Thế Tu cứng ngắt nói, trong mắt ôn hòa cất dấu ý không bỏ qua.

Từ trong phòng khách sạn đi ra, đóng cửa lại, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện khí lực chính mình đều cạn kiệt hết, suy yếu ngay cả đứng cũng không vững. . . . .

Nhất thời cả người dọc theo cửa kim loại ngồi xuống.

Hóa ra. . . . . Gặp mặt Sở Thế Tu, cô lại chật vật như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Cô hết sạch khí lực, so với vật lộn cùng Lệ Tước Phong còn muốn vất vả hơn. . . . .

Cách cửa, Cố Tiểu Ngải nghe được tiếng Piano mông mênh từ trong phòng truyền tới, im lặng nghe, tiếng Piano trầm thấp mà thông thả, mỗi một nốt đều áp lực đập vào trong lòng người.

Là bản dạ khúc Chopin số 9.

Lúc còn nhỏ, Có Tiểu Ngải không ít lần tìm thấy Sở Thế Tu gảy đàn một mình trong phòng nhạc, là bản dạ khúc Chopin số 9 này.

Tâm tình của anh không tốt sẽ đem mình giấu đi, hưởng thụ một người cô độc.

Anh nói, dạ khúc số 9 thực bi thương, đôi khi rất giống anh.

Mỗi lần cô tìm được anh, Sở Thế Tu liền không gảy đàn nữa.

Cô khi đó rất vui vẻ, nhất định là Sở Thế Tu thấy mình tìm được anh, sẽ không cảm thấy bi thương khổ sở . . . . .

Xa cách chín năm, cô lại nghe anh đàn bản dạ khúc này.

Đây là lần đầu tiên Có Tiểu Ngải nghe được Sở Thế Tu đàn bản dạ khúc này bi thương đến thế, kiềm nén đau thương, trầm thấp đến làm người ta không thở nổi. . . . .

Cô không hiểu, Sở Thế Tu vì sao muốn gảy bản dạ khúc này vào lúc này đây.

Bởi vì nhìn thấy cô không vui vẻ giống như trong tưởng tượng sao?

Bởi vì nhìn thấy cô không giống như trước kia, lời thôi nhếch nhác hơn, làm cho anh thất vọng rồi sao?

Vì sao muốn gảy bản dạ khúc này. . . . .

Trong hành lang, một cô gái bung vật đầu giá đi ngang qua trước mặt cô, kinh ngạc nhìn cô.

Có Tiểu Ngải thế này mới nhớ tới chuyện tìm nhẫn, vội vàng đi theo cô gái ấy, vừa đi vừa giải thích tình huống, "Tiểu thư, thật ngại, tôi là bạn gái Lệ Tước Phong, lúc này tôi đem nhẫn hiến cho. . . . ."

Khó khăn lắm cô mới hủy được lần đầu giá nhẫn bảo thạch, đem nhẫn bảo thạch đổi về. . . . .

Trong nháy mắt, nhẫn bảo thạch được đeo trên ngón áp út của cô, nhìn giọt lệ trên mặt nhẫn bảo thạch, Có Tiểu Ngải rút cục nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng sẽ không chọc hỏa Lệ Tước Phong .

Giây tiếp theo, Có Tiểu Ngải nhìn ngón áp út mảnh khảnh mình chăm chăm, nhẫn kim cương trên tay Sở Thế Tu lại hiện lên trước mắt cô, ngực hơi hơi đau.

Rõ ràng hai người đã muốn càng đi càng xa, giống như người lạ.

Vì sao còn để cho bọn họ gặp mặt?

Gặp mặt thì sao, không có kết quả gì, kết quả gì cũng sẽ không có. . . . .

Cô không thể quay về hội trường bán đấu giá, Sở Thế Tu tới đón Lương Noãn Noãn, cô sẽ không ngốc đi vào làm đôi bên khó xử.

Đi thang máy xuống tầng trệt khách sạn, đi ra khỏi khách sạn, tài xế chuyên nghiệp còn đang ngồi trong xe đợi.

Có Tiểu Ngải mở cửa xe ngồi vào, nhìn tài xế đang xem báo chí thần nhiên nói, "Nói cho Lệ Tước Phong, tôi có chút mệt, không muốn tham gia tiệc tối."

"Dạ vâng, Có tiểu thư."

Lái xe thấy cô tiến vào sảnh sót, sau đó đem báo chí quăng đến ngoài cửa sổ xe, gọi điện thoại, "Lệ tiên sinh. . . . ."

Không có nghe lái xe nói nội dung gì, Có Tiểu Ngải cả người ngã vào chỗ ngồi phía sau, mờ mịt nhìn phía trước, bên tai vang vọng tiếng Sở Thế Tu gảy bản dạ khúc số 9.

Mở ra lòng bàn tay, giấy ghi số điện thoại được Sở Thế Tu gấp tinh tế bị cô nắm chặt đến độ nóng lên.

Nhìn dãy số trên mặt giấy cô không có ý nhớ, chỉ là nhìn vài lần, cũng đã thuộc lòng.

Chính là số điện thoại của anh. . . . . Cô làm sao có dũng khí gọi chứ?

Gọi qua rồi nói cái gì?

Sở Thế Tu, anh có khỏe không?

Sở Thế Tu, anh cùng vị hôn thê khi nào thì kết hôn? Đi nơi nào hưởng tuần trăng mật?

Cô chỉ có thể nói những thứ không liên quan như vậy chỉ làm cho tâm đầu khổ. . . . .

"Phanh ——"

Cửa xe đột nhiên bị mở ra, tầm mắt nóng rực rơi xuống trên người cô.

Không cần ngần đầu, Cố Tiểu Ngải cũng biết là Lê Tước Phong, chỉ có tầm mắt của anh ta mới có thể nóng nảy đến thiêu đốt căn cước hết thấy.

Không đợi cô nói chuyện Lê Tước Phong đã muốn nổi giận rống mồm, "Cố Tiểu Ngải, cô dám đề cho tôi chờ? ! Chạy đến phòng toilet nào? !"

. . . . .

Lê Tước Phong tức giận đến cả lái xe.

Cô đi toilet liền hơn một giờ, anh lo lắng cô gặp chuyện không may, xin nữ nhân viên vào trong tìm.

Kết quả cô đại tiểu thư chạy đến trong xe ngủ?!

Có phải hay không mỗi lần đều phải dạy dỗ một chút mới có thể ngoan ngoãn? !

Nữ nhân này. . . . .

Cố Tiểu Ngải còn nằm ở chỗ ngồi phía sau nghe Lê Tước Phong rống giận, ai, cô vẫn chọc hấn phát hỏa.

Con người vòng vo chuyết, Cố Tiểu Ngải chậm rãi nhắm mắt, một tay đặt tại huyệt thái dương lắc lắc từ chỗ ngồi ngồi dậy, một bộ dáng suy yếu, ra vẻ thống khổ ho nhẹ một tiếng, "Khụ. . . . . Không biết sao lại thế này, đầu tôi choáng váng, không đi trở về được. Thực xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Sắc mặt của cô vốn dĩ đã không tốt rồi, hơn nữa một phen cố làm ra vẻ như vậy, trên mặt lại lộ ra vài phần tiều tụy.

Mấy ngày nay, hấn xác thực đối với cô không tốt.

Cũng do cô tự chuốc lấy, làm hấn đắc ý một chút không được sao, không nên chống đối với hấn làm gì.

". . . . ."

Lời nói Lê Tước Phong đang muốn nổi bão toàn bộ bị lấp kín trở về trong cổ họng, xoay người ngồi vào trong xe, vậy mà tay tự nhiên sờ lên trán của cô, khẩu khí vẫn không tốt, nhưng cũng không mắng cô, lạnh lùng mở miệng nói, "Đi bệnh viện."

"Vâng, Lê tiên sinh."

Vù. . . . .

Cố Tiểu Ngải âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng qua.

Cô sợ Lê Tước Phong nổi giận một chút sẽ nảy sinh ác độc, cô không muốn bị giằng co.

"Cái gì trong tay cô?" Lê Tước Phong tầm mắt dừng ở trên tay cô đang nắm tờ giấy vàng, không khỏi tò mò, trực tiếp đoạt lấy.

Số điện thoại của Sở Thế Tu.

Không xong rồi.

Bị nam nhân này phát hiện thế giới liền đại loạn .

Cố Tiểu Ngải kinh hoàng nhìn Lê Tước Phong, sợ hấn mở giấy ra, cũng không dám mạo muội đoạt lại, trong lúc nhất thời khẩn trương không dám thở mạnh một chút.

Lệ Tước Phong không chú ý tới sắc mặt Cố Tiểu Ngải biến sắc, cầm giấy vàng vò vò trong tay, ngón tay thon dài chuyển giấy vàng sang, lộ ra một phần phồng khoáng.

Cố Tiểu Ngải lại chột dạ tức ở ngực, mắt cũng không chớp theo dõi giấy trên tay hắn.

"Cố Tiểu Ngải cô thực ngây thơ? Lớn còn chơi giấy sao?" Lệ Tước Phong lạnh lùng giấu cợt một tiếng, đề cửa kính xe xuống đem giấy vàng quăng ra bên ngoài. . . . .

Giấy vàng trên không trung xuất một đường cong, cuối cùng lọt vào thùng rác bên đường.

Nguy cơ được giải trừ.

Cố Tiểu Ngải thần kinh căng thẳng lập tức được thả lỏng, cả người suy yếu tựa vào người Lệ Tước Phong.

Khả năng Lệ Tước Phong hung ác cùng thô bạo lần lượt làm cho cô bị dọa sợ, hiện tại Lệ Tước Phong mỗi lần nâng giọng điệu lên, cả người cô đều rơi vào trạng thái đề phòng khẩn cấp.

Cứ tiếp tục như vậy nữa, cô thật không biết chính mình sẽ biến thành cái dạng gì.

"Như thế nào lại đột nhiên ngoan như vậy?" Cúi đầu liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải tựa vào trên vai hắn, Lệ Tước Phong có chút ngoài ý muốn cúi đầu nhìn cô, cô cư nhiên chủ động dựa vào mình, bên môi bất giác gọi lên độ cong một chút vừa lòng.

Cô rúc vào trên người hắn, áo choàng trước ngực đem che kín không kê hở, nhưng vẫn có thể cảm giác được nơi mềm mại của cô dưới váy trễ ngực.

"Phải không?" Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ cười khổ.

Cô không phải ngoan, cô đang căng thẳng thần kinh. . . . .

Cô sợ nhiều lần lắm.

"Cố Tiểu Ngải, nữ nhân vẫn là ngoan điểm bị người đau." Lệ Tước Phong giọng điệu đủ tán thưởng, tay nâng mặt của cô.

Cố Tiểu Ngải tựa vào trên vai hắn tiếp tục cười khổ. Lúc cô tự nhận mình ngoan, không phải hắn đối với cô bạo lực, còn muốn nhốt cô sao. . . . .

Lệ Tước Phong bỗng dung ôm chặt thân mình cô ngã vào trên đầu gối chính mình, hai tay ở trên cánh tay nhỏ của cô không nhẹ không nặng vuốt ve .

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, hắn mát xa cho cô sao?

Thủ pháp mát xa của hắn quả thực rất tốt, hơn nữa hắn mỗi lần mát xa cho cô đều có chút cố ý khoe khoang, thủ pháp tốt ngoài dự đoán.

Hắn mát xa có chút chua xót cánh tay nhưng lại chậm rãi điều chỉnh lại.

Người thoải mái thích ý.

Này xem như kim chứa ban thưởng sao? So với tiền tài làm cho cô dễ dàng nhận hơn.

Cô gối lên trên hai đầu gối của hắn, dần dần nhắm mắt lại chuyên tâm hưởng thụ.

Lệ Tước Phong thủ pháp không chậm không vội, vừa mới nắm ở cô chua xót mỗi một tắc, đầu ngón tay ảm áp truyền lại lo lắng cho cô. . . . .

Đang hưởng thụ hắn mát xa, trên cánh tay bỗng nhiên dỗi đi, Cố Tiểu Ngải nhắm mắt lại, cảm giác được một cái tay cực nóng cời bỏ có choàng của cô. . . . .

Cầm thú.

Cô lại một lần nữa đánh giá cao hắn!

Cố Tiểu Ngải tức giận đến cắn răng, một khắc cũng không thể làm cho cô chân chính nghỉ ngơi một lát.

Cô mệt, đầu choáng váng không thoải mái, nam nhân này còn không chịu buông tha cô.

Cố Tiểu Ngải mở mắt ra đang muốn dịch chuyển tay hắn ra, hắn đã cời bỏ nút thắt tham tiến vào bên trong ngực của cô, dễ dàng cảm một chút mềm mại vuốt ve.

Cố Tiểu Ngải cả người run lên, muốn từ trên đầu gối hắn ngồi xuống lại bị hắn gắt gao đè lại.

Chương 86

Lệ Tước Phong cúi đầu liếm lỗ tai của cô, một chút nóng rực khuếch tán lên lỗ tai cô, giọng nói của hắn trầm thấp mà gợi cảm, mang theo chuyện dục mắt tiếng, "Cố Tiểu Ngải, cô đại khái là phát sốt rồi."

Phát sốt?

Phát sốt liền phát sốt đi, hắn có thể không dùng loại thanh tuyến ở chuyện giường chiếu mà nói chuyện, nghe xong cả người cô run lên.

Tay hắn còn trong lễ phục của cô tùy ý vuốt ve, mỗi một chút hôn da thịt bên tai cô, cổ ý dẫn dụ, "Hóa ra cô phát sốt, độ ẩm làn da cùng cảm xúc càng mê hồn."

.....

Nam nhân này. .... Có cần thiết nói trắng ra như vậy không?

Cố Tiểu Ngải nghe được mặt một trận nóng lên, tay đẩy tay hắn ra.

"Cố Tiểu Ngải, cô cử động nữa, tôi ở chỗ này muốn cô." Giọng nói Lệ Tước Phong trầm thấp cảnh cáo, tay nắm trước ngực đầy đà của cô thật chặt.

.....

Nam nhân này vô si đến cực hạn rồi.

Cố Tiểu Ngải bị đau thét lớn một tiếng, như là một tiếng úy khuất rên rỉ, Lệ Tước Phong mắt sâu đen, chuyển tay qua mặt của cô, cúi thân xuống hôn môi của cô nồng nhiệt.

Tiếng rên của cô đối với hắn mà nói là chuyện thúc giục tốt nhất.

Hàm răng thoải mái mà nâng mở môi của cô, lưỡi nóng kịch liệt cuốn hết thủy, trần trọc lặp lại triền miên, tay Lệ Tước Phong ở trong lễ phục của cô nơi đốt lửa dẫn dụ.

"Đừng. ...."

Cố Tiểu Ngải không thể phản kháng, chỉ có thể nhắm mắt lại thuận theo hắn, yên lặng cầu xin nhanh đến bệnh viện, người này sẽ không phát sinh dục chuyện.

Ông trời tựa hồ không có nghe đến lời thỉnh cầu của cô.

Như là hiểu biết nhu cầu chủ tử nhà mình, tài xế cố ý đem tốc độ xe đi thông thả.

Cố Tiểu Ngải tức giận đến muốn mắng người.

Lệ Tước Phong cũng căn bản không có ý định buông tha cô, hôn sâu môi của cô, đầu lưỡi không ngừng chơi đùa với cô, ngón tay vuốt ve thân thể của cô. ....

Cố Tiểu Ngải rất nhanh có cảm giác dưới kỹ xảo của hắn, nằm ở trong lòng ngực của hắn hóa thành một bãi nước, tùy ý hắn ta cần ta cứ lấy.

"Dừng xe." Lệ Tước Phong đột nhiên ra lệnh cường chế dừng xe.

Xe lập tức được dừng ngay, lái xe hoảng sợ, "Làm sao vậy, Lệ tiên sinh."

"Người, đi xuống đi." Lệ Tước Phong lạnh giọng ra lệnh, một đôi mắt sâu ẩn chứa dày đặc dục vọng, đã không thể nhẫn nại.

"Phải phải"

Lái xe không dám nán lại, cuống quýt đi xuống xe.

Lại như vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn xuống mắt tròn trắng bị kích động, Lệ Tước Phong mỗi lần đều thích cảnh cáo cô dùng như thế này thế kia nữa, nếu không hấn liền cường bạo cô, hấn sẽ muốn cô. . . . .

Tuy nhiên, cô rõ ràng mỗi lần đều nhu thuận không nhúc nhích, hấn cũng có thể xằng bậy.

Dục vọng của nam nhân không thể nhẫn nại như vậy sao?

Có lẽ, Lệ Tước Phong là một trường hợp đặc biệt? Là một trường hợp tuyệt đối đặc biệt vô si.

"Tê ——"

Áo choàng trên người một phen bị xé xuống, nắm lên thân thể của hấn làm cho cô ngồi vào trên người mình, dẫn đường tay cô thay hấn cởi bỏ thất lưng. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, là cô quyến rũ tôi."

Lệ Tước Phong hôn môi của cô nói, ôm lấy thân thể của cô chậm rãi chìm vào. . . . .

Bên ngoài xe đông nghịt, bên trong xe lại là một hồi kịch liệt triền miên.

*****

Cuối cùng, bệnh viện đi không thành, trang phục của cô lại một lần nữa biến thành tro bụi trong tay Lệ Tước Phong.

Không cho tài xế lên xe, Lệ Tước Phong tự mình lái xe trở về biệt thự Lệ gia ở Thủy Thiển Loan.

Bác sĩ tư đã tới kiểm tra cho cô, Cố Tiểu Ngải mới biết được mình sốt cao đến 39 độ, xem ra mình nói không thoải mái cũng không phải giả.

Cô phát sốt cũng không có phát giác.

Chẳng lẽ cô bị Lệ Tước Phong ngược đãi thành thói quen? Phát sốt đối với cô cũng không tính là cái gì cả?

Mu bàn tay bị gắn kim châm, bác sĩ mặc áo trắng dài chuyên nghiệp gắn bình truyền dịch, Cố Tiểu Ngải ngồi tựa vào trên giường yên lặng nhìn chăm chăm túi truyền dịch phía trên.

Thời gian mới vài ngày, cô đã lần thứ hai nhìn đến túi truyền dịch.

Không biết khi nào thì cô mới có thể chân chính được giải phóng, đến ngày nào đó cô được tự do, Lệ Tước Phong còn để lại cho cô một chút cặn gì không?

Làm cho chính bản thân cô rách nát.

"Cố tiểu thư, cơ thể cô thực suy yếu, cần tĩnh dưỡng tốt." Bác sĩ vẫn còn rất trẻ tuổi, lông mày dài, nói xong liền cầm lấy thùng thuốc chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã, bác sĩ."

Cố Tiểu Ngải hô một tiếng.

"Cố tiểu thư?" Bác sĩ quay đầu lại, nâng nâng kính mắt nghi hoặc nhìn về phía cô.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt bên ngoài một cái, thấy không có người tiến vào, mới có chút vội vàng mở miệng, "Việc này. . . . . ngày mai anh còn truyền dịch cho tôi phải không?"

"Đúng vậy, Lệ tiên sinh phân phó, tôi sẽ trị liệu đến khi bảo đảm cho thân thể Cố tiểu thư hoàn toàn khỏe mạnh." Bác sĩ trẻ tuổi đứng đắn trả lời.

"Vây. . . . ." Cố Tiểu Ngải chần chờ nhìn anh ta, cực kỳ khó có thể mở miệng, cuối cùng mắt nhắm lại, trái tim đập hoảng loạn nói cực nhanh, "Có thể phiền anh ngày mai mang cho tôi thuốc tránh thai, trong vòng 24 giờ tôi phải uống."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Vị bác sĩ trẻ tuổi sùng sốt vài giây mới kịp phản ứng cô nói cái gì, mặt cũng không khỏi quần bách hơi hơi đỏ lên.

Thấy phản ứng của bác sĩ, Cố Tiểu Ngải càng thêm xấu hổ.

Cuối cùng, bác sĩ ho một tiếng, nói "Cố tiểu thư, đứng trên lập trường của một bác sĩ chuyên nghiệp, thuốc tránh thai đều có một thương tổn nhất định đối với phụ nữ, trước mặt thể trạng Cố tiểu thư không tốt, tôi khuyên cô tốt nhất không nên dùng đến."

.....

Không cần dùng?

Cái này cũng muốn Lệ Tước Phong đồng ý biện pháp an toàn, hần chỉ lo phát tiết, cũng không trông nom có thể khiến cô mang thai hay không.

Cô hoàn toàn không hy vọng trong bụng của mình có mang cốt nhục của Lệ Tước Phong.

Đó là truyện trào phúng nhất đối với cô, nhất định phải ngăn chặn lại.

"Tôi hiểu. . . . . Nhưng cũng không nhiều thương tổn lắm, không phải sao?" Cố Tiểu Ngải xấu hổ nói, cùng một người nam nhân thảo luận về thuốc tránh thai nói không nên lời quái dị, cho dù anh ta là một bác sĩ chẳng nữa.

"Cố tiểu thư, có cần tôi đi thương lượng cùng Lệ tiên sinh không?"

Cố Tiểu Ngải không nói gì.

Bác sĩ này thật sự là không chuyên nghiệp. . . . . Chẳng lẽ anh ta còn muốn cùng Lệ Tước Phong thảo luận phương diện tránh thai, nên là nam làm hay là nữ làm sao.

"Thật không cần, phiền anh ngày mai mang thuốc cho tôi là được rồi." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng cười.

"Có tốt hơn không? !"

Giọng nói bá đạo của Lệ Tước Phong truyền đến, ngay sau đó thân hình cao ngất của hần xuất hiện ở cửa, trên người mặc áo tắm dài màu xám rộng thùng thình, liếc mắt quét Cố Tiểu Ngải một cái, nhìn túi truyền dịch được treo lên, sắc mặt nhất thời lạnh lùng, "Còn phải truyền dịch sao?"

Tình huống nghiêm trọng như thế sao?

"Phải" bác sĩ trẻ tuổi lập tức hướng Lệ Tước Phong cung kính nói, "Phát sốt 39 độ, có vẻ nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi thật tốt."

"39 độ? !" Chân mày Lệ Tước Phong nâng lên.

Nữ nhân này sốt 39 độ cũng không biết? !

Lệ Tước Phong trừng mắt Cố Tiểu Ngải, há mồm muốn giáo huấn, vừa nhìn thấy mặt cô tiểu tụy suy yếu, lời nói lại thu trở về trong miệng.

Chờ cô bình phục mới giáo huấn thật tốt.

Bác sĩ trẻ tuổi liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, bỗng dung lại nói thêm một câu, ". . . . . Tốt nhất không được vận động mạnh."

"Cái gì? !" Lệ Tước Phong trừng mắt bác sĩ, giọng nói nghe như hét lớn một tiếng.

Bác sĩ sợ tới mức lui về phía sau từng bước, nói chuyện bắt đầu trở nên cà lăm, "Đúng vậy, cứ như vậy. . . . . Lệ, Lệ tiên sinh, tôi, tôi ngày mai. . . . . lại, lại đến. . . . ."

Nói xong, không đợi Lệ Tước Phong đánh người, bác sĩ liền mang thùng thuốc chuẩn mắt, chạy xuống lầu.

Lệ Tước Phong nếu phát giận, anh ta chỉ là một bác sĩ nhỏ sẽ không thể sống nổi tại Thủy Thiên Loan này. . . . .

Nhìn bác sĩ chạy trời chết, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên rất muốn cười, vị bác sĩ này thật rất khả ái, so với vị bác sĩ ngốc muốn tiêm thuốc phiện trước kia chính nghĩa hơn nhiều.

"Hần mới vừa nói cái gì? !"

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, không hờn giận hỏi.

"Sao. . . . . anh ta nói, nếu trong khoảng thời gian này nếu vận động mạnh thì thân thể của tôi sẽ không tốt." Cố Tiểu Ngải thật khéo lập lại một lần.

"Vận động mạnh? !" Lệ Tước Phong trên mặt biểu tình nhất thời phản kích cực kỳ, không thể tin tưởng mắt cô, đôi mắt trừng lớn, giống như sư tử sắp phát cuồng.

Đừng nói với hần, vận động mạnh như hần đang nghĩ.

Hần sẽ đem bác sĩ kia dạy dỗ một chút.

Nhìn mặt Lệ Tước Phong một tắc một tắc đen đi, Cố Tiểu Ngải tâm tình không khỏi tốt lên, nằm tựa thành giường mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy, tôi nghĩ bác sĩ nói hần là. . . . . vận động trên giường?"

Cô cố ý đem bốn chữ vận động trên giường nhấn mạnh.

Quả nhiên.

Thật đúng là tổn hại phúc lợi của hần!

Lệ Tước Phong mặt nhất thời đen triệt để, vài bước vọt tới bên giường cô đề xuống nội tuyến, "Bảo mẫu! Lập tức gọi hai bác sĩ tư khác lại đây!"

. . . . .

Hần còn muốn cho cô gặp bác sĩ?

Cũng không phải bác sĩ nào cũng chính nghĩa giống như vị bác sĩ trẻ tuổi lúc này, nếu Lệ Tước Phong biết vị bác sĩ trẻ tuổi kia nói dối, cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta.

"Tôi không cần gặp bác sĩ nữa." Cố Tiểu Ngải hô to, về mặt đau khổ ngửa đầu nhìn chăm chú vào mặt Lệ Tước Phong, "Tôi mệt chết đi, tôi muốn nghỉ ngơi, đừng gọi bác sĩ đến đây nữa."

Không muốn gặp bác sĩ? !

Vậy phúc lợi của hần mấy ngày nay biết làm sao bây giờ?

Mặt cô cười khô làm cho ngực hần một trận khó chịu, giống như chính hần đem cô ngược đãi đến mức này.

Lệ Tước Phong đứng ở bên giường hung ác nham hiểm trừng mắt cô, trong mắt có ngọn lửa thâm thúy.

Cố Tiểu Ngải nhấp mí mắt, trong lòng quẩn bách, sau khi nghĩ kỹ dùng chiêu đơn giản dễ mà lui, vì thế tự giễu mở miệng, "Tôi hiểu được, tôi chỉ là nhân tình của anh, hiện tại nói trắng ra càng giống như là một sủng vật, lấy lòng anh là nghĩa vụ của tôi."

. . . . .

Lệ Tước Phong rất nhanh nắm tay lại.

Ngực một trận không thoải mái.

Nữ nhân này không phải trong mắt luôn luôn để ý tới mặt mũi cùng thanh cao? Như thế nào đột nhiên nói như vậy làm hạ danh dự chính mình?

Hần có đem cô làm sủng vật sao?

Cô không nên kết luận như vậy?

Hần bắt quá là chán ghét cô ngỗ nghịch, nghe lời một chút không được sao.

Cố Tiểu Ngải bên môi xả ra một chút chua sót ý cười, "Nếu anh thật sự muốn, không cần bác sĩ đồng ý. . . . . Dù sao, bác sĩ đều thích nói quá, chẳng lẽ làm vài lần còn có thể để cho tôi mệt chết sao."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải buông mắt xuống, thân mình hơi run run, yếu ớt, bất lực, ủy khuất lại quá rõ ràng.

Có ủy khuất như vậy?

"Được rồi." Lệ Tước Phong phá tan không khí căng đứt lời của cô, lạnh lùng phun ra hai chữ, "Dài dòng!"

Nói xong, Lệ Tước Phong nhảy lên giường xốc chăn lên chui vào, mang theo một mùi thơm ngát vừa tắm rửa xong, tay đã đem cô một phen ôm vào trong lòng.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải thật muốn khóc.

Cô dùng cái chiêu gì đều là phí công sao?

Cô náo loạn cũng náo loạn rồi, cũng phục tùng rồi, cũng cầu xin rồi. . . . . Đến cuối cùng, nam nhân này vẫn làm theo ý mình, toàn bộ đều chính mình cao hứng.

Nam nhân này đến tột cùng có tâm hay không? Thực có can đảm làm chuyện yêu lúc cô sinh bệnh phát sốt còn treo túi truyền dịch?

A, đúng là, cô như thế nào đã quên mất.

Hắn là Lệ Tước Phong, chỉ bằng ba chữ kia, hắn chuyện gì chẳng làm được.

Cố Tiểu Ngải nhếch môi, cau mày bị hắn ôm trong lòng, thân thể căng thẳng hơn.

Tay hắn lại không có tiến thêm một bước động tác nào nữa, cũng chỉ là ôm cô, cầm ở đỉnh đầu cô cọ cọ, "Cố Tiểu Ngải, tôi chỉ nhẫn nại được ba ngày."

Ba ngày cô không hết bệnh, cũng đừng trách hắn không nghe lời cảnh báo của bác sĩ.

Cả đêm ôm nữ nhân này, làm sao hắn nhẫn nại được? Tắm nước lạnh sao?

. . . . .

Nhẫn nại ba ngày?

Phải nhẫn nại ba ngày sao?

Bất quá nam nhân này là Lệ Tước Phong, có thể ở góc độ đi tự hỏi, hắn chính là cảm thấy hắn có thể nguyện ý nhẫn nại ba ngày đã là chuyện tương đối khó . . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút hơi hơi đắc ý, biết Lệ Tước Phong sẽ không làm gì nữa, liền không cầm Lệ Tước Phong ôm, thả lỏng thân mình mặc cho hắn ôm.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Có thể có ba ngày sống yên ổn cũng quá tốt rồi, có chút ít còn hơn không.

Trong phòng an tĩnh lại, tĩnh lặng đến mức chỉ còn lại tiếng hô hấp của nhau.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải nằm ở trên lồng ngực hắn, cơ hồ ở trong lòng ngực của hắn ngủ, chợt nghe giọng nói từ tính của Lệ Tước Phong cách lồng ngực nói năng có khí phách truyền vào trong lỗ tai của cô.

"Cố Tiểu Ngải, tôi ngủ không được."

Ngủ không được nói cô làm gì? !

Ngủ không được sao không đi thư phòng làm việc?

Bình thường hắn cũng sẽ ở thư phòng xem văn kiện không phải sao? Tư liệu cùng sách trong thư phòng của hắn cô xem đều không hiểu.

Thậm chí cô còn muốn lấy văn kiện cơ mật trong thư phòng phát ra ngoài, e. s có phải hay không sẽ bị hủy? Lệ Tước Phong có thể hay không bị hủy?

Nhưng cô tìm không được, vì vậy kết quả cô khẳng định sẽ bị Lệ Tước Phong giết trước.

Không muốn ứng phó với hắn, Cố Tiểu Ngải từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

"Đang ngủ?" Nhìn nhìn mặt của cô, nhìn bộ dáng cô ngủ say, Lệ Tước Phong không hờn giận rửa nhỏ một tiếng, "Nữ nhân đáng chết, nhanh như vậy đã ngủ."

. . . . .

Hắn mới là nam nhân đáng chết! Nam nhân thôi tha! Nam nhân cặn bã! Nam nhân vô sỉ cực hạn!

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng âm thầm mắng mấy trăm lần, hé hé mắt, chỉ thấy tay Lệ Tước Phong thon dài cầm lấy cái túi ở đầu giường.

Ngay sau đó, âm thanh Piano từ cd vang lên, phát tán từng góc phòng.

"Đáng chết." Lệ Tước Phong rửa nhỏ một tiếng, đem âm lượng cd giảm xuống thấp nhất.

Lần này, chỉ còn lại có âm thanh mơ hồ của Piano vang lên.

Hắn là vì cô có ý giảm thấp âm lượng sao, sợ làm phiền cô sao?

Nhìn động tác của hắn, Cố Tiểu Ngải trong lúc nhất thời không có phản ứng gì, cô đã thấy Lệ Tước Phong tí mỉ, chu đáo....1 lần.

Nghe đến nhạc Piano thì Cố Tiểu Ngải lại đột nhiên không có buồn ngủ nữa.

Lại là nhạc Piano của Chopin.

Ưu thương, chậm chậm, sâu lắng. ....

Trước mắt lại hiện ra hình ảnh hôm nay cô cùng Sở Thế Tu gặp lại, anh ôm lấy cô một khắc kia run sợ, mặt anh dịu dàng, mắt bi thương, đáy mắt hoặc xấu hổ hoặc cố chấp. ....

Sở Thế Tu nói: anh tới đón vị hôn thê.

Sở Thế Tu nói: Ngải Ngải, anh tìm em thật.

Sở Thế Tu nói: Ngải Ngải, em có bạn trai chưa?

Sở Thế Tu nói: Ngải Ngải, chờ đi. ....

.....

Con buồn ngủ trong nháy mắt biến mất.

Tiếng Piano của Chopin bi thương mà chậm chậm, sâu lắng vang. ....

Cô nhắm mắt lại tựa vào lồng ngực ấm áp của Lệ Tước Phong, trong đầu đều là bóng dáng Sở Thế Tu, đều là hương vị bạc hà trên người Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu, hãy quên cô đi. ....

Cô không đáng để anh nhớ thương, cũng đừng gây bản dạ khúc số 9 nữa, anh không phải bi thương, anh phải hạnh phúc bên Noãn Noãn. ....

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. ....

Nhạc Piano chuyển từ bài này sang bài khác, trừ bỏ Chopin vẫn là Chopin, tiếng Piano cứ như vậy làm cho cô đau lòng, đau đến chua xót.

Lệ Tước Phong cũng thích nghe Chopin sao?

Tính cách Lệ Tước Phong cùng Sở Thế Tu cách biệt một trời một vực, lại cùng thích nghe Chopin?

Như thế nào lại có sự trùng hợp kỳ lạ đến vậy.

Tay bên hông bỗng nhiên dịch chuyển vị trí, Cố Tiểu Ngải cảm giác được mình bị Lệ Tước Phong ôm đi, nhẹ nhàng ôm đến một giường lớn, chần được đắp lên người cô chăn thật.

Ngay sau đó, Lệ Tước Phong xuống giường rất khẽ truyền vào lỗ tai của cô.

Lệ Tước Phong luôn luôn là kiêu ngạo ương ngạnh, động tác xuống giường lại nhẹ như vậy khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Cố Tiểu Ngải vẫn là nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bỗng dưng cảm thấy tay truyền dịch bị kéo kéo, không còn cảm giác mát của chất lỏng truyền vào tĩnh mạch nữa. ....

Bên cạnh giường thật mạnh trầm xuống, là động tĩnh Lệ Tước Phong bước lên giường.

Nếu không phải cô đã tỉnh, nhất định sẽ không nhận thấy được động tĩnh của hắn lên xuống giường, thật sự không giống với bản chất con người của hắn.

Cố Tiểu Ngải thoáng mở mắt ra, chỉ thấy túi nước biển được để trên đầu giường, trên mu bàn tay chỉ còn lại một đoạn kim châm.

Thân mình lại bị ôm trở về trong ngực của hắn.

Tiếng Piano đột nhiên ngừng lại, cd được lấy ra.

Lệ Tước Phong ở trên giường trở mình, đem cô ôm vào lòng, hai tay ôm lấy cô ngủ, giống như đứa nhỏ ôm búp bê. . . . .

Cố Tiểu Ngải đưa lưng về phía hắn, ánh mắt kinh ngạc dần dần tròn to.

Các động tác liên tiếp của Lệ Tước Phong làm cho cô như bị điện giật, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Cô không rõ bây giờ là cái cảm giác gì, khiếp sợ, ngoài ý muốn, kinh ngạc, không dám tin. . . . . Vẫn có cái gì đó khác khác?

Nguyên nhân Lệ Tước Phong ngủ không được không phải là. . . . . Vì chờ cô truyền nước biển xong rút ống ra chứ? Sợ cô bị vương vãi sao?

Không phải, khẳng định không phải.

Những chuyện Lệ Tước Phong làm đối với cô chưa từng có tôn trọng, lại làm sao có thể cẩn thận đến mức vì cô không ngủ được, vì chú ý túi nước biển khi nào thì hết. . . . .

Vậy hắn làm điều này chỉ có hai chữ có thể giải thích: nhàn rỗi.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải trong lòng nhất thời thoải mái rất nhiều, hơn nữa tiếng nhạc Piano không còn, con buồn ngủ lại ập đến.

Cố gắng làm cho mình không được suy nghĩ nữa, Cố Tiểu Ngải bị hắn ôm lấy dần dần ngủ.

*****

Không biết là nguyên nhân gì, Cố Tiểu Ngải lần này phát sốt rất cao, buổi tối bớt sốt một chút, đến ngày hôm sau lại phát sốt tiếp. . . . .

Thân thể yếu ớt mỗi một không có khí lực, làm cho cô cảm thấy mệt lử người.

Ngay sau cảm mạo, đến hắt xì, ho khan cái gì bệnh trạng đều đến, biến thành cô cả người suốt ngày đều choáng váng choáng váng nặng nề, rất là khó chịu.

Ban ngày lại phải truyền nước biển, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, Cố Tiểu Ngải không muốn nằm ở trên cái giường này nữa.

Tùy tay lấy áo khác ngoài áo ngủ, Cố Tiểu Ngải đứng lên đi xuống lầu. Dưới lầu, nhóm nữ giúp việc đang quét dọn.

"Cố tiểu thư!" Thấy cô xuống lầu, bảo mẫu hô một tiếng vội vàng chào đón, "Cô không ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều, dưới lầu đang quét dọn bụi bẩn."

Nhìn nhóm nữ giúp việc mỗi ngày cố định quét dọn hai lần biệt thự Lệ gia không có một hạt bụi, Cố Tiểu Ngải thực cảm thấy buồn cười.

Ở biệt thự Lệ gia, mỗi đồ dùng đều được lau bóng như gương.

Còn nói cái gì không khí bẩn.

Cô cứ tiếp tục nằm trên giường không được đi đi lại lại sẽ không hít thở được không khí trong lành.

Cố Tiểu Ngải đứng ở trên cầu thang đau nhức cổ, "Bảo mẫu, tôi có chút đói bụng, muốn ăn vài thứ."

"Được, tôi lập tức đi chuẩn bị."

Bảo mẫu lên tiếng, xoay người bước đi, Cố Tiểu Ngải ra tiếng gọi cô lại, "Bảo mẫu, tôi cần Internet, Lệ Tước Phong chuyển cho tôi một tin tức mới."

"Vâng, Lệ tiên sinh có căn dặn, một chút tôi sẽ mở Internet cho cô."

Bảo mẫu có thói quen khom người kính cẩn, giống như người hầu thời cổ đại, sau đó quay đầu đi vào phòng bếp bận rộn.

Phía sau biệt thự Lệ gia có hoa viên tương đối lớn, một loạt đại thụ thẳng tắp sắp xếp, lộ thiên cà phê tòa, mùi hoa bốn phía thấm vào ruột gan, mặt cỏ từng tảng lớn xanh hoá làm cho thị giác người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Cố Tiểu Ngải ở biệt thự Lệ gia cũng không phải ngắn, đây là lần đầu tiên đi đến hoa viên này, nơi này phong cảnh rất tuyệt, tầm nhìn trống trải.

"Cố tiểu thư."

Hai nữ giúp việc theo sát phía sau cô, đúng lúc đưa lên một ly cà phê nóng hôi hổi.

Chương 89

Cố Tiểu Ngải ngồi xuống bụng tách cà phê nhấp một ngụm, hương vị lưu lại trong miệng, ở biệt thự Lệ gia, cô xem như hưởng thụ tất cả những gì cao cấp nhất.

Ăn, mặc, dùng. . . . .

Cô dùng tự do cùng tôn nghiêm trao đổi hết thảy các thứ này.

Trên mặt cỏ, hai nữ giúp việc đang tưới nước, cột nước trên không trung cong lên một đường cong xinh đẹp, dương dương tự đắc chiếu vào trên mặt cỏ. . . . .

Cố Tiểu Ngải lặng lẽ nhìn, hồi ức chợt ủa về.

Hai nhà Cố gia cùng Sở gia có quan hệ cực tốt, hai nhà tiếp giáp nhau, hoa viên hai nhà thông nhau, vì thế vô cùng đặc biệt. . . . .

Trước đây, cô thích cùng Sở Thế Tu ở trong hoa viên nghịch nước.

Nhìn đài phun nước giống trời mưa đổ xuống, khúc xạ trời xanh, cô thực thích phong cảnh như vậy.

Thực sạch sẽ, rất đẹp. . . . .

Mỗi lần nghịch nước xong, người Sở Thế Tu nhất định ướt đầm, mà trên người cô công chúa mặc váy vĩnh viễn sạch sẽ, thật thích và dễ chịu.

Cô không có bướng bỉnh cố ý dùng nước bắn vào Sở Thế Tu, mà do anh ấy mỗi lần đều chỉ lo nhìn cô, lo cho cô.

Nếu cô lỡ cảm vòi nước chênh vênh chia vào chính mình thì Sở Thế Tu vọt tới trước mặt cô thay cô đỡ.

Anh luôn như vậy, mặc kệ mình chặt vật thành cái bộ dáng gì, cũng tuyệt không để váy cô dính một chút dơ bẩn, sẽ không để cho cô giống như những đứa trẻ khác dơ bẩn mà về nhà. . . . .

Nhớ tới, khi đó Sở Thế Tu cũng rất biết săn sóc người khác.

Nếu trên đời này còn có nam nhân hoàn mỹ, vậy nhất định là Sở Thế Tu.

Anh ở trong mắt cô, vĩnh viễn là không thể soi mói.

Cố Tiểu Ngải bên miệng không tự chủ được ngán một chút ẩm áp tươi cười.

"Cố tiểu thư."

Tiếng bảo mẫu truyền đến, Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn lại, bảo mẫu cầm khay thức ăn đi tới.

Một chén cháo tản ra mùi nồng đậm, một đĩa mỳ Ý, vài món ăn sáng tinh xảo mà sa hoa. . . . . Nhưng cũng không ngoài các món loãng, mỳ Ý được xem như khẩu vị nặng nhất.

Nhìn bảo mẫu đem đồ ăn giống nhau mang lên bàn, Cố Tiểu Ngải có chút bất đắc dĩ.

Ban đầu cô cũng hứng thú với các món đậm bạc một chút, đặc biệt nghĩ đến món ăn có chút khẩu vị nặng một chút.

Kết quả, bảo mẫu. . . . . đem đến cho cô đồ ăn kiêng sao?

"Bảo mẫu. . . . . chỉ có như vậy thôi sao?" Cố Tiểu Ngải tha thiết nhìn về phía bảo mẫu, hi vọng bảo mẫu còn có đồ ăn chưa bụng tới, có thể giống như ma thuật biến thành vài thức ăn ngọt mặn lạt khác nhau. . . . .

Bảo mẫu hiểu được ý tứ của cô, liền giải thích, "Là Lệ tiên sinh căn dặn, Cố tiểu thư mấy ngày nay thân thể không tốt lắm, ăn nhẹ chút sẽ rất tốt."

Lại là Lệ Tước Phong.

Hạn chế cô tự do hạn chế cô thông tin, hiện tại ngay cả cô ăn cái gì đều hạn chế. . . . .

Đáng chết.

Thức ăn kích thích bao tử, Cố Tiểu Ngải nhất thời mất hưng phấn, miễn cưỡng ăn hai cái cũng thấy ăn không trôi.

"Internet đã mở rồi sao?" để thức ăn xuống, Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Đã mở. . . . ." Bảo mẫu đang muốn trả lời, một nữ giúp việc cầm di động màu trắng vội vàng chạy tới, thở hồng hộc đưa cho Cố Tiểu Ngải, "Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh gọi điện."

. . . . .

Không phải hẳn đang làm việc sao? Gọi điện thoại cái gì chứ?

Cố Tiểu Ngải có chút không hiểu nhận di động, thói quen nói, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Tôi biết." tiếng nói Lệ Tước Phong mang chút cuồng vọng trong di động truyền tới, "Tôi không tìm cô làm sao để cho nữ giúp việc chuyển cho cô."

. . . . .

Giọng nói như chuyện đương nhiên. . . . . Giống như cô mới vừa nói một câu ngu ngốc.

Chỉ là thói quen của cô khi nhận được điện thoại.

Cố Tiểu Ngải bĩu môi, lười cùng hấn so đo, chính là thân nhiên hỏi, "Có chuyện gì sao?"

". . . . ."

Đầu điện thoại bên kia lặng im vài giây, Cố Tiểu Ngải thấy kỳ quái chợt nghe đến tiếng Lệ Tước Phong rống giận gào đi ra, "Cố Tiểu Ngải! Cô còn dám dùng khẩu khí lạnh nhạt kia nói với tôi thử xem xem!"

. . . . .

Âm lượng giọng nói vang lên dọa cô nhảy dựng lên.

Cố Tiểu Ngải lập tức đưa điện thoại di động ra xa vài phần.

Nam nhân này ăn nhầm cái gì rồi? Ngửi khí của cô rất lạnh nhạt sao? Cô không phải luôn luôn đều như vậy sao.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải ra vẻ vô tội nói, "Không có biện pháp a, tôi ăn thức ăn nhạt cỡ nào, khẩu vị tự nhiên phai nhạt cỡ đó thôi."

Đầu di động bên kia nhất thời lại im lặng, một lát sau, cô nghe được tiếng Lệ Tước Phong cúi đầu cười vang lên.

Cười đến độ cô chẳng hiểu gì cả.

Lời của cô có cái gì buồn cười?

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn hai nữ giúp việc còn đang tưới nước, lẳng lặng nhìn, vùi nước tưới vào khắp mặt cô. . . . .

Giọng nói Lệ Tước Phong từ tính truyền đến, mang theo một chút mệt mỏi. Mang theo một chút buồn cười, "Cố Tiểu Ngải, cô đây là kháng nghị với tôi thức ăn không tốt sao?"

"Tôi đây hẳn là khen đồ ăn vị rất ngon sao?" Cố Tiểu Ngải nhanh hỏi lại, giọng điệu ả ả có chút châm chọc.

Nghĩ đến lời này lại sẽ khiến Lệ Tước Phong một chút rít gào.

Không nghĩ tới Lệ Tước Phong chẳng những không có tức giận, thậm chí bình tĩnh hỏi, "Vậy cô muốn ăn cái gì?"

"Cay, càng cay càng tốt." Cố Tiểu Ngải thuận miệng nói tiếp.

Hiện tại, nếu có đồ ăn cay trên bàn thì tốt rồi. . . . .

Giảm bớt một chút khẩu vị cũng tốt, cô hiện tại trong miệng thật sự là rất phai nhạt.

Gió nhẹ lướt qua, Cố Tiểu Ngải cổ họng bị ngứa, ho nhẹ một tiếng, "Khụ. . . . ."

Lệ Tước Phong hờn giận gầm nhẹ, "Ra ngoài gió làm gì? Mau trở về đi!"

Nói xong, điện thoại đã bị cúp.

Cố Tiểu Ngải nghe trong di động trong truyền đến tiếng "Đô —— đô ——", thật muốn kích động.

Mỗi lần cùng Lệ Tước Phong nói chuyện điện thoại xong, tâm tình của cô cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Quay trở lại trong phòng, Laptop trong thư phòng của Lệ Tước Phong là phiên bản mới nhất số lượng có hạn, bảo mẫu cho cô dùng tạm thời.

Mấy ngày nay cô không di động không Internet, đều nhanh thành người trên núi.

Khởi động Computer, Cố Tiểu Ngải lấy ra túi văn kiện lúc trước Lệ Tước Phong giao cho cô.

Bên trong là Lương Noãn Noãn cùng người nước ngoài ôm nhau, ảnh chụp Sở Thế Tu một mình một người tại cầu lạc bộ đêm.

Đem thẻ chứa ảnh chụp chép vào trên Laptop, Cố Tiểu Ngải mở ra, mỗi một tấm ảnh chụp Sở Thế Tu đều làm cô run sợ, cho dù chỉ là hình một bên mặt mà thôi.

Lệ Tước Phong cố ý đem chuyện Sở thị "trốn thuế" công khai trước công chúng, làm cho danh dự Sở thị xuống dốc không phanh, cổ phiếu của Sở thị cũng bị rớt giá, tạo thành tổn thất nghiêm trọng.

Trên Internet, mọi người đều công kích Sở thị, nói những từ phần nộ.

"Sở thị thân là công ty lớn thế nhưng lại trốn thuế, coi thường pháp luật, gian dối sẽ không chết từ tế được! !"

"Kiến quyết không vào cửa hàng của Sở thị!"

"Tẩy chay sản phẩm của Sở thị! Làm cho công ty bắt lương đóng cửa đi thôi!"

.....

Danh dự của Sở thị hiện tại có thể nói là kém nhất có thể.

Thời gian Cố Tiểu Ngải ở tòa soạn báo nói dài cũng không dài lắm, báo ngắn cũng không ngắn lắm.

Lại hiểu được làm như thế nào để cho Sở thị tạo ấn tượng tốt nhanh nhất trước công.

Thì phải dòi đi khỏi tầm mắt công chúng, lấy tư cách người bị hại xuất hiện, giành được sự đồng tình của công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Chờ qua một thời gian dài. . . . . chuyện gièm pha của Sở thị sẽ chậm rãi ra khỏi tầm mắt mọi người.

Nhìn ảnh chụp trên Laptop, Cố Tiểu Ngải xóa bỏ ảnh chụp của Sở Thế Tu, cô sẽ không để cho Sở Thế Tu lại có bài viết phản đối.

Cô muốn anh bình yên vượt qua cửa ải khó khăn lúc này đây.

Mở ra bản word, suy tư một lát, Cố Tiểu Ngải nhanh đưa vào hai hàng tiêu đề cùng bản thảo nội dung.

1, 【 Thiên kim thị trường thân mật cùng người nước ngoài tại khách sạn, lừa dối vị hôn phu 】

Đám hỏi chính thương oanh động toàn thành phố, sau lễ đính hôn hai người lại phát hiện ảnh chụp thiên kim thị trường Lương Noãn Noãn cùng người nước ngoài thân mật đất tay tiến vào khách sạn.

Lúc trước Lương Noãn Noãn cùng công tử của Sở gia Sở Thế Tu đính hôn có thể nói được cả nước theo dõi.

Sau đính hôn Lương Noãn Noãn liền "ăn chơi" sao? !

Đám hỏi chính thương hay chẳng qua là hạnh phúc tượng tượng? !

2, 【 Sau lưng "Chuyện trốn thuế" có hay không "Âm mưu ngầm ngầm" 】

Chuyện Sở thị "trốn thuế" vừa bị phát hiện ra, báo chí cùng đài truyền hình toàn thành phố đều kịch liệt công kích Sở thị, cũng có tạp chí công bố vị hôn thê tổng giám đốc Sở thị là lá chắn. . . . .

Công kích Sở thị phô trương như thế, không biết có hay không có người chủ ý đánh vào Sở thị?

. . . . .

. . . . .

Hai đoạn tin tức trong thời gian rất ngắn đã viết xong.

Vừa không chọc giận Lệ Tước Phong, năng lực giúp Sở Thế Tu chỉ có thể này.

Đem cái tiêu đề thứ nhất giao cho《ak》tuyên bố, sẽ nặc danh đem tin thứ hai gửi đi cho tạp chí quốc tế quyền uy 《khởi đầu st》, lượng tiêu thụ của《khởi đầu st》so với《ak》cao hơn rất nhiều. . . . .

Có tấm ảnh chụp này cùng văn tự phân tích rõ ràng,《khởi đầu st》không lý do gì không cần tin tức của cô.

Chỉ cần mặt sau tin tức vừa ra. . . . . Sở Thế Tu cùng nhiều người bị hại ở Sở thị được minh oan.

Công chúng từ trước đến nay đều thích đồng cảm với kẻ yếu, nhất định sẽ đi đoán là ai đã kích Sở thị.

Như vậy tin tức vừa ra, không có người nào lại nhớ đến "Chuyện trốn thuế".

Chính là như vậy được không?

Cùng một ảnh chụp, bị cô bịa đặt thành hai đoạn tin tức rõ ràng bất đồng.

Đem Lương Noãn Noãn chụp mũ. . . . . Có phải hay không có chút không đạo đức?

. . . . .

"Tôi cảm thấy yêu em lợi Vương Phi lưu lại nói như vậy, bản thân tôi thấy tôi hạnh phúc hơn."

"Bởi vì tôi có hai giọt lệ. . . . . đều là Sở Thế Tu, cho nên tôi so với yêu em lợi Vương Phi hạnh phúc hơn."

. . . . .

Lời nói của Lương Noãn Noãn ở tiệc tối bán đấu giá ở bên tai cô vang vọng.

Cô là nữ nhân Sở Thế Tu yêu nhất. . . . .

Sở thị cùng Lương Noãn Noãn đối Sở Thế Tu mà nói, người nào quan trọng hơn?

Giải quyết chuyện gièm pha của Sở thị trước công chúng, Lương Noãn Noãn bị cô đẩy đến chỗ chết, Sở Thế Tu có thể hay không càng thêm khổ sở?

Nhìn nội dung tin tức trên bản word, Cố Tiểu Ngải do dự. . . . .

Cô không sợ bôi đen Lương Noãn Noãn, lại sợ Sở Thế Tu sẽ bị thương.

Đăng ký QQ, Cố Tiểu Ngải cho cậu Diệp Vinh Thành phát ra giọng nói, sau khi chuyển được, giọng nói cậu lo lắng truyền đến, "Tiểu Ngải, di động của con như thế nào lại tắt đi? Nhiều ngày như vậy cũng không gọi một cuộc điện thoại cho cậu, tưởng con đã chết rồi a."

Bị cắt đứt liên lạc vài ngày, chợt nghe giọng nói quen thuộc của cậu, làm cho cô cảm thấy thân thương.

Lệ Tước Phong từng nói qua, cậu nghĩ cô bên ngoài theo tin tức đại diện ảnh《giết》.

"Thực xin lỗi cậu." Cố Tiểu Ngải áy náy nói, một bên đem ảnh chụp cùng tin tức truyền cho cậu, một bên ra vẻ giống như không có việc gì nói, "Mấy ngày nay luôn đi theo tin tức《giết》, di động ngã hỏng rồi quên đi sửa."

Vừa nghe đến《giết》, giọng nói cậu lập tức cao vút kích động lên.

"Nữ nhân vật chính《giết》Liễu Từ Mật bị loại ra khỏi đoàn phim, tin tức lớn như vậy con còn không biết sao?" Cậu hưng phấn mà ở trong giọng nói ồn ào mở ra, "Nữ nhân vật chính phải đổi lại,《giết》còn có thể quay sao?"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ghen lời, cô mấy ngày nay đều ở biệt thự Lê gia, căn bản không đi theo tin tức 《giết》 bên kia.

Lê Tước Phong cũng đã nói cho cô tin tức độc nhất vô nhị .

Nam nhân này. . . . . Có phải muốn nuốt lời hay không.

"Bộ phim điện ảnh đầu tư lớn như vậy, không có khả năng bởi vì một nữ nhân vật chính sẽ không quay tiếp ." Cố Tiểu Ngải hàm hồ nói, trên màn hình Computer, bản thảo cùng ảnh chụp đều được cậu nhận qua.

"A! Tiểu Ngải thật không hồ là đóa hoa của《ak》chúng ta a!" Sau khi cậu nhìn đến bản thảo vui vẻ kêu lên, "Hiện tại, ‘ chuyện trốn thuế ’ của Sở gia rất lớn, con còn có thể bắt được tin tức!"

. . . . .

Cậu khi nào thì cho cô cái danh hiệu đóa hoa của《ak》. . . . . thật khó nghe.

Cố Tiểu Ngải cười khỏ một tiếng, cúi đầu nhìn về ảnh chụp trên bàn.

Trong đó là ảnh chụp Sở Thế Tu đứng ở hành lang cầu lạc bộ đêm, dựa lưng vào trên tường, hai tay bỏ vào trong túi quần, hai mắt sụp xuống, môi nhẹ nhàng mím lại, không hiểu đang suy nghĩ gì. . . . .

Đèn ở hành lang mờ nhạt chiếu vào trên người anh, hé ra một vầng sáng nhợt nhạt.

Dung mạo khí chất phong độ.

Như vậy, Sở Thế Tu. . . . . quan tâm nhất cái gì?

"Cậu." Cố Tiểu Ngải nắm chặt ảnh chụp của Sở Thế Tu, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng, "Đoạn tin tức này trước mắt đừng phát."

"A? Vì sao?" Cậu kinh ngạc hỏi, "Tin tức Sở gia hiện tại ảnh hưởng rất lớn, làm nghề nguội thừa dịp nóng a!"

Cô cũng biết đạo lý làm nghề nguội thừa dịp nóng, nhưng cô không thể xác định địa vị Lương Noãn Noãn ở trong lòng Sở Thế Tu nặng bao nhiêu.

Cô sợ mình làm tổn thương đến Sở Thế Tu.

"Cậu, dù sao trước mắt cậu đừng phát tin tức này là được." Cố Tiểu Ngải rầu rĩ nói.

Cậu Diệp Vinh Thành tựa hồ phản ứng lại, giọng điệu trở nên ngưng trọng, "Cậu nhớ ra rồi, hai nhà Cố, Sở trước kia vốn thân thiết với nhau, con cùng Sở gia rất quen thuộc, khó trách trong bài viết này con không đề cập tới vị công tử Sở gia kia."

Bởi vì cô còn mơ hồ không rõ.

Bởi vì cô muốn cho mọi người đem lực chú ý đều dẫn tới trên người Lương Noãn Noãn.

Bởi vì cô không nghĩ Sở thị cùng Sở Thế Tu lại đắm chìm trong tai tiếng trước công chúng. . . . .

"Cậu. . . . ."

"Tiểu Ngải, cậu nói với con thế này, con đừng bận tâm đến chuyện người khác, nhất là Sở gia." Cậu bỗng nhiên nói, khẩu khí như là nhắc nhở.

Đừng bận tâm người khác?

Cố Tiểu Ngải khó có thể tưởng tượng được cậu trong nhà luôn luôn vất vả trả giá, không câu oán hận, cậu thành thật lại nói ra lời như thế. . . . .

"Sao cậu lại nói như vậy?" Cố Tiểu Ngải không kìm nén được hỏi.

Cậu là một người thật sự hiền lành, nói ra như vậy rất kỳ quái.

"Hừ." Cậu tức giận hừ một tiếng, "Năm đó, nhà Cố gia các người gặp chuyện không may, Sở gia bọn họ ở nơi nào? Ba con bị điều tra thì Sở gia có ra tay giúp đỡ một chút hay không ? !"

Đối với chuyện nhà mình bị phá sản năm đó, Cố Tiểu Ngải mới gặp lần đầu, cái gì cũng còn không hiểu, biết rất ít.

Cô chỉ biết là ba buôn bán lừa đảo, góp vốn phi pháp mấy tội cũng bị phạt bỏ tù, hình phạt rất nặng.

"Sở gia không giúp sao?"

Cố Tiểu Ngải có chút ngạc nhiên hỏi, cô lúc ấy tỉnh tỉnh mê mê, mẹ đã chết, ba bị bỏ tù, cô mờ mịt theo cậu rời quê hương. . . . .

Từ đó về sau đã bị trở thành tiểu người hầu của mợ đường như mang theo bên người, sống giữa một đồng cùi gạo, dầu mỡ, muối.

"Giúp? Sở gia trốn cũng không kịp, sợ cơ quan điều tra cũng điều tra đến bọn họ." Cậu lòng đầy căm phẫn trong giọng nói.

Là như thế thật không?

Cô vẫn nghĩ đến hai nhà Cố, Sở quan hệ thực tốt, đặc biệt tốt. . . . .

Thời điểm nhà cô gặp chuyện không may, Sở gia thực khoanh tay đứng nhìn sao?

Thấy cô không lên tiếng, cậu lại thờ dài, "Tiểu Ngải, con hiện tại cũng vậy, nên hiểu được thế gian này tình người nhạt nhẽo, con không tất yếu che chở cho Sở gia."

Tình người nhạt nhẽo.

Nếu như hai nhà Cố, Sở quan hệ tốt, Sở gia đến cuối cùng cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn thôi sao?

"Con đã biết rồi cậu." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, dừng một chút lại nói, "Tin tức vẫn là nên chờ đi."

Cô chính là vì Sở Thế Tu mà thôi.

Phát tin tức này, sợ Sở Thế Tu thương tâm; không phát tin tức này, sợ Sở Thế Tu bị "chuyện trốn thuế" biến thành sứt đầu mẻ trán.

Vẫn là chờ một chút đi, để cho cô suy nghĩ rõ ràng.

Tìm được một biện pháp có thể bảo vệ Sở Thế Tu.

"Vậy được rồi, con đừng lo lắng nữa, thời điểm muốn phát thì gọi điện thoại cho cậu." Cậu cũng không còn ép nữa, nói xong chuyện công việc cậu lại quan tâm nói, "Tiểu Ngải, một mình ở bên ngoài phải cẩn thận lo cho tốt cho bản thân mình, đừng để quá mệt mỏi."

"Dạ, con đã biết, cậu cũng vậy."

Hai người lại hàn huyên chút chuyện, cũng đem đoạn tin tức thứ hai giao cho cậu, cậu chờ cô suy nghĩ thật tốt sẽ nói cho cậu biết làm như thế nào.

Sau đó, Cố Tiểu Ngải liền cắt đứt cuộc hội thoại.

Đem bản thảo vừa viết trong Computer xóa bỏ sạch sẽ, nhìn ảnh chụp trên bàn chăm chăm, cô vẫn như cũ do dự, tin tức này đến tột cùng muốn hay không phát ra?

Cố Tiểu Ngải cầm ảnh chụp Sở Thế Tu thất thần, với anh mà nói, cái gì mới là quan trọng nhất? Tình yêu hay sự nghiệp?

"Sở Thế Tu, anh quan tâm nhất cái gì?"

Cố Tiểu Ngải nhìn ảnh chụp thì thảo ra tiếng, nhưng anh ta trên ảnh chụp không có trả lời cô.

Một đôi tay đột nhiên từ sau ôm lấy cô, tay cực nóng ở trên người cô chạy, hơi thở cực nóng độc đoán ở trên gò má cô.

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, ảnh chụp từ trong tay rớt xuống.

Ngón tay thon dài cách nội y mỏng trước ngực cô nhẹ nhàng . . . . . vén lên giống như ma sát.

Cố Tiểu Ngải nhịn xuống gãy dựa, quay đầu lại, chỉ thấy thân thể Lê Tước Phong đứng sau cô, ôm cô cùng với cả ghế dựa lưng màu trắng, mặt anh tuấn không có căng thẳng, thoát nhìn tâm tình cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Cố Tiểu Ngải nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình Laptop, còn chưa đến giờ ăn cơm chiều, kinh ngạc hỏi, "Sao lại về sớm như vậy?"

"Cô không vui sao?" Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng, cúi thân xuống đem cầm tựa vào bả vai của cô, một tay đem mái tóc dài của cô vén lên bên tai,

khẽ hôn.

Một nụ hôn đơn giản đều bị hấn biến thành ý tứ hàm xúc.

"Không có." Cố Tiểu Ngải cười cười, dối lòng nói, muốn quay đầu đi lại bị hấn giữ lại, chỉ có thể để hấn tùy ý hôn ở trên mặt của cô. . . . .

Môi hấn cực nóng, mỗi một lần hôn môi đều mang theo ý dẫn dụ.

Tầm mắt Cố Tiểu Ngải hướng về ảnh chụp, mặt Sở Thế Tu thật dịu dàng. . . . .

Cố gắng làm cho mình suy nghĩ khác đi, làm cho mình không để ý đến Lệ Tước Phong hôn, không muốn hấn giờ trò.

"Cố Tiểu Ngải." Hấn dán vào lỗ tai của cô lên tiếng.

"Sao?"

"Cố Tiểu Ngải." Hấn tiếp tục hôn da thịt bên tai cô.

". . . . ."

Nam nhân này. . . . . Hôm nay đầu óc lại hồ đồ cái gì nữa.

Cố Tiểu Ngải không hề phản ứng, tùy ý để hấn hôn môi. . . . .

Chỉ có thời điểm ban ngày lúc hấn đi làm, cô mới có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, tự do bị giới hạn ở biệt thự Lệ gia.

Chỉ cần hấn về đến, cô ngay cả một chút tự do nho nhỏ đều bị bóc lột, phải ở bên cạnh hấn.

Hiện tại, cô thực giống như sủng vật của hấn. Nếu không phải mấy ngày nay thân thể cô không khỏe, thì cái xiềng xích kim cương kia chắc chắn trên tay cô rồi.

"Tin tức viết tốt không?"

Lệ Tước Phong hôn cô, liếc mắt đến ảnh chụp hỗn độn trên bàn, mở miệng hỏi.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, lập tức lắc đầu, "Không có, thời gian này cũng chưa viết tin tức được, trong lúc nhất thời không thể nghĩ được viết như thế nào."

"Vậy đừng viết, đi."

Lệ Tước Phong duỗi thẳng cánh tay dài, một tay lấy laptop khép lại, dễ dàng đem cô từ trên ghế lôi đi ra ngoài.

"Đi đâu?" Nam nhân này có thể không đem cô biến thành con rối gỗ cứ xách đến xách đi hay không. . . . .

"Ăn cơm."

"Thời gian còn sớm mà, đi ra ngoài ăn sao?" Cố Tiểu Ngải bị hấn một tay ôm đi ra ngoài, có chút kỳ quái hỏi.

Lúc này đã ăn cơm chiều sao? Còn quá sớm mà.

Lại nói, hấn hiện tại chỉ cho cô ăn nhẹ, cô căn bản không có khẩu vị.

"Ở nhà ăn." Lệ Tước Phong một tay ôm cô, một tay sờ trán của cô, vẫn đang còn chút nóng, nhưng so với 39 độ tốt hơn nhiều.

Thân thể cô sớm khỏe lên, hấn cũng có thể sớm giải phóng chính mình.

Ôm không thể ăn cảm giác thật không tốt.

Nghĩ nghĩ, Lệ Tước Phong càng thêm ôm sát Cố Tiểu Ngải, đáy mắt giống như đêm đen.

"Ở nhà?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn khoe miệng ý cười, hôm nay là có chuyện gì tốt sao?

Lúc này, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện Lệ Tước Phong không mặc áo somi đeo caravat như trước, mà là tùy ý mặc áo len mỏng manh, mất đi hương vị về kiêu ngạo, có vẻ có chút hương vị ở nhà.

Đi theo Lệ Tước Phong xuống lầu, mấy cô nữ giúp việc đã sớm chờ ở cầu thang đồng thời cúi đầu 90 độ, "Lệ tiên sinh."

.....

Đây là cái gì?

Đến cầu thang nhóm nữ giúp việc còn hoan nghênh nữa?

"Ừ." Lệ Tước Phong lạnh lùng lên tiếng, buông Cố Tiểu Ngải ra đi xuống dưới.

Nhóm nữ giúp việc đi lên phía trước mặc cho hần bộ áo màu trắng, mang vào bao tay da mềm mại. ....

Sau một lúc, một soái ca giúp việc xuất hiện.

Cố Tiểu Ngải còn đứng ở trên lầu, nhìn Lệ Tước Phong một bộ này thiếu chút nữa cười ra tiếng, nam nhân này hôm nay trúng gió sao? Mang bộ áo lại mang bao tay?

Còn giống như hình thức. ....

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải thốt ra, "Tại sao không có tạp dề?"

"Rất xấu!" Giọng nói Lệ Tước Phong lạnh lùng.

.....

Khẩu khí này. ....

Chẳng lẽ thật đúng là hần tính mang tạp dề sao? !

Mang thêm một cái tạp dề hần liền hoàn hảo rồi, hần có thể đi nấu đồ ăn hoặc đi dọn toilet. ....

Tưởng tượng thấy cảnh Lệ Tước Phong ngồi chồm hổm trên mặt đất lau sàn, Cố Tiểu Ngải không thể nhịn được bật cười thành tiếng, "Phốc. ...."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong mặt lúc này trầm xuống, đáy mắt như bùng cháy trừng cô, "Cô cười cái gì?"

Cho hần biết cô đang cười cái gì, cô sẽ không thể không bị tra tấn rồi.

"Tôi. ...." Cố Tiểu Ngải nhìn cười không được, cố tình dừng lại nhưng không được, đành phải liên tục xua tay, "Tôi nghĩ đến một truyện cười vừa mới đọc ở trên Internet, đặc biệt buồn cười. ...."

.....

Truyện cười trên Internet sao?

Cố Tiểu Ngải phản xạ tránh né như vậy?

Lệ Tước Phong uất giận trừng cô, thân hình cao lớn sải vài bước lên lầu, tay còn đang mang bao tay trực tiếp đem cô đang cười đến vui vẻ kéo xuống lầu, đem quyền nắm chặt hướng cô uy hiếp, "Tốt nhất lời cô nói là thật! Dám cười tôi, tôi lập tức bóp chết cô."

Hần còn biết thân hần buồn cười sao. ....

Vừa nhìn thấy tay hần mang bao tay bảo hộ màu trắng, mặt trên còn có in hoa, ần ần lộ ra một tia đáng yêu, nhưng mang trên tay Lệ Tước Phong, thấy quý dị như thế nào đó.

Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa lại cười to ra tiếng, lời hần cảnh cáo vừa ra khỏi miệng, cô đành phải thống khổ cứng rắn nhẫn nhịn lại.

Muốn cười không thể cười cảm giác thật sự thống khổ.

Về mặt của cô đều nhanh vận vẹo, chia chia cái bao tay da của hần hỏi, "Lệ Tước Phong, anh đây là đang diễn cosplay sao?"

Diễn cái gì chứ?

Quần gia không giống quần gia, người hầu không giống người hầu. ....

"Ba ——"

Trên đầu lập tức bị hung hăng vỗ xuống, tóc dài đều bay bổng lên.

Cố Tiểu Ngải thối lui từng bước, sửa lại một chút tóc oán giận nhìn về phía hần, "Anh có thể đừng động một chút là đánh người không?"

Cũng không phải sống ở xã hội nguyên thủy.

Nam nhân này tính tình bạo lực như vậy sao?

"Không đánh cô không được mà!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt xanh mét kéo cánh tay của cô đi xuống nhà bếp.

Đứng trước phòng bếp thì Cố Tiểu Ngải sững sốt, hẳn không phải là muốn. . . . .

Lệ Tước Phong đi thẳng vào phòng bếp, cầm lấy nguyên liệu nấu ăn một bên, khoai tây ở trong lòng bàn tay ném đi, mang chút về lưu manh cùng phóng khoáng, tùy tiện đem khoai tây để trên cái thớt gỗ bắt đầu cắt.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cho là mình nhìn lầm rồi.

Cô có phải hay không còn chưa tỉnh ngủ?

Cô làm sao có thể nhìn thấy Lệ Tước Phong nấu cơm? Thiếu gia của Lệ gia, đường đường là tổng giám đốc của E.S lại đi cắt khoai tây? !

Vừa nhìn là biết ngay công tử bột được nuông chiều, cắt khoai tây sẽ thật chậm lại cứng ngắt, mỗi một lát sẽ thật dày cho mà coi.

Cố Tiểu Ngải đứng nhìn mà lác đàu, đang muốn tiến lên giải cứu củ khoai tây đáng thương, đã thấy tay Lệ Tước Phong bắt đầu dần dần nhanh lên.

Khoai tây được cắt thành miếng tinh vi, cái loại trình độ thuần thục này nếu không có làm quen thì căn bản không luyện được.

"Anh nấu cơm sao?"

Cố Tiểu Ngải nhin không được đi qua hỏi, ngón tay bốc lên một nắm khoai tây nhỏ, cắt đặc biệt nhỏ, có thể so sánh được với tay nghề của mẹ cô.

Ngay cả cô đều cắt không đạt đến trình độ này.

Cố Tiểu Ngải sợ hãi thán phục tay nghề của hắn. . . . .

Lệ Tước Phong đang cắt khoai tây, quay đầu hung tợn trừng cô liếc mắt một cái, "Cố Tiểu Ngải! Tránh ra một chút!"

. . . . .

Cắt khoai tây thôi mà, nổi nóng gì chứ, cũng không phải ai bắt hắn cắt, không hiểu ra sao cả.

Cô không phải muốn hỏi, hung hăng gì chứ.

Đi thì đi.

Ai muốn đứng trước mặt hắn kia chứ.

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nghiêm mặt xoay người bước đi, phía sau lập tức lại vang lên tiếng cắt khoai tây, rõ ràng, lưu loát.

Lệ Tước Phong đối nhân xử thế như nhau.

Cô nhất thời giống như hiểu ra cái gì rồi, chân đứng nguyên tại chỗ không thể đi nữa.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại xem, Lệ Tước Phong chuyên chú cắt khoai tây, vẻ mặt còn thật sự hết sức chuyên chú.

Hắn vừa rồi hung hăng với cô. . . . . Là lo lắng cô bị hắn cắt trúng tay sao?

Trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác kỳ quặc.

Nam nhân này luôn như vậy, mỗi lần cô hận thấu xương, hắn cũng không phải lúng túng như vậy. . . . . Nhưng mỗi lần cô hiểu được hắn đôi chút, hắn càng làm cho hình tượng chính mình hạ tới mức thấp nhất.

Ngẫm thờ dài, Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị rời đi, chân không cẩn thận đá trúng cái gì.

Cúi đầu xuống thấy là túi hạt tiêu, là ba chủng loại hạt tiêu. . . . . Nhìn qua thực mới mẻ.

. . . . .

"Vậy cô muốn ăn cái gì?"

"Cay, càng cay càng tốt."

.....

Nhớ tới nội dung vừa cùng Lệ Tước Phong nói chuyện qua điện thoại, Cố Tiểu Ngải nhìn một đồng hạt tiêu bên chân, một dòng nước ầm không hiểu tràn đầy đa nghi.

Cô thừa nhận, cô là một người dễ dàng bị cảm động.

Tuy rằng cô vẫn là chán ghét hẳn, nhưng hôm nay. . . . . Cô liền tạm thời quên chuyện không thoải mái này, phối hợp hẳn làm một chút thức ăn ngon.

Dù sao đường đường thiếu gia của Lệ gia vì cô nấu cơm, cũng coi là một ân huệ lớn, nói ra nhất định không có người nào tin.

"Cần tôi hỗ trợ không?" Không có rồi đi, Cố Tiểu Ngải lên tiếng hỏi.

Lệ Tước Phong đang rửa rau ở bồn bên cạnh, nghe vậy có chút ngoài ý muốn giương mắt, tựa hồ không nghĩ tới cô còn đứng ở trong này, môi mông khêu gọi kéo lên, nhưng khẩu khí vẫn như cũ không thể nào tốt được, "Bảo mẫu đều bị tôi đuổi đi ra hết rồi."

Ngụ ý, cô nghĩ đến cô so với bảo mẫu còn có thể giúp được việc?

.

Hào tâm không hào báo, cô sẽ chờ sẵn để ăn, tốt nhất đại thiếu gia hẳn đừng làm khó ăn quá.

Lấy tính cách của hẳn, cho dù biết mình làm khó ăn, cũng sẽ bức cô ăn hết toàn bộ.

Cô bệnh nhẹ có thể tra tấn thành bệnh nặng. . . . .

Biểu mô, Cố Tiểu Ngải xoay người đi ra ngoài, chán đến chết. Nhìn nhóm nữ giúp việc hết sức bận rộn.

"Bảo mẫu, dụng cụ vẽ tranh này cũng bỏ đi sao?"

"Bỏ đi."

Cố Tiểu Ngải nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nữ giúp việc khiêng dụng cụ vẽ tranh đi ra bên ngoài, Cố Tiểu Ngải kỳ quái đi lên trước hỏi, "Dụng cụ vẽ tranh này không phải rất mới sao?"

"Ngày mai sẽ mua dụng cụ vẽ tranh mới, cái cũ chỉ có thể bỏ đi." Bảo mẫu giải thích.

.....

Vậy không bằng tận dụng? Lãng phí.

"Cho tôi giấy vẽ này." Cố Tiểu Ngải đi mau vài bước, từ trong tay nữ giúp việc tiếp theo lấy dụng cụ vẽ tranh, vuốt trang giấy mỏng manh, Cố Tiểu Ngải có chút nghi hoặc hỏi, "Trong nhà ai vẽ tranh sao?"

"Không có, do lầu 3 có cái phòng vẽ tranh."

Cố Tiểu Ngải vuốt bản phác họa bằng tay.

Vì có cái phòng vẽ tranh cho nên định kỳ đổi một mớ dụng cụ vẽ tranh mới sao? Hóa ra có tiền có khác.

Cô. . . . . cũng đã lâu không vẽ tranh.

Trước kia, ba mời cho cô thầy dạy vẽ, cô sợ buồn, liền lôi kéo Sở Thế Tu cùng học.

Bức tranh thủy mặc của Sở Thế Tu khi đó đã được thầy khen ngợi có năng khiếu bẩm sinh, tuổi còn nhỏ lại có cái nhìn trưởng thành.

Mà cô. . . . . Chỉ thích vẽ phác họa vật.

"Bảo mẫu, đứng yên đừng nhúc nhích." Cố Tiểu Ngải cầm bản phác họa kêu bảo mẫu ngừng lại.

Bảo mẫu đột nhiên bị cô quát như vậy sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ dám đứng yên tại chỗ, "Cố tiểu thư, cô, cô muốn làm cái gì?"

Cô giống như dọa đến bảo mẫu.

Cố Tiểu Ngải đem dụng cụ vẽ tranh đặt ở một bên, giúp bảo mẫu ngồi ở trên sofa, có chút áy náy nói, "Tôi nhất thời ngứa tay, tôi sẽ vẽ cho cô một bức phác họa."

"À, Có tiểu thư biết vẽ tranh sao?" Bảo mẫu ngồi ở trên sô pha, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

"Vâng, trước đây có học qua." Có Tiểu Ngải kéo chân bàn về qua, lấy dụng cụ vẽ tranh thật sự bắt đầu phác họa. . . . .

Gia cảnh của cô trước đây rất tốt, học qua không ít thứ.

Ba cô đặc ý, con gái của ông phải là người đa tài.

Ngồi ở trên sô pha, bảo mẫu không chịu ngồi yên bắt đầu cùng cô nói chuyện phiếm, "Bộ dạng tay Có tiểu thư thật là đẹp mắt, giống tay người biết đàn Piano."

Tay đàn Piano. . . . .

Piano lại không có gì khó khăn.

Có Tiểu Ngải vui đầu vào bức tranh, nghe nói như thế không khỏi nở nụ cười, "Piano tôi cũng biết một chút, đều là trước đây có học qua."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

"A?" Bảo mẫu lại khiếp sợ, "Có tiểu thư chắc hẳn trong nhà điều kiện rất tốt? Là thiên kim nhà ai? Làm sao có thể. . . . ."

Nói đến một nửa, bảo mẫu liền dừng lại, khăn trương nhìn trái phải xung quanh, khóe mắt nếp nhăn rõ ràng.

Tay Có Tiểu Ngải đang phác họa bức tranh dừng một chút.

Cô biết bảo mẫu muốn nói cái gì, cô là thiên kim nhà ai, làm sao có thể làm nhân tình của Lệ Tước Phong, đám mình như vậy.

Thiên kim tiểu thư trong xã hội thượng lưu không có người nào lại ủy khuất chính mình. . . . .

Nhưng cô không phải thiên kim, cái gì cũng không phải.

Thần thái trên mặt Có Tiểu Ngải âm thầm xuống, nhìn bức tranh mình phác họa, thời gian dài không luyện chính là như vậy, ngay cả phác họa đơn giản đều thành bức tranh biến dạng.

Giống như chính cô, thời gian dài không làm thiên kim, trên người sớm không có khí chất.

Bảo mẫu tự biết đã nói lời lờ, vội vàng đính chính lại, "Thật ngại, Có tiểu thư, tôi nói chuyện không phải, kỳ thật nhà giàu hay không giàu không quan hệ, ở trong mắt Lệ gia, danh gia thượng lưu cùng mèo hoang chó hoang ven đường cũng giống như nhau cả thôi. . . . ."

. . . . .

Có Tiểu Ngải vốn tâm tình mất mát, nghe nói như thế ngược lại vui vẻ.

Lệ gia quyền thế lớn, ở Âu châu đều không có người nào dám chọc, Lệ Tước Phong thân là thiếu gia của Lệ gia không coi ai ra gì, kiêu ngạo ương ngạnh, ở trong mắt rất nhiều người đều là chuyện thực tự nhiên.

"Bảo mẫu, lời này thực sắc bén." Có Tiểu Ngải cười nói.

"Bất quá Lệ tiên sinh cùng người trong nhà Lệ gia bất đồng. . . . ."

"Lâu lắm không về, bức tranh không tốt." Có Tiểu Ngải đem bức tranh phác họa đưa cho cô, "Bất đồng cái gì?"

Lệ tiên sinh cùng những người của Lệ gia bất đồng?

Lệ Tước Phong không phải là thiếu gia cuồng vọng do Lệ gia bồi dưỡng sao.

"Không có gì không có gì. . . . ." Bảo mẫu lắc lắc đầu, chưa nói xong, chỉ tiếp nhận bản phác họa trên tay cô.

Một phụ nữ trung niên trong bức tranh hiền hậu, hiền lành, hòa ái dễ gần, hai mắt long lanh, nếp nhăn tinh tế bộc lộ vẻ tang thương, có loại trải qua năm tháng lắng đọng lại. . . . .

Bảo mẫu nhìn phác họa ngây người hồi lâu, sau đó liên tục tán thưởng, "Thật sự là tôi sao. . . . . Bức tranh thực có sức sống."

Bức tranh thực có sức sống?

Này xem như ca ngợi sao? Nghe qua như thế nào kỳ quái như vậy.

"Cô thích là tốt rồi." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng nở nụ cười, ôm dụng cụ vẽ tranh rời đi.

Một mùi thơm từ nhà ăn truyền đến, một hương vị nồng đậm thật tốt.

Cố Tiểu Ngải nghe được tinh thần hoạt bát hơn, bước nhanh chạy đi vào. . . . .

Bàn ăn dài đã mang lên hai món ăn, khoai tây cay, đầu cá kho tiêu. . . . .

Cố Tiểu Ngải phản ứng đầu tiên chính là. . . . . hai món ăn thường ngày thật tốt.

Mặc kệ là theo Lệ Tước Phong đi ra ngoài, hay là đang ăn cơm trong biệt thự Lệ gia. . . . . nguyên liệu nấu ăn đều là dinh dưỡng sa hoa, đột nhiên nhìn thấy các món ăn thường ngày như vậy, cô thậm chí có chút không thích ứng.

Mặt trên hai món ăn đều trải ra một lớp hạt tiêu xay, còn chưa có ăn Cố Tiểu Ngải cũng đã cảm thấy cay đến tận xương tủy.

Để dụng cụ vẽ tranh xuống, Cố Tiểu Ngải bóc lên một chút khoai tây bỏ vào trong miệng.

"Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa nhỏ ra, quả nhiên là siêu cay.

Cố gắng ăn hai miếng, hương vị khoai ở trong miệng lan tràn ra, hương vị khoai tây nguyên bản tỏa ra. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc, Lệ Tước Phong nấu đồ ăn lại ngon ngoài dự đoán của mọi người.

Một đại thiếu gia nấu ăn ngon? ! Chẳng lẽ là cô đói lâu lắm rồi sao ? !

Cố Tiểu Ngải cảm thấy khó tin, không khỏi lại dùng tay lấy một chút khoai tây đưa vào miệng.

Ngừa đầu ăn khoai tây, trong chớp mắt, thân hình Lệ Tước Phong tiến vào trong tầm mắt của cô.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong sắc mặt xanh mét rống giận, bung một mâm đồ ăn đứng ở cửa phòng bếp, ghét trừng cô, "Cô ăn thật bẩn thỉu? !"

. . . . .

Tay Cô cầm dụng cụ vẽ tranh lại cầm khoai tây đưa vào miệng. . . . .

Bay nhanh đem khoai tây bỏ vào trong miệng, Cố Tiểu Ngải đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Lệ Tước Phong một bước từ xa xông lên, để đồ ăn xuống, tháo bao tay da xuống liền tiến lên động tác thô lỗ bóp miệng của cô, "Cố Tiểu Ngải! Nhà ra!"

Nam nhân này. . . . .

Trừ bỏ bạo lực sẽ không có thể nói chuyện đàng hoàng sao?

Bóp miệng bệnh nhân như vậy sao?

"A. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị hấn bóp cảm đau, chỉ có thể nghe lời đem khoai tây nhả ra, sau đó cau mày đẩy tay hấn ra, "Lệ Tước Phong, anh làm ra đồ ăn không phải để cho người ta ăn sao?"

. . . . .

Lệ Tước Phong sắc mặt càng khó nhìn.

Nữ nhân này. . . . .

Hắn không phải làm cho cô ăn thì tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn cay làm gì? Từ công ty về nhà sớm làm gì? Hắn nhàn nhả làm sao?

"Cố Tiểu Ngải! Cô là bệnh nhân, tôi không muốn đôi co với cô!" Nhịn xuống cảm xúc muốn đánh người, Lệ Tước Phong mang theo cô liền hướng phòng bếp đi, "Cô đi rửa tay cho tôi!"

Cô có biết mình còn đang bệnh hay không, tay cũng không rửa liền ăn cái gì, không vệ sinh lại khó coi.

Tổng thiên kim nghèo túng nên giữ lại phong cách quý phái khí chất trước kia, như thế nào trên người nữ nhân này một chút cũng không thấy!

Bạo quân!

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng âm thầm mắng một câu, không tình nguyện rửa tay ngay.

Rửa tay xong, Cố Tiểu Ngải cầm lấy khăn tay một bên lau tay, quay người lại, liền thấy Lê Tước Phong đã muốn một lần nữa trở lại xem xét.

Bộ dáng rất là chăm chú.

Cô rất ít khi nhìn thấy bộ dáng Lê Tước Phong chăm chú không nói lời nào như vậy, thiếu đi vẻ kiêu ngạo ngày thường, bỗng dưng làm cho người ta cảm thấy vẻ chừng chặc hơn.

Giống như người nam nhân này. . . . . có thể gánh vác tất cả .

Yên lặng quan sát, Cố Tiểu Ngải đứng dựa vào cửa thủy tinh phòng bếp, nhìn hình ảnh Lê Tước Phong bận rộn trong phòng bếp, bắt đầu vẽ bức tranh phác họa. . . . .

Thân hình cao to, tóc ngắn đen sạch sẽ, gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ, khôi ngô tuấn tú, biểu cảm trên mặt mang chút nghiêm túc, cẩn thận chuyên chú nấu thức ăn.

Cố Tiểu Ngải vẽ rất nhanh, được nửa chừng nhin không được hỏi, "Anh đã từng học nấu ăn sao?"

Cô thật sự thấy kỳ quái, hần làm sao có thể có thời gian nhàn hạ đi học nấu ăn.

Hắn hai mươi mốt tuổi an vị tổng giám đốc tập đoàn Á Thái, đều có quản lý phụ giúp không cần đụng tay đến.

Hơn nữa hắn là thiếu gia của Lê gia, muốn ăn cái gì mà không có, căn bản không cần phải chính mình học nấu ăn.

Hơn nữa, đàn ông cũng không thích xuống bếp, ngay cả Sở Thế Tu cũng chỉ vì cô mới đi học làm cá dầm chua, rất sợ dính dầu mỡ.

"Thật lâu rồi." Lê Tước Phong vừa đem thức ăn ra vừa lạnh lùng nói.

"Học nấu ăn lâu rồi sao?" Cố Tiểu Ngải đang phác họa bức tranh có chút kinh ngạc ngẩng đầu hỏi vọng qua, "Loại đại thiếu gia như anh lại nguyện ý đi học nấu ăn sao?"

Chẳng lẽ đây là hứng thú của hắn sao?

Loại hứng thú này. . . . . cũng quá ngoài dự đoán của mọi người.

Đường đường tổng giám đốc tập đoàn Á Thái . . . . . lại thích ở trong bếp.

ok, đại công cáo thành.

Nhìn bức tranh mình phác họa thật tốt, Cố Tiểu Ngải nhớ tới bảo mẫu vừa mới nói như thế liền thuận miệng hỏi, "Bảo mẫu nói anh cùng những người Lê gia đó bất đồng, anh cùng bọn họ có cái gì bất đồng?"

Lê gia ở Âu châu là những người không thích nấu cơm? sao

"Phanh ——"

Một bàn ăn thật tốt theo tay Lê Tước Phong rơi xuống đất, vỡ tan tành, phá hủy một mâm đồ ăn.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, Lê Tước Phong chuyển mắt nhìn về phía cô, mắt đen như mực một mảnh hung ác nham hiểm, giọng nói lạnh nhạt, "Bảo mẫu còn nói với cô cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Trên mặt hắn nghiêm trọng cùng nghiêm túc làm cho cô nghĩ đến thái độ không rõ ràng của bảo mẫu vừa rồi. . . . .

Chẳng lẽ có cái gì không nên hỏi sao?

"Không có gì. Coi như tôi cái gì cũng không hỏi qua." Cố Tiểu Ngải không thích đôi co, thân nhiên nói một câu liền xoay người đi ra ngoài.

Dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh, Cố Tiểu Ngải cầm lấy cây chổi trở lại phòng bếp, Lệ Tước Phong còn đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt âm trầm, không hiểu đang suy nghĩ gì.

"Xong ngay thôi."

Cố Tiểu Ngải hô một tiếng, cúi đầu xuống nhặt toàn bộ thức ăn đổ trên mặt đất.

Lệ Tước Phong nặng nề nhìn chằm chằm động tác cô quét rác, đột nhiên đem cây chổi của cô quăng đi, nâng lên mặt của cô hôn xuống.

Cố Tiểu Ngải nhũm mày, đang muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện hắn cơ hồ không có hôn sâu.

Hắn chỉ là đem môi đặt ở trên môi cô mà thôi.

Chỉ là như vậy, không có gì khác.

Hai tay của hắn ôm hai má của cô, cường chế không cho cô động đậy, môi mòng của hắn đè trên miệng cô, hai mắt nhắm nghiền, mi dài tạo thành một đường.

Hắn làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải có chút khó hiểu, hắn không nhúc nhích, cô cũng không dám động đậy, bàn tay hắn ngày thường ấm áp lúc này có chút lạnh, làm cho mặt cô có chút dễ chịu. . . . .

Để cho hắn hôn môi cô còn hơn là nói chuyện với hắn, giống như hắn muốn tìm kiếm sự an ủi thôi.

Không có kích thích chuyện.

Không có triền miên.

Không có chiếm đoạt. . . . .

Hắn chỉ ôm mặt của cô như vậy, từ từ nhắm hai mắt dán trên môi của cô.

Hơi thở hắn nhẹ nhàng dâng lên, cô có thể cảm giác được hắn hồ hấp không thông.

"xích xích xích ——"

Tiếng sôi trong nồi vang lên sùng sục.

Thân thể Lệ Tước Phong không chút sứt mẻ rốt cục có động tác, Cố Tiểu Ngải nghĩ hắn muốn đi tắt bếp, không nghĩ tới hắn lấy một tay cô kéo vào trong lòng, gắt gao ôm lấy.

Động tác mạnh mẽ, mặt Cố Tiểu Ngải mạnh đánh lên trong ngực hắn, đau đến độ cô hô nhỏ, "Làm sao vậy?"

Khác thường như vậy . . . . . im lặng như vậy . . . . .

Cũng không giống tác phong của hắn.

"Cố Tiểu Ngải, ôm tôi." Giọng nói Lệ Tước Phong mang theo một phần khàn khàn, hai tay ôm cô thật chặt.

Không hiểu vì sao, cô đột nhiên nhớ tới cảnh tượng Sở Thế Tu ôm lấy cô, cô lúc ấy đặc biệt muốn ôm lại Sở Thế Tu. . . . . Cuối cùng, cô lại không dám giờ tay lên ôm anh ta.

Hai nam nhân trái ngược nhau, ôm bắt đồng nhau.

Khi Sở Thế Tu ôm lấy cô mang theo vẻ thật cẩn thận lại cấp bách, sợ làm đau thương cô lại sợ cô chạy.

Lệ Tước Phong luôn hoài bão tràn ngập muốn chiếm lấy, khí tức trên thân đặc hơn, vĩnh viễn giống như một con báo đang tìm con mồi, lúc này đây làm sao có thể khác thường như vậy?

.....

Tay Lê Tước Phong bỗng dung đem tay cô vòng đến trên lưng hắn . . . . .

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải trầm mặc.

Được rồi, cô nghĩ sai lầm rồi, hắn căn bản không có khác thường, là cô đem hắn nghĩ thành khác thường . . . . .

Đây là Lê Tước Phong, cho dù chỉ là một cái ôm im lặng, hắn cũng có thể biểu hiện đặc biệt cường thế.

"xích xích xích ——"

Nồi trên bếp càng phát ra tiếng sôi trào. . . . .

"Nếu không tắt lửa có phải hay không muốn món ăn cháy?" Cố Tiểu Ngải có ý tốt nhắc nhở.

"Cố Tiểu Ngải!"

Lê Tước Phong lạnh lùng kêu tên của cô, sắc mặt bại buông cô ra, cúi đầu ở môi cô hung hăng cắn một cái, phát tiết xong mới xoay người đi tắt bếp, nếu không đề cập đến vấn đề này không hiểu hôn môi cùng ôm.

Giống như cái gì cũng chưa phát sinh.

Cô vẫn không khỏi nghĩ đến câu vừa mới hỏi ra, hắn cùng những người của Lê gia có cái gì bất đồng?

Trên người Lê Tước Phong cất giấu bí mật gì sao?

Giảng co hơn hai giờ, toàn bộ đồ ăn cay ớt cực được mang lên bàn, ngọn lửa hồng điểm hạt tiêu thoát nhìn làm người ta thêm ăn cực đại.

Lê Tước Phong lại khôi phục bộ dáng không ai bì nổi, đặc ý nhìn ánh mắt cô sợ hãi, "Cố Tiểu Ngải! Đừng đem nước miếng cô rơi vào trong đồ ăn."

.....

Cô không tham ăn như vậy được chứ?

Nhìn một bàn đồ ăn tràn đầy, một ý niệm trong đầu bỗng nhiên tiến vào trong óc, Cố Tiểu Ngải hướng hắn mở ra bàn tay, "Cho tôi mượn đi động"

"Làm cái gì?"

Cố Tiểu Ngải vòng qua trên bàn xanh, "Tổng giám đốc Á Thái tự tay xuống bếp nấu cơm, kỷ niệm đáng giá."

Tốt nhất là chụp cả người hắn luôn, sau đó đăng ở tạp chí《ak》, dùng siêu đại tiêu đề viết: sáng tỏ tổng giám đốc thần bí của tập đoàn Á Thái!

Tiêu đề kia có thể làm cho lượng tiêu thụ của《ak》 vượt qua tạp chí lâu đời như《 Khởi đầu st》.

"Cố Tiểu Ngải, cô tốt nhất đừng nhìn ảnh chụp cũng chảy nước miếng." Lê Tước Phong trêu ghẹo nói, bên môi lại tươi cười, lấy điện thoại di động ra đưa cho cô.

Hắn không nên tự tin như vậy chứ.

Trừ phi cô một ngày kia chết đói, nếu không tuyệt đối cũng sẽ không. . . . . Không đúng, cho dù cô một ngày kia chết đói, cũng tuyệt đối không nhìn ảnh chụp mà chảy nước miếng.

Cố Tiểu Ngải tiến lên muốn lấy di động, Lê Tước Phong không có hảo ý nhìn cô, mạnh tay giữ chặt cổ tay của cô hướng trong lòng ngực của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Bên bàn ăn, cả người Cố Tiểu Ngải ngã vào trong lòng Lê Tước Phong, làm đầu cô đau, "Anh làm cái gì? !"

Giọng nói của cô có tức giận.

Lê Tước Phong không thèm để ý, đem cả người cô dễ dàng xoay lại, làm cho lưng cô ở trong ngực hắn, một tay hắn để ngang trước ngực cô, một tay cầm di động đưa ra phía trước, màn ảnh hướng tới hai người.

"Sát ——"

Di động chụp ảnh hiện lên đèn loang loáng.

Lê Tước Phong bắt di động xem kết quả.

Kết cấu hoàn mỹ, hắn đem cô ôm vào trong ngực, mặt nghiêng biểu cảm, tư thái cao cao tại thượng, bên môi tươi cười, đầu cô buông xuống trong lòng, chỉ nhìn thấy thanh thuần, mặt sạch sẽ.

"Cố Tiểu Ngải, ánh mắt cô muốn phá hủy bức ảnh sao?" Lê Tước Phong không hề giận mở miệng, đầu ngón tay trên màn hình vuốt một cái, đem ảnh chụp lưu lại.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hắn, nếu như hắn không thích như vậy còn lưu lại làm cái gì?

Cô không nên đề cập đến việc chụp hình. . . . .

"Này, chụp đi." Lưu ảnh chụp xong, Lê Tước Phong giống như bỏ thí đưa điện thoại di động quăng đến trên tay, ngồi vào một bên ghế, ung dung nhìn cô.

"Oh."

Cố Tiểu Ngải thản nhiên lên tiếng, cầm lấy di động chụp ảnh một bàn đầy mỹ vị ngon miệng, chụp một ảnh rồi lại một ảnh. . . . .

Chỉ có điều, càng chụp càng thấy không thích hợp.

Đồ ăn này. . . . . không giống như bữa ăn thường ngày.

Khoai tây chua cay, đầu cá kho tiêu, thịt vịt sấy khô rang tiêu trắng, sơn trân bào, thịt rang tiêu. . . . .

Đồ ăn được làm đủ hương vị màu sắc.

Nhưng đều là cực bình dân, nhất là nguyên liệu nấu ăn, bình thường đến mức. . . . . Lê gia làm cơm buổi chiều chọn nguyên liệu nấu ăn đều sa hoa gấp mấy chục lần so với những món này.

Chẳng lẽ vị đại thiếu gia này đi học nấu thức ăn bình dân? !

Nhà ăn trang hoàng theo cách thức Châu Âu sa hoa, kiểu dáng bàn ăn dài Tây Âu, lại bày biện một đồng nguyên liệu nấu ăn bình thường. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn về phía Lê Tước Phong, không khỏi nói, "Anh làm sao có thể có tâm huyết đi học cái này? Không biết anh là Lê Tước Phong, tôi nhất định nghĩ anh là một người bình thường nấu ăn lão luyện."

Một người bình thường nấu ăn lão luyện. . . . .

Mấy chữ vô cùng đơn giản nhưng lại đâm thẳng vào trái tim của hắn.

Lê Tước Phong mất u ám xuống, khơi bày một vẻ lo lắng. Hắn ở trong mắt cô nếu không mang dòng họ Lê thì cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có giá trị đề nhắc tới.

Chín năm trước, cảnh tượng cô ở trước mặt hắn dùng khăn tay lau tay lại một lần nữa trở lại trước mắt. . . . .

Cô từng kiêu ngạo cao quý đứng ở trước mặt hắn, hắn hèn mọn chật vật ——

"Các người có tiền không bằng đi làm từ thiện giúp người nghèo."

"Đi thôi, người nghèo cũng có tự trọng, các người đứng ở chỗ này người ta như thế nào không biết xấu hổ mà nhặt tiền."

. . . . .

Hai câu nói kia, chuyện cách nhiều năm, hắn còn nhớ rõ mồn một.

Năm ngón tay không khỏi chậm rãi nắm lại thành quyền, Lê Tước Phong lạnh lùng nhìn cô chụp ảnh hỏi, "Cô có vẽ xem thường người bình thường?"

Ngữ khí của hắn có loại lạnh thấu xương.

Như là một dao găm sắc bén đâm vào người.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn về phía sắc mặt âm trầm của hắn, "Khinh thường người thường? Làm sao có thể."

Cô có tư cách gì khinh thường người thường, chính cô còn không phải người thường sao, không đúng, cô so với người bình thường còn không bằng.

Người bình thường có tự do, cô không có.

Người thường không cần bán đứng tôn nghiêm cùng thân thể chính mình, cô toàn bộ bán đứng.

.....

Cười khổ một tiếng, Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng thì thầm tự nói, "Tôi không đủ tư cách khinh thường bất luận kẻ nào."

Giọng nói của cô rất nhẹ, lại làm cho tim của hắn hung hăng chấn động.

Tay đang nắm lại thả lỏng ra.....

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm bộ dáng của cô, đáy mắt âm lãnh dần dần bị xua tan.

Hắn rất miễn cưỡng, hắn nhất thời đã quên cô đã không phải là thiên kim tiểu thư, cô đã không thể giống như công chúa cao cao tại thượng tùy ý cười nhạo người khác.....

Cố Tiểu Ngải có chút mất mát, mất đi toàn bộ hứng thú vừa có.

Di động đột nhiên ở trong tay vang lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ một cái, Cố Tiểu Ngải chỉ thấy trên màn ảnh điện thoại hiện lên một dãy số xa lạ.....

Cố Tiểu Ngải theo bản năng nhận điện thoại, ngón tay cũng không chú ý bấm vào mở loa ngoài.

"Tước Phong..... Ô, anh rốt cục nghe điện thoại của em rồi, em rất nhớ anh..... em thực thật sự nhớ anh....."

Một giọng nữ nghẹn ngào từ trong di động truyền ra, một câu kia có thể làm người ta rụng rời.

.....

Lại là mỹ nhân tri kỷ của Lệ Tước Phong?

Cố Tiểu Ngải nhíu mày, không có biểu tình gì đưa điện thoại di động cho Lệ Tước Phong.

Người phụ nữ bên trong di động còn khóc than, giọng nói lẳng lơ không ngừng nghẹn ngào, giống như là bị nhiều uất ức lắm.

"Tước Phong, em biết em sai rồi, ngày đó ở tiệc từ thiện em không nên nói lung tung..... Ô....."

"Em thực biết đã nói sai rồi, anh đừng đem nhân vật của em triệt tiêu được không?"

"Anh đón điện thoại của em tức em còn có hi vọng phải không? Tước Phong..... Anh tới Viện Bách Hội được không, em sẽ hầu hạ anh thật tốt....."

Hai từ hầu hạ được kéo dài, Cố Tiểu Ngải nghe được một trận rùng mình.

Là giọng nói của Liễu Từ Mật.

Cố Tiểu Ngải nghe cô ta nói như thế cũng có thể nhận ra thân phận Liễu Từ Mật.

Ngày đó ở trong phòng rửa tay của khách sạn, Liễu Từ Mật còn đối với cô ngang ngược, thấy cô bị Quan Nana thiếu chút nữa giết chết cũng không giúp, chỉ đứng xem kịch vui, muốn nhìn các cô tự triệt lẫn nhau.

Liễu Từ Mật này nham hiểm thật sự.

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải tức tối thật sự.

"Tước Phong, tại sao không nói chuyện..... em đã lâu không hầu hạ anh, Tước Phong..... Uhm....."

Trong di động, Liễu Từ Mật vẫn còn nói chuyện, đến cuối cùng còn cố ý rên rỉ, đại khái muốn khiến cho Lệ Tước Phong hứng thú.

Lệ Tước Phong nghiêm mặt đang muốn tiếp nhận di động, Cố Tiểu Ngải lập tức cảm di động rút trở về.

Lệ Tước Phong nhũu mày nhìn cô, Cố Tiểu Ngải hướng về phía di động cười nhạo mờ miệng, "Liễu tiểu thư, giọng rên trên giường của cô thực êm tai."

Lệ Tước Phong ngồi ở trước mặt cô, nghe được lời cô mặt vẫn bình tĩnh thế nhưng lộ ra một chút ý cười, tay đem cô kéo đến chân của mình ngồi xuống, có chút tán thưởng hôn miệng của cô.

". . . ." Bên kia Liễu Từ Mật đột nhiên nghe được giọng nói của Cố Tiểu Ngải sợ tới mức trực tiếp trầm mặt, nửa ngày mới mờ miệng, "Cô là tiện nhân nào? Làm sao có thể có di động của Lệ Tước Phong? Cố Tiểu Ngải?"

Giọng nói Liễu Từ Mật vừa rồi còn nghẹn ngào, nước nờ, yêu mị thế nào. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong lòng Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, "Làm khó Liễu tiểu thư còn nhớ rõ giọng nói của tôi, tôi nghĩ Lệ Tước Phong hiện tại không có đi đến đó được, bởi vì anh ta muốn nấu bữa tối giúp tôi."

Cố Tiểu Ngải đây là. . . . . ghen?

Lệ Tước Phong có chút hăng hái thưởng thức mặt của cô, Cố Tiểu Ngải không phải dạng nữ nhân có thể chịu đựng được, hẳn đều có thể bị cái miệng nhỏ nhắn của cô tức giận đến nổi trận lôi đình.

Bất quá là mấy câu nhẹ nhàng băng quơ, cô liền đem Liễu Từ Mật nói đều nói không được.

Cố Tiểu Ngải còn ngại chính mình không đủ ngoan, rồi hướng vào điện thoại nói thêm một câu, "Hơn nữa, anh ta đêm nay cũng sẽ ở bên cạnh tôi, chỉ sợ không thể nghe được giọng rên rỉ động lòng người của cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

"A."

Lệ Tước Phong cười nhẹ một tiếng, nữ nhân này có thù với Liễu Từ Mật sao?

Lệ Tước Phong vòng qua hông của cô, cúi đầu dán vào lỗ tai của cô hôn, đầu lưỡi liếm vành tai, tiếng nói khêu gợi ở bên tai cô vang lên, "Tôi thích nghe cô kêu."

Kêu cái gì?

Kêu hẳn đi chết sao?

Cố Tiểu Ngải trong lòng âm thầm oán thầm

Lỗ tai của cô thực mất cảm, Lệ Tước Phong phát giác điểm này sau mỗi lần hôn lỗ tai của cô, mỗi lần đều làm cho cả người cô sợ run.

Ngồi ở trên đùi hắn, Cố Tiểu Ngải bất an xoay thân mình, Lệ Tước Phong lập tức ôm chặt eo nhỏ của cô, không cho cô động đậy.

"Cố Tiểu Ngải, cô là tiện nhân!"

Liễu Từ Mật bị Cố Tiểu Ngải rõ ràng nói trắng ra sùng sốt, nửa ngày mới ở đầu dây bên kia tức giận chửi ầm lên.

Cô mới là tiện nhân!

E sợ cho thiên hạ không có tiện nhân sao!

Cố Tiểu Ngải không mắng ra thành lời, chỉ cảm di động lạnh lùng hỏi, "Không biết sau khi Liễu tiểu thư bị đuổi ra E. S còn có thể ở trong làng giải trí sao? Hay là nên đổi nghề?"

". . . ." Liễu Từ Mật lại là sùng sốt.

"Tôi khuyên Liễu tiểu thư một câu, đổi nghề là tốt nhất, bởi vì xác thực cô diễn không được, từ đầu tới đuôi, cô cũng chỉ rên rỉ mà thôi."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải không đợi Liễu Từ Mật đánh trả, đem điện thoại cắt đứt.

Thật sự là hết giận.

Đem điện thoại đưa về phía Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải không khỏi hỏi, "Anh vẫn cần còn dùng cô ta làm nữ nhân vật chính của《giết》sao?"

Cô vừa mới chỉ lo chính mình phát tiết tức giận, cũng chưa nghĩ tới vấn đề này.

Nếu Lệ Tước Phong không muốn kịch tổ gặp tổn thất lớn, hay là muốn dùng Liễu Từ Mật làm nữ nhân vật chính của phim《giết》, Liễu Từ Mật kia có năng lực sắt.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong không trả lời, chỉ liếc một cái bàn bên cạnh, "Tình tình của cô đều vượt qua những thứ này."

Cố Tiểu Ngải nhìn theo ánh mắt của hắn xem qua, chỉ thấy đến bàn đầy đủ các loại hạt tiêu cay. . . . .

Tình tình của cô giống hạt tiêu sao?

Cô cho là mình thuộc loại bất trị rồi. . . . .

Cô luôn luôn là người không đánh ta, ta không đánh người.

"Ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội rồi." Cố Tiểu Ngải bừa bãi nói, muốn từ chân Lệ Tước Phong đứng lên.

"Đừng nhúc nhích." Lệ Tước đề lại thân thể của cô, một tay cầm di động, đầu ngón tay vuốt vuốt, đem ảnh vừa mới chụp đều truyền đi ra ngoài.

"Anh truyền tới nơi nào?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi.

"Computer trong nhà." Lệ Tước Phong nói xong, cầm lấy điện thoại di động quăng vào sọt rác, "Số điện thoại cá nhân bị lộ rồi, ăn cơm chiều xong tôi dẫn cô đi mua điện thoại di động."

. . . . .

Số điện thoại di động bị tiết lộ thôi mà, có tất yếu phải bỏ luôn cả điện thoại đi không.

"Dẫn tôi đi mua điện thoại di động sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên hỏi, ý tứ này của hắn là muốn đi theo hắn mua điện thoại di động, hay là cho cô mua điện thoại di động.

"Cũng mua cho cô cho thành một bộ."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cảm thấy vui vẻ, hắn đây là muốn khôi phục tự do của cô sao ? !

Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc cô một cái, không nhanh không chậm nói một câu, "Kết nối với điện thoại của tôi cùng trò chuyện."

". . . . ."

Vừa dâng lên đến vui sướng nhanh chóng bị dập tắt.

Kết nối, đó không phải là phụ thuộc di động của hắn mà thôi?

Chỉ có thể cùng bạo quân này trò chuyện điện thoại. . . . . Cô tình nguyện không cần.

Tầm mắt không khỏi hướng về sọt rác, Cố Tiểu Ngải có một loại tâm tư khác. . . .

"Đi, ăn cơm."

Lệ Tước Phong ôm cô đứng lên, đi đến bàn ăn.

Một bộ phác họa ở góc bàn ăn, Lệ Tước Phong buông cô ra đi qua cầm phác họa lên.

Là hình hắn đứng nghiêng một bên trong phòng bếp nấu cơm, ngồi bút phác họa đơn giản nhưng tạo được cảm giác, giản lược cũng không qua loa. . . . .

Một bức phác họa đẳng cấp.

"Cô vẽ trộm tôi?" tầm mắt Lệ Tước Phong từ trên bức tranh phác họa thu hồi về, chế nhạo nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

. . . . .

Lệ Tước Phong ánh mắt tựa như đang nói: nhìn xem, tôi biết cô yêu tôi mà.

Bộ đáng thực chắc chắn.

Vốn chỉ là cô nhất thời ngửa tay phác hoạ bức tranh, bị loại ánh mắt này của hắn soi mói, giống như cô đối với hắn giống như hắn nghĩ vậy. . . . .

"Tôi tùy tiện vẽ tranh." Cố Tiểu Ngải bị hắn nhìn xem trong lòng sợ hãi, tay lấy lại bản phác hoạ, người bị Lệ Tước Phong lập tức kéo vào trong lòng.

Trên trán bị in lại một nụ hôn thật sâu.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong cười nhẹ ra tiếng, giọng điệu đặc ý cực kỳ, "Cô nhanh như vậy liền yêu tôi?!"

Quả nhiên.

Cô chỉ biết hắn tự đại bá đạo một phương thức tự hỏi nhưng lại khẳng định và xuyên tạc ý của cô.

Chỉ là bức tranh phác hoạ mà thôi, hắn có thể nghĩ đến sâu xa như vậy sao?

Vậy hắn nấu cơm cho cô ăn, cô có thể cho rằng hắn yêu cô không? Cho nên không tiếc tự mình xuống bếp? Thật sự là buồn cười.

"Tôi còn vẽ phác hoạ cho bảo mẫu nữa."

Cố Tiểu Ngải về mặt thân nhiên nói, đoạt lấy bức tranh phác hoạ ôm vào trong ngực, cô thương hắn, trừ phi đầu óc cô không bình thường lắm.

"Vẽ cho bảo mẫu?"

Lệ Tước Phong sắc mặt nhất thời trầm xuống, dùng sức đem bức phác hoạ trong lòng cô cướp về, đi đến bên tường ẩn xuống điện thoại nội bộ, "Bảo mẫu, đem bức phác hoạ cô ấy vẽ cho cô xé ngay. Lập tức! Lập tức!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hắn.

Nói xong, Lệ Tước Phong xoay người lại hướng cô giờ giờ lên bức tranh phác hoạ trên tay, "Hiện tại chỉ có một bức này."

. . . . .

Cho dù chỉ còn lại có một bức tranh phác hoạ của hắn, có năng lực chứng minh cái gì?

Điều này có thể chứng minh cô yêu hắn sao?

Bởi vì yêu hắn chết đi sống lại, cho nên thế nào cũng phải cho hắn bức tranh phác hoạ? !

"Ăn cơm."

Không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện nhàm chán này, Cố Tiểu Ngải đẩy ghế dựa ngồi xuống ăn cơm.

*****

Ăn xong bữa tối siêu cay, thừa dịp Lệ Tước Phong đi tắm rửa, Cố Tiểu Ngải lén lút tiến vào trong phòng ăn, nhật điện thoại bị hắn vứt bỏ trong sọt rác lên.

Đi vào một phòng ngủ khác, Cố Tiểu Ngải dùng khăn tay lau vết bẩn trên điện thoại di động, sau khi lau khô lại không biết nên làm cái gì.

Cô đặc biệt muốn khôi phục tự do, nhưng cô thực không biết nên gọi cho ai.

Bạn tốt Chu Chi Nghi nhất định là ở cùng bạn trai, cậu cũng khẳng định ở nhà ăn cơm. . . . . Trừ bỏ hai người này ra, cô nghĩ không ra số của ai mà cô có thể gọi.

Không đúng, cô còn có ba dãy số. . . . .

Thời gian từng giây từng phút đi qua.

Cuối cùng, Cố Tiểu Ngải bấm số điện thoại di động Sở Thế Tu lưu cho cô, cô nghĩ đến cô sẽ không gọi điện thoại cho anh ta, không nghĩ tới nhanh như vậy. . . . . Cô liền gọi qua.

Tiếng chuông của Sở Thế Tu đều là nhạc Piano Chopin.

Tiếng Piano trầm thấp vang lên không bao lâu đã được tiếp nhận, giọng nói Sở Thế Tu ôn hòa trong di động truyền đến, "Alo, tôi là Sở Thế Tu."

Cố Tiểu Ngải cầm di động đứng ở trước cửa sổ, nghe nói như thế không khỏi hiểu ý cười.

Lời đạo đầu của Sở Thế Tu cùng cô giống nhau như đúc.

Mở miệng muốn nói chút gì, đến bên miệng Cố Tiểu Ngải mới phát hiện yết hầu chính mình bị tắt ách, một chữ đều nói không được.

Bất quá là vài giây trầm mặc.

Sở Thế Tu giọng điệu khẩn trương hỏi, "Là Ngải Ngải sao?"

Sở Thế Tu bên kia thực im lặng, im lặng đến mức cô đều có thể nghe được anh ta hô hấp có chút dồn dập, giống như cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

"Khụ. . . . ." Cố Tiểu Ngải ho nhẹ một tiếng mới ra tiếng, "Vâng, là em."

Sở Thế Tu rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, "Ngải Ngải, em rốt cục cũng gọi cho anh."

Giống như là xúc động.

Rốt cục cũng đợi được giây phút này. . . . .

Anh ấy. . . . . luôn luôn chờ điện thoại của cô sao?

"A Tu. . . . . Sở Thế Tu." Cố Tiểu Ngải thay đổi xưng hô một cách khó khăn.

Sở Thế Tu trầm mặc hai giây, giọng nói mang theo ý chưa sót, "Ngải Ngải, anh quen em gọi anh là A Tu rồi."

A Tu, em tìm được anh rồi.

A Tu, anh tại sao lại trốn một mình ở nơi này.

A Tu, anh muốn trốn cũng đừng trốn xa, em sẽ tìm không thấy anh.

. . . . .

A Tu, A Tu, trong trí nhớ của anh, Cố Tiểu Ngải liền luôn như vậy gọi mình, anh sớm thành thói quen rồi.

Cô bảo anh chớ đi xa, cô sẽ tìm không được.

Anh không có trốn xa, cô lại trốn mất chín năm, hiện tại anh mới tìm được cô.

Ngay cả chỗ ở của cô cũng không chịu nói cho anh biết.

Bọn họ trong lúc này. . . . . Đã xa lạ đến mức độ này sao?

". . . . ." Cố Tiểu Ngải trong di động lặng im, tay trái ở trên cửa sổ thủy tinh vẽ vờ một cách vô ý thức.

Quen cô gọi là A Tu sao?

"Ngải Ngải, giọng nói của em giống như anh đã nghe qua ở nơi nào rồi." Sở Thế Tu bỗng nhiên nói.

Cố Tiểu Ngải ngây người, lúc trước cô dùng điện thoại Lê gia nói chuyện với anh. . . . . anh cư nhiên nhận ra giọng nói của cô?

Bị lộ rồi sao?

Sở Thế Tu sau khi nói xong cũng không nói gì nữa, cô ho nhẹ một tiếng, giống như vui đùa nói, "Anh là đang nói giọng nói em giống người khác sao?"

Sở Thế Tu ở bên kia cũng mỉm cười, "Không có, Ngải Ngải giọng nói của em đặc biệt nhất."

Ngải Ngải giọng nói của em đặc biệt nhất.

Ngải Ngải bộ dạng em tốt nhất, xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất.

Ngải Ngải tương lai nhất định sẽ là đạo diễn xuất sắc nhất.

Ngải Ngải cái gì cũng tốt, ai cũng đều thích em. . . . .

Từ nhỏ, cô luôn luôn được Sở Thế Tu khuyếch đại lên, ở trong mắt Sở Thế Tu, cô không có khuyết điểm gì, cái gì cũng đều tốt nhất, không có người nào có thể sánh bằng.

Còn nhỏ, tính tình cô có chút kiêu căng, ba thường nói, tính tình của cô là do mẹ cùng Sở Thế Tu nuông chiều mà ra.

Có thể gặp được một người đàn ông luôn luôn nuông chiều mình quả thực không dễ. . . . . Đáng tiếc, cô đã bỏ qua.

Người đàn ông dịu dàng khó soi mói này không thuộc về cô.

Vĩnh viễn cũng. . . . . sẽ không thuộc về cô.

Thật lâu, Sở Thế Tu dịu dàng mở miệng, "Ngải Ngải, đi ra gặp mặt đi."

Ngải Ngải, đi ra gặp mặt đi. . . . .

Ngón tay đang vẽ trên cửa sổ thủy tinh nhất thời dừng lại, cô là một người không có tự do, không được Lệ Tước Phong cho phép, cô ngay cả biệt thự Lệ gia này đều không thể đi ra. . . . .

"Em. . . . ."

Giọng nói của cô chần chờ.

Muốn cự tuyệt anh đến thế sao?

"Đừng nhanh như vậy cự tuyệt anh, Ngải Ngải." Sở Thế Tu có chút cấp bách cắt đứt giọng nói của cô.

Anh cố ý đè nén giọng nói mình tới mức thấp nhất giống như đang nói bên tai cô vậy. Một chút một chút đều sợ cô đau lòng.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc thật lâu, mới như không có việc gì trong di động nói, "Em hiện tại không ở C thị, lần sau tìm cơ hội đi."

Cô chưa từng lừa gạt Sở Thế Tu, từ nhỏ đến lớn, một lần đều không có. . . . .

Hiện tại cô đối với anh cũng lừa gạt.

Còn như vậy nữa, trên người cô còn lại bao nhiêu phần chân thật?

"Phải không?" Sở Thế Tu thất vọng hỏi lại.

"Dạ." Cô cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng anh mắt mát mát đứng lên hơi hơi cúi mắt, cực kỳ giống đứa nhỏ lạc đường.

"Ngải Ngải, mấy năm nay. . . . . em sống có tốt không?"

Sở Thế Tu bên người thực im lặng, im lặng chỉ còn lại có tiếng anh hô hấp, chỉ còn lại có anh thật cẩn thận lại thân thiết hỏi.

Cố Tiểu Ngải mũi đang lúc một trận chua xót.

Anh như thế nào lại muốn hỏi vấn đề này, cô không muốn trả lời. . . . .

Lặng im chỉ chốc lát, Cố Tiểu Ngải rốt cục cũng nói ra mục đích của cuộc gọi này, giọng nói của cô nhẹ nhàng, "Chuyện Sở thị trốn thuế có khá hơn không?"

Vốn không nghĩ tới cô hỏi cái này, Sở Thế Tu dùng hai giây, mới nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, "Ừ, em xem tin tức rồi?"

Chuyện trốn thuế của Sở thị là một chuyện huyền ảo.

Anh cho thư ký điều tra các đài truyền hình nổi tiếng, tin tức công kích Sở thị đều là tập đoàn Á Thái phát đi.

Lệ Tước Phong.

Một người đàn ông số một trong giới truyền thông.

Lần này lại lựa chọn đả kích Sở thị, hành động kiêu ngạo không ai bì nổi.

Sở thị cùng E. S chưa bao giờ làm ăn với nhau, càng không thân thiết.

Hành động công kích của E. S quả thực làm người ta nghi không ra.

"Dạ, nghiêm trọng sao?" Cô Tiểu Ngải hỏi.

"Có một chút." Không muốn giấu giếm cô, Sở Thế Tu thân nhiên nói, "Sở thị gần hai năm kế hoạch là đầu tư phòng điện sản, phía sau bị người khác ác ý công kích, đối với hình tượng của Sở thị rất tổn hại, làm cho cổ phiếu xuống giá, đối với tương lai phát triển của công ty điều gây trở ngại."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Lệ Tước Phong giết người không thấy máu, dù chỉ là chuyện trốn thuế của Sở thị đều khiến cho Sở thị bị đả kích lớn.

Nghe qua. . . . . Sở Thế Tu so với trong tưởng tượng của cô vẫn còn phiền não.

"Cơ quan điều tra đã điều tra rõ ràng chuyện trốn thuế rồi sao?"

"Cơ quan điều tra cũng bị đối phương mua chuộc rồi, xét duyệt kết quả chậm chạp, mọi người đùn đẩy nhau."

Sở thị bị áp lực dư luận lớn như vậy, cơ quan điều tra lại không chịu kiểm tra kết quả, chỉ biết làm cho danh dự Sở thị trước công chúng càng ngày càng đánh mất.

Lệ Tước Phong tại sao lại ác như vậy, phải làm cho Sở thị sụp đổ sao?

"Sở Thế Tu." Cô nhẹ nhàng gọi tên.

"Sao?"

"Sở thị cùng. . . . . vị hôn thê đối với anh mà nói, người nào quan trọng hơn?"

Chỉ cần anh đưa ra lựa chọn, cô sẽ biết làm sao.

Anh quan tâm nhất là quan trọng nhất, cô nhất định vì anh ra sức thực hiện.

". . . . ." Sở Thế Tu trầm mặc , sau một lúc lâu mới nghi hoặc hỏi, "Ngải Ngải, vì sao hỏi như vậy?"

"Anh trả lời em được không? Cái gì đối với anh mới là quan trọng nhất ?" Cô Tiểu Ngải kiên trì hỏi.

"Tìm được em."

Giọng nói dịu dàng không cần nghĩ ngợi trả lời.

"Phanh ——"

Di động trong nháy mắt từ trong tay rơi xuống, rơi mạnh trên mặt đất.

Cô Tiểu Ngải khiếp sợ che miệng mình, không dám tin mờ to hai mắt, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống.

Anh nói, tìm được cô mới là cái anh quan tâm nhất.

Anh quan tâm nhất, không phải chuyện Sở thị, không phải vị hôn thê Lương Noãn Noãn, mà là tìm được cô.

Cô chưa bao giờ biết, Sở Thế Tu nhớ thương cô nhiều năm như vậy, tìm nhiều năm như vậy, thậm chí, việc tìm được cô là chuyện quan trọng nhất. . . .

"Ngài Ngài. . . . . Ngài Ngài?"

Giọng Sở Thế Tu lo lắng từ trong di động truyền đến.

Cố Tiểu Ngải xoay người nhặt di động lên, lau quệt nước mắt lung tung, giọng nói có chút nghẹn ngào trong cổ họng, "Dạ, em đây."

"Em khóc sao?" Sở Thế Tu kinh ngạc.

"Không có, gần đây em bị cảm mạo nên cổ họng không tốt lắm." Cố Tiểu Ngải vuốt vuốt cổ, làm cho giọng nói mình nghe bình thường một chút.

"Làm sao lại bị cảm mạo? Gặp bác sĩ chưa? Uống thuốc chưa? Ăn được không? Em bị cảm mạo liền thích ăn này nọ, có chút đồ ăn không tốt, trăm ngàn lần đừng ăn bậy có biết hay không?"

Sở Thế Tu lập tức khản trương lên, dường như có chút nói năng lộn xộn.

"Dạ, đã đi bác sĩ rồi, nghỉ ngơi hai ngày là tốt thôi." Cố Tiểu Ngải nói, sợ anh tiếp tục hỏi nhanh nói sang chuyện khác, "Chuyện này không chấm dứt, Sở thị sẽ nghiêm trọng tới mức độ nào?"

"Liên tục lỗ lã, hậu quả không lường được." Sở Thế Tu nói.

Xu hướng của đài truyền hình cùng báo chí lần này đều nhằm vào “Chuyện trốn thuế” để phát tin tức công kích, nhất thời Sở thị không thể lộ diện trước tầm mắt công chúng.

Sở thị lại là công ty mới thành lập, đều phải nhờ vào quảng cáo trước công chúng.

Tiếp tục như thế nữa, Sở thị thiệt thòi tổn hại nhất định là nghiêm trọng nhất.

"Kia nếu. . . . ."

"Cố Tiểu Ngải! Cô đã chạy đi đâu rồi? ! Cố Tiểu Ngải!" tiếng Lệ Tước Phong gọi đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, gần như nổi giận, giống như người đang đứng cạnh cửa.

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, kích động tắt điện thoại, nhưng đã quá muộn.

Giọng nói Sở Thế Tu có chút cứng ngắc vang lên, "Bạn trai em sao?"

Cô có thể nói không phải sao?

Hắn chỉ là chủ của cô mà thôi, cô là vật phát tiết độc chiếm của hắn.

"Dạ." Một lát sau, Cố Tiểu Ngải thân nhiên lên tiếng.

"Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!" Ngoài cửa lại truyền đến tiếng Lệ Tước Phong rống giận.

Cố Tiểu Ngải hiểu được nếu không đi ra ngoài, Lệ Tước Phong có thể đem cửa đập bể, sau đó sẽ đem cô trút giận. . . . .

"Sở Thế Tu, nhớ kỹ lời của em, nếu có một ngày người khác công kích vị hôn thê của anh, nhất định không nên tin. Anh cùng cô ấy rất xứng, phải tin tưởng đối với người anh yêu."

"Cái gì?" Sở Thế Tu ngạc nhiên.

Nghe tiếng Lệ Tước Phong ngoài cửa, Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng đối với di động nói, "Em có việc, cúp máy trước, lần sau lại gọi cho anh."

"Ngài Ngài. . . . ."

"Đồ —— đồ —— hao ——"

Anh ngay cả tạm biệt cũng chưa kịp nói một câu, Cố Tiểu Ngải đã cúp điện thoại.

Người kia là bạn trai của cô ấy sao?

Làm sao có thể dùng giọng điệu tệ như vậy kêu cô?

Cô là hòn ngọc quý trên tay Cố gia, từ nhỏ đến lớn, mỗi người đều xem cô giống như viên ngọc quý đặt trong lòng bàn tay, cái gì ủy khuất cũng chưa chịu qua, cô làm sao có thể bị người ta dùng cái loại giọng điệu này kêu?

Trong phòng Tổng giám đốc của công ty quốc tế Sở thị, cảnh đêm C thị ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, phòng tổng giám đốc im lặng không có bật

đèn, đèn hương vị dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Nhìn điện thoại di động đã bị cúp máy, Sở Thế Tu ngồi ở trước bàn làm việc, hơi hơi cúi đầu, bóng dáng có chút đau khổ.

Một lần gặp lại, một lần điện thoại. . . . .

Cộng lại mới nói được mấy câu.

Mỗi lần đều nhanh như nháy mắt.

Anh mỗi lần đều có rất nhiều điều muốn hỏi cô, nhưng lần nào cũng đều không kịp hỏi, cô liền vội vàng biến mất.

Anh muốn hỏi cô sống có tốt không; anh muốn hỏi cô chuyện của Cố gia năm đó, cô như thế nào tới được nơi đây; anh muốn hỏi cô có cần anh hỗ trợ không. . . . .

Cô vẫn là được che chở lớn lên như công chúa, anh lo lắng cô chịu không nổi đã kích tan cửa nát nhà.

Trong chín năm qua, anh đã có vô số lần gặp ác mộng, đều là mơ thấy cô ôm búp bê đứng ở trong góc nhỏ vụng trộm khóc, anh muốn đi đến nắm tay cô. . . . .

Nhưng trong giấc mộng kia rất dài, anh như thế nào đều không thể đi đến trước mặt cô. . . . .

Chờ đến lúc anh gian khổ đi đến trước mặt cô thì lại tỉnh giấc.

Mở mắt ra thì vĩnh viễn là không có một người nào, không có một tiểu cô nương mặc váy công chúa đứng ở trước mặt anh, cười nói với anh: A Tu, em lại tìm được anh rồi.

"Thùng thùng."

Cửa phòng tổng giám đốc bị gõ vang lên.

"Vào đi." Bị chặn đứt suy nghĩ, Sở Thế Tu mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm lên tiếng.

Thư ký đẩy cửa ra đi vào, thuận tiện mở đèn lên, phòng tổng giám đốc to như vậy lập tức sáng ngời, "Tổng giám đốc, sao lại không mở đèn?"

Sở Thế Tu không trả lời, chỉ để tay lên điện thoại.

Sở Thế Tu tuy rằng bề ngoài ôn hòa, nhưng có những lúc chỉ thích một mình, ai nói gì cũng không để ý, giống như đang nhắm mắt vậy.

Thân là thư ký thì phải biết điều này, vì thế không có hỏi nhiều, thư ký đưa tư liệu tới trên bàn, báo cáo, "Cổ phiếu Sở thị ổn định ở mức ba mươi bảy đồng. Theo kinh nghiệm, có người ở trong bóng tối chen ép cổ phiếu Sở thị."

Nghe vậy, Sở Thế Tu nâng mắt lên, mở văn kiện tư liệu ra nhìn thấy một dãy số lạnh như băng.

Không cần suy nghĩ nhiều, Sở Thế Tu cũng hiểu được là E. S âm thầm giờ trò quỷ.

Lệ Tước Phong.

Tổng giám đốc E.S thần bí nhất trong giới truyền htoong lại nhìn chòng chọc Sở thị. . . . .

"Tổng giám đốc, cổ phiếu tạm thời ổn, anh đi về nghỉ ngơi đi, anh luôn ở văn phòng sẽ suy sụp mất thôi." Thư ký thấy Sở Thế Tu khóa mi bộ dáng nhìn không được nói.

Nhạc Piano Chopin trong di động bỗng nhiên vang lên.

Mắt Sở Thế Tu đang âm ỉ đột nhiên sáng ngời, nhìn cũng không nhìn liền bắt máy, khoe miệng vui sướng gọi lên, đang muốn nói chuyện chọt nghe giọng Lương Noãn Noãn vui vẻ trong di động trong truyền tới.

"Thế Tu, là em."

Mắt phát sáng lại âm ỉ lại.

Là điện thoại của Lương Noãn Noãn, không phải của cô. . . . .

Lặng im vài giây, Sở Thế Tu mới mỉm cười nói, "Noãn Noãn, ăn cơm chưa?"

"Chờ anh mời em." Lương Noãn Noãn làm nũng cười rộ lên, "Em ở khách sạn Aer, cho anh một cơ hội mời vị hôn thê này cùng đi ăn tối, sẵn sóc vị hôn thê như vậy rất khó tìm nha."

Vị hôn thê.

Vị hôn thê của anh, tương lai anh sống cùng người phụ nữ này cả đời.

"Noãn Noãn, gần đây Sở thị xảy ra chút chuyện, anh muốn tặng ca." Sở Thế Tu đè lại mi tâm ôn hòa nói, "Lần sau cùng em ăn cơm được không?"

"Không được." Lương Noãn Noãn có chút oán giận lên tiếng, "Em không còn muốn thấy anh phải làm suốt đêm ở công ty, sợ anh mệt sẽ bị bệnh."

"Chờ Sở thị vượt qua nguy cơ lần này, anh mới có thể ở cùng em." Sở Thế Tu dịu dàng nói, mắt lẳng lẳng nhìn nhẫn kim cương trên ngón áp út của mình.

Là vật đính hôn của anh cùng Lương Noãn Noãn.

Anh cùng Cố Tiểu Ngải là thanh mai trúc mã, lúc ấy chỉ là hai nhà hứa hẹn, bọn họ lúc đó. . . . . ngay cả tin vật trao đổi đều không có.

"Quên đi, không cần đâu, lo việc của anh đi." Giọng nói Lương Noãn Noãn tức giận trong di động truyền đến, "Em ăn một mình!"

Lương Noãn Noãn tức giận.

Lương Noãn Noãn từng nói cô yêu nhất là tính tình ôn hòa của anh, bao nhiêu công tử trong xã hội thượng lưu đều có chút tự cho mình là siêu phàm, tự cho mình thanh cao, không ai có thể giống anh đối đãi với mọi người đều dịu dàng.

Cho nên, mỗi lần anh không đáp ứng yêu cầu của cô thì Lương Noãn Noãn luôn hoặc làm nũng hoặc tức giận, nhất định phải làm cho anh đáp ứng mới thôi.

Đây là bất đồng lớn nhất giữa Lương Noãn Noãn cùng Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải trên người tuy rằng cũng có tính tiểu thư nhà giàu kiêu căng, cũng không có động chút là tức giận.

Hơn nữa, từ lúc quen biết anh cho tới bây giờ, cũng chưa giận đối anh bao giờ.

Sở Thế Tu liếc mắt cảnh đêm ngoài cửa sổ, lúc lâu mới cười áy náy nói, "Đừng nóng giận, anh cho tài xế tới đón em."

"Dạ. Đây mới là chồng tốt của em. Bye bye, chút nữa gặp."

Lương Noãn Noãn đổi giận thành vui, trong di động gửi cho anh một cái hôn gió, vui vẻ cúp điện thoại.

Chấm dứt trò chuyện, Sở Thế Tu nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, vẻ mặt trắng ngần đau buồn im lặng.

Chồng.

Người đăng ký kết hôn với anh là Lương Noãn Noãn, mà không phải —— Cố Tiểu Ngải.

"Sở Thế Tu, nhớ kỹ lời của em, nếu có một ngày người khác công kích vị hôn thê của anh, nhất định không nên tin. Anh cùng cô ấy rất xứng, phải tin tưởng đối với người anh yêu."

. . . . .

Ngải Ngải làm sao có thể nói lời như vậy?

Anh cùng Lương Noãn Noãn xứng đôi sao?

Anh nghĩ, người có thể xứng đôi với anh chỉ có một người là Cố Tiểu Ngải, mà xứng đôi với Cố Tiểu Ngải, cũng chỉ có anh Sở Thế Tu.

Trải qua nhiều năm, hai người bọn họ không còn là của nhau, sự việc thay đổi rồi.

Người đàn ông kêu tên cô. . . . . Tính tình nhất định không tốt.

Cô làm sao lại thích loại đàn ông này?

*****

"Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!"

Tìm không thấy cô Lệ Tước Phong rống giận.

Cố Tiểu Ngải đứng ở trong phòng bỗng rồi đưa điện thoại di động tắt máy, sau đó nhét vào trong túi.

Vỗ vỗ hai má, sau khi hít thở sâu một hơi, Cố Tiểu Ngải làm bộ như thông dong mở cửa phòng đi ra ngoài, hai mắt nhìn về phía chính sảnh, "Ai kêu tôi?"

Một người giúp việc hỗ trợ tìm cô. . . . .

Giống như xảy ra chuyện lớn vậy.

May mắn, còn không có lực soát phòng cô.

"Cố Tiểu Ngải! Cô điếc sao? !" Lệ Tước Phong đang ở bên cạnh cửa cô mới mở, nghe được giọng nói của cô lập tức rống lên.

Hắn kêu cô nhiều lần như vậy, cô cư nhiên một chút phản ứng đều không có? !

Nhìn Lệ Tước Phong hướng cô đi đến, vẻ mặt giống như ăn thuốc nổ.

Đây là hắn muốn đánh người sao.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn tránh, mắt chuyển động, che miệng ngáp một cái, "Buồn ngủ quá, vừa mới ở phòng kia mơ mơ màng màng muốn ngủ, nếu không người bảo ta, ta còn ngủ đâu."

. . . . .

Cô biểu hiện trên mặt tràn đầy buồn ngủ.

Cảm mạo phát sốt người tinh thần suy yếu, dễ dàng ngủ là hiện tượng bình thường.

Lệ Tước Phong giơ lên nắm tay lại hạ xuống, đi đến trước mặt cô nhìn từ trên xuống dưới trên người cô áo ngủ, "Cô không tắm rửa?"

Nữ nhân này đem lời của hắn vào tai này ra tai kia sao?

Nói buổi tối mang cô đi ra ngoài mua điện thoại di động, cô ngay cả tắm cũng chưa tắm, là muốn cho hắn ngồi chờ cô tắm rửa xong.

Cố Tiểu Ngải xoa mắt, "Vốn là muốn tắm, kết quả rất mệt nhọc, liền nằm ở trên giường ngủ một hồi. Tôi đây hiện tại đi tắm. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Thấy mắt cô muốn mở không lên, lời nói Lệ Tước Phong ác độc thể nhưng nói không nên lời, chỉ lạnh giọng nói, "Đừng tắm rửa nữa, một hồi lại ngủ ở phòng tắm rồi chết đuối, đi lên lầu ngủ đi."

Nói xong, Lệ Tước Phong liền lôi kéo cô đi.

Gi chứ? Ngủ? !

Cố Tiểu Ngải bị hắn kéo đi lên lầu, nghi hoặc nói, "Không phải đi mua điện thoại di động sao?"

"Không mua nữa!"

Lệ Tước Phong tức giận hừ lạnh một tiếng, cô sinh bệnh lại tổn hại đức hạnh này, buổi tối phải làm thế nào.

Bây giờ đi ngủ?

Hiện tại, ngủ đối với Cố Tiểu Ngải giống như là đại tra tấn, so với trước kia càng thay đổi, lúc trước Lệ Tước Phong phát tiết xong cô liền im lặng ngủ.

Hiện tại hẳn nghe lời bác sĩ chịu nhịn, nhưng mỗi đêm đều vừa ôm cô vừa kích thích.

Chỉ không có làm bước cuối cùng thôi, trên người cô mỗi một tác đều bị hắn vuốt ve qua, còn các loại hôn môi triền miên nữa, tra tấn đến nỗi nếu cô không cầu xin tha thứ thì hẳn căn bản không bỏ qua.

Hắn còn dám nói đây không phải là kịch liệt vận động. . . . . Không phải vận động trên giường.

Cố Tiểu Ngải cũng đều không hiểu, ở trong mắt Lệ Tước Phong, rốt cuộc cái gì mới được cho là vận động trên giường? Làm đến bước cuối cùng mới đúng sao?

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải rút tay lại, lui từng bước về sau.

Bọn họ hôm nay cơm chiều được ăn sớm, sớm như vậy liền ngủ, Lệ Tước Phong nhất định không ngủ ý. . . . .

Hắn không ngủ thì người chịu tội đúng là cô rồi.

Cô cũng không muốn nửa tỉnh nửa ngủ, còn chứng kiến hắn ở trên người cô hôn môi. . . . . cảnh tượng kia rất quỷ dị.

"Như thế nào?" Thấy cô lui về phía sau, Lệ Tước Phong quay đầu nhử mi hỏi.

"Ách. . . . ." Cố Tiểu Ngải chân chòe nghĩ lấy cớ, giả bộ một bộ sẵn sàng, "Tôi còn phải cùng anh đi mua điện thoại di động, anh ban ngày đi làm không có thời gian."

. . . . .

Những từ như thế này xem như không có lỗ hổng đi?

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, bỗng dưng đem cô kéo đến trước mặt mình, ở trên mặt hắn hung hăng hôn một cái, tà khí mị hoặc nói, "Cố Tiểu Ngải, tôi có thể cho thư ký đi mua, bất quá cô nghĩ như vậy giúp tôi. . . . . Tôi đây ủy khuất phục vụ cho cô."

. . . . .

Nam nhân này tư duy vẫn là trước sau như một.

Cố Tiểu Ngải ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn, "Là là là, Lệ tổng ủy khuất, Lệ tổng đặc biệt ủy. . . . . Uhm. . . . ."

Nói đến một nửa, người liền bị Lệ Tước Phong kéo vào trong lòng.

Mặt của hắn thẳng bức xuống dưới, triền miên hôn lên môi của cô, lưỡi ở trong miệng cô giáo hoạt, một tay để ở trên lưng của cô chống đỡ thân mình yếu ớt của cô.

"Uhm. . . . . A. . . . ."

Cố Tiểu Ngải muốn nói cuối cùng đều thành nhỏ vụn thân ngâm, nhóm người làm trong đại sảnh thấy thế, đều yên lặng đi làm chuyện của mình. . . . .

Nam nhân này luôn chẳng phân biệt được trường hợp, mặc kệ có người đang bên cạnh nhìn hay không. . . . .

Cố Tiểu Ngải mặt lập tức đỏ, tức giận tới mức đánh lên vai hắn.

Thật lâu, Lệ Tước Phong mới ý vẫn còn chưa hết buông cô ra, bên môi gọi lên tươi cười, "Cố Tiểu Ngải, tôi còn có thể lại ủy khuất giúp cô tắm rửa."

"A. . . . ." Cố Tiểu Ngải cười gượng nhìn hắn, "Vậy không nhọc phiền Lệ tổng, anh ngồi một chút, tôi lập tức đi tắm là được rồi."

Nói xong, không để ý tới tầm mắt Lệ Tước Phong tràn ngập chuyện tình dục, Cố Tiểu Ngải chạy nhanh lên lầu.

Phía sau lập tức truyền đến giọng Lệ Tước Phong cười đắc ý.

Chạy đến trong phòng, Cố Tiểu Ngải lấy quần áo đi tắm rửa, nhớ tới điện thoại vừa mới giấu đi, nhìn mọi nơi xung quanh tìm kiếm nơi giấu.

Suy tư một lát, Cố Tiểu Ngải nhìn tới góc một cái bình hoa.

Đó là một vị trí tuyệt hảo, bình hoa chỉ đặt trong đây làm cảnh, Lệ Tước Phong bình thường sẽ không chạm vào, người hầu quét dọn cũng chỉ lau bên ngoài cùng miệng bình, sẽ không có ý nhìn trong bình hoa có cái gì. . . . .

Trước khi đưa điện thoại di động bỏ vào bình hoa, Cố Tiểu Ngải gọi điện nói cho cậu, "Cậu, bản thảo thứ hai con đưa cho cậu dùng nặc danh gửi cho 《khởi đầu st》, nếu cậu ngại có thể cho Chi Nghi làm."

Chu Chi Nghi là bạn tốt nhất của cô, sẽ không để lộ ra IP nặc danh, cái đó Chu Chi Nghi đều biết.

"Tốt. Bản thảo thứ nhất đăng ở trên tạp chí 《ak》của chúng ta phải không?" Cậu rớt cục nghĩ thông suốt.

"Không, chờ 《 Khởi đầu st》 phát bản thảo thứ hai đã, để bọn họ đăng tin trước."

Theo một trình tự như vậy không thể sai, nếu 《 khởi đầu st》 không chấp nhận phát, cô chỉ phát ra chuyện xấu của Lương Noãn Noãn, đây chẳng qua là cho Sở Thế Tu họa vô đơn chí mà thôi.

"Được, cậu đã biết rồi."

Cúp điện thoại, giấu đi động xong, Cố Tiểu Ngải thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Di động này sẽ là phương tiện liên hệ bên ngoài duy nhất khi cô bị nhốt ở Lệ gia.

Sau khi vội vàng tắm rửa xong, Cố Tiểu Ngải đi vào phòng giữ quần áo tùy tiện chọn lựa quần áo.

Phòng giữ quần áo này tương đối lớn, bên trong chứa quần áo, quần, giày dép, túi xách, thậm chí trang sức, đều là hàng hiệu sang quý.

Được phân ra loại, phân biệt nhãn hiệu, nhìn qua tựa như đi vào một shop quần áo.

Theo như lời của bảo mẫu, mỗi một lần nhập vào đều là mới nhất quý nhất được chuyển vào phòng này.

Lúc trước, biệt thự Lê gia chỉ lấy đồ nam. Từ lúc cô ở đây, Lệ Tước Phong cũng chuẩn bị cho cô một phòng giữ quần áo.

Bình thường cô đều ở trong biệt thự nên có thói quen mặc đồ ngủ thoải mái, căn bản còn chưa đi vào phòng giữ quần áo này.

Tùy ý chọn một bộ váy màu tối, bên ngoài mặc một áo khoác màu đen dài chấm đất, phối hợp giày da cổ cao.

Cố Tiểu Ngải đứng ở gương to, một tay chống nạnh, nhìn mình trong kính có vài phần nữ tính.

Cũng không tệ lắm, cô luôn luôn mặc áo lông cùng váy giống như trắng trong thuần khiết.

Lệ Tước Phong đang ngồi ở đại sảnh dưới lầu gọi điện thoại.

Cố Tiểu Ngải im lặng đi qua, còn chưa có tới gần sofa hần ngồi chợt nghe đến giọng Lệ Tước Phong lạnh lùng vang lên.

"Ngày mai trước khi trời sáng, đem cổ phiếu Sở thị hạ xuống ba mươi một đồng."

Sở thị.

Cố Tiểu Ngải ngẩn ra, đứng nguyên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Cô không hiểu chuyện thương trường đấu đá nhau lắm, nhưng một câu đơn giản này cũng đủ làm cho cô hiểu được, Lệ Tước Phong không chỉ có tạo dư luận chen ép Sở thị, mà còn có ý định làm loạn giá cổ phiếu Sở thị.

"Không cần đề cập tổn thất với tôi, tổn bao nhiêu tiền ngày mai báo cáo lên." Giọng Lệ Tước Phong nói chuyện công việc vô cùng lạnh lùng, "Còn nữa, nếu ngày mai tôi xem không thấy cổ phiếu Sở thị ở mức ba mươi một đồng, tôi sẽ phê anh."

.....

Ảnh hưởng đến tiền của mình cũng muốn làm giá cổ phiếu của Sở thị hạ xuống?

Lệ Tước Phong nhắm vào Sở thị không để yên?

Hắn còn công kích như vậy nữa, chỉ dựa vào dư luận của cô xoay chuyển quần chúng đối với hình tượng Sở thị không thể dùng được.....

Cố Tiểu Ngải cau mày đứng ở đằng kia, trong lòng quần bách.

Lệ Tước Phong nhằm vào thập phần ác ý, cô không biết còn có biện pháp gì giúp được Sở Thế Tu, bảo vệ Sở thị.

Năng lực của cô thật sự quá nhỏ.

"Ba ——"

Lệ Tước Phong đem điện thoại kiểu dáng cung đình Tây Âu đặt xuống, giơ cổ tay lên nhìn thời gian, trên mặt lạnh lùng nhất thời có chút không kiên nhẫn, giọng kêu, "Bảo mẫu, đi phòng tắm. . . . . Quên đi!"

Chính hắn đi gọi nữ nhân kia, xem cô có phải ngủ gật chết trong phòng tắm rồi không!

Lệ Tước Phong vẻ mặt buồn bực từ trên sofa đứng lên, quay người lại, liền nhìn thấy Cố Tiểu Ngải đứng ở phía sau hắn cách đó không xa.

"Cố Tiểu Ngải! Cô xuống lầu sao không lên tiếng? !" "

Lệ Tước Phong nhíu mi gầm nhẹ một tiếng, một giây sau, mày nhanh chóng buông ra.

Cố Tiểu Ngải hôm nay tựa hồ. . . . . có chút không giống thường ngày.

Không giống phong cách sinh viên thanh thuần trong trắng như thường ngày, cũng không mặc trang phục thấp ngực thuần thực, hai người trong lúc này có một loại hương vị khác, tao nhã lại ẩn ẩn lộ ra thanh khiết. . . . .

Trang điểm vàng nhạt lại càng tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Áo khoác ngoài đen dài, hai vớ chân màu đen càng làm đôi chân nhỏ dài thẳng tắp.

Trước mắt hiện ra bộ dáng cô mặc áo somi của hắn, đã tràn ngập cố ý mê hoặc đắc ý.

Không thể không nói, nữ nhân này tự trang điểm so với các nhà tạo hình trước kia càng phù hợp hơn, giản lược mà không mất vẻ khí phách trong mắt người khác.

Quan trọng hơn là, vô cùng phù hợp với khẩu vị của hắn.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong từ sofa tiến đến gần cô, tầm mắt rõ ràng dừng ở trên cặp đùi xinh đẹp của cô, môi mím khe mở, "Phụ nữ mang vớ dài màu đen đối với đàn ông là một loại dẫn dụ."

Cố Tiểu Ngải cúi đầu liếc liếc mắt hai chân mình một cái, bình thường vô cùng.

"Chỉ có tư tưởng người tà ác mới có thể đem toàn bộ thế giới nghĩ thành tà ác." Cố Tiểu Ngải giọng điệu thản nhiên phản kích, tầm mắt nhìn về điện thoại bên cạnh sofa.

Cô làm như thế nào mới có thể giúp được Sở Thế Tu. . . . .

Nhờ vào ảnh chụp của Lương Noãn Noãn cùng người nước ngoài ôm nhau chỉ sợ không đủ. . . . .

Nghe vậy, Lệ Tước Phong không giận ngược lại cười, một tay nâng lên người của cô, khiến cho cô ngã ra sau.

"Cố Tiểu Ngải, tôi không chỉ là tư tưởng tà ác, cô đây so với ai khác đều rõ ràng." Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt của cô một chữ một chữ nói.

Cô đương nhiên rõ ràng.

Hắn không chỉ tư tưởng tà ác, hắn từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới không có một chút gì sạch sẽ .

Mặt người dạ thú, đây là mô tả đúng nhất con người hắn.

Lo lắng hắn vừa muốn ở trong này đối với cô thế nào, tay cô chia chia đồng hồ trên cổ tay hắn, thiện ý nhắc nhở, "Chúng ta nên xuất phát."

"Tôi đi thay quần áo." Lệ Tước Phong rút tay về, trên người hắn còn mặc áo tắm dài, tay vỗ vỗ mặt của cô sau đó xoay người rời đi.

Cố Tiểu Ngải lại nhìn về phía bộ điện thoại kia, nhớ tới Lệ Tước Phong ở trong điện thoại phản phó chèn ép Sở thị, nhin không được lên tiếng hỏi, "Hiện tại anh còn muốn đối phó với Sở thị sao?"

Lệ Tước Phong dừng bước, quay đầu nhìn cô, "Thì sao?"

"Vậy anh muốn đánh bại bên kia?" Cố Tiểu Ngải hỏi, cố gắng làm cho giọng của mình nghe qua bình thường, giống như chuyện này không quan hệ tới mình.

"Phải xem tâm tình của tôi thế nào đã."

Lệ Tước Phong đương nhiên nói, thấy đôi mắt cô như đang suy tư cái gì, nhũn mày hỏi, "Như thế nào, cô có hứng thú sao?"

"Không có gì."

Cố Tiểu Ngải bình thản nói.

Cô không có hứng thú với chuyện hấn đánh bại cộng ty khác, cô chỉ muốn biết phải làm như thế nào, Sở Thế Tu mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Mỗi ngày cô ở bên cạnh Lệ Tước Phong thật cẩn thận sinh hoạt, Lệ Tước Phong hi vọng vô thường, cô không biết cô mở miệng yêu cầu hấn bỏ qua cho Sở Thị, Lệ Tước Phong sẽ hành hạ cô thay vì đồng ý. . . . .

"Nếu cô có hứng thú, tôi có thể dạy cô như thế nào để đem một công ty tầm quốc tế chơi đùa trong lòng bàn tay."

Lệ Tước Phong nói với khẩu khí không ai bì nổi, xoay người rời đi.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hấn, nói không nên lời chán nản.

Có lẽ, Lệ Tước Phong còn muốn cô chán ghét Sở thị, thống hận Sở thị. . . . .

Nếu biết đêm đó sau khi gọi điện thoại cầu cứu Lệ Tước Phong sẽ phát sinh nhiều chuyện liên tiếp như vậy, cô tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại như vậy.

Cô tình nguyện mình bị giam ở ngục thất, giam cả đời cũng được. Chỉ cần đừng liên lụy đến Sở Thế Tu, đừng liên lụy đến người đàn ông. . . . . cô yêu.

*****

Xe Ferrari màu đen chậm rãi chạy ra khỏi biệt thự Lê gia, Cố Tiểu Ngải ngồi ở phía sau, nhìn về phía người đàn ông đang ôm mình. . . . .

Lệ Tước Phong thay quần nam dài cùng áo gió, hai cái cúc áo màu vàng nhạt nho nhả.

Vàng nhạt là loại màu sắc ấm áp, làm cả người hấn toát lên không ít vẻ ngang ngược.

Hiển nhiên, cùng màu với áo khoác trên người cô, đồ tình nhân sao?

Nam nhân này cố ý sao?

Cô như thế nào không biết hấn còn có hứng thú cùng mình mặc trang phục tình nhân?

Tay hấn ôm hông của cô, Cố Tiểu Ngải không nói gì quay đầu nhìn cảnh đêm thành thị bên ngoài, phồn hoa mà náo nhiệt, các đôi tình nhân tay trong tay bên đường dựa sát vào nhau, thỉnh thoảng cúi đầu thì thầm, thỉnh thoảng cùng nhau cười ra tiếng. . . . .

Như vậy mới là tình nhân chân chính.

Mà không phải giống như bọn họ thể bày, hai người tuy ở gần nhưng tâm tư khác nhau.

Bọn họ tuyệt đối không tính là tình nhân, bởi vì này trong lúc đó đại biểu cho tiền tài khước mắc, không có tâm, không có cảm tình, chỉ có mối quan hệ giao dịch lạnh như băng.

Không có một đôi tình nhân nào quan hệ vụn vẹo như vậy.

"Tại sao lại không mang vòng cổ?" Lê Tước Phong ôm cô ngồi ở chỗ ngồi phía sau, đưa tay sờ sờ cổ cô, có chút không hồn giận hỏi.

Hắn cố ý mua cho cô vòng cổ, cô một lần cũng không mang trước mặt hắn.

"Tôi đeo nhẫn." Cố Tiểu Ngải nâng lên tay của mình, làm cho nhẫn hình giọt lệ trên ngón áp út tiến vào tầm mắt Lê Tước Phong.

"Yêu em lợi chi lệ" là vòng cổ Sở Thế Tu đưa cho Lương Noãn Noãn.

Cô mang vòng cổ của Sở Thế Tu trao cho một nữ nhân khác, đối với một nữ nhân khác hứa hẹn.

Như vậy quá nặng . . . . .

Nặng đến cô. . . . . mang không nổi.

Ferrari dừng lại ở ngã tư phồn hoa nhất, tài xế xuống mở cửa xe, cung kính xoay người cúi đầu, "Lệ tiên sinh, đã đến rồi."

Ban đêm ở C thị náo nhiệt hơn so với ban ngày, đám đông chen lấn ở trước cửa khu mua sắm, tiếng vang tương đối ồn ào.

Cố Tiểu Ngải vừa bước xuống xe đã bị Lê Tước Phong nắm tay kéo thẳng đến một cửa hàng bán di động.

Dung mạo Lê Tước Phong vừa xuất hiện đã nổi tiếng ở đầu đường, lập tức lại khiến cho một trận sôi động.

Tình huống như vậy không phải là lần đầu tiên.

Còn chưa tiến vào cửa hàng bán di động, Cố Tiểu Ngải cũng đã cảm giác được từng đợt ánh mắt khác nhìn mình.

"Wow, thấy không thấy không, thanh niên kia rất đẹp trai a. . . . ."

"Không phải rất đẹp trai, mà còn giàu có nữa! Cô xem quần áo bọn họ mặc trên người kìa, tất cả đều là hàng hiệu ở e. s, tôi bán cả nhà cũng không mang nổi một chiếc vớ a!"

"Hàng hiệu của e. s sao? ! Thật đáng ghét, ghét nhất là loại khoe khoang."

"Ít nhất người ta xinh đẹp hơn so với cô. . . . . Nhìn xem khí chất người ta đi, cô làm sao so bì được?"

"Giữ chứ, cho tôi mặc đồ hàng hiệu thử xem, tôi cũng xinh đẹp hơn rồi!"

. . . . .

Âm thanh hỗn độn không ngừng truyền tới, Cố Tiểu Ngải không khỏi cười khổ, hóa ra trên người cô còn có khí chất sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Cô cho rằng khí chất kia trên người cô đã mất từ tám kiếp rồi.....

Đi vào một cửa hiệu di động trang hoàng xanh vàng rực rỡ, một phụ nữ trung niên trước ngực lộ băng quản lí lập tức tươi cười chào đón, "Xin chào, Lệ tổng, phòng Vip đã chuẩn bị xong rồi. Tôi họ Bạch, hôm nay tôi sẽ phục vụ ngài."

Thái độ nịnh nọt thật chuyên nghiệp.....

Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa cho là mình không phải đến cửa hiệu di động, mà là đến phòng Tổng Thống.

"Ừ." Lê Tước Phong lạnh lùng lên tiếng.

"Thang máy ở bên cạnh, mời." Nữ quản lý họ Bạch hướng dẫn bọn họ trong toàn bộ thời gian đi thang máy.

Thang máy chậm rãi đi lên, cảnh đêm dưới thành thị càng ngày càng xa, càng ngày càng mờ lung một mảnh, như đầy sao.

Đối diện thang máy trong suốt đã từ trên xuống dưới, hai hàng thang máy khoảng cách không xa.

“Tầng chót này là quán rượu Aer, đứng ở tầng thượng có thể xem toàn bộ cảnh trí của C thị.” Nữ quản lí lại thân thiện giới thiệu, “Nếu Lệ tiên sinh có hứng thú, có thể dẫn bạn gái lên tầng thượng xem.”

Lệ Tước Phong đứng thẳng, một tay ôm ngang thắt lưng Cố Tiểu Ngải, nghe vậy cúi đầu xuống cô, mang theo ý hỏi.

“Mua xong nói sau.”

Cố Tiểu Ngải thản nhiên mỉm cười.

Mua đi động xong nếu còn sớm cô nhất định đi lên tầng thượng nhìn xem, dù sao cũng dễ chịu hơn ở Biệt thự Lê gia.

Nữ quản lí họ Bạch là một người rất có ánh mắt, thấy đôi mắt Lệ Tước Phong toàn bộ cố định ở trên người Cố Tiểu Ngải, lập tức bắt đầu đối với Cố Tiểu Ngải xu nịnh, “Tiểu thư thật xinh đẹp, hiện tại tất cả phụ nữ đều đánh một lớp son phấn dày, nhan sắc giống tiểu thư như vậy thật sự rất ít.”

.....

Lời tán dương này cũng thật vang dội.

Đưa cô lên tới tận trời xanh.

Cố Tiểu Ngải đứng im lặng không có nói tiếp.

Lệ Tước Phong thường không quan tâm những người này, nghe nói như thế lại làm dấy lên mối, một tay đem cô ôm càng chắc hơn, thấp phần tự đắc nói, “Đương nhiên, tôi chọn phụ nữ so với loại bình thường kia tốt hơn nhiều.”

Không hiểu vì sao, nghe được người khác tán bốc cô, so với xu nịnh hắn còn làm hắn thoải mái hơn.

“Đứng đứng, ánh mắt Lệ tổng thật tốt mới có thể tìm được tiểu thư xinh đẹp như vậy làm bạn gái.” Nữ quản lí liên thanh đáp, ngay sau đó lại bắt đầu không ngừng thổi phồng Cố Tiểu Ngải.

Thấy vuốt mông ngựa hữu hiệu, nữ quản lí kể ra một hồi, hận không thể đem Cố Tiểu Ngải từ đầu sợi tóc đến móng tay đều lấy ra để ca ngợi một phen.

.....

Nhìn bọn họ kẻ xướng người họa, Cố Tiểu Ngải trừ bỏ duy trì trên mặt xã giao giả cười, không biết còn có thể làm cái gì.

Quay đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài thang máy trong suốt, đèn đuốc giống như vì sao trong đêm tối, im lặng như thường.

Vừa chuyển mắt, hai người trong thang máy đối diện làm cho Cố Tiểu Ngải cả người hoàn toàn ngây người.

Thang máy của cô chậm rãi đi lên, thang máy đối diện chậm rãi đi xuống.....

Tốc độ chậm ở trong nháy mắt đang lúc yên lặng bình thường.

Yên tĩnh không tiếng động.....

Lương Noãn Noãn mặc trang phục xê ngực gợi cảm cùng Sở Thế Tu một thân Tây phục màu trắng đứng ở thang máy trong suốt đối diện, hình ảnh thật đẹp.....

Cố Tiểu Ngải rất muốn xoay người sang chỗ khác, nhưng lại cứng ngắc vẫn không nhúc nhích.

Ngay cả tầm mắt đều ngưng kết trên hai người bọn họ ở trong thang máy đối diện, cô giống bị ma ám không thể dời đi tầm mắt.

Sở Thế Tu đứng dựa vào một mặt thang máy, tư thái thoải mái tùy ý.

Lương Noãn Noãn cả người tựa vào trên lồng ngực của anh, hai cánh tay trắng như ngọc để trên cổ anh.

Cố Tiểu Ngải thị lực tốt lắm, khoảng cách như vậy, cô nhìn thấy được Lương Noãn Noãn tựa vào trên lồng ngực Sở Thế Tu thỉnh thoảng nói gì đó, Sở Thế Tu im lặng lắng nghe.

Ngay sau đó Sở Thế Tu liền mỉm cười đứng lên.

Lương Noãn Noãn cũng cười thật sự vui vẻ rất mỹ lệ, bỗng dưng kiễng chân, ngẩng đầu lên hôn lên môi Sở Thế Tu.

Hình ảnh dừng lại.

Trong nháy mắt đầu trống rỗng.

Cố Tiểu Ngải nhìn thang máy đối diện dần dần đi xuống, khuôn mặt chợt tái nhợt.

Tay Sở Thế Tu vốn cầm ở trong túi lại lấy ra, dịu dàng ôm lấy Lương Noãn Noãn, đáp lại nụ hôn của.

Thang máy trong suốt.

Hai người hôn nhau.

Ông trời tác hợp cho trai tài gái sắc.

Trái tim giống bị cắt vỡ, đau đến cô muốn lấy cái gì may vá một chút.

Nước mắt không có dự đoán từ trong hốc mắt rơi xuống, rơi trên mặt tái nhợt.

"Tiểu thư, làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Nữ quản lý đứng ở đối diện thấy Cố Tiểu Ngải khóc nước mắt đầy mặt nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Lệ Tước Phong đứng ở một bên nghe vậy lập tức cúi đầu, mày gắt gao nhăn mặt, giọng trầm thấp, "Làm sao vậy? Cố Tiểu Ngải!?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào lắc đầu, tay lung tung lau nước mắt.

Cô khóc cái gì?

Cô rõ ràng ngay cả tư cách đau lòng đều không có.....

Tay Lệ Tước Phong ấm áp xoa cái trán của cô thử độ ẩm, không có nóng nhiều, Lệ Tước Phong giọng điệu có chút cấp bách, "Cố Tiểu Ngải! Rốt cuộc không thoải mái thế nào?!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

"Không có, thật sự không có việc gì." Cố Tiểu Ngải cúi đầu liu lạt lau nước mắt, không hiểu tại sao nước mắt càng lau càng rơi nhiều.

"Đưa thang máy đi xuống đi." Lệ Tước Phong lạnh giọng phân phó.

"Đứng đứng, Lệ tổng." Nữ quản lý ấn xuống tầng trệt.

"Không cần không cần." Cố Tiểu Ngải sốt ruột tiến về phía trước giữ chặt nữ quản lý, chẳng quan tâm mình rơi lệ đầy mặt có bao nhiêu khó coi, "Tôi thực không có việc gì, tôi chỉ là vừa vừa. . . . ."

"Vừa mới cái gì?" Lệ Tước Phong hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm cô, giống như cô không nói lý do sẽ không buông tha cô.

Cố Tiểu Ngải bị hấn nhìn có loại cảm giác nói không nên lời, suy nghĩ cứng ngắc chuyển động, xoa xoa nước mắt mới viện ra lý do, "Tôi vừa mới đột nhiên nghĩ đến ba tôi."

Lệ Tước Phong biểu tình có một nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp.

"Ba cô. . . . ." Nữ quản lý đứng ở đối diện thử muốn hỏi, đưa cho cô khăn tay.

Cố Tiểu Ngải tiếp nhận khăn tay cảm kích hướng cô cười cười, giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào, "Ba tôi ngồi tù chín năm rồi, bên ngoài thế giới phát triển biến chuyển từng ngày, ông ấy ở bên trong lại càng ngày càng tiêu tụy. . . . . Vừa mới nghĩ đến ông ấy mới không khống chế được."

Cô hiện tại lời nói dối càng ngày càng nhiều.

Lý do như vậy, chính cô đều bị thuyết phục.

Cô có phải hay không. . . . . càng ngày càng tệ.

"Thực xin lỗi." Nghe được cô nói như vậy, nữ quản lý lập tức áy náy nói, "Nhắc tới chuyện thương tâm của cô."

"Không có gì."

Cố Tiểu Ngải vẫn duy trì mỉm cười hoàn mỹ, không ngại lắc đầu.

Vốn cũng không sao.

Cửa nát nhà tan, cô đều đã trải qua rồi.

Ăn nhờ ở đậu, cô cũng qua chín năm.

Làm ma quỷ tình phụ, cô giống như bị dày vò.

Bất quá là nhìn thấy Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn hôn môi mà thôi, kia lại có cái gì đâu? Bọn họ là vị hôn thê, hôn môi là chuyện quá bình thường.
.....

Cô roi nước mắt cái gì? Có cái gì phải roi lệ.....

"Lại đây."

Hai tay Lê Tước Phong bỗng nhiên đem cô xoay mặt hướng chính mình, sắc mặt vẻ lo lắng, cầm lấy khăn tay lau mặt cho cô, đầu ngón tay mềm nhẹ đến độ không giống hần.

"Tôi không sao." Nói xong, Cố Tiểu Ngải không nhận được nước nở một tiếng.

Nước mắt trên mặt được lau sạch sẽ toàn bộ, Lê Tước Phong có chút thô lỗ đem cô kéo vào trong lòng ôm lấy, một tay giữ cái gáy của cô, làm cho cô tựa vào trên lồng ngực hần.

Giống như thời điểm tuyệt vọng bất lực lần trước ở nhà trẻ.

Lê Tước Phong ôm..... lại cho cô ấm áp đến kỳ lạ.

Rõ ràng là một người đàn ông ác liệt đến mức tận cùng, lại làm cho cô lúc này có chút ham mê độ ấm trên người hần.

Đó là một loại độ ấm có thể cho cô quên hết thảy vào giờ khắc này.

"Hoan nghênh quý khách——" trong phòng Vip rất cao so với tầng trệt, trang hoàng cùng loại ghế lô, bốn mỹ nữ cao mặc đồng phục đứng ở ghế lô cạnh cửa lộ ra tươi cười, dẫn lối bọn họ nghênh đón đi vào.

Trong tủ thủy tinh dài, một nhóm hơn mười người nam nữ cầm điện thoại di động, toàn hàng hiệu cao cấp.

Chỉ riêng về ngoài, mặc kệ là từ chất liệu gì, vẫn là tạo hình tinh xảo mấy chục lần so với di động bán ở chợ.

Nữ quản lý họ Bạch ở trong khoảng thời gian ngắn đã muốn sờ thấu Lê Tước Phong thưởng thức, nhanh chóng đẩy ra hai điện thoại di động tình nhân giống như nhau.

"Đây là shine di động tình nhân mới nhất, số lượng có hạn, toàn cầu không vượt qua hai mươi bộ, chúng tôi nơi này cũng chỉ có một đôi này."

"Cố Tiểu Ngải!" Lê Tước Phong quay đầu triệu hồi cô.

Cố Tiểu Ngải còn suy nghĩ đứng đó, ngăn người đứng ở bên cạnh Lê Tước Phong, nghe được hần kêu cô chột thức tỉnh.

Tầm mắt dừng ở vẻ ngoài di động trắng khéo léo tinh xảo, Cố Tiểu Ngải rất ít nhìn thấy di động nào xinh đẹp như vậy, đang muốn cầm lấy nhìn xem, giá niêm yết một bên khiến cô hoảng hồn.

Kia là số 0 liên tiếp nhau? Còn không có số lẻ.....

Đừng nói với cô là một cái điện thoại di động này còn đắt hơn so với mua một tiểu khu chứ.....

Thấy tầm mắt cô vẫn dừng ở trên điện thoại di động, Lê Tước Phong nghĩ đến cô xem xong rồi, nâng mắt nhân tiện nói, "Lập tức lấy hai cái di động này."

Cố Tiểu Ngải hít một hơi.

Nói mua liền mua?!

Quả nhiên, kẻ có tiền chẳng quan tâm đến giá trị. Dù sao cũng là tiền của hần, cô cũng không cần phải đau lòng thay.

"shine di động mới nhất đều có công năng mới khác nhau, ngài có cần tôi giới thiệu sơ qua không?" Nữ quản lý cười đến vui vẻ.

"Không cần." Lê Tước Phong lạnh lùng từ chối, cầm lấy di động nữ màu trắng đưa ra trước mặt quản lý, "Tôi cần cài đặt di động nữ chỉ liên lạc được với số của tôi."

"Chỉ liên lạc được với số điện thoại của ngài thôi sao?" Nữ quản lý sùng sốt hạ, ánh mắt quý dị liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái.

"Phải" Lệ Tước Phong đúng lý hợp tình, "Có vấn đề sao?"

Cô là sủng vật bị nhốt, chỉ có thể liên hệ cùng chủ nhân, đối với người khác, ngay cả lay động cái cái đuôi đều không được.

"Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề." Nữ quản lý cười đến vui vẻ, "Chúng tôi phục vụ là tốt nhất, tôi cho kỹ thuật viên cài đặt xong sẽ giao đến cho ngài, mời ngài lưu lại địa chỉ."

Lệ Tước Phong thuận miệng báo một chuỗi địa chỉ, liền ôm Cố Tiểu Ngải rời đi.

"Về nhà sao?" Vừa ra khỏi phòng vip, Lệ Tước Phong liền hỏi.

"A? Hỏi tôi sao?" Cố Tiểu Ngải sùng sốt, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng.

Hắn là đang hỏi cô muốn về nhà hay không sao? Nam nhân này khi nào thì học được hỏi ý kiến của người khác?

Hay là thấy cô vừa mới khóc xong nên đặc biệt bố thí?

Trên đầu lập tức bị vỗ một cái, Lệ Tước Phong sắc mặt âm trầm không có tức giận, "Bằng không thì sao?"

"Oh." Cố Tiểu Ngải rầu rĩ lên tiếng, sửa lại một chút tóc dài bị rơi rớt.

Bọn họ mua điện thoại di động xong mới chỉ mất có vài phút mà thôi, chắc chắn Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn còn dưới lầu vẫn chưa đi, cô không muốn có tình huống gặp như thế.

Vậy nhất định sẽ là thời khắc khó khăn nhất của cô.

"Đi tầng thượng đi." Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải mỉm cười ngón tay chỉ phía trên, "Không phải nói ở tầng thượng có thể nhìn đến toàn bộ cảnh đêm C thị sao? Tôi muốn đi xem."

"Được."

Lệ Tước Phong không có dị nghị, ôm cô đi đến trước thang máy, một tay lại phủ lên cái trán của cô, dò xét độ nóng lại buông ra.

Cố Tiểu Ngải không khỏi nâng mắt nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của hắn, một loại tình huống thân thiết phức tạp khiến cô đa nghi.

Nam nhân này luôn cho cô một cái ôm lúc cô yếu ớt. . . . .

Nhưng cuối cùng, lúc cô yên thân nhất lại phục thù ác liệt. . . . .

Cô càng không biết đối với Lệ Tước Phong là thứ tình cảm gì? Là chán ghét? Hay là hận?

Hoặc là. . . . . Cảm kích?

Quán rượu Aer ở tầng thượng là một nơi dùng cơm cực kỳ đẹp, có cả nhân viên kéo đàn Violon, tiếng đàn làm cho không khí dùng bữa trở nên thư thái hơn.

Cố Tiểu Ngải chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, theo lời của nữ quản lý nói, toàn bộ cảnh C thị đều trong tầm mắt làm người ta phải thán phục.

Không biết quê hương của cô cùng Sở Thế Tu có phải cũng đẹp như vậy.

"Tiên sinh, tiểu thư." Nhân viên phục vụ đem nước cùng thực đơn đến, một tay chỉ khu kính viễn vọng một bên, "Nếu thích xem cảnh đêm, bên kia có thể thưởng thức rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Cố Tiểu Ngải theo hướng anh ta chỉ đi qua, bên kia có để mấy cái kính thiên văn.

Có một đôi tình nhân trẻ tuổi đang xem ở kia, không hiểu nam sinh nói gì đó bên tai nữ sinh, nữ sinh đỏ bừng mặt, tay chùi bạn trai. . . . .

Cảnh tượng Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn ôm hôn ở trong thang máy lại hiện lên ở trước mắt.

Đó là thuộc loại tình nhân chân chính ăn ý cùng thân mật, người khác đều phải hâm mộ.

Lệ Tước Phong ngồi ở đối diện cô, chọn món xong nâng mắt nhìn về phía cô, theo tầm mắt của cô nhìn về phía đôi tình nhân bên kia, "Như thế nào, muốn xem sao?"

"Không có." Cố Tiểu Ngải về mặt thần nhiên lắc lắc đầu, xoay đầu lại đùa nghịch ly nước trước mặt.

Tay Lệ Tước Phong cách cái bàn lại vuốt ve mặt cô, bởi vì vừa rồi cô mới khóc nên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này rất khô.

"Đi rửa mặt đi." Lệ Tước Phong nói, đầu ngón tay ở trên mặt búng một cái.

"A."

Cố Tiểu Ngải sờ sờ mặt, làn da xác thực rất mỏng manh.

Cố Tiểu Ngải đứng lên hướng toilet đi vào, đi ngang qua thang máy trong suốt thì thang máy chậm rãi đi lên, hình ảnh Sở Thế Tu cũng chậm rãi mà lên.

Hai người chỉ cách thang máy bất quá một thước. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngậy người mở to mắt, theo bản năng muốn tìm nơi trốn, trong thang máy Sở Thế Tu đã nâng mắt lên, liếc mắt một cái đã thấy cô.

Mặt tao nhả trong nháy mắt tràn ngập khó có thể tin.

"Ngải Ngải. . . . ."

Cách thang máy, Sở Thế Tu kêu tên của cô.

Cố Tiểu Ngải cả kinh không biết làm sao.

Sở Thế Tu có chút kích động đập đánh ở cửa thang máy, miệng không ngừng kêu tên của cô.

Cửa thang máy thông thả mở ra, Cố Tiểu Ngải chạy trốn chết.

"Ngải Ngải ——"

Lúc này đây, tiếng Sở Thế Tu trong suốt vang lên.

Ngực Cố Tiểu Ngải chưa bao giờ đập bồi rồi như thế, giống như chạy nạn tiến vào toilet nữ, nặng nề mà đóng cửa khóa lại. . . . .

"Bang bang ——"

Cửa bị đập vang, giọng Sở Thế Tu lo lắng cách cửa phòng vang lên, "Ngải Ngải, em tránh né anh làm cái gì?"

Mọi người trong Toilet không hiểu nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải đành phải áy náy hướng các cô cười cười, cô nhất thời hoảng hốt trốn vào toilet, nhưng cô lại không thể ở trong này trốn cả đời.

Gây ra động tĩnh lớn, bị Lệ Tước Phong phát hiện càng không xong.

Cục diện khó khăn càng không thể văn hồi.

Sau khi hít sâu, Cố Tiểu Ngải mở cửa ra, Sở Thế Tu cũng đã không ở ngoài cửa. . . . .

Đi rồi sao?

Nhìn người trong hành lang rất thưa thớt, không có bóng dáng tao nhả của Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải không thể nói rõ mắt mắt vẫn là nhẹ nhàng thở ra, xoay người muốn đi rửa cái mặt, giọng Sở Thế Tu vui mừng vang lên ở sau người cô, "Ngải Ngải."

Bước chân Cố Tiểu Ngải cứng đờ, biểu tình có chút cứng ngắc quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Sở Thế Tu cùng một nhân viên đi tới, sau khi thấy cô đi ra, Sở Thế Tu hướng nhân viên ấy náy cười cười, "Thật ngại, bạn của tôi đã đi ra được rồi."

"Không có việc gì không có việc gì, Sở công tử có việc xin cứ việc phân phó, tôi đây không quấy rầy hai vị." Nhân viên cúi đầu rời đi.

Cố Tiểu Ngải đứng ở bên tường hành lang, Sở Thế Tu hướng cô đi tới, đứng ở trước mặt cô, ngọn đèn chiếu lên khuôn mặt dịu dàng như ngọc của anh.

Tầm mắt Sở Thế Tu nhìn lên mặt cô, thu lại khóe môi ý cười, giọng của anh có chút cứng cỏi, "Vì sao vừa thấy anh lại bỏ chạy?"

Anh hiểu được, thời gian chín năm cũng đủ làm cho hai người trở nên xa lạ, lại không nghĩ rằng cô lại trốn anh.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, hơi hơi cúi đầu, ngẩng đầu khi về mặt không thêm để ý mỉm cười, "Người có chút cấp bách thôi. Không có nói chuyện cùng anh được."

Sở Thế Tu lặng lặng nhìn cô, không nói gì, không biết là tin vẫn là không tin.

Cố Tiểu Ngải bị hấn nhìn xem có chút không được tự nhiên, không khỏi nói, "Em cũng tới nơi này ăn cơm sao?"

Cô rõ ràng nhìn thấy anh cùng Lương Noãn Noãn đi xuống, như thế nào còn có thể đến tầng thượng chứ?

"Ăn cơm xong. . . . . Vị hôn thê để quên túi, anh đi lên lấy thay cô ấy." Sở Thế Tu không có gì giấu diếm, hướng tường bên cạnh cô tùy ý dựa vào, cùng cô đứng tựa vào.

"Phải không?" Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng dặt khóe miệng cười cười.

"Em thì sao, cùng bạn trai đến đây ăn cơm?" Sở Thế Tu kẻ sát bên cạnh người cô mà đứng, tiếng nói thấp mà nhu hòa, "Lúc trước em gọi điện nói không ở C thị, em sinh bệnh còn tới chỗ này chạy tới chạy lui?"

Không có một chút gì chất vấn.

Khi trò chuyện cô nói mình không ở C thị, lúc này lại xuất hiện ở khách sạn Aer, anh một chút hoài nghi đều không có.

"Thân thể em đã tốt hơn nhiều." Cố Tiểu Ngải nói xong đứng thẳng thân thể, bên môi phỉm cười yếu ớt, một đôi mắt sáng nhìn về phía Sở Thế Tu, "Vị hôn thê của anh còn chờ anh, anh đi trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 105

Nghe vậy, Sở Thế Tu trong mắt chột lóe rồi biến mất.

“Ngải Ngải.”

“Dạ?”

“Em vội vã đuổi anh đi như vậy sao?” Sở Thế Tu thấp giọng hỏi, tiếng nói thấp đủ nghe.

Tìm đập vụn vỡ.

Cô không phải vội vã đuổi anh đi.

Cô là vội vã đem mình đuổi ra xa, không muốn cho anh hiểu biết rõ ràng về cô.

Đứng ở trước mặt anh, cô có nhiều tự ti lắm.

Không biết nên nói cái gì, Cố Tiểu Ngải lấy Lệ Tước Phong làm cái cớ, “Thực xin lỗi, anh ấy..... còn đang chờ em.”

Nói xong, Cố Tiểu Ngải xoay người rời đi, hốc mắt lại bắt đầu chua xót.

“Ngải Ngải.....”

Sở Thế Tu có chút vội vàng từ sau nắm lấy tay cô, không cho cô rời đi.

Chỉ phúc bị này nọ cánh tay.

Trên ngón áp út của cô có một chiếc nhẫn bảo thạch hình giọt lệ lỏng lánh sáng rọi loá mắt, khéo léo tinh xảo, làm nổi bật tay trắng nõn của cô.....

Tầm mắt Sở Thế Tu trong nháy mắt ngưng trệ, kinh ngạc nhìn cô.

Có Tiểu Ngải có chút bối rối đưa tay rút trở về, cắn môi tâm không hiểu hoảng loạn.

Chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi.

Cô cần gì phải khăn trương.....

“Yêu em lợi chi lệ?” Sở Thế Tu không thể tin nhìn cô, lại có chút cố chấp nắm lên tay cô, nhẫn bảo thạch mang trên ngón áp út của cô, thể hiện ý từ gì đó không bình thường.

Giống như không thể khống chế, Sở Thế Tu rất nhanh xiết chặt lấy tay cô, nắm chặt tay làm cô đau nhừ mày.

“Sở Thế Tu, đừng như vậy.” Có Tiểu Ngải bị đau muốn rút tay của mình về.

Sở Thế Tu cũng không buông tha bắt lấy tay cô, nâng mắt yên lặng xem diễn tiến trong mắt của cô, giọng điệu gần như cố chấp, “Em không phải nói nhẫn chỉ có khi kết hôn mới có thể mang sao? Em muốn kết hôn sao?”

.....

Có Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn về phía anh, tay bị đau cũng mất cảm giác.

Anh còn nhớ rõ lời cô nói trước đây sao?

Trí nhớ của anh làm sao có thể tốt như vậy..... Đến bây giờ cũng còn nhớ rõ..... Chính cô đều nhanh đã quên rồi.

Không phải, cô đã muốn quên, ngay cả một thứ gì đó liên quan đến mình đều quên đi triệt để.

Cho nên cô mới có thể mang nhẫn của nhân tình đưa, không có ý nghĩa tình cảm tồn tại.

Trên giới chỉ có một viên bảo thạch hình giọt lệ, càng giống như là tồn tại một việc châm chọc chê cười.

Thấy Có Tiểu Ngải không nói lời nào, Sở Thế Tu nắm lấy tay cô càng thêm vội vàng nói, “Ngải Ngải, em đã có bạn trai rồi sao? Em năm nay mới chỉ hai mươi hai tuổi, không nên vội vàng kết hôn. Em xem rõ ràng người nọ phẩm tính ra sao? Hắn đối với em có tốt không? Em có thể đem cả đời giao cho hắn không?”

Hắn ở trong điện thoại nghe được giọng nam kia, dùng cái loại khẩu khí tuyệt đối không tốt kêu cô, cô phải gả cho một người đàn ông như vậy sao?

.....

Hắn đối với em có tốt không? Em có thể đem cả đời giao cho hắn không?

Sở Thế Tu liên tiếp cấp bách dồn dập trong lời nói làm cho Có Tiểu Ngải đỏ hốc mắt.

Tay cô còn bị anh nắm chặt vào trong tay.

Lòng bàn tay của anh có loại ấm áp, mùi hương bạc hà nhẹ trên người.

Giao cho hắn cả đời?

Giao cho ai cả đời? Lệ Tước Phong hay là Sở Thế Tu?

Hôn nhân cả đời.

Cô đời này đều khó có khả năng có một hôn nhân tốt đẹp, bởi vì vị hôn thê của Sở Thế Tu..... không phải cô.

Sau một lúc lâu suy nghĩ, vành mắt hồng hồng cố nén ghen ngào nhìn về phía anh, mặt không chút thay đổi hỏi, “Sở Thế Tu, anh cũng chỉ hai mươi hai tuổi, anh đã muốn đính hôn, vậy anh xác định sao?”

Xác định Lương Noãn Noãn là người anh muốn kết hôn sao?

Nghe vậy, Sở Thế Tu ngẩn ra, buông lỏng tay cô ra.

Nhìn tay mình rũ xuồng, Cố Tiểu Ngải tâm lần đầu tiên trống rỗng.

Sở Thế Tu mặt cũng thâm đậm tái nhợt, giọng điệu có chút nan kham, “Anh muốn chờ em trở về, nếu biết năm nay anh có thể tìm được em, anh sẽ không đính hôn.”

Tìm được cô thì sao chứ?

Cho cô một cái giao ước sao? Nói cho cô, anh muốn đính hôn.

Giống như trên bảng đen trong phòng học nhà trẻ viết như vậy, hỏi cô có thể chúc phúc cho anh hay không, chúc phúc cho anh kết hôn vui vẻ.....

Nhìn Sở Thế Tu như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy thật không dễ chịu.

Anh nghĩ đến cô trốn tránh, nguyên nhân trốn tránh đều là do anh không sớm một chút tìm được cô, cho nên anh áy náy, cho nên anh đau khổ.....

Nhưng anh không rõ, từ nhỏ đến lớn, cô cho tới bây giờ đều không có tìm anh, mặc kệ anh làm cái gì.

“Kỳ thật, nhiều năm như vậy trôi qua, chuyện gì cũng đều thay đổi.”

Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu trên mặt tự trách cùng trắng bệch, chậm rãi nâng nhẫn trên ngón tay mình lên, ngữ điệu có chút lạnh lùng, vẻ mặt chẳng hề để ý, “Em không có muốn kết hôn, nhẫn nhìn xinh đẹp liền đeo thôi, làm gì có ý nghĩa kết hôn chứ?”

“.....” Sở Thế Tu lặng im nhìn cô, sắc mặt vẫn như cũ tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 106

Lo lắng Lệ Tước Phong sốt ruột chờ sẽ xảy ra chuyện, Cố Tiểu Ngải lau nước mắt chạy nhanh đến khu dùng cơm, nhưng trên bàn lại không thấy Lệ Tước Phong.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy cả kinh, chẳng lẽ cô cùng Sở Thế Tu ở trong hành lang lâu lắm sao, Lệ Tước Phong đã phát hiện?!

Cố Tiểu Ngải có chút kinh hoảng nhìn mọi nơi xung quanh, bỗng nhiên một bóng dáng quen thuộc tiến vào tầm mắt của cô.

Chỉ thấy bóng lưng Lệ Tước Phong đứng ở trước kính thiên văn, mặt nghiêng đường cong hoàn mỹ, chuyên chú điều chỉnh thử kính viễn vọng.....

Cố Tiểu Ngải vỗ vỗ gương mặt của mình, mới đi qua, khó hiểu hỏi, “Anh đang nhìn cái gì?”

Sao? Mặt trắng? Hệ ngân hà?!

Nghe được giọng nói của cô, Lệ Tước Phong đầu cũng không nâng một chút, tiếp tục điều chỉnh kính, giọng nói lại lạnh lùng, “Sao cô không ngủ ở toilet một giấc rồi hãy đến?!”

Đầu óc cô có vấn đề mới có thể ngủ ở toilet.....

Lệ Tước Phong nói mười câu thì chín câu đều có thể bức chết người.

Cố Tiểu Ngải lười cùng hấn so đo, thấy hấn không ngừng đùa nghịch kính viễn vọng, chỉ có thể im lặng đứng ở một bên.

Một hồi lâu, Sở Thế Tu trong hành lang đi ra, trên mặt tái nhợt giống như sinh bệnh, như là cảm giác được cái gì giống nhau, Sở Thế Tu bỗng nhiên hướng cô bên này nhìn lại.....

Bốn mắt nhìn nhau, cùng đứng ở xa nhìn qua.

Tầm mắt của ai cũng đều không có dời đi, Sở Thế Tu dừng bước.

“Cố Tiểu Ngải, mau nhìn này!”

Lệ Tước Phong bỗng nhiên thô lỗ một phát bắt được cô nhỏ bé và yếu ớt đem cô ấn đến trước kính thiên văn, tiếng nói từ tính có vẻ hưng phấn, “Thấy được sao?”

“Nhìn thấy cái gì?” Cô Tiểu Ngải nghĩ một đằng nói một nẻo theo lời của hắn hỏi, chuyển mắt lại nhìn phía Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu vẫn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Bị dừng giống như hình ảnh một bức họa.

“Cô Tiểu Ngải cô thật xuẩn ngốc!” Lệ Tước Phong tức giận vỗ đỉnh đầu cô một cái, “Tôi không phải đã điều chỉnh vị trí tốt rồi sao, có nhìn thấy sao Thiên Lang không?”

Trong tầm mắt, Sở Thế Tu nhìn bọn họ, thật lâu, mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác, rồi đi, không quay đầu lại.

Lệ Tước Phong góc độ thủy chung là nghiêng đưa lưng về Sở Thế Tu.

Cô không hiểu Sở Thế Tu có nhìn thấy mặt Lệ Tước Phong hay không, có nhận biết Lệ Tước Phong hay không.

Nếu nhận biết được, anh có thể nghĩ ngợi lung tung e. s đã kích Sở thị cùng cô có liên quan hay không.....

Nếu là như thế, anh có thể..... bắt đầu chán ghét cô hay không.

“Cô Tiểu Ngải cô rốt cuộc đang nhìn cái gì?!”

Lệ Tước Phong thế này mới phát hiện tầm mắt của cô căn bản không ở trên kính viễn vọng, lập tức nổi trận lôi đình quát, chuyển mắt theo tầm mắt của cô nhìn lại.

Trên hành lang của khách sạn đều rộng tuếch.

Chỉ có vài cái bình hoa lập tức.

“Cô Tiểu Ngải!” Lệ Tước Phong bắt mắt rống cô, tiếng hô táo bạo làm cho người bên cạnh đang dùng cơm liên tiếp quay đầu.

“Đang nhìn.”

Cố Tiểu Ngải đành phải thu hồi tâm thần, chuyên chú nhìn trong kính viễn vọng, Lệ Tước Phong điều chỉnh thử phương hướng sang hướng Nam.

Bầu trời đêm đen tịch, lóe ra mấy ngôi sao lúc sáng lúc tối.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên vẻ mặt mờ mịt, “Thế nào là sao Thiên Lang?”

“Cô Tiểu Ngải cô thực ngốc!”

“.....”

Sau khi ghét bỏ mắng cô xong, Lệ Tước Phong mới bỗ thí nói câu, “Ngôi sao sáng nhất đó.”

Cố Tiểu Ngải một lần nữa xem qua, quả nhiên có một ngôi sao tỏa ra ánh sáng chói mắt, đang nhìn trong kính cũng rất đẹp, nhưng cùng cái ngôi sao khác cũng không khác biệt lắm, cô xem không ra có cái gì đặc biệt.

“Thấy được rồi.” Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, hướng hắn báo cáo nhiệm vụ hoàn thành.

“Sao Thiên Lang vào...mùa này rất khó tìm.” Tay Lệ Tước Phong từ sau ôm lấy hông của cô, thân dán lên mặt của cô đắc ý nói.

“Thật không?”

Cố Tiểu Ngải phản ứng một chút cũng không lớn, hắn không phải muốn cho cô xem bản lĩnh tìm sao của hắn chứ?

“Nhưng mà.....” Lệ Tước Phong ở khóe mắt cô hôn một cái, “Người xưa nói, nhìn thấy sao Thiên Lang là điềm xấu.”

“.....”

Đang nhìn chăm chăm kính viễn vọng Cố Tiểu Ngải nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, quay đầu dùng một loại ánh mắt xem thường liếc Lệ Tước Phong.

Hắn ở trên kính viễn vọng tìm nửa ngày để tìm một ngôi sao mang điềm xấu sao?!

Nam nhân này đầu có vấn đề sao.....

“Cô Tiểu Ngải! Cô lại dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi sẽ đem cô bóp chết tại đây!” Lệ Tước Phong hung tợn nói, tay làm bộ muốn bóp cổ cô, nhưng không có xuống tay.

“Sao điềm xấu thì xem nó làm cái gì?” Cố Tiểu Ngải không rõ hỏi lại.

“Cô hướng nó ước nguyện, xem có thể thực hiện hay không?”

Hướng một ngôi sao điềm xấu ước nguyện?

Vậy có phải sẽ làm chuyện của cô càng thêm tệ hại hay không? Hẳn là không có khả năng chứ, người của cô sinh ra đã không may mắn rồi nếu còn tệ hại hơn thì gay go.

“Ta không có gì để ước nguyện cả.”

“Ước đi!” Lệ Tước Phong miệng bá đạo không cần phản kháng.

“.....” Còn có người bắt buộc ước nguyện, Cố Tiểu Ngải khép lại kính viễn, bình thản nói, “Tôi thật không có cái gì muốn ước cả.”

Không có nguyện vọng gì muốn ước sao?

Mới vừa rồi còn ở trong thang máy khóc thành thế kia, hiện tại không có nguyện vọng gì?

Hay là nói, cô đã muốn yên phận?

Lệ Tước Phong nhìn về phía ánh mắt của cô có loại kỳ quái thâm thúy, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Tùy tiện dùng một chút cơm cách thức tiêu chuẩn đại tiệc, hai người liền chuẩn bị về nhà.

Còn chưa đi lên sân thượng, Cố Tiểu Ngải trong dạ dày bỗng nhiên một trận buồn nôn, ngồi ở bên tường chảy như điên đi ra, phía trước ăn trứng đồ ăn cay độc lúc này ói ra, như là tra tấn dao găm cháy sạch yết hầu của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Đau đến mức cô rơi nước mắt.

.....

"Còn nữa, anh nói tôi sinh bệnh thích ăn bậy này nọ đối với thân thể không tốt, tôi lần này ăn rất nhiều đồ ăn cay, làm chuyện gì đều không có."

.....

Hóa ra. . . . . Cô vẫn không thay đổi.

Vừa nhuộm bệnh liền thích ăn bậy bạ này nọ. . . . . Mỗi lần ăn bậy này nọ sẽ khó chịu long trời lở đất.

"Làm sao vậy? !" Lệ Tước Phong thấy cô như vậy liền sững sốt.

Thình thoảng có người qua đường nhìn qua chỉ trỏ. . . . .

"Tôi. . . . . Nôn ——"

Cố Tiểu Ngải thống khổ đem đồ ăn trong dạ dày nôn mửa ra, đau bụng giống như xoắn người lại, đau đến mức toàn thân cô khó chịu.

"Cố Tiểu Ngải!"

Lệ Tước Phong cau mày một tay ôm lấy hông của cô, một tay thay cô đắp lưng.

"Cố Tiểu Ngải! Trong người không thoải mái sao không nói sớm?!"

Lệ Tước Phong lon tiếng hô lên, Cố Tiểu Ngải suy yếu vô lực ngã vào trong ngực của hắn, ngón tay vô lực bắt lấy quần áo trên người hắn, khó chịu nói, "Đưa tôi đi bệnh viện."

Cố Tiểu Ngải thân mình gầy yếu vô lực ngã trong ngực của hắn, mặt vốn sạch sẽ người nôn mửa khó chịu ra đầy mồ hôi, tóc ẩm ướt dính giữa trán. . . .

. .

Nữ nhân này thoát nhìn quá mức yếu đuối, giống như gió thổi qua liền có thể ngã. . . . .

Tâm lại bị cô làm cho xúc động.

Không thể phủ nhận, cô yếu ớt làm cho hắn đau lòng.

Lệ Tước Phong một phen ôm lấy cô đi tới lên xe.

*****

Bệnh viện tư nhân sạch sẽ, ngay cả trong hành lang đều là mùi thuốc khử trùng.

Trong phòng bệnh có thể so với khách sạn 5 sao, Cố Tiểu Ngải nằm ở giường bệnh to như vậy có chút chột dạ nhìn một người đàn ông cúi kính đi tới đi lui trước giường bệnh của cô, ...

Thực hiển nhiên, người đàn ông này là vì cô đang truyền nước biển mới không hướng lại đây đánh cô.

Bị Lệ Tước Phong nhốt trong thời gian ngắn ngủi, cô bị truyền dịch đặc biệt có duyên. . . . . Hữu duyên có chút kỳ diệu.

Khuôn mặt Lệ Tước Phong xanh mét đang đi tới đi lui, bỗng dừng đứng lại hướng cô rống to, "Cố Tiểu Ngải! Viêm dạ dày cấp tính! Còn không phải lần đầu tiên! Đừng nói cô không biết mình không thể ăn đồ ăn có tính kích thích!"

Thời điểm đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra ra là bị viêm dạ dày cấp tính, nguyên nhân chính là ăn thức ăn cay do hắn làm.

Bởi vì dạ dày của cô căn bản chịu không nổi, cô có bệnh bao tử nghiêm trọng, cay độc gì đó nhất định một chút cũng không thể ăn vào.

Thời điểm hắn nghe được như đang trong mơ.

Đối với thân thể của cô, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Lần trước cho cô làm kiểm tra toàn thân thì bác sĩ chỉ bảo bị xe đụng nhẹ không có ảnh hưởng đến thân thể, hắn cũng không thấy tờ báo cáo kiểm tra kia.

Nếu không lúc này đây, hắn cũng không biết cô có bệnh bao tử nghiêm trọng như thế.

Hắn làm nhiều thức ăn cay như vậy, hầu như cô mỗi món đồ ăn đều ăn rất nhiều, cô thiếu chút nữa đem mình giết chết đi.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong rống bả vai co rút lại, giọng nói có chút nhỏ, "Đó là thật lâu trước kia . . . . . dạ dày tôi thật lâu cũng chưa có chuyện gì, tôi ăn cái gì đều không có kiêng , ai biết lần này. . . . ."

Nữ nhân này là ngu ngốc sao?

"Ai biết? !" Lệ Tước Phong tức giận bước vài bước vọt tới trước giường cô, tiếng hô đinh tai nhức óc, "Cố Tiểu Ngải, cô có bệnh bao tử nghiêm trọng cô cũng không biết? !"

Cố Tiểu Ngải bị hắn rống muốn ù tai.

Lệ Tước Phong lần này cực kỳ nổi giận, từ lúc cô bị đưa vào bệnh viện bác sĩ thông báo viêm dạ dày cấp tính, Lệ Tước Phong cả người giống như ăn thuốc nổ, nổ tung . . . . .

"Phanh ——"

Không có đánh cô, Lệ Tước Phong nổi cáu, một quyền đánh ở trên tường, mu bàn tay nổi gân xanh.

"Kỳ thật. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn hắn dạng này không khỏi yếu ớt mở miệng, "Tôi bệnh bao tử không có nghiêm trọng như vậy, cũng đã hơn một năm tôi không bị tái phát lại."

Người đàn ông này có lẽ. . . . . Là có chút quan tâm cô.

Cô còn nhớ rõ cô ở trong lòng ngực của hắn ngã xuống một khắc kia, trên mặt hắn cực kỳ hoảng sợ, cô chưa bao giờ nhìn thấy ở trên mặt hắn biểu cảm như vậy.

Tay hắn ôm cô thậm chí có chút run run.

Lúc đó, cô thực cảm giác được.

"Không nghiêm trọng?" Lệ Tước Phong cúi người lại là một quyền đánh đến trên giường, hai tròng mắt lạnh lùng trừng mắt cô, "Chờ cô trực tiếp chết ở trên tay của tôi mới gọi là nghiêm trọng sao? !"

.....

Người đàn ông này rốt cuộc quan tâm cô hay là nguyên rủa cô?

Có tất yếu nói khó nghe như vậy không.

Cố Tiểu Ngải ngồi thẳng ở trên giường, thần sắc nhạt nhẽo tầm mắt hướng hấn nổi giận, có chút lãnh phúng nói, "Nếu tôi nhớ không lầm, Lệ tổng thậm chí còn nghĩ tới tiêm thuốc phiện vào trên người của tôi."

". . . . ."

"Cho nên tôi cảm thấy, so với chết, chết loại này so với phải sống không được cảm thụ mới gọi là nghiêm trọng." Nói xong, Cố Tiểu Ngải liền xóc chân lên nằm xuống, "Buồn ngủ quá, tôi muốn ngủ."

.....

Nữ nhân này cư nhiên dám châm chọc hấn xong liền ngủ? !

Cô thật cứng đầu? !

Tốt, cô dám không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc? !

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong mặt bình tĩnh tay muốn xóc chân của cô lên, kéo đến một nửa, hình ảnh Cố Tiểu Ngải ngã xuống ở trong ngực của mình lại hiện ra.

Tay lập tức đem chân bỏ xuống.

Mẹ kiếp, lại bỏ qua cho cô một lần nữa!

Tuyệt đối là một lần cuối cùng!

"Đúng rồi." Như là nghĩ đến cái gì đó, Cố Tiểu Ngải trong chăn chui đầu ra, một đôi mắt mở to có chút oán giận nhìn về phía hấn, "Nếu mỗi ngày đều ở bệnh viện thực buồn, tôi muốn xem tạp chí, 《ak》, 《 a bạo 》, 《 khởi đầu st 》, 《 mộng lệ 》. . . . . tạp chí gì đó tôi đều muốn xem, làm phiền anh."

.....

Nữ nhân này dám to gan? !

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong phẫn nộ nắm tay lại, Cố Tiểu Ngải lập tức đem đầu chui về trong chăn, tức giận đến mức hấn lại là một quyền đánh ở trên tường.

Bốn vệ sĩ chuyên nghiệp đứng thẳng tắp ngoài cửa, mắt điếc tai ngơ.

Lệ Tước Phong một tay lấy chén trên đầu giường ném ra ngoài, "Đều điếc hết rồi sao? ! Còn không đi mua tạp chí cho tôi? !"

"Dạ, Lệ tổng "

Cố Tiểu Ngải buồn cười ở chỗ trong, khóe môi nhịn không được nở ra độ cong.

Thật lâu, cô mới nghe được Lệ Tước Phong uy hiếp gầm nhẹ, "Cố Tiểu Ngải! Cô có bản lĩnh cả đời nằm ở trên giường bệnh này đi!"

Vừa gọi lên khóe môi lại mất hứng.

Cố Tiểu Ngải mặt dẫu ở dưới chăn chỉ còn lại có chừa sót.

Nếu không phải phát hiện Lệ Tước Phong đối với bệnh của cô có phá lệ khoan dung cùng chiều cố, cô làm gì thấy một bàn cay độc xanh xao thì một hơi ăn rất nhiều đầu. . . . .

Cô chỉ bí quá hoá liều thôi.

Cô phải làm bệnh tình của chính mình kéo dài đến khi《 khởi đầu st 》 phát tin tức, dùng bệnh tình kéo Lệ Tước Phong không rảnh đã kích Sở thị, phương pháp kia thực không hay, nhưng trước mắt xem ra là có hiệu quả.

Lệ Tước Phong ít nhất. . . . . Là ở bên cạnh lo cho thân thể của cô.

Chỉ là cô không nghĩ tới dạ dày chính mình lại nhanh tái phát như vậy, còn tưởng rằng có thể kiên trì đến khi quay về biệt thự Lê gia, hiện tại lại náo loạn đến nỗi phải vào bệnh viện.

Điện thoại giấu ở trong phòng ngủ cũng không thể mang đi ra.

Nằm viện vài ngày cô khẳng định bị Lê Tước Phong cùng bọn vệ sĩ nhìn chăm chăm, đại khái là mất đi tự do . . . . .

Nói thật, cô đến bây giờ cũng chưa biết lý do Lê Tước Phong nhốt cô.

Cô đã ngoan ngoãn làm nhân tình của hắn, hắn không nên đem cô giam bên người không cho cô tiếp xúc cùng bất luận người nào.

Hơi hơi xóc chấn lên một chút, Cố Tiểu Ngải chui đầu ra hít thở một chút không khí, chỉ thấy một vệ sĩ mang theo bao lớn bao nhỏ này nọ đi tới.

"Lê tổng. Tôi đi sang khách sạn kể bên mua bữa ăn khuya, ngài ăn trước một chút, chúng tôi cũng đói bụng."

Bảo tiêu chân chó mang theo đi tới.

Đứng ở bên cạnh giường Lê Tước Phong đáy mắt buồn bã, tiến lên đem bảo tiêu đánh một chút, cuối cùng một cước đem hắn đạp đi ra ngoài, "Không nghe thấy bác sĩ nói cô ấy hôm nay cũng không thể ăn cơm sao? !"

"Nghe, nghe được." Bảo tiêu bị đánh mặt mũi bầm dập không dám phản kháng.

"Nghe được còn mua cái gì? !" Nữ nhân này không thể khống chế được miệng mình, mất thêm vô cùng, bọn phế vật này còn dám đem thức ăn xách đến phòng bệnh.

"Cho, mua cho ngài!" Bảo tiêu sợ tới mức khúm núm.

"Các người, đều nghĩ tôi bị đói!" Lê Tước Phong một tay chỉ hướng Cố Tiểu Ngải, "Cô ấy khi nào được ăn cơm, các người mới được ăn."

"Dạ!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường có chút đồng tình nhìn phía vệ sĩ bị đánh ngã trên mặt đất.

Lê Tước Phong phát giận với cô, kết quả cô không bị đánh, vệ sĩ này lại gặp tai ương rồi.

Vệ sĩ vô tội. . . . . Hiện tại ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

*****

Ánh mặt trời ấm áp, một ngày lại làm người ta thích ý.

Một tá tạp chí nổi danh được vệ sĩ cung kính đem tới để trên đầu giường.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở giường có chút khản trương mở ra《ak》, mặt bìa tạp chí là ảnh chụp Lương Noãn Noãn cùng người nước ngoài ôm ấp ở khách sạn . . . . .

Cậu làm việc hiệu suất rất cao, tin tức nhanh như vậy được phát ra.

Toàn bộ văn tự trong tạp chí đều công kích Lương Noãn Noãn, viết cô cùng người nước ngoài phải có nhiều đen tối, phải có nhiều quan hệ không tầm thường, thậm chí ám chỉ hai người phải đi khách sạn mướn phòng.

Mấy ngàn từ chính văn dương dương tự đắc đều là xuất từ tay bút của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Lê Tước Phong nói viết truyện tranh là điểm mạnh của cô, có lẽ, đây mới thật sự là điểm mạnh của cô.

Chó săn, là một nghề làm tổn hại người khác.

Tạp chí《khởi đầu st》còn không có tin tức, theo kế hoạch thì kỳ tiếp theo sẽ là tiêu đề “ Âm mưu hãm hại Sở thị”, bài đó văn tự cô viết đã muốn nhăm thẳng vào "Chuyện trốn thuế" là có người âm mưu tổ chức đả kích Sở thị. . . . .

"Cố tiểu thư."

Giọng nói bảo mẫu hòa ái từ ngoài cửa truyền đến.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu, vệ sĩ đem cửa phòng bệnh mở ra, bảo mẫu mang theo hai cái gầu men vẽ mặt tươi cười đi tới, "Tôi đã hỏi Lê tiên sinh, ông ấy nói cô hôm nay có thể ăn chút thức ăn lỏng, tôi lập tức vào bếp làm canh hầm."

"Cám ơn bảo mẫu."

Cố Tiểu Ngải đem tạp chí để sang một bên chần, cô thật có chút đói bụng lắm.

Mùi thơm ngát của cháo phát ra, Cố Tiểu Ngải nghe thấy hương vị cũng biết thơm.

"Đến đây, Cố tiểu thư." Bảo mẫu mang thìa đưa cho cô.

Một ngụm cháo ăn vào trong miệng, Cố Tiểu Ngải mới phát giác là vô vị, cô ăn có thể cảm nhận được bên trong bỏ rất nhiều nguyên liệu tốt cho dạ dày, nhưng hương vị thật sự rất phai nhạt.

Kỳ thật lại nói tiếp, cô tuy rằng bị Lê Tước Phong cấm toàn bộ thức ăn cay mang vào bệnh viện, nhưng không thể phủ nhận, thực rất khó ăn.

Ít nhất nguyên liệu bỏ dạ dày này nấu cháo ăn ngon.

Đáng tiếc cô hiện tại chỉ có thể ăn ít cháo. . . . .

"Đúng rồi, Lê Tước Phong đâu?"

Ngày hôm qua cô thật rất mệt, mơ mơ màng màng đi ngủ, tỉnh lại đã không thấy Lê Tước Phong, vốn nghĩ đến cô hiện tại nghiêm trọng đến tiến vào bệnh viện, Lê Tước Phong phải ở lại đây trông nom cô.

Thời gian này cũng không thể đi công kích Sở thị, dù sao tập đoàn E.S ở châu Á lớn như vậy cũng cần hắn trông nom.

Xem ra cô vẫn là đánh giá cao sức quyến rũ của mình.

"Lê tiên sinh sáng sớm đã ra khỏi nhà xử lý công việc ."

"Công việc?" Sớm như vậy, hắn bình thường cũng không đến công ty sớm như vậy.

"Đúng vậy, tôi nghe thư ký điện thoại, hình như là cùng với công ty gì đó mở một hội nghị cổ phiếu khẩn cấp, công ty kia tôi thực nhìn quen mắt . . . . .
Giống như đã gặp ở nơi nào. . . . ." Bảo mẫu lớn tuổi, trí nhớ kém nhất thời không thể nhớ ra nổi.

Công ty nhìn quen mắt?

Cố Tiểu Ngải mang cuốn tạp chí《ak》ra, chia chia trên mặt bìa, có chút lo lắng hỏi, "Là Sở thị quốc tế sao? Cùng đám hỏi của gia đình Lương thị trưởng với Sở thị."

"Ai nha, đúng đúng đúng, chính là Sở thị. . . . ." Bảo mẫu vui vẻ vỗ tay, "Cuối cùng tôi cũng nhớ ra

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc, E.S cùng Sở thị mở hội nghị gì?

Bảo mẫu lấy tạp chí trong tay cô, vừa thấy trên mặt bìa liền cau chặt mi, "Ồi, hiện tại đứa nhỏ này, lúc trước truyền thông đều đưa tin hạnh phúc vui tươi, như thế nào chỉ trong chớp mắt, nữ liền phụ tình với người khác? Đứa nhỏ nam kia chắc phải khóc rồi, gặp một người vợ như vậy. . . . ."

Bảo mẫu nói hai hài tử kia tất nhiên là Lương Noãn Noãn cùng Sở Thế Tu.

Phản ứng của bảo mẫu cô có thể lường trước được, nhìn đến ảnh chụp như vậy, đều theo bản năng muốn biết Sở Thế Tu hiện tại đáng thương như thế nào. . . . .

Chính là Sở thị cùng e.s rồi cuộc mở hội nghị khẩn cấp gì?

Đang nghĩ tới, ngoài cửa liền truyền đến một trận động tĩnh, ngay sau đó chỉ thấy một vệ sĩ phụ giúp đẩy xe lăn lông lốc đi tới.

Lê Tước Phong bóng dáng theo sát sau đó, trên người mặc áo ba-đò-xuy màu đen, tiến lên vỗ vỗ xe lăn, tầm mắt hướng trên giường Cố Tiểu Ngải,

"Chúng ta đi ra bên ngoài một chút đi."

.....

Ý tứ của hấn không phải là bắt cô ngồi xe lăn đi chứ?

Bảo mẫu thấy thế đứng lên, đi theo phụ họa, "Đúng vậy a Đúng vậy a, Cố tiểu thư cùng Lệ tiên sinh đi ra ngoài một chút đi, hôm nay mặt trời không nắng lắm, hít thở không khí mới mẻ cũng tốt."

"Tôi không phải bị thương ở chân."

"Cho cô ngồi an vị, không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy."

". . . . ."

Lệ Tước Phong bước đi lên, đem Cố Tiểu Ngải mặc trang phục bệnh nhân màu lam trắng ôm lấy đi đến bỏ lên xe lăn ngồi xuống, cời áo ba-đờ-xuy trên người cho cô mặc vào.

"Đến đây, đem hài mang vào." Bảo mẫu cũng liên tục không ngừng cầm lấy dép lê thay cô mang vào.

Cố Tiểu Ngải có chút xấu hổ, cô cũng không phải phế nhân, làm sao biến thành nghiêm trọng như thế?

Cô không có cách nào kháng nghị, kháng nghị cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Lệ Tước Phong phụ giúp cô hướng bên ngoài phòng bệnh đi, bốn vệ sĩ khoẻ mạnh đi theo phía sau bọn họ.

"Anh không phải cùng Sở thị hợp sao? Nhanh như vậy đã xong rồi?" Cố Tiểu Ngải có cơ hội liền hỏi.

"Vài lão Đồng sự Sở thị muốn tôi buông tha bọn họ mà thôi, cùng mấy người già cả đó thì có cái gì tốt để hợp đâu ." Lệ Tước Phong khinh thường nói, đem cô đẩy đi xuống lầu bệnh viện.

Bệnh viện tư nhân này chuyên thiết kế vì kẻ có tiền, trong bệnh viện đều có thể so với khách sạn.

Trong bệnh viện, trên mặt cỏ có tốp năm tốp ba bệnh nhân đánh cầu lông cùng tập thể hình, bên người mỗi người cơ hồ đều có một trợ lý hoặc là hộ sĩ đi theo xách quần áo này nọ, một nhóm bệnh nhân đều là bộ dáng giàu có.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở xe lăn thật cẩn thận hỏi, "Anh không định buông tha Sở thị sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

"Cô đối với Sở thị thực cảm thấy hứng thú sao?" Lệ Tước Phong dừng lại, cúi đầu nhìn cô.

Nữ nhân này luôn quan tâm hỏi thăm chuyện Sở thị.

Nhưng giọng điệu lại không giống như là oán hận.

"Kỳ thật. . . . . Anh đưa ra dư luận làm cho hình tượng Sở thị không xong, lại chen ép cố phiếu Sở thị, bọn họ bên trong nhất định tổn thất không ít." Cố Tiểu Ngải nhìn bệnh nhân đánh cầu lông phía trước, cân nhắc từ mở miệng, "Nếu bọn họ muốn cùng anh hợp, tất nhiên là có điều kiện tốt cho anh, không bằng thừa cơ chiếm lấy?"

"Chiếm lấy?"

Lệ Tước Phong nhú mi, nữ nhân này phân tích đạo lý rõ ràng, đem tình huống e. s nhằm vào đã kích Sở thị làm cho hấn thừa cơ chiếm lấy chính là làm cho hấn buông tha Sở thị.

Thê nhưng cô lại không buông tha người kiều ngao.

Đối với Liễu Từ Mật, cô có thể sử dụng từ ngữ bén nhọn đối phó, bị xe Sở thị đụng phải, cô ngược lại lựa chọn tha thứ?

"Cố Tiểu Ngải."

Lệ Tước Phong dừng xe lăn lại, đi đến trước người của cô cúi thân xuống, hai tay đặt trên tay vịn xe lăn của cô, mặt cơ hồ dán trên mặt của cô, một đôi con ngươi đen gấp gấp nhìn chăm chăm cô, "Tôi không tin cô lương thiện như vậy."

Hắn nói rất kiên định.

Hô hấp nóng rực dâng lên trên mặt hắn.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải trong lòng trống rỗng, cô sợ hắn phát giác cái gì, lớn gan hỏi lại, "Tôi đây là người ác độc sao?"

Hắn như thế nào ra kết luận như thế?

Cô ở trước mặt hắn đều là sắm vai nhân vật ngoan ngoãn.

Lệ Tước Phong tầm mắt hạ xuống, tay ấn lên vị trí trái tim trên ngực cô, môi dán mặt của cô trầm thấp nói, "Vị trí này của cô, tuyệt không thiện lương."

Cô không phải một phụ nữ thiện lương.

Từ nhỏ mà đã bắt đầu ngai bân yêu phú, lộ vẻ kẻ có tiền cao ngạo, khinh thường người nghèo trên đời này, xem thường cuộc sống của người tầng lớp lao động.

Một phụ nữ như vậy, tuyệt đối sẽ không thiện lương.

Hắn không tin, xe Sô thị xe dừng ngã cô, hại cô bị giam ở ngục thất, cô có thể lựa chọn tha thứ.

Ánh mắt Lệ Tước Phong thật giống như đem cô hoàn toàn nhìn thấu, ánh mắt như thế làm cho trong lòng cô hoảng hốt.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn tay trước ngực mình, lớn gan hỏi lại, "Làm sao anh biết tôi không lương thiện?"

"Vậy cô nói cho tôi biết, cô đã thiện lương thế nào?"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải chợt phát hiện, cô thực đáp không được.

Cô là một chó săn, cả ngày truy chuyện xấu của người khác, vì lượng tiêu thụ của tạp chí thậm chí có khi bồi nhọ ngôi sao. . . . .

Cô bị tiền tài mê hoặc làm cho khuất phục, đem mình bán đứng cho hắn.

Mỗi một văn kiện mỗi một việc đều giống như đang nói cô là một phụ nữ vì tư lợi, một mặt không có gì thiện lương sáng rọi.

Bất quá, lời này từ trong miệng Lệ Tước Phong nói ra, cô cũng không tin.

"Đúng vậy." Cố Tiểu Ngải nhìn ánh mắt hắn một chữ một chữ nói.

Hắn cũng không phải một người thiện lương, dựa vào cái gì yêu cầu cô thiện lương?

"A. Cho nên chúng ta vốn là của nhau." Lệ Tước Phong không giận ngược lại cười, lập tức quắc ngu ở môi của cô nhiệt liệt hôn, lưỡi ở trong miệng của cô tùy ý vụn vụn.

Người phụ nữ này sớm hay muộn có một ngày sẽ bị hắn hoàn toàn nắm trong tay, dính ở bên cạnh hắn.

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, thừa nhận hắn kịch liệt hôn.

Bọn họ vốn là của nhau sao?

Nhất định cái gì? Chủ nhân cùng nhân tình nhất định được sao?

Không khí tươi mát cùng nhiệt độ trên môi hòa vào nhau, Lệ Tước Phong hưởng thụ hương vị của cô, đặt ở môi cô không chịu rời đi. . . . .

Một trận âm thanh ồn ào bỗng nhiên truyền tới, các loại âm thanh của đèn loang loáng vang lên.

Loại âm thanh này Cố Tiểu Ngải lại quá quen thuộc, mỗi khi có đại minh tinh xuất hiện, cô chen chúc với một đồng chó săn liền chụp ảnh. . . . .

Chỉ là, đây là bệnh viện.

Chẳng lẽ có đại minh tinh đến thăm?

Cố Tiểu Ngải rất muốn nhìn lại, Lệ Tước Phong cũng không buông tha hôn cô, một cái hôn bị hấn hôn trần trọc lâu dài, vô chỉ vô tận.

Một vệ sĩ đi lên, mạo hiểm nhắc nhở Lệ Tước Phong, "Lệ tổng, có rất nhiều phóng viên."

Lệ Tước Phong thế này mới buông Cố Tiểu Ngải ra, đứng ở trước xe lăn cô đứng thẳng dậy, không hôn giận hướng nơi đèn chớp nhoáng nhìn lại.

Cố Tiểu Ngải đi theo qua xem, chỉ thấy một đội chữa bệnh và nhân viên chăm sóc vội vàng phụ giúp một chiếc xe bệnh đi vào bệnh viện, phía sau đi theo nhiều phóng viên, rừng rực nhốn nháo âm ỹ không ngừng, không ngừng muốn đi theo vào bệnh viện.

Mấy chục vệ sĩ ở sau xe bệnh nhân toàn lực chặn phóng viên lại.

Điều bộ này, không phải đại tin tức sẽ không nào loạn thành như vậy.

"Đi dò tra là chuyện gì." Lệ Tước Phong không hôn giận nhíu mi.

"Dạ"

"Xem ra lại có đại tin tức." Cố Tiểu Ngải thân là chó săn, "Không biết lại là người đại minh tinh nào ngã xuống."

Lệ Tước Phong phụ giúp đẩy xe lăn của cô đi theo hành lang khác vào bệnh viện, nghe vậy cười lạnh một tiếng, "Muốn cho cô máy ảnh cho cô đi chụp hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Nói đến đây, Cố Tiểu Ngải lập tức nghĩ đến một sự kiện khác, có chút oán giận nói, "Lệ Tước Phong, anh có nên nói lời phải giữ lấy lời hay không?"

"Cô muốn nói cái gì?" Lệ Tước Phong phụ giúp đẩy xe lăn một chút, xe lăn ngừng lại.

"Anh không phải đã hứa đem tin độc nhất vô nhị của phim《giết》giao cho《ak》sao? Nhưng anh lại nhốt tôi, tôi như thế nào đi lấy tin tức?"

Hơn nữa, hiện tại nhân vật chính của phim《giết》Liễu Từ Mật lại bị khai trừ, tin tức nhất định có thể viết thật sự rất lớn. Như vậy cũng có thể hữu hiệu dòi đi ánh mắt chú ý của một bộ phận đối với "Chuyện trốn thuế" của Sở thị.

"Thân thể cô thế này còn có thể viết tin tức sao?" Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, tay nhéo nhéo mặt của cô, "Trên mặt cũng chưa mấy lượng thịt, dường cho mập mập rồi nói sau."

Dường cho mập?

Cô cũng không phải heo, dường mập mập là như thế nào? Đủ cân đem bán sao?!

"Tôi chỉ bị bệnh bao tử mà thôi." Cố Tiểu Ngải bắt đầu dĩ cực kỳ, hấn quả thực là đem cô trở thành bệnh nặng. "Tôi không phải bị chân, cũng không phải tay có vấn đề, tôi đương nhiên có thể viết tin tức."

Nếu hấn có thể cho cô một máy Computer, nếu hấn có thể cho cô tự do, nói không chừng cô sẽ cảm kích hấn.

"Tôi trực tiếp cho thư ký đem tin tức viết tốt truyền đến tòa soạn của cô." Lệ Tước Phong tiếp tục phụ giúp cô hướng phòng bệnh đi, đã đem chuyện này kết luận.

Tóm lại một câu, sẽ không để cho cô thấy tin tức.

Cô ngoan ngoãn dường thân thể là được.

Đừng nói tay chân, trí nhớ cũng không cần cô động một...chút nào.

"Thư ký của anh còn có thể viết tin tức nữa sao?"

Làm thư ký cho Lệ Tước Phong cũng thật nhiều chuyện để làm.....

Thay hẳn trông nom e. s đủ loại các ngành các nghề, còn phải viết tin tức bát quái.....

Thư ký của hẳn nhất định bị đầy đọa rồi.

“Tôi sẽ bắt cô ta viết giống như bút pháp của cô.” Lệ Tước Phong tức giận nói, tay gõ đầu của cô một cái.

Nha đầu kia lại đang lo lắng quan hệ của bọn họ bị cậu cô phát hiện.

Bỏ đi.

Hắn Lệ Tước Phong khi nào thì cần phải che lấp?!

“.....” Cố Tiểu Ngải xoa đầu bị đau, đầu cô thật đáng thương, sớm hay muộn có một ngày sẽ bị phế đi.

Người nam nhân này bạo lực đến bất khả tư nghị.

“Cố Tiểu Ngải.”

“Sao?” “Cô có thể nói với cậu của cô, tôi là bạn trai cô.” Lệ Tước Phong nói, đáy mắt chân thật.

Đúng vậy, đó là một biện pháp.

Hắn Lệ Tước Phong khi nào thì phải lén lút?

Hắn thật là bạn trai của cô, nói cho cậu cô biết thì có làm sao? Có cái gì không tốt.

Thật không biết nữ nhân này trong óc đang nghĩ gì.

Nếu cậu cô ta đủ thông minh, sớm nên phát hiện không có người phía sau, chỉ bằng tạp chí 《ak》 lại có tin tức đại minh tinh, sớm đã bị tố cáo vài lần, làm sao có thể yên bình càng làm càng lớn.

“Bạn trai?” Cố Tiểu Ngải lập tức cười ra tiếng, như là nghe được chuyện thực sự buồn cười, “Anh cảm thấy cậu tôi tin sao, Lệ gia thiếu gia coi trọng tôi? Muốn cưới tôi làm vợ?”

“Cố Tiểu Ngải, cô đang ám chỉ tôi muốn cưới cô sao?”

Quan hệ của bọn họ có thể cưới sao? Tiền chắc phải nhiều lắm.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi liếm liếm môi, như thế nào mỗi lần cô nói chuyện hẳn đều có thể nghe thành cô ám chỉ, cô vài lần cố tình ám chỉ hẳn buông tha Sò thì, hẳn lại làm giống như không nghe thấy?

Nặng nề mà hít sâu, Cố Tiểu Ngải mới nghiêm trang mở miệng, “Tôi không có ám chỉ, tôi đã hứa với cậu tôi, ta sẽ không quen bạn trai, chỉ quen với điều kiện tiên quyết nhất định phải vì mục đích kết hôn.”

Ba bị phán mười lăm năm tù.

Lúc cô 18 tuổi cậu liền nói với cô về sau cô quen bạn trai rồi kết hôn, cậu sẽ gánh vác trọng trách của ba cô, sẽ lo cho cuộc đời của cô.

Cậu từng nói qua, cô quen bạn trai nhất định phải cho ông ấy xem qua trước, ông ấy xem vừa lòng mới có thể tiếp tục qua lại, hơn nữa phải lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết.

Con gái nhất định phải tự bảo vệ mình.

Đây là một câu nói cậu thường xuyên nói với cô.

Cô lúc ấy cũng đáp ứng rồi, nhưng về sau cô lại vì tiền tài bán đứng chính mình, cô là.....một người không biết giữ lời hứa.

“Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết?” Lần này đổi lại Lệ Tước Phong nở nụ cười, giọng nói hẳn từ tính có chút châm chọc, “Có phải hay không trước khi kết hôn không thể có quan hệ tình dục?”

Cậu cô sống ở xã hội phong kiến sao?

Quan hệ nam nữ khi nào lại còn thiêng liêng như vậy?

“Phải” nghe được hẳn giễu cợt, Cố Tiểu Ngải nghiêm túc lên tiếng.

Nghe vậy, Lệ Tước Phong đáy lòng rung động một chút, giọng nói của cô rất kiên định.

Hóa ra cô cũng xem quan hệ nam nữ bảo thủ như vậy sao?

Kìa thật sự là may mắn, sau chín năm gặp lại cô hẳn đã làm một việc đúng đắn, chính là giữ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

Nếu không hiện tại con chim tước kiêu ngạo này làm sao có thể là của hắn?

Nếu không. . . . . Hắn làm sao có thể biết, mình sẽ để con chim tước này trong tim.

Từ năm đó đến bây giờ, cô vẫn là một tồn tại đặc biệt.

Sĩ nhục hắn, khinh thường hắn lại làm cho hắn đặc biệt đề tâm một nữ nhân.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn trong hành lang sạch sẽ trống trơn, không khỏi suy nghĩ về lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Tước Phong.

Nếu không phải ngày đó cô xui xẻo lớn gặp phải hắn Lệ Tước Phong, nếu cô không bị hắn cưỡng bạo, phá lần đầu tiên trong sạch của cô. Có lẽ, cô sẽ quý trọng chính mình một chút.

Cho dù không gặp lại Sở Thế Tu, cô cũng sẽ gặp một người đàn ông tốt, kết hôn sinh con, chờ sau khi ba ra tù, người một nhà sống một cuộc sống bình thường.

Mà không phải giống như bây giờ, cô mỗi một khắc đều lo lắng đề phòng.

Cô như có rất nhiều bí mật đáng sợ đặc tội người khác, rất sợ bị vạch trần.

Sợ cậu cô phát hiện cô không biết tự ái làm nhân tình của người khác.

Sợ Sở Thế Tu phát hiện cô đã sớm không phải tiểu công chúa sạch sẽ năm đó.

Sợ Lệ Tước Phong phát hiện cô cùng Sở Thế Tu quen biết, sợ Lệ Tước Phong càng thêm đả kích Sở thị. . . . .

. . . . .

Cô sợ rất nhiều rất nhiều chuyện.

Tựa như mũi dao hút máu sinh tồn, giống như cô không thể quay trở lại được.

"Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư, hai người đã trở lại."

Lệ Tước Phong đưa cô trở về phòng bệnh, đang đứng ở trước tủ soạn quần áo bảo mẫu lập tức tươi cười ra đón, "Bên ngoài không khí tốt không? Chỉ là mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện quá dày đặc."

"Dạ, không khí cũng không tệ lắm."

Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng đáp một tiếng, đang muốn vịn ghế đứng lên, chợt phát hiện phòng bệnh này không phải của cô.

Thực sự mà nói, phòng bệnh vẫn là phòng bệnh lúc trước, chỉ là bên trong bài trí đã hoàn toàn khác.

Trong phòng bệnh lúc trước bài trí rất cao cấp, mà hiện tại. . . . . Nơi này giống như là phòng ngủ ở biệt thự Lệ gia.

Xa hoa thật sự.

"Anh cho quần gia thay đổi toàn bộ sao? !" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi.

"Ừ." Lệ Tước Phong không phủ nhận.

Cố Tiểu Ngải có chút ứ động, hẳn chuẩn bị cho cô ở lâu trong này sao? Cô đều không tính ở lâu trong bệnh viện này, chỉ nghĩ tạm thời kéo Lệ Tước

Phong mà thôi.

Nếu ở lâu trong bệnh viện nghe mùi thuốc khử trùng, cô không bệnh đều có thể bị bệnh.

"Lệ tiên sinh đối với Cố tiểu thư tốt lắm, vì muốn cho Cố tiểu thư ở bệnh viện thoải mái một chút, cho người vận chuyển riêng dụng cụ gia đình bằng máy bay từ nước ngoài về." Bảo mẫu cười nói, đem phụ cô nâng dậy.

"Bảo mẫu. . . . . chân tôi không có việc gì." Cố Tiểu Ngải nhìn động tác bảo mẫu nâng mình, rất giống mình bị bệnh nặng, không khỏi cười khổ mà nói.

"Lo lắng tốt hơn, lo lắng tốt hơn, đến đây, ngồi trên giường nghỉ ngơi đã."

Bảo mẫu đem cô nâng đến bên giường ngồi xuống mới tiếp tục đi soạn quần áo.

"Tôi phải ở trong này bao lâu?" Cố Tiểu Ngải nghi hoặc nhìn về phía Lệ Tước Phong.

"Ồ đến khi tôi cho cô rời đi mới thôi." Lệ Tước Phong bá đạo nói, đi thẳng đến phòng bếp trong phòng bệnh. . . . .

Cố Tiểu Ngải chán nản.

Từ lúc bắt đầu gặp gỡ Lệ Tước Phong, thân thể cô đã không còn yên bình nữa, lại là bị xe đụng, lại là cảm mạo phát sốt, hiện tại lại ép buộc đến nằm viện.

"Lệ tiên sinh hôm nay vì Cố tiểu thư cũng chưa đi công ty." Bảo mẫu đem quần áo hàng ngày của Cố Tiểu Ngải xếp vào tủ, vừa cười nói.

"Cô không phải nói hần sáng sớm phải đi sao?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc, cô còn tưởng rằng Lệ Tước Phong đang làm rất nhiều việc chỉ là đến bệnh viện xem qua cô mà thôi.

"Tôi nghĩ sai rồi, vừa mới nghe tài xế nói, sáng sớm hôm nay Lệ tiên sinh tự mình đi mua xe lăn." Bảo mẫu thần bí chia sẻ xe lăn kia, "xe lăn kia nghe nói có rất nhiều tính năng, còn có mát xa."

". . . . ."

Lệ Tước Phong hôm nay không phải cũng chưa đi đến công ty sao?

Xem ra biện pháp cô sinh bệnh giữ chân hần vẫn là hữu hiệu, chỉ cần hần không tận lực công kích Sở thị, Sở thị có thể thông thả. . . . .

“Chuyện trốn thuế” sớm hay muộn cũng trôi qua.

Thân hình Lệ Tước Phong cao to từ phòng bếp đi ra, trên tay bưng một ly nước ép táo, đưa cho cô, bá đạo phân phó, "Cố Tiểu Ngải. Toàn bộ uống hết cho tôi."

. . . . .

"Dạ dày tôi không tốt không thể uống lạnh." Cố Tiểu Ngải liếc cái ly nước ép táo thần nhiên nói.

Bảo mẫu nói giống như hần quan tâm cô nhiều hơn, hần cũng là luôn mồm không cho cô ăn thức ăn kích thích, như thế nào chỉ chớp mắt liền đem nước ép táo cho cô.

Tuy rằng. . . . . Cô xác thực muốn uống.

"Dài dòng, cho cô uống thì uống đi!" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn đem nước ép táo nhét vào trong tay của cô, "Toàn bộ uống xong, một giọt cũng đừng thừa."

Ly thủy tinh ấm áp ở trong lòng bàn tay cô.

Hần đem nước ép táo đun nóng?

Hần không biết nước táo đun nóng vừa chua lại vô cùng khó uống sao?

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm ly nước ép táo to trong tay, nháy mắt cảm thấy yết hầu can thiệp, cô phải dùng cái gì để cự tuyệt không uống ly nước ép táo này mới hợp lý đây?

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong thấy thế bất mãn ngồi vào trước giường cô, cầm lấy thìa khuấy loãng nước táo đưa đến trước miệng cô, một đôi con ngươi đen âm trầm mà thâm thúy, "Đừng ép tôi dùng vũ lực!"

. . . . .

Bạo quân!

Nhìn ly nước ép táo gần ngay trước mắt, Cố Tiểu Ngải làm bộ dạng khó uống chuẩn bị, mắt nhắm lại một ngụm nuốt vào, hương vị trong miệng lan tràn ra.

Trong dạ dày ấm áp hơn.

Không chua, không sần sùi như suy nghĩ, hương thơm nồng đậm của quả táo tràn ngập ở trong miệng cô, mảy nhú lại không khỏi buông lỏng ra.

Giống như hân bỏ thêm thứ gì vào nước ép táo này, ngồi dậy uống sạch bóng, so với cháo bảo mẫu đem tới ngon miệng hơn.

"Uống sạch nó." Lệ Tước Phong lại khuấy lên đưa đến miệng cô.

Lúc này, Cố Tiểu Ngải không còn loại tư tưởng đấu tranh, trực tiếp uống hết, quả nhiên ngon lắm, làm như thế nào được như vậy?

"Anh bỏ cái gì vào nước ép táo vậy?" Cố Tiểu Ngải nhìn không được hỏi.

"Bỏ thêm độc."

". . . . ."

Lệ Tước Phong tức giận trừng mắt cô, cô vừa rồi uống nước ép táo với bộ dáng rồi rắm giống như hân thực sẽ lấy mạng của cô vậy.

Nữ nhân này, liền không tin hân như vậy?

Hân làm thân thể cô kém hơn, đối với hân có chỗ gì tốt?

Cô hiện tại sinh bệnh, hân còn phải kìm nén chính mình, mỗi đêm ở trên người cô âu yếm xong, hân đều phải tắm nước lạnh mới có thể ngủ.

Cô sinh bệnh, thân thể hân so với cô khó chịu hơn.

Nếu hân muốn mạnh mẽ chạm vào cô, đến lúc đó ép buộc cô bệnh càng thêm bệnh, phúc lợi của hân e rằng không có chốn nương thân rồi.

Lệ Tước Phong oán hận uống một ngụm nước ép táo của cô, mới tiếp tục khuấy lên cho cô uống, "Uống xong rồi thì ngủ đi."

Sau khi Cố Tiểu Ngải nuốt xuống một ngụm nước táo liền lắc đầu, "Ban ngày ban mặt ngủ không được, tôi xem tạp chí một hồi."

Nghe vậy, Lệ Tước Phong mắt bỗng nhiên trầm thiết, tầm mắt có chút sắc dục nhìn chằm chằm mặt sạch sẽ thanh thuần của cô, "Tôi không ngại ban ngày ban mặt cùng cô làm những chuyện khác."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

"Xích ——"

Bảo mẫu đứng ở một bên cười ra tiếng.

Mặt Cố Tiểu Ngải đỏ lên. . . . . Người đàn ông này thật vô sỉ! Cô muốn.. giết hân quá rồi! Làm cho hân không bao giờ mở miệng nói những từ hèn hạ như vậy nữa.

Thấy Cố Tiểu Ngải đỏ mặt, Lệ Tước Phong uất giận quay đầu trừng mắt bảo mẫu, giọng điệu thật không tốt hồ, "Bảo mẫu ——"

"Tôi đi mua cho Cố tiểu thư chút đồ dùng." Bảo mẫu ngừng cười đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải tức giận đến mức đập Lệ Tước Phong một quyền, "Anh có thể đứng ở trước mặt người già nói chuyện vô sỉ, làm những chuyện vô sỉ này hay không?"

"Vô sỉ?" Lệ Tước Phong lạnh giọng gọi bảo mẫu đã đi tới cửa lại, "Bảo mẫu."

"Vâng" Bảo mẫu lập tức đứng lại.

"Lời nói của tôi vô sỉ sao?"

Bảo mẫu chỉ là một phụ nữ trung niên bình thường nào dám ở trước mặt tổng giám đốc e. s gặt đầu nên liên tục xoa tay, "Không không không, ở trên tivi. . . . . không phải các đôi tình nhân đều như vậy sao, Cố Tiểu Thư cũng là người trẻ tuổi, khẳng định đã biết."

. . . . .

Bảo mẫu, cho dù cô làm việc ở Lệ gia, cũng không cần như vậy chứ.

Cái gì gọi là đã biết, cô đã biết cái gì? Cái này gọi là tình nhân cái gì chứ? !

Cố Tiểu Ngải vừa tức lại quần bách ngồi ở bên giường.

"Được rồi." Lệ Tước Phong bắt đầu đuổi người, sau khi bảo mẫu đi ra ngoài mới cầm lấy thìa khuấy lên đưa tới miệng cô, "Thế nào? Hay là. . . . . Tôi ngủ cùng cô? !"

"Phốc ——"

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải vừa uống một ngụm nước táo lại phun toàn bộ ra, trực tiếp phun lên mặt Lệ Tước Phong.

Mặt anh tuấn như vậy bị nước táo tập kích. Mặt Lệ Tước Phong lập tức đen như đáy nồi, giọng nói như nghiền răng nghiền lợi, "Cố —— Tiểu —— Ngải!"

"Thật ngại, thật ngại quá." Cố Tiểu Ngải vội hỏi, lấy khăn tay trên đầu giường lau mặt cho Lệ Tước Phong.

"Cô muốn chết đúng không? !" Lệ Tước Phong nghiền răng nghiền lợi rống, tay đoạt lấy khăn tay lau khô mặt.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải vô tội nhìn hần, điều này cũng không thể trách cô, ai biểu hần nói chuyện quá kinh người, còn đúng lúc cô đang uống nước táo. . . . .

Lệ Tước Phong hận không thể dùng khăn tay chà sát da mặt mình cho sạch.

Cố Tiểu Ngải nhìn động tác thô lỗ kia đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

"Không có việc gì chứ?" Cố Tiểu Ngải lại cầm lấy hai tờ khăn tay đưa cho hần, "A ——"

Lệ Tước Phong cúi đầu vươn đến cầm tay cô một cái, đau đến mức Cố Tiểu Ngải kêu to, theo bản năng nâng tay kia lên muốn đánh hần, xẹt qua trước mắt Lệ Tước Phong, tay dễ dàng chế trụ cổ tay của cô.

"Buông ra! Lệ Tước Phong! Anh cần tôi đau!" Cố Tiểu Ngải kêu đau, tên này là chó điên sao?

Lệ Tước Phong nhìn cô chăm chăm, muốn cầm tay còn lại của cô. Bỗng dưng, đầu lưỡi liếm một chút mới buông miệng ra . . . . .

Trên tay trắng nõn khắc một dấu răng sâu. . . . .

Cô nên cảm ơn hần không có cắn cô đến chảy máu, bằng không cô phải đi chích ngừa rồi.

"Về phần anh thì sao?" Cố Tiểu Ngải tức giận trừng mắt hần, không phải chỉ là không cẩn thận đem nước táo phun đến trên mặt hần thôi sao, hần có tất yếu trả thù đến mức này không?

Lệ Tước Phong kéo tay cô qua, ngón cái vuốt ve trên dấu răng, một đôi mắt tà khí tức giận trừng Cố Tiểu Ngải, "Cố Tiểu Ngải, cô là phụ nữ của tôi, đây là dấu hiệu của cô."

. . . . .

Cắn một cái chính là dấu hiệu sao? !

Cố Tiểu Ngải xả ra một chút giả cười, "Trên người Lệ tổng nhất định có rất nhiều dấu răng."

Bởi vì hần có rất nhiều phụ nữ bên ngoài, nếu một cái dấu răng là một dấu hiệu, thật không biết hiện tại hần có bao nhiêu dấu răng?

"Cố Tiểu Ngải, cô dám châm chọc tôi?" Mặt Lệ Tước Phong rất đáng sợ.

". . . . ."

Hần nghe ra được sao? Cô đúng là đang châm chọc hần là một tên đàn ông dê tiện đó thì sao?

"Cố Tiểu Ngải ——"

"Tôi muốn uống cái này." Trước khi hấn phát cuồng rống giận, Cố Tiểu Ngải nhanh chóng chỉ ly nước náo ý muốn uống, đồng thời nói sang chuyện khác, "Hôm nay, anh không đi công ty sao?"

"Cô muốn đuổi tôi đi?!" Giọng Lệ Tước Phong bình tĩnh hỏi.

"Không dám" Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi liền đáp.

Lệ Tước Phong nghe vậy vừa lòng gọi lên môi, thân mình nghiêng sang cô, một tay nhéo vành tai mềm mại của cô, thần thái tà mị, "Hóa ra, cô muốn tôi ở cùng cô."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải không hiểu trừng mắt nhìn, mới hiểu được hấn nghe cô nói "Không dám" thành "Không đuổi".

Nếu cô dám, cô sớm đem hấn đá ra cửa rồi.

Nếu không bị tính sổ, cô tuyệt đối cũng sẽ rời khỏi tên biến thái này.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Lệ Tước Phong dựa vào cô, hơi thở của hấn quanh quẩn cô, đầu ngón tay nhéo lỗ tai cô, mắt thâm thúy có chút hăng hái nhìn chăm chăm cô, giống như giây tiếp theo sẽ làm gì cô vậy.

Cố Tiểu Ngải bị hấn tới gần như vậy có chút không được tự nhiên, liền nâng ly nước táo lên uống.

Lệ Tước Phong lập tức bị ly thủy tinh chắn, mày lập tức nhíu lại, "Cố Tiểu Ngải, lúc khác uống không được sao?!"

Được.

Nhưng ở trước mặt hấn, cô lười biểu hiện mặt tốt của mình.

Cố Tiểu Ngải cứ thế cầm ly nước táo uống, Lệ Tước Phong về mặt chán ghét, mắt hứng thú, tay từ trên người cô mò ra.

Cố Tiểu Ngải âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Cốc cốc ——"

Cửa phòng bệnh bị gõ hai cái, Lệ Tước Phong lạnh lùng giương mắt, "Vào đi."

Hai vệ sĩ tiến vào, đóng cửa phòng bệnh lại, một vệ sĩ tiến lên báo cáo, "Đã điều tra xong, là chủ tịch Sở thị - Sở Thiên Minh đột phát bệnh tim, trước mắt còn đang cấp cứu."

"Phanh ——"

Ly thủy tinh rớt xuống, cái ly vỡ thành nhiều mảnh la liệt trên mặt đất.

Chủ tịch Sở thị - Sở Thiên minh, ba của Sở Thế Tu, ông ấy làm sao có thể. . . . .

Cố Tiểu Ngải đại ra nhìn vệ sĩ, bật thốt lên hỏi, "Vì sao? Có điều tra ra được không?"

Lệ Tước Phong liếc mắt nhìn mảnh vỡ của ly thủy tinh, chuyển mắt nhìn về phía cô, đáy mắt âm trầm, nhìn không ra vui buồn.

"Tôi nghe từ đám phóng viên đang canh giữ trước cửa bệnh viện, đáp án gì đều có, có người nói lần này Sở thị gặp nguy cơ quan hệ xã hội trước nay chưa từng có, Sở Thiên Minh không chịu nổi gánh nặng ngã xuống."

Một vệ sĩ khác bỗng nhiên cầm lấy tạp chí《ak》trên tủ đầu giường đang được bảo mẫu sắp xếp lại, chỉ chỉ ảnh chụp Lương Noãn Noãn cùng người đàn ông ngoại quốc trên mặt bìa, "Cũng có người nói Sở Thiên Minh nhìn thấy tin tức này, họa vô đơn chí, trong cơn tức giận ngã bệnh."

.....

Cố Tiểu Ngải tay chân trở nên lạnh lẽo.

Cô tự cho mình đúng, cô nghĩ phát ra tin tức này sẽ dòi đi tầm mắt của công chúng, không nghĩ tới sẽ liên lụy Sở bá bá bị bệnh.

"Lấy tạp chí lại đây." Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói.

Vệ sĩ lập tức đem tạp chí《ak》đưa qua, Lệ Tước Phong trực tiếp mở ra bài viết "Lương Noãn Noãn Hồng Hạnh ra tường", giọng nói có chút lạnh lùng, "Cô viết bản thảo khi nào?"

Trước khi cô nằm viện hẳn có hỏi qua cô, cô nói chưa viết được.

Như thế nào mới hai ngày, tạp chí《ak》liền đăng.

Đối mặt với câu hỏi của Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải khẩn trương nín thở, thật cẩn thận nói, "Tôi đưa ảnh chụp cho tòa soạn báo, có thể là phóng viên khác viết."

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, chưa nói tin cô, cũng không nói không tin cô, trên tay tiếp tục lật tiếp trang hai, sắc mặt có chút khó chịu, "Quan điểm của tòa soạn các người là giữ gìn cho Sở thị sao? Ảnh chụp Sở Thế Tu đều không có."

.....

Ánh mắt của hắn lợi hại như vậy sao.

Đôi mắt Cố Tiểu Ngải hơi hơi lóe ra, tiến lên đoạt lấy tạp chí《ak》trong tay của hắn, giống như tùy ý nói, "Có thể là một phóng viên nào đó thăm mền Sở Thế Tu, cho nên không muốn công kích hắn, quên đi, dù sao cũng chỉ là tin tức bát quái mà thôi."

"Phải không?" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi lại.

"Bằng không thì sao." Cố Tiểu Ngải gian nan xả ra một chút tươi cười, "Anh không phải nói tôi không lương thiện sao? Anh sẽ không nghĩ tôi viết bản thảo tin tức chứ? Tôi không có lý do gì ủng hộ Sở thị, không phải sao?"

"Tốt nhất là như vậy."

Lệ Tước Phong cũng không còn hỏi nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn hai vệ sĩ, "Phóng viên còn ở bên ngoài bệnh viện sao?"

"Đúng vậy, hiện tại trước cửa bệnh viện tất cả đều là phóng viên." Vệ sĩ gật gù đầu, "Lệ tổng, có dòi đi bệnh viện khác không? Nơi này phóng viên nhiều như vậy, ngài có thể sẽ bị lộ thân phận."

"Nhưng nơi này là bệnh viện tư nhân tốt nhất cả nước." Một vệ sĩ khác liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái rồi nói.

Cố Tiểu Ngải hi vọng Lệ Tước Phong có thể gật đầu, cùng ba của anh ấy ở cùng một bệnh viện tư nhân, sớm hay muộn cũng sẽ gặp Sở Thế Tu.

Như vậy phiếu lưu quá lớn. ....

Nếu biết trước, cô sẽ không ăn thức ăn cay độc của Lệ Tước Phong làm. ....

Làm sao có thể trùng hợp như vậy.

Cũng không biết bác Sở hiện tại thế nào, hi vọng ông ấy bình an, bằng không cô đời này tâm đều không an.

Lệ Tước Phong từ bên giường đứng lên, lạnh giọng lên tiếng, "Gọi điện thoại cho phòng thư ký, bảo họ liên lạc bệnh viện Pierre ở châu Âu, cho bọn họ trong vòng 3 ngày chuẩn bị phòng bệnh cùng bác sĩ tốt nhất."

"Vâng, Lệ tổng." Hai vệ sĩ nhận chỉ thị lập tức rời đi.

Liên lạc bệnh viện Pierre ở châu Âu?

Hắn không phải là muốn. ....

"Anh không phải là muốn để cho tôi đến nằm viện ở châu Âu chứ?" Cố Tiểu Ngải có chút há hốc mồm, vẫn ôm một tia hy vọng hỏi lại, hi vọng Lệ Tước Phong sẽ nói không phải. .... Hắn nhàn rỗi mới đi đến bệnh viện Pierre ở châu Âu. ....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114

Đúng là cô muốn ở càng xa càng tốt, nhưng chạy đến tận bệnh viện ở châu Âu thì lại là chuyện bé xé ra to rồi.

"Pierre là bệnh viện điều trị bệnh bao tử tốt nhất thế giới." Lệ Tước Phong liếc cô một cái, đôi mắt đen thui, "Cố Tiểu Ngải, đừng nói là cô có ý kiến khác."

Cô đương nhiên là có ý kiến . . . . .

Đột nhiên đưa cô đến châu Âu làm gì, cô hoàn toàn biến thành một con chim nhỏ đứt chân. Ở trong nước, cô tốt xấu gì cũng còn có thể tìm biện pháp thoát khỏi sự giam cầm của Lệ Tước Phong.

Châu Âu là địa bàn của Lệ gia, đến nơi đó, đến lúc đó tất cả đều là người của hắn, cô làm sao có thể thoát được.

"Tôi . . . ." Cố Tiểu Ngải chần chờ, uyển chuyển nói, "Hiện tại, rất nhiều người bị bệnh bao tử, không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ cần chú ý ăn kiêng là được rồi."

"Người khác tôi không quan tâm." Lệ Tước Phong đứng ở bên giường cô, cúi thân xuống tới gần cô, một tay nâng người của cô lên, "Phụ nữ của tôi, không thể có chút đau ốm gì."

". . . . ."

Vậy tại sao hắn muốn tiêm thuốc phiện vào người cô?

Thật không biết hắn nghĩ cái gì? Có đôi khi hoàn toàn không xem cô là con người, muốn phát giận liền phát giận, có đôi khi lại giống như rất quan tâm đến cô, tự mình xuống bếp, không đến công ty mà ở bệnh viện chăm sóc cô. . . . .

Cô càng ngày càng không hiểu được Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong tới gần mặt của cô, môi hắn sắp hôn lên mình, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên mở miệng, "Tôi muốn xem tivi."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong cắn răng, trong mắt ánh lửa quá rõ ràng.

Cô dám nhiều lần tìm đủ lý do trốn tránh hắn đựng vào? !

"Tôi thực muốn xem TV." Cố Tiểu Ngải làm ra một bộ vô tội, ở trên giường đi đến bên kia giường, từ trên tủ đầu giường cầm điều khiển.

Tivi LCD siêu lớn được mở lên, phát tin tức, thậm chí có cả camera quan sát.

Xuất hiện mười màn hình của bệnh viện tư nhân này.

Cố Tiểu Ngải tùy tiện mở một màn hình ra, bác Sĩ gặp chuyện không may không biết có nghiêm trọng không. . . . .

"A ——"

Đột nhiên một tiếng hưng phấn thét chói tai từ trong TV truyền tới, ngay sau đó càng nhiều tiếng thét chói tai của nhiều phóng viên truyền tới.

Trong màn ảnh, hình ảnh lập tức chuyển tới phòng bệnh cao cấp, hơn mười vệ sĩ ngăn phóng viên lại.

"Sau khi chủ tịch công ty quốc tế Sở thị - Sở Thiên Minh đột phát bệnh tim, tất cả các đồng sự trong công ty đều có mặt. . . . . A! Con trai độc nhất cùng vị hôn thê của Sở gia cũng tới!"

Đám phóng viên đài truyền hình hướng tới cửa, ngay sau đó đám đông phóng viên đi về hướng xe đang tới.

Cố Tiểu Ngải nhìn màn hình TV, không khỏi rất nhanh chuyển sang hình ảnh khác.

Lệ Tước Phong ngồi xuống, không có cái chặn, hai người cứ như vậy gập chân ngồi ở trên chặn.

Lệ Tước Phong một tay kéo cô vào trong lòng, thân thể của cô buộc chặt đến mức làm cho hắn có điều phát hiện, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì."

Cố Tiểu Ngải lắc đầu, thân mình vẫn đang cứng ngắt.

Đây là tin tức trực tiếp, nói cách khác Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn hiện tại đang ở ngay bệnh viện. . . . .

Ở trên tivi, trên mặt cỏ phía xa phòng bệnh bảo vệ đứng thành hai hàng cổ ngăn chặn phóng viên, Sở Thế Tu trong xe đi ra, đeo một đôi mắt kính to, trên mặt vẽ tiêu tụy mỗi một, caravat có chút nghiêng lệch.

Lương Noãn Noãn đi ra theo, mặc một chiếc váy trắng dài, gương mặt xinh đẹp đeo một mắt kính to trắng, môi đỏ mọng mím thật chặt.

Các vệ sĩ vẫn cổ ngăn chặn đám phóng viên đang phóng mạnh về phía trước.

"Lương tiểu thư,《ak》đưa tin là thật sao, có thật cô có chuyện ngoài hôn nhân không?"

"Sở công tử cùng Lương tiểu thư đồng thời xuất hiện ở bệnh viện có phải hay không muốn chứng minh tin tức trên báo chí là giả?"

"Lương tiểu thư, cô cảm thấy hiện tại cô phản bội Sở công tử, Sở gia còn muốn cưới cô làm vợ sao?"

"Sở công tử, ba ngài có phải nhìn thấy tin tức của Lương tiểu thư nên phát bệnh hay không?"

"Sở công tử, gặp phải “chuyện trốn thuế”, hiện tại lại gặp chuyện vị hôn thê như thế, ba ngài lại vào bệnh viện, xin hỏi anh có muốn nói gì không? !"

. . . . .

Phóng viên soi đến từng vấn đề một cách bén nhọn.

Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn chẳng hề mở miệng, vệ sĩ hộ tống họ đi vào trong bệnh viện.

Màn hình bỗng nhiên ——

Lương Noãn Noãn bị phần đông phóng viên truy vấn không ngừng, bên cạnh Sở Thế Tu đi thẳng, Sở Thế Tu vươn nhẹ tay choàng qua hông của cô.

Một động tác săn sóc làm cho Lương Noãn Noãn lộ ra nụ cười trấn an.

Đèn máy ảnh vẫn không ngừng loang loáng lên cho đến khi hai người đã đi thẳng vào bên trong bệnh viện. . . . .

Nhìn màn hình TV, Cố Tiểu Ngải cắn trắng môi.

"Tòa soạn báo các người muốn cho Sở Thế Tu thuận nước giong buồm sao?."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Lệ Tước Phong có chút không hồn giận hờn lạnh một tiếng.

"Có ý tứ gì?" Cố Tiểu Ngải ra vẻ không rõ hỏi lại.

"Cô thật sự không hiểu sao?" Lệ Tước Phong vân vê mái tóc dài của cô, "Cũng không biết người nào trong tòa soạn báo các người viết ra văn vẻ như thế."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải hơi nhếch môi không nói chuyện.

Tin tức đang lan truyền phân tích đạo lý rất rõ ràng Sở thị gặp chuyện liên tiếp, hình tượng Sở Thế Tu được nổi bật đặc biệt.

Hiện tại, chuyện của Sở gia còn náo nhiệt hơn so với tin tức của ngôi sao, còn được nhiều người chú ý.

"Công ty xuất hiện nguy cơ khủng hoảng, cha Sở Thế Tu vào bệnh viện, vị hôn thê gặp phải tin tức quan hệ bất chính, lập tức Sở Thế Tu hoàn toàn thành người bị hại." Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm màn hình TV lạnh lùng nói, "Chỉ cần hân biểu hiện tốt vào thời điểm mấu chốt, dư luận nhất định sẽ nghiêng về một bên tán dương hân."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng phụ họa, cô cũng nghĩ như vậy .

Cô tin tưởng Sở Thế Tu có năng lực ứng biến, lúc trước cô cũng đã từng bảo anh tin tưởng vị hôn thê của mình, chỉ cần anh kiên trì ủng hộ tin tưởng Lương Noãn Noãn, trong nháy mắt hình tượng của anh sẽ biến thành một người đàn ông tốt.

"Không xem nữa. Âm ỹ."

Lệ Tước Phong cầm lấy điều khiển tắt TV đi.

Âm thanh ồn ào của phóng viên trong phòng bệnh không còn nữa, lập tức an tĩnh lại.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong ôm, đầu tựa vào trên vai hắn, trong đầu đều là hình ảnh vừa mới xem trên màn hình TV.

Sở Thế Tu ôm hông Lương Noãn Noãn khi bị phóng viên thay nhau công kích.

Anh biểu hiện rất tốt.

Ngoại trừ bác Sở nhập viện, toàn bộ những cái khác đều giống như cô mong muốn. Nhưng vì sao, ngực vẫn một chút nhói đau. . . . .

Vị trí của Sở Thế Tu trong tim cô không thể buông bỏ được.

Hơn nữa còn bị anh chiếm lấy hoàn toàn.

"Cốc cốc ——"

Cửa lại vang lên, Lệ Tước Phong không kiên nhẫn lên tiếng, "Vào đi!"

Một vệ sĩ mang theo cái chổi đi tới, quét dọn sạch sẽ mảnh vỡ ly thủy tinh mà Cố Tiểu Ngải vừa mới làm rơi vỡ, lại dùng cây lau nhà lau sạch sẽ.

Cố Tiểu Ngải thấy vậy thở dài.

Vệ sĩ của Lệ Tước Phong lại còn kiêm chức nhân viên vệ sinh.

Trước khi đi ra ngoài, Vệ sĩ lại nhớ tới, "Lệ tổng, trong bệnh viện vừa mới có tin tức, nói là Sở Thiên Minh đã được cấp cứu".

Cửa bị đóng lại.

Thân mình Cố Tiểu Ngải toàn bộ buộc chặt lập tức thả lỏng ra.

Thật tốt, bác Sở không có việc gì, bằng không cô thực không biết nên làm cái gì bây giờ. Nếu ông ấy xảy ra chuyện không hay cô sẽ cho rằng mình hại ông ấy.

Hiện tại đã tốt rồi, toàn bộ dự tính lúc đầu của cô đều đi đúng hướng.

Chờ《 khởi đầu st》 đăng tin tức, quần chúng công kích Sở thị sẽ càng ngày càng giảm. . . . .

"Cố Tiểu Ngải."

"Sao?"

"Bây giờ còn sớm, cô đã không muốn ngủ, không bằng tôi cùng cô làm chút gì đi?" Lệ Tước Phong bỗng nhiên sát gần bên tai cô phát ra giọng gọi cảm trầm thấp.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hắn, muốn chạy trốn đã không kịp, nháy mắt người đã bị Lệ Tước Phong áp đảo trên giường lớn.

Dùng điều khiển đóng rèm cửa sổ lại.

Một tay Lệ Tước Phong kéo hai tay cô ấn lên đỉnh đầu cô, hai chân quỳ gối bên sườn thân thể của cô.

Lúc hắn hôn xuống, Cố Tiểu Ngải cau mày nói, "Dạ dày tôi không thoải mái, rất không thoải mái, anh như vậy sẽ làm đau tôi."

Cô căn bản không có tâm tình cùng hắn làm chút gì.

Không đúng, cô lúc nào cũng đều không có tâm tình cùng Lệ Tước Phong làm chút gì.

"Được."

Lệ Tước Phong cũng không nói lời vô nghĩa.

Cố Tiểu Ngải thấy kỳ quái, Lệ Tước Phong như thế nào nói chuyện tốt như vậy. Bỗng nhiên, cả người bị Lệ Tước Phong bế đứng lên, một trận xoay tròn, người đã bị ôm ghé vào trên lồng ngực của hắn.

Lệ Tước Phong tựa vào đầu giường, hai tay ôm cô.

Mắt của hắn sâu thẳm, cố ý tách hai chân của cô ra làm cho cô ngồi ở trên người mình, một tay nâng cằm của cô lên, khóe môi gọi lên, "Hiện tại đã không đề nặng."

"....."

Cô đây chẳng qua là lấy cớ, cô thậm chí không cho hắn chạm vào mà thôi.

Như vậy, thay đổi tư thế nữ trên nam dưới, có cái gì khác sao?

Cố Tiểu Ngải muốn từ trên người hắn đi xuống, Lệ Tước Phong một tay ngăn lại chế trụ hông của cô không cho cô giãy dụa nhúc nhích, một tay từ sau áp chế sau cổ của cô.

Ngẩng đầu lên, hắn dễ dàng áp chế hôn môi của cô.

Tư thế này làm cho Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác bối rối, trên người cô còn mặc đồng phục bệnh viện, cứ như vậy ngồi ở trên người hắn, hai tay bị bắt đặt lên vai hắn, thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Trước sau như một hương vị trong veo.

Lệ Tước Phong tư thế cuồng nhiệt lại mang chút dịu dàng kỳ dị, tay hắn chậm rãi chuyển đến bụng của cô, chậm rãi hướng lên trên, để ở bộ phận dạ dày của cô, cách đồng phục bệnh viện nhẹ nhàng xoa.

Nụ hôn của hắn cũng là lửa nóng, hôn môi lưỡi của cô triển miên, giống như cắn nuốt hết thảy.

Một ít khói trắng từ miệng hai người, đọng lại một chút hương vị.

Dần dần, Lệ Tước Phong hôn môi chưa đủ, môi lui xuống cách môi của cô một khoảng nhỏ, dọc theo cổ của cô một đường đi xuống hôn, lưu luyến ở cổ cô xoay ngược lại.

"Uhm....."

Môi lưỡi hắn cực nóng khêu chọc, bàn tay xoa trên bụng mềm mại của cô, mang theo đặc ý gặt đầu, làm cho Cố Tiểu Ngải nhịn không được phát ra rên rỉ nhỏ bé yếu ớt.

Lệ Tước Phong chính là một người đàn ông như vậy, hắn khơi dậy hứng thú sinh dục của cô.

Cô chưa bao giờ là đối thủ với tay lão luyện tình trường như hắn, hắn hôn dây dưa làm cho toàn thân cô không tự chủ được run run lên.

"Cố Tiểu Ngải, trên người của cô càng ngày càng có hương vị."

Đầu của hắn vùi ở cổ của cô tiếp tục quẩn quýt si mê liếm, làm cho làn da cô từng đợt sợ run.

Hai tay không tự chủ được ôm lấy cổ của hắn, trong óc suy nghĩ dần dần trống rỗng, theo chiều hướng của dục vọng.

Không hề chỉ thỏa mãn với hôn, từng chiếc cúc đồng phục bệnh viện được cởi bỏ, Lệ Tước Phong hôn lên nơi đầy dãi của cô.

"Uhm..... Đừng như vậy....."

Cố Tiểu Ngải tầm mắt mê ly nhìn trần nhà, thân mình mềm mại rồi tỉnh rồi ngủ, đầu óc rối cuộc không thể nghĩ ngợi được cái gì, chỉ còn lại có kỹ xảo hôn cao siêu của hắn.

"Đừng thế nào?" Mặt Lệ Tước Phong lướt qua nơi đầy dãi của cô, một tay vòng đến phía sau cô cởi bỏ nút thắt nội y, giọng nói gọi cảm khàn khàn phát ra từ làn da của cô, "Đừng liếm..... Hay là đừng làm? Hay là..... Đừng dừng lại?"

"....."

Nội y cũng bị cởi xuống.

Trước ngực đột nhiên có cảm giác mát làm cho Cố Tiểu Ngải có một nháy mắt thanh tỉnh, chính là rất nhanh lại bị Lệ Tước Phong hôn tra tấn biến mất.

Mỗi một điểm mẫn cảm đều bị khêu chọc.

Cả người Cố Tiểu Ngải muốn xui lơ phũ trên vai hấn, Lệ Tước Phong cố tình hôn cô, hai tay đem cô ôm vào.

Trên người hấn vẫn là quần áo ngắn nắp, cô cũng đã lóa lộ trắng nõn.

"Cố Tiểu Ngải."

Một phen tháo caravat xuống, hấn nắm lên tay cô thay mình cởi bỏ nút thắt áo somi. . . . .

Cô có thể cảm giác được bụng hấn nóng rực đã muốn vận sức chờ phát động.

Cố Tiểu Ngải cũng hiểu được đầu óc hấn hỗn loạn rất nhiều, hôm nay một kiếp này là tránh không khỏi.

Đôi mắt cô là Lệ Tước Phong, cô có thể sử dụng mưu kế nhỏ tránh thoát một lần, hai lần, cũng trốn không được lần thứ ba, đây là nỗi thương tâm của cô.

Lệ Tước Phong ôm cô tiếp tục hôn môi, kéo tay cô lướt qua ở trên người hấn, xoa xoa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Bỗng dưng, mặt Lệ Tước Phong hiện đầy biểu cảm tựa vào trên vai của cô không có động tác, thân mình to lớn căng cứng.

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn dưới thân hấn, tầm mắt dần dần trấn tĩnh, thân mình bất an động đậy.

"Cố Tiểu Ngải! Đừng nhúc nhích!"

Giọng nói Lệ Tước Phong lộ ra một cổ kỳ lạ, hai tay ôm chặt lấy cô, nhưng không có cử động nữa.

"Làm sao vậy?"

"Cô cử động nữa tôi sẽ lập tức muốn cô." Giọng nói Lệ Tước Phong có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, nhìn Lệ Tước Phong ôm chặt, mặt anh tuần trở nên bi thảm, thân mình căng cứng.

Cố Tiểu Ngải thể này mới bừng tỉnh, hấn đang kìm nén

Vì cô bị bệnh cho nên hấn đang phát dục vọng lại kìm nén.

Kỳ thật mà nói, cô không ngại hấn đi tìm phụ nữ khác, chỉ cần hấn đừng truyền nhiễm bệnh gì cho cô.

Chỉ là lời này, Cố Tiểu Ngải bất luận như thế nào cũng không dám nói trước mặt hấn.

Sợ ý muốn hèn hạ của hấn tùy thời khó có thể kiểm soát được, hai tay Cố Tiểu Ngải khoát lên trên vai hấn, cũng không còn dám nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong đột nhiên đem đồng phục bệnh viện mặc trên người của cô, động tác nhanh nhẹn chạy xuống giường vọt vào phòng tắm

Chỉ chốc lát sau, Cố Tiểu Ngải liền nghe được tiếng nước truyền đến.

"Vù. . . . ."

Cố Tiểu Ngải lập tức tê liệt ngã xuống giường nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra, lại tránh thoát một kiếp.

Lệ Tước Phong buông tha cô.

Cũng thật không dễ dàng.

Trong phòng tắm, nước lạnh chảy từ đầu xuống, chà sạch đến mức không thể cứu vãn được.

Dòng nước lạnh leo chảy xuống trong ngực, mới để cho hấn tỉnh táo lại.

Lệ Tước Phong đánh một quyền trên gương thủy tinh.

Hắn đối với Cố Tiểu Ngải càng ngày càng không hạ thủ, uy khuất chính mình nhẫn nại cũng không chạm vào cô, điều này chưa bao giờ hắn làm . . . . .

Cho tới bây giờ, hắn không đối với phụ nữ thương tiếc như vậy.

Cố Tiểu Ngải, là người thứ nhất.

Hắn tùy ý để cô trong tim mình, nhưng không cách nào biết trước tốt xấu.

*****

Tắm nước lạnh ước chừng hơn một giờ, Lệ Tước Phong tùy ý dùng một cái khăn tắm gắn bên hông đi ra ngoài.

Trên giường bệnh, Cố Tiểu Ngải đang ngủ, ngay cả chân cũng không có.

"Phụ nữ chết tiệt."

Lệ Tước Phong nhú mi lạnh lùng mắng một câu, tiến lên đem cô ôm lấy, xốc chân lên ôm cô nằm xuống.

Hôn lên miệng cô một cái, Lệ Tước Phong đi đến trước tủ quần áo lấy áo somi và quần sạch sẽ thay vào, viện trưởng làm cho Cố Tiểu Ngải báo cáo dạ đây.

Hắn hôm nay không trở về công ty, đi xem báo cáo của cô cũng tốt.

Lệ Tước Phong mở cửa đi ra ngoài.

Đóng cửa lại trong nháy mắt, trên giường Cố Tiểu Ngải bất an chấn động, miệng nhẹ giọng nỉ non, "A Tu. . . . ."

Âm thanh bị giam ở trong cửa. Không ai nghe được.

Lệ Tước Phong sắc mặt lạnh lùng đi ở trong hành lang bệnh viện, vừa cài nút tay áo vừa đi lên phía trước.

Vừa mới xuất hiện trong tin tức bệnh viện, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn giờ phút này dắt tay nhau đi tới phía đối diện, đi theo sau là các thành viên hội đồng quản trị.

Lệ Tước Phong ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, từ bên người bọn họ gấp thoáng qua.

"Ồi chào, đây không phải là Lệ tổng sao?!"

Một thành viên hội đồng quản trị phía sau Sở Thế Tu đột nhiên cao giọng kêu lên. Kích động đứng lại trước đường đi Lệ Tước Phong, một bên nhiệt tình hướng Sở Thế Tu kêu, "Sở công tử, mau tới đây mau tới đây, vị này là Tổng giám đốc E. S Á Thái, Lệ gia ở châu Âu có thể có thế lực lớn."

Sở Thế Tu không thể không dừng bước lại, cùng Lương Noãn Noãn đồng thời xoay người lại.

"Mau mau mau, Sở công tử, hướng Lệ tổng lên tiếng kêu gọi."

Các thành viên hội đồng quản trị bên này cũng hướng Sở Thế Tu nháy mắt ra hiệu, Tổng giám đốc E.S! Sáng nay, bọn họ mời riêng Lệ Tước Phong họp, muốn cho hắn buông tha Sở thị, lại bị trực tiếp từ chối.

Từ sáng sớm đã không thể họp được.

Nhìn bảng báo cáo cổ phiếu Sở thị bị hạ xuống, chủ tịch Sở Thiên Minh hoàn toàn ngã xuống rồi.

Hiện tại, ở bệnh viện lại gặp Lệ Tước Phong, đương nhiên muốn nhân cơ hội. Cho dù không thể để cho hắn buông tha Sở thị, cũng hỏi thăm xem Sở thị rốt cuộc đắc tội hắn thế nào.

". . . . ."

Sở Thế Tu nhìn về phía Lệ Tước Phong, mi hơi hơi nhú lại, bóng dáng ấy. . . . . tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào.

Về mặt Lệ Tước Phong không rạn vỡ mấy, liếc về hướng phòng bệnh của Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng nhìn về phía vị đồng sự kia, "Câm miệng! Phụ nữ của tôi còn đang ngủ!"

Gương mặt già nua của vị đồng sự kia lập tức lúc đỏ lúc trắng.

Lương Noãn Noãn đứng bên cạnh Sở Thế Tu, nghe nói như thế lập tức ngăn ngo, theo bản năng nhìn theo hướng Lệ Tước Phong nhìn thoáng qua.

Lệ Tước Phong ám chỉ người phụ nữ kia là Cố Tiểu Ngải sao?

Cô ta cũng nhập viện rồi?

Sở Thế Tu không phải sẽ tùy thời gặp cô ta sao?

Lương Noãn Noãn đang nghĩ ngợi, tay Sở Thế Tu đã muốn buông thả lưng cô ra, đi thẳng đến trước mặt Lệ Tước Phong, mặt ôn hòa, đáy mắt ẩn chứa lạnh nhạt, "Lệ tổng, anh có thể nói chuyện tôn trọng một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Hai người đàn ông trẻ tuổi, thân hình cao không kém nhau, đứng song song nhau.

Một người cao ngạo, một người ôn hòa, tuyệt không phân biệt, khí thế nhưng không có chút thắng thua.

"À."

Nhìn Sở Thế Tu trước mắt, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, "Tôn trọng? Tôi nghĩ nhóm anh ngăn tôi lại là vì cầu xin tôi. Hóa ra, công tử Sở gia còn có khí chất như vậy. Tốt lắm, tôi cũng không tính buông tay đối với Sở thị."

Vừa nghe đến lời này của Lệ Tước Phong, vài hội đồng quản trị lập tức nóng nảy đứng lên, đều đi tới phía trước bắt đầu lấy lòng Lệ Tước Phong, khuyên giải Sở Thế Tu.

"Lệ tổng đừng trách móc, đừng trách móc, Sở công tử chúng tôi còn trẻ không hiểu chuyện."

"Sở công tử, còn không đi nhanh tới xin lỗi Lệ tổng? Chẳng lẽ người muốn cha người một tay sáng lập Sở thị lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát?"

"Lệ gia có quảng mỏ Kim Sơn Ngân, Sở thị đâu không lại."

"Mau xin lỗi đi Sở công tử. . . . . Cốt khí không thể làm ra cơm ăn! Còn không mau xin lỗi!"

. . . . .

Nghe được vài giọng nói của thành viên hội đồng quản trị hối thúc, Lệ Tước Phong đùa cợt nở nụ cười một tiếng, khinh miệt nhìn Sở Thế Tu.

Công tử Sở gia không chịu khuất phục?

Giá trị mấy lượng?

Mặt Sở Thế Tu không có gì biến hóa, im lặng mà lạnh nhạt, bàn tay nắm chặt thành quyền, xương ngón tay ửng ửng trở nên trắng, biểu lộ tâm tình.

"Lệ tổng, đừng khinh người quá đáng."

Lương Noãn Noãn thấy các thành viên hội đồng quản trị đều buộc Sở Thế Tu xin lỗi, không khỏi tức giận hô một tiếng.

Mọi người kinh ngạc, Lương Noãn Noãn đi đến bên cạnh Sở Thế Tu, ngừng đầu nhìn chăm chăm thần thái không ai bì nổi của Lệ Tước Phong, chất vấn nói, "Sở thị cùng E.S xưa nay không có liên quan, công kích Sở thị đối với anh mà nói là lỗ vốn, anh rút cuộc có mục đích gì?!"

Miệng lưỡi lợi hại.

Hiện tại, phụ nữ đều đặc biệt biết ăn nói, thời điểm Cố Tiểu Ngải đối với Liễu Tử Mật miệng lưỡi lợi hại, hần nhìn đặc biệt thuận mắt.

Như thế nào đối với phụ nữ của Sở Thế Tu, hần nhìn. . . . . buồn bực.

"Muốn thay người đàn ông của cô nói chuyện cũng nên có ích một chút." Lệ Tước Phong cười nhạo Lương Noãn Noãn, kiêu ngạo cuồng vọng, "Lệ Tước Phong tôi trên tay đứng là nhiều tiền, chơi đùa không nổi chỉ có Sở thị các người."

". . . . ." Lương Noãn Noãn bị cứng họng.

Sở Thế Tu giờ tay lên đem Lương Noãn Noãn kéo ra phía sau mình, không lộ vẻ gì nhìn Lệ Tước Phong, "Lệ tổng, mời đi."

Lệ Tước Phong nhíu mày, Sở Thế Tu này giống như hần đã từng gặp qua ở nơi nào. . . . .

Sở Thế Tu có điểm ngoài dự liệu của hần.

Xem ra không phải là một công tử ăn chơi trác táng, không kiêu ngạo không xu nịnh.

Lệ Tước Phong liếc liếc Lương Noãn Noãn một cái, hướng Sở Thế Tu lạnh lùng nói, "Lần sau chọn phụ nữ, đừng chọn lúc cha người ta còn chưa lên chức chính quyền trung ương, bởi vì không thể giúp người việc gì."

Câu nói có hàm ý khác.

Tò rõ ý châm chọc, hai nhà đám hỏi, là bán đứng con mình nịnh bợ Lương thị trưởng. . . . .

Mọi người có đầu óc đều nghe hiểu những lời này.

Lương Noãn Noãn tức giận, trên mặt tao nhã đều muốn duy trì không được, "Anh nói lời này là có ý gì? Lương Noãn Noãn tôi cần nhờ ba mình mới có đàn ông sao? !"

"Chẳng lẽ không đúng?" Lệ Tước Phong tầm mắt châm chọc đánh giá cô một chút, giọng nói từ tính ác độc, "Giống như cô là mặt hàng vậy, người giao dịch trong thị trường cũng bán không ra giá cả."

"Anh. . . . ."

"Câm miệng!" Lệ Tước Phong cắt đứt lời của cô, mi bất miễn nhíu lại, lại một lần nữa lạnh lùng nhắc lại, "Phụ nữ của tôi đang ngủ!"

Sở Thế Tu đem Lương Noãn Noãn chắn đến phía sau mình, nâng mắt hờ hững nhìn về phía Lệ Tước Phong, thản nhiên mở miệng, "Không biết phụ nữ của Lệ tổng là giá nào trên thị trường giao dịch?"

". . . . ."

Lệ Tước Phong sừng sốt, lập tức cả người đáng vẻ bệ vệ nổi giận, "Sở Thế Tu, người có lá gan lặp lại lần nữa!"

Đáng vẻ bệ vệ đã muốn tới cực hạn.

Vài thành viên hội đồng quản trị thấy thế, đều đi ra khuyên can.

"Tốt lắm tốt lắm, cãi nhau không tốt, cãi nhau không tốt."

"Đúng vậy. Đúng vậy, nơi này là bệnh viện, đừng âm ỷ đến những người khác."

"Quên đi, chúng tôi lần sau lại đặc biệt đến gặp Lệ tổng. Sở công tử, Lương tiểu thư, chúng ta đi thôi đi thôi."

. . . . .

Sợ hai người đàn ông này ở trong này đấu đá nhau, nhóm thành viên hội đồng quản trị kéo Sở Thế Tu đi.

Sở Thế Tu tự nhiên kéo tay Lương Noãn Noãn qua, mười ngón tay đan lẫn nhau.

"Thế Tu." Lương Noãn Noãn cảm kích mà tràn ngập tình yêu nhìn chăm chú Sở Thế Tu.

Người đàn ông ngoại quốc kia là bạn trai trước của cô, nhưng lần đó bọn họ bị chụp ảnh chỉ là cái ôm lễ nghi, không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Từ lúc gặp Sở Thế Tu, cô liền yêu người đàn ông ôn hòa giống như viên ngọc trắng này.

Lần này, tạp chí《ak》tuôn ra ảnh chụp, chính cô cũng hoảng sợ, sợ hãi Sở Thế Tu sẽ tức giận .

Nhưng anh chưa từng hỏi qua nửa câu, mặc kệ truyền thông hay là Lệ Tước Phong trước mặt, anh đều bảo vệ lấy cô.

Lựa chọn người đàn ông này, nhất định là lựa chọn đúng nhất cả đời Lương Noãn Noãn.

"Sở Thế Tu, người sẽ vì những lời nói hôm nay trả giá đắt!"

Giọng nói Lệ Tước Phong âm trầm mà mang theo đe dọa từ phía sau bọn họ vang lên.

Sở Thế Tu vẻ mặt không có gì biến hóa, giống như hoàn toàn không nghe thấy, tiếp tục đi lên phía trước.

Vài thành viên hội đồng quản trị lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn lại, Lê Tước Phong đã muốn quay lưng lại đi nhanh rồi đi, bóng lưng cao to lạnh lùng uy nghiêm.

"Sở công tử, người đây là muốn đem Sở thị đến đường cùng sao!"

"Đúng vậy, ba người còn nằm ở trong bệnh viện, Sở thị muốn suy sụp, ông ấy còn chịu đựng được không?"

"Nếu không tôi lại đi liên hệ một chút, tìm thời gian mở tiệc rượu hai trăm bàn thịnh tội?"

.....

Nhóm hội đồng quản trị lú lú ảm ảm không ngừng, Sở Thế Tu dừng bước lại, giọng nói có chút lạnh nhạt, "Chuyện này ai cũng không được nhắc tới trước mặt cha tôi, tất cả để tôi giải quyết."

"Phải . . . . ."

Nhóm hội đồng quản trị cũng không dám làm khác, Sở thị quốc tế kỳ thật là một công ty gia tộc, một nhà Sở gia chiếm hơn nửa cổ phần.

Lời nói của Sở Thế Tu ở trong Sở thị tuyệt đối có sức nặng.

Dù sao bọn họ chỉ là đồng sự nhỏ nắm ít cổ phần.

Lương Noãn Noãn tâm tư không đặt trong lời nói của bọn họ, đi ngang qua phòng bệnh thì chỉ thấy bốn vệ sĩ đứng canh ở cửa.

Lương Noãn Noãn không khỏi lôi kéo Sở Thế Tu bước nhanh rồi đi.

Bên kia cửa phòng bệnh, có thật là Cố Tiểu Ngải không?

Cô phòng trái phòng phải, đều phòng không được chuyển phát triển như vậy. Cô không thể để cho Sở Thế Tu tìm được Cố Tiểu Ngải, mặc kệ Cố Tiểu Ngải có phải đã thành phụ nữ của người khác hay không . . . . .

Một phụ nữ có thể làm cho Sở Thế Tu cố chấp tìm chín năm, cũng đủ làm cho Sở Thế Tu dao động rất nhiều.

Cô tuyệt đối sẽ làm Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu không thể tái ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Cố Tiểu Ngải có cảm giác ngủ thẳng tới buổi tối mới tỉnh lại, ngủ cả người đều thoải mái không ít.

Bảo mẫu đang ngồi ở trước giường cô, mở ngọn đèn nhỏ đầu giường xem tạp chí, thấy cô tỉnh lại lập tức nở nụ cười, "Cố tiểu thư tỉnh rồi sao?"

Trong phòng bệnh đều tối, chỉ có đèn trên tủ đầu giường phát ra ánh sáng mờ nhạt.

"Sao cô không mở đèn đọc sách?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn ánh sáng nơi đầu giường, "Như vậy sẽ làm tổn hại mắt."

"Tôi sợ mở đèn sáng quá ảnh hưởng đến Cố tiểu thư ngủ." Bảo mẫu cười cười, mở đèn trong phòng bệnh lên, "Cố tiểu thư đói không? Tôi đi nấu cháo cho cô."

Trong phòng trở nên sáng ngời.

"Không cần làm phiền, tôi bây giờ còn chưa đói bụng, một chút đói bụng tự mình có thể làm được."

Cô cũng không phải từ chi tàn phế, chỉ là bệnh bao tử mà thôi, lúc trước cảm mạo cũng đã hết, thân thể của cô từ chín năm trước đã bắt đầu quen rồi.

"Không được, nếu cô đói bụng Lê tiên sinh sẽ trách cứ tôi."

"Bảo mẫu, cô là trưởng bối, về sau đừng xưng hô với tôi như vậy, gọi tôi là Tiểu Ngải được rồi." Cố Tiểu Ngải cười nói, ngồi xuống.

Bảo mẫu là một phụ nữ trung niên, mỗi lần nghe cô kêu "Ngải", cô cả người không được tự nhiên.

"Như vậy sao được, nhất thiết phải xưng hô như vậy ." Bảo mẫu vội hỏi, "Tôi còn phải đi nấu cháo cho cô."

"Được."

Cố Tiểu Ngải không có buồng bình cùng bảo mẫu, không biết chuyện của Sở gia phát triển thế nào, vội vàng cầm lấy điều khiển mở TV.

Bỗng nhiên nghĩ đến một người bá đạo không ở nơi này, Cố Tiểu Ngải hướng phòng bếp hỏi, "Bảo mẫu, Lệ Tước Phong đâu?"

"Đã đi rồi."

Buổi tối còn đi đâu chứ?

Chẳng lẽ, hôm nay không được thỏa mãn nên đi đâu tìm nữ minh tinh dịu dàng sao?

Tối hôm nay cô được nhàn rồi thoải mái rồi .

Tin tức của Sở gia hiện nay lan truyền nhanh chóng.

Vừa mở TV lên, tin tức trên đài truyền hình tất nhiên tất cả đều là tin tức của Sở gia.

Không giống như tin tức trực tiếp sáng nay, trên màn hình là tin tức chủ tịch Sở Thiên Minh đã vượt qua nguy hiểm.

Tinh thần Cố Tiểu Ngải hoàn toàn buông xuống.

Trong màn hình, vệ sĩ hộ tống Sở Thế Tu đi ra cửa bệnh viện, phóng viên ủa lên, nhiều vấn đề nối tiếp nhau được hỏi tới.

Sở Thế Tu đứng trước đèn loang loáng vẫn duy trì nụ cười khiêm tốn, khéo hiểu lòng người cầm lấy phone trên tay các nữ phóng viên, ôn hòa tuyên bố, "Cám ơn các vị đã quan tâm, cha tôi vừa mới vượt qua nguy hiểm, tình huống sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp."

"Tạp chí《ak》đăng báo nói vị hôn thê của ngài có chuyện ngoài hôn thú, Sở công tử có ý kiến gì không?"

Một phóng viên đặc biệt hô to.

"Tôi tin tưởng cô ấy." Sở Thế Tu nhìn màn ảnh mỉm cười, nói ôn hòa mà nghiêm túc, "Chúng tôi đều xuất phát từ tình cảm chân thành, cho nên tôi tin tưởng cô ấy. Cũng xin các bài báo bắt lương không được ác ý hại vị hôn thê của tôi, cô ấy chỉ là một phụ nữ bình thường."

Tâm đột nhiên bị kim đâm.

Sở Thế Tu nói, xin các bài báo bắt lương không được ác ý hại vị hôn thê của anh.

Anh có biết hay không, người hại vị hôn thê của anh không phải ai khác, là cô Cố Tiểu Ngải.

Cô không phải cố ý hại Lương Noãn Noãn.

Cô chỉ biết là, chỉ cần Sở Thế Tu tốt, cho cô đi hại bất luận kẻ nào đều được.

Nhưng không nghĩ đến lại thành kẻ “bắt lương” đối với Sở Thế Tu.

Các phóng viên lập tức tiếp tục hỏi, "Sơ công tử muốn kiện tòa soạn báo《ak》ra tòa sao?"

"Chúng ta một lát giữ lại truy cứu pháp luật trách nhiệm quyền lợi." Sở Thế Tu tiếp tục kiên nhẫn giải đáp các vấn đề của phóng viên, "Nhưng trước mắt quan trọng nhất là thân thể của cha tôi, cũng hi vọng các vị phóng viên bằng hữu thông cảm, đều trở về nghỉ ngơi, các người đã mệt mỏi cả ngày rồi, ở bệnh viện cũng sẽ quấy rầy đến bệnh nhân khác."

Sở Thế Tu những câu khiêm tốn, tự tự ảm áp.

Tin tức chưa truyền bá trong lời nói dối Sở Thế Tu tiến hành rồi chứa nhiều từ táo tợn thường.

Sở Thế Tu thậm chí còn cho thư ký của mình mua bữa ăn khuya đến, phát cho từng phóng viên, làm cho phóng viên khen không dứt miệng. . . . .

"Làm tốt lắm. . . ."

Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng mà nỉ non một tiếng, Sở Thế Tu so với trong tưởng tượng của cô làm còn tốt hơn.

Tương lai, Sở Thế Tu là người nổi nghiệp công ty quốc tế Sở thị, hấn đại diện cho hình tượng Sở thị, truyền thông bắt đầu chuyển hướng khen anh không ngừng. Cục diện dư luận sẽ xoay chuyển rất nhanh.

Chờ tạp chí《khởi đầu st》đăng bài lên, sẽ đem khủng hoảng của Sở thị hoàn toàn xóa bỏ.

Lệ Tước Phong còn muốn chèn ép Sở thị sẽ không thể lại làm cho dư luận lên tiếng nữa . . . . .

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải vừa lòng nở nụ cười, chính là tươi cười có chút chua xót.

Không thể nói rõ vì sao, chua xót cực kỳ.

Một trận âm nhạc trong trẻo bỗng nhiên ở trong phòng bệnh vang lên, Cố Tiểu Ngải ngẩn người, đem giảm âm lượng TV xuống.

Tiếng nhạc vẫn còn vang.

Bảo mẫu ở trong phòng bếp cũng nghe được, hô lớn, "Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh bảo tôi đưa cho cô một cái di động, tôi đặt ở trong tủ đầu giường, hẳn là di động vang."

"A, được."

Cố Tiểu Ngải ghé vào bên giường, mở tủ đầu giường ra liền thấy, quả nhiên là điện thoại tình nhân sang trọng màu trắng lần trước đi mua.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Hình đại diện trên điện thoại hiện lên hình Lệ Tước Phong.

Cuộc gọi đến ghi chú rõ: Lệ.

Người đàn ông này. . . . .

Cố Tiểu Ngải bấm nhận điện thoại, theo thói quen nói, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

Nói xong lại hối hận, lần trước chỉ là nói theo thói quen như vậy lại bị Lệ Tước Phong nổi trận lôi đình.

Có đôi khi, lời hấn nói ác độc khiến cô buồn bực.

"Cố Tiểu Ngải, trong vòng 10 phút đến sân thượng."

Giọng nói Lệ Tước Phong kiều ngao vừa nói xong điện thoại đã bị cúp . . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn chằm chằm màn hình di động, buổi tối kêu cô lên sân thượng làm cái gì? Ăn không khí sao?

Trên màn hình di động là hai ảnh chụp.

Phía trên là ảnh chụp lúc hấn ôm cô vào ngực hấn nấu cơm cho cô ăn.

Phía dưới là ảnh chụp lúc hấn hôn cô trong xe.

Hai ảnh chụp được chỉnh sửa theo phong cách nghệ thuật, không cần phải nói, nhất định lại là công lao của thư ký Lệ Tước Phong. Thư ký của hấn. . .
. . quả thực rất vạm vỡ .

Di động bỗng nhiên lại vang lên, vẫn là ảnh chụp Lệ Tước Phong.

Lại gọi tới làm cái gì?

Cố Tiểu Ngải cau mày nghe điện thoại, "Này. . . . ."

"Lấy áo khoác ngoài treo trong tủ quần áo mặc vào!"

Tiếng cuồng vọng của Lệ Tước Phong vang lên, điện thoại lại bị cắt đứt.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải tức giận đến mức cắn răng, tên này như thế nào mỗi lần đều là như vậy!

"Bảo mẫu, Lệ Tước Phong kêu tôi lên sân thượng."

Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi xuống giường, đi đến trước tủ quần áo mở ra tìm cái áo khoác ngoài, là một cái áo khoác dài màu hồng nhạt, rất ít nữ tính, nhưng kiểu dáng lại mang chút cảm giác tao nhã nhọt nhọt.

Mặc vào hẳn là sẽ không lạnh.

"Được, tôi đem cháo hâm nóng, chờ cô trở về ăn." Bảo mẫu từ phòng bếp truyền đến.

"Dạ." Cố Tiểu Ngải lên tiếng, đem áo khoác dài mặc lên người, mở cửa đi ra ngoài.

Bốn bảo tiêu lập tức không lên tiếng theo sau lưng cô, vẫn duy trì khoảng cách hai thước trái phải.

Loại bị người đi theo này cảm giác làm cô rất không thoải mái, cô không cảm giác được bảo vệ, lại có cảm giác bị giám sát.

Cho dù là đối với bảo mẫu, cảm giác của cô cũng giống như vậy, cô cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị báo cáo nhanh cho Lệ Tước Phong.

Cô hơi có một chút không an phận, tính tình Lệ Tước Phong chắc là không muốn buông tha cô.

Đi vào khúc cua chỗ thang máy, Cố Tiểu Ngải liền nhìn thấy Lương Noãn Noãn đứng ở chỗ rẽ, Lương Noãn Noãn vẫn mặc váy trắng dài như ban sáng, ánh mắt phức tạp lại mang theo tức giận nhìn mình lom lom.

Giống như đã ở chỗ này chờ thật lâu.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy cả kinh, Lương Noãn Noãn bay thẳng đến cô.

Không thể để cho bọn vệ sĩ phát giác cô cùng Lương Noãn Noãn quen biết nhau. Nếu Lương Noãn Noãn nói ra cái gì đó, Lệ Tước Phong sẽ không bỏ qua cho cô, cũng sẽ không bỏ qua cho Sở thị.

Liếc liếc mắt bốn vệ sĩ phía sau một cái, Cố Tiểu Ngải trong cái khó ló cái khôn, bỗng dung làm ra động tác trật chân, cả người ngã vào trên người Lương Noãn Noãn.

Thấy cô đảo lại, Lương Noãn Noãn vội vàng lui ra sau, căn bản không có ý định đỡ cô.

"Nếu cô không muốn Sở gia gặp chuyện không may tốt nhất làm bộ như không biết tôi, đừng nói lung tung."

Cố Tiểu Ngải nói rất nhanh, giọng nói nhỏ nhất có thể, lao đảo vài bước mới đứng vững.

Lương Noãn Noãn sững sốt, ánh mắt của cô nhìn về vệ sĩ phía sau đi tới, bỗng nhiên hiểu ra cái gì.

"Tin tức trên tạp chí《ak》là cô phát phải không? Cô muốn làm cái gì?" Lương Noãn Noãn đứng tại chỗ cũng cố ý đè thấp giọng nói, cực lực nhấn nại tâm tình của mình, "Cô đừng nói với tôi Lệ Tước Phong đã kích Sở thị cũng có liên quan đến cô."

Ở buổi bán đấu giá từ thiện của Tô Hiên Hiên, cô nghe được Liễu Tử Mật cùng Quan Nana nói qua. Cố Tiểu Ngải là người của tòa soạn báo《ak》.

Người phụ nữ họ Cố này lại dám đăng ảnh chụp gièm pha cô!

"Lệ Tước Phong không biết tôi cùng Sở Thế Tu có quan hệ, nếu cô náo loạn ở đây, hẳn rất nhanh sẽ biết, khi đó Sở thị sẽ chính thức gặp khủng hoảng."

Bước chân người đến ngày càng gần.

Cố Tiểu Ngải sốt ruột nói nhanh xong, lập tức không đợi Lương Noãn Noãn có phản ứng, hai tay cắm vào trong túi áo khoác, như không có việc gì đi qua Lương Noãn Noãn, nhún thang máy lẳng lặng chờ đợi.

Lương Noãn Noãn không có đuổi theo.

Này đủ để chứng minh, Lương Noãn Noãn thực sự yêu Sở Thế Tu, nếu không làm sao có thể nghe cô.

Sở thị là tâm huyết của Sở gia, là tương lai của Sở Thế Tu tương, Lương Noãn Noãn sẽ không hủy nó.

Đứng trước thang máy, Lương Noãn Noãn còn đứng nguyên vị trí kia nhìn cô, ánh mắt thập phần phức tạp.

Thang máy chậm rãi khép lại, hình ảnh Sở Thế Tu nho nho xuất hiện ở trong tầm mắt Cố Tiểu Ngải.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 120

Chỉ là anh không có liếc mắt sang cô lấy một cái, anh đi đến bên Lương Noãn Noãn, trên tay bưng hai ly nước nóng, trên mặt ngẩn nộ cười thản nhiên. . . . .

Cửa thang máy đóng lại, ngăn cách hai người trong tầm mắt cô.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu xuống, môi như bị cắn nát.

Trong đầu hiện ra Sở Thế Tu ở trước truyền thông nói: Xin các tạp chí bắt lương không nên ác ý hại vị hôn thê của tôi, cô ấy chỉ là một phụ nữ bình thường.

Hốc mắt hơi chua xót.

Đau xót.

Tự nói với mình không có gì, căn bản không có gì. . . . .

Cô làm chó săn, bị mắng còn thiếu gì sao? Sở Thế Tu nói thực ôn hòa, cô không có lý do khổ sở. . . . . Không có lý do. . . . .

Số trên thang máy chậm rãi tăng lên.

Xem ra trước khi rời bệnh viện, cô không thể ra khỏi cửa phòng bệnh. Buổi tối đi lên sân thượng cũng gặp phải Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn.

May mắn, Sở Thế Tu không thấy cô.

Nếu không, đêm nay thật sự phấn khích rồi.

Cố Tiểu Ngải. . . . . Người thực là có nhiều chuyện sợ bị vạch trần lắm. . . . .

Cô lần đầu tiên phát hiện, hóa ra mình sống như vậy thật mệt, mệt đến nỗi cô không đỡ nổi.

Thang máy đến sân thượng, Cố Tiểu Ngải vuốt vuốt mắt đi ra ngoài.

Sân thượng to như vậy lại tối đen, một người cũng không có, gió nhưng thật ra đặc biệt lớn, phát ra tiếng vù vù.

Cố Tiểu Ngải cau chặt mi, Lệ Tước Phong giữa khuya kêu cô chạy tới đây làm cái gì?

"Cố tiểu thư đứng yên đừng nhúc nhích."

Bốn vệ sĩ cẩn thận đứng lên, một trước một sau đứng chung quanh cô phân bốn phương hướng, đánh giá hoàn cảnh quanh mình.

Nhìn dáng vẻ bọn họ khẩn trương, Cố Tiểu Ngải có chút hoài nghi nơi này có phần tử khủng bố.

"Quên đi, chúng ta trở về đi."

Cố Tiểu Ngải mở miệng nói, ở trong này gió lạnh chết mất, không biết Lệ Tước Phong lại ăn trúng cái gì.

"Được."

Bốn vệ sĩ vui vẻ đáp ứng.

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị đi về, bỗng nhiên điện thoại trong túi vang lên, âm nhạc vang lên.

Là điện thoại của Lệ Tước Phong bạo quân.

Hắn rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, hẹn cô hẹn đến sân thượng còn mình lại không hiện ra, muốn cô trúng gió sao?

Cố Tiểu Ngải cau mày nhận điện thoại, có chút không vui nói, "Lệ Tước Phong anh không phải đùa giỡn tôi chứ?"

"Cố Tiểu Ngải, nhìn bên tay trái cô!"

Giọng nói Lệ Tước Phong truyền tới, Cố Tiểu Ngải mặc áo khoác vẫn có chút lạnh, nghe nói như thế không khỏi tức giận nói, "Nhìn cái gì?"

"Kêu cô xem liền xem đi, thế nào lại nói nhiều như vậy!"

Ngữ khí Lệ Tước Phong cũng bắt đầu không tốt, trực tiếp cùng cô rống lên, lại quá bá đạo.

Bạo quân!

Cầm thú!

Không có tính người!

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng thâm mắng, quay đầu nhìn phía tay trái mình, đen tuyền cái gì cũng nhìn không thấy.

Bỗng nhiên, trong di động truyền đến âm thanh khai hỏa.

"Xích ——"

Khắp bầu trời bỗng nhiên một trận sáng ngời.

Cách chỗ cô ngồi không xa, trên sân thượng một tòa cao ốc nhà khác bỗng nhiên dâng lên pháo bông, lửa khói bay về phía bầu trời đêm lưu lại vô số quỹ đạo. . . . .

Mà trên sân thượng cao ốc kia đốt một vòng đuốc rực rỡ, giống như là cây trong đêm đen sáng lên, bùng cháy lên.

Kỳ diệu đến không thể tin được.

Cố Tiểu Ngải xem ngây người.

"Xích ——"

Lại là lửa khói đột nhiên bắn lên không trung.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc xoay người, trên sân thượng một tòa cao ốc phía Nam bỗng dấy lên vô số pháo hoa, điểm tô khắp không trung.

Ngay sau đó, sân thượng các tòa cao ốc bốn phía Đông, Nam, Tây, Bắc dấy lên pháo hoa. . . . .

Lửa khói cuộn cuộn không ngừng mà bay về phía bầu trời đêm, đồ sộ đến nỗi khiến người ta giật mình.

Bốn vệ sĩ to lớn phát ra tiếng kinh hãi đến khó tin.

Cố Tiểu Ngải đứng ở giữa bọn họ, kinh ngạc đến ngây người nhìn lửa khói xa hoa trên trời, cô là lần đầu tiên nhìn ở khoảng cách gần như vậy xem pháo hoa. . . . .

Đẹp đến rung động lòng người.

"Cố Tiểu Ngải, nhắm mắt lại." Giọng nói Lệ Tước Phong bá đạo từ trong di động truyền tới.

"Sao?" Cô còn bị khói lửa làm giật mình.

"Kêu cô nhắm mắt lại thì nhắm mắt lại đi!" Lệ Tước Phong lại rống lên.

". . . . ."

Hắn nói nhỏ sẽ chết sao.

Uống nhầm thuốc sao!

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng mắng hắn vài lần, tùy tiện nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, "Xong rồi."

"Ngaoan cô gái, bây giờ nói. . . . . Em yêu anh." Lệ Tước Phong vừa lòng cười khê.

"Em yêu. . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói tiếp theo lời hắn, phát hiện không thích hợp vội vàng dừng nói.

Thiếu chút nữa bị hắn lừa rồi.

Cô đời này cũng sẽ không yêu hắn, trừ phi đầu óc cô có vấn đề.

"Phanh ——"

Bỗng nhiên, một tiếng vang thật lớn ở bên tai cô nổ tung, dọa cô nhảy dựng lên.

Mặc dù không mở mắt, cô cũng cảm giác được một trận ánh sáng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Là âm thanh pháo hoa nở rộ.

Cố Tiểu Ngải mở to mắt, chỉ thấy bên cạnh mình dấy lên rất nhiều pháo hoa, nhiều cây pháo hoa cao một mét phun khói tung toé.

Rất chói mắt.

Cố Tiểu Ngải giật mình nhìn chung quanh, chợt nghe vệ sĩ bên cạnh cung kính hô, "Lệ tổng."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu nhìn qua.

Lửa khói trải rộng ra một đường sáng người, Lệ Tước Phong từ trong chỗ sâu đi ra, lửa khói sáng ngời mắt hấn đắc ý, hiển nhiên kiêu ngạo thật sự.

Lệ Tước Phong mặc một áo khoác dài màu xám, giờ phút này bị ánh sáng lửa khói chiếu thành một màu sắc khác.

Lửa khói phát ra hương tinh tế.

Thân hình Lệ Tước Phong cao to anh tuấn đứng ở trong đó, giương như chói rọi.

Trên mặt của hấn mang theo nụ cười tà khí, một đôi mắt thật sâu nhìn về phía cô.

Cố Tiểu Ngải có chút ngờ ngạc nhìn theo pháo hoa ở trong hướng Lệ Tước Phong đi tới, nhất thời không có phản ứng.

Lệ Tước Phong từng bước một đi về phía cô, một tay giấu ở sau người, bốn vệ sĩ thấy thế lui về đứng ra sau.

"Cố Tiểu Ngải, thế này mới gọi là bắn pháo hoa."

Lệ Tước Phong đi đến trước mặt cô tự đắc nói, bỗng dừng cúi thân mình xuống, một tay nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn cô.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to hai mắt, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

"Phanh ——"

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Một trận lửa khói theo nụ hôn phi thẳng lên bầu trời đêm, pháo hoa vây quanh hai người.

"Còn nữa."

Lệ Tước Phong không buông tha hôn cô một hồi mới buông ra, bỗng nhiên từ sau lấy ra một bó hoa to màu xanh lam mạnh mẽ nhét vào trong lòng cô.

Động tác cường thế có chút thô lỗ.

Bó hoa rất to và nặng Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa cảm nôi ngã xuống, một bó hoa to nặng nề, cô chợt xoay người.

Màu lam cô thích? Hoa hồng xinh đẹp loá mắt.

Đêm nay, Lệ Tước Phong thật sự ăn trúng cái gì sao?

Cố Tiểu Ngải có chút khó hiểu nhìn hấn, "Anh đang làm cái gì vậy?"

Phụ nữ này. . . . .

Bắn pháo hoa, tặng hoa, cô không phải phụ nữ sao? Như thế nào hoàn toàn không có cảm động?

Cô cứ nhiên còn dám hỏi hần, hần đây là đang làm cái gì?

Hần làm cái gì?

Hần còn không phải là vì cô!

Lệ Tước Phong đáy mắt không hờn giận, khẩu khí không được tự nhiên lại cười nói, "Tôi là cho cô kiến thức cái gì mới gọi là bắn pháo hoa."

Lúc cô ở nhà trẻ cầm một bịch pháo hoa lớn, cũng gọi là bắn pháo hoa?

Thật sự là buồn cười.

Cố Tiểu Ngải đang cầm một bó hoa hồng màu lam nặng trĩu, nghe nói như thế nhin không được lại liếc mắt nhìn Lệ Tước Phong, "Anh đây là cho tôi kiến thức cái gì gọi là phí phạm tiền của. . . . ."

Đem một đồng pháo hoa lên sân thượng bắn, còn không phải cái loại phô trương . . .

Khắp bầu trời đều bị chiếu sáng.

Kết quả hần nói với cô, hần vì làm cho cô thêm một chút kiến thức cái gì gọi là bắn pháo hoa?

Cô đích thực là có kiến thức.

Cô có kiến thức về một nhà giàu làm nổi. . . . . Một nhà giàu họ Lệ làm nổi. . . . . Như thế nào là khoe khoang tiền của.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong bị phản ứng kỳ lạ của Cố Tiểu Ngải biến thành tức điên, "Phản ứng của cô có thể bình thường một chút không?!"

Cho dù cô không cảm động, cô cũng nên cho hần một khuôn mặt tươi cười.

Phản ứng của cô thật rối loạn, cái gì gọi là phí phạm tiền của? Cô đây là đang cười nhạo hần sao?!

"Phản ứng của tôi không bình thường sao?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi, đang nhìn khuôn mặt khó coi của Lệ Tước Phong, "Được được, đây là màn bắn pháo hoa xa hoa nhất mà tôi từng thấy."

Phản ứng này xem như bình thường chứ?

Cô có cảm giác Lệ Tước Phong là một nhà giàu có đang khoe khoang trước một tầng lớp bình thường như cô. . . . .

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vẫn không tốt lắm, phá hư không khí nói, "Cố Tiểu Ngải, hôn tôi!"

Thân thể hần đứng thẳng, thân hình cao ngất đứng ở bên trong pháo hoa, mặt thực thối. . . . .

Nhìn bó hoa nặng trĩu trong tay, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên có chút hiểu được, người đàn ông này là đang đùa giỡn lãng mạn cùng cô sao?

Nào là bắn pháo hoa, nào là tặng hoa. . . . .

"Tôi hôn không tới." Cố Tiểu Ngải thành thực nói, cô ôm một bó hoa to như thế, ai biểu hần cao như vậy.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong một đôi mắt phụt ra lửa, "Cô có tin đêm nay tôi đem cô ném xuống lầu không?"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải hiện tại khẳng định hần tuyệt đối không phải lãng mạn.

Không có một người nào, không có một người đàn ông nào cùng phụ nữ ở thời điểm lãng mạn lại hù dọa ném xuống lầu!

"Anh cúi đầu xuống." Cố Tiểu Ngải tức giận nói.

"Cô —— Tiểu —— Ngải!"

"Vậy anh giúp tôi cầm lấy hoa." Cố Tiểu Ngải đang cầm hoa trong tay đưa ra.

Hần điên rồi mới có thể cùng phụ nữ này đến hưởng lễ tình nhân!

Lệ Tước Phong mặt nhất thời chìm xuống, mạnh mẽ đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu để lên môi cô nhắm nháp hương vị thanh thuần của cô, răng dễ dàng nâng mở môi của cô. . . . .

Chương 122

Hắn đem tức giận làm càn trên người cô.

"Uhm . . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị hàm răng của hắn cắn đau, mày không khỏi nhăn lại.

Lệ Tước Phong cũng không để ý vô lấy hôn cô.

Gió lạnh lẽo, pháo hoa xinh đẹp, hình ảnh người đàn ông ôm phụ nữ hôn môi. . . . . Giống như một bức tranh xinh đẹp.

Bốn vệ sĩ yên lặng đứng ở một bên.

"Phanh ——"

Pháo hoa trên sân thượng của năm tòa cao ốc bắn lên bầu trời giống như lửa khói bay về phía bầu trời đêm, trong nháy mắt nở rộ ra ánh sáng rực rỡ.

Giống như ngân hà ở bầu trời đêm không ngừng xoay tròn, bay lượn thành vòng, vô số khói rơi xuống. . . . .

Lệ Tước Phong ý vẫn còn chưa muốn rời khỏi môi cô, Cố Tiểu Ngải vừa chuyển mắt liền nhìn đến bầu trời rực rỡ.

Bầu trời đêm cuối cùng sáng ngời lưu lại ba chữ: Lệ yêu Cố.

Giống như chữ cực lớn được khắc vào không trung. . . . .

Cố Tiểu Ngải giật mình tròn to mắt, ngơ ngác nhìn trên trời. . . . .

Lệ Tước Phong đứng ở bên cạnh cô, một tay ôm cô nhỏ bé và yếu ớt, giống giống như vị vua cao ngạo hỏi, "Cố Tiểu Ngải, vui không?"

Ba chữ trong bầu trời cuối cùng hóa thành vô số đốm lửa nhỏ rơi xuống. . . . .

Giống như mưa phùn rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải có chút dại ra gật đầu.

Cô nên vui mừng mới đúng, ít nhất Lệ Tước Phong không có đem pháo hoa phóng thành: Lệ Tước Phong yêu Cố Tiểu Ngải. . . . .

Nếu thế, cô bây giờ chắc phải khóc mất thôi.

Pháo hoa như thế, cũng không biết có bao nhiêu người sẽ nhìn thấy. . . . .

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong bỗng nhiên cúi đầu nhìn cô, nhều mày hỏi, "Cô vừa mới nói cô yêu tôi có đúng không?"

. . . . .

Hắn là mất trí nhớ sao? Rõ ràng là hắn bắt cô nói, hơn nữa cô cuối cùng đúng lúc kịp phản ứng cũng không nói gì nữa.

"Tôi chưa nói." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, lông mày đang lúc không có cảm xúc gì.

"Cô đã nói!"

"Tôi chưa nói."

"Tôi nghe được!"

"Anh nghe nhầm. . . . ."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong lập tức ở bên tai cô rống to, một đôi mắt đen gắt gao trừng cô, người phụ nữ này hôm nay là muốn hắn tức chết sao? !

Trước khi hấn tức chết nhất định hấn sẽ đem cô bóp cổ chết!

Giọng nói Lệ Tước Phong đình tai nhức óc, Cố Tiểu Ngải nghe được một trận ù tai.

Người đàn ông này tính tình vĩnh viễn luôn thái quá, nóng nảy đáng sợ.

Nhìn Lệ Tước Phong gần như bùng nổ cảm xúc, Cố Tiểu Ngải ngằm thờ dài, xoay người đem bó hoa để xuống, thân mình tiến vào trong ngực của hấn, tay vòng qua lưng hấn.

Cố Tiểu Ngải chủ động yêu thương, làm cho Lệ Tước Phong tức giận miễn cưỡng đè nén xuống.

"Cố Tiểu Ngải, cô sớm thông minh một chút không được sao." Không nên làm cho hấn đánh nhau với cô, cô mới bằng lòng ngoan một chút.

Sớm thông minh một chút?

Cố Tiểu Ngải tựa vào trong ngực ấm áp của hấn cười khổ. Sớm thông minh một chút cô cũng sẽ không đáp ứng làm nhân tình của hấn, sớm thông minh một chút cô cũng sẽ không làm cho hấn Lệ Tước Phong tiến vào cuộc sống của cô. . . . .

Cô tình nguyện bị hấn ôm, cũng không nguyện ý nói với hấn —— Em yêu anh.

Coi như đây là cô dơ bẩn cuối cùng kiên trì.

"Em yêu anh", là để cho cô nói với người đàn ông cô yêu nhất, mà Lệ Tước Phong, cô ngay cả nửa phản thích cũng không có. . . . .

Lừa khời ở xung quanh hai người nở rộ . . . . .

Lệ Tước Phong bế cô hồi lâu, đến lúc gió đêm càng ngày càng lạnh, mới để cho cô ôm lấy bó hoa, ôm thân thể của cô rời khỏi sân thượng.

Trở lại phòng bệnh, bảo mẫu từ phòng bếp mang ra hai chén cháo, nhìn thấy Cố Tiểu Ngải trong tay ôm bó hoa hồng màu xanh lam lớn lập tức chế nhạo cười rộ lên, "Lệ tiên sinh cũng thật lãng mạn, tôi nhìn thấy bên ngoài bắn pháo hoa, cũng thật xinh đẹp. . . . . Thật nhiều người đều chạy ra nhìn."

Xác thực lãng mạn, lãng phí không bờ bến.

Hại cô ở trên sân thượng hứng gió lâu như vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng oán thầm, thay dép lê đem bó hoa đi vào, "Bảo mẫu, lấy giúp tôi cái bình thủy tinh."

Một bó hoa to như vậy không thể để trong một cái bình được, nghĩ nghĩ Cố Tiểu Ngải lại nói, "Lấy vài cái bình thủy tinh."

"A, Được."

Cố Tiểu Ngải đem bó hoa quăng đến trên xô pha, cực một ngòi xuống.

Lệ Tước Phong mở TV, tin tức buổi chiều về chuyên đề Sở gia nhất thời lại đập vào mắt, Lệ Tước Phong đứng ở trước giường lạnh lùng nhìn, đáy mắt biến hoá kỳ lạ.

Hấn như thế nào đột nhiên xem tin tức của Sở gia?

Lúc ban ngày cô xem hấn đều ngại âm ỹ, như thế nào lúc sau lại chủ động xem?

Dư luận truyền thông hài lòng với biểu hiện của Sở Thế Tu cùng lên tiếng bắt đầu tốt lên. . . . .

Đài truyền hình này, ca ngợi Sở Thế Tu là một người khiêm tốn, ở thời điểm khẩn cấp gặp nguy không loạn, tương lai nhất định có thể đưa Sở thị đi vào quốc tế. . . . .

Lệ Tước Phong tùy ý dựa vào thành giường, hai chân thon dài vắt chéo, ánh mắt u ám, cầm lấy di động bấm bấm.

Cố Tiểu Ngải lặng im theo dõi hấn, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên.

Lệ Tước Phong vừa mở miệng liền lạnh giọng đặt câu hỏi, "Hiện tại cổ phiếu Sở thị là bao nhiêu?"

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên xô pha nhìn về mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng, có chút khản trương xiết chặt tay.

Không hiểu đối phương nói gì đó, Lệ Tước Phong mặt càng thêm âm trầm, hướng về phía di động phát hỏa, "Nói cho đám phế vật kia, lại để cho tôi nhìn thấy cổ phiếu Sở thị đi lên, liền đuổi toàn bộ ra khỏi E.S."

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi.

Lệ Tước Phong đối với Sở thị vẫn không buông tha, càng ngày hấn càng làm ra hành động quá đáng. . . . .

Bác Sở còn nằm viện, Sở Thế Tu một người chống đỡ đại cục Sở thị có thể ứng phó được không?

Không được, không thể để cho Lệ Tước Phong đối phó Sở thị.

"Còn các người, hiện tại gần một nửa dư luận truyền thông ủng hộ Sở thị, các người liền xem cho tôi? !" Lệ Tước Phong tâm mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm màn hình TV, hướng di động lạnh lùng quát, "Tôi Lệ Tước Phong không cần đầu óc không có chỉ số thông minh, ngu ngốc. Lập tức áp chế cho tôi. . . . ."

"A ——"

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên kêu đau một tiếng, ngồi ở trên sofa cả người đều cúi gập thắt lưng.

Lệ Tước Phong bị cắt đoạn trò chuyện, chuyển mắt nhìn về phía cô, mi lập tức nhẩn lại, di động quăng đi liền hướng đi đến cô, "Làm sao vậy?"

Cố Tiểu Ngải cúi đầu môi mím thật chặt, con ngươi chuyển động, khi ngẩng đầu lên trên mặt thần sắc thống khổ, hai tay nắm thật chặt mắt cá chân phải mình, "Hình như bị trật chân rồi. . . . ."

"Cô bị trật chân sao không báo sớm? !"

Không phải nên chờ chân đau đớn mới có nói sao? !

Hắn nghĩ cô có chỉ số thông minh thấp như vậy!

Lệ Tước Phong gào thét, từng bước đi đến trước mặt cô quì một gối, nâng chân của cô lên cõi vớ, trên làn da trắng nõn không có biểu hiện gì, nhìn không ra làm sao lại bị trật chân.

Lệ Tước Phong nhíu mi hỏi, "Làm sao lại đau?"

"Mất cá chân, mất cá chân." Cố Tiểu Ngải chìa chìa chân của mình.

Vì sợ Lệ Tước Phong nhìn ra cô giả bộ, cô mới cố ý dùng sức đem chân đá một chút, xác thực đau đến tê tâm liệt phế.

Bộ dáng cô thống khổ lại rất thật.

"Bảo mẫu! Kêu bác sĩ!" Lệ Tước Phong la lớn.

"Dạ, Lệ tiên sinh, tôi lập tức đi." Bảo mẫu lập tức chạy đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải đau đến mức cắn môi, mắt cá chân phía dưới một chút thế này mới chậm rãi bắt đầu xuất hiện sưng đỏ.

Lệ Tước Phong quỳ một gối xuống ở trước người của cô, nâng lên chân của cô gác qua trên đầu gối của mình, ngón tay cực nóng vuốt ve lên chỗ đau của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Đầu ngón tay của hấn áp đến vị trí đau.

"Đau quá, đau. . . . ." Cố Tiểu Ngải đau đến mức kêu liên tục, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

"Bị trật chân khi nào? !" Lệ Tước Phong trừng mắt cô hỏi, tay lại dùng lực nhẹ hơn, xoa vòng vòng.

"Trên đường trở về. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói, sức lực có chút yếu.

Cô giống như đã rất dùng sức đá chân mình, rất đau đớn.

Nhưng cô nhất thời trong tình thế cấp bách, cũng không còn biện pháp khác.

Cô chỉ biết là, thân thể cô khó chịu, Lệ Tước Phong sẽ tỏ vẻ quan tâm.

Như vậy, hẳn sẽ không đối phó Sở thị .

Cô muốn bảo vệ Sở Thế Tu, không thể để cho bất luận kẻ nào thương tổn anh.

"Ngu xuẩn!" Lệ Tước Phong lạnh lùng mắng.

". . . . ."

Nếu như hẳn không nghĩ đối phó Sở thị cả ngày, cô cần phải hủy hoại thân thể mình sao?

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể đem cay đắng trong bụng nuốt, tùy ý để Lệ Tước Phong thay cô xoa chân cẳng ngày càng đau.

Lúc bác sĩ tới, nhìn thấy chân Cố Tiểu Ngải phù lên, kinh ngạc hỏi, "Làm sao có thể sưng thành như vậy? Kinh mạch đều trật rồi."

Bác sĩ là vị bác sĩ đông y già nổi danh ở bệnh viện này, chuyên nghiệp dùng tay nắn khớp chân cô, rồi bôi thuốc vào. . . . .

Một cái chân nhỏ lại lập tức được băng bó.

Xấu thái quá.

Lệ Tước Phong đứng ở một bên vẫn trừng cô, hận không thể động đến trên người cô.

Cố Tiểu Ngải cắn môi cố ý làm bộ như không phát hiện tầm mắt của hắn. . . . .

Hiện tại tốt lắm, xe lăn kia thực có công dụng rồi.

Thân thể cô từ lúc gặp Lệ Tước Phong bắt đầu lặn dần, liên tiếp bị thương, không biết khi nào thì mới chấm dứt.

"Tốt lắm, trong vòng một tuần chân không được chấm dứt." Bác sĩ đứng lên nói.

"Một tuần sao?" Cố Tiểu Ngải giật mình hỏi lại, trong vòng một tuần chân không chấm dứt, cô không phải thành phế nhân sao?

"Phải" bác sĩ đáp, quay đầu hướng Lệ Tước Phong cung kính gật gật đầu, "Lệ tổng, tôi đã xong nhiệm vụ, có việc cứ bảo tôi."

Nói xong, Lệ Tước Phong không kiên nhẫn gật đầu, bác sĩ đi ra cửa phòng bệnh.

"Đi bộ cũng bị trật chân, Cố Tiểu Ngải cô là một phụ nữ vụng về nhất tôi từng thấy!" Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô, trên cao nhìn xuống trừng cô.

". . . . ."

Đúng, cô là một phụ nữ vụng về, vậy làm sao hắn còn bắt cô làm nhận tình?

Cố Tiểu Ngải nhếch môi không nói chuyện, quay đầu nhìn phía màn hình TV, giờ phút này tin tức buổi chiều đã qua, đang chiếu phim thần tượng Hàn Quốc.

Nam nhân vật chính đẹp trai cầm rất nhiều khí cầu chờ trước cửa nhà nữ chính cầu hôn cô.

Khoảnh khắc cầu hôn thành công, đủ mọi màu sắc khí cầu bị buông ra bay lên bầu trời.

". . . . ."

Quả thực rất lãng mạn.

Không cần chế tạo một đồng lớn pháo hoa ô nhiễm không khí, cũng có thể xây dựng không khí lãng mạn.

Giống như tên nhà giàu kia, đốt lửa khôi trên năm sân thượng. . . . . Như vậy không gọi là lãng mạn mà là lãng phí.

Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm màn hình TV, cố ý thoải lý hữu thoải nói, "Người đàn ông thông minh biết làm như thế nào mới có thể tạo ra lãng mạn cho phụ nữ."

Mà người đàn ông ngu ngốc sẽ chỉ làm cho phụ nữ chạy lên sân thượng giữa khuya, nhìn hắn bắn pháo hoa.

Lệ Tước Phong chính là người đàn ông ngu xuẩn kia.

". . . . ." Lệ Tước Phong tự nhiên nghe hiểu được ý cô, cúi thân xuống hai tay vịn lên sô pha xanh, mặt tức giận dần dần tới gần cô.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị ánh lửa trong mắt hấn âm trầm dọa đến, thân mình theo bản năng lùi về sau.

"Cố Tiểu Ngải, tôi phát hiện cô càng ngày càng không biết sợ!" Lệ Tước Phong lạnh lùng một chữ một chữ nói.

Những lời hấn vừa nói, cô cũng hiểu được .

Từ khi phát hiện, Lệ Tước Phong quan tâm cô khi cô bệnh, cô ở trước mặt hấn trở nên phản bác, châm chọc hấn. . . . .

Bởi vì, xác định hấn sẽ không đối xử với cô như thế nào, cho nên hấn sẽ biểu lộ mình chân chính.

Chẳng qua, hiện tại Lệ Tước Phong. . . . . Lại làm cho cô không cảm thấy sợ hãi.

Dù sao người đàn ông này. . . . . Cường bạo cô, nhốt cô, thậm chí đến uy hiếp lấy thuốc phiện tiêm vào cô.

Trên người hấn gian ác, ác đến tận xương tủy.

Chẳng qua là, một thời gian ngắn gần đây hấn ban ơn cho cô mà thôi.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải co rúm thân mình lại, thân mình không lùi ra sau được nữa.

Lệ Tước Phong trong ngực dần dần tới gần cô, hơi thở cả người tới gần cô, bao phủ chung quanh cô. . . . .

Cô thật không nên chọc hóa tên đầu sư tử này.

Cố Tiểu Ngải lộ ra mắt đang lo lắng, Lệ Tước Phong đã chẳng thèm ngó tới lạnh giọng mở miệng, "Cố Tiểu Ngải, lẳng mạn của cô cũng chỉ giá trị bằng vài cái khí cầu sao? !"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị hấn nói ra những lời không đầu không đuôi có chút kỳ lạ.

Sau đó, nhớ tới phim thần tượng vừa xem mới kịp phản ứng, hấn chính là cười nhạo cảm giác lẳng mạn của cô. . . . .

Vù, may quá.

Cô thiếu chút nữa nghĩ đến hấn vừa muốn đánh cô.

Không nghĩ mình lại chọc giận người đàn ông tính tình thất thường này, Cố Tiểu Ngải nhu thuận lấy lòng tươi cười, "Lẳng mạn của tôi không đáng giá tiền, so ra kém anh."

"Cố Tiểu Ngải, cô dám châm chọc tôi? !" Lệ Tước Phong mắt âm trầm càng sâu.

"Không có." Hấn nghe không hiểu là cô tán dương hấn sao?

"Cô có."

". . . . ."

Vừa muốn bắt đầu lại nói không đúng rồi sao?

Vì sao mỗi lần cô cùng Lệ Tước Phong có điều tranh chấp đều gây thơ giống như mấy đứa nhỏ.

"Cố Tiểu Ngải, cô còn chưa đủ tư cách làm một nhân tình." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, hôn lên môi của cô.

Tư cách nhân tình?

Thế nào mới tính đạt tư cách nhân tình?

Đối với Lệ Tước Phong mà nói không phải là: nghe lời, phục tùng, mặc cho làm nhục.

Cô làm còn chưa đủ sao?

Lệ Tước Phong một tay từ sau xoa tóc của cô, đột nhiên hôn thêm độ ẩm. . . . .

Hơi thở dày đặc thuộc Lệ Tước Phong, có loại cắn nuốt hết thảy.

Rơi vào tay Lệ Tước Phong có kỹ thuật hôn cao siêu, Cố Tiểu Ngải cảm giác được mắt cá chân truyền đến cảm giác đau đớn, chợt nhớ tới hương vị bạc hà trên người Sở Thế Tu. . . . .

Tâm, lại một lần nữa đau đến không thể kìm nén.

*****

Hai ngày sau, bảo mẫu bắt đầu chuẩn bị thay cô hành lý sang châu Âu.

Bất kể cô đi cùng Lệ Tước Phong, nhưng bản thân lại không muốn đi xa nhà, nhưng Lệ Tước Phong chỉ dùng hai chữ: miễn bàn.

Trong phòng bệnh, hoa hồng màu lam trong vài cái bình thủy tinh tạm thời còn xinh đẹp, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ đẹp long lanh kiêu diễm.

Cố Tiểu Ngải ngồi trên xe lăn nhìn bảo mẫu bận rộn, đáy mắt có chua xót, trên mu bàn tay còn cầm kim, túi truyền dịch được vắt lên sau xe lăn.

Đến châu Âu, cô liền hoàn toàn thành cá chậu chim lồng.

"Cố tiểu thư, ở phòng bệnh thật sự buồn, cô đi ra ngoài đi dạo đi." Bảo mẫu vừa thay cô sửa sang lại quần áo vừa nói.

"Không muốn đi ra ngoài."

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, cô sợ gặp Sở Thế Tu hoặc là Lương Noãn Noãn.

Cô chỉ có thể đứng ở trong phòng bệnh này.

"Ôi chao, ngày mai cô sẽ lên phi cơ, cả ngày đứng ở trong phòng bệnh không thoải mái, đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ."

Bảo mẫu nói xong tiến lên phụ giúp đẩy xe lăn của cô đi ra cửa phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

"Tôi có thể đi một mình được. Cô cứ làm việc đi." Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ cười nói.

Xe lăn có thiết trí một thanh điều khiển, không chế được đi tới đi lui, thậm chí là chạy vòng vòng, thiết kế hoàn hảo.

Cố Tiểu Ngải ấn điều khiển đi tới, bốn vệ sĩ lập tức đi theo.....

Không có ra khỏi lầu bệnh viện, Cố Tiểu Ngải để xe lăn đứng ở lầu một khu nghỉ ngơi.

Nơi này không có ai, cô muốn im lặng.

Khu nghỉ ngơi có một mặt tường được thiết kế kính thủy tinh, Cố Tiểu Ngải đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài.

Mặt trời bên ngoài rất lớn, ánh mặt trời cách cửa sổ chiếu ở trên người cô ấm áp và thoải mái.

Bên ngoài, trên mặt có một ít bệnh nhân đang tập vận động. Ở trong này, cô còn có thể nhìn thấy người phương Đông, chạy đến châu Âu cũng chỉ có thể nhìn thấy người ngoại quốc.

Cậu liên tục không gặp cô lâu như vậy, không biết sẽ thành bộ dáng gì nữa.

Cô..... Đến tốt cùng phải ở bên cạnh Lệ Tước Phong bao lâu mới có thể chấm dứt? Hiện tại, Lệ Tước Phong không có vẻ chán cô.....

Cô đối với Lệ Tước Phong có lực hấp dẫn lớn như vậy sao?

Chờ hấn chán cô, cô mới có thể được tự do.

Nhưng ngày đó..... cô phải đợi bao lâu.

"Ngài Ngài?"

Mang theo nghi hoặc, không dám tin tiếng nói ôn hòa ở sau lưng cô cách đó không xa vang lên.

Tiếng nói êm tai như vậy, dịu dàng lại quen thuộc quá.

Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngài ngồi ở xe lăn kính ngọc đến gần người mờ to mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm cái gì mới tốt, cuống quýt cúi đầu.....

"Ngài Ngài, là em sao?"

Sở Thế Tu nhìn bóng dáng mảnh khảnh trên xe lăn có chút nghi hoặc đi qua.

Bốn vệ sĩ lập tức tiến lên ngăn cản anh, "Mời anh đi cho."

Bóng lưng trên xe lăn không quay đầu lại.

Sở Thế Tu lẳng lặng ngóng nhìn hồi lâu, bỗng nhiên tự giễu nở nụ cười một tiếng. Hiện tại, anh nhìn thấy ai đều cảm thấy là bóng dáng Ngài Ngài.

"Thực xin lỗi, tôi nhận lầm người."

Sở Thế Tu ôn hòa lễ phép hướng vệ sĩ gật đầu chào, thật sâu nhìn liếc mắt bóng hình xinh đẹp một cái mới xoay người rời đi.

Cho dù Ngài Ngài từng nói chưa từng chờ anh, cho dù cô từng nói bọn họ lúc này đã muốn xa lạ.....

Nhưng cô không đến mức sẽ để vệ sĩ của mình ngăn anh lại.....

Thật sự sẽ không sao?

Đêm đó ở trong quán rượu Aer, cô đã nói rành mạch, cô đối với anh đã muốn xa lạ hoàn toàn, anh còn muốn tiếp tục lừa gạt chính mình sao? Anh nghĩ hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau sẽ không bởi vì chín năm ngăn cách mà biến hóa nhiều lắm.

Nhưng cô..... hiển nhiên không phải nghĩ như vậy.

Sở Thế Tu nhìn không được quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, bóng lưng trên xe lăn rõ ràng thoát nhìn quen thuộc như vậy. Nhưng cô lại không quay đầu liếc anh một cái.....

"Ngài Ngài, là em sao?"

Tiếng nói Sở Thế Tu mang theo vẻ không cam lòng lại vang lên một lần nữa.

Hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ, Cố Tiểu Ngài vẫn không nhúc nhích ngồi ở xe lăn, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Không có lên tiếng.

Không quay đầu lại.

Bóng lưng của cô lạnh lùng như một mặt tường.

Phía sau, tiếng bước chân trầm ổn dần dần rời xa, Cố Tiểu Ngài chỉ nghe được giọng nói của anh thôi, cô liền đau lòng như vậy.

Giống bị lợi nhận hung hăng thổi qua.

"Cố tiểu thư, cô biết công tử của Sở gia sao?" Giọng nói của một vệ sĩ phía sau lưng cô vang lên.

Cố Tiểu Ngài lắc lắc đầu.

Ám áp nước mắt rơi đến miệng, nặn chua sót.

"Nơi này có tạp chí mới nhất." Một vệ sĩ khác đột nhiên lên tiếng, "Cố tiểu thư không phải thích xem tạp chí sao?"

Cố Tiểu Ngài lau nước mắt trên mặt, ho một tiếng làm cho giọng nói của mình có vẻ bình thường một chút, "Có《khởi đầu st》sao?"

"Có."

Rất nhanh, tạp chí《khởi đầu st》mới nhất được đưa tới trên tay cô.

Trên mặt bìa lộ ra mặt Sở Thế Tu.

Tiêu đề được in thật lớn: 【 Sau lưng "Chuyện trốn thuế" có phải có "Âm mưu luận" hay không? 】.

Đúng là ngày đó, cô ở trong biệt thự Lê gia viết bản thảo, thực được in ấn ra.....

Cố Tiểu Ngải giật mình với tiêu đề kích thích này, người của tạp chí《 Khởi đầu st》 không cải biến bản thảo của cô một chữ. Mấy ngàn từ lưu loát, theo tám trình tự phân tích Sở thị là bị người khác ác ý công kích hăm hại.

《 Khởi đầu st》 thực thông minh, dùng văn tự của cô, còn cùng các nhà đài truyền hình cùng báo chí công kích ảnh chụp Sở thị.

Làm cho bản thảo này của cô có vẻ cũng có độ mạnh yếu.

Lấy lượng tiêu thụ của《 khởi đầu st》 đủ để kinh động cả nước, phía sau hẳn là rất nhiều người đều thấy được.....

Không biết đại chúng phản ứng thế nào.

Chỉ cần hiện tại, dư luận đại chúng theo hướng tốt, chuyện này rất nhanh sẽ trôi qua rồi.

"Cá người ai có điện thoại cho tôi mượn một chút?" Cố Tiểu Ngải quay đầu hướng về sĩ hỏi

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Người đứng đầu bọn vệ sĩ là một người cường tráng tên Vũ Giang, ba mươi tuổi, dáng người cường tráng rất có vẻ đe dọa, có đôi mắt phượng, chỉ là có gương mặt cười khê đáng yêu.

Vì thế, bất cứ là bên ngoài hay bên trong, Vũ Giang cũng đã quen mang một bộ mắt kính.

Cô ngay từ đầu không biết chuyện này, còn tưởng rằng Vũ Giang là một người đàn ông thích mang kính.

Giờ phút này nghe Cố Tiểu Ngải nói như vậy, Vũ Giang tiến lên từng bước miệng giải quyết việc chung nói, "Cố tiểu thư không phải có mang điện thoại sao?"

Loại miệng lưỡi cẩn thận này.

Điện thoại của cô nếu có thể gọi đi thì còn nói gì nữa, cô còn có thể dùng nói chuyện sao trước bọn họ sao?

"Tôi không phải muốn gọi điện thoại, ta muốn dùng điện thoại lên mạng."

Cố Tiểu Ngải nhăn nạy giải thích.

Điện thoại của cô chỉ để trang trí thôi, là di động phụ thuộc Lê Tước Phong mà thôi, toàn bộ Internet bị cắt đứt, ngay cả trò chơi cũng không có một cái, thông tin trong danh bạ cũng chỉ có một người Lê Tước Phong.....

Điện thoại như vậy, đối với cô mà nói, có cùng không có không khác biệt gì.

"Xin Cố tiểu thư chờ một chút." Vũ Giang là một người đàn ông trung lương cẩn thận, tránh ra vài bước gọi điện thoại.....

Lại đi báo cáo cho Lê Tước Phong.

Cô chỉ lên mạng mà thôi, đến mức độ này sao?

Chỉ chốc lát sau, Vũ Giang mang một đôi mắt kính lớn đi đến, đưa điện thoại di động đến trước mặt cô, "Lê tổng muốn cùng cô trò chuyện."

.....

Như thế nào mà cô chỉ muốn lên mạng một chút thôi bọn họ lại làm thành phức tạp như vậy.

Có tất yếu đem tự do của cô bóp chết thành như vậy sao?

Cố Tiểu Ngải cảm thấy gai mắt, tiếp nhận di động đưa tới bên tai, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Như thế nào lại đột nhiên muốn lên mạng?"

Lệ Tước Phong bên kia thực im lặng, im lặng chỉ nghe thấy tiếng nói hần trầm thấp từ tính.

"Nhàm chán." Cố Tiểu Ngải thuận miệng nói lý do, cô cũng không thể nói cô lên mạng xem phản ứng của đại chúng đối với tin tức trên tạp chí《 khởi đầu st》.

"....." Lệ Tước Phong bên kia trầm mặc vài giây, ngay sau đó hỏi, "Truyền dịch xong rồi sao?"

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái còn thừa non nửa túi truyền dịch, "Còn chưa xong."

"Com ăn chưa?" Lệ Tước Phong lại hỏi.

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"....."

Cô là tới hỏi hần có thể lên mạng hay không..... Hần cùng cô nói ăn cái gì?!

Cố Tiểu Ngải có chút buồn bực bĩu môi, lại kiên nhẫn nói, "Là một ít thức ăn bỏ dạ dày, bảo mẫu thật sự vất vả."

Đến tốt cùng thì hần có cho cô lên mạng hay không, muốn hỏi mấy cái này làm gì?

"Hôm nay mặc quần áo gì?" Lệ Tước Phong lại hỏi.

"....." Cố Tiểu Ngải hết chỗ nói rồi, tên này là tính tán gẫu điện thoại cùng cô sao?

"Mặc cái gì?" Thấy cô không trả lời, giọng nói Lệ Tước Phong từ tính lại truyền đến.

"Đồng phục bệnh nhân."

"Phanh ——"

Trong di động đột nhiên truyền đến một anh thanh của cái gì đó rơi xuống đất.

Cố Tiểu Ngải chỉ cảm thấy kỳ quái, chợt nghe một giọng đàn ông xa lạ kích động từ bên trong truyền đến, "Thực xin lỗi, Lệ tổng, thực xin lỗi, ta lập tức đem hồ sơ nhất lên."

"Cút cho tôi!"

Lệ Tước Phong lạnh giọng nói, giống đem cái gì quăng xuống đất.

Ngay sau đó, Cố Tiểu Ngải chợt nghe đến người đàn ông kia vội vàng xin lỗi cùng tiếng bước chân đi ra.

"Lệ Tước Phong, anh đang làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi, hần ở trong phòng làm việc mắng người sao?!

"Hợp." Lệ Tước Phong miệng rất là đương nhiên.

"....." Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác bị sét đánh đến, sững sốt thật lâu mới lên tiếng hỏi, "Bao nhiêu người hợp?"

Hần cư nhiên đang hợp lại hỏi cô ăn cái gì, mặc cái gì?!

Lệ Tước Phong không có trả lời ngay, giọng nói cách khá xa một chút.

Cố Tiểu Ngải nghe được Lệ Tước Phong như là đang hỏi người bên cạnh, "Lần này hội nghị có bao nhiêu người?"

Giấy tiếp theo, một giọng nói nữ tính vang lên, "Lần này chỉ có người của khu Hoa Nam, tổng cộng năm trăm hai mươi tám người."

"Năm trăm hai mươi tám." Lệ Tước Phong vừa lập lại một lần.

Cố Tiểu Ngải nhất thời cảm thấy chính mình không phải bị sét đánh đến, mà là trực tiếp tiêu rồi.

Hần ở trước năm trăm hai mươi tám người họp hội nghị hỏi cô ăn cái gì? Mặc cái gì?

Tư duy của người đàn ông này rốt cuộc là thế nào?!

Cố Tiểu Ngải rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng chỉ là thân nhiên nói, "Vậy anh tiếp tục họp đi."

"Không phải cô nhầm chán sao?" Lê Tước Phong hỏi lại.

.....

Cố Tiểu Ngải sừng sốt, bởi vì cô nói nhầm chán, cho nên hấn ở đang ở trong đại hội nghị cùng cô tán gẫu về dinh dưỡng sao?

Một loại cảm giác nói không nên lời lại một lần nữa ập đến.

Mỗi lần Lê Tước Phong đối với cô quan tâm, cô lại dâng lên một loại cảm giác khác thường.

Giống như ngực có người nào đó nói với cô: kỳ thật người đàn ông này không tệ như cô nghĩ....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Trầm mặc thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới nói, "Tôi lấy điện thoại lên mạng là được rồi."

"Nhiều nhất là nửa giờ."

Lê Tước Phong bá đạo nói liền cúp điện thoại, trên tay còn đảo tư liệu, lạnh lùng ra tiếng, "Báo cáo ở khu Quảng Đông là ai làm?"

Tập đoàn E.S lớn nhất nằm ở khu C thị châu Á.

Giờ phút này, trong phòng hội nghị có thể chứa hơn một ngàn người một mảnh lặng ngắt như tờ, một đám người mặc tây trang người nhìn ta, ta nhìn mặt người tướng mạo dò xét, không người nào dám ra tiếng.

Không nghe đáp lại, Lê Tước Phong cau mày một tay lấy văn kiện đập ở trên bàn hội nghị, "Đều chết hết rồi sao? Báo cáo ở khu Quảng Đông là ai làm?!"

Thư ký Vương Chiêu ngồi ở bên cạnh Lê Tước Phong, ở bên cạnh hấn nhỏ giọng nhắc nhở nói, "Lê tổng, ngài đã vừa phân phó, người khác không được nói một tiếng".

Lúc bắt đầu, Lê Tước Phong đã nói như vậy: một hồi dám để cho tôi nghe được có tiếng vang gì, đều cút ra khỏi E.S cho tôi!

Lời này vừa ra tới, ai còn dám hé răng? Người người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Micro mini trên caravat của Lê Tước khuếch đại âm thanh, làm cho cả phòng họp mọi người nghe xong một hồi.....điện thoại "Việc nhà".

Lê Tước Phong lạnh lùng trừng hướng thư ký, ánh mắt lợi hại như đao.

Ánh mắt kiêu ngạo rõ ràng đang nói ý của người là tôi sai rồi sao?

Vương Chiêu kinh ngạc, lập tức đứng lên nói, "Báo cáo ở khu Quảng Đông là ai làm? Mời lập tức báo lại, không được lãng phí thời gian của Lê tổng."

Rất nhanh, một người trung niên run rẩy đứng lên bắt đầu báo cáo.

Hội nghị rốt cục có thể bình thường tiến hành xong.

*****

Cố Tiểu Ngải ngồi ở xe lăn bắt đầu lấy điện thoại lên mạng, giống như cô dự đoán, tin tức trên《khởi đầu st》khiến cho oanh động rất lớn.

Các nhà chủ Internet bắt đầu bàn luận về tiêu đề lớn ——

Người thì "Ủng hộ Sở thị" hay "Chống đối Sở thị"?!

Ý nghĩa số phiếu lại quá rõ ràng, là một loại điều tra dân ý, phái ủng hộ công ty quốc tế Sở thị, phái công kích công ty quốc tế Sở thị.

Cố Tiểu Ngải cẩn cẩn môi, có chút khấn trương mở ra kết quả xem xét dân ý.

Phái ủng hộ: 68%.

Phái công kích: 12%.

Phái trung lập: 20%. Thế này, Cố Tiểu Ngải mới vui vẻ lên, không nghĩ tới hiện tại dư luận lại bắt đầu xuất hiện nghiêng về một bên thế cục, chẳng qua lần này là tốt, đại chúng đều bắt đầu tin tưởng công ty quốc tế Sở thị, kể từ đó, nguy cơ tương đương đã muốn giải trừ.

Phái công kích với lý do rất đơn giản, vẫn là bởi vì "Chuyện trốn thuế".

Mà phái ủng hộ lý do quả thực là đủ loại, có người nói Sở thị phục vụ khách hàng chu đáo; có người nói Sở thị buôn bán sản phẩm chính gốc.....

Trong đó, lý do nhiều nhất chính là ——

"Không hiểu Sở thị có phải hay không bị hãm hại, nhưng tôi ủng hộ Sở công tử. Vì diện mạo anh ta cực kỳ bi thảm! Vì anh ta tin tưởng vị hôn thê của mình! Vì anh ta tự mình phát bữa ăn khuya cho phóng viên!"

Cục diện hoàn toàn nghiêng về Sở Thế Tu.

Hiện tại, người lên mạng cũng không thảo luận "Chuyện trốn thuế", đều ở tin tức Thế Tu, biến anh trở thành một minh tinh.....

Kéo một mảnh dài hẹp bình luận đi xuống, rất nhiều thiếu nữ đều đối với nhan sắc Sở Thế Tu chảy nước miếng, hô to Lương Noãn Noãn là vận xui.

Cố Tiểu Ngải nhìn nhin không được cười rộ lên.

Đảo qua bạn bè trên mạng đều phát tán ảnh chụp Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải cẩn thận xem qua, phần lớn đều là ảnh chụp mặc tây trang màu trắng. Càng làm tôn lên vẻ khí chất nho nhã của anh.

Thật sự rất đẹp trai, mỗi một ảnh chụp dung nhan đều là hoàn mỹ.

Đầu ngón tay đụng vào mặt dịu dàng trên màn ảnh điện thoại, bên môi Cố Tiểu Ngải vẫn ngẩn nìm cười thần nhiên.

Thật tốt, nguy cơ Sở thị xem như hoàn toàn giải trừ, Sở Thế Tu về sau cũng không còn cái gì phiền não nữa?

"Trải qua xem xét, Sở công tử thật là một người đàn ông tốt nhất thế kỷ, từ cách kết bạn của anh tôi cũng cảm giác được....."

Nhìn thấy một cái bình luận như vậy, Cố Tiểu Ngải sùng sốt.

Sở Thế Tu kết bạn?

Cố Tiểu Ngải nhìn không được mở trang cá nhân, như là xông vào bí mật bình thường, tim bỗng nhiên đập loạn.....

Bạn bè của Sở Thế Tu trên mạng, anh chú ý chỉ có một người: Lương Noãn Noãn.

Giống như rất gần bó.

Hóa ra, ở trên Internet, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn cảm tình cũng tốt như vậy.

Kỳ thật ngày đó, cho dù cô không gọi điện thoại cho Sở Thế Tu, anh cũng sẽ lựa chọn tin tưởng Lương Noãn Noãn sẽ không phản bội anh, bởi vì đã quá hiểu biết.

Ngực bỗng nhiên hơi hơi đau.

Cố Tiểu Ngải đảo trên trang của Sở Thế Tu xem như thế nào, nhìn hai cái liên biết đó cũng không phải anh viết, Sở Thế Tu sẽ không viết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

Những câu chữ đều quá mức chính thức, quá mức ám áp, giữa những hàng chữ đều đã tràn ngập hương vị hưởng tích cực.

Hắn là trợ lý của Sở Thế Tu đã viết thay anh.

Tuyệt không có khả năng là Sở Thế Tu viết, cô liếc mắt một cái có thể nhìn ra được.

Sở Thế Tu từ nhỏ chính là như vậy, mặt ngoài ôn hòa, nhưng nội tâm lại cố chấp, rất cố chấp, thực thích đem mình giấu đi, không để ý tới toàn bộ thế giới.....

Anh là một người cô độc phía sau ánh mặt trời.

"Cố tiểu thư, truyền dịch xong rồi."

Một vệ sĩ đi đến trước mặt cô, thay cô đem kim truyền dịch bỏ ra.

"Ừ." Cố Tiểu Ngải thân nhiên lên tiếng, đang chuẩn bị đóng trang của Sở Thế Tu lại, bỗng nhiên một bài đăng xông vào tầm mắt của cô.

【 mơ héo rũ, ngựa tre già đi, từ nay về sau anh yêu một người giống em 】

Một câu vô cùng đơn giản nhưng công kích mạnh mẽ trái tim Cố Tiểu Ngải.

Xem thời gian bài viết đã rất lâu rồi, cô không hiểu, đây là Sở Thế Tu viết, hay là trợ lý của anh tùy ý viết.

Mơ héo rũ, ngựa tre già đi, từ nay về sau anh yêu một người giống em.

Lương Noãn Noãn giống cô sao?

Ý thức được mình nghĩ cái gì, Cố Tiểu Ngải vỗ vỗ mặt chính mình, làm cho mình tỉnh táo một chút.

Cố Tiểu Ngải, người đang suy nghĩ gì? Người chờ mong cái gì?

Chỉ là một bài viết bình thường thôi, đều không có ý nghĩa gì.....

Người lại miên man suy nghĩ cũng không có kết quả gì.

Người không thể chờ mong!

Chờ đợi..... chỉ có thất vọng mà thôi.

Tâm tình nhất thời buồn bực lên, Cố Tiểu Ngải đóng trang của Sở Thế Tu lại. Xóa bỏ sạch sẽ lịch sử lên mạng của mình, đưa điện thoại di động trả lại cho vệ sĩ Vũ Giang, "Tôi mệt rồi, muốn trở về nghỉ ngơi."

"Vâng, Cố tiểu thư."

Vũ Giang cầm di động, phụ giúp đẩy xe lăn của cô đi đến phòng bệnh.

*****

Lúc Lệ Tước Phong trở lại phòng bệnh đã là đêm khuya, Cố Tiểu Ngải đã ngủ say. Bỗng nhiên cả người bị ôm lấy, ngay sau đó quần áo trên bị cởi bỏ sạch sẽ cảm giác mát làm cho cô mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Đừng....."

Cố Tiểu Ngải phát ra một tiếng ngân nhỏ vụn, trong bóng đêm trên người mình đã không còn một mảnh vải.

"Cố Tiểu Ngải, nhớ tôi không?"

Giọng nói Lệ Tước Phong gọi cảm mất tiếng trong đêm tối vang lên.

"Không có." Cố Tiểu Ngải vừa tỉnh ngủ ý thức vẫn đang tỉnh tỉnh mê mê, nghe được hắn hỏi liền thành thực trả lời, môi lập tức bị ngăn chặn, "Đừng..... Uhm....."

Lệ Tước Phong cường thế hận không thể đem miệng cô đều nuốt vào, bàn tay của hắn ở trên người trần trụi của cô mọi nơi vuốt ve, kích thích chọc hóa.

Cố Tiểu Ngải suy nghĩ dần dần tỉnh lại.

Trong bóng tối, tay hắn mang theo một loại ma lực đặc biệt, ở trên người cô tận tình đốt lửa.

"Cố Tiểu Ngải, nhớ tôi không?!" Lệ Tước Phong rời khỏi môi của cô, bá đạo lại hỏi một lần.

"Không..... đừng....."

Môi lại bị chiếm lấy, Cổ Tiểu Ngải nhất thời thanh tỉnh hơn phân nửa. Lệ Tước Phong nằm ở trên người cô quẩn quýt si mê hôn cô, da thịt tiếp xúc, quanh quẩn ra một loại bầu không khí mập mờ.

Không có bật đèn, trong phòng bệnh một mảnh tối đen.

Lệ Tước Phong hôn một đường theo môi của cô đi xuống, dây dưa ở cổ trắng nõn của cô, vùi đầu vào nơi đầy đà liếm.

Cổ Tiểu Ngải bị hôn thân mình một trận run rẩy. Hơn nửa đêm trở về chính là ép buộc không cho cô ngủ?!

"Lệ Tước Phong, đừng....." Cổ Tiểu Ngải nhìn xuống thân ngâm kích thích, nằm ở trên giường có chút cầu xin tha thứ nói, "Đã muộn rồi, tôi buồn ngủ quá, muốn ngủ."

"Cổ Tiểu Ngải, chuyện này chẳng phân biệt được trẻ hay không."

Mặt Lệ Tước Phong trở lại trước mặt cô, cúi đầu hôn môi của cô, lưỡi liếm liếm môi cô hương vị lại cuồng vọng kiêu ngạo bỏ thêm câu, "Chỉ nhìn tôi ý không vui."

"....."

Cổ Tiểu Ngải nói không nên lời, tùy ý hân ôm, hôn.

Không cần bật đèn, cô cũng biết hiện tại trên người cô lại dày đặt dấu hôn của hắn.....

Hắn nóng rực kề sát cô, làm cho cô cảm giác được khát vọng mãnh liệt của hắn.

Dục vọng của hắn kéo tới.

"Tôi không thoải mái..... Lệ Tước Phong, tôi thực không thoải mái, anh đè chân của tôi." Giọng nói Cổ Tiểu Ngải mềm yếu nói, lại bắt đầu bài giả sinh bệnh.

Hắn nhanh đi tắm nước lạnh đi, nhanh đi đi. Buông tha cho cô.

Lại buông tha cô một lần..... Cô, có thể tránh được một lần lại một lần.

"Hôm nay không được? Uhm....." Lệ Tước Phong bỗng nhiên thét lớn một tiếng, trầm xuống thân mình thẳng tiến vào thân thể mềm mại của cô.

Không nghĩ tới mấy ngày này vẫn cực lực khắc chế Lệ Tước Phong bỗng nhiên mạnh mẽ tiến vào thân thể của cô, Cổ Tiểu Ngải có chút không thích ứng căn môi, nhìn xuống hơi hơi đau đớn.

Lệ Tước Phong rất cẩn thận tách ra hai chân của cô, làm cho mình không đè nặng đến chân của cô.

Lập tức, Lệ Tước Phong bắt đầu không nhanh không chậm chuyển động, cúi thấp đầu xuống hôn cô, giọng nói khàn khàn, tràn ngập chuyện dục vọng, "Cổ Tiểu Ngải, tôi muốn năm ngày sau đi châu Âu, năm ngày này cô ngoan cho tôi."

.....

Cổ Tiểu Ngải cả kinh, "Anh không đi châu Âu với tôi sao? Ách..... Nhẹ chút."

Âm thanh đo là một loại rên rỉ tình tế.

"Ừ, tôi còn có chút chuyện." Lệ Tước Phong tận lực dịu dàng giữ lấy cô, chính là đến cuối cùng càng ngày càng chưa đủ, mỗi một lần đều bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

Nghĩ đến năm ngày không thấy được nha đầu kia, hắn liền một trận không thoải mái.

Không gặp được.

Sờ không được.

Hôn không đến.

Lệ Tước Phong cúi đầu truy đuổi lại hôn môi cô, Cổ Tiểu Ngải bị hắn hôn thân chỉ có chút hỗn loạn.

Trên tay hắn còn có chút chuyện?

Hiện tại, nguy cơ của Sở thị đã được giải trừ, tình thế cũng khá hài lòng, duy trì như thế nữa sẽ rất nhanh không còn ai nhớ rõ “Chuyện trốn thuế”.

Công ty quốc tế Sở thị có thể chậm rãi đi lên.

Nhưng muốn Lê Tước Phong tiếp tục không đả kích công kích Sở thị nữa, vậy thành đấu tranh thương mại, không phải bằng hai bản thảo tin tức của một chó săn như cô có thể xoay chuyển được.

Không được, cô nhất định phải theo sát Lê Tước Phong.....

"Anh không đi tôi cũng không đi." Giọng nói Cố Tiểu Ngải mềm nhũn nói, tay chủ động ôm lấy cổ của hắn, có chút quấn lấy người.

Nghe vậy, Lê Tước Phong tà mị cười, "Vì sao?"

"Dù sao tôi cũng không đi." Cố Tiểu Ngải cố ý giống như làm nũng nói, trong bóng đêm ngẩng đầu lên chủ động hôn môi mặt của hắn.

"A." Lê Tước Phong lại cười, hôn môi của cô, giọng điệu gọi cảm mà không ai bì nổi, "Cố Tiểu Ngải, cô còn nói cô không phải yêu tôi?"

Lúc trước hắn đi Nhật Bản cô phản ứng gì đều không có.

Lúc này đây, cô đi châu Âu, lại muốn hắn đi cùng.

Nha đầu kia..... Còn không phải yêu hắn?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Lần này là Cố Tiểu Ngải cố ý dẫn dụ hắn. Cho dù như thế nào đi nữa, mình ở bên cạnh Lê Tước Phong, ít nhất có thể thay Sở Thế Tu theo dõi hành động của hắn, có gì không thích hợp, cô cũng có thể thông báo cho Sở Thế Tu.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải bắt đầu đáp lại Lê Tước Phong hôn nồng nhiệt, đôi môi dây dưa, lưỡi cùng lưỡi quấn quanh, kéo trần trọc.

"Lê Tước Phong, tôi không đi châu Âu."

"Nghe lời nào." Lê Tước Phong ở trên người cô dong đuôi, một tay nhéo nhéo vành tai của cô, giọng nói khêu gợi mang theo dụ dỗ, "Năm ngày sau tôi liền bay qua."

Ai biết trong vòng năm ngày sẽ phát sinh chuyện gì?

"Vậy tôi chờ anh cùng nhau đi. Ách. . . . . Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải hơi hơi sợ run giọng nói của hắn mây mưa thất thường.

"Đau sao?" Lê Tước Phong đột nhiên hỏi, chậm rãi rời khỏi thân thể của cô.

Cố Tiểu Ngải rất muốn nói đau, rất muốn làm cho hắn dừng lại, nhưng cuối cùng lại lắc lắc đầu, "Không có."

Chịu ừ khuất một chút để đổi lại thù lao tương ứng.

Hiện tại, đây là điều duy nhất cô có thể làm.

Nghe vậy, Lê Tước Phong gọi lên môi, lập tức lại tiến công thân thể của cô, vô độ đòi lấy.

"Lê Tước Phong. . . . . Uhm. . . . . Anh còn chưa đáp ứng tôi. . . . ." Cố Tiểu Ngải thừa dịp lý trí đến hơi thờ cuối cùng tiếp tục nói, thân thể thừa nhận sức nặng của hắn lần lượt đè đến.

Lê Tước Phong cười nhạo một tiếng, "Cố Tiểu Ngải, cô làm gì mà còn nóng vội hơn so với cả tôi. Chỉ có năm ngày, ngoan."

Không hề cho cô có cơ hội nói chuyện, Lê Tước Phong ngưng tụ chấn, lấp, bịt môi của cô.

Thần thái Cố Tiểu Ngải rất nhanh dần dần đánh mất cảm giác va chạm, tùy ý Lê Tước Phong ta cần ta cứ lấy. . . . .

Không đợi đến Lê Tước Phong phát tiết xong, Cố Tiểu Ngải liền ở trong lòng ngực của hắn trầm lắng ngủ thiếp đi.

Người phụ nữ này thật mất hứng.

Nha đầu kia thể lực thật không được mà.

Xem ra chờ sau khi chữa khỏi bệnh bao tử của cô, hẳn nhất định huấn luyện thể lực cho cô, không thể nhiều lần bị mất hứng như vậy.

Bật đèn lên, Lệ Tước Phong đi vào phòng tắm mở nước ấm vào bồn, để điều hòa ở độ ấm áp nhất định, mới đi ra ngoài bế Cố Tiểu Ngải trần như nhộng từ trên giường lên, đi vào phòng tắm thật cẩn thận bỏ vào trong bồn tắm.

Cố Tiểu Ngải nằm ở trong bồn tắm, hai mắt nhắm nghiền, xà phòng này lên thân thể trắng nõn của cô, có chút giống sóng biển tập cuốn thân thể của cô.

Xương quai xanh của cô, vai, nơi đây đã đều có nhiều dấu hôn, là do hấn để lại.

Hình này thật dẫn dụ mắt của hấn, làm cho mắt hấn sáng lên lại tràn ngập dục vọng, đầu ngón tay nóng rực mon trón thân thể của cô, giống như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật.

Giống như sợ ngứa, Cố Tiểu Ngải rút lui thân mình, cả người thiếu chút nữa lọt trong nước.

Lệ Tước Phong ôm cổ cô mới không làm cho cô ngã xuống.

Di động ở bên ngoài vang lên, một lần lại một lần.

Để Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong bồn tắm, Lệ Tước Phong ra cửa cầm di động tiến vào, một tay thay Cố Tiểu Ngải chà lau một tay cầm di động nói, "Hủy toàn bộ lịch công tác của tôi vào ngày mai."

"Sao ạ? Nhưng ngày mai tập đoàn tài chính châu Âu phái người đến kiểm tra, ngài không ở đây, nếu tin này lão gia biết được lại tức giận." Thư ký Vương Chiêu kinh ngạc cực kỳ.

Lại là lão gia. . . . .

"Các người tiếp đãi trước, tôi bay qua châu Âu rồi trở về."

Lệ Tước Phong ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, đầu ngón tay mon trón nơi nào đó mềm mại của Cố Tiểu Ngải, xúc cảm làm cho hấn nhũn mảy.

"Sao ạ? !" Thư ký hét cànng quý dị, châu Âu phái người đến, Lệ tổng lại muốn đi Châu Âu? Làm cái gì vậy?

"Ngoài ra, thay tôi đặt một ngàn cái bong bóng, sáng mai tôi cần." Liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải đang ngủ say mặc hấn chà sát, Lệ Tước Phong lại nói thêm một câu.

"Một ngàn cái bong bóng? !" Thư ký lại muốn thét chói tai, nhưng tính chất vốn chuyên nghiệp nên cô nhịn xuống, hỏi chuyện công việc, "Muốn hình tròn hay hình tim ạ?"

Hình tròn?

Hình tim?

Lệ Tước Phong cúi đầu dừng ở nhan sắc đang ngủ của Cố Tiểu Ngải, rõ ràng bị hấn giữ lấy dạy dỗ rất nhiều lần, nhưng khuôn mặt này hoạt nhìn vẫn là thanh thuần, sạch sẽ.

Giống như không nhuộm bụi trần.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong một tay vuốt ve mặt Cố Tiểu Ngải, nói vào di động trầm thấp, "Hình tim."

Nói xong, Lệ Tước Phong đang muốn gác điện thoại, như là nghĩ đến cái gì, mắt trầm xuống, bỗng nhiên lại thêm một câu, "Bong bóng thực lãng mạn sao?"

". . . . ." Phía bên kia thư ký chuyên nghiệp trầm mặc thật lâu, cuối cùng dùng khẩu khí thực kiên định nói, "Lãng mạn! Nhất là một ngàn cái bong bóng. . . . . Đối với phụ nữ rất có lực sát thương."

Lực sát thương?

Muốn thật sự có lực sát thương mới được.

Cúp điện thoại, Lệ Tước Phong ném điện thoại một bên, chuyên tâm thay Cố Tiểu Ngải tắm rửa.

*****

Ngày hôm sau mới sáng tinh mơ, bảo mẫu cũng đã đem hành lý của cô tới cửa.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường ảo não muốn đánh nhau với chính mình. Tối hôm qua, cô làm sao lại có thể ngủ chứ? Hôm nay tỉnh lại, Lệ Tước Phong đã không ở đây.

Cô bị bắt đi Châu Âu, như vậy liền không thể ở lại bên cạnh Lệ Tước Phong tìm hiểu tin tức.

Nếu Lệ Tước Phong vẫn đang đối với Sở thị công kích, làm khó dễ thì lúc trước cô làm không phải phí công rồi sao?

Phiền chết đi . . . . .

Cố Tiểu Ngải ủ rũ ngồi ở trên giường, sống chết cũng không chịu xuống giường.

Bảo mẫu đứng ở cửa lại bắt đầu thúc giục, "Cố tiểu thư, cô đừng như vậy, Lệ tiên sinh cũng là có việc công ty mới không thể đi cùng cô, có bảo mẫu cùng cô đi thôi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129

Vấn đề không phải ai cùng đi.

Nếu ai có thể chuẩn xác nói cho cô biết, Lệ Tước Phong không còn ác ý công kích Sở thị nữa, cô lập tức bỏ gánh nặng đi Châu Âu.

Cô cũng không phải luyến tiếc Lệ Tước Phong. . . . .

Tồn hại nhất là đêm qua bị Lệ Tước Phong ăn làm mất tinh, kết quả cô ngay cả một chút yêu cầu cũng chưa làm cho hắn đáp ứng.

Hay là muốn bị đưa đi Châu Âu.

Tối hôm qua, làm sao cô có thể ngủ đi chứ. . . . .

"Tôi không đi." Cố Tiểu Ngải quyết định li lợm ở trên giường, chết sống không đi bệnh viện Piere ở Châu Âu gì gì đó.

"Ai nha, Cố tiểu thư, bảo mẫu biết cô luyến tiếc Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh cũng là vì tốt cho cô, bác sĩ chuyên nghiệp ở bệnh viện Pierre cũng đã cho người liên hệ được rồi."

Cô thật không phải là luyến tiếc Lệ Tước Phong. . . . .

"Tôi không đi, tôi không muốn đi."

Cố Tiểu Ngải biết hiện tại chính mình có vẻ thực không có phẩm hạnh, nhưng cô cũng không thể làm gì khác hơn.

"Lệ tiên sinh đặc biệt cho người mua một máy bay riêng, về sau trong nước hay nước ngoài bay tới bay lui thực tiện."

Hắn mua phi thuyền vũ trụ cô cũng không còn hứng thú. . . . .

"Bảo mẫu, tôi không muốn đi."

"Cố tiểu thư, chúng ta hiện tại sẽ xuất phát, đến đây, bảo mẫu mặc quần áo cho cô." Bảo mẫu nói xong bước đi đến trước giường, cầm lấy quần áo ân cần mặc trên người Cố Tiểu Ngải. . . . .

. . . . .

Gừng càng già càng cay.

Cô tại đây li lợm nửa ngày, bảo mẫu trực tiếp đi lên thay cô lớn như vậy mặc quần áo, cô còn li lợm như thế nào được nữa. . . . .

Đến cuối cùng, Cố Tiểu Ngải vẫn là chính mình mặc quần áo từ tế, ngồi trên xe lăn, được bảo mẫu đẩy ra bệnh viện, bốn vệ sĩ kéo hành lý đi theo sau cô.

Hành trình đi châu Âu vốn không thể tránh né được.

Chỉ mong Lệ Tước Phong không có thời gian nhàn hạ đi đối phó Sở thị.

"Cố tiểu thư, tôi đi lấy xe." Một vệ sĩ đeo kính mặt không biểu tình nói, xoay người rời đi.

Nhìn Cố Tiểu Ngải ngồi ở xe lăn khuôn mặt u sầu, bảo mẫu bắt đầu an ủi cô, "Cố tiểu thư, cô xem, hôm nay mặt trời thật tốt. . . . . Cô cũng đừng về mặt đau khổ nữa."

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ cười khổ.

Cầm di động bấm số gọi Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải nghe bên trong truyền đến tiếng vang, thật lâu. . . . . Điều không có người nghe.

*****

Lệ Tước Phong. . . . . Là hạ quyết tâm không chịu để cho cô ở lại bên cạnh hắn.

Một chiếc xe màu đen dài chạy nhanh vào bệnh viện tư nhân, đứng ở trước mặt bọn họ, phía sau xe chậm rãi hạ xuống bậc thang.

Bảo mẫu phụ giúp cô đi lên phía trước, Cố Tiểu Ngải nhìn bậc thang một chút, nhân tiện nói, "Tôi tự lên xe được, mọi người cũng lên xe đi."

"Được, Cố tiểu thư cẩn thận chút."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải ấn xe lăn chạy nhanh vào trong xe.

Trong phòng xe cao cấp được trang bị đầy đủ mọi thứ phương tiện, TV LCD, ghế dựa xô pha, quầy bar, quầy rượu. . . . . Quả thực giống một nhà ăn xa hoa di động.

Phòng xe rất dài, Cố Tiểu Ngải đem xe lăn ấn đi lên phía trước.

Xe chậm rãi khởi động chạy nhanh đi, lại không có nhìn thấy bảo mẫu lên xe, Cố Tiểu Ngải có chút kỳ quái hỏi, "Bảo mẫu bọn họ ngồi ở một chiếc xe khác sao?"

Vừa dứt lời, bên ngoài xe liền truyền đến tiếng la thất thanh đầy lo lắng của bảo mẫu, "Cố tiểu thư! Cố tiểu thư! Nhanh xuống xe! Đây không phải là xe của Vũ Giang, nhanh xuống xe!"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, Vũ Giang cùng ba vệ sĩ khác bay nhanh chạy tới, ý đồ đuổi theo xe.

Tốc độ xe bắt đầu nhanh hơn, chỉ chớp mắt, chạy nhanh ra khỏi bệnh viện tư nhân.

Tại sao có thể như vậy?

Cố Tiểu Ngải có chút kinh hoàng nhìn về phía trước, chỉ thấy ghế tài xế và ghế phụ đều lộ ra một đầu người, không khỏi lớn tiếng nói, "Cho tôi xuống xe! Các người là ai?"

Cô không ngờ bị dụ dỗ lên xe!

Sẽ không phải là kẻ thù của Lệ Tước Phong đến bắt cóc cô chứ? Giống như hắn kinh doanh lớn như vậy, tác phong thủ đoạn độc ác, thái độ kiêu ngạo ương ngạnh, kẻ thù nhất định không thể thiếu.

Người ngồi ở ghế tay lái phụ đứng lên, hơi hơi khom lưng, áo soni sạch sẽ trang bị caravat nhạt màu, áo khoác dài màu cà phê nhạt, khí chất ôn hòa, một đôi mắt nâu giờ phút này không thể nào bình tĩnh nhìn cô, môi nhợt nhạt mở ra, "Là anh, Ngải Ngải."

Sở Thế Tu.

"Ba ——"

Bộ điều khiển xe lăn rơi xuống sàn.

Cố Tiểu Ngải trên mặt tái nhợt, một đôi mắt ngơ ngác nhìn anh, một chữ cũng nói không được.

Vì sao. . . . . Sở Thế Tu muốn dụ cô lên xe?

Sở Thế Tu theo phó giá tòa kia đoán hơi hơi loan thon dài thân thể hướng cô đi tới, ở trước mặt cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt điều khiển xe lăn dịu dàng bỏ tới trên tay cô.

Anh để tóc ngắn nhuộm màu cây đay, làm cho cả người anh có vẻ càng thêm ôn hòa, không để ý đòi thường.

Anh cứ như vậy ngồi xồm trước mặt cô, tay chậm rãi chạm vào chân cô vẫn còn băng bó, mày hơi hơi nâng lên, trong giọng nói có chút đau lòng, "Tại sao có thể như vậy?"

Mắt anh giống như một ngôi sao.

Có một chút ánh sáng lên.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở xe lăn ngơ ngác nhìn anh, không, thật lâu mới tìm quay về giọng nói của mình, "Vì sao?"

Mắt Sở Thế Tu buồn bã, mất đi sắc thái bình thường.

Qua vài giây, Sở Thế Tu mới nâng mắt lên nhìn chăm chú vào mặt của cô, giọng nói có chút chua xót, "Hai ngày trước, anh nhìn thấy em, đúng không?"

". . . . ."

"Vì sao không chịu để ý anh?" Sở Thế Tu hỏi, dịu dàng lại mang theo cố chấp, cố chấp không phải để hỏi ra cái kết quả.

Sở Thế Tu cá tính bướng bỉnh không có người nào có thể chống đỡ được.

Mắt của anh giống như có thể thấu trong lòng của cô.

Cố Tiểu Ngải hai tay để trên đầu gối, nắm chặt thành quyền.

*****

Một chiếc xe phong cách thể thao màu đỏ chạy nhanh ở trên đường. Lê Tước Phong một tay để lên tay lái, một tay chống ở cửa kính xe, gió lớn thổi tóc đen ngấn anh tuấn.

Ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ, môi mòng khêu gợi hơi hơi gọi lên.

Cố Tiểu Ngải kia nhất định cho là mình sẽ không cùng cô đi Châu Âu.

Không nghe điện thoại của cô, không cho cô bất cứ hy vọng nào.

Như vậy, lúc hấn xuất hiện, cô nhất định sẽ nhào vào trong ngực của hấn.

Phụ nữ. . . . . thích nhất ngạc nhiên vui mừng.

Ánh mắt thâm thúy nhìn đến điều khiển bên cạnh, Lê Tước Phong khoe môi ý cười càng thêm thâm thúy.

"Lê tổng, bong bóng cũng đã an bài tốt, ấn nút điều khiển bong bóng sẽ toàn bộ bay lên không. Tôi lại cam đoan một lần nữa, không có phụ nữ nào lại không thích một màn lãng mạn phô trương như vậy."

Thư ký Vương Chiêu trong điện thoại một lần nữa cam đoan, làm cho Lê Tước Phong tâm tình càng thêm hào hứng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130

"Đúng rồi, Lê tổng, Lam Du tiểu thư đã đến công ty vài lần, cô ấy là ngôi sao chụp ảnh bikini rất xinh đẹp ở Hongkong. Hiện tại đã có rất nhiều fan, đã có kinh nghiệm đóng vai quần chúng. Cô ấy muốn casting cho vai nữ chính trong phim《giết》." Giọng nói của thư ký dừng một chút, lại nói, "Cô ấy muốn hẹn ngài khi nào thì ăn một bữa cơm"

Ngôi sao chụp bikini xinh đẹp sao?

Không phải cũng chỉ là ngôi sao thoát y thôi sao?

Ăn cơm? Ăn cơm là thứ yếu, quan trọng: nhảy lên giường của hấn mới là trọng điểm.

Hiện tại, hấn chỉ có hứng thú với phụ nữ thanh thuần, chẳng hạn như —— Cố Tiểu Ngải, từ đầu tới đuôi chỉ thuộc loại phụ nữ của hấn.

"Cho cô ta biến đi!"

Lệ Tước Phong trực tiếp cắt đứt giọng nói của thư ký, cúp điện thoại, tay cầm lấy cái điều khiển màu xanh lục, ngón cái vuốt ve ở trên mặt, trong mắt ý cười rõ ràng.

Di động lại lần nữa vang lên, là bảo mẫu gọi.

Cố Tiểu Ngải có phải không thấy được hần không chịu đi hay không? !

Lệ Tước Phong mang tai nghe điện thoại nhận cuộc gọi, trên tay còn cầm cái điều khiển màu xanh lục .

"Lệ tiên sinh! Không tốt rồi! Cố tiểu thư bị người ta bắt cóc !" Giọng nói bảo mẫu hoảng hốt từ trong điện thoại truyền tới.

"Sao——"

Xe thể thao cấp tốc dừng lại trên đường.

Đầu ngón tay run lên, đèn xuống nút điều khiển, toàn bộ bong bóng bay lên không trong nháy mắt. . . . .

Xe thể thao chắn ngang đường, Lệ Tước Phong trừng mắt phía trước đường, nụ cười trên mặt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Còn không mau đi tìm? !"

Lệ Tước Phong rống lớn nói, giữa trán gân xanh nổi lên.

Trái tim đập hỗn loạn.

Cúp điện thoại trực tiếp bấm số Cố Tiểu Ngải gọi, ảnh đại diện cuộc gọi đi là ảnh của cô chụp hồi trung học, khi còn là cô gái thanh thuần, mắt mở to mang theo khí chất ẩn ẩn cao ngạo quý tộc.

Tiếng chuông vang lên thật lâu.

Không ai nghe.

"Cố —— Tiểu —— Ngải!"

Lệ Tước Phong cắn răng, mau nghe, Cố Tiểu Ngải!

Ngay sau hồi chuông, di động bị cắt đứt liên lạc.

"Khốn nạn!"

Lệ Tước Phong một quyền đánh ở trên tay lái, người nào không biết sống chết, dám bắt cóc phụ nữ của hần!

Đá văng ra cửa xe, Lệ Tước Phong vừa đi xuống xe vừa bấm số thư ký.

"Lập tức triệu tập người vây mạng lưới ở C thị! Tìm cho ra Cố Tiểu Ngải cho tôi!"

Khốn kiếp!

Lệ Tước Phong hung hăng kéo kéo caravat, nói cúc áo ra, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Bắt cóc phụ nữ của hần!

Đi chết đi!

*****

Trong xe yên tĩnh, Sở Thế Tu ngồi xổm trước xe lăn Cố Tiểu Ngải, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô.

"Ngải Ngải. . . . ."

Một tiếng của Sở Thế Tu trầm thấp, điện thoại trong túi Cố Tiểu Ngải bắt đầu vang lên. . . . .

Di động của cô không có người nào khác gọi, chỉ có Lệ Tước Phong.

Chuông điện thoại di động làm cho Cố Tiểu Ngải tỉnh táo một chút, không có nghe, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Sở Thế Tu, "Cho em xuống xe."

"Không được." Sở Thế Tu cự tuyệt, giọng điệu cố chấp.

Chương 131

"Không thể." Sở Thế Tu cự tuyệt, giọng điệu cố chấp.

"Sở Thế Tu. . . . ."

"Là bạn trai em sao?" Sở Thế Tu nghe tiếng chuông vang lên không ngừng, hướng cô mở ra bàn tay, "Anh cùng hấn nói chuyện, cho em thời gian một ngày."

Cố Tiểu Ngải ngây người.

Anh còn chưa biết bạn trai của cô chính là Lê Tước Phong sao?

Sở Thế Tu cùng Lê Tước Phong trò chuyện?

Lê Tước Phong là người có thù tất báo, là sao còn có thể buông tha cho Sở thị.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, lập tức không kiên nhẫn nói, "Sở Thế Tu, anh cho em xuống xe, chúng ta trong lúc này không có gì để nói, nên em cũng đã nói rõ ràng."

Sở Thế Tu trong mắt xẹt qua một chút đau thương, giây tiếp theo hướng cô lộ ra nụ cười ôn hòa, giọng điệu còn thật sự cố chấp, "Từ đầu tới đuôi, đều là em nói, còn anh không có."

. . . . .

Trong nháy mắt, lòng chợt rung động .

Anh nói: từ đầu tới đuôi, đều là em nói, còn anh không có.

Cũng đã như vậy, anh còn muốn cùng cô nói cái gì?

Tiếp cận cô, đối với anh không có chỗ tốt gì, anh có hiểu hay không?

"Ngải Ngải, cho anh đi động."

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên một lần lại một lần, tay Sở Thế Tu muốn từ trong túi cô lấy điện thoại.

Không muốn cho Sở Thế Tu cùng Lê Tước Phong nói chuyện, không muốn cho Sở Thế Tu nhìn thấy số trên điện thoại di động. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút hoảng hốt đem bàn tay bỏ vào trong túi tắt máy.

Tiếng chuông đột nhiên ngừng lại.

Bên trong xe một mảnh im lặng.

Sở Thế Tu nhìn động tác của cô lộ ra tươi cười.

Cô là vì anh mới tắt điện thoại của bạn trai sao?

Anh ở trong lòng cô vẫn có trọng lượng, không phải sao?

Sở Thế Tu ngẩng đầu vuốt vuốt tóc dài mềm mại của cô, "Vài ngày không thấy, em tiêu tụy rất nhiều."

Anh không phải cũng giống vậy sao, trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

Gần đây, anh. . . . . không tốt sao?

Thân thể bác Sở đã tốt hơn nhiều rồi.

"A?"

Giọng nói giật mình của tài xế phía trước đột nhiên truyền đến.

Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải nghe tiếng đồng thời nhìn qua, tài xế nở nụ cười một tiếng, "Thiếu gia, anh xem trên bầu trời kia, thật nhiều bong bóng. Hôm nay có ngày lễ gì sao?"

Bong bóng?

Nhớ tới tối hôm qua xem phim thần tượng Hàn Quốc, Cố Tiểu Ngải đề xuống cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn phía bên ngoài, từ gần đến xa, toàn bộ thành thị trên không có rất nhiều bong bóng hình tim bay lên, rất là đồ sộ. . . . .

"Ngải Ngải, cẩn thận một chút."

Sở Thế Tu kéo cô từ cửa kính xe trở vào trong, một lần nữa đem cửa kính xe đóng lại, "Vài cái bong bóng mà thôi, em thích anh sẽ mua cho em."

Tâm, vì từng từ của anh nói mà rung động.

Cô nói ra nhiều chuyện tuyệt tình như vậy, vì sao anh còn muốn cố chấp như vậy.

Đừng tốt với cô. . . . .

Đừng tốt với cô nữa. . . . .

Cái mũi có chút chua xót, Cố Tiểu Ngải đem xe lặn ngụp về phía sau, khoảng cách xa anh một chút, có chút khẩn cầu nói, "Sở Thế Tu, anh bỏ em xuống xe, chúng ta lần sau sẽ tìm cơ hội gặp mặt được không?"

"Không được." Sở Thế Tu nhìn động tác cô rút lui, nở cười trên mặt không nhận được, "Ngải Ngải, anh không thể mỗi lần đều lưu cho anh bóng đáng được không?"

Ngữ khí của anh so với cô càng cầu xin. . . . .

Cố Tiểu Ngải nắm thành quyền, móng tay thật sâu rơi vào trong lòng bàn tay, cảm giác đau đớn làm cho mình tỉnh táo một chút, lại tỉnh táo một chút. . . .

Đừng đắm chìm trong vẻ điềm đạm của anh.

"Thiếu gia, phía sau có xe đuổi theo."

Tài xế bỗng nhiên lo lắng nói.

Cố Tiểu Ngải có chút khẩn trương nhìn lại, Sở Thế Tu nhíu nhíu mày, "Có phải vệ sĩ nhà em nghĩ đến em bị bắt cóc hay không? Muốn anh xuống xe giải thích cùng bọn họ hay không?"

". . . . ."

Đây không phải là vệ sĩ nhà cô, là vệ sĩ của chủ nhân cô.

Cô đã sớm là thiên kim nghèo túng.

Cô hai lần gặp Sở Thế Tu trên người ăn mặc đều tốt lắm, trên tay còn mang nhẫn "Yêu em lợi chi lệ", mới có thể làm cho anh có loại hiểu lầm này.

Nếu như bị bọn vệ sĩ phát hiện cô trên xe của Sở Thế Tu liền xong đời.

Cô không dám tưởng tượng Lệ Tước Phong sẽ nảy sinh ác độc đến cái tình trạng gì.

Nghe được Sở Thế Tu nói, tài xế bắt đầu đem xe chạy thong thả, "Thiếu gia, có cần dừng lại chờ bọn họ hay không?"

"Sở Thế Tu, anh để cho em xuống xe được không?"

"Tăng tốc đi."

Sở Thế Tu nhìn mặt Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên nói, anh sẽ không cho cô cơ hội, sẽ không cho cô chỉ chờ lại cái bóng đáng cho anh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Xe tăng tốc, chạy nhanh đi.

Sở Thế Tu giữ xe lẩn của cô lại, không cho người cô lay động do xe đột nhiên tăng tốc.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc hai mắt nhắm nghiền, cô biết Sở Thế Tu rất cố chấp, không có người nào ngăn được.

Chỉ mong sự tình sẽ không thay đổi quá tệ.

"Anh muốn dẫn em đi đâu?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Đi một nơi. . . . . Vẫn muốn dẫn em tới đó." Giọng nói Sở Thế Tu dịu dàng.

Cố Tiểu Ngải không nói nữa, hai tay căng thẳng nắm thành quyền, trong lòng nói không nên lời bất an.

"Em ăn sáng chưa?" Sở Thế Tu xoay người đi đến trước mặt cô, cung chiều sửa lại một chút tóc của cô, "Anh cho người nấu cháo cho em được không?"

Đầu ngón tay của anh sạch sẽ, ấm áp. . . . .

Đủ để cho cô động lòng.

Cố gắng khống chế tâm tình của mình, Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, nói, "Không cần, em không đói bụng."

Thấy phản ứng này của cô, Sở Thế Tu vén tóc dài của cô lên, có chút lúng túng hỏi, "Anh mang em đi như vậy. . . . . không phải em chán ghét anh chứ?"

Cố Tiểu Ngải dùng sức rất nhanh xua tay, hốc mắt lại thiếu chút nữa rơi lệ.

Mỗi một lần nhìn thấy Sở Thế Tu, cô đều thực gian nan khống chế tâm tình của mình.

Anh đối với cô thật sự ảnh hưởng quá lớn. . . . .

Cô thực quá khó khăn để kiềm chế.

Cô thích anh, thích đến nổi. . . . . Cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng có thể buông tha cho, lại làm sao có thể chán ghét anh chứ?

Cô chỉ là sợ. . . . . anh chán ghét cô thôi.

Cô không nghĩ đến anh tốt như vậy. . . . .

Cô đã muốn không phải là Cố Tiểu Ngải ngày xưa nữa rồi, cô từ đầu đến cuối, cái gì cũng đều thay đổi. . . . .

"Ngải Ngải. . . . ."

Sở Thế Tu bỗng nhiên thở dài một tiếng, cúi thân xuống đến vai của cô, chỉ là ôm, không có tham muốn giữ lấy.

Toàn bộ thân thể Cố Tiểu Ngải đều căng cứng, cứng ngắc không nhúc nhích.

Đúng lúc hít thở, chỉ nghe hương thơm bạc hà trên người anh.

"Đến đây, anh ôm em đến ngồi trên sô pha." Thật lâu, Sở Thế Tu buông cô ra, muốn ôm cô đến ghế phụ.

Cố Tiểu Ngải ngăn tay anh lại, "Không cần, lúc trước chân em đã được chữa trật khớp rồi, không có gì trở ngại, có thể tự mình đi được."

Ngực của anh đối với cô mà nói là một dự hoặc không nhỏ.

Cô không thể để tình cảm của mình phát triển tùy ý như vậy được, cô phải phá bỏ nó. . . . .

Mi Sở Thế Tu nhẹ nhàng nhú lại, muốn nói lại thôi nhìn cô, lại không kiên trì, dịu dàng giúp cô đứng lên đi tới ghế phụ.

Cố Tiểu Ngải nhảy lò cò từng bước nhỏ, liền ngồi vào trên sô pha, phong cảnh ngoài cửa sổ từ từ đi qua, đã muốn chạy nhanh ra khỏi C thị.

Sở Thế Tu đến tận cùng là muốn dẫn cô đi đâu?

Cố Tiểu Ngải nâng mắt lên nhìn qua, chỉ thấy Sở Thế Tu đi đến quầy bằng thủy tinh, lấy ra một hộp chocolate rất đẹp đưa đến trước mặt cô, "Em nói em cái gì cũng đều thay đổi, chocolate thì sao? Còn thích ăn không?"

Loại chocolate này rất đắt tiền, người thường ngay cả liếc mắt nhìn một cái đều xa vời.

Sở Thế Tu không thích ăn loại đồ ngọt này.

Nhưng trên xe lại có loại chocolate này, chỉ có một nguyên nhân, là vì một người phụ nữ khác.

"Vị hôn thê của anh thích ăn chocolate sao?" Cố Tiểu Ngải thực khó khăn nở ra một chút tươi cười, tay không có nhận lấy chocolate.

Mắt Sở Thế Tu chớp chớp mắt một cái, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng, từ trong cổ họng nói ra một chữ, "Ừ."

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, không nói nữa.

Tay Sở Thế Tu cầm hộp chocolate dừng giữa không trung, không có ý thu hồi về.

Thật rất cố chấp.

Cố Tiểu Ngải ngậm thở dài, tay tiếp nhận một viên chocolate mở ra, bỏ vào trong miệng.

Hương vị lập tức lan tràn lưu lại trong miệng.

Sang quý, đất đỏ, vị ngọt thực thích thú, mùi vị ở trong miệng nhảy mất lan truyền ra.

"Ăn ngon không?" Sở Thế Tu thấy cô ăn chocolate, trên mặt hiện lên nhợt nhạt tươi cười, ngồi trên sofa đối diện cô.

Hai người cách nhau bởi bàn ăn.

"Dạ." Cố Tiểu Ngải dùng sức gật gật đầu.

Lương Noãn Noãn ăn cái gì cũng rất biết thưởng thức.

Nghe vậy, Sở Thế Tu cười đến rất vui vẻ, ngay cả khóe mắt đều cong như trăng khuyết, lại lột cho cô một viên, ngoài miệng tùy ý hỏi, "Em cùng bạn trai em quen biết nhau bao lâu rồi?"

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải cứng đờ.

Không nghĩ tới Sở Thế Tu lại hỏi vấn đề này.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng cắn cắn môi, cô cùng Lệ Tước Phong gặp nhau đã bao lâu?

"Không đến một tháng."

Hóa ra. . . . . Ngay cả một tháng cũng chưa đến, nhưng vì sao, cô cảm thấy thời gian thật dài?

Lâu đến mức cô đỡ không nổi. . . . .

Mới không đến một tháng? Thì bọn họ cũng chưa thể quen thân lắm.

Sở Thế Tu đưa tay lột viên chocolate đưa cho cô, mỉm cười tiếp tục hỏi, "Anh ta đối với em có tốt không?"

Lệ Tước Phong đối với cô tốt không?

Vui buồn thất thường, thâm độc, tính cách thô bạo, đã từng giúp cô, cũng từng xúc phạm đến cô.

Đoạt lấy trong sạch của cô, độc chiếm nốt cô, thậm chí uy hiếp cô tiêm vào thuốc phiện. . . . .

Nhưng lúc cô bị nhốt ở nhà trẻ lại chạy xe liên 3 giờ tới cứu cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Cô bị xe Sờ Thế Tu đụng vào thì cứu cô cũng là Lệ Tước Phong.

Cái này xem là tốt. . . . . hay không tốt?

"Anh ấy. . . . . thỉnh thoảng đối với em tốt lắm." Cô Tiểu Ngải tiếp nhận chocolate từ tay Sờ Thế Tu bỏ vào trong miệng, một viên khác mang hương vị cam chua chua, hoàn toàn khác với vị ngọt của viên trước, vị chua làm cô nhũn mảy.

"Thỉnh thoảng?"

Sờ Thế Tu lập tức nắm bắt điểm mấu chốt trong lời nói của cô, thân thiết hỏi, "Anh ta bình thường đối với em không tốt sao?"

Cô là tiểu công chúa được cưng chiều của nhà họ Cố, chưa từng có người nói với cô nửa câu nặng nề.

Cô chọn bạn trai. . . . . chỉ là thỉnh thoảng đối tốt với cô sao?

Loại đàn ông như vậy không thể hạnh phúc.

Cố Tiểu Ngải cười khỏ một tiếng, "Không phải đôi tình nhân nào cũng có thể giống anh cùng vị hôn thê của anh hạnh phúc như vậy, em thấy. . . . hai người thật sự hoàn hảo."

Nghe vậy, mắt Sờ Thế Tu buồn bã, lập tức gạt đầu, "Cha anh hi vọng chúng tôi kết hôn vào cuối năm nay."

Cuối năm nay?

Nhanh như vậy. . . . .

Anh sẽ kết hôn nhanh như vậy. . . . .

"Thật sao, vậy thật tốt rồi, anh cũng phải kết hôn." Cố Tiểu Ngải không duy trì được nụ cười trên mặt, mỗi một chữ kiên quyết đều từ miệng xả ra.

"Ngải Ngải, em thì sao?" Sờ Thế Tu hỏi lại.

Cô ấy cùng bạn trai hiện tại có kết hôn không?

Khi nào thì kết hôn, về sau cô thành vợ người khác, anh còn có thể cố chấp như vậy dụ dỗ cô lên xe, dẫn cô rời đi không?

. . . . .

Cô sao? Đời này còn có thể kết hôn sao?

Không tiếp tục đề tài này, Cố Tiểu Ngải chuyển sang chuyện khác, "Bác Sờ có khỏe không? Em xem tin tức nói ông ấy đã vượt qua kì nguy hiểm"

Sờ Thế Tu dừng một chút mới nói, "Ông ấy chỉ giả bộ thôi."

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải sững sốt.

"Mấy ngày trước, nguy cơ Sờ thị đến thời kì nghiêm trọng, có tạo chí đưa tin về vị hôn thê của anh cùng người nước ngoài chụp ảnh chung, cha anh liền mượn chuyện này giả bộ bệnh."

. . . . .

Bác Sờ lại có cùng suy nghĩ với cô, ở trước mặt đại chúng, yếu thế là biện pháp tranh thủ tốt nhất.

May mắn, Bác Sờ không phải bệnh tim tái phát thực.

"Nhưng bác Sờ là chủ tịch của Sờ thị, phát bệnh như vậy không sợ ảnh hưởng đến cổ phiếu của Sờ thị sao?"

"Cổ phiếu của Sờ thị là bị người khác ác ý đè thấp, nội bộ Sờ thị luôn luôn bảo vệ, tổn thất không ít, cha anh làm như vậy cũng là không có biện pháp." Giọng nói Sờ Thế Tu ôn hòa, đầy mất âm u.

Cố Tiểu Ngải không hiểu các phương thức chèn ép trong thương trường, nhưng cũng nghe hiểu được bác Sờ chỉ dùng để cố tìm một đường sống trong chỗ chết, tranh thủ sự đồng tình của đại chúng, mà dòi đi những soi mói về "Chuyện trốn thuế". . . . .

Chỉ có điều ——

"Bác Sở cho anh nói dối trước mặt truyền thông." Cố Tiểu Ngải nhìn anh nói, có chút thay anh cảm giận bất bình.

Ở trong mắt Cố Tiểu Ngải, Sở Thế Tu là người đàn ông tử tế, từ lúc nhỏ chưa từng nói dối.

Lần này, lại ở trước mặt truyền thông nói dối cha mình bị bệnh. . . . .

Sở Thế Tu có chút bất ngờ nhìn cố Tiểu Ngải, giọng điệu của cô . . . . . Là cảm thấy anh bị bắt công tổn thương sao?

Chẳng lẽ cô ấy. . . . . còn ủng hộ anh, thật không?

"Cha nói với anh, anh sớm hay muộn cũng sẽ tiếp nhận Sở thị, trên thương trường thiệt giả lẫn lộn, biến đổi liên tục anh phải thích ứng."

Giọng nói của Sở Thế Tu chưa sót.

Chuyện này không thể tránh được, Sở Thế Tu là con trai độc nhất của nhà họ Sở, chỉ có anh mới có thể gánh vác.

Cố Tiểu Ngải không nói nữa, chuyển mắt nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ xe lần lượt đi qua.

*****

Qua thời gian rất dài, xe chậm rãi dừng lại, xe đi theo phía sau bọn họ sớm bị bỏ lại.

"Đến rồi."

Sở Thế Tu nói xong dìu cô từ trên sô pha ngồi vào xe lăn, phụ giúp cô xuống xe.

Vừa ra khỏi xe, một trận gió biển ẩm áp đập vào mặt, mặt trời ẩm áp bắt đầu nhô lên cao, cùng ảnh ngược của bầu trời trên mặt biển.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, ngây ngốc nhìn bờ cát xa xa cùng biển. . . . .

"Về sau chờ em trưởng thành em muốn ở trong một biệt thự thật to gần bờ biển, bên trong em là một nàng công chúa xinh đẹp nhất, còn có rất nhiều rất nhiều búp bê. . . . ."

Học lớp năm bậc tiểu học, cô ngồi ở trong phòng đàn nghe Sở Thế Tu đàn Piano, Sở Thế Tu đàn một bài về biển, cô lập tức mà bắt đầu nói lên giấc mộng của mình đến.

"Em còn muốn nuôi một con chó màu trắng, lúc em không đóng phim liền mang nó theo chơi đùa trên cát. Buổi tối, em sẽ ngủ trên chiếc giường công chúa, nghe âm thanh của sóng biển mà ngủ. . . . . Sở Thế Tu, ước mơ tương lai của em đặc biệt hoàn mỹ phải không?"

"Ừ."

Sở Thế Tu đàn Piano mỉm cười.

Cảm giác lúc đó, cảm thấy giấc mộng của mình đều có thể thực hiện hết, tất cả đều không có gì khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134

Cô nghĩ rằng, cô nhất định có thể làm một đạo diễn nổi danh quốc tế. Cô nghĩ rằng, tương lai của mình nhất định có thể ở trong một biệt thự thật to sát bờ biển. Mỗi đêm, lúc ngủ có thể nghe âm thanh của sóng biển. . . . .

Bây giờ nhớ lại, trước đây mình không nên tự tin như vậy.

Cảm thấy có rất nhiều chuyện khi cô lớn lên là có thể làm được.

Nhưng nhiều năm trôi qua, cô không có một người nào, không có một giấc mộng nào có thể hoàn thành, ngay cả học đạo diễn cũng chưa bắt đầu được.

Đừng nói là ở trong một biệt thự lớn bên bờ biển, mấy năm nay. . . . . cô ngay cả bờ biển đều chưa từng tới.

"Vù ——"

Xa xa nước biển đánh xô vào đá, một trận bọt nước bắn tung tóe lên, âm thanh dễ nghe làm cho lòng người ta cảm thấy thích thú.

"Làm sao anh có thể nghĩ đến dẫn em tới bờ biển?"

Cố Tiểu Ngải thắc mắc, anh còn nhớ cô thích biển rộng thật sao?

Sở Thế Tu nhò giọng cười cười, phụ giúp cô đi tới trên bờ cát, "Hôm nay, anh không phải dẫn em đến ngắm biển."

Vậy thì xem cái gì?

Cố Tiểu Ngải nhìn phía mặt biển yên tĩnh, hải âu giương cánh bay lượn trên bầu trời. Thỉnh thoảng, phát ra âm thanh bén nhọn của gió biển mang tới không khí làm cho lòng người thoải mái.

Cố Tiểu Ngải có chút dùng sức hít thở không khí biển. Sở Thế Tu bỗng nhiên dừng lại.

"Tại sao lại dừng. . . . ." Cố Tiểu Ngải quay đầu vừa định hỏi, trước mặt lại hiện ra một biệt thự to màu trắng, lại không thể rời mắt, giọng nói nghẹn lại trong cổ họng.

Trước mắt, biệt thự màu trắng chiếm diện tích không lồ.

Ngôi nhà màu trắng được tu bổ cây xanh rất xinh đẹp làm cho biệt thự thêm một không khí lãng mạn.

Sở Thế Tu đi tới phía trước, mở hàng rào trắng ra. Ánh mặt trời ở trên mặt anh tỏa ra ánh hào quang, khí chất tao nhã, một tay giơ lên chỉ về phía biệt thự, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng, môi nhợt nhạt mở ra.

"Hoan nghênh đến thăm. . . . . Dreamhouse của Cố Tiểu Ngải!"

Tiếng nói Sở Thế Tu dịu dàng vang lên trong gió.

Cố Tiểu Ngải ngờ ngác nhìn bộ dáng vui vẻ của anh. Nhìn biệt thự màu trắng sau lưng anh, cô không có phản ứng gì.

Cho đến khi một dòng nước ấm áp rơi hai bên má.

Cố Tiểu Ngải giơ tay lên sờ soạng, mới phát hiện mình đã khóc.

Nụ cười trên mặt Sở Thế Tu vì những giọt nước mắt kia mà mất đi, lo lắng nhìn cô, "Ngải Ngải, em không thoải mái sao? Làm sao vậy?"

"Không, không có."

Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào lắc đầu, bối rối cúi đầu lau nước mắt, nhìn biệt thự nghi hoặc hỏi, "Thế này là sao?"

"Từ lâu anh đã có ý tưởng, muốn thay em xây dựng một Dreamhouse." Sở Thế Tu đi tới phụ giúp đẩy xe lăn của cô đi vào trong biệt thự, "Anh nghĩ em đã sớm xây dựng cho riêng mình một biệt thự to cạnh bờ biển, nhưng vẫn muốn dẫn em đến đây xem."

Cô làm sao có thể xây cho mình một biệt thự cạnh bờ biển.

Cô căn bản không có năng lực. . . . .

Sở Thế Tu nhấn chuông cửa, chỉ chốc lát sau cửa lớn được mở ra.

Một người quản gia tóc đã bạc mặc trang phục màu đen cười khanh khách cúi đầu xoay người, "Thiếu gia. Anh đã lâu không trở lại."

"Ừ, công ty có chút việc." Sở Thế Tu ôn hòa nói, nhìn Cố Tiểu Ngải phía sau giới thiệu, "Vị này là chú Hách, lúc anh không ở đây đều do chú ấy quản lý biệt thự."

"Chào chú Hách." Cố Tiểu Ngải lễ phép mỉm cười gật đầu.

"Chào cô." Chú Hách nhìn qua đã biết là một quản gia chuyên nghiệp, là một người chu đáo, tiến lên định tiếp nhận xe lăn nhưng bị Sở Thế Tu ngăn lại.

"Tôi có thể làm được, chuẩn bị cho chúng tôi một ít thức ăn." Sở Thế Tu phụ giúp Cố Tiểu Ngải đi vào biệt thự, bỗng dừng lại nói thêm một câu, "Dạ dày cô ấy không tốt lắm, không được làm đồ ăn cay và nguội."

"Vâng, thiếu gia."

Chú Hách lên tiếng, liền rời đi khỏi tầm mắt của bọn họ.

Đi vào trong, Có Tiểu Ngải liền phát hiện cách bố trí của căn biệt thự này giống như nông thôn ở nước Mỹ, Điền Viên mà ấm áp, sạch sẽ mà giản lược. . . . .

Giống như biệt thự bên bờ biển trong tưởng tượng của cô.

Biệt thự màu trắng bên bờ biển, có một cửa sổ lớn đón hương vị gió biển, nghe tiếng sóng biển rì rào. . . . . Là một loại cuộc sống hưởng thụ đặc biệt.

Có Tiểu Ngải nhìn khắp nơi, bỗng nhiên, thấy một chú chó lông xù màu trắng chạy tới bên cô, là giống chó Samoyed, lông trắng thuần túy.

“Em còn muốn nuôi một con chó màu trắng, lúc em không đi đóng phim sẽ mang nó đến bờ biển vui đùa.”

. . . . .

Có Tiểu Ngải nhìn kinh ngạc đến ngây người.

Làm sao Sở Thế Tu có thể nhớ từng câu nói của cô như vậy. . . . .

Cô đều không muốn nhớ đến, cô không thực hiện được giấc mơ, nhưng anh lại thay cô thực hiện.

Chú chó Samoyed nhào thẳng vào trong lòng Sở Thế Tu, Sở Thế Tu cười cười ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó, "Bỉ Sóng, đến chào hỏi cô chủ nào."

Thân hình Samoyed to lớn ngoan ngoãn ngồi trên mặt đất, giờ chân phải lên vẫy vẫy trước mặt cô, biểu cảm đáng yêu có vài phần ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Có Tiểu Ngải vươn tay ra, nắm lấy chân nó, Bỉ Sóng lập tức vươn đầu lưỡi liếm liếm trên tay cô.

"A ——"

Có Tiểu Ngải bị liếm ngứa, thờ nhẹ một tiếng liền rút tay trở về.

"Đừng sợ, Bỉ Sóng đang tiếp cận em thôi." Sở Thế Tu thấy phản ứng này của cô nhìn không được thấp giọng cười rộ lên, ngay cả mặt mày đều giãn ra.

Tiếng nói êm tai như là các phím trên đàn Piano làm xao động lòng của cô.

Có Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào mặt Sở Thế Tu, nhìn ngây người đến hai giây.

Rất nhanh lấy lại tâm tình, Có Tiểu Ngải nhìn về phía chú chó Samoyed ngoan ngoãn ngồi ở kia, nâng mắt hỏi, "Nó tên Bỉ Sóng sao?"

"Ừ."

Sở Thế Tu quỳ một gối xuống mặt đất, bàn tay mon trón lông Bỉ Sóng, giọng nói nhu hòa "Bỉ Sóng là đời thứ tư, ba đời trước đều bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà qua đời. Thật tốt, Bỉ Sóng cũng đợi được em."

Thật tốt, Bỉ Sóng cũng đợi được em

Không hiểu vì sao, cô như là nghe hiểu được ý Sở Thế Tu: Thật tốt, anh rất cực đợi được em

Trái tim Có Tiểu Ngải đập thật nhanh.

Anh vì cô nuôi bốn đời Samoyed, vì có một ngày tìm được cô, dẫn cô đến đây xem.

Vì sao. . . . . anh làm nhiều việc vì cô như vậy.

Có Tiểu Ngải giờ tay lên sờ sờ đầu Bỉ Sóng, ngại ngần kêu tên của nó, "Bỉ Sóng."

Bỉ Sóng lập tức chạy lại lấy lông liếm liếm tay cô, lúc này Có Tiểu Ngải không giạt tay lại nữa mà để yên cho nó liếm.

"Đi, anh lại cho em xem vài thứ nữa."

Sở Thế Tu đứng lên phụ giúp cô đi vào bên trong, Bì Sóng lập tức đi theo hai người. Nó còn nhanh hơn hai người, chạy vọt vào trong một phòng to.

"Người thật thông minh."

Sở Thế Tu cười cười, tiến lên vỗ nhẹ đầu Bì Sóng.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên xe lăn, đây là một phòng giữ quần áo. Trên mặt tường có một cái gương rất to, hình ảnh hai người bọn họ cùng một con chó hiện thị rõ ràng trên đó.

Bì Sóng là một con chó thông minh, chạy đến trước một ngăn tủ dùng thân thể mồm mồm đẩy cửa ngăn tủ ra. . . . .

Váy áo kiểu công chúa được sắp xếp trong tủ treo quần áo lọt vào trong tầm mắt của cô.

Váy công chúa có nhiều màu sắc, size lớn size nhỏ, kiểu dáng cũng không giống nhau.

Có một phần là váy công chúa thời cô còn học trung học, ngay cả kiểu dáng cũng là kiểu dáng của năm đó.

Anh . . . . . bắt đầu sưu tập váy áo này bao lâu rồi?

Từ trong tủ treo quần áo, Sở Thế Tu cầm lấy một chiếc váy màu hồng phấn khẽ cười, váy áo là những đường xếp ly nhỏ, một cái nơ nhỏ trên vai, một thiết kế đẹp thanh tú.

"Năm ngoái, anh nhìn thấy cái này trong một cửa hàng." Sở Thế Tu nói xong liếc liếc mắt cô gái có dáng người mảnh khảnh trước mắt, lộ một chút tươi cười, "Cái này size hơi lớn, một cái nhỏ hơn trong một phòng khác, một chút anh đưa cho em xem."

Cố Tiểu Ngải giật mình, "Anh mua rất nhiều size sao?"

Đáy mắt Sở Thế Tu hiện lên một chút chua xót, "Bởi vì, trải qua nhiều năm như vậy, anh không biết em cao hay thấp, mập hay gầy."

Cho nên, mỗi lần anh tìm thấy một bộ váy công chúa sẽ mua tất cả các size.

Như vậy, đợi đến lúc tìm được cô, luôn luôn có một size vừa với cô.

"Đúng rồi, còn có một đôi giày."

Sở Thế Tu giống như một đứa nhỏ khoe báu vật của mình, từ trong tủ giày lấy ra một đôi giày xăng đan cao gót thủy tinh, "Đây là lúc anh đi Milan, nhà thiết kế Mina chuyên thiết kế giày công chúa đã thiết kế đôi giày này, anh mua đứt bản quyền, là một đôi độc nhất vô nhị trên thế giới."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, đã không biết nói cái gì nữa.

Sở Thế Tu quỳ một gối xuống trước mặt cô, nâng chân không bị thương của cô lên mang chiếc giày vào.

Chân xinh xắn của cô mang giày vào nhưng đôi giày lại hơi lớn.

"Xem ra anh lại đoán sai nữa rồi." bên môi Sở Thế Tu lộ ra nụ cười chua xót, "Anh sẽ gọi điện thoại cho Mina, cô ấy sẽ giúp anh làm lại một đôi giày khác."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nói gì, cúi đầu nhìn chiếc giày xăng đan trên chân mình, nước mắt nhịn không được lại rơi xuống.

Vì sao anh lại làm nhiều chuyện cho cô đến như vậy. . . . .

Có phải từ lúc cô rời khỏi anh, anh đã luôn luôn làm những việc này. . . . .

Biết cô từ nhỏ thích phong cách công chúa, cho nên anh mua tất cả những thứ mang phong cách công chúa cao quý cho cô . . . . .

Nhưng rõ ràng, cô đã không phải là một nàng công chúa nữa rồi.

Hiện tại, cô chỉ là một nhân tình của người khác, cô chỉ là chó săn, là một cô bé lọ lem ăn nhờ ở đậu trong chín năm rưỡi.

Cô không phải công chúa, không phải công chúa như anh nghĩ nữa. . . . .

"Lúc mua đồ anh luôn luôn đoán, hiện tại Ngải Ngải cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, mang giày số mấy . . . . ." Trên tay Sở Thế Tu cầm một đôi giày xăng đan, một đôi rất âm thầm không ánh sáng, "Hóa ra . . . . . anh đã đoán sai toàn bộ."

Nước mắt Cố Tiểu Ngải lại càng rơi nhiều hơn nữa.

Đúng, anh đã đoán sai toàn bộ rồi.

Cô đã không phải công chúa, không phải một nàng công chúa được ba mẹ che chở trong lòng bàn tay . . . . .

Đã không phải nữa rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136

Cô không đáng để anh lãng phí một phút giây nào.

"Đù rồi!" Cố Tiểu Ngải đột nhiên nói, giọng nói trở nên nghẹn ngào.

"Em làm sao vậy, Ngải Ngải?" Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn cô khóc nước mắt đầy mặt, giơ tay lên muốn lau nước mắt cho cô.

Cố Tiểu Ngải quay đầu đi, không cho anh chạm vào.

"Đù rồi, Sở Thế Tu." Cố Tiểu Ngải ngồi trên xe lăn hai mắt nhắm lại mơ hồ nhìn anh, giọng nói của cô nghẹn ngào có chút vô tình, "Anh đừng làm những điều này nữa được không?"

"Ngải Ngải?"

"Về sau, đừng mua mấy thứ này nữa, em không thích, em thực sự không thích . . . . . Em cầu xin anh về sau không cần làm những chuyện vô vị như vậy nữa được không? !" Cố Tiểu Ngải muốn lớn tiếng một chút làm cho mình có vẻ càng thêm lạnh lùng, nhưng càng nói lớn tiếng lại càng khóc kịch liệt hơn.

Nước mắt không thể kiềm chế được nữa.

". . . . ." Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn cô, đáy mắt đau thương rõ ràng, trên tay còn cầm đôi giày xăng đan công chúa độc nhất vô nhị trên thế giới, tiếng nói ôn hòa có chút nặng nề, "Anh nghĩ em sẽ thích. . . . . Anh còn mua rất nhiều, trong phòng ngủ trên lầu còn có một chiếc giường công chúa rất lớn, cửa sổ đối diện biển rộng. . . . . Anh dẫn em đi xem có được không?"

Giống như anh cực lực muốn cứu vãn quan hệ của hai người, Sở Thế Tu có chút lấy lòng nói, đứng lên muốn đẩy cô đi.

Cố Tiểu Ngải không chế được xe lăn, khóc lóc và lắc đầu liên tục, "Em không xem, em không em."

"Ngải Ngải. . . . ."

"Em không thích, cái gì em cũng không thích, anh đừng làm việc này nữa!"

Cố Tiểu Ngải dùng lời nói mạnh mẽ, liền chuyển xe lăn đi ra ngoài cửa, còn chưa đi tới cửa, người đã bị Sở Thế Tu ôm lấy từ phía sau.

Anh cúi mình xuống, hai tay ôm chặt vòng lưng của cô, giống như sợ cô sẽ biến mất, phải giữ lại thật chặt.

"Em không thích mấy cái này cũng không sao? Em thích cái gì, anh dẫn em đi mua, mua cho được cái em hài lòng mới thôi, được không? Ngải Ngải, được không em?"

Sở Thế Tu vội vàng nói ở bên tai cô.

Giống như là anh đang cầu xin cô vậy.

Anh dường dường là con trai độc nhất của nhà họ Sở, trong mắt người khác là công tử quý tộc, giờ phút này lại hạ giọng nói chuyện với cô như vậy. Chỉ là vì muốn cô vui vẻ mà thôi.

Cô - Cố Tiểu Ngải. . . . . không xứng đáng.

Từ đầu đến chân cô cũng không xứng đáng. . . . .

"Sở Thế Tu!" Cố Tiểu Ngải rất muốn dùng lời nói vô tình lạnh lùng, nhưng từ ngữ vừa ra khỏi miệng lại thay đổi, giọng nói run run, "Anh không cần làm

như vậy, không cần quá tốt với em . . . . ."

Cô hoàn toàn không xứng đáng để được anh đối xử tốt như vậy.

Từ đầu đến cuối, anh không nên đối xử tốt với cô như vậy. . . . .

Cô chỉ là một tình phụ dơ bẩn mà thôi, làm sao có thể được anh đối xử tốt như vậy chứ. . . . .

"Ngài Ngài. . . . ." Sở Thế Tu từ sau ôm bả vai của cô, thấp giọng năn nỉ cô, "Đừng khóc nữa, Ngài Ngài. . . . . là do anh không tốt, anh không biết sở thích của em lại thay đổi nhiều như vậy. Về sau anh sẽ nhớ rõ, anh đều có thể nhớ rõ được hay không? Em đừng khóc nữa. . . . ."

Nước mắt không chỉ có rơi trên hai gò má mà thôi.

"Anh đừng tốt với em nữa, Sở Thế Tu, đừng như vậy nữa . . . . ." Giọng nói của cô muốn run run không nói nên lời nữa.

"Anh chỉ muốn chúng ta trở lại giống như ngày xưa. . . . . Ngài Ngài, em đừng rời xa anh nữa có được không?"

Không phải cô muốn rời xa anh.

Cô không chịu nổi khi anh quá tốt với cô.

Trước đây, cô quen được anh cung chiều, nhưng lúc trước cô sạch sẽ hơn bây giờ rất nhiều. . . . . Cô cũng đủ tư cách đứng ở bên cạnh anh để được anh yêu thương, che chở.

Nhưng hiện tại. . . . . cái gì cũng không giống như lúc trước nữa rồi.

Sở Thế Tu đi đến trước mặt cô cúi người xuống, hai tay nâng mặt của cô lên một chút và lau đi nước mắt cho cô.

Cố Tiểu Ngài nước mắt lem luốc nhìn mặt của anh, anh vẫn đẹp trai như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô khóc rất thương tâm, một đôi mắt bị nước mắt bao phủ giống như mê hoặc.

Cô là Cố Tiểu Ngài, người đã làm cho anh thương nhớ suốt chín năm ròng.

Trong chín năm này, anh giống như bị điên cuồng mua bất cứ thứ gì theo sở thích của cô. Chỉ cần nhìn những thứ đó, anh có thể cảm giác được Cố Tiểu Ngài vẫn ở bên cạnh anh.

Chưa bao giờ rời bỏ anh đi.

Chín năm không gặp, cô trở nên xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng thuần khiết, chỉ thiếu một chút tính kiêu căng trước đây, đôi môi dính nước mắt thập phần mê người.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Thế Tu nâng mặt của cô lên, chậm rãi cúi đầu, hai mắt khẽ nhắm lại, hôn lên môi của cô.

Cố Tiểu Ngài hoàn toàn ngây dại ra.

Lúc anh sắp chạm vào môi cô, một màn anh ôm Lương Noãn Noãn hôn môi trong thang máy lại hiện ra trước mắt cô. . . . .

"Không được!"

Cố Tiểu Ngài đột nhiên nói, môi Sở Thế Tu suýt chạm vào môi cô. . . . .

Cô thấy lông mi anh sụp xuống, khuôn mặt tái nhợt.

Sở Thế Tu chậm rãi mở to mắt, tay còn đang giữ hai má mềm mại của cô chưa buông ra, anh cũng không muốn buông tay xuống. . . . .

Nếu như không có chín năm này... Cố Tiểu Ngài sẽ là của anh, hoàn toàn chỉ thuộc về một mình anh.

Rõ ràng, anh. . . . . không bỏ xuống được.

Thân mình Cố Tiểu Ngài nức nở hơi run rẩy, "Sở Thế Tu, anh đã có vợ chưa cưới, anh đã nói trước truyền thông anh yêu cô ấy, làm sao anh có thể làm thế này? Vừa rồi, anh. . . . . làm cái gì chứ?"

Giống như tỉnh táo lại, tay Sở Thế Tu mới hạ xuống.

Nước mắt rơi hai bên má, cô khóc không ra tiếng.

Sở Thế Tu lại một lần nữa ôm chặt bả vai cô, anh áy náy nói, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi Ngải Ngải. . . . . Thực xin lỗi. . . . ."

Không sao.

Thật sự không sao.

Nghe mùi hương bạc hà trên người anh, Cố Tiểu Ngải tự nhủ trong lòng: thật sự không sao, bởi vì em yêu anh.

Cho nên. . . . . dù thế nào cũng đều không sao.

Cô vĩnh viễn sẽ không trách anh, vĩnh viễn sẽ không giận anh.

*****

"Thiếu gia, tiểu thư, cơm đã được chuẩn bị xong rồi."

Quản gia Hách lên tiếng, trên người chú còn mang tạp dề.

Lúc này Sở Thế Tu mới buông Cố Tiểu Ngải ra, phụ giúp đẩy cô đi ra ngoài, chú Hách mỉm cười đưa cho cô một cái khăn tay sạch sẽ.

"Cám ơn chú."

Cố Tiểu Ngải cảm kích cười cười với chú.

Bàn ăn được đặt bên ngoài, trong không khí tràn ngập hương hoa cỏ làm say lòng người. Phía xa xa, sóng biển từng đợt vỗ vào, nước bắn tung tóe lên những cánh hoa.

Dùng cơm trong khung cảnh như thế này làm cho người ta thấy thích ý vô cùng.

Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu ngồi đối mặt nhau, chú Hách mở một bình rượu đỏ rót vào ly cho hai người.

Cố Tiểu Ngải vừa cầm lấy cái ly, Sở Thế Tu liền ôn hòa nhắc nhở, "Em uống ít thôi, dạ dày của em không được tốt."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải gật đầu, uống một ngụm nhỏ, cảm thụ vị rượu đỏ.

Sau đó, hai người đều không có nói chuyện với nhau, im lặng mà dùng cơm. Có lẽ, do lúc này hai người đã suýt hôn nhau nên có chút xấu hổ. Sở Thế Tu cũng không còn việc gì để nói nữa.

Cố Tiểu Ngải vừa ăn bát tết trên bàn, vừa nghe tiếng chim hải âu hòa cùng tiếng sóng biển.

Cô nên ghi nhớ âm thanh này, bởi sau khi rời khỏi nơi này, không biết đến bao lâu cô mới có thể nghe được âm thanh của thiên nhiên nữa.

"Em ăn cái này đi." Sở Thế Tu đem phần bát tết đã được cắt nhỏ đến trước mặt cô, lấy phần bát tết của cô về cho mình.

Đây là tác phong của Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải yên lặng ăn, điện thoại di động của Sở Thế Tu vang lên, là tiếng nhạc Chopin Piano.

Sở Thế Tu lau miệng xong mới nhận điện thoại, tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng, "Noãn Noãn."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

"Xoảng ——"

Cái nĩa trong tay Cố Tiểu Ngải rút mạnh xuống bàn, phát ra âm thanh chói tai.

Sở Thế Tu ngạc nhiên nhìn mặt tái nhợt của cô, như hiểu ra được cái gì rồi, từ chỗ ngồi rời đi, đi đến chỗ xa xa một chút gọi điện thoại.

Nhìn những miếng bít tết được cắt nhỏ chăm chăm, trong lòng Cố Tiểu Ngải trống rỗng.

Ăn bít tết nhưng hoàn toàn không có hương vị gì cả.

Sở Thế Tu đứng ở đằng kia đưa lưng về phía cô gọi điện thoại, nói chuyện thật lâu, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt nói không nên lời phức tạp.

.....

Chờ đến khi anh nói chuyện điện thoại xong trở về, Cố Tiểu Ngải đã ăn xong bít tết.

"Em ăn gan ngỗng nhé, anh cắt giúp em." Sở Thế Tu kéo ghế ngồi xuống.

"Khi nào thì anh đưa em trở về?" Cố Tiểu Ngải để cái nĩa xuống bàn rồi nói.

Hai người nói cùng một lúc, Sở Thế Tu sắc mặt cứng đờ trả lời, "Sẽ ở lại đây một đêm."

Trong giấc mộng của cô, nhất định phải ngủ trên một chiếc giường công chúa thật lớn, nghe thanh âm của sóng biển rồi chìm vào giấc ngủ. ....

Anh muốn hoàn thành từng ước mơ của cô.

Cô làm sao có thể không hiểu được tâm tư của anh cơ chứ?

Nhưng cô. ....

Cô rất trân trọng thời gian ở bên cạnh Sở Thế Tu, đồng thời cũng sợ hãi. ....

Sợ hãi cái gì, cô sợ hãi rất nhiều điều.

"Em muốn trở về."

"Ở lại đây một đêm, chỉ một đêm thôi." Sở Thế Tu vẫn khăng khăng cố chấp, "Sáng mai, anh sẽ đưa em trở về, có được không?"

Cố Tiểu Ngải nói không lại anh, so với Sở Thế Tu thì cô không cố chấp bằng rồi.

Nửa ngày cũng là lạc đường, một ngày cũng là lạc đường, ngày mai cô sẽ đi đối mặt với Lê Tước Phong. ....

Dùng cơm xong, Cố Tiểu Ngải chơi đùa cùng Bì Sóng ở trong hoa viên. Bì Sóng là một chú chó thật đáng yêu, ở trước mặt cô làm rất nhiều trò, Cố Tiểu Ngải bị chọc cười rất vui vẻ.

Hiện tại, nếu như chân cô không bị thương, cô thật muốn cùng Bì Sóng đi trên bờ cát. ....

Đó cũng là một trong những ước mơ của cô.

"Bì Sóng, ăn bánh bích quy này."

Tay Cố Tiểu Ngải cầm một bịch bánh bích quy hướng Bì Sóng lắc lắc, Bì Sóng đang đứng ở bên ngoài hoa viên liền nhảy vọt qua hàng rào chạy vào hoa viên, vọt tới trước mặt cô.

Bì Sóng liền gặm bịch bánh bích quy trong tay cô chạy đi, ăn rất vui vẻ.

"Thật sự rất có bản lĩnh nha."

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên xe lăn vuốt vuốt đầu của nó, vươn tay của mình lắc lắc, "Đến đây, Bì Sóng, bắt tay nào."

Bì Sóng lập tức nghe lời vươn chân trước cùng cô nắm tay, nét mặt biểu cảm rất đáng yêu.

Cố Tiểu Ngải bị nó chọc cười rất thoải mái, cùng Bì Sóng chơi đùa vui chết đi được.

Sở Thế Tu bung một thau nước đi vào hoa viên, thấy Cố Tiểu Ngải cùng Bì Sóng đang chơi với nhau, khóe môi không tự chủ được gọi lên mỉm cười, "Bì Sóng, không được bắt nạt cô chủ."

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên thì thấy Sở Thế Tu, không khỏi lại nghĩ tới một màn hôn hụt vừa rồi mà xấu hổ.

Cô cùng Sở Thế Tu, làm sao có thể phát triển đến một bước này đây?

Bì Sóng nghe Sở Thế Tu nói chuyện lập tức gào khóc kêu hai tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên người Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải nhìn không được lại

sờ đầu nó, "Bi Sóng thực rất ngoan."

"Bi Sóng rất nghịch ngợm." Sờ Thế Tu bung thau nước ấm đến bên chân cô, vừa vén tay áo lên vừa nhìn Bi Sóng nói, "Chú Hách nói thanh niên bây giờ không cho chó gọi là chủ nhân nữa rồi."

"Vậy gọi là gì?" Cô Tiểu Ngải theo lời của anh hỏi.

"Cha mẹ." Sờ Thế Tu xắn tay áo lên, vỗ vỗ đầu lông xù của Bi Sóng, ôn hòa nói, "Bi Sóng, kêu mẹ đi nào."

Bi Sóng lập tức hai chân sau chồm đất, đứng hai chân trước lên, "Gâu gâu. . . . ."

Sờ Thế Tu mỉm cười.

Cô Tiểu Ngải nhìn anh cong mày lên trầm mặc, trên vẻ mặt có chút cứng nhắc, kêu mẹ, cũng không nên kêu cô không phải sao? Mà nên kêu Lương Noãn Noãn mới đúng.

"Đây là cái gì?" Cô Tiểu Ngải đánh trống lảng nói sang chuyện khác, mắt nhìn vào thau nước có chút vẫn đục.

"Để ngâm chân cho em, chú Hách đặc biệt đi mua thuốc Đông y chữa trị vết thương."

Vừa nói như vậy, Cô Tiểu Ngải mới ngửi được một mùi dược liệu đặc hơn.

Sờ Thế Tu ngồi xổm trước mặt cô, tay dò xét độ ấm của nước, cõi vớ và băng gạc trên chân của cô ra, nắm chân cô nhẹ nhàng bỏ vào thau nước.

Nhìn thau nước bốc khói lên nhưng độ ấm lại vừa phải, dễ chịu.

"Tự em ngâm chân được rồi." Cô Tiểu Ngải cúi người xuống muốn đẩy tay anh ra, Sờ Thế Tu cầm tay cô lại, vẻ mặt chấp nhất, "Em ngồi xuống đi, anh làm giúp em."

"Gâu gâu. . . . ." Bi Sóng ngồi ở bên cạnh kêu to.

Sờ Thế Tu nhột nhạt cười rộ lên, mắt nâu nhìn về phía Cô Tiểu Ngải, "Bi Sóng cũng tán thành cha đó."

"Em không phải cô chủ của nó."

Giọng của Cô Tiểu Ngải làm cho đôi mắt sáng ngời của Sờ Thế Tu ảm đạm đi, Sờ Thế Tu có chút chua xót ngoéo môi một cái, "Đây là ta đưa cho người, người tự nhiên là Bi Sóng chủ nhân."

Nói xong, Sờ Thế Tu cúi đầu bắt đầu xoa xoa chân cô trong thau nước.

"Sờ Thế Tu, em chỉ là một người khách mà thôi."

Sờ Thế Tu xoa mát cá chân cho cô một chút, ngừng đầu nhìn chăm chú vào vẻ mặt thanh lệ của cô, nghiêm túc nói, "Biệt thự Dreamhouse này chỉ thuộc về Ngải Ngải, trừ em ra, không có chủ nhân thứ hai nào cả."

"Sờ Thế Tu. . . . ."

"Bây giờ cho dù em không thích nó thì miễn cưỡng nhận lấy nó. . . . . có được không?" Trong mắt Sờ Thế Tu mang theo vẻ chờ đợi.

Anh bỏ rất nhiều tâm huyết cho biệt thự dreamhouse này.

Ngay từ đầu, anh chỉ điên cuồng mua thứ cô thích nhưng càng về sau anh lại tự mình thiết kế. Anh tự mình thiết kế ngôi biệt thự này, tự mình trang trí, sắp xếp đồ đạc trong đó. . . . .

Mỗi một thứ, anh đều tự tay mình làm.

Tất cả đều giống như một dreamhouse trong giấc mộng của Cô Tiểu Ngải. Chờ một ngày nào đó, anh tìm được cô, anh có thể làm cho cô ngạc nhiên.

Nhìn sự mong chờ trong mắt Sờ Thế Tu, toàn bộ ý cự tuyệt của Cô Tiểu Ngải đều không thể nói ra, cũng không muốn nói gì nữa, cũng không cần phải nói gì nữa, chỉ trầm mặc lại thôi.

Có lẽ, không phải cô không muốn anh đối xử tốt với cô, mà là cô không thể tiếp nhận được. . . . .

"Gâu gâu. . . . ." Ở một bên, Bi Sóng kêu to lên phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh.

Hai người bắt đầu chuyển đề tài sang Bi Sóng. Chỉ có như vậy, bọn họ mới không nói đôi co nữa.

"Bi Sóng muốn làm loạn sao?"

"Lúc trước do không được huấn luyện, chỉ cần cửa vừa được mở ra, nó liền chạy lung tung, chơi đến khi mình mẩy đầy bùn đất mới trở về."

"Nghịch ngợm đến vậy sao?"

"Ừ, nó còn không chịu ăn thức ăn của chó, chỉ thích uống sữa thôi."

"Làm sao lại đặt tên Bì Sóng này vậy?"

"Mẹ của nó là Hi Sóng."

". . . . ."

Sở Thế Tu kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của cô. Anh hết sức chuyên tâm xoa chân cho cô, anh làm rất dịu dàng làm cho cô thực sự thấy thoải mái.

Rất nhanh đã là ban đêm rồi.

Một mình Cố Tiểu Ngải nằm trên một chiếc giường công chúa rất lớn, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Đèn không quá sáng, đèn thủy tinh soi rọi lên các đồ vật trong phòng tạo nên một không gian hết sức mộng ảo, đáng yêu. Sở Thế Tu xếp đặt theo sở thích của cô lúc trước, bố trí hoa, búp bê, gấu bông trong tủ kính. . . . . tất cả đều rất mộng ảo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138

Mặc dù ở hiện tại, cô không còn mơ mộng như vậy nữa, nhưng nhìn thấy dreamhouse trong giấc mộng lúc trước của mình đột nhiên biến thành sự thật, quả thật cô rất khiếp sợ.

Sở Thế Tu giúp cô mở một cửa sổ nhỏ làm cho trong phòng có thể nghe được tiếng sóng biển xa xa.

Cô nghe không ngủ được lại càng thêm tỉnh táo.

Cố Tiểu Ngải ngồi dậy, mặc thêm một cái áo khoác dài chấm đất nhảy lò cò đến cửa cầu thang, đi từng bước nhỏ cẩn thận đi xuống lầu, cô cố gắng để chân bị thương không chấm đất.

Đi xuống dưới lầu, Cố Tiểu Ngải liền lập tức ngồi trên xe lăn đi ra cửa.

Lúc này lên lầu ngủ là do Sở Thế Tu diu dắt cô đi lên.

Thuận tay cầm một cây đèn nhỏ, Cố Tiểu Ngải điều khiển xe lăn đi thẳng ra bờ biển. Khó khăn lắm mới được đến bờ biển một chuyến, cũng không thể ngay cả nước biển cũng không chạm qua.

Sau khi ở đây trở về, nhất định rất lâu sau mới được đến bờ biển nữa.

Đi ra thật xa, gió biển vào ban đêm rất lớn, nhưng không lạnh, thậm chí có loại cảm giác ấm áp. Cố Tiểu Ngải mở đèn trong tay muốn nhìn xem cách bờ biển có còn xa lắm không.

Ngẩng đầu nhìn lại, dưới ánh đèn, một mình Sở Thế Tu ngồi ở bên bãi biển, trên người chỉ mặc áo somi và quần dài, ngay cả áo khoác đều không có mặc. Anh ngồi trước mặt biển, bóng dáng có vẻ cô đơn hiu quạnh.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên rất muốn quay trở về, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Sở Thế Tu cảm thấy có đèn chiếu sáng kinh ngạc quay đầu lại, mày hơi hơi nhíu lại, đứng lên đi lại phía cô, "Buổi tối, em một mình đến bờ biển rất nguy hiểm."

"Không phải anh cũng ở đây một mình đó sao." Cố Tiểu Ngải thản nhiên cười cười.

"Làm sao em có thể xuống lầu được?" Sở Thế Tu có chút khần trương ngồi xổm xuống xem xét chân của cô, "Không phải anh đã nói với em cần gì cứ gọi cho chú Hách sao?"

Cô muốn đi toilet cũng phải gọi cho chú Hách sao?

"Chân của em đã đỡ hơn rất nhiều rồi, không có việc gì cả." Cố Tiểu Ngải thu hồi chân của mình, nhìn biển cách đó không xa hỏi anh, "Anh ở ngoài này làm gì?"

"Không có gì, anh ngủ không được nên đi ra đây một chút thôi."

Sở Thế Tu giúp cô đẩy xe lăn đi lên phía trước.

Không khí biển càng ngày càng đậm, ngay cả gió biển thổi đến cũng có hương vị mặn mặn, Cố Tiểu Ngải duỗi thẳng chân không có bị thương ra ngoài, chạm trên mặt đất cảm thụ cảm giác được đi trên bờ cát.

Sở Thế Tu bỗng nhiên dừng lại, đi đến trước mặt cô đưa lưng về phía cô ngồi xổm người xuống, "Ngải Ngải, lên đi, anh công em đi dạo một chút."

Nhìn lưng anh rộng lớn, Cố Tiểu Ngải biết động tác ngốc nghếch của mình dùng chân đạp lên cát vừa rồi đã bị anh nhìn thấy, nên rút chân mình lại, nói, "Không cần đâu."

"Ngải Ngải, nghe lời anh đi."

Giọng điệu của Sở Thế Tu giống như đang dỗ dành một cô bé, kéo tay cô qua đem cô công trên lưng, hai tay khoát lên trên đùi của cô, bắt đầu đi chậm rãi trên bờ cát.

Hai tay Cố Tiểu Ngải khoát lên trên vai của anh, cũng không dám ôm sát.

Lưng của anh rộng hơn so với trong tưởng tượng của cô và có cảm giác an toàn hơn.

Ban đêm, sóng biển phát ra tiếng rì rào dễ nghe, Sở Thế Tu công cô dọc theo bờ biển lưu lại dấu chân theo một đường dài.

"Sở Thế Tu, chúng ta trở về thôi." Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn liếc mắt một cái, tay cầm đèn soi thấy vị trí xe lăn đã cách bọn họ rất xa, như vậy, Sở Thế Tu còn phải công cô trở về.

"Không trở về." Sở Thế Tu cố chấp cự tuyệt, tiếp tục công cô đi về phía trước.

"Một chút anh sẽ rất mệt đó, nếu không thì bỏ em xuống đi, em có thể tự đi được mà." Cố Tiểu Ngải giãy dụa muốn từ trên lưng anh tuột xuống.

Sở Thế Tu dùng sức giữ chặt cô lại, không có dừng lại, "Anh không có mệt."

"Sở Thế Tu. . . . ."

"Ngải Ngải."

"Sao ạ?"

"Bạn trai em có công em trên lưng chưa?" Sở Thế Tu hỏi nhẹ giọng, gió thổi qua, liền tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cố Tiểu Ngải tựa vào trên lưng anh sững sờ, chậm rãi lắc lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng, "Không có."

"Ừ."

Giọng điệu Sở Thế Tu lộ một chút ý cười, khóe môi gọi lên tươi cười, "Em còn nhớ lần đầu anh công em là khi nào không?"

Cố Tiểu Ngải hơi nhếch môi.

Cô đương nhiên nhớ rõ, năm đó môn thể dục có môn chạy điền kinh, cô bị một bạn nữ sinh bên cạnh va chạm ngã xuống, Sở Thế Tu gấp đến độ công cô chạy đến phòng y tế.

Lúc ấy, còn có rất nhiều bạn học cười bọn họ, chọc bọn họ là chú rết công cô đâu.

Chuyện bọn họ có đính ước từ nhỏ được lan truyền ra trong trường thì tất cả học sinh đều giễu cợt kêu cô là chị Sở. . . . .

Mặc dù, ngoài miệng cô nói không thích các bạn kêu như vậy, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Cô từng khẳng định, tương lai cô sẽ là vợ của Sở Thế Tu, đó là một tin tưởng vững chắc.

"Nhớ rõ chứ." Nghĩ đến trước đây anh công cô chạy đến phòng y tế, Cố Tiểu Ngải không khỏi cong môi lên, "Khi đó, anh chạy rất nhanh, còn làm em ngã nữa."

Vốn dĩ lúc đầu không có gì nghiêm trọng, nhưng lúc anh ngã thì cả hai người đều bị thương.

"Về sau anh sẽ không như vậy nữa." Sở Thế Tu nghiêm túc nói, "Anh sẽ không bao giờ làm em té ngã nữa."

Gió biển thổi tóc hai người bay ra sau, ban đêm yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng sóng biển, câu nói của Sở Thế Tu làm động lòng người.

Anh nói, anh sẽ không làm cô té ngã nữa.

Nhưng anh đã không hiểu, anh không thể cưỡng cô cả đời được, con đường này luôn luôn không có hồi kết, anh không làm cô té ngã thì cũng phải bỏ cô xuống.

Cô. . . . . không thể ở trên lưng anh cả đời được.

Sở Thế Tu thật cẩn thận đem cô từ trên lưng bỏ xuống, hai người ngồi cạnh nhau trên bờ biển, nhìn sóng biển nhẹ nhàng vỗ tới nhưng lại không tràn đến chân bọn họ.

"Tùm ——"

Sở Thế Tu nhặt lên cục đá quăng xuống biển.

"Ngải Ngải."

"Sao ạ?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn anh bên cạnh, ban đêm tối tịch tịch, nhìn không rõ người anh.

"Hôm nay là một ngày vui vẻ nhất của anh trong chín năm qua." Sở Thế Tu nhìn mặt của cô nói rất nghiêm túc.

Ngực cô thật sự rung động.

Cố Tiểu Ngải không nói nên lời, đây cũng là trong chín năm, cô lần đầu tiên cùng Sở Thế Tu ngày người thời gian dài như vậy. . . . .

Một ngày vui vẻ nhất.

Với cô cũng như vậy.

Hôm nay cũng là một ngày vui vẻ nhất với cô.

"Ngải Ngải, anh rất nhớ em."

Sở Thế Tu nhỏ giọng lầm bầm nói, bỗng dừng cúi đầu dựa vào vai của cô, không có làm gì khác, cũng chỉ đơn giản là dựa vào vai của cô mà thôi.

Ngải Ngải, anh rất nhớ em.

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải chưa xót, cô tự nói với lòng mình: em cũng vậy.

"Ngải Ngải, hàng năm vào ngày sinh nhật của em anh đều mua quà cho em, một chút anh mang tới cho em."

". . . . ."

"Ngải Ngải, anh đã đi sang Paris, nơi đó thật sự rất xinh đẹp, em đi chưa?"

". . . . ."

"Ngải Ngải, về sau thường xuyên liên hệ với anh được chứ? Hãy xem anh như một người bạn bình thường. . . . ."

". . . . ."

Nghe anh nói dứt quãng, Cố Tiểu Ngải hơi hơi ngẩng đầu lên, bầu trời đầy sao sáng ngời, nước mắt không tự chủ được rơi xuống trong im hơi lặng tiếng.

Thật lâu, Sở Thế Tu cũng không tiếp tục nói nữa.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, anh dựa vào vai của cô đã ngủ rồi, hai mắt nhắm, mày nhíu lại, lông mi dài. . . . .Mặt của anh trong tầm mắt của cô chỉ gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

Cô nghĩ người đàn ông này sẽ đau lòng nhưng giờ phút này lại dựa vào vai của cô ngủ ngon lành.

Cố Tiểu Ngải nhìn không được giờ tay vuốt lên mí mắt của anh, nước mắt lại rơi xuống lọt vào trong miệng mặn chua sót, tay cô dừng lại trên mí anh, chậm rãi di chuyển xuống cái mũi anh tuần của anh. ....

Ở khoảng cách gần như vậy, đầu ngón tay của cô nóng lên làm cho cô run sợ.

"A Tu, từ nay về sau đừng nhủu mày lại nữa."

Cố Tiểu Ngải nói thì thầm bên tai anh nhưng Sở Thế Tu không có tỉnh giấc, tựa vào vai của cô nhắm mắt ngủ yên.

Cố Tiểu Ngải không có chút buồn ngủ nào, nhìn ra biển xa xa trong đêm đen, màu nước biển không còn xanh như ban ngày, tiếng sóng biển cứ vỗ rì rào. ....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt trời trên bầu trời dần dần hiện ra, biển rộng khôi phục màu sắc như mọi ngày, màu xanh rất đẹp, giống như là tơ lụa.

Cố Tiểu Ngải vẫn ngồi yên không nhúc nhích, mắt to tròn nhìn mặt trời dần dần mọc lên phía biển rộng.

.....

Người đàn ông nho nhã trên vai lúc này mới tỉnh lại, mở mắt nâu nhìn phía mặt trời bắt đầu mọc, không khỏi vui vẻ đánh thức Cố Tiểu Ngải, "Ngải Ngải, em mau tỉnh lại, xem mặt trời mọc này."

"Đừng đụng em ——"

Cố Tiểu Ngải đau đến mức kêu lên một tiếng, Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn cô, "Em làm sao vậy?"

Khóe môi Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng gọi lên một chút tươi cười, chìa chìa cánh tay bên vai của mình, "Vai em đã tê rần rồi."

". . . . ." Lúc này, Sở Thế Tu mới nhớ tới mình đã dựa vào cô ngủ, mí lại áy náy sụp xuống, "Thực xin lỗi, Ngải Ngải, anh thực xin lỗi. . . . . tôi hôm qua, anh. . . . ."

"Anh đã nói xin lỗi với em rất nhiều lần rồi, không cần nói nữa đâu." Cố Tiểu Ngải xoa xoa bả vai mình nói.

Thật sự không cần nói xin lỗi với cô nữa.

Anh không có làm gì sai phải nói xin lỗi với cô cả.

Cô vui vẻ chịu đựng.

"Anh xoa bóp giúp em." Sở Thế Tu thật cẩn thận nâng lên cánh tay của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn cánh tay nơi bả vai từ trên tới dưới cho cô, giống như anh sợ làm đau cô, mỗi một cái đều rất cẩn thận.

Cả đêm, Cố Tiểu Ngải đều ngồi yên ở tư thế đó, cả người đều nhanh chóng cứng ngắc rồi.

Sở Thế Tu ngược mắt nhìn chăm chú vào hốc mắt đỏ ửng của cô, kinh ngạc hỏi, "Tối hôm qua em không ngủ sao? Có phải bởi vì anh. . . . ."

"Không phải, đương nhiên không phải." Cố Tiểu Ngải nhanh chóng cắt đứt lời của anh, nhìn anh cười cười, mặt mày rạng rỡ hơn, dịu dàng nói, "Em chỉ là ngủ không được thôi."

"Thật không?"

Mắt Sở Thế Tu âm thầm, nhìn theo tầm mắt của cô ở phía xa xa, phía đường biển kia, giống như mặt trời mờ sáng chậm rãi dâng lên, như chiếm một nửa bầu trời, thật sự rất to. ....

"Mặt trời mọc rồi kìa." Đáy mắt Sở Thế Tu cười âm áp.

Chín năm qua, anh rốt cục cũng được cùng Cố Tiểu Ngải xem mặt trời mọc.

Lúc trước. . . . . cũng không nhớ rõ là bao lâu, khi đó bọn họ còn rất nhỏ, sáng tinh mơ anh tính toán thời gian đánh thức cô, hai người đứng ở trên ban công xem mặt trời mọc. ....

Ở nhà xem mặt trời mọc cùng ở bờ biển xem. . . . . là hoàn toàn không giống nhau.

"Dạ, mặt trời mọc rồi." Cố Tiểu Ngải thán nhiên lên tiếng, chuyển mắt nhìn về phía mặt Sở Thế Tu đang mỉm cười ôn hòa, "Sở Thế Tu, em phải đi rồi."

.....

Em phải đi rồi. ....

Mặt Sở Thế Tu đang tươi cười, nhìn về nơi xa mặt trời mọc thật lâu cũng không có nói chuyện, chỉ trầm mặc ngồi im lặng.

Rất cục cựa cũng phải đi rồi.

Cô không thể vĩnh viễn cùng anh đứng ở bờ biển xem mặt trời mọc.

Cô không thể vĩnh viễn. .... ở bên cạnh anh.

"Được, anh đưa em về." Sở Thế Tu dịu dặt cánh tay của cô kéo cô đứng lên, đem cô trên lưng cồng đi đến xe lăn.

Bước chân anh thông thả, có chút cố ý thông thả.

Cố Tiểu Ngải cũng không nói gì, tùy ý để anh cồng mình chậm rãi đi tới.

"Em có lạnh không?" Sở Thế Tu quan tâm hỏi.

"Không lạnh." Cố Tiểu Ngải lưu luyến nhìn liếc mắt biển rộng một cái, gió biển thổi qua hai gò má, thực thích ý, "Sở Thế Tu, đưa em đến chỗ đón taxi là được rồi."

"Không được." Sở Thế Tu cự tuyệt, "Nhà em ở đâu, để anh đưa em về nhà, hay là anh đưa em quay về bệnh viện nha?"

Quay về bệnh viện, ít nhất anh còn có thể nhìn thấy cô.

"Không cần, em còn muốn đến một nơi khác." Cố Tiểu Ngải cười khéo léo từ chối.

Sở Thế Tu muốn nói gì, cuối cùng cái gì cũng không nói nữa.

Chú Hách quản gia làm bữa sáng rất ngon, Cố Tiểu Ngải không ăn bao nhiêu, nhưng lại cho Bì Sóng ăn rất nhiều.

Bì Sóng được ăn thực hăng hái, ở bên người cô cọ cọ.

"Tin —— Tin ——"

Sở Thế Tu gọi cho cô một chiếc xe đang chờ ở bên ngoài.

Đang xem cô này Bì Sóng ăn cái gì Sở Thế Tu đứng ở bên tường, mắt nhợt nhạt buông xuống, có chút bất an.

Cố Tiểu Ngải cũng hiểu được đã đến giờ phải đi, cố gắng nở một nụ cười, xoa đầu Bì Sóng, "Bì Sóng, ta phải đi rồi."

"Gâu gâu. ...."

Bì Sóng như là nghe hiểu được lời cô, dùng đầu cọ cọ trong lòng cô.

"Tin —— tin ——"

Xe ở bên ngoài bóp kèn inh ỏi.

"Em phải đi rồi." Thấy Sở Thế Tu không nói lời nào, Cố Tiểu Ngải điều khiển xe lăn đi ra cửa.

Sở Thế Tu vẫn đứng bất động lúc này mới đi đến bên người cô, trầm mặc phụ giúp cô đi ra biệt thự, Bì Sóng đi theo ở phía sau bọn họ.

"Tiểu thư."

Chú Hách quản gia đi theo tới, chú mang một đôi bao tay màu trắng cầm một cái khay, phía trên đó là cái chìa khóa.

Cái chìa khóa được thiết kế rất độc đáo, đầu chìa khóa là một cái vương miện được thiết kế rất tinh xảo, phía trên có gắn vài hạt pha lê lấp lánh, làm cho chiếc chìa khóa giống như một cái đèn phát sáng.

"Đây là sao?" Cố Tiểu Ngải nghi hoặc ngẩng đầu nhìn chú Hách.

"Đây là chìa khóa của dreamhouse, về sau nơi này thuộc về em." Sở Thế Tu nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, dịu dàng mở lòng bàn tay của cô ra, đem chìa khóa bỏ lên.

Cái chìa khóa hình vương miện ở trong lòng bàn tay cô tỏa ra hào quang.

Rõ ràng không nặng, lại làm cho lòng cô cảm thấy nặng nề.

Chỉ là một cái chìa khóa nho nhỏ, chỉ là Sở Thế Tu thực hiện giấc mộng cho cô.....nhưng lại thật sự rất nặng.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn giật tay lại nhưng bị Sở Thế Tu ngăn lại.

Giống như biết cô sẽ nói gì, Sở Thế Tu nhìn cô, ánh mắt cố chấp, "Nếu em không nhận, anh sẽ không để cho em rời đi."

"Sở Thế Tu. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào mặt của anh, không biết làm như thế nào để cự tuyệt.

"Lên xe đi."

Sở Thế Tu ôm lấy cô, thật cẩn thận bỏ cô xuống nơi ghế phụ, nhìn tài xế cùng số điện thoại của tài xế ghi trên xe, quay đầu nói với chú Hách, "Ghi số điện thoại cùng biển số xe lại."

"Vâng, thiếu gia."

Sở Thế Tu dịu dàng cẩn thận làm cho Cố Tiểu Ngải hiểu ý mỉm cười.

Xe lăn được bỏ lên phía sau xe, Cố Tiểu Ngải đóng cửa xe, nhìn Sở Thế Tu cùng chú Hách vẫy vẫy tay, "Bye bye."

"Tiểu thư đi cẩn thận." Chú Hách mỉm cười nhìn cô xoay người cúi đầu.

"Đi cẩn thận một chút." Sở Thế Tu nhíu mày lại, nhìn thẳng vào ánh mắt cô nói, "Có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong xe cười gật gật đầu, tài xế chậm rãi lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

Nhìn trong kính chiếu hậu, Sở Thế Tu cùng biệt thự màu trắng cách càng ngày càng xa, nụ cười giả tạo trên môi của Cố Tiểu Ngải mất đi, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi tái nhợt.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Xe chạy nhanh rời khỏi bãi biển chạy ra quốc lộ rồi tài xế mới hỏi cô.

"Đi. . . . ." Cố Tiểu Ngải vừa định báo địa chỉ, liền trông thấy trong kính chiếu hậu có một chiếc xe đi theo từ xa xa.

Thật ngốc.

Sở Thế Tu, anh thật ngốc.

Theo dõi cũng không chịu đổi xe khác sao? Khó trách lúc này anh không cố chấp đòi đưa cô trở về nữa, anh muốn xem cô đi đường như thế nào. . . . .

"Tài xế, phiền anh dừng lại ở nhà vệ sinh công cộng phía trước giúp tôi."

Tài xế dừng xe lại muốn giúp cô lấy xe lăn, Cố Tiểu Ngải vội nói, "Không cần, chân của tôi chỉ bị thương nhẹ mà thôi, anh ở đây chờ tôi là được rồi."

Ngồi xe lăn trốn chạy thật bất tiện.

"Được." Lái xe vui vẻ đáp ứng.

Cố Tiểu Ngải mở cửa xe khập khiễng bước xuống, mắt nhìn chiếc xe phía sau, chiếc xe dừng lại ở xa xa.

Cố Tiểu Ngải đi vào toilet nữ rồi theo cửa khác đi ra ngoài, đi ra thật xa đường lúc này mới đón taxi.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?" Tài xế bắt đầu tính thời gian, chậm rãi khởi động xe.

"30 chung cư Lindau ở C thị."

Cố Tiểu Ngải báo địa chỉ nhà cậu cô, cô bị Lệ Tước Phong nhốt lâu như vậy, còn chưa về nhà một lần nào cả.

*****

Xe taxi chạy rất lâu mới tới nhà cậu cô, khi Cố Tiểu Ngải muốn trả tiền mới phát hiện trên người mình không có một xu nào cả.

Cô đi theo Lệ Tước Phong, trên người chưa từng có tiền.

"Xin anh chờ một chút."

Ngượng ngùng giải thích với tài xế xe taxi, Cố Tiểu Ngải khập khiễng xuống xe đi vào chung cư, trong nhà chỉ có mẹ cùng với ba bà cô hàng xóm ngồi trong phòng khách chơi mạt chược.

Thấy cô đi vào, mẹ cũng không ngược mắt lên nhìn cô, giọng nói chói tai lại phát ra, "Ài, cho nên tất cả mọi người đều khinh bỉ, có đứa con riêng cũng thật khinh người, ra ngoài lâu như vậy lúc trở về cũng không mang theo cái gì cả. . . . ."

Tiếng nói vừa dứt, những người chơi mạt chược cùng với mẹ quay đầu lại nhìn cô.

"Chào mẹ." Cố Tiểu Ngải thân nhiên chào hỏi một tiếng, xoay người đi vào trong phòng mình lấy tiền trả cho tài xế xe taxi.

Lại một lần nữa trở về đây, mẹ vừa xoa xoa mạt chược vừa hướng tới cô rống lên, "Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi làm cơm? Chờ ta hầu hạ cô sao, cô còn là đại tiểu thư của nhà họ Cố sao?!"

Cố Tiểu Ngải không quan tâm đến những lời mẹ nói nữa.

Cô rất không thích mẹ, nhưng cô đã phải nhờ vả cậu, vì cậu, cô chưa từng cùng mẹ cãi vã.

Chỉ cần làm tốt bốn phận con riêng là được rồi.

Ăn nhờ ở đậu, phải có tự giác của ăn nhờ ở đậu.

Cố Tiểu Ngải đi vào phòng bếp bận rộn nấu cơm, mẹ ở trong phòng khách chơi mạt chược vẫn còn quở trách cô, những câu lớn tiếng, toàn bộ lọt vào trong lỗ tai của cô.

"Ngải Ngải, con đã trở về rồi. . . . ."

Cậu Diệp Vĩnh Thành luôn luôn trở về nhà ăn cơm trưa, thấy Cố Tiểu Ngải trong phòng bếp liền mang cả công văn vào, "Ày, con nhỏ này, vừa về tới nhà đã phải vào bếp rồi, để đó cho mẹ con làm."

Cố Tiểu Ngải vừa định ngăn cậu lại không được nói những lời như thế này, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Mẹ ném ngã bàn mạt chược liền đi tới, nắm lỗ tai cậu kéo lên, "Ông muốn chết sao, ông dám kêu tôi làm việc nhà? Đã nhiều năm như vậy, tôi làm việc nhà còn chưa đủ sao? Ông vì đứa con riêng kia mà bắt tôi làm việc nhà sao? Tốt, không còn cách nào khác! Ly hôn! Ly hôn đi!"

"Bà đừng động một chút lại đòi ly hôn."

"Tôi muốn ly hôn thì thế nào? Diệp Vĩnh Thành, ông muốn chết rồi. . . . . Ông dám sai tôi. . . . ."

Mấy cô chơi mạt chược chung thấy vậy liền bỏ về hết. . . . .

Trong chung cư nhỏ này, bây giờ chỉ còn nghe tiếng mẹ mắng. . . . .

Cố Tiểu Ngải thông cảm liếc mắt cậu một cái, đối phó với mẹ chỉ có một biện pháp, chính là không quan tâm đến cô, làm lơ cô đi không nhìn đến là được. . . . .

Ai dám tranh chấp cùng với mẹ chứ, mẹ có thể cãi vã ba ngày ba đêm liền không lập lại một từ.

Cho đến lúc ăn cơm, lúc này mẹ hùng hùng hổ hổ bây giờ cũng bình tĩnh lại, ba người vây quanh trên một cái bàn ăn nhỏ.

Cậu thỉnh thoảng gấp rau bỏ vào trong chén của cô, "Đi lấy tin tức thế nào mà để người gầy thành như vậy."

"Gãy cái gì mà gãy. . . . ." Mợ vươn tay ra bóp bóp mặt cô, kỳ quái nói, "Xem này mặt tươi rói, không chừng bên ngoài dụ dỗ được đàn ông cũng nên."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu ra để tránh tay của mợ, trầm mặc ăn cơm.

"Ăn cơm của bà đi, ở trước mặt con nhỏ nói bậy bạ cái gì vậy? !" Cậu tức giận đến trừng mắt, vừa chuyển đầu lại hướng Cố Tiểu Ngải quan tâm hỏi, "Thế nào, chân của con có sao không? Cậu đưa con đến bệnh viện kiểm tra xem sao."

"Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu ạ."

Cố Tiểu Ngải đang ăn cơm, cân nhắc để xem mở miệng như thế nào, một lúc sau, Cố Tiểu Ngải mới mở miệng, "Cậu, gần đây tòa soạn báo thu vào như thế nào?"

Mợ nghe vậy phản ứng dữ dội, "Thu vào thế nào không liên quan đến cô, cô chỉ là con riêng quan tâm đến tiền của nhà họ Diệp làm gì?"

Cố Tiểu Ngải không nói nên lời, mợ ở đây rất dễ xảy ra cãi vã.

"Đừng nghe mợ con nói bậy, có phải con đang cần tiền đúng không?" Cậu hỏi.

Cố Tiểu Ngải để đũa xuống, lắc lắc đầu, cân nhắc từ nói, "Con nghĩ hai em đều du học ở Canada, sau khi tốt nghiệp có cơ hội lớn ở lại bên kia phát triển, cậu cùng mợ có nghĩ tới di dân sang Canada hay không, người một nhà cùng ở chung một chỗ cũng dễ săn sóc cho nhau hơn."

Sớm hay muộn cũng có một ngày cô muốn thoát khỏi gông xiềng của Lệ Tước Phong.

Cô lo lắng không biết gia đình của cậu có bình an hay không, dù sao Canada cũng không phải phạm vi thế lực của Lệ Tước Phong, gia đình cậu qua đó ít nhất cũng được an toàn hơn.

Trong một tháng ngắn ngủi, tòa soạn báo cũng đưa được nhiều tin tức lớn, lượng tiêu thụ bút phá, thu vào nhất định không ít.

"Hiện tại, tòa soạn báo phát triển không ngừng, cậu còn muốn đặt chỉ tiêu vượt mức tiêu thụ của 《khởi đầu st》nữa kia, lúc này mà di dân thì chỉ có tự cắt đứt tiền tài của mình thôi. . . . ." Cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc di dân.

"Tiền thì phải kiếm nhưng người một nhà cùng một chỗ mới là quan trọng nhất." Cố Tiểu Ngải còn thử thuyết phục cậu.

"Chuyện di dân về sau rồi nói, nếu hai đứa nó quyết định ở Canada phát triển cậu sẽ suy nghĩ lại."

Cậu nói một câu cắt đứt những lời Cố Tiểu Ngải tiếp tục muốn nói.

Đúng là từ trước đến nay, tòa soạn báo chưa bao giờ được tốt như lúc này, cậu đương nhiên là muốn lớn mạnh hơn nữa.

Nhưng tất cả những thứ này đều là do Lệ Tước Phong cho.

Nếu có một ngày cô muốn chạy trốn khỏi Lệ Tước Phong, cả nhà cậu cùng tòa soạn báo nhất định sẽ bị khai tử rồi. . . . .

Tính cách trả thù của Lệ Tước Phong thật sự quá nặng.

Quên đi, con đường di dân này không thông, cô sẽ nghĩ biện pháp khác.

Ở trong khu chung cư nhỏ này, thấy cô trở về, cậu vô cùng vui vẻ, buổi chiều cũng không quay về làm việc ở tòa soạn báo nữa, nói chuyện cùng cô về kế hoạch phát triển tương lai của tòa soạn báo. . . . .

Ngay từ đầu, cô là vì tòa soạn, vì tin độc nhất vô nhị, vì tiền mới chịu đáp ứng làm nhân tình của Lệ Tước Phong.

Nhưng hiện tại, cô bị Lệ Tước Phong nhốt, mất đi tự do như vậy quả thực cuộc sống của cô đã vượt xa những dự tính lúc đầu của cô.

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp bình yên vô sự rời khỏi Lệ Tước Phong mới được.

Nếu không. . . . .

Con đường này, cô không biết khi nào thì mới là cuối cùng.

*****

Mãi cho đến buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Cố Tiểu Ngải mới từ chối được sự giữ lại nhiệt tình của cậu, cô nói cô phải quy về phòng trọ để viết tin tức. .

. . . .

Thế này cậu mới buông tha cô.

Ngồi trên xe taxi, xe chạy về hướng Thiển Thủy Loan.

Ban đêm, C thị đèn đuốc sáng trưng, phồn hoa náo nhiệt như trước.

Xe taxi cách Thiển Thủy Loan càng ngày càng gần, trong lòng của cô liền càng ngày càng không yên, cô không hiểu cô sắp phải đối mặt cái gì? Cũng không hiểu chính mình. . . . . Có thể hay không tránh được kiếp này.

Đèn của biệt thự Lê gia đều được tắt sáng.

Mấy xe cảnh sát ở trước biệt thự lóe hào quang, người làm thấy Cố Tiểu Ngải trở về liền mở cửa ra.

Cố Tiểu Ngải khập khiễng đi vào, còn không có vào nhà, bảo mẫu đã muốn từ bên trong chạy chậm đi ra nghênh đón, kích động bỏ nhào vào trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, "Cố tiểu thư, cô đã trở lại rồi sao? Cô dọa chết bảo mẫu rồi, rốt cuộc là ai bắt cóc cô?"

. . . . .

Bảo mẫu cho rằng cô bị bắt cóc sao?

Nếu cô thừa nhận mình bị người ta bắt cóc, lại gian nan trốn được, có phải tình huống sẽ đỡ hơn không?

Dù sao. . . . . Lời nói thật là không thể nói được.

"Lê Tước Phong đâu?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

Bảo mẫu chia chia bên trong, biểu tình có chút phức tạp, thấp giọng ở cô bên tai nói, "Lê tiên sinh ở bên trong, một đêm không nhắm mắt, ngay cả cơm cũng còn chưa ăn."

Lê Tước Phong vì cô một đêm không ngủ? Chưa ăn cơm sao?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía bảo mẫu, tâm tình không yên bước vào cửa chính biệt thự Lê gia.

Lê gia chưa từng có quá nhiều người như vậy, hai hàng cảnh sát mặc đồng phục đứng hai bên, hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính khoanh tay đứng thẳng tắp.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái liền trông thấy Lê Tước Phong ngồi ở trên sô pha trong đại sảnh.

Mặc một bộ đồ đen làm cho hắn có vẻ âm trầm, tóc đen hỗn độn, mặt anh tuấn có vẻ mệt mỏi.

Thấy cô đi tới, Lê Tước Phong ngược mắt nhìn cô, trong mắt u ám có tơ máu tràn ngập vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141

Ánh mắt Lê Tước Phong sắc bén như đao.

Không hiểu có phải do chợt dạ hay không, Cố Tiểu Ngải bị ánh mắt của hắn làm cho sợ tới mức không tự kìm hãm được lui về phía sau từng bước.

"Đi đâu?" Lê Tước Phong không có đứng dậy, vẫn ngồi ở trên sô pha, giọng nói từ tính mà tàn bạo, cả người bao phủ hơi thở đen tối.

Cố Tiểu Ngải hít mạnh một hơi, xiết chặt nắm tay lớn gan đi đến trước mặt hắn.

Vừa định mở miệng nói mình bị người ta bắt cóc, Cố Tiểu Ngải phát hiện trên bàn trước mặt Lê Tước Phong đang bày những tấm hình.

Hình ảnh trên cùng là ảnh chụp chiếc xe của Sở Thế Tu, hiển thị biển số xe rõ ràng.

Căn cứ vào tính cách của Lê Tước Phong, nhất định là tra ra được xe kia là của Sở Thế Tu.

Lúc này, nếu cô nói là mình bị người ta bắt cóc, Lê Tước Phong nhất định cho rằng là Sở gia mượn cơ hội trả thù, Sở thị sẽ nhất định là xong đời rồi. . . .

"Tôi . . . ." Cố Tiểu Ngải đứng ở trước mặt Lệ Tước Phong chần chờ mở miệng, trong lúc nhất thời đầu óc hỗn loạn, không biết lấy cái gì mới là tình huống hoàn mỹ nhất.

"Nói, cô đi đâu?" Lệ Tước Phong ngược đầu lên lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, nét âm trầm trên mặt hẳn nhìn không ra là vui hay giận.

Bất cứ giá nào, chỉ cần Sở thị cùng Sở Thế Tu không có việc gì là được.

"Xe của Sở thị đi đón người, tôi lên nhả xe, sau khi xe chạy rời khỏi đây tôi giải thích thật lâu bọn họ mới biết được mình đón lầm người." Mắt Cố Tiểu Ngải chợt lóe lên giải thích, tận lực làm cho mình thoát nhìn giống như đang nói thật.

"Sau đó thì sao?" Lệ Tước Phong tiếp tục lạnh lùng hỏi.

"Sau đó bọn họ cho tôi xuống xe, tôi đi dạo một chút." Cố Tiểu Ngải nói một cách đơn giản.

"Đi dạo? ! Cô đi dạo mà mất đến hai ngày sao? !" Lệ Tước Phong đứng lên, hung hăng trừng mắt cô, nâng chân lên đá ngã bàn trà trước mắt.

"A ——"

Cố Tiểu Ngải bị bàn trà ngã lên chân, đau đến mức thất thanh kêu to, cả người té lăn trên mặt đất.

"Cố Tiểu Ngải! Lát gan cô càng lúc càng lớn rồi!" Trong mắt Lệ Tước Phong không có nửa phần thương tiếc, sau đó giơ tay lên, lập tức hất ddauw ra một sấp tư liệu.

Lệ Tước Phong lập tức đem tư liệu ném tới trước mặt cô, mà ảnh chụp kia. . . . .

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, kinh ngạc nhìn ảnh chụp, tất cả ảnh chụp được đều là lúc sáng nay cô ngồi xe taxi quay về C thị.

A ảnh chụp cô ngồi ở trên xe taxi trầm tư.

A ảnh chụp cô khắp khiêng đi vào chung cư của cậu.

A ảnh chụp cô cùng cậu, mợ ăn cơm.

A ảnh chụp cô ngồi cùng cậu bàn về kế hoạch phát triển của tòa soạn.

A ảnh cuối cùng là lúc cô đi mua thuốc. . . . .

Nói cách khác, hôm nay từ lúc cô ngồi xe taxi về C thị mỗi một khắc đều bị người của Lệ Tước Phong theo dõi. . . . . từng ảnh từng ảnh rơi xuống.

Có phải cô may mắn lắm không, ngày hôm qua cô ở cùng một chỗ với Sở Thế Tu đã không bị phát hiện. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Giải thích cho tôi nghe!" Lệ Tước Phong lạnh giọng quát, đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, trong mắt lộ vẻ muốn cắn nuốt cô, hận không thể thiêu đốt sạch sẽ.

"Tôi . . . ." Cố Tiểu Ngải ngã ngồi dưới đất có chút sợ hãi muốn lui về phía sau, cảm bị hất bốp mạnh, đau đến mức giống như bị bốp nát.

"Nói!" Lệ Tước Phong rống to, mặt âm u gay gắt, tay thon dài bốp mạnh trên người cô, không có nửa phần đau xót.

"Tôi . . . . . Tôi chỉ là cảm thấy mất đi tự do lâu lắm rồi, muốn đi ra ngoài một chút mà thôi."

"Ba ——"

Trên mặt lập tức bị tát một cái.

Cố Tiểu Ngải lập tức bị đánh ngã quỵ rạp trên mặt đất, lỗ tai như vo ve lên, khóe miệng bị chảy máu.

Đau đớn lan tràn ra.

Lệ Tước Phong lấy một tay kéo cô đứng lên, hai tay dùng sức kéo cổ áo của cô, khiến cô bị bắt giữa đầu nhìn chăm chú hẳn.

"Cố Tiểu Ngải! Cô muốn chết rồi!"

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt cô.

Hắn nghĩ đến cô bị người khác bắt cóc, huy động toàn bộ mối quan hệ, một ngày không điều tra ra được chỗ nào, hẳn đang muốn điều tra ra bên ngoài C thị thì cô đã trở lại.

Cô ngồi xe taxi trở về nhà, ngẩn ngơ liền ngày người một ngày, trước khi về tới đây, cô còn có thể đi mua thuốc.

Cô xem hấn là cái gì chứ? !

Hấn giống như kẻ ngu muốn lật tung thế giới tìm người, cô chỉ là tùy tiện đi dạo thôi sao? !

Đây là cô đang khiêu chiến với hấn rồi!

Phụ nữ của hấn, không ở trong không chế của hấn, cô muốn tự do sao? ! Tốt lắm, về sau hấn sẽ tước đi toàn bộ!

Cố Tiểu Ngải bị hấn kéo mạnh cổ áo, cô như muốn hít thở không thông, ngón tay lau khóe miệng, một chút máu tươi dính trên đầu ngón tay. . . . . cô vô cùng hoảng sợ.

Cô lại bị hấn đánh. . . . .

Đáy lòng căm phẫn đến tột cùng.

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng trừng mắt hấn, hèn mọn nói, "Lệ Tước Phong! Anh ngoài đánh phụ nữ ra thì anh còn làm được tích sự gì chứ?"

"Cái tích sự gì? !" Lệ Tước Phong kéo cổ áo của cô khiến cô nhích lại gần mình, hô hấp cực nóng dâng lên ở trên mặt hấn, một chữ một chữ từ trong kẽ răng phát ra, "Cố Tiểu Ngải, tôi có thể hủy hoại cô!"

Lại là giọng nói như đến từ địa ngục.

Cố Tiểu Ngải nghe liền không rét mà run, nghĩ tới cái ống tiêm thuốc phiện kia, dáng vẻ kiêu ngạo liền biến mất. . . . .

Cô không dám. . . . . đối diện cùng thuốc phiện.

Cô chỉ có thể lựa chọn một lần lại một lần thỏa hiệp. . . . . trốn không được sự giam cầm của hấn.

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải êm dịu lại, nhìn nét mặt âm trầm của hấn nói, "Tôi chỉ là đi ra ngoài một chút mà thôi, nếu anh cho tôi tự do, tôi sẽ không như vậy nữa."

"Tự do? !"

Như là nghe được chuyện buồn cười, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, buông tay đang nắm cô ra làm cô ngã sụp xuống đất, "Cố Tiểu Ngải! Đời này cô cũng đừng nghĩ đến tự do nữa!"

Một câu xóa hết mọi mơ mộng hão huyền của cô.

"Bảo mẫu! Đem cô ta còn lại cho tôi!" Lệ Tước Phong lạnh lùng xử lý.

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Bảo mẫu thông cảm nhìn Cố Tiểu Ngải ngồi dưới đất, tiến lên giúp đỡ cô đứng lên, "Đi thôi, Cố tiểu thư."

Kẻ điên!

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn Lệ Tước Phong kiên quyết không lên tiếng nữa, khắp khiêng đi lên lầu.

"Lệ tổng."

Võ Giang cùng bốn bảo tiêu khuất nhục quỳ hai gối trên mặt đất.

Chỉ chốc lát sau liền truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, Cố Tiểu Ngải đứng ở cầu thang trên lầu nhìn xuống, Lệ Tước Phong hét đánh lại đá bọn họ vài cái, giống như là sát thủ.

"Lại để cho cô ấy chạy trốn, ta đem các người toàn bộ phế đi!"

"Xin lỗi, Lệ tổng."

. . . . .

Ngay sau đó lại là bọn vệ sĩ kêu thảm thiết, nghe mà thấy ghê người.

Bảo mẫu dẫn Cố Tiểu Ngải vào trong phòng ngủ, lấy xiềng xích kim cương lúc trước ra còng lên tay cô, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường nhìn còng tay.

"Ai, như thế nào biến thành cái dạng này. . . . ." Bảo mẫu vừa còng tay cô vừa thở dài, "Cố tiểu thư, cô cũng thật là, cô không có việc gì thì cũng nên

gọi điện thoại về trước, làm cho Lệ tiên sinh cấp bách vô cùng."

Gọi điện thoại trở về?

Gọi trở về cô còn có một chút tự do để về nhà sao? Lệ Tước Phong bỏ qua sao?

Hắn sẽ không bỏ qua, hắn là một tên biến thái! Côn đồ! Không bằng cảm thú!

"Hắn chỉ xem là con chó mình nuôi bỏ đi thôi! Hắn ngại con chó của mình không nghe lời thôi!" Cố Tiểu Ngải giờ còng tay lên tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

Cô ngay cả thú cưng cũng không bằng.

Không có chủ nhân nào lại đánh thú cưng của mình như vậy cả!

"Cố tiểu thư. . . . . cô đừng tự hạ thấp bản thân mình như vậy, Lệ tiên sinh là thật lòng với cô, cho đến bây giờ cậu ấy cũng chưa ăn miếng cơm nào cả, liên hệ tất cả các phía tìm cô." Bảo mẫu nói tốt thay cho Lệ Tước Phong.

Hai đứa nhỏ này lúc trước ở bệnh viện rất tốt, nào là bắn pháo hoa, nào là tặng hoa. . . . .

Như thế nào chỉ trong chớp mắt liền. . . . . đột ngột như mưa rào.

"Khẩn trương sao?" Cố Tiểu Ngải tự giễu nở nụ cười một tiếng, chỉ vào vết máu ở khóe miệng mình, "Hắn khẩn trương tìm tôi mà lại đánh tôi thành như vậy sao?"

"Thật đáng thương, mặt bị bầm cả rồi." Bảo mẫu đau lòng sờ sờ mặt của cô.

Cố Tiểu Ngải lúc này mới đau đến mức kêu lên một tiếng.

Tên Lệ Tước Phong kia thật biến thái!

"Cố tiểu thư, cô cũng đừng trách Lệ tiên sinh, cậu ấy cũng chỉ là quá khẩn trương tìm cô mới như vậy, bình thường. . . . ."

"Bảo mẫu, hắn ta căn bản không phải người bình thường." Cố Tiểu Ngải lạnh lùng cắt đứt lời khuyên giải của bảo mẫu, "Không có một người nào, không có một người đàn ông bình thường nào lại đánh phụ nữ cả."

"Cố tiểu thư. . . . ."

"Bảo mẫu, nếu bà có con gái, bà sẽ để cô ấy sống cùng một người đàn ông như vậy sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

". . . . ." Bảo mẫu nhát thời trầm mặc .

Cái mũi bỗng nhiên chua xót, Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường chậm rãi cong, gấp hai chân lại, hai tay ôm thật chặt đầu gối, hình thành một tư thế bảo vệ mình.

Ngày hôm qua, cô ở bờ biển cùng Sở Thế Tu tất cả giống như biến thành một hồi bọt biển.

Ấm áp như vậy, đẹp đẽ như vậy. . . . .

Lúc này nhớ tới cư nhiên đã muốn xa như vậy.

Nhìn cách bố trí đồ đạc lạnh lẽo trong phòng, Cố Tiểu Ngải bưng bình cổ nhếch môi trắng bệch, kìm nén không cho nước mắt chảy xuống.

Cô không khóc, không có lý do gì để cô lãng phí nước mắt vì tên Lệ Tước Phong đó cả.

"Cố tiểu thư, đến đây, lau mặt một chút."

Bảo mẫu từ trong phòng tắm đi ra, cầm khăn mặt nóng lau vết máu đọng lại trên môi cho cô.

Đây là lần Lệ Tước Phong đánh cô vô cùng tàn nhẫn.

Hắn từ đầu đến đuôi là một người điên, chuyện gì cũng có thể làm giống như một kẻ điên.

Cố Tiểu Ngải ôm hai đầu gối của mình ngồi không nhúc nhích, tùy ý để bảo mẫu thay mình lau mặt, khăn mặt có độ nóng ảm làm cho mặt cô đỡ đau chút ít.

"Phanh ——"

Đột nhiên, cửa bị đập mở ra.

Lệ Tước Phong tàn độc đứng ở cửa, mắt thâm trầm trừng bảo mẫu, "Đi ra ngoài!"

"Vâng, Lệ tiên sinh." Nghe vậy, bảo mẫu cau mày thương cảm liếc Cố Tiểu Ngải một cái, cầm khăn mặt đi ra ngoài. . . . .

Trước khi đi, bảo mẫu lại quay đầu lo lắng nhìn cô liếc mắt một cái.

"Phanh ——"

Cửa bị Lệ Tước Phong đá một cước đóng lại.

Cửa được chốt lại thật kín.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn hắn, gất gao cắn môi.

Lệ Tước Phong bước tới gần cô, cởi áo khoác ngoài màu đen quăng xuống đất, đầu gối để ở bên giường tiến tới gần cô.

"Anh muốn làm gì? !" Cố Tiểu Ngải theo bản năng lui ra sau, nhưng cả người đã đụng đầu giường. . . . .

Động tác tránh né của cô làm cho mắt Lệ Tước Phong càng thêm âm u, một phen kéo quần áo của cô xuống, một chân đè hai chân đang giãy dụa của cô lại, cười lạnh một tiếng, "Cố Tiểu Ngải, ở trên người của cô thì tôi không thể làm gì? ! Đừng quên cô đã bán cho tôi rồi!"

"Tôi chỉ là nhân tình của anh thôi, không phải nô lệ tùy ý anh đánh anh mắng, lại càng không phải vật độc chiếm của anh"

Cố Tiểu Ngải bị hắn đè xuống dưới hơi thở biến thành sợ hãi, tay chống đỡ cơ thể của hắn đang tiến gần đến ngực mình, xiềng xích trên tay khẽ rung.

"Cô nói đúng rồi! Cô chính là độc chiếm của tôi!" Lệ Tước Phong trực tiếp kéo áo khoác dài trên người cô xuống, nút thắt toàn bộ bị mở ra, "Cố Tiểu Ngải! Cô phục vụ cho tôi, tôi cho cô sống dễ chịu, nếu từ chối tôi sẽ không để cho cô sống dễ dàng đâu, cô sẽ sống không bằng chết!"

". . . . ."

Lệ Tước Phong dùng sức xé áo khoác của cô xuống, áo khoác chắc như vậy lại bị xé thành hai mảnh.

"Kẽng ——"

Một âm thanh vang lên, một chiếc chìa khóa trong áo rơi ra.

Là cái chìa khóa hình vương miện của biệt thự dreamhouse mà Sở Thế Tu đưa cho cô.

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm cái chìa khóa như muốn ngừng thở, mặc dù khăn trương cũng không dám lên tiếng.

Lệ Tước Phong mắt âm u, xuống giường cúi người nhặt lên hộp thuốc bên cạnh cái chìa khóa, hàm răng cắn chặt lại, nhặt lên ném tới trên người cô.

"Ai cho cô uống thứ này!" Lệ Tước Phong hoàn toàn nổi cơn điên, thô bạo hét lên về phía cô.

Thật tốt. . . . .

Hắn không phải truy cứu chuyện cái chìa khóa, đại khái nghĩ cái chìa khóa kia chỉ là một cái chìa khóa bình thường. . . . .

"Tôi uống cái này có gì không đúng?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn gương mặt hắn nổi giận, lạnh nhạt hỏi lại, "Như thế nào, anh còn muốn cho nhân tình mang thai sao?"

"Tôi nuôi không nổi sao? !" Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt cô.

Nữ nhân này lại dám lên lút uống thuốc tránh thai sao? !

". . . . ."

Một lời này làm cho Cố Tiểu Ngải sửng sốt, hắn không phải muốn cô mang cốt nhục của hắn chứ?

Hắn không phải bị điên rồi. . . . .

Làm cho nhân tình mang thai.

Cố Tiểu Ngải đại ra nhìn chăm chăm khuôn mặt đang phát cuồng của Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong lại một lần nữa đề cô xuống giường, tay mạnh mẽ xé rách quần áo của cô. . . . .

"Buông tay ra! Lệ Tước Phong anh buông tay ra cho tôi!"

Khuất nhục như vậy bị xé quần áo trên người sạch sẽ, làm cho cô quá mức sỉ nhục, hoàn toàn giống như một búp bê vải không có tôn nghiêm.

"Xoạt ——"

Quần lót cũng bị xé rách.

Cố Tiểu Ngải sỉ nhục bị hắn đặt ở dưới thân, Lệ Tước Phong cúi đầu muốn hôn cô, Cố Tiểu Ngải hé miệng cắn lên bờ vai của hắn, miệng cắn không buông.

"A. . . . ."

Lệ Tước Phong bị đau thét lớn một tiếng, mạnh mẽ ném cô lên giường.

"Cố Tiểu Ngải! Cô dám cắn một lần nữa xem!"

"Bệnh hoạn! Anh cũng chỉ là một kẻ ngông cuồng? !" Cố Tiểu Ngải đưa tay chùi máu tươi dính trên môi, là máu trên vai của Lệ Tước Phong.

Máu tươi của hắn cũng mang đậm mùi thô bạo.

"Đúng, tôi chỉ là một người thô bạo! Không phải cô cũng đã sớm biết rồi sao? !" Lệ Tước Phong một tay bắt lấy hai cánh tay của cô giữ chặt trên đầu cô, cúi đầu cắn môi của cô càng hôn mãnh liệt, lưỡi cực nóng mở môi của cô chui lưỡi vào.

"Đừng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải kháng cự gãy dựa, phần dưới của Lệ Tước Phong nóng rực để ở nơi mềm mại của cô, đã muốn vận sức chờ phát động.

"Đừng. . . . . Uhm. . . . ."

Sức lực của cô ở trước mặt hắn giống như con kiến nhỏ bé, hắn giống như đầu sư tử tức giận vồ môi lưỡi của cô hôn kịch liệt, một tay giữ chặt tay cô, một tay dọc theo đường cong cơ thể cô hướng xuống nơi cơ mật. . . . .

Một dòng nước ẩm xuất hiện dưới hạ thân.

Lệ Tước Phong đè trên thân thể cô một chút, giờ tay của mình lên, trên tay máu đỏ tươi rõ ràng.

. . . . .

Mặt Cố Tiểu Ngải lập tức đỏ.

Kỳ kinh nguyệt của cô đã tới rồi.

Hắn sẽ không hành sự trong kỳ kinh nguyệt của phụ nữ luôn chứ?

Cố Tiểu Ngải trừng mắt Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong thấp rủa một tiếng, một phen bỏ cơ thể mềm mại của cô ra, bước xuống giường.

Vù. . . . .

Coi như hắn không có hoàn toàn đánh mất nhân tính.

Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143

"Cố Tiểu Ngải, cô rất vui về đúng không? !" Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn thấy cô rõ ràng thư giãn hơn, mặt giận không kèm được, "Tôi nói cho cô biết, phụ nữ muốn lên giường với Lệ Tước Phong tôi rất nhiều! Người như cô tôi không thiếu!"

Thật không?

Cô thật muốn cảm ơn hân.

Cảm ơn hân đi tìm phụ nữ khác, đừng dây dưa với cô nữa, tốt nhất là hoàn toàn thả cô ra.

Về sau đường ai nấy đi, không liên quan gì với nhau nữa.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn chỗ khác, không hề nhìn hân ta nữa.

"Phanh ——"

Cửa rất nhanh bị đóng mạnh lại, trong phòng lúc này chỉ còn lại có một mình cô, Lệ Tước Phong đã đi không còn tăm hơi.

Cố Tiểu Ngải bước xuống giường, xoay người nhặt lên cái chìa khóa hình vương miện trên mặt đất, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sở Thế Tu.

Từ nhỏ anh đã yêu thương cô như một nàng công chúa . . . . .

Bây giờ, nếu anh nhìn thấy cô bị Lệ Tước Phong tra tấn thành cái bộ dáng này, nhất định anh sẽ hết sức thất vọng phải không?

Dreamhouse.

Anh thay cô xây dựng dreamhouse, nhưng cô không đủ tư cách để ở đó. . . . .

Dòng nước ấm giữa hai chân chảy xuống, mình lại bị còng vào thành giường không thể đi xa được, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể gọi bảo mẫu hỗ trợ. . . . .

Ở bên cạnh Lệ Tước Phong, một chút tôn nghiêm cô đều không giữ được.

Ngay từ đầu cô không nên gặp phải loại ma quỷ này mới phải.

Cô . . . . . thực sự . . . . . muốn trốn thoát.

*****

"Uhm . . . . . Uhm ách . . . . . Uhm a. . . . ."

"Lệ tổng, anh giỏi quá. . . . . uhm a. . . . ."

"Uhm . . . . . Nhẹ chút mà Lệ tổng, em . . . . . không chịu được nữa rồi . . . . . Uhm . . . . ."

. . . . .

Tiếng rên rĩ của nữ nhân xinh đẹp hết một lần rồi lại một lần truyền đến, làm người ta mềm nhũn.

Trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu sáng lên, Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường vừa tỉnh tỉnh mê mê mở mắt ra, chợt nghe đến tiếng ngâm nga cao vút của phụ nữ sát vách tường.

Tiếng kêu kia . . . . . giống như một thứ âm thanh phổ biến.

Cố Tiểu Ngải nghe được nổi da gà một trận, không khỏi ngồi dậy, tiếng rên rĩ của phụ nữ kia vẫn còn.

Cách vách. . . . . cách vách không phải là phòng làm việc của Lệ Tước Phong sao?

Làm sao có thể có tiếng rên rĩ của phụ nữ chứ? !

Hắn dẫn phụ nữ về nhà sao? !

"Tôi nói cho cô biết, phụ nữ muốn lên giường với Lệ tước Phong tôi rất nhiều! Người như cô tôi không thiếu!"

Nhớ tới lời Lệ Tước Phong nói tới hôm qua, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường vò vò tóc, tâm tình có chút hậm hực, cô nghĩ hân sẽ ra ngoài tìm phụ nữ

phát tiết đục vọng của mình. Nhưng không ngờ hấn lại dẫn phụ nữ về nhà? !

Cũng đúng nơi này là nhà của hấn, hấn muốn dẫn phụ nữ dạng gì về nhà mà chẳng được.

Cô cũng chỉ là nhân tình được hấn nuôi dưỡng mà thôi.

Chuyện của nhân tình là không thể xía vào chuyện hấn mang phụ nữ về nhà.

"A ha. . . . . Lê tổng. . . . . Nhẹ chút. . . . . Nhẹ chút được không. . . . ."

Tiếng rên rí cách vách mà phát ra như thế thì có thể hình dung được cảnh tượng bên trong như thế nào rồi. . . . .

Tiếp tục nghe nữa thì lỗ tai của cô càng khổ sở rồi.

Ấn điện thoại nội bộ gọi bảo mẫu, Cố Tiểu Ngải rút một cái khăn tay trên đầu giường, vò thành hai miếng nhét vào hai lỗ tai, cô không muốn nghe tiếng rên rí kia nữa.

Cô cũng không biết tiếng rên rí của phụ nữ kia tại sao lại như thế này, cô không thể nghe vào lỗ tai.

Có cần thiết mới sáng sớm như vậy đã vận động kịch liệt ngay tại thư phòng hay không?

Cố Tiểu Ngải phiền muộn nghe tiếng rên rí vang vang sát vách tường như thế thật có suy nghĩ muốn chết đi cho rồi.

Chỉ chốc lát sau, bảo mẫu vội vàng đi vào trong phòng, "Cố tiểu thư, cô gọi tôi."

"Uhm. . . . . Ha. . . . . a. . . . ."

Tiếng rên rí của phụ nữ kia lại truyền tới, mặt bảo mẫu nhất thời lúng túng, cùng Cố Tiểu Ngải hai mặt nhìn nhau.

"Tôi đói bụng, tôi muốn xuống lầu ăn cơm."

Cố Tiểu Ngải lấy hai miếng giấy trong lỗ tai ra, dù sao cũng vô dụng.

"Tốt, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi." Bảo mẫu đi tới cời bỏ còng tay cho cô, "Hôm nay mới sáng tinh mơ, Lê tiên sinh đã dẫn theo phụ nữ trở về."

Nói xong, bảo mẫu vẫn còn so sánh với bộ ngực của mình, bộ dáng thực buồn cười, "Cỡ E."

"Phốc. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn bộ dáng biểu cảm sinh động của bảo mẫu nhin không được cười ra tiếng.

Nhưng trong lòng lại buồn bực.

Trong biệt thự của Lê gia nhiều phòng như vậy, làm sao hấn có thể chọn phòng sát vách phòng cô làm "vận động" như vậy? Chẳng qua là muốn cho cô xem mà thôi.

Thật buồn cười, chẳng lẽ cô - Cố Tiểu Ngải sẽ vì Lê Tước Phong hấn mà ghen sao?

Có Lê Tước Phong cản đận, bảo mẫu chỉ dờ còng tay của cô đi chỗ khác mà thôi, đúng lúc cô đi ra khỏi phòng.

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải có lòng tốt đóng cửa phòng lại, chỉ mong tiếng rên của phụ nữ kia sẽ không lọt đến nhà ăn, cô đỡ phải ngay cả ăn cơm cũng ăn không vô.

Trong thư phòng ——

Lê Tước Phong đang ngồi trên ghế sa lon không có chút biểu tình nào ngồi xem báo cáo của công ty E.S do cấp dưới làm.

Ngôi sao Lam Du xinh đẹp ngực cỡ E, mặc áo thấp ngực đang ra sức rên rí vào microphone bên cạnh laptop, "Uhm. . . . . Uhm ách. . . . ."

Tiếng rên rí thông qua microphone được khuếch đại ra bên ngoài. . . . .

Lam Du mặc trang phục diêm dúa xinh đẹp, vừa phát ra tiếng rên rí vừa nhìn sang Lê Tước Phong đang chuyên tâm làm việc, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn ra vẻ khó coi.

Tổng giám đốc thần bí Lê Tước Phong của tập đoàn E.S Á Thái làm sao có thể là một người đàn ông như vậy chứ? !

Cô thật vất vả lắm mới cố ý tới hiến thân cho anh ta.

Kết quả, thư ký của anh ta lại có thể nói với cô: Lê tổng nói, kêu cô đi chết đi!

Cô không cam lòng lại đi tới công ty E.S chờ đợi cơ hội, dù sao bộ phim《 Giết 》 có thể giúp cô tiến quân ra hải ngoại, nếu cô là nữ nhân vật chính thì cô có thể thoát khỏi hoàn toàn danh hiệu “ngôi sao tươi mát”.

Lúc này đây, Lệ Tước Phong không cự tuyệt cô, lại còn trực tiếp dẫn cô về nhà.

Cô còn tưởng rằng anh ta đã bị cô dụ dỗ rồi.

Kết quả, nam nhân này lại có thể. . . . . kêu cô làm giọng rên rỉ trên giường vào micro!

Mà cô ra sức rên thành như vậy, anh ta còn có thể thờ ơ xem báo cáo, hồn nhiên giống như không có nghe thấy, hết sức chuyên chú làm công việc. . . . .

Người đàn ông này. . . . . có phải không ổn về . . . . . phương diện kia chứ? !

"Phanh ——"

Tiếng đóng cửa bên ngoài phòng làm việc vang lên.

Lệ Tước Phong rốt cục có phản ứng, lạnh lùng ngược mắt lên, cầm tư liệu trên tay ném trên người Lam Du, "Cô gọi cái này là tiếng rên trên giường đúng tiêu chuẩn HongKong sao? !"

Hongkong có phải không có ngôi sao tươi mát hay không?

Phụ nữ như vậy cũng có thể làm ngôi sao? !

Cô ta ngay cả bản lĩnh chọc tức Cố Tiểu Ngải cũng đều không có!

Cố Tiểu Ngải chết tiệt! Nghe được có phụ nữ đang trong phòng hắc mà còn có thể rời đi sao? !

Trước kia lại nói cái gì, muốn hắc cùng đi Châu Âu với cô? ! Một lần lại một lần thăm dò tâm ý của hắc, đôi lấy là cái gì? !

"Lệ tổng. . . . ." Lam Du ủy khuất chu miệng lên, bị một đồng tư liệu đập lên đầu như thế cũng không dám tức giận.

Ngoài miệng không dám tức giận, nhưng trong lòng Lam Du lại tức giận đến chết đi. Cho dù, cô chỉ là một ngôi sao chụp ảnh bikini thôi, mặc dù cô cũng không ưu tú gì, nhưng cô cũng chưa từng ngồi rên rỉ vào micro như thế cả. . . . .

"Theo tôi đi xuống dưới!"

Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc mắt cô một cái, mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

*****

Cố Tiểu Ngải cảm thấy chính mình rất giống nô lệ bị xiềng xích, ngay cả rửa mặt cũng phải đeo xiềng xích, mà bảo mẫu còn phải đợi ngay tại cửa, ngay cả Bì Sóng cũng chưa đáng thương như cô vậy, Sở Thế Tu ít nhất chưa từng xích Bì Sóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Cô - Cố Tiểu Ngải rõ ràng không bằng cả Bì Sóng. . . . .

"Cô tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi."

Cố Tiểu Ngải từ trong phòng rửa tay đi ra, bảo mẫu liền dẫn cô đi tới nhà ăn, bữa sáng được chuẩn bị cẩn thận với những thức ăn tốt cho bao tử, đều là những nguyên liệu nấu ăn tốt cho cô.

"Cám ơn bảo mẫu." Cố Tiểu Ngải cảm kích cảm ơn bảo mẫu, bụng lý sữa lên vừa uống vừa xem báo.

Vẫn là đầy tin tức của Sở gia, chỉ có điều cái nhenf của báo chí và dân chúng đã xoay chuyển, không còn vịn vào "Chuyện trốn thuế" trước kia nữa, tất cả đều đoán là ai ở phía sau công kích vào Sở thị?

Tiến triển tốt như vậy làm cho Cố Tiểu Ngải thực vừa lòng.

Ít nhất, cô cũng có thể giúp được Sở Thế Tu, cho dù anh không biết đi chẳng nữa.

"Lệ tổng, bình thường em không ăn bữa sáng, bắt quá anh để cho em ăn, em ăn bao nhiêu cũng sẽ ăn. . . . ."

Giọng làm nũng của phụ nữ kia vang lên ở cửa nhà ăn.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong quần áo chỉnh tề đi vào nhà ăn, lộ ra gương mặt lạnh lùng âm u, một cô gái trẻ tuổi gọi cảm xinh đẹp, cô gái ấy mặc váy xẻ ngực cực thấp, vẻ mặt trang điểm diêm dúa, trước ngực tuyết trắng đầy đà như muốn lộ cả ra. . . . .

Đây là phụ nữ mà Lệ Tước Phong mang về nhà sao?

Cố Tiểu Ngải chợt nhớ tới tư thế sinh động của bảo mẫu khoa tay múa chân trước ngực chính mình, cỡ E sao? !

"Phốc. . . . ."

Nhìn nhìn lại cô gái mông to ngực bự trước mắt mình, Cố Tiểu Ngải nhịn không được cười ra thành tiếng, bắn tung tóe một ít sữa ra ngoài.

"Cố —— Tiểu —— Ngải!"

Lệ Tước Phong sắc mặt đen tới cực điểm, lấy một tay đẩy cả người Lam Du đổ lên trước bàn ăn, Lam Du đi giày cao gót hơn 10 ly, bị hất đẩy như vậy không đứng vững cả người ngã vào trên bàn, góc bàn ép vào trong bụng cô ta. . . . .

Chắc chắc. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn đều đau đớn thay cô ta.

Tên Lệ Tước Phong này. . . . . Hoàn toàn không biết thương hoa tiếc ngọc mà!

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong chống một tay trên bàn trước mặt cô, cúi mình xuống nổi giận trừng mắt cô, một chữ một chữ nói ra, "Cô cười cái gì? !"

Cô không có cười cái gì. . . . .

Cô chỉ là khen ngợi tài lựa phụ nữ của hấn mà thôi, từ Quan Nana cỡ D bây giờ đến người phụ nữ cỡ E này, trình độ ngày càng tăng. . . . . Thật sự là lợi hại, khó trách mới sáng tinh mơ đã vận động kịch liệt ngay tại phòng làm việc.

"Không có gì, tôi ăn xong rồi, các người cứ từ từ ăn."

Cố Tiểu Ngải nhìn Lệ Tước Phong làm bộ cười cười, để ly sữa xuống rồi đứng lên, bảo mẫu lập tức lại diu dắt cô, Cố Tiểu Ngải khập khiễng đi ra khỏi nhà ăn.

Nhìn bóng lưng của cô, này Lệ Tước Phong biến thành một đường nhỏ, "Xe lăn của cô đâu? !"

"Đã mất rồi." Cố Tiểu Ngải thản nhiên trả lời, cũng không quay đầu lại.

"Bảo mẫu, đi đặt mua chiếc khác!"

"Vâng, Lệ tiên sinh." Bảo mẫu chế nhạo nhìn thoáng qua Cố Tiểu Ngải, nhỏ giọng nói, "Xem xem, Lệ tiên sinh vẫn là hiểu rõ cô nhất."

. . . . .

Thương cô thì không đánh vào mặt cô đến nỗi ứ máu như vậy.

Người đàn ông bạo lực như vậy, căn bản không đáng để người khác ca ngợi hấn ta!

Còn chưa đi ra khỏi nhà ăn, giọng nói Lệ Tước Phong lại lạnh giọng vang lên, "Không cần đặt mua nữa!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải cùng bảo mẫu đồng thời quay đầu lại, nhìn người đàn ông vui buồn thất thường kia.

Lệ Tước Phong đã ngồi vào trước bàn ăn, ngẩng đầu nhìn Cố Tiểu Ngải, khóe mắt âm u, khóe môi gọi lên đường cong mờ, giọng điệu giống như châm biếm, "Vậy cũng tốt, đỡ phải động một chút lại chạy ra bên ngoài làm loạn!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải liếc xéo Lệ Tước Phong một cái, đàn ông thói tha! Đồ chết tiệt! Đồ cặn bã!

Ai cần xe lẫn của hấn chứ!

Lam Du đi giày cao gót đến ghế bên cạnh Lệ Tước Phong ngồi xuống, ngực đầy đặn cọ sát lên cánh tay của hấn, ánh mắt có chút đồ kỵ liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, giọng nói giống như làm nũng, "Lệ tổng, cô ta là ai vậy? Không phải là nữ nghệ sĩ nào đó chứ? Giống như. . . . . ngay cả cỡ D cũng không có. . . . ."

. . . . .

Của cô không bằng cỡ D thì có liên quan gì đến cô ta chứ ?!

Cố Tiểu Ngải không nói gì trừng mắt liếc cô gái kia, xoay người bước đi, ở lại đó chút nữa có thể bị bọn họ chọc đến tức giận mà học máu ra.

Phía sau lại truyền đến giọng nói khinh thường của Lệ Tước Phong, "Chỉ là một nhân tình mà thôi."

Cố Tiểu Ngải chấn động.

"À. . . . . hóa ra chỉ là một tình phụ được Lệ tổng nuôi dưỡng thôi, Lệ tổng. . . . . sao anh không nuôi dưỡng người ta chứ? Ta nói như thế nào cũng so với nàng được rồi?" Nói xong, Lam Du lại dùng bộ ngực đầy đặn của mình cọ lên cánh tay Lệ Tước Phong. . . . .

Cố Tiểu Ngải đã rời khỏi nhà ăn, nhìn liếc mắt cái cửa trống trơn không một bóng người một cái, vẻ mặt Lệ Tước Phong lạnh nhạt bỏ Lam Du ra, âm trầm nói, "Bởi vì Lệ Tước Phong tôi không nuôi dưỡng phụ nữ đã bị người ta chơi đùa qua rồi!"

Lam Du bị bỏ ra, nghe vậy, trên mặt trở nên trắng bệch.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi ở đại sảnh trên sô pha xem tạp chí, bỗng dừng ngẩng đầu lên hỏi, "Võ Giang bọn họ thế nào rồi?"

Đang gọt quả táo bảo mẫu lắc đầu liên tục, "Nằm bệnh viện cả rồi, bị đánh cũng không nhẹ đâu."

". . . . ." Lệ Tước Phong này thật bạo lực.

"Lệ tiên sinh từ nhỏ đã quen đánh nhau, thường xuyên xuống tay không nhẹ, chính cậu ấy cũng không biết điều này." Bảo mẫu đột nhiên nói, chia chia vết thương trên mặt của cô bị hấn đánh, "Cố tiểu thư cũng đừng trách cậu ấy."

"Bảo mẫu, bà ở bên cạnh hấn rất nhiều năm rồi sao?" Cố Tiểu Ngải có chút ngạc nhiên, đối mặt với cậu chủ Lệ Tước Phong có tính tình táo bạo như vậy, bảo mẫu cũng có thể ở lại lâu như vậy.

Không sợ người chủ như vậy đánh chết sao?

"Lệ tiên sinh xem như là tôi nuôi đến lớn lên, tôi nói cho cô nghe, trước đây Lệ tiên sinh. . . . ."

"Cố Tiểu Ngải!"

Giọng nói u ám của Lệ Tước Phong vang lên từ phía sau cô, cắt đứt lời nói của bảo mẫu.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, cảm xúc phiền chán từ trên sô pha quay đầu lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong ôm người phụ nữ cỡ E kia đứng ở cách đó không xa, người phụ nữ tròn trịa kia vẫn sát khít trên người Lệ Tước Phong.

"Lệ tổng muốn tôi đi chỗ khác sao?" Cố Tiểu Ngải ngoài cười nhưng trong không cười từ trên sô pha đứng lên, "Bảo mẫu, chúng ta đi lên lầu thôi."

"Phải"

Bảo mẫu lập tức cầm quả táo đứng lên đi theo cô.

Đi qua bên cạnh Lệ Tước Phong, vai Cố Tiểu Ngải bị hấn dùng lực đè lại, hấn ấn có chút đau.

"Buông tay ra." Cố Tiểu Ngải bị đau muốn lui vai ra, bả vai lại bị bàn tay to của hấn ấn quá chặt chẽ, căn bản gãy không ra.

Ánh mắt Lệ Tước Phong âm u trừng mắt cô, bản mặt rất khó coi.

Người phụ nữ này. . . . . từ mà cô nói với hấn nhiều nhất chính là —— buông tay.

Hấn không buông thì sao?

Cô là người phụ nữ duy nhất trong tim hấn, cô muốn trốn cũng không được! Cô cũng tránh không khỏi!

Giây tiếp theo, Lệ Tước Phong một phen đẩy cô ra, Cố Tiểu Ngải bị đẩy như vậy không đứng vững trực tiếp ngã vào người bảo mẫu, bảo mẫu nhanh giúp cô, "Cố tiểu thư không có việc gì chứ?"

Không có việc gì cũng nhanh bị tra tấn thành có việc gì rồi.

Hôm nay, tên này muốn như thế nào? !

Cố Tiểu Ngải oán hận nhìn hấn, mắt Lệ Tước Phong u ám, mù mịt không rõ cảm xúc, bỗng dưng kéo Lam Du qua khinh miệt nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Cô ấy là nữ nhân vật chính phim《giết》, hôm nay cô phụ trách phỏng vấn cô ta."

Phỏng vấn? !

Tên này lại muốn làm cái trò quỷ gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

Cố Tiểu Ngải xoa xoa bả vai đau đớn của mình nhìn Lam Du, cô chưa từng thấy người phụ nữ cỡ này bao giờ? Chẳng lẽ nhà sản xuất phim《Giết》 lại dùng một người mới sao ?!

Quả nhiên, phụ nữ lên được giường của Lệ Tước Phong thì giá trị con người cũng khác hẳn.

Một người mới. . . . . thì phỏng vấn cái gì?! Phỏng vấn làm sao cô ta có thể lên giường của Lệ Tước Phong sao? !

Vừa nghe Lệ Tước Phong nói xong, Lam Du lập tức vui mừng, điều này rõ ràng là cô có hy vọng với vai nữ nhân vật chính của phim này sao? !

Lam Du nhìn Cố Tiểu Ngải đắc ý nhử mảy, thần thái cao ngạo cực kỳ, "Tôi là Lam Du."

"Lam Du. . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc lặp lại, cái tên này sao lại nghe quen tai như thế nào đó. . . . . Lam Du? Lam Du? Giống như đã nghe qua ở nơi nào rồi. . . . .

Bộ dáng Cố Tiểu Ngải suy tư làm cho tâm tình Lệ Tước Phong lại tốt lên. Vì dù sao cô cũng là một chó săn, cô ấy rõ ràng là trong sáng rồi, ngay cả Lam Du là minh tinh chụp ảnh tươi mát của Hongkong cũng không biết.

Bất quá. . . . . hấn cũng không cần phụ nữ của hấn hiểu biết cái gì là minh tinh tươi mát cùng với. . . . . phim cấp ba.

A. . . . . trên tạp chí phụ nữ gọi cảm!

"Ngôi sao tươi mát của Hongkong, Lam Du? !" Cố Tiểu Ngải rốt cục cũng nhớ ra rồi.

Trên tạp chí tươi mát của HongKong, phần lớn là hình ảnh gọi cảm của Lam Du, đột nhiên thấy cô ta mặc quần áo chỉnh tề. . . . . mình lại không nhận ra được.

". . . . ." Mặt Lệ Tước Phong nhất thời đen lại.

Hấn lại quá coi trọng Cố Tiểu Ngải rồi!

Bị cô gọi tên như vậy, gương mặt của Lam Du lập tức vụn vỡ quý dị, ôm cánh tay của Lệ Tước Phong nhõng nhẽo, "Lệ tổng, anh xem kia. . . . . Người ta đã lâu không còn chụp ảnh loại đó nữa rồi. . . . . cô ta lại còn bảo em như thế. . . . ."

. . . . .

"Đi thôi!" Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, ôm Lam Du đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải chẳng hiểu ra sao sững sờ đứng tại chỗ.

Không phải kêu cô phỏng vấn sao? Hấn như thế nào còn dẫn Lam Du ra bên ngoài chứ?

Thấy Cố Tiểu Ngải không đuổi theo, Lệ Tước Phong lạnh lùng quay đầu lại, "Còn không mau đi theo?"

"Tôi đi theo làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải nhìn tay hấn ôm thắt lưng eo nhỏ của Lam Du buồn bực hỏi.

Lam Du bám chặt người Lệ Tước Phong đưa cột nhìn cô, "Lệ tổng dẫn tôi đi xem ca kịch, tất nhiên là cô phải đi theo để phỏng vấn, chẳng lẽ muốn tôi đặc biệt sắp xếp cho cô thời gian phỏng vấn sao? !"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía Lệ Tước Phong, về mặt Lệ Tước Phong không phủ nhận.

Có làm hay không, bọn họ đi xem ca kịch, còn muốn cô đi theo sao? !

Cô phỏng vấn như thế nào chứ?

Chẳng lẽ, lúc bọn họ đang hôn môi triền miên, cô ở bên cạnh yếu ớt hỏi một câu: Lam tiểu thư, xin hỏi quay phim điện ảnh cùng chụp ảnh tươi mát có cái gì khác nhau? !

Như vậy sẽ thành cái cảnh tượng quý dị gì chứ ? !

"Như thế nào? Muốn tôi khiêng cô đi sao? !" Lệ Tước Phong lạnh nhạt nhìn chăm chăm cô, giọng điệu tràn ngập uy hiếp.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải tức giận đến nói không nên lời.

Lệ Tước Phong đơn giản cũng không đi mà đứng ở đằng kia lạnh lùng nhìn cô, trong mắt lộ ra tác phong khí phái.

Giống như cô không nghe lời, hấn nhất định sẽ đem cô làm cái gì ấy. . . . .

"Bảo mẫu, lấy giúp tôi máy chụp ảnh cùng bút ghi âm." Cố Tiểu Ngải vẫn là thỏa hiệp, cô thật sự không muốn bên mặt còn lại bị đánh ra máu ứ đọng.

"Được, Cố tiểu thư."

Môi mòng Lệ Tước Phong gọi lên độ cong, ôm Lam Du đi ra ngoài.

Hấn chán ghét phụ nữ không biết nghe lời.

Mà Cố Tiểu Ngải không nghe lời, càng làm cho hấn tức giận.

Từ trước đến nay, Lệ Tước Phong ra ngoài không mang theo vệ sĩ, thế mà giờ phút này phía trước phía sau của chiếc xe thể thao màu bạc đều có ba chiếc xe thể thao hàng hiệu màu đen chạy theo. Nhìn qua, trên mỗi chiếc xe đều có vệ sĩ mặc đồ đen ngồi trên đó. . . . .

Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác xấu, đây không phải là nhằm vào cô mới cho nhiều vệ sĩ đi theo như vậy?

Cô lại không thể mọc cánh, còn có thể bay sao? !

"Này, cô ngồi phía trước đi." Lam Du nhìn Cố Tiểu Ngải ngang ngược chia chia chỗ ngồi tay lái phụ, quay đầu liền dựa sát vào Lệ Tước Phong ngồi vào chỗ ngồi phía sau, giọng điệu làm nũng mềm mọng du dương, "Hôm nay, mặt trời rất lớn nha. . . . ."

Lam Du nói tiếng phổ thông mang theo một chút giọng Quảng Đông, rõ ràng là một loại ngôn ngữ dễ nghe, nhưng từ miệng cô ta phát ra. . . . . lại khác thường kỳ quái.

Yếu ớt đến nỗi làm cho lòng tơ người khác dựng thẳng lên.

Tay Cố Tiểu Ngải đang cầm một cái máy chụp ảnh có chút nặng, thò tay đóng cửa lại, giương mắt nhìn về phía kính chiếu hậu, Lệ Tước Phong trong kính chiếu hậu chống lại tầm mắt cô. . . . .

Giống như ánh sáng điện chột xuất hiện.

Mắt của hấn thâm thúy mà nặng nề, mang theo vẻ muốn cắn người.

Không biết vì sao, cô bị cái ánh nhìn này làm cho thần kinh chấn động, có chút cuồng quít dời tầm mắt đi.

Nữ nhân này. . . . .

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn chỗ ngồi tài xế gần cô, ngực buồn bực gần như hít thở không thông.

Kéo kéo caravat, Lệ Tước Phong một phen đẩy Lam Du đang dính như sam trên người hấn ra.

Xịt nước hoa nồng như vậy, muốn làm sặc cái mũi người khác sao? !

"Lệ tông . . . ." Lam Du trong nháy mắt lại ôm lấy cánh tay của Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong trong mắt hàn quang vượt qua, đang muốn dùng sức bỏ cô ra, bỗng nhiên thấy Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ tay lái phụ xoay người lại, ngay tức khắc tay hấn ôm lấy thân thể đầy đặn của Lam Du.

Ngón tay thon dài của hấn mập mờ sờ sờ trên cánh tay trần trụi của Lam Du. . . . .

"Lệ tông . . . ." Lam du lại yếu ớt ngấm nga một tiếng, cả người tựa vào trong lòng Lệ Tước Phong.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm tay Lệ Tước Phong, tên thói tha. . . . . còn muốn ở trước mặt cô trình diễn cảnh vượt quá mức phạm vi cho phép sao? !

Quả thực cô có cảm xúc muốn chửi ầm lên, Cố Tiểu Ngải lấy bút ghi âm ra mở lên, nhìn chăm chăm mặt diêm dúa của Lam Du, hỏi han công việc, "Xin hỏi Lam tiểu thư theo nghề chụp ảnh đã bao nhiêu năm rồi?"

"Ai nha, cái này sẽ lộ bí mật tuổi thực của người ta. . . . .cô có hiểu vấn đề hay không?"

Lam Du tựa vào ngực Lệ Tước Phong bất mãn nói, sau mỗi câu đều thêm giọng điệu trợ từ, nghe qua cực kỳ khác thường.

. . . . .

Theo nghề ảnh bao nhiêu năm làm sao có thể bại lộ tuổi của cô ta chứ?

"Xin hỏi Lam tiểu thư, làm sao lại muốn vào cuộc đua tranh giành vai nữ nhân vật chính của phim《 giết 》?" Cố Tiểu Ngải nhẫn nại tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên việc này có tính thách thức tôi, tôi cũng muốn chứng minh thực lực của tôi cho mọi người biết, không phải tôi chỉ dựa vào việc thoát y. . . ."

". . . . ."

Cô không dựa vào việc cởi mà lại có thể rên rỉ được như vậy vào sáng tinh mơ thế kia. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghe cô ta nói với giọng điệu như thế mà nổi hết cả da gà.

Thật không biết nên hỏi cái gì . . . . .

"Lệ tông, đã đến rồi."

Tài xế bỗng nhiên lên tiếng đúng lúc giải quyết buồn bực của Cố Tiểu Ngải.

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, xe đang dừng trước một sân khấu kịch lớn nhất ở C thị.

"Ồ, cái này cũng được sao. Lệ tông, anh xem nhân tình của anh thật sự là chó săn sao? Nửa ngày mới hỏi được hai vấn đề. . . . ." Lam Du ngã vào trong lòng Lệ Tước Phong uốn éo lên tiếng.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải vẫn còn ngồi ở tay lái phụ, đóng bút ghi âm lại.

Xuống xe nhanh mà xem ca kịch đi, cô đã bị Lam Du kỳ quái này chọc cho điên rồi. . . . .

"Có thể cô ta làm nhân tình lâu quá nên quên làm chó săn như thế nào rồi."

Tiếng nói trầm thấp châm chọc đùa cợt của Lệ Tước Phong từ chỗ ngồi phía sau truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải trắng bệch, tay nắm chặt thành quyền.

"Lệ tiên sinh, Lam tiểu thư."

Tài xế chuyên nghiệp xuống xe mở cửa ra, Lệ Tước Phong cùng Lam Du lần lượt xuống xe.

Cửa kính xe bị gỡ hai cái, Cố Tiểu Ngải buồn bực nhìn nét mặt âm trầm của Lệ Tước Phong phía ngoài cửa sổ, đề cửa kính xe xuống, giọng nói Lệ Tước Phong gầm nhẹ lập tức vang lên bên tai cô, "Xuống xe!"

"Tôi đi xuống làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải buồn bực hỏi lại.

"Xuống xe!"

"Tôi ngồi ở trong xe chờ các người là được rồi." Kêu cô đi theo để nhìn bọn họ anh anh em em sao? Cô cũng không phải thuộc dạng bị bệnh.

Tất nhiên, cô không thương hấn, nhưng cô cũng không muốn thấy hấn ở trước mình diễn cái loại vượt quá phạm vi cho phép ấy.

"Hoặc là cô tự mình xuống xe, hoặc là tôi kéo cô xuống xe!"

Một tay Lệ Tước Phong đặt trên cửa kính xe nổi giận trừng mắt cô, Lam Du dính như sam trên người hấn lại trừng mắt Cố Tiểu Ngải.

". . . . ."

Lệ Tước Phong là một người đàn ông nói được làm được.

Cố Tiểu Ngải nhìn liếc mắt những người đi đường bên ngoài đang vội vàng vàng một cái, thu dọn máy chụp ảnh đi xuống xe.

Cô không muốn trở thành tiêu điểm bị ác ý vây xem.

Lệ Tước Phong thực hiện được theo ý mình gọi lên khóa môi, ánh mắt kiêu ngạo, rõ ràng đang nói: Cố Tiểu Ngải, cô đâu không lại tôi đâu.

Bảo mẫu không mở còng tay ra cho cô, cô chỉ có thể quấn vòng quanh cổ tay trái mình thôi, lấy sợi dây xích quấn vài vòng trên cánh tay mình. . . . .

Thoạt nhìn thật là quái dị, nhưng chỉ ít cũng tốt hơn nhiều là kéo sợi dây xích dài ngoài đường.

*****

Rõ ràng cả sân khấu kịch đều được bao rồi, Cố Tiểu Ngải gian nan dịch chuyển bước chân đi theo phía sau bọn họ đi vào, chỗ ngồi trống không không có một ai. . . . .

Trước mặt, Lệ Tước Phong cùng Lam Du giống như hai đứa trẻ quần quít nhau đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Cố Tiểu Ngải lập tức chọn một vị trí xa bọn họ nhất đi qua, còn chưa kịp ngồi xuống thì giọng nói cay nghiệt của Lệ Tước Phong liền truyền đến, "Cố Tiểu Ngải, đừng ép tôi phải kéo cô lại đây!"

". . . . ."

Chỉ một câu lại chặt đứt mọi mơ mộng hảo huyền của cô.

Cố Tiểu Ngải ở trong bụng đem Lệ Tước Phong mắng một lần, kìm nén tức giận ngồi vào vị trí phía sau bọn họ. . . . .

Vở kịch đã bắt đầu, âm nhạc Tây Phương cổ điển thông qua xử lý hiệu ứng âm thanh của sân khấu kịch vang dội bao quanh ở bốn phía.

Đây là một vở kịch hài của Tây Phương, nhóm diễn viên đều là người ngoại quốc chính gốc, dùng Anh ngữ đúng chuẩn cùng biểu diễn kỹ xảo tỉ mỉ diễn ra một màn không biết nên khóc hay cười lại giàu triết lý nhân sinh.

Ngoại ngữ của Cố Tiểu Ngải không tốt lắm, chỉ có thể cố hết sức lắng nghe.

Tiếng ca động lòng người của diễn viên vang lên thì trong lỗ tai Cố Tiểu Ngải cũng lọt vào một loại âm thanh khác không hài hòa.

"Uhm . . . . . Lệ tổng, đừng như vậy. . . . . Ách uhm . . . . ."

Tiếng rên kinh khủng của Lam Du truyền đến.

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hai người trước mắt, cô không thấy được bọn họ cụ thể đang làm cái gì, chỉ thấy được Lệ Tước Phong áo mũ chỉnh tề ngồi đó, Lam Du tựa vào trên vai hấn không ngừng phát ra tiếng thở hổn hển.

Cố Tiểu Ngải rất muốn chuyển chú ý đến vở kịch, nhưng cả đầu tất cả đều là tiếng thở gấp của Lam Du . . . . .

"Uhm . . . . . A. . . . . Làm đau em rồi, Lệ tổng. . . . ."

Nghe đến thấu xương.

Cố Tiểu Ngải đau đầu muốn giơ tay lên bịt lỗ tai của mình, nhắm hai mắt lại. . . . .

Không hiểu Lê Tước Phong làm cái gì, Lam Du lại phát ra tiếng rên đa dạng như vậy, loại này là một màn tra tấn đối với tinh thần của cô. . . . .

Cô lại không muốn xem phim cấp ba!

Vì sao lại phải ở trong này nghe những thứ không đáng nghe chứ? !

Không biết qua bao nhiêu lâu, tay Cố Tiểu Ngải cũng đã tê rần rồi, bỗng nhiên đầu bị người nào đó vỗ mạnh một cái.

Cố Tiểu Ngải cau mày mở to mắt ——

Chỉ thấy Lê Tước Phong từ hàng ghế phía trước đứng lên, tây trang rất chỉnh tề, không có một chút bộ dáng hỗn độn nào cả, giống như vừa rời người đàn ông làm cho Lam Du thờ gấp vừa rồi không phải hấn vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải bỏ tay tê rần xuống. . . . .

Tiếng ca động lòng người của diễn viên vẫn còn vang xung quanh. . . . .

Mặt Lê Tước Phong lúc này đã u ám bấy giờ càng thêm u ám đến đáng sợ.

Lam Du bên cạnh cũng đứng lên theo, vừa đổ kị vừa hận trừng mắt cô, nếu ánh mắt có thể giết người, cô hẳn là đã chết không dưới một trăm lần rồi.

". . . . . Làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải vẫn ngồi yên vị trí, thân nhiên hỏi.

Lê Tước Phong mạnh tay cầm chặt cổ áo cô kéo cô lên, cúi đầu trực tiếp hôn môi của cô, hàm răng tàn độc cắn lên.

"Đừng ——" Cố Tiểu Ngải bị đau mở miệng ra, Lê Tước Phong thừa cơ tiến lưỡi cực nóng của mình vào trong miệng cô, giống như đem toàn bộ hơi thở của cô đều cắn nuốt vào bụng. . . . .

Cái tên này. . . . .

Hắn bản không thể bản hơn được nữa!

Cố Tiểu Ngải tức giận đến mức lấy nắm tay của cô đâm vào hấn, Lê Tước Phong một phát bắt được tay lộn xộn của cô, càng thêm tà khí hôn môi lưỡi của cô triền miên.

Người xem chỉ có ba người bọn họ, tiếng ca của diễn viên trên sân khấu càng ngày càng nhỏ. . . . . Càng ngày càng nhỏ. . . . .

Thật lâu sau đó.

Lê Tước Phong rốt cục ý vẫn còn chưa hết buông môi cô ra, tay lại còn thò vào áo của cô.

Cố Tiểu Ngải bị hôn thở hổn hển không chỉ oán hận trừng mắt hấn, mà giọng nói cũng trở nên khinh thường, "Lê Tước Phong, phiền anh xúc miệng mình rồi mới đến hôn tôi!"

Nghe nói như thế, ánh mắt tức giận của Lê Tước Phong tiêu tán đi một ít, lạnh lùng hỏi lại, "Cô để ý sao?"

"Đương nhiên để ý!"

Cô lôi tay hấn ra, cô hoàn toàn không muốn ở trong thời gian ngắn như vậy cùng với phụ nữ khác hôn cùng một người đàn ông.

Ghê tởm chết đi được!

Cố Tiểu Ngải tức giận lấy tay lau miệng, hận không thể đem hơi thở của hấn loại bỏ toàn bộ.

"Cố Tiểu Ngải!" Lê Tước Phong nhìn chằm chằm động tác của cô, mắt lại tàn độc, nghiêng răng nghiêng lợi, "Bỏ tay cô ra cho tôi!"

Đây là cách cô để ý sao? !

Cố Tiểu Ngải!

Tốt lắm!

. . . . .

Người đàn ông này chỉ biết rống giận thôi!

Cố Tiểu Ngải không cam lòng không bỏ tay xuống, "Không xem kịch sao?"

"Không xem nữa!"

Lệ Tước Phong nói một cách nặng nề, xoay người thấy Lam Du ở trước mặt, nhất thời giận tím mặt, "Còn chưa cú sao? !"

Lam Du lúc này bị dọa đến cả người run lên, chạy nhanh đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải khắp khiêng theo phía sau bọn họ.

Dọc theo đường đi, Lam Du đều thật cẩn thận dỗ dành Lệ Tước Phong cảm xúc táo bạo kia, dùng giọng nói yếu đuối của mình nói những chuyện phiếm không liên quan. . . . .

Cô phải đi theo bọn họ tới khi nào đây? !

Lệ Tước Phong rõ ràng không có ý định buông tha cô sao?

Chỉ chốc lát sau, Lam Du liền đề nghị đến cửa hàng trang sức, túi xách hàng hiệu. . . . .

Những chiếc túi xách tinh xảo trên kệ được Lam Du trực tiếp lấy xuống vài cái quăng vào trong lòng Cố Tiểu Ngải, ánh mắt khinh miệt liếc mắt cô một cái, "Đây, đây là đồ hiệu nghe chưa, đừng có làm hỏng."

. . . . .

Cô ta lại muốn biến cô thành nữ giúp việc sao?

"Lam tiểu thư. . . . ."

Cố Tiểu Ngải đang muốn mở miệng, Lệ Tước Phong vẫn ngồi ở trên sofa bên cạnh chờ đợi đột nhiên đi tới, cầm lấy những chiếc túi trong lòng cô ném thẳng vào người Lam Du, lạnh lùng thốt, "Cô có bệnh sao? ! Cô ấy là người của tôi đó!"

Đầu óc Lam Du này có vấn đề sao?!

Cố Tiểu Ngải là phụ nữ của hắn lại dám đối xử với cô ấy như vậy sao? !

"Đau quá. . . . ." Lam Du bị ném toàn bộ tới ngũ quan đều biến thành vụn vụn, gương mặt xinh đẹp đều biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147

Thấy Lệ Tước Phong phát hỏa Lam Du lại làm nũng nhiều hơn nữa, "Em chỉ là nhờ cô ta cầm túi xách mà thôi."

Cô giống như không có nghe thấy ai nói ba chữ "nhờ hỗ trợ" à.

Cố Tiểu Ngải mặc kệ bọn họ, đơn giản đi đến trước cửa hiệu túi xách lẳng lặng chờ đợi.

Cô cũng sẽ không cảm kích Lệ Tước Phong đã răn dạy Lam Du, nếu không vì hắn, cô có thể bị Lam Du ghen ghét trừng mắt nhìn một ngày sao?

Cô hôm nay vốn cũng không cần phải đi theo.....

Chẳng biết tại sao cô phải xem hắn cùng Lam Du hẹn hò xem kịch, mua trang sức, mua túi xách.....

Cô xem như đóng vai nhân vật gì chứ?!

"Cầm miệng của cô lại, lấy túi xách đi tính tiền đi!" Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải đang đứng đợi ở cửa, ngực một chút không thoải mái, đẩy Lam Du ra liền đi ra ngoài.

Trong cửa hàng túi xách hàng hiệu vonns chỉ nhắm vào giới thượng lưu, mỗi một sản phẩm bên trong cửa hiệu chỉ phù hợp cho tầng lớp có địa vị.

Bây giờ là thời điểm ăn trưa, người trong thành phố đến đây rất nhiều.

Lam Du giống như một người vợ bé, bị Lệ Tước Phong mắng nhiều như vậy, vẫn có thể quán quýt lấy hấn nói không ngừng, giống như hoàn toàn không có con tức giận.....

"Lệ tổng, một chút chúng ta đi đâu đó ăn cơm đi? Em biết một nhà hàng Italy ăn rất ngon....."

Bóng lưng Lệ Tước Phong hờ hững, Lam Du ôm lấy cánh tay hấn nói không ngừng, hấn cũng không đáp trả nửa câu.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc đi theo phía sau bọn họ.

Vết thương ở chân lúc trước do đi bộ nhiều bây giờ đã bắt đầu tái phát bị đau trở lại.

Nhưng cô không muốn mở miệng, một chút cũng không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt tên Lệ Tước Phong này.

Còn tiếp tục đi như vậy nữa, chân của cô thật sẽ không chịu nổi.

Người đến người đi trong khu mua sắm nhiều như dòng nước ——

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên liếc đến bộ phận báo cháy ngay ngã rẽ, cô nghĩ đến một biện pháp có thể giúp mình nghỉ ngơi một chút.

Nhìn chằm chằm hai người trước mặt, Cố Tiểu Ngải lẳng lặng chen vào dòng người đi đến ngã rẽ, thừa dịp không có người nhìn thấy, cầm lấy một cái búa nhỏ đập mạnh vào bộ phận báo cháy.

Còi báo cháy lập tức phát ra tín hiệu.

"Tí tách —— tí tách —— tí tách ——"

Tất cả mọi người trong khu mua sắm di chuyển điên cuồng lao ra ngoài khỏi khu mua sắm.....

Trên cái búa có thể lưu lại dấu vân tay của cô hay không đây? Đến lúc đó sẽ không bị truy cứu trách nhiệm chứ?

Lấy một cái khăn tay từ trong túi xách lau lau cái búa, sau đó ngồi vào trên một cái ghế dài nghỉ ngơi, còi giầy ra xem xét chân của mình.

Chân cô không sưng lên, nhưng bởi vì đi đường trong thời gian dài vẫn là rất đau.

Lệ Tước Phong chết tiệt.

Hấn cùng Lam Du đi ra coi như xong, làm sao phải mang đồ giùm cô ta chứ?

"Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!"

Giọng nói Lệ Tước Phong tức giận lo lắng bỗng nhiên truyền đến trong đám người đang bỏ chạy.

Cố Tiểu Ngải cho là mình nghe lầm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong đứng ở giữa đám đông đang nhìn mọi nơi xung quanh, chạy ngược hướng với mọi người đang tìm cách thoát hiểm.....

Hấn nghe được còi báo cháy còn không cùng Lam Du trốn chạy sao?

Như thế nào còn..... chạy ngược về đây.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong giữa đám đông.

Bỗng dưng, giống như là cảm giác được ánh mắt của cô, Lệ Tước Phong nhìn qua cô, lập tức bước nhanh qua dòng người đi đến chỗ cô.

Nhìn thân hình của hấn cao to, Cố Tiểu Ngải theo bản năng lui về phía sau.

Lệ Tước Phong chen trong dòng người vọt tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, giận dữ, "Lô tai cô không nghe được còi báo cháy sao?! Tại sao cô không chạy?!"

"....." Cố Tiểu Ngải đại ra nhìn hấn, nói không nên lời.

Hấn làm sao có thể quay ngược trở lại đây?

Không đợi cô nói chuyện, Lệ Tước Phong liền cúi đầu liếc đến chân cô đã bị tháo giầy ra, mi lập tức nhú lại, "Chết tiệt!"

Thấp rủa một tiếng, Lệ Tước Phong một tay kéo cô từ trên ghế dài cồng trên lưng, đi theo hướng dòng người ra ngoài khu mua sắm.....

Suy nghĩ của Cố Tiểu Ngải giống như bị động lại rồi, cô chỉ ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong.

Hắn cống cô, một tay đè lại chân của cô, một tay chìa ra bên ngoài tạo khoảng cách cùng người khác, giống như sợ người khác đụng lên chân cô.....

Đêm đó, hình ảnh Sở Thế Tu vừa cống cô vừa đi trên bãi biển bỗng dung hiện lên ở trước mắt.

.....

"Bạn trai em có cống em không?"

"Không có."

"Ừ."

.....

Khác với tấm lưng ấm áp rộng lớn của Sở Thế Tu, lưng của Lệ Tước Phong kiên cố, giống như là một bức tường có thể che chắn và chịu được sức nặng.

Mọi người đều lao nhanh ra khỏi khu mưa sấm.

Lệ Tước Phong cống cô vững vàng đi lên phía trước, bước chân không có vội vàng hấp tấp, không làm cho thân thể của cô có một chút lắc lư xiêu vẹo nào.....

Nói không nên lời là dạng cảm giác gì.....

Nhưng cô tình tường hiểu được, giống như bảo mẫu nói, hắn là đang khẩn trương với cô.....

Hắn khẩn trương mới có thể không để ý đến đám cháy cỡ nào: trong lúc hỏa hoạn vẫn quay lại cứu cô.

Lại một lần như thế này nữa.

Trong lúc cô chán ghét nắng hắc đến vài trăm lần, hắn sẽ đột nhiên làm cho cô cảm động.

Lệ Tước Phong, anh rốt cuộc là cái dạng đàn ông gì?

Là tốt? hay là xấu?

Là thiện? Hay là ác?

.....

Đến khi Lệ Tước Phong đem cô ôm vào trong xe ngồi xuống, về mặt Cố Tiểu Ngải vẫn đại náo như cũ, cô không nghĩ tới Lệ Tước Phong sẽ đột nhiên trở về tìm cô.....

Nếu thật là đám cháy lớn, hắn cũng sẽ vọt vào đám cháy cứu cô sao?

"Làm sao vậy, sợ đến nỗi choáng váng rồi sao?!"

Lệ Tước Phong vỗ vỗ gương mặt trắng bệch của cô.

Cố Tiểu Ngải thế này mới phát hiện mình bị Lệ Tước Phong ôm đến chỗ ngồi phía sau xe, Lam Du chẳng biết đi đâu rồi.....

"Lam tiểu thư đâu?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Cút rồi." Giọng nói Lệ Tước Phong hung ác nói.

Chưa từng thấy qua một phụ nữ cứ lú lú suốt như vậy, giống như một con ruồi cứ vo ve vào lỗ tai hắn không ngừng.

Nếu không phải lấy cô để châm chọc Cố Tiểu Ngải, hắn đã sớm bảo cô ta cút đi rồi! Như thế nào còn có thể ôm người phụ nữ kia giữa ban ngày được, mùi nước hoa trên người Lam Du đều có thể hại chết người khác.

Phụ nữ trước kia của hắn toàn bộ đều như vậy, đánh phấn lên người một lớp thật dày, mùi nước hoa thì nồng nặc.

Hắn cho tới bây giờ cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

Từ sau khi Cố Tiểu Ngải xuất hiện, toàn bộ sở thích của hắn liền thay đổi.

Chỉ cần là mùi trên người của Cố Tiểu Ngải, hẳn toàn bộ cảm thấy thoải mái.

Không phải mùi trên người Cố Tiểu Ngải, hẳn toàn bộ ghét bỏ.

"Bây giờ, chúng ta đi đâu đây?" Cố Tiểu Ngải hỏi, nhớ tới chuyện vừa rồi không khỏi nói, "Vừa rồi..... cảm ơn."

Điều bộ cứng ngắc.

Mắt Lệ Tước Phong chợt lóe sáng, một tay nâng mặt của cô hôn xuống, đầu lưỡi ở môi cô liếm liếm, giọng nói khêu gợi mê hoặc nói, "Nói cô yêu tôi."

.....

Cố Tiểu Ngải lặng im, nhìn chăm chú vào con người đen của hắn mới nói, "Tôi thực cảm kích anh."

Có chút thời điểm, cô thật sự thấy cảm kích hắn.

Nhưng cảm kích cùng yêu không quan hệ.

Cô không hiểu Lệ Tước Phong vì sao chấp nhất muốn cô yêu hắn như vậy, nhưng cô thực không yêu hắn được.....

Cho dù hắn vì cô làm nhiều chuyện hơn nữa, cô cũng sẽ không yêu.

Lòng của cô đã sớm bị một người đàn ông khác chiếm cứ rồi, từ nhỏ liền chiếm cứ trần đầy, không thay đổi vị trí một chút nào.....

Vĩnh viễn..... cũng sẽ không thay đổi.

"Ai muốn cô cảm kích chứ!" Lệ Tước Phong không hờn giận hừ lạnh một tiếng, lại hôn môi lưỡi của cô một lần nữa, dường như không chỉ là một cái hôn đơn giản mà dài lâu, triền miên.....

Hơi thở trong veo của cô quanh quần đầu lưỡi của hắn, làm cho hắn vừa lòng không ít. Mùi vị của người phụ nữ này..... dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148

Một tay chậm rãi ôm thân thể mềm mại của cô, Lệ Tước Phong kéo cô vào trong lòng, môi dây dưa hôn cô, nhắm nháp hương vị của cô, mùi nước hoa của người phụ nữ Lam Du kia rốt cục cũng bị tán ra không ít.

Hắn hôn vết bầm xanh trên mặt cô, lưỡi liếm da thịt trên tai cô, vẻ mặt cực kỳ sắc bén, "Cố Tiểu Ngải, về sau không được chạy loạn nữa."

Hắn hôn vết bầm xanh trên mặt cô, vừa nghĩ tới tối hôm qua bị tát mạnh một cái, Cố Tiểu Ngải rất không thoải mái, "Tôi còn dám sao? Không sợ anh đánh nữa sao?"

Lệ Tước Phong chăm chú nhìn chuyển biến trong mắt cô, môi dờn xuống lại hôn đến miệng của cô, chuẩn bị khẽ hôn, đem cả người cô đều ôm vào trong ngực, tham lam nghe hơi thở sạch sẽ mùi thơm ngát trên người cô.....

"Tôi kêu cô nghe lời, làm sao cô có thể nghe từ tai này cho ra tai kia thế hả?!"

"Bởi vì anh không cho tôi tự do." Cố Tiểu Ngải bị hắn ôm chặt vào trong ngực, hơi thở của hắn đặc hơn vây quanh cô, cô có ý đồ giảng đạo lý cho hắn nghe, "Chúng ta giống như ngay từ đầu không phải tốt hơn sao? Tôi cần phải có công việc của riêng mình, tôi cần phải có cuộc sống của mình, tôi không thể mỗi ngày đều ở trong nhà chờ đợi anh..... thật bất hạnh."

Hai chữ bất hạnh được cô nói ra một cách gian nan.

Hiện tại, cô chính là rơi vào trạng thái này, giống như các phi tần trong cung mỗi ngày cũng chỉ có chờ đợi, có thể nói không có tự do gì.

Mi Lệ Tước Phong nhẹ nhàng nhịu lại, ngón tay khẽ nâng người của cô lên, giống như nói một chuyện rất đương nhiên, "Cố Tiểu Ngải, cô không cần làm gì cả, chỉ cần có tôi là đủ rồi."

Mỗi ngày, cô đều bị hắn buộc chặt bên người, đều không có ngoan ngoãn nghe lời, hắn cũng không có cách nào xác nhận lòng của cô.

Khôi phục tự do cho cô..... như vậy càng có nhiều thứ ngăn trở hấn rồi.

Thân thể của cô, lòng của cô, chỉ cần có hấn là được rồi, toàn bộ những thứ khác đều không cần.

Cái gì gọi là chỉ cần có hấn.....

"Anh....."

"Cái gì?"

"Không có gì."

Cô chỉ là đột nhiên muốn hỏi một câu, chừng nào anh mới chán tôi?

Hấn chán cô là cô có thể chân chính khôi phục tự do, nhưng..... hỏi ra nhất định chọc hấn tức giận, quên đi.

"Lệ Tước Phong....." Cố Tiểu Ngải ngẫm lại lại không cam lòng đặt câu hỏi, "Anh ghét nhất loại phụ nữ nào?"

Mắt Lệ Tước Phong thâm sâu.

Ghét nhất phụ nữ nào sao?

Vấn đề này hấn chưa từng nghĩ tới..... những phụ nữ như Lam Du hấn đều chán ghét, phụ nữ như Cố Tiểu Ngải hấn đều thích.....

Ngay cả trên người cô thanh cao, chẳng thềm ngó tới hấn đều muốn chinh phục.

Ghét nhất phụ nữ..... không phải là Cố Tiểu Ngải.

Lời này chưa nói ra, Lệ Tước Phong trực tiếp ôm cô hôn xuống, môi của cô có loại mùi thơm ngát làm cho hấn mê muội, sạch sẽ thanh thuần..... Quan trọng nhất là, người phụ nữ này từ đầu tới đuôi chỉ thuộc về hấn, chưa từng bị người nào khác chạm qua.

Cố Tiểu Ngải không có kháng cự, tùy ý để hấn hôn.

Thời gian ở bên cạnh Lệ Tước Phong nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn lắm, thời điểm hấn hôn cô biểu hiện tâm tình hấn coi như không tệ.

Chuyện này có thể nói chuyện cô chạy loạn đã bị quên lãng rồi, hấn không hề truy cứu nữa.

*****

Trở lại biệt thự Lệ gia, Lệ Tước Phong ngang nhiên ôm cô vào nhà, giương giọng hô to, "Bảo mẫu! Đi đặt một chiếc xe lăn!"

"Vâng, Lệ tiên sinh." Bảo mẫu từ trong đi ra, thấy Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải ngồi vào trên sofa phòng khách, lập tức hiểu được hai người đã giảng hòa rồi, nhất thời tươi cười rạng rỡ nói, "Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư, buổi tối hai người muốn ăn gì?"

Lệ Tước Phong một tay ôm thân thể Cố Tiểu Ngải, một tay để trên lưng ghé sofa, ngược mắt nhìn bảo mẫu, "Về sau trong nhà không cho phép mua nguyên liệu có tính kích thích cùng đồ ăn sống, nguội."

"Đã biết, Lệ tiên sinh." Bảo mẫu cười rồi đi.

Cố Tiểu Ngải giờ còng tay trên tay mình lên, hỏi, "Có thể không đeo nó hay không?"

Lệ Tước Phong tà khí câu môi, đưa tay vân về mái tóc dài của cô, ngang ngược nói, "Nhìn biểu hiện của cô đã. Nghe lời tôi liền suy xét."

Lệ Tước Phong thực thích cô nghe lời, muốn cô thương hấn đến thế sao.....

Như thế nào mới tính là nghe lời?

Giống cái dạng của Bì Sóng, kêu bắt tay liền bắt tay, kêu xoay vòng liền xoay vòng sao?Nghĩ đến Bì Sóng trong biệt thự ở bờ biển làm âm ỉ vừa đáng yêu, mới Cố Tiểu Ngải nhện không được hiện lên một nụ cười âm ỉ.

Lệ Tước Phong lập tức hôn lên bên môi tươi cười của cô, tiếng nói tràn ngập từ tính, "Cười cái gì?"

Cố Tiểu Ngải quơ quơ tay của mình, "Tôi đang nghĩ, có phải muốn tôi giống như một chú chó ngồi xổm nói tiếng người, mỗi ngày chờ lúc anh trở về liền vui vẻ chạy tới."

Trong lời nói của Cố Tiểu Ngải mang theo vẻ châm biếm, ám chỉ hấn xem cô như một con chó hèn mọn.

Cô cố tình nói sinh động lên.

Lệ Tước Phong có chút hăng hái hôn lên mặt cô, "Có thể, chuẩn."

Nếu vào mỗi buổi chiều, cô đều vui vẻ nhào vào trong lòng ngực của hắn, cảm giác này..... nhất định không tệ.

"....."

Cố Tiểu Ngải có cảm giác bất đắc dĩ giống như nói chuyện với gà vịt, chỉ biết thờ dài.

Lệ Tước Phong tà mị cười, nhéo nhéo mặt của cô, "Không cần phải ngồi chồm hổm, mỗi ngày ngồi ở cửa chờ là được rồi."

"..... Anh coi như tôi chưa nói gì đi."

Cố Tiểu Ngải giả cười một tiếng.

"Không cần nói, làm tốt hơn." Lệ Tước Phong mạnh đem cô đặt ở trên sofa, chân dài tránh đi chân bị thương của cô, hai tay đè tay cô lại, tóc ngắn rũ xuống, trên cao nhìn chăm chú vào mặt của cô.

Làm gì.....

Tên này..... trừ bỏ cái đó ra cũng không nghĩ được cái gì khác sao?

"Tôi đang có." Cố Tiểu Ngải yếu ớt nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lệ Tước Phong hỏi lại, ngón tay đẩy cô ra, trong mắt tràn ngập dục vọng. "Cô vô cớ biến mất hai ngày, Cố Tiểu Ngải, không phải cô coi như hai ngày vừa rồi như không có chuyện gì sao?"

.....

Cô không nghĩ đến hắn lại muốn truy cứu chuyện này.

"Lệ Tước Phong....."

"Kỳ của cô mấy ngày?" Lệ Tước Phong đột nhiên hỏi.

"..... Năm ngày."

"Được, Cố Tiểu Ngải, qua năm ngày này, cô phải bồi thường gấp bội cho tôi." Câu nói của Lệ Tước Phong mang hai ý nghĩa, môi tươi cười tràn ngập tà ác.

"Bồi thường sao?" Cố Tiểu Ngải sững sờ, trong mắt của hắn thâm thúy dục vọng làm cho cô có loại dự cảm không tốt.

Qua năm ngày này, bồi thường như thế nào.....

Không phải là lời kéo cô ở trong phòng làm chuyện kia chứ..... Trong đầu hắn có thể không tồn tại ý nghĩ đó được hay không? Như thế nào lại toàn nghĩ chuyện này.....

Không phải sáng hôm nay hắn đã được phát tiết rồi sao?!

Nhưng Lam Du kia là ngực cỡ E rung động lòng người, rên như vậy mà hắn còn chưa có thỏa mãn sao?!

Thế lực của hắn kinh người như thế, hắn lại nói năm ngày..... không phải là cô sắp tiêu rồi sao?

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên rất muốn thuyết phục hắn lại đi tìm Lam Du, "Tôi nói này, kỳ thật anh có thể đi tìm....."

"Tôi nhớ rõ lần trước đi mua đồng phục cô còn chưa có mặc qua, qua năm ngày này, cô phải mặc cho tôi xem." Lệ Tước Phong cúi đầu không có hảo ý nhìn chăm chăm môi cô, miệng trở nên uy hiếp, "Nếu không..... Tôi không bảo đảm trong năm ngày này không chạm vào cô."

.....

Đây đúng là uy hiếp mà!

Đồng phục kích tình.

Chuyện này đã lâu rồi, hắn lại có thể nhớ kia chứ!

Cái loại trang phục chỉ có thể che được ngực với hông, mặc cùng không mặc có cái gì khác nhau?

Cô mặc vào còn không phải thỏa mãn thú tính của hấn sao, đến lúc đó còn không biết chết là gì.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149

"Có lựa chọn thứ ba không?" Cố Tiểu Ngải làm ra vẻ mặt đau khổ hỏi.

Lệ Tước Phong lộ ra tầm mắt từ môi của cô một đường đi xuống, dừng lại ở trước ngực phập phồng của cô, bàn tay to lớn không nặng không nhẹ vuốt ve, giọng nói gọi cảm tội lỗi, "Tôi đã nghiên cứu qua tài liệu rồi. . . . . trong kỳ kinh của phụ nữ. . . . . cũng có thể làm."

Hấn nói thật thông thả.

Cố ý một chữ một chữ nói rõ cho cô nghe. . . . .

Mắt cô tròn trắng ra.

Cố Tiểu Ngải mặt nhất thời nóng lên như muốn thiêu cháy, dục vọng của tên này mạnh như vậy sao? Buổi sáng phát tiết cũng không coi là gì cả? ! Ngay cả đến kỳ của phụ nữ cũng muốn chạm vào!

"Tôi biết rồi, đến lúc đó nói sau."

Cố Tiểu Ngải không cam lòng không muốn thỏa hiệp, đẩy ngực cường tráng của hấn ra, thân mình ở dưới thân hấn vịn vịn dựa dựa muốn đứng lên.

Bỗng dưng, chân của cô đụng đến chỗ cứng rắn nóng rực của hấn. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người trừng mắt Lệ Tước Phong, hấn còn có phản ứng nhanh như vậy? ! Bọn họ chỉ vừa ôm hôn mà thôi. . . . .

Trong mắt Lệ Tước Phong hiện lên chút xấu hổ, kéo kéo caravat đứng lên, "Tôi đi tắm rửa. . . . ."

Lại là đi tắm nước lạnh sao? !

Nhìn bóng dáng Lệ Tước Phong rời đi, trong lòng Cố Tiểu Ngải vẫn còn khiếp sợ.

Buổi sáng, Lam Du ngực cỡ E kia còn chưa thỏa mãn được hấn sao? !

Hấn thật sự là thể lực quá tốt sao? Tinh lực quá mức tràn đầy sao? !

Lòng Cố Tiểu Ngải vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, may mắn là kỳ kinh của cô đến đức lúc, có thể trốn lúc nào hay lúc đó vậy. . . . .

*****

Ăn xong cơm chiều, Cố Tiểu Ngải từ trong phòng tắm đi ra lau nước trên mặt, trên cổ tay còn mang theo còng tay, nhưng Lệ Tước Phong đã không còn để bảo mẫu theo sát cô nữa.

"Lệ tổng, đây là các kế hoạch nhằm đối phó Sở thị do tôi làm, mời ngài xem qua."

Trong thư phòng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói đàn ông xa lạ.

Sở thị ?!

Cố Tiểu Ngải cảm thấy có linh cảm không tốt, đi đến cửa thư phòng đẩy ra nhìn vào bên trong một chút. Trong thư phòng không có người nào khác, chỉ có một trang giấy A4 trên bàn, chữ trên đó rậm rạp.

Cố Tiểu Ngải hơi nhếch môi, đi vào thư phòng, chỉ thấy trên Laptop đang mở có một giọng nói, chính là giọng nói của người đàn ông xa lạ cô vừa nghe lúc nãy.

Cầm tờ giấy A4 lên xem, Cố Tiểu Ngải nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một loạt kế hoạch nhằm công kích vào công ty quốc tế Sở thị. . . . .

Tại sao Lệ Tước Phong còn không buông tha Sở thị? !

Cố Tiểu Ngải xem nhanh qua trang giấy, mặt trên rất nhiều danh từ đều là chuyên nghiệp, cô xem không hiểu, cô chỉ biết đây là một phần báo cáo mang tính công kích.

Cuối cùng, mục tiêu là phải . . . . . thâu tóm công ty quốc tế Sở thị.

"Tắm rửa xong rồi sao?"

Giọng nói Lệ Tước Phong đột nhiên vang lên, Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, trang giấy trên tay rơi xuống đất, quay đầu lại ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong.

"Làm sao mà bị dọa đến nỗi như vậy?" Lệ Tước Phong đưa tay đặt ly cà phê nóng lên bàn làm việc, định xoay người nhặt trang giấy lên.

Cố Tiểu Ngải vội vàng ngồi xổm xuống nhặt trang giấy lên, thử hỏi, "Anh còn chưa buông tha Sở thị sao?"

"Tôi nói muốn buông tha Sở thị khi nào chứ?" Lệ Tước Phong hỏi lại, tây cầm lấy tờ giấy cô nhặt lên lật qua trang khác.

Sở thị đắc tội với hấn như thế sao?

Không phải là cô bị xe Sở Thế Tu đụng vào một chút thôi sao? Tại sao hấn lại thù hấn đến như vậy?

"Tôi nghĩ mọi chuyện đã qua rồi." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói.

Dư Đoàn cũng đã chết, Sở thị bị công kích thua lỗ, cho dù hấn không đã kích nữa thì Sở thị cũng rất khó khăn để khôi phục lại. . . . .

"Qua rồi sao? Qua rồi mà bọn họ còn dám cho người bắt cô lên xe sao?" Lệ Tước Phong đem tư liệu thả lên bàn làm việc lạnh lùng nói.

Nguy rồi.

Làm sao cô có thể quên được lúc ở bệnh viện cô đã lên xe của Sở Thế Tu chứ.

"Kỳ thật chuyện kia tôi cũng có trách nhiệm, tôi tưởng Võ Giang lái xe đến mới có thể lên nhầm." Cố Tiểu Ngải thật cẩn thận nói, lại dò hỏi, "Anh. . . . . đã từng liên hệ qua Sở thị sao?"

Nếu hấn tìm đến Sở thị, Sở Thế Tu không phải rất nhanh sẽ biết bạn trai của cô chính là Lệ Tước Phong sao? !

Như vậy thì rất nhiều chuyện sẽ không thể giải thích được . . . . .

"Đi bệnh viện tìm con của lão già Sở Thiên Minh kia!" Lệ Tước Phong bùng tách cà phê lên thưởng thức một ngụm, giọng nói lạnh lùng, "Ông ta kiên trì nói chưa thấy qua cô, cũng không biết xe kia đi đâu, nếu không phải ông ta bệnh nằm trên giường, tôi đã sớm đem ông ta xách đi ra ngoài."

. . . . .

Thật sự là cảm ơn ông ấy có lương tâm. . . . .

"Ý của tôi muốn hỏi. . . . . Anh có đem ảnh của tôi cho Sở Thiên Minh xem không?" Cố Tiểu Ngải lại hỏi.

Mau trả lời là không phải, không phải. . . . .

"Không xem làm sao cho ông ấy biết?"

Một câu trả lời không như hy vọng của Cố Tiểu Ngải.

Nhưng thấy phản ứng bình thường của Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải không khỏi kỳ quái hỏi, "Ông ấy không nói gì sao?"

"Nói cái gì?" Lệ Tước Phong ngược mắt liếc Cố Tiểu Ngải đang dựa vào bàn làm việc bên cạnh, "Cô rốt cuộc quan tâm cái gì? Có hứng thú với Sở thị sao? Hay là có hứng thú đấu đá với Sở thị?"

Lệ Tước Phong liếc mắt một cái nhìn ra cô không bình thường.

"Không, không có gì." Cố Tiểu Ngải cười gượng gạo.

Chẳng lẽ Bác Sở xem qua ảnh của cô rồi lại không có nói gì. . . . . Chẳng lẽ hình dáng của cô hiện tại khác xa với lúc trước sao? Cho nên bác Sở nhận không ra?

Sở Thế Tu. . . . . có phải còn chưa biết đúng không?

"Lại đây." Lệ Tước Phong buông tách cà phê xuống, duỗi thẳng tay đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn cô một cái, "Đi xem TV rồi ngủ đi, tôi muốn làm việc một chút."

"Việc gì?" Cố Tiểu Ngải nhìn về phía tờ giấy A4 kia trên bàn, không đợi Lệ Tước Phong nói, "Đã không còn sớm, không bằng đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại làm việc sẽ tốt hơn."

"Tôi cũng muốn đi ngủ sớm một chút." Lệ Tước Phong cười nhẹ một tiếng, ngón tay ám muội dọc theo cổ của cô đi xuống, ở nơi pháp phòng của cô về vòng vòng, giọng nói trở nên mất tiếng, "Chẳng qua. . . . . Tôi sợ tôi nhịn không được."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị hấn nhẹ nhàng mà đẩy một phen, đành phải đang ngồi trên đùi hấn đứng lên đi ra ngoài.

"Tôi xem kế hoạch xong, anh hãy lập tức bắt đầu thực hành——"

Lúc đóng cửa thư phòng, Cố Tiểu Ngải nghe được Lệ Tước Phong nói như thế vào Laptop.

Tựa vào trên giường, trên tivi đang diễn cái gì cô cũng không để ý, toàn bộ tâm tư đều ở trên trang giấy A4 trong thư phòng kia.

Bằng thực lực của E.S, Lệ Tước Phong nếu có ý nhắm vào, Sở thị căn bản không phải là đối thủ. . . . .

Cô phải làm như thế nào mới có thể giúp Sở Thế Tu chứ?

Cô không thể để cho Sở thị sụp đổ, nơi đó sẽ là tương lai của Sở Thế Tu. . . . . Cô phải giúp anh giữ lại.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải xuống giường đi xuống lầu, bảo mẫu cùng mấy nữ giúp việc đang chuẩn bị ngủ, Cố Tiểu Ngải cười cười đi đến hỏi, "Bảo mẫu, có thuốc ngủ không? Đầu tôi có chút đau, ngủ không được."

"Tuổi còn trẻ uống thuốc ngủ làm gì, nằm một chút liền ngủ thôi." Bảo mẫu không tán thành nói.

"Tôi sẽ chỉ uống một viên thôi." Cố Tiểu Ngải ôm lấy cánh tay bảo mẫu lấy lòng cầu xin, "Tôi chỉ uống hôm nay thôi, về sau bà muốn cho tôi uống tôi cũng không uống."

Bảo mẫu bị cô lay động cánh tay làm sao có thể từ chối, chỉ có thể gật đầu, "Được rồi được rồi, ở ngăn thứ hai trong phòng bếp, tôi đi lấy cho cô, Cố tiểu thư. . . . ."

"Không cần không cần, bà cứ đi ngủ đi, tự tôi đi lấy là được rồi."

"Hứa chỉ uống một viên thôi."

"Tôi biết rồi, bảo mẫu."

Nhìn sau khi bảo mẫu đi ngủ, Cố Tiểu Ngải đi vào phòng bếp pha một ly sữa nóng, tìm ra thuốc ngủ bỏ vào, dùng thìa quấy tan đều.

Sợ Lệ Tước Phong uống nhận ra khác thường, Cố Tiểu Ngải bỏ một viên đường Riga vào.

Nhìn chăm chăm ly sữa trên tay, Cố Tiểu Ngải trong lòng có một chút áy náy, nhớ tới cảnh tượng lúc ban ngày khi Lệ Tước Phong quay về khu mua sắm cứu cô, cảm giác áy náy càng sâu.

Nhưng là vì Sở Thế Tu, cô không nghĩ nhiều được như vậy.

Lấy lại bình tĩnh, Cố Tiểu Ngải lên lầu đi vào phòng ngủ, gõ cửa thư phòng, "Tôi có thể đi vào không?"

"Vào đi." Lệ Tước Phong tùy ý đáp.

Cố Tiểu Ngải một tay đẩy cửa ra đi vào, Lệ Tước Phong đang ngồi ở trước bàn làm việc nhìn trang giấy A4 kia, đang đeo một cái kính gọng đen, có phần lộ ra vẻ thư sinh.

Trên Laptop đang mở ra một cửa sổ nói chuyện.

"Như thế nào còn chưa ngủ?" Lệ Tước Phong đầu cũng không ngước lên một chút, tay phải cầm bút thỉnh thoảng viết lên trang giấy kia.

"Ngủ không được." Cố Tiểu Ngải đem ly sữa để lên bàn, "Tôi mang cho anh ly sữa."

Lệ Tước Phong có chút ngoài ý muốn ngước mắt nhìn về phía cô, một đôi mắt thâm thúy sau đôi kính, bên môi gọi lên nụ cười tà khí, "Sữa sao?"

Mặt trời mọc từ hướng Tây sao?

Không ngờ cô lại mang sữa cho hắn uống?

"Đúng vậy." Cổ Tiểu Ngải bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, suýt nữa lùi bước lấy sữa về.

Lệ Tước Phong ngưỡng người dựa vào ghế, một tay có chút chuyển động xoay xoay cây bút, một tay bưng lên ly sữa uống, mi vừa nhú thật sâu, "Cô bỏ thêm bao nhiêu đường?"

Một viên đường mà thôi. . . . .

Cổ Tiểu Ngải chợt nhớ tới hôm nay hắn công cô ở khu mua sắm. . . . .

"Có phải rất ngọt hay không, tôi đi đổi ly khác cho anh." Cổ Tiểu Ngải hoàn toàn bắt đầu sinh ra ý thôi lui, tiến lên muốn đoạt lấy ly sữa trong tay hắn.

Còn chưa kịp đoạt lại, Lệ Tước Phong đã uống một hơi cạn sạch.

"Uống xong rồi."

"Vâng, tôi đây không quấy rầy anh làm việc." Cổ Tiểu Ngải gian nan xả ra một chút tươi cười, tiếp nhận cái ly không trên tay hắn.

"Ngoan cô gái." Lệ Tước Phong tán thưởng nhìn chăm chú vào cô, cười nhẹ vuốt ve bên hông cô một cái rồi để cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Đi tới cửa thì Cổ Tiểu Ngải liền nghe được Lệ Tước Phong nói vào Computer, "Bước thứ ba không được, nhất định phải gia tăng độ mạnh lên, đánh cho Sở thị trở tay không kịp."

Chỉ một lát sau, Lệ Tước Phong còn vừa cùng cười nói với cô đột nhiên trở nên im lặng.

Trong giọng nói tràn ngập độc ác.

Sự tồn vong của một công ty quốc tế ở trong mắt của hắn chỉ là một cái kế hoạch buôn bán mà thôi.

"Khó khăn rất lớn, hơn nữa hao tổn của cái không ít, cho dù cuối cùng Sở thị bị tiêu diệt, E.S chúng ta cũng sẽ bị lỗ lỗ." Giọng nói của người đàn ông kia truyền đến trong laptop.

"Tôi nhắc lại một lần nữa, mục tiêu của tôi là Sở thị, không phải tròn và khuyết!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

Sở Thế Tu chọc hắn, tất nhiên phải trả giá lớn.

Không có người nào có thể nhục mạ phụ nữ của hắn.

Không ai có thể.

Nhìn bóng lưng hờ hững của Lệ Tước Phong, Cổ Tiểu Ngải buồm mi xuống đi ra ngoài, vào phòng tắm rửa cái ly sạch sẽ.

Nửa giờ sau, Cổ Tiểu Ngải đi đến mở cửa thư phòng.

Lệ Tước Phong đã giống như cô dự đoán, đang nằm ngủ trên bàn làm việc. . . . .

Giọng nói vẫn còn phát ra từ laptop, Cổ Tiểu Ngải đi qua có ý nói lớn tiếng, "Lệ Tước Phong đang ngủ, có chuyện gì thì ngày mai bàn tiếp đi."

Lệ Tước Phong gục xuống bàn không có dấu hiệu tỉnh giấc.

Xem ra là đang ngủ say thật.

"Sao? Lệ tổng đang ngủ sao? Khó trách thời gian dài như vậy cũng chưa phân phó, tôi cúp máy đây." Quả nhiên, trong laptop thanh niên kia ngạc nhiên nói.

"Được."

Cuộc trò chuyện bị cắt đứt, cô đẩy đẩy Lệ Tước Phong, hấn vẫn không tỉnh.

Cố Tiểu Ngải đi ra thư phòng lấy điện thoại cô giấu vào bình hoa lúc trước, rón ra rón rén đi đến bên cạnh Lệ Tước Phong, khẩn trương chụp lại toàn bộ kế hoạch trên trang giấy A4 kia.

.....

Hình ảnh trong di động rất rõ ràng.

Phóng đại chữ viết tay trên đó rành mạch.

Số điện thoại của Sở Thế Tu cô đã sớm ghi nhớ trong đầu, đem toàn bộ tư liệu có được chuyển qua cho Sở Thế Tu.

Đưa tư liệu qua như vậy, nhất định Sở Thế Tu sẽ biết cô cùng Lệ Tước Phong có quan hệ nào đó. ....

Nhưng cô không thể nghĩ ra cách nào khác.

Chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ bị vạch trần, Lương Noãn Noãn biết cô là bạn gái của Lệ Tước Phong, Sở Thiên Minh có lẽ cũng biết. .... vấn đề là sớm hay muộn thì Sở Thế Tu cũng biết thôi.

Cô không thể bởi vì lòng tự trọng của mình mà trở mặt nhìn Sở thị bị đánh bại và bị thâu tóm. ....

Biết thì biết thôi. ....

Chỉ cần anh không biết cô là tình phụ được Lệ Tước Phong bao nuôi là tốt rồi, chỉ cần cô còn giữ lại một chút tự tôn trong mắt Sở Thế Tu là được rồi. ....

Cố Tiểu Ngải vẫn đang suy nghĩ mâu thuẫn.

Truyền dữ liệu xong, trên màn hình di động lập tức hiện ra một chuỗi dãy số.

Là của Sở Thế Tu.

Tâm, nhất thời nghẹn trong cổ họng.

Đẩy cửa thư phòng đi ra ngoài, Cố Tiểu Ngải nhận điện thoại, nhỏ giọng nói, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Ngải Ngải, tư liệu em mới chuyển tới là chuyện gì xảy ra?" Giọng nói Sở Thế Tu lo lắng sốt ruột lập tức từ trong di động truyền tới.

"Anh xem không hiểu."

"Ngải Ngải, anh biết E.S đối phó Sở thị, nhưng kế hoạch tường tận như thế này là cơ mật, em làm sao có thể lấy được?"

"Anh có thể đừng hỏi không?"

Anh sớm hay muộn cũng sẽ biết.

". . . . ." Sở Thế Tu trầm mặc một hồi, mới thân thiết hỏi, "Ngải Ngải, em không sao chứ?"

"Không có việc gì, em không sao, anh cẩn thận một chút." Nghe giọng nói anh dịu dàng, hốc mắt Cố Tiểu Ngải không hiểu chua xót.

"Có phần tư liệu cơ mật này, anh biết nên làm như thế nào rồi."

"Vâng, vậy là tốt rồi, em cúp đây."

". . . . ."

Sở Thế Tu còn muốn nói cái gì nữa, Cố Tiểu Ngải đã cúp điện thoại, đang muốn cất đi điện thoại, đột nhiên phát hiện trên điện thoại báo có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Cơ bản đều là đến từ Sở Thế Tu, chỉ có vài số lạ, hẳn là Lệ Tước Phong thay đổi số gọi tới.

Mở ra tin nhắn, Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt.

Toàn bộ đều là tin nhắn của Sở Thế Tu, mỗi một tin nhắn đều viết rất dài.

Gần như là mỗi ngày có đến hai, ba tin nhắn được gửi tới, từ lúc cô dùng số máy này gọi tới cho anh thì chưa bao giờ gián đoạn. ....

【 Ngải Ngải, vì sao không ai nói cho anh biết, lúc hai mươi hai tuổi anh sẽ tìm được em? 】

【 Ngải Ngải, nếu anh chờ thêm một chút, đợi thêm một thời gian nữa, có phải mọi việc sẽ khác đi không? 】

【 Ngải Ngải, gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, Sở thị bị ác ý bôi nhọ, anh cả đêm đều phải ở công ty tăng ca, người mệt chết đi. 】

【 Ba anh giả bộ bệnh vào bệnh viện, để cho ta ở truyền thông trước mặt làm quan hệ xã hội, anh biết dối trá bước đầu tiên làm thương nhân, nhưng vẫn là thật không tốt. 】

【 Anh đang ngồi ở trong phòng bệnh, bên ngoài bầu trời đang bắn pháo hoa, Ngải Ngải, em có còn nhớ vào ngày sinh nhật của anh mỗi năm, em đều bắn pháo hoa cho anh xem không? 】

【 Ngải Ngải, sinh nhật của em sắp đến rồi. . . . . em có cùng đón với bạn trai không? Cũng không biết khi nào anh mới có thể đưa quà cho em được? 】

【 Ngải Ngải, anh nhớ em, thật sự rất nhớ em. 】

. . . . .

Rất nhiều rất nhiều tin nhắn đến, có chút giống nhật kí ghi lại mỗi ngày, kể cho cô nghe mỗi một chuyện anh trải qua hàng ngày. . . . .

Sở Thế Tu, em cũng vậy, em cũng rất nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151

Hốc mắt chua xót, vội vàng tắt điện thoại đi động đem giấu lại trong bình hoa, Cố Tiểu Ngải không dám nhớ tới Sở Thế Tu một chút nào.

Bởi vì nhớ tới một chút, cũng đủ để cô cảm thấy đau lòng.

Trở lại thư phòng, Cố Tiểu Ngải đẩy đẩy Lệ Tước Phong đang thật sự ngủ say, hô, "Lệ Tước Phong? Lệ Tước Phong? Quay về phòng ngủ đi, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đấy!"

Không biết có phải do cô dùng liều lượng nặng quá không, Lệ Tước Phong bị cô dùng sức đẩy mạnh cũng không tỉnh lại.

Chỉ là thuốc ngủ thôi mà, hẳn là không có việc gì chứ?

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải cúi người, đem một cánh tay của Lệ Tước Phong quàng qua vai của mình, sử dụng toàn lực khiêng hắn đi.....

Thân hình hắn cao 1m88 đè lên thân hình nhỏ bé gầy guộc của cô làm cô muốn suy sụp.

"Lệ Tước Phong? Lệ Tước Phong?"

Lại hô hai tiếng không thấy hắn đáp lại, Cố Tiểu Ngải đành phải cố hết sức khiêng hắn từ thư phòng đi đến phòng ngủ..... từng bước một lao đảo.....

Chân của cô còn bị thương như vậy vừa đi một bước đã đau đến tận tâm can.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt răng đem Lệ Tước Phong kéo dài tới bên giường, sau khi đem hắn quăng lên trên giường, Cố Tiểu Ngải thở hồng hộc phì phò, mệt chết đi được.

Trong mắt của cô, Lệ Tước Phong là một người đàn ông cường tráng mà gầy gò, chưa từng nghĩ đến hắn lại nặng như vậy..... suýt chút nữa đè chết cô rồi.....

Nghỉ ngơi một chút, Cố Tiểu Ngải cúi người cởi giày của Lệ Tước Phong ra, đưa hai chân thon dài của hắn dịch chuyển lên trên giường.

Lệ Tước Phong ngủ say thật sự, Cố Tiểu Ngải bỏ mắt kính của hắn sang một bên, lông mi hắn dài khép lại thành đường mờ, nhan sắc lúc ngủ cũng đẹp anh tuấn hoàn mỹ.

Bình thường, lúc hắn ngủ không làm cho người ta cảm thấy khó chịu, im lặng không có một chút hơi thở thô bạo nào.

Không biết vì sao, Cố Tiểu Ngải đột nhiên nhớ đến hôm nay hắn đã quay về khu mua sắm cứu cô, lớn tiếng kêu tên cô.....

Lệ Tước Phong đứng trong dòng người hốt hoảng như vậy, làm cho cô chấn động rất lớn.

"Thực xin lỗi....."

Cố Tiểu Ngải đứng ở bên giường, cúi đầu nói nhỏ trên gương mặt đang ngủ của hắn.

Đêm, còn rất dài.....

Lệ Tước Phong ngủ đến giữa trưa hôm sau, Cố Tiểu Ngải liền đứng ở đầu giường suốt một đêm, nhìn hắn bất tỉnh như vậy suốt chút nữa kêu bảo mẫu gọi bác sĩ đến.....

Làm chuyện xấu thì tâm rất nặng nề.

Nhìn thấy Lệ Tước Phong tỉnh lại, Cố Tiểu Ngải mới nhẹ nhàng thở ra, đỡ anh ngồi dậy, trong giọng nói không tự chủ được mang chút lấy lòng, "Anh tỉnh rồi sao?! Có đói bụng không, có muốn ăn cá chua ngọt không? Hoặc là bánh bích quy, tôi sẽ nướng bánh bích quy....."

Cô này hôm nay bị làm sao vậy.

Khi nào thì bắt chước lú rú giống như Lam Du vậy.

Chỉ có điều..... giọng nói của cô so với Lam Du êm tai gấp trăm lần.

Lệ Tước Phong ần ần mi tâm từ trên giường ngồi dậy, một tay kéo cô đến trong lòng, tiếng nói từ tính vẫn mang theo một chút buồn ngủ, "Mấy giờ rồi?"

"Đến giờ cơm trưa rồi." Cố Tiểu Ngải cứng ngắc ngồi ở trong lòng ngực của hắn, thật cẩn thận trả lời, sợ bị hắn nhìn ra manh mối gì.

"Trễ như vậy rồi sao?" Lệ Tước Phong xoa mái tóc dài của cô, nhìn liếc mắt ánh sáng ngoài cửa sổ một cái, "Tối hôm qua tôi ở thư phòng....."

"Ừ." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, giọng điệu có chút cứng nhắc, "Thấy anh ngủ nên tôi tắt máy giúp anh và mang anh về đây ngủ."

.....

Mới hai ngày không ngủ mà thôi, hắn lại có thể xem tư liệu mà ngủ ở thư phòng.

Lúc khởi đầu ở Á Thái, hắn liên tục ở công ty không ngủ, cũng không ngủ lúc làm việc như thế này.

Hắn năm nay mới hai mươi sáu tuổi, cũng không phải bảy mươi sáu tuổi..... lại có thể không không chế được cơn buồn ngủ.

"Cô có thể đỡ được tôi về đây sao?" Lệ Tước Phong nghi hoặc hỏi, bàn tay lớn ôm cô vờ vờ khắp cơ thể cô.

Nha đầu kia không mấy cân thịt lại có thể dịch chuyển được hắn?

"Vâng." Cố Tiểu Ngải lại nặng nề mà gật đầu.

Lệ Tước Phong chuyển qua muốn hôn lên mặt cô, ngón tay mon trón mặt của cô, mi nhất thời đánh kết, "Làm sao lại tiều tụy như vậy?"

.....

Có thể không tiều tụy sao?

Sợ hắn uống thuốc ngủ có việc gì, cả đêm cô cũng chưa ngủ, tất nhiên là tiều tụy.....

"Không có việc gì, chắc do ngủ không ngon." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười nói, "Anh rời giường rửa mặt đi, tôi đi xuống bếp làm một chút thức ăn."

"Cô vừa nói làm bánh bích quy cho tôi ăn."

"Anh muốn ăn không?" Cố Tiểu Ngải giãy dụa từ trong lòng ngực của hắn đứng lên, giọng điệu rất là lấy lòng xu nịnh nói, "Bánh bích quy, tôi sẽ đi nướng ngay bây giờ."

"Ừ." Lệ Tước Phong thẳng tắp nhìn chăm chú vào cô, mắt thâm thúy mang theo ý cười, tán thưởng mở miệng, "Thực ngoan."

Lúc hắn khen cô, giọng điệu giống như khen thú cưng của mình vậy.

Cố Tiểu Ngải gian nan cười, xoay người ra khỏi cửa.

Cô thức canh Lệ Tước Phong cả đêm, cũng chưa đi rửa mặt, đi đến phòng tắm dưới lầu, Cố Tiểu Ngải vội vàng đánh răng rửa mặt, liền đi vào phòng bếp chuẩn bị nướng bánh bích quy.

Tại phòng bếp, ba đầu bếp đang vội vàng làm cơm trưa, thấy cô đến cùng kêu lên nói, "Cố tiểu thư."

"Ừ."

Cố Tiểu Ngải phản ứng nhàn nhạt, cầm một ít nguyên vật liệu làm bánh đi ra bên ngoài nhà ăn, bắt đầu tham khảo tài liệu.

Mỗi một nguyên liệu nấu ăn ở biệt thự Lê gia đều tươi mới, tinh tế và cao cấp.

Ngay cả bột mì cũng đều thơm hơn so với ở chợ, hương vị càng thêm đặc biệt hơn.

Đeo bao tay vào, Cố Tiểu Ngải hết sức chuyên chú đem vật liệu rót vào trong khuôn, nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải lại vẽ một cái mặt cười trên mỗi mặt bánh.

Hi vọng Lê Tước Phong khi ăn có thể làm tâm tình tốt hơn một chút, cô cũng không phải cố ý cho hắn uống thuốc ngủ.....

Ai bảo hắn nhaim vào Sở thị chứ.

Vì Sở Thế Tu, cô có thể làm bất cứ chuyện gì.

"Thật sự làm được như vậy sao?"

Giọng nói từ tính của Lê Tước Phong bỗng nhiên truyền đến.

Cố Tiểu Ngải ở trước bàn ăn ngừng đầu lên, Lê Tước Phong đứng nghiêng dựa vào cửa nhà ăn có chút hăng hái nhìn chăm chăm cô, khóe môi nở nụ cười tà khí, hai tay cắm ở trong túi quần, mặc một áo len ở nhà cô chữ V, lộ ra xương quai xanh gợi cảm trí mạng.

Hắn thoát nhìn tinh thần rất sáng khoái, thuốc ngủ kia chỉ làm cho hắn ngủ tốt hơn mà thôi.

"Nướng xong là có thể ăn."

Cố Tiểu Ngải cười gượng bụng khuôn lên bỏ vào lò nướng, vừa đi ra vừa tháo cái bao tay xuống.

Lê Tước Phong vẫn đang tựa vào cửa nhà ăn, "Lại đây, để cho tôi ôm một chút."

"....."

Cố Tiểu Ngải chân chò, vẫn là thuận theo đi đến trước mặt hắn.

Lê Tước Phong đem cô kéo vào trong lòng, bàn tay ở sau lưng cô xoa lưng tung, trong giọng nói lộ ra một chút hài lòng, "Bất chúc thông minh, càng ngày càng ngoan."

.....

Vết bầm xanh trên mặt còn chưa có biến mất, kết cục của không ngoan cô còn nhớ rất rõ ràng.....

Chỉ là lúc này đây..... Cô còn tồn tại bao nhiêu á náy đối với Lê Tước Phong.

Lê Tước Phong đối với cô vui buồn thất thường, làm cho cô càng ngày càng không hiểu nổi hắn, là hận hay là cảm kích, cô cũng càng ngày càng mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

"Lê tiên sinh, cơm trưa chuẩn bị xong rồi."

Một đầu bếp đi ra cung kính nói.

"Ăn cơm thôi." Lê Tước Phong kéo cô đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, khó được tâm tình không tệ gấp đồ ăn cho cô.

Cố Tiểu Ngải yên lặng ăn, không nói một tiếng.

Bảo mẫu bỗng nhiên từ bên ngoài nhà ăn đi tới, "Lệ tiên sinh, máy bay đã chuẩn bị xong rồi."

"Hành lý chuẩn bị xong chưa?"

"Lần trước đã chuẩn bị xong rồi, cậu cùng Cố tiểu thư có thể tùy thời xuất phát." Bảo mẫu nói.

Đột nhiên nghe được tên của mình, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Chúng ta phải đi đâu sao?"

"Đi bệnh viện Pierre, nơi đó có dụng cụ y khoa cùng bác sĩ tiên tiến trên thế giới, sẽ giúp ích cho bệnh bao tử của cô." Lệ Tước Phong bỏ dao nĩa xuống nghiêm túc nói.

. . . . .

Hắn còn chưa quên đi ý muốn đưa cô đi châu Âu.

Bảo mẫu nói cậu cùng Cố tiểu thư. . . . . Đó không phải là. . . . .

"Anh cùng tôi đi sao?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi.

"Như thế nào, ý không vui sao?" Lệ Tước Phong không hề giận nhịu mảy hỏi lại, "Lần trước ai khóc lóc muốn tôi đi cùng chứ?"

Ai khóc lóc cầu xin chứ. . . . .

Lần trước là sợ hắn lại đối phó Sở thị, cô mới có thể ủy khuất muốn dính lấy hắn thôi.

Kết quả, hắn vẫn thực hiện thành công kế hoạch công kích Sở thị, đi hay không đi cùng với cô đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa. . . . .

Cái loại kế hoạch công kích lẫn nhau trên thương trường cô xem không hiểu, cũng không hiểu biết là chuyện gì xảy ra, chỉ mong Sở Thế Tu xem xong về sau biết ứng phó như thế nào.

"Không có." Cố Tiểu Ngải nhẹ giọng nói.

"Không có gì? Không có ý không vui, hay không có muốn tôi đi cùng?" Lệ Tước Phong cũng không buông tha cô, tiếp tục hỏi tới.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ nhìn mặt anh tuấn, tà khí của hắn, bỗng nhiên âm thanh của nghe lò nướng phát ra, vui vẻ đứng lên, "Bánh bích quy nướng xong rồi."

Nhìn chằm chằm bóng lưng bận rộn của cô tiến vào phòng bếp, bên môi Lệ Tước Phong lại một lần nữa hiện lên ý cười.

"Lệ tiên sinh hôm nay tâm tình tốt lắm." Bảo mẫu cười nói, thay hắn rót nước vào ly trước mặt.

"Tạm được." Lệ Tước Phong cười nhẹ một tiếng, uống một hớp nước đứng lên, lấy khăn tay lau miệng, giương giọng nói, "Cố Tiểu Ngải, đem bánh bích quy mang theo, chúng ta bay qua Đan Mạch trước."

"Sao. . . . ."

Cố Tiểu Ngải lên tiếng.

Cuối cùng cũng phải đi châu Âu.

Ngẩng lại Cố Tiểu Ngải quay đầu hỏi một câu, "Tôi có thể về nói với cậu một tiếng hay không?"

"Không được." Lệ Tước Phong cự tuyệt cô.

. . . . .

Tên bá đạo này.

Bảo mẫu đi theo hắn đến sân bay, ngồi ở trong xe, bảo mẫu ngồi ở tay lái phụ câu được câu không cùng Cố Tiểu Ngải trò chuyện.

Lệ Tước Phong lại bắt đầu lật xem kế hoạch công kích Sở thị kia, ngón tay thon dài cầm bút thành thạo viết viết lên đó.

"Anh đang viết cái gì vậy?" Cố Tiểu Ngải cố ý tới gần Lệ Tước Phong hỏi.

"Sửa kế hoạch một chút." Mắt Lệ Tước Phong cũng không ngước lên một chút, tiếp tục chỉnh sửa.

"Hôm qua tôi nghe được, thầu tóm Sở thị đối với E.S là không có lợi, vậy vì sao anh còn muốn làm như vậy?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng hỏi, sợ mình lộ chút dấu vết nào đó.

"Tôi vui thôi."

". . . . ."

Cùng Lê Tước Phong nói chuyện cô thực giống một kẻ ngu ngốc, hẳn hoàn toàn mặc kệ có thể lỗ vốn hay không, chỉ cần thu tóm được Sở thị.

Sở thị gây nên mối hận với hắn lớn như vậy sao?

Xe đột nhiên dừng lại, bảo mẫu nhìn ra phía trước, thở dài, "Ôi, kẹt xe rồi."

Nghe vậy, Lê Tước Phong ngược mắt lên nhìn phía trước, mi thần nhiên nhú lại.

"Lê tổng, tôi đi xuống xe xem chuyện gì xảy ra."

Tài xế lập tức xuống xe chạy lên phía trước thăm dò.

Trong xe im lặng làm người ta hít thở không thông, Cố Tiểu Ngải đơn giản đề xuống cửa kính xe hít thở không khí, gió thổi tiến vào thổi bay tài liệu trong tay Lê Tước Phong, phát ra một ít tiếng vang.

Lê Tước Phong nhìn cô một cái, đưa tư liệu trong tay cho bảo mẫu, choàng tay qua cô, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, "Tại sao lại mở cửa xe?"

"Trong xe buồn quá."

"Không phải trách tôi làm việc không để ý đến cô chứ?"

". . . . ."

Ý nghĩ của hắn luôn vượt quá mức bình thường, cô vốn luôn hi vọng hắn xem nhẹ cô, tốt nhất xem nhẹ hoàn toàn và hét lớn một tiếng: Cố Tiểu Ngải, tôi chán ghét cô rồi!

Cô có thể trút được gánh nặng và vui vẻ cút đi.

Không cần lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

"Không có." Cố Tiểu Ngải giả nờ nụ cười một tiếng.

Lê Tước Phong hôn từ cổ của cô lên mặt cô, môi dán lên mặt mềm mại của cô rồi dừng lại, giống như cách tình tế thưởng thức đồ ăn ngon, tay có ý đồ tiến vào bên trong áo của cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải đề lại tay hắn, "Anh đã nói năm ngày không chạm vào tôi mà."

"Cô có biết tôi chỉ chạm vào mà thôi. . . . . có ý gì đâu chứ." Lê Tước Phong ý vẫn còn chưa hết hôn lên mặt của cô, hôn một cách tỉ mỉ rồi hạ xuống lỗ tai cô. . . . .

Trong đầu tên này chẳng có gì là tốt cả!

Không phải nên làm đến bước cuối cùng mới gọi là chạm vào.

Vậy sờ rồi hôn cô thì gọi là gì? Mát xa cho cô chắc? !

Cố Tiểu Ngải bị Lê Tước Phong hôn môi cảm thấy ngại, bảo mẫu ngồi ở phía trước thỉnh thoảng cười trộm, chỉ là mặt không nhìn bọn họ. . . . .

"Đừng như vậy. . . . ." Cố Tiểu Ngải đơn giản dựa lưng vào hắn, Lê Tước Phong đem mái tóc dài của cô vén qua, hôn lên vành tai của cô như cũ.

Một chiếc xe thể thao màu đen chạy song song chậm rãi mở cửa kính xe xuống.

Khoảng cách giữa hai xe khoảng hai mét.

Mặt ôn hòa mà trắng bệch của Sở Thế Tu lọt vào tầm mắt của Cố tiểu Ngải.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải trong nháy mắt đầu trống rỗng, ngơ ngác nhìn gương mặt quen thuộc của Sở Thế Tu. . . . .

Tại sao có thể như vậy?

Đôi mắt nâu của Sở Thế Tu lẳng lặng nhìn cô, mắt cũng không chớp một cái, trong mắt đau đớn khác thường rõ ràng.

Ngoài cửa sổ gió thổi qua, tóc ngắn của anh lay động.

Sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Cố Tiểu Ngải . . . ." Phía sau, giọng nam trầm thấp của Lệ Tước Phong vang lên, đầu lưỡi liếm lỗ tai của cô.

Cố Tiểu Ngải tỉnh táo lại, từ trong lòng Lệ Tước Phong giẫy dụa đi ra rồi đóng cửa xe lên.

"Làm sao vậy?" Lệ Tước Phong bắt màn càng kéo cô quay về trong lòng, một tay ôm cô, một tay gậy tóc của cô, "tóc của cô dài quá rồi phải không?"

"Phải không? Lần sau sẽ đi cắt."

Cố Tiểu Ngải không yên lòng nói, từ cửa kính xe nhìn ra bên ngoài.

Sở Thế Tu ngơ ngác nhìn cô thật lâu, đột nhiên đi xuống xe, đi nhanh đến chiếc xe của bọn họ, cúi người tay gõ cửa kính xe của bọn họ.

Cố Tiểu Ngải nhất thời sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng không dám.

Lệ Tước Phong không hờn giận ngược mắt nhìn Sở Thế Tu trên cửa kính xe, cười lạnh một tiếng, "Sở Thế Tu."

". . . . ."

Lệ Tước Phong buông Cố Tiểu Ngải ra, mở cửa xe đi xuống, Cố Tiểu Ngải vội vàng kéo tay hắn lại, "Anh làm gì vậy?"

"Ngồi yên ở đây, tôi lập tức quay trở lại thôi."

Lệ Tước Phong dễ dàng ấn cô trở về, hai chân thon dài mở cửa xuống xe, tùy tay đem cửa xe đóng lại, động tác nhanh tới mức cô muốn ngăn cản cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153

Thấy Lệ Tước Phong đi ra khỏi xe, Sở Thế Tu đứng thẳng người lên, trầm mặc nhìn người đàn ông kiêu ngạo ương ngạnh này.

Một màn Lệ Tước Phong thân mật hôn cổ Cố Tiểu Ngải kia vẫn còn đọng lại chưa tan. . . . .

Tại sao anh lại không biết, bạn trai Ngải Ngải là Lệ Tước Phong chứ.

Khó trách Ngải Ngải có thể lấy được văn kiện cơ mật của E.S đối phó với Sở thị.

Khó trách anh hỏi cô làm sao lấy được văn kiện, cô lại không muốn nói. . . . .

Khổng chế không được tâm tình của mình, anh xuống xe đi tới gõ cửa kính xe của cô, anh có rất nhiều lời muốn hỏi, mà khi nhìn thấy Lệ Tước Phong cứ như vậy đi xuống xe thì những lời muốn nói đều nghẹn lại. . . . .

Anh thậm chí không biết, anh dùng thân phận gì đi hỏi cô.

"Sở Thế Tu, ngươi có ý gì?" Lệ Tước Phong khinh miệt cười lạnh, vòng qua xe đi đến trước mặt Sở Thế Tu, lạnh nhạt mà khinh thường nhìn anh, "Không phải là ‘chuyện trốn thuế’ trôi qua, cố ý tới cho tôi xem sao?"

Ngải Ngải làm sao có thể thích một người như vậy.

Nói chuyện ác độc, thù đoạn tàn nhẫn.

Hắn căn bản không xứng với Ngải Ngải.

Bộ dáng Lệ Tước Phong chạm vào cổ cô, vành tai và tóc mai của cô. . . . .

Sở Thế Tu trầm mặc nhìn hắn, hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong xe khản trương nhìn hai người đàn ông bên ngoài, trong lòng không yên bất an cực kỳ.

"Phía trước đã sắp thông xe——"

Tài xế vọt vào trong xe nói, chợt thấy Lệ Tước Phong bên ngoài kinh ngạc hỏi bảo mẫu, "Lệ tổng, cậu ấy. . . . ."

"Phanh ——"

Sở Thế Tu đánh một quyền trên mặt Lệ Tước Phong.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, tim gần như ngừng đập.

Lệ Tước Phong hiển nhiên không nghĩ tới Sở Thế Tu đột nhiên đánh tới, cả người bị đánh quay đầu đi, mu bàn tay lau qua môi mình cảm giác thực rõ ràng một vết máu.

"Sở Thế Tu, người bị bệnh sao? !"

Trong mắt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút hận ý, trực tiếp cởi áo khoác trên người ra, một cước đạp tới trên người Sở Thế Tu, đánh thêm một quyền mạnh mẽ nữa. . . . .

Lưu thông trên đường đã bắt đầu thông xe.

Lệ Tước Phong cùng Sở Thế Tu vẫn đang đánh nhau. . . . .

Không có nhiều lời nói, hai người đàn ông dùng toàn bộ bằng ngôn ngữ thân thể.

Rất nhanh, trên mặt hai người đều có vết thương.

Còn tiếp tục như vậy nữa, Lệ Tước Phong nhất định sẽ biết Sở Thế Tu quen biết cô, chuyện này tuyệt đối không được. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh hãi, đẩy ra cửa xe vọt xuống, Sở Thế Tu còn muốn đánh Lệ Tước Phong, trong nháy mắt bỏ nhào vào trên người Lệ Tước Phong.

Nắm tay Sở Thế Tu dùng giữa không trung, trên mặt ôn hòa tái nhợt không có chút máu, không dám tin nhìn chằm chằm vào cô.

"Cô xuống xe làm cái gì!" Lệ Tước Phong không nghĩ tới Cố Tiểu Ngải đột nhiên bỏ nhào vào trên người mình, lúc này hét lớn một tiếng, dùng sức đẩy cô ra.

Cố Tiểu Ngải bị đẩy lao đảo vài bước mới đứng vững lại được.

Sở Thế Tu chậm rãi buông nắm tay, Lệ Tước Phong đi lên đánh một quyền vào mặt anh.

Sở Thế Tu hét lớn một tiếng, bị đánh lập tức ngã vào cửa xe trên xe thể thao của mình, trên mặt tào nhả lộ ra một vết bầm, khóe môi bị chảy máu. . . . .

Ngực đau đớn cực kỳ.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy Sở Thế Tu như vậy thiếu chút nữa khóc lên.

Lệ Tước Phong không chú ý tới vẻ mặt Cố Tiểu Ngải phía sau, muốn tiến lên, Cố Tiểu Ngải gấp đến độ nắm lấy cánh tay của hắn, "Bỏ đi."

"Buông tay ra!" Lệ Tước Phong gầm lên một tiếng.

Sở Thế Tu suýt chút nữa đánh phụ nữ của hắn, hắn làm sao có thể bỏ qua như vậy!

"Bỏ đi, Lệ Tước Phong. . . . ." Cố Tiểu Ngải liếc mắt Sở Thế Tu một cái, gần như là cầu xin nói, "Không cần vì loại người vô vị này mà lãng phí thời gian của chúng ta, đi thôi. . . . ."

Sở Thế Tu đứng đó khiếp sợ nhìn cô. . . . . trên mặt đại ra không có cảm xúc nào. . . . .

Cô nói, không cần vì loại người vô vị này. . . . .

Hóa ra, trong lòng cô anh chỉ là một người vô vị thôi.

Người cùng anh ở cùng một chỗ mỗi ngày từ nhỏ . . . . . tính là cái gì? Vậy coi như cái gì? !

Không dám nhìn Sở Thế Tu liếc mắt một cái, Cố Tiểu Ngải dắt Lệ Tước Phong đi vào trong xe, Lệ Tước Phong còn muốn tránh cô ra, ánh mắt nhìn thấy mặt cô muốn khóc, trên mặt tức giận trong nháy mắt tiêu tán.

"Sở Thế Tu, coi như số người gặp may!"

Lệ Tước Phong trừng mắt Sở Thế Tu hận ý nói, giữ chặt tay Cố Tiểu Ngải ngồi vào trong xe.

Xe chậm rãi chạy đi, Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ xe, Sở Thế Tu vẫn không nhúc nhích đứng ở đằng kia nhìn xe bọn họ, thân hình cứng ngắc. . . . .

Nước mắt nhịn không được nữa mà rơi xuống.

"Cố tiểu thư." Bảo mẫu ngồi ở chỗ tay lái phụ đưa cho cô một cái khăn tay, ánh mắt như nghĩ tới cái gì nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải bị nhìn như vậy có chút hoảng hốt, tiếp nhận khăn tay thay Lệ Tước Phong lau khóe miệng.

"Tê. . . . ."

Lệ Tước Phong bị đau thét lớn một tiếng, mày nhíu lại.

"Đau lắm hả?" Cố Tiểu Ngải nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói mang chút ghen ngào, càng thêm cẩn thận thay hấn lau máu trên khóe miệng.

"Tại sao lại khóc?"

Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi, giọng điệu có chút cứng ngắc, mắt thâm thúy nhìn chằm chằm khóe mắt phỉm hồng của cô.

Hấn đánh lộn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người phụ nữ không muốn sống bỏ nhào vào trước mặt hấn.

Người này. . . . . chính là Cố Tiểu Ngải.

Ngày trước, công chúa kiêu ngạo này ghét bỏ hấn, hôm nay lại có thể không để ý đến an nguy của mình mà bỏ nhào vào trên người hấn.

"Không có gì." Cố Tiểu Ngải lắc đầu, lấy tay lau nước mắt.

Cô không nghĩ tới sẽ gặp mặt Sở Thế Tu trong tình huống như vậy. . . . .

Ngày đó, Sở Thế Tu còn công cô đi ở trên bờ biển rồi nói rất nhiều chuyện, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô, làm cô kinh hãi một lần.

Mà cô. . . . . Còn muốn nói ra như thế.

Nhất định anh đã bị thương. . . . .

"Đau lòng cho tôi sao?" Tay Lệ Tước Phong muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, giấu lại tay này vừa mới đánh Sở Thế Tu lại thả xuống.

Hấn không thích phụ nữ của hấn dính hơi thở của người đàn ông khác.

Một chút đều không được.

"Không có." Cố Tiểu Ngải vẫn đang lắc đầu.

Mắt Lệ Tước Phong thâm thúy, "Tự nhiên cô lao xuống làm cái gì?"

"Chạy nhanh quá nên lỡ nhào lên người anh, tôi vốn chuẩn bị qua bên kia đường mua một chút nước uống."

". . . . ."

Lệ Tước Phong nhất thời tức giận đến mặt đều đen, lấy khăn tay trên tay cô lau lung tung, sau đó ôm qua người mềm mại của cô, ôm cô chặt chẽ, lạnh lùng nói, "Lặp lại lần nữa xem"

". . . . ."

Cô còn dám nói sao?

Tên bạo lực này.

*****

Một người ngồi ở chỗ tay lái phụ mở cửa kính xe xuống, mặt một bộ tây trang tươm tất, khuôn mặt người đàn ông trung niên nghiêm túc lạnh lùng nhìn Sở Thế Tu đang đứng bên ngoài, hờ hững mở miệng, "Còn không lên xe? Muốn thu hút truyền thông đến sao?"

Cố Tiểu Ngải đã sớm ngồi vào xe đi xa rồi.

"Đã biết, cha." Giọng điệu Sở Thế Tu thân nhiên đáp, mở cửa xe ra ngồi vào.

Một màn mới vừa rồi kia vẫn như cũ còn khắc sâu ở trong đầu của anh.

Ngài Ngài ở trước mặt anh nói, "Không cần vì loại người vô vị này mà lãng phí thời gian của chúng ta, đi thôi. . . . ."

Bén nhọn đâm vào đáy lòng, đau đến mức anh hít thở không thông.

Lau vết máu ở khóe miệng, Sở Thế Tu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, một đôi mắt dịu dàng như nước, hốc mắt dần dần phỉm hồng.

Người vô vị. . . . .

Cô không để ý tánh mạng bỏ nhào vào trên người Lệ Tước Phong, sợ anh làm bạn trai cô bị thương sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154

Cô ấy thực sự yêu Lệ Tước Phong sao?

Anh nghĩ cô sẽ không thích loại đàn ông cuồng vọng như thế.

Hóa ra. . . . . anh nghĩ như vậy cũng chỉ là suy nghĩ của anh mà thôi.

Sở thích của cô hay ngay cả loại người đàn ông cô thích đều không giống với suy nghĩ của anh. . . . .

"Con cùng Cố Tiểu Ngải đã sớm gặp mặt rồi sao?" Sở Thiên Minh ngồi ở chỗ tay lái phụ nhìn con trai thông qua kính chiếu hậu, giọng nói lạnh lùng như băng.

"Cách đây không lâu." Sở Thế Tu đáp lại.

"Nha đầu kia rất có bản lĩnh, có thể quen nhân vật lớn như Lệ Tước Phong như vậy." Sở Thiên Minh cười lạnh một tiếng.

Sở Thế Tu nghe vậy nhọt nhọt nhíu mày, giọng điệu ôn hòa lại mang theo một chút cố chấp, "Cha, không cần nói Ngài Ngài như vậy, cô ấy rất cuộc vẫn còn rất trẻ tuổi."

Năm đó, hai nhà Cố - Sở có quan hệ rất tốt, ngay cả nhà ở cũng liền kề nhau.

Công ty của hai nhà đều phát triển không ngừng.

Công ty Cố thị tuyên bố phá sản, sau khi chú Cố bị bỏ tù tất cả đều thay đổi.

Quan hệ hai nhà Cố - Sở cũng xấu đi, anh cùng Ngài Ngài cũng mất đi liên lạc nhiều năm như vậy. . . . .

"Sở thị cùng E.S vốn không có hiềm khích, lần này kỳ quái bị công kích, ai biết nha đầu họ Cố kia ở bên trong đóng vai nhân vật gì?" Sở Thiên Minh lạnh nhạt nói.

"Ngài Ngài sẽ không gây thương tổn cho Sở thị, nếu không cô ấy cũng sẽ không đem phần tư liệu cơ mật kia truyền cho con."

Sở Thế Tu cố chấp nói.

"Thế Tu, trên thương trường người lừa ta ta gạt người, tương lai con còn gặp rất nhiều, đừng dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, hơn nữa chỉ là một người bạn chín năm không gặp thôi."

"Cha. . . . ."

"Cha cùng ngài thị trưởng Lương đã ấn định ngày cưới cho con cùng Noãn Noãn rồi, là ba tháng sau."

"Nhanh như vậy sao?" Sở Thế Tu ngạc nhiên ngược mắt lên, "Con mới đính hôn không bao lâu."

"Thị trưởng Lương qua hai tháng nữa sẽ thăng chức lên trung ương, hôn sự của con càng nhanh càng tốt." Sở Thiên Minh xoay đầu lại về mặt nghiêm túc

nhìn về phía con của mình, “Tuong lai, sớm hay muộn con cũng tiếp quản công ty quốc tế Sở thị, một hôn nhân ổn định rất có ích cho hình ảnh của công ty."

.....

Thị trưởng Lương thẳng chức lên trung ương.

Hôn nhân ổn định có ích cho hình ảnh công ty.

Cha của anh là một thương nhân không hơn không kém, cái gì cũng có thể lấy để tính toán.

"Cha, con lựa chọn Noãn Noãn không phải vì lợi ích này nọ." Về mặt Sở Thế Tu nhân nhạ nói.

"Thế Tu, cha biết con là một người đàn ông có trách nhiệm, cho nên. . . . . nha đầu họ Cổ kia về sau con không cần nhớ tới." Sở Thiên Minh khẩu khí cương quyết nói, "Đừng làm cho thị trưởng Lương có ấn tượng không tốt với con."

". . . . ."

"Đừng cãi lời cha, sớm hay muộn con cũng là thương nhân."

"Đã biết, cha."

Sở Thế Tu theo bản năng ngửa ra phía sau, cúi đầu nhìn chăm chăm nhẵn đĩnh hôn trên tay mình.

Kết hôn. . . . . với Noãn Noãn sao?

*****

Đan Mạch là một quốc gia cổ kính từ rất xa xưa thuộc châu Âu, giáp với Đức, "Đan" ý là "Bờ cát, rừng rậm", "Mạch" ý là "Thổ địa, quốc gia", Đan Mạch được bình chọn là quốc gia hạnh phúc nhất toàn cầu, người ở đây có mức sống cực cao.

Máy bay tư nhân dừng ở thủ đô của Đan Mạch —— sân bay Copenhagen.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong ôm xuống máy bay, hơn mười chiếc Lamborghini có màu sắc khác nhau chạy như bay mà đến, một nhóm người ngoại quốc tóc vàng vôi vàng xuống xe chạy đến trước mặt bọn họ, cung kính nói, "Mr Lệ."

Mặt Lệ Tước Phong không chút thay đổi gật đầu, nói liên tiếp bằng tiếng Anh, những người đàn ông ngoại quốc liên tục gật đầu.

Trình độ Anh văn của Cố Tiểu Ngải vốn không quá tốt, giờ phút này Lệ Tước Phong nói cực nhanh, cô nghe thật khó khăn, miễn cưỡng chỉ nghe biết vài từ như "Nơi", "Thời gian", "Nhà ăn". . . . .

Quả nhiên là không biết tiếng Anh thật đáng sợ.

Đến quốc gia Đan Mạch này, cô đã là người nửa mù chữ.

Những người đàn ông ngoại quốc này xông lên máy bay lấy hành lý, bảo mẫu đi theo phía sau bọn họ liên tục dùng tiếng Trung hô to "Cẩn thận", "Cẩn thận". . . . .

"Bọn họ sau này sẽ là vệ sĩ của cô ở Copenhagen." Lệ Tước Phong ôm cô đi tới một chiếc xe thể thao màu sáng, mở cửa chỗ ngồi tay lái phụ cho cô ngồi vào.

Lại là vệ sĩ. . . . .

Giám sát cô thì có.

"Bọn họ. . . . . hiểu tiếng Trung sao?" Cố Tiểu Ngải vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

Nghe vậy, Lệ Tước Phong ngược mắt có chút kinh ngạc nhìn cô, mắt thâm thúy lộ ra một vẻ không thể tưởng tượng, "Cô không biết nói tiếng Anh sao?"

.....

Một câu đung đến nỗi đau thâm kín của Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải có chút xấu hổ rũ mắt xuống, cắn cắn môi nói, "Miễn cưỡng cũng nói được một ít, nhưng bình thường đối thoại có chút khó khăn."

Nhất là giống như Lệ Tước Phong nói tiếng Anh nhanh như vậy. . . . .

Cô càng không biết đang nói cái gì.

"Trình độ của cô là gì?"

Lần trước thư ký điều tra hồ sơ tư liệu của cô, giống như hấn chưa thấy qua.

Cô lại không biết nói tiếng Anh sao?

"Chức chuyên." Cố Tiểu Ngải lúng túng vì đầu thấp hơn, bằng cấp, vẫn là một tổn thương đối với cô.

Cô lúc trước không phải không muốn học đại học, mẹ còn nuôi hai đứa con còn đi học vì vậy cho cô vào học trường nghề, hơn nữa học nghề ba năm là có thể đi ra ngoài làm việc, có thể giảm bớt gánh nặng cho gia đình cậu . . . .

Nhìn cô dạng này, Lệ Tước Phong đột nhiên nhớ tới mình trước kia.

Muốn mở miệng kể ra cũng là khó có thể mở miệng.

Thực là một giai đoạn sỉ nhục.

Vuốt vuốt tóc của cô, Lệ Tước Phong ngồi vào chỗ tay lái khởi động xe, "Tôi sẽ điều nhóm của Võ Giang tới đây cho cô."

Tên này. . . . . có thể không cười nhạo cô sao?

Lời nói của hấn ác độc như vậy, cô còn tưởng rằng hấn sẽ cười nhạo cô một phen.

Đây không phải là tốt lắm sao, chẳng lẽ hấn cười nhạo cô mới vui về chứ?

"Vâng."

Cố Tiểu Ngải thản nhiên gạt đầu, quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Không biết Sở Thế Tu hiện tại thế nào? Trên mặt bị thương có xử lý tốt hay không?

"Muốn đi dạo một chút hay không?" Lệ Tước Phong lái xe nhanh như tia chớp, khởi động xe một cái đã chạy như bay trên đường đi ra ngoài thật xa.

"Không cần. Tôi hơi mệt."

Đi dạo cô cũng chỉ là một người nửa mù chữ, ngôn ngữ đều không thể giao tiếp với người khác được.

"Về về nghỉ ngơi đã." Lệ Tước Phong cũng không còn kiên trì, một tay đặt trên tay lái một tay cầm tay cô, đầu ngón tay ở lòng bàn tay cô cào cào.

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn về phía vết thương trên mặt hấn, vừa rồi hấn cũng bị Sở Thế Tu đánh cho không nhẹ.

"Đi bệnh viện xử lý vết thương trên miệng anh trước đã, khỏe miệng anh đều bị sưng rồi." Giọng điệu Cố Tiểu Ngải nhàn nhạt nói.

"Vết thương này thì tính là gì đâu." Lệ Tước Phong nghe vậy cười nhạo một tiếng, giống như nhớ tới cái gì lại hỏi, "Là lần đầu tiên đến Đan Mạch sao?"

"Đúng vậy."

Trừ bỏ trước đây cùng ba mẹ xuất ngoại chơi hai lần, sau đó cô lại không có cơ hội đi chơi nữa.

Kinh đô nước Pháp lãng mạn—— Paris.

Đó là nơi cô muốn đi nhất, cũng không có cơ hội đi.

Lamborghini quẹo vào một quốc lộ thật dài, hai bên đường cây cối tươi tốt, khí hậu ở Copenhagen cùng hoàn cảnh đều rất tốt.

Xe càng đi vào trong, một tòa thành thời Trung Cổ không lồ dần dần hiện ra ở trước mắt, người mở cổng bằng đồng nặng nề hướng bọn họ cúi đầu chào.

Nơi rộng lớn này được bao quanh bởi hoa và cây cảnh nhiệt đới, cảnh vật tuyệt đẹp, mang chút vẻ đẹp cổ lâu đời.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155

Còn chưa xuống xe, một ông cụ tóc bạc trắng đi tới chỗ bọn họ, trên người mặc áo khoác dài chỉnh tề, cử chỉ giống như một quản gia, "Mr lệ, weleback!"

Thái độ chuyên nghiệp làm cho Cố Tiểu Ngải nhớ tới chủ Hách quản gia trong biệt thự ở bờ biển, không biết chú ấy cùng Bì Sóng khỏe không.

"Ông ấy là Angus, quản gia nơi này." Lệ Tước Phong xuống xe thể thao, thuận miệng giới thiệu cho cô.

Quản gia Angus lập tức tiến lên thay Cố Tiểu Ngải mở cửa xe, nói một tràng tiếng Anh cực nhanh. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghe được rất khó khăn, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy mỉm cười, "thanks."

Nói cảm ơn luôn luôn đúng.

Lệ Tước Phong vẫn đứng ở xe thấy thế cười nhẹ một tiếng, có chút hăng hái nhìn Cố Tiểu Ngải, "Angus đang hỏi cô muốn dùng com trước hay là tắm rửa trước."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải lại xấu hổ.

"Tôi sẽ nói tiếng Trung." Angus bỗng nhiên nói, giọng điệu có chút cứng nhắc, vẻ mặt tươi cười nói tiếng Trung, "Tiểu thư xinh đẹp, cô muốn dùng com trước hay là tắm rửa trước?"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong con người xẹt qua một chút sắc bén, quay về phía Angus nói ra một chuỗi tiếng Anh lưu loát.

Angus gấp gấp hướng hần xoay người, vẻ mặt có chút áy náy.

Lệ Tước Phong kéo Cố Tiểu Ngải qua đi vào tòa thành, Cố Tiểu Ngải kỳ quái hỏi, "Anh nói với ông ấy cái gì vậy?"

"Tôi nói, phụ nữ của tôi không thể để cho người khác đùa giỡn, cho dù ông ấy đã già cả rồi đi nữa." Lệ Tước Phong cuồng vọng nói.

". . . . ."

Angus chỉ là lễ phép gọi cô là tiểu thư xinh đẹp mà thôi. . . . .

Tên này. . . . . thật ngông cuồng tự cao tự đại.

*****

Lò thành Lam Worle là nơi Cố Tiểu Ngải đặt chân lần đầu đến châu Âu, bệnh viện Pierre cách tòa thành không xa.

Ngay từ đầu, cô nghĩ tòa thành Lam Worle là tiệm rượu gì đấy ..., kết quả từ bảo mẫu cô mới biết được nơi này được mua gấp gấp vì cô, quản gia Angus cùng nhóm người hầu của chủ nhân trước cũng được giữ lại.

Một tòa thành lớn như vậy. . . . .

Quên đi, cô không cần quan tâm đến chuyện tiền bạc, Lệ Tước Phong có rất nhiều tiền.

Buổi chiều, Lệ Tước Phong đi ra ngoài, một mình Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên xích đu trong hoa viên phơi nắng mặt trời ấm áp.

"Cố tiểu thư, trà hoa cúc đây."

Bảo mẫu bưng một ly trà hoa cúc thơm ngát đi tới.

"Cám ơn bảo mẫu." Cố Tiểu Ngải cảm kích nhìn bà cười cười, tiếp nhận trà hoa cúc không chú ý đến hương thơm của nó.

"Cố tiểu thư cùng công tử Sở gia quen biết sao?" Bảo mẫu đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ba ——"

Ly trà hoa cúc từ trong tay Cố Tiểu Ngải nghiêng xuống, nước bắn tung tóe trên mặt cô. . . . .

Ngẩng đầu lên thì trên mặt Cố Tiểu Ngải tái nhợt, bất an nhìn bảo mẫu, "Lệ Tước Phong hần nói gì đó sao?"

Nghe vậy, bảo mẫu liền biết mình đã đoán đúng, không khỏi nhú nhú mày, đứng ở trước mặt cô nói, "Lệ tiên sinh hần là chưa biết, hôm nay Lệ tiên sinh

cùng công tử Sở gia đánh nhau, ta thấy Cố tiểu thư vẫn nhìn Sở công tử. . . . ."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải im lặng.

Hóa ra, cô che dấu không được, ngay cả bảo mẫu đều đã nhìn ra.

Lệ Tước Phong kia, một ngày nào đó cũng sẽ biết đến, nếu biết cô luôn luôn âm thầm giúp đỡ Sở thị, hẳn không giết cô mới là lạ. . . . .

"Cố tiểu thư cùng Sở công tử là quan hệ như thế nào?" Bảo mẫu lại hỏi.

Nhìn bụi hoa xa xa, Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, biết lại giấu giếm không được nữa, liền tận lực nói một cách ngắn gọn, "Hai nhà chúng tôi thân nhau nhiều đời, tôi cùng Sở Thế Tu là bạn bè lớn lên cùng nhau, sau này nhà của tôi xảy ra chuyện, tôi đi theo cậu chuyển đến C thị, nhiều năm như vậy không có liên lạc với nhau. . . . . Mới đây không lâu chúng tôi vô tình gặp lại."

"Chỉ là bạn tốt thôi sao?" Bảo mẫu nghi hoặc hỏi.

Loại giọng điệu mang theo nghi vấn thế này làm trong lòng cô phùng bị, Cố Tiểu Ngải ngược mắt lạnh lùng nhìn về phía bảo mẫu, "Bà cảm thấy tôi đang nói dối sao?"

Nếu chỉ là bạn tốt, Sở công tử kia làm sao có thể vừa thấy Lệ tiên sinh liền đánh. . . . .

Sự tình không đơn giản như vậy.

Bất quá bảo mẫu là một người từng trải, có thể nói lời nói của cô có một phần không rành mạch.

"Tôi không có ý này, Cố tiểu thư, mặc kệ cô cùng Sở công tử có quan hệ như thế nào, tốt nhất đừng cho Lệ tiên sinh biết." Bảo mẫu nghiêm túc nói.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn bảo mẫu, lời này tại sao lại có thể từ miệng bảo mẫu nói ra?

Muốn trăm phương nghìn kế giấu diếm không phải nên chỉ có cô thôi sao?

"Bà có ý tứ gì?" Cố Tiểu Ngải cẩn thận hỏi.

"Lệ tiên sinh thực thích Cố tiểu thư, nếu làm cho cậu ấy biết có một người đàn ông khác tồn tại, Lệ tiên sinh sẽ tức giận." Bảo mẫu lời nói khẩn thiết nói.

Tức giận sao?

Cho dù không xảy ra chuyện gì Lệ Tước Phong cũng là một người đàn ông thường xuyên tức giận.

"Thích? Thích cái gì chứ?"

"Tất nhiên là một người đàn ông thích một người phụ nữ."

"Theo tôi được biết, cái loại này hình như là tình yêu." Cố Tiểu Ngải vẻ mặt lạnh nhạt nói, ánh mắt không có tiêu cự nhìn phía trước.

Cái loại thích này của Lệ Tước Phong đối với cô có bán đổi thành tiền được không?

Lệ Tước Phong đối với cô. . . . . cho tới bây giờ chỉ có tính phát tiết dục vọng, lúc tâm tình tốt liền thương cô nhiều một chút, lúc tâm tình không tốt liền đánh cô vài cái.

Có đôi khi hẳn sẽ làm cho cô cảm động.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không thể thay đổi được bản chất của Lệ Tước Phong.

"Lệ tiên sinh thực thật sự thích Cố tiểu thư." Bảo mẫu lại nhắc lại một lần nữa, xưa nay khuôn mặt khả ái nay trở nên kiên định.

"Tôi không tin."

Cố Tiểu Ngải quả quyết phủ nhận.

Trong lý trí của cô, không có người đàn ông nào đối với người phụ nữ mình yêu như vậy, ngày hôm qua, hẳn còn mang theo một phụ nữ ngực cỡ E về thư phòng "chiến đấu hăng hái" .

Không có tình yêu nào như vậy cả.

"Cố tiểu thư. . . . ."

"Bất quá tôi đồng ý quan hệ của tôi cùng Sở Thế Tu sẽ không cho hần biết." Cố Tiểu Ngải nói xong đứng lên, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Cố Tiểu Ngải rời đi, bảo mẫu không khỏi lo lắng đứng lên.

Lệ tiên sinh là bà nuôi lớn lên, sau khi cậu ấy được đón quay về Lệ gia cũng dẫn bà theo chăm sóc cậu ấy.

Lệ tiên sinh là người có tính tình thế nào bà lại quá rõ, không có người phụ nữ nào có thể làm cho cậu ấy đề bụng đến như thế, bắn pháo hoa, tặng hoa, thả bong bóng .....tất cả những thứ này trước kia cậu ấy cũng chưa từng nghĩ tới . . . . . đều vì Cố Tiểu Ngải làm.

Nếu biết hôm nay cậu ấy cùng công tử Sở gia đánh nhau nhưng Cố Tiểu Ngải rơi nước mắt cũng không phải vì cậu ấy. . . . .

Không biết Lệ tiên sinh sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Bộ dáng Lệ tiên sinh này sinh ác độc sẽ thành bão tố. . . . . Cố Tiểu Ngải còn chưa biết qua.

Tốt nhất. . . . . vĩnh viễn cũng không cần biết đến.

*****

Tòa thành rất lớn theo phong cách thời Trung Cổ, nhưng tất cả vật dụng bên trong lại rực rỡ hân lên, có chút giống với vật dụng ở biệt thự Lệ gia.

Cố Tiểu Ngải dựa vào trên thành giường xem một quyển tiểu thuyết bằng tiếng Anh, cố hết sức đọc từng từ.

Ánh mắt dừng trên một từ "love".

Trong nháy mắt, đầu óc Cố Tiểu Ngải lo sợ không yên, bên tai lại vang lên lời nói kiên định của bảo mẫu.

"Lệ tiên sinh thực thích Cố tiểu thư."

"Tất nhiên là một người đàn ông thích một người phụ nữ."

"Lệ tiên sinh thật sự thích Cố tiểu thư."

. . . . .

Không có khả năng, Lệ Tước Phong làm sao có thể thích cô.

Đối với cô, bất quá chỉ là hần đơn giản muốn giữ lấy mà thôi, cô đối với hần mà nói chỉ là phục tùng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

Hần không có khả năng thích cô. . . . . Tuyệt đối không thể . . . . . Muốn cô tin tưởng một người đàn ông cường bạo lại có thể thích cô, cô làm sao có thể lý giải được chứ.

"Không có khả năng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải xem sách tiếng Anh từ trong cổ họng nói ra thành lời, muốn thuyết phục chính mình.

"Không có khả năng cái gì?"

Một giọng nam từ tính truyền đến.

Cố Tiểu Ngải uốn éo đầu, chỉ thấy Lệ Tước Phong đang bước vào phòng.

"Không có gì." Cố Tiểu Ngải kinh ngạc một chút, lắc lắc đầu.

Thân hình Lệ Tước Phong cao to, thái độ vênh váo hung hăng, tóc ngắn sạch sẽ chỉnh tề, mặt anh tuấn mang một chút tà khí, tác phong có chút quái lạ.

Nhìn mặt của hần, Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa nghĩ đến lời bảo mẫu nói, nhất thời nổi lòng hỗn loạn, đem lực chú ý quay về trong tiểu thuyết, kết quả lại

liếc mắt một cái ngấm đến từ "love".

.....

Cố Tiểu Ngải dựa vào thành giường, một tay chống cằm, một tay lật tiểu thuyết, trên người cô mặc một váy dài Lace màu xanh da trời, bởi vì nằm úp sấp nên váy có phần kéo lên, mép váy chỉ che tới hông của cô thôi.

Cô này. . . . . bày ra tư thế như vậy là muốn hấp dẫn ai chứ?

Đáy mắt Lê Tước Phong thật sâu buồn bã, hiện lên một chút sắc thái, chưa cời giày ra đã nhảy lên giường, nằm úp sấp kế bên cô, một tay ôm vào bên hông cô chậm rãi trượt xuống, đến mép váy dừng lại, đầu ngón tay vân vê từng chút từng chút. . . . .

Tên thói tha này.

Cố Tiểu Ngải lập tức lẩn một vòng qua bên giường, thoát khỏi bàn tay của hắn, hỏi hắn, "Anh vừa mới đi đâu vậy?"

"Đi xem bệnh viện Pierre, ngày mai cô có thể chuyển qua." Lê Tước Phong một phen lại đem cô trở về, bất mãn nhú mi, "Trốn tôi làm cái gì?"

Tay hắn rất nhanh lại chuyển xuống mép váy của cô, ngón tay tà ác dò xét đi vào. . . . .

Cố Tiểu Ngải giãy dụa đẩy tay hắn ra, "Kỳ của tôi vẫn còn, anh không sợ dính máu dơ bẩn sao?"

Máu của cô hắn có cái gì phải sợ.

"Tôi không sợ." Lê Tước Phong thần nhiên nói, giọng điệu kiêu ngạo, nhưng cũng không còn tiếp tục dây dưa với cô, cúi đầu nhìn đến quyền tiểu thuyết tiếng Anh, "Cô xem không hiểu sao?"

Cô nghe không ra lời này hắn hỏi là châm biếm hay chỉ là hỏi bình thường, liền thần nhiên lắc đầu, "Chỉ biết một ít mà thôi, có chút từ rất khó, còn có một ít câu quên có ý gì rồi. . . . ."

Không hiểu tiếng Anh lại còn cố xem tiểu thuyết bằng tiếng Anh, Cố Tiểu Ngải này. . . . .thật sự quá phô trương rồi.

"Tôi dạy cho cô, câu nào không hiểu?" Lê Tước Phong có ý tốt nói, một tay để trên hông của cô, đầu ngón tay không có nhân rồi ở bên hông cô vuốt ve.

Cố Tiểu Ngải chịu đựng bàn tay của hắn, chia chia đoạn nữ nhân vật chính nói trong tiểu thuyết.

Lê Tước Phong liếc liếc mắt một cái, liền ấn điện thoại nội bộ nói, "Bảo mẫu, lấy cho tôi cây bút lên đây."

Nói xong, Lê Tước Phong lại áp vào bên người Cố Tiểu Ngải, ôm thân thể mềm mại ấm áp của cô giảng giải, "Lời này chính xác là câu phức tạp, nữ nhân vật chính ở trong này cự tuyệt yêu cầu của nam nhân vật chính."

"Tôi biết phần lớn từ trong này, nhưng cả câu lại không hiểu ý tứ." Cố Tiểu Ngải nghiêm túc giống một học sinh.

Cô nghĩ cô nên học tiếng Anh, hiện tại có thanh niên nào giống cô đâu ngay cả Anh văn chỉ nói được vài câu.

"Em nghĩ em đã từng yêu anh, có những phút chốc, em thực yêu anh, nhưng chỉ là lúc ấy thôi, không phải hiện tại, lại càng không phải về sau. Em đã lớn, đã không phải em trước kia, anh cũng không phải anh trước kia, bởi vậy em không thể yêu anh."

Giọng nói Lê Tước Phong đầy từ tính, đọc một đoạn hội thoại cũng rất rõ ràng, trầm thấp mà mê hoặc.

Cố Tiểu Ngải nhìn một bên mặt hoàn mỹ của hắn, nhất thời không dời đi tầm mắt.

"Như thế nào, diện mạo của tôi làm cô mê mẩn như vậy sao?" Lê Tước Phong bỗng dung ngược mắt lên, đối diện với cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Dường như giữa hai người ngưng đọng trong lúc đó.

Đáy mắt hắn thâm thúy giống như tùy thời có thể cắn nuốt người.

Lê Tước Phong nhìn chăm chú vào cô, như là bị hồ đồ, môi chậm rãi áp sát đến cô.

Cố Tiểu Ngải nhanh nhẹn quay mặt qua chỗ khác, ôn hoà nói, "Tôi chỉ nghĩ là nữ chính từ chối mà thôi, có cần phải nói nhiều chuyện trúc trắc như vậy sao?"

Yêu chính là yêu.

Thế nào lại phân biệt ra nào là đã từng, nào là trong nháy mắt, vì sao trưởng thành lại không yêu?

Nói một đồng cái gì trước kia, hiện tại, đầu cô đều bị choáng váng.

Người ngoại quốc nói về vẻ nhỏ nhắn cũng thật lợi hại.

Một nụ hôn thuận lợi bị cô cắt đứt, Lệ Tước Phong bức mình búng tay vào cái trán của cô, "Vậy cô muốn đơn giản thế nào?"

"Thực xin lỗi, em không thương anh. Không phải đã xong rồi sao?" Cố Tiểu Ngải nói trắng ra.

Cần gì phải nói nhiều như vậy chứ. . . . .

Người đọc làm sao phải hiểu vòng vo như thế chứ.

"Còn chưa đủ đơn giản."

"Vậy như thế nào mới gọi là từ chối đơn giản?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu.

"Cút." Khóe môi Lệ Tước Phong nhợt nhạt nói một câu.

". . . . ."

Quả nhiên rất đơn giản.

Cố Tiểu Ngải lật qua một tờ khác, lại chỉ vào một chỗ nói, "Còn có nơi này, cũng vô cùng khó hiểu."

"Cốc cốc cốc ——"

Cửa phòng bị gõ ba cái.

Bảo mẫu ôm một hộp bánh bích quy đi tới, cùng cây bút để trên tủ đầu giường, cười tủm tỉm nói, "Lệ tiên sinh, đây là bánh bích quy Cố tiểu thư nướng ở nhà. Tôi đi ra ngoài trước."

Trước khi đi, bảo mẫu hàm ý liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái.

Cố Tiểu Ngải nhất thời lại nghĩ tới chuyện của cô cái gì thích hay không thích . . . . . Quả thực giống như câu cú trong tiếng Anh phức tạp thật đáng sợ.

Lệ Tước Phong lấy cây bút gạch dưới những nơi cô không hiểu, tiếp tục giải thích nghĩa của những lời này, "Chúng ta đều chỉ nên nhớ đến những gì muốn nhớ thôi, những cái vội vàng thoáng qua đều bị quên ở một góc, cho dù em ở trong ký ức của anh đẹp như một đóa hoa đi nữa."

Phiên dịch xong một đoạn này, về mặt Lệ Tước Phong bị kiểm hãm, nhìn chăm chăm chữ trên đó sừng sốt thật lâu.

Vội vàng thoáng qua đều bị quên ở một góc. . . . .

Chín năm trước vội vàng thoáng qua, động tác cô lau tay giống như đánh giá con người của hắn. . . . .

Mà cô Cố Tiểu Ngải, cho tới bây giờ không nhớ tới hắn.

Không sao cả, về sau người cô nhớ tới chỉ nên có hắn.

". . . . ."

"Làm sao vậy?" Nhìn hắn xuất thần, Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi.

"Không có gì." Giọng nói Lệ Tước Phong âm trầm nói, cầm bút ghi chú thích cùng ngữ pháp câu cú ở trong tiểu thuyết.

Nét chữ của hắn mạnh mẽ cứng cáp, lại mang theo một chút giương nanh múa vuốt.

Có chút giống như con người ương ngạnh của hắn.

Một người kiêu ngạo không ai bì nổi như vậy lại có thể nằm sấp trên giường cùng cô, sau đó kiên nhẫn giải thích ngữ pháp tiếng Anh cho cô, dịch nội dung của tiểu thuyết cho cô nghe. . . . .

". . . . ."

"Lệ tiên sinh thật sự thích Cố tiểu thư."

". . . . ."

Lời bảo mẫu lại vang lên bên tai cô, người đàn ông này . . . . . thực sự thích cô sao?

"Còn có chỗ nào không hiểu không?" Lê Tước Phong chú thích xong lại hỏi.

"Không có." Cố Tiểu Ngải có chút bất an đứng lên, một tay lấy tiểu thuyết tiếng Anh khép lại.

Lê Tước Phong nhú mày, bực mình nói, "Cố Tiểu Ngải, tôi không phải mỗi ngày đều có thể dạy cho cô tiếng Anh."

Cái cô này còn không biết tốt xấu? !

"Ừ, không có việc gì, tự tôi xem từ từ là được rồi." Cố Tiểu Ngải giả vờ cười một chút, bay nhanh xuống giường.

Cô không cần hẳn dành ra thời gian đến đối xử tốt với cô.

Không cần. . . . .

Thật sự không cần. . . . .

"Chạy cái gì?" Lê Tước Phong đuổi thẳng tay kéo cô quay về trên giường, tay trái cầm lấy hộp bánh bích quy trên đầu giường mở ra.

Mùi bánh lập tức phát ra.

Lê Tước Phong cầm lấy một cái nhét vào miệng của cô, sau đó hôn lên môi của cô, đem bánh bích quy được làm một cách khéo léo tinh xảo ăn vào trong miệng, ăn hương vị ngọt ngào nói, "Cũng tạm được."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải lấy tay sờ sờ môi bị hôn qua, đột nhiên cảm thấy tâm tình thực nặng nề.

"Tại sao lại làm xấu như vậy chứ?"

Lê Tước Phong cầm lấy hộp bánh bích quy với các loại hình thù khác nhau, là khuôn mặt tươi cười, vừa thấy là biết Cố Tiểu Ngải vẽ xấu tới mức nào rồi.

". . . . ."

Xấu cái gì. . . . .

Cô vốn là làm cho hắn vui vẻ, xem như là lời xin lỗi chuyện ngày hôm qua cho hắn uống thuốc ngủ.

"Cho tôi đi." Cố Tiểu Ngải mở ra bàn tay, nếu hắn chê xấu cũng không bắt buộc hắn ăn.

"Làm bánh bích quy cho tôi vì sao cho cô được?" Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng, cắn một cái bánh bích quy mà hắn cho rằng rất xấu.

. . . . .

Tên này. . . . .

Cô tìm không ra ngôn ngữ hình dung hắn nữa rồi.

Điện thoại trên tay Lê Tước Phong bỗng nhiên vang lên, Cố Tiểu Ngải tựa vào trên người hắn, chợt nghe bên trong truyền đến giọng tiếng Trung cứng nhắc của Angus.

"Lê tiên sinh, có khách tới."

Tay Lê Tước Phong cầm bánh bích quy cứng đờ, đáy mắt vẻ lo lắng, "Cố Tiểu Ngải, cô ở trong này chờ, tôi đi một lát."

Có khách tới?

Lê Tước Phong vừa tới Đan Mạch mà thôi, có khách nào chứ?

"Vâng." Cố Tiểu Ngải không có hỏi nhiều, nhìn theo hắn rời khỏi phòng.

Cúi đầu nhìn qua, nửa cái bánh bích quy hắn cắn thừa bị để lại ở trên tủ đầu giường. . . . .

Lê Tước Phong. . . . . dường như có chút khác thường.

Không có nghĩ nhiều, Cố Tiểu Ngải tiếp tục lật xem quyển tiểu thuyết bằng tiếng Anh, Trên đó có lời chú thích của Lê Tước Phong ghi lại rất rõ ràng đường như chỉ cần liếc mắt một cái liền hiểu được ngữ pháp cùng câu cú trong đó .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, tôi có thể cùng cô nói chuyện phiếm không?"

Một giọng nói bằng tiếng Trung ngả ngón chẳng đầu vào đầu đột ngột vang lên ở trong phòng.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi cao ít nhất 1m9 đứng ở cửa.

Một gương mặt khôi ngô tuấn tú, một mái tóc vàng dài được tùy ý buộc lên, mặc một áo somi màu nhạt cùng caravat màu sáng, mặc loại quần áo E.S cực kỳ sang quý.

Cả người lộ ra dáng vẻ lưu manh làm người ta không thích, mặt mày lại mang một khí chất cao quý, hai loại dáng vẻ này kết hợp thành một có vẻ rất kỳ quái.

Nhưng không thể phủ nhận, trông hẳn rất đẹp trai.

Nhìn vị khách không mời mà đến này, Cố Tiểu Ngải lạnh lùng thốt, "Thật ngại, không thể."

Nghe được lời của cô, nam thanh niên chắc chắn ra tiếng, đi thẳng đến, "Tiểu thư thật sự là không đáng yêu chút nào."

.....

Làm sao lại có thể tồn tại loại người không biết xấu hổ như vậy được.

Lại nói, nam thanh niên này. . . . . Cùng Lê Tước Phong có bộ dáng vài phần giống nhau, đặc biệt đôi mắt, đều là sâu không thấy đáy đen như mực.

Nhìn hẳn càng ngày càng dựa vào, Cố Tiểu Ngải đề phòng xuống giường, "Anh muốn làm cái gì?"

Dứt lời, huyết thái dương của cô liền bị đè lên một cái gì đó lạnh như băng.

Nam thanh niên dáng vẻ lưu manh đứng cười ở trước mặt cô, "Tiểu thư xinh đẹp, như vậy là cô hẳn có thể cùng tôi chuyện phiếm chứ?"

Cô bị sủng lục đè trên đầu.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường, thân mình nhất thời cứng ngắc không nhúc nhích.

"Anh là ai? !" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi.

"Oa A. . . . ." Nam thanh niên phát ra một tiếng than sợ hãi, nói tiếng Trung cứng nhắc, "Tước Phong tìm phụ nữ rất thú vị, như vậy cũng không sợ hãi sao? Verygood!"

". . . . ."

Cô đều đã sợ muốn động cũng không dám động, hẳn nhìn không ra sao?

"Tiểu thư, cô tên là gì?" Không đợi cô trả lời, nam thanh niên lại bắt đầu tự giới thiệu, "Tôi gọi là Lê Tước Tư, là anh của Tước Phong, cô có thể gọi tôi bằng tên tiếng Anh —— Richard."

.....

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, anh Lê Tước Phong sao? !

Khó trách cô cảm thấy hẳn cùng Lê Tước Phong có điểm giống nhau.

Cô biết địa bàn chính của Lê gia là ở châu Âu, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới mới ngày đầu tiên đến Đan Mạch, đã có người của Lê gia tới cửa .

.....

Còn dùng súng để trên huyết thái dương của cô, Lệ Tước Tư này rốt cuộc muốn làm cái gì?

"À, tiểu thư, cô tên là gì?" Lệ Tước Tư cúi người xuống tiến mặt đến trước mặt cô hỏi, nét mặt rất là yêu khí, "Tôi phát hiện tôi có một chút yêu cô rồi."

Hắn đang nói cái gì chứ?

Chẳng lẽ, đàn ông của nhà họ Lệ không có người nào có suy nghĩ bình thường hết sao?

"Lệ tiên sinh, anh có thói quen dùng súng chia vào phụ nữ anh yêu sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt ngược mắt lên nhìn hắn.

"Chắc chắn, tôi càng ngày càng thích cô rồi đó." Lệ Tước Tư nói tiếng Trung có chút khó khăn, khẩu súng lục nhỏ trên tay dọc theo huyết thái dương của cô đi xuống, ở trên mặt cô vẽ vệt, thờ dài nói, "Nhưng đáng tiếc cô vì cậu ba mới đến đây, nếu không, tôi liền trực tiếp. . . . . đem cô mang về nhà."

Họng ở trên mặt cắt tới vạch tới cảm giác làm cô thật không tốt chịu.

Cậu ba? Ý nói Lệ Tước Phong sao?

Lệ Tước Phong là tam thiếu gia của Lệ gia sao. . . . .

"Đứng lên đi, tiểu thư xinh đẹp." Lệ Tước Tư vỗ vỗ vào vai của cô, "Chúng ta đi xuống dưới lầu tìm bạn trai cô."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải trầm mặc không nói gì.

Họng súng của Lệ Tước Tư vẫn nhắm ngay cô, một tay phụ giúp cô đi ra khỏi phòng.

Cầu thang của tòa thành là loại xoắn ốc, Lệ Tước Tư buộc cô từng bước một đi xuống cầu thang, còn chưa có đi xuống, Cố Tiểu Ngải liền nhìn thấy trong phòng khách đứng đầy người.

Lệ Tước Phong mặt không chút thay đổi ngồi ở trên sô pha, hai chân thon dài vắt chéo, đáy mắt lạnh lùng thâm độc.

Ước chừng có ba hàng người ngoại quốc đeo mắt kính đứng trước mặt của hắn, người người đều là cường tráng vạm vỡ, mỗi người trên tay đều cầm súng lục màu đen, tay đều đặt ở bên hông.

Như là thù địch với Lệ Tước Phong.

Đây là một bầu không khí nghiêm trang làm cho người ta hít thở không thông.

Cố Tiểu Ngải từng bước một đi xuống cầu thang, Lệ Tước Tư từ phía sau đột nhiên cao hứng giương giọng nói to, "hi, mybrother, I miss you very much!"

Tiếng Anh của hắn rất lưu loát.

. . . . .

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn qua phía bọn họ, tầm mắt rơi vào trên người Cố Tiểu Ngải khuôn mặt đều đen đi, cả người lập tức từ trên sô pha đứng lên, trong mắt phụt ra sát ý, quát to, "Mẹ kiếp! Bỏ súng của người ra cho ta!"

"Soạt ——"

Ba hàng người ngoại quốc đứng trước mặt hắn đồng loạt giương súng lên nhắm ngay Lệ Tước Phong.

"Em trai, tin ta đi, ta cam đoan không chạm vào người phụ nữ của em dù là một cọng lông!" Lệ Tước Tư lại bắt đầu nói giọng tiếng Trung cứng nhắc.

Không phải một cọng lông, là không chạm vào một sợi tóc gáy của cô. . . . .

Tên này mù tiếng Trung mà.

Không biết vì sao, từ khi bị Lệ Tước Tư buộc đi xuống lầu nhìn thấy Lệ Tước Phong, cô không còn sợ như vừa rồi nữa. . . . .

"Buông khẩu súng xuống!" Lệ Tước Phong lại quát một lần nữa, cả người lộ ra sự giận dữ.

"Em trai. . . . ."

"Mẹ kiếp!" Không để ý tới người anh này nói cái gì, Lệ Tước Phong đá mạnh một cước vào một người ngoại quốc trước mặt, từ trong tay của hắn đoạt lấy một khẩu súng, bắn thẳng hai cái vào trên đùi người ngoại quốc.

"A ——"

Người này này té trên mặt đất, trên đầu gối chỉ toàn là máu. . . . .

Tiếng súng rung trời.

Cố Tiểu Ngải bị làm cho hoảng sợ, đây là lần thứ hai cô ở ngay hiện trường có nổ súng thật, lần đầu tiên là ở sở cảnh sát vệ sĩ của Lệ Tước Phong đã nổ súng vào cảnh sát, mà lần này. . . . . là Lệ Tước Phong tự mình nổ súng.

Thấy đồng bọn bị thương, đám người ngoại quốc cường tráng vạm vỡ kia cũng bị mông lung, cũng không dám nổ súng vào Lệ Tước Phong, người người nhìn về phía Lệ Tước Tư sau lưng Cố Tiểu Ngải, chờ đợi mệnh lệnh.

Cố Tiểu Ngải đứng ở trước mặt Lệ Tước Tư, đưa lưng về phía hắn, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, súng của hắn còn để ở trên gáy của cô.

Lệ Tước Phong đầy vẻ lo lắng, mắt nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải, trên vẻ mặt tràn ngập vẻ tàn nhẫn.

Một lát sau, giọng nói của Lệ Tước Tư với dáng vẻ lưu ở phía sau Cố Tiểu Ngải vang lên, "Em trai, ta chỉ là theo lệnh của cha mới đến đây. . . . ."

Lời của hắn còn chưa nói xong, trong phòng khách lại vang lên hai tiếng súng vang dội nữa.

Lệ Tước Phong lại không có do dự bắn hai phát súng lên chân một người ngoại quốc khác.

"A ——"

Người ngoại quốc nọ kêu lên một tiếng ngã xuống đất liên tục kêu thảm thiết, máu tươi dọc theo đầu gối chảy xuống sàn nhà. . . . .

Thoạt nhìn thấy ghê người.

"Không bỏ súng ra, tôi sẽ giết từng người một!" Lệ Tước Phong hung tợn trừng mắt Lệ Tước Tư phía sau Cố Tiểu Ngải, giọng điệu hung tợn, tay cầm súng nhắm vào một người ngoại quốc khác nữa, tùy thời có thể bắn ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158

Cố Tiểu Ngải nghe được tiếng thờ thật mạnh của Lệ Tước Tư từ phía sau.

"Ok, ok!" Lệ Tước Tư mở miệng xin khoan dung buông tha cho, thu súng về, hai tay giờ lên giống như đầu hàng, "Em trai, lâu rồi không gặp, tính tình của em vẫn nóng nảy như vậy."

Lệ Tước Phong không thèm liếc hắn một cái, tầm mắt trực tiếp dừng ở trên người Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng lên tiếng, "Trở về phòng đi."

Nhìn hai người ngoại quốc bị bắn vào chân trong phòng khách, Cố Tiểu Ngải trong lòng cảm thấy không thoải mái, gật gật đầu, Cố Tiểu Ngải liền nghe lời chạy lên lầu.

Đi qua vai Lệ Tước Tư, Lệ Tước Tư cúi đầu mị hoặc tiến đến bên tai cô nói, "Tiểu thư, tôi đối với cô thật sự có hứng thú, tôi là cậu hai của Lệ gia, tài sản không thua kém em ấy, nhưng về phương diện kia tôi thú vị hơn nhiều. . . . . Đây là số di động của tôi."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói gì trừng mắt nhìn hắn một cái.

"Pằng——"

"A ——"

Trong phòng khách lại vang lên tiếng súng, một người ngoại quốc khác lại kêu thảm thiết.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, chỉ thấy trong phòng khách một người ngoại quốc ngã xuống, sắc mặt Lệ Tước Phong đã khó coi tới cực điểm, "Lệ —— Tước —— Tư!"

"Ok, ok! Anh không nói chuyện với bạn gái em là được chứ gì!"

Lệ Tước Tư nhún vai, hai tay đút vào trong túi quần đi xuống cầu thang, phong thái trụ lạc vô cùng, cái chóp tóc trên đầu lắc lư.

Tên Lệ Tước Tư này. . . . . Quả thực là rất quái lạ.

Đàn ông nhà họ Lệ . . . . . từng người đều quái dị như vậy.

Nhìn Lệ Tước Phong đang cầm súng trong phòng khách một cái, Cố Tiểu Ngải xoay người lên lầu.

Đi lên cầu thang xoắn ốc, Cố Tiểu Ngải đi được một đoạn, nhìn không được dừng bước lại nhìn xuống dưới.

Cô biết Lệ gia thế lực lớn kinh khủng, tài lực cũng là nhiều đến đáng sợ, Lệ gia ở châu Âu vốn chính là một thần thoại.

Nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa nghe Lệ Tước Phong nhắc tới người nhà của hắn.

Người của Lệ gia mỗi lần gặp mặt đều kỳ quái như vậy sao?

Dùng súng để giao tiếp? Đây là cách anh em gặp mặt bình thường sao?

Bộ dáng Lệ Tước Tư khoa trương đi đến giữa phòng khách, dáng vẻ du côn đá đá những người ngoại quốc đang nằm kê rên, giọng nói không tình cảm chút nào, "Go out!"

Đám người ngoại quốc kia đỡ đồng bọn bị thương nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Trên sàn nhà còn lưu lại vết máu nồng đậm.

"Em trai, em đến châu Âu cũng không đến thăm ba một chút, ông ta sẽ rất vui về đó." Lệ Tước Tư dáng vẻ lưu manh nói, ngồi trên sofa đối diện Lệ Tước Phong, nhắc chân bắt chéo rung rung.

"Anh có thể biến được rồi!"

Lệ Tước Phong bỏ lại súng, xoay người liền rời khỏi.

Lệ Tước Tư lập tức huyết sáo thật dài, "Nhất là khi cha biết em lần này tới châu Âu là vì vị tiểu thư đáng yêu trên lầu kia, mà không phải vì ông ấy, em nói lão già đó trong lúc thông đồng có thể làm nên chuyện gì hay không?"

Là trong con tức giận, không phải trong lúc thông đồng.

Trình độ tiếng Trung của anh Lệ Tước Phong. . . . . thật sự là không bằng cả cậu bé năm tuổi hàng xóm của cô.

Lệ Tước Phong đang đi đột nhiên dừng lại, sắc mặt âm trầm xoay người, một chữ một chữ cắn răng nói, "Lệ Tước Tư, rút khỏi nơi này!"

"A. . . . . bộ dáng vị tiểu thư kia thật không tệ, thanh thuần đáng yêu, em nói. . . . . nếu cô ta mất một cánh tay hay một khúc chân, đều có thể không đẹp nữa. . . . ."

Lệ Tước Tư rung rung chân bắt chéo về mặt du côn nói.

Cố Tiểu Ngải đứng ở trên cầu thang nghe được rõ ràng, không tự giác mà rung cả mình.

Nói cái gì mà mất một cánh tay hay một khúc chân. . . . .

Đây là uy hiếp trắng trợn mà.

"Lệ Tước Tư! Không muốn tôi đập chết anh thì liền lập tức rút ra khỏi nơi này cho tôi!" Lệ Tước Phong hung tợn nói, hai tay bên hông đã nắm thật chặt thành quyền.

"Em trai à, hai chúng ta đều là con riêng như nhau, có thể sống tốt theo lời của cha được không." Lệ Tước Tư từ trên sofa đứng lên, một bộ dáng phóng đảng, "Em cần gì phải đối đầu với cha? Em đánh bại được ông ta sao?"

"Cút!"

Lời nói của Lệ Tước Phong vô cùng ngắn gọn, không chút vô nghĩa nào.

Từ đầu tới cuối, hắn chỉ có một ý duy nhất là làm cho anh hắn—— Lệ Tước Tư cút đi!

"Ok, nghĩ thông suốt thì gọi cho ta, trăm ngàn lần cũng đừng chọc giận cha, hại ta cũng không có một ngày nào yên ổn như em." Lệ Tước Tư vô vị nhún vai, xoay người đi ra khỏi phòng khách.

Con riêng . . . . .

Cố Tiểu Ngải đứng ở trên cầu thang đã hoàn toàn kinh hãi.

Hóa ra Lệ Tước Phong là con riêng của Lệ gia? !

Này có tính là đại tin tức không? Tổng giám đốc E.S Á Thái là con riêng của Lệ gia? ! Điều không phải là thiếu gia chính thống!

Nhưng ngẫm lại . . . . . điều này cũng không có gì ngạc nhiên.

Dù sao trong giới thượng lưu, người nào không có vài con trai riêng, con gái riêng. . . . . đây là một đặc thù trá hình.

"Mẹ kiếp!"

Đứng ở trong phòng khách, Lệ Tước Phong đột nhiên mắng một tiếng, một cước đá vào xô pha bên cạnh, đem toàn bộ bình trà, ly tách, điện thoại, đèn bàn bên cạnh ném bễ . . . . .

"Ầm—— loảng xoảng ——"

Từng tiếng loảng xoảng vang lên.

Lệ Tước Phong giống như nổi điên lên, trong phòng khách lập tức biến thành một bãi chiến trường ngổn ngang. . . . .

Hắn bị làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải cau mày nhìn hắn, chỉ là ba hắn muốn gặp hắn mà thôi, không cần phải phát hỏa như vậy chứ. . . . .

Chẳng lẽ, thật sự nhà giàu thích đập phá như vậy sao?

Hai anh em có thể dùng súng trong lúc gặp mặt, nếu hai cha con như vậy. . . . . cũng không có chút nào kỳ quái.

Cánh tay bỗng nhiên bị người khác kéo một chút.

Cố Tiểu Ngải quay đầu, chỉ thấy bảo mẫu ôm hộp bánh bích quy đứng ở bên cạnh mình, nhìn cô, lại dùng ngón tay chỉ Lệ Tước Phong dưới lầu, nhỏ giọng nói, "Cố tiểu thư, cô đi xuống dưới với Lệ tiên sinh đi."

"Ầm——"

Một cái đèn đặt dưới đất bị Lệ Tước Phong đá ngã thành hai khúc. . . . .

Cô đi xuống dưới. . . . . kết cục có giống với cái đèn kia không?

Bảo mẫu đã đem hộp bánh bích quy nhét vào trong lòng cô, kỳ vọng nhìn cô, "Đi thôi, Cố tiểu thư. . . . ."

. . . . .

Bảo mẫu vươn tay kéo cô đi xuống dưới. . . . .

Không có cách nào khác, Cố Tiểu Ngải đành phải ôm hộp bánh bích quy đi xuống dưới lầu, còn chưa đến gần Lệ Tước Phong, một bức tranh bễ tan tành ngay chân cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải theo bản năng lui từng bước về phía sau, nhìn Lệ Tước Phong muốn đập bễ này nọ nữa nhin không được thật cẩn thận lên tiếng, "Lệ Tước Phong. . . . ."

Một thân cao to đột nhiên dừng lại.

Lệ Tước Phong tùy tay đem bình hoa ném ra bên ngoài, sắc mặt âm trầm nhìn về phía cô, "Cô xuống dưới đây làm cái gì? Không phải tôi kêu cô ở trong phòng."

. . . . .

Là bảo mẫu kêu cô đi xuống.

Cô cũng không muốn xuất hiện lúc hắn nổi cơn thịnh nộ đâu chứ.

"Bánh bích quy anh còn chưa ăn." Cố Tiểu Ngải mở ra hộp bánh bích quy trong tay, lẳng lặng nhìn Lệ Tước Phong, bả vai hơi hơi co rúm lại, dường như có chút sợ hãi.

.....

Cái cô này chạy xuống đây chỉ vì cho hấn ăn bánh bích quy sao?

Đưa bánh bích quy mà thôi, bả vai của cô sao lại run run chứ? Hấn cũng không phải thú dữ.

"Cô sợ tôi đánh cô sao? !" Lệ Tước Phong bực mình nheo mắt hẹp dài lại.

Cô ngoan ngoãn nghe lời, không chọc hỏa hấn, hấn làm sao có thể nặng tay với cô chứ?

Cố Tiểu Ngải không trả lời, nhọt nhạt nở nụ cười, đưa hộp bánh bích quy trên tay ra, "Anh muốn ăn không?"

". . . . ."

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt cô thân nhiên, cúi đầu nhìn lướt qua hộp bánh bích quy trên tay cô, cả người tức giận nhất thời không biết đã chạy đi đâu mất hết rồi.

"Đi ra ngoài ăn." Lệ Tước Phong ôm chầm vai của cô đi ra ngoài.

Giọng điệu vẫn là âm trầm, nhưng đã tốt hơn nhiều so với lúc này.

Dường như cô. . . . . không còn cảm nhận được sát ý trên người hấn nữa.

Hấn vừa rồi như vậy. . . . . thực có chút dọa người.

Không phải lần đầu tiên cô cảm giác được sự độc ác trên người hấn, nhưng là lần đầu tiên thấy hấn động thủ nổ súng thực khiếp người.

Ngồi trên ghế dài trong hoa viên của tòa thành, Cố Tiểu Ngải ngồi rất nghiêm chỉnh, Lệ Tước Phong nằm ngửa ở trong lòng cô, ăn bánh bích quy cô mang xuống, gió nhẹ lướt qua cảm giác rất thích ý.

Đem một cái bánh cuối cùng bỏ vào trong miệng của hấn, Cố Tiểu Ngải đem hộp bánh bích quy bỏ qua một bên, "Ăn hết rồi."

"Cố Tiểu Ngải, chúng ta về nước thôi." Lệ Tước Phong nằm ở trên đầu gối của cô bỗng nhiên nói, tiếng nói trầm thấp.

.....

Vừa mới đến Đan Mạch ngày đầu tiên mà thôi, liền chuẩn bị trở về nước?

Là vì hôm nay anh hấn đã tới sao?

"Được, anh muốn như thế nào thì như thế đó thôi." Cố Tiểu Ngải thuận theo gật gật đầu, dù sao cô cũng không thích ở nước ngoài, trừ hấn cùng bảo mẫu ra, cô không giao tiếp được với người khác. . . . .

Nghe giọng tiếng Trung đông cứng của Angus, cô cũng cố hết sức mới hiểu được.

Vẫn là trong nước tốt hơn.

"Ngaoan như vậy sao?" Lệ Tước Phong nhú mày hỏi, nắm cánh tay mảnh khảnh của cô khoát lên trên lồng ngực của mình, "Không muốn trị bệnh của cô sao?"

Cô vốn cũng không muốn trị.

Từ đầu tới đuôi đều là hấn quyết định, khi nào thì hỏi qua ý kiến cô chứ?

"Bệnh bao tử vốn rất khó khỏi hấn, chú ý ăn kiêng là được rồi." Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói.

"Ngày mai chúng ta mua toàn bộ dụng cụ y khoa cùng bác sĩ của bệnh viện Pierre về nước."

". . . . ."

Bác sĩ cũng phải mua sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159

Thật lâu, hai người cũng không nói gì nữa.

Mắt Lê Tước Phong âm trầm nhìn chăm chăm phía trước, nắm cổ tay của cô có chút chặt, lần này đến Âu châu tạm thời không có công tay cô nữa, giờ phút này tay hắn giống như cái công tay giam giữ cô. . . . .

Nắm cổ tay cô đến phát đau.

Nhìn mặt hắn u ám, lại là suy nghĩ chuyện của anh hắn vừa tới sao?

Cố Tiểu Ngải chần chờ mở miệng, "Kỳ thật. . . . ."

"Cái gì?" Lê Tước Phong bỗng dung chuyển mắt nhìn về phía cô, đáy mắt âm đậm, tản ra một loại ánh sáng đoạt hồn.

". . . . . Không có gì."

Quên đi, cô chỉ là nhân tình mà thôi, đi quan tâm chuyện nhà của hắn làm cái gì.

Giữ mình mới là chuyện cần làm.

Tuyệt đối không cần hỏi đến.

Nhưng mà bộ dáng hắn như vậy. . . . . Có vẻ đang nghĩ ngợi rất chăm chú, ngay cả làm cổ tay cô bị đau cũng không phát hiện ra.

Cố Tiểu Ngải có ý giãy dụa khỏi tay hắn, lại bị hắn nắm lại thật chặt.

Nếu hắn tiếp tục nắm chặt như vậy nữa, cánh tay của cô có thể bị phệ đi mất. . . . .

"Lê Tước Phong, anh làm đau tay của tôi." Cố Tiểu Ngải bắt đầu dõ lên tiếng.

Mắt Lê Tước Phong ngẩn ra, buông cổ tay cô ra, chỉ thấy nơi bị hắn nắm lộ ra dấu đỏ, ánh mắt anh tuấn không khỏi nhăn lại, hung tợn nói, "Tại sao không nói sớm?!"

Cái cô này. . . . .

Phải đợi hắn đem tay cô cắt đứt mới nói sao? !

". . . . ." Hắn làm tay cô đau, lại còn nói chuyện với cô kiểu đó nữa sao? !

Cố Tiểu Ngải ngồi trầm mặc, xoa xoa cổ tay, không nói một câu.

Lê Tước Phong từ ghế dài ngồi lên, "Đi, chúng ta đi dạo."

"Nhưng trời sắp tối rồi." Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

"Ngày mai về nước rồi."

". . . . ."

Lê Tước Phong là một người đàn ông quyết đoán, nói đến châu Âu liền đem cô đưa đến châu Âu, nói về nước là ngày mai phải trở về nước. . . . .

Vậy hắn xem đi máy bay là vui đùa sao. . . . .

*****

Thủ đô Copenhagen của Đan Mạch là một thành phố rất mỹ lệ, bản thân Đan Mạch cũng là một vương quốc nổi tiếng.

Lê Tước Phong dùng Lamborghini chở cô chạy như bay trên quốc lộ, xe vệ sĩ chạy sau xe bọn họ, theo sát phía sau, giống như một cuộc đua xe thể thao vậy.

Chạy tới trên đường, đoàn xe của bọn họ lập tức thành tâm điểm chú ý, những người đi trên đường thỉnh thoảng nhìn bọn họ chăm chú.

"Không nên cho bọn họ đi theo như vậy chứ? Tôi sẽ không chạy đâu." Cố Tiểu Ngải nhìn một đoàn xe phía sau, nhin không được mở miệng, vẻ mặt có chút ứ đọng.

Cô không thích bị người qua đường xem là phô trương.

"Nơi này là châu Âu, không phải trong nước." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

"Không giống nhau sao?" Đến châu Âu, không phải thiên hạ của Lệ gia sao?

Lệ Tước Phong liếc cô một cái, không nói gì, bỗng dừng xe dừng lại, nắm tay cô ở trên đường đi tới, phía sau cả đám vệ sĩ đi theo.

Trên đường phố Copenhagen rất ồn ào náo nhiệt, không giống trong nước, kiến trúc nơi này kết hợp giữa cổ đại và hiện đại rất xinh đẹp.

Ngoài đường có rất nhiều nghệ nhân, có đủ loại kiểu dáng, có cư dân địa phương, có sinh viên biểu diễn dân nhạc, còn có người da đen người da đỏ ở Bắc Mỹ chơi nhạc cụ, trên người cống một thứ vật rất to. . . . .

Thấy Cố Tiểu Ngải đi qua thờng thức, người da đỏ ở Bắc Mỹ lập tức đứng lên nhiệt tình đưa nhạc cụ cho cô thổi thử, "Tiểu thư, thử xem?"

Anh ta nói tiếng Anh rất chuẩn, bởi vậy cô còn nghe hiểu được.

Cố Tiểu Ngải nóng lòng muốn thử, Lệ Tước Phong bay nhanh đem Cố Tiểu Ngải ra phía sau mình, hướng người da đỏ ở Bắc Mỹ kia lạnh giọng nói một tràng tiếng Anh lưu loát.

Người da đỏ ở Bắc Mỹ kia lập tức áy náy lui trở về.

Trên phố, không ít người qua đường đều nghiêng đầu sang nhìn.

Cố Tiểu Ngải biết nhất định không phải lời hay, vì thế cũng lười hỏi, chỉ là đi dạo phố mà thôi nhưng tâm tình không được tốt như vậy.

Cô nhớ đã rất lâu rồi cô không có đi dạo phố. . . . .

Ở thủ đô Copenhagen xinh đẹp như thế này, không thờng thức hết được cũng có chút đáng tiếc.

Cố Tiểu Ngải quyết định tạm thời buông lòng phiền não, đi dạo ở thủ đô này thật tốt một vòng.

Sandwich ở Đan Mạch càng nổi danh, Cố Tiểu Ngải cố ý mua một cái, nhìn Lệ Tước Phong một bên nghiêm mặt buồn bực hỏi, "Chỉ mua một cái thôi sao? Anh không ăn à?"

Lệ Tước Phong phẫn nộ trừng cô liếc mắt một cái, xoay người bước đi, lưu lại giọng nói lạnh nhạt, "Ăn bánh bích quy no rồi."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải sững sốt, nhìn bóng lưng Lệ Tước Phong không được tự nhiên bỗng nhiên muốn cười.

Hắn là người cũng không phải heo, cô dứt bao nhiêu bánh bích quy liền ăn bấy nhiêu? Không biết mình no sao?

Cô còn tưởng sức ăn của hắn rất tốt, một hộp bánh bích quy to như vậy mà hắn ăn hết sạch. . . . .

Sẽ không phải là bởi vì cô tự tay nướng, hắn mới ăn sạch chứ?

. . . . .

"Lệ tiên sinh thật sự thích Cố tiểu thư."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa nhớ tới lời bảo mẫu nói như thế, đột nhiên cảm thấy mùi vị sandwich trong miệng trở nên vô vị.

Lệ Tước Phong thích cô? Hay không thích cô?

Cô một chút cũng không hy vọng lòng của mình bị vấn đề này quấy nhiễu. . . . .

"Còn không đi!"

Đi hai bước rồi mới phát giác Cố Tiểu Ngải không đi theo, Lệ Tước Phong quay đầu hung tợn trừng cô liếc mắt một cái.

Trời sắp khuya rồi, Lệ Tước Phong tranh thủ thời gian, dẫn cô đến một cửa hàng quần áo nổi tiếng trên phố, mua quần áo cho cô.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình đến phục vụ, Lệ Tước Phong chỉ hờ hững lạnh nhạt.

Đi đến trước giá áo, ngón tay thon dài của Lệ Tước Phong lướt qua một loạt quần áo, nhìn một chút liền gỡ xuống một loạt quần áo quăng đến trong lòng cô nhân viên. . . . .

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đứng im nhìn tư thế hần chọn quần áo, lại một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là người có tiền.

Bộ dáng Lê Tước Phong hiện tại đúng tiêu chuẩn một nhà giàu.

Kiều ngạo, ngang ngược, không ai bì nổi. . . . .

Lúc chọn giày, Lê Tước Phong cũng là tác phong cuồng vọng, báo ra size chân cô, liền một đôi một đôi giày chỉ chỉ qua, "Này, này, này. . . . ."

Tất cả nhân viên cửa hàng đều dùng một ánh mắt ngưỡng mộ nhìn qua Cố Tiểu Ngải.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải yên lặng đứng ở khu giày nam, tùy ý để cho Lê Tước Phong kia khoe khoang tiền tài.

Một ngày hần mua quần áo cho cô chắc phải mặc đến vài năm. . . . .

Một nhân viên khác đột nhiên đi đến bên cạnh cô, cười khanh khách nói ra một tràng tiếng Anh địa phương.

Cố Tiểu Ngải có chút ngạc nhiên, cô chỉ nghe được "Cần gì", "Giày nam", "chồng", cụ thể cô nghe cái được cái không.

Đang chọn giày Lê Tước Phong nghe vậy bỗng nhiên đi tới, nhíu mày hỏi, "Cô chọn giày cho tôi sao?"

"A?"

Cố Tiểu Ngải sững sốt, thế này mới nhớ tới nhân viên cửa hàng vừa mới nói như thế hần là: chồng của cô thực anh tuấn, giày nam này rất thích hợp với anh ta, ánh mắt của cô thật tốt, cần tôi đem giày đóng gói không?

Lê Tước Phong giống như là không có nghe đến lời của cô, cầm lấy đôi giày da màu đen bóng lờng trước mặt nhìn nhìn, mi nhíu lại, "Cố Tiểu Ngải, ánh mắt của cô vẫn là không được tốt lắm."

Loại giày da đầu nhọn này không theo trào lưu mới, giá trị chỉ là xương giày da bình thường làm ra thôi, màu nhuộm cũng bình thường.

Cô chỉ là đứng ở khu giày nam mà thôi. . . . .

Lúc nào nói chọn giày cho hần kia chứ.

Cố Tiểu Ngải nở nụ cười một tiếng, "Vâng, tính thẩm mỹ của tôi luôn luôn không được tốt lắm, để lại. . . . ."

Lời của cô còn chưa nói hết, Lê Tước Phong liền một tay lấy giày da quăng đến trên tay cô, "Thử cho tôi."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhìn Lê Tước Phong liền ngồi trên sofa bên cạnh, hai chân vén lên, giơ chân ra, mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm, một bộ tư thế chờ cô đến hầu hạ.

. . . . .

Nhân viên cửa hàng này thật lém lỏi, hại cô giống như nữ giúp việc đổi giày cho Lê Tước Phong.

Hít sâu một hơi, Cố Tiểu Ngải thả lỏng người, ngồi xổm trước mặt Lê Tước Phong thay hần đổi giày, tư thế như vậy mười phần giống một nữ giúp việc.

Mang giày da vào, Lê Tước Phong quơ quơ chân, giày da lay động trái phải, hiển nhiên giày này hơi lớn. . . . .

Lê Tước Phong mặt nhất thời đen, "Cố Tiểu Ngải, làm sao cô lại chọn giày này?"

". . . . ." Không phải cô chọn .

"Cô không nhớ size giày của tôi sao? !" Lê Tước Phong trừng mắt cô, giọng điệu giận dữ.

". . . . ."

Cô không có việc gì hay sao mà phải đi nhớ rõ hần mang giày size mấy.

Thấy vẻ mặt cô mờ mịt trầm mặc, Lê Tước Phong sắc mặt càng ngày càng khó coi. . . . .

Cô này chẳng lẽ thật sự không biết hần mang giày số mấy chứ? !

Tốt lắm.

Lệ Tước Phong đang muốn làm khó dễ, bỗng nhiên nghe Cố Tiểu Ngải dùng tiếng Anh báo một số, nhân viên cửa hàng lập tức đi đến lấy . . . . .

"Bây giờ mới nhớ sao? !" Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn cô.

"Ách. . . . . Ủ."

Cố Tiểu Ngải có chút chột dạ gật đầu, cô nhìn đến đôi giày của hần trên mặt đất, giày đó số mấy chứ. . . . .

Mặt Lệ Tước Phong vừa mới đen kìa, cô tin tưởng nếu cô nói không đúng size, hần dám ở trước mắt bao người đem mắng cô một trận, nói không chừng còn có thể thưởng cho cô vài quyền.

"Tha cho cô." Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, không có chút ý tốt nào, mòng môi khêu gợi cũng không tự giác gọi lên, lộ ra khuôn mặt nhu hòa hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

"Oa. . . . ."

Các nhân viên của cửa hàng đều rất ngưỡng mộ.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng, Lệ Tước Phong đã thay giày da màu đen, đôi giày trước kia bị quăng vào thùng rác. . . . .

Đem toàn bộ quần áo, giày dép bỏ trên xe các vệ sĩ phía sau, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải trở lại xe Lamborghini.

Trời Copenhagen đã tối rồi, trên các tuyến đường được thấp đèn sáng rực rỡ.

"Tôi đưa cô đi ăn cơm." Lệ Tước Phong khởi động xe, chạy nhanh như gió ra ngoài.

Một tòa giáo đường Baroque tiến vào tầm mắt Cố Tiểu Ngải, dường như cô không cần nghĩ ngợi hô, "Dừng lại."

Xe thể thao dừng lại ngay.

Lệ Tước Phong hai tay khoát lên trên tay lái, chuyển mắt trừng cô, "Sao thế?"

. . . . .

Nghe được giọng nói Lệ Tước Phong, cô mới bừng tỉnh, nhìn liếc mắt giáo đường kia một cái lắc lắc đầu, thản nhiên nói, "Không có gì, đi thôi."

Lệ Tước Phong nhìn theo tầm mắt của cô, lạnh lùng thốt, "Muốn đi vào giáo đường sao?"

"Không có." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười.

Cô chỉ là phản xạ có điều kiện trong nháy mắt thôi.

Lúc còn bé, cô vẫn luôn chờ đợi làm cô dâu của Sở Thế Tu, mẹ nói với cô, giáo đường Baroque thích hợp để kết hôn nhất, trang trọng mà tươi mát, tương lai cô cùng Sở Thế Tu có thể tuyên thệ trong giáo đường kia.

Khi đó, cô thậm chí đến lúc đó phải mặc áo cưới xinh đẹp nhất, nhưng không biết giáo đường là nơi nào.

Mẹ cho cô xem rất nhiều ảnh chụp giáo đường, cô cũng không thèm để ý, không nghĩ tới vừa mới liếc mắt một cái liền nhận ra nơi đây.

Giáo đường Baroque bề ngoài cũng không nổi bật, nhưng cô có thể liếc mắt một cái liền nhận ra.

Có lẽ đáy lòng cô cũng là tin tưởng lời mẹ nói, tuyên thệ kết hôn trong giáo đường là hoàn mỹ nhất.

"Xuống xe."

Cố Tiểu Ngải còn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, thân hình Lệ Tước Phong bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài cửa xe của cô.

Đây an toàn trên người bị hấn cởi bỏ, Lệ Tước Phong ngang ngược đem cả người cô bế từ trong xe đi ra, "Muốn xem thì liền vào xem, có cái gì khó khăn."

.....

Cô chỉ là đột nhiên nhớ tới thôi mà.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong kéo đi vào trong giáo đường, bên trong giáo đường Baroque rất lộng lẫy, cột đá cẩm thạch trang nghiêm, bên trên có điêu khắc bức tranh chạm nổi.

Tường được sơn đơn giản mà tươi sáng có gắn thêm đồ trang trí, làm cho cả giáo đường giống như mẹ nói vậy, trang trọng mà tươi mát.

Trong giáo đường cũng không có nhiều người, chỉ có hơn mười tín đồ đang cầu nguyện.

Nữ tu sĩ phía trước đang giảng đạo bằng tiếng Anh. ....

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong kéo ngồi vào một bên ghế, Lệ Tước Phong cúi đầu hỏi cô, "Có nghe hiểu được nữ tu sĩ nói cái gì hay không?"

Cố Tiểu Ngải thành thực lắc lắc đầu.

"Bà ấy đang giảng một đoạn《Thánh kinh》." Lệ Tước Phong vừa nghe nữ tu sĩ kia nói một bên phiên dịch cho Cố Tiểu Ngải nghe.

Giọng nói từ tính của hấn ở bên tai cô vang lên.

Chuyên thuộc loại hơi thở của hấn ở trước mắt cô. ....

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn chăm chú vào hấn, lẳng lặng nghe hấn phiên dịch, cô phải thừa nhận rằng người đàn ông này có một giọng nói rất êm tai.

Vẫn nghe Lệ Tước Phong nói, Cố Tiểu Ngải chậm rãi nhìn cây thánh giá lớn phía trước giáo đường, tượng trưng cho trang nghiêm. ....

Có thể cả đời này cô cũng không có cơ hội mặc áo cưới bước vào giáo đường, hôm nay tới xem qua một lần cũng tốt. ....

"Phanh ——"

Cửa giáo đường bỗng nhiên bị đóng mạnh lại.

Giọng nói Lệ Tước Phong đột nhiên ngừng lại, ánh mắt u ám.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc muốn quay đầu lại nhìn, tay Lệ Tước Phong đè mạnh cô lại, ấn cổ cô tiến đến trong ngực của hấn.

Cổ bị hấn ấn đau đớn, Cố Tiểu Ngải khó chịu muốn giãy dụa, "Lệ Tước Phong, anh làm tôi đau. ...."

"Phanh ——"

Tiếng nói của cô ngừng lại sau khi một tiếng súng vang lên.

"A a ——"

Tín đồ cùng nữ tu sĩ trong giáo đường hỗn loạn. ....

Cố Tiểu Ngải bị đặt ở trong lòng Lệ Tước Phong cả người run lên, Lệ Tước Phong ôm chặt cô, nói nhỏ, "Đừng đứng lên."

Dứt lời, Lệ Tước Phong đã muốn buông cô ra đứng thẳng lên, bóng dáng chính trực.

Theo khe hở giữa chỗ ngồi, Cố Tiểu Ngải tình cờ nhìn đến hàng chỗ ngồi có một người ngoại quốc đang nằm trên đó, hai mắt mở thật to vẫn không nhúc nhích, máu tươi trên đầu ồ ồ mà ra, chảy thẳng đến chỗ cô bên này. ....

"A. ...."

Cố Tiểu Ngải sợ tới mức hét lên, tay run run che miệng mình lại.

Người ngoại quốc này bị trúng đạn sau đầu, nói đúng hơn là bị bắn từ phía sau.

Nếu vừa rồi Lệ Tước Phong không đè cổ cô xuống, có lẽ người bị bắn kia là cô. ....

Làm sao có thể vừa đến châu Âu, liền bị khủng bố nguy hiểm.

"Tam thiếu gia."

Cố Tiểu Ngải chợt nghe giọng nói cung kính của một đám người vang lên, phát âm chuẩn tiếng Trung.

Tam thiếu gia?

Gọi Lệ Tước Phong sao?

"Không có việc gì, đứng lên đi." Lệ Tước Phong lôi kéo cô đứng lên, một tay ôm cô đến trước người.

Cô dựa vào trước ngực hắn, nghe tim hắn đập mạnh từng chút một từng chút một.

"Đi vào trong đó! Toàn bộ đi vào trong đó! Hai tay giơ trên đầu!"

Trong giáo đường đột nhiên có rất nhiều vệ sĩ cầm súng dùng tiếng Anh chỉ huy tín đồ cùng tu sĩ hai tay ôm lấy đầu, ngồi xổm góc tường. . . . .

Có vẻ rất giống phản động.

Cố Tiểu Ngải cảm giác như tim mình muốn nhảy ra ngoài, trong vòng một ngày nghe hai lần tiếng súng, trái tim mạnh mẽ đến đâu cũng chịu không nổi.

"A Phong, có phải không nghĩ tới tôi sẽ nhanh như vậy tìm được con hay không."

Một giọng nói già dặn bỗng nhiên từ trong giáo đường khuếch đại âm thanh truyền tới, chấn động toàn bộ giáo đường.

Tay trên vai cô bỗng dưng có phần ôm chặt hơn.

"Cha." Lệ Tước Phong bỗng nhiên lên tiếng.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, giọng nói già dặn mạnh mẽ này là cha của Lệ Tước Phong sao?

Cố Tiểu Ngải nhận không được nhìn xung quanh, lại không thấy được ông ấy. . . . .

"Tiểu cô nương, không cần tìm, cô sẽ không thấy tôi đâu."

Tiếng nói mạnh mẽ lại một lần nữa quanh quẩn trong giáo đường.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn phía trước, chỉ thấy một vệ sĩ cầm máy quay nhắm ngay bọn họ quay phim. . . . .

"Cha." Lệ Tước Phong lại lần nữa đem cô ôm sát, lạnh giọng nói, "Cha đừng hòng đụng tới một sợi tóc của cô ấy."

"Tất nhiên cha sẽ không đụng vào bảo bối trong lòng con, đàn ông sao, bên người có mấy người phụ nữ là chuyện bình thường." Ông cụ phớt lờ nở nụ cười một tiếng.

"Vậy phát súng vừa rồi cha làm ra cho ai xem?" Giọng điệu Lệ Tước Phong càng thêm lạnh nhạt, một đôi con ngươi hơi hơi chuyển động, tìm cơ hội chạy trốn tốt nhất.

Hắn đoán được đến châu Âu sẽ không yên bình mà.

Chỉ là không nghĩ tới anh trai cùng cha sẽ đến nhanh như vậy.

Chỉ mới ngày đầu tiên thế này thôi. . . . .

"Chẳng qua là cha xem thử con trai năm năm không gặp, thử xem con có còn nhạy bén như trước đây hay không thôi." Ông cụ giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Cố Tiểu Ngải đột nhiên cảm thấy Lệ gia sở dĩ có được tiền tài cùng địa vị như hôm nay tất nhiên là có đạo lý riêng.

Bởi vì Lệ gia từ cha đến con trai. . . . . Tất cả đều không phải người bình thường.

Có nhà ai mà cha với con, anh với em đều dùng súng để mở đầu câu chuyện hay không? !

Lệ Tước Phong ôm cô chặt chẽ, giống như sợ mình sơ ý một chút sẽ đem mạng của cô đưa đi, nhất định bảo vệ cô trước ngực mình.

"Con đến châu Âu có việc riêng mà thôi." Lệ Tước Phong ôm cô đi đến hành lang của giáo đường.

Vệ sĩ cầm máy quay trước mặt vẫn đi theo sát bọn họ.

Trong giáo đường, một hàng vệ sĩ đứng nghiêm trang.

"Cha đương nhiên biết, vì bệnh bao tử của người phụ nữ kia." Ông cụ chẳng thèm ngó tới giọng nói mang theo đạo lý vang lên, vang dội cứng cáp, "Bác sĩ Joel là bác sĩ tốt nhất ở bệnh viện Pierre, cũng không mời ra ngoài được, con muốn mang phụ nữ này cho ông ta kiểm tra một chút phải không?"

"Cha muốn làm gì?"

"Không có gì, cha nghĩ hôm nay con đi tìm bác sĩ Joel hẳn là vô ích nên quay về đi." Ông cụ cười có chút tàn nhẫn, "Ha ha, bác sĩ Joel đang ở chỗ của cha làm khách, chỉ cần cha ra lệnh, mạng của ông ta sẽ không còn. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Ngay sau đó, bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông không ngừng cầu cứu, "help! help!"

Nghe vậy, trái tim Cố Tiểu Ngải sợ hãi thắt chặt lại, đại ra nhìn về phía Lệ Tước Phong.

Người của Lệ gia tại sao từng người một đều đáng sợ như thế.

Cô cho rằng, Lệ Tước Phong là một người xấu xa, tàn nhẫn nhất rồi.

Kết quả ba của hắn. . . . . lại là một người khủng khiếp hơn.

"Cha muốn con làm gì?" Lệ Tước Phong lạnh nhạt hỏi.

Đáng chết, hắn sớm nên nghĩ đến một khi đến Châu Âu sẽ không yên bình như vậy, cần phải bảo vệ bác sĩ Joel trước tiên mới đúng.

"A Phong, cha con chúng ta đã năm năm không gặp rồi, con nên đến thăm ta mới đúng chứ." Ông cụ chậm rãi nói, còn mang theo tiếng kêu cứu của bác sĩ Joel.

"Đã biết." Lệ Tước Phong không kiên nhẫn nói.

"Còn nữa. . . . ." ông cụ đột nhiên chuyển đề tài, "Lệ gia chúng ta là một gia tộc có nền nếp nghiêm khắc, con năm năm không về làm cha mất mặt trước các chú của con, ngay cả con trai cha cũng không quản nổi."

Lời của ông ấy nói làm Lệ Tước Phong chấn động một chút.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc, bỗng nhiên thấy nhóm vệ sĩ xung quanh đi tới bọn họ, Cố Tiểu Ngải càng thêm sợ, càng tiến sát vào trong lòng Lệ Tước Phong.

"Đi, ngồi một bên đi."

Lệ Tước Phong dùng sức đẩy mạnh cô một cái, giọng nói lạnh như băng.

Cố Tiểu Ngải không có phòng bị, bị đẩy như vậy đụng vào ghế, đau đến mức cô cắn môi.

"Ba ——"

Một cái tát ở sau lưng cô vang lên.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc xoay người, chỉ thấy khuôn mặt Lệ Tước Phong bị đánh nghiêng qua một bên, khóe miệng lại chảy máu.

Nhóm vệ sĩ thu hồi súng, nắm tay đầm đá liên tục lên Lệ Tước Phong, tay đầm chân đá, toàn bộ sức lực đều dồn đến trên người Lệ Tước Phong.

. . . . .

Nhìn một màn này, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người không nói nên lời.

Lệ Tước Phong cũng không đánh trả, tùy ý để bọn họ vây đánh, hai nắm đầm cùng lúc, không dám ngửa xuống, đứng thẳng tắp. . . . .

"Các người làm cái gì vậy? !"

Cố Tiểu Ngải muốn xông lên trước người hấn, Lệ Tước Phong hung hăng hướng cô trừng mắt một cái, "Ngồi trở lại đi!"

Giây tiếp theo, Lệ Tước Phong bị đánh cả người quỵ một gối xuống đất, loại bộ dáng khuất nhục này Cố Tiểu Ngải cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua trên người hấn. . . . .

Cô không hiểu gì cả.

Hấn không phải tam thiếu gia của Lệ gia sao? Cho dù chỉ là con riêng, cũng là thiếu gia danh chính ngôn thuận của Lệ gia.

Làm sao cha của hấn có thể để cho người khác đánh con trai mình thành ra như vậy. . . . .

"Rượu này cũng không tệ, ha ha. . . . ."

Giọng nói của ông ta lại vang lên lần nữa trong giáo đường trống trải, giống như là đang nói chuyện với người bên cạnh, giọng nói cung kính vang lên, "Vâng, Lệ lão gia, rượu 80 năm"

Con của hấn bị đánh thành như vậy, hấn còn có tâm tình uống rượu sao? !

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy thế giới quan, nhân sinh quan đều bị đảo điên hết rồi.

Trên thế giới này . . . . . làm sao có loại cha như vậy chứ?

Nhìn Lệ Tước Phong bị đánh một lần lại một lần té trên mặt đất, trong đầu cô chợt nhớ tới lần cô bị giam trong nhà trẻ, cô lạnh phát run thì hấn xuất hiện ở trước mặt cô. . . . .

Cô bị giam ở trong tù rồi lệ thì cũng là hấn xuất hiện đúng lúc cứu cô . . . . .

Cô gõ vào bộ phận báo cháy ở khu mua sắm, hấn trở về tìm cô. . . . .

Lúc này đây, lại. . . . .

"Đủ rồi!" Cố Tiểu Ngải hô to một tiếng, tiến lên muốn ngăn cản bọn họ lại bị Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt nhìn một cái, "Cố Tiểu Ngải! Trở về ngay!"

. . . . .

Cô không muốn nhật xác hấn.

Vọt tới trước vệ sĩ đang cầm máy quay, Cố Tiểu Ngải la lớn, "Anh ta là con của ông! Ông lại ra tay ác độc như vậy sao? ! Có phải ông điên rồi không? Không có người cha nào giống như ông thủ đoạn độc ác như vậy! Mau thả anh ấy ra!"

"Ha ha. . . . ." Ông cụ khinh thường nở nụ cười một tiếng, phát ra tiếng thờ ơ rệu rệu, lập tức nói, "Lệ gia chúng ta có quy củ. . . . ."

"Quy củ đó chính là đem con trai mình đánh cho đến chết sao? !" Cố Tiểu Ngải lớn tiếng cắt đứt lời ông ta, "Không phải ông vốn hiểm khích do anh ta năm năm không nhìn mặt ông? Ông sợ anh ta bất hiếu, nhưng đó cũng do ông dạy dỗ thành như vậy! Ông làm cha không có trách nhiệm?"

". . . . ." Ông cụ trầm mặc.

"Tôi biết ông là một nhân vật lợi hại, thống trị kinh tế ở Châu Âu, nhưng chỉ biết đánh con trai mình. . . . ông rõ ràng là một người cha cận bã!" Cố Tiểu Ngải một chữ một chữ nói.

Trên đầu lập tức bị đề lên một khẩu súng lục, vệ sĩ vừa cầm máy quay vừa cầm súng chĩa vào đầu cô.

Hôm nay, đây là lần thứ hai cô bị chia súng vào đầu.

Cảm giác này thật sự là rất gay go.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong ở sau lưng cô rống lớn nói, rống đến sức cùng lực kiệt, "Dám chạm vào cô ấy một chút! Ta sẽ đem các người toàn bộ giết hết!"

"Được rồi, các người lui đi." Ông cụ bỗng nhiên nói, xem như thả bọn họ một con đường sống.

Súng trên ót Cố Tiểu Ngải lập tức bị bỏ ra, phản ứng đầu tiên của cô đó là lớn tiếng kêu lên——

"Chờ một chút. Gọi xe cứu thương cho tôi, tôi không biết nói tiếng Anh."

". . . . ." Ông cụ im lặng một chút, bỗng nhiên cười ha hả, tiếng cười vồn xung quanh giáo đường trống trải, "Con bé này, thật thú vị."

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại.

Nhóm vệ sĩ đang cảnh cáo tín đồ cùng nữ tu sĩ nghiêm chỉnh rút khỏi giáo đường.

"Cố Tiểu Ngải!"

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải quay đầu lại.

Lệ Tước Phong đứng ở hành lang, trên mặt lại lần nữa bị thương, vết máu ở khóe miệng chảy xuống thật sự dài, tóc hỗn độn, cả người thoát nhìn chặt vật đến cực điểm, trong mắt nổi giận, dùng chút sức cùng lực kiệt hết cô, "Mẹ nó, ai cho cô xen vào việc của người khác!"

Dứt lời, Lệ Tước Phong cao to ngã ầm xuống đất.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, trên mặt không có biểu tình. . . . .

*****

Trước phòng cấp cứu của bệnh viện Pierre, Cố Tiểu Ngải bất an đi tới đi lui, tay không tự giác xiết chặt áo lông trên người.

Một ngày này thật sự quá ngoạn mục.

Cô vẫn nghĩ đến Lệ Tước Phong là một thiếu gia kiêu căng, cho nên tính cách xấu xa táo bạo.

Cô không nghĩ đến, hẳn sẽ có một anh trai phóng đảng không kềm chế được, còn có một người cha thủ đoạn độc ác như vậy. . . . .

Ra lệnh cho thủ hạ đánh con trai mình, còn có thể nhấm nháp rượu ngon.

Đây là gia đình dị dạng gì chứ. . . . .

"Cố tiểu thư! Cố tiểu thư!"

Bảo mẫu cùng quản gia Angus tóc bạc vội vàng chạy tới.

Cố Tiểu Ngải chỉ dùng di động trên người Lệ Tước Phong gọi cho bảo mẫu. Bảo mẫu lập tức chạy tới, gấp đến độ ngay cả sắc mặt đều thay đổi, "Lệ tiên sinh thế nào? Rốt cuộc thế nào? !"

"Còn không biết, đang cấp cứu."

Cố Tiểu Ngải nói, trong lòng nói không nên lời khản trương. . . . .

Cô không phải ngu ngốc, cô biết hôm nay Lệ Tước Phong nghe được bác sĩ Joel trị bệnh bao tử cho cô đang trong tay ba hắn, mới có thể để cho người khác đâm đá như vậy. . . . .

Giống như bảo mẫu nói, Lệ Tước Phong thích cô. . . . .

Nếu không làm sao có thể vì cô làm được chuyện như vậy.

Phòng cấp cứu tắt đèn, bác sĩ đi ra mở khẩu trang nói một tràng tiếng Anh, tốc độ nhanh đến dọa người, Cố Tiểu Ngải nghe được vẻ mặt mờ mịt, cùng bảo mẫu đồng thời nhìn về phía quản gia Angus xin giúp đỡ.

"Xương sườn bị gãy ba cái, còn cái khác không có gì trở ngại." Angus dùng tiếng Trung bập bẹ nói.

Lệ Tước Phong rất nhanh được đẩy đi ra, trên mặt có bình dưỡng khí, hai mắt khép chặt, vết máu trên khóe môi đã được bác sĩ lau đi.

Bảo mẫu lập tức hô, "Trước tiên, Lệ tiên sinh và Cố tiểu thư nên vào phòng bệnh tốt nhất, Angus, ông đi làm thủ tục nhanh đi."

"Được."

Lệ Tước Phong được đưa vào phòng bệnh loại xa hoa nhất, trang hoàng nơi này càng tốt hơn so với bệnh viện tư nhân ở C thị, còn có bốn y tá ở trong phòng bệnh chăm sóc.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trước giường bệnh của hắn, trong lòng nói không nên lời hỗn loạn.

Y tá đi tới đem bình dưỡng khí của Lệ Tước Phong tháo ra, dùng tiếng Anh nói, "Anh ta đã không cần nữa."

"Thank you."

Cố Tiểu Ngải nhìn y tá lễ phép cười cười.

Lệ Tước Phong vẫn đang hôn mê, vết thương trên mặt rất nặng, mắt đi không ít sắc thái anh tuấn.

Nhìn chăm chú vào Lệ Tước Phong như vậy, trong lòng Cố Tiểu Ngải bấn loạn.

Hôm nay, hẳn một lần lại một lần làm cho cô thật sự khiếp sợ, tất cả thật giống như lời bảo mẫu nói: Lệ tiên sinh thực thích cô.

Trên ngón áp út còn mang chiếc nhẫn hình giọt lệ, hình dạng khéo léo tinh xảo, phát ra ánh sáng lấp lánh xinh đẹp. . . . .

Cô vẫn nghĩ cái này chỉ là lễ vật hân cấp cho tình phụ, không có ý nghĩa gì.

Cô vẫn nghĩ, hôm nay hẳn mua cho cô nhiều đồ như vậy chỉ là đốt tiền thôi, tâm trạng nhất định đang vui vẻ. . . . .

Nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Chiếc nhẫn kia. . . . . đột nhiên nặng nề.

Có chút. . . . . cô mang không nổi.

Quan hệ của bọn họ chỉ là chủ nhân cùng tình phụ được thỏa thuận, cái gì đều là đơn giản. . . . .

Có phải hẳn có tình cảm với cô. . . . . tất cả đều thay đổi thành phức tạp cả rồi.

"Cố tiểu thư."

Bảo mẫu từ phòng bếp đi ra bưng ly nước ấm đưa cho cô, nhìn liếc mắt Lệ Tước Phong trên giường bệnh một cái rồi nói, "Cố tiểu thư, bên trong có hai phòng khách, cô đi nghỉ ngơi một chút đi, Lệ tiên sinh còn lâu mới tỉnh được."

"Không có việc gì, tôi chịu được."

Cho cô đi ngủ, cô cũng ngủ không được.

Hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện chấn động, hiện tại cô nhắm mắt lại đều nghe tiếng súng đinh tai nhức óc, ở bên tai cô âm ỷ không ngừng. . . . .
Cùng với, cảnh tượng ... người ngoại quốc kia trúng đạn nằm trên mặt đất. . . . . máu chảy quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162

Lệ gia không phải là một tập đoàn tài chính sao?

Làm sao lại giống như xã hội đen vậy. . . . .

Bưng ly nước ấm của bảo mẫu lên uống một ngụm, Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên hỏi, "Lệ gia. . . . . luôn luôn có bộ dáng kia sao?"

Sau khi bảo mẫu nghe cô nói về chuyện không may mà Lệ Tước Phong phải trải qua, liên tục thở dài, nghe Cố Tiểu Ngải hỏi như vậy bà liền thở dài một hơi, "Lệ lão gia là một người độc đoán chuyên quyền, không tha cho người nào làm trái ý ông ấy, cho dù là con của mình."

. . . . .

Độc đoán chuyên quyền cũng không cần đem con trai ruột mình đánh gãy ba xương sườn chứ.

Không biết Lệ Tước Phong động một chút liền đánh người có phải di truyền từ ba hẳn hay không?

"Có lẽ Lệ gia chỉ có đại thiếu gia, Lệ lão gia yêu thương cậu ấy nhất, bởi vì đại thiếu gia là con ruột của Lệ lão gia." Bảo mẫu lo lắng nhìn Lệ Tước Phong nằm trên giường bệnh.

Con ruột?

Thời đại này còn có người phân biệt con ruột với con riêng sao? Xã hội cổ đại sao?!

"Lệ Tước Tư sao? Hấn hình như là con riêng. . . . ." Cố Tiểu Ngải nghi hoặc hỏi.

"Nhị thiếu gia là do một nữ ngôi sao ca nhạc người Đức sinh, ba vị thiếu gia đều là do vợ kế sinh."

. . . . .

Quả nhiên là do tiêm nhiễm lệch lạc từ ba hấn.

Khó trách Lệ Tước Phong có quan hệ nam nữ hỗn loạn như vậy.

"Bảo mẫu, bà đi ngủ đi, có tôi ở trong này là được rồi." Cố Tiểu Ngải đứng lên để ly nước qua một bên, đưa bảo mẫu đi vào phòng khách.

Trở lại trước giường bệnh, túi truyền dịch chảy từ từ từng giọt từng giọt xuống, Lệ Tước Phong im lặng mê man, môi mông hơi hơi khô nứt.

Cố Tiểu Ngải dùng tấm bông thấm nước bôi trên môi hấn nhọt nhọt khô nứt, đầu ngón tay vén tóc ngắn hỗn độn của hấn qua.

Lệ Tước Phong mãi cho đến khi rạng sáng mới tỉnh lại, một đôi mắt u ám nhìn cô, "Cố Tiểu Ngải!"

Cố Tiểu Ngải cũng không còn chút buồn ngủ nào, ngồi ở trên ghế trước giường lẳng lặng nhìn chăm chú vào hấn, "Tỉnh rồi sao?"

"Ách. . . . ." Lệ Tước Phong muốn chống tay ngồi dậy, lại đột nhiên đau thét lớn một tiếng, tay sờ lồng ngực của mình.

Thuật hạ của ông ta xuống tay càng ngày càng tàn nhẫn rồi!

"Xương sườn của anh bị gãy ba cái, mấy ngày này tốt nhất nằm ở trên giường đừng nhúc nhích." Cố Tiểu Ngải đề cái nút trên giường xuống, làm cho cái giường chậm rãi nâng lên cao.

"Đáng chết!" Lệ Tước Phong cau mày thấp rủa một tiếng.

"Trời còn sớm, anh ngủ tiếp một chút nhé?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói.

Vốn có hai y tá luân phiên nhau chăm sóc hấn giờ phút này chống đỡ không được con buồn ngủ ngồi ở trên sofa ngủ. . . . .

Cố Tiểu Ngải trên mặt sạch sẽ trần ngập môi một cùng tiểu tụy, so với buổi sáng hôm nay thoát nhìn càng thêm nghiêm trọng.

Điều này làm cho Lệ Tước Phong rất bất mãn.

"Cố Tiểu Ngải! Cút đi ngủ đi!" Lệ Tước Phong thấp giọng quát.

"Tôi không buồn ngủ." Cố Tiểu Ngải cúi đầu nói, "Tôi gọt cho anh quả táo nha?"

"Tôi kêu cô đi ngủ thì cô phải đi đi! Đừng dãi dòng với tôi!" Lệ Tước Phong càng thêm bất mãn rống lên, xương sườn trước ngực ần ần làm đau.

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn không để ý tới hấn, cúi đầu chuyên chú gọt quả táo.

"Cố Tiểu Ngải! Cô dám đem lời của tôi vào tai này ra tai kia sao? !" Lệ Tước Phong giận dữ.

Cái cô này thấy hấn hiện tại bị thương tích trong người không thể đánh cô ta đúng không? !

Không biết phân biệt còn đại dột hết thuốc chữa mà!

Lúc hấn bị người ta đánh cô lao tới rống giận với lão già kia. . . . .

Hấn rốt cuộc là con trai của lão ta mà lão ta còn xuống tay như vậy cô còn không sợ ông ta giết cô sao. . . . .

Chẳng may, ông ta bị cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của cô chọc hỏa, cô sẽ không giữ được cái mạng.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải chưa đáp ứng hấn, trầm mặt cắt quả táo.

Lệ Tước Phong tức giận đến mức tay muốn đánh cô, lại động đến trước ngực bị thương, đau đến hấn nhe răng trợn mắt, "Tê ——"

Tên này biết mình bị gãy xương sườn, còn không chịu nghỉ ngơi cho tốt?

"Đau lắm hả? Tôi sẽ gọi bác sĩ." Cố Tiểu Ngải thấy hấn như vậy bỏ quả táo xuống, chuẩn bị ấn nút cấp cứu. . . . .

"Không cần."

Chỉ với vết thương nhỏ ấy mà hấn sống không được thì hấn như thế nào coi là Lệ Tước Phong nữa.

Lệ Tước Phong ngồi dựa vào trên giường, mắt sâu đậm nhìn chăm chăm cô, trước mắt cô im lặng, vẻ mặt im lặng, hôm nay cô lao tới lão già kia rống giận không giống với cô bình thường. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, hôm nay lao tới làm cái gì? Cô có biết lão già kia là nhân vật gì hay không?" Lệ Tước Phong nhìn chăm chú vào mặt cô thản nhiên hỏi.

Ngay cả anh em bọn họ cũng không dám tùy tiện cùng lão già đó cãi lời, cô lại có thể vô nghĩa phản đối xông lên.

"Người thế nào? Chủ tập đoàn tài chính ở châu Âu sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại, ngồi trở lại trên ghế cầm lấy quả táo đã được cắt một nửa tiếp tục gọt vỏ.

Cái cô này chỉ nhìn đến vẻ bề ngoài.

Lão già kia có đơn giản như cô tưởng tượng như vậy không.

"Lão già đó làm việc toàn bộ chỉ bằng tâm tình của mình thôi, có một trò lý theo ông ta nhiều năm nói sai một câu, đã bị hấn bắn hai nhát, tê liệt toàn thân." Giọng nói Lệ Tước Phong trầm thấp nói, có chút hăng hái nhìn chăm chăm mặt của cô, chờ đợi phản ứng của cô.

. . . . .

Nói sai một câu thôi mà, bị bắn hai phát súng sao? !

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu, tầm mắt tiến vào trong mắt thâm trầm của hắn, trái tim không hiểu đập loạn.

Thu hồi ánh mắt của mình, Cố Tiểu Ngải cúi đầu thản nhiên nói, "Thật không? Tôi còn tưởng rằng anh không phải con trai ruột của ông ấy, nói như vậy, muốn nói các người không phải cha con."

". . . . ." Lệ Tước Phong nhíu mày, "Cố Tiểu Ngải, cô có ý tứ gì? !"

"Bởi vì cha con các người hi vọng vô thường giống nhau."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nháy mắt bị cô chọc giận, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ăn táo đi." Cố Tiểu Ngải đưa lên quả táo đã được cắt, không chọc tức hắn nữa.

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, một tay lấy quả táo, hai mắt gấp gấp nhìn chăm chăm mặt của cô, như là khiến cho cô thừa nhận, "Cố Tiểu Ngải! Hôm nay, cô không đề ý tánh mạng lao tới, là vì cô yêu tôi!"

Cố Tiểu Ngải đem dao cắt hoa quả để lại từ đầu giường, nghe vậy, tay run lên, lưỡi dao xẹt qua đầu ngón tay, máu tươi chảy ra. . . . .

Đau đến toàn tâm.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong lại dùng phương thức rống lên kêu tên của cô, một phen bỏ quả táo qua một bên, bắt chắp ngực đau đớn, nắm lên tay cô liền ngậm vào miệng.

Một ngậm ngậm ngón tay bị thương của cô.

Giống như thú hoang liếm vết thương.

Cố Tiểu Ngải ngờ ngác nhìn hắn, đầu ngón tay bị hắn ngậm trong miệng, đầu lưỡi một lần lại một lần liếm lấy, cô lập tức nhớ tới một lần ở trong phòng tổng thống, hắn cũng cầm máu cho cô như vậy.

Giống phương thức của thú vật, triền miên cọ sát.

. . . . .

Lệ tiên sinh thật sự thích cô.

. . . . .

Lời bảo mẫu nói giống như quán lấy trong đầu cô.

Người đàn ông này thích cô. . . . . Mà loại thích này, cô vô luận như thế nào đều chịu không được.

Cố Tiểu Ngải không có suy nghĩ nhiều, nhọt nhạt cau mày, nhanh chóng rút tay trong miệng hắn trở về.

Lệ Tước Phong bên môi mang theo một chút máu của cô, thoạt nhìn có loại đắc ý.

Hắn có ý tốt cầm máu cho cô, cô rút tay về nhanh như vậy, ghét bỏ hắn sao? ! Cô dám? !

Không hôn gần trông mắt cô né tránh, nhìn xuống đi qua kéo cô vào lòng, Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ mở miệng, giọng điệu bá đạo không được xía vào, "Cố Tiểu Ngải, lại đây hôn tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163

Tên này có cần phải bá đạo như vậy không?

Cố Tiểu Ngải lấy tay bịt vết thương lại không cho máu chảy, nghiêm túc ngược mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Hôm nay, vì sao anh lại để mặc cho bọn họ đánh?"

Đừng nói với cô là hấn tôn trọng ba mình, cô một chút cũng nhìn không ra.

Không nghĩ tới cô đột nhiên hỏi cái này, trong mắt Lệ Tước Phong hiện lên một chút trở mắt, bỗng dưng nghiêng đầu đi, giọng điệu không được tự nhiên mà cuồng vọng, "Cô quan tâm tôi!"

"Bởi vì, bác sĩ Joel ở trong tay ba anh." Hấn không đáp, Cố Tiểu Ngải đơn giản thay hấn hỏi đáp, "Anh muốn cứu mạng bác sĩ Joel từ tay ba anh, nhưng Lệ Tước Phong anh không thượng hạng quý trọng mạng người khác như vậy. . . . ."

Trên mặt Lệ Tước Phong có loại cảm giác khó chịu, không kiên nhẫn cắt đứt lời cô, "Hôm nay sao cô dài dòng lời thôi thế! Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?!"

. . . . .

Cô muốn nói cái gì hấn không biết sao?

Cố Tiểu Ngải từ trên ghế đứng lên, nghiêm trang nhìn hấn nói, "Anh là vì cứu bác sĩ Joel để chữa bệnh cho tôi mới có thể bị ba anh đánh tàn nhẫn như vậy. Ngay từ đầu cũng vì bệnh bao tử của tôi anh mới chạy đến Đan Mạch, anh biết rõ ba anh có thể sẽ không bỏ qua cho anh, nhưng vẫn đến đây. . . . ."

"Dài dòng!" Lệ Tước Phong lại lần nữa găm nhẹ nói.

Hôm nay, cái cô này bị làm sao vậy?

Lúu rú không ngừng, dài dòng một chết đi!

Hấn là vì cô mới mạo hiểm đến châu Âu một chuyến, vậy thì thế nào?

"Anh làm tất cả những điều này là vì tôi." Cố Tiểu Ngải đứng ở trước giường hấn, trên mặt sạch sẽ mang vẻ mệt mỏi cùng tiều tụy, một đôi mắt mờ to lẳng lặng nhìn chằm chằm hấn, môi nhợt nhạt chậm rãi mở ra, "Lệ Tước Phong, anh thích tôi sao? Hay là. . . . . yêu tôi?!"

Cô hỏi trực tiếp.

Không có bất cứ vòng vo nào.

Lệ Tước Phong không nghĩ tới Cố Tiểu Ngải luôn luôn nói chuyện rất ít đột nhiên nói trắng ra như vậy, nhất thời có chút hoảng sợ.

Trái tim đột ngột đập nhanh lên. . . . .

Một hồi, Lệ Tước Phong hơi hơi ngưỡng cằm, ngẩng cao đầu nhìn cô, "Vậy còn cô? Cố Tiểu Ngải!"

Cô nhất định là vô cùng yêu hấn.

Phụ nữ chỉ biết vì người đàn ông của mình mới liều lĩnh lao ra. . . . .

Nhưng, anh thực chán ghét cô thế này, giống như đang giễu cợt hấn làm một người đàn ông không có năng lực bảo vệ cô.

Nhưng. . . . . lúc cô lao tới, lồng ngực của hấn rung động một trận khó có thể nói rõ.

Vậy còn cô? Cố Tiểu Ngải. . . . .

Vì sao không phủ nhận, vì sao không phải trực tiếp phủ nhận vấn đề của cô, nói hẳn căn bản không có yêu cô. . . . .

Hỏi như vậy có phải. . . . . biến thành thừa nhận hẳn thích cô?

"Tôi không thương anh, Lê Tước Phong." Cố Tiểu Ngải cúi rử mắt, lại một lần nữa nhìn vào trong mắt của hắn, nghiêm túc nói, "Cho nên. . . . . anh trăm ngàn lần đừng yêu tôi."

Trăm ngàn lần đừng yêu cô. . . . .

Cô vòng vo một hồi lại nói không yêu hắn.

Hắn vì cô, thậm chí ngay cả bị ba mình đánh gãy ba xương sườn đều không sao cả.

Nhưng cô không muốn nhận ý tốt của hắn, cũng không muốn hắn vì cô làm một chuyện gì cả. . . . .

Thích như vậy. . . . . cô chịu không nổi.

Nghe vậy, Lê Tước Phong tựa vào đầu giường, một đôi mắt đen như mực thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, mặt lạnh lùng không lộ vẻ gì, cũng không có nói chuyện.

Lại là một câu này, cô không thương hắn, cô không thương hắn. . . . .

Trừ bỏ một câu này, cô sẽ không thể nói khác đi sao?!

Lê Tước Phong trầm mặc, liền như vậy nhìn chăm chăm vào cô. . . . .

Thời gian giống như dừng lại.

Không khí làm người ta hít thở không thông.

"Tôi đi sẽ trở lại ngay." Cố Tiểu Ngải bị hắn nhìn chăm chăm không chớp mắt, ngực có chút khác thường, không khỏi rử mắt xuống đi, bóp chặt ngón tay bị thương xoay người đi vào phòng tắm.

Đi tới bồn rửa tay vắn nước xuống, cọ rửa miệng vết thương.

Lạnh lẽo đến thấu xương.

Đâm thẳng vào trái tim của cô. . . . .

"Cố Tiểu Ngải!"

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Lê Tước Phong.

Thân hình Cố Tiểu Ngải run lên, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Lê Tước Phong đứng ở cửa phòng tắm, một đôi mắt gấp gáp trừng mắt cô, kim tiêm trên mu bàn bị hắn nhỏ đi, giọng điệu tràn ngập bá đạo hướng cô quát, "Cố Tiểu Ngải! Cô có ý gì?!"

. . . . .

Hắn không phải bị điên rồi chứ!

Xương sườn bị gãy ba cái còn dám xuống giường? ! Hắn tưởng mình làm bằng sắt sao?

Cố Tiểu Ngải cau mày, tiến lên đỡ cánh tay của hắn trở về phòng, "Anh làm sao đứng lên được? Anh bị gãy xương sườn có biết hay không?"

"Không biết!" Lê Tước Phong hung tợn quát, hai tay dùng sức đem cô ôm vào trong lòng, ngực càng thêm đau, Lê Tước Phong cắn răng chịu đau đớn, tiếng nói trở nên khàn khàn, lại vẫn là mãnh liệt vô lý rống lên, "Cố Tiểu Ngải! Cô không yêu tôi thì yêu ai chứ?!"

Cô yêu Sở Thế Tu. . . . .

Không phải anh, cho tới bây giờ cũng không phải.

Cho nên. . . . . đừng yêu cô, không có kết quả gì. . . . . cô không đáp lại nổi.

"Lê Tước Phong, anh đừng náo loạn, trên người của anh có thương tích." Cố Tiểu Ngải buông mắt xuống, nhỏ giọng nói, tay muốn bỏ cánh tay hắn đang ôm lấy cánh tay mình, lại không dám dùng sức, sợ đụng đến miệng vết thương của hắn.

Ba xương sườn bị gãy, không phải chuyện đùa.

Cô không muốn làm cho hắn lại vì cô bị thương. . . . . sẽ làm cho cô cảm thấy đều là do cô tạo thành thương tổn.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong căn bản không bỏ qua, ôm cô không buông tay, giống đứa nhỏ không nghe lời không buông tha quần quít lấy cô, bá đạo rống với cô, "Nói cô yêu tôi!"

Vì sao hắn vẫn bá đạo như vậy, chưa bao giờ cho người khác không gian.

Bức người khác yêu mình như vậy sao?

Cô như thế nào cũng không biết tình yêu là dựa vào phương thức này nói yêu liền yêu?

Cô thuận theo ý của hắn nói rồi sau đó thì sao, sau đó cái gì cũng sẽ không thay đổi, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. . . . .

Bọn họ chỉ có quan hệ chủ và nhân tình thôi.

Cô căn bản không nghĩ tới muốn ở bên cạnh hắn cả đời. . . . . sớm hay muộn có một ngày cô phải rời khỏi, cô không muốn làm cho hắn vì cô tiếp tục trả giá.

Lại càng không muốn cho hắn. . . . . vì cô chịu đã thương gì nữa.

"Lệ Tước Phong, không cần nào loạn được không?" Giọng Cố Tiểu Ngải nhẹ như gió.

"Nói!"

Hắn nhất định phải mạnh bạo như thế sao?

Hắn không hiểu, cưỡng ép căn bản sẽ không thay đổi được gì. . . . . Lòng của phụ nữ lại càng không thay đổi vì cưỡng ép. . . . .

"Lệ Tước Phong, nói một trăm lần cũng như nhau, tôi không thương anh, anh có hiểu hay không?"

Dứt lời, Cố Tiểu Ngải bị hắn nắm lấy vai xoay người, Lệ Tước Phong giữ chặt người của cô nâng lên liền hôn lên môi của cô, kịch liệt không có khe hở. . . . .

Lưỡi cực nóng tham tiến miệng của cô quần lấy hết thấy, một tay từ áo lông của cô dò xét đi vào, trực tiếp xoa trước ngực đầy đà của cô.

"Đừng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhú mào, vẫn là không dám gãy dựa sợ làm đã thương hắn.

Lệ Tước Phong dường như hoàn toàn không biết đau, ở trên người cô mon trón lên xuống, hôn môi của cô mây mưa thất thường.

Trong lúc đó, hai người phụt ra hơi thở nóng nhất.

Cố Tiểu Ngải lui hai bước, tựa đến khung cửa trong phòng tắm, không thể lui được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164

Áo lông bị tay hắn kéo lên trên, Lệ Tước Phong càng thêm làm càn dò xét toàn bộ trong quần áo cô, hôn toàn bộ ở trên mặt của cô, mặc cho người cực nóng. . . . .

Làm sao có thể biến thành như vậy.

Mỗi lần đều là như vậy. . . . . trong lúc đề tài của bọn chưa bao giờ dừng lại. . . . . Cho tới bây giờ đều là lấy phương thức này để kết thúc đề tài. . . . .

Không muốn làm hắn động vết thương nên không thể lộn xộn, Cố Tiểu Ngải đơn giản hai mắt nhắm nghiền, tùy ý hắn ở trên người mình đốt lửa mọi nơi.

Nắm lại mắt bị hắn hôn qua, rất nhanh, môi của cô lại bị hắn hôn khê qua, bàn tay chạy ở trên người cô mỗi một tắc, tình tế vuốt ve. . . . .

"Uhm . . . ." Đằm mẫn cảm bị tay hắn mon trớn, Cố Tiểu Ngải nhin không được ngấm khề một tiếng.

"Cố Tiểu Ngải, thân thể của cô thành thực hơn so với miệng của cô." Thấy cô bị chính mình làm cho biến thành thân sắc mê ly, Lệ Tước Phong cuối cùng bỏ qua buồn bực trong ngực, vừa lòng gọi lên môi, không có ý tốt ở trước ngực tròn trĩnh của cô bóp nhẹ, "Thân thể của cô nói cho tôi biết, cô yêu tôi."

. . . . .

Yêu hắn cũng nhìn qua dục vọng được sao?

"Lệ Tước Phong, đủ rồi. . . . . Uhm . . . . . Anh nhanh đi nằm . . . . . Ách." Đằm mẫn cảm lại bị vỗ về chơi đùa, Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa thét chói tai lên.

Tên này. . . . . bị thương một chút cũng như nhau cả.

Làm thế nào cũng đều không quên được dục vọng của hắn. . . . .

Thật sự là di truyền hay sao.

"Chưa đủ. . . . ." Lệ Tước Phong cúi đầu hôn môi của cô, ngăn chặn lời nói của cô, răng khể cắn, nâng mở môi của cô một cách nhanh chóng, lưỡi nóng rực tham lam đi vào cắn nuốt hết thảy.

Một cái hôn nóng bỏng làm người ta mất đi lý trí, triển miên đến làm cho lòng người run rẩy.

Cố Tiểu Ngải từ từ nhắm hai mắt lại, cố gắng làm cho mình không phát ra âm thanh gì.

Lệ Tước Phong thấy thể càng thêm cuồng nhiệt hôn cô, lưỡi đột kích hết thảy. . . . .

Cô không dám tùy tiện giãy dụa, chỉ có thể dựa lưng vào khung cửa tùy ý để hắn làm xằng làm bậy, bị hắn cố ý mon trớn không ngừng, thỉnh thoảng phát ra tiếng ngấm nga tình tế . . . . .

"Sorry. . . . ."

Một giọng nữ vô cùng áy náy đột nhiên yếu ớt vang lên, cắt đứt nụ hôn của Lệ Tước Phong

"Đáng chết!" Đột nhiên nghe được có tiếng người, Lệ Tước Phong lập tức rời đi môi của Cố Tiểu Ngải, nhỏ giọng rủa một tiếng, tay nhanh nhẹn kéo áo lông của cô bị vén lên buông xuống, che khuất da thịt trắng như tuyết của cô, chuyển mắt bực mình trừng qua.

Cố Tiểu Ngải quay đầu đi, chỉ thấy một y tá mặt buồn ngủ mông lung nhìn bọn họ, thực áy náy dùng tiếng Anh nói, "sorry. . . . . Tôi đến rửa mặt."

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải lập tức đỏ lên, vừa bối rối vừa xấu hổ, tay muốn đánh Lệ Tước Phong, nghĩ đến trên người hắn bị thương nên rút trở về.

Lệ Tước Phong dùng ánh mắt ăn thịt người trừng mắt nhìn y tá kia liếc mắt một cái.

"sorry. . . . . sorry. . . . ." Cô y tá nhất thời sợ tới mức liên tục lui về phía sau, không dám đề cập đến chuyện rửa mặt nữa.

"Anh hung tợn với cô ấy làm cái gì." Cố Tiểu Ngải kéo kéo cánh tay của hắn, "Nhanh đi ngủ đi."

Tên này trước khi hôn cô không phát hiện trong phòng bệnh còn có người sao?

Lại còn có thể làm mất hưng tợn với người khác. . . . .

Lệ Tước Phong thể này mới bắt đầu cực kỳ trở lại giường bệnh nằm xuống, Cố Tiểu Ngải thay hắn hạ giường bệnh xuống.

Bỗng dưng, tay bị Lệ Tước Phong nắm lấy, Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nghi hoặc nhìn về phía hắn, Lệ Tước Phong cười tà chỉ chỉ xương quai xanh của mình, thuận miệng nói, "Cô đi ngủ đi."

Chỉ xương quai xanh của mình làm cái gì chứ?

"Oh."

Cố Tiểu Ngải rút tay của mình về, Lệ Tước Phong bỗng dưng giương giọng quát một chuỗi tiếng Anh đi ra ngoài, cô cũng không nghe rõ.

Ngay sau đó, cô chợt nghe thấy một y tá vội vàng lên tiếng.

Cố Tiểu Ngải quay người lại, chỉ thấy y tá vừa mới gặp được bọn họ đi tới mình, cầm trên tay một miếng băng dán cá nhân, "please."

Cố Tiểu Ngải nói tiếng cảm ơn, tự mình dán lên vết thương.

Y tá dùng ánh mắt kỳ lạ liếc liếc mắt cô một cái, sau đó yên lặng quay đi. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị ánh mắt kia nhìn, mặt lại lần nữa đỏ lên.

Lệ Tước Phong chết tiệt, làm ra chuyện lộn xộn này, cô y tá này muốn luôn luôn dùng ánh mắt kỳ lạ này nhìn cô trong phòng bệnh này hay sao?

Đi vào phòng tắm, Cố Tiểu Ngải chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, lại đột nhiên phát hiện trong kính phía trên xương quai xanh của mình có một dấu hôn.

. . . . .

Cuối cùng cô biết Lệ Tước Phong vừa mới chỉ là sao . . . . .

Tên thôi tha!

Nói chuyện chưa nói rõ hai câu cũng sẽ phát sinh chuyện ghê tởm!

Cô mặc lại quần áo thẳng thớm. . . . .

*****

Dường như đã liên tục hai ngày cô không có ngủ, Cố Tiểu Ngải vừa nằm vào giường trong phòng khách liền ngủ say.

Cô mơ thấy lúc còn nhỏ cùng Sở Thế Tu nghịch nước ở hoa viên. . . . . Cô đem nước bắn lên người mình, Sở Thế Tu liền vọt tới trước mặt cô, mở ra hai tay bảo vệ cô, ngăn cản nước bắn vào. . . . .

Khi đó, bà vai Sở Thế Tu còn non nớt. . . . .

Ánh mặt trời vừa vắn, người con trai trong mộng dịu dàng như nước. . . . .

Ánh mặt trời rọi vào cửa sổ chiếu lên giường ấm áp, Cố Tiểu Ngải duỗi lưng mỗi một ngời xuống, bảo mẫu cầm tấm thảm đi ra ngoài, thấy cô tỉnh lại lập tức cười tủm tỉm hỏi, "Cố tiểu thư, có mộng đẹp gì mà trong lúc ngủ lại cười như vậy."

. . . . .

Mộng đẹp, thật là mộng đẹp.

Có Sở Thế Tu mộng tự nhiên là ấm áp tốt đẹp.

Anh là ánh sáng rực rỡ của cô. . . . .

"Vâng, là một mộng đẹp." Cố Tiểu Ngải cười nói, từ trên giường đứng lên, mặt trời ngoài cửa sổ chiếu đến trên người ấm áp, giống như mộng đẹp của cô.

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức đầu giường, đã là ba giờ chiều.

Cô lại ngủ lâu như vậy. . . . . Thật sự là do thời gian không ngủ quá dài rồi.

Rửa mặt xong, Cố Tiểu Ngải đi ra khỏi phòng khách, chỉ thấy trong phòng bệnh có một sự im lặng đáng sợ.

Bảo mẫu cầm thảm đứng ở một bên, hai bác sĩ áo trắng cùng bốn y tá nom nớp lo sợ đứng ở phía sau bảo mẫu.

"Cút! Cút ra ngoài!" Lệ Tước Phong ngồi tựa vào giường bệnh phát cáu, tóc ngắn đen xõa xuống, trên khuôn mặt tất cả đều là tức giận.

Thấy Cố Tiểu Ngải đi ra, bảo mẫu lập tức cầu cứu nhìn về phía cô, "Cố tiểu thư, cô khuyên nhủ Lệ tiên sinh đi, cậu ấy không chịu làm kiểm tra."

. . . . .

Bảo mẫu xem cô là thần thánh sao.

Lệ Tước Phong phát hỏa liền kêu cô. . . . . Cô sợ mình đi qua sẽ bị chết cháy mất.

"Bảo mẫu, bà dài dòng cái gì? !" Lệ Tước Phong lập tức bực mình rống to.

Bảo mẫu cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Cố Tiểu Ngải thở than một hơi, tiếp nhận tấm thảm trên tay bảo mẫu đi qua, đi đến trước giường Lệ Tước Phong dịu dàng nói, "Chỉ là đi kiểm tra mà thôi, anh cũng không cần rời giường, vì sao không muốn kiểm tra?"

Nhập viện rồi nhất định sẽ có loại kiểm tra này, bắt quá là đo huyết áp, kiểm tra đo lường một chút mà thôi. . . . .

Lệ Tước Phong trừng cô, "Tôi ghét nhất là người khác đụng tay đụng chân trên người tôi!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hấn.

Đúng, hấn là không để cho người khác đụng chạm ở trên người hấn, bởi vì hấn bình thường đều quen đụng tay đụng chân ở trên người khác đúng không? Hơn nữa, là phụ nữ vòng một cỡ D trở lên. . . . . Cố Tiểu Ngải khinh thường nghĩ.

Lệ Tước Phong sắc mặt vẫn như cũ thật không tốt, cực kỳ hung tợn.

Cố Tiểu Ngải đang định bỏ qua, ánh mắt cầu cứu của bảo mẫu lại nhìn qua, mong mọi nhìn chăm chăm cô.

Cố Tiểu Ngải đành phải tiếp tục nhẫn nại nhìn Lệ Tước Phong hỏi, "Vậy anh muốn như thế nào mới chịu kiểm tra?"

"Tôi nói không cần, cho bọn họ cút đi!" Lệ Tước Phong không chút khách khí nói.

". . . . ."

.

Cô đích xác khuyên hấn không được, Lệ tam thiếu gia mà.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi nhìn về phía bảo mẫu, lắc đầu cho bà một ánh mắt bất lực, sau đó hỏi, "Bảo mẫu, tôi đi tới nhà ăn ăn cái gì đó, Angus đâu, tôi cần ông ấy gọi com cho tôi."

Gọi com? !

Cái cô này không thấy hấn nằm trên giường bệnh hay sao? !

Ba câu cũng chưa an ủi đã đi ăn com? ! Có phải cô chán sống hay không? ! Dám đề cho hấn một mình ở phòng bệnh? !

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt cô.

"Chuyện gì?" Cố Tiểu Ngải vẻ mặt khó hiểu quay đầu nhìn hấn, biết hấn kêu cô là có vấn đề xảy ra.

"Cô dám đi ra khỏi cửa một bước thử xem!"

". . . . ." Làm sao mà hấn vĩnh viễn luôn miệng đe dọa như vậy, Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, "Như thế nào, không cho phép tôi ăn com sao?"

Hấn có thể đừng bá đạo như vậy hay không.

Hiện tại cô tin tưởng, hấn nhất định là di truyền tính cách ác độc từ ba hấn.

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm cô nói, "Kêu Angus đem com đến đây, cô ở trước mặt tôi ăn!"

Nói xong, hấn lại một phen mạnh mẽ đoạt lấy tấm thảm trên tay cô đến trên người mình.

. . . . .

Ngang ngược.

Ngang ngược tới cực điểm.

Cố Tiểu Ngải trong lòng oán thầm.

Cuối cùng, bác sĩ cùng y tá bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, không kiểm tra cho Lệ Tước Phong được. . . . .

Cố Tiểu Ngải không thèm để ý đến Lệ Tước Phong, ngồi ở trên ghế trước giường bệnh của hấn cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Không lâu, quản gia Angus đẩy một toa thức ăn phong phú vào phòng bệnh, lễ phép nhìn Cố Tiểu Ngải làm tư thế xin mời.

Đồ ăn trên toa thức ăn đều là đồ ăn đặc sắc của Copenhagen, nhưng đều là thức ăn thanh lọc, thịt nguội, trà lúa mạch nóng hôi hổi, cùng với một cái bánh tạo hình xinh đẹp.

Một bữa com vừa thấy đã làm cho người ta thêm ăn.

"Ăn đi." Lệ Tước Phong tựa vào đầu giường ung dung nhìn cô, trên mặt tức giận của cô rồi không còn nữa, giọng điệu còn có chút không được tự nhiên, hừ lạnh một tiếng "Không phải nói dối bụng."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

Ăn thì liền ăn thôi.

Mặt Cố Tiểu Ngải không chút thay đổi đứng lên, đi đến trước toa thức ăn uống một chút trà lúa mạch trước, hương vị thơm ngon ở trong miệng lan tràn ra, trong nháy mắt làm ấm áp toàn bộ dạ dày.

Mùi trà lúa mạch làm cho tâm tình của cô bị Lệ Tước Phong làm hỏng nhất thời tốt hơn rất nhiều. . . . .

"Loại mì trộn này ở Copenhagen rất được ưa chuộng." Quán gia Angus đứng ở trước toa thức ăn, vừa dùng tiếng Trung bập bẹ giải thích, vừa đem nước sốt tưới lên mặt rồi trộn lên, "Cố tiểu thư, mời dùng."

"Dạ. Cảm ơn." Cố Tiểu Ngải mỉm cười bụng đĩa lên, dùng thìa ghim lên và ăn vào miệng. . . . .

Loại mì trộn này mang hương vị chua chua ngọt ngọt, là một loại hương vị cô thích, sợi mì rất mềm, sau khi cắn vào lại rất thú vị.

Cố Tiểu Ngải ăn hai cái, tán thưởng nói, "Xác thực ăn thật ngon."

"Cố tiểu thư có thể nếm thử thịt ngỗng này, đây cũng là loại thức ăn bản xứ được ưa chuộng ở đây." Angus nâng lên một đĩa thịt nướng, thịt ngỗng thơm ngon nói.

"Đây là thịt gì?" Cố Tiểu Ngải có chút tò mò hỏi.

"Cố tiểu thư, đây là. . . . ."

. . . . .

"Lại đây cho tôi ăn nữa!" Người đàn ông nằm trên giường bệnh bị xem nhẹ bắt mắt phát ra mệnh lệnh.

Hắn kêu cô dùng cơm, cô đặt toàn bộ tâm tư vào bàn ăn? ! Muốn sao nữa chứ?

Cái tên này. . . . . bị thương nằm ở bệnh viện cũng không thể yên lặng được.

Cố Tiểu Ngải trên tay còn bưng một đĩa mì trộn, nghe vậy đành phải đi đến trước giường bệnh, dùng thìa ghim một miếng đưa đến bên miệng hắn.

Cô ngoan ngoãn nghe lời làm cho Lệ Tước Phong đắc ý nhũn mảy, há mồm ăn.

Giây tiếp theo, Lệ Tước Phong phun toàn bộ mì ra. . . . .

"Lệ Tước Phong!" Cố Tiểu Ngải tức giận, tên này rốt cuộc muốn như thế nào, cô nói không thương hắn, hắn liền giận dữ náo loạn đến bây giờ.

Ngay cả ăn một bữa cơm cũng không yên nữa.

"Khó ăn chết đi!" Lệ Tước Phong nhíu mi khinh thường nói, lại nói thêm một câu, "So với cô làm còn khó ăn hơn!"

. . . . .

Cái gì gọi là so với cô làm còn khó ăn hơn? !

Hắn rốt cuộc là khen cô hay là đang tổn hại cô? !

Cố Tiểu Ngải kiên nhẫn bị hắn hoàn toàn phá hết, nghiêm mặt đem đĩa mì trộn bỏ lên tủ đầu giường, trừng mắt nhũn mảy nhìn hắn, tức giận hỏi, "Vậy anh muốn ăn cái gì?"

"Mì sợi do cô làm."

". . . . . Anh không phải ngại khó ăn sao?"

"Mì này càng khó ăn hơn." Lệ Tước Phong làm một bộ dáng như là đương nhiên vậy, hoàn toàn không biết là lời của mình có mâu thuẫn gì, "Đi làm mì cho tôi ăn."

"Lệ Tước Phong!" Cố Tiểu Ngải bực tức.

"Là tôi, làm sao vậy?" Thấy cô tức giận đến tròn tròn mắt, ý cười bên môi Lệ Tước Phong càng ngày càng rõ ràng.

Ai kêu cô chỉ lo dùng com cũng không nhìn hán một cái.

Cái cô này. . . . . xứng đáng.

Không cho cô một chút giáo huấn cô lại không ngoan ngoãn.

"Không có gì! Tôi sẽ đi làm mì ngay bây giờ!"

Dù sao đi nữa thì cô cũng không cãi lại hán, nhất là nghĩ tới hán nằm ở đây sờ đi là đều vì muốn chữa bệnh cho cô. . . . .

Trong lòng có một chút cảm giác áy náy. . . . .

Kỳ thật cô cũng không mắc nợ hán không phải sao? Vết thương của hán thành như vậy. . . . . cũng không phải do cô đánh hán.

Cho dù ai đúng ai sai, hán đối với cô lại không tính là thật tốt, lúc thì cười ha hả, lúc thì nóng giận còn có thể đánh người. . . . . Hơn nữa cô hiện tại không có tự do, không có tôn nghiêm lại bị bắt ở bên cạnh hán, giam cầm tự do với người thân của cô, cũng là do một tay hán tất cả. . . . .

Kỳ thật. . . . . vì sao cô phải cảm thấy áy náy chứ?

Từ khi nào thì quan hệ của bọn họ . . . . . lại càng ngày càng kỳ quái như vậy.

Cố Tiểu Ngải hung hăng trừng hán liếc mắt một cái, xoay người đi vào phòng bếp, bước đi vẫn mang chút khập khiễng.

Môi Lệ Tước Phong đang tươi cười bỗng nhiên biến mất, rống lớn nói, "Bảo mẫu! Xe lăn đâu!"

Cố Tiểu Ngải bị hán hô to chấn động một chút, ngay sau đó chính là bảo mẫu nghiêng ngã lao đảo chạy ra, "Vâng, Lệ tiên sinh! Tôi lập tức đi lấy!"

. . . . .

Chân của cô đã muốn không sao rồi. . . . . Hán còn muốn cho cô ngồi xe lăn sao?

Vì sao ngay cả chi tiết nhỏ trên chân cô hán cũng để ý đến như vậy?

Đem mì bỏ vào trong nồi nước sôi, Cố Tiểu Ngải tùy tiện cắt một ít rau củ có tại phòng bếp bỏ vào.

Cô nấu mì chỉ là một món thập cẩm, cái gì cũng đều cho một chút.

Vừa nghĩ tới Lệ Tước Phong kiêu ngạo ương ngạnh kia, Cố Tiểu Ngải nhịn không được thở dài.

Cũng không biết thân thể hán khi nào thì mới có thể tốt hơn. . . . .

Cố Tiểu Ngải bụng to mì nóng hồi đi ra, Lệ Tước Phong vỗ vỗ chỗ trống bên giường, "Lại đây, dứt tôi ăn."

". . . . ."

Hán rốt cuộc bị thương thế nào? Cánh tay hay là xương sườn chứ? ! Ngay cả ăn mì cũng không tự làm được sao?

Cô thật muốn cầm cả tô mì hất vào trên mặt ương ngạnh không ai bì nổi của hán.

Nhưng cuối cùng, Cố Tiểu Ngải vẫn là thỏa hiệp ngồi vào bên giường. . . . .

Không có đĩa, chỉ có nĩa, cô chỉ có thể gian nan dùng nĩa cuộn cuộn các sợi mì trên mặt lại, theo bản năng thổi nguội một chút, mới đưa tới bên miệng Lệ Tước Phong, "Cẩn thận nóng lắm."

Ánh mắt Lệ Tước Phong trầm ngâm nhìn chằm chằm cô, há mồm ăn mỳ sợi.

Hương vị trước sau như một, so với mì trong nhà ăn của bệnh viện cũng ngon hơn.

Thấy Lệ Tước Phong rốt cuộc cũng chịu ăn một chút, Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, cô sợ hán lại nói một câu khó ăn, sau đó lại làm cho cô giống như

một nữ giúp việc phải làm này làm nọ. . . . .

Không có một lời nói dư thừa nào.

Chỉ còn lại có tiếng hần ăn mỳ rất nhỏ, hần ăn cái gì luôn luôn cũng sẽ không phát ra lớn tiếng, cũng giống như cô vậy.

Cố Tiểu Ngải đem một chút mì đưa tới bên môi hần, Lệ Tước Phong bỗng dừng nhứ mảy, "Cố Tiểu Ngải! Cô không thôi!"

"Thôi cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

"Mì, nóng chết đi."

". . . . . Mì này đã không còn nóng nữa rồi."

Hần bị mất đi vị giác sao?

"Tôi nói nóng là nóng! Cố Tiểu Ngải, cô không tin tôi sao?"

". . . . ."

Cô không tin. . . . . mì này không nóng lắm đều ăn được, làm sao có thể còn nóng!

Cố Tiểu Ngải nhịn xuống xúc động muốn đá bát, đem mì đã không còn nóng tới bên môi thổi thổi xong mới tiến đến bên môi hần.

Lệ Tước Phong thế này mới vừa lòng ăn mì, ánh mắt đặc ý kia giống như là đạt được cái gì lớn lao lắm. . . . .

Thật là ngây thơ.

"Lệ tiên sinh, xe lăn đến đây." Bảo mẫu đẩy xe lăn xuất hiện ở phòng bệnh.

Angus đẩy xe ăn đi tới, dùng tiếng Trung bập bẹ nói, "Bác sĩ Joel đã sắp xếp xong chuyện ngài giao cho, toàn bộ thời gian đều dành cho Cố tiểu thư. Mr lệ, có phải bây giờ đưa Cố tiểu thư đi kiểm tra hay không?"

Bác sĩ Joel, Cố Tiểu Ngải.

Coi như lão già kia giữ lời, không đem bác sĩ Joel giết đi.

Nếu không phải do bác sĩ Joel này không chịu xuất ngoại, hần làm gì phải ngàn dặm xa xôi chạy đến châu Âu. . . . . Còn bị lão già kia theo dõi từ ngày đầu tiên.

"Cố Tiểu Ngải, đi làm kiểm tra đi." Lệ Tước Phong nói, ngồi thẳng thân thể chịu cơn đau ở ngực, cúi đầu ở bên môi cô hôn một cái, mang theo mùi mì, hơi thở phả đến trên mặt sạch sẽ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

Có thể làm một bác sĩ giỏi nhất dành toàn bộ thời gian chỉ phục vụ chữa bệnh bao tử nhỏ cho cô.....

Thật là lớn lao.

"Tôi biết rồi."

Cố Tiểu Ngải thân nhiên gật gật đầu, đứng lên đi chưa được hai bước đã bị bảo mẫu ấn ngồi xuống xe lăn.....

Bác sĩ Joel là người Nga hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan rất sâu, là một bác sĩ tính tình cũng không tệ lắm.

Lúc Cố Tiểu Ngải đi gặp ông ta, trên mặt ông ấy vừa có vết bầm xanh, vàng, tím..... rõ ràng là bị người ta đánh.

Làm một loạt kiểm tra, bác sĩ Joel ngồi ở trước bàn làm việc nói nói cái gì đấy, Angus đứng ở một bên đảm đương phiên dịch, "Bác sĩ Joel sẽ mau chóng làm phân tích dựa trên báo cáo kiểm tra này và đề ra các đợt điều trị, ngày mai là có thể tới lấy báo cáo."

"Thực ra..... bệnh bao tử của tôi có ổn không?" Cô Tiểu Ngải nhin không được hỏi.

Thấy Lệ Tước Phong khản trương như vậy, cô cũng hiểu được bệnh bao tử của mình là một chuyện đáng ngại.

Chỉ vì bệnh bao tử mà từ trong nước chạy đến Đan Mạch ở Bắc Âu..... chuyện bé xé ra to.

Angus dùng tiếng Anh đem vấn đề của Cô Tiểu Ngải thuật lại cho Joel, Joel mỉm cười với cô, nói cái gì đó.....

"Bệnh bao tử vốn là một bệnh mãn tính, cần điều trị từ từ, không thể nhanh được." Angus dùng tiếng Trung lặp lại.

"....."

Cô không vội vàng, là Lệ Tước Phong vội vàng thôi.

Cô vẫn biết bệnh bao tử là bệnh mãn tính.....

"Tôi hôm nay tôi nhất định phải thấy bằng báo cáo các đợt điều trị."

Tiếng nói Lệ Tước Phong bỗng nhiên vang lên.

Hắn nói bằng tiếng Anh lưu loát.

Cô Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Lệ Tước Phong cũng ngồi xe lăn, đi theo phía sau là hai cô y tá xinh đẹp.

Bác sĩ Joel nhìn thấy Lệ Tước Phong hiển nhiên rất sợ, lúc này từ trước bàn làm việc đứng lên, liên tục gạt đầu, thậm chí kích động hướng Lệ Tước Phong cúi đầu.....

Hai xe lăn bị đẩy ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Joel, đi song song nhau, y tá cùng bảo mẫu đều im lặng không nói gì.

Lệ Tước Phong vẫn nắm chặt tay Cô Tiểu Ngải, trên tay kia còn treo móc túi truyền dịch.

"Bác sĩ Joel làm sao có thể sợ anh như vậy?" Cô Tiểu Ngải thấy kỳ quái nên hỏi.

Ánh mắt Lệ Tước Phong sâu thẳm nhìn chăm chú vào mặt mày của cô, khẩu khí hết sức khinh rẻ mà tùy ý, "Tôi bảo ông ta theo tôi về nước, ông ta không muốn, tôi cho vài vệ sĩ hân thuyền cùng ông ấy một ngày."

"....." Cô Tiểu Ngải rõ ràng không tin lặp lại lời của hắn, "Hân thuyền một ngày? Vết thương trên mặt ông ấy là anh đánh sao?!"

Cô còn tưởng rằng đó là kiệt tác của ba hắn.....

"Ừ, đại khái là ông ấy bị lão già kia dọa sợ, rất nhanh liền cầu xin tha thứ đáp ứng."

"Nhưng hiện tại trên người anh có thương tích, chúng ta cũng không thể về nước nhanh như vậy." Hắn có cần nhanh như vậy lại đem bác sĩ Joel đánh chứ.....

Không sai, không vui thì cũng có thể đánh người khác một trận như vậy được.

Cùng Lệ Tước Phong sống chung một chỗ thời gian dài, ý tưởng của cô cũng càng ngày càng..... cảm thú.

"Nhiều nhất là nửa tháng, chúng ta sẽ trở về nước."

Ở châu Âu quý quái này hắn một khắc cũng không muốn ở lại.

Ở châu Âu, lão già kia muốn bắt liên bắt, thoát khỏi tay ông ta cũng không được.

"....."

Nhiều nhất là ở lại nửa tháng?

Hắn nghĩ gãy xương sườn giống như bị thương ở chân của cô sao? Nửa tháng có thể tốt lên sao?

Bảo mẫu cùng y tá không đưa bọn họ trở về phòng bệnh, đẩy thẳng lên sân thượng bệnh viện.

Sân thượng bệnh viện có một hoa viên, người bệnh chung phòng tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện phiếm, còn có vài cụ già người ngoại quốc đứng ở chính giữa thối Saxo, thân thể mập mạp đi thoáng qua.....

Ở Copenhagen, ngay cả bệnh viện đều tràn ngập không khí lãng mạn.....

"Anh biết thổi Saxo không?" Cố Tiểu Ngải đột nhiên hỏi.

"Không." Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra một tiếng, "Ôm cái nhạc cụ thổi tới thổi lui có gì thú vị chứ."

"Đối với tôi cảm thấy đàn ông thổi Saxo thực lãng mạn....."

Cố Tiểu Ngải nhìn ông cụ kia thổi Saxo vô ý thức nói.....

"Lãng mạn sao?!" Lệ Tước Phong ghét bỏ trừng mắt ông cụ mập mạp đang uốn éo thổi kèn kia, "Cố Tiểu Ngải, gu thưởng thức của cô chỉ ở trình độ thấp này thôi sao?"

"....."

Liên quan gì đến chuyện gu thưởng thức của cô chứ.....

Cố Tiểu Ngải đơn giản không hề để ý đến hắn, tiếp tục nhìn ông cụ thổi Saxo kia, hấp dẫn càng ngày càng nhiều người bệnh đến nghe, còn có người cảm thấy tò mò.

Xem xem, không chỉ có cô thưởng thức thấp, rất nhiều người thưởng thức giống như cô.....

Xong một khúc, Cố Tiểu Ngải đi theo vỗ tay, ông cụ vui vẻ đứng nguyên tại chỗ cười thật tươi làm một động tác chào mọi người.

"Cô thích Saxo sao?" Lệ Tước Phong đột nhiên hỏi.

Hai cái xe lăn song song tựa vào nhau, tay cô bị hắn bao lấy ở lòng bàn tay, chặt chẽ giống như không thể tách rời.

"Ừ, tạm được." Cố Tiểu Ngải tùy ý gật đầu.

Từ nhỏ cô thích nhất là Piano, bởi vì bộ dáng Sở Thế Tu đàn Piano thực chuyên chú, thực hấp dẫn người khác.....

Giống như một hoàng tử vậy.

Đầu ngón tay anh trắng nõn đặt trên các phím đàn trắng đen, tiếng đàn thực êm tai.

Saxo.....

Đàn ông thổi Saxo thực lãng mạn sao?

Lệ Tước Phong nhủ mi.

Trước khi hắn được đón về Lệ gia cái gì cũng không biết, sau khi về Lệ gia hắn bắt đầu điên cuồng học về kiến thức tài chính, quản lý thương mại, quản lý công ty, loại công tử giàu có này thì cần gì phải học nhạc cụ..... Hắn ngay cả chạm vào cũng không chạm vào.

Có lẽ..... học một chút, cũng không tệ.

Trên tay bỗng nhiên bị môi nóng hôn lên.....

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong nắm tay cô hôn môi, bỗng dưng, đầu lưỡi hắn liếm ngón tay cô, làm cả người cô dại ra.....

Lệ Tước Phong ngược mắt nhìn chằm chằm cô, trong mắt đục vọng ảm sâu dần dần lộ ra.

Tên chết tiệt này.....

*****

Xương sườn Lệ Tước Phong bị gãy, không thể vận động mạnh, chỉ có thể hôn cô cái gì đều không làm được..... Điều này làm cho Lệ Tước Phong thập phần chán nản.

Kỳ kinh nguyệt của cô đã qua rồi, Lệ Tước Phong lại chạm vào cô không được.

Điều này tức giận đến mức Lệ Tước Phong thiếu chút nữa đá ngã cái bàn, đáng tiếc hắn hiện tại ngay cả động một chút cũng có thể ảnh hưởng đến vết thương, đừng nói đến việc đá ngã cái bàn.....

Sau giữa trưa ấm áp, ánh mặt trời chiếu vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh không có người nào khác, Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong bắt ngồi cùng nhau, hắn một tay ôm vai của cô hai người song song tựa vào đầu giường.

Cô cảm một quyển tiểu thuyết tiếng Anh có hết sức xem, xem không hiểu nơi nào thì Lệ Tước Phong giải thích.

Một hình ảnh thực sự rất đẹp và ám áp.....

Đương nhiên, nếu như không có cái tay phía dưới chân của Lệ Tước Phong ở trên người cô sờ loạn, liền đẹp lắm.

Cô thật sự chuyên chú đọc sách, tay hấn lại ở trên người cô đốt lửa.....

Mới vài ngày mà thôi, hấn có cần vội và như vậy không? Hại cô ngay cả đọc sách cũng không chuyên tâm được.....

"Dịch ra cho tôi nghe..... tôi muốn nghe bằng tiếng Trung, xem trình độ của cô đến mức nào." Lệ Tước Phong nói giống như một thầy giáo, một tay lại ở dưới chân tiến vào y phục của cô, tùy ý vuốt ve, chọc hỏa thân thể của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167

Cố Tiểu Ngải chịu đựng bàn tay của hấn, cố gắng dời lực chú ý của mình chuyển sang tiểu thuyết, "Ồ trong đình tháp của một tu viện cổ, trong phòng tối. . . . ."

Giọng của cô mềm mại động lòng người, hoàn toàn trái ngược so với Lam Du, nghe được làm cho người ta cảm thấy thực thoải mái.

Giọng nói của cô rất trong trẻo.

Lệ Tước Phong một tay ôm vai của cô, mặt dán vào trên tóc dài mềm mại của cô, tiếng nói gọi cảm mê người, "Tiếp tục đi."

Cô muốn tiếp tục nhưng tay kia của hấn thì không ngừng ở trên người cô sờ soạn lung tung, năng lực của cô có hạn. . . . .

Cố Tiểu Ngải cố nén tiếp tục thì thầm, "Hai người bọn họ thân thiết rúc vào nhau, lẳng lẳng lẳng nghe tiếng giồng tổ ngoài tháp tối đen như mực. . . . . Ách. . . . ."

Cố Tiểu Ngải cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Tại sao không dịch tiếp?" Lệ Tước Phong lạnh giọng hỏi, tiếng nói khàn khàn, tràn ngập dục vọng.

". . . . ."

Hấn còn dám hỏi vì sao không dịch tiếp nữa sao? Hấn còn có mặt mũi hỏi như thế?!

Cố Tiểu Ngải cùng cực trừng hấn, "Tay anh để chỗ nào?!"

"Để chỗ nào là sao?" Lệ Tước Phong nghiêng mặt hôn lên mặt cô, con ngươi đen láy dừng ở trên mặt cô, mang theo một giọng nói lay động, "Trên thân thể của cô, tay của tôi để chỗ nào mà không được chứ?"

Tay hấn chọc hỏa trên bụng của cô chậm rãi vẽ vòng vòng, ngón tay cực nóng dán lấy cô. . . . .

Giấy tiếp theo, tay hấn liền tham lam tiến đến nơi mềm mại của cô. . . . .

"Buông tay ra!" Cố Tiểu Ngải bỏ cuốn sách qua liền đẩy tay hấn ra, lông mày chau lại, tức giận nói, "Lệ Tước Phong, trên người của anh còn đang bị thương, anh đừng nghĩ đến chuyện đó được không! Anh không sợ mình bị tê liệt à!"

Lý trí giống như đã thú vậy.

Không biết cái gì khác.

Tay hấn bị cô đẩy ra, Lệ Tước Phong bắt mắt nhử mị, "Cố Tiểu Ngải, đàn ông vốn háo sắc, hơn nữa. . . . . Cô vốn là phụ nữ của tôi, tôi đối với cô có ham muốn, có cái gì không đúng chứ?"

". . . . ."

Hấn nói chuyện như đứng rồi vậy.

Cố Tiểu Ngải tức giận đến học máu, giấy dựa muốn xuống giường, bả vai bị Lệ Tước Phong kéo lại, cả người nằm vật xuống giường

"Cố Tiểu Ngải, cô . . . ." Lệ Tước Phong ngang ngược dùng khủ tay để ở trên thân mình giấy dựa của cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, ngực truyền đến từng trận đau đớn làm cho hần thét lớn một tiếng, "Á——"

. . . . .

Thấy hần thống khổ nhíu mi, Cố Tiểu Ngải nằm ở dưới thân hần không dám lộn xộn nữa, giọng nói có chút rầu rĩ, "Lệ Tước Phong, anh không thể không chế một chút sao?"

Hần có thể ngay cả vết thương cũng không cần quan tâm sao?

Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, cả ngày chỉ ôm cô không được làm gì khác. . . . . thật khó chịu đến chết đi.

Thân thể cứng ngắc đè lên thân mình mềm mại của cô không nhúc nhích, ngực Lệ Tước Phong bị đè đau cuối cùng buông tha cho cô ngửa người nằm xuống, sắc mặt trắng bệch. . . . .

Cố Tiểu Ngải thấy thế ngồi dậy, khẩn trương nhìn sắc mặt của hần, "Làm sao vậy? Có phải rất khó chịu hay không, tôi đi gọi bác sĩ nha?"

"Gọi cái gì."

Những bác sĩ kia qua kiểm tra nhất định sờ loạn trên người hần, thiên tài như hần mà phải bị đàn ông sờ sao?

Lệ Tước Phong cầm lấy hộp thuốc bên giường, đổ ra một viên thuốc giảm đau trực tiếp nuốt khô xuống, cái trán toát ra mồ hôi nhỏ giọt.

"Anh có ổn không?" Cố Tiểu Ngải cầm lấy khăn tay lau lau ở trên mặt hần, có chút lo lắng nói, "Hãy để cho bác sĩ lại đây xem một chút đi. . . . ."

"Cô muốn cho tôi dùng tiếng Trung hay là tiếng Anh nói cho bác sĩ biết tôi làm gì để bị động đến vết thương?" Lệ Tước Phong cố nén đau đớn, mắt lại buồn cười nhìn cô.

". . . . ."

Lời nói trắng trợn của hần làm mặt cô đỏ bừng lên, xóc chấn lên, Cố Tiểu Ngải chuẩn bị xuống giường.

Cổ tay lại bị Lệ Tước Phong nắm lấy.

"Cố Tiểu Ngải, lại đây hôn tôi."

Lệ Tước Phong ngang ngược ra mệnh lệnh.

. . . . .

Tên thói tha.

Cố Tiểu Ngải xoay người lại ngồi chồm hổm ở trên giường trừng mắt hần, nhin không được nói, "Lệ Tước Phong, tình dục đối với anh quan trọng như vậy sao?"

Kỳ thật căn bản không giống như cô đoán, hần căn bản không thương cô.

Hần chỉ là yêu thân thể của hần thôi chứ gì?

Cho nên hần làm nhiều việc như vậy chỉ là vì khó tìm được một bạn trên giường phù hợp như cô sao? Cũng không phải nguyên nhân gì khác chứ?

Vì sao ở cùng một chỗ với cô, cả đầu của hần vĩnh viễn chỉ có một cái ý niệm này trong đầu?!

Chẳng lẽ ngôi sao ngực cỡ D, cỡ E cũng không thỏa mãn được hần?

Cô khó hiểu cực kỳ.

"Đối với cô không quan trọng sao?" Lệ Tước Phong hỏi lại, gờ tay lên chế trụ cằm của cô, trong mắt biểu lộ dục vọng đặc hơn, môi dăng lên đến trên mặt ngừ quan rõ ràng của cô, "Nhưng tôi tình tường nhớ rõ. . . . . người kêu thật sự êm tai kia chính là cô."

". . . . . Đấy chẳng qua là phản ứng sinh lý mà thôi."

Hần là cao thủ tình trường, một cái hôn đều có thể làm thân thể của cô mềm nhũn, cô làm sao có thể là đối thủ của hần. . . . .

Cô có phản ứng tự nhiên thì có cái gì kỳ quái.

Tuy rằng, cô cũng không muốn thân thể của mình có phản ứng gì đối với hắn.

"Cô làm sao có thể khẳng định phản ứng cơ thể của cô là tự nhiên hay do kích thích chứ?"

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, đờ vai của cô lại kéo dựa vào vai của mình, hai mặt đối nhau, tiếng hít thở nặng nề dâng lên đến trên mặt hắn, tiếng nói khàn khàn, một tay xoa xoa vị trí trước ngực cô, lời nói rõ ràng trắng trợn ra, "Có lẽ đáy lòng cô thật sự khát vọng tôi đây thì sao."

Giống như hắn đọc được đáy lòng của cô vậy, có lẽ đáy lòng. . . . .đã sớm yêu hắn.

Chính là như vậy.

"Tôi không khát vọng." Cố Tiểu Ngải nói như định đóng cột, cố gắng ngồi xuống.

Cô sẽ không khát vọng hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không. . . . .

"Cô có khát vọng."

Giọng nói Lệ Tước Phong khàn khàn, không cho cô cự tuyệt nắm lấy tay cô để lên trên lồng ngực của mình.

Lòng bàn tay của cô đặt tại trái tim của hắn giống như nhảy lên. . . . . Một chút lại một chút, mạnh mẽ mà nhanh, cô có thể rõ ràng cảm giác được.

Cảm giác như thế làm cho Cố Tiểu Ngải sùng sốt, trong lúc nhất thời ngơ ngác không có phản ứng gì.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong lôi kéo tay cô ở trên người mình dần dần đi xuống, gặp phải bụng cứng rắn của hắn, hiểu được hắn muốn cho cô làm gì, Cố Tiểu Ngải cả kinh giật tay lại, mặt mũi trắng bệch, "Lệ Tước Phong, anh đừng nào loạn."

Như là đụng đến củ khoai lang nóng phỏng tay cô vội vàng giật tay lại. . . . .

Hắn sẽ không phải là muốn. . . . .

Tên này quả nhiên cái gì cũng đều làm được.

Lệ Tước Phong mặt tối sầm, "Tôi đây là đang nào loạn sao? !"

Giọng điệu của cô là sao chứ?

Xem hắn là trẻ con sao?

"Anh muốn ăn chút gì không? Tôi đi làm cá chua ngọt được không, đó là món sở trường của tôi." Cố Tiểu Ngải có chút bối rối nghĩ ra chuyện để chạy, tay lại một lần nữa bị Lệ Tước Phong nắm chặt lấy.

"Cố Tiểu Ngải, tôi muốn ăn cô."

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm mặt của cô nói từng chữ từng chữ một, cầm lấy tay cô kéo tới bên môi hôn xuống, dáng vẻ khàn trương tràn ngập chuyện dục vọng, "Cố Tiểu Ngải, tôi có khát vọng với cô khẳng định cô có sức hấp dẫn, cô hẳn là nên vui mừng mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168

Người ngu si mới có thể cao hứng.

Vì sao hắn có dục vọng với cô thì cô phải cảm thấy cao hứng, cũng không thể ăn no được.

"Lệ Tước Phong, anh đừng làm rộn, chờ vết thương của anh tốt hơn rồi nói sau được không?"

Phân rõ phải trái, trốn tránh, toàn bộ tức giận đối với Lệ Tước Phong không có hiệu quả, Cố Tiểu Ngải bắt đầu chịu thua, hạ thấp giọng xuống nói.

"Lúc trước chúng ta đã thỏa thuận, chờ năm ngày của cô qua đi. . . ." Lệ Tước Phong nói xong như là nhớ tới cái gì, ánh mắt trở nên rất có hứng thú nhìn chằm chằm cô, khóe môi nâng lên, "Cô đồng ý chờ kỳ kinh của cô qua đi thì mặc đồng phục cho tôi xem rồi."

. . . . .

Không ngờ hẳn lại không quên việc này đi.

Lúc đó cô chỉ nghĩ đồng ý. . . . . để kéo dài thời gian mà thôi. . . . .

Đợi chút, đồng phục, có biện pháp rồi.

"Được." Cố Tiểu Ngải sáng khoái đáp ứng, trốn tránh tay hẳn đang giam cầm bay nhanh xuống giường, "Chỉ là đồng phục của anh mua đều để ở nhà hết rồi, tôi đi hỏi mượn cô ý tá một bộ mặc tới cho anh xem"

Đồng phục y tá ở bệnh viện này cũng đúng khuôn phép, cũng không giống như hẳn mua, dường như mỗi cái đều rất ngắn, vừa thấy cũng rất gian.

Nói xong, Cố Tiểu Ngải chạy đi, hiện tại chân cô đã hoàn toàn tốt hơn rồi, chạy nhanh hơn trước.

Lệ Tước Phong nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô không khỏi gọi lên môi.

Cô muốn mặc đồng phục y tá trong bệnh viện, nào có chuyện dễ dàng như vậy. . . . .

Lúc cô chạy tới cửa, Lệ Tước Phong mới không nhanh không chậm nói một câu, "Không cần phiền toái như vậy, ai nói đồng phục đó để ở nhà chứ? Tôi đã mang tới rồi, bảo mẫu hẳn là đem đồng phục để trong tủ quần áo ở phòng khách."

. . . . .

Nhìn Cố Tiểu Ngải nháy mắt cứng đờ, Lệ Tước Phong cười nhẹ ra một tiếng.

Cái cô này. . . . . đùa thế này thật vui vẻ.

Đừng mơ tưởng, hẳn làm sao có thể để cho cô mặc đồng phục của bệnh viện này. . . . .

Cố Tiểu Ngải mặt xám như tro tàn nghiêng đầu sang chỗ khác, chưa từ bỏ ý định hỏi, "Phòng khách tức là phòng khách ở tòa thành sao?"

"A." Lệ Tước Phong lại là cười nhẹ, một câu chặt đứt vọng tưởng của cô, "Đương nhiên không phải, hai ngày trước bảo mẫu đi tới tòa thành thu dọn đồ đạc đem quần áo tới đây rồi."

Nói xong, Lệ Tước Phong chỉ chỉ hướng phòng khách bệnh viện.

Có làm hay không. . . . . Cái loại đồng phục mê hoặc kia vì sao muốn đem từ trong nước đưa đến nước ngoài, còn muốn từ tòa thành đưa đến bệnh viện. . . . .

Chuyện này không ngại gì sao?

Bảo mẫu cũng thật là, làm sao có thể đem quần áo này lại đây.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải quyết định nuốt lời, cứng đờ nói sang chuyện khác, "Tôi sẽ làm salad hoa quả, anh muốn ăn không?"

"Cố Tiểu Ngải, hiện tại tôi thậm chí muốn ăn cô. Nếu cô không muốn bị ăn, liền ngoan ngoãn mặc đồng phục cho tôi xem." Lệ Tước Phong không thể buông tha.

Cô này mỗi lần muốn trốn tránh vấn đề cũng chỉ dùng thức ăn.

Nhưng hiển nhiên, hẳn hiện tại chỉ có hứng thú đối với cô.

"Không đi." Cố Tiểu Ngải quyết định ăn vạ.

Đánh chết cô cũng không mặc cái loại đồng phục không lành mạnh kia.

"Cố Tiểu Ngải, tôi đây sẽ tự tay thay cho cô." Lệ Tước Phong nói xong một tay xóc chắn lên, một tay đè lại ngực trực tiếp xuống giường. . . . .

"Này, anh. . . . ." Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong đi đến chỗ mình, "Trên người của anh có thương tích."

Chưa thấy qua người nào bị gãy ba cái xương sườn còn vui mừng như vậy. . . . .

"Có thương tích cũng có thể thay quần áo cho cô."

Lệ Tước Phong một tay xách áo cô liền hướng phòng khách kéo đi, Cố Tiểu Ngải giãy dụa, "Quên đi quên đi, tự tôi thay là được chứ gì."

Để cho hẳn thay quần áo cho cô, vậy hẳn còn không chế được chính mình sao?

Người đàn ông này chỉ có thú tính thôi.

"Sớm ngoan ngoan như vậy là được rồi." Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp tục kéo cô đi tới phòng khách, "Bắt quá, hiện tại tôi đã xuống giường, cố thay quần áo cho cô cũng được."

.....

Vẫn là làm khó người ta rồi.

Cố Tiểu Ngải lại dùng sức tránh ra tay hắn, vài bước chạy đến trong phòng khách nặng nề mà đóng cửa lại, khóa trái. ....

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng Lê Tước Phong cười nhẹ cùng mệnh lệnh bá đạo, "Cho cô 3 phút."

.....

Cô muốn tránh ở trong này cả đời không đi ra luôn được không?

Cố Tiểu Ngải phiền lòng vò vò tóc, còn tưởng rằng Lê Tước Phong bị thương có thể khắc chế một ít, không nghĩ là làm trầm trọng thêm

Hiện tại lại còn bắt cô mặc đồng phục dụ hoặc.

Mở tủ quần áo ra tìm tìm, Cố Tiểu Ngải thực tìm được mấy hộp bìa cứng đựng đồng phục kia, đem toàn bộ ném ra...trên giường, tay cô cũng không muốn mở ra.

"Hết 3 phút rồi, Cố Tiểu Ngải, nếu cô không ra tôi sẽ phá cửa!" Tiếng Lê Tước Phong uy hiếp từ ngoài cửa truyền đến.

"Biết rồi!" Cố Tiểu Ngải tức giận lên tiếng.

Hắn là loại đàn ông cái gì không làm được, nếu cô ở trong phòng khách không chịu ra, không cần hoài nghi hắn có thể phá cửa đi vào.

Vội vàng mở ra mấy cái hộp bìa cứng, Cố Tiểu Ngải cầm lấy vài bộ đồng phục vừa thấy, nhất thời có loại xúc động muốn khóc .....

Đồng phục này có cần phải làm tiết kiệm vải như vậy không?

Mỗi một cái áo cũng chưa tới thất lưng, tất cả đều chỉ có thể bao trước ngực mềm mại, mặc vào cũng thật là tà ác.

Cô làm sao có dũng khí mặc trước mặt Lê Tước Phong chứ. ....

Quãng đến hộp đựng nào là còng tay, thước dạy học, ống nghe, Cố Tiểu Ngải đem mỗi cái đồng phục đều hướng trên người so đo, cuối cùng chọn được một bộ đồng phục nữ cảnh sát thoạt nhìn không đến nỗi tệ.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng khách mở thật sự cao. ....

Cố Tiểu Ngải đem đồng phục nữ cảnh sát mặc vào sau đó đứng trước gương soi, đồng phục có màu xanh da trời, không trong suốt giống như đồng phục y tá. ....

Chẳng qua vẫn là có chút ngắn, miễn cưỡng dài qua bộ ngực, nhưng lại chưa tới thất lưng. ....

Váy cũng ngắn, thực miễn cưỡng bao mông của cô, lộ ra hai chân dài trắng nõn. ....

Cố Tiểu Ngải nhìn mình trong kính, thật sự rất không an toàn, mặc cái này không bị Lê Tước Phong ăn sạch sẽ mới là lạ.

Lấy áo khoác dài mặc vào che lại bộ đồng phục bên trong, đem cái toàn bộ nút từ trên xuống dưới, cuối cùng thoạt nhìn cũng bình thường một chút.

Cầm lấy món đồ chơi còng tay đưa nghịch hai cái, còng tay này được làm giống thật cực kỳ, nếu một hồi Lê Tước Phong dám xằng bậy, cô sẽ dùng còng tay này đem hắn khóa lại.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải bót tức giận, đi tới cửa đang muốn mở cửa ra chợt nghe bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh lùng của Lê Tước Phong, "Sao lại như thế?"

Cố Tiểu Ngải mở cửa ra một chút khe hở, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Lê Tước Phong vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở trên sofa, một tay ấn lồng ngực của mình, mi hơi hơi nhú lại, để di động một bên chỗ ngồi mở loa to ra.

Một giọng đàn ông lo lắng từ trong di động truyền tới, "Lê tổng, xảy ra chuyện lớn rồi, hai ngày nay cổ phiếu của Sở thị sau phiên giao dịch tăng cao, áp chế không được, chúng ta không có biện pháp thừa dịp đi thu mua cổ phần của tiểu cổ đông, dường như bên trong bọn họ đều rất tự tin."

Sở thị sao?

Cố Tiểu Ngải trong lòng cả kinh.

Nhưng nghe lời này hẳn là Sở thị bắt đầu phát triển tốt lên, làm cho E.S không thể nào xuống tay công kích bọn họ nữa.

Chỉ thấy trên mặt anh tuấn của Lê Tước Phong xẹt qua một chút vẻ thâm độc, giọng điệu vô cùng tức giận, "Vô dụng phế vật, nếu còn áp chế không được thì toàn bộ rút ra khỏi E.S cho ta!"

Giọng người đàn ông trong di động càng thêm sợ hãi, khẩn trương nói, "Lê tổng, còn có một việc, Sở thị vốn tuyên bố muốn mua mảnh đất phía Đông kia để phát triển đầu tư, chúng ta âm thầm đưa ra giá tám trăm ngàn mới mua về được. . . . . Nhưng ngày hôm qua trên sàn đấu giá, người của Sở thị cũng không có xuất hiện."

Hắn muốn Sở thị mua lại trên tay hắn, hẳn là có thể đột ngột thay đổi.

Về sau có khi Sở thị sẽ đổ vỡ.

Nhưng hiện tại Sở thị không tham dự đấu giá, nói cách khác. . . . . Hắn bỏ ra tám trăm ngàn mua mảnh đất kia là vô ích.

Lê Tước Phong sắc mặt dần dần lộ vẻ lo lắng, một chữ một chữ cắn răng nói ra, "Người muốn nói cái gì?"

Kỳ thật người đàn ông kia đã nói quá rõ ràng trong điện thoại rồi. . . . .

Sở thị tuyên bố muốn đoạt mảnh đất kia đột nhiên không tham gia đấu giá, trong này nhất định có rất nhiều nguyên nhân phức tạp.

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nghe, đột nhiên cảm thấy hô hấp đều bắt đầu khó khăn, bàn tay nắm chặt nút áo trên áo khoác dài. . . . .

"Lê tổng, tuy rằng không thể khẳng định Sở thị không tham gia đấu giá nói lên cái gì, nhưng tôi hoài nghi kế hoạch của chúng ta. . . . . bị tiết lộ."

Quả nhiên, vừa nghe lời người đàn ông kia nói, Lê Tước Phong tức giận đến mức một tay lấy gạt tàn bên cạnh quăng xuống đất.

"Phanh ——"

Gạt tàn rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang lạnh lạnh.

"Các người đều là bọn phế vật!" Lê Tước Phong rống lớn nói, mi bồng dung lại nhăn lại, tay đè lồng ngực của mình.

Tên này thích bốc hỏa loạn xạ như vậy, uống bao nhiêu thuốc giảm đau cũng không được. . . . .

"Lê tổng, Lê tổng, ngài đừng nóng giận." Quả thực, người đàn ông kia nghe được Lê Tước Phong phát hỏa nhất thời kích động lên, vội vàng nói, "Phản kế hoạch này ngay từ đầu chính là tuyệt đối giữ bí mật, chỉ có hai người chúng ta biết mà thôi."

"Vì sao lại mất?"

"Lê tổng cho tôi một cơ hội, nếu chứng thực kế hoạch thật sự bị tiết lộ, tôi nhất định sẽ bắt được người này!"

"Chờ người chứng thật? Đến ngày người chết thì Sở thị cũng chưa sụp đổ!"

Lê Tước Phong lạnh lùng nói, một tay lấy điện thoại quăng đi, rõ ràng rất tức giận.

Kế hoạch bị tiết lộ.

Vấn đề căn bản không phải ở Lê Tước Phong, mà là cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải khẩn trương bàng hoàng nhìn Lê Tước Phong đang nổi nóng bên ngoài, tay không chế không được run nhè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169

Cô thực sự sợ hãi, nếu bị Lê Tước Phong biết kế hoạch là do cô tiết lộ ra ngoài, hẳn sẽ đối với cô như thế nào?

Hiện tại, Lệ Tước Phong muốn công kích Sở thị mạnh mẽ như vậy, nếu biết tất cả đều do cô gây trở ngại từ bên trong. . . . .

Lệ Tước Phong bỗng dừng giọng quát, "Cố Tiểu Ngải! Nếu cô không ra tôi sẽ phá cửa!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, mở cửa kiên trì đi ra ngoài.

Lệ Tước Phong ngồi ở trên sofa, thấy cô trốn trong phòng khách đi ra, mặc một cái áo khoác dài che kín hơn nửa thân thể, chỉ lộ ra hai bắp chân nhỏ.
. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Cô đang làm cái gì đây? !" Lệ Tước Phong trừng mắt cô găm nhẹ.

Đồng phục gì đây?

Cô mặc cái quỷ gì đi ra!

"Hơi lạnh. . . . ." Cố Tiểu Ngải nói dối xong, hai tay theo bản năng kéo chặt áo khoác lại.

"Lạnh?" Lệ Tước Phong nhìn cô một cách lạ lùng, cô co quắp lại đứng ở trước mặt hắn, cặp mắt xuống, tóc dài mềm mại xõa ở hai má, gương mặt sạch sẽ thanh thuần hơi hơi trở nên trắng ra.

Kêu cô mặc đồng phục mà thôi, khó khăn như vậy sao?

Lại nói, chỉ là mặc cho một mình hắn xem mà thôi, cô có cần co ro như vậy không?

Lệ Tước Phong đứng lên lấy điều khiển tăng nhiệt độ lên thêm vài độ, lập tức ung dung nhìn về phía cô, "Cố Tiểu Ngải, hiện tại không lạnh nữa, đồng phục đâu?"

. . . . .

Tại sao hắn không quên được chuyện đồng phục đi chứ?

Cố Tiểu Ngải cắn môi trở nên trắng ra, cô thực không muốn mặc loại đồng phục dụ hoặc này cho hắn xem, ánh mắt của hắn sẽ làm cho cô càng thêm cảm thấy mình là một người dễ tiện.

"Tại sao đi động lại rơi xuống đất?" Cố Tiểu Ngải thực gian nan nói sang chuyện khác, xoay người nhặt lên điện thoại bị hắn quăng trên mặt đất, buồn bực ngược mắt nhìn về phía hắn, "Đang yên đang lành quăng điện thoại làm cái gì?"

. . . . .

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt của cô, khóe môi gợi lên, lúc vừa rồi bị cuộc điện thoại kia làm khó chịu bây giờ đỡ hơn một chút, "Cố Tiểu Ngải, cô có biết mỗi lần cô nói sang chuyện khác đều thực cố ý hay không?"

". . . . . Nào có."

"Đồng phục đâu?" Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô mặc áo khoác kín không kẽ hở, hai mắt hẹp dài hơi hơi nheo lại, ánh mắt trực tiếp mà trắng trợn, giống như đã muốn nhìn thấu cô, "Mặc bên trong áo khoác sao?"

Hai người đứng mặt đối mặt nhau, hắn gấp gấp nhìn chăm chăm cô, cô bất an mà quật cường cắn môi, điều hòa vốn nóng hơn bên ngoài, hiện tại lại cao hơn mấy độ, trong phòng bệnh rất nhanh nóng lên. . . . .

Lệ Tước Phong từng bước tới gần trước người của cô, bàn tay từ trên người của cô một đường chậm rãi trượt xuống, đứng ở trước cô chậm rãi cởi bỏ nút áo khoác.

Cố Tiểu Ngải cắn môi lui về phía sau từng bước, lo lắng cực kỳ.

"Cố Tiểu Ngải, chỉ là mở ra cho tôi xem thôi, cô không cần co ro như vậy chứ." Tiếng nói Lệ Tước Phong gợi cảm khàn khàn hướng dẫn cô, tay lại cởi bỏ một cái nút. . . . .

Đồng phục nữ cảnh sát màu xanh da trời bên trong dần dần lộ . . . . .

Một màu xanh nước biển làm nổi bật lên da thịt trắng nõn của cô . . . . . Không cần nhiều cũng đủ mê hoặc ánh mắt của hắn.

Tầm mắt Lệ Tước Phong càng trở nên tỉnh mạch, có chút khản đặc càng thêm nhanh cởi bỏ nút áo khoác của cô. . . . .

"Để cho tôi." Cố Tiểu Ngải đột nhiên rất nhanh không cho hắn tiếp tục cởi nút áo khoác nữa.

"Cố Tiểu Ngải ——" Lệ Tước Phong bắt mắt nhìn cô, đừng nói cho hấn cô mặc xong rồi hiện tại bắt đầu lùi bước.

Chỉ có thể dùng một chiêu cuối cùng.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, đỏ mặt chia chia tới giường bệnh, "Đi lên giường đi."

Giọng cô dịu dàng giống như một đứa bé làm trái tim của hấn khuấy phục, tầm mắt Lệ Tước Phong thâm thúy hơn nhìn về phía giường, môi mỏng có chút tà khí gọi lên, "Cố Tiểu Ngải, thông suốt chưa?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi không nói chuyện.

Chỉ là cho cô mặc đồng phục mà thôi, ánh mắt của cô có cần nghiêm trọng khăn trương thành như vậy không?

Phẩm hạnh của cô cao như vậy sao?

Không có ý làm cô khó xử nữa, Lệ Tước Phong ôm cô đi đến bên giường, ấn hai vai của cô ngồi vào trên giường.

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, lông mi run rẩy.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong muốn mở nút áo khoác, giọng khàn khàn vang lên, "Cố Tiểu Ngải, cô đừng làm ra một bộ dáng giống như chịu chết trên chiến trường được không? Tôi không động tay vô nữa."

Nếu còn tiếp tục như vậy nữa. . . . .

Bọn họ khóa thân cùng nhau cũng không phải là ngày đầu tiên, còn làm bộ thanh thuần như vậy sao?

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải lập tức từ bên giường đứng lên, con người tỏa sáng, "Không nhìn có phải hay hơn không? Tôi đây đi thay quần áo."

Còn chưa tránh ra khỏi hấn, lại bị hấn kéo áo trở về.

Cố Tiểu Ngải ngã ngồi ở bên giường, Lệ Tước Phong một tay nâng người của cô khiến cho cô ngẩng đầu nhìn chăm chú hấn, tiếng nói tràn ngập từ tính, "Cố Tiểu Ngải, cô cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?"

". . . . ."

Tay cô bị hấn giữ chặt, nút áo trên áo khoác lần lượt bị xé rơi xuống. . . . .

Xem ra mặc một bộ đồng phục. . . . . Bất quá cũng đủ mê hoặc.

Áo somi màu xanh ngắn tay làm ngực mềm mại càng thêm đầy đặn, váy ngắn làm lộ đôi chân nhỏ bất an khép lại, thoạt nhìn càng thêm dài.

Hấn thật sự là nhặt được bảo bối.

Tầm mắt Lệ Tước Phong thực sự tối sầm. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường, ánh mắt Lệ Tước Phong giống như xuyên thấu trên người cô từ trên xuống dưới, giống như. . . . . cô hoàn toàn không có mặc quần áo.

Không nói thêm gì, Lệ Tước Phong trực tiếp cúi đầu đến hôn cô, nhẹ nhàng mà hôn, dẫn đường cô, không có gì ngoài lo lắng của cô. . . . .

Đầu gối của hấn mạnh mẽ tách hai chân của cô ra chậm rãi để đi vào, độ hôn mạnh dần dần lên.

Cố Tiểu Ngải bị bắt ngửa đầu thừa nhận hấn trên cao hôn xuống, môi bị cạy mở ra, tay hấn rơi xuống trên người cô.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, nhất định cô trốn không thoát. . . . .

Cố Tiểu Ngải bắt lấy tay hấn đang sờ loạn, Lệ Tước Phong lập tức tránh ra, Cố Tiểu Ngải vội hỏi, "Đừng, anh nằm xuống đi, thất lưng anh vận động như vậy sẽ đụng đến miệng vết thương."

Cô là đang quan tâm hấn sao?

Tâm tình Lệ Tước Phong nhất thời tốt lên, dồn nén mà hôn môi cô, môi cực nóng, "Cố Tiểu Ngải, cô muốn chủ động sao?"

Cũng tốt, hấn còn chưa có ném thử qua cô chủ động.

Hấn không ghét cô sờ loạn ở trên người hấn. . . . .

Lệ Tước Phong ngửa người tựa vào đầu giường, tay còn lôi kéo cô, một vẻ mặt giống như hưởng thụ, "Lại đây hôn tôi. Để xem cô có tiến bộ hơn hay không?"

.....

Tiến bộ cái đầu hần.

Cố Tiểu Ngải đứng ở bên giường cúi người đến hôn lên môi hần, nhột nhạt hôn.

Lệ Tước Phong bắt mất đưa tay ôm cổ của cô áp xuống, Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, tay chậm rãi dời tay hần đến cột đầu giường. . . . .

Một tay kia luồn vào túi áo khoác lấy ra còng tay.

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn lui bước." Lệ Tước Phong hôn môi của cô, càng thêm tham lam, lưỡi tiến vào miệng mềm mại của cô. . . . .

Giấy tiếp theo, trên cổ tay của hần bị một vật bằng kim loại lạnh lẽo dán lên.

"Cạch ——"

Âm thanh của còng tay va chạm vọt thành giường.

Cố Tiểu Ngải cuống quýt từ bên cạnh hần lui xuống, cẩn thận đứng ở thật xa, nhanh nhẹn mặc áo khoác dài vào cài nút lại, trong lòng kinh hoàng.

Chỉ mong hần sẽ không bởi vì vậy mà nổi điên lên.

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn bóng dáng cô rời xa, từ trên giường ngồi thẳng dậy, chuyển mắt nhìn về phía cái tay đang bị còng của mình, hét lớn, "Cố Tiểu Ngải! cô muốn chết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170

Tiếng hét lớn làm dọa người.

Cố Tiểu Ngải cả kinh co rúm người lại, làm ra vẻ điềm tĩnh nói, "Lệ Tước Phong, tôi là vì tốt cho anh, hiện tại anh không thích hợp vận động mạnh!"

"Cố Tiểu Ngải! Cô đừng để cho tôi bắt được cô!"

Lệ Tước Phong rống to, tay bị còng lại vẫn hung hăng giãy dụa, giường bệnh rung động theo. . . . .

Hần cứ dấy dụa như vậy thì dường như thế nào được chứ?

Không phải hần điên rồi chứ!

"Này! Anh còn lộn xộn nữa tôi sẽ gọi bác sĩ tiêm thuốc an thần cho anh đấy!" Cố Tiểu Ngải nhìn hần động tác luống cuống ra tiếng uy hiếp.

"Cô dám!"

"Tôi dám đó!" Cố Tiểu Ngải lớn gan la lớn, làm bộ muốn đi ấn cái nút cấp cứu.

.....

Hai mắt Lệ Tước Phong trừng cô, không giãy dụa còng tay nữa, từ trong cổ họng nói ra một câu, "Xem như cô lợi hại!"

". . . . ." Tay Cố Tiểu Ngải rút lại, thấy hần nổi giận mặt cô buồn bực nói to, "Tôi là vì tốt cho anh thôi."

Không biết cảm kích còn như vậy nữa.

Hần lại còn dùng ánh mắt giết người trừng cô.

"Cố Tiểu Ngải! Vậy tốt nhất là cô nên cầu nguyện thượng đế của tôi đây vĩnh viễn sẽ không lành đi!"

"....."

"Chứ tôi mà khỏi rồi, trên người của cô nhất định sẽ bị thương!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"....."

Uy hiếp cô trắng trợn như vậy sao. ....

"Tôi đọc tiểu thuyết cho anh nghe." Cố Tiểu Ngải lấy ghế dựa bên giường nhanh chóng kéo ra xa một tí, tránh cho hấn lại gần, cầm lấy quyển tiểu thuyết tiếng Anh cố hết sức phiên dịch đọc ra.

Lệ Tước Phong trừng hai mắt nhìn cô, cũng không còn tức giận nữa.

Chờ hấn khỏi hấn, xem hấn giáo huấn cô như thế nào.

Đến sau giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp, trong phòng bệnh trang hoàng xa hoa, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên ghế đọc sách với giọng mềm mại.

Lệ Tước Phong tựa vào đầu giường nghe, dần dần híp mắt lại ngủ.

Nhìn Lệ Tước Phong ngủ say, Cố Tiểu Ngải mới ngừng đọc lại, lẳng lặng nhìn chăm chú mặt hấn một hồi lâu. ....

Loại quan hệ này của bọn họ còn phải duy trì bao lâu nữa?

Cô có thể ở bên cạnh hấn. .... chống đỡ được bao lâu?

*****

Hôm sau, Lệ Tước Phong bảo lập tức phải trở về nước, bảo mẫu lại lập tức bắt đầu thu dọn hành lý.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn Lệ Tước Phong ngồi ở trên giường bệnh, "Vết thương trên người của anh còn chưa tốt lắm, mới nằm vài ngày thế này."

"Tôi về nước có việc." Lệ Tước Phong mặc thêm một áo khoác dài bước xuống giường, tay cài nút áo lại, nét mặt khô ngô tuần tú, trầm giọng nói, "Cô cùng bảo mẫu về nước trước, tôi phải bay qua nước Đức thăm lão già kia."

.....

Đúng rồi, ba hấn chính là bởi vì hấn năm năm không trở về mà đem hấn đánh cho gãy ba xương sườn.

Về nước có việc?

Về xử lý chuyện của Sở thị sao?

"Oh." Cố Tiểu Ngải thần nhiên gật gật đầu.

Lệ Tước Phong cố hết sức thắt caravat, có lẽ sợ động đến vết thương.

Cố Tiểu Ngải thấy thế đi tới kiễng chân đeo caravat cho hấn, Lệ Tước Phong nhìn cô thắm thiết, ngón tay thon dài nâng người của cô lên, "Cố Tiểu Ngải, tôi không ở bên cạnh cô thì cô phải thật ngoan ngoãn cho tôi."

Đề chuyện cô dám còng tay hấn từ từ tính sổ với cô.

Nói xong, Lệ Tước Phong cúi đầu hôn cô, Cố Tiểu Ngải quay đầu né đi nụ hôn của hấn, vẻ mặt lặng lẽ nói, "Tôi còn chưa đủ ngoan ngoãn sao? Dù sao anh cũng không cần cho một đồng người nhìn chăm chăm tôi?"

Trở về nước, tự do của cô chỉ là trong biệt thự Lệ gia mà thôi.

Con chim bị nhốt trong lồng, vỗ cánh vài lần cuối cùng cánh cũng bị thương, còn có thể vùng vẫy sao?

"Trón cái gì." Lệ Tước Phong một tay kéo cô trở về, hôn lên môi của cô, lưỡi ở trên môi cô liếm liếm, dai dẳng mà triển miên.

"Lệ trước. ...." Bảo mẫu kéo hành lý đi vào nhìn thấy một màn này vội vàng lui trở ra.

Một nụ hôn dài giống như một thế kỷ.

Lệ Tước Phong ý vẫn còn chưa hết buông cô ra.

"Chừng nào thì anh về nước?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

Lệ Tước Phong tà khí cười, "Cố Tiểu Ngải, nhanh như vậy đã bắt đầu nhớ tới tôi sao?"

". . . . ."

Cô chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Cố Tiểu Ngải không muốn cùng hắn bàn cãi vấn đề này, yên lặng xoay người đi, phía sau lập tức truyền đến tiếng nói từ tính của Lệ Tước Phong, "Đại khái là vài ngày, xem bị lão già kia giữ lại bao lâu."

"Ừ."

Cố Tiểu Ngải lặng lẽ xoay đầu đi, không nhiều phản ứng lắm, ngừng lại lại xoay người lại nói, "Anh cẩn thận vết thương, đừng chống lại ba anh."

Cô là thật chưa thấy qua người cha nào lại đánh con trai đến nổi như vậy cả.

Cũng không có người nào bị gãy ba cái xương sườn mà còn vui vẻ như vậy, mới nằm trên giường bệnh vài ngày đã đi lại rồi. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, cô đang lo lắng cho tôi sao?" Lệ Tước Phong cười nhẹ, tay lại đem cô kéo ôm vào trong lòng, môi dán vào bên tai cô từng chữ từng chữ trầm thấp nói, "Cố Tiểu Ngải, thừa nhận yêu tôi lại khó khăn như vậy sao?"

Rõ ràng khăn trương lo lắng cho hắn, ngoài miệng có chết cũng không nhận.

Thân thể của cô, lòng của cô căn bản toàn bộ thuộc về hắn. . . . .

Khó khăn.

Đương nhiên khó khăn.

Bởi vì cô không thương hắn, đây là chuyện khó khăn nhất.

Bị Lệ Tước Phong ôm, Cố Tiểu Ngải không có kháng cự, chỉ là thần nhiên nói, "Lệ Tước Phong, anh đừng yêu tôi là được rồi."

"Chết tiệt." Nghe vậy, Lệ Tước Phong sắc mặt nhìn không tốt lắm rủa nhỏ một tiếng, ở trên trán của cô nặng nề mà hôn xuống, "Ngoan ngoãn ở trong nước chờ tôi trở lại!"

Cô thật sự giống như một phi tử của đế vương. . . . .

Bác sĩ Joel, quản gia Angus cùng Lệ Tước Phong ở sân bay khác, bảo mẫu cùng cô ngồi trên máy bay tư nhân về nước.

Trên máy bay tư nhân, cơm rất phong phú và cao cấp, Cố Tiểu Ngải nhìn cảnh đẹp bên ngoài ý vui ăn chút cơm.

"Cố tiểu thư, đây là Lệ tiên sinh dặn tôi giao cho cô." Bảo mẫu ngồi đối diện với cô, đưa ra một quyển sổ bằng da, lớn bằng bàn tay, tinh xảo sa hoa.

Cố Tiểu Ngải đưa tay tiếp nhận, chỉ thấy ghi ngoài mặt bìa bốn chữ to ——

Quy tắc nhân tình.

Cố Tiểu Ngải có loại kích động muốn xé đi, nhớ lại lúc bị nhốt ở nhà trẻ.

. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, cô phải nhớ quy tắc bốn phận nhân tình."

"Có quy tắc nhân tình nữa sao? Đưa cho tôi đọc."

"Sẽ cho cô."

. . . . .

Tên Lệ Tước Phong chết tiệt này lại còn làm cho cô《 Quy tắc nhân tình 》thật sao?

Đồ khó ưa!

"Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh dặn tôi đem toàn bộ vui buồn của cậu ấy viết vào trong đó, cô có thể nhớ một chút." Bảo mẫu ngồi ở đối diện cười tủm tỉm nói.

. . . . .

Toàn bộ vui buồn của Lệ Tước Phong?

Chương 171

Trên đó ghi chép toàn bộ những việc cô phải lưu ý.

Cố Tiểu Ngải lập tức đem quyển sổ quăng một bên, vô tình một trang lật ra trên đó ghi "Kỷ niệm 33 ngày" làm cho cô ngạc nhiên, Cố Tiểu Ngải thắc mắc, "Cái gì 33 ngày?"

"À. . . . . Cái kia là tôi cho người ta in lại." Bảo mẫu cười nói, "Lệ tiên sinh vốn là chuẩn bị trong một tháng về nước, nhưng trước mắt xem ra chỉ có thể cố gắng đến ngày 33 mới trở về nước được."

"Cái gì một tháng?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi.

Cái gì một tháng, cái gì 33 ngày?

Hắn đi thăm ba hắn tới một tháng sao? ! Khoa trương như vậy sao? !

Nhìn bộ dáng Cố Tiểu Ngải khó hiểu, bảo mẫu có chút khoa trương đứng lên, "Cố tiểu thư, cô không nhớ rõ sao? Cô đã bên cạnh Lệ tiên sinh gần một tháng rồi."

Một tháng ?

Mới một tháng sao? Vì sao cô luôn luôn có cảm giác ở bên cạnh Lệ Tước Phong trong biệt thự Lệ gia này bị dày vò đã lâu lắm rồi. . . . .

"Sao, thật không?" Cố Tiểu Ngải phản ứng lạnh nhạt, một tháng, từ ngày đó đến nay cô đã bên cạnh Lệ Tước Phong một tháng rồi sao? Có cái gì đó thật kỳ quái.

"Lệ tiên sinh vốn có kế hoạch về chúc mừng ngày kỷ niệm." Giọng Bảo mẫu giương cao, "Cố tiểu thư, chẳng lẽ cô một chút cũng không vui sao?"

. . . . .

Vui về sao?

"Vui về cái gì? Chúc mừng cái gì?" Cố Tiểu Ngải im lặng nhìn bảo mẫu chia chia mấy chữ to ghi trên mặt bìa —— Quy tắc nhân tình, tự giấu nói, "Chúc mừng tôi làm tình phụ của hắn 33 ngày sao?"

Ngày kỷ niệm thật châm chọc.

Ngày kỷ niệm tình nhân, vợ chồng của người ta thân mật ngọt ngào, còn quan hệ của cô cùng Lệ Tước Phong. . . . . nào có đáng giá trị kỷ niệm.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu nén giận nhìn cô, "Cô biết rõ Lệ tiên sinh thực thích cô. . . . ."

Lời nói này.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu nhìn bảo mẫu nói không nên lời, cô kỳ thật không muốn biết Lệ Tước Phong có phải thích cô, có phải yêu cô hay không. . . . .

Mỗi lần chỉ cần vừa nghĩ tới, luôn luôn có một giọng nói từ trong lòng truyền đến, nói với cô: không có một người nào, không có một người chủ nào lại vì tình phụ chạy xe liên tục ba tiếng đồng hồ tới cứu cô; không có một người nào, không có người chủ nào thấy báo cháy lại chạy về cứu cô; càng không có một người chủ nào sẽ vì một bệnh bao tử nhỏ xíu của cô. . . . . mà bị người khác đánh thành trọng thương. . . . .

Giọng nói này ở bên tai cô một lần lại một lần vang lên.

Theo như cô nói, Lệ Tước Phong đối với cô tuyệt đối không phải là tình cảm của một người chủ đối với tình phụ của mình. . . . .

Nhưng cô có thể làm thế nào?

Cho dù hắn đối với cô như vậy, cô cũng không có biện pháp vì hắn làm nhiều chuyện, chỉ có thể lần lượt làm cho đáy lòng của cô càng thêm áy náy.

Cố Tiểu Ngải mở ra 《 Quy tắc nhân tình 》, Khẩu vị ăn uống.

Tiêu đề to như vậy khắc ở mặt trên —— một trăm điều Lệ tiên sinh thích và ghét.

Cố Tiểu Ngải lập tức bật cười, ngẩng đầu bội phục nhìn về phía bảo mẫu, "Bà có thể nhớ một trăm con hấn thích, ghét sao?"

Đây đúng là một người giúp việc rất xứng đáng . . . . . cả một trăm điều. . . . . Bảo mẫu làm sao có thể nhớ hết được? Khó trách Lệ Tước Phong lại giữ bà bên mình nhiều năm như vậy. . . . .

"Lệ tiên sinh là tôi chăm sóc tới lớn, tự nhiên đối với cậu ấy quen thuộc." Bảo mẫu có chút cười cười, "Lệ tiên sinh chỉ bảo tôi làm, còn chưa có đưa cho cậu ấy xem qua đâu, cũng không biết có sai lệch hay không."

Cố Tiểu Ngải cười cười, tiếp tục xem qua.

1, Lệ tiên sinh chán ghét quần áo không phải hàng hiệu.

2, Lệ tiên sinh chán ghét loại xe giá thấp.

3, Lệ tiên sinh chán ghét toàn bộ các thứ giá rẻ.

4, Lệ tiên sinh chán ghét trong nhà hỗn độn.

5, Lệ tiên sinh chán ghét hút thuốc.

6, Lệ tiên sinh chán ghét món ăn gia đình, nhất là các món ăn nhanh, cùng với các món giá rẻ thiếu chất dinh dưỡng.

. . . . .

Tất cả đều viết đầy những thứ Lệ tiên sinh chán ghét cái gì, thích thứ gì. . . . .

Hơn nữa, trừ bỏ cái thứ tư, thứ năm . . . . . những cái khác đều là nói về sự kiện, những thứ Lệ tiên sinh chán ghét không đáng giá tiền, giá rẻ, tiện nghi gì đó.

Cố Tiểu Ngải thấy được một ý tứ của nhà giàu kỳ thị người nghèo.

Bất quá. . . . .

Cái thứ 6 này. . . . .

"Bảo mẫu, không phải bà đã phân loại sai lầm rồi chứ?" Cố Tiểu Ngải chia chia cái điều thứ 6, "Lệ Tước Phong không thích ăn mì sao? Không thích ăn món ăn gia đình sao?"

Cô đã nấu mì hai lần cho hấn ăn mà.

Mà hấn cũng đã làm một bàn đồ ăn gia đình cho cô ăn.

"Đúng vậy đúng vậy, Lệ tiên sinh thực chán ghét ăn mì, bởi vì trước khi được đón quay về Lệ gia, Lệ tiên sinh thường xuyên chỉ ăn loại này, cho nên cậu ấy đời này cũng sẽ không ăn mì lại." Bảo mẫu thực chắc chắn nói.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn bảo mẫu, vậy hai lần cô nấu mì là cho ai ăn chứ? Đó là ảo giác của cô sao?

"Cái gì gọi là trước khi được đón về Lệ gia?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi.

"Lúc Lệ tiên sinh học trung học mới được Lệ gia đón trở về, lúc trước cậu ấy trải qua những ngày thực khổ . . . . . À, không nói không nói." Bảo mẫu tiến lên chia chia cái điều thứ sáu mà bà ghi, định liệu trước nói, "Lệ tiên sinh chỉ là thực chán ghét ăn mì, cũng là sau khi Cố tiểu thư đến đây, phòng bếp mới có thể dùng đến, trước kia phòng bếp đều là để trưng bày thôi."

. . . . .

Vậy Lệ Tước Phong làm sao có thể đem những thứ cô làm toàn bộ ăn sạch?

"Ồ trong phòng bệnh, từng thấy qua Lệ tiên sinh ăn mì." Quản gia Angus ngồi một bên nghe các cô nói, dùng giọng tiếng Trung bập bẹ chen vào nói, "Có thể là do Cố tiểu thư tự mình làm."

Lời quản gia Angus vừa nói ra làm Cố Tiểu Ngải nghi vấn.

Cố Tiểu Ngải nghi hoặc nhìn về phía bảo mẫu, bảo mẫu cười nói, "Vậy thì có cái gì ngạc nhiên, Lệ tiên sinh vì Cố tiểu thư còn tự làm món ăn gia đình, Lệ tiên sinh còn chán ghét ăn bánh bích quy, không phải bánh bích quy Cố tiểu thư làm đem theo ăn sạch toàn bộ đó sao."

"Cái gì?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc cúi đầu, tiếp tục lật xem《 Quy tắc nhân tình 》trong tay, quả nhiên trong đó có một điều là—— Lệ tiên sinh chán ghét ăn bánh bích quy.

"Bởi vì Lệ tiên sinh cho rằng bánh bích quy là đồ ăn cấp thấp, trừ phi là cái loại bánh bích quy thực sang quý cậu ấy mới bằng lòng miễn cưỡng ăn một chút." Bảo mẫu còn nói thêm.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải ngược mắt hỏi, "Hắn ăn mặc chi đề ý đến sang quý hay không thôi sao?"

"Đúng vậy, sau khi Lệ tiên sinh được đón quay về Lệ gia, về sau cậu ấy bắt đầu yêu thích những thứ sang quý hoặc những thứ có hạn chế về số lượng."

Bảo mẫu nói xong còn nặng nề mà gật gật đầu, giống như từ lúc Lệ tiên sinh học trung học được đón quay về Lệ gia, hắn bắt đầu phi nhỏ hết thảy đồ giá rẻ gì đó, cho rằng những thứ đó người nghèo mới dùng. . . . .

Mà người nghèo, là người bị giẫm lên ở dưới chân.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nghe xong có chút không nói được gì, tiếp tục nhìn 《 Quy tắc nhân tình 》trong tay.

Lệ Tước Phong. . . . . Hắn làm sao có thể xem trọng giá trị như vậy được chứ? Chẳng phân biệt được tốt xấu, chỉ đề ý sang quý hoặc là giá rẻ?

8, Lệ tiên sinh chán ghét phượng tiện giao thông hai bánh.

9, Lệ tiên sinh chán ghét người khác tranh luận.

10, Lệ tiên sinh chán ghét người khác chạm vào đồ đạc của mình.

11, Lệ tiên sinh chán ghét người khác nói chuyện ồn ào.

. . . . .

Bảo mẫu nhớ rõ một trăm điều thích ghét rất rải rác, tựa hồ là nghĩ đến cái gì liền ghi cái đó.

Cố Tiểu Ngải lật từng tờ từng tờ, cuối cùng đưa ra kết luận chính là thứ Lệ tiên sinh chán ghét gấp hai lần so với thích. . . . .

Một người đàn ông, không nên chán ghét nhiều như vậy chứ. . . . .

Nếu chán ghét ăn mì, chán ghét bánh bích quy, vì sao cô làm lại ăn toàn bộ. . . . .

Như là biết trong lòng Cố Tiểu Ngải đang suy nghĩ gì, bảo mẫu đột nhiên cười nói, "Thật sự là càng nghĩ càng cảm thấy, Lệ tiên sinh thật sự thích Cố tiểu thư. . . . . Đến lúc 33 ngày kỷ niệm đó thì tốt quá."

. . . . .

Rất tốt sao?

Cùng Lệ Tước Phong kỷ niệm một ngày kỳ quái như vậy sao?

Lệ Tước Phong. . . . . thích cô như vậy sao? Thích đến ngay cả đồ ăn chán ghét cũng có thể toàn bộ ăn hết?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172

Cố Tiểu Ngải nhìn mây bên ngoài cửa sổ máy bay, lông mày nhọt nhọt nhíu lại.

Hắn càng như vậy. . . . . cô càng không dám ở bên cạnh hắn quá lâu. . . . .

Cho tới bây giờ cô cũng không có yêu hắn, cũng không dám thừa nhận tình yêu của hắn. . . . .

Còn như vậy nữa, quan hệ của bọn họ chỉ biết trở nên càng ngày càng quý dị, càng ngày càng đi quá xa. . . . .

Cô tuyệt đối không muốn như vậy.

*****

Bảo mẫu cùng Angus, bác sĩ Joel đều ở trên máy bay chìm vào giấc ngủ, chỉ có một mình cô cầm quyển《 Quy tắc nhân tình 》 nhìn ngoài cửa sổ, không có một chút buồn ngủ nào. . . . .

Trái tim bỗng nhiên rất loạn.

Có lẽ. . . . . đã đến thời điểm phải chấm dứt đoạn quan hệ này.

Nhưng. . . . cô đâu có năng lực chấm dứt chứ? Dùng một loại phương thức không tổn thương bất luận kẻ nào. . . . . Có phương thức như thế không?

Máy bay hạ cánh, Võ Giang chờ vài vệ sĩ lái xe tới đón, bảo mẫu thay cô mở cửa xe.

Cố Tiểu Ngải đang muốn ngồi vào, bảo mẫu bỗng nhiên nói, "Cố tiểu thư muốn về thẳng Lệ gia chứ?"

"Chẳng lẽ tôi còn có thể đi chỗ khác sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

"Lệ tiên sinh không nói với Cố tiểu thư sao? Chỉ cần trước chín giờ tối Cố tiểu thư trở lại Lệ gia, thời gian còn lại Cố tiểu thư có thể đi dạo."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác mở to mắt, chợt nghe đến tin tức này bỗng nhiên toàn thân không thích ứng.

Cái gì gọi là có thể tự mình đi dạo?

Ý là trả lại cho cô tự do sao?

"Tự tôi đi dạo sao? Các người không đi theo tôi sao?" Cố Tiểu Ngải không dám tin hỏi lại, Lệ Tước Phong tốt như vậy? Đồng ý cho cô tự do thật không? !

"Đúng vậy, chỉ cần trước chín giờ về nhà là được." Bảo mẫu cười nói, "Cố tiểu thư có phải. . . . ."

"Tôi đi một chút, các người đi về trước đi."

Cô đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, có thể không quay về cái biệt thự Lệ gia kia làm cho cô hít thở không thông tất nhiên là tốt rồi.

Biệt thự Lệ gia đối với cô mà nói, không gì tốt để nhớ lại.

Lệ Tước Phong hiểm độc. . . . . Lệ Tước Phong cường bạo. . . . . Lệ Tước Phong cường bức dụ cô thành giao dịch tình phụ. . . . .

Cuối cùng. . . . . còn có cái xiềng xích nhốt cô nữa, tất cả đều thuộc về biệt thự Lệ gia.

Giảm cầm tự do của cô, trói lại người của cô. . . . .

"Được, Cố tiểu thư mang theo túi kia đi, bên trong có tiền mặt cùng thẻ, còn có di động của cô, muốn mua cái gì liền mua cái đó, thẻ không có giới hạn." Bảo mẫu đưa cho cô một cái túi, "Cần sắp xếp cho cô tài xế không?"

"Không cần, các người đi trước đi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Vẫy tay chào bảo mẫu, Cố Tiểu Ngải đi một mình trên đường rộn ràng nhộn nhạo, bỗng nhiên trong lúc đó, giống như mất đi phương hướng. . . . .

Cô đi theo Lệ Tước Phong lại có khát vọng được tự do như vậy, nhưng đột nhiên có được, cô lại không biết đi đâu.

Về nhà sao? Lại nghe mẹ chanh chua nhắc tới.

Hay quay về tòa soạn? Cô không biết mình bây giờ trở về tòa soạn có thể bước vào hay không. . . . .

Đi dạo phố? Cô giống như không có cái gì cần mua.

Lệ Tước Phong cho cô đời sống vật chất cũng đủ rồi, cô không có thiếu cái gì cả.

Ven đường, nhìn vật phẩm trang sức trong tủ kính, một cái móc khóa hình chú chó Samoyed trắng, thoát nhìn có chút giống chồn bạc, lộ ra vài phần cười khê đáng yêu.

Cô biết cô có thể đi đâu rồi . . . . .

Đi vào cửa hàng vật phẩm trang sức mua móc khóa hình chú chó Samoyed kia, Cố Tiểu Ngải đón xe ra bờ biển ở C thị, biệt thự màu trắng ven biển đắm chìm trong ánh mặt trời đang từ từ lặn xuống. . . . .

Đi đến trước biệt thự, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên do dự.

Trước khi đi châu Âu, Lê Tước Phong cùng Sở Thế Tu đánh nhau một trận, cô nói ra lời nói vô tình như vậy . . . . . anh nhất định bị tổn thương.

Kết quả cô anh còn vì cô xây dựng dreamhouse. . . . .

Thật nhiều châm chọc.

Cô không thể như vậy, cô không thể đem nơi này trở thành nơi tạm lánh của cô. . . . .

Nơi này không phải nơi tạm lánh của cô. . . . . Không phải. . . . .

Rũ mắt xuống, Cố Tiểu Ngải xoay người chuẩn bị rời đi, cửa biệt thự bỗng nhiên được mở ra, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc xoay người.

Chính là chú Hách quản gia đang đứng ở cửa nhìn cô mỉm cười, lễ phép hướng cô khom người, "Tiểu thư, tôi vừa mới ở trên lầu ban công nhìn thấy cô, mời vào."

Nói xong, chú Hách nghiêng người tránh đường cho cô.

"Tôi. . . . ."

"Gâu gâu ——" một chú chó trắng từ bên cạnh chú Hách chạy ra như điên, vùi đầu chui vào trong lòng Cố Tiểu Ngải, không ngừng dùng đầu cọ cô.

Cố Tiểu Ngải lập tức cười vui vẻ, tay xoa đầu lông xù của nó, "Bi Sóng, mày còn nhớ tao sao?"

Chú Hách đứng một bên vẫn duy trì mỉm cười, "Bi Sóng rất khôn, nó nhớ rõ tiểu thư."

"Chú Hách." Cố Tiểu Ngải vuốt ve đầu Bi Sóng, ngẩng đầu nhìn chú Hách chần chờ mở miệng, "Không được nói chuyện tôi tới đây nói cho Sở Thế Tu biết."

"Cậu chủ đã nói với tôi, chủ nhân nơi này là cô, cho nên căn dặn của cô tôi nhất định sẽ nghe." Chú Hách nhìn cô gật gật đầu, vui vẻ đáp ứng, "Tiểu thư, chờ tôi đi lấy một ít hoa quả."

. . . . .

Chủ nhân nơi này là cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút ngơ ngác mở to mắt, bỗng nhiên cảm thấy một tiếng "Tiểu thư" này làm cho cô nhớ về trước đây, người làm trong nhà luôn kêu cô là đại tiểu thư. . . . .

Tất cả sắp xếp của Sở Thế Tu đều làm cho cô có loại cảm giác trở lại lúc còn được nuông chiều. . . . .

"Được. Cảm ơn chú Hách."

Cố Tiểu Ngải cười đáp, vỗ vỗ đầu Bi Sóng đi vào nhà, "Đi, Bi Sóng, cho người xem ta mua quà gì nào."

"Gâu gâu. . . . ."

Bi Sóng vui vẻ đi theo.

Đi vào trong phòng, Cố Tiểu Ngải lập tức lấy cái móc khóa hình chú chó Samoyed trong túi ra, lắc lắc trước mắt Bi Sóng, "Xem này, Bi Sóng, nó với người có giống không?"

"Gâu gâu. . . . ."

Bi Sóng nhảy dựng lên cắn lấy móc khóa, dùng sức ăn.

"Này, Bi Sóng. . . . ." Cố Tiểu Ngải lập tức nóng nảy, vỗ nhẹ đầu nó, "Đừng ăn Bi Sóng, cái này không thể ăn. . . . . Nhỏ ra, nhỏ ra. . . . ."

Nguy rồi, cô mua cái móc khóa nhỏ như vậy thật không ổn rồi. . . . .

Chó thích cắn này nọ nhất, móc khóa này bằng thạch khắc nên, không thể ăn được. . . . .

"Bi Sóng, đừng cắn, nhả ra ngay. . . . ." Có Tiểu Ngải gấp đến độ xoay quanh, Bi Sóng cố tình chuyển động thân thể mồm mồm không cho cô chạm vào.

"Bi Sóng."

Tiếng nói dịu dàng như ngọc vang lên.

Có Tiểu Ngải chân động, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Sở Thế Tu đứng ở cửa, mặc áo somi thắt caravat nhạt màu, trên tay cầm một cái áo vest trắng, dáng người cao tuấn tú, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào cô, trên mặt tao nhã chưa từng có nhiều biểu tình, chỉ là nhìn cô chăm chăm.

Không có vui vẻ, cũng không có chán ghét.

Nhưng cô liếc mắt một cái có thể cảm giác được, chuyện đánh nhau lúc kẹt xe lần trước anh chưa quên, hoàn toàn ghi tạc vào trong lòng.

Nếu không, câu đầu tiên anh gọi không phải là Bi Sóng, mà là Ngải Ngải.

Thời gian. . . . . Giống như dừng lại.

Hai người đứng lặng im, bốn mắt nhìn nhau.

Ai cũng đều không có nói chuyện, cũng không có dời đi tầm mắt, sắc mặt Có Tiểu Ngải trở nên trắng bệch, ánh mắt bắt đầu trở nên ngấn nước, cô không biết đối mặt anh như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173

Một hồi lâu.

Sở Thế Tu thu hồi tầm mắt của mình, đem tây trang bỏ tới trên sô pha ở một bên, tiến lên quì một gối xuống, xoa đầu Bi Sóng, tiếng nói dịu dàng êm tai, "Bi Sóng, ngoan, đừng ăn, ta cho người uống sữa."

Như là nghe hiểu được, Bi Sóng ngoan ngoãn đưa móc khóa bỏ ra trên mặt đất.

Tay vuốt vuốt lông của Bi Sóng, Sở Thế Tu chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, tiếng nói có chút khàn khàn, có chút tổn thương, "Anh nghĩ..... em sẽ không đến nơi này nữa."

Trong nháy mắt, hốc mắt trở nên chua xót.

Mỗi một lần nhìn thấy Sở Thế Tu, lòng của cô đều đau, đau đến vô cùng.

Có Tiểu Ngải rất nhanh lấy túi, cố gắng không để cho cảm xúc mình không khống chế được, giọng điệu lạnh nhạt nói, "Em còn có việc, em đi trước."

Nói xong, Có Tiểu Ngải liền đi ra ngoài.

Cô thực không nên tới, vì sao lại nghĩ đến nơi này.

Cô làm sao có thể đem nơi này trở thành nơi tạm lánh của mình.

Nơi này không phải dreamhouse của cô..... cho tới bây giờ cũng không phải.

"Anh đối với em mà nói, thật sự là người vô vị sao?" Cô ý đồ thấp giọng lại mang chút cố chấp ở sau lưng cô vang lên, ngăn cản bước chân cô bước ra cửa.

Có Tiểu Ngải đứng nguyên tại chỗ.

Người vô vị sao?

Nếu Sở Thế Tu đối với cô là người vô vị, thì cuộc đời của cô, còn lại bao nhiêu người quan trọng?

Nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, Cố Tiểu Ngải liếc mắt nhìn, thành khẩn nói, "Thực xin lỗi."

Cô biết nói vậy thực tổn thương anh.....

Cô cũng biết từ lúc gặp lại anh tới nay, lời của cô đều làm tổn thương anh.....

Cô dùng lời nói..... gây thương tổn người đàn ông cô yêu thương nhất.

"Ngải Ngải....."

Giọng nói trầm thấp bỗng nhiên ở sau lưng cô vang lên, ngay sau đó, cô liền bị anh ôm lấy từ phía sau.

Không có ôm sát, Sở Thế Tu chỉ là ôm bả vai của cô, như là từ trong cổ họng gian nan nói ra, giọng nói dịu dàng mang theo đau đớn, "Anh không trách em. Ngải Ngải..... em còn có thể tới nơi này, anh rất vui vẻ."

Nước mắt lập tức trào ra hốc mắt.

Anh vẫn dịu dàng, dịu dàng giống như chưa từng có chuyện gì.

Nhưng cô còn nhớ rõ anh bị Lệ Tước Phong đánh đến bị thương tích, đứng ở trước bãi cỏ bối rối như vậy dám tin nhìn cô.....

"Sở Thế Tu, buông tay." Giọng của cô có chút nghẹn ngào, tay khẽ run bỏ tay ấm áp của anh ra.

Anh vốn không có ôm chặt, bị kéo ra như vậy, bàn tay ấm áp cùng mùi hương bạc hà thơm ngát liền cách xa cô.

Xa giống như..... cho tới bây giờ cô chưa từng chạm qua.

Nhìn tay mình bị cô bỏ ra, bên môi Sở Thế Tu hiện lên một chút cười khổ, có chút tự giễu nói, "Anh không đủ tư cách, phải không? Ngải Ngải."

Anh đối với cô đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.....

Giống như anh cùng Lệ Tước Phong đánh nhau thì cô lựa chọn bảo vệ cũng không phải anh.

Hai đứa nhỏ vô tư, thân thiết hơn mười năm, nhưng tình cảm bây giờ giống như không đến một tháng.....

Chín năm không gặp dường như anh không thể bù đắp được lỗ hổng đó.

"....." Cố Tiểu Ngải không trả lời, đưa tay lau nước mắt.

Không tư cách không phải chỉ có anh Sở Thế Tu, hai người bọn họ đều không có tư cách đứng ôm nhau ở trong biệt thự này.....

Trên ghế dài trước biệt thự màu trắng, hai người ngồi trầm mặc, cách khoảng cách một người, ngồi lẳng lặng.

Chim hải âu bay ở xa xa, hòa cùng tiếng sóng biển tạo thành một khúc nhạc du dương.

"Chân của em tốt hơn rồi phải không?" Thật lâu, Sở Thế Tu mở miệng hỏi.

"Vâng." Cố Tiểu Ngải gật đầu, chuyển mắt nhìn về phía mặt ôn hòa của anh, đã không còn vết bầm nữa, mặt mày ôn hòa, xem ra cũng không còn chuyện gì nữa.....

"Ngải Ngải."

"Sao ạ?"

"Lệ Tước Phong....." Sở Thế Tu ngồi ở trên ghế dài, hai tay để ở trên đầu gối, lưng hơi hơi khom xuống, chân chò mới nói, "Em thực sự thương hẳn ta sao?"

.....

Làm sao anh lại có thể hỏi ra vấn đề như vậy.

Cô phải trả lời như thế nào.

Cô thực không muốn nói dối Sở Thế Tu, cuộc đời cô đã muốn tràn ngập lời nói dối nhiều lắm rồi, cô không muốn ở trước mặt Sở Thế Tu..... nói dối như trước nữa.

Không đợi cô mở miệng, Sở Thế Tu lại nói, "Anh cho người ta hỏi thăm qua, Lệ Tước Phong là một người đàn ông có sinh hoạt cá nhân thực hỗn loạn, em biết không?"

Cô đương nhiên biết rõ.

Lần đầu tiên cô gặp Lệ Tước Phong, hắn cùng ngôi sao ngọc nữ Quan Nana chơi đùa đến chấn động trên xe thể thao.

Cô đương nhiên biết..... Lại biết quá rõ ràng....

Cố Tiểu Ngải cúi đầu trầm mặc.

"Ngải Ngải, loại đàn ông như vậy không xứng với em." Sở Thế Tu đứng ở trước mặt của cô nói một cách nghiêm.

Lệ Tước Phong không xứng với cô.

Còn cô xứng với ai chứ?

"Dạng đàn ông nào mới xứng với em chứ?" Cố Tiểu Ngải theo bản năng cười khở hỏi lại, ngược mắt lên chớp mắt một cái, chỉ thấy trong mắt Sở Thế Tu xẹt qua áy náy, hiểu được anh lại vì chuyện lúc nhỏ của hai người mà áy náy, cười cười chuyển sang đề tài khác, "Anh mỗi ngày đều đến đây sao?"

Nếu anh nói mỗi ngày đều tới đây thì biệt thự màu trắng này, cô về sau sẽ không thể đến nữa.

"Không phải mỗi ngày đều đến." Sở Thế Tu chỉ chỉ chiếc xe dừng ở trước biệt thự, "Anh lại nhìn thấy mấy cái váy liền mua về, thực thích hợp với em, muốn xem hay không?"

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn anh.

Sở Thế Tu bị cô nhìn chăm chú như vậy, trên mặt xẹt qua một chút xấu hổ, "Anh đã thành thói quen. Anh quên sở thích của em đã thay đổi rồi."

Thói quen nhìn thấy váy công chúa liền mua trở về, nhìn thấy những thứ phù hợp với Cố Tiểu Ngải nhất định không bỏ qua mà mua về.....

Giống như là bị nghiện vậy, không thể cai được.

Anh cũng không muốn cai.

Có lẽ chỉ có bố trí tất cả những thứ trong biệt thự này giống như sở thích của Ngải Ngải, anh mới có thể cảm giác hai người vẫn thân mật giống như trước đây.

"Sở Thế Tu....."

Cố Tiểu Ngải gọi tên của anh, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Cô không đáng để anh bận tâm như vậy.

Anh còn có cuộc sống hạnh phúc của riêng mình, vì sao lại lãng phí thời gian mua những đồ vô dụng này chứ.

Một chiếc xe thể thao màu vàng nhạt chạy nhanh đến bờ biển, ngồi ở chỗ điều khiển là một phụ nữ trẻ tuổi tóc dài xoăn cuộn sóng màu chocolate, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, trên lỗ tai mang một đôi bông tai kim cương óng ánh.

Là Lương Noãn Noãn.

Xe thể thao dừng ở trước biệt thự.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, từ trên ghế dài đứng lên, nhìn Lương Noãn Noãn cách đó không xa.

Sở Thế Tu theo tầm mắt của cô nhìn qua, trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, theo sát sau đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

Lương Noãn Noãn đẩy cửa xe ra, một đôi giày cao gót mười phân bước xuống, mặc chiếc váy dài đồ tươi làm cho cả người cô ta có vẻ càng thêm hoàn mỹ, càng thêm quý khí, quyến rũ, tao nhã bức người.

Tháo đôi kính đen trên mũi xuống, Lương Noãn Noãn có một đôi mắt to xinh đẹp như trăng tròn, vẻ mặt cười sáng lạn đi tới chỗ bọn họ.

"Noãn Noãn?" Sở Thế Tu có chút kinh ngạc nhìn cô ta, "Tại sao em lại đến đây?"

"Anh để quên đồng hồ ở chỗ em, em nghĩ anh sẽ đến nơi này cho nên mang tới cho anh." Lương Noãn Noãn cười đi đến phía trước ôm lấy cánh tay của Sở Thế Tu, ý tứ mười phần là quyền sở hữu, mắt có vẻ lạnh nhạt lướt qua Cố Tiểu Ngải.

Sở Thế Tu bị Lương Noãn Noãn ôm cánh tay, ánh mắt bị kiềm hãm nhìn về phía Cố Tiểu Ngải có chút xấu hổ, nhưng cũng không buông Lương Noãn Noãn ra.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc không có lên tiếng.

Phải dùng cái gì để rời đi đây?

Lương Noãn Noãn lấy đồng hồ ra đeo vào cho Sở Thế Tu, trên vẻ mặt xinh đẹp vẫn tươi cười, ra vẻ nghi hoặc nhìn về phía Cố Tiểu Ngải hỏi, "Vị tiểu thư này là...?"

.....

Cố Tiểu Ngải đối với Lương Noãn Noãn có chút bội phục, diễn thực tự nhiên như vậy.

Nếu cô ta đi làm diễn viên, nhất định rất xuất sắc.

Cố Tiểu Ngải cũng không chọc phá cô ta, nếu cô ta muốn giả bộ như hai người chưa bao giờ quen biết vậy thì không quen biết thôi, không sao cả.

"Là Ngải Ngải." Sở Thế Tu khẽ cười, giới thiệu Cố Tiểu Ngải, "Noãn Noãn là vợ sắp cưới của anh."

Ba chữ vợ sắp cưới được anh nói ra rất nhẹ, rất nhẹ nhàng.

Có phải cô cũng nên diễn một chút lễ phép chào hỏi không?

Cố Tiểu Ngải đang định chào hỏi, Lương Noãn Noãn đã muốn bày ra một vẻ mặt vui mừng, "Cô chính là Cố tiểu thư mà Thế Tu luôn luôn tìm sao? Thế Tu tìm cô rất nhiều năm rồi."

.....

Cố Tiểu Ngải nhìn Lương Noãn Noãn diễn rất xuất sắc, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thấy Cố Tiểu Ngải không phản ứng, hai tay Lương Noãn Noãn ôm cánh tay phải của Sở Thế Tu trách móc, "Anh tìm được Cố tiểu thư khi nào vậy? Tại sao không nói cho em biết?"

"Anh....."

"Mới gặp mặt mấy ngày hôm trước thôi." Cố Tiểu Ngải cướp lời Sở Thế Tu, trên mặt làm ra vẻ mỉm cười, nhìn chằm chằm mặt Lương Noãn Noãn nói, "Tôi còn có việc đi trước, lần khác sẽ cùng các người gặp mặt."

Nói thực lễ phép, Cố Tiểu Ngải chuẩn bị rời đi, Lương Noãn Noãn lại giữ chặt túi xách của cô kéo lại, nhiệt tình khách khí nói, "Thật không dễ mới tìm được cô, tại sao lại rời đi vội vàng như vậy, Thế Tu, gọi chú Hách chuẩn bị hai ly trà ấm đi..... Đừng quá nóng cũng đừng quá lạnh, không phải nói dạ dày Cố tiểu thư không tốt lắm sao?"

Ngay cả dạ dày cô không tốt lắm Sở Thế Tu đều nói cho Lương Noãn Noãn sao?

Cố Tiểu Ngải có chút sùng sốt.

Có lẽ do cô nghĩ nhiều rồi, tình yêu của bọn họ mới thực sự tồn tại, cô chẳng qua chỉ là một người bạn mà thôi.

Cũng chẳng ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

Sở Thế Tu liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, ôn hòa gật đầu, "Được."

Sở Thế Tu xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Thế Tu đi ra xa, ánh mắt Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn về phía Lương Noãn Noãn còn đặt tay lên túi xách của mình, "Diễn đủ chưa? Còn không mau buông tay?"

"Buông tay?" Lương Noãn Noãn tươi cười hoàn toàn lui ra, cầm lấy túi xách của cô giật xuống đất, lạnh lùng thốt, "Cố Tiểu Ngải, không buông tay là cô! Cô đây đưa với Thế Tu muốn làm cái gì?!"

Túi xách bị giật rơi xuống đất, những thứ bảo mẫu chuẩn bị cho cô đều bị rơi ra.

Nhìn chằm chằm túi xách, ánh mắt Cố Tiểu Ngải lạnh lùng, "Lương tiểu thư, chẳng lẽ cô lại giống như những người phụ nữ chanh chua khác sao?"

Bị Cố Tiểu Ngải nằng nặc Lương Noãn Noãn tức giận đến vặn vẹo, chầm chọc nói, "Cố Tiểu Ngải, coi như cô cũng có bản lĩnh, dụ dỗ được Lệ Tước Phong rồi bây giờ còn đến đây đưa với Thế Tu, cô muốn như thế nào? Thế Tu là chồng sắp cưới của tôi, tôi cảnh cáo cô, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt anh nữa!"

Dụ dỗ Lệ Tước Phong bây giờ còn đến đây đưa Thế Tu.....

Không hiểu vì sao, lời này làm cho ngực cô run lên.

"Lương tiểu thư, mời cô đem đồ nhặt lên." Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói.

"Cố Tiểu Ngải, cô đừng nghĩ là có Lệ Tước Phong làm chỗ dựa vào liền hống hách như vậy....." Lương Noãn Noãn tức giận nói, mắt nhìn những thứ rơi xuống đất bỗng nhiên chột lóc lên, giọng nói đột nhiên ngừng lại.

Giây tiếp theo, Cố Tiểu Ngải liền thấy Lương Noãn Noãn cúi gập thắt lưng thay cô nhặt đồ.

.....

Lương Noãn Noãn làm sao vậy?

Bị bùa chú gì rồi sao?

Không ngờ lại nhặt đồ cho cô thật.....

"Làm sao vậy?" Sở Thế Tu từ trong biệt thự đi ra, thấy Lương Noãn Noãn đang nhặt đồ ngạc nhiên hỏi. Cố Tiểu Ngải chột hiểu ra, khó trách Lương Noãn Noãn không tiếp tục mắng cô nữa.....

"Không có gì, em vừa mới không cẩn thận làm rớt túi xách của Cố tiểu thư." Lương Noãn Noãn đem tất cả bỏ vào trong túi xách, đứng thẳng dậy làm vẻ mặt khách khí tươi cười đưa cho Cố Tiểu Ngải, "Trả lại cho cô, Cố tiểu thư, nếu cô có việc gấp thật hay là đi trước đi."

"Việc gấp sao?" Sở Thế Tu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, trong mắt lộ ra vài phần khản trương. "Xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Tiểu Ngải im lặng quét mắt qua Lương Noãn Noãn một cái, miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười, "Chuyện riêng mà thôi, em đi trước."

"Anh đưa em đi." Sở Thế Tu lập tức nói.

Sắc mặt Lương Noãn Noãn trắng nhợt, môi đỏ mọng không tự giác cắn chặt.

"Không cần, em đã gọi xe taxi rồi. Tạm biệt."

Cố Tiểu Ngải dối trá nói lời lễ phép xong, đi lướt qua vai Sở Thế Tu, mở cửa hàng rào trắng ra đi.....

Lúc cô đi lướt qua, tay Sở Thế Tu ý thức giờ lên, giống như là muốn bắt lấy chút gì, cuối cùng vẫn là buông xuống.

Một màn này đều lọt vào trong mắt Lương Noãn Noãn, ghen ghét tràn ngập trái tim.

Nếu không phải mấy ngày nay Sở Thế Tu đều rầu rĩ không vui, bộ dáng cùng cô nói chuyện cũng luôn không yên lòng, cô cũng sẽ không mỗi ngày cố ý đi theo Sở Thế Tu.....

Thật không nghĩ tới, Cố Tiểu Ngải đã cùng Sở Thế Tu gặp mặt.

Mà cô lại không có đề phòng.

Tiếng sóng biển lọt vào lỗ tai, Cố Tiểu Ngải nhìn liếc mắt mặt biển mênh mông một cái, xoay người yên lặng rời đi.

Ngực trống rỗng.....

Lương Noãn Noãn vẫn ôm cánh tay Sở Thế Tu tự nhiên thế kia, là cả đời cô đều hy vọng xa vời.

Dreamhouse.

Biển rộng, bờ cát.....

Cô về sau sẽ không đến nữa.

*****

Trở lại biệt thự Lê gia, không có ăn com, Cố Tiểu Ngải trở về phòng ngủ, điện thoại của Lê Tước Phong liền vang lên.

"Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Bảo mẫu nói cô không chịu ăn com chiều." Giọng nói Lê Tước Phong lạnh lùng vang lên, "Đi ăn nhanh đi, nếu không tôi về sẽ tính sổ với cô."

.....

Bảo mẫu, báo cáo cũng quá nhanh mà.

Cô vừa mới trở về thôi mà.

Cố Tiểu Ngải nằm xuống giường lớn mềm mại, giọng nói rầu rĩ, "Không có khẩu vị, không muốn ăn."

Sớm biết cô đi đến biệt thự ở bờ biển, không chỉ gặp gỡ Sở Thế Tu, lại còn gặp gỡ Lương Noãn Noãn.....

Cô đi làm cái gì chứ?

"Cố Tiểu Ngải, cô đây là đang làm nũng với tôi sao?" Đầu dây bên kia Lê Tước Phong cười nhẹ một tiếng.

"Không có."

Hắn làm sao nghe ra cô làm nũng chứ?

"Đi ăn com nhanh đi, dạ dày của cô không ăn lại khổ, bằng không ngày mai không cho phép ra khỏi cửa." Lê Tước Phong bắt đầu uy hiếp.

"..... biết rồi." Cố Tiểu Ngải trả lời một câu liền muốn cúp điện thoại, "Tôi đi ăn com trước."

"Hôm nay đi đâu?" Lê Tước Phong như là không có nghe đến lời của cô tiếp tục hỏi.

Bên kia phát ra âm thanh lật giấy, giống như là đang xem tư liệu.

"Chỉ đi dạo thôi." Cố Tiểu Ngải từ trên giường ngồi dậy, ngẫm lại hay là hỏi nói, "Anh đến nước Đức rồi sao?"

"Ừ."

"Gặp ba anh rồi sao?"

"Ừ."

"Không bị ba anh đánh chứ?"

"....." Nghe vậy, Lê Tước Phong dừng xem tư liệu lại, khóe môi gọi lên một chút tươi cười, đôi mắt thâm thúy mà sâu sắc, "Cố Tiểu Ngải, cô đang lo lắng cho tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175

"....." Cố Tiểu Ngải ngẩn người, đang muốn thề thốt phủ nhận, bên kia lại truyền đến giọng nói của Lê Tước Phong, "Cố Tiểu Ngải, đúng là cô đang lo lắng cho tôi rồi."

.....

Hắn tự hỏi rồi tự đáp luôn sao?

Cố Tiểu Ngải không nói lời gì nữa, di động bên kia truyền đến một giọng nam lạ, "Tam thiếu gia."

"Cô đi ăn cơm trước, tôi có việc." Lệ Tước Phong nói xong liền cúp điện thoại.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm di động..... Cô kỳ thật đặc biệt muốn một lần cúp điện thoại trước Lệ Tước Phong thử xem sao.

Lục lọi trong túi xách, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc phát hiện bảo mẫu còn đem điện thoại lúc trước của cô bỏ vào bên trong, có chút hưng phấn mà mở điện thoại ra.

Lúc cô tắt máy, cậu đã gọi hơn một trăm cuộc điện thoại.....

Gần nhất vẫn là ngày hôm qua.

Cố Tiểu Ngải bấm gọi lại cho cậu, cậu rất nhanh nhận máy, "Tiểu Ngải, tại sao con lại tắt máy, ba con phải gọi điện thoại đến đây."

"Ba con sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, ba cô luôn luôn không thích gọi điện thoại cho cô, cho tới bây giờ chỉ có lúc cô thăm tù hai cha con mới có thể nói chuyện một ít.

"Đúng vậy, ba con nói ông ấy được giảm hình phạt, một khoảng thời gian nữa có thể ra tù." Cậu có vẻ rất vui vẻ, trong điện thoại lập tức truyền đến giọng nói cay nghiệt của mẹ, "Ra tù cũng bị quản lý, có cái gì mà cao hứng, tôi cũng không muốn chứa một tội phạm đang bị cải tạo ở đây, cho ông ta ra ở chung cùng con riêng kia đi."

"....."

"Bà nói cái gì." Cậu ở trong điện thoại trách cứ mẹ, xong rồi lại hỏi, "Tiểu Ngải, hiện tại con đang ở đâu? Còn đang ở vùng khác sao?"

Cố Tiểu Ngải sững sốt, vội hỏi, "Dạ không có, con đã trở về rồi, ngày mai có thể đi làm bình thường."

"Thật sự là quá tốt rồi, chờ sau khi ba con ra tù cả nhà chúng ta ăn một bữa thật ngon." Cậu nói.

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải cùng cậu hàn huyên trong chốc lát liền cúp điện thoại.

Chưa bao giờ cô lại vui sướng đến thế, cả người lập tức nhảy ở trên giường, khó có thể ức chế được vui vẻ của mình, kích động kêu lên.

Thật tốt quá, ba đã sắp ra tù rồi.

Không cần lại ở trong ngục chịu khổ nữa.

Cô ở bên ngoài đợi nhiều năm như vậy, rốt cục đợi được ba ra tù.

Thật tốt quá thật tốt quá, chờ ba ra tù là cô có thể có được một gia đình chân chính, mà không phải ăn nhờ ở đậu.....

Không phải.....

Vẫn còn đang hưng phấn, Cố Tiểu Ngải lại bắt đầu lo lắng hoang mang.

Sau khi ba ra tù, quan hệ của cô cùng Lệ Tước Phong phải làm sao bây giờ..... Còn nữa, ba vẫn nghĩ cô còn là một sinh viên, còn đang học nghiên cứu sinh..... Nếu biết cô chỉ học trung cấp nghề, còn làm chó săn.....

Không được, thừa dịp ba còn chưa ra tù nhất định phải giải quyết tất cả.

Cô không thể để cho ba cảm thấy cô sa đọa là do ông ấy tạo nên.....

Tất cả đều phải chấm dứt, quan hệ cùng Lệ Tước Phong, làm chó săn ở tòa soạn..... đều phải chấm dứt.

Đã đến lúc nên chấm dứt.....

Tháo chiếc nhẫn hình giọt lệ trên ngón áp út xuống, ánh sáng óng ánh tỏa ra, Cố Tiểu Ngải có chút ngơ ngác nhìn chăm chú vào nó.....

Yêu em lợi chi lệ.

Cầm di động tình nhân của Lệ Tước Phong mua cho cô, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở ra liền thấy một tờ giấy màu sắc.

Ảnh chụp trên đó là một nhân vật cà chua trong phim hoạt hình, hai con mắt long lanh mở thật to, thực nghịch ngợm mở miệng cười, có cái cuống thật dài.....

Phía dưới có một hàng chữ: Cố Tiểu Ngải, có giống cô không?

.....

Hắn mới giống quả cà chua đó! Lệ cà chua! Lệ đại cà chua!

Cố Tiểu Ngải oán thầm tiện tay đem di động bỏ qua một bên, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó lại cầm di động lên, một lần nữa nhìn mặt nhân vật cà chua ở trên.....

Trên nét mặt giống như bánh bích quy mỉm cười lần trước cô làm.....

Rất giống rất giống.....

Nhiều ngày như vậy, bánh bích quy đều bị hắn ăn hết rồi mà hắn còn nhớ hình dáng bánh bích quy kia sao.

Lệ Tước Phong..... vì sao phải nhớ rõ ràng như vậy.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm khuôn mặt nhân vật cà chua tươi cười rất vui vẻ trên màn hình di động, bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt có chút chua xót.....

Hôm sau, Cố Tiểu Ngải chính thức trở lại tòa soạn đi làm, một lần nữa bận rộn viết phỏng vấn cuộc sống, ngày bắt đầu công việc trở nên lu bù lên.

Cậu biết chuyện cô vẫn gạt ba làm chó săn, trước khi ba ra tù bỏ công việc này là được, cậu sẽ không nói cái gì.....

Nhưng quan hệ với Lệ Tước Phong phải xử lý như thế nào đây? Phải chấm dứt như thế nào đây?

Lại qua ba ngày, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trước bàn làm việc nho nhỏ của mình viết bản thảo, không có nửa lời nói nào chợt nghe đến một giọng nữ kích động vang lên, "Tốt, Tiểu Ngải, bỏ ở bên ngoài thời gian dài như vậy là qua lại với tên đào hoa nào rồi?!"

"Cái gì?"

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên từ trước máy tính ngừng đầu lên, bạn tốt ở tòa soạn Chu Chỉ Nghi mang giày da cao mười phân "cộc cộc cộc" chạy đến trước mặt cô, đồ trang sức trang nhã về mặt thần bí cười cười nhìn chăm chăm cô, "Tiểu Ngải! bỏ bắt được tên đại gia nào rồi?!"

"Bỏ đang nói cái gì?" Cố Tiểu Ngải về mặt không hiểu.

Chu Chỉ Nghi giống như làm ma thuật từ phía sau đưa ra một bó hoa hồng to, "Cửa hàng bán hoa vừa mới đưa tới! Tại sao trên thiệp chỉ ghi đúng một họ Lệ lại không có tên? Mau thành thật khai báo đi!"

Lệ.....

Trái tim Cố Tiểu Ngải hồi hộp một chút, đứng lên tiếp nhận bó hoa, mùi nồng đậm xông vào mũi, trên tấm thiệp màu hồng chỉ có vài từ: Cô là của tôi. Lệ.

Lệ Tước Phong này thật ấu trĩ mà!

Hắn làm sao có thể đem hoa đưa đến tòa soạn chứ? Nếu cậu hỏi thì cô phải giải thích như thế nào?

"A a a a a!"

"Oa oa oa oa oa!"

.....

Các nữ đồng nghiệp bên cạnh ghen tị mà hét lên kinh hoàng.

Cố Tiểu Ngải xoa lỗ tai đến phát đau, cau mày nhìn ra cửa, cái nhìn này choáng váng, chỉ thấy nhân viên cửa hàng bán hoa mặc đồng phục chuyển một bó lại một bó hoa hồng đi tới chỗ cô.

Chỉ chốc lát sau, tòa soạn nhỏ liền bao phủ toàn hoa hồng.

"Oa! Đây rõ ràng là một màn kịch thần tượng sống động rồi! Bao nhiêu đây chắc cũng tốn không ít tiền đâu!" Chu Chỉ Nghi đứng ở trước bàn làm việc của cô liên tục sợ hãi than lên, trên gương mặt được trang điểm xinh đẹp đầy mộng ảo, "Chỗ này có bao nhiêu hoa đây....."

.....

Cố Tiểu Ngải không nói gì.

"Mỗi bó 999 đóa, tổng cộng 99 bó, Cố tiểu thư xin mời ký nhận cho." Nhân viên cửa hàng bán hoa đưa cho cô một hóa đơn ký nhận hàng.

"Thật ngại quá, tôi không ký nhận." Cố Tiểu Ngải đưa bó hoa hồng trên tay trả lại, "Mời các anh đem tất cả những bó hoa này mang về đi."

Lệ Tước Phong rút cuộc muốn làm cái gì chứ?

"Tiểu thư..... Chúng tôi đều đã thu tiền....."

"Tôi mặc kệ, mang đi đi!" Cố Tiểu Ngải nghiêm mặt chỉ ra cửa.

Cô không muốn phí lời giải thích cho cậu nghe tên họ Lệ là người nào.....

"Tiểu Ngải, bỏ ngốc sao? Nhiều hoa hồng như vậy bỏ bán đi cũng kiếm được không ít tiền đâu!" Chu Chi Nghi kích động ngăn cản, đoạt lấy một cây bút ký tên, "Mình ký thay bỏ, các người cứ đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

Các nhân viên của cửa hàng bán hoa giống như là chạy nạn chạy ra khỏi tòa soạn báo.

Dường như, sợ giây tiếp theo cô sẽ đổi ý.

"Chu Chi Nghi!" Cố Tiểu Ngải tức giận trừng Chu Chi Nghi.

Chu Chi Nghi là bạn tốt nhất của cô, không cần phải nói là hiểu biết tính tình của cô nhất, lại có thể dám nhận lấy hoa.

"Ai nha, thôi đừng nóng giận, mình sẽ đem hoa chuyển đi....."

Chu Chi Nghi ngoài miệng cười làm lành, nhưng chân dài nhỏ lại không động một chút, kỳ lạ nhìn chăm chăm cô hỏi, "Nói mau, làm thế nào lại quen đến người giàu có? Bỏ không cần nói mình cũng biết rồi! Đã ở cùng với anh ta rồi sao?"

Cùng hử?

Nếu nhìn thấy Lệ Tước Phong đánh phụ nữ, cường bạo nữ nhân, nhốt phụ nữ, không biết Chu Chi Nghi còn có thể nói ra như vậy không.

"Một người đàn ông nghiện rượu vừa già vừa hói đầu, phun nhiều nước hoa hơn nữa cũng không hết hôi nách! Bỏ muốn không? Bây giờ mình sẽ đưa số điện thoại của hắn ta cho bỏ." Cố Tiểu Ngải hướng cô giả cười.

"Hẹn gặp lại! Bye bye!"

Chu Chi Nghi ghét nhất đàn ông bị hôi nách, nghe nói như thế lập tức đen mặt, ôm bó hoa hồng quay đầu bước đi.

Bạn tốt không hề truy hỏi nữa, Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy di động đi đến phòng uống trà, bấm số Lệ Tước Phong gọi đi.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, một giọng phụ nữ xa lạ trong điện thoại vang lên, "Xin chào, cho hỏi là ai vậy?"

"....."

Cố Tiểu Ngải sửng sốt, không hiểu cảm nhận như thế nào.

Như là một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống dưới chân, lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi cô nói không nên lời.....

Hắn ở nước Đức lại có phụ nữ khác nhanh như vậy sao?

Một khi đã như vậy, cô còn bận tâm đến hắn làm cái gì? Làm cho cô áy náy như vậy.....

Cô đã sớm biết rồi, Lệ Tước Phong di truyền tính xấu của ba hắn, chưa bao giờ coi trọng quan hệ nam nữ, nhiều phụ nữ đến nỗi không đếm xuể.

Một khi đã như vậy, còn phí thời gian chơi đùa với cô làm gì?

Vì sao cho cô nhiều ảo giác như vậy, làm cho cô nghĩ hắn thực sự yêu cô?!

Cố Tiểu Ngải trong di động nói không nên nữa lời, đang chuẩn bị cúp điện thoại, phụ nữ bên đầu dây bên kia còn nói gì đó mang tính công việc, "Là Cố

tiểu thư sao? Hiện tại, Lê tổng đang có hội nghị khẩn cấp, không tiện nghe điện thoại, cần tôi chuyển lời cho ngài ấy không?"

.....

Biết sự tồn tại của cô?

Cái dạng phụ nữ nào lại hào phóng như vậy?

Cố Tiểu Ngải có chút ngạc nhiên hỏi, "Xin hỏi cô là...?"

"À, tôi là thư ký của Lê tổng, tên là Vương Chiêu."

Người phụ nữ đầu dây bên kia cười nhẹ một tiếng, lại khách sáo giải thích, "Đây là di động riêng của Lê tổng vừa mới để cho tôi cầm đi sạc pin, xin Cố tiểu thư không nên hiểu lầm."

Giải thích thuần thực như vậy..... Giống như cô ta trước đây đã giải thích vô số lần rồi vậy.

Quả nhiên, làm thư ký của Lê Tước Phong rất vạm vỡ.....

"Tôi....." Cố Tiểu Ngải vừa định nói chuyện, Chu Chi Nghi đột nhiên giống như một trận gió chạy vào phòng trà.

Ngay sau đó, chợt nghe Chu Chi Nghi kích động ở bên tai cô hét to, "Tiểu Ngải, tôi nay các thanh niên công ty khoa học kỹ thuật bên cạnh tòa soạn chúng ta tổ chức tiệc quan hệ hữu nghị, chắc có nhiều trai đẹp lắm! Bỏ đừng quên nha! Cái loại đàn ông viêm cánh kia trăm ngàn lần cũng không nên yêu! Ở trên giường có thể hôn bỏ đến chết ngạt mất thôi!"

Nói xong, lại như một trận gió chạy đi.

Cô bạn tốt này có giấc mộng chính là kết hôn trước 25 tuổi, có hứng thú tham gia các loại hoạt động quan hệ hữu nghị, chuyện tình duyên ái không dưới mười cuộc, nhưng lại không có một cái nào ra hồn cả.

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ bĩu môi, quay về di động hỏi, "Anh ta về nước rồi sao?"

"Đúng vậy, Lê tổng vừa xuống máy bay đã đến công ty họp."

Nay còn chưa tới 33 ngày đâu.....

Cố Tiểu Ngải trầm mặc, lễ phép nói vào di động, "Khi nào anh ta rảnh nói anh ta gọi lại giúp tôi."

"Vâng, Cố tiểu thư. Bye bye."

Cúp điện thoại, Cố Tiểu Ngải đầu đầu đến chết được, nói không nên lời cảm giác khác thường trong lòng là cái gì.....

Hắn trở về nước nhanh như vậy sao?

Cô phải nói chuyện với Lê Tước Phong như thế nào đây? Làm sao mở miệng mới có thể không thương tổn bất luận kẻ nào?

*****

Tại một tầng xa hoa nhất trong công ty E.S Á Thái, văn phòng tổng giám đốc ở tầng trên cùng, điều khiển mở rèm cửa sổ ra, phong cảnh cả thành thị đều thu hết vào trong mắt.

Ký duyệt văn kiện xong thì thời gian đã là sáu giờ chiều.

Lê Tước Phong theo thói quen mở ra ngăn kéo, bên trong đặt toàn bộ ảnh chụp của Cố Tiểu Ngải do thư ký Vương Chiêu thu thập được, từ nhỏ đến lớn, phần lớn là lúc cô học trung học, cô giống như một búp bê vậy, trong ảnh có đủ các loại tạo hình từ kiều ngạo, đáng yêu, cười khê.....

Khi đó Cố Tiểu Ngải, hạnh phúc nhất. Phụ nữ này thật ngốc ngếch.

Trước đây, cô cũng chỉ là một con chim khổng tước nhỏ, ngay cả ánh mắt trong ảnh chụp cũng đều tràn ngập kiều ngạo.....

Khép lại ngăn kéo, Lê Tước Phong nhìn về một góc của bàn làm việc.

Trên bàn làm việc để một cái tượng điêu khắc nhân vật hoạt hình cà chua bằng gỗ, màu sắc đỏ rực trái ngược với tính tình lạnh như băng của hắn, bố trí dị thường gây chú ý.....

Ở nước Đức, lần đầu tiên nhìn đến tạo hình nhân vật phim hoạt hình này, hắn đã nghĩ đến bánh bích quy khuôn mặt tươi cười Cố Tiểu Ngải làm, quả thực là giống nhau như đúc.....

Đem cái này mang về đưa cho Cố Tiểu Ngải, lại hung hăng cười nhạo cô một phen.

Công chúa kiêu ngạo biến thành cà chua.

Môi mỏng khô gọi của Lệ Tước Phong nhin không được gọi lên một chút độ cong.

"Cộc cộc ——"

Cửa ban công bị gõ hai cái.

"Vào đi." Lệ Tước Phong thu hồi suy nghĩ, lạnh nhạt lên tiếng.

Một phụ nữ cỡ bốn mươi tuổi bước vào, là thư ký của hần Vương Chiêu.

"Lệ tổng, cà phê của ngài đây." Vương Chiêu đưa tay để tách cà phê nóng trên bàn làm việc, thuận tiện báo hành trình, "Chín giờ tối, ngài cùng vài vị tổng giám đốc phòng điền sản có hội nghị, tôi đã đặt phòng ở nhà hàng Tây Dương."

"Ừ." Lệ Tước Phong cầm lấy tách cà phê nhấp một ngụm.

"Còn có..... Lam tiểu thư, Hứa tiểu thư, Cố tiểu thư, Phương tiểu thư nhắn ngài có thời gian rảnh thì gọi lại cho các cô ấy." Vương Chiêu đẩy đẩy kính đen báo cáo việc tư đầu ra đẩy.

Lệ Tước Phong là tổng giám đốc tập đoàn E.S Á Thái, tuổi trẻ trai trắng, bộ dạng lại cực kỳ anh tuấn, phụ nữ bên người có không ít.

Vương Chiêu có đôi khi cảm thấy chính mình không phải thư ký, mà là bảo mẫu kiêm trưởng bối của hần, còn phải thay hần xử lý các vấn đề quan hệ nam nữ.

Lệ Tước Phong uống cà phê một chút, "Người nào là Cố tiểu thư?"

"Là tiểu thư Cố Tiểu Ngải." Vương Chiêu không khỏi tò mò nhìn về phía Lệ Tước Phong, bốn tiểu thư chỉ hỏi Cố tiểu thư? Xem ra Lệ tổng đối với Cố tiểu thư đặc biệt yêu thương.....

Cố Tiểu Ngải sao?

Lệ Tước Phong nhẹ nhàng nhướn mi, cô lại có thể chủ động gọi điện thoại cho hần, xem ra hoa hồng này có tác dụng, cho nên nói hoa hồng đối với phụ nữ có lực sát thương lớn nhất, Cố Tiểu Ngải cũng không ngoại lệ.

Lần trước tặng hoa hồng màu lam cô không cảm động nhiều lắm, nhất định là bởi vì chỉ có một bó.

"Có ghi âm lại hay không?"

"Có." Vương Chiêu tuyệt đối là làm hết phận sự thư ký.

Lệ Tước Phong để cái tách xuống, cầm lấy di động mở các cuộc ghi âm trong điện thoại.

Vương Chiêu thấy thế thông minh xoay người rời đi, nghĩ đến một chuyện lại quay đầu có ý tốt nhắc nhở, "Lệ tổng, thuốc hiệu Nghi Ái trị hôi nách rất hiệu quả."

Dứt lời, Vương Chiêu lui ra ngoài, khép lại cửa phòng tổng giám đốc.

Trị hôi nách?

Vương Chiêu này là một phụ nữ trung niên làm việc luôn luôn rất quy tắc, cũng không nói nhiều, lời nói không đầu không đuôi này có ý tứ gì?

Không có nghĩ nhiều, Lệ Tước Phong mở ra ghi âm trong điện thoại, giọng nói dịu dàng của Cố Tiểu Ngải từ bên trong truyền đến, làm cho tâm tình của hần rất tốt, tiếp tục nghe bên trong truyền đến tiếng một phụ nữ khác bén nhọn rầm rĩ làm cho tâm tình của hần vừa tốt lên lại chìm xuống.

"Tiểu Ngải, tôi nay các thanh niên công ty khoa học kỹ thuật bên cạnh tòa soạn chúng ta tổ chức tiệc quan hệ hữu nghị, chắc có nhiều trai đẹp lắm! Bỏ đừng quên nha! Cái loại đàn ông viêm cánh kia trăm ngàn lần cũng không nên yêu! Ở trên giường có thể hôn bỏ đến chết ngạt mất thôi!"

Tốt lắm, hần biết Vương Chiêu nói có ý tứ gì rồi.

Tốt lắm, cô còn dám đi quan hệ hữu nghị!

Hần mới không ở trong nước vài ngày, cô liền dám đi quan hệ hữu nghị sao?!

"Phanh ——"

Di động bị ném mạnh văng lên tường, vỡ thành bốn năm mảnh.

Dựa vào ghế thoải mái, Lê Tước Phong sắc mặt hung ác nham hiểm đến đáng sợ, ngón tay thon dài dè xúng điện thoại, lạnh nhạt nói, "Vương Chiêu, hủy bỏ hội nghị tối nay cho tôi. Còn nữa, lập tức mua cho tôi một cái di động mới giống như cái hiện tại của tôi."

"Nhưng di động của Lê tổng chỉ có một cái duy nhất trên toàn cầu, không có khả năng còn có hàng."

"Đi đặt đi! Lập tức! Lập tức! Tốc độ!" Lê Tước Phong kéo kéo caravat trực tiếp rổng lên.

"Vâng, Lê tổng."

Cố Tiểu Ngải có lá gan trêu chọc hắn, vậy thì tiếp tục chơi đùa thôi.

*****

Buổi tối, trời mưa tí tách, Cố Tiểu Ngải thật sự không muốn đi cái quan hệ hữu nghị gì đó.

"Cố Tiểu Ngải! Bỏ dám không đi mình sẽ tuyệt giao ngay với bỏ! Bỏ ở bên ngoài lâu như vậy ngay cả điện thoại cũng không gọi cho mình! Bây giờ còn không đi quan hệ hữu nghị với mình cho đủ số lượng!"

Bất đắc dĩ cô đành đi theo bạn xấu Chu Chi Nghi, Chu Chi Nghi có tính rất hấp tấp, ngay cả mưa cũng kéo cô đến một nhà hàng buffet kiểu dáng Tây Âu.

Trên một bàn dài mang phong cách châu Âu, sáu nam sáu nữ ngồi mặt đối mặt, từng người đều rất chỉnh chu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177

Chu Chi Nghi làm một đầu tóc xoăn gọi cảm, gắn thêm đồ trang sức tinh xảo lên càng thêm mị hoặc.

Trái lại với chính mình, như trước mặc một chiếc váy dài màu trắng phối với áo dệt kim hở cổ đơn giản màu xanh, mặt mộc đến độ có chút không tôn trọng người khác.

Hoàn hảo cô không phải đến tìm bạn kết hôn, Cố Tiểu Ngải âm thầm nghĩ.

Trong khi mọi người tán gẫu khí thế ngất trời thì Cố Tiểu Ngải lại đứng một mình yên lặng ở khu đồ ăn.

"Cố tiểu thư thích ăn cái gì?" Một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, đeo đôi mắt kính viền vàng lịch sự bưng món ăn đi đến bên cạnh cô, khách khí hỏi.

Là một thanh niên trẻ tuổi trong quan hệ hữu nghị, bộ dạng có chút quen mắt, Cố Tiểu Ngải lại nhớ không nổi là ai.

"Tôi không khó ăn." Cố Tiểu Ngải xà ra nụ cười xã giao, lễ phép mà xa cách.

Cô theo Chu Chi Nghi tham gia loại hoạt động quan hệ hữu nghị này cũng không phải lần đầu tiên, trước kia cũng thường thường bị kéo tới góp đủ số lượng, dù sao thì ăn no rồi chạy lấy người thôi.

"Nơi này thịt bò cũng không tệ lắm." Người nam đeo mắt kính hiển nhiên không định buông tha cô, trực tiếp gấp bit tét vào đĩa cô, "Năm phần chín, cô có thể thử xem."

Cô không thích người khác ăn cần.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, còn chưa nói cái gì thì di động liền vang lên, trên màn ảnh biểu hiện chữ "Lê", xem như đúng lúc thay cô giải vây.

"Thật ngại, tôi đi nghe điện thoại." Cố Tiểu Ngải hướng nam thanh niên lễ phép nói, mang theo điện thoại đi đến bên cửa sổ nhận điện thoại, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Cô ở đâu?" Giọng nói Lê Tước Phong không có độ ấm cách di động truyền đến.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết mặt của hắn nhất định là thối lắm rồi.

"Đang dùng cơm." Cố Tiểu Ngải thân nhiên lên tiếng, "Anh còn ở công ty sao?"

"Tôi hỏi cô ở đâu?" Giọng điệu Lệ Tước Phong mang theo một chút tức giận, giống như đã muốn khống chế không được nữa.

Cố Tiểu Ngải nghĩ đến hẳn muốn kêu cô đi gặp hắn, liền tùy tiện nói tên nhà hàng, "Nhà hàng Dịch An, anh về nhà rồi sao? Bây giờ tôi sẽ về."

Đúng lúc cô cũng có chuyện muốn nói với hắn. . . . .

Lệ Tước Phong không nói nữa, trực tiếp đem điện thoại cắt đứt.

Cố Tiểu Ngải không hiểu ra sao nhìn màn hình di động, tên Lệ Tước Phong này thích gác điện thoại như vậy sao? Gọi tới là có ý gì? Thật khó hiểu.

Trở lại chỗ ngồi, mọi người rõ ràng đã nói chuyện thân thiện hơn, có một số thậm chí còn ngồi sát lại nhau, nói chuyện anh anh em em

Cố Tiểu Ngải không quan tâm mà chỉ cắt thịt bò ăn. . . . .

"Nơi này thực buồn đúng không?" Người nam đeo kính vừa rồi đột nhiên ngồi vào bên cạnh cô, vẻ mặt nhiệt tình hỏi.

Cố Tiểu Ngải xả ra một chút giả dối tươi cười. . . . .

"Cố tiểu thư quên tôi rồi sao?" Người nam trẻ tuổi mỉm cười hỏi.

"Anh là...?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên hỏi.

Cô có cảm giác cảm thấy mặt mày người này nhìn rất quen mắt, cô thực biết anh ta sao?

Người này nở nụ cười, tươi cười có chút ngượng ngùng, đẩy đẩy gọng kính vàng trên mũi, ho một tiếng nói, ". . . . . Trong vòng 24 giờ tôi đều phải...."

. . . . .

Trí nhớ không quá tốt lại nhớ tới.

Mặt Cố Tiểu Ngải lập tức nóng lên, có chút đỏ, bưng tỉnh nhỏ giọng hỏi, "Anh là vị bác sĩ kia sao?"

Là vị bác sĩ trẻ tuổi lương thiện kia, nói Lệ Tước Phong không thể để cho cô vận động mạnh. . . . .

"Cố tiểu thư rất cực nhớ tôi rồi." Người nam kia cũng có vẻ có chút xấu hổ.

Dù sao hai người trong một lần duy nhất nói chuyện nội dung cũng không phải quang minh như vậy, xấu hổ nhìn xuống mặt bàn.

"Nhưng anh không phải bác sĩ sao?" Cố Tiểu Ngải thấy lạ nên hỏi, Chu Chỉ Nghi không phải nói làm quen cùng một nhóm người công ty khoa học kỹ thuật sao?

"Bạn của tôi kéo tôi lại đây góp đủ số lượng, cô hẳn là cũng vậy chứ?" Người này chia chia một người nam khác trên bàn, sau đó lấy ra một cái chìa khóa xe, "Chúng ta cũng không thích hợp nơi này, thực buồn đúng không? Không bằng tôi sẽ đưa cô ra ngoài hóng gió?"

Hóng gió?

Cô không có tâm tình tốt như vậy.

"Ba ——"

Một cánh tay chen vào giữa bọn họ, trực tiếp đem cái chìa khóa xe trong tay người nam đeo kính kia quăng ra ngoài.

"Sợ buồn thì một mình cút đi!" Giọng nam u ám vang lên, "Phụ nữ của tôi không ngồi xe đàn ông khác!"

Thân hình Lệ Tước Phong cao to đứng ở đằng kia, mắt sâu thăm khinh miệt nhìn chăm chăm người nam đeo kính, hẳn mặc áo khoác dài màu đen che kín cả đồ bên trong, khẩu khí kiêu ngạo ương ngạnh tới cực điểm.

Người nam đeo kính kia không dự đoán được Lệ Tước Phong sẽ đột nhiên xuất hiện ở nơi này, ngơ ngác giương miệng một chữ đều nói không được. . . . .

Cố Tiểu Ngải thấy Lệ Tước Phong đột nhiên xuất hiện hít một hơi thật sâu, tên bạo quân này làm sao có thể đến đây chứ, trên mặt hắn u ám làm cho ngực cô không khỏi đập nhanh.

"Còn chưa cút?" Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, cúi thân xuống kéo caravat của người kia, trong mắt lộ rõ ánh lửa tức giận.

Người nam đeo kính biết Lệ Tước Phong là dạng người gì, bị kéo như vậy khuôn mặt đều bị dọa trắng bệch ra, ngoài miệng vẫn giả bộ bình tĩnh, "Lệ, Lệ

tiên sinh, nơi này là nơi công cộng."

"Nơi công cộng thì sao? !" Lệ Tước Phong kéo anh ta lên, trên tay dùng một chút sức, chân dài đá một cái, người nam kia bị ngã ra tại chỗ, chập vạt ngã trước mắt bao nhiêu người.

Toàn hội trường im lặng.

Tất cả ánh mắt đều tụ lại nơi đây.

"Này . . . . ." Cố Tiểu Ngải lo lắng hô một tiếng.

Ánh mặt lạnh lùng của Lệ Tước Phong lườm về phía cô, làm cho cô sợ hãi, rõ ràng không có gì, nhưng cái nhìn này của hắn. . . . . giống như cô thực làm cái gì sai trái, giống như bị bắt gian tại trận vậy.

Trong phòng ăn dần vang lên tiếng xì xào bàn tán của mọi người, ngay cả Chu Chi Nghi với vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm cô.

"Dám để cho phụ nữ của tôi ngồi lên xe của người sao? Sao hả?" Lệ Tước Phong không bỏ qua đi lên trước, một cước đá trên người của người nam kia, cảm hận lại đạp hai cước nữa.

Người nam đeo kính kia đau đến nổi cuộn mình trên mặt đất liên tục rên rỉ.

Đều là cô liên lụy đến . . . . .

Làm phiền hà người khác.

Cố Tiểu Ngải hiểu được mình đi lên khuyên cũng không được, không muốn trở thành trò cười cho người khác, Cố Tiểu Ngải đơn giản cầm lấy túi xách trên ghế đi ra ngoài.

Bên ngoài mưa rất to, Cố Tiểu Ngải đi một mình bên đường, chưa đi được xa lắm cánh tay đã bị người từ sau nắm lấy.

Quay đầu lại, Lệ Tước Phong với vẻ mặt xanh mét, tóc ngắn bị mưa làm ướt nhẹp, "Cố Tiểu Ngải, cô muốn chết có phải hay không? Cô dám trốn tôi đi quan hệ hữu nghị hả? !"

Cố Tiểu Ngải bị kéo xoay người lại, lạnh nhạt nhìn hắn nói, "Tôi chỉ là đi để góp đủ số lượng thôi. Hơn nữa tôi vừa rồi muốn nói, là do anh cúp điện thoại trước mà."

A.

Ý tứ này là lỗi của hắn sao? !

"Góp đủ số lượng? Vậy tại sao tên kia muốn lái xe đưa cô đi ra ngoài? !" Lệ Tước Phong nổi trận lôi đình quát, nắm tay cô lớn tiếng chất vấn, "Bị hắn chạm qua tay thế nào? ! Nói!"

Hắn không nên mềm lòng khôi phục tự do cho cô.

Mới vài ngày thế này mà thôi, cô dám đi quan hệ hữu nghị? !

Mọi người đi trên đường vội vàng tìm chỗ nấp mưa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại chỗ bọn họ. . . . .

"Lệ Tước Phong. . . . ." Cổ tay bị hắn kéo phát đau, Cố Tiểu Ngải bị đau nhú mảy, "Buông tay ra."

"Không buông!"

"Anh làm tôi đau . . . . ." Cố Tiểu Ngải muốn rút tay của mình về lại nhưng đều gãy dựa không ra.

Lệ Tước Phong một đôi mắt gấp gấp trừng mắt cô, không có nửa điểm lơ lửng.

Cô còn dám muốn hắn buông tay? !

Mưa to trút nước lên trên người của hai người. . . . .

"Là Lệ tổng phải không?" Một giọng nói quyến rũ vang lên, Tô Hiền Hiền mặc quần áo màu tối từ trên một chiếc xe thể thao bước xuống, trên tay cầm cây dù đi đến bên cạnh Lệ Tước Phong che cho hắn, "Lệ tổng, anh đứng đây làm cái gì? Tôi đưa anh về."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải mặc cho mưa to, trầm mặc nhìn Tô Hiền Hiền một tay nắm lấy khuỷu tay Lệ Tước Phong.

Cảnh tượng như vậy, cô đã từng thấy Lương Noãn Noãn cùng Sở Thế Tu cũng như vậy.

Mưa dội nước vào mắt, làm cho ánh mắt cô có chút không mở ra được. . . . .

Lệ Tước Phong nhanh tay kéo tay Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng trừng mắt cô.

Tô Hiên Hiên liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, trong mắt có chút chẳng thèm ngó tới, một tay mập mờ lướt qua cánh tay của Lệ Tước Phong, "Lệ tổng, mưa to quá, tôi đưa anh về?"

Cố Tiểu Ngải lặng im, không nói gì.

Lệ Tước Phong trừng mắt cô thật lâu, rốt cục có phản ứng, quay đầu hướng tới Tô Hiên Hiên liền rống, "Cút!"

Tô Hiên Hiên nhất thời hoảng sợ, cũng không còn dám nói thêm cái gì, phần nộ xoay người rời đi, cây dù bị vứt bỏ ở bên đường, mưa to phát ra âm thanh nặng nề. . . . .

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nhanh nắm lấy tay cô gài nhẹ, "Cô đừng quên cô đã bán cho tôi! Cô còn dám đi ra ngoài dụ dỗ đàn ông khác sao? Nói! Rốt cuộc bị hấn chàm qua thể nào? !"

Cái tên đeo kính kia!

Lúc này không nên buông tha cho hắn!

Dám dụ dỗ phụ nữ của hắn, mẹ kiếp! Nên đem tên đó băm ra từng mảnh nhỏ!

Hóng gió!

Cho hắn trúng gió chết đi!

Mưa to xối xả vào hai người, làm ướt tóc cùng quần áo. . . . .

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn theo Tô Hiên Hiên lên xe thể thao rời đi, bên tai Lệ Tước Phong kích động rống giận như bệnh tâm thần, ánh mắt hắn u ám như lưỡi dao sắc nhọn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178

Tiếng mưa rơi ở bên tai ồn ào.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới nghe được giọng nói của chính mình vang lên, "Lệ Tước Phong, chúng ta chấm dứt loại quan hệ này đi."

Giọng nói của cô không to nhưng giọng điệu thực ngưng trọng.

Lời nói vừa ra khỏi miệng rất nhanh bị tiếng mưa to át đi. . . . .

Thật giống như chưa từng phát ra từ miệng cô vậy.

Trong mắt Lệ Tước Phong hiện lên một chút hỗn loạn, có chút không kịp phản ứng, nhìn chằm chằm vào mặt cô bị mưa làm ướt nhẹp. . . . .

Chấm dứt?

Cô ta nói chấm dứt?

Cô ta dám nghĩ đến cái ý kia là sao?

Ánh mắt Lệ Tước Phong lạnh lẽo dọa người, có chút tận lực rống lên, "Cố Tiểu Ngải, cô dám nói lại một lần nữa xem!"

Nếu nói ra khỏi miệng, cô cũng chỉ có thể kỳ vọng chuyện này có thể mau chóng thuận lợi được giải quyết. . . . .

Nhưng cô không dám nhìn thẳng vào mặt của hắn, ánh mắt của hắn tất cả đều là ngang nước, hung ác nham hiểm.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn về phía mặt đường, làm cho giọng điệu của cô vẻ bình tĩnh hơn, không có gợn sóng, "Lệ Tước Phong. . . . . chúng ta chấm dứt đi."

"Cố —— Tiểu —— Ngải!"

"Tôi nghĩ tôi không đạt được yêu cầu trong chuyện làm nhân tình của anh, không nhất thiết phải lãng phí thời giờ của anh." Cố Tiểu Ngải dừng một chút tiếp tục nói, "Anh là tổng giám đốc của E.S, bên người cái dạng phụ nữ nào cũng đều có, tôi thực không thích hợp."

Nói như thế đủ ôn hòa chưa?

Tay Cố Tiểu Ngải còn bị hấn nắm chặt, hấn nắm càng ngày càng chặt, giống như hận không thể cắt đứt . . . . .

Không nhất thiết lại lãng phí thời gian?

Thực không thích hợp?

Cô ấy muốn rời khỏi hấn sao? Đơn giản như vậy dễ dàng rời đi? Trước khi hấn chán ghét cô?!

Tốt lắm.

Cố Tiểu Ngải, cô lại thành công chọc hỏa chọc giận hấn.

"A. . . . ." Thật lâu, Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô không giận ngược lại cười, môi mỏng lạnh lùng nói, "Cố Tiểu Ngải, Cô không muốn ở bên cạnh tôi sao?"

Hấn cười tràn ngập ý châm chọc, nghe như vậy cô thấy không thoải mái.

Sớm hay muộn cũng phải đối mặt . . . . . Cô không thể sợ hãi.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, ngẩng đầu, dùng hết sức lực toàn thân nhìn thẳng vào mắt của hấn, giọng nói rất nhỏ nhẹ đáp, "Phải"

Cô còn dám đồng ý?

Lửa giận trong người hoàn toàn bị châm chọc.

Giấy tiếp theo, Lệ Tước Phong nắm mạnh lấy tay cô liền lôi ra bên ngoài, Cố Tiểu Ngải muốn giãy dụa, cả người lập tức bị nhét mạnh vào trong một chiếc xe.

Đau đến mức cô co rút lại.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nghiêm mặt mở cửa xe, trực tiếp đem cô kéo đi vào, sau đó hấn ngồi theo vào. . . . .

Nước mưa trên người ẩm ướt bên trong xe.

"Lệ Tước Phong, anh lại muốn làm gì?" Cố Tiểu Ngải bị mạnh mẽ nhét vào bên trong xe, cơ thể bị đụng trúng đau đến độ cô thiếu chút nữa hét to lên.

"Làm gì?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, trên mặt ẩm ướt đầy vẻ lo lắng, hai tay dùng sức kéo áo của cô qua, đem cô kéo đến trước mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cố Tiểu Ngải, tôi cho cô biết! Chúng ta chưa bao giờ là do cô nói bắt đầu, cũng không phải do cô nói câu chấm dứt!"

Nói xong, Lệ Tước Phong hôn lên môi của cô, răng mang theo hận ý cắn môi lạnh lạnh của cô, cạy môi cô ra, lưỡi cực nóng nhanh đi vào, tùy ý cuồng vọng giảo làm . . . . .

Một cái hôn mang theo đặc hơn hận ý bá đạo.

"Dừng. . . . . Ách. . . . ."

Kỹ thuật hôn của hấn luôn luôn đều rất cao siêu.

Lúc này đây cũng là hoàn toàn không bình thường, chỉ dùng sức mạnh hôn cô, răng cứng rắn hung hăng cắn môi cô, đau đến mức làm cô khó chịu, rất muốn kêu lên bị đau, miệng lại bị chặn, lấp, bịt thật kín. . . . .

Quần áo bị cường thế xé xuống.

Lệ Tước Phong lấy một tay áp đảo cô, mặt dán lên môi của cô hung hăng dòi xuống, một ngậm cắn ở trên cổ của cô, dùng sức cắn. . . . .

"A. . . . ." Cố Tiểu Ngải đau đến mức kêu lên, tay liều mạng thúc vào vai hấn, "Lệ Tước Phong anh tránh ra! Vì sao mỗi lần nói chuyện anh đều không nhường hoàng như thế! Tránh ra! A. . . . ."

Trên cổ bị cắn rất mạnh, đau đến mức nước mắt cô đều nhanh chóng rơi ra.

Mỗi lần đều chỉ bằng hần quyết sách mà quyết đoán. . . . .

Chưa bao giờ chịu nghe cô nói cái gì, trừ bỏ dùng sức mạnh. . . . . Vẫn là dùng sức mạnh. . . . .

Cô là một người sinh động chứ không phải một em bé.

Nghe vậy, Lệ Tước Phong càng thêm dùng sức cắn cổ của cô, nghe được cô kêu lên đau đớn mới vươn lưỡi nóng rực liếm ở trên cổ cô.

Chứa đựng mười phần thù hận.

"Buông ra! Lệ Tước Phong!" Cổ Tiểu Ngải đau đến mức dùng tay nắm hần, cả hai tay nắm hần lung tung.

"Không buông!" Giọng điệu Lệ Tước Phong hung tợn hết lớn một tiếng, ngừng người lên từ trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, bắt lấy hai tay cô đang lộn xộn nắm chặt trên đỉnh đầu cô.

"Lệ Tước Phong, anh buông ra!" Cổ Tiểu Ngải liều mạng giãy dụa. . . . .

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong động tác cứng đờ, buông cô ra. . . . . Một tay ôm lấy lồng ngực của mình, khuôn mặt đều trắng ra, loại tình huống đau đớn không lời nào có thể miêu tả được, phát ra tiếng kêu rên, "Ách. . . . ."

. . . . .

Cổ Tiểu Ngải sửng sốt, rất nhanh kịp phản ứng, "Làm sao vậy? Lệ Tước Phong?"

Hần cắn bản một chút ý thức bảo vệ mình đều không có.

Xương sườn bị gãy ba cái mới nghỉ ngơi chưa bao lâu liền chạy khắp nơi, lại còn đánh người, lại còn dám chiếm đoạt cô. . . . .

Hần rốt cuộc có hiểu tình hình sức khỏe của mình hay không đây ? !

Lệ Tước Phong hô hấp trở nên trầm trọng, trên mặt lạnh lùng không có chút máu, mạnh tay đè lại ngực, khớp hàm cắn lại chặt chẽ, cực lực chịu đựng thống khổ.

"Thuốc giảm đau đâu?" Thấy hần như vậy, Cổ Tiểu Ngải nhất thời nóng nảy lên, đưa tay lục lọi trong người hần, ngón tay mang theo run run, "Lệ Tước Phong, thuốc giảm đau của anh đâu?"

Lệ Tước Phong biến thành như vậy là vì cô, cô không có cách nào khác nhìn hần thống khổ mà mặc kệ được. . . . .

"Không mang."

Lệ Tước Phong cắn răng tức giận nói ra hai chữ.

Hần nghe được cô đi quan hệ hữu nghị, còn có tâm tư mang theo thuốc giảm đau sao!

Mẹ kiếp.

Cô còn dám nói chấm dứt với hần nữa chứ!

Hần từ nước Đức gấp gấp trở về cùng cô chúc mừng ngày kỷ niệm, ngược lại, cô không chỉ có đi quan hệ hữu nghị, còn nói chấm dứt quan hệ? !

Chấm dứt không được.

Đời này cô - Cổ Tiểu Ngải đều nhất định cùng hần không dứt ra được!

Lệ Tước Phong ấn ngực đau đớn lạnh lùng trừng mắt Cổ Tiểu Ngải, đáng giận, hần hiện tại một chút khí lực đều không có.

Lần đầu tiên, hần thấy mình vô dụng như vậy.

Giờ phút này, Cổ Tiểu Ngải đã không còn quan tâm đến tính tình của hần nữa, thắt dây an toàn cho hần rồi khởi động xe, mặt mày đang lúc vội vàng cực kỳ, nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, miệng nói, "Anh cố chịu một chút, tôi lập tức đưa anh đi bệnh viện."

Lệ Tước Phong ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ, trừng mắt mặt nghiêng thanh tú của cô.

Tiếng nói của cô mang chút mềm mại khản trương giống như rất lo cho hần. . . . .

Ánh mắt rơi xuống trên người cô ướt đầm, ánh mắt Lệ Tước Phong rùng mình, một chữ một chữ cắn răng nói ra, "Cô mang dây oan toàn vào!"

Cô thật ngốc nghếch.

.....

Cố Tiểu Ngải sừng sốt, cuống quýt thắt dây oan toàn vào, đem xe chạy đi ra ngoài, tốc độ rất nhanh chạy như bay ở trên đường cái . . . . .

Đang tràn ngập tức giận chỉ vì một chút động tác bối rối này của cô mà dần dần tiêu tan.

Ngay cả ngực cũng hết đau. . . . .

Lệ Tước Phong gắt gao nhìn chăm chú vào vẻ mặt của cô, nhìn ra được cô thực khẩn trương, chạy xe càng lúc càng nhanh, ngay cả đèn giao thông cũng đều không nhìn.

Người phụ nữ này. . . . . Nhìn yếu ớt mỏng manh nhưng khí phách bên trong lại có vài phần vượt quá người thường.

Cô đang lo lắng vết thương của hấn sao?

Mới có thể không quan tâm mà chạy như bay như vậy . . . . .

Cố Tiểu Ngải đem xe chạy nhanh đến bệnh viện gần nhất, mở cửa xe, chẳng quan tâm mưa to, đem cánh tay Lệ Tước Phong quàng qua trên vai của mình, dùng toàn sức lực đưa hấn đi vào cửa bệnh viện.

Tiến vào cửa bệnh viện lập tức có y tá đẩy giường bệnh nhân ra.

Dưới sự trợ giúp của y tá, Cố Tiểu Ngải giúp đỡ Lệ Tước Phong nằm trên giường.

Bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, Cố Tiểu Ngải bước lên phía trước lo lắng cùng bác sĩ nói, "Anh ta bị gãy ba cái xương sườn, mới nghỉ ngơi một tuần, không biết có phải thương thế nghiêm trọng rồi không."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179

Bị đau như vậy còn chạy lung tung. . . . .

"Được, tôi đã biết, cô đi làm thủ tục đi." Bác sĩ mặc áo trắng dài đáp, mang khẩu trang vội vàng phụ giúp đẩy Lệ Tước Phong tiến vào phòng cấp cứu.

Mãi cho đến khi cửa đóng lại, Lệ Tước Phong mới hơi hơi ngẩng đầu lên, mắt sắc sảo nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa, Cố Tiểu Ngải khẩn trương vẫn nhìn hấn bên trong này, hai tay như sợ hãi bịt kín miệng mình, tóc dài cùng quần áo bị mưa to ướt nhẹp, bộ dáng ướt sũng chật vật cực kỳ. . . . .

Người phụ nữ chết tiệt. . . . . rõ ràng đối với hấn không phải vô tâm.

Miệng lại ương bướng.

Hay là muốn hấn lạt mềm buộc chặt chứ? Nói cái gì chấm dứt. . . . . Muốn chấm dứt còn khẩn trương như vậy làm cái gì? !

Đèn phòng cấp cứu sáng lên.

Cố Tiểu Ngải cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, làm thủ tục xong liền đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu lo lắng chờ đợi.

Nhanh rất nhiều so với lần trước, đèn phòng cấp cứu tắt đi, Lệ Tước Phong bị đẩy ra.

Cố Tiểu Ngải sốt ruột xông lên, nhìn cũng không nhìn hấn một cái, chỉ lo hỏi bác sĩ, "Bác sĩ, anh ta thế nào rồi? Có phải vết thương trầm trọng hơn rồi hay không?"

"Trước mắt xem ra tình trạng vết thương cũng tạm ổn, tôi đã tiêm thuốc giảm đau cho anh ta rồi. Xương bị động chạm mạnh nên trong vòng một trăm ngày, nhất định phải nằm tĩnh dưỡng, không thể chạy loạn nữa." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói, "Biên lai của cô đâu?"

"Ồ trong này." Cô Tiểu Ngải đem ra.

Bác sĩ liếc liếc mắt một cái, thực tự nhiên nói, "Lệ phu nhân, theo tôi đến đây lấy thuốc đi."

Cô Tiểu Ngải sững sốt, tầm mắt không tự giác dời về phía Lệ Tước Phong, lại thấy trong mắt Lệ Tước Phong sâu không thấy đáy. . . . .

Trái tim đột nhiên rung động.

"À, được."

Có chút bất an thu hồi tầm mắt của mình, Cô Tiểu Ngải gật gật đầu.

Lấy thuốc xong lại làm thủ tục nhập viện, Cô Tiểu Ngải ở bệnh viện đi qua đi lại thật lâu mới trở lại phòng bệnh, bệnh viện này chỉ là bệnh viện bình thường.

Cô Tiểu Ngải muốn đổi cho Lệ Tước Phong phòng bệnh cao cấp hơn, nhưng nơi này bố trí không được.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa to vang lên, Lệ Tước Phong ngồi tựa vào đầu giường mắt nhắm lại, đại khái là đang ngủ, hé ra mặt anh tuấn không có tính thô bạo, im lặng cực kỳ.

Cô Tiểu Ngải tiến lên đắp chăn lại cho hắn.

Lệ Tước Phong chợt mở mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Cô Tiểu Ngải nhất thời hít một hơi thật mạnh, theo bản năng lui vài bước.

Lệ Tước Phong mi lập tức nhú lại, hai mắt hung hăng trừng mắt cô, "Cô Tiểu Ngải! Cô lại đây cho tôi!"

Cô Tiểu Ngải xiết chặt hai tay, cô sợ cô đi qua bị đánh thì thật sự khó coi. . . . .

"Cô Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong trong mắt phụt ra lửa giận, "Đừng ép tôi đi qua bắt cô!"

". . . . ."

Cô Tiểu Ngải nhắm mắt đi qua, trong giọng nói lộ ra một chút sợ hãi, "Nếu anh muốn đánh tôi sẽ đứng đến vết thương đó, đến lúc đó bị bại liệt thì tôi không chịu trách nhiệm đâu."

. . . . .

Cô dám nói với hắn như vậy!

Lệ Tước Phong nghiêng răng, lạnh lùng hỏi lại, "Cô Tiểu Ngải, cô đang uy hiếp tôi sao? !"

Cô chỉ bắt chước hắn thôi.

Hắn nói chuyện với người khác cũng đều dùng uy hiếp không phải sao?

"Tôi nói là lời nói thật." Cô Tiểu Ngải nói xong thật cẩn thận đi đến trước giường hắn, trong mắt có đầy sự phòng bị.

Ngộ nhờ hắn từ trên giường nhảy dựng lên đánh cô, cô cũng trốn chạy được. . . . .

Lệ Tước Phong một tay ấn điều khiển giường bật lên ngồi dựa vào, Cô Tiểu Ngải lập tức lại cẩn thận lui về phía sau từng bước.

Mắt Lệ Tước Phong biến đổi, sắc mặt lạnh lùng hơn, "Cô Tiểu Ngải, thu hồi lời của cô, tôi không đánh cô."

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất hắn có thể làm được.

Đơn giản chỉ bởi vì cô lúc này chạy xe như bay trên đường để cứu hắn. . . . .

Cô Tiểu Ngải xiết chặt ống tay áo, theo dõi mặt lạnh lùng của hắn nói, "Tôi nói là lời nói thật, bác sĩ đều nói anh lại lộn xộn thương thể nhất định sẽ tăng lên."

"Đừng giả ngu với tôi!" Lệ Tước Phong trừng mắt cô, "Tôi không phải nói ý này."

"Cái gì?" Cô Tiểu Ngải vẻ mặt mờ mịt, đột nhiên nhớ tới lúc này hai người dưới trận mưa to nói những gì.

.....

"Lệ Tước Phong, chúng ta chấm dứt loại quan hệ này đi."

"Cố Tiểu Ngải, cô dám nói lại lần nữa xem!"

.....

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào Lệ Tước Phong, vẫn đang kiên trì nói, "Tôi nói cái này cũng là lời nói thật, Lệ Tước Phong, chúng ta chấm dứt đi."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong một phen rút kim tiêm đang truyền dịch xóc chắn lên xuống giường, trên mặt vẻ lo lắng giống như muốn đem cô cắn nuốt sạch sẽ.....

Cố Tiểu Ngải giống như con chim nhỏ kinh hãi, sợ tới mức liên tục lui lại, "Lệ Tước Phong, anh nói một chút đạo lý được không, đừng mỗi lần đều sử dụng bạo lực như vậy!"

"Không đánh cô không được mà!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, từng bước một dồn ép tới cô.

Cố Tiểu Ngải lui đụng vào trên tường, đã không thể lui được nữa rồi.

Lệ Tước Phong thấy tình thế như vậy tiến tới, thân hình cao to đầy vẻ lo lắng bao phủ cô, đem cô vây quanh thật kín, tay phải nắm lại thành quyền chậm rãi giơ lên.

Cố Tiểu Ngải cắn môi, nhắm chặt hai mắt lại.

Nói thì cũng đã nói ra miệng, cô không có khả năng thu hồi lại, quan hệ này của bọn họ sớm hay muộn cũng phải chấm dứt.....

Chẳng qua cô không đợi đến hần nói một câu chơi ngáy, mà là mình mở miệng trước.

"Phanh ——"

Cảm giác đau đớn trong tưởng tượng không có buông xuống, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, Lệ Tước Phong một quyền ở trên tường bên đầu cô. .
....

"Lệ Tước. .... Đứng."

Lệ Tước Phong hai tay đặt hai bên tường, hình thành một loại tình huống cường thế bao phủ, quay đầu đi liền hôn cô.....

Nụ hôn liền dừng lại, Lệ Tước Phong liền nhanh chóng lui cách cô ba bước, lạnh lùng nói, "Cố Tiểu Ngải, tôi không đánh cô, là do tôi đã có biện pháp rất tốt đối phó với cô."

Hần tuyệt đối không nỡ đánh cô.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn mặt của hần.

"Cô không nghe lời, cả nhà cậu cô cùng tòa soạn báo cũng không đủ để tôi đùa đâu." Lệ Tước Phong tới gần mặt của cô nói từng chữ uy hiếp, "Tôi, Lệ Tước Phong này cái gì cũng đều làm được."

Trái tim nhất thời chột lạnh.

Cô đương nhiên biết, hần chuyện gì cũng đều làm được.

Cô chưa bao giờ dám mở miệng đề cập chấm dứt, sợ liên lụy đến nhà cậu. ....

Còn tưởng rằng, ... gần đây đã cải thiện quan hệ với Lệ Tước Phong, hóa ra cái gì cũng chưa có.

Thấy cô không nói lời nào, nghĩ đến cô lại một lần nữa thỏa hiệp, Lệ Tước Phong thực hiện được gọi lên khóe môi, tươi cười có chút lạnh lùng, "Cố Tiểu Ngải, không phản đối sao?"

Cố Tiểu Ngải lặng im vài giây, mới nghiêm túc nói, "Lệ Tước Phong, anh ép tôi ở lại bên cạnh anh như vậy chính là bởi vì anh yêu tôi sao?"

Ánh mắt Lệ Tước Phong đặc ý trong nháy mắt cứng ngắc ở trên mặt, trên cao nhìn xuống nhìn cô, "Người yêu là cô, Cố Tiểu Ngải, cô không thương tôi thì vừa rồi cô sẽ không gấp đến rơi nước mắt không phải sao?"

Đây là một trò chơi chinh phục.

Cái chữ yêu kia, tuyệt đối không phải từ miệng hần nói ra.

Mà lòng của phụ nữ, hần nhất định phải chiếm được, hoàn toàn chiếm được.

"Tôi không thương anh, Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải nhắm mắt, có chút gian nan nói, "Tôi thực cảm kích anh đã làm mọi chuyện cho tôi."

Tôi không thương anh.

Lời này cô đã nói qua vài lần, mỗi lần đều làm cho hần có loại xúc động muốn đánh người.

"Cảm kích?" Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc cô.

"Bánh bích quy, mì sợi, thức ăn hàng ngày. . . . . Tất cả đều là anh ghét nhất không phải sao?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hần.

Cô làm sao mà biết? !

Bảo mẫu kia thật lắm lời!

Trên vẻ mặt Lệ Tước Phong lại cứng đờ, giọng điệu có chút không được tự nhiên, "Quý mới muốn cô cảm kích!"

"Tôi biết anh dối với tôi không tôi, vậy anh dối tốt với tôi một lần được không?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải mềm mại tiếp tục nói, ánh mắt gần như cầu xin nhìn hần, "Lệ Tước Phong, anh thả tôi được không? Tôi cầu xin anh, bên cạnh anh phụ nữ như tôi không thiếu."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180

Đối tốt với cô dù cho một lần? !

Mẹ kiếp, hần Lệ Tước Phong bị phụ nữ bảo không tốt sao? !

Cô xem hần là cái gì? !

"Đối với cô tốt? Cố Tiểu Ngải! Tôi phát hiện cô chỉ nhìn người bằng nửa con mắt thôi!" Lệ Tước Phong cự tuyệt, chấm dứt tư thái bá đạo quắc ngự ở môi lưỡi của cô, lưỡi cực nóng tiến vào miệng của cô tàn sát bừa bãi.

"Đừng. . . . ."

Hàm răng của hần cố ý tra tấn cắn môi của cô, đau đến mức cô rất muốn phản kháng, lại không dám thúc vào hần. . . . .

"Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh, tại sao lại bị thương. . . . ."

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bảo mẫu cùng quản gia Angus cấp tốc xông tới, nhìn thấy Lệ Tước Phong đem Cố Tiểu Ngải đặt ở trên tường hôn. . . . . Hai người đều tròn tròn mắt.

"Ách, chúng tôi đi ra ngoài trước." Bảo mẫu nhẹ nhàng mà ho một tiếng, xấu hổ nói, kéo Angus rời đi.

Lệ Tước Phong bỗng dừng rồi môi Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng quay đầu, "Bảo mẫu, mang cô ấy trở về tắm rửa! Tắm xong lại mang lại đây cho tôi!"

. . . . .

Tắm rửa?

Bọn họ còn chưa nói chuyện xong. . . . .

Cố Tiểu Ngải sùng sốt, kéo lấy ống tay áo của hần vừa định nói chuyện, Lệ Tước Phong giống như nhận ánh mắt hung ác hướng cô trừng đến, "Cố Tiểu Ngải, không muốn tôi ở đây cưỡng bạo cô thì đừng nói lời vô nghĩa với tôi!"

Ai sẽ bỏ qua cô? !

Nghĩ thực ngây thơ!

Hắn thật vất vả mới hợp ý một phụ nữ, hắn sẽ buông tay sao? !

. . . . .

Lời vừa nói ra, bảo mẫu cùng Angus xấu hổ dò xét.

Cố Tiểu Ngải sắc mặt trắng nhợt, hắn Lệ Tước Phong luôn có thể đem loại đe dọa này uy hiếp như chuyện thường ngày vậy.

Vẫn không chịu buông tha cô thật không?

Cho dù cô đau khổ cầu xin cũng vô dụng. . . . .

Hắn đối với cô nghiêm nhiên là một loại tư thái chiếm lấy, từ trước đến giờ căn bản không muốn gì ở cô.

"Lệ Tước Phong, ép tôi ở lại bên cạnh anh, anh có thể được cái gì?" Cố Tiểu Ngải cúi mắt, giọng nói nặng nề nói.

Cô còn dám nói nữa?

Hắn đã muốn khoan dung với cô, cô còn không biết dừng? !

Lệ Tước Phong tức giận lại lần nữa giờ lên nắm tay, còn không có hạ xuống, vẻ mặt Cố Tiểu Ngải liền lạnh lẽo từ bên cạnh hắn rời đi, tóc ướt sũng sắc mặt rất yếu ớt.

Thậm chí. . . . . mang theo tuyệt vọng.

Ngực Lệ Tước Phong chấn động mạnh.

Rồi không được hắn khiến cho cô khó chịu như vậy? Tuyệt vọng như vậy? !

Cố Tiểu Ngải, lòng của cô là tảng đá sao? !

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong tức giận một quyền đánh đến trên tường, tay nhất thời rách da, máu tươi chảy ra. . . . .

"Lệ tiên sinh. . . . ." Bảo mẫu lo lắng hô to.

"Cút!" Lệ Tước Phong quát, có chút giống như bệnh tâm thần.

Cố Tiểu Ngải nghe hắn lớn tiếng, không có phản ứng gì quá lớn, nước mắt vẫn không tự chủ rơi xuống, đưa lưng về phía hắn rời đi. . . . .

Bảo mẫu rất nhanh đuổi theo, lo lắng hỏi, "Được rồi, được rồi. Mà Lệ tiên sinh tại sao lại vào bệnh viện? Xảy ra chuyện gì vậy Cố tiểu thư?. . . . . Tại sao cô lại khóc?"

Bảo mẫu hỏi liên tiếp, kích động đem khăn tay lấy ra đưa cho cô, "Đến đây, lau nước mắt đã, có phải bị Lệ tiên sinh dọa hay không? Tính tình Lệ tiên sinh vẫn nóng nảy như xưa."

Như xưa?

Cô hiện tại không có biện pháp thuận theo. . . . .

Ngồi vào trong xe, bảo mẫu cùng cô ngồi ở chỗ ngồi phía sau, không ngừng lấy khăn tay đưa cho cô, an ủi cô, nói liên miên cần nhẫn, qua lại hai câu kia, nhưng dài dòng đến làm cho người cô ảm áp.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc thật lâu, mới rốt cục mở miệng, "Bảo mẫu, tôi muốn rời khỏi Lệ Tước Phong."

Khăn tay trong tay bảo mẫu rơi xuống, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô, "Cố tiểu thư nói cái gì?"

Vừa mới trong phòng bệnh, tính tình Lệ tiên sinh làm nên chuyện này sao? Cậu ấy có thể không đánh Cố Tiểu Ngải? Làm cho cô nguyên vẹn từ phòng bệnh đi ra?

Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Cô lấy thật nhiều dũng khí mới nói ra được. . . . . Hóa ra cái gì cũng không dùng được, cô đem sự tình nghĩ đến thật kỹ, cũng mềm mỏng với Lệ Tước Phong rồi. . . . .

Hắn căn bản không nghe người khác nói cái gì cả.

Với hấn mà nói, hấn luôn luôn đúng . . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói thêm nữa câu nào nữa, bảo mẫu ở một bên khuyên giải cô, "Cố tiểu thư, cô làm như vậy không có lợi gì cho cô đâu? Hiện tại, Lệ tiên sinh đối với cô tốt lắm, có ủy khuất gì mà phải rời đi?"

Mãi cho đến khi trở lại biệt thự, bảo mẫu còn khuyên bảo không ngừng.

"Bảo mẫu, ba tôi sắp ra tù rồi." Vừa nghĩ tới ba, Cố Tiểu Ngải nước mắt lại lần nữa không khống chế được, giọng nói khàn khàn mà nghẹn ngào, "Không biết bà có hiểu được không, một đứa con gái không muốn cho cha mình biết mình làm người tình phụ của người khác. . . . ."

Bảo mẫu sững sốt.

Cố Tiểu Ngải không nói thêm lời nào, xoay người chạy lên lầu.

Trong phòng tắm, vẩy nước nóng trong bồn, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong bồn tắm, tắm mắt ngơ ngác nhìn phía trước, nước mắt chảy vào miệng, hương vị mặn như nước biển.

Cô là con gái lớn lên trong vòng tay của ba, là thiên kim tiểu thư. . . . . Cô không thể để cho ba biết cô là tình phụ không thể quang minh chính đại. . . . .

Cô hiện tại là cái gì? Một đứa con gái cho đàn ông phát tiết dục vọng?

Để cho ba biết cô bán đứng thân thể, bán đứng tôn nghiêm. . . . . Cô không thể tưởng tượng ba sẽ bị tổn thương như thế nào nữa.

Mẹ đã qua đời, cô không muốn ba được ra tù lại bị đá kích lớn như vậy.

Cô không thể bắt hiểu như vậy . . . . .

Là cô sai, ngay từ đầu cô không nên bán đứng chính mình.

Dù sao, cô cũng đã ở trong tình trạng này rất lâu rồi, rất lâu nhưng không thể chấm dứt tất cả. . . . .

Nhưng cô lại đã quên, nhà giam này do cô tự nhảy vào, cái chìa khóa cũng không ở trong tay cô, cô không có năng lực lại dễ dàng nhảy ra. . . . .

Trầm xuống thân mình, Cố Tiểu Ngải bài trừ gạt bỏ ngu ờ vù tức đắm chìm đến trong nước, làm cho nước ấm áp ngập thân thể của chính mình, đầu của mình, tư tưởng của mình. . . . .

Cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra.

"Cố tiểu. . . . . A —— Cố tiểu thư, cô làm cái gì đó! Mau đứng lên, mau đứng lên!" Bảo mẫu kích động hét lên, vọt tới bên cạnh bồn tắm lớn đem Cố Tiểu Ngải kéo từ trong nước lên.

"Khụ khụ."

Cố Tiểu Ngải ho hai tiếng, tay vuốt nước trên mặt xuống, mở mắt phỉếm hồng ra, thản nhiên nói, "Tôi không sao, chỉ là muốn thanh tỉnh một chút, làm sao bà vào được?"

"Tôi đương nhiên là sợ Cố tiểu thư nghĩ quẩn trong lòng. . . . ." Bảo mẫu lo lắng nhìn cô, "Cố tiểu thư, mọi việc đều có thể thương lượng, trăm ngàn đừng làm chuyện điên rồ."

Cố Tiểu Ngải cười khỏ một tiếng, "Yên tâm, tôi sẽ không tự sát đâu."

Cô đã sống nhiều năm như vậy, vì đợi cho ba ra tù, cha và con gái đoàn viên, một lần nữa có gia đình.

Cô làm sao có thể nghĩ quẩn trong lòng đâu. . . . .

Cô chỉ là cảm thấy hiện tại đầu óc hỗn loạn, giống như mất đi phương hướng, tối như mực trên đường không có đèn đường, cô căn bản không biết mình nên đi thế nào . . . . .

Ai có thể chỉ cho cô, hiện tại nên làm như thế nào?

Nếu tiếp tục duy trì quan hệ cùng Lệ Tước Phong, chờ ba ra tù sớm hay muộn cũng sẽ biết .

Cô không thể để cho ba biết. . . . . không thể. . . . .

"Cố tiểu thư, cô tắm cũng đủ lâu rồi, đi thay đồ thôi, chúng ta còn phải đi bệnh viện xem Lệ tiên sinh." Bảo mẫu khẩn trương cười cười nhìn cô, trước khi đi còn dặn dò, "Nhưng trăm ngàn lần đừng làm chuyện điên rồ. Cho cô 3 phút nếu không được bảo mẫu còn có thể tiến vào xem. . . . ."

" . . . . ."

Từ trong bồn tắm đi ra, ngón tay xẹt qua hơi nước trên gương, vẽ mặt của mình trong kính mờ mờ, hốc mắt phỉm hồng . . . . .

Khó trách bảo mẫu lại cho cô là muốn tự sát, tuyệt vọng của cô đều viết ở trên mặt . . . . .

Cố Tiểu Ngải mở cửa phòng tắm, bảo mẫu đứng kề sát cửa phòng tắm, thấy cô đi ra mới nhẹ nhàng thở ra, "Cô hù chết bảo mẫu rồi, Cố tiểu thư."

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng kéo kéo khóe môi, lộ ra một chút tươi cười lại chua xót.

Bảo mẫu có chút đồng tình nhìn cô, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, Cố tiểu thư đi làm chút gì ăn rồi mang cho Lệ tiên sinh, nói chút lời hay, Lệ tiên sinh sẽ không giận cô nữa đâu."

"Vậy hẳn sẽ tha tôi để cho tôi chạy sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

Bảo mẫu lắc đầu, "Cố tiểu thư, ba cô cũng không nhất định sẽ biết. . . . ."

"Ngộ nhờ biết thì sao?"

Trên người cô còn vết bầm bị Lệ Tước Phong đánh, ba cô là một người cực cưng chiều con gái, đừng nói đánh cô, trước đây cô chỉ bị trầy xước ở tay một chút thôi ba cô cũng đã gấp đến độ dừng lại công việc, ôm cô dỗ dành. . . . .

Lúc ba ôm cô đã vui vẻ nói, con gái của ba từ nhỏ đã nuôi ý chí làm đạo diễn, là giấc mộng lớn của con gái, tương lai nhất định có tiền đồ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181

Ba nói chờ đến lúc cô được nhận giải thưởng đạo diễn xuất sắc, phát biểu cảm nghĩ nói cảm ơn ba mẹ. . . . .

Nếu ba cô biết cô hiện tại biến thành cái dạng này. . . . .

"Cố tiểu thư. . . . ."

Ánh mắt của bảo mẫu đã tràn ngập đồng tình nhưng lại không làm được gì.

Ca tính Lệ tiên sinh bá đạo bà lại rõ ràng nhất, cậu ấy không có khả năng bởi vì gia thế đáng thương của Cố tiểu thư mà bỏ qua . . . . .

Cậu ấy muốn thứ gì phải đạt cho được, cho dù không chiếm được, cũng thà rằng tự hủy nó.

"Không có gì, tôi đi làm thức ăn cho anh ta."

Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói, cô biết cùng bảo mẫu nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô nói với ai cũng đều vô dụng. . . . . Không ai có thể giúp được cô.

Thấy Cố Tiểu Ngải từ phòng bếp ôm một hộp bánh bích quy to vừa mới nướng đi ra thì sắc mặt bảo mẫu trở nên vặn vẹo, nhỏ giọng hỏi, "Cố tiểu thư, cô đây là đang trả thù Lệ tiên sinh sao?"

. . . . .

Biết rõ Lệ tiên sinh không thích ăn bánh bích quy, còn cố ý nướng bánh bích quy nhiều như vậy.

"Đúng vậy."

Cố Tiểu Ngải thân nhiên thừa nhận, nếu lấy lòng Lệ Tước Phong vô dụng, vì sao cô phải đi lấy lòng hắn chứ?

Có lẽ làm cho hắn chán ghét cô, chấm dứt mối quan hệ này là biện pháp nhanh nhất.

" . . . . ."

Bảo mẫu nhất thời nói không nên lời.

Hai đứa nhỏ này. . . . . Như thế nào lại giận dữ như vậy?

Đều là người trưởng thành rồi. . . . . Thực hiện một cái biện pháp thật ngây thơ. . . . .

Ban đêm, bên ngoài trời mưa vẫn rất to, giống như không có dấu hiệu ngừng.

Hai người đến bệnh viện thì bên ngoài phòng bệnh của Lê Tước Phong chật ních người. . . . . Lãng hoa lấp kín hành lang, mười vệ sĩ ngăn mọi người lại, "Lệ tiên sinh không tiếp khách, mời đi cho."

"Tôi đi vào hỏi thăm Lệ tiên sinh một cái rồi đi ngay."

"Đúng vậy, đúng vậy, để cho chúng tôi nhìn xem Lệ tiên sinh bị thương thế nào."

"Tôi là trưởng phòng bất động sản, tôi có văn kiện cho Lệ tiên sinh phê duyệt. . . . ."

. . . . .

Một đám người mặc tây trang thoạt nhìn là giới thượng lưu không phải tầm thường, vậy mà giờ phút này chen chúc tại hành lang giống như cái chợ, còn có vài nam, nữ minh tinh. . . . . Đều là ngôi sao lớn nổi tiếng hiện nay.

"Tại sao có thể như vậy?" Cô Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn về phía bảo mẫu.

Bảo mẫu bắt đầu dĩ nhiên, "Loại bệnh viện nhỏ này dễ dàng để lộ tin tức, không phải là cô điền tên bệnh nhân là Lệ tiên sinh chứ?"

"Bằng không thì điền tên ai?" Cô Tiểu Ngải khó hiểu hỏi.

"Những người nổi tiếng này tới đây mượn danh nghĩa tới thăm nhưng thật ra là nhân cơ hội đi tạo quan hệ. Chúng ta đi vào thôi."

Tôi đây nổi tiếng hơn sao?

Cách thức này cũng quá nhanh. . . . .

Cô đưa Lê Tước Phong đến bệnh viện này chưa bao lâu. . . . .

Bảo mẫu kéo tay Cô Tiểu Ngải đi vào, bọn vệ sĩ lập tức cho cô một lối đi, những người phía sau hỗn loạn đều dị nghị.

"Các cô ấy như thế nào lại được đi vào?"

"Vừa thấy là biết là người hầu của Lệ gia, đi vào có cái gì kỳ quái."

. . . . .

Đóng cửa phòng bệnh lại, những tiếng ồn ào kia bị ngăn lại bên ngoài.

"Tại sao bây giờ mới đến?" Lê Tước Phong ngồi ở trên giường bệnh bọc mình gấm nhẹ, tay trái không có truyền dịch cầm lấy một cái chén đầu giường liền quăng đi ra ngoài.

Cô Tiểu Ngải quay người lại, cái chén vỡ tan tành ngay dưới chân cô.

Tính tình của hắn đến khi nào thì mới có thể bình thường?

Cô Tiểu Ngải có chút lạnh lùng ngược mắt lên nhìn Lê Tước Phong, Lê Tước Phong nhìn thẳng trừng mắt cô, một đôi mắt đen thâm thúy, tức giận nói, "Còn không lại đây! Chết đói rồi!"

Bay từ nước Đức trở về liền họp, lại đi đem cô từ quan hệ hữu nghị bắt trở về, đến bây giờ hắn cũng chưa ăn cái gì cả.

Bên ngoài lại ầm ỹ, nếu không phải vì chờ cô lại đây, hắn sớm chuyển viện rồi!

Ngang ngược!

Sắc mặt Cô Tiểu Ngải cũng không tốt đi qua, đem hộp bánh bích quy tùy tiện quăng trước mặt hắn.

Lê Tước Phong lúc này rống to, "Cô Tiểu Ngải! Cô có thái độ gì hả?!"

Cô này muốn tạo phản sao?!

Cô Tiểu Ngải nhếch môi không nói gì.

"Cô Tiểu Ngải, người tìm đánh cô phải hay không?!" Lê Tước Phong một tay lấy hộp bánh bích quy ném đi ra ngoài, hộp bánh bích quy bị xốc lên, những chiếc bánh bích quy bị rơi ra ngoài. . . . .

Nhìn chăm chăm những chiếc bánh bích quy, hai người đều trầm mặc.

Lệ Tước Phong tức giận nhưng trên mặt xẹt qua một chút giật mình sợ sệt, lập tức lại lạnh lùng như cũ, trừng mắt cô mặt tái nhợt nói, "Cố Tiểu Ngải! Nhặt lên đi!"

.....

Cố Tiểu Ngải giống như nghe một chuyện buồn cười nhìn hấn, "Đó là do anh làm roi."

Hấn dựa vào cái gì yêu cầu cô đi nhặt lên chứ?

Hấn xem cô là một đứa trẻ hay là người hầu?

"Tôi hiện tại kêu cô nhặt lên, không được sao? !" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi lại, hôm nay là cô thật muốn tạo phản sao? Một câu cũng không nghe? !

Tốt lắm.

Rất tốt!

Căn bản cô không đáng để đối tốt với cô!

Cố Tiểu Ngải đứng tại chỗ không hề động, vẻ mặt quật cường, đáy mắt có loại chẳng thèm ngó tới.

Cái loại thanh cao này. . . . . Làm hấn căm thù đến tận xương tủy.

Đã lâu hấn không có thấy qua trong mắt cô rồi.

Lệ Tước Phong nắm ngón tay nắm lại, mắt giống như muốn giết người trừng mắt cô. . . . .

"Để tôi nhặt lên là được rồi." Bảo mẫu thấy thế đi ra giảng hòa, cúi đầu nhặt lên, Angus một bên cũng cúi người nhặt bánh bích quy.

"Cút qua một bên!" Lệ Tước Phong tức giận quát.

Làm bảo mẫu cùng Angus sợ tới mức nhất thời một cử động cũng không dám, cũng không dám nhặt bánh bích quy nữa, cúi đầu như là làm sai đứng ở nơi đó.

"Cố Tiểu Ngải! Cô nhặt không? !" Lệ Tước Phong từ trên giường đứng lên, hung ác trừng mắt Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nhìn hấn, trừ bỏ trầm mặc vẫn là trầm mặc.

"Đàn bà chết tiệt! Cô cho là tôi không làm gì được cô sao? !" Lệ Tước Phong lớn tiếng hướng tới bảo mẫu quát, "Gọi điện thoại về phòng thư ký, kêu các cô ấy trong vòng một tuần làm cho tòa soạn báo ở C thị biến mất!"

.....

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn hấn, mắt có chút dại ra.

Cô làm sao có thể nghĩ đến hấn đối tốt với cô chứ, làm sao có thể nghĩ đến chỉ cần cùng hấn nói chuyện đàng hoàng thì hấn có thể có lòng từ bi buông tha cô?

Cô làm sao có thể quên đi, bọn họ quen biết là bắt đầu từ cường bạo.

Điểm này, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, là cô làm giảm bớt đoạn trí nhớ kia mang đến đau thương cho cô.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu có chút lo lắng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Nhặt đi Cố tiểu thư."

"Được, tôi nhặt."

Cố Tiểu Ngải bỗng dung thỏa hiệp.

Giọng nói khàn khàn, hốc mắt phồng hồng nhưng không có khóc lên, trên mặt biểu tình gần như chết lặng.

Khuất phục ngồi xổm người xuống, Cố Tiểu Ngải từng bước từng bước đem bánh bích quy cô nướng nhặt bỏ vào hộp, hình dáng nhỏ bé yếu ớt.

Trong phòng bệnh yên tĩnh cực kỳ, chỉ còn lại có tiếng rầm rĩ từ bên ngoài truyền đến.

Cố Tiểu Ngải ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem bánh bích quy nhặt lên, vùi đầu cúi đầu, nước mắt trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, không tiếng động im

lặng . . . . .

Lệ Tước Phong đứng ở trước giường nhìn chăm chăm cô giống như co rút thân mình lại, mắt hung ác trong nháy mắt là bế tắc.

Ngực bị kích động dữ dội.

Rõ ràng không phải do xương sườn đau đớn. . . . .

Giống như lưỡi dao sắc bén cắt đau đớn, đau lòng lan tràn toàn thân. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182

"Còn không nhặt? !" Lệ Tước Phong quay đầu hướng về phía bảo mẫu quát.

Bảo mẫu cùng Angus nghe được cúi người hỗ trợ nhặt bánh bích quy. . . . .

Bánh bích quy được nhặt hết bỏ vào trong hộp, bảo mẫu lo lắng nhìn Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải đứng lên đem hộp bánh bích quy đưa cho bảo mẫu, gian nan hướng cô xả ra một chút tươi cười như không có việc gì, xoay người đi vào trong toilet.

"Đáng ghét!"

Nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, Lệ Tước Phong một tay lấy toàn bộ chai lọ trên đầu giường ném hết xuống đất.

Bảo mẫu ôm hộp bánh bích quy đi qua bỏ tới bên giường, nghĩ nghĩ thấp giọng khuyên, "Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư ở nhà đã khóc, cậu đừng hung hăng đối với cô ấy, rốt cuộc chỉ là một cô gái nhỏ."

Có đứa con gái nào dám chống lại Lệ Tước Phong như vậy chứ.

Trên mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng hiện lên một chút giật mình, có chút không được tự nhiên tức giận hỏi, "Cô ta khóc cái gì chứ? !"

Nếu cô ta ngoan ngoãn nghe lời, hẳn sẽ đối với cô như vậy sao? !

Mỗi lần đều không ngoan, không nên chờ hẳn đánh mới ngoan ngoãn.

Cố Tiểu Ngải thật đáng khinh bỉ mà!

Hắn dành bao nhiêu thời gian ở bên cô, cô còn dám cùng hắn đề cập chuyện chấm dứt?

Chấm dứt cái quỷ gì chứ!

"Ba Cố tiểu thư sắp ra tù, cô ấy không muốn ba mình biết mình làm tình phụ của người khác, cũng là chuyện thường tình. . . . ." Bảo mẫu nhẹ giọng nói, "Hơn nữa. . . . ."

"Hơn nữa cái gì? !" Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt bảo mẫu.

Có chuyện muốn nói, áp a áp ứng làm cái gì? !

"Hơn nữa tôi lo lắng Lệ Tước Phong đối với Cố tiểu thư rất hung hăng, Cố tiểu thư sẽ nghĩ quẩn trong lòng. . . . ."

"Nghĩ quẩn trong lòng? !"

Lệ Tước Phong khiếp sợ.

Tự sát?

Thì ra cô ấy muốn chết sao? !

Cố Tiểu Ngải từ trong phòng rửa tay đi ra, nước mắt đã được lau khô, im lặng đứng ở đằng kia, mắt buồn xuống nhìn chăm chăm mặt hắn.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong tiến lên muốn lạnh giọng chất vấn, thấy cô lui ra sau, mi lập tức nhú lại, hỏa đột nhiên phát không được, đổi đề tài nói,

"Tôi muốn xuất viện!"

"Sao?" Bảo mẫu sững sốt, "Nhưng vừa mới ở trên xe tôi hỏi qua Cố tiểu thư, Cố tiểu thư nói bác sĩ dặn cậu nằm viện quan sát, Lệ tiên sinh ngại nơi này phương tiện bình thường tôi lập tức chuyển bệnh viện tư nhân."

"Dài dòng!" Lệ Tước Phong lạnh lùng gầm nhẹ, "Tôi muốn xuất viện!"

Nói xong, Lệ Tước Phong tiến lên nắm lấy tay Cố Tiểu Ngải liền đi ra ngoài. . . . .

Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn giãy dụa rút tay của mình về, nhưng khí lực của cô như thể nào đều địch không lại Lệ Tước Phong, chỉ có thể bị mạnh mẽ kéo rời đi.

Cửa phòng bệnh vừa mở ra, những người đứng ở cửa lập tức dồn lên, vệ sĩ đều ngăn không được.

"Lệ tổng, vết thương của ngài thế nào?"

"Lệ tổng, ta là tổng giám đốc khu Hoa Đông, riêng đến thăm ngài. . . . ."

"Lệ tổng, tôi có chút lễ mọn đặc biệt đến thăm. . . . ."

. . . . .

"Cút!" Lệ Tước Phong trong mắt phụt ra ý muốn giết người, nâng chân lên đạp một người đàn ông gần nhất đi ra ngoài.

Mọi người nhất thời đều sợ tới mức liên tục lui ra phía sau.

Lệ Tước Phong cầm lấy tay Cố Tiểu Ngải liền đi ra ngoài, không người nào dám trở lên, chỉ nhỏ giọng thảo luận.

"Người phụ nữ kia không phải nữ giúp việc sao. . . . ."

"Nhất định là thú vui mới của Lệ tổng? Là ngôi sao nào sao?"

"Ngôi sao? Tôi như thế nào chưa thấy qua nhân vật nào như vậy?"

. . . . .

Lệ Tước Phong mạnh quay đầu lại, rống lớn nói, "Mẹ kiếp các người, câm miệng!"

Trong hành lang nháy mắt im lặng ngay cả cây kim rơi xuống đều nghe thấy.

Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nhìn mặt Lệ Tước Phong thịnh nộ, chậm rãi rũ mắt xuống đi.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong kéo tới trong xe, bị hấn nhét vào chỗ ngồi điều khiển, Lệ Tước Phong xoay người ngồi chỗ ngồi tay lái phụ, giọng nói lạnh lùng ra lệnh, "Lái xe về nhà!"

. . . . .

Bên ngoài mưa to không ngừng, trên đường chỉ còn lại có cột đèn giao thông, người đi đường rất vắng, cần gạt nước điều khiển tầm nhìn xoát nước sạch sẽ. . . . .

Chỉ là vừa xoát sạch sẽ, lại có mưa to đổ xuống đến, che tầm mắt.

Trong xe, không ai mở miệng, nặng nề hít thở không thông.

Cố Tiểu Ngải không nói một tiếng chăm chú lái xe, chạy về hướng Thủy Thiên Loan, mang trên mặt một chút tái nhợt, vẻ mặt im lặng.

"Cô có thể nói với ba cô tôi là bạn trai của cô."

Tiếng nói của Lệ Tước Phong trầm thấp ở trong xe yên tĩnh đáng sợ bỗng nhiên vang lên.

"Thứ ——"

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải cả người chấn động, mạnh phanh lại, xe ngừng ở bên đường, trên mặt có chút không thể tin, chuyển mắt ngạc nhiên nhìn mặt lạnh lùng của hắn.

Lệ Tước Phong trừng mắt cô, giọng điệu u ám vắn vắn tay, "Như thế nào, cô không muốn sao?"

Hắn chơi đùa với phụ nữ, hấn ngay cả thừa nhận các cô là tình phụ đều chưa có thừa nhận qua, chẳng qua là bạn trên giường mà thôi.

Hắn đã vì cô mà suy nghĩ.

Cố Tiểu Ngải lẳng lẳng nhìn hắn, giọng nói khàn khàn hỏi, "Tôi phải giới thiệu anh như thế nào?"

"Đương nhiên là Lệ Tước Phong? !" Giọng nói Lệ Tước Phong bất mãn rồi đột nhiên đề cao, "Tôi không thể quang minh chính đại sao? ! Cố Tiểu Ngải, lời này của cô có ý tứ gì? !"

Lệ Tước Phong . . . . .

Không phải hắn không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Là cô mà thôi.

"Lệ Tước Phong thuộc Lệ gia ở châu Âu sao?" Cố Tiểu Ngải muốn cười lạnh, cuối cùng lại chỉ xả ra một chút chua sót độ cong, "Anh có biết bối cảnh của anh hay không? Anh để cho ba tôi tin tưởng tam thiếu gia của Lệ gia là bạn trai của tôi sao?"

Thật buồn cười. . . . .

Nhưng theo bối cảnh, bọn họ sẽ không xứng đôi.

Giống như vừa mới ở hành lang bệnh viện, cô cùng Lệ Tước Phong đứng chung một chỗ, ai cũng cảm thấy cô chỉ là thú vui mới mà thôi, không có người nào cảm thấy cô là bạn gái quang minh chính đại của hắn. . . . .

Đường đường là thiếu gia của Lệ gia lại chú ý tới một đứa con gái không có bối cảnh, nói ra ai tin chứ?

Ba cô là một người thông minh, từng ở trên thương trường oai phong một cõi, làm sao có thể đầu điểm được ánh mắt của ông ấy. . . . .

"Cô còn muốn để tôi phải thay danh đôi họ nữa sao?"

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, hắn không thể lộ ra ngoài ánh sáng được sao? Hắn có bối cảnh tốt thì sao, làm bạn trai của cô, ba cô nên vui mừng mới đúng, còn có cái gì rồi rắm.

Thay danh đôi họ thì sao?

Trên người Lệ Tước Phong có loại tính tình muốn giương nanh múa vuốt cũng không thể khiến ba cô vui được, cho dù thực nghĩ đến cô tìm bạn trai như vậy, cũng nhất định sẽ khuyên cô chia tay.

Huống chi, trên người Lệ Tước Phong còn có dáng vẻ vênh váo hung hăng, xe đi ra ngoài đều thay đổi mỗi ngày. . . . . Ba cô làm sao không đoán ra được?

Cố Tiểu Ngải không nói gì.

Lệ Tước Phong nhò giọng rủa một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi lại một lần nữa thỏa hiệp, "Có phải chỉ cần để cho người khác tin tưởng cô là bạn gái quang minh chính đại của tôi thì cô sẽ không náo loạn nữa hay không? !"

"Tôi không có náo loạn."

Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói.

Cô vẫn có ý đồ nói chuyện nhu thuận với hắn, là do hắn động một chút liền phát giận.

"Cô còn gọi là không náo loạn được sao? !" Ngón tay thon dài của Lệ Tước Phong nắm người của cô mạnh bạo kéo cô đến trước mặt mình, con mắt như bốc hỏa trừng mắt cô, "Cô xem ánh mắt cô phiếm hồng thành cái dạng gì? !"

"Tôi . . . . . dừng."

Còn chưa có mở miệng, Lệ Tước Phong liền tiến lên hôn cô.

Không có giống như lúc trước tàn sát bừa bãi, hắn mang theo kỹ xảo hôn môi lưỡi của cô, một tay áp cái ót của cô, dẫn đường cô đáp lại nụ hôn này, đây đã là hắn bỏ lòng kiêu hành của hắn xuống rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhũu mày muốn tránh ra, người lại bị hắn kéo vào trong lòng ôm lấy.

Cằm của cô gối lên vai hắn, thân mình bị hắn ôm chặt.

Trở lại biệt thự Lệ gia, Lệ Tước Phong vẫn như cũ ôm cô thật chặt trên giường lớn, tay cởi quần áo trên người cô từng chút một, tiến vào trong cơ thể của cô, chậm rãi luật động. . . . .

Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn màn đêm phía ngoài cửa sổ . . . . .

Trong lòng trống trải.

Cô không hiểu trong lời nói Lệ Tước Phong là có ý gì, cũng không hiểu vừa mới thảo luận chuyện chấm dứt mà giờ phút này vì sao bọn họ lại nằm ở trên giường. . . . .

Chỉ vừa mới này, người đàn ông này còn nổi giận hận không thể đánh cô, giờ phút này lại ở trên người cô rong ruổi.

Ngay từ đầu, động tác Lệ Tước Phong coi như dịu dàng, dần dần hắn bắt đầu bất mãn với loại luật động thông thả này, động tác bắt đầu trở nên mạnh bạo mà bá đạo.

Giống như tính tình của hắn, cho dù có tình hình đặc biệt đối với cô tốt một chút, nhưng trong lòng kiêu ngạo rất nhanh sẽ bộc lộ ra. . . . .

Hắn không cho phép bất luận kẻ nào nói cự tuyệt, nói không với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183

Lệ Tước Phong cúi đầu hôn lên mặt của cô, môi cực nóng mà hôn xuống. . . . .

Cố Tiểu Ngải cắn môi cố gắng không để cho mình phát ra âm thanh gì. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, nhìn tôi!" Lệ Tước Phong hôn dừng ở trên mắt của cô, thân mình mạnh trầm xuống, va chạm thân thể mềm mại của cô, làm mi cô nhú lại thật sâu, không thể không mở to mắt, lạnh nhạt nhìn hắn.

Lệ Tước Phong chiếm đoạt môi lưỡi của cô hôn, độ ẩm cực nóng giống như muốn thiêu đốt lẫn nhau. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tôi thích nghe âm thanh của cô."

Tiếng nói của Lệ Tước Phong gọi cảm từ tính bên tai cô vang lên, giống như thú dữ ngâm vành tai của cô, đầu lưỡi liếm như ma nhân. . . . .

Lỗ tai là điểm mẫn cảm trí mạng của Cố Tiểu Ngải.

"Ách ưm. . . ." Cố Tiểu Ngải bị lưỡi hắn linh hoạt liếm hôn lỗ tai, thân mình nhẹn không được run lên, cúi đầu phát ra tiếng ngâm.

Nghe được tiếng mình muốn nghe, Lệ Tước Phong vừa lòng nâng môi, tiếp tục ở trên người cô công thành chiếm đất. . . . .

. . . . .

Cố Tiểu Ngải đã quên là mình ngủ khi nào, đang lúc mơ mơ màng màng nghe được có người gõ cửa.

Mê mang mở to mắt, Cố Tiểu Ngải tầm mắt mông lung chỉ thấy Lệ Tước Phong mặc áo ngủ đi tới cửa, bảo mẫu đưa cho hắn một cái bình thuốc. . . . .

Lệ Tước Phong mở bình thuốc ra ngửa đầu đổ trực tiếp vào miệng nuốt xuống.

Bảo mẫu có chút lo lắng nói, "Lệ tiên sinh, thuốc giảm đau này không phải là biện pháp tốt."

"Dài dòng. Đi ra ngoài."

Lệ Tước Phong phanh đóng cửa lại, nhú mi đè ngực, đi đến trước giường cô bùng lên ly nước uống một hớp, một tay cầm lấy di động cố ý nhỏ giọng nói, "Đừng nói lời vô nghĩa với tôi, ngày kia còn không đến tôi đem đầu ngươi chặt xuống!"

. . . . .

Lệ Tước Phong còn nói chút gì nữa nhưng Cố Tiểu Ngải dĩ nhiên thực buồn ngủ nhắm mắt lại ngủ, hai chân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái không có nửa điểm ẩm ướt. . . . .

Lệ Tước Phong tắm cho cô sao?

Cố Tiểu Ngải ngủ say sưa, bên giường lún xuống thật sâu, cơ thể rất nhanh bị ôm vào trong lòng ấm áp, đầu được nâng gối lên cánh tay của hắn . . . . .

Ngủ sâu suốt đêm dài.

*****

Gió êm sóng lặng qua hai ngày, Lệ Tước Phong ngồi ở trong thư phòng xem một đồng hồ số liệu tư liệu, hai chân vắt chéo.

Trong thư phòng im lặng chỉ còn lại có tiếng lật trang giấy.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở một bên lột vỏ quả cam, lấy từng múi đưa tới bên môi hắn, Lệ Tước Phong tập trung ăn không có gây chuyện, ngay cả hứng thú liếm lấy ngón tay cô cũng ko còn . . . . .

Trong Laptop truyền đến một giọng nói.

Lệ Tước Phong cắn quả cam mở ra, bên trong truyền đến một giọng nam mà Cố Tiểu Ngải cảm thấy quen tai, chính là người lập ra kế hoạch công kích Sở thị thay cho Lệ Tước Phong . . . . .

"Lệ tổng."

"Nói." Lệ Tước Phong lạnh lùng thốt, một ngụm lại cắn múi cam Cố Tiểu Ngải đưa tới.

"Sở thị có động tác mới, con trai độc nhất của Sở gia - Sở Thế Tu lần lượt mua lại cổ phần của cổ đông, chúng ta gặp trở ngại trong việc mua lại cổ phần." Trong giọng nói nam tiếp tục nói, "Lệ tổng, tôi đã điều tra trong nội bộ của chúng ta, tôi lấy tánh mạng của tôi ra thề, không có người nào mờ ám cả."

"Tôi cần đến mạng của anh làm gì? !" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, có chút buồn bực đưa tay quăng tư liệu đến trên bàn.

"Nhưng việc này quả thực là không thông, mỗi một cạm bẫy của chúng ta thiết lập nên đều không có ai biết."

"Tôi không muốn nghe lời vô nghĩa."

"Đêm nay Sở thị còn mở tiệc riêng để chúc mừng Sở Thế Tu trở thành đại cổ đông thứ hai của Sở thị, hơn nữa. . . . ." Trong giọng nói nam chần chờ nói, "Tôi vừa mới gặp thư ký Vương, Sở thị đem thiệp mời đưa đến công ty."

. . . . .

Thực hiển nhiên, dù là Cố Tiểu Ngải không hiểu cạnh tranh buôn bán, cũng biết động thái kia của Sở thị chẳng qua là cười nhạo Lệ Tước Phong.

Hắn muốn nuốt cổ phần khác của cổ đông bên Sở thị, cha con Sở gia liền mua lại toàn bộ cổ phần. . . . .

Hành động đưa thiệp mời . . . . . là mang ý mời phần khiêu khích.

Là cười nhạo Lệ Tước Phong làm chuyện bất thành, không thể đánh Sở thị suy sụp. . . . .

Sở thị vì sao muốn đưa thiệp mời như vậy? Không sợ chọc giận Lệ Tước Phong sao?

Cố Tiểu Ngải lo lắng nhìn về phía Lệ Tước Phong, sắc mặt Lệ Tước Phong thật không tốt, trừng mắt vào màn hình laptop lạnh lùng nói, "Đi, tôi xem cha con Sở gia bọn hắn làm trò gì."

Tắt đi giọng nói, Lệ Tước Phong từ trên ghế đứng lên, đưa tay liếc liếc mắt đồng hồ trên tay một cái, "Cố Tiểu Ngải, đi thay quần áo, chúng ta đi tiệc chúc mừng của Sở gia."

Cố Tiểu Ngải mặt trắng bệch, "Đi tiệc chúc mừng của Sở gia?"

Đây không phải là trăm phần trăm gặp lại Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn sao?

"Đi." Thấy cô còn ngồi, Lệ Tước Phong một tay kéo cô đứng lên.

Cố Tiểu Ngải lùi bước đứng ra sau, ánh mắt hơi lóe ra, "Tôi không muốn đi."

"Cố Tiểu Ngải?" Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm cô, trong giọng nói mang theo bất mãn khi bị cự tuyệt.

"Tôi không muốn đi, tôi có thể ở nhà không?" Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi nói.

"Còn bị chuyện đụng xe làm không vui sao?"

"Hả?" Câu hỏi Lệ Tước Phong làm cho Cố Tiểu Ngải sững sốt, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước cô bị xe Sở gia đụng vào, Lệ Tước Phong vẫn cho rằng cô thực chán ghét Sở gia. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tôi đi trút giận cho cô." Lệ Tước Phong vỗ vỗ vai của cô cuồng vọng nói, ôm cô đi ra ngoài.

"Trút giận?"

Cô không cần hấn trút giận. . . . .

"Giội nước sơn đen đỏ vào tiệc chúc mừng của bọn họ, hoặc là tìm xã hội đen phá bọn họ." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, đôi mắt sâu không thấy đáy, không thể biết là nói thật hay là nói giỡn. . . . .

Cố Tiểu Ngải không tự giác có chút khản trương, vội hỏi, "Chuyện kia tôi đã không để ở trong lòng, tôi là thực không muốn đi."

"Nghe lời, đi thay quần áo đi."

Lệ Tước Phong giống như đang dỗ dành một đứa bé vỗ vỗ lên đầu cô, đem cô đẩy mạnh vào phòng thay quần áo nhưng cùng không đi vào, đứng ở phòng thay quần áo gọi một cú điện thoại.

Trong di động lập tức truyền đến một giọng nói hết sức lo sợ, "Lệ tổng, Yasa Saxo chưa thể vận chuyển về nước, đại khái còn ba giờ nữa mới có thể đưa đến nhà."

"Không cần, người đưa thư ký đến thẳng tiệc chúc mừng của Sở gia."

"Vâng, Lệ tổng."

Yasa là nhãn hiệu đẳng cấp trên thế giới, trong nước đều không có hàng.

Nhìn lịch tháng trên đồng hồ, môi mỏng Lệ Tước Phong khẽ gọi nhọt nhọt gọi lên, 33 ngày. . . . . Cố Tiểu Ngải đã ở bên cạnh hấn 33 ngày rồi.

Cố Tiểu Ngải đứng ở phòng thay quần áo nhìn chằm chằm tủ đồ lễ phục mà có chút không nói nên lời, tiệc chúc mừng này cô nhất định không thể đi. . . .

Nhưng bây giờ còn có cái gì để có thể không đi được?

Lại trật chân một lần nữa sao?

Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn chân mình, trái tim đập hỗn loạn, cắn chặt răng chuẩn bị đem chân làm cho trật đi.

Cửa phòng thay quần áo đột nhiên bị mở ra——

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ.

"Tại sao còn chưa thay quần áo? !" Lệ Tước Phong liếc mắt cô một cái, thẳng đi đến trước tủ quần áo bắt đầu chọn quần áo cho cô.

Ngày kỷ niệm 33 ngày phải cho cô ấy mặc cái gì mới hợp? Màu đỏ rất tươi đẹp, màu trắng rất thanh thuần. . . . .

Ngón tay Lệ Tước Phong xẹt qua từng bộ trang phục, ánh mắt trở nên càng ngày càng ghét bỏ, tại sao bây giờ quần áo của E.S càng ngày càng kém. . . .

Nhìn bộ dáng hấn chuyên chú chọn lựa trang phục, Cố Tiểu Ngải không khỏi có chút sốt ruột, "Lệ Tước Phong, tôi thực không muốn đi."

"Tôi không muốn nghe."

Ngón tay dừng lại ở một bộ váy dài màu sâm banh, vừa thấy Lệ Tước Phong đã xách xuống, vừa lòng nhíu mày, "Thay cái này."

"Tôi. . . . ."

"Nghe lời đi." Lệ Tước Phong mang theo váy ướm trước mặt cô, "Hay là cô muốn tôi thay quần áo cho cô?"

". . . . ."

Sợ hấn thực muốn làm ra chuyện như vậy, Cố Tiểu Ngải lấy váy bay nhanh chạy ra phòng thay quần áo, "Tôi đi vào phòng thay."

Cái cô này. . . . .

Trên người cô còn có cái gì hần chưa có xem qua chứ? Tại sao luôn luôn vĩnh viễn có một bộ dáng tình khiết không thể xâm phạm?

Khỏe môi Lệ Tước Phong tươi cười, xoay người bắt đầu thay cô chọn giày.

Quay về phòng ngủ, Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại di động ra liền bấm số Sở Thế Tu, Sở Thế Tu giống như là biết trước, giọng nói có chút vui mừng, "Ngải Ngải?"

Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng nói, "Sở Thế Tu, Lệ Tước Phong muốn đi tham gia tiệc chúc mừng của anh, anh nói một tiếng cùng bác Sở, nếu nhìn thấy em cứ giả vờ như không biết. . . . . Còn nữa vị hôn thê của anh cũng vậy. . . . . Xin cô ấy không cần biểu hiện quen biết với em."

Để cho Lệ Tước Phong biết cô có quan hệ cùng Sở Thế Tu, chuyện này liền náo loạn lớn.

". . . ." Sở Thế Tu ở bên kia dừng một chút, sau đó giọng nói có chút trầm thấp nói, "Anh biết, nếu bị hần biết chúng ta quen biết từ nhỏ, vậy chuyện em lấy tư liệu cơ mật cho anh cũng bị lộ."

Cô làm sao có thể sợ hãi như vậy?

Sau khi Lệ Tước Phong biết sẽ đối với cô thế nào? Sẽ hại cô bị thương sao?

"Dạ." Cố Tiểu Ngải nặng nề mà lên tiếng, "Em cúp máy trước."

Đưa điện thoại di động bỏ lại bình hoa, Cố Tiểu Ngải mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô thực giống như kẻ trộm. . . . . Không có một chuyện nào quang minh chính đại, toàn bộ phải giấu diếm.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184

Khống chế tâm tình khẩn trương trong lòng, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện Lệ Tước Phong chọn cho cô một váy ngắn cúp ngực màu sâm banh, bên hông kết một cái nơ bướm.

Màu sắc tao nhã, mẫu mềm mại, kết hợp thực hoàn mỹ, rất giống với váy công chúa mà cô thích. . . . .

Cố Tiểu Ngải thay ra rất vừa vặn, Lệ Tước Phong hoàn toàn biết kích cỡ của cô. . . . .

Xõa tóc dài buông ngang vai, Cố Tiểu Ngải mặc váy đi vào phòng thay quần áo, Lệ Tước Phong đang nhìn chăm chăm vào tủ giày lớn, bỗng dưng lấy một đôi giày đế thấp chuyển mắt đến nói, "Cố Tiểu Ngải, mang đôi này. . . . ."

Giọng nói đột nhiên ngừng lại.

Cố Tiểu Ngải đứng ở cửa, tóc dài mềm mại xõa trên vai, váy cúp ngực màu sâm banh hợp với làn da trắng nõn của cô, lộ ra hai cái chân nhỏ dài, mặt không trang điểm một chút nào, thanh thuần, động lòng người. . . . .

Làn da cô mềm mại trắng nõn.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, nhớ tới ảnh chụp của cô trước đây, đều là mặc váy công chúa xinh đẹp tạo các loại tư thế.

Hiện tại thân hình nầy nõ, mặc váy lễ phục vào như vậy càng thêm duyên dáng động lòng người.

Tầm mắt Lệ Tước Phong trở nên thâm thúy.

Cố Tiểu Ngải chú ý tới giày trên tay hần, "Tại sao là giày đế bằng chứ?"

Vóc dáng hần cao to, cô đứng bên cạnh hần nhìn không hòa hợp chút nào. . . . .

Còn nữa, tham gia tiệc lại mạng giày da đế bằng này sao? Không sợ cô làm mất mặt của hần sao? Hay là mắt thẩm mỹ của hần có vấn đề?

"Kêu cô mang thì cứ mang đi." Lệ Tước Phong tiến lên lôi kéo cô ngồi trên ghế, từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra một tiếng, "Chân mới khỏe lên vài ngày đã muốn mang giày cao gót."

Cố Tiểu Ngải sừng sốt.

Vì chân của cô mới để cho cô mang giày đế thấp sao?

Lệ Tước Phong ở trước mặt cô tự nhiên quì một gối xuống, tay đem chân của cô gác qua trên đầu gối mình, chuẩn bị thay giày cho cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn mặt của hắn, tầm mắt trong nháy mắt hoảng hốt.

Giống như hình ảnh trong phòng quần áo ở biệt thự cạnh bờ biển hiện ra, lúc Sở Thế Tu thay giày công chúa cho cô. . . . .

Hình ảnh lúc đó lại hiện về.

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, Lệ Tước Phong đang muốn thay giày cho cô lại dừng lại, để giày xuống đứng lên nghe.

Cố Tiểu Ngải tự mình thay giày.

Cửa bị đẩy vào, bảo mẫu đang cầm hộp trang sức nói, "Lệ tiên sinh, yêu em lợi chi lệ đây ạ."

Lệ Tước Phong vừa nói điện thoại vừa tiếp nhận hộp trang sức, cúp điện thoại, Lệ Tước Phong quay đầu nhìn về phía cô, thấy cô tự thay giày không khỏi nhíu mày.

Màu sắc tươi tắn của giày hợp với màu váy, làm cho Cố Tiểu Ngải tươi trẻ mà tao nhã.

Cô đứng ở trước mặt hắn như vậy, giống như chưa từng trải qua cảnh cửa nát nhà tan, vẫn là thiên kim tiểu thư lớn lên trong vui vẻ và giàu sang.

"Thư ký đem thiệp mời đưa tới rồi, đi thôi, còn phải dẫn cô đi làm tóc nữa." Lệ Tước Phong đi tới cô, lấy sợi dây chuyền trong hộp trang sức đeo lên cho cô.

Viên bảo thạch lạnh lẽo chạm lên ngực, làm cho cô rất không thoải mái, "Tôi có thể không mang vòng cổ này không?"

"Tôi phải đoạt sợi dây chuyền này từ tay phụ nữ của Sở Thế Tu, vì sao không đeo chứ?" Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, ấn vai trần của cô đem cô xoay người lại.

Viên bảo thạch hình giọt lệ áp lên da thịt.

Hoàn mỹ.

Lệ Tước Phong ôm cô đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Hắn chỉ là đeo cho cô đi khoe ra thôi, Sở gia dám đưa thiệp mời cho hắn, tiệc chúc mừng của Sở gia sao? Muốn khiêu khích hắn phải không?

A.

*****

Ban đêm, bên trong nhà họ Sở đèn đuốc sáng trưng, người thượng lưu ăn uống linh đình, người phục vụ cầm khay rượu đi lại khắp nơi, một cảnh tượng thật náo nhiệt.

Bên ngoài Sở gia, bên cạnh bể bơi lớn, mọi người bung ly rượu đi chào hỏi, hoặc châu đầu ghé tai nói chuyện, hoặc tốp năm tốp ba nói cái gì đó. . . . .

Cố Tiểu Ngải cầm một cái ví nhỏ tinh xảo, khoác cánh tay Lệ Tước Phong vừa xuất hiện ở bên cạnh bể bơi, ánh mắt mọi người đều tập lại đây, đều thấp giọng nghị luận.

"Là Lệ Tước Phong sao?"

"Đúng không, tôi đã từng gặp qua một lần tại một buổi tiệc cánh đây rất lâu rồi, cũng không nhớ rõ."

"Tổng giám đốc khu Á Thái sao? Cho tới bây giờ cũng chưa xuất hiện trên truyền thông. . . . ."

"Là thiếu gia của Lệ gia ở Châu Âu, Lệ gia rất giàu có."

. . . . .

Tiếng bàn tán xì xào không ngừng vang lên.

"Lệ tổng có thể ghé qua, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này." Sở Thiên Minh vẻ mặt tươi cười từ trong đám người đi ra, trên tay bung ly rượu.

Thái độ Sở Thiên Minh rất thông thả, giống như chưa từng có chuyện E.S đã kích Sở thị vậy.

Cố Tiểu Ngải cẩn thận đánh giá Sở Thiên Minh, ông ấy vẫn là bác Sở ấn tượng trong tâm trí cô, so với ba cô ở trong ngực, bác Sở hiển nhiên tinh thần tốt hơn rất nhiều, tóc sáng bóng, tây trang tươm tất.

"Chuyện trốn thuế trôi qua, Sở đồng quả nhiên tinh thần rất phấn chấn."

Lệ Tước Phong một ly rượu đỏ từ người phục vụ, hướng Sở Thiên Minh giờ giờ lên, trên mặt là nụ cười dối trá, lời nói lại đâm trong tâm người khác.

Sắc mặt Sở Thiên Minh khề thay đổi, cười xấu hổ tiếp rượu, ánh mắt từ trên người Cố Tiểu Ngải xẹt qua.

Ánh sáng bên ngoài bỗng nhiên di chuyển vào chính giữa, người chủ trì trên bục bên cạnh bể bơi, nói vào Microphone giọng giọng hồ, "Hiện tại, công tử cùng vị hôn thê Lương tiểu thư sẽ nhảy một điệu nhảy cho chúng ta xem."

Dàn nhạc nhỏ tại hiện trường bắt đầu diễn tấu.

Mười ngọn đèn nhanh chóng rơi vào đôi tình lữ.

Cố Tiểu Ngải nhìn qua, Sở Thế Tu thực thích màu trắng, vẫn đang mặc một bộ tây trang màu trắng, vóc dáng cao to, khí chất tao nhã, trên mặt vẫn mang theo tươi cười.

Lương Noãn Noãn mặc váy dài chấm đất quyến rũ giống như nữ thần, trang điểm đậm làm cho cô lộ ra vẻ xinh đẹp hết sức.

Sở Thế Tu nắm tay Lương Noãn Noãn đi vào giữa, bắt đầu khiêu vũ theo điệu nhạc.

Hai người áp sát vào nhau khiêu vũ.

Cố Tiểu Ngải nhìn không chớp mắt, càng ngày càng nhiều tiểu thư đi theo ra bắt đầu khiêu vũ, nhưng không có một đôi nào có thể tỏa sáng hơn Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn, hai người bọn họ. . . . . vốn đoạt đi tầm nhìn của mọi người.

Lệ Tước Phong lạnh lùng lướt nhanh qua bọn họ, lấy một ly nước trái cây từ phục vụ đưa cho Cố Tiểu Ngải, "Uống một chút đi."

"Vâng."

Sở Thế Tu ôm Lương Noãn Noãn khiêu vũ tao nhã, tầm mắt lại đang tìm, rốt cục tìm được, ánh mắt cố tình liếc qua Lệ Tước Phong, trong mắt dịu dàng nhìn không ra cảm xúc gì.

Cố Tiểu Ngải bụng ly nước trái cây lẳng lặng nhìn.

"Làm sao vậy Thế Tu?" Lương Noãn Noãn một tay khoát lên vai Sở Thế Tu chậm rãi khiêu vũ, có chút không hồn gian hỏi.

"Không có gì." Sở Thế Tu thản nhiên cười cười, tầm mắt vẫn là không tự chủ được nhìn Cố Tiểu Ngải đứng bên cạnh bể bơi rồi dời đi. . . . .

Tay cô ôm vào trên cánh tay Lệ Tước Phong.

Cô mặc váy ngắn cúp ngực làm cho cô trẻ trung hơn. . . . .

Nhưng cô. . . . . không phải không thích váy công chúa nữa sao?

Hôm nay vì sao lại mặc? Là Lệ Tước Phong bắt cô mặc phải không?

Xong một điệu nhảy, Sở Thiên Minh dẫn Sở Thế Tu, Lương Noãn Noãn đi đến trước mặt Lệ Tước Phong lần nữa, nói, "Thế Tu, các con đều là người trẻ tuổi, tâm sự một chút, thay cha tiếp đón Lệ tổng tốt một chút, đừng chậm trễ."

"Dạ, cha."

Sở Thế Tu ôn hòa đáp, ngược mắt chớp một cái lại nhìn về phía Cố Tiểu Ngải bên cạnh Lệ Tước Phong, ánh mắt dừng ở sợi dây chuyền trước ngực cô, "Yêu em lợi chi lệ?"

Nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải đeo sợi dây chuyền, trên mặt Lương Noãn Noãn xã giao tươi cười đã có chút vụn vặt, cường chống tươi cười nói, "Cố tiểu thư thật đúng là hạnh phúc, Lệ tiên sinh vùng tiền như rác tặng mỹ nhân."

"Tiểu thư nói quá rồi, chẳng qua là một chút tiền lẻ thôi."

Lệ Tước Phong giờ ly rượu cười lạnh một tiếng, khinh miệt trào phúng liếc hướng Sở Thế Tu, "Sở công tử nên coi lại chính mình, làm sạp mà để vị hôn thê của mình cảm thấy vật đi bán. . . . ."

Lời nói Lệ Tước Phong là lời nói ác độc tới cực điểm.

"Anh ——" Lương Noãn Noãn đang tươi cười nhất thời suy sụp, "Anh đừng quá đáng."

Sở Thế Tu cười theo một tiếng, tươi cười cũng là ôn hòa, "Noãn Noãn luôn luôn thích giúp người thành đạt."

Nói xong, ánh mắt Sở Thế Tu lại một lần nữa nhìn sợi dây chuyền trên cổ trước ngực Cố Tiểu Ngải, vẻ mặt có chút giật mình.

Chẳng lẽ là ý trời sao?

"Yêu em lợi chi lệ" lại mang trên cổ Cố Tiểu Ngải.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185

Cố Tiểu Ngải không dám nhìn mặt Sở Thế Tu, buông mắt xuống, ôm cánh tay Lệ Tước Phong nắm thật chặt.

"Xem ra, Sở công tử cũng ở trong một nhà gia giáo, không giống như người điên đi đánh người." Lệ Tước Phong nói một câu lại một câu không tốt, giọng lên nâng ly rượu giờ giờ lên hướng Sở Thế Tu.

Lương Noãn Noãn nghe được tức giận cực kỳ, nhưng không có nói chen vào.

Đây là lúc đàn ông đang nói chuyện, cô hiểu được mình không thể nói xen vào, chỉ biết Sở Thế Tu rất mất mặt.

Lệ Tước Phong đưa cột khinh thường nhìn Sở Thế Tu, Sở Thế Tu không giận ngược lại cười, cũng nâng lên ly rượu cùng ly, "Lệ tổng hôm nay sẽ đến cũng là ngoài dự liệu của tôi."

E.S liên tiếp đã kích Sở thị cũng giống như nắm tay đánh vào trên hoa không có ích lợi gì.

Nói vậy, E.S lần này tổn thất không ít.

Lời nói của Sở Thế Tu làm cho Lệ Tước Phong rùng mình.

Hai người đàn ông khí chất khác nhau bốn mắt nhìn nhau, có loại tình thế khiếp người.

Bốn người đứng ở bên cạnh bể bơi, tuần nam mỹ nữ đẹp như một bức tranh, cũng đều có tâm tư.

Dàn âm nhạc du dương, lan tỏa mỗi một góc ở yến tiệc.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong chẳng thềm ngó tới cười ra tiếng, lạnh lùng thốt, "Chúc mừng Sở công tử trở thành đại cổ đông thứ hai của công ty quốc tế Sở thị, có điều. . . . . chưa hẳn thu hết cổ phần ở trong tay có thể bảo vệ cho Sở thị."

Có khi là thủ đoạn của hắn đánh Sở thị.

"Phải không?" Sở Thế Tu cười nâng ly cùng Lệ Tước Phong, "Vậy chờ xem."

"Tự nhiên."

Sau khi cùng ly, Lệ Tước Phong khẽ nâng ly uống nửa ly rượu.

Lương Noãn Noãn mượn cơ hội mặt mày hờn hờ nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, hướng cô giờ ly rượu trong tay lên, "Cố tiểu thư, vì chúng ta cùng mang một sợi dây chuyền mà nâng ly."

Cố Tiểu Ngải nhìn Lương Noãn Noãn, ánh mắt có chút lạnh nhạt.

Lời của cô ra, rõ ràng là trong lời nói có chuyện.

Cùng mang một sợi dây chuyền? Cô ta muốn ám chỉ cái gì? !

Cố Tiểu Ngải không có nâng ly lên, Lương Noãn Noãn lập tức giả bộ bất mãn, "Như thế nào, Cố tiểu thư không hãnh diện."

Ánh mắt hai người đàn ông đồng thời nhìn về Cố Tiểu Ngải.

Sở Thế Tu nhìn Cố Tiểu Ngải, chuyển mắt nhìn Lương Noãn Noãn liếc mắt một cái, ý bảo cô đừng gây khó xử nữa, Lương Noãn Noãn chỉ làm như

không phát hiện.

Trong lúc nhất, không khí thời có chút cứng đờ.

Cố Tiểu Ngải nhấp mím môi, quyết định không cho bầu không khí căng thẳng thêm nữa, đang định giong lên ly rượu chợt nghe giọng điệu của Lệ Tước Phong khinh thường vang lên, "Thật ngại, Lương tiểu thư, cô ấy không thích uống cùng một phụ nữ về mặt như trong tranh."

Lời nói rõ ràng là châm chọc Lương Noãn Noãn trang điểm đậm. . . . .

. . . . .

Lương Noãn Noãn tức giận đến mở to hai mắt nhìn.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên, liền nhìn thấy Sở Thế Tu mi nhọt nhọt nhíu lại, tiếng nói ôn hòa lộ ra lạnh nhạt, "Lệ tổng, mời anh nói chuyện tôn trọng một chút."

Sở Thế Tu là một người điềm đạm.

Nhưng cũng không phải một người khinh người, bờ vai của anh có thể gánh vác tất cả.

Cố Tiểu Ngải vẫn giả vờ như không nghe thấy gì, trầm mặc không nói gì, bốn người giống như vậy đứng đối mặt nhau, cô căn bản không biết mình nên nói cái gì. . . . .

Một người phục vụ đi đến bên người Lệ Tước Phong nhỏ giọng nói chuyện, "Lệ tổng, ngài muốn dặn dò gì ạ."

Lệ Tước Phong đem ly rượu bỏ lại trên khay, xoay người hướng Cố Tiểu Ngải nói, "Ồ đây chờ tôi, tôi đi một chút."

"À." Cố Tiểu Ngải không có hỏi nhiều, thuận theo gật đầu, nhìn theo hần rồi đi.

Lương Noãn Noãn ôm chặt cánh tay Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải xoay người rồi đi, giọng nói Sở Thế Tu trầm thấp ở bên tai cô vang lên, "Ngải Ngải. . . . ."

Chỉ là một tiếng, lại làm cho ngực ngực nhọt nhọt phấp phấp.

Cẩn cẩn môi, Cố Tiểu Ngải quay đầu về mặt khó hiểu nhìn về phía anh, "Làm sao vậy?"

"Sắc mặt em rất khó xem, không thoải mái sao?" Sở Thế Tu lo lắng hỏi, giọng nói dịu dàng như nước.

Sắc mặt của cô khó coi sao?

Tình huống như vậy, sắc mặt của cô nếu đẹp mới kỳ quái đó.

"Không có gì?" Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói.

Trong mắt Lương Noãn Noãn ghen tị hận ý cơ hồ đem cô bắn thủng.

Cố Tiểu Ngải biểu tình xa cách nở nụ cười, xoay người rồi đi, đi đến ghế bên cạnh bể bơi đang chuẩn bị ngồi xuống, bỗng nhiên phía sau lưng bị người khác va chạm.

Cả người không có phòng bị, trực tiếp ngã xuống bể bơi.

"Đừng. . . . ."

Nước lạnh lẽo qua đầu, Cố Tiểu Ngải ra sức giãy dụa, uống vài hớp nước trong bể bơi, làm cô khó chịu. . . . .

Cô không biết bơi.

"_____"

Sở Thế Tu khiếp sợ tròn to mắt, buông Lương Noãn Noãn ra nhảy xuống bể bơi, ở trong nước lạnh thấu xương nâng thân thể Cố Tiểu Ngải lên.

Cố Tiểu Ngải bị nước trong bể bơi làm cho hoa mắt mở không lên, trong lỗ tai cũng bị nước chảy vào, bị nghẹn cô liên tục ho khan, hai tay không tự giác ra sức giãy dụa, hai chân đá loạn. . . . .

"Đừng sợ, Ngải Ngải, là anh. . . . ." Sở Thế Tu ôm cơ thể cô đang lộn xộn, ở bên tai cô nói nhỏ, "Đừng sợ, Ngải Ngải, đừng sợ. . . . ."

Sở Thế Tu?

Giọng nói của anh rất dịu dàng.

Giống như là đã bị một loại mê, cô đang sợ hãi lại bình tĩnh trở lại.

Bị rơi xuống nước này hấp dẫn ánh mắt mọi người trong yến hội đều vọt tới nhìn xung quanh.

Bên cạnh bể bơi bên nháy mắt đứng đầy người. . . . .

Cố Tiểu Ngải được Sở Thế Tu cứu lên bờ, có người hầu lập tức đem khăn tắm choàng cho hai người.

"Không có việc gì chứ?" Lương Noãn Noãn mang giày cao gót đi tới, lo lắng đứng ở bên cạnh Sở Thế Tu hỏi, ánh mắt ghen ghét liếc qua Cố Tiểu Ngải, bỗng dưng lớn tiếng kêu lên, "Túi xách của Cố tiểu thư còn dưới nước, mau vớt lên."

Cố Tiểu Ngải vừa nói không cần, có người hầu lập tức nhảy xuống. . . . .

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Sở Thế Tu thân thiết nhìn Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Em không sao." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, lấy khăn mặt lau đầu tóc ướt sũng.

Túi cách nhỏ của cô bị quăng lên bờ, khóa kéo bị mở ra, một quyển sổ ghi chép bằng bàn tay rơi ra.

Trên mặt bìa in bốn chữ to ——《 Quy tắc nhân tình 》.

"Xôn xao ——"

Người trong yến hội cơ hồ toàn bộ tập trung ở bên cạnh, toàn trường ồ lên.

Đủ loại kiểu dáng ánh mắt nhất thời giống mũi tên nhọn đều hướng Cố Tiểu Ngải đánh úp lại. . . . .

"Ba ——"

Cố Tiểu Ngải liếc mắt đến quyển sổ ghi chép một cái, khăn trong tay rơi xuống, trên mặt nhất thời trắng bệch không có một chút máu.

Mà ngay cả lúc cô bị ngã xuống bể bơi cũng không lạnh như bây giờ. . . . .

Cô lạnh đến cứng đờ.

Cô căn bản không có bỏ quyển sổ 《 Quy tắc nhân tình 》 này trong túi xách, tại sao có thể như vậy. . . . .

Quy tắc nhân tình? !

Về mặt Sở Thế Tu khiếp sợ nhìn về phía Cố Tiểu Ngải. . . . .

"Cô ta là tình phụ. . . . ."

"Hiện tại, tình phụ thật là một chức vụ nặng nề, còn mang theo bên người《 Quy tắc nhân tình 》."

"Ở bên cạnh Lệ Tước Phong nhất định rất nhiều tiền?"

"Nói không chừng so với ba cô gầy dựng cũng không bằng."

"Nói rất đúng, cô xem nhân tình mặc trên người còn hoàn hảo hơn cả tôi, về mặt trang điểm thanh thuần như vậy."

"Phụ nữ bây giờ. . . . . Bán đứng chính mình cũng đủ tiền xài rồi."

"Cũng không phải là mở ra hai cái đùi làm cho đàn ông ngủ còn có tiền nữa đấy, thật sự là đơn giản. . . . ."

. . . . .

Cười nhạo, hèn mọn, phi nhỏ, khinh thường, châm chọc, chế giễu theo nhau mà đến. . . . .

Càng ngày càng nhiều tiếng thảo luận ồn ào làm cho sắc mặt Cố Tiểu Ngải càng trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186

Cô cần bản không dám nhìn tới ánh mắt Sở Thế Tu, cô không biết hiện tại ánh mắt của anh sẽ là cái gì, là chán ghét? Hay là đau lòng?

Cô sớm đoán được sẽ có một ngày như thế.

Cô là một tình phụ đề tiện, sớm hay muộn sẽ bị nhân vạch trần.

Nhưng cô không nghĩ tới sẽ là dưới tình huống này, bị mọi người vạch trần, mà Sở Thế Tu. . . . . Liên đứng ở bên cạnh cô.

Cô đột nhiên ...muốn trốn, muốn nhảy xuống bể bơi một lần nữa để trốn tránh tất cả. . . . .

Tại sao có thể như vậy. . . . .

Vì sao lại dưới tình huống như thế.

Một bản nhạc du dương đột ngột vang lên, ngay sau đó vang lên một tiếng Saxo êm tai. . . . .

Mọi người ở bể bơi đều quay đầu đi, theo tiếng Saxo nhìn qua.

Trên đài, Lệ Tước Phong đứng ở trước Microphone thổi Saxo, hai mắt híp lại, hơi hơi khom thắt lưng, vẻ mặt nhập tâm.

Ngọn đèn chiếu tới trên người hắn.

Thân ảnh của hắn cao to, tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần khí chất diêm dúa lẳng lơ, Saxo trong tay mới tinh, bóng lưỡng. . . . .

Hắn thổi một bài mọi mọi người đều biết chính là 《 Đảo xanh 》.

Tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, lẳng lặng lắng nghe.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh Saxo sâu lắng mà yên ả, êm ái mà đau thương, giống như là tiếng vọng, làm người ta không tự chủ được thính giác bị hấp dẫn, bị hấp dẫn lực chú ý. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn Lệ Tước Phong trên đài, cô không biết hắn còn có thể thổi Saxo. . . . .

Thân hình, tư thái của hắn, hắn nhập tâm. . . . . So với người đàn ông mập mạp ở Đan Mạch kia lẳng mạn hơn. . . . .

Tay trái thon dài để ở trên nút Saxo, thổi ra làm động lòng người.

Cuối cùng, âm nhạc dừng lại, tất cả mọi người còn im lặng.

Lệ Tước Phong đem Saxo tùy tay bỏ ra, tháo xuống Microphone, mở đôi con ngươi đen lạnh lùng quét về phía mọi người bên cạnh bể bơi, tiếng nói trầm thấp, lại tràn ngập kiêu ngạo không ai bì nổi. . . . .

"Cô ấy là bạn gái của tôi! Ai còn dám nói một câu tình phụ! Chính là đối địch cùng Lệ Tước Phong tôi!"

. . . . .

Toàn trường lặng im.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong, không thể dời đi tầm mắt, cả người đều ngây dại kinh ngạc.

. . . . .

"Cô có thể nói với ba cô, tôi là bạn trai của cô."

"Anh có biết bối cảnh của anh hay không? Anh để cho ba tôi tin tưởng tam thiếu gia của Lệ gia là bạn trai của tôi sao?"

"Có phải chỉ cần để cho người khác tin tưởng cô là bạn gái quang minh chính đại của tôi thì cô sẽ không náo loạn nữa hay không? !"

. . . . .

Những lời của Lệ Tước Phong và cô nói ở trong xe giờ phút này lại hiện lên ở bên tai của cô. . . . .

Tiệc chúc mừng của Sở gia là yến hội của những người thượng lưu. . . . .

Lệ Tước Phong có thể lựa chọn một cái nơi như vậy tuyên bố thân phận của cô là bạn gái của hắn. . . . .

Như vậy không phải rất nhanh mọi người trong giới thượng lưu đều cũng sẽ biết, Lệ Tước Phong công khai có bạn gái. . . . .

Cố Tiểu Ngải nằm mơ cũng chưa nghĩ đến Lệ Tước Phong sẽ nguyện ý nói ra như vậy, lại còn đang dưới một tình huống như vậy.

Tất cả mọi người cười nhạo châm chọc cô là một tình phụ, ngay cả Sở Thế Tu cũng không có nói nửa câu. . . . .

Nước mắt bỗng nhiên theo trong hốc mắt chảy xuống.

Có cái gì trong lòng lặng lẽ nảy mầm. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Lại đây ôm tôi!" Lệ Tước Phong nhìn về phía của cô, nói lớn vào Microphone.

Thái độ kiêu ngạo ương ngạnh.

Nhưng Cố Tiểu Ngải lại lần đầu tiên cảm thấy loại cuồng vọng này của hắn lại là tư thái thuận mắt như vậy.

Thuận mắt đến mức làm động lòng người. . . . .

Tay lau nước mắt, khăn tắm ở trên người cô rơi xuống đất, Cố Tiểu Ngải không có nghĩ nhiều lao ra khỏi đám người.

Lệ Tước Phong đặc ý cong lên khóe môi, mặt anh tuấn nhảy xuống đài.

Cố Tiểu Ngải trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn, Lệ Tước Phong mở ra hai tay ôm chầm lấy cô. . . . .

"Cám ơn, cám ơn." Giọng nói của Cố Tiểu Ngải mang theo nghẹn ngào, cánh tay mảnh khảnh ôm thân thể to lớn của hắn.

Khóe môi Lệ Tước Phong tà khí nói một câu, "Cố Tiểu Ngải, tôi không nghe cám ơn, hãy nói em yêu anh!"

". . . . ."

Đáy mắt Sở Thế Tu đứng bên cạnh bể bơi không có chút sáng nào, liền ngờ ngác như vậy nhìn Cố Tiểu Ngải lao ra khỏi đám người nhào vào trong lòng Lệ Tước Phong.

Toàn bộ đèn sáng rọi đều ở trên người Lệ Tước Phong cùng Cố Tiểu Ngải, tất cả mọi người lặng im nhìn.

Giống như trong tiểu thuyết, công chúa bị khi dễ, hoàng tử đi ra cứu vớt cô, cuối cùng hoàng tử cùng công chúa sống cuộc sống hạnh phúc bên nhau. . . .

Mà anh, vẫn nghĩ hoàng tử kia sẽ là mình.

Khi Cố Tiểu Ngải từ bên cạnh hắn chạy tới Lệ Tước Phong thì lần đầu tiên Sở Thế Tu có loại mắt mắt đau đớn. . . . .

Cố Tiểu Ngải vẫn là công chúa kia, nhưng hoàng tử. . . . .không phải là anh.

Có lẽ, kỳ thật đã sớm không phải là anh. . . . .

*****

Yến hội không bị gián đoạn, tiếp tục tiến hành, Cố Tiểu Ngải được nhóm người hầu dẫn vào một gian phòng ngủ thay quần áo.

Thay một cái váy mới tinh xon, Cố Tiểu Ngải không có lập tức đi ra ngoài, chính là đứng ở trước cửa sổ.

Từ cửa sổ này vừa vặn có thể trông thấy bể bơi phía dưới, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn bị mọi người bao bọc vây quanh, Sở Thế Tu mở ra sâm banh rót vào ly rượu, mang trên mặt thần nhiên tươi cười.

Mọi người cố đưa tay đến. . . . .

"Chúc mừng Sở công tử trở thành đại cổ động thứ hai của Sở thị!"

"Chúc mừng chúc mừng!"

. . . . .

Pháo hoa được đốt lên đầy trời.

Cố Tiểu Ngải nhìn xuống lại, liếc mắt một cái liền thấy Lệ Tước Phong trong đám đông, hắn đang ngồi ở trên ghế dài cạnh bể bơi, nhấm nháp rượu trong ly. . . . .

Người đàn ông này, ở trước mặt mọi người tuyên bố cô là bạn gái của hắn.

Đem cô giải cứu ra khỏi những lời nói cười nhạo, châm chọc, khinh miệt, phỉ nhổ . . . . .

Người đàn ông này một tay đẩy cô vào địa ngục cũng là một tay kéo cô từ địa ngục lên. . . . .

Không có bật đèn nên trong phòng rất tối, chỉ có pháo hoa bay lên bầu trời xuyên thấu qua cửa sổ làm cho phòng lúc sáng lúc tối. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên sofa, hai tay ôm chặt lấy chính mình, hình thành một loại tư thế bảo vệ mình.

Tầm mắt không có phương hướng dừng ở phía trước. . . . .

Kỳ thật như bây giờ cũng tốt lắm không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187

Cô yêu không chiếm được, Sở Thế Tu vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô, đời này cô cũng không thể yêu người khác nữa. . . . .

Lệ Tước Phong đối với cô tốt lắm, thậm chí nguyện ý trước mặt mọi người thừa nhận cô là bạn gái của hắn, cô cũng không cần lo lắng cái gì. . . . .

Sau khi ba ra tù, Lệ Tước Phong có thể cho cha con bọn họ đời sống vật chất rất tốt.

Cô cũng không còn ưu sầu gì nữa.

Có một người chủ giàu có như vậy cô còn có cái gì không vừa lòng nữa chứ?

Cuộc sống như vậy. . . . . không phải mục tiêu nhất định, cô Cố Tiểu Ngải phải dựa vào Lệ Tước Phong mà sống. . . . .

Phòng bị đẩy cửa ra phát ra âm thanh rất nhỏ, tiếng bước chân trầm ổn cách cô càng ngày càng gần.

Cố Tiểu Ngải tưởng Lệ Tước Phong không kiên nhẫn chờ đợi nên vào, không khỏi xả ra một chút tươi cười, có chút chua xót, ra vẻ thoải mái mà nói, "Phía dưới rất âm ỉ, tôi ngồi một hồi nữa sẽ đi xuống."

Trong tầm mắt u ám, một ly trà chanh đưa tới trước mặt cô.

"Cảm. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhận ly nước, còn chưa nói xong, liền phát hiện tay này không phải Lệ Tước Phong, ngoài hương trà chanh cô còn nghe thoang thoang hương bạc hà quanh quẩn trong mũi.

Sở Thế Tu? !

"Thực xin lỗi."

Giọng Sở Thế Tu xin lỗi vang lên sau lưng cô.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải cả người chấn động, từ khi cô cùng Sở Thế Tu gặp lại, bọn họ không phải anh nói xin lỗi cũng là cô nói xin lỗi. . . . .

Thực sự trong bọn họ tồn tại nhiều áy náy như vậy sao?

Hốc mắt ẩm ướt, may mắn phòng không có bật đèn, Cố Tiểu Ngải đang cầm ly trà chanh làm ra vẻ không sao cả cười cười, "Xin lỗi cái gì? Anh nói xin lỗi với em làm cái gì?"

"Ồ trong nhà của anh lại làm cho em rơi xuống nước, làm cho em rơi vào cảnh chửi bới phỉ báng của các đại gia." Sở Thế Tu đứng ở sau sofa cô đang ngồi, đứng thẳng người nói với giọng điệu tràn ngập áy náy.

Điều làm anh áy náy nhất . . . . . là không có mang cô rời đi trước tiên.

Tùy ý để người khác dùng những từ dơ bẩn như vậy nói cô.

Ngay lúc đó, tầm mắt của anh đều bị quyến« Quy tắc nhân tình »kia gây chú ý, trong nháy mắt đó, trong lòng anh quá sợ hãi, anh sợ cô làm tình phụ giống như mọi người nói. . . . .

Anh không nên tin, Ngải Ngải làm sao có thể làm tình phụ của người khác, làm sao có thể. . . . .

Anh nên kéo cô rời đi, mà không phải nhìn cô từ bên cạnh mình chạy đến Lệ Tước Phong. . . . .

Nếu cho anh 1 phút nữa. . . . .

Anh sẽ mang cô đi, kết cục sẽ không phải là Lệ Tước Phong giải cứu cô . . . . .

Anh sẽ không trở mặt nhìn cô chạy tới bên một người đàn ông khác. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi cứng đờ ở trên sô pha, lắc lắc đầu, "Không sao, dù sao cũng trôi qua rồi."

Nếu như không có Lệ Tước Phong.

Cô không dám tưởng tượng cục diện này sẽ diễn ra như thế nào.

Ở trước mặt Sở Thế Tu lại bị vạch mặt là tình phụ thì tôn nghiêm hoàn toàn không còn nữa. . . . .

May mắn. . . . . còn có Lệ Tước Phong.

"Em có khỏe không?" Sở Thế Tu vẫn đang đứng ở phía sau cô, có chút lo lắng hỏi.

"Khỏe, không có gì không tốt."

Cố Tiểu Ngải mỉm cười, cô đem chuyện rơi xuống nước trước sau suy nghĩ một lần, bản « Quy tắc nhân tình »kia mấy ngày hôm trước cô đã không nhìn thấy. . . . . Không có khả năng xuất hiện ở trong túi xách như vậy được.

Chỉ có một khả năng duy nhất, chính là ngày xuống máy bay khi bảo mẫu đem quyển sổ bỏ vào trong túi xách của cô. . . . .

Ở biệt thự bên bờ biển bị Lương Noãn Noãn làm rơi túi xách, trong lúc vô tình phát hiện quyển sổ, vì thế tỉ mỉ bày ra chuyện này. . . . .

Cho nên ngày đó Lương Noãn Noãn đã chủ động cúi gập thắt lưng nhặt túi cho cô. . . . .

Lương Noãn Noãn là muốn cô ở trước mặt Sở Thế Tu, ở trước mặt bao người bị xấu mặt. . . . . Từ ngày Lương Noãn Noãn nhặt túi cho cô thì cũng đã nghĩ ra cục diện này rồi. . . . .

"Ngải Ngải. . . . ." Sở Thế Tu vòng qua sô pha đi đến trước mặt cô, chậm rãi ngồi xổm người xuống nhìn chăm chú vào cô.

"Sao ạ?"

Sở Thế Tu bỗng dựng gờ tay lên, bàn tay ấm áp dần dần hướng lên trên che khuất mắt của cô.

Trong phòng vốn là u ám không rõ, bị anh che như vậy, Cố Tiểu Ngải hoàn toàn nhìn không thấy gì, không khỏi nghi hoặc nói, "Sở Thế Tu?"

Bộ dáng cô kinh ngạc làm cho anh chưa sót gọi lên môi cười, chậm rãi buông tay của mình xuống.

"Ngải Ngải, em cũng không nhớ rõ phải không?"

Giọng nói Sở Thế Tu lộ ra chưa sót bất đắc dĩ, anh hết sức muốn vặn hỏi một ít trí nhớ trước đây, nhưng háo ra chỉ có một mình anh nhớ mà thôi. . . . .

Mỗi một lần gặp mặt, anh đều cảm thấy Ngải Ngải cách anh càng ngày càng xa. . . . .

Rõ ràng đã tìm được cô, lại giống như trước khi tìm được. . . . . cách xa hơn.

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn Sở Thế Tu, trầm mặc, ngực lại ản ản làm đau.

Cô làm sao có thể quên. . . . .

Trước đây, cô cùng Sở Thế Tu tặng quà lẫn nhau thì sẽ lấy tay che ánh mắt đối phương, chờ đợi đối phương không kiên nhẫn, mới có thể buông tay, trước mặt để lại quà tặng cho đối phương. . . . .

Anh vừa mới che ánh mắt của cô, là muốn đưa cô quà sao?

Nhưng cô không muốn. . . . .

Quà của anh cho cô đều không phải thứ cô muốn. . . . .

Sở Thế Tu ngồi xổm trước người của cô, mang trên mặt vẻ chua xót, lại không có nói lời trách móc, cũng đã chín năm, cô quên thì có cái gì kỳ quái chứ?

Cố Tiểu Ngải lên tiếng, "Sở Thế Tu, anh thật sự yêu Lương Noãn Noãn đúng không?"

Sở Thế Tu hiểu rõ về mặt bị kiểm hãm, "Làm sao vậy?"

Cố Tiểu Ngải muốn đem toàn bộ việc làm của Lương Noãn Noãn ngày hôm nay nói ra, lại cuối cùng không có mở miệng.

Nếu như lúc trước hai người họ vốn ân ái, lại bởi vì một câu của cô mà có ngăn cách, cần gì phải. . . . . Ở trên thế giới này có thể tìm được người yêu lẫn nhau cũng không phải dễ dàng.

"Ngải Ngải. . . . ." Sở Thế Tu khẽ nói một tiếng, tay chậm rãi đưa vào túi. . . . .

"Phanh ——"

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, đột nhiên sáng ngời làm cho tầm mắt Cố Tiểu Ngải có chút không thích ứng nhắm mắt lại.

"Các người đóng cửa tắt đèn ở trong này làm cái gì? !"

Giọng nói bén nhọn của Lương Noãn Noãn vang lên.

Sở Thế Tu nhột nhạt nhúu mày đứng lên.

Cố Tiểu Ngải từ trên sô pha đứng lên, xoay người nhìn về phía Lương Noãn Noãn, Lương Noãn Noãn đứng ở bên tường tức giận trừng mắt bọn họ, trong mắt hận ý giống như đến bất gian vậy.

"Các người nói chuyện đi, tôi đi trước."

Không có dây dưa, Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, vòng qua sô pha rời đi.

"Đi sao?" Lương Noãn Noãn đã không giữ được tươi cười như ban đầu với bạn hữu bình thường của vị hôn phu của mình, một tay nắm lấy cánh tay Cố Tiểu Ngải, ngăn cản cô rời đi, có chút kích động nói, "Cố Tiểu Ngải! Cô thật tiện, bạn trai của cô còn ở dưới lầu, cô còn dám tới dụ dỗ vị hôn phu của tôi? !"

"Noãn Noãn, đừng như vậy!"

Sở Thế Tu tiến lên làm cho Lương Noãn Noãn bỏ tay Cố Tiểu Ngải ra, giọng điệu ôn hòa có chút uất giận, nhỏ giọng trách cứ, "Noãn Noãn, nói chuyện đừng có quá khó nghe như vậy."

"Khó nghe sao?! Hai người đóng cửa tắt đèn đứng ở trong phòng này, bị em bắt gặp còn nói em nói chuyện khó nghe? !" Lương Noãn Noãn thấy Sở Thế Tu không giúp mình lập tức hất tay ra, quay đầu trừng Cố Tiểu Ngải, "Cố Tiểu Ngải, cô trừ bỏ dụ dỗ đàn ông ra không thể làm gì khác nữa sao? !"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn về phía Lương Noãn Noãn, giọng điệu có chút mỉa mai, "Như thế nào, cô không diễn nổi nữa sao? Lúc trước ở biệt thự bên bờ biển không phải cô còn đối với tôi rất nhiệt tình sao?"

"Ba ——"

Lương Noãn Noãn đánh một bạt tay thật mạnh, móng tay thật dài xẹt qua mặt Cố Tiểu Ngải, nổi lên bốn vết xước rướm máu. . . . .

Cố Tiểu Ngải căn bản không kịp né tránh, bị một bạt tay này vô cùng đau đớn.

Tay mon trón hai má, trong lòng bàn tay lập tức dính vết máu.

"Cô làm cái gì? !"

Không đợi đến Cố Tiểu Ngải mắng chửi người, Sở Thế Tu đột nhiên kéo tay Lương Noãn Noãn, lớn tiếng trách cứ, "Em dựa vào cái gì mà đánh người? Đi ra ngoài!"

Sở Thế Tu trách cứ làm cho Cố Tiểu Ngải sững sờ.

Xưa nay, trong mắt cô anh rất dịu dàng vậy mà giờ phút này tràn ngập phần nộ. . . . .

Anh luôn luôn là dịu dàng như nước, có sức chịu đựng hơn người bình thường, anh rất ít dùng sức lớn tiếng nói chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188

Cô chưa từng thấy qua một Sở Thế Tu hung dữ như vậy, hung dữ. . . . . với chính vị hôn thê của mình.

"Anh hung dữ với em sao?" Lương Noãn Noãn bị Sở Thế Tu cầm lấy cổ tay, không dám tin nhìn anh, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, "Vị hôn phu của em cùng nữ nhân khác ở trong phòng vụng trộm, em không thể đánh người sao? Dựa vào cái gì? !"

Vụng trộm?!

Mất nào của cô ta thấy cô và anh vụng trộm chứ? !

"Dù cô ấy thế nào em cũng không được đánh người, đi theo anh!" Sở Thế Tu xin lỗi liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, kéo Lương Noãn Noãn muốn đi ra.

"Sở Thế Tu, anh không thể khinh người quá đáng như vậy." Lương Noãn Noãn chịu đựng không nổi vị hôn phu của mình lại ở trước mặt người phụ nữ này chửi mình, nhất thời kích động tránh tay anh ra, lớn tiếng khóc kể, "Em ở bên cạnh anh vất vả lâu như vậy, anh có thể vì một tình phụ mà trách móc em? Cô ta là người mở chân ra để cho đàn ông ngủ! Anh hiểu rõ ràng được không? !"

Lương Noãn Noãn vốn trang điểm dày, giờ phút này vừa khóc, màu kẻ mắt đen chảy xuống có chút không còn vẻ quý khí của thiên kim tiểu thư nữa.

. . . . .

Giọng Lương Noãn Noãn bén nhọn rõ ràng từng chữ làm cho Cố Tiểu Ngải mặt trắng bệch.

"Em nói đủ chưa?"

Sở Thế Tu quát lớn, quay đầu lo lắng nhìn Cố Tiểu Ngải, áy náy cực kỳ, "Ngải Ngải, em đi trước được không? Thực xin lỗi. . . . . Thật sự xin lỗi."

Cố Tiểu Ngải hiểu được Sở Thế Tu khó xử, thần nhiên gạt đầu, vỗ về mặt bị thương chuẩn bị rời đi.

"Cố Tiểu Ngải, cô là tiện nhân! Cô chỉ biết tránh ở sau lưng đàn ông giả bộ ủy khuất giả bộ đáng thương!" Lương Noãn Noãn không thuận theo không buông tha lại muốn tiến lên bắt Cố Tiểu Ngải, bị Sở Thế Tu hung hăng giữ chặt, vì thế bất cứ giá nào cũng lớn tiếng mắng chửi nói.

"Đủ rồi, anh không muốn nghe em nói nữa. . . . . Em quên anh đã nói cho em cái gì rồi sao?"

"Em không quên, đối với anh em là vị hôn thê của anh. . . . . Anh mua quần áo cho cô ta, vĩnh viễn suy nghĩ là thích hợp với cô ta, còn em thì sao chứ? Anh mua cho em cái gì?" Lương Noãn Noãn khóc lóc chảy nước mắt.

"Noãn Noãn. . . . ."

"Sở Thế Tu, cô ta là tình phụ của Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong đã kích Sở thị anh không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao lại muốn che chở cô ta nữa? !"

. . . . .

Lời nói Lương Noãn Noãn làm cho Cố Tiểu Ngải dừng lại, cô ta còn dám đem nước bắn hắt đến trên người cô? Thật sự là buồn cười? Cô trầm mặc, không có nghĩa là cô Cố Tiểu Ngải không thêm đề ý.

Cố Tiểu Ngải quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía Lương Noãn Noãn khóc, trào phúng nói, "Lệ Tước Phong vì sao đã kích Sở thị, Lương tiểu thư không phải rõ ràng nhất sao?"

Sở Thế Tu ngạc nhiên.

Lương Noãn Noãn cũng là vẻ mặt kỳ lạ, tiếng nói bén nhọn hỏi, "Cô nói bậy bạ cái gì đó? !"

"Như thế nào, Lương tiểu thư đã quên cái ngày các người đính hôn đụng trúng tôi sao?" Cố Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, "Cô làm cho trợ lý Sở Thế Tu đem tôi đưa đến cục cảnh sát. . . . . Tôi bị thương còn bị nhốt trong phòng giam, thực thê thảm. Lệ Tước Phong sẽ đem chuyện này tính sổ với Sở gia. . . . ."

.....

Sở Thế Tu khiếp sợ nhìn Cố Tiểu Ngải.

Ngày đính hôn đó. ....

Hóa ra ngày đó anh không phải hoa mắt, thật là Cố Tiểu Ngải. ....

"Các người đã sớm gặp mặt rồi sao?" Sở Thế Tu chuyển mắt nhìn về phía Lương Noãn Noãn, trong mắt không có dịu dàng của ngày thường, lạnh lùng hỏi, "Em đã sớm gặp qua Ngải Ngải?"

"Em. ...." Lương Noãn Noãn hoạt kê.

"Không chỉ vậy, chúng tôi đã gặp mặt ở nhà trẻ." Cố Tiểu Ngải tiếp tục châm biếm nói, "Trợ lý Sở Thế Tu là người của Lương tiểu thư, anh luôn luôn bảo hấn ta tìm em, không phải sao?"

"Cố Tiểu Ngải, cô nói hươu nói vượn cái gì đó!" Lương Noãn Noãn kích động kêu lên.

Cố Tiểu Ngải khinh thường nhìn Lương Noãn Noãn, cô vốn không muốn trở mặt, là Lương Noãn Noãn làm cho cô không thể nhịn được nữa.

Lương Noãn Noãn thiết kế cục diện như vậy, cô cần gì phải thay cô ta ở trước mặt Sở Thế Tu khoan dung rộng lượng? !

Mắt Sở Thế Tu lý xẹt qua giắt mình không dám tin, có chút lạnh lạnh câu môi tự giễu nở nụ cười một tiếng, tay chậm rãi buông lỏng cổ tay Lương Noãn Noãn ra. ....

"Thế Tu. ...." Lương Noãn Noãn kinh ngạc nhìn Sở Thế Tu, bắt đầu khẩn trương, "Thế Tu, anh hãy nghe em nói, cô ta lừa gạt anh, cô ta lừa gạt anh. ...."

Hai trông mắt Sở Thế Tu không có cảm tình nhìn Lương Noãn Noãn, "Anh chỉ tin Ngải Ngải. Anh nghĩ, chúng ta cần chút thời gian bình tĩnh lại."

Anh nói, anh chỉ tin Ngải Ngải. ....

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người nhìn Sở Thế Tu từng bước một lui về phía sau, đột nhiên không biết mình làm đúng hay sai.

"Thế Tu, anh tin cô ta mà không tin em? !" Lương Noãn Noãn kêu to lên, khóc rơi nước mắt đầy mặt, "Vì sao? Em mới là vị hôn thê của anh, ở trong lễ đính hôn chính miệng anh nói anh yêu vị hôn thê của anh. ...."

Cố Tiểu Ngải không muốn nghe nữa, xoay người muốn chạy, bỗng dừng bước chân dừng lại.

Ở ngay cửa phòng, Lệ Tước Phong đứng thẳng tắp, mặt buồn cười nhìn chăm chú vào cô. ....

Ánh mắt kia. .... Chính là vừa thấy được trò hay.

Cố Tiểu Ngải nhất thời kinh ngạc đến ngây người toàn thân cứng đờ, như thể nào động cũng không động đậy. ....

Điều cô sợ hãi lo lắng nhất dĩ nhiên cũng đến.

.....

"Anh cũng đã nói với em, anh yêu chính là cái em trăm phương nghìn kế bắt chước bóng dáng Ngải Ngải. ...."

Giọng nói Sở Thế Tu đột nhiên vang lên phía sau Cố Tiểu Ngải.

Anh yêu chính là cái em trăm phương nghìn kế bắt chước bóng dáng Ngải Ngải. ....

Cố Tiểu Ngải trái tim đột nhiên ngừng, đại ra bất động.

Nghe vậy, bên môi Lệ Tước Phong ý cười càng sâu. .... Giống như thật sự là một chuyện tình buồn cười nhất.

"Thế Tu, anh đừng như vậy. ...." Lương Noãn Noãn bắt đầu cảm lấy cánh tay Sở Thế Tu đau khổ cầu xin.

"Thật sự là vinh hạnh." Tiếng cười Lệ Tước Phong trào phúng đột nhiên vang lên, giọng nói u ám cực kỳ, "Phụ nữ bị tôi ăn nằm nhiều nhất lại được Sở công tử nhớ thương. ...."

Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn đều là khiếp sợ ngẩng đầu trông lại ——

Cố Tiểu Ngải ngờ ngác nhìn Lệ Tước Phong, vừa mới còn vì cô đỡ tất cả mưa gió bỗng nhiên trở nên chanh chua.

Khóe môi Lệ Tước Phong cười lạnh vẫn không có mở ra, trong mắt lạnh lùng khiếp người.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong đi tới, một tay cường ngạnh đè lại vai trần Cố Tiểu Ngải, cười lạnh nói, "Không biết Sở công tử nhớ thương cô cái gì? Là điểm mẫn cảm trên người cô? Hay là âm thanh cô kêu trên giường động lòng người? Có cần . . . . . tôi nói cho cô nghe hay không?"

. . . . .

Tay hán đang ấn ở điểm chết ở trên vai cô, năm ngón tay lồm vào.

Cố Tiểu Ngải lại không cảm giác đau đớn, chỉ là ngo ngác đứng, đầu óc trống rỗng. . . . .

Cơ thể một trận rùng mình. . . . .

Sở Thế Tu xem liếc mắt Cố Tiểu Ngải sắc mặt trắng bệch, lập tức tiến lên từng bước nói, "Lệ Tước Phong, ở trước mặt phụ nữ lại nói lời như thế, anh có biết kiềm chế hay không?"

"Kiềm chế?"

Lệ Tước Phong châm chọc cười, trong mắt u ám, cúi đầu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, ở cô bên tai trào phúng nói, "Tôi không có kiềm chế, người phụ nữ này cũng là hầu hạ dưới thân tôi, không tới phiên anh Sở Thế Tu."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189

Giống bị cái gì cắt qua thân thể, Cố Tiểu Ngải cảm thấy trong nháy mắt, mình bị tan thành từng mảnh nhỏ vụn.

"Lệ Tước Phong!"

"Phụ nữ của tôi, tôi trước hết mang đi." Lệ Tước Phong nở nụ cười, nhìn chăm chăm Sở Thế Tu một chữ một chữ nói, "Sở Thế Tu, anh nhớ kỹ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Nói xong, Lệ Tước Phong ôm bả vai Cố Tiểu Ngải liền đi ra ngoài.

"Ngải Ngải....." Sở Thế Tu lo lắng đuổi theo.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi.

"Ngải Ngải....."

"Cô dám quay đầu lại, tôi lập tức giết hán." Lệ Tước Phong ở bên tai cô đe dọa uy hiếp, giọng điệu lộ ra một chút ón lạnh.

Môi bị chính mình cắn nát.

Mùi máu tươi ở trong miệng tràn ra.

Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm mắt lại, giống như không cảm giác như con rối gỗ tùy ý Lệ Tước Phong mang theo rồi đi.

*****

Trên đường trở về, lái xe bị Lệ Tước Phong đá xuống xe, Lệ Tước Phong đem xe chạy nhanh như bay, trên đường xe đều tránh né không kịp.....

Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ, hai tay để trên đầu gối, nắm tay chặt chẽ.

Điều tệ nhất đã xảy ra.

Lệ Tước Phong đã biết quan hệ của cô cùng Sở Thế Tu.....

Những lời chanh chua khó nghe hán vừa nói lúc nãy giống như cây đao đâm vào trên người cô.....

Lệ Tước Phong đem cô nhét vào trong xe liền không nói được một lời, theo như tính cách lúc xưa thì lúc này sớm đã nổi trận lôi đình.

Hắn im lặng dị thường làm cho Cố Tiểu Ngải càng thêm sợ hãi, sợ hãi nhất chính là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nghiêm mặt tiếp tục chạy xe, một tay xẹt qua màn hình di động, giọng nói lạnh như băng, "Lập tức điều tra quan hệ Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu."

"Vâng, Lệ tổng."

.....

Cố Tiểu Ngải không tự chủ được rung mình một cái, thật cẩn thận nhìn về phía Lệ Tước Phong, ý đồ giải thích, "Tôi cùng Sở Thế Tu là biết nhau từ nhỏ....."

"Câm miệng!" Lệ Tước Phong rống lớn nói, đem tốc độ xe tăng tốc lên, cảnh vật hai bên bay nhanh rút lui.

Cố Tiểu Ngải sợ tới mức thân mình co rúm lại, không dám nói nữa.

Xe chạy nhanh khủng khiếp, tiếp tục như vậy nữa, Cố Tiểu Ngải không chút nghi ngờ bọn họ sẽ phoi thây trên đường.

Nhưng cô có thể làm sao bây giờ chứ.....

"Lời nhắc: buổi tối 12 giờ tại nhà hàng."

Trong di động truyền đến âm thanh của lời nhắc.

"Thử ——"

Lệ Tước Phong quẹo vào một cái hẻm sau đó đột ngột thẳng gấp lại.

Dù là xe thể thao tốt thế nào, thân xe cũng chịu không nổi.

Lệ Tước Phong quay đầu u ám nhìn về phía cô, một chữ một chữ nói ra, "Cổ ở trên giường kêu tên A Tu chính là Sở Thế Tu sao?"

"....." Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn Lệ Tước Phong không nói gì.

"Nói!" Lệ Tước Phong đột nhiên to giọng quát, một tay lấy cái gì đó trên xe đập phá.

Di động, khăn tay toàn bộ quăng đến trên người Cố Tiểu Ngải, ngực bị di động quăng mạnh đến làm cô đau.

"Phải" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng thừa nhận.

Đã thành ra như vậy.

Bất cứ chuyện gì đều không thể giấu diếm nữa.

Nói dối sẽ giống như một quả bong bóng càng lúc càng lớn, cô vẫn hy vọng đừng nổ nhưng cuối cùng vẫn là nổ mạnh..... Cô giống như bong bóng nổ tung.

Ánh mắt Lệ Tước Phong hận không thể trừng mắt cô.

A Tu.

Sở Thế Tu.

Hắn sớm nên nghĩ đến!

Hắn vì cô trút giận, cô một lần lại một lần ý đồ làm cho hắn buông tha cho Sở thị. Hóa ra vì Sở Thế Tu.

"Tài liệu?" Lệ Tước Phong cắn răng hỏi, "Là cô?! Cố Tiểu Ngải có phải hay không?"

Cố Tiểu Ngải cắn môi, gian nan cúi thấp đầu. Nhìn mặt cô tái nhợt nghiêm mặt gật đầu, Lệ Tước Phong cho là mình sẽ tức giận, sẽ đánh cô, nhưng phát ra âm thanh là một câu cười lạnh, "A."

Buồn cười.

Mẹ kiếp, hắn vì cô trả thù Sở thị, cô lại ở trong tối giúp Sở Thế Tu.

A.

Thật sự là buồn cười.

Hắn Lệ Tước Phong cứ nhiên bị một phụ nữ chơi đùa, chơi đùa xoay vòng đến nỗi không biết phương hướng.

Không có đánh cô, Lệ Tước Phong trực tiếp đẩy ra cửa xe đi xuống, lạnh lùng thốt, "Cố Tiểu Ngải, cút xuống xe!"

Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ ngây ngốc một chút mới đi xuống xe, một cây đèn đường chiếu sáng lên con đường, đâm đầu đi tới một đám người cùng vài tiểu thư ăn mặc diêm dúa vui sướng tiếp khách.

Một người đàn ông dẫn đầu vẻ mặt tươi cười đi tới, "Lệ tổng, như ngài đã tính, toàn thể nhân viên chúng ta hôm nay cũng chờ đến mười hai giờ, chờ ngài đến cắt băng mở màn, chúc mừng khách sạn mới khai trương."

Lệ Tước Phong ú ớ nhìn người kia, "Trực tiếp mở màn."

"Sao?" Nam nhân sững sờ hạ.

"Nghe không hiểu tiếng người sao?!" Lệ Tước Phong nhỏ giọng quát.

Một đám người vốn vui vẻ cười nhất thời toàn bộ kinh ngạc hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu là chuyện gì xảy ra.....

"Được được, mở màn, mở màn!"

.....

Một tòa cao ốc mấy chục tầng bỗng nhiên có một vài lửa đỏ hạ xuống.....

Thanh âm to, khí thế lớn.

Trung tâm cao ốc dùng đèn đỏ rọi lên một tấm bảng hiệu ——khách sạn 33 ngày kỷ niệm.

Bảng tên khách sạn rất lớn, dùng ngọn đèn lồng lánh.....

.....

"Cô tiểu thư, cô không nhớ rõ sao? Cô đã đi theo Lệ tiên sinh gần một tháng rồi."

"Lệ tiên sinh đã dành thời gian muốn gấp gấp trở về chúc mừng ngày kỷ niệm này."

"Cô biết rõ Lệ tiên sinh thực thích cô....."

.....

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người nhìn bảng tên trên tòa khách sạn cao ốc, tầm mắt ngưng kết.

Tâm bị hung hăng chấn động.

Không rõ vì sao, nước mắt cứ như vậy rớt xuống dưới.....

"Đây là khách sạn lớn nhất ở châu Á do E.S mở, chúng tôi đã làm trong vòng mười tháng dưới sự chỉ đạo của Lệ tổng, ở toàn bộ châu Á mở ra khách sạn 33 ngày kỷ niệm!"

"Ba ba ba ——"

Toàn bộ người ở chỗ này cổ vỗ tay thật to, đại gia với nhau nói chúc mừng.

Chỉ có hai người vốn nên vui vẻ trên mặt lại không có...chút nào tươi cười.....

Pháo hoa dọc theo cửa khách sạn đâm ngòi cháy lên, một đường hướng bọn họ bên này phun tung toé.....

Lệ Tước Phong đứng ở bên cạnh cô, nhìn chằm chằm pháo hoa trên mặt đất thỉnh thoảng phun tung toé ra từng hình trái tim, bỗng nhiên cảm thấy.....
Tất cả đều châm chọc chính hắn.

"Cố Tiểu Ngải, đây là quà tôi đưa cho cô nhân ngày kỷ niệm." Lệ Tước Phong cúi đầu nhìn về phía cô mặt rọi lệ không tiếng động, cười nhạo một tiếng, "Không phải tôi cũng nên vui vẻ, cô cũng tặng tôi một món quà to."

Cầm súng.

Bị phụ nữ phản bội.

Phản quả to này rất nặng, nặng đến nỗi có thể đè chết người.

Nước mắt càng thêm mãnh liệt rơi xuống, cơ thể Cố Tiểu Ngải kịch liệt run run.

"Cố Tiểu Ngải! Đừng ở trước mặt tôi giả mù sa mưa, cô điên đã đủ nhiều rồi!"

Lệ Tước Phong nắm mạnh tay cô đi qua pháo hoa vào khách sạn, mọi người còn đắm chìm trong mờ mịt vui sướng bối rối tránh đường, không rõ chuyện gì nhìn nhau.

Hắn hận không thể đem tay cô cắt đứt đi.

Cố Tiểu Ngải không dám la đau, tùy ý để Lệ Tước Phong đem cô kéo mạnh vào thang máy.

Thừa lúc thang máy hướng lên trên cao đến 33 tầng, vừa ra thang máy, vài cô ăn mặc xinh đẹp đứng thành hai hàng lập tức rải cánh hoa hồng.....

"Cút!" Lệ Tước Phong lạnh lùng bức ra một chữ, hơi thở cả người tản ra làm cho người ta sợ hãi.

Các cô sợ tới mức lui ra sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu kỳ quái nhìn về phía vẻ mặt Cố Tiểu Ngải đầy nước mắt.

Lệ Tước Phong lôi kéo Cố Tiểu Ngải đi vào một phòng của khách sạn, một tay đẩy Cố Tiểu Ngải đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190

Cố Tiểu Ngải không đứng vững, ngã thẳng vào cái tủ màu đen, cạnh tủ đâm vào thân thể làm cô bị đau.

"Cô nhìn kỹ cho tôi!"

Lệ Tước Phong quay đầu quát, một tay đóng cửa phòng lại, sải bước rời đi, trong mắt âm trầm làm người ta kinh hãi.

*****

Cơ thể gầy guộc dọc theo tường chậm rãi ngồi xuống, Cố Tiểu Ngải ôm đầu gối chính mình kiềm nén không được khóc nức nở.....

Cô thậm chí không rõ tại sao mình khóc.

Là vì cô nói dối bị Lệ Tước Phong vạch trần, hay là nhìn thấy một màn mờ mờ của khách sạn 33 ngày kỷ niệm kia mà kinh ngạc.....

Nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

Cố Tiểu Ngải khóc dữ dội.

"Cố Tiểu Ngải là quả cà chua, Cố Tiểu Ngải là quả cà chua....."

Âm thanh trong phim hoạt hình truyền đến.

Cố Tiểu Ngải dùng sức lực đứng lên đi tới, đây là một phòng tổng thống xanh vàng rực rỡ, cao cấp hơn so với cái lần trước ở C thị.

Đẩy cánh cửa phòng ra, chỉ thấy trước TV đặt một nhân vật hoạt hình cà chua, một lần lại một lần nói, "Cố Tiểu Ngải là quả cà chua....."

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, đi qua cảm nhân vật phim hoạt hình cà chua lên, chuyển mắt nhìn bố trí trong phòng này.

Phòng phủ kín cánh hoa hồng nhạt.....

Trên giường đôi to để một bộ đồng phục y tá, váy ngắn kêu gọi, màu trắng ngây thơ.....

Trên cửa sổ gắn hai búp bê thật to, là một loại búp bê đã lỗi thời mà trước đây cô thích ôm chụp ảnh.....

Nước mắt càng thêm rơi.

Hắn là thực muốn cùng cô kỷ niệm 33 ngày.....

Hiện tại, vì sao lại biến thành cái dạng này?

Làm sao có thể biến thành như vậy.....

Đang cầm nhân vật cà chua với vẻ mặt cười đến nghịch ngợm bằng sợi tổng hợp, cả người Cố Tiểu Ngải lại không có khí lực ngã ngòai trên mặt đất, nước mắt rơi xuống thành một đường.

Trong phòng đang im lặng thì nhân vật cà chua lại nói một lần rồi lại một lần.

"Cố Tiểu Ngải là quả cà chua, Cố Tiểu Ngải là quả cà chua....."

.....

Không hiểu qua bao lâu, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó, Võ Giang cùng hai vệ sĩ xông tới đem cô xách đứng lên liền lôi ra bên ngoài.....

Trong phòng khách của phòng tổng thống, Lê Tước Phong ngồi ở trên sofa, toàn thân bao phủ vẻ lo lắng, trong mắt che kín âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

"A ——"

Chân bị vệ sĩ đạp quỵ xuống, Cố Tiểu Ngải kêu đau một tiếng, cả người quỵ rạp xuống trước mặt Lê Tước Phong.

Lê Tước Phong trên cao nhìn xuống nhìn cô chăm chăm, tay thon dài bóp mạnh người của cô, bắt buộc cô nâng mặt lên, "Cố Tiểu Ngải, chúng ta tính sổ đi!"

Nói xong, Lê Tước Phong bóp chặt ở trên người của cô uốn éo, buộc cô đem tầm mắt chuyển hướng tới bàn bên cạnh.

Trên bàn để rất nhiều rất nhiều tư liệu văn kiện, bình thuốc, báo chí, laptop..... bao gồm cả điện thoại cô giấu ở bình hoa cùng cái chìa khóa ở biệt thự bên bờ biển.....

Nhìn đến những thứ này, Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tất cả đều bị vạch trần, tất cả cũng đều không thể quay đầu.....

"Cố Tiểu Ngải! Mở mắt ra cho tôi!"

Lê Tước Phong giống như nổi cơn điên rồ lớn nói.

Cầm dường như bị bóp đến phát đau, Cố Tiểu Ngải mở mắt đỏ bừng ra, một tay Lê Tước Phong dịch chuyển laptop để tới trước mặt cô.

Trên đó, hiện lên bản thảo lúc trước cô đã đánh..

Bản thảo viết về chuyện Lương Noãn Noãn ngoại tình cùng người phía sau chuyện trốn thuế.

Bản thảo từng bị cô xóa đi hiện tại toàn bộ trở lại như cũ.

"Cố Tiểu Ngải, tôi phải tốn công sức lập cục diện, bị cô hai ngày đưa tin liền dễ dàng hóa giải." Lê Tước Phong dùng sức bóp mạnh người của cô, châm biếm nói, "Tôi không phải nên khen cô một câu thật bản lĩnh sao?!"

"Ách....." Cố Tiểu Ngải đau đến mức kêu lên thất thanh, lấy tay đẩy tay hắn ra.

Lê Tước Phong bị hất tay ra liền kéo mái tóc dài của cô đem cô đặt trên bàn trà.

Mặt bị dán lên bàn trà lạnh lẽo, khuất nhục làm cho cô muốn chết đi.

"Cô bị xe của Sở gia mang đi, đi hẹn hò sao?" Lê Tước Phong cúi xuống thân mình tới gần mặt của cô, sắc mặt âm trầm dọa người, "Cô không coi tôi ra gì nên đi hẹn hò cùng Sở Thế Tu! Hẹn trên giường sao?!"

Hắn vì cô không tiếc chạy đến châu Âu, vì cô thả bong bóng.....Cô tốt lắm, cô lại cho hắn bị cấm sừng!

Hắn Lê Tước Phong đời này chưa từng bị uất ức như vậy!

Tóc bị Lê Tước Phong hung hăng kéo mạnh, da đầu đau run lên, ánh mắt Lê Tước Phong có loại hận ý muốn giết người.

"Tôi..... cùng Sở Thế Tu không phải cái loại quan hệ anh tưởng tượng."

Cố Tiểu Ngải gian nan phát ra âm thanh, tay cố gắng hất tay Lệ Tước Phong ra, "Lệ Tước Phong anh có thể nghe tôi nói chuyện đằng hoàng được không, buông tay....."

Mỗi một lần, hấn chỉ biết sử dụng bạo lực, mỗi một lần đều là như vậy.....

Cho dù cô thực thiếu nợ hấn, hấn cũng không thể đối đãi với cô như vậy, hấn tức giận lên thì vĩnh viễn không phải con người nữa.....

"Nghe?" Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, "Tôi nghe cô nói nhiều lắm rồi, Cố Tiểu Ngải! Tôi, Lệ Tước Phong đời này không bị người khác chơi đùa như vậy! Cô là người duy nhất!"

Cố Tiểu Ngải nhìn sắc mặt hấn làm cho người ta sợ hãi, trong phòng truyền đến âm thanh của nhân vật cả chua nói một lần lại một lần.

"Thực xin lỗi."

Không hiểu làm sao, nước mắt từ khóe mắt chảy từng giọt xuống dưới.....

Nếu có thể, cô cũng không muốn lừa hấn, cô cũng không muốn gạt hấn đi làm nhiều chuyện như vậy.....

Nhưng đó là Sở Thế Tu, cô không thể không quan tâm.

Làm cho cô trở mặt nhìn Sở thị suy sụp, nhìn công ty của Sở Thế Tu bị nuốt, cô làm không được.....

"Tôi không muốn nghe lời xin lỗi!" Lệ Tước Phong lệ thanh rống cô, tay kéo tóc của cô đem cô đóng sầm sô pha, một tay sao khởi trên bàn trà đích tay cơ chuyển qua hảo trước mặt, "Đọc đi!"

Trên điện thoại di động tất cả đều là tin nhắn của Sở Thế Tu gửi cho cô.....

Cô cũng đã xóa, hiện tại toàn bộ bị khôi phục lại.

"Lệ Tước..... A....." Vừa định nói chuyện tóc đã bị kéo đau, Lệ Tước Phong trên người tức giận đã không thể khống chế, hướng về phía cô rống, "Cố Tiểu Ngải, đọc cho tôi!"

.....

Nước mắt nhòe đi tầm mắt, Cố Tiểu Ngải muốn nghiêng đầu đi, tóc lại bị Lệ Tước Phong tàn nhẫn kéo lại, "Đọc!"

Tóc bị kéo giống như muốn rụng xuống, bị kéo đau đớn toàn thân.

"Ngải Ngải, vì sao không ai nói cho anh biết, lúc em hai mươi hai tuổi anh sẽ tìm được em?"

Cố Tiểu Ngải chảy nước mắt lấy điện thoại đọc ra tin nhắn trên màn hình, giọng nói run run không thành lời, tay kéo tóc cô ngày càng chặt.

"Ngải Ngải, nếu anh chờ một chút, đợi một chút nữa, có phải mọi chuyện sẽ khác hay không..... A....."

Cố Tiểu Ngải bị đau kêu lên một tiếng, cả người bị Lệ Tước Phong đè lên, đau đến chết lặng.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong lấy điện thoại di động quăng ra ngoài, linh kiện bay khắp nơi.

"Cố Tiểu Ngải! Con mẹ nó, cô dám cho tôi bị cảm sùng!" Lệ Tước Phong đứng mạnh lên, nâng chân lên liền hướng trên người cô đá tới.

Chân của hấn còn mang giày da do cô chọn lựa, liền tàn nhẫn đá đến trên đùi của cô như vậy, đau đến mức Cố Tiểu Ngải nằm trên mặt đất cả người cuộn tròn lại, chân giống như bị chặt đứt.....

Nước mắt rơi mãnh liệt.

Lúc trước, chân cô bị trật hấn đều cứng rắn muốn cô ngồi xe lăn, không cho phép cô mang giày cao gót..... Hiện tại, hấn không thể đạp chết cô, tất cả đều thay đổi hết rồi.

Nhanh đến mức làm cho người ta chịu không được.

Trùng trùng cơ thể gầy guộc cuộn tròn lại, trong mắt Lệ Tước Phong tràn ngập lửa giận, giống như nổi cơn điên lên, ngồi xổm người xuống nắm lấy tay cô, "Nói! Còn gạt tôi cái gì nữa? Nói!"

Cố Tiểu Ngải muốn phản kháng cũng không còn khí lực.....

Nước mắt nhòe ra, trong thân thể đau đớn âm ỉ.

"Không có, không có....." Cố Tiểu Ngải liều mạng lắc đầu.

"Không có?! Tôi đây nói cho cô biết!" Lệ Tước Phong cầm lấy tay cô kéo dài tới trước cái bàn, cầm lấy lọ thuốc ngủ đặt tới trước mặt cô, "Cô hẳn là không biết bảo mẫu sẽ kể ra chuyện thuốc ngủ, đêm đó cô hỏi bà ấy lấy một ít thuốc ngủ."

Cố Tiểu Ngải ngây người.

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, ngón tay chậm rãi mở lọ thuốc, một chữ một chữ rét lạnh như băng, "Cô vì giúp Sở Thế Tu lấy tư liệu, lại lấy thuốc ngủ bỏ vào trong sữa cho tôi uống, tôi có nói sai không?"

.....

Cố Tiểu Ngải cam chịu nhắm mắt lại.

"A." Lệ Tước Phong cười đến làm người ta sởn gai ốc.

Đời này, cô chỉ có một lần duy nhất lấy sữa cho hắn uống, nhưng cô lại bỏ thuốc ngủ vào!

Hắn cư nhiên còn tưởng rằng cô quan tâm đến hắn nên uống hết toàn bộ!

A, buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191

"Cố Tiểu Ngải, cô vì Sở Thế Tu thật đúng là tính toán thông suốt! Coi tôi là cái gì? Tôi là đối tượng lừa giỡn của cô đúng không? !" Vặn mở nắp lọ thuốc, Lệ Tước Phong một tay lấy thuốc ngủ toàn bộ hất tới trên đầu cô.

Toàn bộ viên thuốc màu trắng rơi đến trên mặt cô, từng viên lại từng viên rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải ngồi dưới đất, một chữ đều nói không được, cơ thể khóc run run lên.

Cầm lại lần nữa bị bóp đau, nước mắt nhòe trong tầm mắt, Lệ Tước Phong gần như dữ tợn trừng mắt cô, "Cô nói xem, tôi bị cô lừa như vậy có phải cô có cảm giác rất vui đúng không? !"

"Tôi không có cô ý muốn lừa giỡn với anh . . . . ."

"Nhưng cô đã lừa giỡn !" Lệ Tước Phong gào thét lớn cắt đứt lời của cô, "Con mẹ nó, cô lấy Lệ Tước Phong tôi làm cái gì? Cho cô cùng Sở Thế Tu tiêu khiển sao? !"

"Không phải. . . . ."

"Cố Tiểu Ngải, tôi cho cô biết! Từ hôm nay trở đi, cô cùng Sở Thế Tu đều phải trả giá đắt!"

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói xong, một cước đem cô đạp đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải ngực bị hung hăng đạp một cước, cả người ngã trên mặt đất, đau đến mức cô kêu không ra tiếng, trong đầu mê man, ý thức giống như bị hút ra bình thường, người đã bất tỉnh. . . . .

Ánh mắt Lệ Tước Phong bị kiểm hãm.

Võ Giang cùng bọn vệ sĩ trầm mặc đứng ở một bên, thấy thế ngạc nhiên nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Lệ tổng, Cố tiểu thư giống như đã hôn mê."

"Ai cho người nói? !" Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng đi qua, Võ Giang lập tức im tiếng.

Lệ Tước Phong liếc liếc mắt Cố Tiểu Ngải nằm bất động như búp bê vài một cái, viên thuốc rải trên khắp người cô, lộ ra mặt tái nhợt tất cả đều là nước mắt, thoát nhìn rất đáng thương.

"Không cho phép cô ta chết, không cho phép cô ta đi!" Lệ Tước Phong ngược mắt lạnh lùng nhìn về phía Võ Giang. "Nếu không, các người đi chết đi."

"Vâng, Lệ tông."

Vòng qua cơ thể Cố Tiểu Ngải, Lệ Tước Phong đi nhanh rồi đi.

*****

Đêm khuya trên quốc lộ, xe thể thao Ferrari mui trần điên cuồng đến cực hạn, chạy nhanh như điên.

Lệ Tước Phong hốc mắt sung huyết trừng mắt phía trước.

Bắn pháo hoa.

Tặng hoa hồng.

Thả bong bóng.

Mang cô đi Âu châu tìm bác sĩ.

Học thổi Saxo.

Trước mặt mọi người thừa nhận cô là bạn gái công khai của hắn.

.....

A, hắn vì Cố Tiểu Ngải làm biết bao nhiêu việc ngốc nghếch!

Kết quả là cô Cố Tiểu Ngải cho hắn bị cầm tù như vậy, làm cho hắn giống như con khỉ để đùa giỡn!

Lần đầu tiên hắn yêu một người phụ nữ, lại phản bội hắn!

Tại sao hắn có thể quên cô là một người ngại hắn bản đều dùng khăn tay để lau tay. . . . . Hắn có thể yêu một người như vậy . . . . .

Hắn tự chuốc lấy!

Toàn bộ là hắn tự chuốc lấy!

Hắn vì cô mà thay đổi tất cả, cuối cùng lấy được là cái gì? Là phản bội, tất cả đều là phản bội.

.....

"Tôi không thương anh, Lệ Tước Phong. Tôi thực cảm kích anh làm những chuyện này cho tôi."

"Tôi không thương anh, Lệ Tước Phong. Cho nên. . . . . trăm ngàn lần anh cũng đừng yêu tôi."

"Lệ Tước Phong, nói một trăm lần cũng giống nhau, tôi không thương anh."

.....

Nói một trăm lần cũng giống nhau, tôi không thương anh. . . . .

Nói một trăm lần cũng giống nhau, tôi không thương anh. . . . .

Nói một trăm lần cũng giống nhau, tôi không thương anh. . . . .

.....

Giọng nói của Cố Tiểu Ngải cứ quanh quẩn bên tai hắn, một lần lại một lần tra tấn thần kinh của hắn. . . . .

Lý do cô không thương hắn rất đơn giản, là do Sở Thế Tu.

Cô ngay cả nằm ở trên giường của hắn cũng chỉ có kêu tên Sở Thế Tu. . . . .

Trên mặt lạnh đến âm trầm, một đôi mắt sung huyết giống như càng ngày càng hồng, lộ rõ dữ tợn như muốn giết người.

"Ầm——"

Xe thể thao hung hăng đứng lên xe phía trước.

Thân mình chấn động thật mạnh.

Một dòng máu tươi từ thái dương chậm rãi chảy xuống. . . . .

*****

Ba ngày, Cố Tiểu Ngải đã...ngày người tại phòng tổng thống này ba ngày.

Từ lúc cô tỉnh lại phát hiện mình còn nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng thì cô hiểu được, Lệ Tước Phong đã muốn hoàn toàn hận thấu cô, cứng không còn như xưa.

Phạm vi hoạt động của cô chỉ ở trong phòng tổng thống này.

Trên cửa sổ đều bị bao lưới sắt, cô ngay cả tự tìm ý kiến nông cạn đều không được.

Không có quần áo thay, cô ăn mặc chỉ có thể thay đổi váy cùng áo tắm, áo ngủ trong phòng tổng thống. . . . . Không có quần áo nào khác.

Mỗi khi đến thời gian dùng cơm, Võ Giang liền đưa một hộp cặp lồng đựng cơm vào.

Cặp lồng đựng cơm cái gì cũng đều có, thậm chí có cả đồ ăn cay.

Cố Tiểu Ngải biết mình lại một lần nữa bị nhốt, chỉ là lúc này đây không giống như trước, là hoàn toàn bị nhốt.

Cô ngay từ đầu kỳ vọng dùng tuyệt thực để được gặp mặt Lệ Tước Phong một lần, nhưng bọn Võ Giang căn bản mặc kệ, đến giờ sẽ đem cặp lồng đựng cơm đưa vào, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không, cũng không cho nhân viên quét dọn phòng này.

Giống như thức ăn trong lồng đựng cơm hàng ngày đều giống nhau, Lệ Tước Phong căn bản không cần biết cô có bệnh bao tử hay không, có phải không thể ăn hay không. . . . .

Trong ba ngày này, hần cũng chưa từng xuất hiện qua.

Cô có phải đói chết hay không, hần đã hoàn toàn không để ở trong lòng.

Nhưng cô còn phải sống sót, cô không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy, đây không phải điểm kết thúc của đời cô.

Trên đùi, ngực của cô đều có bị Lệ Tước Phong đá bầm đen, hần đánh người chưa bao giờ để lối thoát, tàn nhẫn đến cực điểm.

Cửa phòng bị đẩy ra, Võ Giang đeo mắt kính mặt không chút thay đổi đi tới, buông một hộp cặp lồng đựng cơm theo thường lệ xoay người bước đi.

"Tôi muốn gặp Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải từ trên sofa đứng lên nói.

Cô không thể lại bị nhốt như vậy được nữa.

Cô muốn gặp ba, cô còn không biết ba khi nào thì ra tù, cô không thể bị nhốt vĩnh viễn như vậy được.

"Lệ tổng không muốn gặp cô."

Võ Giang nói xong liền đi ra ngoài, nặng nề mà đóng cửa lại.

Cố Tiểu Ngải nhìn cửa bị đóng lại, trong lòng nói không nên lời, cô sớm nên đoán được sẽ là kết cục như vậy, từ lúc cô bắt đầu viết đơn xin hóa giải nguy cơ của Sở thị. . . . .

Cô sớm nên đoán được sẽ có kết cục như vậy.

Thậm chí hiện tại so với trong tưởng tượng của cô cũng tốt hơn một chút, Lệ Tước Phong không phải chỉ giam lỏng cô thôi sao, làm cho cô một người sống ở chỗ này tự sinh tự diệt.

Mở ra cặp lồng đựng cơm, lại là một phần cơm với thức ăn cay, hạt tiêu đỏ rực ở bên trong.

Cô được Lệ gia chiều chuộng trong các bữa ăn hàng ngày quen rồi, ngay cả dạ dày cũng trở nên tự phụ, đồ ăn có hơi chút kích thích ăn một lần sẽ có một trận không khoẻ, bác sĩ Joel nói việc này chỉ là lúc đầu, chỉ cần an dưỡng, tương lai ăn cái gì cũng không có vấn đề gì. . . . .

An dưỡng?

Cô bây giờ còn có thể an dưỡng sao?

Không ăn sẽ đói chết ở trong này.

Gắp một khối cơm trắng đưa vào miệng, nhìn chiếc đĩa ẩn chữ "khách sạn 33 ngày kỷ niệm", cái mũi Cố Tiểu Ngải đột nhiên chua xót.

Ngày kỷ niệm . . . . .

Cô cùng hắn ở bên nhau 33 ngày, bọn họ lại hoàn toàn rạn nứt trong ngày kỷ niệm.

"Phanh ——"

Cửa đột nhiên bị mở ra, Võ Giang vọt vào, cầm trong tay một túi nguyên liệu nấu ăn, "Cố tiểu thư, mời đi xuống dưới."

"Xuống dưới?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, xem như cho cô thêm cơm sao?

"Đúng vậy, xong tôi còn phải mang đi, xin nhanh một chút."

. . . . .

Mang đi?

Có ý tứ gì?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hướng ngoài cửa liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái nhìn thấy bảo mẫu đứng ngoài cửa, lập tức kêu lên, "Bảo mẫu!"

Bảo mẫu lập tức né tránh đi ra ngoài, giống như cô là thuốc độc vậy.

"Cố tiểu thư, mời đi xuống dưới!"

Mặt Võ Giang biểu hiện vô tình mở miệng nói.

"Tôi muốn gặp bảo mẫu."

Vì sao đột nhiên muốn cô xuống dưới? Kỳ quái.

"Lệ tiên sinh không muốn cô gặp bất luận kẻ nào." Võ Giang đem nguyên liệu nấu ăn quăng nhanh lên cái tủ, lạnh nhạt nói, "Cố tiểu thư đừng làm cho tôi khó xử."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn hắn, xoay người liền ra bên ngoài, đầu gối bị Võ Giang dùng sức đá.

"A. . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị đau kêu lên một tiếng, cả người ném tới thượng, hai tay ôm đầu gối nhỏ giọng than đau.

"Cố tiểu thư, xin đừng để cho chúng tôi khó xử, nấu mì xong là được rồi."

"Hiện tại, chân tôi bị thương, tôi muốn gặp bác sĩ!"

"Lệ tiên sinh phân phó, không phải chết liền cũng không cần gặp bác sĩ."

". . . . ."

Lệ Tước Phong tuyệt tình đến mức này sao?

Cố Tiểu Ngải khập khiễng đứng lên, lạnh lùng thốt, "Tôi sẽ không nấu mì."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192

"Cố tiểu thư, cô đâu cần làm mình bị thương nữa chứ?" Võ Giang nói xong xắn ống tay áo lên lấy ra cây băng thép nhỏ, cầm ở trong tay giương giương lên.

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ.

Ngoài Lệ Tước Phong tự mình đánh cô ra, chưa từng để cho người khác đánh cô, hấn tham muốn giữ lấy vượt quá thường nhân mãnh liệt, hấn luôn luôn cho rằng là hấn có thể đánh có thể mắng cô còn người khác chạm vào đều đừng nghĩ chạm vào.....

Hiện tại, có thể cho Võ Giang đánh cô.....

Đây là không phải trong tư tưởng của Lệ Tước Phong cô đã không phải của hấn nữa rồi sao?!

"Đừng đánh Cố tiểu thư nữa....." Bảo mẫu bỗng nhiên nhào vào nói, hốc mắt hồng hồng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Cố tiểu thư, cô phải đi xuống dưới đi, xem như tôi cầu xin cô, mau đi đi..... bằng không cô gây ra tai nạn chết người."

"Tai nạn chết người?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Xảy ra chuyện gì?"

Sẽ không phải là Lệ Tước Phong xảy ra chuyện gì chứ?

Xương sườn bị thương lại tái phát sao?!

"Không có gì không có gì, cô nhanh đi xuống dưới đi....." Bảo mẫu dường như muốn khóc lên.

Cố Tiểu Ngải được bảo mẫu phụ giúp rồi đi.

Trong phòng bếp của phòng tổng thống, bảo mẫu cùng Võ Giang đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi, Cố Tiểu Ngải làm không linh hoạt, ngược mắt nhìn về phía bảo mẫu, "Bảo mẫu, tôi muốn gặp Lệ Tước Phong."

"..... Lệ tiên sinh không muốn gặp cô."

"Hấn muốn tôi chết hay muốn tôi sống thì nói một tiếng, đem tôi nhốt tại nơi này làm cái gì?!"

"....." Bảo mẫu trầm mặc.

Toàn bộ giống như Cố Tiểu Ngải nói chuyện với không khí, từ đầu đến cuối bảo mẫu cũng chưa có câu trả lời nào thuyết phục cho cô, càng không trả lời cô một vấn đề gì.

Nấu mì xong, bảo mẫu đem mì bỏ vào hộp rồi đi.

Trong phòng tổng thống chỉ còn lại một mình cô, vô cùng trống rỗng.....

Ngồi ở bên cửa sổ, cách lưới sắt nhìn phía dưới ngã tư đường, người đi đường nhỏ bé giống như con kiến.....

Cố Tiểu Ngải đùa nghịch với nhân vật cà chua bằng sợi tổng hợp, một lần lại một lần nghe nó nói lặp đi lặp lại, trong mắt ảm đạm không ánh sáng.....

Lệ Tước Phong đã xảy ra chuyện sao?

Xảy ra chuyện gì?

"Phanh ——"

Cửa phòng đột nhiên bị người đá văng ra, cơ thể cao to của Lệ Tước Phong đứng tựa vào cửa, sắc mặt ửng đỏ, một đầu tóc ngắn hỗn độn không chịu nổi, ánh mắt hung ác trừng cô, thái dương dán một khối băng gạc màu trắng.

"Lệ Tước Phong, anh làm sao vậy?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc từ cửa sổ ngồi thẳng thân thể dậy.

Hấn bị làm sao vậy?

Xảy ra chuyện gì, tại sao đầu lại bị thương?

"Tôi làm sao chứ? Tôi rất tốt" Lệ Tước Phong mang theo vẻ lưu manh dựa vào cửa, lạnh nhạt nhìn mặt cô đối trả lo lắng, cười lạnh một tiếng, tiếng nói khàn khàn mang theo giọng điệu khinh thường, "Tôi mang đến đây cho cô một thứ tốt đây....."

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

Một người đàn ông trung niên mập mập đi ra từ phía sau Lệ Tước Phong, vẻ mặt đáng khinh cười, một đôi mắt hí nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, liên tục tán thưởng, "Thanh thuần như vậy vẫn còn sao?"

Lời nói rõ ràng làm cho sắc mặt Cố Tiểu Ngải trắng nhợt.

Lệ Tước Phong nghe vậy lại lớn tiếng nở nụ cười, "Thanh thuần sao? Già bộ vậy thôi chứ bên trong rất ham muốn, tôi đã dùng qua rồi, còn có thể cho người, Trương Đồng."

.....

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn Lệ Tước Phong.

Hắn đang nói cái gì?

Hắn lại đang cười cái gì?!

"Cám ơn Lệ tổng, cám ơn Lệ tổng." Người đàn ông trung niên khom thắt lưng nói không ngớt lời, "Sáng mai, tôi sẽ mang đến một người Russia tốt nhất phục vụ Lệ tổng, cam đoan.....rất xinh đẹp."

"Được, tôi chưa chơi đùa với người Russia."

Lệ Tước Phong nở nụ cười một tiếng, bước chân khẽ run đi ra cửa.

"Hắc hắc." Người đàn ông trung niên cười đóng cửa phòng lại, chuyển mắt đầy dục vọng nhìn phía Cố Tiểu Ngải, liên tục tán thưởng, "Thưởng thức của Lệ tổng rất tốt, hiện tại bề ngoài ngọc nữ rất khó tìm....."

Sau khi nhận thấy được là chuyện gì xảy ra, Cố Tiểu Ngải hoảng sợ mở to mắt, "Người muốn làm gì?!"

"Nữ có, nam có, giường có, cô nói làm gì hả tiểu cô nương....." Người đàn ông trung niên cười đến vẻ mặt lăm la lăm lét đi tới cô.

Cố Tiểu Ngải cả kinh từ trên cửa sổ đứng lên, "Người đừng lại đây!"

"Tôi không đến thì hai ta chơi như thế nào....."

"Người điên rồi có phải hay không?! Người tính lộng hành sao, người ngay cả phụ nữ của Lệ Tước Phong cũng dám chạm vào!" Cố Tiểu Ngải sợ hãi, cầm lấy gối trên cửa liền quăng đi qua, "Lưu manh, người dám chạm vào tôi một chút Lệ Tước Phong sẽ giết người!"

"Tiểu cô nương..... kịch thân trọng đã thấy nhiều rồi." Bị gối đầu của cô quăng đến, người đàn ông trung niên có chút tức giận nói, "Đàn ông có nhiều vợ thực bình thường, chẳng lẽ sau khi ăn nằm còn có thể khăng khăng một lòng?"

Lệ Tước Phong hẳn rất cuộc muốn làm gì?

Hắn làm sao có thể kêu một người đàn ông đến làm nhục cô?!

Làm sao có thể.....

"Tiểu cô nương, cô cứng rắn được bao lâu nữa..... Ngay cả điếm đạo lý ấy cũng đều không hiểu? Đến đây, phục vụ cho chú thật tốt nào..... Ngoan ngoan, mau nằm xuống, mau nằm xuống....."

Ánh mắt dâm loạn của người đàn ông trung niên đảo trên người Cố Tiểu Ngải, đi đến cửa sổ kéo cô xuống dưới.

"A....."

Cố Tiểu Ngải sợ tới mức liên tục giơ chân, không ngừng lấy chân đá hắn.....

Thật đáng khinh, ghê tởm chết đi.....

Người đàn ông trung niên rất béo, nhưng lại có mùi phần khí lực, tiếng thét của Cố Tiểu Ngải chói tai, hắn kéo tay cô xuống cửa sổ, tay béo mỡ ôm cổ cô, ôm chặt cơ thể cô.....

Cố Tiểu Ngải gấp đến độ cầm lấy nhân vật cà chua ném tới trên ót hắn.....

Lúc này, cái trán của người đàn ông trung niên bị một cái túi lớn nện lên.....

*****

"Người đừng lại đây! Cạn bã! Lưu manh! Biến thái! Đừng tới đây!"

Tại phòng khách, Lệ Tước Phong ngồi trên sofa bằng da thật, trên tay bưng một ly rượu uống một hơi cạn sạch, trên mặt lạnh nhạt, một đôi con ngươi đen trắng lấp nhìn chăm chăm màn hình LCD.....

Trên màn ảnh, Cố Tiểu Ngải nơi nơi tránh né, lấy bất cứ thứ gì có thể quăng đến người đàn ông trung niên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra hoảng sợ, sợ hãi, tái nhợt, tuyệt vọng.....

Như bị dồn vào đường chết.

Trên người cô mặc áo tắm dài khách sạn, cổ áo đi theo động tác của cô hợp lại hé ra, nhìn thấy Trương Đồng rất là hưng phấn.

"Phanh ——"

Ly rượu bị để mạnh trên bàn trà, Võ Giang lập tức giữ im lặng rót rượu.

Lệ Tước Phong cầm lên lại là ngửa đầu một ngụm uống cạn, ánh mắt còn ngưng kết ở trên màn ảnh.

Khí lực của cô đã muốn hao hết, bị thân hình mập mạp của Trương Đồng lập tức áp đảo ở trên giường, Cố Tiểu Ngải ở trên người hấn liều mạng giãy dụa thét chói tai, tránh né mỗi dày như ruột già của Trương Đồng.....

Đây là do cô phản bội hấn, cái giá phải trả khi cho hấn bị cầm sừng.

Nếu như cô đã bất mãn vậy thì hấn sẽ có tâm tốt giúp cô đạt được mục đích, làm cho cô nhiều đàn ông hơn.....

Dù sao, phụ nữ như vậy..... cũng giống nhau như đồ bỏ đi, hấn Lệ Tước Phong cũng sẽ không dùng lại.

Nhưng có tình..... Hấn không nghĩ trả thù như vậy

"Lệ Tước Phong! Anh là đồ khốn nạn! Anh không thể đối xử với tôi như vậy! Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy..... Tôi hận anh! Lệ Tước Phong, tôi hận anh!"

Cô bị đặt ở dưới thân Trương Đồng, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, tiếng kêu như tê tâm liệt phế truyền đến trên TV.

Lệ Tước Phong lạnh nhạt nhìn màn hình lớn, môi mỏng khẽ gọi căn thật chặt, ngón tay nắm thật chặt ly rượu, hận không thể bóp nát, con người nhìn Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng, hốc mắt có tơ máu bỗng dưng ướt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193

"Tiểu cô nương đừng khóc đừng khóc, tôi thương cô....." Trong màn hình, Trương Đồng một bên lừa gạt một bên đứng lên cởi quần áo của chính mình.

Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường, thấy thế cuống quýt một cước đá đi lên.

"A ——"

Trương Đồng nhất thời đau đớn hét ra tiếng, hai tay che hạ bộ kêu như heo bị thiến.

Trên màn hình TV trong phòng khách, một giọt nước trên mặt Lệ Tước Phong, Võ Giang lại một lần thay Lệ Tước Phong rót rượu vào ly, bỗng nhiên liếc đến mặt Lệ Tước Phong, nháy mắt kinh ngạc.

Lệ tổng..... khóc sao?!

Lệ Tước Phong ngửa đầu uống rượu, một đôi mắt nhìn chăm chú màn hình.

Cố Tiểu Ngải chưa từ bỏ ý định chạy trốn ra cửa, Trương Đồng chẳng quan tâm đau đớn vội vàng kéo cô trở về, một phen kéo tóc của cô liền ép cô trên tường, miệng hùng hùng hồ hồ nói, "Nha đầu chết tiệt kia, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Dám đá ta!"

Trong màn ảnh, trên ót Cố Tiểu Ngải lập tức chảy ra vết máu.

Trên sofa, tay Lệ Tước Phong lực tay nắm chặt ly rượu, ly rượu vỡ thành hai đoạn.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, bị Trương Đồng đặt tại trên tường như vậy căn bản không động đậy, cũng không phản kháng nữa, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nâng đầu lên đầu hướng tới trên tường đập vào.....

Một chút lại một chút.

Dường như muốn chết.

Lệ Tước Phong thẳng tắp nhìn chăm chăm màn hình TV, ánh mắt nhìn không chớp mắt, một giọt nước mắt liền như vậy rớt xuống dưới.....

Trương Đồng rõ ràng bị Cố Tiểu Ngải làm cho kinh hãi, sau khi kịp phản ứng nắm tóc cô kéo tới giường.

Cố Tiểu Ngải đã muốn giống cái đầu gỗ không nhúc nhích, liền như vậy nằm ở trên giường, mắt nhắm chặt lại, nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống dưới.

"Thật là, tiểu cô nương sớm ngoan một chút không được sao!"

Trương Đồng thấy thế vui tươi hơn hờn nộ cười, lại bắt đầu cười thất lung.

"Mẹ kiếp!"

Lệ Tước Phong đứng mạnh lên, một tay lấy ly rượu quăng lên màn hình TV, phát ra một âm thanh vang lên.

Võ Giang đứng ở một bên vẫn trầm mặc, không tiếng động nhìn Lệ Tước Phong chạy nhanh qua.

"Phanh ——"

Đột nhiên cửa chính bị đập mở ra.

Thân mình Trương Đồng mập mạp đang chuẩn bị đổ ập lên thân thể mềm mại vô lực của Cố Tiểu Ngải, bỗng nhiên bị âm thanh đá cửa làm hoảng sợ, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lệ Tước Phong vui vẻ, nịnh nọt nói, "Toàn diện xem cực kỳ thích..... A ——"

Lệ Tước Phong dùng hết khí lực toàn thân một quyền đánh tới, kéo áo Trương Đồng, đầu gối tàn nhẫn thúc trên đỉnh bụng của hắn.

Nằm ở trên giường, Cố Tiểu Ngải mở to mắt, trong ánh mắt đại ra mang theo ủy khuất, liền như vậy lẳng lặng nhìn Lệ Tước Phong kéo Trương Đồng xoay đánh.

Máu tươi trên ót chảy xuống dưới, nhò giọt dính đến mi mắt, tầm mắt cô mơ hồ.

Hắn rốt cục xuất hiện sao?

Không phải hắn muốn nhìn cô bị tên gớm ghiếc này làm nhục sao?

Tra tấn cô như vậy có thể thỏa mãn tâm lý trả thù của hắn sao? Vậy hắn tiến vào làm cái gì? Mãn cường hiếp còn chưa có diễn xong đâu, hắn liền xông tới.....

"Cạch——"

Trương Đồng bị Lệ Tước Phong thúc đầu gối vào bụng mỡ, lúc này ngay cả dịch dạ dày đều phun cả ra, vẻ mặt thống khổ đến cực điểm.

"Khốn kiếp!"

Lệ Tước Phong chửi rủa một tiếng, nắm cổ áo Trương Đồng đem hắn hướng trên tường đánh tới, dùng hết sức lực.....

"Cứu mạng..... Lệ tổng tha mạng..... Cứu mạng....."

Hoàn toàn không biết là sao lại thế này, Trương Đồng sợ tới mức liều mạng cầu xin tha thứ, kêu cứu mạng.

Trên mặt Lệ Tước Phong là nỗi con diên âm trầm thô bạo, đem Trương Đồng quăng đến trên tường, gãi da hung hăng đập lên, nghe hắn phát ra tiếng tru giống như heo bị giết.

Cố Tiểu Ngải từ bên giường ngồi dậy, nhìn khuôn mặt Lệ Tước Phong, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

Cô thực không nghĩ tới Lệ Tước Phong sẽ trở nên đáng sợ như vậy.

Đáng sợ đến mức cho một người đàn ông khác đến cường bức cô.....

"Lệ tổng."

Võ Giang đứng ở cửa cung kính hô một tiếng.

Lệ Tước Phong chân gắt gao dẫm nát trên người Trương Đồng, âm trầm nói, "Đem hắn phế bán thân đi."

"Vâng, Lệ tổng."

Mặt Võ Giang vô tình đi tới, kéo Trương Đồng kêu khóc cầu xin tha thứ rồi đi.

Phòng chỉ còn lại hai người Lệ Tước Phong cùng Cố Tiểu Ngải.

Lệ Tước Phong cúi đầu về lo lắng trừng hướng Cố Tiểu Ngải, ót của cô tất cả đều là vết máu, cùng nước mắt xen lẫn cùng nhau, thoát nhìn thấy ghê người.

Ngực đau như bị dao cắt.

Tay nắm chặt thành quyền hai bên người.

"Anh còn gắn camera trong phòng này nữa sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi lại, từ trên giường đứng lên, tầm mắt mơ hồ nhìn mặt hấn u ám không chịu nổi, nước mắt kim lòng không đậu rớt xuống, "Lệ Tước Phong, xem tôi bị người khác cưỡng bức thực đã thỏa mãn rồi sao?"

.....

Thỏa mãn? Lúc cô nằm dưới thân một người đàn ông khác, hấn làm sao có thể thỏa mãn!

"Cô tự chuốc lấy!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, trên mặt là hận ý trả thù, "Lúc cô ở trên giường với Sở Thế Tu có nghĩ tới tôi hay không?! Có nghĩ tới tôi mới là bạn trai của cô hay không!"

Hấn là bạn trai của cô sao?

Phải không?

Cố Tiểu Ngải bắt chước bộ dáng trào phúng của hấn lúc ở cửa, khinh miệt châm chọc khẽ cười một tiếng, "Bạn trai của tôi?! Lệ Tước Phong, anh căn bản không phải đàn ông!"

Thiếu chút nữa cô đã bị người kia cưỡng bức.

Hấn còn có thể bên ngoài tro mắt nhìn.....

Hấn dùng phương pháp gì trả thù cô đều được, vì sao muốn dùng phương thức như thế.....

Cô không thương hấn, cô không thương hấn, cô đời này cũng sẽ không rung động bởi cái dạng đàn ông này.

Cố Tiểu Ngải bước từng bước một đi vào phòng tắm.

Không phải đàn ông?!

Ngực Lệ Tước Phong vì tức giận ghen ghét mà kịch liệt đập phòng, thấy cô đi vào phòng tắm liền đi theo vào, một tay lấy cô đặt ở trên vách tường phòng tắm.

Thân thể hấn cao to đè lên, Cố Tiểu Ngải mới ngửi được mùi rượu đặc hơn.

Hấn uống rượu?!

"Cố Tiểu Ngải! Tôi không phải đàn ông? Vậy thì ai, Sở Thế Tu sao?!" Hai tay Lệ Tước Phong đặt trên tường hai bên đầu cô, nhìn chăm chăm mặt cô kiêu ngạo, u ám hỏi, "Cô cùng hấn ăn nằm với nhau bao nhiêu lần rồi hả?!"

Trong tư tưởng của hấn, đàn ông với phụ nữ chỉ có thể trên giường thôi sao?!

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, không muốn cùng hấn nói chuyện.

"Nói!" Lệ Tước Phong mạnh một quyền đánh ở trên tường, trong mắt phụt ra tia giận làm cho người ta sợ hãi.

Mùi rượu của hấn tràn đến trên người cô, Cố Tiểu Ngải bị tiếng hô của hấn mà cả kinh bả vai co rúm lại, vẫn là quật cường ngưỡng cảm, lạnh lùng nói, "Nói cái gì? Nói tôi cùng Sở Thế Tu ăn nằm bao nhiêu lần sao? Lệ Tước Phong, anh xác định anh muốn nghe?"

Giọng điệu cô lạnh lùng đùa cợt làm cho Lệ Tước Phong tức giận hơn nữa, bị lòng đố kỵ che mờ mắt hấn, điên cuồng mà ăn mòn tất cả của hấn.

Lệ Tước Phong hai tay kéo cổ áo của cô, một đôi mắt hận không thể xuyên thấu cô, "Cố Tiểu Ngải! Cô thực cùng hấn ăn nằm với nhau?!"

.....

Cố Tiểu Ngải bị hấn đè gần như không thở nổi.

"Đứng, ăn nằm với nhau, không phải anh muốn đáp án này sao? Vừa lòng chưa? Lệ Tước Phong."

Dứt lời, trên mặt của cô bị tát mạnh một cái, đau đến mức cô kêu không ra tiếng.

Ăn nằm với nhau.....

Cô thực đã cùng Sở Thế Tu ăn nằm với nhau!

Mẹ kiếp, phụ nữ của hắn bị người khác chiếm đoạt!

"Lại đây cho tôi!" Lệ Tước Phong kéo mạnh vai cô đem cô kéo tới vò sen, giờ tay lấy vò sen xuống, mở ra đầu nước lạnh, nước lạnh như băng liền chảy trên người cô.

"A..... Lệ Tước Phong, anh muốn làm gì?"

Nước lạnh như băng đột nhiên dội đến trên người cô làm cô lạnh đến phát run, Cố Tiểu Ngải quay đầu muốn tránh đi, vò hoa sen theo sát sau xịt đến trên đầu cô.....

Lạnh đến mức ngay cả tâm cô cũng đều lạnh.

Hắn đến tột cùng muốn làm gì?!

"Đem cô rửa sạch!" Lệ Tước Phong một tay lấy cô đặt trên tường thủy tinh, hoàn toàn đã bị lòng ghen tị làm cho hồ đồ rồi, cầm vò hoa sen hướng trên người cô xịt tới, "Cố Tiểu Ngải! Cô bị hắn chạm qua làm sao tôi sẽ đem cô rửa sạch như thế đó!"

Đem cô rửa sạch đi, ai cũng không thể động đến phụ nữ của hắn!

"Lệ Tước Phong, anh có phải điên rồi không! Buông ra!"

Cố Tiểu Ngải bị xịt tằm mắt đều mơ hồ, liều mạng lấy tay thúc vào người hắn.

"Cố Tiểu Ngải, lúc cô phản bội tôi cô nên nghĩ đến sẽ có kết cục này!" Lệ Tước Phong đem vết máu trên mặt cô cọ rửa sạch sẽ, tay kéo áo tắm dài của cô, ngón tay dùng sức thô bạo xé xuống.....

Nước lạnh leo đến thấu xương.

Cố Tiểu Ngải nói không nên lời khó chịu, tay hắn kéo dây thắt lưng áo tắm xé ra.

Nước mát ẩm áp lại làn nữa chảy xuống dưới.

Hắn đến tột cùng phải làm đến một bước kia mới vừa lòng sao? Mới thỏa mãn lòng trả thù của hắn sao?

"Anh muốn tự mình cưỡng bức tôi mới hài lòng phải không?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải run run hỏi, "Chỉ xem người khác cưỡng bức tôi còn chưa thỏa mãn lòng trả thù của anh phải không? Được, tôi đến đây, tôi tự mình tới....."

Giọng nói của cô phát run kịch liệt.

Thân mình run run.

Áo tắm dài sớm bị vò hoa sen làm ướt, ẩm ướt dính vào trên người làm cô rùng mình.

Nghe vậy, cơ thể Lệ Tước Phong cứng đờ, tay để trên thắt lưng bị cô hất ra.

Cố Tiểu Ngải qua loa lau nước trên mặt, một đôi mắt lạnh nhạt nhìn hắn, tự tay cởi bỏ dây lưng áo tắm dài của mình, áo tắm dài rơi xuống sàn, lộ ra thân thể mềm mại..... trên thân thể mềm mại có mấy chỗ bầm xanh.

Thoạt nhìn cơ thể mảnh mai bất lực như thế..... tâm mắt Lệ Tước Phong bị kiểm hãm.

"Lệ Tước Phong, anh không phải thích cưỡng bức phụ nữ sao?"

Cố Tiểu Ngải cười lạnh nói, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, thân thể trần trụi liền đứng ở trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194

Cưỡng bức phụ nữ? !

Đúng, trong mắt Cố Tiểu Ngải, hấn Lệ Tước Phong chỉ là một cảm thú!

Cho nên cô bò lên giường Sở Thế Tu!

"Đúng! Tôi thích cưỡng bức cô! Như thế nào?" Lệ Tước Phong trừng mắt cô, trong mắt bị lòng ghen tị điên cuồng thiêu đốt, phụt ra tia giận khiếp người, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Lần đầu của cô cũng là do tôi phá! Không phải cái tên họ Sở kia!"

"Phanh ——"

Vòi hoa sen bị quăng đến một bên, Lệ Tước Phong trực tiếp cởi bỏ dây lưng trên người, nóng rực trực tiếp đâm vào cơ thể của cô, không có bước dạo đầu, không có hôn môi, không có âu yếm. . . . .

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi quật cường nuốt âm thanh vào.

Lệ Tước Phong một lần lại một lần hung ác mãnh liệt va chạm thân thể lạnh lẽo của cô, Cố Tiểu Ngải bị đau xiết chặt tay lại. . . . .

Nước mắt rơi mãnh liệt. . . . .

Bọn họ làm sao có thể biến thành dạng này. . . . .

Lệ Tước Phong điên cuồng mà yêu cầu cô, ngay sau đó đem cô kéo tới nằm trên giường, cả hai người ướt đầm rơi vào giường lớn mềm mại, Lệ Tước Phong tiếp tục ở trên người cô không biết mệt mỏi luật động. . . . .

Giống như bị điên cuồng rồi.

Hấn bình thường thích hôn nồng nhiệt, giờ phút này, môi hấn ngay cả chạm vào cũng không chạm vào cô một chút.

Giống như cô là thứ dơ bẩn bị hấn ghét bỏ vậy. . . . .

Tầm mắt Cố Tiểu Ngải mơ hồ nhìn chằm chằm trần nhà, giống như lúc ban đầu gặp Lệ Tước Phong.

Tay hấn trói chặt tay cô ép vào lưới sắt mà cưỡng bức cô, với hấn mà nói, phụ nữ ngoài tác dụng phát tiết ra thì chỉ để ngắm thôi. . . . .

Không có bất cứ tia cảm tình nào, chỉ là ở trên người cô rong ruổi.

Hung hấn yêu cầu cô. . . . .

Một lần lại một lần, mặc kệ cô có đau hay không, mặc kệ cô có muốn hay không. . . . .

"Lời nói của cô lúc ở nhà họ Sở là thật. . . . . là cô yêu tôi." Cố Tiểu Ngải bị hấn va chạm yêu cầu đột nhiên nghẹn ngào nói.

Thân thể to lớn đặt ở trên người cô cứng đờ, ngừng luật động.

"Đối với anh hiện tại mới phát hiện tôi sai lầm rồi. . . . ." Cố Tiểu Ngải nức nở, nói không nên lời, "Không có tình yêu nào là như thế này. . . . ."

"Tình yêu? !"

Lệ Tước Phong lập tức rời khỏi thân thể mềm mại của cô, đem cô từ trên giường bắt lại, một tay kháp ngụ ở cằm của cô, lạnh nhạt vô tình hỏi lại, "Cố Tiểu Ngải, cô dựa vào cái gì mà nói tình yêu với tôi? ! Lúc cô ở trên giường Sở Thế Tu cô đã nghĩ đến tình yêu sao? !"

Hấn vì cô làm bao nhiêu chuyện. . . . .

Nên làm, không nên làm, hấn đều đã làm.

Hiện tại, cô nói cùng hấn về tình yêu? !

Thật nực cười.

Cô ở trên giường với Sở Thế Tu thì gọi là tình yêu? ! Cô ở trên giường với hấn liền biến thành cường bạo phải không? !

"Lệ Tước Phong. . . . ." Cố Tiểu Ngải bị hấn bóp cằm đau tận xương cốt, cảm giác đau đớn trong nháy mắt bốc hơi, trừng mắt mặt lạnh lùng của Lệ

Tước Phong, một chữ một chữ khinh thường nói, "Anh có biết tư tưởng của anh vô cùng dị thường hay không, quả thực anh là một tên biến thái dị thường!"

"Ba ——"

Lại là một cái tát vang dội.

Cố Tiểu Ngải cả người bị đánh nằm úp sấp trên giường.

"Cố Tiểu Ngải, cô cút cho tôi!"

Lệ Tước Phong rống giận, một tay đẩy cô ngã xuống giường, trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, "Loại người như cô chỉ có thể cho đàn ông đặt dưới thân, không xứng nói chuyện tình yêu với tôi!"

Lệ Tước Phong rống đến nổi khăn khăn.

"Biến! Cút cho tôi! Cố Tiểu Ngải, vĩnh viễn cô không cần xuất hiện ở trước mặt tôi nữa! Biến!"

Lệ Tước Phong cầm lấy một cái gối đầu liền hướng cô ném tới. . . . .

Làm cho cô biến?

Hắn nghĩ cô thích ở bên cạnh hắn sao?

Loại đàn ông này chỉ biết là đánh, ngược đãi phụ nữ, cô không cần lưu luyến! Cô một chút cũng không lưu luyến!

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

"Được, ta cút."

Rõ ràng nên nói thoải mái, cô lại nói thành đáng thương vô cùng, nước mắt rơi mãnh liệt.

Đi thay váy xong, Cố Tiểu Ngải mở cửa phòng tổng thống ra, Võ Giang cùng vài vệ sĩ canh giữ ở cửa, thấy cô đi ra lập tức lấy tay ngăn lại.

"Cố Tiểu Ngải! Cô cút cho tôi! Mẹ kiếp, đời này cô cũng đừng để cho tôi thấy cô!"

Giọng Lệ Tước Phong rống giận truyền ra.

. . . . .

Khóe miệng Võ Giang co rút, nghiêng mình qua cho Cố Tiểu Ngải rời đi. . . . .

*****

Đi ra khỏi khách sạn, Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu liền trông thấy bảng tên khách sạn —— Khách sạn 33 ngày kỷ niệm.

Ngực bỗng nhiên đau nhói.

Nước mắt không nhịn được chảy ra hốc mắt, Cố Tiểu Ngải bước từng bước một tập tễnh đi ra khỏi khách sạn, vậy xem như cô có thể hoàn toàn rời khỏi Lệ Tước Phong sao?

Lúc trước, cô muốn thoát đều thoát không xong.

Hiện tại, một câu của Lệ Tước Phong liền khôi phục tự do cho cô.

Tốt lắm. . . . .

Bây giờ, cô hoàn toàn thoát khỏi thân phận tình phụ, rốt cuộc không cần lo lắng bị ai vạch trần nữa.

Cô cũng không cần giống như cậu bé chăn dê, nói dối một lần rồi lại một lần, giống như quả cầu tuyết càng ngày càng lớn.

Nói dối nhiều cũng nhận lại dối trá không ít. . . . .

Nhưng giải thoát rồi, vì sao cô không vui vẻ? Cô nên cao hứng, thậm chí nên mở bình sâm banh chúc mừng, chúc mừng chính mình rốt cục thoát khỏi tên cường gian kia. . . . .

Nhưng nước mắt. . . . . cũng không ngừng rơi xuống.

Ban ngày, người đi trên đường đường đều là vội vàng lui tới, bóng dáng Cố Tiểu Ngải gầy guộc đi ở đầu đường, trong mắt mờ mịt không có phương hướng, bụng lại phát ra tiếng kêu kháng nghị.

"Rột rột ——"

Toàn thân cô đều không có một xu, sợi dây chuyền yêu em lợi chi lệ sớm bị Lê Tước Phong quăng đi ra ngoài, trên người cô còn sót lại chỉ có một chiếc nhẫn yêu em lợi chi lệ . . . . .

Đi vào một nhà nghỉ, Cố Tiểu Ngải lau khô nước mắt hỏi, "Có thể cho tôi mượn điện thoại gọi được không? Bạn của tôi đến liền trả tiền cho cô."

Bà chủ dùng một ánh mắt ôn thần nhìn sắc mặt Cố Tiểu Ngải tái nhợt, "Gọi xong đi nhanh lên, không cần tiền của cô, mau mau mau. . . . ."

Cô nghĩ, bộ dáng của cô lúc này nhất định không xong rồi.

Bấm số bạn tốt Chu Chỉ Nghi, Cố Tiểu Ngải gian nan mở miệng, "Tiểu Nghi. . . . . Mời mình ăn cơm đi."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đứng ở ven đường chờ.

20 phút sau, Chu Chỉ Nghi hấp tấp ngồi xe taxi tới, vừa thấy bộ dáng của cô giật mình kêu to lên, "Cố Tiểu Ngải! Bỏ mới được thả ra từ trại cai nghiện nào sao? !"

. . . . .

Trại cai nghiện? !

"Mình tệ như vậy sao?" Cố Tiểu Ngải khó khăn xả ra một chút cười khổ.

"Người trong trại cai nghiện cũng sống tốt hơn bò, mặt bò này . . . . . Giống như sắp chết đến nơi vậy? Xảy ra chuyện gì?" Chu Chỉ Nghi ôm cô ngồi vào xe taxi.

"Bò xác định miệng của bò sẽ không nói cho ai chứ?"

"Đương nhiên, mình là cái loại người này sao? !"

"Phải"

". . . . ."

Chu Chỉ Nghi nổi danh là cái đài phát thanh ở tòa soạn báo, một chút gió thổi cỏ lay đến tai cô ấy, lập tức thông báo toàn bộ thế giới. . . . .

Nhưng người cô ấy tốt lắm, hết sức nghĩa khí.

Chu Chỉ Nghi mang cô trực tiếp trở về nhà trọ nhỏ của mình, cầm váy mới mua cho cô, "Đi đi đi, mau đi tắm rửa đi, mình đi nấu hai món ăn."

"Bò không có nói cho cậu mình đấy chứ?" Cố Tiểu Ngải hỏi, nếu cậu nhìn thấy bộ dáng cô hiện tại nghèo túng nhất định sẽ kích động.

Chu Chỉ Nghi vừa mang tạp dề vào vừa nói, "Nhận được điện thoại của bò mình liền gấp đến độ lập tức lao ra khỏi tòa soạn, ngay cả xin nghỉ cũng chưa xin, không kịp nói cậu bò."

Cố Tiểu Ngải trong lòng nổi lên một trận cảm động.

Cô không có chỗ đi nhưng còn có bạn tốt Chu Chỉ Nghi này.

"Tiểu Nghi, cảm ơn." Cố Tiểu Ngải tự đáy lòng nói.

"Hai đứa mình không cần khách sáo, năm đó mình bảy lần thất tình bỏ theo giúp mình suốt bảy đêm, mình đều nhớ kỹ chứ." Chu Chỉ Nghi vô tình cười cười, đem cô đẩy vào phòng tắm.

Đi vào phòng tắm, Cố Tiểu Ngải mới hiểu được vì sao cô chủ nhà nghỉ kia thấy cô nhìn giống như né tránh bệnh truyền nhiễm. . . . .

Không chỉ bộ dáng nghèo túng. . . . .

Hiện tại, cô giống như Chu Chỉ Nghi nói, người ở trại cai nghiện còn đỡ hơn cô.

Nhìn mình trong kính một chút máu cũng không có, hai tròng mắt vô thần, môi tái nhợt, trên đầu có vài vết thương.

Mới ba ngày mà thôi. . . . .

Cô làm sao có thể biến thành cái dạng này?

Cố Tiểu Ngải có chút không dám tin lui lại, không, đây không phải là cô, cô sẽ không để cho chính mình sống thành cái dạng này . . . . . Cô làm sao có thể trở nên đồi bại như vậy . . . . .

Sau khi cuống quýt tắm xong, Cố Tiểu Ngải lấy phấn má hồng của Chu Chi Nghi bôi lên mặt, sắc mặt nhất thời đẹp lên không ít.

"A, Cố Tiểu Ngải cũng trang điểm sao? Mặt trời mọc từ hướng tây rồi sao? !"

Mới vừa đi ra phòng tắm, Chu Chi Nghi lập tức vui mừng lớn tiếng nói, vẫn mang chút tán thưởng, "Bất quá, xem bỏ đẹp hơn vừa rồi, lúc này thấy bỏ ven đường làm dọa mình khiếp sợ."

Cô nhìn chính mình trong gương cũng bị dọa rồi, huống chi bạn tốt của cô . . . . .

"Ba ngày rồi, mình chỉ ăn com hộp." Cố Tiểu Ngải nói xong bụng thức ăn ngồi vào bàn ăn.

Chu Chi Nghi lập tức lại đem rau xào cùng canh bùng lên bàn, đồng tình nhìn cô, "Trước kia, không phải bỏ đi lấy tin tức cũng thường xuyên ăn com hộp? Như thế nào hiện tại mới ba ngày ăn com hộp lại biến thành cái bộ dạng này chứ?"

Dạ dày của cô chỉ qua vài ngày ngắn ngủi được Lệ Tước Phong bồi bổ.

Sau đó, lại ở ngắn ngủn trong ba ngày, bị Lệ Tước Phong phê đi. . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói chuyện, trầm mặc cầm lấy chiếc đũa gấp rau ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195

"Này, Cố Tiểu Ngải." Chu Chi Nghi ngồi vào trước mặt cô, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, "Ngày đó tại quan hệ hữu nghị, người đàn ông đánh vị bác sĩ nam là ai? Là bạn trai bỏ sao? Phải không, phải không, phải không? Mau mau, thành thật nói đi!"

Vị bác sĩ nam tại quan hệ hữu nghị?

Quả nhiên, cô nhìn qua là biết ngay mà. . . . .

"Ách. . . . ."

"Khẳng định là đúng rồi đúng không? !" Chu Chi Nghi kích động nói, "Đẹp trai chết đi! Man chết được! Làm sao bỏ tìm được một người đàn ông cực phẩm như vậy chứ? !"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn vẻ mặt Chu Chi Nghi say mê mà trầm mặc.

Cực phẩm.

Là cực phẩm, hay không phải cực phẩm, là cực phẩm hồng.

Cô vừa mới bị Lệ Tước Phong đẩy xuống giường, đuổi ra khỏi khách sạn. . . . .

"Tiểu Nghi, có rượu hay không? Mình muốn uống rượu."

". . . . ." Chu Chi Nghi kinh ngạc nhìn cô, mắt chữ O mồm chữ A, "Mình có cảm giác không đúng như thế nào đó, Cố Tiểu Ngải, bỏ sẽ không phải là bị tên đàn ông cực phẩm kia quăng đi chứ? !"

Bệnh trạng này. . . . . tinh thần trạng thái này. . . . . Cũng quá giống thất tình rồi.

"Đúng vậy, chúng ta đi ăn mừng mình khôi phục tự do!"

Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng.

Từ hôm nay trở đi, cô hoàn toàn tự do . . . . . còn không sợ cái gì nữa.

Cô cũng không phải tình phụ, cũng không cần lo lắng bị vạch trần.

Lại càng không còn sợ hãi Lệ Tước Phong tùy thời tùy chỗ phát thú tính, đem cô ăn làm mạt tịnh.

Một kết cục thật tốt !

Hoàn mỹ!

"Tiểu Ngải, bỏ khóc. . . . ." Chu Chi Nghi khiếp sợ nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải chưa từng nói qua chuyện yêu đương, Chu Chi Nghi vẫn là lần đầu tiên thấy cô vì đàn ông mà khóc.

Khóc?

Cô làm sao có thể khóc chứ, giải thoát rồi, tự do rồi, chuyện vui vẻ như vậy cô làm sao có thể khóc chứ. . . . .

Cố Tiểu Ngải đưa tay quệt qua mắt, đầu ngón tay chạm đến một chút ướt át.

Cô thực khóc. . . . .

"Đi, mình cùng bỏ không say không về, say chúng ta đi tìm Nguru Lang đi!" Chu Chi Nghi cực kỳ nghĩa khí vỗ cái bàn đứng lên, xoay người đi lấy bình rượu cùng ly rượu.

"Tìm Nguru Lang sao? !"

"Đúng vậy, đàn ông tôi không quý trọng chúng ta, tốn chút tiền tìm Nguru Lang hầu hạ mình giống như nữ vương, đó là cái việc vui!"

". . . . ."

Lời nói Chu Chi Nghi đúng lý hợp tình làm cho Cố Tiểu Ngải nhìn không được nở nụ cười, đột nhiên. . . . . Ngực cũng không phải hoảng như vậy.

Rượu một ly lại một ly vào bụng.

Trên TV phát tiết mục văn nghệ, người MC nói chuyện rất tiểu lâm, hai người phụ nữ ngồi ở trên thảm trước sofa uống rượu choáng váng. . . . .

"Hàng năm, người chết nhiều như vậy tên cận bã này sao không chết đi!" Chu Chi Nghi uống xong một ngụm rượu la lớn.

Cố Tiểu Ngải đã uống say, vẻ mặt hồng hồng, ý thức không tỉnh táo gật đầu theo, "Đúng vậy, làm cho bọn họ chết đi! Toàn bộ chết hết đi!"

"Ồi chào? Tiểu Ngải. . . . . chiếc nhẫn của bỏ thật lấp lánh, viên kim cương thật lớn!"

Chu Chi Nghi đặt ly rượu xuống, uống đến mặt đỏ bừng tiến mặt đến tay cô, kinh diễm phát ra cảm khái, "Thật đẹp. . . . ."

Cố Tiểu Ngải ngây ngốc nở nụ cười một tiếng.

"Ừ, gọi là ‘ yêu em lợi chi lệ ’, nghe nói là lễ vật của quốc vương ở nước Anh trao cho Vương Phi. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón áp út phát ra ánh sáng lấp lánh, nước mắt trào ra.

Cô vì sao còn muốn mang chiếc nhẫn kia.

Đánh mất, cầm bán lấy tiền. . . . . sao còn mang ở trên tay của cô.

Nhưng cô. . . . . Vì sao không tháo xuống?

"Vương Phi đã từng đeo qua sao? Giá trị không ít tiền chứ?" Chu Chi Nghi kích động hỏi, "Bạn trai cũ của bỏ còn là một kẻ ngốc? Nhìn qua rất trẻ tuổi, con đại gia sao?"

Bạn trai cũ? !

Cô bạn tốt nói chuyện vĩnh viễn sắc bén như vậy.

Đúng vậy, bạn trai cũ. . . . . Lệ Tước Phong là người đàn ông đã từng đi qua cuộc đời cô. . . . .

"Ba hán còn có nhiều tiền hơn hán. . . . ." Cố Tiểu Ngải cười đến ánh mắt mê ly, đầu tựa vào sofa bên cạnh, "Biết công ty tài chính ở thị trường châu Âu không? Ba hán chỉ cần lắc lắc ngón tay, muốn làm cho công ty nào sụp đổ thì công ty đó liền sụp đổ. . . . ."

"Bồ đừng có khoác lác."

"Mình nói thật sự."

"Ba hán nếu thật ngông cuồng như vậy, vậy hán quăng bồ cũng là chuyện bình thường, cái loại công tử có bối cảnh hù chết người làm sao có thể yêu đương đàng hoàng chứ? Đều là chơi đùa."

"Thật không?"

Tầm mắt Cố Tiểu Ngải mông lung nhìn chăm chăm ly rượu.

Lệ Tước Phong có bối cảnh như vậy, ai mới tin hán là yêu cô thật chứ?

Có thời điểm cô tin, cô thực sự tin như vậy. . . . .

Hiện tại, cô cái gì cũng không tin, cái gì cũng không tin.

Giữa nam và nữ đã là một trò chơi lớn, chơi đùa mà thôi. . . . . Ai cảm động trước sẽ thua.

Cố Tiểu Ngải uống hết toàn bộ rượu trong ly, đầu đã muốn mê muội rồi.

"Tiểu Ngải. . . . ."

"Sao?"

"Giống như mình có điểm gì là lạ."

"Sao?"

"Toàn thân mình ngứa. . . . . mình giống như ngộ độc cồn rồi. . . . ."

". . . . . Cái gì? !"

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ có chút thanh tỉnh, quơ quơ đầu làm cho tầm mắt mình tỉnh táo một ít, chỉ thấy Chu Chỉ Nghi ngồi ở trước mặt cô liều mạng gãi cánh tay, trên mặt đã nổi những nốt mẩn đỏ giống như phát sởi. . . . .

"Đi, mình đưa bồ đi bệnh viện."

"Ô ô, bồ vốn thất tình là mình nên an ủi bồ mới phải."

". . . . ."

Cũng phải, cô vốn mới là người cần được an ủi, cần được chiều cố.

Không đúng.

Cô Cố Tiểu Ngải không cần người khác chiều cố, chính cô chiều cố được chính mình.

Từ lúc bắt đầu ăn nhờ ở đậu, cô vẫn tự chiều cố cuộc sống của chính mình.

Cầm chiếc nhẫn hình giọt lệ trên tay tháo xuống quăng vào ngăn tủ. . . . .

Cố Tiểu Ngải chính mình còn run rẩy giúp đỡ Chu Chỉ Nghi lão đảo đi ra ngoài.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ quên đi Lệ Tước Phong, làm Tiểu Ngải như lúc trước.

Chỉ mong. . . . .

Cô còn có thể làm được. . . . .

*****

Đầu bị đau giống như búa bổ, đau đầu muốn nứt ra.

Lệ Tước Phong trên giường tỉnh lại, phát đau đầu, đưa tay muốn ấn nội tuyến mới phát giác nơi này là phòng tổng thống trong khách sạn, không phải biệt thự Lệ gia.

Ga trái giường nhẵn nhúm, trên giường lớn biểu lộ nhiều dấu vết nam nữ quan hệ.

Mì đâu?

Sau khi hấn đâm xe hôn mê một ngày một đêm, nằm ở trên giường bệnh ba ngày, bảo mẫu đưa com tới quả thực không thể ăn vào, nhìn rất khó ăn.

Hấn muốn ăn mì do Cố Tiểu Ngải nấu.

Mì đâu?

Không phải hấn đã kêu bảo mẫu đi lấy rồi sao?

Trí nhớ chậm rãi truyền đến, suy nghĩ một chút như nhớ ra.

Bảo mẫu đem mì bung tới, nhưng hấn chưa ăn, vừa nghĩ tới Cố Tiểu Ngải này, Lệ Tước Phong nhất thời tức điên lên. . . . . Một phen đập bẻ bát mì, đổi thành uống rượu.

Người phụ nữ không biết phân biệt.

Hấn yêu thương cô còn chưa đủ sao? Cho hấn bị cấm sùng! Phản bội hấn!

Cố Tiểu Ngải!

Hấn hận không thể giết cô! Dem cô giết chết không còn một mảnh, hấn cũng không cần phiền não như vậy!

Từ lúc hấn bắt đầu học lái xe cho tới bây giờ, vẫn là lần đầu tiên gây ra vụ tai nạn xe cô không nhỏ như vậy.

"Bảo mẫu! Bảo mẫu!"

Lệ Tước Phong bực mình rống lớn nói, tay gõ cái trán, hấn đã lâu không có say qua đêm.

Cửa phòng bị mở ra, Võ Giang mang một mắt kính lớn không chút thay đổi đứng ở cửa, giọng điệu cung kính, "Bảo mẫu chưa đến đây ạ."

"Bảo bà ấy mang bộ quần áo lại đây!"

"Vâng"

Võ Giang lên tiếng liền chuẩn bị đi ra ngoài.

"Cố Tiểu Ngải đâu?"

Lệ Tước Phong lạnh lùng đặt câu hỏi, cái cô đó đã chạy đi đâu rồi.

"Cố tiểu thư đi rồi." Võ Giang đứng đắn trả lời.

"Đi đâu?"

"Không biết ạ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196

Trong mắt Lệ Tước Phong đột nhiên chột hiện tia lạnh, "Người nói cái gì? ! Người thực ngu xuẩn? Người để cho cô ấy chạy thoát sao? !"

Cô này còn dám chạy trốn!

Cô làm phản rồi!

"Cố tiểu thư không phải chạy trốn, là Lệ tổng ngài. . . . . kêu cô ấy rút đi ." Võ Giang cúi đầu chần chờ nói ra.

"Bịa đặt lung tung!" Hấn làm sao có thể cho Cố Tiểu Ngải rút đi chứ? Hấn còn chưa có trả thù cô mà, làm sao có thể để cô đi!

"Ngày hôm qua, ngài hô to kêu Cố tiểu thư cắt, bảo cô ấy đừng nữa xuất hiện ở trước mặt ngài nữa."

Võ Giang nói những câu thành khẩn.

Lệ tổng là quên thật hay giả bộ quên đây? Không phải chuyện tìm người cưỡng bức Cố tiểu thư cũng quên đi chứ? !

Trí nhớ có một chút hỗn loạn.

Ngày hôm qua thật sự uống nhiều rượu lắm, Lệ Tước Phong không nhớ cái gì cả, lạnh nhạt nói, "Vậy người còn đứng ở trong này làm cái gì? ! Còn không đi tìm cho tôi! Tìm được lập tức đem cô ấy trở về!"

Cố Tiểu Ngải muốn rời hẳn đi như vậy sao?

Không có chuyện tốt như vậy!

"Vâng, Lệ tổng."

Võ Giang gật đầu, đang muốn đi ra ngoài, đáng vẻ bảo mẫu vội vàng vọt vào, sốt ruột thở hổn hển, "Lệ tiên sinh không tốt rồi, tôi, tôi, tôi vừa mới đi bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho cậu, nhìn thấy Cố tiểu thư trên đầu, trên tay đều dán băng gạc . . . . . Tôi tiến lên muốn hỏi hai câu, cô ấy nói cô ấy đã không còn liên quan đến ngài nữa. . . . ."

Lệ Tước Phong sắc mặt nhất thời xanh mét.

Không có liên quan? !

Thật đúng là cô muốn rời khỏi hẳn đi mà. . . . .

Cô nghĩ đến hẳn sẽ thả cô rời đi để cô có thể ở cùng Sở Thế Tu sao? Nằm mơ! Cô đời này cũng đừng nghĩ!

Cho dù là hẳn Lệ Tước Phong không cần đồ bỏ đi, hẳn cũng phải giẫm nát không cho người khác chạm vào!

"Đều thất thân làm cái gì? ! Còn không đi? !" Lệ Tước Phong quát.

"Vâng, Lệ tổng."

*****

Cố Tiểu Ngải cảm thấy đời này nghe thấy mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện. . . . . từ lúc gặp Lệ Tước Phong càng ngày càng nhiều.

Cách ba đến năm ngày liền tiến vào bệnh viện, cô đều đã thành thói quen.

Trong phòng bệnh, về mặt Chu Chi Nghi ủy khuất nằm ở trên giường truyền dịch.

Cố Tiểu Ngải mở rèm cửa sổ ra để cho mặt trời chiếu vào, đem một bó hoa tươi cắm vào bình, làm cho mùi hoa át đi mùi thuốc sát trùng.

"Tiểu Ngải, thực xin lỗi. . . . ." Chu Chi Nghi tội nghiệp nâng lên một tay chia chia băng gạc trên đầu cùng trên tay Cố Tiểu Ngải, áy náy nói.

"Này, nói xin lỗi với mình làm cái gì, là do mình bất cẩn uống rượu mà." Cố Tiểu Ngải đùa nghịch hoa tươi cười yếu ớt một chút.

Tối hôm qua Chu Chi Nghi đột nhiên ngộ độc cồn, cô một con quỷ say giúp đỡ Chu Chi Nghi một con quỷ say đến bác sĩ, dưới ánh sáng đèn ở hành lang phòng trọ hai người liền nghiêng lão đảo ngã một đồng bị thương. . . . .

Mà đầu của cô còn có vết thương sáng ngày hôm qua ở khách sạn.

Băng bó một chút cũng tốt, chờ đến khi vết thương lành thì cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Cô có thể trở lại cuộc sống bình thường của mình.

"Tiểu Ngải, về sau bỏ định làm như thế nào? Quay về tòa soạn làm việc sao?" Chu Chi Nghi chống đỡ thân thể ngồi dậy, ngồi tựa vào đầu giường hỏi.

"Không được, ba mình sắp ra tù rồi, ông ấy nghĩ rằng mình còn đi học." Cố Tiểu Ngải từ bình hoa tiền ngẩng đầu lên, ngoài miệng thản nhiên nói, "Hiện tại mình học đại học cũng chưa từng học, không biết phải nói dối như thế nào với ba mình đây."

"Tùy tiện bày ở nhà mấy quyển sách nghiên cứu sinh lừa tạm thôi" Chu Chi Nghi bắt đầu bày cho cô "Hoặc là tìm người làm chứng giả!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn bạn thân mình, "Xin hỏi bỏ đã làm biện pháp như vậy sao?"

Lúc trước, ba cô là một nhân vật oai phong trong thương trường, có thể bị loại chiêu nhỏ bé này lừa được sao?

"Minh cảm thấy rất được a."

"Nơi này là trái đất, bồ đang ở trái đất chứ không phải người sao hoá."

". . . . . Cổ Tiểu Ngải, bồ mới là người sao hoá."

Hai người bạn thân đã lâu không ở cùng một chỗ nên rất phấn khởi trò chuyện, trong phòng bệnh nho nhỏ thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười sáng khoái của Chu Chi Nghi.

Cổ Tiểu Ngải nhột nhật mỉm cười phụ họa cô.

"Phanh ——"

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị người từ bên ngoài một cước đá văng.

Cổ Tiểu Ngải đang dùng kéo tỉa hoa tươi, nghe tiếng không khỏi ngẩng đầu lên, cái nhìn này làm cho cô kinh ngạc.

Võ Giang cùng vài vệ sĩ tiến vào trong phòng bệnh, dựa lưng vào tường đứng thành một hàng. . . . .

Thân hình Lệ Tước Phong cao to theo sau xuất hiện ở cửa, áo khoác dài màu đen như mực khoác trên người giản đơn biến thành phức tạp làm người ta không dám bỏ qua vẻ lo lắng, mặt không chút thay đổi, một đôi mắt u ám nhìn chăm chú vào mặt của cô, lạnh nhạt đến cực điểm.

Cô lại làm mình bị thương.

Liếc liếc mắt người phụ nữ đang nằm ở trên giường bệnh, cảm xúc Lệ Tước Phong đang bức mình có chuyển biến tốt đẹp.

Cổ Tiểu Ngải coi như thông minh, không có đi tìm Sở Thế Tu.

Bị hấn tra được, hấn nhất định đem bọn họ đập chết.

"Lệ tông."

Võ Giang đi tới bên giường lấy một cái ghế đặt giữa phòng bệnh.

Lệ Tước Phong với dáng vẻ lười biếng ngồi lên, nâng một chân lên, giống như quân vương, cả người tản ra bá đạo mãnh liệt.

"A. . . . . bạn trai cũ!"

Chu Chi Nghi đột nhiên vô tâm kêu to lên.

Cổ Tiểu Ngải đau đầu nhìn về phía bạn thân của mình, Chu Chi Nghi là muốn hại chết cô có phải hay không? !

Quả nhiên, mặt Lệ Tước Phong tối sầm lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Tiểu Ngải, một chữ một chữ lặp lại, "Bạn trai cũ? !"

. . . . .

Cổ Tiểu Ngải trầm mặc.

Hấn làm sao có thể đột nhiên chạy đến trong bệnh viện? Hấn đã muốn cho cô cút đi, hấn còn muốn như thế nào nữa?

"Cổ Tiểu Ngải, bạn trai hiện tại của cô là ai? Sở Thế Tu? Hay là người đàn ông nào tôi không biết nữa? !" Lệ Tước Phong lạnh nhạt nói từng chữ từng chữ.

Cổ Tiểu Ngải vẫn như cũ trầm mặc.

"Sở Thế Tu?" Chu Chi Nghi ở một bên lại bắt đầu xen mồm vào, "Con trai độc nhất của Sở gia, Sở Thế Tu? Đại soái ca? !"

Cổ Tiểu Ngải hận không thể che miệng bạn tốt đi, cô ấy không thấy được nhiều vệ sĩ đứng ở phía sau Lệ Tước Phong như vậy sao? Cô ấy hoàn toàn không sợ. . . . .

Nghe được giọng Chu Chi Nghi, Lệ Tước Phong mặt càng thêm âm trầm, mạnh quay đầu trừng Chu Chi Nghi trên giường, "Sở Thế Tu rất tuần tú sao? !"

. . . . .

Chu Chi Nghi bị ánh mắt làm người ta sợ hãi của Lệ Tước Phong dọa đến, nhất thời cà lăm, "Không, không. . . . . Không đẹp trai. . . . . Không đẹp

trai. . . . ."

Trời ơi.

Có Tiểu Ngải, đây là bạn trai cực phẩm gì chứ? !

Nhìn đẹp trai như vậy, lúc trông mắt người khác cũng quá dọa người, giống như muốn giết người.

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, từ trên ghế đứng lên, hướng Võ Giang liếc mắt một cái, lạnh nhạt lên tiếng, "Đem cô ta mang trở về cho tôi!"

Hại hấn tự mình chạy tới.

Mất cả nửa ngày lại là bạn cô bị thương.

"Vâng, Lệ tổng."

Võ Giang cùng một vệ sĩ tiến lên liền nắm lấy hai cái cánh tay Có Tiểu Ngải lôi ra bên ngoài.

"Anh làm gì? !" Có Tiểu Ngải liếc mạng giấy dựa, cau mày la lớn, "Anh kêu tôi cút, tôi cũng cút rồi, anh còn muốn như thế nào nữa? !"

Sao lại thay đổi chạy đến nơi đây tính toán thế này?

Cùng cô diễn trò mất trí nhớ sao? !

Muốn như thế nào? Cô cư nhiên còn có mặt mũi hỏi hấn muốn thế nào.

Lệ Tước Phong mạnh xoay người, bước từng bước đến trước mặt cô, trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, môi mông khêu gợi hé mở, ngang ngược vô lý nói, "Hiện tại, tôi kêu cô chạy trở về, được không? !"

. . . . .

Hấn đây là muốn làm gì?

"Anh làm người có thể dùng thay đổi thất thường như vậy có được không?" Có Tiểu Ngải trong tay vệ sĩ giấy dựa ra, phản cảm nhìn Lệ Tước Phong, "Là anh kêu tôi đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, tôi đã đi rồi, tôi đã rời đi khỏi tầm mắt của anh rồi. . . . . Ách."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197

Lệ Tước Phong cúi đầu cắn mạnh ở trên mặt của cô, cuồng vọng bá đạo.

Có Tiểu Ngải bị cắn đau đến hừ nhẹ một tiếng, tay đẩy hấn ra.

Lệ Tước Phong không dùng lực để mặc cho cô đẩy hấn lui về phía sau từng bước.

Lệ Tước Phong khinh miệt khinh thường nhìn cô, tay lau môi của mình, trào phúng gọi lên khoe môi, "Có Tiểu Ngải, hiện tại tôi ngay cả hôn cũng đều ngại bản!"

Có Tiểu Ngải sừng sốt, ngực xẹt qua đau đớn không thể ức chế.

". . . . . Không có ai cầu xin anh hôn tôi cả!" Có Tiểu Ngải xiết chặt tay, giọng điệu cứng nhắc nói.

"Khăn tay."

Tầm mắt Lệ Tước Phong u ám nhìn cô, từ trong tay Võ Giang nhận khăn tay lau miệng.

Có Tiểu Ngải nhất thời cảm thấy mình máu huyết không lưu thông. . . . .

Hấn cắn mặt của cô, còn ngại cô bản? Còn muốn dùng khăn tay lau miệng?

Dơ bản thì ai có thể so được với hấn Lệ Tước Phong, ban ngày ban mặt có thể ở nhà làm kịch liệt vận động, địa điểm toàn bộ không giới hạn, từ bờ sông

vùng ngoại thành đến thư phòng sáng sớm . . . . .

Hắn không bản sao? !

Hắn cứ nhiên còn ngại cô bản, hắn dựa vào cái gì chứ? !

Cố Tiểu Ngải tức giận đến cảm tức hắn, môi cắn chặt, mằn ra một tia tái nhợt.

Lau miệng xong, Lệ Tước Phong tùy tay đem khăn tay quăng đến trên mặt hắn, vừa lòng nhìn cô tức giận đến trở nên trắng mặt, "Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ rằng tôi và cô có thể khinh địch như vậy bỏ qua cho cô sao? !"

". . . . ."

"Ngây thơ!"

Tay Lệ Tước Phong vỗ vỗ mặt tái nhợt của cô, mềm mại xúc cảm làm cho hắn sợ run lên, rất nhanh khoe miệng Lệ Tước Phong lại gọi lên chẳng thèm ngó tới cười lạnh, "Cố Tiểu Ngải, cô đem tôi ra đùa giỡn như vậy, tôi không đem cô chơi đùa đến muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong, làm sao có thể bỏ qua cho cô? !"

. . . . .

Tôi không đem cô chơi đùa đến muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong, làm sao có thể bỏ qua cho cô? !

. . . . .

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, đáy lòng dâng lên rừng cả mình.

"Mang cô ta đi!" Lệ Tước Phong bên môi cười lạnh, xoay người rời đi, bóng lưng cao ngạo đến không ai bì nổi . . . . .

"Cố tiểu thư, đi."

Giọng nói Võ Giang không tình cảm chút nào, kéo cánh tay Cố Tiểu Ngải đem cô lôi đi.

"Buông tay, buông, tự tôi có thể đi được!" Cố Tiểu Ngải liều mạng giãy dụa, Võ Giang vẫn là không quan tâm kéo cô đi, Cố Tiểu Ngải quay đầu lại nhìn Chu Chi Nghi nằm trên giường hồ, "Tiểu Nghi, đừng nói cho cậu tôi biết!"

"Này? !" Chu Chi Nghi ngờ ngác nhìn cô, hoàn toàn phản ứng không kịp.

Ra bệnh viện, Cố Tiểu Ngải bị bọn Võ Giang lôi cánh tay, trực tiếp đem cô nhét vào trong xe.

Lệ Tước Phong ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, lạnh lùng nhìn cô bị nhét vào, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, "Võ Giang, ánh mắt ngươi mù sao? ! Ai cho ngươi đem cô ta bỏ đến đây? !"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải mắt lạnh nhìn Lệ Tước Phong, đẩy ra cửa xe ra xuống xe, đi lên chỗ ngồi phía trước.

Lệ Tước Phong ngược mắt lạnh lùng nhìn Cố Tiểu Ngải ngồi ở phía trước, trong lòng một trận bức mình.

Cố Tiểu Ngải chết tiệt.

. . . . .

Trở lại Biệt thự Lệ gia, Cố Tiểu Ngải trầm mặc theo sau Lệ Tước Phong đi vào.

Bảo mẫu rất nhanh ra đón, lo lắng lôi kéo tay Cố Tiểu Ngải hỏi, "Cố tiểu thư không có việc gì chứ? Tại sao đầu và tay đều bị thương?"

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn bóng lưng cao to của tên phía trước, giọng nói dịu dàng mang theo một cổ lạnh nhạt, "Đương nhiên không có việc gì, không bị người ta đánh chết tất nhiên còn sống tốt được."

Lệ Tước Phong mạnh xoay người lại, ánh mắt âm trầm trừng mắt cô, "Cố Tiểu Ngải! Cô lại dám dùng loại khẩu khí này nói với tôi, tôi đánh cô cái gì cũng không nhận ra!"

". . . . ."

Dã man.

Ngang ngược.

Biến thái.

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng thâm mắng, mím môi không nói gì, cô cũng không muốn tự tìm chịu tội.

Bảo mẫu thấy vậy đi ra pha trà nói sang chuyện khác, "Cố tiểu thư hiện tại không có việc gì chứ? Có đói bụng không, tôi đi nấu cháo cho cô?"

"Tôi . . . . ."

"Tôi không phải thỉnh cô ta trở về hưởng phúc." Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc liếc mắt bảo mẫu một cái, chuyển mắt nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Đi xuống bếp."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải kỳ lạ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Hắn không phải chán ghét ăn nỡ? !

"Cố Tiểu Ngải, về sau cô là nữ giúp việc nơi này." Lệ Tước Phong trên cao nhìn xuống nhìn cô, giọng điệu đùa cợt.

". . . . ."

"Không có tiền lương, cô cũng chỉ có thể lựa chọn thuận theo, không có con đường thứ hai."

". . . . ."

Nói xong, Lệ Tước Phong xoay người rời đi.

Cố Tiểu Ngải hận không thể đi lên đá hai chân hắn, tên này hận cô đến mức này sao? ! Không chỉ cho người khác đến cường gian cô mà còn làm cho cô thành nữ giúp việc của Lệ gia? !

"Đi thôi, Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu về mặt thông cảm nhìn cô.

Mắt Cố Tiểu Ngải âm thầm không quan hệ.

Cô không đi có thể thế nào? Cô còn tưởng rằng Lệ Tước Phong làm cho cô cắt đi chính là không hề quan tâm cô.

Không đến một ngày, cô lại bị bắt trở lại.

Muốn chơi đùa đến cô muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong thật không?

Được thôi, nhìn xem xương cốt của cô cứng rắn, hay là thủ đoạn của hắn tàn nhẫn. . . . .

Cố Tiểu Ngải nắm tay thành quyền, khẽ cắn môi đi xuống phòng bếp, nấu nước sôi lên.

Bảo mẫu theo sát sau đi tới, ở bên người cô đi loay quanh thật lâu, cuối cùng quyết định nói, "Cố tiểu thư, Lệ tiên sinh thật sự thích cô . . . . ."

". . . . ."

Lại là một câu này.

Bảo mẫu cũng không còn câu nào khác để nói sao?

Cố Tiểu Ngải có chút không nói gì nhìn về phía bảo mẫu, "Bảo mẫu, chúng ta không đề cập tới hắn được không? Câu này thật sự là chuyện chê cười nhất tôi từng nghe qua."

Không có gì giả dối hơn so với những lời này.

Tuy rằng, cô thiếu chút nữa đã tin. . . . .

"Là thật, sau khi Lệ tiên sinh xảy ra tai nạn xe cộ cái gì cũng không muốn ăn, lại muốn ăn mì cô nấu, lại không muốn cho cô biết cậu ấy nhớ thương cô, cho nên còn không cho tôi xuất hiện trước mặt cô." Bảo mẫu liếc liếc mắt bên ngoài phòng bếp một cái, thấy không có người mới nói nhỏ bên tai Cố Tiểu Ngải.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải đem mì bỏ vào trong nồi nước sôi, nghe vậy, tay đột nhiên dừng một chút, "Hắn xảy ra tai nạn xe cộ?"

Khi nào chứ?

Tại sao cô không biết?

"Bây giờ, trên đầu Lệ tiên sinh còn dán băng gạc, cô xem hai người thật giống một đôi, trên đầu đều bị thương."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải nhíu nhíu mày, "Bảo mẫu, bà làm sao có thể nói như vậy được?"

Cô cùng Lệ Tước Phong làm sao có thể giống một đôi?

"Lệ tiên sinh ở bệnh viện hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh lại, cái gì cũng không chịu ăn, cuối cùng chịu không được mới gào thét muốn ăn mì của cô nấu. . . . ." Bảo mẫu nhỏ giọng tựa vào bên cạnh Cố Tiểu Ngải nói.

Hắn ghét nhất ăn mì, làm sao lại muốn ăn mì của cô nấu chứ?

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm nồi mì chờ chờ mới cứng ngắc hỏi, "Hắn khi nào thì xảy ra tai nạn xe cộ?"

"Buổi tối ba ngày trước, mất lái đụng vào xe phía trước."

. . . . .

Đó không phải là ngày hắn biết cô cùng Sở Thế Tu có quan hệ sao?

Hắn rời khỏi khách sạn 33 ngày kỷ niệm liên xảy ra tai nạn xe cộ? Sự kiện kia đối với hắn đã kích thích sự lớn như vậy sao? Hay đơn giản là hắn mãnh liệt tham muốn giữ lấy bị cô khiêu chiến?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198

"Lệ tiên sinh còn vì Cố tiểu thư say rượu, trước đây cho tới bây giờ cậu ấy không uống nhiều như vậy. . . . ."

"Đã nhìn ra, một thân mùi rượu, thôi chết đi." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, không có phản ứng gì nhiều.

Bảo mẫu thấy cô như vậy, biết Lệ tiên sinh cùng cô trong lúc đó xảy ra chuyện gì lớn lắm, cũng không nói cái gì nữa, một người bướng bỉnh một người tàn nhẫn. . . . . Có thể tháo bỏ ra không.

"Cố tiểu thư bận rộn vậy tôi đi ra ngoài trước."

Cố Tiểu Ngải hồ hững nhìn bảo mẫu xoay người đi ra ngoài.

Đáy mắt có vẻ mơ hồ.

Cô sẽ không vì mấy câu bảo mẫu nói mà xúc động đâu, trước kia cô cũng nghĩ đến bảo mẫu thực hiểu biết Lệ Tước Phong, nhưng trên thực tế thì không phải?

Cô có thể khẳng định, Lệ Tước Phong đối với cô thích chỉ là do tham muốn giữ lấy mà thôi.

Cô không tin.

Cô không tin Lệ Tước Phong yêu cô.

Nghĩ như vậy nhưng tay Cố Tiểu Ngải lại cắt nhiều nguyên liệu tốt cho vết thương.

Nhìn nguyên liệu nấu ăn trong nồi, Cố Tiểu Ngải rất muốn thử một chút.

Cô rút cuộc mâu thuẫn cái gì?

Cô không nên mâu thuẫn, một người đàn ông đáng sợ như vậy, cô rút cuộc mâu thuẫn cái gì?

Mang bao tay, Cố Tiểu Ngải bụng to mí lớn đi đến phòng khách.

Bộ dáng Lệ Tước Phong lười biếng nằm ở trên sofa, trong tay cầm một tay cầm trò chơi, đầu ngón tay thon dài linh hoạt ấn, quân địch trên màn hình TV siêu lớn từng người bị bắn chết. . . . .

Trò chơi thính thoảng phát ra tiếng sùng.

"Mì nấu xong rồi." Cố Tiểu Ngải đem tô mì đến bàn trà trước mặt hắn.

"Đi lấy sọt rác đem lại đây!"

Lệ Tước Phong ngay cả mắt cũng không ngước lên một chút, tiếp tục chơi trò máu me trên TV.

Ngang ngược.

Cố Tiểu Ngải giận mà không dám nói gì trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, xoay người đi lấy sọt rác để trước mặt Lệ Tước Phong.

"Phanh ——"

Cùng với một tiếng vang thật lớn, toàn bộ màn hình TV bị bom nổ thành một đồng bừa bãi. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn xác chết khắp nơi ở trên tivi, nhìn lại trên mặt Lệ Tước Phong vẻ lo lắng, người đàn ông này. . . . . Ngay cả chơi trò chơi đều là tàn khốc vô tình.

Thông quan.

Lệ Tước Phong tùy ý đem tay cầm trò chơi quăng đi, ngước mắt lạnh lùng đánh giá cô liếc mắt một cái, "Cô nấu mì sao?"

". . . . ."

Chẳng lẽ cô tìm người nấu hộ sao?

"Cố Tiểu Ngải!" Môi mỏng Lệ Tước Phong khẽ gọi hé mở, âm trầm gầm nhẹ ra tên của cô.

Cố Tiểu Ngải nặng nề mà hô hấp, giọng nói không cảm tình nói, "Đúng, là tôi nấu."

"Tốt lắm."

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, từ trên sofa ngồi ngay ngắn, duỗi thẳng tay cầm tô mì trên bàn lên, chậm rãi đồ mì vào sọt rác. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt.

Như là có ý pha quay chậm, Lệ Tước Phong đem tô mì nghiêng ra độ cong, đồ vào sọt rác, mang theo các loại nguyên liệu nấu ăn rơi xuống, cuối cùng rơi vào sọt rác.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, đã quên muốn nói gì rồi.

Cô cố ý chọn những nguyên liệu tốt cho vết thương vậy mà tất cả đều bị vứt bỏ. . . . .

Hắn lại là hai ba ngày không ăn cơm, cô còn nghĩ nấu mì mềm một chút.

Hắn một sợi cũng chưa ăn. . . . . đều vứt bỏ.

Giờ phút này, mì sợi chậm rãi lọt vào sọt rác.

Lệ Tước Phong tà khí câu môi, một đôi mắt đen thui tỏa sáng, thương thức quá trình mì sợi chậm rãi lọt vào sọt rác. . . . .

Cố Tiểu Ngải cắn môi, hốc mắt bỗng nhiên trong lúc đó chua xót.

Cô rất muốn cười trào phúng ra một tiếng, nhưng không biết là cười Lệ Tước Phong, hay là cười chính mình. . . . .

"Không thể ăn, nấu lại."

Lệ Tước Phong quay đầu liếc mắt cô một cái, tiếng nói từ tính chẳng thèm ngó tới vang lên.

"Nấu lại anh còn có thể toàn bộ đồ đi, phải không?"

"Thông minh, Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong châm biếm một tiếng, ánh mắt châm chọc nhìn cô.

Ánh mắt như vậy rõ ràng đang nói là tôi đùa giỡn cô, chính là đang đùa với cô, như thế nào? Cô còn có thể như thế nào?

". . . . ."

Nước mắt chảy xuống hốc mắt, ẩm áp chảy qua hai má.

Lệ Tước Phong ánh mắt bị kiềm hãm.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lau đi, quay đầu rời đi.

Là cô ngốc, là cô đàn.

Bảo mẫu nói mấy câu mà thôi, cô để ở trong lòng làm cái gì?

Đem Lệ Tước Phong nghĩ đến tốt đẹp, đối với cô có chỗ gì tốt chứ?

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong nâng chân lên đá văng sọt rác, nụ cười chế nhạo trên mặt dừng lại, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm phía trước.

Nói không nên lời tâm phiền ý loạn.

Tóc ngắn hỗn độn.

Trong mắt có mỗi một.

Nhìn thấy Cố Tiểu Ngải rơi nước mắt, hần hẩn là nên cao hứng mới phải, hiện tại sao lại thế này?

Cô khóc, hần không còn một tia trả thù!

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong nghiêm mặt một tay lấy tay cầm trò chơi một bên trút hết giận dữ không tên.

*****

Đêm dài.

"Cố tiểu thư, sau này nơi này sẽ là phòng ngủ của cô."

Hợp với phòng người hầu của biệt thự Lệ gia, bảo mẫu đẩy cửa trong đó ra, nói với Cố Tiểu Ngải.

Các nữ giúp việc ngoài hành lang đều đến đây đánh giá, có tò mò, có nhỏ nhen, có cười nhạo, có xem kịch vui . . . . . Trên mặt biểu tình không giống nhau.

Còn có nữ giúp việc khe khẽ cười.

Địa vị của cô ở Lệ gia xuống dốc không phanh.

Phòng của người hầu cũng sạch sẽ yên tĩnh, thậm chí tốt hơn so với nhà trọ của bạn tốt Chu Chi Nghi, cái gì cũng có đầy đủ mọi thứ, sạch sẽ, có cả phòng bếp cùng phòng tắm . . . . .

Tiến bước bảo mẫu, Cố Tiểu Ngải đi vào, cởi giày ra, toàn bộ mệt mỏi ngồi vào tắm thả trước giường.

Hôm nay, tổng cộng cô nấu hai mươi tám bát mì.

Mỗi một bát nấu xong, Lệ Tước Phong liền tự tay đồ đi . . . . .

Nhìn mặt cô chỉ có thể khuất phục, Lệ Tước Phong đặc ý thật sự, trên mặt thủy chung mang theo cười tà.

Cho đến khi hần có công việc mới miễn cưỡng buông tha cô.

Trước khi đi, bóng dáng cao to của Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô, khinh thường nhìn cô, "Cố Tiểu Ngải, đây mới chỉ là bắt đầu."

Hần đối với cô trả thù, mới là bắt đầu.

Cúi đầu nhìn tay mình bị nóng đến nổi đỏ lên, Cố Tiểu Ngải chớp chớp mắt chưa xót.

Hôm nay, cô đã muốn chết lặng, ngay cả bị nóng cũng chưa biết, hiện tại mới phát hiện. . . . .

Cô không phải tình phụ.

Bị hấn đuổi tới phòng người hầu. . . . .

"Thật sự là đáng thương, Lệ tiên sinh hoàn toàn biến cô thành búp bê để chơi đùa."

"Tôi còn tưởng rằng cô ấy khác với những người kia, được Lệ tiên sinh mang về nhà thời gian dài như vậy, còn ở trong phòng chính, hóa ra cũng là không chịu nổi đả kích như vậy."

"Chắc chắn, hiện tại tình phụ lưu lạc đến ở phòng người hầu."

"Đó cũng là chuyện không có biện pháp, bên người Lệ tiên sinh nhiều phụ nữ như vậy, có thể coi trọng cô ta bao lâu chứ."

"Đi đi, buổi tối Lệ tiên sinh còn muốn mở tiệc, chúng ta phải chuẩn bị đồ ngọt thật tốt."

"Ừ."

. . . . .

Một trận bước chân từ ngoài cửa phòng cô vội vã đi qua.

Phòng người hầu được cách âm thực bình thường, giọng nói của những nữ giúp việc cô nghe được rành mạch.

Đúng, bên người Lệ tiên sinh rất nhiều phụ nữ, hấn đã muốn chơi ngấy cô rồi, cô lại không được tự do, lại tiếp tục ở tòa biệt thự Lệ gia.

Người ngồi ở trên thăm, đầu Cố Tiểu Ngải mỗi một không chịu nổi tựa vào đầu giường, trong mắt có chút mờ mịt. . . . .

Lúc ở nhà họ Sở, Lệ Tước Phong tuyên bố với mọi người cô là bạn gái của hấn, cô từng cho là mình có hi vọng, thậm chí cô còn nghĩ tiếp tục nữa cũng tốt lắm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199

Hóa ra, tất cả đều nghĩ đến, thực chỉ là cô nghĩ đến mà thôi.

Cố Tiểu Ngải từ trên thăm đứng lên chuẩn bị tắm rửa, cửa lại bị gõ.

"Cốc cốc ——"

Không đợi cô nói chuyện, bên ngoài liền truyền đến một tiếng la của nữ giúp việc "Đêm nay, Lệ tiên sinh có tiệc, bảo mẫu kêu cô đi qua hỗ trợ."

Hỗ trợ? !

Bất cô nấu hai mươi tám bát mỳ còn chưa đủ sao?

"Tôi không muốn đi." Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói, xoay người đi vào phòng tắm.

Còn chưa có bước vào bồn tắm, bên ngoài truyền đến một tiếng đá cửa, ngay sau đó cửa phòng tắm cũng bị mở.

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, chỉ thấy Võ Giang cùng vài vệ sĩ đứng ngăn ở cửa.

. . . . .

May mắn cô còn không có thay quần áo, Lệ Tước Phong rốt cuộc là muốn như thế nào? Đem toàn bộ tự tôn của cô giẫm lên trên mặt đất, tàn phá thân thể của cô chính là mục đích của hấn sao? !

"Phịch ——"

Võ Giang hất mạnh một sấp ảnh chụp trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc cúi đầu xuống, chỉ thấy tất cả ảnh chụp đều là của cậu cùng mẹ của cô, còn có tòa soạn báo. . . . .

"Lệ tiên sinh muốn Cố tiểu thư biết rõ ràng thân phận hiện tại của mình." Đá ảnh chụp xong, mặt Võ Giang không biểu tình nói một câu, xoay người liền đi.

Ngao mạn!

Lệ Tước Phong này đúng là đồ khốn nạn mà!

Cố Tiểu Ngải ngồi xổm người xuống nhặt ảnh chụp lên, ngón tay hơi run run, có phải muốn cô bị hấn chơi đùa tinh thần hồng mắt rồi chết ở trước mặt hấn thì ý muốn trả thù của hấn mới thỏa mãn hay không? !

Ảnh chụp là cuộc sống htuongwf ngày của cậu, từ bận rộn ở tòa soạn báo, đến an bài in ấn, đến phỏng vấn các ngôi sao, đến về nhà cùng mẹ ăn cơm. . .

Lệ Tước Phong cho người theo dõi chụp ảnh cậu cô.

Cô không ngoan, cô không nghe lời, hấn trước tiên giết chết cậu cô.

Hấn tình tường biết cô quan tâm cậu, hấn rõ ràng biết. . . . . Cho nên một ván này, hấn nhất định thắng rồi. . . . .

Sau khi nhặt ảnh chụp lên, Cố Tiểu Ngải một lần nữa trở lại biệt thự Lệ gia, ngọn đèn bên ngoài biệt thự lóe ra, nhiều xe của người nổi tiếng đỗ trước biệt thự, còn có nam nữ trang phục lộng lẫy dắt tay nhau tiến vào biệt thự.

Cố Tiểu Ngải đi vào, một nữ giúp việc đem khay đồ ly rượu, nước trái cây bỏ vào trên tay cô.

Trong đại sảnh rất ồn ào, cái bàn bị đưa qua vị trí khác, đèn trái châu lấp lánh giống như ở câu lạc bộ đêm, mọi nơi chiếu rọi lóe ra, trang phục tham dự cả trai lẫn gái hoặc tốp năm tốp ba trò chuyện, hoặc khiêu vũ ở giữa trung tâm, hiển nhiên là một party đêm khuya.

Dàn nhạc hòa tấu ngồi ở một góc cầu thang biểu diễn, diễn tấu các loại âm nhạc tình cảm mãnh liệt, làm cho lỗ tai đau.

"Cám ơn." Một người nam lấy một ly rượu từ trên khay cô.

"Lấy giúp tôi một cái khăn tay." Một nữ minh tinh lại hướng cô kiêu ngạo bảo ban.

Kỳ thật, cô rất xứng với vai trò nữ giúp việc.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt răng, liều mạng thuyết phục mình không nên kích động, không phải là chỉ làm nữ giúp việc thôi sao? Cô cũng không phải không làm được, từ nhỏ đã bị mẹ sai bảo rồi, buồn gánh bán bưng cũng làm qua rồi.

Lệ Tước Phong cũng quá xem thường cô.

Đem khăn tay đưa cho nữ minh tinh, Cố Tiểu Ngải nhìn thấy Tô Hiên khiêu vũ trên một sàn nhảy nhỏ, cô ta cũng tới, hôm nay là cuộc hội tụ của các minh tinh sao?

"Có vị tiểu thư ở trong phòng Lệ tiên sinh cần nước chanh."

Một nữ giúp việc trong hoàn cảnh náo nhiệt la lớn tới hướng Cố Tiểu Ngải.

Có vị tiểu thư ở trong phòng Lệ tiên sinh?

Cô như thế nào có loại dự cảm không tốt.

Cố Tiểu Ngải cảnh giác nhìn mọi nơi, không thấy Lệ Tước Phong trong phòng khách, hấn lại muốn dùng phụ nữ khác kích thích cô sao? Ngực cổ D hay là cổ E?

Ngây thơ.

Bưng ly nước chanh bỏ lên khay, Cố Tiểu Ngải theo cầu thang lên tới tầng hai, không thể so phía dưới đại sảnh âm ỉ, trên lầu im lặng cực kỳ.

Cố Tiểu Ngải hít thở sâu một hơi, dò xét xem có nam nữ đang làm trò vận động kịch liệt hay không mới đẩy cửa phòng ra.

Không có hình ảnh như trong dự kiến.

Trên giường không có ai cả, ngay cả ga trải giường đều không có nửa phần bị nhăn, im lặng cực kỳ.

Cố Tiểu Ngải buồn bực đi vào, có chút kỳ quái nhìn xung quanh, bỗng dưng thấy ở trước cửa sổ, Lệ Tước Phong cùng một cô gái nhỏ bé ở bên cửa sổ hôn môi, hoàn toàn không có phát hiện có người tới.

Cố Tiểu Ngải cho là mình đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng liếc thấy một màn trước mắt vẫn là ngây dại.

Lệ Tước Phong kéo caravat quăng xuống, cúi đầu hôn môi cô gái, cô gái bị hôn đến vẻ mặt ửng hồng, tay ôm lấy cổ của hắn, ánh sáng bên ngoài rọi lên hai người có loại đặc ý đáng sợ.

"Kỹ thuật hôn có tiến bộ." Lệ Tước Phong bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, môi mỏng khẽ gọi hôn hai má cô ta.

Cô gái ngượng ngùng cười, "Là do Lệ tổng dạy người ta thôi, cảm ơn thầy."

"Gọi ta là A Phong." Một tay Lệ Tước Phong vịn về trên người của cô ta mị câu môi.

Cô gái thực thuận theo gật đầu, "A Phong."

"Phanh ——"

Một tiếng vang thanh thúy từ bên giường vang lên.

Nhẹ buông tay, khay từ trong tay Cố Tiểu Ngải rớt xuống, ly thủy tinh rơi trên nền vỡ tan.

Lệ Tước Phong cùng cô gái đang ôm chặt nghe tiếng xoay đầu lại, Lệ Tước Phong mang ánh mắt cười cười nháy mắt trở nên u ám, lạnh lùng nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải.

"Cô không sao chứ?" Cô gái rất khác so với Quan Nana, Liễu Từ Mật kiêu ngạo, đôi mắt trong suốt lo lắng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Cô ấy có một đôi mắt to, liền viết hai chữ: thanh thuần.

Từ trong lòng Lệ Tước Phong đi ra, cô gái chạy lại Cố Tiểu Ngải mỉm cười ngồi xổm người xuống nhặt lên mảnh vỡ ly thủy tinh.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn cô gái, nói không nên lời.

"À ——"

Cô gái đột nhiên bị đau kêu một tiếng, máu tươi ồ ồ mà ra, "A Phong, em bị mảnh thủy tinh cắt vào tay."

Lệ Tước Phong đi tới, lạnh lùng trừng hướng Cố Tiểu Ngải, "Còn không đi lấy băng cá nhân?!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, xoay người lý hộp đựng thuốc từ trong tủ treo quần áo lấy ra.

"Dạ. . . . . A Phong, anh làm cái gì?!" Giọng nói cô gái dịu dàng đột nhiên kinh ngạc vang lên.

Cố Tiểu Ngải vừa chuyển đầu lại liền thấy Lệ Tước Phong quỳ một gối xuống trên mặt đất ngậm ngón tay bị thương của cô gái, lưỡi ở cô đầu ngón tay liếm liếm, "Cầm máu cho cô."

Thân hình Cố Tiểu Ngải cứng đờ.

Trong lòng bỗng nhiên có loại bị xé rách đau đớn, cũng không hiểu được tại sao mình lại đau. . . . .

Đem hộp đựng thuốc đến trước mặt bọn họ, Lệ Tước Phong ngay cả mắt cũng không ngước lên một chút liếc nhìn cô một cái.

Cô gái khách khí lễ phép nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Phiền toái cô đem mảnh vỡ ly thủy tinh đi được không?"

Nhìn cô gái tươi cười trong veo động lòng người, Cố Tiểu Ngải không có trả lời xoay người hướng ngoài cửa đi ra.

Lệ Tước Phong vẫn quỳ một gối xuống trên mặt đất, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng Cố Tiểu Ngải hơi có vẻ cứng ngắc, cho đến khi bóng dáng cô biến mất ở cửa phòng.

Ngực giống như là buồn bực.

Nói không được lời nào phát tiết.

Cố Tiểu Ngải đi xuống thang lầu, trên lầu im lặng, dưới lầu lại là một cảnh tượng khác hoàn toàn, làm cho lỗ tai cô đau.

Không có tiếp tục đi xuống, Cố Tiểu Ngải đi ra biệt thự, đem tranh cãi, âm nhạc cùng tiếng người ồn ào ầm ĩ bên trong cách ly ra khỏi thế giới của bản thân.

Một mình ngồi ở bậc thang lạnh như băng, Cố Tiểu Ngải có chút dại ra nhìn phía trước.

Trước mắt tất cả đều là hình ảnh Lệ Tước Phong liếm vết thương cầm máu cho cô gái trẻ tuổi. . . . .

Cô gái nhất định thực rung động, Lệ Tước Phong lần đầu tiên liếm cảm máu cho cô thì cô cũng bị kinh ngạc . . . . .

Một chiếc xe thể thao màu bạc từ trên đường bên ngoài biệt thự thông thả chạy nhanh qua, Cố Tiểu Ngải nghĩ lại là tới tham gia hội liên từ trên bậc thang đứng lên, không ngăn chặn cửa.

Cửa xe bị mở ra, một bóng dáng cao thẳng tắp bước xuống xe, đứng ở trên bãi cỏ xa xa nhìn cô, mang trên mặt tao nhã thản nhiên tươi cười.

Giống như. . . . . bộ dáng đợi cô thật lâu.

Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn anh, làm sao anh có thể chạy đến địa bàn của Lệ Tước Phong?

"Ngải Ngải. . . . ." Sở Thế Tu hướng cô nhợt nhạt mỉm cười.

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, anh có biết nơi này là nhà của Lệ Tước Phong hay không? Lệ Tước Phong là kẻ điên cái gì cũng đều làm được, làm sao anh có thể đến nơi đây?

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị xoay người vào nhà, bên trong thoáng nhìn Sở Thế Tu tươi cười, đi tới cô từng bước một.

Cố Tiểu Ngải bị cử chỉ của anh dọa đến, nghĩ nghĩ không có chạy vào nhà mà đi ra ngoài.

Tất cả mọi người ở trong biệt thự, bên ngoài chỉ có hai người đứng ở cửa, thấy cô chạy ra cũng không còn ngăn cản.

Cố Tiểu Ngải có chút kích động chạy đến trước mặt Sở Thế Tu, Sở Thế Tu thấy cô đi ra lập tức giống như đứa nhỏ vui vẻ mỉm cười, giọng nói dịu dàng, "Anh biết em sẽ không giả vờ như không thấy anh."

"Làm sao anh có thể đến đây?" Cố Tiểu Ngải tiến lên thay anh mở cửa xe, "Anh đi mau đi."

Bị Lệ Tước Phong phát hiện không chỉ cô mà ngay cả anh cũng gặp họa.

Lệ Tước Phong đối với cô cùng Sở Thế Tu là hận thù.

"Em làm sao vậy?" Sở Thế Tu phát giác cô kích động, tay sờ lên băng gạc trên trán của cô, mặt dịu dàng lập tức hiện lên vẻ lo lắng, "Ngải Ngải, xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì, em không sao." Cố Tiểu Ngải đẩy tay anh ra, "Anh đi nhanh đi."

"Sắc mặt em thật không tốt." Sở Thế Tu lo lắng nhìn cô, mi hơi hơi nhíu lại, "Lệ Tước Phong có phải đã làm chuyện gì quá mức đối với em hay không? Vì chuyện tư liệu sao?"

Quá mức?

Lệ Tước Phong đối với cô không chỉ là quá mức.

"Anh đi được không?"

"Anh dẫn em cùng đi."

Sở Thế Tu cố chấp nói, đem cô đẩy mạnh ngồi vào trong xe, thân mình Cố Tiểu Ngải vốn suy yếu, căn bản không có khí lực cùng Sở Thế Tu đấu tranh, hần nhẹ tay đẩy cô lập tức đã bị đẩy mạnh trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200

Cố Tiểu Ngải muốn đẩy cửa xe ra, Sở Thế Tu tiến vào trong xe ngồi xuống, khóa cửa xe lại.

"Sở Thế Tu anh đừng như vậy. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nóng nảy đứng lên, căn bản anh không biết hiện tại cô phải trải qua ngày tháng gì, chịu cái dạng uy hiếp gì.

Lúc này anh hồ đồ như vậy không có lợi gì cho anh cả. . . . .

Cố Tiểu Ngải gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, "Sở Thế Tu anh buông tha em. . . . ."

"Ngải Ngải, sinh nhật vui vẻ."

Giọng nói Sở Thế Tu dịu dàng cắt đứt lời của cô, lấy ra một bó hoa hồng nhạt to dùng con rối làm bó hoa, đưa đến trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt.

Anh nói. . . . . sinh nhật vui vẻ?

"Anh chỉ biết Lệ Tước Phong ở Thủy Thiên Loan, cho nên chạy vòng vòng ở trong này, anh thực lo lắng. . . . . Không thể đúng lúc đưa lên chúc phúc." Sở Thế Tu đem bó hoa con rối đáng yêu bỏ vào trong lòng cô.

Sinh nhật vui vẻ?

Cô đã bao nhiêu lâu không có nghe đến những lời này?

Hóa ra. . . . . Hôm nay là sinh nhật của cô sao? Chính cô đều đã quên.

Cố Tiểu Ngải hốc mắt ướt, cúi đầu nhìn bó hoa con rối trong lòng, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Em. . . . . đã lâu không tổ chức sinh nhật."

Sở Thế Tu ánh mắt dịu dàng như nước, lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô, tay vén tóc dài có hơi hơi hỗn độn trên mặt cô.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải dùng sức kìm nén xúc động muốn khóc, cười cười nói.

"Chín năm qua, vào ngày sinh nhật của em và anh, mỗi một năm anh đều ở nhà trẻ chờ em. . . . ." Tay Sở Thế Tu vuốt ve mặt của cô, đầu ngón tay dịu dàng, ánh mắt lại mang theo vẻ tham lam khó có thể kìm nén, "Vì sao cho tới bây giờ em không muốn tới đó thử xem?"

Cố Tiểu Ngải chớp chớp mắt chua xót, "Em. . . . . em không biết anh còn có thể nhớ em."

"Anh quên ai cũng sẽ không quên Ngải Ngải." Ngón tay Sở Thế Tu lướt qua nhẹ nhàng trên mặt mềm mại của cô, "Sắc mặt của em thật không tốt, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Nếu như là chuyện em ngại lấy tư liệu cơ mật, anh đi nói chuyện với Lệ Tước Phong."

"Nói?"

"Anh ta muốn như thế nào đều nên hướng về phía anh, không nên lấy phụ nữ ra giận cá chém thớt." Sở Thế Tu nhíu mi nhìn chăm chăm mặt của cô, giọng điệu có chút thương cảm, "Em như vậy. . . . . anh thực đau lòng."

Nước mắt chảy xuống, Cố Tiểu Ngải cuống quýt quay đầu đi né tránh đầu ngón tay tràn ngập lo lắng của anh.

Anh đối với cô dịu dàng mà nói giống như lưỡi kiếm hai lưỡi, tới gần không được mà trốn cũng không xong. . . . .

Không thể tiếp tục nán lại nữa.

"Anh trở về đi, cảm ơn lời chúc phúc của anh." Cố Tiểu Ngải lau quệt nước mắt, gian nan xả ra một chút tươi cười.

"Ngải Ngải. . . . ." Cô không ngừng né tránh, Sở Thế Tu nhíu nhíu mày, lập tức bên môi lại câu ra một chút tươi cười, từ chỗ ngồi phía sau lấy ra một cái hộp quà tinh xảo lớn bằng bàn tay, "Tặng quà cho em."

Hộp quà được đóng gói thật sự xinh đẹp.

"Cám ơn."

"Mở ra xem." Sở Thế Tu cố chấp nói, ý tứ không cho cô xuống xe.

Cố Tiểu Ngải đành phải đem bó hoa bỏ trên đầu gối, mở hộp quà ra, bên trong là một cái kẹp tóc khéo léo tinh xảo, tạo hình rất khác biệt, kim cương phát sáng trên mặt.

"Đề anh kẹp cho em." Sở Thế Tu lấy kẹp tóc từ trong chiếc hộp ra, hướng tới người cô, đem kẹp tóc kẹp lên mái tóc dài của cô, tán thưởng nói, "Rất đẹp."

Kẹp xong, anh không có rời đi, mùi bạc hà tươi mát quanh quẩn ở trong mũi cô.

"Cám ơn."

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy Võ Giang cầm đầu một nhóm vệ sĩ từ trong biệt thự lao tới vây quanh xe thể

thao của bọn họ.

Ngay sau đó, cả trai lẫn gái tham gia hội đều đi theo đi ra, bao quanh xe thể thao bên cạnh.

Đám người vây quanh tránh đường ra, Lệ Tước Phong vội về mặt u ám đi ra, lạnh lùng trừng mắt xe thể thao bọn họ, cô gái đứng bên cạnh thanh thuần động lòng người.

Cửa kính xe đóng cửa, Lệ Tước Phong rõ ràng nhìn không thấy tình huống bên trong xe thể thao, nhưng ánh mắt hẩn như vậy làm cho Cố Tiểu Ngải cảm thấy hẩn giống như đang trừng mắt cô . . . . .

Đã tràn ngập hận ý.

Cố Tiểu Ngải khẩn trương quay đầu hướng Sở Thế Tu nói, "Sở Thế Tu, anh mau thả em xuống xe! Một chút nữa anh lái xe cực nhanh đi ra đi!"

"Ngải Ngải, anh là một người đàn ông không nên để em bảo vệ cho anh."

Sở Thế Tu thân nhiên liếc người ở phía ngoài liếc mắt một cái, hoàn toàn không quan tâm cười cười, lại từ phía sau lấy ra hai cái hộp quà, một lớn một nhỏ, "Đây là quà anh đã chuẩn bị cho em năm trước và năm kia."

"Sở Thế Tu. . . . ." Anh không thấy được xe thể thao đang bị vây quanh sao?

"Mở ra nhìn xem" Sở Thế Tu nhìn cô, giọng điệu tràn ngập chờ mong.

Cố Tiểu Ngải cắn môi, tay mở hộp quà ra, là một bộ bức tranh, cô gái đang nghịch nước hiên nhiên là cô, ánh mắt cười khẽ sinh động, tươi cười ngọt ngào mê người. . . . . Chỉ là ngũ quan có chút không giống với cô.

"Đây là bức tranh năm trước, anh luôn luôn tưởng tượng em sau khi lớn lên là dạng gì, có chút khác biệt. . . . ." Sở Thế Tu xấu hổ nhưng cười cười.

Cô cũng luôn luôn tưởng tượng, Sở Thế Tu lớn lên là bộ dáng gì. . . . .

Rất cao? Béo hoặc gầy? Rất anh tuấn? Tính tình có thay đổi hay không?

Hóa ra, anh cũng giống như cô.

Cố Tiểu Ngải nhìn bức tranh phác họa trong tay nói không nên lời là cảm giác gì. . . . .

"Phanh ——"

Xe thể thao bị vài vệ sĩ cùng đập một cước, thân xe chấn động rung lắc lên một cái.

"Đi ra! Cố Tiểu Ngải, con mẹ nó, nếu cô không ra tôi sẽ thiêu cái xe này!" Lệ Tước Phong đứng ở bên ngoài hét lớn.

Cố Tiểu Ngải nghe được cả người run lên, mặt xám như tro tàn.

"Ngải Ngải, em không thương hẩn sao?" Sở Thế Tu từ cửa kính xe nhìn về phía bộ dáng Lệ Tước Phong đang giận dữ, tay lấy bức tranh phác họa từ trong lòng cô đem bỏ tới một bên.

Yêu? Không thương?

Đúng, cô không thương Lệ Tước Phong, cô không thương. . . . . Cô cũng sẽ không yêu.

"Ngải Ngải, anh còn có cơ hội sao?" Sở Thế Tu đột nhiên ở bên tai cô dịu dàng hỏi.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt.

Anh đang nói cái gì?

. . . . .

Ngải Ngải, anh còn có cơ hội sao?

Ngải Ngải, anh còn có cơ hội sao?

. . . . .

"Lấy khẩu súng cho tôi!"

Lệ Tước Phong ở bên ngoài gầm nhẹ một tiếng, từ trong tay Võ Giang lấy cây súng, trong mắt tràn ngập sát ý làm cho người ta sợ hãi, vòng qua xe đi

đến trước cửa ngay tay lái, trực tiếp đem hòng súng để ở trên cửa kính xe.

"Sở Thế Tu!" Cổ Tiểu Ngải nhìn chăm chăm cây súng phía sau cửa kính xe Sở Thế Tu, sợ tới mức cả người đều ngây dại, "Hắn thực sẽ nổ súng, anh để em xuống xe. . . . ."

"Ngải Ngải, anh yêu em."

Sở Thế Tu hướng cô mỉm cười, bỗng dựng hai tay nâng mặt của cô lên, ở trên trán cô in lại dấu hôn nhọt nhọt.

". . . . ."

Cổ Tiểu Ngải hoàn toàn ngây người.

"Không có việc gì, Ngải Ngải, giao cho anh."

Nói xong, Sở Thế Tu lấy thế không kịp bưng tai áp chế thân thể của cô.

"Phanh ——"

Tiếng súng nổ tung bên tai Cổ Tiểu Ngải, có nhiều mảnh nhỏ bắn tung tóe qua mặt của cô, cắt qua đau đớn, máu tươi từ hai gò má chậm rãi chảy xuống, bên tai bị tiếng nổ làm ù tai. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201

"A ——"

Giữa những người vây quanh có người hét chói tai.

Viên đạn bắn vỡ hai mặt cửa kính xe.

Lệ Tước Phong đứng ở bên ngoài, sắc mặt xanh mét nhìn Sở Thế Tu đè Cổ Tiểu Ngải xuống, hai tay che chở ở trên lưng cô, một mình che chắn toàn bộ.

Võ Giang thấy tình thế như vậy vội vàng sai bảo vài vệ sĩ tiến lên cạy mở cửa xe.

"Đừng sợ."

Sở Thế Tu cười ở bên tai cô, nắm tay cô đi ra khỏi xe thể thao, tầm mắt dừng ở vết thương trên mặt anh, mi không khỏi nhíu lại, "Em có bị thương không?"

Xuống xe, Cổ Tiểu Ngải nhìn sắc mặt đáng sợ của Lệ Tước Phong, không khỏi giãy dụa ra khỏi tay Sở Thế Tu, Sở Thế Tu lại đem tay mềm mại của cô nắm chặt.

Đôi mắt đen của Lệ Tước Phong trừng mắt hai người, khóe môi chậm rãi gọi lên một chút cười lạnh, "Sở Thế Tu, so với tôi tưởng tượng anh còn lớn gan hơn, con mẹ nó, anh dám chạy đến chỗ Lệ Tước Phong ta vụng trộm! Muốn chết rồi!"

Lệ Tước Phong một tay kéo Cổ Tiểu Ngải về, tay còn lại đem hòng súng nhắm ngay ót Sở Thế Tu.

"Không được!"

Cổ Tiểu Ngải kinh hãi hô to, bị bọn Võ Giang lập tức nắm lấy cánh tay.

Tất cả mọi người khiếp sợ như ngừng hô hấp, trước biệt thự Lệ gia . . . . . trong nháy mắt im lặng chỉ còn lại có tiếng gió.

Sắc mặt Sở Thế Tu như không có biến hóa gì, lạnh nhạt ung dung, đứng thẳng nhìn Tước Phong, "Tôi muốn mang Ngải Ngải rời đi, nói điều kiện của anh đi"

Từ lúc anh lái xe chậm rãi quanh Thủy Thiên Loan, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy trên mặt Cổ Tiểu Ngải băng gạc. . . . . anh liền xác định mình sẽ không buông cô ra.

Ngải Ngải của anh không thể để người khác hủy hoại.

Ở bên cạnh Lệ Tước Phong chỉ làm cho cô tiếp xúc với băng gạc và thuốc sát trùng, anh sẽ không để cho cô tiếp tục như vậy nữa.

"Mang cô ta rời đi?" Lệ Tước Phong lạnh nhạt hừ một tiếng, khinh miệt khinh thường nói, "Anh đang nằm mơ sao? !"

"Điều kiện là cái gì?" Sở Thế Tu như là không nghe được lời nói khinh miệt của hắn, còn thật sự cố chấp tiếp tục hỏi.

Cố Tiểu Ngải bị vệ sĩ nắm lấy cánh tay giầy dựa không được, trơ mắt nhìn sắc mặt Lệ Tước Phong càng ngày càng khó coi, họng súng để ở trên trán Sở Thế Tu, chỉ cần ngón tay nhẹ nhàng cử động, Sở Thế Tu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Sở Thế Tu, anh tính toán cái gì vậy? !" Lệ Tước Phong mạnh một cước đá trên đầu gối Sở Thế Tu, Sở Thế Tu buồn bực trong cổ họng một tiếng lui về phía sau đứng lên cửa xe.

"Tôi sao?" Sở Thế Tu dựa lưng vào trên cửa xe chuyển mắt nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, trong mắt dịu dàng như nước, chuyển mắt nhìn về phía sắc mặt Lệ Tước Phong xanh mét, bên môi mang theo cao ngạo ý cười, "Tôi cùng Ngải Ngải cùng nhau lớn lên, tám tuổi đã đính hôn, nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện, chúng tôi hẳn là đã kết hôn. Lệ tổng, anh nói tôi tính cái gì?"

Giọng điệu Sở Thế Tu lạnh nhạt mà khinh thường.

Lại tràn ngập khiêu khích.

Lệ Tước Phong một quyền đánh tới, Sở Thế Tu bị đánh nghiêng mặt qua, búng máu phun ra.

Lệ Tước Phong duỗi thẳng cánh tay, cuồng vọng đem họng súng nhắm ngay hắn, ngón tay đặt nhẹ lên cò.

"Đừng ——" Cố Tiểu Ngải tê tâm liệt phế hô to, nước mắt sợ hãi mà chảy ra bên ngoài, "Lệ Tước Phong đừng, van xin anh, tôi không đi, tôi sẽ không theo anh ấy rời đi. . . . ."

Sắc mặt Lệ Tước Phong u ám tới cực điểm.

Cầu xin hắn?!

Vì người đàn ông khác cô cầu xin hắn sao?!

"Được, tôi sẽ tác thành cho anh!"

Lệ Tước Phong mạnh chuyển tay cầm súng nhắm ngay Cố Tiểu Ngải, trực tiếp gõ lên cò.

Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Người chung quanh đều sợ hãi bịt kín lỗ tai.

Không có tiếng súng vang lên, giống như chết thì cảm giác đau đớn cũng không còn nữa.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy Lệ Tước Phong thẳng tắp trừng mắt cô, trong mắt mờ mịt không rõ, không giống hận, so với thống hận càng thêm phức tạp. . . . .

Ngực bị chấn động.

"Loại súng lục này chỉ có một viên đạn, vệ sĩ cao cấp ở nước ngoài mang theo ở trên người, vì chuẩn bị nếu làm sai chuyện sẽ tự sát." Sở Thế Tu thần nhiên nói.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, Lệ Tước Phong ngay từ đầu sẽ không tính giết Sở Thế Tu sao?

Lệ Tước Phong gắt gao trừng mắt Cố Tiểu Ngải, sắc mặt khó coi tới cực điểm, thật lâu mới xoay người lại lạnh lùng nhìn Sở Thế Tu, "Có điểm gan dạ sáng suốt."

"Thi đấu súng đi, nếu tôi thắng, Ngải Ngải sẽ theo tôi đi."

"Họ Sở kia, tôi không giết anh là do tôi không để cho người tôi ghét chết một cách dễ dàng như vậy." Lệ Tước Phong đem súng lục quăng một bên, khinh thường nói.

"Anh sợ thua?"

"Thua? Bại bởi loại người công tử tay trái gà không chặt như ngươi?" Lệ Tước Phong cười châm biếm, "Sở Thế Tu, anh thì tính là cái gì?"

"Bảy ngày sau, tại bến thuyền Nam Hải." Sở Thế Tu hạ chiến thư, khí chất tao nhã mang theo cố chấp.

Lệ Tước Phong lại là một quyền đánh trên mặt Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu đau đến cúi gập thắt lưng, vết máu trên gáy từ cổ chảy xuống dưới.

Cổ của anh tại sao lại bị thương?

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn Sở Thế Tu.

"Đem cô ta mang vào nhà cho tôi."

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi vào nhà, không có gây nhiều khó xử cho Sở Thế Tu hơn nữa, trên mặt đầy vẻ giận dữ.

Bảy ngày sau?

Bảy ngày sau, Sở Thế Tu còn phải đi đến bến thuyền.

Nhìn trên cổ anh mới vừa bị chảy máu, hẳn là thương thế không nhẹ. . . . .

Cùng hấn đấu, Sở Thế Tu thật sự còn rất non.

. . . . .

Một tuồng kịch kết thúc, một đám người giữ im lặng từ phía sau Lệ Tước Phong đi tới.

Sở Thế Tu ngẩng đầu hướng Cố Tiểu Ngải lộ ra một chút tươi cười như không có việc gì, nhìn cô bị bọn vệ sĩ kéo vào biệt thự.

Ngực chấn động đau.

Nếu có thể, anh không muốn cô lại tiến vào cánh cửa kia.

Sở Thế Tu ngồi vào trong xe bị hủy một nửa, động tác gian nan cởi tây trang trên người ra, lưng tây trang đã muốn nhiễm máu đỏ tươi. . . . .

Hôm nay. . . . . anh căn bản không có khí lực đấu cùng Lệ Tước Phong.

Tay lấy di động trong xe, Sở Thế Tu dùng chút khí lực bấm dây số, "Lý viện trưởng, tôi là Sở Thế Tu. . . . . phải xe cứu thương đến Thủy Thiên Loan đón tôi. . . . . Ủ, trên lưng bị trúng đạn. . . . . Hẳn là còn có mảnh vỡ cửa kính xe đâm vào trên người. . . . . vai gáy có khả năng bị cắt vỡ. . . . ."

Cúp điện thoại.

Sở Thế Tu quay đầu nhìn phía biệt thự Lệ gia xa hoa, Cố Tiểu Ngải đã bị bọn họ kéo đi vào, tay dò xét trên vai chính mình, đầu ngón tay lập tức dính máu đỏ tươi. . . . .

"Ách. . . . ."

Sở Thế Tu bị đau hừ một tiếng.

*****

Trở vào biệt thự, Lệ Tước Phong nhìn đèn trong phòng khách lộn xộn, lập tức phiền lòng quát, "Con mẹ nó, còn không dứt?!"

Biến nhà hấn trở thành tối tăm rối loạn như vậy.

Bọn vệ sĩ lập tức đuổi toàn bộ khách ra khỏi biệt thự, cái gọi là đêm tụ hội vội vàng chấm dứt.

Lệ Tước Phong đem Cố Tiểu Ngải một đường xách đến phòng chính trên lầu, trực tiếp đem cô ném tới trên giường, lớn tiếng quát, "Cô cùng tên họ Sở ở trong xe làm cái gì?!"

"Không có làm gì cả."

"Không có làm cái gì?!" Lệ Tước Phong bỏ nhào đi lên kéo áo cô nhắc cô tới gần, ánh mắt âm tàn nhìn cô, "Bị tôi nhốt tại nơi này lâu như vậy không gặp được người yêu, cô nói với tôi không có làm cái gì sao?!"

Vừa thấy khẩu súng của hấn nhắm ngay Sở Thế Tu, cô sợ tới mức thiếu chút nữa khóc lên, trước mặt nhiều người như vậy liền cầu xin hấn. . . . .

Vì Sở Thế Tu, cô thật làm được không ít chuyện.

Bình thường ở trước mặt hấn đóng vai thanh cao, vì một Sở Thế Tu đều cố gắng làm mọi chuyện, ngay cả cầu xin hấn đều chịu được. . . . .

"Vậy anh hi vọng chúng tôi ở trong xe làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải bị hấn kéo cổ áo hỏi lại, ánh mắt hèn mọn nhìn ánh mắt đen tối của hấn, giọng điệu lạnh nhạt, "Giống chuyện anh cùng phụ nữ làm trong xe sao?"

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong tức giận đến rống to, giờ lên nắm tay hạ xuống. . . . .

"Hôm nay là sinh nhật của tôi."

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống thản nhiên nói.

Nắm tay Lệ Tước Phong dừng ở bên mặt cô, không có hạ xuống.

Giọng nói cô mềm mại làm cho hấn rung động.

"Hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi hai của tôi, anh ấy đến chúc mừng sinh nhật tôi." Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường lạnh nhạt nói, "Cho nên. . . . . Chúng tôi ở trong xe thực cái gì cũng chưa làm."

". . . . ."

"Còn nữa, tôi chưa từng có cùng anh ấy ăn nằm trên giường."

". . . . ."

"Tôi đều đã quên sinh nhật của chính mình, anh ấy còn nhớ rõ." Cố Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, "Hấn là. . . . . anh chưa từng có cảm tình với một người nhiều năm như vậy? Không quan hệ dục vọng thể xác, anh từng có sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202

Hấn ở trong ngày sinh nhật của cô, bắt cô nấu hai mươi tám bát mỳ, sau đó làm cho cô trơ mắt nhìn hấn đem đồ toàn bộ. . . . .

Thật nhiều chăm chọc.

". . . . ." Tay Lệ Tước Phong bị cứng đờ, buông lỏng cổ áo của cô ra.

Cố Tiểu Ngải hô hấp rút cục thông thuận một ít, mũi đang lúc chua xót, vừa chuyển mắt, liền nhìn tới cửa sổ, hình ảnh Lệ Tước Phong đặt cô bé kia hôn môi giống như tái hiện trước mắt.

Xóa đi không được.

Không khí trong phòng đầy áp lực, nặng nề im lặng đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông.

"Cút đi!" Lệ Tước Phong bỗng dưng nói, lạnh nhạt cực kỳ, "Kêu bảo mẫu lên đây đem chăn, ga giường thay đổi toàn bộ đi!"

". . . . ."

Hiện tại, hấn lại ngại cô làm bẩn chăn, ga giường thật sao?

Hấn Lệ Tước Phong lại có nhiều thứ không sạch sẽ, lại dựa vào cái gì ngại cô không sạch sẽ?

"Được, tôi cút."

Cố Tiểu Ngải giống như không nói lời vô nghĩa, từ trên giường đứng lên liền hướng ngoài cửa đi, hơi hơi ngưỡng nghiêm mặt, hốc mắt chua xót tới cực điểm, giống như nhìn không được, nước mắt sẽ rơi xuống. . . . .

"Cô thực nguyện ý vì Sở Thế Tu đi tìm cái chết sao? !"

Giọng nói Lệ Tước Phong âm trầm ở sau lưng cô truyền đến.

Nếu hôm nay, súng hấn thật sự có viên đạn thì cô đã chết.

Vì Sở Thế Tu, cô ngay cả mạng cũng có thể không cần? !

"Nguyên ý." Cổ Tiểu Ngải ngẩn người, lập tức kiên định nói, xoay người thông dong đi ra ngoài.

Trong phòng lập tức truyền đến âm thanh quăng ngã đồ đạc đổ bể.

Đủ để hiểu ra Lệ Tước Phong hiện tại tức giận đến mức nào.

Tức giận đến nỗi không thể cứu vãn.

Cổ Tiểu Ngải dừng bước, môi mím thật chặt, lẳng lặng đứng thật lâu mới rời đi.

Trong phòng bị quăng đồ bừa bãi ——

Lệ Tước Phong ngồi ở bên giường, tóc ngắn hỗn độn, cả người bao phủ vẻ lo lắng, hai tay rũ xuống, mu bàn tay phải bị đèn thủy tinh cắt, máu theo năm ngón tay chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn.

.....

"Hôm nay là sinh nhật của tôi."

.....

Lúc cô nói lời này bộ dáng thực tiêu tụy, cô xem ánh mắt của hần giống đang nhìn một đứa nhỏ không biết phân biệt thị phi, hèn mọn, không muốn quan tâm .....

Hần đứng ở trên ban công, nhìn thấy cô chạy lại xe thể thao của Sở Thế Tu.

Nhìn cô bị Sở Thế Tu nhét vào trong xe.

Nhìn thời gian trên đồng hồ từng giây từng phút trôi qua, cô lại không có đi ra.

Cô ngay cả một chút tự mình hiểu lấy đều không có, cô còn dám ở trước biệt thự Lệ gia lên xe Sở Thế Tu!

Một khắc kia, hần thiếu chút nữa đã muốn thiêu cháy chiếc xe kia, làm cho Cổ Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu cùng chết.

.....

"Cô thực nguyên ý vì Sở Thế Tu đi tìm cái chết?!"

"Nguyên ý."

"Hần là, ... anh chưa từng thích một người qua nhiều năm như vậy? Không quan hệ dục vọng thể xác."

.....

Ở trong mắt cô, hần chỉ là một cảm thú đắm chìm trong dục vọng thể xác, cận bã, biến thái.

Ngay cả một góc của Sở Thế Tu cũng đều so ra kém hơn.

Vì Sở Thế Tu đi tìm cái chết?

Cô yêu Sở Thế Tu như vậy sao? Trải qua nhiều năm không thay đổi cảm tình? Cô khoe tình yêu của cô với hần. ....

Tình cảm không thay đổi thì sao, một ngày còn có hần thì hần tuyệt đối sẽ không cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

Đừng nằm mơ nữa.

Cô cùng Sở Thế Tu sẽ không có tương lai.

"Lệ tiên sinh, cậu bị làm sao vậy?!" Bảo mẫu đi tới, nhìn chăm chăm tay phải Lệ Tước Phong đầy máu tươi sợ tới mức thất thanh hét chói tai.

Tay lấy một hộp bánh bích quy trên đầu giường quăng ra, bảo mẫu mở ngăn tủ ra lấy hộp đựng thuốc.

Lệ Tước Phong chuyển mắt, tay lấy hộp bánh bích quy trên giường mở ra.

Bánh bích quy.

Là do Cổ Tiểu Ngải nướng.

"Đây là Cố tiểu thư nương lần trước, ở bệnh viện bị quăng rồi nhặt lên lại, sau khi xong xuôi thủ tục xuất viện tôi liền thuận đường mang về, đã đánh mất hộp đựng bánh bích quy, tôi lấy hộp này đựng vào."

Thấy Lệ Tước Phong mở hộp bánh bích quy ra, bảo mẫu vừa giải thích vừa mở hộp đựng thuốc ra. . . . .

Lệ Tước Phong không nói gì, tay thon dài cầm lấy một cái bánh bích quy, bánh bích quy đã bị ẩm bắt đầu mềm hơn.

Mắt hấn đen sâu không thấy đáy.

Lệ Tước Phong cúi đầu, cầm lấy một cái bánh bích quy bỏ vào miệng, không tiếng động nhắm nuốt.

"Ồi chào? ! Bánh bích quy này không thể ăn nữa Lệ tiên sinh. . . . . Đã bị rớt muốn hư rồi, ai ai. . . . ." Bảo mẫu thấy thế kích động kêu lên, tay muốn đoạt lấy bánh bích quy trong tay của hấn.

Lệ Tước Phong đã đem cả cái bánh bích quy bỏ vào miệng.

Bánh bích quy bị hư thật ăn không ngon nữa.

Giống như Cố Tiểu Ngải hiện tại, cũng bị phá hư, rõ ràng nên vứt bỏ. . . . . Hấn còn nắm chặt ở trong tay không buông.

"Bảo mẫu, không phải tôi rất giống cha tôi sao?" Lệ Tước Phong đột nhiên lên tiếng hỏi, ăn toàn bộ bánh bích quy.

Bảo mẫu nhìn Lệ Tước Phong như vậy nhất thời ngạc nhiên, nói không nên lời cái gì, chỉ nói, "Tôi rửa vết thương cho cậu."

Mẹ của Lệ Tước Phong cũng từng nói qua, tính cách Lệ Tước Phong rất giống cha của hấn, thực cực đoan, lựa chọn mỗi một con đường mặc kệ đúng sai liền vẫn như vậy đi tiếp. . . . .

Người không biết quay đầu kỳ thật thực đáng sợ.

"Bảo mẫu, cô ấy phản bội tôi."

Bảo mẫu nhìn chằm chằm những thứ bừa bãi cùng máu tươi trên tay hấn, hiểu được hấn lại là vì Cố Tiểu Ngải phiền lòng.

Từ khi Cố Tiểu Ngải xuất hiện ở Lệ gia, Lệ Tước Phong thực thay đổi rất nhiều.

Vui vẻ hơn so với lúc trước, nhưng nổi giận cũng nhiều hơn so với lúc trước. . . . .

"Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư đã tìm được nên có trừng phạt." Bảo mẫu khom thắt lưng cúi đầu thay hấn rửa sạch miệng vết thương.

Nên có trừng phạt?

Nếu cô lựa chọn phản bội hấn nên nghĩ đến kết cục hiện tại.

Trong quy tắc của Lệ Tước Phong, không có tù có thời hạn.

"Đề hộp bánh bích quy lại đây cho tôi." Lệ Tước Phong âm trầm lên tiếng.

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Hấn không vứt bỏ, cũng tuyệt không dễ dàng buông tha cô cùng Sở Thế Tu.

A.

Giống như theo lời cô, hấn thật là tên biến thái.

*****

Ban đêm, sau khi Cố Tiểu Ngải tắm rửa xong nằm ở đầu giường, trong lòng bàn tay cầm kẹp tóc của Sở Thế Tu tặng, rất đẹp và rạng rỡ.

Ở trong xe, trong lúc đó Sở Thế Tu đột nhiên nâng mặt của cô lên rồi hôn lên trán cô, cùng cô nói, "Ngải Ngải, anh yêu em."

Sở Thế Tu tỏ tình với cô. . . . .

Trước kia, câu này cô ngay cả nằm mơ cũng không dám mơ thấy, vì sao lúc cô nghe được lại khiếp sợ tim đập thật nhiều?

Nghe được người đàn ông mình yêu tỏ tình cô không phải nên kích động đến đầu trống rỗng sao?

Là vì lúc ấy Lệ Tước Phong đứng ở bên ngoài cho nên cô sợ hãi sao? Cho nên đã quên vui vẻ, đã quên rung động?

Nhưng vì sao hiện tại nhớ tới, lòng của cô còn không có nhiều gợn sóng.

Từ trên giường ngồi lên, Cố Tiểu Ngải đem kẹp tóc bỏ vào trong tủ đầu giường, chậm rãi khép ngăn kéo lại, lẳng lặng nhìn về lấp lánh trên kẹp tóc dần dần biến mất ở trước mắt mình. . . . .

Sáng sớm tỉnh lại, Cố Tiểu Ngải liền bị một người nữ giúp việc gọi vào biệt thự Lệ gia hỗ trợ quét dọn, cô hiện tại trừ bỏ trên người không có mặc trang phục nữ giúp việc thì chuyện của nữ giúp việc cô đều phải làm.

"Này, có nước chanh không?"

Giọng nữ nhẹ nhàng khoan khoái mà ngọt giống một làn gió mát truyền đến.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu, chỉ thấy Lệ Tước Phong từ bên ngoài đi tới, cánh tay bị một cô gái tuổi còn trẻ khoác vào, là cô gái đêm qua cùng Lệ Tước Phong hôn môi ở cửa sổ.

Đáng yêu, trẻ tuổi, một đôi mắt to xinh đẹp trong suốt sáng ngời giống như là có thể nói.

Nụ cười của cô ấy cũng rất ngọt, làm cho người ta giống như có gió xuân, tươi cười như vậy đều làm cho người ta không thể chán ghét.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn chăm chú vào Cố Tiểu Ngải, "Còn không đi pha?"

. . . . .

Nhiều nữ giúp việc như vậy vì sao cô phải đi chuẩn bị nước chanh, thật kỳ lạ.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn Lệ Tước Phong liếc mắt một cái, xoay người đi vào phòng bếp, phía sau truyền đến giọng nói trong veo của cô bé kia, "A Phong, một hồi chúng ta không ra khỏi cửa chứ, bác sĩ nói vết thương của anh cũng chưa tốt hơn."

"Dài dòng." Lệ Tước Phong lạnh nhạt lên tiếng.

Cố Tiểu Ngải đi đến phòng bếp, rót hai ly nước chanh, đang muốn đi ra ngoài chợt nghe đến giọng nói Lệ Tước Phong bắt mắt truyền đến, "Cố Tiểu Ngải, chân cô bị gậy sao?!"

. . . . .

Ngải chậm thì hần nên tự đi lấy đi? !

Cố Tiểu Ngải tức giận đến hít sâu nhiều lần mới vững vàng lại, quay đầu nảy lên một ý lấy muối bỏ vào một ly nước chanh.

Làm cho hần uống mặn đến nỗi không rảnh quát cô.

Cố Tiểu Ngải bụng nước chanh đi ra ngoài, Lệ Tước Phong cùng cô gái ngồi ở trước bàn ăn, cô gái hướng cô lễ phép mỉm cười, "Cảm ơn."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải thần sắc thản nhiên không có trả lời.

Cô gái rõ ràng làm cho người ta rất thích, nhưng cô. . . . . lại không có cảm tình tốt lắm.

Cảm giác khác thường tất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203

Đem nước chanh bỏ xuống đến trước mặt bọn họ, Cố Tiểu Ngải xoay người liền chuẩn bị chạy đi, chỉ nghe cô gái ngạc nhiên lên tiếng, "A Phong, tại sao ly nước chanh của anh lại có màu sắc đẹp hơn của em vậy?"

Một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, muốn ngăn cản đã không kịp, cô gái đã bung ly nước chanh trước mặt Lệ Tước Phong lên uống một ngụm vào trong miệng, sau đó lông mày nhíu lại, "Phụt——"

Một ngụm nước chanh toàn bộ từ trong miệng cô gái phun ra. Thống khổ ngũ quan đều nhíu lại.

.....

Cố Tiểu Ngải im lặng.

Cô cũng không phải chuẩn bị để hại cô bé này, là cô ấy tự mình lấy uống. ....

"Làm sao vậy?" Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn cô gái, "Uống cái gì cũng vậy, cô có thể uống có tố chất một chút hay không?"

Bề ngoài cô gái thanh thuần lại động một chút là phun đồ uống như phun rượu? !

Nói xong, Lệ Tước Phong lấy ly nước chanh từ tay cô gái, cô gái né tránh tay hắn.

"Không có gì không có gì, vừa mới uống thôi." Cô gái liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, sau đó mi vừa nhíu vừa nâng ly lên uống hết toàn bộ.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, cô gái này muốn làm cái gì? !

Biết rõ bên trong bỏ muối còn uống hết như vậy?

Uống xong ly nước chanh một cách nghiêm chỉnh, về mặt cô gái thống khổ hướng Cố Tiểu Ngải cười cười như không có việc gì, sau đó dựng thẳng tay lên làm tư thế ok.

.....

Cô gái này là người trên trái đất sao? !

Cố Tiểu Ngải không hiểu hai mắt nhìn cô gái, xoay người rời đi, giọng Lệ Tước Phong lạnh nhạt không buông tha truyền tới, "Đi lấy cho tôi bộ quần áo, tôi muốn ra ngoài."

". . . . ."

Được thôi, cô nhẫn nhịn.

Vì cả nhà cậu cùng tòa soạn báo, cô tiếp tục nhẫn nhịn hắn, loại chủ nhân áp bức nữ giúp việc, coi hắn có thể chơi đùa được bao lâu! Nhìn hắn còn có thể ngây thơ bao lâu!

"Em cũng giúp anh đi tìm." Cô gái nói xong từ bàn ăn đứng lên, giọng nói trở nên khàn khàn.

Lệ Tước Phong như là hoàn toàn không có nghe đến giọng nói cô gái thay đổi, chỉ cúi đầu xem báo chí trên tay, mặt anh tuấn không chút thay đổi.

Cô gái cùng Cố Tiểu Ngải đi lên lầu, trên hành lang, cô gái khàn giọng nhìn cô mỉm cười, "Cô không cần cảm thấy có lỗi, tôi không sao."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không hiểu nhìn về phía cô ta, ánh mắt cô ta thế nào lại nhìn ra thành mình có lỗi? Cũng không phải mình làm ly nước chanh muối cho cô ta uống.

"Gọi tôi là Linh Mộc Nại Nại, tên tiếng Anh là Rulu, cô có thể gọi tôi là Rulu hoặc là Nại Nại cũng được." Cô gái tiếp tục khàn cổ họng nói, mỉm cười hướng cô vờn tay.

Tay Linh Mộc Nại Nại để ngang trước mặt Cố Tiểu Ngải, hoàn toàn ngăn trở đường đi của cô.

Cố Tiểu Ngải đành phải dừng lại, miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười, tự giới thiệu, "Cố Tiểu Ngải."

"Tên rất êm tai. .... Tiểu Ngải, Tiểu Ngải." Linh Mộc Nại Nại nhiệt tình bắt tay với cô, "Tôi là người lai Trung-Nhật, gần đây cha tôi đến Trung Quốc hợp tác cùng E.S, tôi liền theo tới chơi đùa."

.....

Cố Tiểu Ngải tiếp tục duy trì miễn cưỡng tươi cười.

Linh Mộc Nại Nại nhiệt tình làm cho cô có chút không khó xử, các cô không có quen thân như vậy.

Thấy Tiểu Ngải không quan tâm cô, Linh Mộc Nại Nại cũng hoàn toàn không chịu khuất phục, cười hỏi, "Vừa rồi cô lấy sai ly đúng không, cô muốn

đem ly nước chanh muối cho tôi uống phải không?"

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, đứng ở cửa phòng thay quần áo.

"Tôi biết chuyện cô cùng A Phong, cho nên cô ghen tị hiện tại tôi cùng anh ta ở cùng một chỗ phải không?" Linh Mộc Nại Nại nói với vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên.

.....

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn cô.

Đầu của cô gái lai Trung-Nhật này được cấu tạo từ cái gì chứ?

"Tôi là chuẩn bị nước chanh. ...."

"Yên tâm đi, tôi không phải trách cô, tôi chỉ là nhắc nhở cô, tính tình A Phong không tốt chút nào, nếu như bị anh ấy uống ly nước chanh pha muối của cô thì khẳng định cô bị nhiều sẹo trên mặt rồi."

"....."

Cố Tiểu Ngải bị chần, lấp, bịt không nói nên lời.

Hóa ra, Linh Mộc Nại Nại nghĩ như vậy, thậm chí cô ấy còn ôm ý tưởng cứu mình một mạng vì uống ly nước chanh muối kia.

Tư duy Linh Mộc Nại Nại này. .... thực thiện lương.

Xem ra được giáo dục rất tốt.

Thật xin lỗi, cô - Cố Tiểu Ngải sẽ không đi nói câu cảm ơn này.

Cố Tiểu Ngải mở cửa phòng thay quần áo đi vào, từ tủ quần áo tùy tiện cầm áo somi cùng áo vest.

"Kỳ thật, chúng ta yêu cùng một người chứng minh ánh mắt thương thức đàn ông của chúng ta giống nhau, nếu cô ghen tị tôi, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng, không cần đùa giỡn như loại này nữa. ...."

Linh Mộc Nại Nại hướng cô dựng thẳng ngón trỏ tay phải lên lắc lắc, cười đến thực hồn nhiên đáng yêu, thực thông dong rộng rãi.

.....

Cô nói mình yêu Lê Tước Phong khi nào chứ? Cô lại thừa nhận cô ghen tị bọn họ khi nào?

"Linh Mộc tiểu thư." Cố Tiểu Ngải nhin không được cắt đứt lời của cô ta đang thao thao bất tuyệt, "Cô cùng Lê Tước Phong biết nhau bao lâu rồi?"

Ánh mắt thương thức đàn ông. ....

Trên người Lê Tước Phong rốt cuộc có cái gì để cho các cô thương thức?

"Mới biết đêm qua, cha tôi để cho tôi tới tham gia tiệc thay ông ấy." Mặt Linh Mộc Nại Nại đáng yêu thanh thuần nói.

"Đêm qua?"

Mới biết đêm qua liền. ....

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, lập tức nghĩ lại cảm thấy cũng là điều đương nhiên.

Đơn giản chỉ vì người đàn ông kia là Lê Tước Phong.

Vừa gặp mặt liền hôn môi thì tính là cái gì, ở trong thế giới Lê Tước Phong, vừa gặp mặt liền lên giường cũng không phải là chuyện gì lớn lắm.

"Đúng vậy." Vẻ mặt Linh Mộc Nại Nại đều là ngọt ngào tươi cười, "Lúc ấy đặc biệt lãng mạn, trong bữa tiệc tối hôm qua phần lớn là ngôi sao của Trung Quốc, tôi cũng không quen biết, cho nên tôi an vị ở một góc chơi tiền xu. ...."

Chơi tiền xu?

Cố Tiểu Ngải tùy ý lấy ra một đôi giày da trong tủ giày.

Linh Mộc Nại Nại còn tại mắt mạo đào tâm địa giảng thuật, "A Phong, anh ấy liền đi tới chỗ tôi. .... Tất cả mọi người nhìn chúng tôi, anh ấy mời tôi khiêu vũ. Tôi đối với A Phong. .... đúng là vừa gặp đã yêu."

Vừa gặp đã yêu?

Hiện tại, tình cảm cũng không cần thời gian sao?

Thuận mắt liền nhận định là tình yêu sao?

"Tiểu Ngải. . . . . cô có vẻ không thích nói chuyện với tôi." Linh Mộc Nại Nại đột nhiên chu miệng lên bất mãn đi đến trước mặt cô, "Tình địch như tôi làm cho cô cảm thấy thực chán ghét vậy sao? Tôi hi vọng chúng ta có thể làm bạn."

. . . . .

Không biết vì sao, trong lúc đó Cố Tiểu Ngải đột nhiên cảm thấy Linh Mộc Nại Nại linh hoạt động lòng người này lại rất đáng ghét.

"Thứ nhất, tôi nghĩ không ai sẽ thích tình địch của mình; thứ hai, cô cũng không phải tình địch của tôi; thứ ba, tôi cũng không muốn làm bạn cùng cô; thứ tư, đây là là quan trọng nhất, ly nước chanh bỏ muối kia vốn là chuẩn bị cho Lệ Tước Phong uống."

Cố Tiểu Ngải hướng cô ta trịnh trọng nói chuyện.

Linh Mộc Nại Nại bị cô nói vậy vô cùng sùng sốt, nửa ngày không kịp phản ứng. . . . .

Cố Tiểu Ngải cảm quần áo cùng giày da đi ra ngoài, cùng Linh Mộc Nại Nại nói chuyện lỡ tai cô thật bị làm ồn ào muốn chết đi. . . . .

Trên thế giới này làm sao có thể có cô gái nào muốn cùng tình địch của mình làm bạn hữu chứ? !

Linh Mộc Nại Nại này. . . . . thật là một ngoại lệ.

"Ai, Tiểu Ngải, cô chờ tôi một chút thôi. . . . ." Linh Mộc Nại Nại rất nhanh đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204

Cố Tiểu Ngải trốn tránh chạy nhanh hơn xuống lầu.

Tới chỗ rẽ cầu thang, vội vội vàng vàng, Cố Tiểu Ngải đụng phải một cái lồng ngực ấm áp.

Lệ Tước Phong bị cô đâm cho một cái lão đảo, theo bản năng cô ôm lấy thân thể của hắn.

Cô tựa vào trong ngực của hắn, bỗng nhiên nghe được tiếng trái tim của hắn đập thật mạnh, một chút một chút mạnh mẽ mà hữu lực.

"Tiểu Ngải, cô chạy nhanh như vậy làm cái gì. . . . ." Linh Mộc Nại Nại đuổi lại đây.

Giây tiếp theo, Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong đẩy ra, Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt cô, trong mắt xem thường, tay cởi áo khoác trên người trực tiếp quăng vào sọt rác.

Động tác ghét bỏ rõ ràng làm cho ánh mắt Cố Tiểu Ngải bị kiềm hãm.

Ngực xuất hiện cảm giác giống như bị thương.

Hiện tại, trong mắt Lệ Tước Phong, cô so với đồ bỏ đi còn bản hơn, vậy hắn còn để cho cô chuẩn bị quần áo cho hắn làm cái gì?

Quần áo này cũng bị tay cô chạm qua rồi.

Nghĩ vậy, mặt Cố Tiểu Ngải không chút thay đổi đem quần áo cùng giày da, caravat trong lòng toàn bộ ném vào sọt rác.

"Cố Tiểu Ngải! Cô làm cái gì? !" Lệ Tước Phong lạnh giọng quát.

"Không phải anh ngại bẩn sao?" Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn về phía Linh Mộc Nại Nại, mặt không chút thay đổi nói, "Linh Mộc tiểu thư, mời cô chuẩn bị quần áo thay hắn."

"Nhưng . . . . . Được rồi, tôi đi lấy quần áo." Linh Mộc Nại Nại do dự nhìn Lệ Tước Phong liếc mắt một cái, mới lưu luyến xoay người rời đi.

Lệ Tước Phong một tay đè Cổ Tiểu Ngải đặt tại chỗ rẽ trên tường.

"Cổ Tiểu Ngải, cô đừng nỗ lực khiêu chiến với tôi!" Lệ Tước Phong một tay đặt trên vai của cô, hung tợn trừng mắt cô.

Ánh mắt Cổ Tiểu Ngải lạnh nhạt nhìn mặt anh tuấn của hắn, rũ mắt xuống nhìn cánh tay hắn, đậm mặc nói, "Tôi nghĩ trên người tôi có bệnh truyền nhiễm, anh không sợ tay anh bị thối rửa rụng đi sao?"

Giọng điệu của cô có tự giễu, trong mắt kích động ửng hồng.

Cô đề ý hắn đối với cô như vậy?

Trong mắt của cô không phải chỉ có họ Sở kia sao? Còn có thể đề ý hắn ghét bỏ cô như thế nào?

Đẩy tay Lệ Tước Phong ra, Cổ Tiểu Ngải cũng không liếc mắt hắn một cái, nhấc chân xuống lầu.

Cánh tay bị người phía sau kéo mạnh lại, Cổ Tiểu Ngải một lần nữa bị ấn quay về trên tường, Lệ Tước Phong sấn người đến, cả người đặc hơn hơi thở bao phủ cô, cúi đầu khóa lại môi của cô tùy ý hôn, một tay đặt trên tường phía sau cô, một tay từ sau chế trụ cái gáy của cô, hôn say đắm. . . . .

Hắn không phải ngại cô bẩn sao?

Còn hôn cô làm cái gì? Dùng miệng hắn hôn Linh Mộc Nại Nại tối hôm qua đến hôn cô, cô cũng ngại hắn bẩn!

Cổ Tiểu Ngải nhũ mào, hai tay để trên lồng ngực muốn đẩy hắn ra, thân mình Lệ Tước Phong cao to không chút động đậy, tiếp tục ở trên môi mềm mại của cô lập lại tàn sát bữa bãi.

Hắn là muốn cắn cô một ngụm.

Đôi môi tiếp xúc trong nháy mắt, Lệ Tước Phong mới phát hiện hắn lưu luyến hương vị trên người cô.

Giống như đã thật lâu, thật lâu rồi. . . . . hắn không hôn cô.

Cổ Tiểu Ngải đẩy hắn không xong, nâng chân lên liên hướng trên chân hắn đá lên.

Lệ Tước Phong thân hình chấn động, rời đi môi của cô, hai mắt lạnh lùng trừng mắt cô, năm ngón tay nắm chặt lại thành quyền, các đốt ngón tay rung động khanh khách, làm người ta phát lên một tia sợ.

"Muốn đánh đúng không?"

Cổ Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, dựa lưng vào trên tường, đơn giản cam chịu nhắm mắt lại.

Mặt của cô mấy ngày nay đều là tái nhợt, không có chút hồng hào một ngày nào, mắt nhắm chặt, mi khẽ run, trên mặt còn có vết thương nhỏ ngày hôm qua bị mảnh vỡ cửa kính xe cắt qua, hai tay xiết chặt ống tay áo. . . . .

Cô rõ ràng sợ hãi. . . . .

Lại dám giả bộ làm bộ đáng không sao cả.

"A Phong, em chọn xong rồi." Linh Mộc Nại Nại mang theo quần áo đi tới, thấy bọn họ mặt đối mặt đứng, không khí không đúng lắm tò mò hỏi, "Làm sao vậy?"

"Theo giúp tôi đi vào thay quần áo."

Nói xong, Lệ Tước Phong nắm lấy tay Linh Mộc Nại Nại liền hướng một gian phòng ngủ đi vào.

Cổ Tiểu Ngải thế này mới mở mắt ra, nhìn trong phòng ngủ cách đó không xa, Lệ Tước Phong một đôi mắt tối đen nhìn chăm chăm cô, tay khép cửa lại. . . . .

Bốn mắt đụng vào nhau.

Bị một cái cửa phòng ngăn cách.

Cổ Tiểu Ngải xoay người xuống lầu, từng bước một đều nặng trĩu.

"Này, đi đổ sọt rác đi." Cô nữ giúp việc đứng ở phòng khách hô.

"Không đi."

Cố Tiểu Ngải về mặt lạnh nhạt nói, gặp quý, cô không phải nữ giúp việc của Lê gia, tại sao phải làm nhiều chuyện như vậy.

"Bảo mẫu, bà xem cô ta. . . . . Không biết bây giờ còn đắc ý cái gì. . . . ." Nữ giúp việc thở phì phì hướng bảo mẫu cách đó không xa oán giận.

"Tự mình đi đồ đi."

Bảo mẫu về mặt không kiên nhẫn đuổi nữ giúp việc đi, đi đến trước mặt Cố Tiểu Ngải về mặt tươi cười, "Làm sao vậy, Cố tiểu thư, không vui sao?"

"Thật là không vui." Cố Tiểu Ngải bấu môi, xoay người ngồi vào trên sofa.

TV trong phòng khách được mở lên, bên trong chỉ phát các loại tin tức giải trí.

Bảo mẫu nhìn đứa nhỏ rồi rầm như vậy, không nhịn được lại muốn tháo gỡ từ Cố Tiểu Ngải, ngồi vào bên cạnh Cố Tiểu Ngải, nói, "Lệ tiên sinh là bị chuyện của cô cùng công tử Sở gia mà bị ức chế, qua một trận thì tốt rồi."

Cố Tiểu Ngải hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm TV, không nói được lời nào.

"Cô xem Lệ tiên sinh tìm Linh Mộc tiểu thư kia về, cô ấy có cặp mắt to thanh thuần rất giống Cố tiểu thư. . . . . Lệ tiên sinh khẳng định còn thích cô. . . . ." Bảo mẫu tiếp tục nói.

"Tìm một người giống như tôi là biểu hiện hẳn có tình cảm rất sâu đậm sao?" Cố Tiểu Ngải bỗng dừng hỏi lại, ánh mắt rất lạnh, "Chẳng qua là hẳn làm dụng thôi."

Cô không biết là Linh Mộc Nại Nại có bao nhiêu phần giống cô.

Huống chi, Lệ Tước Phong muốn tìm phụ nữ lên giường cô cũng không muốn biết. . . . .

Thật sự. . . . . Cái gì cũng không muốn biết.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu hiện tại mới phát hiện Cố Tiểu Ngải cũng là cô gái cực kỳ bướng bỉnh.

"Hôm nay đầu đề tin tức, chính là sự kiện hủy bỏ hôn ước thương trường."

Trong TV, nữ MC đứng ở trước màn ảnh chậm rãi nói, "Lễ đính hôn của công tử Sở gia cùng thiên kim của Lương thị trường rất được chú ý, nhưng vào ba ngày trước, trên trang weibo của Sở công tử đăng một status vào lúc hai giờ sáng, nói đã chia tay với Lương thiên kim."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải giật mình mở to mắt.

Trên tin tức hiện lên trang weibo của Sở Thế Tu, nội dung ngắn gọn sáng tỏ, lại chính thức đến cực điểm: Tôi và Noãn Noãn đã chia tay, chúc phúc cô ấy sớm ngày tìm được bạch mã hoàng tử.

Ba ngày trước. . . . .

Tức là sau hai ngày buổi tiệc chúc mừng tại nhà họ Sở?

Thật sự là những lời cô nói làm cho bọn họ. . . . .

Lúc ấy, có phải cô không nên kích động vạch trần Lương Noãn Noãn hay không?

Trong tin tức, nữ MC tiếp tục biểu lộ nụ cười động lòng người, "Đính hôn không đến một tháng liền nhanh chóng chia tay, không khỏi làm mọi người liên tưởng đến tin tức lúc trước Lương tiểu thư đã cùng một người ngoại quốc ôm ấp trong khách sạn, không biết có phải công tử của Sở gia cuối cùng vẫn là quyết định không cam tâm bị cầm sừng chứ?"

Nữ MC nói từ sắc bén.

Màn hình lại hiện lên trang weibo của Lương Noãn Noãn, status mới nhất là vào lúc bốn giờ rạng sáng hôm nay, nội dung cũng chỉ có một câu: chúng ta không có chia tay, chúng ta sẽ không bởi vì người không xứng đáng mà chia tay, em sẽ vẫn chờ anh, chờ anh quay đầu lại.

. . . . .

"Không biết Lương thiên kim chỉ người không xứng đáng là người đàn ông ngoại quốc, hay là có bên thứ ba nào khác?"

Nữ MC tiếp tục đoán.

Ngay sau đó trên màn ảnh hiện lên ảnh chụp của Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn trong ngày đính hôn, mười ngón tay đan vào nhau, nói nhỏ. . . . .
ngọt ngào sát người.

Toàn quốc chú ý vào một đám hỏi thương gia . . . . .

Cố Tiểu Ngải nháy mắt cảm thấy đầu rất đau.

"Này, Tiểu Ngải, chúng tôi muốn đi ra ngoài ."

Giọng nói trong veo truyền đến.

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, đăm đăm quay đầu, chỉ thấy Lê Tước Phong chọn một cái áo khoác màu đen, Linh Mộc Nại Nại cũng phối hợp mặc một bộ váy Lace trắng đen, kéo cánh tay của hắn đi từng bước một đi xuống đến.

Bảo mẫu từ trên sô pha đứng lên, cung kính nói, "Lệ tiên sinh, Linh Mộc tiểu thư đi thông thả."

Tầm mắt Lê Tước Phong lạnh nhạt u ám rơi xuống trên người Cố Tiểu Ngải, "Đi theo xách đồ!"

. . . . .

Lần trước, muốn cô phỏng vấn ngôi sao tươi đẹp Lam Du, vì thế cô đi theo nhìn bọn họ ngọt ngào thân mật.

Lần này càng tuyệt hơn, bắt cô làm nữ giúp việc theo xách đồ, lại đi theo phía sau xem bọn họ ngọt ngào thân mật sao?

"Tôi bị đau chân, không đi bộ nhiều được." Cố Tiểu Ngải thuận miệng nói.

"Vậy ngồi xe lăn theo xách đồ!" Lê Tước Phong đẩy Linh Mộc Nại Nại bên cạnh ra, từng bước một đi đến trước mặt Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng lên tiếng, "Tôi không muốn lặp lại hậu quả một lần cô không nghe lời."

. . . . .

Đồ ngang ngược!

Cố Tiểu Ngải trừng mắt hắn, tâm không cam lòng từ trên sô pha đứng lên.

Trên thực tế, so với tình huống lần trước cùng Lam Du đi ra ngoài tốt hơn rất nhiều, cô bé Linh Mộc Nại Nại thanh thuần động lòng người, ngoại trừ kéo tay Lê Tước Phong cũng không làm ra càng nhiều hành động gây người.

Cũng không có đi khu mua sắm, cửa hàng trang sức cùng cửa hàng túi xách hàng hiệu. . . . .

Lê Tước Phong thuần túy là cùng Linh Mộc Nại Nại đi dạo phố, dọc theo đường đi thảnh thơi liếc ánh mắt u ám về Cố Tiểu Ngải phía sau.

"Nghe nói nơi này là phố ăn vặt, em đã sớm muốn nếm thử."

Xe thể thao đứng ở một cái quán ăn vặt bình dân trên đường, trùng hợp đúng vào ngày Chủ nhật, các quán ăn vặt trên đường náo nhiệt thật sự, đủ loại mùi vị đều truyền đến.

Lê Tước Phong bị Linh Mộc Nại Nại kéo xuống xe, vừa ra khỏi xe trên phố ăn vặt chật chội lập tức phát ra tiếng ngạc nhiên. . . . .

"Rất đẹp trai. . . . . Mau nhìn, mau nhìn, soái ca. . . . . Tương đương soái ca đẹp trai."

"Nhìn xem! Xem cách ăn mặc của bọn họ, một bộ quần áo có thể mua mấy cái phố ăn vặt rồi! Lại đây tìm nhà nào sao? !"

"Cô có tâm lý thù hận người giàu có sao?"

"Xe kia. . . . . Hình như là toàn cầu số lượng có hạn phải không? !"

"Oa, có tiền, thực sự có tiền!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Cố Tiểu Ngải còn ngồi ở trong xe, nhìn bọn họ bị mọi người vây xem, chợt nhớ tới lần Lệ Tước Phong dẫn cô đi mua điện thoại di động . . . . .

Lúc ấy, mọi người cũng xem bọn họ kỳ dị như sinh vật lạ vây xem như vậy.

Chẳng qua, người đứng ở bên cạnh Lệ Tước Phong không phải Linh Mộc Nại Nại mà là cô. . . . .

Trong trí nhớ của cô, cô rất ít khoắc cánh tay Lệ Tước Phong, đều là Lệ Tước Phong bá đạo ôm vai của cô đi đường . . . . .

"Còn chưa cút xuống? !"

Lệ Tước Phong đột nhiên xoay người lại, không để ý hình tượng đập trên cửa kính xe của cô một cái.

Cố Tiểu Ngải đành phải đẩy ra cửa xe xuống xe, Linh Mộc Nại Nại lập tức thực tự nhiên đem túi xách đưa cho cô cầm . . . . .

"Cám ơn Tiểu Ngải."

Cố Tiểu Ngải ngay cả tươi cười cũng lười xả cho cô ta một cái.

Linh Mộc Nại Nại rất thích đối với đồ ăn vặt trên đường, một hồi công phu vơ vét một đồng đồ ăn thật lớn, ngay cả chao cũng đều toàn bộ nhét vào trong bụng.

Nhắm trúng Lệ Tước Phong nhất thời cách xa cô xa.

Linh Mộc Nại Nại vô tội ủy khuất nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Tiểu Ngải, cô xem A Phong. . . . ."

Chao này. . . . . Quả nhiên thực thối.

Cố Tiểu Ngải yên lặng cũng lui ra phía sau vài bước.

Một đôi con người đen gầy nhìn chằm chằm bộ dáng cô rút lui, khóe môi Lệ Tước Phong không ý thức gọi lên một chút độ cong, nhìn chăm chú cô thật lâu.

Nhận thấy được ánh mắt, Cố Tiểu Ngải nhìn qua, mắt Lệ Tước Phong trong nháy mắt trở nên lạnh trở lại, quay đầu đi lên phía trước.

. . . . .

Người này thật kỳ lạ.

Cuối cùng, Linh Mộc Nại Nại đành phải ngậm ngùi ủy khuất ăn kẹo cao su xua tan một chút hương vị.

Lệ Tước Phong là một người rất chán ghét đồ ăn giá rẻ, ăn vặt trên đường gì đó hẳn một miếng cũng không chạm vào, đến giờ cơm trưa, hẳn trực tiếp dẫn Linh Mộc Nại Nại lên tầng thượng.

"Em còn rất nhiều đồ chưa ăn đâu. . . . ." Linh Mộc Nại Nại ủy khuất nói, "A Phong, em khó lắm mới được đến Trung Quốc, anh để cho em ăn thoải mái một chút nha. . . . ."

Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ tay lái phụ, trọng lòng ngực của mình ôm hai cái túi ăn vặt thật to.

Này còn gọi là chưa ăn thoải mái sao? Dạ dày của Linh Mộc Nại Nại thật lớn.

"Câm miệng." Lệ Tước Phong không kiên nhẫn gầm nhẹ.

"A Phong. . . . ."

"Câm miệng!"

"A Phong, A Phong, a. . . . . đừng."

Giọng nói của Linh Mộc Nại Nại trong nháy mắt biến mất.

Cố Tiểu Ngải trong kính chiếu hậu nhìn lại chỗ ngồi phía sau bên trong xe, Lệ Tước Phong hôn lên mặt của Linh Mộc Nại Nại, đem giọng nói của cô ta toàn bộ chặn, lấp, bịt trở vào trong bụng.

Ngay từ đầu, trong mắt Linh Mộc Nại Nại khiếp sợ, ngay sau đó ánh mắt càng ngày càng mê ly, cuối cùng một đôi tay ngọc ôm lên cổ Lệ Tước Phong, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt. . . . .

Bên trong xe, không khí nháy mắt trở nên mập mờ.

Trên mặt Cổ Tiểu Ngải không có một tia biểu tình, liền kinh ngạc nhìn trong kính chiếu hậu như vậy.

Không giống như lúc trước, ngôi sao xinh đẹp Lam Du ở trên xe quán quít lấy Lệ Tước Phong, lần này là Lệ Tước Phong chủ động hôn môi Linh Mộc Nại Nại. . . . .

Chủ động thì sao, không phải chủ động thì sao.

Có quan hệ gì với cô sao?

Lệ Tước Phong cùng cô. . . . . không có nửa phần quan hệ nào.

Như là có cảm giác gì đó, Lệ Tước Phong hôn Linh Mộc Nại Nại, bỗng dưng ngược mắt lên nhìn thẳng kính chiếu hậu, giống như cùng cô đối diện . . . .

Cổ Tiểu Ngải quay đầu đi, nhìn về phong cảnh phía ngoài cửa sổ, mắt nhắm lại, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Thật là kỳ quái, vì sao cô phải khóc chứ?

Thật kỳ lạ.

Cổ Tiểu Ngải, cô càng ngày càng kỳ lạ. . . . .

Hôn nồng nhiệt thật dài chấm dứt, Linh Mộc Nại Nại cả người nằm vật xuống ở trong lòng Lệ Tước Phong, lại không nhiều lời, chỉ là thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Chuông điện thoại di động khô khan vang lên.

Lệ Tước Phong đón nhận di động, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm về chỗ ngồi tay lái phụ phía trước.

"Lệ tổng, Sở thị sẽ đấu giá vùng lân cận." Trong di động truyền tới giọng của thư ký.

"Đoạt lại, Mua lại tất cả của Sở thị cho tôi, đánh loạn kế hoạch phát triển của Sở thị." Lệ Tước Phong âm trầm nói.

Cổ Tiểu Ngải ngồi ở chỗ tay lái phụ không khỏi xoay đầu lại, mi hơi hơi nhú lại, có bất an.

Lệ Tước Phong nhìn cô chằm chằm, nước mắt trên mặt cô lọt vào trong mắt của hắn.

Tay nắm di động xiết chặt.

Cô lại vì Sở Thế Tu mà rơi nước mắt? !

Cô có biết hiện tại cô ngồi ở trong xe ai hay không?

Cô —— Tiểu —— Ngải!

"Sở thị có bất cứ biến động nhỏ nào đều báo cho tôi biết! Tôi muốn Sở thị trong vòng nửa năm phải suy sụp!" Lệ Tước Phong lạnh lùng thêm vào một câu, sau đó đưa điện thoại di động xuống đi ra ngoài.

"Phanh ——"

Điện thoại hồng ở bên trong xe phát ra một tiếng vang thật lớn.

Cổ Tiểu Ngải cẩn thận nhìn di động bị quăng rơi xuống bên chân của mình, màn hình di động vẫn sáng, Lệ Tước Phong không có sửa đổi hình nền trên di động, vẫn là ảnh chụp hắn cùng cô hôn môi. . . . . Thoạt nhìn bộ dáng rất ngọt ngào thân mật.

Làm hư di động như vậy, trong lòng ngực của hắn vẫn ôm Linh Mộc Nại Nại.

Cái này có tính là một truyện cười hay không đây.

"Làm sao vậy, A Phong?" Linh Mộc Nại Nại ngồi trên đầu gối của hắn, nhìn sắc mặt hắn xanh mét không khỏi nhỏ giọng nói, "Anh tức giận sao?"

"Đem toàn bộ đồ ăn trên tay cô ăn hết đi." Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt người ngồi ở chỗ tay lái phụ.

". . . . ." Cổ Tiểu Ngải im lặng ngồi.

"Cổ Tiểu Ngải! Tôi nói với cô đó!" Lệ Tước Phong quát, "Ăn toàn bộ đồ ăn do Linh Mộc mua đi!"

"Tôi không có sở thích ăn uống như cô ấy." Cổ Tiểu Ngải cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói, đem hai túi to nặng trĩu xách lên, nặng đến chết đi, làm

sao ăn hết.

Ánh mắt Lê Tước Phong lạnh nhạt đến đáng sợ, một chữ một chữ nói, "Đi tới tòa soạn báo《ak》."

Xe thể thao nhát thời vòng lại.

"Lê Tước Phong, anh bị bệnh đúng không? !" Cố Tiểu Ngải quay đầu lớn tiếng trách mắng, phản ứng lần đầu tiên kịch liệt như vậy, "Anh cứ luôn miệng đem tòa soạn báo ra uy hiếp tôi, anh không biết là hành vi của anh như vậy thực hạ lưu!"

"Hạ lưu? !" Trong mắt Lê Tước Phong phụt ra ánh lửa, "Con mẹ nó, cô lại dám mắng một câu!"

Xe thể thao tiếp tục đi tới tòa soạn báo.

Cố Tiểu Ngải oán hận trừng mắt hấn, mở túi ra cầm lấy một hộp bánh mật ăn,

hương vị thơm ngon ở trong miệng tràn ngập ra, nhưng cô ăn vào vẫn là vô vị.

Linh Mộc Nại Nại sững sờ nhìn bọn họ cãi nhau. . . . .

Lái xe thực thức thời, không đợi Lê Tước Phong phân phó, lập tức đem xe thể thao quay lại.

Ăn xong bánh mật, Cố Tiểu Ngải suy tư một lát, cầm lấy hộp chao để ở cuối cùng mở ra, mùi thoắt đặc hơn lập tức ở trong xe tản ra.

Trong kính chiếu hậu, sắc mặt Lê Tước Phong khó coi đến đáng sợ.

Cố Tiểu Ngải nhát thời lộ ra một tia ác khí, dùng que tre xiên một chút chao đưa vào miệng.

Khó trách Linh Mộc Nại Nại ăn được như vậy, chao này thật sự là ăn ngon kinh điển.

"Tiểu Ngải, Tiểu Ngải, có phải ăn thật ngon đúng không?" Linh Mộc Nại Nại lập tức hưng phấn mà nhào tới trước hỏi, "Chao ăn thật ngon chứ, đưa đây, cho tôi một chút."

"Oh." Cố Tiểu Ngải đưa cho nó ta một cây que tre.

. . . . .

Linh Mộc Nại Nại này là heo sao? !

Cô ta cùng Cố Tiểu Ngải nói chuyện sao lại gần gũi như vậy chứ? !

Bình hoa lại không đóng tốt vai diễn bình hoa!

"Cô dám ăn tôi sẽ đem cô bỏ ra bên ngoài!" Lê Tước Phong trừng mắt Linh Mộc Nại Nại đang hưng phấn quát.

Linh Mộc Nại Nại lập tức buông que tre, cười khê hướng Cố Tiểu Ngải thè lưỡi, trở lại bên cạnh Lê Tước Phong, bả đầu dựa vào đến trên vai hấn, "A Phong, anh cũng ăn thử xem, thật sự ăn rất ngon, em không lừa anh. . . . ."

"Tôi không ăn loại đồ ăn rẻ tiền này."

Lê Tước Phong lạnh lùng liếc mắt Cố Tiểu Ngải phía trước một cái, cô còn ngậm một khối chao trong miệng, chao dính rất nhiều tương ớt.

Căn bản dạ dày của cô chịu không được.

Trong xe, không khí vẫn áp lực, xe thể thao ngừng ở bên ngoài một nhà hàng Italy.

Xuống xe, Lê Tước Phong liền hướng tài xế lên tiếng, "Đi đổi xe khác đến đây!"

Một con con tất cả đều là mùi chao, thật không biết là tra tấn Cố Tiểu Ngải hay là tra tấn chính mình.

"Tiểu Ngải, mặt trời hôm nay có chút lớn, đi mua cho tôi một cái mũ được không?" Linh Mộc Nại Nại đi đến trước mặt cô truyện cười Yên Nhiên.

Mua mũ?

Cố Tiểu Ngải ngăn người, Linh Mộc Nại Nại một đôi mắt to chớp chớp nhìn cô, hướng Cố Tiểu Ngải hai tay tạo thành chữ thập, nhỏ giọng nói, "Làm ơn làm ơn đi, tôi muốn cùng A Phong hai người ăn cơm trưa, cô biến mất trong chốc lát nha. Tôi cam đoan với cô về sau cô có chọc A Phong tức giận thì tôi nhất định giúp cô nói tốt được không?"

. . . . .

"Tôi không cần cô giúp." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, xoay người bước đi.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô rời đi, bị Linh Mộc Nại Nại kéo vào nhà hàng Italy.

Cũng tốt.

Không cần đối mặt với Lệ Tước Phong, đối với cô mà nói là chuyện tốt không phải sao. . . . .

Bọn họ muốn hai người ăn cơm trưa, cô cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Cố Tiểu Ngải tiến vào một cửa hàng tùy tiện chọn một cái mũ che nắng, liền ở trên đường đi dạo, nghĩ đến chuyện lúc trước liền đứng ở buồng điện thoại công cộng gọi điện thoại cho bạn thân Chu Chi Nghi.

Một hồi chuông bằng bài hát tiếng Hàn trôi qua, Chu Chi Nghi cuối cùng cũng nhận điện thoại, "Alo?"

"Tiểu Nghi, mình là Cố Tiểu Ngải."

Đây là một buồng điện thoại cổ điển, Cố Tiểu Ngải dựa lưng vào kính thủy tinh đứng, đối với điện thoại hỏi, "Bỏ bị dị ứng còn sao rồi?"

"Ồi này, Thân ái!" Chu Chi Nghi vừa nghe được giọng nói của cô lập tức kích động hét lớn lên, "Xảy ra chuyện lớn có biết hay không, cậu bỏ biết bỏ có bạn trai, phát hiện bỏ bị bắt đi nên đi báo cảnh sát rồi, mình lại không nói rõ với ông ấy được."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206

"Bạn trai? Bỏ nói với cậu mình sao ? !" Cố Tiểu Ngải nóng nảy lên.

"Đương nhiên không phải, là cậu bỏ trong lúc vô tình đọc được tin tức trên báo chí, biết bỏ luôn luôn nói dối bên ngoài, tức giận đến nỗi khùng luôn rồi."

"Báo chí? !"

"Mình nghĩ, chỉ là tin tức chủ tịch Sở thị nhập viện, nhưng bỏ cùng bạn trai hôn môi bị chụp ảnh."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải vội vàng cúp điện thoại, vọt tới một tiệm bán báo liều mạng tìm kiếm báo chí lúc trước.

Trên trang nhất in đầu đề【 Chủ tịch Sở thị đột phát bệnh tim nhập viện khẩn cấp, phóng viên chụp ảnh Sở Thiên Minh khẩn cấp nhập viện. . . . .

Ảnh chụp bị phóng to thật sự, mà cách đó không xa. . . . . cô mặc trang phục bệnh nhân ngồi ở xe lăn, Lệ Tước Phong cúi đầu hôn môi cô.

Hai người mặt nghiêng đều bị thu vào trong màn ảnh.

Lại quá rõ ràng,

Cố Tiểu Ngải nhất thời có loại cảm giác thấp thỏm.

Quả nhiên là giấy không thể gói được lửa sao, hiện tại ngay cả cậu cũng biết, bạn thân còn nói cậu báo cảnh sát tìm cô. . . . . Bây giờ làm sao kết thúc.

Làm sao bây giờ. . . . . Nên làm cái gì bây giờ. . . . .

Dạ dày bỗng nhiên một trận không thoải mái, kịch liệt đau đớn.

Cố Tiểu Ngải đè lại dạ dày, giọng nói u ám của Lệ Tước Phong từ phía sau truyền đến, "Chân cô bị người ta chém sao? Chạm như vậy!"

Cố Tiểu Ngải buông tay ấn dạ dày ra, kinh ngạc xoay người, Lệ Tước Phong liền đứng ở phía sau cô, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm cô.

Linh Mộc Nại Nại không ở bên cạnh hẳn.

Tại sao hẳn lại tới đây?

Nơi này cũng không phải gần nhà hàng Italy, cô cố ý đi xa một chút, hấn cố ý đi đến đây tìm cô sao? !

"Tôi đang chuẩn bị đi về."

Cố Tiểu Ngải dừng một chút nói.

Lệ Tước Phong tầm mắt dừng trên tờ báo ở trong tay cô, nhìn thấy tin tức Sở Thiên Minh nằm viện ở mặt bìa, trong lòng lập tức đổ vỡ, cô ở chỗ vì xem tin tức liên quan đến Sở Thế Tu? !

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong cắn răng.

Lúc hấn đi xuống lầu đã thấy cô đang xem tin tức Sở Thế Tu chia tay.

Đến trên đường, cô lại xem tin tức của Sở gia.

A. . . . .

Cô đối với Sở Thế Tu thật đúng là tình cảm sâu đậm mà.

Cố Tiểu Ngải phát giác hấn nhìn chăm chăm báo chí trên tay mình, không khỏi trực tiếp mở miệng, "Cậu tôi biết tôi luôn nói dối lừa ông ấy, biết lúc trước tôi cũng không phải ở bên ngoài lấy tin tức. . . . . Ông ấy đã báo cảnh sát tìm tôi."

Cậu?

Thì ra, cô quan tâm nhất chính là cậu cùng tòa soạn báo, hấn như thế nào đã quên điểm này.

Cô quan tâm . . . . . Hấn liền toàn bộ hủy cho cô xem.

Bao gồm cả Sở Thế Tu.

Hấn sẽ. . . . . toàn bộ phá hủy.

"Đi, bây giờ tôi dẫn cô đi tìm cậu cô." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, tiến lên bắt lấy tay cô bước đi.

"Tìm cậu tôi?" Cố Tiểu Ngải cảnh giác muốn rút tay của mình về, "Tìm cậu tôi làm cái gì? !"

"Tất nhiên là nói cho ông ấy biết cô ở chỗ của tôi, để cho ông ấy đi cục cảnh sát huỷ bỏ."

"Tôi làm sao giải thích với ông ấy. . . . ." Lấy thế lực của hấn để làm chuyện rắc rối hơn sao? Cố Tiểu Ngải trong giọng nói tràn ngập đề phòng.

"Để tôi giải thích là được rồi."

Lệ Tước Phong gọi điện thoại, tài xế rất nhanh đã đổi một chiếc xe thể thao mới tinh lại đây.

Cố Tiểu Ngải căn bản không có đường chống chọi, trực tiếp bị Lệ Tước Phong nhét vào trong xe.

"Linh Mộc Nại Nại đâu?" Cố Tiểu Ngải cũng không thấy Linh Mộc Nại Nại trong xe.

"Cô quan tâm cô ta làm gì!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

". . . . ."

"Cậu cô hiện tại ở đâu?"

"Hấn là ở tòa soạn báo. . . . . Anh muốn giải thích như thế nào? Anh nói cho tôi biết trước được không?"

Lệ Tước Phong không nói.

Xe thể thao chạy một đường đến khu chung cư của cậu cô, Lệ Tước Phong trên đường lại bấm một số điện thoại, "Lập tức đem cậu của Cố Tiểu Ngải từ tòa soạn báo về nhà ông ấy."

Cố Tiểu Ngải lo lắng nhìn hấn, "Anh đừng dọa cậu tôi."

Hấn rốt cuộc là muốn làm cái gì? Nói cho cậu cô biết hấn là bạn trai của cô sao? Hủy bỏ hồ sơ ở cục cảnh sát, hấn có thể vô tư đem cô áp bức ở biệt thự Lệ gia ? !

"Dài dòng." Lệ Tước Phong ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không.

Xe thể thao rất nhanh chạy đến khu chung cư, ngõ nhỏ chật ních hàng xóm đứng ở nhà cậu nhìn xung quanh, bên ngoài có ít nhất hai mươi vệ sĩ mang kính đen đứng.

Thực rõ ràng đã muốn gây ra động tĩnh thật lớn.

"Lệ Tước Phong, đến tột cùng anh muốn làm gì?!"

Cố Tiểu Ngải không thể tin nhìn về phía hắn, hắn vì sao muốn đem sự tình huyền ảo như vậy?

Tay bị Lệ Tước Phong kéo xuống xe, Cố Tiểu Ngải nhanh chóng vứt bỏ băng gạc trên trán ra, làm cho mình có vẻ bình thường một chút. . . . . Bằng không cậu nhất định sẽ khẩn trương hồi đồng hồi tỵ.

"Đây không phải là cháu gái của Diệp gia sao?"

"Hôm nay có chuyện động trời gì vậy. . . . . Hôm nay nhà của lão Diệp gia nhiều người như vậy, người con trai bên cạnh Tiểu Ngải là ai vậy?"

"Có phải cháu rể tới thăm hay không?"

"Oa, kia thoát nhìn có tiền a, lão Diệp thật có phúc. . . . ."

. . . . .

Nhóm ba nhóm năm chen chúc tại cửa chung cư lủi thủi thảo luận.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong một đường cầm lấy tay lôi đi vào chung cư, bên trong lại thái quá, Võ Giang dẫn mấy chục vệ sĩ đem vây quanh khu nhà cậu.

Trong phòng khách, cậu cùng mợ ngồi ở trên sofa.

Mợ bình thường miệng lưu loát thật sự, lúc này hiển nhiên bị một đám hung thần ác sát dọa, khẩn trương sợ hãi kè sát cậu, cũng không dám thở mạnh ra.

Lệ Tước Phong bước vào cửa có chút cũ nát, đem Cố Tiểu Ngải đặt trên sofa đối diện cậu, mợ ngồi xuống, chính mình theo sát sau ngồi xuống.

Lệ Tước Phong tư thái cao cao tại thượng.

"Tiểu Ngải. . . . ." Cậu Diệp Vĩnh Thành kinh ngạc nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, lại nhìn xem Lệ Tước Phong như là nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nói với mợ, "Đi lấy tờ báo trên ngăn tủ trong phòng lại đây."

"À, à. . . . ." Mợ khẩn trương liếc Lệ Tước Phong một cái, đứng lên rồi đi.

Trên người tên con trai này có loại hơi thở làm người ta không rét mà, cách ngồi xuống cuồng vọng có thể lan đến mười dặm. . . . .

Lệ Tước Phong ngồi ở đằng kia cũng không nói gì, mắt tối tăm lạnh lùng nhìn Diệp Vĩnh Thành ở đối diện.

"Lệ Tước Phong. . . . ." Cố Tiểu Ngải bất an kéo kéo ống tay áo của Lệ Tước Phong.

"Đừng đụng tôi!" Lệ Tước Phong vô tình bỏ tay cô ra, giọng điệu lạnh lùng đến cực điểm.

. . . . .

Tên này đến tột cùng muốn làm gì?

Không phải muốn giải thích sao? Hiện tại lại không nói lời nào.

Thấy Lệ Tước Phong không khách khí như vậy, cậu Diệp Vĩnh Thành không khỏi nhú nhú mày, "Tiểu Ngải, đến ngồi bên cậu này."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải nghe cậu nói, theo bản năng liền đứng lên, còn chưa có đứng vững lại bị Lệ Tước Phong kéo trở về.

"Tôi cho cô qua sao?" Lệ Tước Phong ngang ngạnh đem cô ấn ngồi vào bên cạnh mình, bàn tay to lớn nắm thật chặt tay cô có chút lạnh lẽo, không buông ra.

Lệ Tước Phong bá đạo đáng giận.

Cố Tiểu Ngải nhú mi nhìn về phía cậu, trái tim đập loạn không biết nên nói cái gì. . . . .

Chương 207

"Vị tiền sinh này, tôi là cậu Tiểu Ngải, cậu là?" Diệp Vĩnh Thành dù sao cũng thấy người này quen mặt, không khăn trương giống như mợ, còn có thể nói chuyện bình thường.

Cậu liếc mắt cậu con trai này từ đầu đến đuôi không hề đơn giản.

Loại phô trương này, loại khí thế này. . . . . Người bình thường căn bản không có.

Lệ Tước Phong nâng một tay lên, Võ Giang lập tức lấy ra một tấm danh thiếp cứng màu đen, đi đến trước mặt Diệp Vĩnh Thành xoay người đưa về phía ông ấy, "Đây là danh thiếp của Lệ tổng."

Diệp Vĩnh Thành thuận thế tiếp nhận, tầm mắt nhìn ký tự trên đó, ánh mắt lập tức mở rất to, "Cậu là Tổng giám đốc E.S Á Thái? !"

"Lệ Tước Phong." Lệ Tước Phong lạnh lùng báo tên của mình.

"Báo chí lấy đến đây rồi." Mợ cầm tờ báo đi ra.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái, quả nhiên là tờ báo ở bệnh viện tư nhân bị chụp đến cảnh hôn môi.

Cậu buông danh thiếp, cầm lấy tờ báo cẩn thận nhìn xem, nhìn lại Lệ Tước Phong đối diện, sau khi xác định là cùng một người, tầm mắt cuối cùng dừng ở tay Lệ Tước Phong cường ngạnh nắm tay Cố Tiểu Ngải.

Cảm thấy đã hiểu rõ.

"Cậu là bạn trai Tiểu Ngải?" Cậu buông tờ báo xuống hỏi, "Có phải đã có một thời gian ngắn rồi hay không?"

Lệ Tước Phong không nói gì.

Cố Tiểu Ngải cũng không dám hé răng, cậu dừng một chút, bỗng dưng ánh mắt nghiêm khắc nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Tiểu Ngải! Cậu đã nói với con như thế nào! Trước khi quen bạn trai nhất định phải để cho cậu xem qua trước!"

Con gái kém hiểu biết, làm sao lại hư hỏng như thế.

Xem thời gian ảnh chụp trên tin tức, bọn họ nhất định không phải vừa mới quen biết.

Thấy hai đứa cũng không trả lời, cậu không đề cập tới cất cao giọng, "Con lại dám dối cậu quen bạn trai? Các người không phải đã ở chung rồi chứ? !"

Lệ Tước Phong nắm tay Cố Tiểu Ngải, rõ ràng cảm giác được cả người cô sợ hãi run lên.

"Thực xin lỗi, cậu. . . . . con. . . . . con sợ cậu không đồng ý." Cố Tiểu Ngải có ý nói dối cho qua chuyện này.

"Đồng ý, đồng ý, làm sao không đồng ý!" Mợ đột nhiên nói chen vào nói, cầm danh thiếp của Lệ Tước Phong nhất thời cười thành một đóa hoa, "Tổng giám đốc nha. . . . . Tôi biết E.S, có rất nhiều ngân hàng lớn."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cùng cậu đồng thời không nói gì nhìn về phía mợ.

"Ồi chào, cháu rể, mợ có mua cổ phiếu của ngân hàng các người, có tin tức rò rỉ một chút hay không? !" Mợ biết người đàn ông này là bạn trai Cố Tiểu Ngải, nhất thời cũng không còn sợ, bắt đầu liều mạng lời kéo làm quen.

Không nghĩ tới con riêng này lại có năng lực như vậy.

Có thể cậu được một con cá lớn như vậy.

Người này tùy tiện rò rỉ một chút cũng đủ cho Diệp gia bọn họ ăn đến ba bốn đời.

Thật sự là một chuyện rất tốt.

Chắc chắn, con riêng cuối cùng cho bọn họ vận may lớn, xem ra về sau bà còn phải nhờ đến đứa con riêng này rồi.

"Tôi nghĩ các người nghĩ sai rồi, tôi không phải cháu rể của các người."

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, một tay để lên vai Cố Tiểu Ngải kéo vào trong lòng của mình, "Số tiền kia cho các người, đi đến cục cảnh sát hủy hồ sơ tìm người. Đây chính là mục đích hôm nay tôi tới đây."

Theo lời của hắn, Võ Giang lập tức lại mang theo một cái rương mật mã đi ra, vừa mở ra. . . . . một hòm đầy nhân dân tệ, đồ chói mắt.

"Oa. . . . ." Mắt mẹ đã muốn lóa lên rồi.

"Lệ tiên sinh đây là có ý tứ gì?" Cậu không bị tiền tài mê hoặc, trong giọng nói tràn ngập nghi hoặc, "Không phải cậu là bạn trai Tiểu Ngải sao?"

"Cậu. . . . ." Cố Tiểu Ngải muốn giải thích.

"A." Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, "Cậu cũng là một người đàn ông, có một số việc có cần tôi nói rõ ra không?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải có chút không dám tin nhìn về phía Lệ Tước Phong, hắn không định nói cho cậu hắn là bạn trai của cô? !

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? !

Hắn đến tốt cùng lại muốn chơi cái trò gì đây? !

"Mời cậu nói rõ!" Cậu nghiêm chỉnh hỏi.

"Được, tôi đây phải nói trắng ra rồi." Lệ Tước Phong nghiêng đầu liếc Cố Tiểu Ngải một cái, ánh mắt tràn ngập cao ngạo cùng khinh thường, "Cố Tiểu Ngải là tình phụ của tôi, quan hệ của chúng tôi bắt đầu từ một tháng trước, tin tức của tòa soạn báo các người đã được công ty tôi cung cấp. Tôi nghĩ việc buôn bán của các người đã lời rất nhiều. . . . ."

Cố Tiểu Ngải là tình phụ của tôi. . . . .

Trên mặt Cố Tiểu Ngải trong nháy mắt tái nhợt.

Hắn đã đáp ứng cho cô thân phận bạn gái, hắn đã ở lễ chúc mừng nhà họ Sở tự miệng công khai cô là bạn gái của hắn. . . . .

Hắn không có giữ lời.

Hôm nay, mục đích hắn tới đây không phải muốn cậu đi cục cảnh sát hủy hồ sơ mà là chế nhạo cô.

Hắn biết rất rõ ràng cô sợ hãi nhất là chuyện thân phận tình phụ bị vạch trần, hắn có thể nói ra như vậy. . . . .

Hắn làm sao có thể làm như vậy? !

Làm sao có thể. . . . .

"Cậu nói cái gì? !" Cậu khiếp sợ từ trên sô pha ngồi dậy.

"Chuyện, chuyện tình phụ? !" Mẹ nhất thời cũng kinh ngạc nói không nên lời.

Bà nên sớm đoán được đứa con riêng này sẽ không làm ra chuyện gì tốt, lại có thể làm tình phụ? !

Bọn họ là người đứng đắn. . . . .

Con riêng này lá gan cũng thật lớn.

"Không phải sao?" Lệ Tước Phong ngưỡng người ngồi tựa vào sô pha, nhìn chăm chú vào mặt Cố Tiểu Ngải tái nhợt hắn lộ ra ý vui vẻ.

Vạch trần tất cả mặt đối trá của cô, làm cho hắn vui vẻ.

Nhưng đáy mắt của cô như đã chết làm cho ngực hắn giống như bị đao cắt đau.

"Cậu không nên nói bậy nói bạ! Tiểu Ngải của chúng tôi là con gái đứng đắn!" Cậu không dám tin nói.

Con gái đứng đắn?

Đứng đắn lại đến nằm trên giường của hắn, miệng lại gọi một cái tên của người đàn ông khác, vì Sở Thế Tu cô thậm chí cho hắn uống thuốc ngủ, đánh cắp văn kiện cơ mật cho Sở Thế Tu. . . . .

Đây là Cố Tiểu Ngải đứng đắn sao? !

Nghĩ đến đây, trong mắt Lệ Tước Phong càng thêm lạnh nhạt, trào phúng nói, "Ông sẽ không nên nghĩ đến cháu gái ông có thể làm vợ của tổng giám đốc E.S? ! Loại mặt hàng này còn chưa đủ tư cách. . . . ."

"Tiểu Ngải, hần nói có phải thật vậy hay không? !" Cậu lớn tiếng hỏi.

". . . . ." Cả người Cố Tiểu Ngải cứng ngắc ngồi ở trên sô pha, nói không nên lời, lại càng không dám xem ánh mắt cậu.

Muốn sống không thể, muốn chết không xong.

Hần muốn tra tấn cô thì có nhiều cách lắm, từng cái từng cái theo nhau mà đến.

Cô sợ hãi cái gì, cô khấn trương cái gì, hần sẽ phá hư cái gì.

Tất cả bí mật của cô cũng đã bị vạch trần. . . . .

Tự tôn của cô, toàn bộ nhân cách của cô bị hần Lệ Tước Phong dẫm nát.

Hần từng bước một trả thù cô, hần thành công rồi.

Hiện tại. . . . . cô đặc biệt muốn chết đi.

Thấy cô trầm mặc không nói lời nào, Diệp Vĩnh Thành vô cùng đau đớn nói, "Đó chính là sự thật sao? !"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cậu đột nhiên hướng cô đi tới, một cái tát đến trên mặt Cố Tiểu Ngải, lớn tiếng mắng, "Con thực hạ lưu đến mức đi làm tình phụ sao? ! Con vì cái gì? Vì tiền sao? !"

Hai má đau đến nóng bỏng.

Nước mắt theo nhau rơi xuống, Cố Tiểu Ngải từ trên sô pha đứng dậy, hai đầu gối quỳ trên sàn, giọng nói nghẹn ngào, liều mạng xin lỗi, "Thực xin lỗi, cậu, thực xin lỗi. . . . ."

Chín năm qua, cậu dạy cô mọi thứ.

Dạy cô đạo lý làm người, dạy cô tự tôn tự ái.

Kết quả là, cô không thể làm được, cái gì đều không có làm được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208

Lệ Tước Phong ngồi ở trên sô pha, nhìn Cố Tiểu Ngải quỳ xuống, mắt tối đen như mực xẹt qua một chút kinh ngạc.

Bất quá là khâm phục phụ nữ mà thôi.

Ở xã hội hiện đại này đã không tính là chuyện hiếm lạ gì.

Người của nhà này phản ứng có phải hơi quá hay không?

Cô còn quỳ xuống trước mặt cậu cô? Ông ấy cũng không phải ba cô. . . . . Người sinh ra cô không nên giao cho cậu cô mới phải? !

"Hạ lưu! Con có xứng đáng với người mẹ đã chết đi hay không? ! Bình thường cậu dạy con như thế nào, tại sao con lại làm ra chuyện xấu hổ mất mặt như vậy!" Cậu tức giận đến nói không ra lời, tay vừa muốn đánh cô.

Lệ Tước Phong đứng lên ngăn cản tay Diệp Vĩnh Thành, ánh mắt lạnh lùng nhìn ông ấy, "Bây giờ cô ta là phụ nữ của tôi, ông đánh cô ta, chính là tát trên mặt Lệ Tước Phong này!"

"Tôi là cậu nó!"

"Cậu thì sao? Tiền ông kiếm được nếu không có tôi thì một đồng cũng đều không rơi đến trong túi ông!" Ông ấy nghĩ tòa soạn báo nhỏ như vậy có thể

thuận lợi phát triển, là may mắn sao?

"Diệp gia chẳng tôi không thích những đồng tiền dơ bẩn như thế!"

"Nhưng tiền kia là dùng thân thể cháu gái ông đổi lấy, ông phải cảm kích cô ta chứ không phải đánh cô ta!"

.....

Lệ Tước Phong nói ra toàn bộ những lời tối tăm xấu xa nhất.

Cố Tiểu Ngải quỳ trên mặt đất, khóc roi lệ đầy mặt.

"Cô còn khóc cái quỷ gì!" Mẹ nhìn Cố Tiểu Ngải không khỏi mắng, "Mặt mũi của Diệp gia đều do người mà mất hết! Chỉ biết khóc, nhìn đến tiền sẽ đem mình bán đi! Lúc người mở chân ra cho đàn ông có phải cũng rất phấn khởi hay không?!"

"Câm miệng!"

Lệ Tước Phong cùng cậu đồng thời quát.

Mẹ nhất thời hoảng sợ, co rúm thân thể lại không dám nói gì.

"Tiểu Ngải biến thành hôm nay bà cũng có trách nhiệm! Mỗi ngày ở bên tai nó đều nhắc tới tiền tiền tiền, làm cho một đứa con gái tốt trở nên ngay cả tôn nghiêm đều không cần!" Cậu quát mẹ.

Ông ấy nuôi dưỡng Cố Tiểu Ngải bên người chín năm, bà sắp ra tù, lại xảy ra chuyện như vậy, ông làm sao có thể giao lại!

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . ." Cố Tiểu Ngải quỳ trên mặt đất trừ bỏ khóc lóc xin lỗi, không có dư thừa trong lời nói.

Lệ Tước Phong rũ mắt xuống nhìn cô quỳ trên mặt đất thân thể run run, đáy lòng lộ ra một trận không thoải mái.

Cô vì tòa soạn mới làm tình phụ của hắn.

Cô còn xin lỗi với cậu? !

Hắn chỉ là muốn nhìn cô bị tố giác chuyện tình phụ trước mặt những người thân mà cô quan tâm nhất, không nghĩ tới phản ứng của cô sẽ kịch liệt như vậy. . . . . Hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ quỳ xuống. . . . .

"Điều này sao có thể trách tôi?" Mẹ không phục hét lớn lên, "Tôi lại không kêu nó đi bán thân! Hai nhà Diệp gia và Cố gia chúng ta là người đứng đắn, như thế nào lại có người hạ lưu giống như nó vậy, làm cái gì không làm lại làm tình phụ!"

Lệ Tước Phong nhất thời nắm chặt quyền, hung ác nham hiểm trừng mẹ của Cố Tiểu Ngải.

Người đàn bà này còn dám mắng nữa hắn sẽ vả miệng bà ta!

"Bà dạy Tiểu Ngải cái gì? ! Bà trừ bỏ đem nó sai bảo ra thì bà dạy nó cái gì?" Cậu bỏ tay Lệ Tước Phong ra hét lớn về phía mẹ, "Đem chi phiếu toàn bộ lấy đi!"

". . . . ."

Cậu là một người đàn ông hiền lành, đây là lần đầu tiên ông ấy chỉ vào mẹ mắng thành như vậy.

Cố Tiểu Ngải thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt tùy ý chảy xuôi.

Lúc cô bán đứng chính mình nên nghĩ đến hậu quả này. . . . .

Cô không phải giúp cậu, mà là hủy hoại nhà cậu. . . . .

Lệ Tước Phong nhìn Cố Tiểu Ngải, môi nhếch thành một đường.

Người phụ nữ này làm sao có thể sống được ở nhà họ Diệp này?

"Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Ngải nhà chúng ta sẽ không làm tình phụ của cậu nữa, cậu cho nó bao nhiêu tiền, Diệp gia chúng tôi tất cả đều trả lại cho cậu! Cậu rút ra ngoài cho tôi!" Cậu bỗng nhiên quay đầu hướng Lệ Tước Phong lớn tiếng nói.

Sẽ không làm tình phụ của hắn nữa sao? !

Đến phiên bọn họ quyết định sao?

Trong trò chơi này người có thể kết thúc chỉ có hắn.

Lệ Tước Phong khinh miệt nở nụ cười một tiếng, đem Cổ Tiểu Ngải kéo đứng lên quăng đến trên sô pha.

Hắn không thể nhìn cô tiếp tục quỳ trên mặt đất.

"Tôi, Lệ Tước Phong ghét nhất . . . . . là bị người nghèo giả bộ khí chất với tôi!"

Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt Diệp Vĩnh Thành, lạnh lùng một chữ một chữ nói, "Các người bán cả nhà cũng bồi thường không nổi."

Mợ cầm tấm chi phiếu đưa ra, lưu luyến không rời đưa cho cậu.

Cậu một phen đoạt lấy toàn bộ quăng đến trên mặt Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong không có tránh né, nhắm mắt lại để chi phiếu tùy ý quăng đến trên mặt mình. . . . .

Võ Giang dẫn đầu rút súng ra nhắm ngay Diệp Vĩnh Thành, ngay sau đó vệ sĩ chung quanh đều lấy súng ra, tất cả họng súng nhắm ngay Diệp Vĩnh Thành.

Mợ sợ tới mức trốn bên người cậu.

Không nghĩ tới đám người kia còn dùng súng, cậu trong lúc nhất thời cũng bị dọa đến, thân mình mập mạp kinh hoàng, trên mặt xet qua khiếp sợ cùng sợ hãi.

Người họ Lệ này. . . . . còn khí thế hơn so với ông ấy tưởng tượng.

"Lệ Tước Phong, anh dám động tới cậu tôi một chút, tôi sẽ không khách sáo với anh!"

Cổ Tiểu Ngải thấy thế cũng bị dọa đến, từ trên sô pha đứng lên quyết tuyệt nhìn về phía Lệ Tước Phong.

Cô uy hiếp nghe qua như không có độ mạnh yếu.

"A, cô đang khoe với tôi một nhà các người đoàn kết sao?"

Lệ Tước Phong cười lạnh.

Cô này ngu xuẩn sao?

Cậu, mợ cô luôn mồm mắng cô hạ lưu, cô còn muốn thay bọn họ nói chuyện.

Cũng bởi vì bọn họ nuôi cô chín năm sao? !

Hắn cũng vì cô làm không ít chuyện, tại sao cô ở trước mặt hắn vĩnh viễn giống như nhìn hắn chỉ bằng nửa con mắt? !

Lệ Tước Phong giơ tay lên, Võ Giang lập tức hiểu ý đem súng lục đưa cho hắn.

Lệ Tước Phong kiêu ngạo đem họng súng nhắm ngay Diệp Vĩnh Thành, "Thế nào? Tự huỷ bỏ hồ sơ ở cục cảnh sát, hay là muốn tôi bắt đi?"

. . . . .

"Huỷ bỏ huỷ bỏ, chúng tôi nhất định huỷ bỏ." Mợ sợ tới mức vội vàng nói.

Trời ạ, đứa con riêng này chọc đến cái hạng người gì đây? !

Cậu vốn luôn luôn hiên ngang lắm liệt lần này cũng trầm mặc, ông ấy đối phó được với tiền tài vật chất chứ không đối phó lại họng súng. . . . .

Thấy bọn họ như vậy, Lệ Tước Phong khí chất du côn buông tay, cuồng vọng mà nói, "Khí chất người nghèo là buồn cười nhất đó."

Nói xong, Lệ Tước Phong kéo tay Cổ Tiểu Ngải liền đi ra ngoài. . . . .

Cậu cùng mợ đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn bọn họ rời đi.

Đi ra phòng khách, mặt trời dừng ở trong khu chung cư nhỏ nhỏ này, Cổ Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong lôi kéo đi.

"Anh vừa lòng không?" Cổ Tiểu Ngải đột nhiên lên tiếng.

Đem tôn nghiêm của cô cùng cả nhà cậu tra tấn đến thương tích đầy mình, hấn liền vui vẻ thật không?

Hấn có thể được đặt được lòng trả thù thật không?

Lệ Tước Phong sắc mặt bị cứng đờ, ngay sau đó xoay người lại trên cao nhìn xuống cô, khóe môi gợi lên một chút cười nhạo, "Vừa lòng, nhìn thấy cô như vậy tôi càng vừa lòng."

". . . . ."

"Cố Tiểu Ngải, cô từ đầu đến chân không có gì có thể đấu với tôi."

". . . . ."

"Phản bội tôi, cho tôi bị cầm sừng, là cô lựa chọn con đường sai lầm nhất!"

"Ba ——"

Cố Tiểu Ngải tát một cái tát đến trên mặt hấn.

"Cố —— Tiểu —— Ngải!"

Lệ Tước Phong trong mắt dấy lên lửa giận dọa người, sắc mặt xanh mét, cắn răng quát.

Cô dám đánh hấn? !

Cô không muốn sống nữa sao? !

Cố Tiểu Ngải trên mặt vẫn còn vết nước mắt, giờ phút này mặt xám như tro tàn nhìn hấn, giọng nói lạnh lùng như băng từ trong cổ họng nói ra, "Cho tới bây giờ tôi không có chán ghét một người giống như bây giờ, Lệ Tước Phong, anh để cho tôi cảm thấy ghê tởm"

". . . . ." Tay Lệ Tước Phong kéo áo của cô, "Con mẹ nó, cô lặp lại lần nữa xem!"

Hấn làm cho cô ghê tởm? Sở Thế Tu sẽ không ghê tởm phải không?

Hấn đối với cô tốt, đối với cô xấu xa, cô cũng đều giống nhau!

"Hủy hoại tôi, chính là cách anh trả thù tôi phải không?"

". . . . ."

"Tôi không có phản bội anh, bởi vì cho tới bây giờ tôi không cảm thấy anh là bạn trai của tôi, căn bản chưa nói tới phản bội."

". . . . ."

"Lệ Tước Phong, anh chính là cái đồ bỏ đi." Cố Tiểu Ngải một chữ một chữ dùng sức nói ra, áo bị hấn kéo càng ngày càng chặt.

Trong mắt của hấn ánh lửa đáng sợ càng ngày càng đậm

Trên mặt Cố Tiểu Ngải không có một chút sợ hãi, kiêu ngạo nhìn mặt hấn, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng không có một tia chịu thua.

Dạ dày đột nhiên lại đau đớn.

Con buồn nôn chua xót dâng lên cổ họng, mang theo vị bánh ngọt cay lúc trước cô ăn lót dạ. . . . .

Cố Tiểu Ngải xiết chặt rãnh tay, mạnh mẽ chịu đựng đau đớn.

"Cố Tiểu Ngải, thu hồi lại lời nói của cô cho tôi!" Lệ Tước Phong tức giận quát, hận không thể một quyền đánh đến trên mặt cô.

Nhưng không hiểu, hấn không hạ thủ.

Đối với cô, hấn mỗi lần đều hận không thể giết cô, nhưng lại chưa từng dùng đến phương pháp nặng tay.

"Vì sao tôi phải thu hồi, Lệ Tước Phong anh để cho tôi ác. . . . . Nôn ——"

Buồn nôn xuất hiện dữ dội, Cố Tiểu Ngải một ngụm nôn đi ra, nôn đến khó coi đều phun đến cánh tay hấn. . . . .

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong vội vàng gạt tay lại, nổi giận trừng mắt cô.

Cô có phải điên rồi hay không? !

Đám phun đến trên tay hân! Hân làm cho cô ghê tởm muốn phun? !

Bản chết đi!

Lệ Tước Phong căm ghét ra sức vùng tay.

Trong óc trống rỗng, mặt Lệ Tước Phong trước mắt dần dần hóa thành một làn sương trắng, sương mù nặng cô cái gì đều thấy không rõ. . . . .

Cố Tiểu Ngải đề lại dạ dày của mình đang rất đau đớn, quơ quơ mặt muốn nhìn rõ ràng chút gì. . . . .

Trước mắt tối sầm, Cố Tiểu Ngải cả người ngã quỵ xuống.

"Cố Tiểu Ngải!"

Lệ Tước Phong khiếp sợ nhìn về phía cô, lập tức ôm lấy thân thể cô ngã xuống, ôm chặt thắt lưng. . . . . Cô có phải . . . . . gầy quá hay không? Làm sao có thể biến thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209

Nhất định là bánh mật cay, ăn bánh mật cay xảy ra chuyện!

Chết tiệt!

"Tiểu Ngải làm sao vậy? !" Cậu Diệp Vĩnh Thành lo lắng đuổi theo phía sau bọn họ, bị vệ sĩ ngăn lại.

"Vô Giang! Gọi bác sĩ Joel!"

Lệ Tước Phong rống lớn nói, đem Cố Tiểu Ngải ôm lấy bước đi.

*****

Trên xe, Lệ Tước Phong đỡ Cố Tiểu Ngải ở trên đầu gối của mình, tay một lần lại một lần vuốt ve qua mặt của cô, xoa nhẹ ngực của cô, làm cho cô không bị nôn như vậy nữa.

Xe thể thao chạy ở trên đường chân động làm cho Cố Tiểu Ngải ở trong hôn mê không có ý thức cau mày, không ngừng mà hô to, "Tôi thật là khó chịu. . . . ."

Miệng của cô vẫn là đầy chất nôn dơ bẩn.

Lệ Tước Phong cau mày dùng khăn tay lau sạch cho cô, hướng tới tài xế quát, "Mẹ nó, mở cửa xe một chút!"

"Vâng, Lệ tổng."

"Khó chịu. . . . ." Cố Tiểu Ngải ở trong lòng ngực của hân giấy dựa, ánh mắt lại nhắm chặt.

"Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải. . . . ." Lệ Tước Phong kêu tên của cô, muốn cho cô tỉnh lại.

Trong lòng trừ bỏ kêu khó chịu nói cái gì cũng không nói. . . . .

Mẹ kiếp.

Hân sẽ không nên bắt cô ăn bánh đó!

Trở lại biệt thự Lệ gia, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải đi vào bên trong.

Linh Mộc Nại Nại vẫn chờ ở cổng, thấy bọn họ trở về lập tức chạy tới ngăn ở trước mặt hân, có chút không vui oán trách nói, "A Phong, anh đi đâu? Tại sao lại bỏ một mình em ở lại nhà hân? Anh có biết em chờ anh thật lâu hay không?"

"Cút ngay!"

Lệ Tước Phong chạy lên phòng chính, bác sĩ Joel đã chờ ở trước giường, thấy Lệ Tước Phong xông tới dùng Anh văn nói, "Đem Cổ tiểu thư để nằm trên giường."

Lệ Tước Phong ôm Cổ Tiểu Ngải đến giường, động tác có vẻ có chút thật cẩn thận.

"Nôn ——"

Cổ Tiểu Ngải lại phun ra, vẻ mặt thống khổ, tay vẫn ấn dạ dày của mình.

"Tiểu thư đáng thương." Joel không khỏi xúc động nói, trực tiếp chuẩn bị kim tiêm tiêm vào cánh tay Cổ Tiểu Ngải, liếc mắt chất nôn bên môi cô hỏi, "Cô ấy ăn cái gì?"

Lệ Tước Phong sắc mặt cứng ngắc, dùng Anh văn trả lời, "Bánh mật cay."

"Oh, My God!" Joel kinh hãi hô to, "Cô ấy đang an dưỡng, không thể ăn đồ ăn có tính kích thích, bệnh bao tử của cô ấy rất nghiêm trọng."

Lệ tổng đã đe dọa dụ dỗ hấn từ bệnh viện có uy tín về bệnh bao tử từ Đan Mạch đến Trung Quốc, nhất định là cực kỳ yêu người phụ nữ nằm ở trên giường này, kết quả lại cho cô ăn đồ ăn có tính kích thích. . . . . Thật sự là nghĩ không ra.

"Dài dòng!" Sắc mặt Lệ Tước Phong nhất thời trở nên rất không thoải mái.

Nếu hấn không giận điên lên làm sao có thể để cho Cổ Tiểu Ngải đi ăn cái loại đồ ăn vật này? !

Thấy sắc mặt Cổ Tiểu Ngải thống khổ chậm rãi bình phục lại, tìm Lệ Tước Phong đập mạnh dần dần vững vàng một ít, "Thế nào?"

"Thật không tốt." Joel lắc đầu.

". . . . ." Ánh mắt Lệ Tước Phong lạnh lùng, "Tôi mời ông trở về không phải để cho ông nói với tôi những lời này!"

"Dạ dày của cô ấy không thể bị ngược đãi nữa." Bác sĩ Joel nhanh chóng đem túi truyền dịch treo lên, châm cây kim truyền nước biển cho Cổ Tiểu Ngải, dùng Anh văn lưu loát nói, "Nếu cô ấy tiếp tục không thương dạ dày chính mình, tôi cũng không có năng lực cứu chữa."

Dù cho bác sĩ cũng không trị được nếu bệnh nhân không hợp tác.

"Tiểu Ngải làm sao vậy?" Linh Mộc Nại Nại đi tới kinh ngạc hỏi, ngửi được mùi nôn thối không khỏi che mũi, "Thật thối quá. . . . ."

"Cút ra ngoài đi!" Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt nhìn Linh Mộc Nại Nại liếc mắt một cái, rống lớn nói.

Cả người tức giận không có chỗ phát tiết, Linh Mộc Nại Nại này không nên tự đâm đầu đến đây.

Cô thật đúng là cho mình trở thành phụ nữ của hấn ? ! Cô chỉ là hấn dùng làm bình hoa mà thôi!

Linh Mộc Nại Nại lần đầu tiên bị Lệ Tước Phong rống như vậy, hoảng sợ, một đôi mắt to thiếu chút nữa rơi nước mắt.

"Còn chưa cút? !" Lệ Tước Phong thấy cô còn đứng lại quát, bực mình muốn quăng này nọ.

. . . . .

Hốc mắt Linh Mộc Nại Nại rung rung, vẻ mặt ủy khuất đi ra ngoài.

Hôm nay, lúc cô ăn thức ăn hôi thì hấn ghét bỏ chết đi, loại mùi nôn này bản thói hết cả phòng mà hấn lại còn có thể đứng ở đây. . . . .

Cổ Tiểu Ngải, thật là một tình địch mạnh mẽ.

Sau khi Joel kiểm tra cho Cổ Tiểu Ngải liền đi ra ngoài, bảo mẫu mang theo nữ giúp việc nhanh chóng lau dọn chất nôn nữa.

Cổ Tiểu Ngải nằm ở trên giường mê man.

Lệ Tước Phong cời áo khoác tùy tay quăng trên sàn, ngồi vào bên giường đem tóc dài trên mặt cô đẩy ra.

Giống như hấn đã thật lâu không có nhìn cô như vậy, mỗi lần vừa nhìn thấy cô rơi nước mắt, ý niệm đầu tiên của hấn chính là Sở Thế Tu.

Cô đối với Sở Thế Tu say đắm còn đối với hấn trống rỗng đã hình thành rõ nét.

Hấn thừa nhận, hấn ghen tị đến phát cuồng.

Cho đến lúc cô té xỉu, hần mới phát hiện cô gầy, sắc mặt cũng trắng bệch hơn so với lúc trước, giống như đã bị nhiều tra tấn . . . . .

Hần có tra tấn cô như vậy sao?

Cô không phản bội hần có phải tốt hơn không. . . . .

Ngón tay thon dài của Lệ tiên sinh ở trên mặt mềm mại của cô vuốt ve, mang theo tham lam

Giống như đã muốn cách có nửa thế kỷ, cô không tới gần hần như vậy . . . . .

"Lệ tiên sinh, nước đường mật ong sẽ làm cho cổ họng Cố tiểu thư dễ chịu hơn." Bảo mẫu bưng ly nước đường mật ong pha từ bếp đi tới để ở trên tủ đầu giường rồi lại đỡ Cố Tiểu Ngải.

"Được rồi, để tôi."

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, ngồi vào cạnh giường ôm Cố Tiểu Ngải từ trên giường ngồi dậy, tựa vào trong ngực của mình, dùng muỗng múc một muỗng nước đường mật ong nâng mở môi đang mím chặt của cô ra đổ vào.

Cố Tiểu Ngải còn đang mê man, mắt nhắm chặt chẽ, môi bị nâng mở không thoải mái nhú nhú mảy, bấu môi không chịu uống.

Một muỗng nước đường mật ong đều chảy ra khỏi miệng cô.

Lệ Tước Phong nhú mảy.

Ngay cả ngủ đều không nghe lời như vậy, có phải cô cố ý hay không? !

Bảo mẫu đứng ở một bên lập tức cầm khăn tay lau môi Cố Tiểu Ngải, lo lắng nói, "Cố tiểu thư không chịu uống rồi."

Liếc người trong lòng một cái, Lệ Tước Phong một tay cầm lấy cái ly uống một hớp lớn nước đường mật ong, cúi đầu tiến vào miệng của cô . . . . .

"Lệ tiên sinh. . . . . Cố tiểu thư vừa mới nôn." Bảo mẫu thấy thế kinh hãi hô to lên.

Cũng chưa súc miệng cho Cố tiểu thư đâu. . . . .

Ngón cái Lệ Tước Phong đặt ở trên người của cô thoáng dùng một chút lực, mở ra môi của cô, môi dán lên môi của cô đem nước đường mật ong đi vào.

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng ngực của hần bất an vặn vẹo, không chịu nuốt xuống.

Lệ Tước Phong đơn giản đem lưỡi cực nóng linh hoạt tiến vào miệng của cô áp chế cô muốn phun ra . . . . .

"Uhm . . . . ." Cố Tiểu Ngải không có ý thức hừ một tiếng, vài lần cũng không phun ra được, cuối cùng chỉ có thể không còn cách nào nuốt xuống.

Lệ Tước Phong thay cô lau khô khóe miệng tràn ra một chút, lại cầm lấy cái ly rót vào miệng chính mình một ngụm, tiếp tục cúi đầu tiến vào miệng cô.

. . . . .

Nhìn thấy một hình ảnh như vậy, bảo mẫu không khỏi lắc lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Nhiều năm như vậy, bà lần đầu tiên thấy Lệ Tước Phong đau vì một người phụ nữ như vậy, nhưng vì sao. . . . . biến thành như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210

Ngay từ đầu Lệ tiên sinh còn hào hứng tìm cách tổ chức mừng kỷ niệm 33 ngày, cố ý vì Cố tiểu thư mở một khách sạn lớn nhất nước..... Kết quả hiện tại.....

Một người lạnh nhạt, một người bướng bỉnh, đều là người không chịu cúi đầu.....

Hai đứa đang tốt lành tại sao lại thành ra như vậy.

Vị ngọt của nước đường mật ong ở miệng hai người tràn ra, Lệ Tước Phong ôm cô thực chặt.

Đầu lưỡi liếm lưỡi cô trong cổ họng mềm mại, làm cho mắt của hắn thâm, tay càng ôm cô chặt hơn

Tên họ Sở kia, cũng hôn qua chỗ này sao?

Hay là hôn qua nhiều chỗ khác nữa?!

Hắn chạm qua nơi tên họ Sở cũng chạm qua?!

Nghĩ như vậy, ghen tị lại ập tới, Lệ Tước Phong đè nặng môi của cô ép tới.....

Cố Tiểu Ngải bị môi hắn ép tới không thoải mái, khó chịu ở trong lòng ngực của hắn động đậy.

"Đừng..... Lệ Tước Phong..... đừng như vậy....." Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên nhỏ giọng líu ríu nói, lông mày nhíu chặt.

Mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng bỗng dừng ngăn ra, ghen ghét trong mắt tiêu tán, lập tức khoe môi không tự chủ được gọi lên độ cong.

Cô này.....

Cô biết là hắn hôn cô?

Đây là không phải đại biểu, hắn cho cô cảm giác sâu nặng hơn so với Sở Thế Tu? Ít nhất thân thể của cô..... Chỉ cảm nhận được hắn.

Không có uống nước đường mật ong nhưng Lệ Tước Phong lại hôn môi của cô, động tác nhẹ nhàng hôn cô, tham lam mà quán lấy, đầu lưỡi liếm miệng cô hết thấy.

Hương vị của cô..... Thuộc loại hương vị Cố Tiểu Ngải..... đều là hắn.

"Uhm....."

Cố Tiểu Ngải um một tiếng, giọng nhỏ vụn bị Lệ Tước Phong nuốt vào trong miệng.

Lệ Tước Phong mang cô bỏ đến trên giường, làm cho cô thoải mái một ít, vừa rời khỏi môi của cô, Cố Tiểu Ngải lập tức đem miệng mân thương.

Hắn liếm môi mềm mại môi của cô thoáng hiện màu đỏ sẫm, thoát nhìn khuôn mặt đều có vẻ có ý tức giận, không hề mặt xám như tro tàn.

Tầm mắt Lệ Tước Phong không có chệch đi nhìn chăm chú vào cô, con ngươi đen thâm thúy.

"Cố Tiểu Ngải."

Lệ Tước Phong cúi thân mình xuống, rũ xuống tóc ngắn đảo qua mặt của cô.

Lệ Tước Phong một tay vuốt ve mặt của cô, hôn lên mắt đang nhắm của cô, chưa đủ lại đi hôn môi cô, động tác rất nhẹ, thật cẩn thận.

Mở môi của cô ra, lưỡi cực nóng bỏng lại lần nữa chui vào, triển miên đến làm cho lòng người kinh hãi.

Cố Tiểu Ngải cau mày, lời lẽ bị hắn hôn, công thành chiếm đất.....

Dần dần, cô bắt đầu không có ý thức đáp lại nụ hôn của hắn, lưỡi đi theo hắn mà động, nụ hôn này triển miên làm cho lòng người rung động.

Lệ Tước Phong trong mắt ý cười càng sâu, mắt tối tăm tỏa sáng, phụt ra ánh sáng mê người.

"Cố Tiểu Ngải, biết tôi là ai không?"

Hắn dán lên môi mềm mại của cô hỏi.

Cô không trả lời, chỉ là ở dưới thân hắn giãy dụa giống như chấn động, mắt vẫn khép chặt chẽ.

Lệ Tước Phong buộc chặt thân thể, dục vọng phía dưới đã muốn rục rịch.

Cố Tiểu Ngải, cái cô này luôn dễ dàng trêu chọc hắn, ngay cả đang ngủ cũng không ngoại lệ.

"Cố Tiểu Ngải, rốt cuộc cô yêu Sở Thế Tu đến bao nhiêu phần?"

Một đôi mắt đen của Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô không cam lòng hỏi, cúi đầu hôn môi của cô, ngón tay ở trên mặt cô nhợt nhạt vỗ về.

Cô thương hắn không được sao?

Vì sao cố tình đi yêu cái tên họ Sở kia?

Vì tên họ Sở kia cô không tiếc cho hắn uống thuốc ngủ, trộm tư liệu, viết đưa tin, trộm giấy đi động lên lui tới, thậm chí còn ở trên xe Sở Thế Tu biến mất suốt hai ngày.....

Cô làm việc này đến tột cùng có nghĩ tới hắn hay không?

Cũng bởi vì bọn họ biết nhau thời gian dài sao? Cho nên cô yêu Sở Thế Tu? Cái này là lý do chó mà gì kia chứ!

Trước cửa phòng, Linh Mộc Nại Nại dựa vào cửa lẳng lặng đứng, một đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú vào người đàn ông phủ ở trên người Cố Tiểu Ngải.

Lệ Tước Phong có đường cong mắt nghiêng hoàn mỹ, giống như tạo hình quá tỉ mỉ, môi mỏng khẽ gợi ẩn chứa nụ cười nhợt nhạt, trong mắt cung chiều mà lại không cam lòng.....A Phong thực yêu Cố Tiểu Ngải chứ.

Nhưng cô cũng thực yêu A Phong, vậy làm sao bây giờ?

Cô cũng muốn A Phong liều chết triển miên hôn cô như vậy, muốn ánh mắt đề ý của A Phong như vậy..... Vậy làm sao bây giờ?

Có lẽ..... Cô nên nghĩ lại biện pháp.

*****

Sáng sớm hôm sau.

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng Lệ Tước Phong tỉnh lại, hắn nằm ở bên cạnh người cô đang ngủ say, trên người còn mặc áo sơ mi, cà vạt đều không có bỏ, đầu cô gối lên trên khuỷu tay hắn.

Giống như lúc trước, vô cùng nhiều ngày bình tĩnh lại.....

Nhưng hiện tại không phải, hiện tại đã muốn không phải trôi qua như vậy. Lúc trước, bọn họ trừ bỏ oán hận chán ghét lẫn nhau, đã không có khả năng lại bình tĩnh.

Cố Tiểu Ngải mở to mắt nhìn chung quanh phòng chính một chút, hắn không phải ghét cô ở trong phòng hắn sao? Ngay cả cô chạm vào giường một chút đều phải đem chăn ga toàn bộ đổi đi.....

Nhưng hiện tại tính là cái gì? Hắn đem cô ôm vào trong ngực ngủ, có phải muốn đem cánh tay hắn cắt rụng hay không?

Cố Tiểu Ngải nghiêng mắt từ trong lòng ngực của hắn ngó dậy, còn chưa có ngồi vững vàng người đã bị đè ép trở về.

Lệ Tước Phong nghiêng thân đến ôm chặt lấy cô, chân dài còn mặc quần dài đặt ở trên người cô, hơi nóng trên người bao phủ cô.

Cố Tiểu Ngải bắt mất giấy dựa, sử dụng toàn thân khí lực đẩy cánh tay hắn.

Cánh tay hắn giống như thạch cao cứng rắn, đem cô ôm thật chặt, mặc dù là ngủ, cô đẩy cũng không động đậy chút nào.

.....

"Tôi nghĩ các người nghĩ sai rồi, tôi không phải cháu rể các người."

"Cố Tiểu Ngải là tình phụ của tôi, quan hệ của chúng tôi bắt đầu từ một tháng trước."

"Ông không nghĩ cháu gái ông có thể làm vợ Tổng giám đốc E.S chứ?! Cô ta còn chưa đủ tư cách."

"Tiền kia là do lấy thân thể cháu gái ông đổi lấy, ông phải cảm kích cô ta chứ không phải đánh cô ta!"

"Cố Tiểu Ngải, cô từ đầu đến chân không có gì có thể đấu với tôi."

"Phản bội tôi, cho ta bị cầm súng, là lựa chọn sai lầm nhất của cô!"

.....

Ngày hôm qua, một màn toàn bộ trở lại trước mắt, Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn người đang ngủ yên ổn gần ngay trước mắt, giận từ ập đến, hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

Hắn đem nhà cậu cô hủy hoại.

Cậu là một người đàn ông có khí chất, hiện tại khẳng định ngay cả ngủ đều ngủ không được, tòa soạn báo cũng khẳng định mở không nổi nữa.....

Dùng thân thể của chính cháu gái mình làm cho tòa soạn báo lớn mạnh, cậu chết cũng sẽ không nguyện ý.

Người đàn ông này..... Dùng hết các loại thủ đoạn trả thù cô.

Cô thực chán ghét hắn.....

Cho tới bây giờ, cô chưa từng hận một người đến như vậy..... Hắn đem cô hủy hoại tất cả.

Điều này có thể làm cho hắn có bao nhiêu vừa lòng? Đến tột cùng có thể vừa lòng lắm sao?!

Cố Tiểu Ngải theo trong lòng hắn gian nan nâng lên gần đầu hắn, tiến lên cắn mặt của hắn, cắn thật mạnh, phát tiết hận thù.....

"Ách ——"

Lệ Tước Phong hét lớn một tiếng, một tay dùng sức đẩy cô ra, mở con mắt đen thui dần dần tỉnh lại.

Hắn khí lực rất lớn, Cố Tiểu Ngải bị đẩy thiếu chút nữa rơi xuống giường, rồi đi ôm áp giam cầm của hắn, Cố Tiểu Ngải chẳng quan tâm hắn đau đớn, lập tức đứng lên chuẩn bị xuống giường.

Tay còn chưa có xúc lên chăn, thân thể mềm nhũn của cô lại bị kéo ngã quay về trên giường.

"Cố Tiểu Ngải?"

Ánh mắt Lệ Tước Phong mang theo một chút mờ mịt, cánh tay dài đặt ở trước ngực ôm lấy cô, nâng lên thân mình trên cao nhìn xuống chăm chăm cô, sắc mặt so với ngày hôm qua tươi hơn một ít.

Ẩn mi tâm, Lệ Tước Phong một lần nữa nằm quay về bên cạnh người cô, tiếng nói từ tính ở bên tai cô vang lên, "Ngoan, ngủ tiếp."

"....."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn về phía người bên cạnh, hắn cùng cô chơi trò mất trí nhớ sao? Ngày hôm qua, hắn đem cô giẫm đạp không thương tiếc, hôm nay còn có thể ôm cô ngủ, còn nói lời như thế?

Hắn hi vọng vô thường thật sự là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211

"Buông!" Cố Tiểu Ngải phiền chán hô to, người đàn ông này có phải thay đổi quá nhanh hay không? !

Hiện tại, không phải hắn ghét bỏ cô, mà là cô - Cố Tiểu Ngải ghê tởm hắn!

Nghe tiếng Cố Tiểu Ngải la, Lệ Tước Phong từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt đen vẫn mang theo vẻ buồn ngủ giữ chặt cô lại, bỗng dưng đem cô quay về trong lòng cúi đầu làm bộ muốn hôn cô.

"Ba ——"

Cố Tiểu Ngải không lưu tình chút nào một cái tát đi qua.

Lệ Tước Phong bị đánh như trời giáng trên mặt, con buồn ngủ trong phút chốc bị tiêu tán, một đôi mắt phụt ra tia lạnh.

Hai cái tát!

Ngày hôm qua cho tới hôm nay, cô dám tát hắn hai cái !

Có phải cô không muốn sống nữa hay không?

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong mạnh xoay đầu lại, đem cô ấn ngã vào trên giường, hai tay nặng nề mà đặt trên vai của cô, hai đầu gối quỳ hai bên thân thể của cô, trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, "Cô muốn tạo phản? !"

Cố Tiểu Ngải bị hấn ấn vai không sử dụng lực được, một đôi mắt mở to lạnh lùng trừng mắt hấn, lập tức nghiêng đầu đi nhìn phía bên ngoài.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong một tay bóp mặt của cô quay về chính diện, "Cố Tiểu Ngải! Tôi cảnh cáo cô, cô đừng bức tôi. . . . ."

"Bức anh cái gì? !"

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cắt đứt lời của hấn, trong ánh mắt anh tuần của hấn, chán ghét cũng có phần dày đặc hơn, "Anh còn có thể làm ra chuyện gì nữa? Làm cho tòa soạn báo bị hủy sao? Giết cả nhà cậu tôi? Còn có ba tôi, còn có Sở Thế Tu. . . . . Cuối cùng, người anh giết là tôi sao?"

Cô nhanh mồm nhanh miệng làm cho hấn trong lúc nhất thời không biết nói gì.

"Lệ Tước Phong, anh có biết anh có bao nhiêu phần ghê tởm hay không?" Cố Tiểu Ngải nhìn thẳng mặt hấn càng ngày càng thịnh nộ, hèn mọn đến cực điểm nói, "Tôi muốn nói cho anh một câu, là tôi cùng anh giống nhau thôi!"

. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn chết!" Lệ Tước Phong bị khơi mào cả người phẫn nộ, tay bóp chặt cổ của cô, năm ngón tay ấn mạnh vào.

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải kiêu ngạo, hai mắt khinh miệt mà lạnh nhạt trừng mắt hấn.

Không có một tia ý tứ chịu thua.

Không nói được lời nào.

Hấn tức giận đến nổi trên trán chảy đầy mồ hôi, một đôi mắt đen nổi nhiều điểm tơ máu, có chút tiều tụy, năm ngón tay bóp cổ cô không có ý tứ buông ra.

Hấn đang chờ cô cầu xin tha thứ, chờ cô chịu thua.

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, chết hoặc không chết, đối với cô bây giờ còn có khác biệt sao?

Cả nhà cậu đều do cô biến thành trò chơi chỉ trong một ngày, ba ra tù sẽ biết mình không có ngoan ngoãn học đại học mà làm tình phụ của người khác.

Cô hiện tại còn sống. . . . . Cũng sống không nổi.

Điều đó. . . . . Điều là do hấn Lệ Tước Phong ban tặng.

"A. . . . ."

"Phanh ——" tiếng thét chói tai của bảo mẫu từ ngoài cửa truyền đến, bữa sáng trên tay quăng ngã xuống sàn, lo lắng tiến lên hô to, "Lệ tiên sinh mau buông tay ra, cậu sẽ bóp chết Cố tiểu thư bây giờ!"

Lệ Tước Phong bị phẫn nộ mê mất khôi phục một chút thanh minh, năm ngón tay vẫn bóp chặt trên cổ cô.

Cô nhắm chặt mắt lại, môi mím chặt chẽ, bộ dáng giống như đánh bạc tất cả không sợ chết.

Hấn biết, cô sẽ không chịu thua.

"Cố Tiểu Ngải! Cô rất gan dạ!"

Lệ Tước Phong hung hăng rửa mặt tiếng, buông tay đang bóp cổ cô, chân dài từ trên người cô bước xuống giường, nhấc chân đá một cái, phát tiết đem tủ đầu giường đá ngã xuống đất, rồi phòng đi.

Cố Tiểu Ngải thể này mới mở to mắt, đồng tử giống như dòng nước phẳng lặng không có một tia cảm tình, giống như dòng nước lạnh như băng.

"Cố tiểu thư không có việc gì, không có việc gì rồi." Bảo mẫu ngồi vào bên giường an ủi, thay cô đắp chăn lại, "Đừng sợ đừng sợ, tôi lại đi xuống phòng bếp làm bữa sáng khác mang lại đây, trứng ốp lếp năm phần chín được không?"

Cố Tiểu Ngải trầm mặc.

Cho đến lúc bảo mẫu rời khỏi phòng, Cố Tiểu Ngải mới từ trên giường bước xuống, mở ra cửa sổ sát đất đi đến ban công.

Ngồi xổm người xuống dựa vào rào chắn ban công, hai tay Cố Tiểu Ngải ôm đầu gối, ánh mắt ảm đạm nhìn phong cảnh khu Thủy Thiên Loan. . . . .

Cô vẫn không rõ vì sao mẹ lại lựa chọn phương thức cực đoan như vậy để chấm dứt tính mạng của mình.

Cô xem đó là một loại biểu hiện rất ngu.

Hiện tại, cô bỗng nhiên có chút hiểu được, không phải một loại cực đoan, lại làm sao có thể cực đoan lựa chọn chấm dứt chính mình. . . . .

Chẳng qua. . . . . Cô sẽ không bước theo rập khuôn như mẹ.

Cho dù lúc trước tuyệt vọng tới cực điểm. . . . . lựa chọn chấm dứt chính mình vẫn là biện pháp ngốc nghếch. . . . .

"Cố tiểu thư, bữa sáng đến đây."

Bảo mẫu bung bữa sáng đi đến ban công, hòa ái dễ gần hướng cô mỉm cười, "Cơ thể Cố tiểu thư không tốt nên nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều một chút."

Cố Tiểu Ngải ngồi dưới đất ngay cả liếc nhìn bà một cái cũng không có, ánh mắt vẫn đang vô thần nhìn cảnh sắc ngoài lan can ban công.

Mùa thu, lá cây ngã sang màu vàng, ở khu Thủy Thiên Loan từ từ rơi xuống. . . . .

"Cố tiểu thư?" Bảo mẫu bung bữa sáng ngồi xổm trước mặt cô, hòa ái nói, "Cố tiểu thư, đói bụng không? Ăn điểm tâm, tôi đã hâm nóng sữa vừa uống rồi."

. . . . .

Cô chỉ im lặng ngồi trong chốc lát.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, chậm rãi chuyển mắt qua nhìn bảo mẫu, đứng lên đi vào trong phòng.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu ở sau lưng cô hô, Cố tiểu thư làm sao vậy? Cũng không nói lời nào, bữa sáng cũng không ăn.

Cố Tiểu Ngải xoay người lại, giọng điệu nhàn nhạt hỏi, "Có máy MP4 không?"

"À, có, có. . . . ."

Bảo mẫu đến mp4 đến, Cố Tiểu Ngải trực tiếp đeo tai nghe điện thoại nhét vào trong lỗ tai, một lần nữa ngồi vào trên ban công, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, tùy ý để âm nhạc sống động quấy rầy lỗ tai. . . . .

"Cố tiểu thư? Cố tiểu thư? !"

Bảo mẫu đứng ở một bên buồn bực, không ngờ Cố Tiểu Ngải kêu bà lấy mp4 chỉ là không muốn nghe giọng nói của bà. . . . .

Người bị bệnh bao từ nếu không ăn cơm thì làm sao chịu được?

Bảo mẫu bung bữa sáng vừa vội vàng trở lại dưới lầu, trước gương to, nữ giúp việc đang giúp Lê Tước Phong mặc tây trang và đeo caravat.

Trên lỗ tai của Lê Tước Phong mang tai nghe điện thoại, lạnh nhạt ra mệnh lệnh, "Sở thị muốn mua cái gì các người dota lấy toàn bộ cho tôi."

Thấy hắn đang nói công việc, bảo mẫu đành phải đứng ở một bên cũng không dám tiến lên quấy rầy.

"Tôi tiêu tiền mua mấy đồng vô dụng thì sao, đừng nói lời vô nghĩa với tôi! Lão già kia không quản nổi chuyện trong nước đâu!" Lê Tước Phong lạnh lùng nói, ngón tay thon dài điều chỉnh caravat.

"Bảo toàn bộ người phụ trách khu Hoa Đông mười phút sau đến phòng họp để họp." Tùy ý nữ giúp việc cài cúc áo cho mình, Lê Tước Phong cúp điện thoại đi nhanh ra ngoài.

Bảo mẫu vội vàng đuổi theo, "Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh."

"Sao?"

"Cố Tiểu Ngải không chịu ăn điểm tâm. . . . ."

Tầm mắt Lê Tước Phong u ám nhìn bữa sáng trên tay bảo mẫu, sắc mặt trở nên khó coi.

Cô. . . . . còn dám giận dữ!

Lê Tước Phong hô hấp không thoải mái trừng mắt bữa sáng còn nguyên, nhỏ giọng rủa một tiếng đi lên trên lầu.

Lê Tước Phong mất u ám đến cực điểm, chân dài đi về phía trước, vừa đi vừa cởi bỏ cúc áo tây trang.

Hôm nay, hắn không đem cô dạy dỗ một chút thì thật đúng là nghiêm trọng rồi.

Lệ Tước Phong mở cửa bước vào phòng, bước chân chợt dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212

Rèm cửa sổ ở trong gió nhẹ nhàng lay động, Cố Tiểu Ngải mặc áo ngủ màu hồng phấn mà tối hôm qua hần thay cho cô ngồi ở trên ban công, tóc dài vén sau tai, tai nghe màu trắng trên lỗ tai xinh đẹp của cô. . . . .

Cô ôm đầu gối ngồi dưới đất, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn phía trước, đường cong mặt nghiêng thanh lệ động lòng người.

Ngay cả vài lá cây bay xuống đến trên người cô đều không có phát hiện.

Xuất thần nghiêm trọng như thế sao?

Lại suy nghĩ về Sở Thế Tu sao? !

Lệ Tước Phong đứng ở cửa xa xa nhìn chăm chú vào cô, rất muốn tiến lên bắt cô chất vấn, nhưng chân không có tiến lên phía trước.

Người phụ nữ này. . . . . từ khi theo hần về càng ngày càng gầy đi nhiều, nếu như hần không kìm chế lực lại thì mạng nhỏ của cô đã xong đời rồi.

Bảo mẫu theo sát phía sau đi lên, thấy Lệ Tước Phong đứng ở cửa nhìn Cố Tiểu Ngải, không nói chuyện cũng không đi tới, không khỏi có chút kỳ quái.

Lệ tiên sinh không phải vội vàng muốn đi họp sao?

Còn không đi làm mà cho Cố tiểu thư ăn cơm? !

Vài phút trôi qua, Lệ Tước Phong đứng thẳng không thay đổi, Cố Tiểu Ngải ngồi ở ban công cũng không động một chút.

Thật lâu, biểu cảm trên mặt Cố Tiểu Ngải đều không có thay đổi.

Như là búp bê đặt trong tủ kính, xinh xắn đẹp mắt. . . . . nhưng là không hề có sức sống.

Hiện tại, Cố Tiểu Ngải chính là cái dạng này, ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, giống như tượng điêu khắc . . . . .

Không có hô hấp, càng không có biểu tình.

Loại cảm giác này làm cho hần cảm thấy giống như cái gì đó đang dần dần mất đi. . . . .

Đột nhiên hoảng hốt.

Lệ Tước Phong qua một hồi lâu đi đến phía trước, tay lấy tai nghe của cô ra, âm nhạc thật to bên trong vang dội chói tai lập tức truyền tới. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, không phải cô muốn điếc rồi chứ? Mở nhạc to như vậy? !" Lệ Tước Phong rống lớn nói.

Cố Tiểu Ngải thể này mới ngẩng đầu lạnh lùng liếc hần một phen, giật lại tai nghe điện thoại, đem tai nghe điện thoại một lần nữa nhét vào lỗ tai.

Nếu điếc cô cũng không phải nghe hần rống to, cô tình nguyện chính mình bị điếc.

. . . . .

Cái cô này!

Lệ Tước Phong tức giận đến mức muốn vung tay lên, nắm tay dừng một chút giữa không trung, quay đầu quát, "Ai cho cô nghe nhạc ? !"

Bảo mẫu nom nớp lo sợ đi tới, "Cố tiểu thư nói muốn mp4. . . . . tôi thấy cô ấy buồn như vậy, nghe một chút âm nhạc cũng tốt."

Nghe một chút âm nhạc? !

Cô này không phải đang nghe âm nhạc, căn bản là tự mình làm hại lỗ tai mình!

Lệ Tước Phong tiến lên giật mạnh lấy tai nghe cùng với mp4 quăng ra ban công. . . . .

. . . . .

Tên kiêu ngạo này.

Cô muốn ở ban công trong chốc lát cũng không chịu cho cô một chút tự do.

Cô chỉ muốn im lặng mà thôi.

Cố Tiểu Ngải nhìn mp4 bay một đường vòng cung dừng ở trên mặt cô phía trước mặt cô.

Giây tiếp theo, Cố Tiểu Ngải vịn lan can ban công đứng lên, hai chân đã sớm tê rần, làm cho cô có chút đứng không nổi.

Cố Tiểu Ngải không có nhìn Lệ Tước Phong, dịch chuyển chân tê rần từ bên cạnh Lệ Tước Phong, đi ra ngoài.

"Cô đi đâu? !"

Lệ Tước Phong ở sau lưng cô quát, tay muốn tóm cô lại, cuối cùng thu tay trở về.

Hắn từ nhỏ đến lớn đều đánh nhau, thường thường không chế không được lực của chính mình.

Cái cô này suy nhược thành như vậy, hắn tùy tiện một cái đều có thể đem cô biến thành bệnh nhân nằm trên giường bệnh.

Cố Tiểu Ngải không nói gì, không tiếng động đi ra khỏi phòng, ngay cả một chút bóng lưng mảnh khảnh cũng không cho hắn nhìn.

Chết tiệt!

Lệ Tước Phong một cước đá lan can ban công.

Lệ Tước Phong đuổi theo, đi theo sau lưng Cố Tiểu Ngải, con ngươi đen nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

Cố Tiểu Ngải đi đến mặt cô thượng nhật mp4 lên, cảm tai nghe nhét vào lỗ tai, đi đến một bên ghế dài ngồi xuống, biểu tình lạnh nhạt, không có thoải mái, cũng không có cứng nhắc.

Im lặng, không coi ai ra gì, không tranh sự đời.

Trong mắt của cô trống rỗng không có một tia cảm xúc, chỉ lẳng lặng nhìn phía trước, tầm mắt không có tiêu cự.

Có phải cô điên rồi hay không? !

Lệ Tước Phong đi nhanh lên phía trước giật lại tai nghe, nổi giận hướng cô quát, "Cố Tiểu Ngải, cô náo loạn cái gì? !"

Cô im lặng một câu cũng chưa có nói, như thế nào lại náo loạn?

Cô làm sao náo loạn so với được với hắn, chạy đến nhà cậu biến cô thành cặn bã.

Cô thật đúng là không nên cùng hắn nói chuyện? !

"Cố Tiểu Ngải! Đừng ép tôi ở đây làm gì với cô!" Lệ Tước Phong xiết chặt mp4 trong tay, "Tôi có biện pháp để cô thỏa hiệp!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải vẫn là không nói được lời nào.

"Bảo mẫu!" Lệ Tước Phong tức giận hô.

Bảo mẫu lập tức bùng bữa sáng đi tới, cúi người ở bên cạnh Cố Tiểu Ngải khuyên nhủ, "Cố tiểu thư, cô cũng đừng cố chấp, mau ăn bữa sáng đi. Lệ tiên sinh còn có cuộc họp, không thể ăn cùng cô."

Ai muốn ăn cùng hắn chứ.

Hắn đứng ở bên người cô, cô còn gai mắt hơn.

Trên mặt Cố Tiểu Ngải chỉ lạnh nhạt im lặng, chưa có phản ứng, không có biểu tình, giống như tờ giấy trắng . . . . .

"Tôi cảnh cáo cô, ăn bữa sáng nhanh lên cho tôi!" Lệ Tước Phong lại muốn quăng mp4, đột nhiên phát hiện mp4 đã bị đập hư rồi, đều không có âm thanh gì. . . . .

Không có âm thanh mà cô còn nhét tai nghe vào lỗ tai?

Cô đến tốt cùng là muốn như thế nào? !

Dùng biện pháp tuyệt thực để chống đối hán sao? !

Cố Tiểu Ngải vẫn ngồi không nhúc nhích, trên mặt biểu tình ngay cả thay đổi cũng chưa thay đổi một chút, không tức giận, không vui.

Lệ Tước Phong đem mp4 bỏ qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cố Tiểu Ngải, sự nhẫn nại của ta là có giới hạn, đừng ép tôi đánh cô!"

Giọng nói của hán thực âm ỹ. . . . .

Hán hé miệng ra là cô nghe những lời không tốt, bất luận kẻ nào ở trong mắt của hán cũng chỉ là tiện giống nhau.

Hán có đem người khác làm hơn người sao?

Hán chỉ có bản thân mình mà thôi.

"Cố tiểu thư. . . . . cô ăn một chút đi, ít nhất đem sữa uống. . . . ." Bảo mẫu lo lắng thúc giục nói.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên ghế dài rất cục cộ có phản ứng, đứng lên, mặt không chút thay đổi đem khay bữa sáng trong tay bảo mẫu đẩy ngã.

Bữa sáng đồ hết xuống đất.

Màu sữa trắng đổ lên giày cô.

Bữa sáng không còn nữa, không có người lại bức cô ăn, xong hết mọi chuyện.

Cố Tiểu Ngải thản nhiên liếc mắt đóng bừa bãi một cái, rồi đi khỏi mặt cô.

"Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu khiếp sợ nhìn tay mình trống không.

Cố tiểu thư đây là chuẩn bị làm gì? Cô phát giận sao? !

Cô không muốn sống nữa sao? Còn cùng Lệ tiên sinh chống đối như vậy.

Cử chỉ Cố Tiểu Ngải hoàn toàn chọc hỏa Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong đi tới trước một phen nắm lấy cánh tay của cô kéo về lòng ngực của mình, làm cho cô xoay người lại, "Cố Tiểu Ngải, cô có ý tứ gì? !"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn hán, không có nói một câu.

"Cô ăn hay không? !"

". . . . ."

"Cố Tiểu Ngải, nếu cô không ăn, tôi sẽ ở đây cưỡng bức cô!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải như là tượng điêu khắc không có nửa điểm phản ứng, Lệ Tước Phong cúi đầu trực tiếp đè lên môi của cô, hung hăng hôn, tàn sát bữa bãi trên thân thể của cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhắm mắt lại, tùy ý hán chà đạp chính mình.

Sắc mặt tái nhợt, không có cảm tình.

Hán giống như hôn một cái đầu gối. . . . . Đây là Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên cho hán cảm giác như thế.

Không có tiến thêm một bước động tác, Lệ Tước Phong trực tiếp đẩy cô ra, Cố Tiểu Ngải không đứng vững bị đẩy ngã ngồi dưới đất, mở mắt tỉnh mạch ra nhìn gương mặt thịnh nộ dị thường của hán.

Hiện tại, cô đối với hán ngay cả cảm giác thân thể đều không có ? !

Được.

Tốt lắm.

"Cố Tiểu Ngải! Cô được lắm! Cô muốn bỏ đời chính mình thì bỏ đời đi! Tôi, Lệ Tước Phong không quản cô đi tìm đường chết!"

Lệ Tước Phong cúi đầu trừng mắt cô, rống to hướng cô quát, nổi giận đùng đùng quay đầu rồi đi, bóng lưng cao to tràn ngập vẻ lo lắng.

Cô không ăn com mà thôi, vì sao hấn lại muốn lãng phí thời gian bức cô ăn?

Có bệnh bao tử là cô, không phải hấn!

Cô thích ngược đãi bản thân là chuyện của chính cô! Liên quan gì đến hấn!

Muốn chết phải đi chết, nếu hấn để ý sự sống chết của cô thì ba chữ Lệ Tước Phong nên viết đảo lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213

Lái xe một đường bão táp đến công ty E.S, sắc mặt Lệ Tước Phong u ám đi vào thang máy chuyên dụng, nhìn chăm chăm con số nhảy lên, trong lòng tức giận nhảy mất bực phát ra đến.

"Cố Tiểu Ngải! Cô gan dạ, có bản lĩnh thì tiếp tục chơi đi!"

Lệ Tước Phong hướng tới thang máy hung hăng đá qua, rống lớn nói.

Chơi, có bản lĩnh cô liền tiếp tục chơi đi.

Xem ai thắng ai!

Cô muốn chơi trò tuyệt thực! Chơi một lần xem! Chơi đi, hấn liền xem cô chơi như thế nào nữa!

Cửa thang máy mở ra, thư ký Vương Chiêu đã đứng ở bên ngoài, thấy vẻ mặt hấn xanh mét sừng sốt, không hỏi nhiều, thái độ chuyên nghiệp bắt đầu báo cáo công việc, "Lệ tổng, mọi người ở phòng họp đã chờ ngài 45 phút rồi."

"Không ra, bảo bọn họ toàn bộ rút đi!"

Lệ Tước Phong đi vào phòng tổng giám đốc, một cước đá tới cửa, ngăn thư ký ở bên ngoài.

Ngồi vào trước bàn làm việc, Lệ Tước Phong mở ngăn kéo ra, bên trong là sắp ảnh chụp dày của Cố Tiểu Ngải. . . . .

Trên ảnh chụp cô cười ngọt ngào, trước đây cô chỉ là một cô bé, mặt tròn mủm mĩm trắng nõn. . . . .

Cố Tiểu Ngải hiện tại, căn bản không giống trước kia.

Ngay cả cười đều không có!

Hôm nay càng tuyệt, bày ra vẻ mặt đầu gối đối với hấn!

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong phiền lòng đem toàn bộ mọi thứ trên bàn làm việc quăng sạch sẽ, đem ảnh chụp toàn bộ quăng ra ngoài.

Ảnh chụp rơi tán lạn.

Từng tấm, từng tấm.

Mặt hấn mày cười

Toàn bộ đều là Cố Tiểu Ngải.

Tên cô chiếm đầy không gian của hấn.

Lệ Tước Phong phiền chán muốn giết người.

Điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên, Lệ Tước Phong một quyền đánh trên nút mở khóa, điện thoại được kết nối. . . . . Giọng của thư ký Vương

Chiều bên trong truyền đến, "Lệ tổng, Lệ lão ở châu Âu có điện thoại tới đây, cần nói mấy cho ngài không?"

"Không tiếp!"

Hiện tại, hẳn không có tâm tư nghe lão già kia dài dòng

Lệ Tước Phong đang muốn cắt điện thoại, trong điện thoại bỗng dung truyền tới một đoạn âm nhạc ngắn.

Ngay sau đó, giọng của lão già truyền đến, "A Phong, đem bác sĩ Joel về nước, người ngay cả gọi điện thoại cũng không gọi cho ta?"

Giọng nói của ông ấy mang theo châm chọc khiêu khích.

Lệ Tước Phong có nén tức giận trong người xuống, lạnh nhạt nói, "Ông muốn nói cái gì?"

"Không có gì, ta chỉ là nghe được một ít tin tức, nghe nói gần đây người dùng gần ba tỷ để vui chơi nhàn rỗi." Lão già nở nụ cười một tiếng, nghe không ra là tán thưởng hay là châm chọc, chỉ là cảm khái chắc chắn ra tiếng, "A Phong cũng vì phụ nữ mà đạt kỷ lục vùng tiền như rác rồi."

. . . . .

Lệ lão hiển nhiên là trong lời nói có chuyện.

"Ông biết chuyện gì?" Lệ Tước Phong ngồi ở trước bàn làm việc hỏi, mắt tối tăm sâu không thấy đáy.

Số tiền này đều là hắn kiếm được ở châu Á phía sau E.S, cùng lão già kia không có quan hệ.

Lão già thời gian gần đây cũng không ngăn cản nữa rồi, lúc này cũng không nên dạy hắn xài tiền của mình như thế nào chứ? !

"Ta biết nhiều hơn so với người tưởng tượng."

Lão già ở trong điện thoại cười bí hiểm, giọng nói già dặn, "A Phong, chơi đùa với phụ nữ thì cũng được nhưng đừng có quá nhiều tình cảm, một khi đàn ông bị phụ nữ trói tay trói chân rồi thì sẽ khó có thể phát triển."

". . . . ."

"Phụ nữ mà thôi, còn nhiều, rất nhiều, trong mắt đàn ông không hết hy vọng."

". . . . ."

Đây là Lão già muốn dạy hắn chơi phụ nữ như thế nào sao? !

Một đám người bị điên hết rồi mà!

Lệ Tước Phong sắc mặt lạnh đến cực điểm

Giọng nói của Lệ lão dừng một chút, lại thêm một câu, "Nhất là loại đàn ông bị phụ nữ cảm sùng, A Phong, nếu người là đàn ông nên giải quyết cô ta sớm một chút."

. . . . .

Lệ Tước Phong lập tức từ bàn làm việc đứng lên, sắc mặt âm trầm, hai tay hung hăng đập ở trên bàn làm việc.

Lão già lại có thể biết nhiều như vậy? !

Nghe được động tĩnh của Lệ Tước Phong bên kia, lệ lão mờ mịt nở nụ cười, "Không cần kích động như vậy . . . . ."

"Rốt cuộc ông muốn làm gì?"

"Ta chỉ là cảm thấy. . . . . A Phong, cũng đến thời điểm chuẩn bị hôn sự cho người rồi."

Nói xong, không đợi hắn nói nữa, Lệ lão trực tiếp cúp điện thoại.

Lệ Tước Phong một tay lấy điện thoại quảng đi ra ngoài.

Hắn đã muốn từ châu Âu một mình chạy đến châu Á phát triển, lão già chết tiệt này còn muốn can thiệp cuộc sống của hắn, có bệnh mà!

*****

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng ngủ, tấm rèm thưa lay động, bảo mẫu bắt an ở trong phòng đi tới đi lui.

Cố Tiểu Ngải đã ngồi nghiêm chỉnh ở trên sô pha cả buổi sáng, trong tay đang cầm một quyển tiểu thuyết tiếng Anh, nhưng nửa ngày cũng không thấy cô lật một tờ. . . . .

Bảo mẫu nghiêm mặt hoài nghi cô có phải đã biến thành đá cứng ngắt rồi. . . . .

Không ăn cơm như vậy người thường đều chịu không nổi, huống chi cô có bệnh bao tử nghiêm trọng.

"Hello, tôi có thể vào không?"

Cửa phòng bỗng nhiên bị gõ, giọng nói ngọt ngào truyền đến.

Cố Tiểu Ngải không ngẩng đầu lên cũng biết là Linh Mộc Nại Nại lại đến chơi rồi.

"Linh Mộc tiểu thư." Bảo mẫu đứng ở một bên cung kính nói.

"Dạ, xin chào bảo mẫu."

Linh Mộc Nại Nại mặc một bộ trang phục thoải mái hoạt bát, chân lại mang một đôi giày cao gót, cả người có vẻ tươi rói mà lại bình dị, đi thẳng tới Cố Tiểu Ngải.

Đôi mắt trong suốt liếc mắt quyển tiểu thuyết trên tay cô một cái, Linh Mộc Nại Nại lập tức nói, "Bản tiểu thuyết này tôi cũng thích xem nha, nhất là bên trong có đoạn về nữ nhân vật chính cự tuyệt nam nhân vật chính, đúng là một tác phẩm kinh điển."

Dứt lời, tiểu thuyết trên tay Cố Tiểu Ngải bị đoạt đi.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu, Linh Mộc Nại Nại dương tiểu thuyết về mặt ánh mặt trời thiên chân hướng cô mỉm cười, "Lần khác tôi cho cô bản tiếng Nga, tiểu thuyết tiếng Anh này phiên dịch cũng chưa chính xác lắm."

". . . . ."

Cô ngay cả tiếng Anh cũng phải cố hết sức để xem mà còn chưa hiểu rõ hết, tiếng Nga đối với cô lại càng khó hiểu.

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn Linh Mộc Nại Nại tươi cười quá mức ngọt ngào, tay đoạt lấy tiểu thuyết tiếp tục cầm ở trong tay, cúi đầu nhìn, vẫn là không lật trang nào. . . . .

"Tiểu Ngải, tại sao cô không nói chuyện?" Linh Mộc Nại Nại ngồi vào bên cạnh cô, một tay che tiểu thuyết trong tay cô, hột xoàn trên móng tay giả sáng lên, "Cô đề ý đến tôi chứ?"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đau đầu nhìn về phía Linh Mộc Nại Nại.

Không biết Linh Mộc Nại Nại là không biết thế sự hay là đơn thuần, ngây thơ, hồn nhiên, mình rõ ràng không muốn cùng cô ta làm bạn, cô ta còn có thể tới đây cho dù bị đối xử lạnh nhạt như vậy?

"Tôi nghe nữ giúp việc nói cô không chịu ăn cơm sao?" Tay Linh Mộc Nại Nại dò xét cái trán của cô, một đôi mắt to thực lo lắng nhìn cô, "Cô như vậy không được, tôi biết cô giận đối A Phong, nhưng thân thể chính mình. . . . . không thể vì một chút cảm tình đi tìm cái chết chứ?"

. . . . .

Linh Mộc Nại Nại này có phải thiện lương quá mức rồi hay không ?

Chính mình không cần cô ta khuyên giải được chứ?

Nhất là cùng một phụ nữ hôn Lê Tước Phong, nhất là. . . . . Một người phụ nữ gọi tên hắt là A Phong.

Cố Tiểu Ngải từ trên sô pha đứng lên, chuẩn bị tìm một chỗ tiếp tục ngồi.

Linh Mộc Nại Nại chạy lại dang hai tay ngăn đường đi của cô lại, nói nghiêm chỉnh, "Tiểu Ngải, tôi thích cùng tình địch cạnh tranh công bằng, nếu cô dùng biện pháp thân thể không thoải mái tranh thủ sự đồng tình của Lê Tước Phong là không được a. . . . ."

Cô khi nào thì nói muốn dùng thân thể tranh thủ sự đồng tình của Lê Tước Phong chứ ?

Linh Mộc Nại Nại đến tột cùng có biết bây giờ là tình huống nào hay không? !

Vì sao cô còn phải ở trong này ứng phó với Linh Mộc Nại Nại?

Nếu cô ta thích cùng người ta cạnh tranh như vậy, còn không đi bám lấy Lê Tước Phong? Ở biệt thự Lê gia đối với cô ta có chỗ gì tốt?

"Linh Mộc, cái loại đồ bỏ đi này chỉ có cô yêu thôi."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, xoay người lại muốn đi.

"Đợi một chút . . . ." Linh Mộc Nại Nại vội ngăn cản cô, lấy ra một cái USB ở trước mặt cô quơ quơ, tươi cười ngọt ngào nhìn cô, nói, "Tôi vốn không định đem cái này đưa cho cô, nhưng nhìn cô làm cho đoạn tình cảm biến thành ngay cả com đều ăn không vô, tôi cũng không chịu nổi, cho cô xem để thông suốt một chút."

Cố Tiểu Ngải bị cô ta kéo đến bên giường ngồi xuống.

Cô ta lại muốn làm gì?

Một cô gái còn trẻ như thế có thể làm được nhiều chuyện người ta không thể tưởng tượng như vậy.

Luôn miệng nói muốn cùng tình địch làm bạn bè, công bằng cạnh tranh, rõ ràng là một thiên kim nhà giàu, lại thích ăn quán ven đường, nhất là ăn cháo. . .

Cô có phải quá bình dân rồi hay không? !

Linh Mộc Nại Nại ở chỗ tivi loay hoay một hồi, quay đầu hướng cô tay tạo thế chữ “V” đáng yêu.

. . . . .

Màn hình TV LCD được mở lên, tiếng nhạc Saxo từ TV vang lên, hình ảnh dần dần sáng lên. . . . .

Là Lễ Chúc Mừng ở Sở gia.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường nhìn tầm mắt lập tức động lại.

Lê Tước Phong đứng ở trên lễ đài nhỏ chuyên tâm thổi Saxo, ngọn đèn chiếu tới trên người hắn, anh tuấn hoàn mỹ, bóng dáng cao to, tây trang tuyệt hảo, dáng người hắn rất tốt, làm cho người ta liếc mắt một cái liền bị thu hút.

"Cô ấy là bạn gái của tôi! Ai còn dám nói một câu tình phụ, chính là chống lại cùng tôi - Lê Tước Phong!"

"Cố Tiểu Ngải! Lại đây ôm tôi!"

. . . . .

Lê Tước Phong nói trong Microphone một cách cuồng vọng không kèm chế được.

Người ở chỗ này tất cả đều lặng im.

Trên màn hình TV, cô từ trong đám người chạy đến Lê Tước Phong, nhào vào trong ngực của hắn, hai người ôm nhau thật chặt.

Không biết là ai quay phim, chuyên nghiệp cực kỳ, ngay cả cô nhào vào trong lòng Lê Tước Phong trên mặt cảm động đều là phản ứng chân thật.

Một khắc kia, Cố Tiểu Ngải thật tin tưởng Lê Tước Phong yêu cô.

Lần đầu tiên trong đầu cô có loại ý muốn tiếp tục ở lại bên cạnh hắn . . . . .

Cô nghĩ đến sẽ tốt đẹp lắm, sẽ tốt lắm.

Bởi vì, không phải ai cũng có thể sau khi nghe thấy còi báo cháy, còn quay trở về cứu cô. . . . .

Trên màn ảnh, Lê Tước Phong ôm lấy cô thật sự nhanh, nụ cười thỏa mãn trên mặt giống chiếm được toàn bộ thế giới.

Hóa ra, cái ôm khi đó . . . . . Lê Tước Phong lại vui vẻ như vậy.

Cùng hiện tại Lê Tước Phong cả ngày nghĩ biện pháp tra tấn cô . . . . . Thật là một đối lập quá lớn.

Nước mắt chảy qua hai má, Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường cúi đầu, tay lau nước mắt đi.

"Oa. . . . . A Phong thật là một người đàn ông lãng mạn." Linh Mộc Nại Nại nhìn chằm chằm màn hình TV liên tục tán thưởng, cả khuôn mặt đều ửng hồng như một nữ học sinh háo sắc, "Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ làm cho anh ấy đối với tôi như vậy."

. . . . .

Nhìn người đàn ông mình thích vì một phụ nữ khác thổi Saxo, lớn tiếng hô lên làm người ta chấn động . . . . .

Phản ứng của Linh Mộc Nại Nại lại là cái dạng này?

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?" Cố Tiểu Ngải nhàn nhạt hỏi

"Hai mươi." Linh Mộc Nại Nại sáng sủa giương giọng nói, quay đầu nhìn về phía cô ánh mắt không khỏi u ám xuống, "Cô khóc sao? Đoạn video này tôi thật vất vả lắm mới có được từ trong tay một người khách trong buổi tiệc hôm đó, cô xem không vui sao?"

. . . . .

Hai mươi tuổi.

So với cô còn trẻ hơn.

Bởi vì tuổi trẻ, cho nên dừng cảm? Cho nên đơn thuần ngay cả một chút tâm tư đều không có? Có thể cố ý giải vây giúp tình địch?

Cô có phải . . . . . quá mức thiện lương hay không.

Sống tình không có tâm kế như vậy. . . . . Sớm hay muộn có một ngày sẽ bị thiệt thòi.

"Không vui." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, thản nhiên nói, "Về sau đừng làm loại chuyện này nữa."

Mình không cần bất luận kẻ nào giúp đỡ cả.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214

Trên tivi lại bắt đầu lặp lại đoạn video, bộ dáng Lê Tước Phong đứng ở trên lễ đài thổi Saxo thật sự rất đẹp trai, thực mê người. . . . .

Không muốn xem nữa, Cố Tiểu Ngải đứng lên lại đi ra ngoài.

"Chờ chút." Linh Mộc Nại Nại rút USB ra nhét vào trong lòng bàn tay Cố Tiểu Ngải, mắt to hân nhiên chớp chớp như thủy tinh, "Tặng cho cô, Tiểu Ngải."

Nhìn USB trong lòng bàn tay, trong lúc nhất thời Cố Tiểu Ngải không biết nên nói cái gì. . . . .

"Cái này xem như quà trao đổi, cô ăn cơm giúp tôi được không?" Linh Mộc Nại Nại chấp hai tay theo thói quen hướng cô làm động tác làm ơn, trong mắt tràn ngập mong chờ.

Đâu có người bình thường nào lại làm cho tình địch mình ăn cơm chứ? !

Cô gái thiện lương.

Đã thật lâu. . . . . cô chưa thấy qua người thiện lương như vậy.

Một cô gái tốt như vậy tại sao lại thích một người như Lê Tước Phong chứ?

"Tôi muốn ăn lúc nào sẽ tự nhiên ăn thôi, tôi hiện tại chỉ muốn yên tĩnh thôi." Cố Tiểu Ngải đạm mạc nói, phản ứng lạnh nhạt giống như mặt nước lặng.

"Tiểu Ngải. . . . ."

Không nhìn một đôi mắt to ngập nước của Linh Mộc Nại Nại, Cố Tiểu Ngải xoay người đi vào thư phòng, đóng cửa phòng khóa trái lại.

Dựa lưng vào cửa phòng, Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn USB trong lòng bàn tay.

Ngực bỗng nhiên khó chịu.

Đem USB cắm vào Computer trong phòng đọc sách, Cố Tiểu Ngải ôm đầu gối ngồi ở trên ghế, xem lại đoạn video một lần lại một lần nữa. . . . .

Rất kỳ quái, cô rõ ràng chán ghét Lê Tước Phong như vậy, nhưng lại xem đi xem lại đoạn video này. . . . .

Cô đây là đang tự ngược đãi mình sao?

Từ lúc cô bị Lê Tước Phong mạnh mẽ đoạt đi trong sạch . . . . . đến bây giờ, cô đều không thể thoát ra được.

Lê Tước Phong đối với cô mà nói, nếu nói là thân phận chủ tớ chẳng thà nói hẳn là ma quỷ còn đúng hơn.

Chín năm cuộc sống phong ba sóng gió. . . . . Đều vì một người đàn ông bá đạo ngang ngược mà thay đổi.

Cô bán đứng chính mình, đi lên một cái không có đường quay lại.

Lê Tước Phong thay đổi cuộc đời của cô. . . . . cũng hủy hoại con người cô, một người đàn ông như vậy . . . . . Cô ngoài bất mãn ra không còn cảm nghĩ nào khác.

. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Lại đây ôm tôi!"

. . . . .

Trên màn ảnh, Lê Tước Phong nhảy xuống lễ đài ôm lấy cô chạy tới, cười đến đặc biệt vui vẻ, mang theo khí chất cuồng vọng.

Hắn màn kia là một lần cuối cùng bọn họ ở chung hòa hợp như vậy chứ?

Từ đó về sau. . . . . cũng sẽ không thấy nữa, cái gì cũng đều không có . . . . .

Cô từng vì một câu "Bạn gái" hấn hoi mà trái tim rung động. Hiện tại. . . . . chỉ còn lại một mối thiếu sức sống.

Cô vốn sẽ không nên vì Lê Tước Phong mà tìm đập nhanh.

Trên thế giới chuyện sai lầm nhất không gì hơn cái này.

"Phanh ——"

Âm thanh của tiếng mở cửa vang lên, cửa phòng đọc sách ngay sau đó bị mở ra.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở ghế trên nhũ mào, đem USB gỡ xuống nhét vào túi.

Linh Mộc Nại Nại cười đến vẻ mặt sáng lạn đi tới, "Tiểu Ngải, cô đừng ngồi một mình, không ăn cơm thì cô có thể uống giúp tôi ly này không?"

. . . . .

Linh Mộc Nại Nại này đến tột cùng muốn như thế nào? !

Không đợi Cố Tiểu Ngải cự tuyệt, Linh Mộc Nại Nại tiến lên cầm lấy tay cô bước đi.

Cuối cùng, Cố Tiểu Ngải vẫn là không tình nguyện bị Linh Mộc Nại Nại bắt đến ngồi trước bàn ăn trong hoa viên, đưa cho cô một ly nước trái cây, "Này, uống nước trái cây này đi, bằng không tôi sẽ còn làm phiền cô. . . . ."

. . . . .

Cô ấy còn biết cô ấy rất đáng ghét.

Cố Tiểu Ngải bắt đắc dĩ bưng ly nước trái cây lên uống một ngụm, lẳng lặng nhìn phương xa, tầm mắt vẫn không có tiêu cự.

Cô cũng không biết hiện tại...ở Lê gia này, cô còn có mặt mũi gì nữa . . . . .

Gió nhẹ xẹt qua, trên mặt hiện đầy lo lắng.

"Tôi muốn quay về Nhật Bản, đại khái còn lâu lắm mới có thể đến Trung Quốc lại." Linh Mộc Nại Nại uống nước chanh bỗng nhiên nói, trong giọng nói mang theo không tình nguyện.

Quay về Nhật Bản?

Linh Mộc Nại Nại không phải phải ở lại chỗ này tranh đoạt Lê Tước Phong sao?

Đi rồi còn đoạt như thế nào?

Như là biết Cố Tiểu Ngải đang suy nghĩ gì, Linh Mộc Nại Nại ý chí chiến đấu ngẩng cao nói, "Tôi cũng không phải là buông tha cho A Phong! Cô đừng vui mừng quá sớm! Tôi quay về Nhật Bản chuyển học đại học tới Trung Quốc, về sau tôi sẽ ở lại Trung Quốc . . . . . Đến lúc đó A Phong khẳng định sẽ là của tôi."

. . . . .

Ở lại Trung Quốc?

Cố Tiểu Ngải thản nhiên nâng tay lên uống hết toàn bộ một ly nước trái cây.

"Tiểu Ngải, số điện thoại di động của cô bao nhiêu?" Linh Mộc Nại Nại xê dịch ghế dựa ngồi vào bên người cô, lấy điện thoại di động ra chờ bấm dãy số.

Cố Tiểu Ngải ánh mắt buồn bã, "Tôi không có di động."

"Sao?" Linh Mộc Nại Nại ngây ngẩn cả người, dùng ánh mắt nhìn cô giống như nhìn người cổ đại, "Không có di động làm sao người khác liên lạc? Hiện tại có thể còn có người không có di động. . . . ."

Cố Tiểu Ngải trầm mặc.

Cô không phải không có, chỉ là đều bị Lệ Tước Phong đập bể hết rồi.

Cô hiện tại trừ bỏ cô độc, cái gì cũng đều không có.

"Đây là di động lúc trước của tôi, còn tốt lắm, cho cô." Linh Mộc Nại Nại nhiệt tình đem di động màu hồng nhạt của mình đưa cho cô.

"Tôi không cần."

Cho cô di động cũng vô dụng, cũng sẽ bị Lệ Tước Phong vứt bỏ.

"Di động của tôi có rất nhiều tính năng, bộ nhớ đặc biệt lớn, tôi đã tải rất nhiều trò chơi. . . . ."

Linh Mộc Nại Nại dựa vào đến bên cạnh cô, ngón tay ờ trên màn hình vuốt vuốt, nhiệt tình giới thiệu tính năng của di động, "Cô xem này, bên trong còn có rất nhiều bài hát tôi yêu thích, cô thích âm nhạc gì? ! Còn có . . . . . chat webcam, a, lên mạng cũng không có vấn đề gì, còn có thể xem phim, xem tin tức. . . . ."

Linh Mộc Nại Nại đưa tay lên di động mở kênh truyền hình, trên đó đang phát lại tin tức, nữ MC dời sang góc bên trái Sở Thế Tu làm ra vẻ tay chân máy quay.

Mắt Cố Tiểu Ngải âm u.

"Còn có còn có . . . . ."

"Chờ một chút."

Cố Tiểu Ngải cầm lấy di động từ trong tay Linh Mộc Nại Nại, nữ MC đang truyền phát tin tức, "Sau khi đám hỏi thương gia oanh động toàn thành tan vỡ, con trai độc nhất của Sở gia - Sở Thế Tu lại bị trọng thương phải nhập viện."

Nói xong dẫn đường ngữ sau, hình ảnh được chuyển đến trước một bệnh viện tư nhân ——

Sở Thế Tu được vệ sĩ dẫn lối đi ra, các phóng viên vây nhau mà lên.

"Sở công tử, anh cùng con gái Lương thị trưởng không có khả năng tái hợp sao?"

"Nghe đồn lần này anh bị súng bắn đá thương, làm sao có thể bị súng bắn đá thương chứ? Có thể nói một chút hay không?"

"Bị thương có phải cùng sự kiện chia tay có liên quan hay không? Có phải Lương gia trả thù hay không?"

. . . . .

Súng bắn đá thương? !

Chẳng lẽ là ngày đó Lệ Tước Phong bắn?

Không phải là chỉ bắn vỡ cửa kính xe sao? Sở Thế Tu làm sao có thể bị súng bắn đá thương? Có nghiêm trọng không?

Sở Thế Tu đi về phía trước vài bước, cuối cùng lại dừng bước, nâng lên một cái Microphone đối diện máy quay lộ ra một chút dịu dàng mỉm cười, "Cảm

on mọi người đã quan tâm. Thương thế của tôi đã muốn hồi phục rồi, chỉ là việc nhỏ, xin mọi người không cần nghe tin đồn."

"Nói nhiều một chút đi."

"Đúng vậy, Sở công tử, đến tột cùng là tại sao bị thương?"

"Rốt cuộc cùng Lương gia có quan hệ hay không? Anh cùng Lương tiểu thư vì sao chia tay? Là có bên thứ ba chen vào sao?"

.....

Các phóng viên hỏi đến từng vấn đề bên nhon.

"Tôi và Noãn Noãn cũng đã chia tay rồi, mong quý vị chỉ viết tin tức về tôi thôi, không cần liên lụy đến Noãn Noãn, cô ấy cần cuộc sống cùng không gian của mình, đừng quấy rầy đến cô ấy." Sở Thế Tu không có một tia không kiên nhẫn giải thích, từng lời khiêm tốn dịu dàng hiện ra ở trước mắt hình.

Các phóng viên tiếp tục truy vấn.

Sở Thế Tu cười cười, nói câu ngưng ngừng liền được vệ sĩ vây quanh rồi đi khỏi bệnh viện tư nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215

"Tôi biết công tử của Sở gia, ngày đó cô cùng anh ta ở trong xe tôi cũng có nhìn thấy." Linh Mộc Nại Nại cười nói, đôi mắt lóe sáng nhìn cô, "Tiểu Ngải, người cô thích là ai? A Phong hay là công tử của Sở gia?"

"....."

Cô thích..... tất nhiên là Sở Thế Tu.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không có thay đổi.

Đáp án không có thay đổi hẳn là thực dễ dàng nói ra khỏi miệng, nhưng cô không có trả lời, cái tên kia nói không nên lời.

Rất kỳ quái.....

Cô không cần thiết nói với Linh Mộc Nại Nại về cuộc sống tình cảm của mình.

Cố Tiểu Ngải nói với chính mình như vậy.

"Cũng không còn mấy ngày nữa là tới ngày hẹn ở bến thuyền rồi." Linh Mộc Nại Nại chớp chớp mắt to, "Thật hy vọng công tử Sở gia có thể thắng....."

.....

Cô - Cố Tiểu Ngải là thắng lợi phẩm của màn đánh cược sao?

Thắng hoặc thua trận? !

Vận mệnh của cô vì sao bị hai người đàn ông chi phối? Cô rõ ràng cũng là con người mà.....

"Tiểu Ngải, vậy cô hi vọng ai có thể thắng?" Linh Mộc Nại Nại với một đôi mắt to long lanh nhìn cô.

.....

Hỏi vấn đề này.....

Cố Tiểu Ngải thần nhiên nhìn ánh mắt mong chờ của cô ấy, "Cô có vẻ quan tâm đến vấn đề này."

"Đúng vậy, là tôi muốn biết trong lòng cô rốt cuộc thích người nào? Hay là..... đều thích? !" Linh Mộc Nại Nại tiếp tục hỏi.

"Không quan hệ với cô." Cố Tiểu Ngải lặng lẽ quay đầu đi, không hề nhìn cô.

"Tại sao lại không quan hệ với tôi, nếu người cô thích là A Phong, tôi cũng sẽ có ý chí chiến đấu!" Linh Mộc Nại Nại khí thế đứng mạnh nói, "Tôi nhất định sẽ chinh phục anh ấy, hường thụ cảm giác thắng lợi!"

.....

Tư duy của Linh Mộc Nại Nại này. ....

Tình địch tốt càng có thể kích thích ý chí chiến đấu của cô ấy thật không?

"Quan Nana, Liễu Từ Mật, Tô Hiên Hiên, Lam Du. ...."

"Cô đang nói cái gì?" Linh Mộc Nại Nại không hiểu nhìn Cố Tiểu Ngải nhớ kỹ một chuỗi tên người.

"Tôi liệt kê các tình địch của cô." Cố Tiểu Ngải ngoái đầu lại nhìn liếc mắt cô một cái.

". . . . ." khuôn mặt Linh Mộc Nại Nại tươi tắn ngây thơ nhất thời cứng đờ, lập tức nháy mắt nói, "Không có việc gì, không có việc gì, không sợ! Tình địch nhiều hơn nữa cũng không sao, dù sao người thắng cuối cùng nhất định là tôi!"

.....

Linh Mộc Nại Nại thật đúng là rộng rãi mà.

"Chúc cô thắng lợi." Cố Tiểu Ngải hồ hững nói, từ trên ghế đứng lên, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, đầu có chút choáng váng, Cố Tiểu Ngải vịn tay trên bàn mới đứng vững được.

"Làm sao vậy, Tiểu Ngải?"

"Không có việc gì." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu.

Thân thể của cô chẳng lẽ càng ngày càng kém đến thế sao, nửa ngày không ăn cơm mà thôi, lại có thể choáng váng đầu.

Cố Tiểu Ngải đi tới phòng nữ giúp việc, cả đầu đều là tin tức Sở Thế Tu bị bắn đã thương.

Không biết hiện tại anh ấy thế nào?

Còn có thể ở trước mặt phóng viên thông dong trả lời vấn đề, hơn nữa đều xuất viện. . . . . Hẳn là không có gì trở ngại.

Lúc quay về phòng nữ giúp việc, Cố Tiểu Ngải rõ ràng rất loạn, nhưng vừa nằm xuống giường liền ngủ một giấc say sưa.

Giống như thật lâu cũng chưa ngủ, lần đầu tiên ngủ say như vậy.

Cố Tiểu Ngải mơ thấy trước đây cô nắm tay ba mẹ đi tới yến hội ăn uống linh đình. . . . . Mơ thấy lúc tìm được xác mẹ cô. . . . .

Đang lúc mơ mơ màng màng, mặt Lệ Tước Phong anh tuấn lại hung ác nham hiểm tiến vào tầm mắt, Cố Tiểu Ngải xoa xoa mắt, cho là mình còn đang nằm mơ, không khỏi cười nhạo một tiếng. . . . .

Cô làm sao có thể mơ thấy tên ác ma này cùng cha mẹ mình cùng một lúc.

"Cố Tiểu Ngải. . . . . Cố Tiểu Ngải. . . . ."

Bà vai đột nhiên bị đẩy, có tiếng nói ở bên tai cô càng không ngừng hô.

Cố Tiểu Ngải trong mộng thấy ba dẫn theo cô chơi cầu ở hoa viên, ba cười kêu cô, "Tiểu Ngải, đem cầu lại đây. . . . . Ngoan, Tiểu Ngải đem cầu lại đây. . . . . Tiểu Ngải, Tiểu Ngải, Tiểu Ngải. . . . ."

Như là động tác quay chậm, cảnh trong mơ cái gì đều là mơ hồ, chỉ là ba càng không ngừng kêu tên của cô.

"Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải. . . . . Tỉnh lại! Nếu không tỉnh tôi dùng nước hắt tỉnh cô!"

Cánh tay vẫn bị người đất, Cố Tiểu Ngải không thoát mái từ chối, gian nan mở ánh mắt mê mông, ba chỉ từ ái nhìn cô, ánh mắt cung chịu. . . . .

"Ba?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhỏ giọng kêu lên, cực kỳ không dám tin.

". . . . ."

Nước mắt đột nhiên rơi xuống, cả người Cố Tiểu Ngải lập tức từ trên giường ngồi dậy nhào vào trong ngực của ông ấy, khóc la lớn, "Ba. . . . . Ba. . . .
.. Con rất nhớ ba. . . . ."

Một bụng ỳ khuấy toàn bộ phát tiết đi ra.

Giữa đêm khuya, nữ giúp việc đều ngủ hết nên không có mở đèn, Lệ Tước Phong ngồi ở bên giường bị cô nhào tới ôm thân mình chấn động cả người run lên.

Cô hiển nhiên chưa tỉnh, luôn miệng kêu ba.

Hắn là lại đây dạy dỗ cô, bảo mẫu nói cô cả một ngày cũng chưa ăn một ngum cơm, hắn phải mua đồ ăn ở nhà hàng về cho cô.

Rõ ràng là cô chưa tỉnh, ngủ đến nổi mê loạn đầu óc, luôn miệng kêu ba

Hắn làm sao giống ba cô chứ? !

Cô muốn dùng thân thể của chính mình để đấu với hắn mà.

Cố tình hết lần này đến lần khác!

"Ba . . . . ." Trong lòng người khóc la hét, nước mắt dính ẩm ướt trước ngực áo somi của hắn.

Lệ Tước Phong mặt thực u ám, thật lâu mới gượng tay lên ôm lấy thân thể gầy guộc của cô, đầu ngón tay chạm đến trên người cô ấm áp, làm cho tim của hắn run lên.

Hương thơm trên người cô quanh quẩn ở chung quanh hắn, Lệ Tước Phong không khỏi giữ chặt lấy cô.

"Ba, con rất khá, thật sự. . . . ." Cố Tiểu Ngải tựa vào trên lồng ngực hắn khóc, nhỏ giọng thì thào, "Chờ ba ra tù con sẽ mua một căn nhà lớn. . . . . một nhà chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. . . . . con sẽ phụng dưỡng ba, nhất định con sẽ phụng dưỡng ba. . . . ."

Lệ Tước Phong ôm cô, môi cong thành một đường.

Ngay cả nằm mơ đều ở cùng với ba mình chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu?

Cô thực cảm thấy ở nơi này rất khá sao? Nếu tốt lắm, vì sao còn khóc thành cái bộ dạng này.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong gượng tay lên vuốt ve mặt của cô, lau khô nước mắt trên mặt cô.

"Ba . . . . . con tốt lắm, con sống rất tốt. . . . ." Cố Tiểu Ngải nức nở thì thào tự nói.

"Khóc cái gì?" Lệ Tước Phong nghe lời của cô hỏi lại.

"Không khóc, con không khóc. . . . ." Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào, nửa ngày lại toát ra một câu, "Ba, con đói bụng."

. . . . .

Nha đầu chết tiệt kia.

Lệ Tước Phong trong bóng đêm sờ soạng đứng thẳng lên, thật cẩn thận đem cô ngồi dựa vào đầu giường, đứng lên bật đèn.

Bảo mẫu cũng đã đem bữa tối đến trong phòng, Lệ Tước Phong đem bữa tối bỏ vào lò vi sóng trong phòng bếp hâm nóng lại.

Đi ra thì Cố Tiểu Ngải mở mắt thật to, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, hốc mắt vẫn ửng hồng.

"Tỉnh rồi sao?" Lệ Tước Phong bụng bữa tối đi đến trước giường cô lạnh lùng hỏi.

Cố Tiểu Ngải tựa vào đầu giường, một đôi mắt mở thật to nhìn hắn, nước mắt trên mặt chưa khô, tay ở trước mặt hắn quơ quơ, thấy mặt anh tuần trước mặt cũng không có biến mất, không khỏi tự giễu nở nụ cười một tiếng, "Tại sao lại là Lệ Tước Phong chứ."

Cô còn vừa mới mơ thấy ba tới. . . . .

Như thế nào lập tức liền biến thành Lệ Tước Phong . . . . .

Cũng không thể làm cho cô luân phiên mơ thấy người nhà cùng Lệ Tước Phong. . . . . Hai người đối với cô mà nói là hai cái cực đoan, một cái ấm áp, một cái đáng sợ.

Nói xong, Cố Tiểu Ngải vui thân mình tiến vào bên trong chăn ấm áp ngủ.

". . . . ."

Khuôn mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng đứng ở đầu giường cô.

Cái gì gọi là “lại là Lệ Tước Phong”?

Là hán thì làm sao. . . . . Cô không muốn mơ thấy hán sao? !

Lệ Tước Phong dùng sức đem bữa tối bỏ qua trên tủ đầu giường, sắc mặt khó chịu đem thân thể của cô cuốn lại đây, tức giận nói, "Cố Tiểu Ngải, ngồi dậy ăn cơm!"

Cố Tiểu Ngải bất an giãy dụa, trong óc một mảnh âm đạm, ánh mắt mơ mơ màng màng mờ ra. . . . .

Mùi vị bữa tối ở phòng khách tán ra, bụng cô trống tuếch đói khát kêu lên.

Tầm mắt thực choáng váng, trước mắt Lệ Tước Phong mặt choáng váng quơ quơ tay.

Cô còn nằm mơ đúng không. . . . .

"Không muốn ăn." Cố Tiểu Ngải đau đầu lợi hại, nhắm mắt lại mới thư thái chút.

Cái cô này. . . . . đây vò cái gì? !

"Cô còn vừa mới kêu đói!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, hán còn hâm nóng bữa tối cho riêng cô, chính hán cũng chưa ăn lại phải hầu hạ đại tiểu thư như cô trước. . . . .

Cô còn muốn như thế nào nữa? !

Kêu đói. . . . .

Đúng vậy, cô đói bụng, đói bụng đến choáng váng, ngay cả đứng cũng không yên.

Cố Tiểu Ngải đem mặt vùi vào gối, choáng váng nhỏ giọng nói, "Ba, ăn; Lệ Tước Phong, không ăn."

. . . . .

Ba ở trong này cô liền kêu đói muốn ăn cơm, nhìn thấy hán Lệ Tước Phong cô sẽ không chịu ăn? !

Tốt lắm!

Cố Tiểu Ngải, cô có dũng khí lắm!

Đói chết luôn đi!

Lệ Tước Phong trừng mắt cô mặt đầy nước mắt xoay người bước đi, còn chưa đi tới cửa cơ thể cao to lại lui trở về, tà khí nói, "Cố Tiểu Ngải! Là tôi mắc nợ cô!"

Mẹ kiếp!

Lệ Tước Phong ngồi vào bên giường ôm cô ngồi xuống, tựa vào trên vai mình, một tay duỗi thẳng dùng muỗng múc một muỗng cháo đưa vào miệng của cô, cường ngạnh nói, "Cố Tiểu Ngải, cô không ăn tôi làm thịt cô!"

Cố Tiểu Ngải mơ mơ màng màng mở to mắt, nghe lời đem cháo nuốt xuống, lẩm bẩm nói, "Lệ Tước Phong, anh ngoại trừ uy hiếp người khác cái gì cũng sẽ không. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216

Ngay cả trong mộng đều uy hiếp cô.

Người này cường thế thật đáng sợ.

"Tôi còn có thể cưỡng bức cô!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, lại múc một muỗng cháo nhét vào miệng của cô.

Ăn một bữa cơm lại nói nhiều như vậy, giống như là uống say vậy.

"Ừ. . . . . anh cũng có bản lĩnh gây chuyện."

". . . . ." Lệ Tước Phong cắn răng, cô này giả bộ ngủ đến đàn độn sao? ! Nhân cơ hội cười nhạo hắn? !

Cố Tiểu Ngải một ngụm nuốt cháo xuống, thực hợp tác, miệng cũng không ngừng quở trách hắn, "Lúc trước tôi thực . . . . . rất muốn báo công an, loại người phạm tội cường bức như anh hẳn là phải đi ngồi tù! Tại sao có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật được!"

". . . . ."

Chết tiệt!

Lệ Tước Phong hận không thể đem thìa xạo đến trên mặt hắn.

Lệ Tước Phong cố nén xúc động muốn đánh người xuống, cầm chén cháo trực tiếp áp vào miệng cô bắt cô uống hết.

". . . . . đừng." Cố Tiểu Ngải kháng cự quay mặt đi, "Còi báo cháy vang lên là do tôi làm . . . . ."

"Cái gì?"

Lệ Tước Phong ngơ ngẩn, cô này nói không đầu không đuôi cái gì đấy? !

"Anh thực chán ghét, tôi chưa từng thấy qua người đáng ghét giống anh như vậy . . . . ."

Đối với cô tốt, liền vẫn tốt . . . . . Đối với cô xấu xa, liền xấu xa . . . . . Vì sao phải lặp đi lặp lại . . . . .

Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, từ trong lòng ngực của hắn ngã đầu xuống giường rồi ngủ thẳng.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong tức giận đến mức đem muông quăng đến trên tường.

Cố Tiểu Ngải vẫn nằm ngủ an ổn, Lệ Tước Phong hung ác nham hiểm trừng mắt cô, trừng mắt nhìn thật lâu mới bình tĩnh hỏi, "Cố Tiểu Ngải, cô thật chán ghét tôi như vậy sao?"

Chán ghét đến không tiếc tuyệt thực để kháng nghị?

Chán ghét đến ngay cả nằm mơ đều là cười nhạo hắn?

Hắn ở trong mắt của cô, trừ bỏ cường gian, bạo lực này đó đều không có cái gì khác thật không? ! Hắn ở trong mắt của cô, chỉ là một người cận bã, phế vật, chó điên. . . . .

Nhưng cô thuộc về người cận bã này, vĩnh viễn đều khó có khả năng là của người khác .

Sở Thế Tu, càng đừng vọng tưởng.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải ở trên giường trở mình tiếp tục ngủ.

Lệ Tước Phong cúi đầu nhìn chăm chú vào mặt của cô, một tay bỏ qua một bên mặt cô, một tay bấm dây số, giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt, "Giao dịch của người, tôi đồng ý."

"Lệ tổng thật là một người mạnh mẽ vang dội." Đối phương nở nụ cười.

"Cô ấy cuối cùng phải là của tôi! Về sau bất luận kẻ nào đều không quan hệ!"

"Tất nhiên."

Trong tròng mắt Lệ Tước Phong hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, cúp điện thoại.

Sở Thế Tu. . . . .

Cố Tiểu Ngải, tôi sẽ cho cô hoàn toàn quên cái tên này!

*****

Mấy ngày nay, tinh thần Cố Tiểu Ngải rất kém cỏi, đặc biệt thích ngủ.

Vừa ngủ ngồi dậy thời gian đã tối lại, không có khuya chiêng gõ trống đều vẫn chưa tỉnh lại, trước kia cô chưa từng như vậy.

Sau khi tỉnh lại, cuộc sống của cô chỉ là ngắn ngủi, trừ bỏ ngắn ngủi vẫn là ngắn ngủi.

Một quyển tiểu thuyết tiếng Anh một ngày mới lật được vài tờ, cô căn bản xem không vào.

Cô rất ít muốn ăn cơm, là hoàn toàn không có thèm ăn, Lệ Tước Phong dặn bác sĩ Joel truyền dịch dinh dưỡng cho cô, duy trì thể chất của cô.

Vài ngày chưa ăn cơm, dạ dày của cô có lẽ không có đau.

Không thể tưởng tượng.

Mỗi đêm, cô đều mơ thấy Lệ Tước Phong dứt cô ăn cơm, không biết là chân thật hay là hư ảo, cô có thể nhớ rõ một ít linh tinh, thậm chí nhớ rõ ánh mắt của hắn nhìn cô sâu không thấy đáy. . . . .

Nhưng chút hình ảnh này là cực kỳ hỗn loạn, làm cho cô không thể phân biệt được là thực hay mơ.

Mỗi ngày vào buổi tối, Lệ Tước Phong đều lại đây dứt cô ăn cơm sao? !

Một buổi tối vài ngày sau, Linh Mộc Nại Nại vẻ mặt sáng lạn tươi cười vọt vào phòng của cô, trên tay mang theo một bộ trang phục thiết kế tao nhã rất khác biệt, "Tiểu Ngải, thay quần áo này."

Có Tiểu Ngải quơ quơ đầu hỗn loạn, khó hiểu nhìn cô ta.

"Hôm nay, chính là đêm đánh cược ở bến thuyền!"

Linh Mộc Nại Nại hưng phấn mà nói.

. . . . .

Sở Thế Tu cùng Lệ Tước Phong hẹn ở bến thuyền, chính là hôm nay?

Có Tiểu Ngải khép lại tiểu thuyết tiếng Anh trong tay.

Linh Mộc Nại Nại mặc một bộ váy hồng cúp ngực, làm cho cô vốn tươi trẻ lại lộ ra gương mặt thành thực hơn, trang sức trên cổ cùng trên tay lờ lờ sáng lên, rất là đẹp mắt.

Mùi nước hoa trên người Linh Mộc Nại Nại khuếch tán trong phòng.

"Đến đây đi Tiểu Ngải, đi thay trang phục này đi, đêm nay nhất định sẽ là một đêm làm cô khó quên."

Linh Mộc Nại Nại đi đến trước mặt cô liền dắt tay cô.

Khó quên?

Đúng thật là khó quên, cô sắp bị biến thành tiền đặt cược mang lên sòng bạc rồi.

Có Tiểu Ngải đứng lên, lạnh nhạt đem trang phục trên tay Linh Mộc Nại Nại quăng xuống đất.

"Tiểu Ngải?" Linh Mộc Nại Nại khiếp sợ nhìn cô, "Cô làm sao vậy? Không thích trang phục này sao? Vẫn còn thời gian, tôi lại đi chọn cái khác cho cô?"

"Tiền đặt cược không cần trang phục."

Sở Thế Tu cùng Lệ Tước Phong đầu ván bài, cô thành tiền đặt cược ti tiện.

Chẳng lẽ, còn muốn cô dốc lòng khiến cho mọi người tán thưởng? Để cho người khác nhìn tiền đặt cược này có xinh đẹp hay không? !

"Nhưng hiện tại, cô. . . . ."

Linh Mộc Nại Nại kinh ngạc nhìn trên người cô mặc áo lông cùng váy ngắn trên đầu gối. . . . Ở nơi thanh lịch lại mặc trang phục giống như học sinh thể kia.

Có Tiểu Ngải rũ mắt xuống, một cước dẫm nát bộ trang phục xinh đẹp kia.

Bộ trang phục hoàn toàn bị hủy.

". . . . ." Linh Mộc Nại Nại biết cô không muốn thay quần áo, đành phải nói, "Vậy đi thôi. . . . . A Phong đang đợi."

Một dãy xe hơi dài ——

Lệ Tước Phong ngồi ở xe sau cùng, trên tay bưng một ly rượu đỏ, bóng dáng vẻ lo lắng, thấy Cố Tiểu Ngải lên xe mất thâm trầm.

Hắn sớm đoán được Cố Tiểu Ngải sẽ không thay quần áo.

Đây là đang đi bến thuyền mà cô ăn mặc giống như bình thường, như sinh viên đi phỏng vấn.

Sau khi Cố Tiểu Ngải lên xe không thấy được hần liếc mắt một cái, ngồi thẳng vào bên cạnh.

Đem hần bỏ qua hoàn toàn.

Lệ Tước Phong nhịn xuống kích động không quăng ly ra ngoài.

Đêm nay, ... hần không định động tới cô.

Linh Mộc Nại Nại áp vào bên người Lệ Tước Phong ngồi xuống, tiếp nhận nửa ly rượu đỏ của Lệ Tước Phong uống một ngụm, phát ra tán thưởng, "90 năm dâng hoàng đế, A Phong, anh thực biết uống rượu."

Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc mắt cô ta một cái, không có quan tâm.

"Tiểu Ngải, cô muốn uống một chút hay không? Rượu này không tệ nha." Linh Mộc Nại Nại một tay ôm lấy cánh tay Lệ Tước Phong, tươi cười xinh đẹp nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải hai mắt nhắm nghiền, người lại bắt đầu mệt rũ ròi.

Cô gần đây luôn giống như ngủ không đủ . . . . .

". . . . ."

Lệ Tước Phong cùng Cố Tiểu Ngải trước sau đều làm cho Linh Mộc Nại Nại khó xử, Linh Mộc Nại Nại nhất thời không hờn giận cúi đầu, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui tựa vào trên vai Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm chỗ ngồi Cố Tiểu Ngải, tầm mắt so với dĩ vãng càng sâu.

Tư thế ngồi của cô luôn luôn thực ngay ngắn, hai chân khép lại, tay đặt ở trên đầu gối, tóc dài mềm mại, ngũ quan rõ ràng, mắt nhợt nhạt nhắm lại, lông mi dài. . . . .

Cô hi vọng ai có thể thắng đêm nay?

Sở Thế Tu sao?

Ở trong lòng cô, hần là không có khả năng có cái đáp án thứ hai . . . . .

Hần chỉ là làm cho cô ghê tởm, người đáng ghét cận bã.

Nghĩ đến đây, Lệ Tước Phong trong mắt lãnh ý càng ngày càng đậm.

Xe hơi chạy nhanh hướng bờ biển C thị, dọc theo đường đi ba người đều im lặng trầm mặc, trong xe không khí nặng nề tới cực điểm . . . . .

Tới địa điểm, Cố Tiểu Ngải cùng Lệ Tước Phong, Linh Mộc Nại Nại xuống xe, gió đêm mãnh liệt đập vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217

Một con thuyền chờ khách xa hoa ngừng ở bên bờ biển.

Tàu biển chờ khách này tên là ——"Dylan".

"Dylan" ở C thị là một con thuyền nổi danh, có bối cảnh quyền thế lớn, không ai dám đụng tới, công khai hoạt động vĩnh viễn ở biển Nam Hải.

Thậm chí có người nói, tiền thu được một đêm của chiếc thuyền này có thể cứu sống một đảo dân đói, hơn nữa làm cho bọn họ giàu có mười năm.

Đây là một chiếc thuyền nổi tiếng ở bến thuyền Tiêu Kim Quật, C thị không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Đèn đuốc trên tàu biển chờ khách sáng trưng, rất nhiều người trang điểm xinh đẹp đều đứng ở trước lan can tàu biển chờ khách vẫy tay chào hỏi bọn họ.

Chỉ là một màn đánh cược mà thôi lại có thể biến thành việc trọng đại như vậy.

Cố Tiểu Ngải không kìm nén nổi cảm giác bất mãn.

"Sở công tử đã bao hết bến thuyền này đêm nay, Lệ tổng mời vào." Một người mang bảng tên quản lý đi ra nghênh đón, hướng bọn họ cung kính 90 độ xoay người.

Lệ Tước Phong không quan tâm, đi thẳng lên thuyền.

Linh Mộc Nại Nại thủy chung kéo cánh tay của hắn, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngọt ngào.

Cố Tiểu Ngải nhìn chiếc thuyền khổng lồ lặng im một lát, mới đi theo phía sau bọn họ đi lên thuyền.

Vừa vào cửa, một nhóm con gái mặc đồ thổ đủ màu sắc nhảy nhiệt tình, âm nhạc sống động làm phấn chấn lòng người.

"Xin mời bên này, Lệ tổng."

Quản lý tiếp tục dẫn bọn họ đi lên phía trước, nhóm người thượng lưu theo sát sau đó.

Tiêu Kim Quật là nơi tiêu phí, Cố Tiểu Ngải nhìn mọi nơi, nơi này có đầy đủ mọi thứ, có toàn bộ những thứ không thể tưởng được, con hổ, bàn quay lớn. . . . .

Trước vách tường màu thâm, Sở Thế Tu một mình dựa vách tường mà đứng, hai tay cắm vào trong túi, đầu hơi hơi thấp, đèn chiếu sáng ngời vào trên tóc ngắn của anh, hiện ra một loại im lặng ôn hòa.

Lệ Tước Phong đi đằng trước chợt dừng bước lại, lạnh lùng nhìn phía Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải nhìn phía anh, đáy mắt cất dấu lo lắng.

Thương thế của anh đã ổn rồi sao?

Sau một lúc lâu, Sở Thế Tu ngẩng đầu lên, lộ vẻ khí chất tao nhã quý tộc, tầm mắt lướt qua Lệ Tước Phong, Linh Mộc Nại Nại nhìn Cố Tiểu Ngải mặc đơn giản phía bọn họ.

Bốn mắt giao nhau.

Sở Thế Tu cong lên mắt, khóe môi câu ra một tia độ cong hoàn mỹ, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Hai người này dám ở trước mặt hắn mất đi mây lại? !

Ánh mắt Lệ Tước Phong đột nhiên lạnh rét, đẩy Linh Mộc Nại Nại ra, một tay kéo Cố Tiểu Ngải đến ôm trước người, lập tức khiêu khích nhìn về phía Sở Thế Tu.

Khí thế kiêu ngạo tới cực điểm.

Lệ Tước Phong mười phần rõ ràng biểu thị công khai ý chủ quyền.

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, không có gãy dựa lộn xộn.

Trong trường hợp này nếu không cho Lệ Tước Phong mặt mũi, cô chỉ có thể chờ mạng nhỏ xong đời.

Sở Thế Tu mắt sâu âm đạm, tầm mắt nhìn theo tay Lệ Tước Phong ôm trên vai Cố Tiểu Ngải rồi đi, duy trì khoảng cách khách sáo mỉm cười, "Mời bên này."

Một gian phòng bố trí nguy nga tráng lệ, bọn vệ sĩ khoanh tay ở sau người đứng ở vách tường, một đám người mặt không chút thay đổi.

Một bàn đánh bạc dài, một người mặc quần áo sạch sẽ chia bài, tươi cười khả ái nhìn phía bọn họ, "Tiên sinh tiểu thư, có cần mang vài bình Whisky tới trước hay không?"

Vừa dứt lời, một cô nàng nóng bỏng bung khay đi tới, xuyên qua trong đám người đưa lên rượu ngon.

"Mời."

Giọng nói Sở Thế Tu không nhẹ không nặng nói, chuyển mắt miết hướng Cố Tiểu Ngải trong lòng Lệ Tước Phong, dịu dàng nháy mắt cho cô một cái ánh mắt yên tâm.

Hôm nay, là một ván bài sinh tồn lớn nhất.

Chỉ có thể thắng không thể thua.

Ngải Ngải. . . . . Phải cùng anh đi.

Sở Thế Tu thông dong ngồi vào một mặt bàn, tư thái khiêm tốn mà phóng khoáng.

Lệ Tước Phong buông Cố Tiểu Ngải ra, ngồi vào đối diện Sở Thế Tu, thần thái cao ngạo khinh thường.

Khoảng cách hai người thật dài.

"Lệ tổng, Sở công tử, không biết hai vị muốn đánh cuộc như thế nào? Chơi cái gì? Showhand?" Người chia bài đứng ở giữa bàn hỏi, một bên thủ pháp thuần thục xảo bài.

Mọi người bung ly rượu vây quanh bàn giữ lặng lẽ cùng chờ đợi.

"Tiểu Ngải, chúng ta ngồi nơi đó."

Linh Mộc Nại Nại đem Cố Tiểu Ngải kéo đến ghế mặt sau bàn đánh bài ngồi xuống, ở bên tai cô nói nhỏ, "Có hồi hộp không? Còn chưa có bắt đầu tôi cũng đã cảm thấy thật khẩn trương."

. . . . .

Cô ta khẩn trương cái gì? !

Cố Tiểu Ngải không lộ vẻ gì nhìn Linh Mộc Nại Nại liếc mắt một cái, nhìn về phía sòng bạc.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, Lệ Tước Phong khí thế nhất quán kiêu ngạo cuồng vọng, ngay cả ánh mắt nhìn người đều là chẳng thèm ngó tới.

"Tôi thắng, Ngải Ngải theo tôi đi." Sở Thế Tu nhìn Lệ Tước Phong đối diện trầm ổn nói, trong mắt có tính kiên định sẽ thắng.

Sở Thế Tu có phải quá ngây thơ rồi hay không, tiền đặt cược làm sao có thể chỉ là Cố Tiểu Ngải mà thôi.

"Thua, chết!"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, hướng Sở Thế Tu khiêu khích nhử mồi, mở ra mỗi một chữ một chữ nói.

Lệ Tước Phong trực tiếp đề cập đến mức độ tàn khốc nhất.

Đám người phát ra một trận hô nhỏ.

"Được." Sở Thế Tu không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Hai người đàn ông tranh một người phụ nữ, thua mà còn sống so với chết còn thống khổ hơn, đây là tôn nghiêm.

"Russia bàn quay đỏ."

Lệ Tước Phong nhìn người chia bài lạnh lùng lên tiếng.

"Xôn xao ——"

Trong đám người tiếng kinh hô so với vừa rồi còn lớn hơn nữa, tất cả mọi người tập trung suy nghĩ.

Russia bàn quay đỏ?

Đó là cái gì?

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn sòng bạc, Linh Mộc Nại Nại bên cạnh cũng không rõ ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Cái gì là bàn quay đỏ? Đánh cuộc mạng sống có phải chơi quá lớn hay không?"

Tất nhiên là lớn. . . . .

Không liên quan đến tiền bạc mà trực tiếp đem tánh mạng của mình bỏ vào ván bài.

Nghe được lời nói Lê Tước Phong, người chia bài rõ ràng sùng sốt, "Đây là cuộc đánh cược lớn nhất trên thuyền này."

Một cô nàng thò gờ khay đi lên, Cố Tiểu Ngải nhìn đến trong bàn là một cây súng cùng một viên đạn cả người đều kinh sợ.

Đây là bọn họ muốn đánh cược cái gì? !

Mọi người nín thở tập trung ánh mắt, người chia bài cầm lấy súng lục cùng viên đạn chuyên nghiệp giải thích, "Trong đại chiến thế giới lần thứ nhất, binh lính Nga hoàng thua trần liên dùng đánh cược để giải buồn, cho nên được đặt tên như vậy."

Mở ra máng đạn, người chia bài đem viên đạn bỏ vào, "Súng lục tổng cộng có sáu khe đạn cùng viên đạn, người tham dự thay phiên đem súng lục nhắm ngay huyết thái dương chính mình, người nào trúng đạn là thua, người nào bỏ cuộc là thua, người sống là thắng."

Lê Tước Phong cùng Sở Thế Tu đều là phản ứng lạnh nhạt.

"Phanh ——"

Người chia bài đem viên đạn bỏ vào, tùy ý xoay vài cái, đem súng lục bỏ vào giữa.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, làm sao có thể có người nghĩ ra loại đánh cược tàn nhẫn này chứ? !

Có đúng là viên đạn trong súng thật không? !

"ok, mời lật bài, bên nào có điểm nhỏ hơn là người bắt đầu trước."

Chia bài chuyên nghiệp giăng giải, giống như thần bì xảo bài, chia bài cho Lê Tước Phong.

Lê Tước Phong gờ tay lên tùy ý rút hé ra, ánh mắt thâm thúy rơi xuống sắc mặt Cố Tiểu Ngải, cô chính là nhìn hấn.

Không giống mấy ngày nay trống rỗng, mặt không chút thay đổi.

Hấn bây giờ có thể rõ ràng cảm giác được cô khản trương, bất an. . . . .

Cô sợ hấn lấy bài nhỏ điểm hơn sao?

Lê Tước Phong thu hồi tầm mắt, khóe môi nhợt nhạt gọi lên.

"Sở công tử." Người chia bài một lần nữa chia bài đến trước mặt Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu bên môi thủy chung lộ vẻ ôn hòa mỉm cười, đầu ngón tay đem bài đẩy hé ra.

"Mở bài."

Người chia bài đứng quay về giữa bàn đánh bài, trầm giọng nói.

Trong phòng im lặng chỉ còn lại có tiếng hít thở. . . . .

"Ba ——"

"Ba ——"

Lê Tước Phong cùng Sở Thế Tu đồng thời hướng mặt bàn lật bài ra.

Lê Tước Phong —— nữ vương Q.

Sở Thế Tu —— con số 10.

"Oa. . . . ."

Trong đám người lại hét ra một trận tiếng than sợ hãi.

"Sở công tử bài điểm nhỏ, mời."

Người chia bài đứng ở giữa, đem súng lục đẩy đến trước mặt Sở Thế Tu.

Lệ Tước Phong khinh miệt cười lạnh một tiếng, "Họ Sở kia, vận khí của ngươi không tốt chút nào."

"Bây giờ nói thắng thua còn quá sớm."

Sở Thế Tu thần sắc thông dong cầm lấy súng lục, hòng súng để ở huyết thái dương của chính mình, không có một tia sợ ý, ngón tay đặt lên cò. . . . .

"Đủ rồi!"

Cố Tiểu Ngải rút cuộc ngồi không yên, từ trên ghế đứng lên, nhìn chăm chăm Sở Thế Tu nói, "Sở Thế Tu, bỏ khẩu súng lại đi!"

Có làm hay không, vấn bài thôi mà, có thể lấy mạng đồ máu. . . . .

Bọn họ không phải điên rồi chứ? !

. . . . .

Sắc mặt Lệ Tước Phong xanh mét từng mét Cố Tiểu Ngải, kìm nén tức giận muốn phát tác.

Hắn còn tưởng rằng cô sẽ khản trương hắn. . . . .

Cô khản trương chỉ là vì Sở Thế Tu có thể có bàn nhô hơn hắn không mà thôi.

Nếu hiện tại, người dùng súng chỉ vào huyết thái dương chính mình là hắn Lệ Tước Phong, cô còn có thể sẽ không đứng ra? !

"Ngải Ngải, ngồi trở lại đi." Sở Thế Tu hướng cô dịu dàng mỉm cười, an ủi cô, "Anh không có việc gì, cầu nguyện cho anh đi."

"Bỏ lại đi!" Cố Tiểu Ngải nhìn súng hắn trên anh kiên định nói, "Nếu không cả đời này em cũng sẽ không để ý đến anh!"

"Ngải Ngải. . . . ."

Trong mắt Sở Thế Tu hiện lên một chút do dự, đang chuẩn bị thả lỏng ngón tay khỏi cò súng.

Mặt Lệ Tước Phong đen tới cực điểm, ngọn lửa trong mắt làm người ta không rét mà run, ngón tay bấu chặt mặt bàn.

"Cố tiểu thư."

Hai vệ sĩ lập tức tiến lên đem Cố Tiểu Ngải kéo quay về vị trí cũ ngồi xuống.

Linh Mộc Nại Nại bắt lấy tay cô, nhỏ giọng khuyên nhủ, "Cô đừng lên, đàn ông đánh bạc rồi thì chắc là không biết nghe phụ nữ nói đâu."

Hai vệ sĩ đứng ở phía sau cô, một trái một phải đè vai cô lại, làm cho cô không động đậy được.

Cố Tiểu Ngải nhìn về phía Sở Thế Tu, trong mắt lộ ra đầy vẻ bất an, hướng anh lắc lắc đầu.

Đừng nổ súng.

Đừng đùa đánh bạc vớ vẩn như vậy!

Sở Thế Tu hướng cô mỉm cười, trong mắt lộ vẻ dịu dàng lo lắng, thông dong đối với huyết thái dương của mình bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218

Cố Tiểu Ngải nắm chặt tay, hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn.

Trong phòng vô cùng im lặng.

Không có nghe thấy tiếng súng, Cố Tiểu Ngải mới nhẹ nhàng thở ra, mở hai mắt, Sở Thế Tu đã buông súng xuống.

"Tới phiên ngươi."

Sở Thế Tu đem súng trực tiếp đẩy đến trước mặt Lệ Tước Phong. Lệ Tước Phong dè lại súng lục, lạnh lùng nhìn Sở Thế Tu đối diện, ngón tay thon dài nắm súng nhắm ngay huyết thái dương chính mình.

Cố Tiểu Ngải một lòng nhất thời lại nói không nên lời.

Bọn họ thực điên rồi. . . . .

Lệ Tước Phong không có nổ súng, chuyển mắt nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Tốt lắm, hiện tại ánh mắt cô rất cục cựa cũng ở trên người hắn. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên ghế môi cắn chặt, tái nhợt không có huyết sắc, thẳng tắp nhìn chăm chú vào hắn, một đôi mắt mở to rõ ràng hoảng sợ.

Cò động.

Lại là khe không đạn.

"Vù. . . . ."

Trong đám người phát ra tiếng hô nhỏ nhột nhột, một đám người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Súng lục lại lần nữa bị đẩy đến trước mặt Sở Thế Tu.

Sáu khe đạn, đã hai phát không đạn.

Bốn khe đạn còn lại, viên đạn sẽ ở khe số mấy?

Sở Thế Tu rũ mắt xuống nhìn chằm chằm súng lục trên mặt bàn, tay cầm lên hướng huyết thái dương chính mình.

Tất cả mọi người tập trung nín thở.

Tiếp tục xem nữa, bọn họ không chết, cô sẽ chết.

"Buông tay, tôi muốn đi toilet."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, đánh vỡ bầu không khí ngưng trọng.

Mọi ánh mắt đồng thời nhìn qua cô.

Liền không muốn nhìn đến Sở Thế Tu nổ súng như vậy?

Sợ Sở Thế Tu thua như vậy sao? !

Ánh mắt Lệ Tước Phong hung ác nhìn chằm chằm cô, đưa tay hướng vệ sĩ phía sau cô tùy ý giương lên.

Tay vệ sĩ trên vai lập tức thu lại, Cố Tiểu Ngải đứng lên rồi đi, mới đi đến cửa tới khúc quẹo cả người té xuống, chân cô như nhũn ra tới cực điểm.

"Phanh ——"

Tiếng ngã xuống truyền lại trong phòng im lặng.

"Ngải Ngải. . . . ."

Sở Thế Tu lo lắng hô lên, đem súng lục bỏ lại trên bàn.

Lệ Tước Phong đang muốn đứng lên một lần nữa ngồi trở về, ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm Sở Thế Tu lao ra cửa.

Cố Tiểu Ngải ngã ngồi ở bên tường, Sở Thế Tu đau lòng nhìn cô, tay muốn kéo cô đứng lên, lại bị một tay Cố Tiểu Ngải đẩy ra.

Nhìn tay mình bị đẩy ra, mắt Sở Thế Tu chợt buồn bã.

Cúi người ngồi xổm trước mặt cô, lo lắng nhìn cô, "Em không sao chứ?"

Mặt cô tái nhợt đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt thoạt nhìn kém vô cùng.

"Viên đạn là thật sao?" Cố Tiểu Ngải nhìn mặt anh ôn hòa hỏi, giọng khàn khàn.

"Phải" Sở Thế Tu rũ mắt xuống.

". . . . ." Đầu ngón tay Cố Tiểu Ngải không khỏi run lên, tay bắt lấy ống tay áo của anh, gần như cầu xin nói, "Đừng đùa, trở về đi, được không? Đừng đùa. . . . ."

Đem mạng mình bỏ vào ván đánh cược, có cần thiết không?

Mặc kệ là người nào chết ở trước mặt cô, cô đều sẽ hỏng mất tinh thần.

Vì sao muốn chơi trò nguy hiểm này?

"Ngải Ngải, em hãy nghe anh nói." Sở Thế Tu hai tay khoát lên trên vai cô đang run rẩy, lộ ra tươi cười dịu dàng, giọng điệu chậm rãi trấn an cô, "Chúng ta là thanh mai trúc mã, chúng ta đã lãng phí chín năm, anh muốn cho em ở trong Dreamhouse, anh còn muốn dẫn em đi nước Pháp. . . . . Ngải Ngải, chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện để làm, anh sẽ không ngừng việc này."

Nếu cô không ở bên cạnh anh, anh tình nguyện ngừng ở một giây này.

Nước mắt chảy xuống, Cố Tiểu Ngải lắc đầu, khóc khó có thể kìm nén được, "Không được. . . . . Em cầu xin anh, đừng nổi sùng. Em ở bên cạnh hấn ta cũng rất tốt, thật sự, em sống rất tốt. . . . ."

"Ngải Ngải." Sở Thế Tu nhỏ giọng gọi tên của cô, tay lau đi nước mắt trên mặt cô, tiếng nói dịu dàng động lòng người, "Em còn không hiểu sao? Cho dù em đi theo bên cạnh hấn vui vẻ đi chăng nữa, anh cũng muốn mang em đi."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn anh.

Cho tới bây giờ, anh cũng không giống bề ngoài thoạt nhìn dịu dàng như vậy, đáy lòng của anh có so với bất luận kẻ nào đều càng cố chấp.

Anh không phải một người đàn ông cơ hội.

"Ngải Ngải, anh yêu em."

Sở Thế Tu hướng cô mỉm cười, tay ôm cô vào trong lòng, "Đừng lo lắng, anh nhất định sẽ còn sống."

Thân mình Cố Tiểu Ngải cứng ngắc tựa vào trong lòng ngực của anh.

"Các người ôm đủ chưa? !"

Giọng nói u ám truyền đến.

Sở Thế Tu buông Cố Tiểu Ngải ra, hai người giương mắt nhìn lên.

Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt bọn họ, trên mặt thịnh nộ hiện ra mấy cái gân xanh, trong mắt u ám tới cực điểm, thẳng tắp nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải, "Tốt nhất không nên ép tôi hiện tại sẽ giết các người ở đây như đôi cầu nam nữ!"

Cố Tiểu Ngải bị tầm mắt của hấn dọa đến, thân mình gầy guộc không khỏi run lên, theo bản năng lui về phía sau.

Trong mắt Lệ Tước Phong ánh lửa càng sâu, người phụ nữ này nhìn thấy hấn liền sợ như vậy? ! Cô cùng Sở Thế Tu ở trong này ôm nhau, hấn còn chưa có làm gì, cô đã sợ trước rồi!

Chột dạ sao?

Trước mặt hấn mặt còn dám ôm ấp, bỏ hấn ở đâu chứ? Có phải cái gì cũng đều dám làm hết hay không? !

Sở Thế Tu giúp đỡ Cố Tiểu Ngải đứng lên, ánh mắt lạnh nhạt không chú ý đến Lệ Tước Phong, "Hi vọng người có thể tuân thủ quy tắc đánh bạc, chớ làm méo lệch đi."

Làm méo lệch đi? !

"Họ Sở kia, người có ý tứ gì? !" Lệ Tước Phong đi lên phía trước, một quyền đánh đến trên vai Sở Thế Tu.

Hấn khí lực thật lớn.

Sở Thế Tu bị đẩy dựng đến trên tường, phải bỏ tay mềm mại của Cố Tiểu Ngải ra. . . . .

Sở Thế Tu đứng vững thân thể, lạnh nhạt nói, "Không có ý gì."

Lúc chạm bả vai Lệ Tước Phong, Sở Thế Tu nhỏ giọng nói đủ hai người nghe, "Ồ trong lòng Ngải Ngải, người không có gì có thể tranh cùng ta."

Một lần nữa trở lại sòng bạc, hai người đàn ông ngồi trở lại hai đầu bàn đánh bạc, Cố Tiểu Ngải tựa vào cửa đứng, không có dừng khí đi vào.

Hai người đàn ông này là quyết tâm đánh cược lớn như vậy. . . . .

Sở Thế Tu cầm lấy súng nhắm thẳng huyệt thái dương của mình bóp cò, không có nổ.

Lệ Tước Phong cũng là như cũ bắn một phát, lại là không đạn.

Liền còn lại hai cái khe đạn, cuối cùng tỷ lệ một phần hai sống sót.

Lệ Tước Phong nhìn Sở Thế Tu đối diện không khỏi khinh miệt cười lạnh một tiếng, từ trong tay vệ sĩ tiếp nhận ly rượu uống một ngụm, dùng khẩu khí trào phúng nói, "Họ Sở kia, người cần một ly whisky."

Sở Thế Tu thần sắc khê biến, nhìn chăm chăm súng lục bị đẩy qua, mắt biến sắc âm trầm, sau một lúc lâu, ở trước mắt bao người cầm lấy súng lục nhắm ngay chính mình. . . . .

Sở Thế Tu quay đầu nhìn thoáng qua Cố Tiểu Ngải đang đứng trước cửa ra vào mang ánh mắt cười, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Cò súng từ từ động ——

"Chờ một chút."

Cố Tiểu Ngải đột nhiên nói chen vào, từng bước một gian nan đi đến trước bàn đánh bạc, nhìn mọi người lạnh nhạt nói, "Sở Thế Tu đi đến đây một mình, vừa nãy chúng tôi không có ở trong phòng này một chút, tôi làm sao mà biết có người động tay động chân hay không?"

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đem ly rượu quăng xuống đất, chụp bàn đứng lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, "Cố Tiểu Ngải! Mẹ kiếp, cô vì hấn ta mà nghi ngờ tôi? !"

Cô có thể dám hoài nghi hấn động tay động chân sao? !

Nếu hấn muốn động tay chân làm gì đáp ứng đánh ván này, Sở Thế Tu sớm bị hấn giết chết cả trăm lần rồi!

"Thế này đánh bạc không có công bằng, tôi muốn kiểm tra súng." Cố Tiểu Ngải không để ý Lệ Tước Phong, quay đầu nhìn đến người chia bài.

"Này, người tham dự đồng ý chứ?" Người chia bài đứng ở bên cạnh cô chuyên nghiệp nói, lập tức mang theo ánh mắt thăm dò nhìn về phía hai người đàn ông.

"Tôi đồng ý."

Sở Thế Tu nói trước tiên, khẩu súng gác qua trên mặt bàn.

Dáng vẻ bình thản dường như nhìn phía Lệ Tước Phong, bên miệng ngấn nụ cười lạnh nhạt.

Không thể nghi ngờ, Cố Tiểu Ngải là bất bình thay hấn bị đối xử bất công.

Phát súng thứ năm, Ngải Ngải nhất định sẽ đẩy cho Lệ Tước Phong.

Tựa như anh nhận định như vậy, ở trong lòng Ngải Ngải, Lệ Tước Phong hoàn toàn không thể cùng anh tranh cao thấp.

"Ý Lệ tổng như thế nào?"

Người chia bài quay đầu nhìn phía Lệ Tước Phong, mở miệng hỏi.

Lệ Tước Phong cứng đờ trừng mắt Cố Tiểu Ngải, cô không có nhìn hấn, chỉ là buông xuống suy nghĩ nhìn chăm chú mặt bàn.

Muốn cho hấn bắn phát súng thứ năm thật không?

Hấn chết, cô có thể cùng Sở Thế Tu vô tư thật không?

Tốt lắm.

Cố Tiểu Ngải, cô lại một lần hung hăng quăng cho hấn một cái tát.

"Được. Đổi súng."

Lệ Tước Phong trầm giọng đáp ứng, ngồi xuống, nắm tay thật sự mạnh.

Sở Thế Tu thoải mái mà đem thương hoa đến trước mặt Cố Tiểu Ngải, trên mặt Cố Tiểu Ngải một mảnh trắng bệch, nhìn chăm chăm súng lục kia.

"Cố tiểu thư, có thể kiểm tra." Người chia bài hỏi, "Lần này cô muốn đổi cho ai phát súng này."

Tất cả mọi người im lặng chờ đợi.

Cố Tiểu Ngải không có lên tiếng, chỉ là kinh ngạc nhìn súng trên mặt bàn, ngón tay mảnh khảnh sờ lên cầm súng lục.

Nước mắt chảy xuống, chảy qua hai má.

Nhìn nước mắt của cô, Sở Thế Tu sững sốt, ý thức được không thích hợp vội vàng đứng lên lớn tiếng quát, "Ngải Ngải. . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng giơ tay lên đem súng hướng đầu của mình nã một phát súng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219

Không.

Phát thứ sáu mới là nơi có viên đạn. . . . .

Sở Thế Tu sợ tới mức trái tim đột nhiên ngừng lại, lại không dám mạo muội đi lên sợ cô bóp cò, đứng ở trước bàn ôn hòa mà khấn trương nói, "Ngải Ngải, em buông khẩu súng xuống. . . . . Đừng như vậy, vấn đề này không liên quan đến em. . . . . Buông khẩu súng xuống. . . . ."

Đám người bị Cố Tiểu Ngải gánh phát súng này mà một mảnh lặng im, ngay cả tiếng kinh ngạc đều không có phát ra. . . . . Tất cả đều sững sờ nhìn màn kết thúc.

Lệ Tước Phong ngồi ở trên ghế, khiếp sợ nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải.

Hắn nghĩ cô sẽ đem phát súng thứ năm đẩy cho hắn. . . . .

Cái cô này có phải choáng váng hay không, cô chỉ là tiền đặt cược, nhận phát súng làm cái gì!

Cô muốn tự sát sao?

Không khí trong phòng lập tức ngưng trọng đến cực điểm.

Người chia bài là người kịp phản ứng trước tiên, thấy Cố Tiểu Ngải còn đặt khẩu súng ở trên đầu chính mình, không có lỡ mồm đoạt lại, chỉ hỏi nói, "Cuối cùng là có viên đạn, cô đẩy cho ai thì người đó thua, một phát súng cuối cùng từ người dự thi chính mình quyết định bắn hay không bắn."

Nghe vậy, Sở Thế Tu nhìn phía Lệ Tước Phong đối diện, chỉ thấy Lệ Tước Phong với một đôi mắt đen gât gao định ở trên người Cố Tiểu Ngải.

Cô dám đẩy cho hắn, hắn nhất định nổ súng.

Chẳng qua đối tượng nhất định là Sở Thế Tu.

Lệ Tước Phong từ trước bàn đứng lên, ánh mắt hung ác nham hiểm, cả người bao phủ hơi thở cuồng thế cuồng vọng.

"Tôi đẩy cho Lệ Tước Phong."

Cố Tiểu Ngải không có nhìn Lệ Tước Phong liếc mắt một cái, thản nhiên nói ra.

"Xôn xao ——"

Người vây xem tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

"Cố —— Tiểu —— Ngải!"

Lệ Tước Phong cắn răng, trong giọng nói lộ ra lạnh lẽo làm người ta trong lòng run sợ.

Cô thực dám đem phát súng cuối cùng đẩy cho hắn, cô muốn chết rồi!

"Mời đưa khẩu súng cho Lệ tổng." Người chia bài chuyên nghiệp nói, hướng Cố Tiểu Ngải chia tay ra. . . . .

Cố Tiểu Ngải không hề động, chỉ là chuyển mắt nhìn về phía Sở Thế Tu, Sở Thế Tu nhìn quyết định của cô mà thở phào nhẹ nhõm một hơi, cung chịu nhìn cô mỉm cười. . . . .

Khí chất tao nhã, mắt sáng ngời như sao, ôm lấy giờ lên độ cong môi. . . . .

"Thay em chăm sóc ba em thật tốt."

Nước mắt lặng yên không một tiếng động chảy xuống, giọng nói Cố Tiểu Ngải tắc nghẹn khàn khàn nói, lộ ra một chút cười khổ.

Sở Thế Tu khiếp sợ mở to mắt, ngơ ngác nhìn cô nhắm chặt mắt, hòng súng để huyết thái dương của mình, ngón tay chuyển động bóp cò.

Gần hai giây, Lệ Tước Phong không cần nghĩ ngợi tiến lên phía trước, chân hướng Cố Tiểu Ngải đá một cước.

"Phanh ——"

Tiếng súng ở trong phòng vang lên cực lớn. . . . .

"A. . . . ."

Mọi người hét âm lên.

Chân Cố Tiểu Ngải bị đá tê rần, cả người lên tiếng trả lời rồi ngã xuống, không bị thương một chút nào.

Viên đạn bị bắn ở trên tường.

Cố Tiểu Ngải té lăn trên đất, ngã ngửa người về phía sau nằm xuống.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác mở to mắt, ánh mắt lo sợ không yên, trên đỉnh đầu, Lệ Tước Phong đứng ở bên người cô, cúi đầu dừng ở mặt của cô, nặng nề mà hô hấp, một đôi mắt đen lộ rất nhiều cảm xúc.

Cô thậm chí thấy được trong mắt của hắn hoảng sợ.

Hắn Lệ Tước Phong còn có chuyện để sợ sao. . . . . Hắn làm sao có thể có chuyện để sợ chứ?

Cô chết đi, hắn cũng không cần mỗi ngày nhớ đến chuyện mình bị cầm súng, không phải sao. . . . .

Lệ Tước Phong đứng ở bên cạnh cô, mặt anh tuần hồi hồi tái nhợt.

Còn kém một chút, nếu là hắn không đúng lúc đá ngã cô, mạng của cô sẽ không còn nữa. . . . .

Cô thật muốn chết như vậy?

Cô đem phát súng cuối cùng đẩy cho hắn, cũng là hướng mình bóp cò, này xem như. . . . . Vì hắn chịu phát súng sao?

Cô làm cho hắn thua, cũng không làm cho hắn chết?

Cố Tiểu Ngải, đến tận cùng cô đang suy nghĩ gì. . . . .

Cố Tiểu Ngải nằm trên mặt đất không hề động, đại ra nhìn con người đen của Lệ Tước Phong đối diện.

Cô hiện tại cũng không còn khí lực, cô dường như đã xác định đường chết, làm méo lệch đi sự công bằng. . . . .

"Ngải Ngải."

Sở Thế Tu quỳ một gối xuống đến bên người cô, trong mắt kinh sợ vẫn còn, lấy ra khăn tay thay cô lau mặt, lập tức ôm lấy cô.

Tầm mắt Cố Tiểu Ngải từ trên người Lệ Tước Phong bị dời đi. . . . .

Đổi lại trước kia, Lệ Tước Phong đã sớm một quyền đánh tới, nhưng lần này, hắn như là bị định vị nguyên chỗ, động cũng không động dấy.

"Người đã thua." Sở Thế Tu dễ dàng ôm lấy Cố Tiểu Ngải đứng lên, trên mặt không có vẻ kiêu ngạo thắng lợi, chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Lệ Tước Phong. "Về sau đừng tới quấy rầy chúng tôi nữa."

Nói xong, Sở Thế Tu ôm Cố Tiểu Ngải xoay người rồi đi.

Đám người tự động tránh ra . . . . .

Lệ Tước Phong vẫn trầm mặc không nói được lời nào, hoàn toàn không phải phong cách của hấn, một đôi mắt sâu không lường được nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ rời đi.

Lệ Tước Phong im lặng làm cho Cố Tiểu Ngải bất an.

Cô không hiểu việc này có tính là sự yên tĩnh trước cơn bão táp không, vệ sĩ của hấn đứng ở khắp bến thuyền nhưng hấn không có hạ lệnh chặn lại bọn họ.

Cái này xem như đã xong sao?

Cô rốt cục được giải thoát khỏi Lệ Tước Phong rồi sao?

Cố Tiểu Ngải bị Sở Thế Tu ôm, theo bản năng nhìn lại phía sau, chống lại tầm mắt Lệ Tước Phong sâu không thấy đáy.

Thật lâu, chưa từng dời đi. . . . .

"A Phong?" Linh Mộc Nại Nại đi đến bên cạnh Lệ Tước Phong lo lắng nhìn hấn, "Anh không sao chứ?"

"Cút!"

Lệ Tước Phong gầm nhẹ một tiếng, đem Linh Mộc Nại Nại đẩy ngã trên mặt đất.

Người trong phòng ngay cả thở mạnh cũng không dám, liền nhìn Sở Thế Tu ôm Cố Tiểu Ngải rời đi như vậy . . . . .

Lệ Tước Phong đứng tại chỗ, bóng dáng như hóa tượng.

Thật lâu. . . . . Hấn cũng chỉ là nhìn bọn họ rời đi.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong ném mạnh một cái ghế bên cạnh, ghế dựa chắc chắn bị gãy bốn năm mảnh.

Hấn đem cô ấy chạy đi.

Đây đối với cậu nam nữ, giết hấn còn ngại ô uế tay.

Cút!

Toàn bộ cút cho hấn!

Cố Tiểu Ngải! Tốt nhất cô vĩnh viễn đều cảm thấy quyết định ngày hôm nay của cô là chính xác! Đừng hối hận!

Ngoại trừ vệ sĩ ra thì mọi người thấy thế đều yên lặng rời đi.

"A ——"

Trong phòng truyền đến tiếng Lệ Tước Phong phát tiết rống to, khàn cả giọng, làm người ta không rét mà run.

*****

Một đêm nhất định không bình tĩnh . . . . .

Cho đến khi ngồi trên xe thể thao của Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải vẫn đang có loại cảm xúc không xác định được.

Từ đầu đến cuối cô nhiều lần muốn thoát khỏi sự giam cầm của Lệ Tước Phong, hấn là ma quỷ, cũng sẽ không buông tay, mình lợi hại. . . . .

Mà lần này, Sở Thế Tu ôm cô rời đi, hấn lại ngay cả nửa lời cũng không nói gì.

Có lẽ. . . . . Hấn cũng đã nhẫn nhịn cô đủ rồi, cô phải đi, hấn coi như đã đánh mất cái đồ bỏ đi.

Đây là một thời cơ không thể tốt hơn.

Nụ cười trên mặt Sở Thế Tu từ khi đi ra khỏi bến thuyền đều không có dừng lại, một tay đặt trên tay lái, một tay khởi động xe lái đi rồi nắm lấy tay cô kéo tới bên môi hôn một cái.

"Ngài Ngài, từ nay về sau em cùng hấn ta không còn quan hệ gì nữa."

Sở Thế Tu cười nói.

Trên mặt Cố Tiểu Ngài không có ý cười, chỉ là ngơ ngác nhìn mặt nghiêng của anh, gượng gạo lên tiếng, "Hấn ta là một người đàn ông có lòng trả thù mạnh mẽ."

Bởi vì Lệ Tước Phong theo cô biết, hấn tuyệt đối không từ bỏ ý đồ như vậy.

Hấn làm sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy được?

Hay là nói. . . . . Lệ Tước Phong đã chuẩn bị tốt để đối phó với bọn họ rồi?

"Hấn ta là người đàn ông như thế nào cùng anh không quan hệ." Sở Thế Tu không nhẹ không nặng nắm tay cô, nắm ngón tay tách ra khe hở của tay cô, mười ngón tay lồng vào nhau, quay đầu dịu dàng nhìn cô, ánh mắt chuyên chú mà thâm tình, "Ngài Ngài, chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi."

Ở cùng một chỗ?

Cố Tiểu Ngài nhìn mười ngón tay của hai người lồng vào nhau, vẫn có cảm giác không phải là sự thật.

Lúc trước, cô đều không nghĩ tới sẽ dễ dàng thoát khỏi Lệ Tước Phong. . . . . Mà một khắc này, Sở Thế Tu lại nói với cô, cô đã cùng Lệ Tước Phong không có vấn đề gì nữa.

"Ngài Ngài." Thấy bộ dáng cô hoảng sợ không yên lòng, Sở Thế Tu nhin không được lên tiếng gọi cô.

Cô ấy đang suy nghĩ gì?

Là chuyện vừa mới nói. . . . . Hay là, Lệ Tước Phong? !

"Dạ?" Cố Tiểu Ngài ngược mắt lên.

"Về sau đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa, lúc này em làm anh sợ muốn chết. . . . ." Sở Thế Tu cúi đầu hôn lên bàn tay trắng nõn nhọt nhọt của cô, có loại cô chấp mà dịu dàng.

Phản ứng của anh không có nhanh như Lệ Tước Phong, anh cho là mình giải thoát Ngài Ngài như vậy là đủ rồi, bởi vì anh cũng không cảm thấy cô sẽ làm chính mình bị thương, cô không có điên cuồng như hấn ta. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220

Nhưng lúc này, cô bắn hai phát súng vào chính mình. . . . .

Điều này anh chưa từng nghĩ đến.

Ngài Ngài đã muốn đẩy phát súng cho Lệ Tước Phong, vì sao còn muốn bắn súng vào chính mình?

Cô ấy. . . . . không muốn Lệ Tước Phong chết sao?

Cô ấy thực sự thương hấn ta sao?

"Vậy còn anh?" Cố Tiểu Ngài nhìn vào mắt anh hỏi lại, "Cái loại trò chơi liều mạng này vì sao anh lại muốn tham dự?"

"Bởi vì anh yêu em." Sở Thế Tu không cần nghĩ ngợi trả lời, dịu dàng tỏ tình làm cho người ta mê luyến, ánh mắt sáng như sao, thâm tình nhìn cô, kiên định nói, "Ngài Ngài, từ nhỏ đến lớn, anh chỉ yêu một mình em thôi."

. . . . .

Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ yêu một mình em thôi.

Ngực không thể không bị chấn động.

Cô nên vui về chứ nhỉ? Từ nhỏ đến lớn cô đều chờ mong trở thành vợ của Sở Thế Tu . . . . . Nghe lời tỏ tình làm người ta say mê thế này nhưng vì sao trong lòng cô không có vui mừng . . . . .

Sở Thế Tu cung chiều nhìn cô liếc mắt một cái, đem tầm mắt nhìn lại phía trước, tiếp tục lái xe.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn anh, tâm tình nói không nên lời phức tạp, sau một lúc lâu chậm rãi rút tay về.

Mi Sở Thế Tu không khỏi nhủ lại, nhìn tay mình trống trơn vô cùng sững sốt, mắt thật sâu liếc cô một cái, tiếp tục chạy xe về phía trước, trầm mặc thật lâu vẫn là cố chấp hỏi, "Ngải Ngải, em có yêu anh không?"

Mỗi Cố Tiểu Ngải không khỏi run lên, thời gian trôi qua rất lâu cũng không nói ra được lời nào.

Cô nghĩ đời này cô chỉ biết yêu có một mình Sở Thế Tu mà thôi.

Đáp án này, cô muốn trả lời cũng không cần nghĩ ngợi.

Nhưng vì sao rời khỏi Lệ Tước Phong thì cô vẫn không thể nói ra một câu kia.

Không nghe được đáp án muốn nghe, bên môi Sở Thế Tu tươi cười trở nên chua xót, trong tiếng nhạc nhẹ bên trong xe hỏi, "Em còn yêu hấn ta sao?"

Còn yêu ai?

Lệ Tước Phong sao?

Cô có yêu Lệ Tước Phong sao? Làm sao có thể chứ, cô làm sao có thể yêu một người đàn ông luôn đối xử bạo lực đối với mình. . . . . Hấn thậm chí hủy hoại cuộc đời của cô.

Đem cuộc sống của cô thay đổi tất cả.

"A Tu, em cùng Lệ Tước Phong. . . . ."

"Em rốt cục cũng chịu gọi anh là A Tu rồi sao?" Sở Thế Tu nở nụ cười, cắt đứt lời của cô, hướng cô đuổi thẳng cánh tay vén mái tóc dài của cô lên.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu nghiêm mặt, ánh mắt vẫn nhìn phía trước, giọng điệu có chút cứng nhắc tiếp tục nói, "Em cùng Lệ Tước Phong quen nhau chỉ hơn một tháng, ngày đó. . . . ."

"Anh không muốn biết."

Sở Thế Tu lại một lần nữa cắt đứt lời của cô, trên mặt có quật cường, giọng điệu lại nhỏ nhẹ.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngược mắt lên nhìn anh.

Sở Thế Tu một tay khoát lên trên vai cô, có chút miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười, ôn hòa nói, "Đừng nói cho anh biết những gì em đã làm cùng hấn, anh không muốn biết."

. . . . .

Anh không muốn biết, cô làm sao có thể nói ra.

Đó là hơn một tháng hắc ám, dơ bẩn, đáng xấu hổ của cô. . . . .

Sau này, Sở Thế Tu sẽ thấy cô thế nào? Có phải ngay cả tay cô cũng không muốn nắm hay không? Hay hoặc là sẽ không ôm cô để trong lòng như thế này.

Biến đổi vô cùng . . . . . Lúc này đây, bọn họ ngay cả bạn bè cũng chưa từng làm?

Nhìn mặt Cố Tiểu Ngải tái nhợt, Sở Thế Tu nhắc lại một lần, "Anh thực sự không muốn biết."

Cố Tiểu Ngải cũng gian nan cười cười, gật gật đầu không nói nữa, quay mặt nhìn phía trước.

Con đường này là đi tới biệt thự cạnh bờ biển, đã sắp đến rồi.

"Em muốn biết chuyện của Noãn Noãn không?" Sở Thế Tu đột nhiên hỏi.

Nghe anh chủ động nhắc tới Lương Noãn Noãn, Cố Tiểu Ngải sợ run lên, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

Xe thể thao chạy ở trên quốc lộ, Sở Thế Tu yên lặng một lát mới nói, "Bọn anh biết nhau tại một buổi tiệc, cùng khiêu vũ một lần, cô ấy bắt đầu theo đuổi anh, biết anh luôn luôn tìm em."

Giọng nói Sở Thế Tu thực nhu hòa, tao nhã ở trong xe vang lên, trong tiếng nhạc nhẹ du dương. . . . .

"Cô ấy bắt đầu cố ý bắt chước em, mặc váy công chúa, anh không có ngăn cản, thậm chí cùng cô ấy nói rất nhiều về tính tình của em."

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn mặt Sở Thế Tu, giống như một hoàng tử có khí chất khiêm tốn. . . . .

"Cho đến khi em xuất hiện, anh không biết làm như thế nào để chấm dứt mối quan hệ này. Đến ngày em vạch trần cô ấy đã cho anh một thời cơ thỏa đáng nhất."

". . . . ."

"Tất cả mọi người đã cho rằng anh là một người ôn hòa, đối với ai đều là khuôn mặt tươi cười chào đón." Sở Thế Tu dừng một chút, tự giấu nở nụ cười một tiếng, "Kỳ thật, anh chính là một tên hỗn đản. Anh biến cô ấy thành niềm an ủi khi cô quạnh rồi sau khi tìm được em lại tìm lý do để chia tay."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải ngờ ngạc nhìn bên môi anh cười như đùa cợt, bỗng nhiên có chút hối hận, mặc kệ Lương Noãn Noãn đối với cô thế nào, nhưng Lương Noãn Noãn là thật tâm thực lòng yêu Sở Thế Tu.

Nếu không, một người phụ nữ sẽ không vì một người đàn ông mà cố ý đi giả dạng làm một người khác. . . . .

Có lẽ, tình cảm của cô đối với Sở Thế Tu vẫn không thể so sánh với Lương Noãn Noãn. . . . .

"Trên Internet gọi dạng này gọi là gì nhỉ, giả nhân giả nghĩa đúng không?" Sở Thế Tu tự giấu nói.

"Thực xin lỗi. . . . ."

"Không phải tại em, cho dù ngày đó em không nói, anh cũng sẽ tìm các loại lý do để chia tay cô ấy. Anh thực dễ tiện có phải không?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không biết nên nói cái gì.

Cô biết Sở Thế Tu từ nhỏ sẽ không ngoan ngoãn giống như bề ngoài như vậy là một người con trai quá mức cố chấp, nhưng cô thực không thể tưởng được anh sẽ đi đùa bỡn tình cảm của người khác.

Cô nghĩ. . . . . anh yêu Lương Noãn Noãn.

Lúc cô quạnh. . . . . thực sự cần có có người an ủi sao?

Tìm một người tương tự có thể tìm được cảm giác sao? Lệ Tước Phong là như thế này, Sở Thế Tu cũng là như vậy. . . . .

Chỉ là. . . . . cô có tư cách gì nghi ngờ anh đâu.

Chính cô cũng không phải như vậy sao, vì đồng tiền mà bán đứng chính mình.

Sở Thế Tu nhẹ giọng kêu tên của cô, "Ngải Ngải."

"Dạ?"

"Anh không phải người tốt, đó là bởi vì. . . . . Chỉ có em ở bên cạnh anh, anh mới có thể là một người bình thường." Sở Thế Tu ngừng xe lại, quay đầu lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô, trong mắt thâm tình không cần nói cũng biết.

Cô thừa nhận, lời của anh thực êm tai.

Êm tai đến mức làm cho người ta muốn khóc.

Cố Tiểu Ngải hốc mắt ướt át, nhưng không biết nên nói cái gì.

Sở Thế Tu cởi bỏ dây an toàn, chậm rãi nghiêng người sang chỗ cô, tình cảm nồng nàn chăm chú nhìn cô, chậm rãi cúi đầu tới gần mặt của cô.

Cố Tiểu Ngải cả người cứng ngắc, giấy tiếp theo, cô nghiêng đầu qua.

Cô trốn tránh nụ hôn của anh.

Sở Thế Tu hôn không thành, mặt anh cách mặt cô chưa tới vài milimet, mắt nâu trong nháy mắt biến đổi.

Hai người duy trì tư thế này thật lâu thật lâu, cả hai đều không có nói chuyện, bên trong xe im lặng chỉ còn lại có tiếng nhạc nhẹ, không khí trở nên ngưng đọng.

"Hiện tại, em rất loạn."

Giọng nói Cố Tiểu Ngải khàn khàn giải thích.

"Anh biết." Sở Thế Tu chưa sót lộ ra một chút tươi cười, "Ngải Ngải, anh chờ em chuẩn bị tốt."

Hiện tại, cô đã ở bên cạnh anh . . . . .

Hiện tại, anh cũng có đủ thời gian chờ cô.

Chín năm qua anh đều chịu đựng được, anh không cần thời gian hiện tại này. . . . . Không cần cô chuẩn bị mới có thể tiếp nhận anh. . . . .

Không phải.

Là anh để ý, để ý vô cùng, để ý điên cuồng. . . . .

Anh không xác định. . . . . Lòng của cô có phải còn có Lệ Tước Phong hay không, dù sao bọn họ đã từng có một khoảng thời gian bên nhau.

Cố Tiểu Ngải vẫn cúi đầu, rũ mắt xuống, hai hàng lông mi khép lại, nhìn cô đến tận cùng đang suy nghĩ cái gì.

Đẩy cửa xe ra, Sở Thế Tu xuống xe vòng qua mở cửa xe của cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô hạ lưng xuống, "Ngải Ngải, lên anh công em."

Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng của anh, cười nhẹ nói, "Không cần đâu, chân em không sao rồi."

"Anh muốn công em." Sở Thế Tu kiên quyết nói.

Cố Tiểu Ngải đột nhiên nhớ tới tin tức về thương thế của anh, không khỏi hỏi, "Thương thế của anh thế nào rồi? Làm sao có thể bị súng bắn bị thương vậy? Có phải ngày đó ở Lệ gia hay không. . . . ."

"Em lên đi anh sẽ nói cho em biết." Sở Thế Tu nói, không có ý tứ rời đi, kiên trì chờ cô.

. . . . .

Cô luôn luôn đều không có chấp bằng anh.

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ nhìn anh, đành phải từ trong xe đi xuống lên lưng của anh.

Sở Thế Tu vững vàng công cô đi vào biệt thự, cười nói, "Nhìn xem, anh đã không có việc gì rồi."

. . . . .

Tay Cố Tiểu Ngải ôm vai anh, trầm mặc không nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221

Quản gia Hách đã chờ ở cửa, hướng bọn họ xoay người cung kính, "Thiếu gia, tiểu thư."

Cố Tiểu Ngải từ trên lưng Sở Thế Tu đi xuống.

"Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi." Chủ Hách quả thực là một quản gia chuyên nghiệp, đã sớm chuẩn bị xong xuôi tất cả.

Lúc này, ông ấy đã nhận được điện thoại của thiếu gia, nói là thuận lợi đón tiểu thư trở lại.....

Thiếu gia chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có kết cục mỹ mãn.

"Em đi tắm rửa trước." Trên mặt Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng lộ vẻ lễ phép tươi cười, nhìn Sở Thế Tu liếc mắt một cái quay đầu rời đi.

"Ừ."

Sở Thế Tu ngóng nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt đầy vẻ mất mát.

Rõ ràng Ngải Ngải đã ở bên cạnh anh nhưng khoảng cách giữa hai người dường như hoàn toàn không có gần hơn.

Cô còn nhớ Lê Tước Phong sao?

Người đàn ông động một chút lại dùng vũ lực như vậy, cô lại thích sao?

*****

Tại biệt thự Lê gia.

Linh Mộc Nại Nại đi theo Lê Tước Phong vào nhà, từ bến thuyền trở lại biệt thự, sắc mặt Lê Tước Phong kém tới cực điểm.

"Lệ tiên sinh, Linh Mộc tiểu thư, đồ ăn khuya đã chuẩn bị xong rồi." Bảo mẫu đi tới cung kính nói, sau khi nhận thấy được không bình thường mới nhìn phía sau bọn họ, kinh ngạc hỏi, "Cố tiểu thư đâu?"

Bà còn chuẩn bị thuốc cho riêng Cố tiểu thư nữa.

Mấy ngày nay, Cố tiểu thư đều là dựa vào Lệ tiên sinh buổi tối dứt một chút thức ăn, bà còn cố ý đem thuốc đến muộn một chút để Lệ tiên sinh dứt cho Cố tiểu thư uống.....

Cố tiểu thư.

Nghe ba chữ như thế, trong mắt Lê Tước Phong xẹt qua một chút gì đó nói không rõ.

Lạnh nhạt nhìn bảo mẫu liếc mắt một cái, Lê Tước Phong liền đi nhanh lên lầu.

"Lệ tiên sinh không ăn cơm sao?" Bảo mẫu kinh ngạc cực kỳ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Nhìn bóng lưng Lê Tước Phong đi thẳng lên trên, bảo mẫu lại hô một câu, "Trang phục mới bên châu Âu vừa chuyển tới, đáng lẽ cuối tháng mới nhận được, tôi đã cho người sắp xếp trong phòng quần áo rồi."

Lê Tước Phong dừng bước lại, bóng lưng cao to vô cùng lạnh nhạt, "Câm miệng!"

"Hừ ——"

Ngón tay Linh Mộc Nại Nại để ở trên môi, hướng bảo mẫu làm hành động đừng nói nữa, nhỏ giọng nói, "Tiểu Ngải bị Sở Thế Tu thắng dẫn đi rồi, bà đừng nói ở trước mặt A Phong nữa....."

"Cái gì?!"

Bảo mẫu khiếp sợ há to mồm, lập tức lại khó hiểu hỏi, "Tại sao Lệ tiên sinh không mang Cố tiểu thư trở về?!"

"Cô ấy bị Sở Thế Tu thắng dẫn đi rồi."

"Cho dù Sở công tử thắng, Lệ tiên sinh cũng sẽ không bỏ Cố tiểu thư đi....."

Bảo mẫu kiên định nói.

Lệ tiên sinh luôn luôn là một người đàn ông mạnh mẽ, làm sao có thể trơ mắt nhìn Cố tiểu thư bị dẫn đi, cậu ấy không đánh Sở công tử sao?

Rất không hợp với lẽ thường..... Chuyện này giải thích không thông.....

"Đêm nay ở trên bến thuyền thực quý dị." Linh Mộc Nại Nại nhỏ giọng nói, "Nhưng mà A Phong đã thua, các người cũng nên đem những thứ liên quan đến Tiểu Ngải thu dọn sạch sẽ đi, đừng làm cho A Phong nhìn thấy lại đau lòng."

"..... Nhưng Lệ tiên sinh không có dặn dò." Tuy rằng, bảo mẫu cũng không muốn nhìn Lệ tiên sinh đau lòng, nhưng dù sao bà chỉ là người hầu.....

"Không sao đâu, các người là vì tốt cho anh ấy thôi mà, tôi giúp bảo mẫu làm nha....." Linh Mộc Nại Nại khéo léo cười, rất nhiệt tình nói.

Phòng thay quần áo ——

Lê Tước Phong đóng cửa lại, cởi áo khoác tùy tay vứt trên mặt đất, giày cùng caravat quăng trên thảm, ánh sáng trong phòng thay quần áo được thiết kế sa hoa, quần áo được sửa sang lại ngay ngắn trật tự. Lê Tước Phong đứng thẳng nhìn tất cả những thứ này, một đôi mắt đen không rõ tâm tình.

Đây là phòng quần áo chuẩn bị cho Cố Tiểu Ngải.

Tất cả đều là trang phục với kiểu dáng mới nhất của E.S.....

Mở cửa tủ quần áo ra, mỗi một bộ trang phục bên trong đều là size của Cố Tiểu Ngải.....

Hắn dường như có thể tưởng tượng bộ dáng Cố Tiểu Ngải mặc chúng vào, mỗi một loại phong cách cô đều có thể phù hợp.

Hơn nữa, ngũ quan cô độc đáo sạch sẽ, khí chất thanh thuần..... Cho dù là quần áo khêu gợi cô mặc vào cũng có thể lộ vẻ thanh khiết, thập phần tự nhiên.

Đề cho hắn xem trăm lần cũng không chán.

.....

"Lê Tước Phong, anh có biết anh có bao nhiêu ghê tởm hay không?"

"Tôi muốn nói lại cho anh một câu, là tôi cũng thuộc cùng hạng người với anh!".....

Lúc cô nằm ở dưới thân hắn nói lời này giống như đang nhìn thấy một con gián ghê tởm.

Ngoại trừ lúc cô hôn mê nói bừa bãi mấy câu kia, đến cuối cùng cô bị Sở Thế Tu ôm rời đi, đều không có cùng hắn nói một câu nào.

Cô thật sự chán ghét hắn.

Nếu chán ghét hắn như vậy, vì sao còn nhận hai phát súng.

Ở trên bến thuyền, cô lựa chọn hắn thua, lại đem khẩu súng bóp cò vào chính mình.....

Suy nghĩ của hắn trong chớp mắt trống rỗng.

Cô đang suy nghĩ gì, hắn cũng không rõ.

Có lẽ cô biết rõ con người hắn, cho dù cô chuyển súng cho hắn, hắn sẽ gian lận trong đánh bạc, sẽ đem họng súng nhắm ngay Sở Thế Tu cùng cô.....

Cho nên cô đem khẩu súng nhắm ngay chính mình.....

Cô chơi đánh bạc còn lớn hơn so với hắn cùng Sở Thế Tu, dùng chính mạng mình chấm dứt một ván bài, nếu không phải hắn, cô đã chết..... Có lẽ, cô cũng không phải muốn cùng Sở Thế Tu rời đi như vậy.

Nhưng cuối cùng, cô cũng không nhìn hắn nói một câu nào.....

Hắn lần đầu tiên trở mặt nhìn người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực rời đi.....

Mà hắn, cái gì cũng đều không có làm.

Buồn cười đến cực điểm.

Nhìn tủ quần áo rực rỡ muôn màu, Lê Tước Phong đứng yên lặng, ngón tay thon dài chạm vào một cái áo khoác, là cái mà Cố Tiểu Ngải đã từng mặc qua.

Cô mặc qua quần áo nào hắn đều cho bảo mẫu giặt sạch rồi để lại tủ quần áo.

Chưa từng quăng đi.

Tất cả quần áo này, từng cái từng cái giống như là bóng dáng Cố Tiểu Ngải, tràn ngập trong tầm mắt của hắn.....

"A Phong, A Phong....."

Cửa phòng thay quần áo bị mở ra, Linh Mộc Nại Nại ôm một cái hộp bánh bích quy xông tới.

Suy nghĩ bị quấy rầy, Lê Tước Phong lạnh lùng nghiêm mặt, phiền chán quay đầu trừng mắt Linh Mộc Nại Nại, "Cút ra ngoài!"

"Em lập tức đi thôi, là em tới hỏi một chút."

Linh Mộc Nại Nại uly khuất bĩu môi, mở ra hộp bánh bích quy về mặt khó hiểu nói, "Anh xem bánh bích quy này cũng đã bị mốc meo rồi, không thể ăn nữa, em muốn vứt bỏ mà bảo mẫu còn không cho quăng, bà ấy nói anh muốn giữ lại. Vì sao không thể quăng chứ? Cũng không thể ăn nữa....."

Cũng không phải hàng cao cấp.

Một hộp bánh bích quy quá thời hạn có cái gì tốt mà giữ lại, chẳng lẽ còn có thể ăn sao? Thật sự là kỳ quái!

Trên mặt Lê Tước Phong tức giận rồi đột nhiên tự lại, mãnh liệt đoạt lấy hộp bánh bích quy, rống lớn nói, "Mẹ nó, ai cho cô đựng đến đồ của tôi?! Muốn chết sao?!"

Có phải đầu óc cô này có bệnh hay không?

Đồ đạc trong phòng hắt hủi mà cô ta dám tùy tiện chạm vào?!

Cho tới bây giờ, không thấy sắc mặt Lê Tước Phong khủng bố thành ra như vậy, Linh Mộc Nại Nại sợ tới mức liên chảy nước mắt ở trong hốc mắt, "Em..... Em sợ anh nhìn thấy những thứ liên quan đến Tiểu Ngải sẽ đau lòng, cho nên muốn thu dọn vứt bỏ."

"Vứt bỏ?!"

Lê Tước Phong nhất thời tức giận, tiếng hét dường như muốn thủng màng tai cô, "Linh Mộc! Tôi cảnh cáo cô! Đừng xuất hiện ở nơi này nữa, nếu không tôi đem cô ném xuống cửa sổ!"

Cô ta còn dám tự tiện đựng đến đồ của hắt.

Hắt khi nào thì cho cô ta quyền đó!

"Em..... chỉ là em không muốn làm cho anh đau lòng mà thôi..... Tại sao anh lại hung hăng như vậy....." Linh Mộc Nại Nại ngăn nước mắt ở trong mắt không khỏi rơi xuống.....

"Cút ra ngoài!"

Lê Tước Phong không quan tâm cô chạy nhanh lao ra khỏi phòng thay quần áo.....

Trong phòng chính, bảo mẫu cùng hai nữ giúp việc ôm thùng thu dọn đồ đạc, Lê Tước Phong vọt tới cửa phòng lớn tiếng quát, "Mẹ nó, dừng tay cho tôi!"

"Lệ tiên sinh....."

Bảo mẫu cùng hai nữ giúp việc hai mặt nhìn nhau, chậm rãi đem hộp giấy bỏ xuống trên mặt đất.

"Hai người bị đuổi việc! Lập tức cút ra ngoài cho tôi!" Lê Tước Phong đi vào trừng mắt hai nữ giúp việc vô tình quát, rống lớn mà giọng gần như khàn khàn.

Hai nữ giúp việc lập tức nhìn về phía bảo mẫu cầu cứu.

Nhìn Lê Tước Phong dạng này, bảo mẫu đã ở bên cạnh chăm sóc Lê Tước Phong nhiều năm cũng không khỏi sợ hãi hít vào một hơi.

Đều là do Linh Mộc tiểu thư.....

Bảo các cô thu dọn đồ đạc của Cố tiểu thư, bà hắt là không nên nghe theo, hiện tại lại liên lụy hai nữ giúp việc vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222

"Kỳ thật, Lệ tiên sinh. . . . ." Bảo mẫu chần chờ trong chốc lát, mở miệng hòa ái khuyên nhủ, "Cố tiểu thư nếu đã muốn đi rồi, đồ đạc của cô ấy cũng không cần thiết giữ lại. . . . . Lệ tiên sinh là một nhân tài, rất nhiều thiên kim danh giá đều ngưỡng mộ ngài. . . . ."

Không cần phải rối rắm phiền phức. . . . .

"Ai nói cô ấy đi rồi? !" Lê Tước Phong lạnh lùng hỏi lại.

"Ách. . . . . Linh Mộc tiểu thư nói." Bảo mẫu sững sờ.

Bà cũng không nhìn thấy Cố tiểu thư đi theo trở về, chẳng lẽ Linh Mộc tiểu thư lừa bà sao?

"Cô ấy sẽ không đi!" Lệ Tước Phong cúi đầu trừng mắt nhìn đồ đạc trong rương, lạnh lùng lên tiếng, "Để cho tôi nhìn thấy ai chạm vào đồ đạc của cô ấy nữa thì tôi sẽ băm vằm người đó ra!"

". . . . ."

Cố tiểu thư rõ ràng không trở về, còn nói cái gì sẽ không đi? !

Lệ tiên sinh có phải muốn có hành động đoạt lại Cố tiểu thư hay không?

Vậy thì lúc ở bến thuyền sao lại để Cố tiểu thư rời đi? Trực tiếp dẫn trở về không phải được rồi sao? Lệ tiên sinh kiêu ngạo bá đạo còn phải băng khuông tìm cách, đây không phải là cách nhanh nhất sao?

Hôm nay, trên bến thuyền rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Bảo mẫu nhìn Lệ Tước Phong không biết nên nói cái gì nữa, chỉ có thể kéo kéo hai nữ giúp việc đang khóc lên rồi đi.

Cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại.

Lệ Tước Phong ngồi xổm xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn đồ đạc trong rương, mặt anh tuấn lạnh như băng không có một chút nhu hòa.

Bảo mẫu làm việc hiệu suất rất nhanh.

Tất cả đồ đạc của Cố Tiểu Ngải trong biệt thự rất nhanh được dọn ra lại, chỉ có một rương như vậy thôi sao?

Hắn nhớ rõ. . . . . Hắn mua đồ cho cô không ít.

Làm sao có thể ít như vậy. . . . . giống như ít hơn cả đồ của một người khách.

Tiểu thuyết tiếng Anh cô hay đọc, khăn mặt màu hồng nhạt, bàn chải đánh răng, dép lê, các loại mỹ phẩm. . . . . đều đặt ở nơi này.

Còn có áo ngủ của cô. . . . .

Áo ngủ của cô phần lớn là kiểu đáng đáng yêu lại bảo thủ, hắn từng có ý đồ cho cô mặc đồ ngủ gợi cảm.

. . . . .

"Tôi không mặc cái này, chết cũng không mặc!" Cố Tiểu Ngải nhìn áo ngủ gợi cảm hắn mua về, trực tiếp lui đến góc tường, lộ vẻ mặt cùng bộ dáng bảo vệ trinh tiết.

"Trên người của cô có cái gì mà tôi không thấy qua, giả bộ ngượng ngùng cái gì! Thay cho tôi xem!"

Hắn bá đạo lôi cô đến, đầu gối giữ chặt hai chân nhỏ dài của cô lại, đem áo ngủ gợi cảm để một bên, tay mạnh mẽ cởi áo ngủ của cô, Cố Tiểu Ngải hô to liều mạng giãy dụa, trong lúc vô ý chạm đến bộ phận làm nổi lên dục vọng của hắn.

Cuối cùng, hắn cũng không thể thay đổi áo ngủ cho cô thành công.

Bởi vì, khi áo ngủ của cô bị lột sạch sẽ thì thân hình trắng nõn của cô còn dụ hoặc hơn so với áo ngủ gợi cảm.

Hai người ở trên giường hôn nhau nồng nhiệt, hắn hấp thu hương thơm trên người cô, cô kháng cự mạnh mẽ cách mấy cũng không thay đổi được chuyện mình bị hắn ăn làm mất tịnh

. . . . .

Mặt Lệ Tước Phong bỗng dừng tĩnh lại, đem áo ngủ của Cố Tiểu Ngải quay về phòng của hắn, hắn sẽ ngủ cùng. ....áo ngủ của cô.

Cô tạm thời. . . . . Vẫn không có cơ hội mặc.

Trong nháy mắt, mắt lại ảm xuống.

Đem bàn chải đánh răng bỏ lại trong phòng tắm, Lệ Tước Phong nhìn mình trong kính, mặt lạnh như băng, không có một chút tươi cười, ánh mắt tối tăm có chút đáng sợ.

Cố Tiểu Ngải đổi mặt mỗi ngày. . . . . chính là hắn như vậy sao?

Nhìn bàn chải đánh răng trong ly, hắn chọn cho cô đều là màu hồng nhạt, cô thực tươi trẻ, rất thích hợp với màu sắc này, thực tươi mát.

. . . . .

Sáng sớm, Cố Tiểu Ngải nằm trên giường đã bị hấn áp chế bằng một nụ hôn dài triền miên.

"Đừng. . . . . Lê Tước Phong, chúng ta chưa đánh răng, anh đừng bắn như vậy được không!" Cô từ trong lòng ngực của hấn nhảy xuống giường, đi thẳng đến phòng tắm đánh răng.

Hấn theo sát phía sau xuống giường để lại cô muốn đóng cửa, bá đạo vô lễ nói, "Không được đóng cửa."

Cô nổi cáu cầm lấy bàn chải đánh răng đánh răng, vừa đánh răng vừa trừng mắt hấn đang tùy ý khoác áo ngủ, trong ngực hấn là đang trần trụi, cô từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, "Trần trụi điên cuồng! Bắn chết đi!"

"Cố Tiểu Ngải! Cô lấy bàn chải đánh răng của tôi!" Hấn "thiện ý" nhắc nhở cô.

"Phốc. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhất thời nhở ra, liều mạng dùng nước ngâm vào miệng lại phun ra tẩy trừ khoang miệng.

Hấn trực tiếp tiến lên đem cô áp đến trên tường hôn, giờ trò ở trên thân thể mềm mại của cô.

"Đừng. . . . ."

Bàn chải đánh răng của hấn trong tay cô rơi xuống, chỉ có thể mua lại cái khác.

. . . . .

Nhớ lại từng khoảnh khắc, Lê Tước Phong lẳng lặng đứng, đem bàn chải đánh răng của cô bỏ vào ly bàn chải đánh răng của chính mình, hai cái bàn chải đánh răng sóng vai dựa vào nhau.

Quyển tiểu thuyết tiếng Anh này đến bây giờ cô cũng chưa xem hết sao?

Khó dịch đến như vậy sao? Hấn muốn dạy cô, là cô không cho hấn dạy.

Lê Tước Phong cầm lấy bỏ tới trên kệ sách trong thư phòng, đặt cạnh những quyển sách của hấn, một đồng sách lớn về số liệu, quản lý ... Trong đồng sách đó lại xuất hiện một quyển tiểu thuyết tình yêu.

Nhìn qua rất không hài hòa.

. . . . .

"Lê Tước Phong, tôi cần tự do về thông tin, ít nhất anh phải cấp cho tôi một cái máy có Internet chứ." Lần thứ n, cô vọt vào trong thư phòng hấn kháng nghị.

"Cố Tiểu Ngải, đem phần văn kiện này photo một bản." Hấn ngồi ở trước làm việc lật xem một đồng sổ liệu báo cáo, đầu cũng không ngước lên một chút, trực tiếp đem một tệp văn kiện giao cho cô, môi mông khêu gọi hơi hơi phiếm ý cười.

Hấn cũng hiểu được, cắt đứt tất cả quan hệ của cô là không tốt.

Nhưng chỉ cần cô yêu hấn, hấn sẽ khôi phục tự do của cô. . . . .

Lúc trước cô không yêu hấn, hấn muốn đem toàn bộ giao tiếp của cô cắt đứt hết, cô không muốn nhận, hấn cũng sẽ buộc cô quen thuộc hấn. . . . . Tiến tới, yêu hấn.

"Tôi không phải thư ký của anh!" Cô có chút kích động chống lại hấn, "Tôi có việc của mình, tôi muốn làm chuyện của mình, anh không thể cấm cản tôi như vậy!"

Hấn ngừng đầu, cổ tay của cô còn đeo còng tay, xiềng xích kim cương tha trên mặt đất. . . . .

"Cấm cản cô sẽ thực buồn sao?"

"Đương nhiên."

"Vậy làm một chút chuyện không buồn."

Hấn đứng lên ôm cô đến trên bàn học, đem xiềng xích một chỗ khác còng tay khảo đến trên tay mình, cô không thể tưởng tượng trừng mắt hấn, "Lê Tước Phong, anh muốn làm gì?"

"Yêu cô."

Hấn cúi đầu nâng mặt của cô lên kịch liệt hôn lên môi của cô, cầm còng tay trên người cô sờ loạn, còng tay lạnh lẽo làm cho thân thể cô run lên. . . . .

Kháng nghị tất nhiên là không thành công.

Cô vĩnh viễn chỉ có thể khuất phục ở dưới thân hấn.

Một phòng kiểu diêm.

.....

Một tháng ngắn ngủn, trong phòng này nơi nơi đã có bóng dáng Cố Tiểu Ngải. ....

Thùng góc sáng sủa làm ra vẻ một cái u bản.

Lệ Tước Phong cầm lên gắn vào Computer, trên màn ảnh lập tức truyền phát ra cảnh tượng hấn thối Saxo ở Lễ chúc mừng của nhà họ Sở.

.....

"A Phong! Thối Saxo cần rất lớn lượng hô hấp, hiện tại xương sườn con có thương tích, đừng bắt chước!" Ở nước Đức, lão nhân hung thần ác sát đuổi thầy dạy Saxo Phong đi.

"Cha, thương thế của con là cha hạ lệnh đánh đó." Hấn lạnh lùng nói, cầm Saxo xoay người rời đi.

"Một đứa con trai lại vì một đứa con gái mà bị đá thương là điều tối kỵ!"

Lão nhân ở sau lưng của hấn cảnh cáo nói.

.....

.....

Tối kỵ?

Hấn đã muốn phạm vào điều tối kỵ của lão già chết tiệt đó.

Có lẽ. .... Lão già đó đúng.

Trên màn ảnh Computer, Cố Tiểu Ngải nhào vào trong ngực của hấn hai người ôm nhau thật chặt. .... hình ảnh đẹp lắm.

Chỉ chớp mắt, lúc hấn đi tìm cô đã thấy một màn như vậy.

Sở Thế Tu.

Cô lừa gạt hấn, ở trước mặt hấn hư tình giả ý. Sau đó lại ở sau lưng hấn vì Sở Thế Tu làm hết mọi chuyện. ....

Lệ Tước Phong với một đôi mắt đen nhìn chăm chăm hai người trên màn ảnh, tay muốn tắt đi lại không nỡ tắt.

Trong thư phòng im lặng, đoạn video một lần lại một lần được lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223

Trong phòng tắm ở biệt thự bờ biển được bố trí thật sự mộng ảo, giống như là phòng tắm của một cô gái mười bốn, mười lăm tuổi.

Trong bồn tắm phủ kín cánh hoa, hương thơm dễ chịu.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong bồn tắm thật lâu, mờ mịt nhìn phía trước.

Trước khi rời đi bến thuyền, hình ảnh Lệ Tước Phong đứng ở đó không xóa đi được.....

Cô không hiểu, lúc ấy Lệ Tước Phong đang suy nghĩ gì, cô thậm chí không hiểu mình muốn cái gì.

Mặc áo ngủ mà chú Hách chuẩn bị, là một váy ngủ dài bằng vải dệt thoải mái màu tím.

Nếu Lệ Tước Phong chọn, nhất định là váy ngủ ngắn, tốt nhất là không mặc.....

Nhìn chằm chằm mình trong kính với vẻ mặt lo sợ không yên, Cố Tiểu Ngải cười khỏ một tiếng.

Cô làm sao vậy, cô đã rời khỏi Lệ Tước Phong, mình đã được tự do như mong muốn, còn suy nghĩ về hấn làm cái gì?

Lau khô đầu tóc, Cố Tiểu Ngải từ trong phòng tắm đi ra phòng khách, chỉ thấy Sở Thế Tu ngồi trên ghế dài màu trắng đưa lưng về phía cô, trên lưng dán một khối băng gạc, sau đó đem áo somi mặc vào.

Động tác có chút cứng ngắc, gian nan.

Bên chân của anh còn rơi mấy băng gạc dính đầy máu.

"Thương thế của anh không có tốt hơn sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên lên tiếng, đi vào.

Nghe vậy, Sở Thế Tu sững sốt, tay cài nút áo lại, nhanh nhẹn dùng chân đá mấy miếng băng gạc dính máu xuống dưới ghế.....

"Em thấy rồi."

Cố Tiểu Ngải đi đến bên cạnh anh, trên mặt Sở Thế Tu có hơi hơi xấu hổ, Cố Tiểu Ngải liếc mắt dưới chân của anh một cái, "Bị thương nghiêm trọng không?"

"Việc nhỏ thôi." Sở Thế Tu ngược mắt dịu dàng nhìn cô, lộ ra một chút mỉm cười trấn an, vỗ vỗ lên vai của chính mình, "Đã để cho chú Hách thay băng gạc cho anh rồi."

"Anh còn vừa mới cõng em trên lưng." Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng nói, "Em cùng anh đi tới bệnh viện kiểm tra một chút đi."

Trên lưng anh còn có vết thương còn cổ chấp đi cõng cô nữa chứ?

"Thực không có việc gì....."

Sở Thế Tu nhìn cô phi thường khẳng định nói, lôi kéo tay cô bắt cô ngồi vào bên cạnh mình, lại làm cam đoan, "Bây giờ, anh còn có thể cõng em chạy một vòng ở bờ biển nữa đó."

Tay anh to hơn so với tay cô, bao chặt lấy tay cô.

Cố Tiểu Ngải không có nói tiếp, cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn của anh, nhẫn trên ngón áp út đã bị anh tháo xuống, ngay cả vết sâu đều không có lưu lại.....

"Ngải Ngải, có phải đói bụng hay không?" Sở Thế Tu đột nhiên hỏi, "Muốn ăn chút gì không? Anh làm cá chua ngọt cho em ăn có được hay không?"

Nói đến cá chua ngọt, Cố Tiểu Ngải không chút suy nghĩ hỏi, "Không phải bây giờ anh còn biết nấu cá chua ngọt nữa à?"

"....." Sở Thế Tu dừng một chút, sau đó có chút xấu hổ gật đầu, "Phải"

.....

Giống như trở lại thời gian trước đây, anh nấu cá chua ngọt cho cô ăn vậy.

Sở Thế Tu lẳng lặng nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

"Đi thôi." Sở Thế Tu lôi kéo tay cô đứng lên, "Anh đi làm cá cho em ăn."

"Anh còn bị thương, để em làm cho." Cố Tiểu Ngải nói, bị anh lôi kéo đi xuống dưới lầu.....

Sở Thế Tu dừng bước, kinh ngạc nhìn cô, "Em biết nấu ăn sao?"

Cô là tiểu công chúa của nhà họ Cố, trước đây đừng nói làm thức ăn, cô ngay cả vào phòng bếp cũng sẽ không vào.

Ánh mắt Sở Thế Tu kinh ngạc làm cho Cố Tiểu Ngải có chút không được tự nhiên, giống như xấu hổ vô cùng.

"Kỳ thật, em....." Cố Tiểu Ngải gian nan mở miệng, giọng nói nhỏ đủ cho anh ở gần nghe được, "Chín năm qua em ở nhà cậu em."

"Anh có tra được một chút." Sở Thế Tu giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc dài của cô, "Còn tin trên tạp chí《ak》cũng là em viết sao?"

Về bản thảo Lương Noãn Noãn ngoại tình sao?

"Dạ." Cô Tiểu Ngải cắn cắn môi, "Thực xin lỗi....."

"Đối với Sở thị mà nói còn phải cảm ơn em nói đúng, là em cứu lại nguy cơ khủng hoảng của Sở thị." Sở Thế Tu cười nói, "Là anh không nên liên lụy đến Noãn Noãn."

"....." Cô Tiểu Ngải cúi đầu không nói gì thêm.

Sở Thế Tu nắm tay cô tiếp tục đi xuống dưới lầu, "Kỳ thật, chín năm qua anh luôn luôn điều tra tin tức của em, cũng không biết vì sao, luôn điều tra không được, ngay cả một chút tin tức của em cũng đều điều tra không được, thậm chí anh không biết em còn có cậu."

"Cậu là bà con xa, sau khi biết nhà của em gặp chuyện không may mọi người trốn cũng không kịp, cậu là người duy nhất đứng ra giúp." Cô Tiểu Ngải chưa sót mỉm cười, "Ông ấy là một người rất tốt."

"Nhưng ông ấy lại để em làm việc nhà." Mắt Sở Thế Tu thật sâu nhìn trên mặt của cô, "Trước kia, em rất sợ vào phòng bếp."

Cuộc sống, vĩnh viễn là người thầy giáo dục mọi người tốt nhất.

Cô không làm việc nhà thì mợ sẽ đối với cô hô to gọi nhỏ, làm cho trong nhà không có ngày yên bình.

"Từ khi trong nhà gặp chuyện không may về sau, em mới hiểu được không phải nhà nào cũng đều có thể thuê được người giúp việc." Cô Tiểu Ngải nhỏ giọng nói, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Cô nhất định phải dựa vào hai tay của mình mới có thể tiếp tục cuộc sống.....

Đỉnh đầy dầu mỡ trong phòng bếp, mới không đối bụng.

"Ngải Ngải."

"Dạ?"

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên, ở bậc thang cuối cùng Sở Thế Tu ôm cô, "Anh sẽ không để cho em tiến vào phòng bếp nữa, tin tưởng anh."

Giọng nói của anh thực đau lòng.

Cố Tiểu Ngải tựa vào vai anh, cười chua xót một tiếng, "Không, kỳ thật phòng bếp không có đáng sợ như trước đây em nghĩ như vậy."

"Nhưng em không nên làm việc đó." Sở Thế Tu buông cô ra, "Ước mơ của em đâu? Thay đổi rồi sao?"

"Ước mơ sao?"

"Ước mơ làm đạo diễn của em."

"....." Cố Tiểu Ngải trầm mặc lác lác đầu.

Ước mơ của cô không thay đổi, nhưng là cuộc sống của cô thay đổi.....

"Anh cùng em đi nước Pháp." Sở Thế Tu mỉm cười.

"Thiếu gia, tiểu thư, đã chuẩn bị bữa ăn khuya xong rồi." Quản gia Hách đi tới chuyên nghiệp khom người nói.

"Chú đi ngủ trước đi." Sở Thế Tu lễ phép nhìn về phía chủ Hách, nắm tay Cố Tiểu Ngải đi tới nhà ăn, "Em ngồi đây, anh đi làm cá."

"Anh vẫn còn bị thương, để em làm....."

Sở Thế Tu lập tức đem cô ấn ngồi đến trên ghế, trịnh trọng nói, "Ngải Ngải, anh sẽ không để cho em chút khổ nào nữa."

Cô là một tiểu công chúa, từ nhỏ đã được nuông chiều.

Anh không biết chín năm qua làm sao cô có thể thích ứng được, nhưng về sau..... anh sẽ không để cho cô chịu khổ nữa.

Thấy Sở Thế Tu kiên định như vậy, Cố Tiểu Ngải không nói gì nữa.

Đây là một phòng bếp theo không gian mở, ngọn đèn tạo nhã, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trước bàn ăn, lẳng lặng nhìn Sở Thế Tu bận rộn trong bếp.....

Có một nháy mắt hoảng hốt, hình ảnh Lệ Tước Phong bận rộn trong phòng bếp hiện lên ở trước mắt.

Thực tự nhiên mà nhảy vào trong đầu óc của cô.

Người đàn ông này..... cho dù đã rời xa nhưng vẫn xâm chiếm đầu óc của cô.

Có lẽ do trong một khoảng thời gian cô chỉ ở bên cạnh hắn nên tất cả bị khắc sâu trong trí nhớ đều là Lệ Tước Phong.....

Chờ một khoảng thời gian nữa liệu cô có thể khôi phục bình thường chứ.

"Nếu đói em ăn trước một ít thức ăn do chú Hách chuẩn bị để lót dạ." Sở Thế Tu đang làm cá, ngẩng đầu lên ý cười dạt dào nhìn cô liếc mắt một cái.

"Em không đói bụng."

Quản thực, đã thật lâu anh không cạo râu cá chua ngọt, ngay cả động tác làm cá cũng đều mới lạ không ít, động tác có chút chậm chạp đem cá đã được làm đi rửa sạch sẽ.

Nhìn bộ dáng của anh, Cố Tiểu Ngải nhịn không được hỏi, "Lâu rồi anh không vào bếp đúng chứ?"

"Sau khi em rời khỏi, anh cũng không vào phòng bếp lại."

Sở Thế Tu nói thực tự nhiên, bắt đầu đổ dầu vào chảo.....

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải không khỏi đại ra, từ sau khi cô rời đi, anh không vào phòng bếp nữa thật sao?

"Xích ——"

Cá bỏ vào chảo phát ra tiếng vang dầu bị bắn tung tóe, Sở Thế Tu theo bản năng lui ra sau, Cố Tiểu Ngải không khỏi cười rộ lên, "Được không? Nếu không được em đến làm cho, kỳ thật hiện tại em đã không ghét phòng bếp rồi."

"Anh có thể làm được." Sở Thế Tu dùng cái xẻng trở cá, vừa nói, "Hai năm trước, anh thật vất vả nghe được tin tức ba em ở nhà giam Tần Đào. Vì thế anh đi tìm ông ấy, nhưng ông ấy không muốn nói cho anh biết nơi ở của em."

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Anh đã đi tìm ba em sao?!"

Tại sao cho tới bây giờ ba cũng không nói qua với cô chứ?

"Liên tục hai năm nay anh đều có đi thăm ông ấy, ông ấy không nói cho em biết sao?" Sở Thế Tu hỏi.

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Không có."

Lần trước gặp mặt, cô còn cùng ba nói qua chuyện của Sở gia, tại sao ba không có nói cho cô chứ?

"Có lẽ bác Cố đang tức giận cha anh mấy năm nay không có đi thăm ông ấy, hơn nữa lúc ấy không có cứu một phen." Sở Thế Tu có chút áy náy nói, tầm mắt nhìn Cố Tiểu Ngải phía trước bàn ăn, "Cha anh là một thương nhân, cái gì ông ấy cũng đều nói đồng giá trao đổi, sẽ không làm thâm hụt tiền mua bán."

"Thật không?" Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, lập tức trầm mặc.

Mối quan hệ giữa hai nhà Cố - Sở, từ nhỏ cô cùng Sở Thế Tu đã có cuộc sống cùng nhau.....

Có thực là vì lúc ấy, bác Sở không đứng ra hỗ trợ nên ba mới không chịu nói với cô về Sở gia sao?

"Tuy rằng, anh đi tới nhà giam vài lần, bác Cố đối với anh đều thực khách khí, anh cảm giác được..... ông ấy không có cái loại cảm tình như trước kia." Sở Thế Tu nói, đem đồ gia vị bỏ vào chảo.....

"Ba em là một người ân oán phân minh, ông ấy sẽ không đem thành kiến của thế hệ trước gây khó dễ cho đời sau đâu." Cố Tiểu Ngải từ bàn ăn đứng lên đi đến phòng bếp, thấp giọng nghiêm túc nói.

Cho dù năm đó, Sở gia đối với Cố gia khoanh tay đứng nhìn, cũng cùng Sở Thế Tu không quan hệ.

Dù sao khi đó anh cũng chỉ là một đứa con trai nhỏ.

"Ừ." Sở Thế Tu không có phản bác cô, mỉm cười nói.

Không tiếp tục nói đề tài có chút trầm trọng này nữa, hai nhà một thế hệ thủy chung sẽ ít nhiều ảnh hưởng đến bọn họ một ít.

"Bi Sóng đâu?" Cố Tiểu Ngải quay đầu hỏi, hôm nay đi vào cũng chưa nhìn thấy Bi Sóng ra nghênh đón.

"Đã ngủ rồi." Sở Thế Tu nói, "Cuộc sống của nó giống như một lão già về hưu nghỉ ngơi."

"....."

Một con chó giống một lão già về hưu nghỉ ngơi?

Mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì ngủ sao?

Nghĩ đến bộ dáng Bì Sóng biến thành tuổi già sức yếu, Cố Tiểu Ngải không khỏi cười ra tiếng.

"Ngải Ngải." Sở Thế Tu cái cái oa, một đôi mắt nâu lẳng lẳng nhìn ở trên mặt của cô, nháy mắt không chớp mắt.

"Làm sao vậy?"

"Lúc em cười lên rất đẹp." Sở Thế Tu đứng cách cô một cái bàn, đầu ngón tay xẹt qua mặt của cô, dịu dàng mà thâm tình.

Trong mắt của anh tình cảm làm cho cô có chút chịu không được.

Khóe môi tươi cười có chút cứng ngắc.

Sau một lúc lâu, cô mới gian nan xả ra một câu, "Tay anh có mùi cá."

"Ách..... thật ngại." Sở Thế Tu rút tay trở về, có chút áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224

Lúc anh làm cá vẫn có mang bao tay, cô bắt quá là thuận miệng nói thôi.

Hiển nhiên anh sẽ xin lỗi.

Giống như một hoàng tử khiêm tốn.

Thiếu chút nữa đã xua tan đi được bầu không khí ngưng kết . . . . .

Nhìn Sở Thế Tu trước mắt bận rộn, Cố Tiểu Ngải nghĩ rồi khỏi Lệ Tước Phong là một chuyện đúng đắn nhất đối với cô.

Rời khỏi Lệ Tước Phong, cô mới có thể từ từ tìm lại nụ cười của chính mình.

Ít nhất, cô cũng bắt đầu có tự do.

Cuộc sống của cô sẽ từ từ trở lại quỹ đạo, chờ ba ra tù, sẽ xua tan đi cuộc sống tối tăm của cô mà hứng lấy bình minh.

Đúng vậy, cô rời đi là rất đúng.

Bởi vì, con đường của Lệ Tước Phong là sai trái, cô muốn cố gắng từng chút từng chút một mà trở về con đường chính trực. . . . .

"Nấu xong rồi." Sở Thế Tu đem cá bung lên bàn, "Thiếu chút nữa anh đã quên làm như thế nào rồi, đến đây ném thử xem."

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải đi đến trước bàn ăn, Sở Thế Tu cúi xuống trước bàn ăn, dùng chiếc đũa gấp một miếng cá đưa tới bên môi cô, giống như một đứa nhỏ dâng lên vật quý giá của nó mong cô nhận lấy.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm tay anh mà sững sờ, không hề động.

Sở Thế Tu mỉm cười nhìn cô, mang theo vài phần chờ đợi, "Thường thức một chút xem, không dám ăn sao? Sợ anh làm khó ăn sao?"

Anh tự tay nấu cá cho cô ăn làm sao có thể không dám chứ?

Chỉ là anh đối với cô quá thân mật làm cho cô có chút không quen. . . . .

Cô còn chưa quen cùng Sở Thế Tu biến thành quan hệ như vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười, mở môi ra ăn miếng cá, là hương vị chua ngọt cô thích nhất, ở trong miệng lan tỏa khắp.

Có lẽ đây là lần đầu tiên sau chín năm anh làm cá, nhưng rõ ràng anh quá hiểu rõ khẩu vị của cô.

Chín năm rồi, cho tới bây giờ anh vẫn không quên những sở thích của cô.

Dưới con mắt hơi khấn trương của Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải nuốt miếng cá xuống làm ra động tác tán thưởng.

"Ăn rất ngon."

Sở Thế Tu lập tức nở nụ cười, trong mắt tất cả đều là sáng rỡ, như là được thưởng cái gì vậy.

Sở Thế Tu cúi đầu dùng dùng tay búng lên trán cô, "Ngồi đi, anh đi lấy cơm cho em"

Đồ ăn trên bàn, Sở Thế Tu không có ăn cái gì, vẫn chuyên chú cẩn thận lọc xương cá cho cô, sau đó mới đưa thịt cá bỏ vào trong chén của cô.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải cảm kích nhìn anh cười cười.

Ở bên cạnh Sở Thế Tu, cô cảm thấy mình vẫn là một tiểu công chúa như trước.

Chuyện gì cũng đều cho người hầu hạ, làm cho cô có vẻ tự phụ như vậy.

"Một chút anh sẽ đưa cho em một món đồ." Sở Thế Tu có chút thần bí nói.

"Cái gì vậy?"

"Một chút em xem sẽ biết."

"Được."

Cố Tiểu Ngải gật gù đầu, không có hỏi tới.

Yên lặng ăn từng miếng cá mà Sở Thế Tu gắp cho cô, chỉ trong chốc lát Cố Tiểu Ngải vẫn là nói, "Ngày mai em quay về nhà cậu em ở."

Nụ cười trên mặt Sở Thế Tu cứng đờ, trong mắt xẹt qua một chút bị thương âm thầm, ngay sau đó cực nhanh hỏi, "Ở trong này không vui sao? Là phòng ở làm không tốt sao? Sở thích của em thay đổi phải không, vậy em thích ở phòng như thế nào? Anh sẽ thiết kế lại cho em?"

Mang theo cấp bách.

Sở Thế Tu nói liên tiếp làm cho Cố Tiểu Ngải cảm thấy áy náy, không biết nên nói cái gì, anh đối với cô rất tốt, nhưng không biết nên đáp lại như thế nào. . . . .

Cô thậm chí không biết. . . . . Chính cô đến tận cùng là do dự cái gì.

Sở Thế Tu giống như là Dreamhouse, mặc áo cưới thật dài cùng anh đi vào giáo đường tuyên thệ, là ước mơ của cô. . . . .

Hiện tại, cô đã có chút không dám nhận lòng tốt của anh.

Là cô nhất gan, hay là vì sao. . . . .

"Chỉ là em cảm thấy em nên quay về nhà cậu ở." Cố Tiểu Ngải cúi đầu nói, tái nhợt vô lực giải thích.

"Em còn. . . . chưa chuẩn bị cùng anh ở cùng một chỗ sao?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì, chính là gật gù đầu.

Cô nghĩ, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý, cô đã ở bên cạnh Lệ Tước Phong cho hắn phát tiết sinh lý lâu như vậy, lại có thể chuyển sang một đoạn tình cảm mới được.

Cô cần quá trình thích ứng.

"Được, ngày mai anh đưa em trở về." Sở Thế Tu không có hỏi nhiều hơn liền đáp ứng rồi, "Về sau anh còn có thể đi tìm em không?"

"Đương nhiên." Cố Tiểu Ngải cảm kích nhìn anh.

Đây chính là sự khác nhau lớn nhất giữa Sở Thế Tu cùng Lệ Tước Phong.

Sở Thế Tu chưa bao giờ bức bách cô làm chuyện chính mình không muốn, mà Lệ Tước Phong. . . . . Hắn chỉ có mình, hắn muốn như thế nào đều phải

thực hiện như thế đó. . . . .

"Ừ, ăn nhanh đi." Sở Thế Tu lại gấp một miếng cá bỏ vào trong chén cô, "Hai ngày tới anh sẽ sang tên căn nhà này sang tên em, nó là của em."

"A Tu. . . . ."

"Đừng từ chối." Sở Thế Tu như là biết cô muốn nói gì nên chặn lời nói của cô trước, ánh mắt còn thật sự chuyên chú, "Anh muốn em vui vẻ."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không biết làm như thế nào cự tuyệt, chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ.

Ăn xong cơm chiều, Sở Thế Tu dẫn cô đi đến tầng cao nhất, đây giống như là một thư phòng lại có nét giống như một phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225

Một bó hoa mới được đặt ở góc, tản ra hương thơm thanh nhã, tứ phía đều là giá sách với đầy sách trên đó, mang đậm nét của người trí thức, chỉ có ở chính giữa có đặt một cái giường nhỏ.

"Lại đây."

Sở Thế Tu cời giày ra, nắm tay cô đi đến cái giường nhỏ kia.

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn về phía Sở Thế Tu, Sở Thế Tu ở ngồi xuống giường, cầm lấy cái điều khiển ấn nhẹ một cái nút.

Phòng phát ra một tiếng vang.

Cố Tiểu Ngải nghe tiếng động ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu từ giữa nóc nhà từ từ mở ra, như là một cái cửa bị mở ra, lộ ra thế giới bên ngoài, ngay sau đó, một tầng kính dày trên đỉnh cũng từ từ mở ra.....

Bầu trời đêm đầy sao cứ như vậy hiện ra ở trong mắt của cô.

Toàn bộ đêm tối ở trên đỉnh đầu bọn họ, vô số sao sáng ngời lóng lánh, xinh đẹp đến khó tin.

Giống như cô duỗi tay ra là có thể tiếp xúc được bầu trời.

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc đến ngầy người nhìn, khen ngợi, "Thật đẹp."

"Anh đã từng thấy một người bạn ở Mỹ thiết kế như vậy, lúc ấy anh đã nghĩ, Ngải Ngải nhất định sẽ thích cái này." Sở Thế Tu ngồi ở trên giường, nhìn bộ dáng cô nhìn sao không dời, thỏa mãn gọi lên một chút tươi cười.

"Cạch ——"

Sở Thế Tu đột nhiên tắt đèn đi.

Ngôi sao trên đầu càng thêm sáng ngời, loá mắt cực kỳ.

"Nhắm xuống xem cũng rất có tư tưởng."

Sở Thế Tu nhìn thấy cô tròn mắt há hốc mồm liền kéo cô xuống, làm cho cô nằm ở trên giường.

Tất cả ngôi sao liền ở trên đỉnh đầu cô.....

Rực rỡ đến mức làm cho cô kinh ngạc.

"Còn có kính viễn vọng, em muốn xem sao không?" Sở Thế Tu nằm ở bên cạnh cô, một tay chống mặt mình, chuyên chú nhìn mặt của cô, bên môi lộ ra nụ cười thần nhiên.

Xa cách chín năm, anh rốt cục có thể cùng cô ở khoảng cách gần như vậy.

Nhìn ánh sáng của những ngôi sao trong tròng mắt cô, Sở Thế Tu bỗng nhiên cảm thấy thực thỏa mãn, giống như là từ nhỏ đến lớn có một mong muốn mà không thể thành giấc mộng rốt cục lại thực hiện được.....

Loại cảm giác này rất tốt.

Kính viễn vọng sao?

Mắt Cố Tiểu Ngải đại ra, nhìn ngôi sao trên đỉnh đầu, giọng nói có chút hứng khởi hỏi, "Anh có biết sao Thiên Lang không?"

"Từng nghe qua, hình như ở hướng Nam, mùa này không dễ dàng nhìn thấy được. Để anh đi lấy kính viễn vọng cho em."

"Không cần."

"Kính viễn vọng ngay trong tủ treo quần áo thôi."

"Thật sự không cần, em cảm thấy kính viễn vọng nhìn không thú vị hơn so với nhìn bằng mắt thường."

"Vậy được rồi."

Sở Thế Tu gật gật đầu, xoay người học bộ dáng của cô cũng nằm xuống, hai tay vén các mũ nôi hạ, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm, "Lúc trước, một mình anh đều nằm ở nơi này xem sao....."

"Thật không? Nơi này thật sự rất đẹp."

"Nhưng lúc xem một mình thực cô đơn, hơn nữa anh không biết khi nào thì mới có thể để cho em xem sao như thế này."....."

"Ngải Ngải, chín năm qua, em có nghĩ tới anh không?"

Làm sao có thể không nghĩ chứ.

Ở trong lòng cô, anh chiếm diện tích rất lớn, rất lớn.....

"Dạ." Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng mà lên tiếng.

Nghe vậy, Sở Thế Tu cười đến rất vui vẻ, cách sau một lúc lâu lại hỏi, "Sau khi em trở về tiếp tục làm phóng viên sao?"

"Không, ba không thích nghề chó săn, em đã gạt ông ấy."

"Ba em sau khi ra tù cũng không thể ở nhà cậu em, như vậy không tiện. Anh mua một ngôi nhà nhỏ ở nội thành cho cha con em được chứ?" Sở Thế Tu dịu dàng nói.

Anh muốn thay cô an bài tốt tất cả.

"A Tu, em muốn dựa vào chính mình." Giọng nói của cô thực nhỏ, nhỏ đến mức dường như không nghe được.

"Em là con gái, việc đó em không cần quan tâm tới."

"Em không muốn làm ký sinh trùng." Cố Tiểu Ngải nhấp mím môi, có chút quật cường, nhìn sao trên trời nói, "Nếu em còn sống, ba em nên để em tự chăm sóc."

Tiếng sóng biển ở xa xa truyền đến, sao trên đầu rất xinh đẹp, tất cả đều thực lãng mạn.....

Quá mệt mỏi, Cố Tiểu Ngải dùng sức tròng mắt nhìn, muốn chống lại cơn buồn ngủ.

Cô gần đây đã ngủ rất nhiều rồi.

Như thế nào còn giống như là ngủ không đủ.....

Thực buồn ngủ quá.....

Mí mắt từ từ sụp xuống, tất cả các ngôi sao sáng lấp lánh đều bị ngăn cách khỏi tầm mắt của cô.....

"Ngải Ngải....."

Đối với cự tuyệt của cô, Sở Thế Tu có chút bất mãn, "Như vậy, chờ ba em ra tù, anh cùng các người đi nước Pháp? Anh giúp em đi báo danh học đạo diễn..... Chỉ cần vài năm, nhất định em sẽ là một vị đạo diễn xuất sắc. Paris rất đẹp, anh đi qua đó hai lần rồi, nơi đó....."

Sở Thế Tu nói xong xoay đầu lại nhìn về phía cô, giọng nói ngưng lại.

Bên cạnh, Cố Tiểu Ngải đã ngủ, lông mi dài khép lại, da thịt trắng nõn, môi đỏ, hô hấp nhẹ nhàng.

Nhanh như vậy đã ngủ?

Không phải là anh nói chuyện rất nhàm chán cho nên cô buồn ngủ chứ?

Ban đêm, anh nghĩ đến cô sẽ ở cùng anh, không có cách nào khác đi vào giấc ngủ.

Đầu ngón tay Sở Thế Tu mon trón mặt của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng, "Ngải Ngải, anh yêu em."

Đón nhận anh sớm một chút được không?

Anh đã đợi đủ lâu.....

Chờ đợi thêm nữa, anh sợ..... Cô sẽ không phải của anh.

Đóng cửa sổ ở mái nhà, Sở Thế Tu đứng lên ôm lấy Cố Tiểu Ngải, thân mình cô mảnh khảnh, thân thể ấm áp tựa vào trong lòng ngực của anh, ngủ thật sự rất say.

Sở Thế Tu ôm cô đi đến phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226

Hôm sau tỉnh lại, Cố Tiểu Ngải phát hiện mình nằm ở phòng ngủ lần trước, phòng thực mộng ảo.

Sờ sờ gấu bông đầu giường, Cố Tiểu Ngải từ trên giường đứng lên, hôm nay phải quay về nhà cậu.

Không biết nhà cậu bây giờ như thế nào, chắc là một bộ dáng mây đen sương mù ..... Cậu nhất định tức giận cực kỳ.

Đây là một cái cửa ải lớn của cô.

Sau lúc Lệ Tước Phong náo loạn ở nhà cậu, cô dường như không có dũng khí quay về nhà cậu.

Cho nên tối hôm qua mới có thể tùy ý để Sở Thế Tu dẫn cô về lại biệt thự bờ biển, cô cũng cần đủ thời gian vì mình thường hay để tam đến, cố lấy dũng khí quay về nhà cậu đối mặt tất cả.....

"Cốc cốc ——"

Cửa nhẹ nhàng bị gõ hai cái.

Cố Tiểu Ngải ngẩn người, vừa lấy tay vuốt vuốt lại tóc dài vừa đi mở cửa.

Sở Thế Tu đứng ở cửa đánh giá cô, trong mắt ngẩn ý cười, giọng nói tao nhã, "Anh chuẩn bị nếu không có người mở cửa thì anh liền tiến vào hôn mỹ nhân cho tỉnh ngủ."

Cố Tiểu Ngải bị anh chọc cười, "Anh thức dậy sớm thế."

"Muốn tiến vào hôn trộm, chỉ là..... thất bại." Sở Thế Tu làm một bộ dáng thật đáng tiếc, lại vẫn không mất quý khí, mắt tỏa sáng, "Vậy em rửa mặt trước đi, một hồi xuống dưới ăn điểm tâm."

"Dạ."

Nhìn bóng lưng Sở Thế Tu xoay người rời đi, Cố Tiểu Ngải có chút giật mình.

Đây là buổi sáng thứ nhất cô hoàn toàn rời khỏi Lệ Tước Phong, tỉnh giấc trong biệt thự ở bờ biển của Sở Thế Tu.....

Cố Tiểu Ngải đi đến cửa sổ, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, mặt biển yên tĩnh, chim hải âu tự do bay tới bay lui trên bầu trời, tất cả đều rất đẹp.

Lệ Tước Phong đâu?

Có phải bên người lại kéo đi một phụ nữ khác hay không? Linh Mộc Nại Nại hoặc lại là nữ minh tinh nào nữa.....

Nằm trên giường trong phòng chính mây mưa thất thường?!

Lấy tay vỗ vỗ lên đầu, Cố Tiểu Ngải âm thầm trách chính mình, cô suy nghĩ đến Lệ Tước Phong làm cái gì, thật là kỳ lạ.

Từ hôm nay trở đi cô cần phải quên Lệ Tước Phong đi, quên đi cuộc sống một tháng kia.....

Cố Tiểu Ngải hít một hơi thật dài, cảm nhận không khí biển cả, thực thoải mái.

Một ngày bắt đầu tốt lắm.

Rửa mặt xong, Cố Tiểu Ngải đi đến nhà ăn dưới lầu, mới vừa vào đã thấy Sở Thế Tu cùng chú Hách đang bận rộn trong bếp, chú Hách hướng dẫn Sở Thế Tu làm món salad như thế nào, bộ dáng Sở Thế Tu rất chuyên tâm.

"Đúng, đúng, chính là như vậy....."

Sở Thế Tu xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng sao?

"Gâu gâu....."

Một chú chó lớn màu trắng chạy thẳng đến cô, nhào vào trong lòng Cố Tiểu Ngải, lực đạo to lớn làm hại cô thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Bì Sóng." Cố Tiểu Ngải có chút kích động ôm lấy nó, "Ta rất nhớ người."

Quả thực, nó nghỉ ngơi giống như một người già nghỉ hưu vậy.....

Nghe được giọng nói của Cố Tiểu Ngải, Sở Thế Tu đang làm món salad cũng ngừng đầu lên, "Em cùng Bì Sóng đi đến bờ biển trước chờ chúng tôi đi, anh cùng chú Hách một chút sẽ đem bữa sáng qua."

"Bờ biển?"

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc, ăn bữa sáng còn muốn đi đến bờ biển ăn sao?

"Tiểu thư đi trước đi, cô ở trong này, thiếu gia nhất định không có tâm tư làm bữa sáng." Chú Hách trên ghẹo nói.

"....."

Cố Tiểu Ngải đành phải gật gật đầu, vỗ đầu Bì Sóng đi ra biệt thự, xa xa nhìn lại, chỉ thấy bờ biển xanh thẳm có một du thuyền màu trắng đang đỗ.....

Hóa ra là muốn ăn điểm tâm ở du thuyền.

Mở hàng rào đi ra ngoài, giọng Sở Thế Tu bỗng nhiên từ sau truyền đến, "Ngải Ngải....."

Cố Tiểu Ngải xoay người lại nghi hoặc nhìn lại, "Làm sao vậy?"

Sở Thế Tu đã chạy tới đem cô ôm vào trong lòng, hai tay ôm chặt lưng của cô, Cố Tiểu Ngải ngờ ngẩn, không có đẩy ra, cũng không có đáp lại, "A Tu?"

"Không có gì. Chỉ là bỗng nhiên muốn ôm em thôi."

Sở Thế Tu nhỏ giọng nói, mang theo vài phần không muốn xa rời.

Rất xa trên bờ cát, một chiếc xe thể thao màu bạc đang dừng ở đó, tài xế nom nớp lo sợ nhìn Lệ Tước Phong đang ngồi chỗ tay lái phụ đề nén đến cực điểm, cũng không dám thở mạnh ra một tiếng.

Hơn nửa đêm, Lệ tiên sinh bắt hân chạy xe đến nơi này, sau đó an vị ở trong này xem số liệu báo cáo, từ trời tối đến hừng đông.....

Biệt thự màu trắng ở phía trước, Sở Thế Tu bỗng nhiên chạy đến ôm lấy cô.

Mà cô, không có cự tuyệt.....

Lệ Tước Phong tầm mắt âm trầm nhìn hai người ôm nhau ở xa xa, ngực giống bị lưỡi dao hung hăng cắt qua.

"Rắc ——"

Bút máy tốt nhất ở trong tay Lệ Tước Phong gấp lại hai đoạn.

Lệ Tước Phong yên lặng nhìn, thiếu chút nữa lao xuống xe đi đến đánh người..... Cô có thể đi theo Sở Thế Tu trở về biệt thự của hắn, thời gian cả đêm, làm cái gì đều có đủ thời gian rồi.....

Tài xế nhìn không khỏi rung mình một cái, đột nhiên nghe được giọng nói u ám của Lệ Tước Phong ở bên trong xe vang lên, "Bọn họ tối hôm qua làm gì?!"

Làm gì?!

Phụ nữ của Lệ tổng cùng một người đàn ông khác làm gì? Lời này hắn làm sao dám nói ra.....

"....." Tài xế không dám trả lời, chỉ là thật cẩn thận nhìn Lệ Tước Phong, lại nhìn hai người ôm nhau ở trước biệt thự..... Như thế nào còn không có ôm đủ.

Muốn ôm sao không ở trong nhà mà ôm, chạy đến trước tầm mắt Lệ tổng ôm cái gì a.

"Lúc người phụ nữ người thích ở trong phòng người thì người làm cái gì?" Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm bên kia, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo.

"....."

"Nói!"

Giọng nói Lệ Tước Phong lạnh tới tận xương làm cho tài xế không tự giác run lên, lắp bắp nói, "Trên, trên giường."

Đây là bản tính nguyên thủy của người đàn ông.....

Đối với người phụ nữ mình thích có dục vọng thật là chuyện bình thường.....

"Thật không?" Lệ Tước Phong thân nhiên hỏi lại, phản ứng thực bình thản.

Tài xế nhẹ nhàng thờ ra, thật tốt khi Lệ tổng không có lấy hắn xả giận.

Ba giây sau, đầu của hắn bị Lệ Tước Phong ấn mạnh đến trên tay lái, trên mặt Lệ Tước Phong lộ rõ sắc thái thô bạo, hung ác trừng mắt hắn, "Người nói bọn họ trên giường, hả?!"

Lực tay Lệ Tước Phong rất lớn, tài xế bị ấn mặt vào giữa tay lái, sợ tới mức toàn thân run run, "Lệ, Lệ tổng..... Tôi, tôi, tôi nói sai rồi....."

Nói sai?

Đúng vậy, căn bản không có nói sai.

Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải căn bản là ở cùng một chỗ, làm sao có thể cái gì cũng không phát sinh.....

Phụ nữ của hắn đi đến trên giường của một người đàn ông khác thờ hồn hên, hầu hạ ở dưới thân Sở Thế Tu, mà hắn ở trong này trơ mắt nhìn!

Buồn cười.

Lệ Tước Phong, người thật sự là bất lực!

"Lệ, Lệ tổng, ngài, ngài thả tôi đi....." Lái xe thảm hại nói, lại bị Lệ tổng ấn như vậy, cái mạng nhỏ của hắn nhất định sẽ xong đời rồi.

"Liên tâm miệng của người lại!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, buông tay hắn ra.

Trên cổ tài xế đã bị hắn bóp hằn vết sâu, đủ để có thể chứng minh hắn vừa mới dùng nhiều lực thế nào.

Cố Tiểu Ngải.....

Cố Tiểu Ngải, con mẹ nó, buổi chiều đầu tiên cô liền dám cùng Sở Thế Tu ngủ cùng nhau! Nhanh như vậy!

"Dạ phải" Về mặt tài xế bị thẩm nhìn sắc mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng tới cực điểm, bị ai gạt đầu.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đẩy cửa xe ra đi xuống, hướng bọn họ bước đi tới, xa xa trông thấy Cố Tiểu Ngải rời khỏi trong lòng Sở Thế Tu, nhất thời dừng bước.

Hiện tại, hắn không thể đem Cố Tiểu Ngải kéo trở về.

Hắn ta là người thắng cuối cùng..... Bây giờ không phải thời điểm!

Lệ Tước Phong trừng mắt Cố Tiểu Ngải ở xa xa, trong mắt xẹt qua một chút hung ác nham hiểm, khớp hàm cắn chặt chẽ.

Cố Tiểu Ngải, cuối cùng cô cũng được hưởng thụ thời gian vui vẻ rồi!

"Phanh ——"

Đi trở về xe, Lệ Tước Phong hung hăng đá một cước lên.

Mẹ kiếp!

Mới một đêm hần liền nhịn không được!

Quả thực, nếu hần không còn đủ kiên nhẫn thì cái gì hần cũng không quan tâm, bất kể cô Cố Tiểu Ngải sẽ tuyệt thực hay là đi tìm chết, hần trực tiếp đem cô bắt trở về! Làm cho cô vĩnh viễn không thấy được Sở Thế Tu!

Lên xe, Lệ Tước Phong nặng nề mà đóng cửa lại, lạnh nhạt lên tiếng "Liên hệ phòng thư ký, bảo bọn họ phái người theo dõi Cố Tiểu Ngải 24/24!"

"Dạ, Lệ tổng "

"Quay về công ty!"

"Dạ, Lệ tổng "

Xe chậm rãi khởi động, chạy nhanh lướt qua bờ cát, một chiếc xe dài màu đen từ trên quốc lộ chạy nhanhqua, cùng xe thể thao gấp thoáng qua.

"Em đi tới du thuyền ngồi một lát, anh lập tức tới ngay."

"Dạ."

Sở Thế Tu mỉm cười cùng Cố Tiểu Ngải xua tay, xoay người đi vào biệt thự.

Vẫn có cảm giác bị ánh mắt nhìn mình, đẩy tay Sở Thế Tu ra, Cố Tiểu Ngải xoay người hướng bờ cát xa xa nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu bạc chạy nhanh đi ra ngoài.....

Không phải là chó săn chứ? Đến chụp Sở Thế Tu sao?

Lúc này vừa mới ôm sẽ không bị làm lớn chuyện chứ.....

Hần là không đến mức như vậy chứ.

Nhú nhú này, Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn chú chó lớn bên chân, hô một tiếng, "Đi thôi, Bi Sóng."

Bi Sóng lập tức hưng phấn mà đi lên phía trước, chạy một mạch thấy cô còn đi chậm rãi phía sau lại quay trở về, chờ cô cùng nhau đi.....

Bi Sóng là một cái tên thực đáng yêu.

"Đến đây, Bi Sóng, đứng lên." Cố Tiểu Ngải giờ giờ tay.

"Gâu....." Bi Sóng kêu to một tiếng, lập tức sau lưng chấm đất đứng thẳng lên, hai chân trước giờ lên, hướng cô thè đầu lưỡi ra, dáng điệu thơ ngây đáng yêu.

"Bản lĩnh thật sự."

Cố Tiểu Ngải cười khen nó.

Một chiếc xe Lincoln màu đen từ trên bờ cát chạy nhanh đến dừng ở trước mặt cô, ngăn trở đường đi của cô.

Cố Tiểu Ngải nháy mắt mấy cái, đang chuẩn bị đi đường vòng.

Tài xế trên xe Lincoln đi xuống đến mở cửa xe, một người đàn ông trung niên tinh thần sáng láng đi xuống xe, mặc một bộ tây trang màu đen, một đầu tóc ngắn bóng loáng, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227

Nụ cười trên mặt Cố Tiểu Ngải trở nên cứng ngắt.

Là Sở Thiên Minh.

Ba của Sở Thế Tu.

"Bác Sở." Cố Tiểu Ngải tiến lên lễ phép chào.

"Ừ." Sở Thiên Minh thần nhiên lên tiếng, nhìn không ra là vui hay giận, chuyển mắt nhìn du thuyền trên mặt biển, "Theo ta nhờ một chút?"

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải không dám hỏi lại liền đáp ứng, có chút lo lắng đi theo phía sau Sở Thiên Minh đến du thuyền.

Bác Sở là một người thực nghiêm túc, từ nhỏ cô cũng rất ít nhìn thấy ông ấy cười, trừ bỏ một ít xã giao tất yếu.

Khác xa với tính hài hước của ba cô.

Trước đây cô còn hỏi mẹ, tính tình của bác Sở cùng ba khác xa nhau, làm sao có thể trở thành bạn tốt được?

Mẹ cũng không trả lời vấn đề này. . . . .

Đi lên du thuyền, trên boong thuyền đã được bày một bàn ăn nhỏ, mặt trên đã bày đầy bữa sáng theo cách thức Tây Âu.

Ánh mặt trời, sóng biển, du thuyền, bữa sáng. . . . . bốn thứ này có thể đủ cho người ta hưởng thụ.

Sở Thiên Minh ngồi thẳng vào trước bàn ăn, không có nụ cười liếc mắt Cố Tiểu Ngải vẫn đứng một cái, giọng điệu cứng nhắc mà đứng đắn, "Ngồi đi, cũng đã lâu rồi chúng ta cũng không có ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm."

"Dạ, bác Sở."

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, thế này mới ngồi vào trước bàn ăn, nhìn Sở Thiên Minh cầm lấy dao nĩa cắt bánh mì ăn, cô mới cầm dao nĩa.

Cô ăn thật nghiêm túc.

"Mấy năm nay sống tốt chứ?" Sở Thiên Minh không có bất cứ tia cảm tình nào hỏi, một bộ dáng giống như đang làm công việc.

Cố Tiểu Ngải buông dao nĩa xuống, kính nể gật đầu, "Dạ, rất tốt. Bác thì sao ạ?"

"Đáng lẽ không tệ, tôi có một đứa con trai rất ngoan ngoãn, mà nó có một mối hôn sự rất tốt, chỉ là hiện tại không còn nữa." Sở Thiên Minh thần sắc nghiêm túc nói.

". . . . ."

Mắt Cố Tiểu Ngải lập tức âm u xuống, không hiểu nên nói cái gì.

Lần này Sở Thiên Minh xuất hiện rõ ràng là hướng đến cô.

Tiếng sóng biển tập cuốn lỗ tai, Bì Sóng ngoan ngoãn ngồi ở bên chân cô. . . . .

"Không cần căng thẳng như vậy." Sở Thiên Minh uống sữa xong lại nói, "Không phải con đem kế hoạch công kích của E.S giao cho Thế Tu sao, Sở thị chúng tôi giải trừ được nguy cơ khủng hoảng. Ta muốn cảm ơn con."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải mím môi, vẫn là không nói chuyện.

Không phải cô không lễ phép, mà là cô không biết nên ở trước mặt người nghiêm túc như bác Sở nói cái gì. . . . .

Mỗi câu của ông ấy đều giống như có chút cố ý nhằm vào cô.

Làm cho cô cảm giác được khí thế bức người.

Bác Sở hiện tại cùng trong trí trước kia của cô cả ngày xụ mặt, cũng chưa từng tức giận với bọn cô. . . . .

Đề ly sửa xuống, Sở Thiên Minh xoa xoa tay, từ trong túi tây trang lấy ra một cái thẻ để qua trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn về phía ông ấy.

"Trong này có năm trăm vạn, nếu chê ít ta sẽ cho thư ký chuyển tiếp cho con." Sở Thiên Minh không ăn cái gì nữa, hai mắt nghiêm túc nhìn cô, không có nửa phần ý tứ nói giỡn.

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm cái thẻ trên bàn mà sừng sốt, sắc mặt trở nên trắng bệch, "Con không rõ ý của bác."

"Rời khỏi Thế Tu."

Sở Thiên Minh nói trực tiếp.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải mím môi không nói gì.

"Từ nhỏ, Thế Tu đã được giáo dục tốt nhất, theo ta được biết, con chỉ ở bậc trung cấp, văn hóa hai người sai biệt rất lớn, không thích hợp cùng một chỗ." Sở Thiên Minh nghiêm túc nói, mặt mày nghiêm túc cực kỳ.

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải càng ngày càng tái nhợt.

Hai tay cô để ở trên đầu gối càng ngày càng nắm chặt, dường như là phá hỏng.

"Ta nói trực tiếp, hi vọng con bỏ qua cho."

Sở Thiên Minh nhìn bộ dáng của cô, tiếp tục nói, "Nghề nghiệp của con là chó săn, cả ngày chỉw đơn giản là chạy theo các ngôi sao lấy một ít chuyện xấu khó coi, sau đó nói ngoa viết một bản thảo khó coi cho mọi người."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải rất muốn đứng lên rời đi, thân mình cũng đã cứng ngắc ở ghế trên, yết hầu cứng ngắc nói không ra một chữ nào.

Mà bác Sở nói . . . . . là sự thật.

Cô đích xác chỉ học đến trung cấp, xác thực cùng Sở Thế Tu có văn hóa khác biệt rất lớn, cô ngay cả tiểu thuyết tiếng Anh đều xem thực gian nan. . . . .

Cô cũng thật là chó săn, mỗi ngày đi theo phía sau ngôi sao không đạo đức lấy tin riêng tư của người khác. . . . .

Bác Sở nói . . . . . Không có một người nào, không có một từ nào là bẻ cong sự thật.

"Trước đây, con đa tài đa nghệ, học rất nhiều nghi lễ của xã hội thượng lưu, cũng học khiêu vũ, âm nhạc, vẽ tranh. . . . ." Sở Thiên Minh trầm mặc chỉ chốc lát lại bắt đầu nói, "Nhưng dù sao cũng chỉ là trước đây, bây giờ con còn nhớ rõ bao nhiêu?"

". . . . ."

"Ta nhìn thấy một ít bài con viết trên tạp chí, trong đó cách dùng từ không phải thuộc tầng lớp thượng lưu." Sở Thiên Minh dùng giọng điệu nghiêm túc công kích cô, "Dùng từ thô tục không chịu nổi."

". . . . ."

Ông ấy dùng khẩu khí nghiêm túc nhất làm cho cô thương tích đầy mình.

"Thực xin lỗi, bác Sở, con muốn rời đi một chút."

Cố Tiểu Ngải lại nghe không vô nữa, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Cầm thẻ theo đi." Sở Thiên Minh ngăn cản cô rời đi, "Ta chỉ là hi vọng con nhận rõ con cùng Thế Tu khác biệt."

"Con không biết là chúng con có cái gì sai biệt." Giọng Sở Thế Tu tức giận truyền đến.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt qua, chỉ thấy Sở Thế Tu bung salad đi tới.

Sở Thế Tu đứng ở bên cạnh cô đem Cố Tiểu Ngải kéo đến phía sau mình, yên lặng nhìn Sở Thiên Minh, "Cha, không có bản thảo thô tục của Ngải Ngải thì Sở thị của chúng ta không vượt qua nguy cơ khủng hoảng nhanh như vậy."

"Cô ấy là phụ nữ của Lệ Tước Phong, không có cô ấy, Lệ Tước Phong sẽ không đả kích Sở thị." Đồi lại mà nói, cho dù là cô cứu Sở thị, cũng không còn cái gì tốt để cảm tạ.

"Cha." Sở Thế Tu có chút tức giận, nhưng vẫn duy trì lễ nghi tốt nhất không có phát hỏa, "Cha hãy tôn trọng đối với Ngải Ngải một chút đi."

"Cha không có không tôn trọng cô ấy." Sở Thiên Minh trấn định thông dong ngồi ở chỗ kia, nhìn con trai đem Cổ Tiểu Ngải bảo vệ ở sau người, dùng từ không khỏi trở nên càng thêm kịch liệt chói tai, "Thế Tu, hiện tại con chỉ là nhờ tình nghĩa trước đây, thật làm cho các con cùng một chỗ, con cho là các con có thể hòa hợp sao?"

"Tất nhiên."

"Lúc con ở nước ngoài học, cô ấy đã phải chạy đôn chạy đáo ngoài xã hội; lúc con tham dự các buổi yến tiệc, cô ấy suy nghĩ tất cả biện pháp đi chụp hình giường chiếu ngôi sao."

"Cha. . . . ."

"Con là công tử nhà giàu trong mắt đại gia, mà cô ấy ở trước mắt bao người bị bộc lộ rõ thân phận tình phụ của Lê Tước Phong. . . . . tư tưởng các con căn bản không ở cùng cấp bậc, cuộc sống sẽ như thế nào?"

Thân mình Cổ Tiểu Ngải không khỏi run lên.

Lúc Lương Noãn Noãn, Liễu Tử Mật chia thắng về cô mà mắng cũng không kham khổ như thế này.

Cô như là đồ ăn giá rẻ trên bàn, xen lẫn trong sa hoa bên cạnh, bị người khác công kích lại phản bác không được.

"Như thế nào mới gọi là cùng cấp bậc?"

Sở Thế Tu nắm tay Cổ Tiểu Ngải, cảm giác được ý chí chiến đấu của cô không khỏi nhũn mảy, giọng điệu lạnh nhạt bác bỏ Sở Thiên Minh, "Có ba làm quan chức ở trung ương, giống Noãn Noãn, cô ấy mới là cùng cấp bậc với con sao?"

Sắc mặt Sở Thiên Minh nhất thời biến đổi, đứng lên, "Tại sao con có thể nói chuyện như vậy với cha? !"

Thấy Sở Thiên Minh tức giận, Sở Thế Tu nói chuyện không có bén nhọn nữa, chỉ nói, "Con chỉ là bàn luận thôi."

"Chuyện con bàn luận chỉ là về một người không xứng đôi ở cùng một chỗ. Hiện tại, chuyện con cùng Noãn Noãn chia tay khiến dư luận xôn xao, nếu các người quan hệ bị yêu sách, để chó săn biết có bên thứ ba chen chân, hình tượng của Sở thị sẽ bởi vì con lại rối tinh rối mù."

Lại là hình tượng của Sở thị. . . . .

Ở trong mắt của cha, Sở thị quan trọng hơn tất cả, bao gồm cả đứa con trai này.

"Cha." Sở Thế Tu nhìn ông ấy, một chữ một chữ nói, "Cha là một thương nhân thành công, nhưng con của cha không phải."

Nói xong, Sở Thế Tu đem thẻ đẩy trở về.

Lôi kéo Cổ Tiểu Ngải liền rời đi, đi xuống du thuyền, Sở Thế Tu áy náy nói, "Anh không biết cha anh lại đột nhiên đến đây, chúng ta quay về biệt thự ăn điểm tâm"

"Không cần, em muốn quay về nhà cậu."

Cổ Tiểu Ngải cúi đầu thân nhiên nói.

Cô còn chưa thông được chuyện như vậy.

"Ngải Ngải. . . . ." Sở Thế Tu nắm chặt tay cô, "Thực xin lỗi, anh không biết sẽ như vậy. . . . ."

"Không có gì, bác ấy là vì tốt cho anh mà thôi." Cổ Tiểu Ngải gian nan xả ra một chút tươi cười, "Đưa em về nhà đi."

"Được."

Xe Sở Thế Tu dừng ở cửa khu chung cư, Cổ Tiểu Ngải cởi bỏ dây an toàn nói, "Lần sau, em lại mời anh tới đây."

Sở Thế Tu trầm mặc, lo lắng hỏi, "Một mình em có thể được không?"

"Dạ, em có thể." Cổ Tiểu Ngải gật gật đầu.

Đem điện thoại của mình giao cho cô, Sở Thế Tu vuốt vuốt mở ra cho cô, "Số điện thoại thứ nhất là một số khác của anh, có việc thì gọi cho anh."

"Được."

Trong lời nói Cổ Tiểu Ngải có một chút mất mát.

Mắt Sở Thế Tu âm thầm, đi xuống xe đến thay cô mở cửa xe, "Buổi tối, anh tới đón em đi ăn cơm nhé?"

"Em muốn nghỉ ngơi thật tốt hai ngày." Lời nói Cố Tiểu Ngải dịu dàng cự tuyệt.

"Em còn để ý lời nói của cha anh sao?"

"Chỉ là em cảm thấy tâm tình rất loạn, muốn nghỉ ngơi một chút." Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói.

Có thể không để ý sao?

Bị một người bác mà cô tôn kính từ nhỏ khéo léo làm cho cô nhục nhã.

Mà ông ấy. . . . . thậm chí không có nói sai một chữ.

Cô cùng Sở Thế Tu sai biệt từ khí chất đến văn hóa . . . . .

"Cha anh là thương nhân đặt lợi ích lên trên hết, đừng nghỉ ngơi lời của ông ấy." Sở Thế Tu vỗ vỗ vai của cô, "Em là cô gái tốt nhất."

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng mỉm cười, cùng Sở Thế Tu nói tạm biệt bước vào chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228

Bình thường, lúc này mẹ nhất định triệu tập chơi mạt chược, hiện tại lại im lặng có chút quỷ dị.

Trong phòng khách, mẹ ngồi ở trên sofa đan len, cậu ngồi ở đối diện xem báo chí.

"Cậu, mẹ." Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi đi vào.

Cậu ngay cả đầu cũng chưa nâng một chút, tiếp tục nhìn chăm chăm tờ báo trong tay.

"A, tại sao nơi này lại có mùi cáo như vậy? Không lẫn lộn ở trên giường của kẻ có tiền còn trở về nơi này làm cái gì?" Mẹ thấy cô đi tới lập tức châm chọc khiêu khích.

Cố Tiểu Ngải trắng mặt, cúi đầu nói, "Con đã rời khỏi Lệ Tuyết Phong rồi."

Nghe vậy, cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

"Là bị kẻ có tiền đá xuống giường chứ gì?" Mẹ hừ lạnh một tiếng, kỳ quái cực kỳ, "Bị đuổi đi lại nghĩ đến nhà cậu sao? Cậu nguoi cứng rắn cốt khí do nguoi ép buộc ngay cả tòa soạn cũng không mở cửa, mỗi ngày đều ở trong nhà sống bằng tiền dành dụm. . . . . Con riêng, nguoi hiện tại đặc ý chứ?"

Cậu thực ngay cả tòa soạn cũng không kinh doanh nữa sao?

"Cậu. . . . ." Cố Tiểu Ngải đi đến trước mặt cậu.

"Đừng gọi tôi là cậu, tôi không có bàn lãnh làm cậu cô, ngay cả dạy dỗ cô cũng không tốt." Cậu chuyển thân thể mập mạp qua chỗ khác không nhìn cô.

"Con biết con làm sai rồi, cậu, về sau con sẽ không như vậy nữa." Cố Tiểu Ngải cầu xin cậu tha thứ.

"Đã nói đừng gọi tôi là cậu nữa."

"Phịch ——"

Cố Tiểu Ngải quỳ hai đầu gối xuống, "Con thực đã biết con sai lầm rồi, cậu. . . . ."

Cậu thân mình chấn động, xoay đầu lại nhìn về mặt cầu xin của cô, đứng lên, "Cô muốn quỳ thì quỳ đi."

Nói xong, cậu quay đầu bước đi.

"Đê tiện." Mợ khinh miệt hừ lạnh một tiếng, đứng lên đi theo rồi đi.

Cố Tiểu Ngải quật cường tiếp tục quỳ.

Quỳ từ buổi sáng đến buổi trưa, chân của cô sớm đã tê rần. Cậu, mợ ăn cơm trưa cũng không có kêu cô một tiếng.

Cậu lúc này thực rất tức giận, không để ý tới cô, hoàn toàn xem cô như người tàng hình, căn bản nhìn cũng không nhìn cô liếc mắt một cái.

Mợ ngẫu nhiên đi tới chằm chọc khiêu khích hai câu, "Ngươi xem xem đều là do ngươi, hiện tại hại ta cùng cậu ngươi cũng không dám ra ngoài đi gặp người khác. Hiện tại, láng giềng trong khu phố có người nào không biết ngươi là tình phụ chứ?!"

"Ngươi chính là cái tai tinh!"

"Ngươi cùng với cái đèn đỏ trong khu có cái gì khác nhau?!"

.....

Cố Tiểu Ngải cắn chặt răng toàn bộ làm như không có nghe thấy, cô để ý là cậu, không phải người mợ chanh chua này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời dần dần đến tối.

Một mối lại ập đến, điện thoại trên người vang lên, Cố Tiểu Ngải nhận điện thoại, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Ăn cơm chiều chưa?" Giọng Sở Thế Tu ảm áp trong di động vang lên.

"Dạ rồi." Cố Tiểu Ngải vuốt bụng khô quắt ừ một tiếng.

"Vậy hiện tại em đang làm cái gì?" Giọng Sở Thế Tu hóm hờ vui tươi.

"Ách. ...."

Cậu đột nhiên từ trong phòng đi ra, thấy cô gọi điện thoại thì trên mặt trời lên một chút thần sắc không vui, Cố Tiểu Ngải hiểu được cậu hiểu lầm, liền nói vào điện thoại, "Em chuẩn bị ngủ."

"Sớm như vậy?" Sở Thế Tu ngạc nhiên.

"Dạ." Cố Tiểu Ngải nhìn cậu nói, "A Tu, em đi ngủ trước."

"Được rồi."

Sở Thế Tu không có nói nhiều, nói câu chúc ngủ ngon liền cho cô cúp điện thoại.

"Hừ." Cậu từ trong mũi hừ ra một tiếng, xoay người liền rời đi.

Cố Tiểu Ngải muốn mở miệng giải thích cũng không kịp, đành phải tiếp tục quỳ.

Đèn trong phòng bếp nhỏ sáng lên, bay ra từng đợt sương khói, mợ đang chuẩn bị cơm chiều.

Cố Tiểu Ngải xoa xoa đầu gối không còn cảm giác, quá mệt mỏi, mí mắt dường như muốn sụp xuống.

"Đi mua nước tương."

Giọng của cậu đột nhiên ở bên cạnh cô vang lên.

Cố Tiểu Ngải đang mệt mỏi chợt tỉnh táo lại, khiếp sợ nhìn cậu.

Cậu Diệp Vinh Thành từ trong túi lấy ra tiền đưa cho cô, "Lấy tiền đi đến ngã tư mua bình nước tương."

Cố Tiểu Ngải mừng rỡ tròn to mắt, "Cậu, cậu không giận con nữa chứ?"

Sắc mặt cậu vẫn là có chút khó coi, hỏi, "Con thực sự đã rời khỏi cái tên họ Lê kia thật không?"

"Phải" Cố Tiểu Ngải liên tục gật đầu không ngừng.

"Vậy con vừa mới điện thoại. ...."

"Là Sở Thế Tu, cậu biết anh ấy mà, trước đây chúng con chính là bạn tốt."

"Được rồi, đi mua nước tương đi." Sắc mặt cậu hơi dịu đi một chút.

"Dạ, con biết rồi." Cố Tiểu Ngải vui vẻ đứng lên, hai chân tê rần vừa đứng lên liền khụy xuống. . . . .

Cậu đỡ lấy cô, cau mày nói, "Con nhìn xem con kia, nói chuyện thì nói chuyện, quỳ cái gì."

"Con làm sai tất nhiên phải chịu trừng phạt." Cố Tiểu Ngải cười nói, hít một hơi thật mạnh, tay xoa xoa hai chân.

"Ba con mấy ngày nữa sẽ ra tù, con chuẩn bị làm sao bây giờ?" Cậu đỡ cô đến trên sô pha.

"Con muốn gạt ông ấy, con không muốn làm cho ba cảm thấy con sa đọa là vì ông ấy chưa cho con sống tốt. . . . ."

"Nhưng miệng của mẹ con làm sao giấu diếm được. . . . ."

"Con chuẩn bị tìm một cái phòng ở bên ngoài để ở." Cố Tiểu Ngải nói.

"Được rồi, cậu giúp con tìm." Cậu vỗ vỗ vai của cô, lời nói thâm thía, "Về sau đừng làm loại việc ngốc này nữa, loại tiền con làm ra cho cậu làm sao an tâm mà dùng?"

Cố Tiểu Ngải tự biết xấu hổ cúi đầu, sau một lúc lâu ngẩng đầu nói, "Dạ, con đi mua nước tương."

Cố Tiểu Ngải xoa xoa chân thư thái chút, đứng lên liền đi ra ngoài.

Đây là một khu rất cũ kỹ ở C thị, phần lớn đều là chung cư, buổi tối chỉ có hai, ba cái đèn đường, giống như đi trong cảnh tối om.

Cố Tiểu Ngải đi ra khỏi chung cư, trên đường nhỏ tối đen, còn chưa đi ra xa đột nhiên trong ngõ bên cạnh có một bóng đen nhảy ra, kéo tay cô đem cô mãnh liệt kéo đi vào hẻm.

"A ——"

Cố Tiểu Ngải thất thanh hét chói tai, liều mạng giãy dụa.

Không phải do cô giãy dụa nhiều, cả người cô bị đẩy ra góc tường, bóng đen bao phủ lại đây, trực tiếp bá đạo đè lên thân thể của cô, một tay bắt lấy hai tay cô lộn xộn.

"Cứu mạng a. . . . . Cứu mạng. . . . . đừng.. đừng."

Cố Tiểu Ngải sợ hãi hét lớn, ngay sau đó môi bị chặn lấy, lưỡi đối phương cực nóng nhanh chóng tiến vào miệng của cô, tùy ý mà hôn, kích thích liếm lấy lưỡi cô, chiếm lấy hơi thở trong khoang miệng cô, hấp thu mùi thơm ngát trong miệng cô. . . . .

Loại cường thế hôn này, loại hơi thở này cô lại quá quen thuộc. . . . .

Là Lê Tước Phong?

Tại sao buổi tối hắn lại ở chỗ này?

Cố Tiểu Ngải sùng sốt, trong lúc nhất thời đã quên hét chói tai kêu cứu mạng.

Cả người cô bị đặt ở góc tường cường hôn, kỹ xảo của hắn vẫn như cũ chà đạp trên môi của cô, liếm miệng cô mỗi một phiến mềm mại.

Cô cắn bản ngay cả cơ hội phản kháng đều không có, một cái chân dài của hắn trực tiếp tiến đến chèn giữa hai chân cô, dừng ở chỗ mẫn cảm nhất của cô, mang theo ý chọc hỏa. . . . .

Một cái tay tham tiến vào váy của cô, mạnh mẽ xoa da thịt của cô, chọc hỏa vuốt ve của cô mỗi một tác. . . . .

Hơi thở tràn ngập trong ngõ tối. . . . .

Còn tiếp tục như vậy nữa sẽ càng không thể vãn hồi.

Cố Tiểu Ngải tỉnh tường biết điểm này, sau khi kịp phản ứng liều mạng ở trong lòng ngực của hắn giãy dụa, lưỡi mềm mại của hắn ở trong miệng cô mây mưa thất thường, hoàn toàn không cần biết cảm giác của cô, cũng hoàn toàn không quan tâm cô giãy dụa.

Đây đối với hắn mà nói, chỉ là phản kháng dư thừa mà thôi.

Cố Tiểu Ngải nhú mày, cắn một cái thật mạnh.

"Tê ——" người đàn ông ở trên người cô lập tức rời khỏi miệng của cô, hét lớn một tiếng.

Một tiếng kêu rên này làm cho Cố Tiểu Ngải càng thêm xác định hẳn là Lệ Tước Phong.

Tên này đến tột cùng muốn thế nào? !

Hắn không phải đã muốn rời bỏ cô rồi sao? !

Đẩy hẳn ra, Cố Tiểu Ngải không nói một tiếng nào đi ra ngõ, còn chưa có rời đi người lại bị kéo trở về, tay hắn ấn lên vai của cô đem cô đặt ở trên tường, "Cố Tiểu Ngải, cô dám cắn tôi? !"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì, tay thúc vào hắn.

"Nói chuyện đi!"

Lệ Tước Phong gầm nhẹ, biết là hắn, cô lại không chịu mở miệng? Ngay cả cứu mạng cũng không kêu sao? !

Hai tay Cố Tiểu Ngải để ở trước ngực hắn liều mạng đẩy ra, làm cho hai người duy trì một khoảng cách.

Lệ Tước Phong một phen kéo tay chống cự của cô lại, môi áp vào lỗ tai cô, giọng nói giống như ác ma hung ác nham hiểm ở bên tai cô vang lên, "Sợ tôi cưỡng bức cô thì kêu lên đi. . . . . Để cho người khác cứu cô."

Người ở khu này xem như đông đúc, chỉ cần cô tiếp tục kêu cứu mạng nhất định sẽ có người nghe được, sẽ có người tới cứu cô.

Nhưng sau khi nghe được, cho dù cứu được cô thì sao. . . . .

Nơi này phần lớn đều là bà ba bà sáu, bị người khác nhìn thấy một người đàn ông làm chuyện này trên người cô. . . . .

Cô không sao cả, nhưng về sau cậu còn có thể diện gì để gặp người khác chứ?

Lời ra tiếng vào đôi khi còn đáng sợ hơn cả so với con dao. . . . .

Nhất là người đàn ông này lại là Lệ Tước Phong, cô thật vất vả mới để cho cậu tha thứ cho mình, lại để cậu biết Lệ Tước Phong làm loại chuyện này đối với mình nhất định lại suy nghĩ miên man.

Nghĩ đến cô không sạch sẽ.

"Như thế nào? Không gọi? Không gọi tôi đã có thể trực tiếp làm rồi chứ."

Lệ Tước Phong nói trắng ra, rất là âm tà, cúi đầu liền chiếm lấy môi dưới của cô, một tay chụp lên trước ngực đầy đà của cô.

Tại sao hắn có thể nói ra được những lời khó nghe này chứ. . . . .

Lưỡi hắn cực nóng mới bị cô cắn nát một ít, giờ phút này hắn đặt ở môi cô cường hôn, một chút máu đi theo tiến vào miệng của cô . . . . . hòa cùng lẫn nhau. . . . .

Lệ Tước Phong là một cao thủ tình trường lão luyện, đầu gối lại một lần nữa để giữa hai chân dài của cô, Cố Tiểu Ngải nhịn không được giật mình. . . . . Thân thể không tự chủ được đang run rẩy.

"Sợ Thế Tu có thể cho cô cảm khoái như vậy không?" Nhận thấy được cô run rẩy, Lệ Tước Phong vừa lòng cười tà một tiếng, môi chuyển qua ngậm một bên tai của cô.

Lỗ tai của cô là một điểm cực kỳ mẫn cảm. . . . .

Quả nhiên, thân thể Cố Tiểu Ngải ở trong ngực của hắn không tự giác sợ run lên, biểu thị rõ cảm giác của cô giờ phút này.

Thực hiển nhiên, hắn đã dẫn dụ dục vọng của cô. . . . .

"Không gọi nữa à? Sợ bị người quen gặp phải như vậy sao?" Lệ Tước Phong tiếp tục dùng miệng nói chuyện tà mị ở bên tai cô, lưỡi liếm lỗ tai cô.

Trong bóng đêm, tay hắn xoa mặt của cô, vuốt ve môi của cô, môi của cô khép lại chặt chẽ, cưỡng bức chính mình không gọi ra tiếng.

Cô muốn nuốt xuống ngậm bỏ hờn thật không?

Cho dù bị hắn cưỡng gian cô cũng không gọi Cũng không chịu ra tiếng? !

Tốt, vậy hắn liền giống như cô mong muốn.

Lệ Tước Phong nhú mi, môi từ vành tai cô dời đi, mặt cúi xuống lại một lần nữa chụp lên môi của cô mà hôn, răng từng chút từng chút cắn môi của cô,

muốn mạnh mẽ bức bách cô mở môi ra.

Cố Tiểu Ngải bị đau mím chặt môi, không chịu cho hán một chút cơ hội gì, chỉ cần cô hé mở miệng ra, hán nhất định sẽ thừa cơ hội tiến vào công thành chiếm đất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229

"A."

Thấy cô như vậy, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, một tay mang theo kỹ xảo vuốt ve mặt mềm mại của cô, "Cố Tiểu Ngải, chiều này đối với tôi vô dụng thôi."

Nói xong, tay Lệ Tước Phong từ trước ngực đầy đặn của cô một đường trượt xuống, nhấc váy của cô lên, lấy một loại lực tuyệt đối bá đạo cùng tốc độ kéo quần lót của cô xuống, còi bỏ dây nịt của mình, sớm vận sức chờ phát động nóng rực trực tiếp tiến vào trong cơ thể của cô. . . . .

Nhất thời, Cố Tiểu Ngải bị một loại cảm giác tràn ngập tập cuốn toàn thân, cả người tê dại, như là sinh lý điện giật chạy dọc theo kinh mạch toàn thân, tập kích cả tay chân.

"Ách. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhịn không được ra tiếng, ép tiếng rên rỉ tới rất thấp.

"Tôi hôm qua có cùng Sở Thế Tu làm không? !" Lệ Tước Phong đem cô đặt ở trên tường luật động, một tay bóp chặt người của cô, giọng nói như mất tiếng hỏi.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, nhắm mắt lại bị bắt thừa nhận luật động của hán.

"Tôi hỏi cô, tôi hôm qua có lên giường Sở Thế Tu không? !" Thấy cô vẫn không chịu nói một câu, đáy lòng Lệ Tước Phong tức giận bị toàn bộ câu lên, ngón tay dùng sức bóp chặt người của cô, lạnh lùng hỏi, "Nói, có làm không? !"

Không trả lời là cô chột dạ sao? !

Cô thực cùng Sở Thế Tu làm? !

". . . . ."

Hán - Lệ Tước Phong, cả đầu chỉ toàn tư tưởng nam nữ dơ bẩn.

Hán đã thua ở trên bến thuyền, vì sao còn? ! Ở trên người cô luật động lại còn hỏi cô có cùng một người đàn ông khác lên giường hay không? !

Hán thật sự là buồn cười. . . . .

Cố Tiểu Ngải quật cường cắn môi, không nói được lời nào.

Hành động này là nguyên nhân càng làm cho hán tức giận, trở nên càng thêm hữu lực cường ngạnh, mỗi một lần đều giống như muốn xỏ xuyên qua cô. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Không muốn tôi tra tấn cô thì cô phải trả lời tôi!"

". . . . ."

Thế này là hán đã tra tấn rồi, chẳng lẽ còn tệ hơn nữa sao?

Lưng Cố Tiểu Ngải bị dán lên tường lạnh như băng, đã không hề có phản kháng, tùy ý hán ta cần ta cứ lấy. . . . .

Cố Tiểu Ngải cam chịu làm cho ngực Lệ Tước Phong càng thêm không thoải mái, hung hăng ở trên người cô đòi lấy, không tha cho đường sống. . . . .

Cố Tiểu Ngải cố nhịn xuống tiếng dục vọng, răng cắn nát cả môi. . . . .

Thật lâu, lâu đến mức Cố Tiểu Ngải cho là mình sẽ chết ngất ở trong ngực của hán thì Lệ Tước Phong rốt cục mở lòng từ bi rời khỏi thân thể của cô, thả lại dây nịt, cho dù trong bóng đêm, cô cũng biết hán khôi phục lại áo mũ chỉnh tề. . . . .

Trên người hần ẩm áp vừa rời khỏi, Cố Tiểu Ngải lập tức ngã quy xuống, ngồi xổm xuống, hai chân như nhũn ra.

Giữa hai chân ẩm ướt dính càng làm cho cô khó khăn.

Cô vừa mới nói cùng cậu rằng cô đã không còn quan hệ cùng Lệ Tước Phong, nhưng chỉ trong chớp mắt liền. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Cả đời cô cũng đừng nói với tôi nữa!" Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô nhỏ giọng quát.

Trong ngõ tối đen, hần căn bản không nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt cô, chỉ nhìn thấy cô ngồi như một bóng ma nhỏ.

Ngực bị kim nén dữ dội.

Giữ lấy, làm, hần vẫn không thoái mái.

Cô cố chấp dù cho bị cưỡng bức. . . . . Rõ ràng thân thể đối với hần có cảm giác, lại cố tình ngay cả một chữ cũng không chịu nói ra.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đá một cước mạnh lên tường phía sau cô.

Thân thể Cố Tiểu Ngải còn đắm chìm trong cơn hoan ái vừa rồi, không tự chủ được sợ run lên. . . . .

Hần không làm, thật không?

Hần đòi hỏi đủ rồi thật không?

Cô có thể đi rồi ư. . . . .

Cố Tiểu Ngải vịn tường đứng lên, mặc lại quần áo đang hỗn loạn, từng bước mềm nhũn trong con ngõ tối đen sờ soạn đi ra ngoài. . . . .

Phía sau vang lên tiếng bước chân trầm ổn đi theo cô.

Cố Tiểu Ngải không cần quay đầu lại cũng biết là Lệ Tước Phong đi theo mình. . . . .

Hần còn muốn như thế nào? Thứ hần muốn hần cũng nhận được rồi, chiếm đoạt cô cũng chiếm đoạt rồi, hần còn chưa rút trở về? !

May mắn con đường này tối đen như mực, không có hàng xóm chú ý tới bọn họ, nếu không cô có một trăm cái miệng đều giải thích không rõ.

Không thể đi đến tiệm tạp hóa ở ngã tư mua nước tương được, diện mạo Lệ Tước Phong đáng chú ý như vậy, nhất định sẽ bị chủ tiệm Triệu nói chuyện sinh động như thật kia rất nhanh hàng xóm cũng biết. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghĩ nghĩ, đơn giản ra đường nhỏ thẳng đến đường lớn, hướng xa xa một cái đường dành riêng cho người đi bộ đi đến.

Đi ra đến đường lớn, đèn sáng ngời chiếu từng góc ngách, xe đến xe đi vội vội vàng vàng. . . . .

Cố Tiểu Ngải đi theo ven đường, lỗ tai nấn cảm nghe động tĩnh phía sau, tiếng bước chân vẫn chậm rãi đi theo cô.

Hần muốn cô cũng muốn xong rồi, còn đi theo làm gì?

Không có làm đủ sao? !

Cố Tiểu Ngải đau đầu lợi hại, mặt hơi hơi nghiêng về phía sau. Phía sau cô cách đó không xa liền thấy Lệ Tước Phong với bóng dáng cao to đi theo phía sau cô.

Cái tên chết tiệt này!

Đi vào một siêu thị lớn, Cố Tiểu Ngải xách bình nước tương đi đến thu ngân tính tiền, đang muốn bỏ tiền xuống thì một cái thẻ bị ném tới trên bàn thu ngân. . . . .

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải quay đầu lạnh lùng trừng người đàn ông bên cạnh.

Đây là đêm đầu tiên cô thấy rõ bộ dáng Lệ Tước Phong.

Vóc dáng hần rất cao, hôm nay cô mang giày đế thấp căn bản đứng không đến vai hần, cả người tản ra vẻ lo lắng.

Lệ Tước Phong mặc áo somi cùng quần dài, trên tay cầm một chiếc áo khoác dài màu đen.

Áo có chút hỗn độn, tóc ngắn cũng có chút loạn, lại che dấu không được vẻ anh tuấn trên mặt Lê Tước Phong, ngũ quan rõ ràng như được điêu khắc nên, mắt thâm mang đầy vẻ tức giận, trên môi mỏng còn dính một chút máu.

Về đẹp tà khí đến chết người, về đẹp làm cho người ta liếc trộm.

Cô thu ngân hiển nhiên bị vẻ ngoài anh tuấn của Lê Tước Phong hấp dẫn, mắt không ngừng liếc trộm, các bước tính tiền đều đã quên, si ngốc nhìn hấn.

"Tính tiền!" Lê Tước Phong nhìn cô thu ngân tức giận quát!

"Được, được, tốt tốt." Cô thu ngân bị rống như vậy mới kịp phản ứng, cầm lấy thẻ trên bàn thu ngân mà cả người đều sợ ngây người, lắp bắp nói, "Thẻ bạch kim sao? ! Mua nước tương mà dùng thẻ bạch kim sao?"

Nghe nói loại thẻ này không có giới hạn . . . . .

Oa, lai lịch của người này là như thế nào đây? Kê có tiền cũng không cần chuẩn bị tiền lẻ! Mua nước tương còn dùng thẻ bạch kim. . . . .

"Chỗ này tôi có tiền lẻ."

Cố Tiểu Ngải nhìn vẻ mặt đại ra của cô thu ngân, lấy tiền ra để trên bàn.

"Quét thẻ!" Lê Tước Phong lạnh lùng trừng mắt người bên cạnh.

"Không cần thôi lại."

Lười quan tâm đến người nhàm chán này, Cố Tiểu Ngải cầm lấy bình nước tương xoay người rời đi, đẩy cửa thủy tinh siêu thị đi ra ngoài.

Lê Tước Phong rất nhanh liền đi theo, hần hển nói, "Cố Tiểu Ngải, cô có ý tứ gì? !"

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn tự mình trả tiền cho phụ nữ cho dù chỉ là bình nước tương mà thôi.

". . . . ."

Tên này có cần phải nhàm chán như vậy hay không?

Bọn họ đã không liên quan, còn dây dưa ở đây, có phải nhàn rồi lắm hay không? ! Hấn rãnh rồi như vậy sao? !

Bà vai bị một bàn tay đè lại, Cố Tiểu Ngải bị bắt xoay người lại, không có sắc mặt tốt nhìn người đàn ông ở trước mắt.

"Cố Tiểu Ngải, hôm nay cô dám không nói lời nào, tôi vẫn sẽ đi theo cô!"

Lê Tước Phong sắc mặt xanh mét trừng mắt cô, hung tợn nói, một bộ thể không bỏ qua.

". . . . ."

Cái này có tính là đe dọa hay không đây? !

Cố Tiểu Ngải không nói gì trừng mắt hấn, cho dù là hấn uy hiếp đi chăng nữa nhưng đêm nay nếu hấn vẫn đi theo cô, cô thực không có biện pháp trở về, cô quý một ngày mới được cậu tha thứ. . . . .

Nếu Lê Tước Phong làm ồn ào chẳng phải là kiếm cớ ba năm thiêu một giờ rồi.

Hấn giống như tình tường biết hiện tại cô sợ hãi cái gì? Cố Tiểu Ngải có chút hồ nghi nhìn hấn. . . . .

Không có đi trở về, Cố Tiểu Ngải đơn giản liền đứng ở ven đường như vậy, vẫn không nhúc nhích.

Cô sẽ thách đo cùng hấn, xem một tổng giám đốc E.S công việc bề bộn thắng hay cô vô công rồi nghề thắng đây. . . . .

"Được, cô có bản lĩnh thì đứng ở chỗ này tới sáng đi!" Lê Tước Phong tức giận đến mức lấy áo khoác trên tay quăng xuống đất, ngực cảm thấy rất tức giận.

Hấn tình nguyện cô mắng hấn vài câu.

Còn hơn là cô thà chết cũng không thêm dòm ngó đến hấn mà lại xem người qua đường. . . . .

Cố Tiểu Ngải, cô có thể nhỏ nhen với hấn một lần, nhưng cô không thể nhỏ nhen với hấn nhiều lần như vậy, hấn Lê Tước Phong không có đủ kiên nhẫn như vậy.

Thời gian tích tắc trôi qua. . . . .

Lệ Tước Phong hoàn toàn không có dấu hiệu rời đi.

Cố Tiểu Ngải đứng ở ven đường, trên mặt cảm xúc không có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu lo lắng, cô đi mua nước tương lâu như vậy, cậu thấy cô vẫn không quay về nhất định sẽ đi ra tìm. . . . .

Tuy rằng cô cố ý vòng đến siêu thị lớn bên này, nhưng nhờ cậu đi tìm đến đây thì. . . . .

Có phải cô chỉ cần nói với hấn thì hấn liền chịu đi hay không? Hấn liền buông tha cô sao? !

Cố Tiểu Ngải trừng mắt Lệ Tước Phong đang đứng một bên, cân nhắc xem có nên mở miệng nói chuyện hay không.

Lệ Tước Phong bỗng nhiên có động tác, một tay vịn vào hàng rào bảo hộ nhảy ra ngoài, đứng ở trên đường cái. . . . .

Cố Tiểu Ngải không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời chỉ kinh ngạc đứng nhìn hấn.

Hấn muốn làm gì?

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong quay đầu lại yên lặng nhìn cô, đi từng bước một lui ra ngoài đường lộ, "Nếu cô tiếp tục kéo dài tình hình như thế này thì tôi lập tức chết ở trước mặt cô!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230

Một chiếc xe "chạy vèo" nhanh qua trước mặt hấn.

Giây tiếp theo, xe chạy đi qua, Cố Tiểu Ngải nhìn thấy Lệ Tước Phong còn đang lui ra sau, càng ngày càng tiếp cận giữa đường cái.....

Hấn không phải điên rồi chứ?!

Hấn cảm thấy cô sẽ quan tâm đến tính mạng của hấn sao? Buồn cười. Muốn chết thì chết nhanh đi!

Hấn chết đi thì bên tai cô mới thanh tịnh một chút.

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải cố ý nhìn Lệ Tước Phong đang lui ra đường mà cười lạnh khinh thường, xoay người bước đi.

Hấn có chết hay không thì cũng không quan hệ gì đến cô.

Ai quan tâm đến sự sống chết của một tên cường bạo chứ!

Cố Tiểu Ngải đi rất nhanh để trở về nhà, xe cộ trên đường cái vội vàng vàng chạy nhanh như bay.....

Cố Tiểu Ngải không khỏi xiết chặt rãnh tay trên bình nước tương, cảnh cáo mình đừng quay đầu lại, tiếp tục đi nhanh lên phía trước.

Bỗng nhiên, một chiếc xe từ giữa đường chạy rất nhanh qua.....

Lệ Tước Phong đứng đúng vị trí xe chạy đó, nhất định sẽ bị đụng ngã.

Cố Tiểu Ngải căn bản không có boăn khoăn liếc vội vàng xoay đầu lại kiệt lực hô to, "Lệ Tước Phong!"

Lệ Tước Phong đứng ở giữa đường cái không chút sứt mẻ nháy mắt giống như nghe được lời triệu hồi, bay nhanh chạy về, trốn thoát chiếc xe kia, thoải mái nhảy qua hàng rào bảo hộ chạy về.....

Giống như là đã biết được bí mật nào đó, Lệ Tước Phong trên mặt đắc ý, đi đến trước mặt cô, cười tà gọi lên môi, "Cố Tiểu Ngải! Hóa ra cô thực không muốn tôi chết!"

Lần trước ở trên bến thuyền là như thế này, hôm nay cũng giống nhau.

Hóa ra, cô..... Luyến tiếc hấn chết.

Kết quả này làm cho Lê Tước Phong xóa đi phiền muộn, thư thái không ít.

Cố Tiểu Ngải không nói gì, cái tên này bị bệnh có bao nhiêu phần nghiêm trọng đây? Chạy ra giữa đường cho xe dừng chỉ vì làm cho cô nói chuyện thôi sao?!

Hắn có phải quá điên cuồng hay không? Hắn là không phải còn cảm thấy đặc biệt đặc ý?!

Cô vẫn nghĩ đến hắn chỉ biết hung tàn đối với người khác bắt người khác ngoan ngoãn, hóa ra hắn đối với bản thân hắn cũng hoàn toàn không thủ hạ lưu tình!

Hắn muốn tìm cái chết sao phải chọn chết ở trước mặt cô?!

Một chiếc xe thể thao màu trắng lẳng lẳng dừng ở một chỗ trên đường cái, Sở Thế Tu ngồi ở chỗ điều khiển nhìn hai người ven đường xa xa, bọn họ đứng mặt đối mặt, không biết đang nói cái gì.....

Trên mặt Sở Thế Tu biểu tình trống rỗng, ánh mắt trệ ngụ ở.

Cách thật sự xa nên anh không nhìn thấy được biểu tình trên mặt hai người, nhưng khoảng cách hai người bọn họ thật sự gần, rất gần.....

Cô không phải nói cô muốn ngủ sao?

Làm sao có thể cùng Lê Tước Phong đứng ở ven đường?

Sở Thế Tu yên lặng nhìn, một đôi mắt màu nâu không có sắc thái, liếc liếc mắt một bó hoa hồng ở chỗ tay lái phụ, ngực phấp phấp qua một chút đau đớn.

Sở Thế Tu cảm lấy di động bấm số Cố Tiểu Ngải.

Cô đứng ở trước mặt Lê Tước Phong, nghe được chuông di động nhưng không có nghe.

Tiếng nhạc chuông Piano thật dài nhưng cô không có nghe máy.

Sở Thế Tu cố chấp lại gọi một lần nữa, Cố Tiểu Ngải vẫn là không nhận.....

Như vậy, không muốn nhận điện thoại của anh sao? Bởi vì cô cùng Lê Tước Phong cùng một chỗ?

Chỉ thấy tay Lê Tước Phong bỗng nhiên giữ chặt cô.

Sở Thế Tu không có nhìn nữa, trầm mặc dời mắt đi, quay đầu ô-tô rời đi, tay lái phụ chỗ ngồi tiền điểm Mân Côi giống nhau trong nháy mắt thất sắc.....

Anh nguyện ý cho cô thời gian sửa sang lại tâm tình của mình, nhưng sau khi sửa sang lại thì sao chứ?

Lòng của cô đến tột cùng không phải của anh?

Khoảng cách của hai người chính là chỗ trống chín năm..... Bây giờ muốn tiếp tục chỗ trống nữa sao?

Anh không có dũng khí đuổi theo chất vấn.

Đương nhiên cô nói cho anh biết, lựa chọn của cô không phải anh.....

Sở Thế Tu đột nhiên tăng tốc lái xe. "Ai gọi điện thoại?!"

Ven đường, Lê Tước Phong nắm lấy cánh tay của cô lạnh giọng hỏi, "Sở Thế Tu sao? Vì sao không nhận? Sợ hắn biết cô vừa ở trong lòng của tôi điên cuồng làm chuyện yêu sao?!"

.....

Hắn thiên được không khó nghe ngôn ngữ làm cho Cố Tiểu Ngải rất là phản cảm.

Cô là không dám nhận điện thoại của Sở Thế Tu, cô sợ Sở Thế Tu nghe được giọng nói của Lê Tước Phong sẽ miên man suy nghĩ, sau đó lại muốn cùng Lê Tước Phong ganh đua cao thấp.....

Cô chỉ là không muốn làm cho Sở Thế Tu gặp chuyện không may thôi.

Lê Tước Phong là một kẻ điên, hắn còn có chuyện gì làm không được?!

"Buông tay!" Cố Tiểu Ngải dùng toàn thân khí lực tránh sự giam cầm của Lê Tước Phong, tức giận lớn tiếng nói, "Lê Tước Phong! Chúng ta đã xong rồi! Anh có thể đừng đến làm phiền tôi nữa hay không?!"

"Xong rồi?!"

Cô nói với hấn hai người xong rồi?

Cô sẽ không thờ ngậy nghĩ đến hấn sẽ hào phóng buông tay ra như vậy làm cho cô cùng Sở Thế Tu bên nhau cả đời chứ?! Hấn ở trong mắt cô hào phóng như vậy sao?!

Nằm mơ đi!

Lệ Tước Phong kéo cánh tay của cô đem cô áp đến trước ngực mình, ác thanh ác khí uy hiếp cô, "Cố Tiểu Ngải, tôi cảnh cáo cô! Nếu cô dám để cho Sở Thế Tu chạm vào cô dù chỉ là một đầu ngón tay, tôi liền giết cô!"

"Có bệnh thì đi tìm bác sĩ đi!"

Cố Tiểu Ngải phản cảm lớn tiếng nói, hai tay để ở trên lồng ngực hấn muốn giãy dụa mở ra.

Cánh tay Lệ Tước Phong đem cô gắt gao giam cầm, trừng mắt cô gầm nhẹ, "Cố Tiểu Ngải! Cô dám nói lại lần nữa xem!"

Cô nghĩ cô rời khỏi bên cạnh hấn là có thể tùy ý nhục mạ hấn sao?!

Cố Tiểu Ngải ra sức giãy ra khỏi lồng ngực của hấn, lui xa vài bước, chán ghét trừng mắt hấn, "Lệ Tước Phong, anh là tên súc sinh! Trong đầu anh ngoại trừ nghĩ đến trên giường còn có thể nghĩ cái gì khác nữa?!"

Mỗi lần hấn nói với cô trừ bỏ chuyện đó ra thì còn có cái gì?!

"Vậy đầu óc cô đang suy nghĩ gì?!" Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt cô, lãnh xuy một tiếng, "Cùng Sở Thế Tu trên giường sao?! Cùng trên giường với hấn sẽ không là hành vi súc sinh sao?!"

"Biến thái!" Cố Tiểu Ngải mắng to.

"Cô có bản lĩnh cũng đừng biến thái trong lòng run run!" Lệ Tước Phong hoàn toàn là đúng lý hợp tình.

.....

"Anh đừng đem toàn bộ thế giới nghĩ đến đều xấu xa như anh!"

"Tôi xấu xa cũng là bạn trai của cô!"

"Chúng ta đã không còn quan hệ!"

"Muốn tôi kéo cô trở về chỗ cũ một chút không?!" Lệ Tước Phong tà khí nhìn cô, khoe môi ôm lấy cười lạnh, dùng loại lời nói trắng trợn cãi nhau, cô làm sao thắng hấn?!

"Lệ Tước Phong, anh biến thái!" Cố Tiểu Ngải tức giận đến mặt mũi trắng bệch, đầu óc không tìm thấy từ ngữ nào mới để mắng hấn.

.....

Vài người qua lại ven đường nghe nói thế đều dừng lại tò mò nhìn xung quanh, thậm chí còn có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh bọn họ.....

"Muốn chết hả!"

Nhìn thấy đèn loang loáng sáng lên, Lệ Tước Phong vài bước xông lên lấy di động ném đi, di động mới tinh nhất thời tan xương nát thịt.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy mình nhất định là điên rồi, mới có thể dùng những từ ngữ thô tục như vậy mắng Lệ Tước Phong ở nơi này.

Ở bên đường âm ỉ như vậy, chỉ số thông minh của cô bị hấn kéo thấp.

"Vô sỉ!"

Cố Tiểu Ngải chán ghét mắng một tiếng, xoay người bước đi.

Lệ Tước Phong rất nhanh lại cùng đi lên, nắm lấy tay cô, Cố Tiểu Ngải thực không kiên nhẫn, "Lệ Tước Phong, anh có để tôi yên không?!"

"Không để yên!" Lệ Tước Phong đúng lý hợp tình nói, hai tròng mắt thẳng tắp trừng mắt cô.

"....."

Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa bị tức đến nghẹn cả họng, hấn vĩnh viễn đều rống như vậy khi thể mủi phần, còn giống như là cô sai vậy.

Chương 231

Con người ở trong hốc mắt vòng vo chuyển, Cố Tiểu Ngải lộ ra một nụ cười trào phúng, giễu cợt hân, "Lệ Tước Phong, tôi chưa thấy qua một người đàn ông không dứt khoát giống như anh vậy, thua cuộc còn dây dưa với tôi."

Dây dưa?

Cô nghĩ hân muốn cầu xin đuổi theo một người phụ nữ có khả năng đã ăn nằm với người đàn ông khác trên giường sao? !

Hiện tại, Lệ gia nơi nơi là bóng dáng của cô, trong công ty tất cả đều là ảnh của cô, ngay cả lái xe ở trên đường đều nhìn thấy khách sạn 33 ngày kỷ niệm . . . . .

Nếu cô không xuất hiện ở tầm mắt của hân! Hại hân cái gì cũng đều không làm được! Ngay cả một ngày hân đều chịu đựng không nổi, xúc động đến mức chạy đến tìm cô? !

"Cố Tiểu Ngải! Cô. . . . ."

"Như thế nào? Anh thực sự yêu tôi đúng không? Anh nhiều phụ nữ như vậy không cần coi trọng tôi được không?"

Cố Tiểu Ngải cắt đứt lời của hân, lạnh lùng nói, "Không bằng anh nói cho tôi biết anh thích tôi ở điểm gì? Nếu là mặt của tôi, tôi lập tức hủy dung nhan! Nếu là giọng nói của tôi, tôi lập tức mua bình thuốc độc thuốc chết chính mình!"

"Tôi thích cô toàn bộ! Cô và tôi cùng đi chết ngay bây giờ cũng được lắm!" Lệ Tước Phong không cần nghĩ ngợi trả lời, khớp hàm cắn chặt chẽ, vẻ mặt âm trầm trừng mắt cô.

Hân coi trọng cô cái gì cô sẽ hủy cái đó đúng không?

Hân ở trong mắt cô đã kém thành như vậy, vừa rồi vì sao còn muốn quan tâm đến hân chết sống? !

Cố Tiểu Ngải, không phải là cô nghĩ một đằng nói một nẻo chứ? !

Cố Tiểu Ngải nghe như vậy liền sững sờ, trong mắt xẹt qua một chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Hân nói, hân coi trọng toàn bộ của cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhất thời có chút hoảng hốt, rất nhanh lại tỉnh táo lại, hân bắt quả là kích cô mà thôi! Không thể tin người đàn ông này được!

"Được! Tôi sẽ đi chết ngay bây giờ!"

Cố Tiểu Ngải quát cường một lời đáp ứng, xoay người liền vòng qua khe bảo hộ đi ra đường.

Thật đúng là cô này muốn chết sao? !

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bộ dáng cô đi, ngực tức giận mà kịch liệt phập phồng.

Còn chưa đi đến đường cái, tay Cố Tiểu Ngải đã bị người từ sau nắm lấy, cả người bị kéo trở về.

Lệ Tước Phong giơ tay lên muốn đánh lại hạ tay xuống, nhìn chăm chú vào vẻ mặt quát cường không chịu thua trên mặt cô tái nhợt, kiên cường giật tay trở về.

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn chết!"

"Không phải là anh để cho tôi đi tìm chết sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi lại, một đôi mắt mờ to tất cả đều là khinh thường.

"Cô ——"

"Lệ Tước Phong, anh không biết là một người đàn ông thất bại nhất là đem bức một người phụ nữ đến mức tìm đường chết không? Rất kém cỏi?" Cố Tiểu Ngải tiếp tục nói, giọng điệu rất là châm chọc.

Lệ Tước Phong nắm lấy cổ tay của cô, nghe vậy, trong mắt tối tăm xẹt qua một chút trở mắt, sau một lúc lâu không nói gì, buông tay cô ra.

Thấy hắn buông tay ra như vậy, Cố Tiểu Ngải có chút không thích ứng, trên mặt hắn biểu tình giống như ngưng trệ, cái gì đều không có nói.

Lệ Tước Phong không động tay động chân làm cho người ta rất khó thích ứng.

Nhìn thời gian trên điện thoại, Cố Tiểu Ngải không tiếp tục cùng hắn nói tiếp, lạnh lùng thốt, "Lệ Tước Phong, nếu anh là đàn ông thì đừng đến đây đưa tôi nữa!"

Giọng nói của cô lãnh khốc vô tình.

Cố Tiểu Ngải không mang theo lưu luyến xoay người bước đi.

Mặt Lệ Tước Phong bình tĩnh dừng ở bóng lưng của cô.

. . . . .

"Lệ Tước Phong, anh không biết là một người đàn ông thất bại nhất là đem bức một người phụ nữ đến mức tìm đường chết không? Rất kém cỏi?"

"Lệ Tước Phong, anh không biết là một người đàn ông thất bại nhất là đem bức một người phụ nữ đến mức tìm đường chết không? Rất kém cỏi?"

"Lệ Tước Phong, anh không biết là một người đàn ông thất bại nhất là đem bức một người phụ nữ đến mức tìm đường chết không? Rất kém cỏi?"

. . . . .

Giọng nói của cô lặp đi lặp lại trong lỗ tai của hắn . . . . .

Hắn bức cô đến mức tình nguyện đi tìm chết sao?

Ở bên cạnh hắn, cô còn không bằng chết sao?

Nếu hắn không cần cô, lúc cô tuyệt thực hắn cũng không mỗi đêm đi đút cô ăn cơm. . . . .

Nếu hắn không cần cô, cũng sẽ không đáp ứng giao dịch với tên kia!

Nếu hắn không cần cô, cũng sẽ không thừa dịp cô cùng Sở Thế Tu đi ra, đem viên đạn súng lục đối đến phát thứ sáu, cô ý thả bọn họ đi!

Hiện tại cô nói với hắn, cô tình nguyện đi tìm chết, đừng đi dây dưa với cô nữa. . . . .

Cố Tiểu Ngải, lòng của cô làm bằng sắt đá sao ? !

Lệ Tước Phong đứng ở ven đường nhìn chằm chằm bóng lưng cô càng chạy càng xa, ngọn đèn chiếu vào trên người cô rõ ràng là ôn hòa, thoạt nhìn cũng là lạnh lẽo vô cùng. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô như vậy đâu!"

Tiếng hét lạnh lẽo của Lệ Tước Phong truyền đến, thân mình Cố Tiểu Ngải không khỏi run lên, dừng một chút lại tiếp tục đi lên phía trước . . . . .

Cô nghĩ đến hắn đã muốn buông tay . . . . .

Hóa ra, hắn căn bản không nghĩ tới buông tay. . . . . Sai lầm rồi, là căn bản không nghĩ tới buông tha cô. . . . .

Thân ảnh của cô biến mất ở trước tầm mắt của hắn, Lệ Tước Phong thật lâu đều không có động một chút, ngọn đèn ven đường đưa bóng dáng hắn kéo dài. . . . .

*****

Trở lại khu chung cư, cậu cùng mẹ ngồi ở trước bàn ăn nhìn cô đi tới, mẹ lập tức cao giọng châm chọc, "Chờ người mua nước tương chắc tới sáng!"

"Tại sao lại trễ như vậy mới trở về? Cậu đang muốn đi ra ngoài tìm con." Cậu lo lắng nhìn cô.

"Vừa mới gặp người quen, liền hàn huyên một chút." Cố Tiểu Ngải nói xong bụng đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, "Con đem đồ ăn hâm nóng lại một chút, hai người chờ con một chút."

Cố Tiểu Ngải thực tự giác làm nghiệp vụ.

Một bữa cơm, mẹ tiếp tục đối với cô châm chọc khiêu khích, vừa nói đến hai chữ tình phụ đã bị cậu nghiêm khắc mắng, vài lần sau nữa, mẹ cũng không đề cập tới cái chuyện tình phụ, con riêng nữa.

May mắn cậu không hoài nghi cái gì.

"Cậu, tiếp tục mở cửa tòa soạn báo đi." Cố Tiểu Ngải nói.

"Cậu biết nên làm như thế nào." Cậu không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt.

Ăn được một chút cơm chiều được coi như bình an vô sự, trở lại trong phòng ngủ nhỏ trên lầu, Cố Tiểu Ngải tắm rửa dưới vòi sen, đem hai chân đang ẩm ướt dính cùng toàn bộ hương vị của Lệ Tước Phong tẩy trừ sạch sẽ. . . . .

Lúc này cô nói như thế thực sự làm tổn thương Lệ Tước Phong sao?

Vì sao một người đàn ông cường bạo như hắn lại có biểu tình như vậy. . . . .

Giống như hoàn toàn ngây dại.

Ngồi vào trước bàn làm việc nhỏ, Cố Tiểu Ngải dùng khăn mặt lau khô tóc, nhớ tới vẻ mặt Lệ Tước Phong lúc này có cảm giác là lạ, giống như là bị tổn thương. . . . .

Nhưng một người đàn ông như vậy sẽ biết cái gì là tổn thương sao?

Lời của cô cho dù tuyệt tình một chút nhưng cũng là do hấn bức. . . . .

Quơ quơ đầu, Cố Tiểu Ngải làm cho mình không nghĩ ngợi nhiều, ảnh gia đình trước đây được để trên bàn làm cho Cố Tiểu Ngải mỉm cười đứng lên.

Rất nhanh là có thể nhìn thấy ba rồi.

Điện thoại của Sở Thế Tu làm sao bây giờ? Bây giờ gọi lại được không? Lỡ như anh đã ngủ rồi thì gọi qua không phải quấy rầy anh sao?

Lời nói của bác Sở còn văng vẳng bên tai.

. . . . .

"Lúc con ở nước ngoài học, cô ấy đã phải chạy đôn chạy đáo ngoài xã hội; lúc con tham dự các buổi yến tiệc, cô ấy suy nghĩ tất cả biện pháp đi chụp hình giường chiếu ngôi sao."

. . . . .

Kỳ thật cô cũng biết chính mình thật sự không chịu nổi, chỉ là bị bác Sở nói như vậy càng thêm khó chịu. . . . .

Cuối cùng, Cố Tiểu Ngải vẫn là không gọi điện thoại lại mà lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cố Tiểu Ngải bị mẹ kêu dậy làm điểm tâm, Cố Tiểu Ngải ngáp dài rửa mặt xong, cô rõ ràng vẫn có đầy đủ giấc ngủ, lại càng ngày càng thiếu ngủ.

Chưa từng có hiện tượng như vậy, cô có phải nên đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không.

Đồ ăn vừa làm được một nửa, Cố Tiểu Ngải chợt nghe thấy giọng mẹ nịnh nọt ở bên ngoài bén nhọn vang lên, "Cậu chính là con trai độc nhất của Sở gia sao? Ôi cậu xem xem, Cố gia xuống dốc, nhà các người nhưng thật ra càng ngày càng tốt, bộ dạng thật tốt, quả là một nhân tài. . . . ."

Sở Thế Tu đến đây? !

Cố Tiểu Ngải ngay cả cái xềng đều đã quên buông bước đi ra phòng bếp, chỉ thấy Sở Thế Tu cùng mẹ đứng ở trong nhà nói chuyện.

Thấy cô đi ra, mẹ cười trên mặt Sở Thế Tu ngưng trệ, ngoài ý muốn nhìn cái xềng trên tay cô, bên hông mang tạp dề, mặc áo, váy giá rẻ. . . . .

Cô nấu cơm sao?

Sau khi ý thức được ánh mắt Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải có chút nan kham cúi đầu, cuống quýt chạy về phòng bếp cất cái xềng, bỏ tạp dề ra.

"Tiểu Ngải, Thế Tu muốn dẫn con đi ra ngoài, nhanh đi đi."

Mẹ giương giọng hô to, rất nhanh đi tới nhìn cô từ trên xuống dưới, "Nhìn con xem, con còn có thể quyến rũ được đàn ông, tính tình Sở Thế Tu này tốt hơn nhiều, làm tình phụ của loại đàn ông này cũng không kém lắm đâu. . . . . Đi mau đi mau, chờ cậu con rời giường thì con không thể đi được. . . . ."

. . . . .

"Con không phải tình phụ của anh ấy."

"Bỏ đi, con thực xem mình là cái gì? Hắn còn có thể cưới con sao? !"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không có cùng mợ cãi lại nữa, dù sao bây giờ biện minh lại cũng chỉ làm cho mợ nói càng nhiều từ khó nghe mà thôi.

Cố Tiểu Ngải hít sâu một hơi, duy trì mỉm cười đi ra phòng bếp, Sở Thế Tu vẫn đang đứng ở tại chỗ, đã không còn vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi, nhìn cô lộ ra một chút mỉm cười, "Đi thôi."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải gật đầu, sau khi ngồi vào trong xe Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải do dự làm như thế nào mở miệng ngày hôm qua không nhận điện thoại của anh, "A Tu, đêm qua em. . . . ."

"Anh dẫn em đi xem phòng ở ở nội thành thế nào?" Giọng điệu Sở Thế Tu ôn hòa cắt đứt lời của cô, đem xe chạy nhanh ra đường lộ, "Ba em sắp ra tù rồi, anh có một người bạn có dư nhà ở có ba phòng, nếu em thích anh liền mua lại. . . . ."

Sở Thế Tu sắp xếp cho cô tất cả rất tốt.

Loại này làm cho cô có cảm giác bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232

"Em chỉ tính thuê phòng nhỏ mà thôi."

"Vậy thuê phòng của anh cũng được lắm." Sở Thế Tu nhìn cô mỉm cười, trong mắt dịu dàng rõ ràng.

Cố Tiểu Ngải biết mình đã không có biện pháp từ chối Sở Thế Tu, đành phải đi theo anh xem phòng ở, một ngôi nhà cấp ba còn tốt hơn so với cô tưởng tượng.

Trang hoàng sa hoa, sáng sủa, thiết kế mang kiểu hiện đại.

Ba cô nhất định sẽ thích nơi này.

"Phòng ở nội thành rất đắt. . . . ."

"Chờ sau này em làm đạo diễn lớn, phòng này cũng chỉ xem là nơi nhỏ mà thôi." Sở Thế Tu cười nói, kéo cô rời đi, "Đi, anh dẫn em đi mua đồ."

Sở Thế Tu trực tiếp dẫn cô đến khu thương mại của Sở gia, toàn bộ hành trình có mấy người quản lý cùng đi.

Ngoài các đồ dùng trong nhà ra, Sở Thế Tu mua cả đồ trang trí, đèn đóm, đổi toàn bộ bàn ghế, tùy tay chỉ từng cái từng cái. . . . .

Cái loại cử chỉ này làm cho Cố Tiểu Ngải nghĩ tới Lệ Tước Phong.

Tên kia đi đâu đều là một bộ dáng giàu có.

Động tác giống nhau nhưng cử động của Sở Thế Tu lại có khí chất tao nhã. . . . .

Nhìn vài quản lý liên tục ghi lại những thứ Sở Thế Tu muốn, Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác mắc nợ Sở Thế Tu rất nhiều. . . . .

Đi đến khu sách, Cố Tiểu Ngải muốn chọn vài quyển sách lại không biết chọn như thế nào, đứng ở trước giá sách ngây ngẩn thật lâu.

"Làm sao vậy?" Sở Thế Tu đi tới thân thiết hỏi.

"Em nói với ba em đi học, muốn chọn vài cuốn sách. . . . ."

Ở trước mặt ba già dạng cũng tốt hơn.

"Theo anh." Sở Thế Tu chỉ liếc mắt một cái, liền dễ dàng từ trên giá sách lấy xuống vài cuốn sách, giọng nói nho nhã nhắc nhở, "Ngải Ngải, loại chuyện này lừa không được bao lâu đâu."

"Cũng phải chờ ba em thích với ứng cuộc sống bên ngoài rồi mới nói cho ông ấy biết, ông ấy đã ở trong nhà giam chín năm rồi, em không muốn ông ấy vừa ra tù liền chịu kích thích." Cổ Tiểu Ngải lộ ra một chút tươi cười chưa sót.

"Ngải Ngải, em thực hiếu thuận." Tay Sở Thế Tu đang cầm một quyển sách, nhìn mặt của cô nói.

Cổ Tiểu Ngải vẫn là cười khò.

Cô chỉ là một đứa nhỏ buông thả . . . . .

"Dù sao, hiện tại em cũng đang rảnh rồi, có thể đi học đạo diễn được rồi, chỉ là sẽ căng thẳng một chút." Sở Thế Tu giờ giờ quyển sách trong tay lên, "Đọc cái này vốn là vô vị, khô khan."

". . . ." Vô vị hay không cô không biết, nhưng cô biết loại trình độ này. . . . nhất định rất khó, hơn nữa trình độ của cô không có cách nào học được.

"Anh học cùng em." Sở Thế Tu kiên định nói.

"Để em cầm giúp anh."

Cổ Tiểu Ngải miễn cưỡng cười cười, lấy quyển sách từ trong tay anh, hai người đi đến quầy thu ngân, Sở Thế Tu cúi đầu lẳng lặng nhìn chăm chú vào mặt của cô, đột nhiên hỏi, "Ngải Ngải, hiện tại em xem như bạn gái của anh được không?"

Cổ Tiểu Ngải chợt dừng bước, cả người đứng tại chỗ.

"Ngải Ngải, bây giờ anh là bạn trai em, được không?" Sở Thế Tu lại hỏi một lần nữa.

Ngày hôm qua, cảnh tượng cô cùng Lệ Tước Phong đứng ở ven đường làm cho anh cả đêm không ngủ được. . . . .

Chưa có đáp án rõ ràng, anh càng ngày càng lo lắng mất đi cái gì đó quan trọng nhất.

Anh đợi chín năm, tìm chín năm, rốt cục sau khi tìm được lại mất đi cảm giác. . . . .

"A Tu, chúng ta nói chuyện, được chứ?" Cổ Tiểu Ngải nhẹ giọng nói.

Cô ở trước mặt Sở Thế Tu trốn tránh cũng không phải biện pháp, cô phải đối mặt với chuyện này.

Nói chuyện gì?

Tâm tình cô chưa sẵn sàng? Hay là lựa chọn của cô vẫn là Lệ Tước Phong?

"Chúng ta còn có rất nhiều đồ chưa mua, đi thôi." Sở Thế Tu bỗng nhiên không muốn tiếp tục đề tài này, ôm sách đi vào thang máy, bước chân dường như có chút hoảng sợ. . . . .

Bộ dáng anh dè dặt làm cho ngực cô ần ần phấp phấp.

Cô không muốn nhìn thấy Sở Thế Tu bởi vì cô mà trở nên nom nớp lo sợ. . . . .

Anh là một người tốt đẹp như thế, cung chiều cô như một công chúa, người không xứng là cô. . . . .

"A Tu, chúng ta đi ăn một chút gì đi." Cổ Tiểu Ngải đi vào thang máy.

"Đói bụng sao?"

"A Tu. . . ." Cổ Tiểu Ngải chần chờ vẫn là nói ra, "Em muốn nói cho anh biết, cuộc sống chín năm qua của em."

Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn cô, thật lâu đều không có nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chú vào cô.

Cuộc sống chín năm qua của cô?

Sở Thế Tu gật gật đầu, tiếng nói nhẹ như gió, "Được."

Lúc này chưa đến giờ cơm trưa, trong phòng ăn thực im lặng, Sở Thế Tu cùng Cổ Tiểu Ngải ngồi gần cửa sổ.

Ai cũng đều không có mở miệng nói chuyện trước.

Cho đến khi nhân viên phục vụ bưng hai ly nước đến, Cổ Tiểu Ngải cắn cắn môi, nhìn chăm chăm ly nước trên bàn, rũ bỏ lòng tự ti, cố lấy dũng khí nói, "Kỳ thật, bác Sở nói rất đúng, trong chúng ta tồn tại khác biệt rất lớn. . . . . Giống như anh vừa mới ở nhà cậu nhìn thấy bộ dáng em như vậy. . . . ."

"Lúc này, anh chỉ là. . . ." Sở Thế Tu muốn giải thích chút gì, lại giải thích không được, anh thật sự bị bộ dáng cô lúc xuống bếp làm cho kinh ngạc,

hoàn toàn khác biệt với ấn tượng của anh về Ngải Ngải. . . . .

"Em biết ở trong mắt anh, em còn là Cố Tiểu Ngải của chín năm về trước. . . . . Em từng nghĩ tới cứ để em ở trong mắt của anh vẫn là em của trước đây. . . . ." Cố Tiểu Ngải có chút khản trương cầm ly nước uống một hớp, "Nhưng đối với anh, em đã không phải nữa rồi."

"Ngải Ngải. . . . ."

"Trình độ học vấn em thấp kém, làm chó săn lấy tin tức riêng tư của người khác. . . . . Thậm chí, trên thực tế. . . . ." Cố Tiểu Ngải dường như nói không được, không dám nhìn ánh mắt của anh, cúi đầu tiếp tục nói, "Em thật sự là nhân tình của Lệ Tước Phong."

Cô đem vết sẹo lớn nhất của mình nói ra.

Giấu diếm Sở Thế Tu sẽ làm cô áy náy.

Nhưng cô không biết như vậy có phải tệ hơn hay không, phá vỡ ấn tượng của mình với Sở Thế Tu, làm anh càng thêm khó chịu. . . . .

"Không có khả năng." Sở Thế Tu khó có thể tin kéo kéo khóe môi, nhưng không có nửa điểm ý cười, "Ngải Ngải, em đang nói bậy bạ cái gì đó."

Cô thật sự là tình phụ sao?

Cô cùng anh nói giỡn sao?

"Em làm tình phụ của Lệ Tước Phong, mỗi khi phục vụ hắn một lần, tòa soạn sẽ lấy được một tin độc nhất vô nhị." Cố Tiểu Ngải mặt đã muốn tái nhợt, tiếp tục nói, cố gắng trấn định giọng nói mang theo vài tia run run, "Hắn không có bắt buộc em, là em đắm chìm trong trụ lạc."

Hốc mắt phỉếm ẩm ướt.

Mỗi một chữ Cố Tiểu Ngải nói đều cảm thấy có một cây kim đâm vào thân thể của chính mình.

"Không có khả năng. . . . . Ngải Ngải, đừng nói nữa, muốn ăn cái gì, gan ngỗng thế nào? Gan ngỗng ở đây cũng ngon lắm." Ánh mắt Sở Thế Tu có chút dại ra nhìn cô, giọng điệu cứng nhắc chuyển đề tài khác, cầm lấy thực đơn nhìn xuống.

"Em nhìn thấy anh chạy tới Lệ gia chúc mừng sinh nhật em, đánh cược mạng sống trên bến thuyền, thiết kế dreamhouse cho em. . . . . Anh có biết em cảm thấy thế nào không?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn về phía anh.

Trên mặt Sở Thế Tu không có khinh thường, chỉ có khiếp sợ cùng không thể tin, nhìn cô trầm mặc.

"Em tự nói với chính mình, Cố Tiểu Ngải người không xứng, người căn bản không xứng với người tốt như Sở Thế Tu." Nước mắt rơi xuống, Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào lấy tay lau nước mắt.

"Vì sao lại nói với anh những điều này?" Sở Thế Tu hỏi.

Cô hoàn toàn có thể không nói.

Anh vĩnh viễn sẽ không biết. . . . . Cô từng thực đắm mình đi làm chuyện tình phụ, anh vẫn nghĩ đến đây chẳng qua là cái trò khôi hài mà thôi.

Với anh, Ngải Ngải. . . . . là thiên kim nhà giàu cao ngạo, làm sao có thể đi làm tình phụ người khác?

"Bởi vì Cố Tiểu Ngải mà anh yêu đã chết, anh càng làm nhiều việc cho em thì em càng cảm thấy chính mình đối trá, chịu không nổi." Cố Tiểu Ngải đứng lên, trên mặt đầy nước mắt vẫn tươi cười một chút, "Thực xin lỗi, A Tu."

Nghẹn ngào nói xong, Cố Tiểu Ngải đứng lên rời đi. . . . .

Bước chân phù phiếm dẫm nát mặt đất.

Kỳ thật, cô cũng không muốn chính mình nói ra. . . . . Cô ích kỷ muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Sở Thế Tu, lưu lại hình ảnh đẹp nhất của chín năm về trước. . . . .

Nhưng không có biện pháp, anh không thay đổi, cô thay đổi, trở nên dơ bẩn. . . . .

Còn chưa đi ra khỏi nhà ăn, Cố Tiểu Ngải bị người từ phía sau ôm chặt lấy.

Trong phòng ăn, số lượng khách cùng nhân viên phục vụ không nhiều lắm đều nhìn qua. . . . .

"Em nói những thứ này là để cho anh buông tay sao?" Sở Thế Tu từ sau chặt chẽ ôm lấy cô, cúi đầu tựa vào trên vai của cô, tiếng nói dịu dàng êm tai, mang theo cổ chấp, "Anh mặc kệ quá khứ hay là hiện tại, chỉ cần em là Cố Tiểu Ngải, là người anh yêu nhất mà thôi."

Giọng nói của anh êm tai làm say đắm lòng người. . . . .

"Anh cần thời gian suy nghĩ cẩn thận." Cố Tiểu Ngải muốn buông tay anh ra.

"Ngải Ngải, anh đã suy nghĩ chín năm rồi." Sở Thế Tu chuyển thân thể của cô lại, cùng cô đối diện, trong mắt chấp nhất thật sự, "Anh chỉ cần em."

"Nhưng em . . . . ."

"Em thay đổi vẫn là Cố Tiểu Ngải, trên thế giới này, anh tìm không thấy Cố Tiểu Ngải thứ hai để yêu." Sở Thế Tu còn thật sự chuyên chú nói, trong mắt có thâm tình.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn anh, đã không còn rơi nước mắt.

Nói không cảm động là giả, cô đem nỗi khổ của mình nói ra, anh thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không cần liền nhận tất cả của cô. . . . .

Anh níu kéo là Cố Tiểu Ngải, mà không phải là tiểu công chúa.

"Ngải Ngải, em không thương hấn là thật sao?" Hai tay Sở Thế Tu thật cẩn thận nâng lên mặt của cô, đầu ngón tay cực kỳ dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô.

Hấn?

Lệ Tước Phong sao?

Đúng, cô không thương, không ai lại yêu một người đàn ông cường bức mình cả. . . . . Chẳng qua hiện tại cô chỉ thường thường nghĩ đến hấn. . . . .

Đây chẳng qua là quán tính, Cố Tiểu Ngải tự nói với mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233

"Nếu em cảm thấy mình không xứng với anh, vậy rất dư thừa." Sở Thế Tu thâm tình nhìn chăm chú vào cô, "Người anh yêu là em, đừng nghĩ nhiều như vậy, đem chuyện quá khứ toàn bộ quên đi, được không?"

Mùi hương bạc hà trên người anh quanh quẩn trong mũi cô, làm người ta có loại cảm giác thư thái . . . . .

Trong mắt Sở Thế Tu kiên định chấp nhất làm cho cô cảm động.

"Được."

Sau khi quyết định, Cố Tiểu Ngải chủ động lao vào lòng Sở Thế Tu.

Từ giờ trở đi, cô sẽ không nghĩ đến bóng ma một tháng qua nữa, cô sẽ yêu Sở Thế Tu thật lòng. . . . .

Sở Thế Tu vui vẻ ôm cô.

"Ba ba ——"

Trong phòng ăn vang lên một tràng vỗ tay chúc phúc, người chơi đàn violon còn cố ý đi đến trước mặt bọn họ diễn tấu.

Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải nhìn nhau cười, nắm tay đi ra khỏi nhà ăn. . . . .

*****

"Lệ tổng, sau khi Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải ở trong nhà ăn ôm nhau liên tiếp tục đi mua sắm, vui vẻ hơn so với lúc trước, dọc theo đường đi đều là mười ngón tay đan vào nhau, sau đó lại tới nhà ở nội thành, khu đó được bảo vệ nghiêm ngặt, chúng tôi không có cách nào để đi theo vào chụp ảnh. . . ."

Trong văn phòng Tổng giám đốc của E.S, thám tử tư đem một sập ảnh chụp để trên bàn làm việc.

Sắc mặt Lệ Tước Phong lộ vẻ lo lắng nhìn một bức hình hai người nắm tay trong khu mua sắm, một tay Sở Thế Tu thỉnh thoảng ôm cổ, Cố Tiểu Ngải không có phản kháng, thậm chí mang trên mặt tươi cười. . . . .

Là nụ cười mà hắn đã thật lâu đều không có thấy qua.

"Có nghe được bọn họ nói cái gì hay không?" Lệ Tước Phong lạnh nhạt hỏi, ngón tay thon dài đem ảnh chụp xếp ra thành hàng dài. . . . .

"Không có. Không thể tiếp cận quá gần được sẽ dễ dàng bại lộ." Thám tử tư bỏ sung nói, "Sở Thế Tu thân là con trai độc nhất của Sở gia, hiện nay lại là nhân vật thời sự, tin tức yêu đương còn đang cao trào như vậy, tôi phỏng chừng có chỗ sẵn đi theo."

"Người nói bọn họ đang nói về chuyện yêu đương sao?" Lệ Tước Phong lạnh lùng ngược mắt lên, trong mắt tối tăm phụt ra ý muốn giết người.

Thám tử tư nhất thời bị dọa đến run run, không dám trả lời là đúng hay là không.

"Nói!" Lệ Tước Phong lạnh nhạt trừng mắt, ngón tay lại lần nữa lấy ảnh chụp của Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu ở nhà ăn ôm nhau xếp thành hàng dài.

"Phải. . . ." Thám tử tư co rúm thân thể lại, lắp bắp nói, "Với nhiều năm kinh nghiệm theo dõi người khác của tôi đây thì bọn họ là một đôi tình nhân, sự ngọt ngào của tình nhân là không thể che dấu."

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đập bàn đứng lên, mắt thâm độc trừng thám tử tư, mặt lạnh như băng có chút đáng sợ. . . . .

"Lệ, Lệ tổng"

Thám tử tư sợ tới mức ngồi ở ghế trên liên tục lui về phía sau. . . . .

"Tiếp tục điều tra cho tôi, tôi muốn nghe được bọn họ đang nói cái gì! Bao gồm cả những nơi Cố Tiểu Ngải hay lui tới cũng phải theo dõi cho tôi."

"Lệ, Lệ tổng. . . . . điều này quá khó khăn." Thám tử tư lắp bắp nói, "Mà hơn nữa một khi bị điều tra ra, đây là phạm pháp."

"Không làm được thì cắt cho tôi!" Lệ Tước Phong đem ảnh chụp quăng đến trên mặt hắn, giọng nói lạnh như băng.

"Làm được! Làm được! Tôi lập tức đi an bài!"

Thám tử tư vội nói, nâng chân nặng trĩu chạy ra ngoài.

Làm thành công chuyện này cho Lệ tổng thì cả đời này hắn cũng không cần kiếm sống nữa, phạm pháp cũng đáng.

Lệ Tước Phong ngồi lại trên ghế, nhìn chăm chăm ảnh chụp trên bàn, mắt càng ngày càng sâu.

Ngực bị kiềm nén khó chịu.

. . . . .

"Lệ Tước Phong, anh không biết là một người đàn ông bức phụ nữ đến mức đi tìm đường chết thì thất bại lắm hay không? Rất kém cỏi?"

. . . . .

Đối với hắn, cô không có sắc mặt tốt lắm, nhưng đối với Sở Thế Tu, cô có thể cười vui vẻ đến như vậy.

Cố Tiểu Ngải, cô thực yêu Sở Thế Tu như vậy sao?

Trong tương lai. . . . . tôi sẽ xem cô có bao nhiêu thống khổ.

A.

Ảnh chụp hai người thân mật chói mắt cực kỳ, ngực của Lệ Tước Phong bị đè nén dường như không thở nổi.

Cả người ngồi ở ghế trên chậm rãi cúi gập thắt lưng. . . . .

Hắn yêu Cố Tiểu Ngải, nhưng trong lòng người phụ nữ này. . . . . không có hắn, chỉ có tên họ Sở kia.

Thật là một châm chọc chê cười.

Hắn - Lệ Tước Phong ngay cả lòng của phụ nữ đều không đến được. . . . .

Lấy một con dao Thụy Sĩ từ trong ngăn kéo bàn, Lệ Tước Phong không lưu tình cắt một dao vào lòng bàn tay mình. . . . .

Máu lập tức ở trong lòng bàn tay chảy ra ồ ạt, chảy từng giọt xuống ảnh chụp của Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu, bao trùm mặt bọn họ. . . . .

Lòng bàn tay đau đớn, ngực thế này mới thư thái một chút.

Hóa ra muốn ngực không đau, phương pháp đơn giản như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng cắt một đường vết thương như vậy thì ngực sẽ không đau. . . . .

Ấn điện thoại trên bàn, bên trong truyền đến giọng nói của thư ký Vương Chiêu, Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, "Lập tức đưa tin cho các đài truyền hình, báo chí, tạp chí lớn. . . . . toàn bộ tin tức có liên quan đến Cố Tiểu Ngải phải làm nhòe."

"Ách. . . . . làm nhòe toàn bộ về Cố tiểu thư sao?"

"Phải"

"Vâng, Lệ tổng, tôi đi làm ngay."

Cúp điện thoại, Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm vết thương trong lòng bàn tay mình.

Cố Tiểu Ngải, cô sẽ chỉ là của tôi!

*****

Vài ngày sau, đến ngày ba cô ra tù, Sở Thế Tu lại tới đón cô đi trại giam Tần đảo ở quê cô. . . . .

Bởi vì đường đi xa, Cố Tiểu Ngải không cho cậu đi theo.

Trước khi lên xe, khoe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một điểm đỏ giống như camera, Cố Tiểu Ngải kỳ quái nhìn các hẻm nhỏ xung quanh. . . . .

"Làm sao vậy?" Sở Thế Tu hỏi.

"Không có gì."

Không nhìn...cái điểm đỏ nữa, Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu lên xe.

Mấy ngày nay cô đều có cảm giác có người theo dõi cô? Chẳng lẽ có người theo dõi cô? !

Ngồi trên xe, trên mặt Cố Tiểu Ngải vẫn mang theo tươi cười, đã lâu rồi mới vui vẻ như vậy, vui vẻ như thế nào đều không che dấu được.

"Vui vẻ đến vậy sao?" Sở Thế Tu cười cô, đi ra khỏi chung cư, nụ cười trên mặt anh vẫn không có biến mất.

"Ba em rốt cục cũng ra tù rồi." Cố Tiểu Ngải cũng biết mình vui vẻ quá mức, nhưng đây là chuyện cô chờ nhiều năm như vậy, không có cách nào khác kềm chế tâm tình của mình, ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ Cố Tiểu Ngải cao hứng nói, "A Tu, em có gia đình rồi!"

"Ừ, em có gia đình rồi." Sở Thế Tu cười hòa cùng nói, có chút đau lòng nhìn cô.

Đối với cô ấy mà nói gia đình là quan trọng hơn cả, chú Cố ra tù là một lần nữa cho cô ấy một gia đình.

Chín năm này, cô sống quá vất vả so với anh tưởng tượng.

Bên ngoài trại giam Tần đảo ——

Nhìn cửa sắt cao ngất đóng chặt, Cố Tiểu Ngải có chút khản trương đi tới đi lui.

Sở Thế Tu tựa vào trên cửa xe, yên lặng nhìn bộ dáng cô khản trương bất an, không có đi lên quấy rầy cô. . . . .

Thật lâu, cửa sắt kia rốt cục bị mở ra, Cố Tiểu Ngải vội vàng nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông trung niên anh tuấn đang từ bên trong đi ra, trên mặt tiêu tụy mà tang thương, là ba cô - Cố Tân.

Trên người ông mặc một bộ tây trang mà lần trước cô mua, tóc hỗn độn, vác một cái bao to, lưng hơi hơi gù xuống. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy lòng có chút chua xót.

"Sau khi ra ngoài làm người cho tốt." Cảnh ngục đi theo ra tới làm theo phép nói một câu, sau đó đóng cửa sắt lại.

"Ba!"

Cố Tiểu Ngải hô to một tiếng, vui vẻ chạy tới, kích động ôm lấy Cố Tân.

"Ôi, con gái bảo bối của ta." Cổ Tân cũng có vẻ rất vui, cùng cô ôm thật chặt, lập tức buông cô ra chuyển mắt nhìn cảnh sắc cùng bầu trời bên ngoài, có nếp nhăn nhỏ trên mặt rất là cảm khái, "Ba rốt cục được ra ngoài rồi. . . . ."

"Dạ." Cổ Tiểu Ngải dùng sức gật đầu.

"Nhìn thấy con gái ta gần như vậy, thật sự là càng ngày càng duyên dáng yêu kiều." Cổ Tân trêu ghẹo vỗ vỗ hai vai Cổ Tiểu Ngải, cùng một bộ dáng rất vinh dự.

"Ba. . . . ." Bị chính ba mình khoa trương như vậy, Cổ Tiểu Ngải có chút quần bách ngại ngùng.

"Chú Cổ, hoan nghênh trở về." Sở Thế Tu đi tới khiêm tốn chào hỏi, tiến lên bắt tay Cổ Tân, "Để con lấy túi giúp chú."

Nhìn thấy Sở Thế Tu, nụ cười trên mặt Cổ Tân tan đi, thân nhiên lên tiếng, "Cậu cũng tới à."

"Dạ, chú Cổ"

Biểu tình của Cổ Tân rõ ràng khác biệt làm cho Sở Thế Tu có chút xấu hổ, vẫn là duy trì lễ phép tươi cười nói, "Mời chú Cổ lên xe, chúng ta đi ăn cơm trước."

"Ừ." Cổ Tân từ chối cho ý kiến gật đầu, quay đầu nhìn về phía Cổ Tiểu Ngải lại cười, choàng vai của cô sang sang nói, "Đi thôi, con gái bảo bối."

"A, được."

Cổ Tiểu Ngải cũng rõ ràng cảm giác được thái độ của ba đối Sở Thế Tu thay đổi, xin lỗi nhìn về phía Sở Thế Tu, Sở Thế Tu hướng cô lộ ra một chút tươi cười như không có việc gì.

"Ba, tại sao thái độ của ba đối với A Tu lại kỳ quái như vậy?" Cổ Tiểu Ngải nhỏ giọng hỏi.

"Nào có kỳ quái, ba đối với con gái của ta mới cười được." Cổ Tân nói.

Cổ Tiểu Ngải bị chọc cười, cũng không còn hỏi tới.

Chưa trở về C thị, Sở Thế Tu đi ô-tô đến một khách sạn.

Dọc theo đường đi, Sở Thế Tu vì muốn xây dựng hình tượng tốt ở trước mặt ba cô mà không ngừng tìm đề tài nói, nhưng Cổ Tân cũng không để ý đến anh, chỉ cùng Cổ Tiểu Ngải nói chuyện mà thôi.

"Nơi này trở nên rất đông đúc. . . . ." Cổ Tân nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe cảm khái nói, "Trước kia nơi này là khu công nghiệp, hiện tại đều phát triển trở thành khu dân cư. . . . ."

"Dạ, đúng vậy." Cổ Tiểu Ngải ngồi dựa vào vai Cổ Tân, có chút vẻ yêu kiều của con gái, hai tay ôm chặt cánh tay của ông, "Buổi chiều, chúng ta quay về C thị, đi ăn cơm trước đã."

Thời gian chín năm, thật là thay đổi không ít, hơn nữa ba đã có cuộc sống chín năm trong bức tường cao. . . . .

Bên ngoài với ông ấy mà nói, đã là thay đổi long trời lở đất.

Cô sẽ cố gắng làm cho ba thích ứng được.

Tới khách sạn, Sở Thế Tu đặt phòng, Cổ Tân liền lên trước đi tắm rửa, hai người Sở Thế Tu cùng Cổ Tiểu Ngải liền ngồi ở trong phòng ăn của khách sạn chờ đợi.

"Xem ra năm đó, nhà chúng ta khoanh tay đứng nhìn làm cho chú Cổ rất không vui vẻ." Sở Thế Tu cười khổ mà nói.

"Năm đó, nhà anh cũng không thể giải quyết được, ba em là một người tiến bộ. Cho ông ấy một ít thời gian, ông ấy sẽ không tính toán nữa đâu." Cổ Tiểu Ngải an ủi anh.

"Đây là có chuyện gì? !"

Hai người đang trò chuyện, Cổ Tân đột nhiên đem báo chí ném tới trên bàn ăn, giọng điệu nghiêm khắc hỏi.

Cổ Tiểu Ngải kinh ngạc xem qua, chỉ thấy trên báo đầu đề tin tức viết ——【 Đám hỏi chính thương tan vỡ, hóa ra là bên thứ ba chen chân! 】

. . . . .

Trên báo là ảnh chụp Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn ở buổi đính hôn, dùng photoshop làm hiệu ứng tan vỡ, còn có ảnh chụp của cô cùng Sở Thế Tu ở khu thương mại đất tay đi mua sắm. . . . .

Mặt của cô bị làm nhòe, cũng không có chỉ tên nói họ.

.....

"Người nọ là Tiểu Ngải nhà chúng tôi sao?" Cố Tân hiển nhiên ngay cả tắm cũng chưa tắm, quần áo cũng chưa đổi, đem báo chí quăng đến trước mặt Sở Thế Tu, chất vấn nói, "Có ý tứ gì? Tiểu Ngải nhà chúng tôi thành bên thứ ba sao?"

Cố Tiểu Ngải cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp như vậy, khó trách mấy ngày nay cô cảm giác có người theo dõi cô.

Cô là một chó săn cũng bị chó săn theo dõi sao?

Kỳ quái, trên báo vì sao không in trực tiếp ảnh chụp của cô, còn cố ý làm nhòe? Việc này xem như bảo vệ đời tư của cô sao? Hiện tại, báo chí cũng đạo đức như vậy?

"Chú Cố." Sở Thế Tu dặt tay Cố Tiểu Ngải, "Con cùng Ngải Ngải muốn chính thức hẹn hò."

"Chính thức?" Cố Tân chia chia báo chí trước mặt anh, hỏi ngược lại, "Này, trên đây nói Tiểu Ngải chúng tôi là bên thứ ba!"

"Kỳ thật, con muốn tìm chó săn làm cho sáng tỏ, cho nên mới như vậy, con sẽ công khai với truyền thông tình cảm của con cùng Ngải Ngải." Sở Thế Tu nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234

"Công khai? Cha cậu đồng ý cho cậu cùng Tiểu Ngải hẹn hò sao? !" Cố Tân hỏi, trên mặt không có mỉm cười.

"Con sẽ thuyết phục ông ấy."

"Thuyết phục? Cha cậu là một lão già bảo thủ, cậu có thể thuyết phục được ông ấy sao?" Cố Tân đứng mạnh lên, tiến lên tách tay Sở Thế Tu đang nắm tay Cố Tiểu Ngải ra, "Con gái, đi với ba."

"Ba . . . ." Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn về phía Cố Tân, ba cô làm sao vậy? Ông ấy chưa bao giờ như vậy . . . . .

"Chú Cố." Sở Thế Tu đứng lên đi theo, nắm lấy tay Cố Tiểu Ngải, "Con đối với Ngải Ngải là nghiêm túc."

"Nghiêm túc của cậu là để cho con gái của tôi bị báo chí viết thành bên thứ ba sao?" Cố Tân nhìn Sở Thế Tu, giọng nói lạnh nhạt, "Đừng quên Sở gia các người trước đây đã bội bạc thế nào, cậu cùng Tiểu Ngải là đính thân từ nhỏ, tại sao bị xem là bên thứ ba?"

"Là lỗi của con."

Sở Thế Tu thân nhiên nhận sai, "Trở về, con liền mời họp báo."

Sắc mặt Cố Tân thế này mới dịu lại, trong mắt xẹt qua một chút đắc ý thực hiện được, ngồi xuống cùng bọn họ cùng nhau ăn cơm.

*****

Không biết vì sao, Cố Tiểu Ngải có cảm giác được ba đặc biệt nhắm vào Sở Thế Tu. . . . .

Sau khi trở lại C thị, cậu đi ra tụ họp cùng bọn họ, ba vẫn thật là khôi hài cùng cậu nói chuyện, cảm ơn cậu ấy chiếu cố con gái của mình nhiều năm như vậy. . . . .

Trở lại nhà mà Sở Thế Tu mua cho cô, ba đi tắm rửa, Cố Tiểu Ngải giúp ba sửa sang lại đồ đạc.

Ngoại trừ một ít quần áo cùng sách, trong bao to còn có rất nhiều báo chí cùng tạp chí, mới cũ chẳng phân biệt được, đều là về Sở gia . . . . .

Dựa vào linh tính của chó săn, Cố Tiểu Ngải dường như cảm thấy có cái gì đó không thích hợp.

"Con gái ngoan đang giúp ba sắp xếp lại đồ đạc à." Cố Tân quần khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra cười nói.

"Ba. . . . ." Cô Tiểu Ngải cầm lấy báo chí nhin không được hỏi, "Tại sao ba lại thu thập nhiều tin tức liên quan đến Sở thị như vậy?"

"Tùy tiện xem mà thôi." Cô Tân tùy ý nói, cầm lấy điều khiển mở TV, "Sở Thế Tu nói quay về C thị sẽ họp báo."

Chuyển vài cái đài, Cô Tân không thấy có tin tức, "Hiện tại, đài truyền hình thật nhiều, đài nào phát tin tức nhanh hơn?"

"Để con."

Cô Tiểu Ngải lấy điều khiển chuyển qua một cái đài, trên đó phóng viên đang truyền tin tức trước một giờ Sở Thế Tu họp báo.

Vô số đèn chớp nhoáng trên người Sở Thế Tu, Sở Thế Tu ngồi ở trước rất nhiều Microphone thân nhiên thừa nhận, "Hiện tại, tôi thật đang yêu, cảm ơn mọi người đã quan tâm chú ý."

"Cho nên, cậu cùng Lương tiểu thư chia tay thật là bởi vì bên thứ ba chen chân sao?"

"Như vậy, cậu không thấy có lỗi với Lương tiểu thư sao?"

"Trước kia, cậu ở trước truyền thông xây dựng hình tượng đàn ông tốt, đó cũng là giả sao?"

. . . . .

Các phóng viên liên tục hỏi các vấn đề sắc bén, toàn bộ dư luận đều hướng đến Lương Noãn Noãn.

"Bạn gái của tôi không phải bên thứ ba, cô ấy là đã đính thân với tôi khi tám tuổi." Sở Thế Tu ôn hòa làm sáng tỏ, "Đối với Noãn Noãn, tôi thật xin lỗi."

Vừa nói ra như vậy, các phóng viên lại khiến cho sóng to gió lớn.

"Cậu có đối tượng đính hôn còn cùng Lương tiểu thư đính hôn sao?"

"Đây không phải nói cậu không tôn trọng hôn nhân?"

. . . . .

Các phóng viên nói từ càng ngày càng kịch liệt, thậm chí còn nghi ngờ nhân cách của Sở Thế Tu.

"Ba, ba buộc anh ấy làm như vậy, hình tượng của anh ấy sẽ toàn bộ bị hủy." Cô Tiểu Ngải nhìn trên màn ảnh mặt Sở Thế Tu nhú mi lại.

"Hình tượng của cậu ta có cái gì quan trọng, quan trọng là cho con một cái giao kết." Cô Tân vỗ vỗ vai của cô, "Ba cũng không muốn con gái của ba bị vô duyên vô cớ nói thành bên thứ ba."

. . . . .

"Ba. . . . ."

"Con gái ngoan, để ba sấy khô tóc đã." Cô Tân chuyển đề tài.

"Dạ." Cô Tiểu Ngải đành phải dừng đề tài này lại.

Kỳ thật, mặt của cô đã được báo chí làm nhòe, Sở Thế Tu không ra làm sáng tỏ đối với cô cũng không ảnh hưởng gì. . . . .

Trở lại phòng mình, Cô Tiểu Ngải gọi điện thoại cho Sở Thế Tu, chuông reo thật lâu Sở Thế Tu mới đón nhận, giọng nói của anh có vẻ thực mỗi mệt, "Ngải Ngải."

"Anh không sao chứ?" Cô Tiểu Ngải có chút lo lắng hỏi.

Cô là một chó săn, cô rõ ràng biết dư luận sẽ tạo thành nhiều ảnh hưởng. . . . .

"Ba anh muốn anh tạm thời cách chức, đình chỉ tất cả công việc ở Sở thị." Giọng nói của Sở Thế Tu từ đi động truyền đến, truyền vào lỗ tai của cô.

"Thực xin lỗi, ba em. . . . ."

"Ngải Ngải, vĩnh viễn đừng nói xin lỗi với anh." Sở Thế Tu bên kia thực im lặng, im lặng chỉ còn lại có giọng nói ôn hòa lại mỗi mệt của anh, "Chúng ta nhất định sẽ rời đi cùng nhau được không?"

Nhất định sẽ rời đi cùng nhau?

Cô Tiểu Ngải sững sốt, Sở Thế Tu như là đang chờ cô đáp lại như mình mong muốn. . . . .

"Dạ, chúng ta nhất định sẽ đi cùng nhau." Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói.

Sở Thế Tu ở bên kia nở nụ cười, trong giọng nói biến mất một môi, "Ngải Ngải, anh sẽ nhanh chóng chuẩn bị chuyện xuất ngoại, chúng ta rời đi khỏi nơi này."

"Nhưng bác Sở, ông ấy. . . . ." Cô hiểu được hiện tại dư luận có bao nhiêu khó khăn, nhưng bọn họ đi như vậy. . . . .

"Anh sẽ trở về chăm sóc ông ấy." Sở Thế Tu dừng một chút, cực kỳ nghiêm túc nói, "Ngải Ngải, không có gì so với việc cùng em ở một chỗ quan trọng hơn, love you."

Cố Tiểu Ngải sợ run thật lâu mới gian nan từ môi nói ra một câu, "love you, too."

Rõ ràng là một câu nên nói nhưng tim đập thành thịch đến kì lạ.

Cố Tiểu Ngải lại cảm thấy ngực bị dồn nén khó chịu, thậm chí còn vừa mới nhất sát, cô nghĩ tới khuôn mặt Lệ Tước Phong vui buồn thất thường. . . . .

Loại quan hệ này làm cho cô nói không nên lời khủng hoảng.

Cúp điện thoại cùng Sở Thế Tu, Cố Tiểu Ngải ngồi vào trước máy tính, đăng nhập QQ không lâu thì bạn thân Chu Chỉ Nghi hỏi không ngừng.

【 chỉ tình yêu nghi: Tiểu Ngải, bỏ cùng tên kia thế nào? Không phải là bị kéo trở về ngược đãi tình cảm chứ? Sống hay chết cũng phải cho mình cái tin nhắn chứ? 】

【 chỉ tình yêu nghi: Tiểu Ngải yêu quý, bỏ bỏ nhắn bảo thạch ở nhà của mình, khi nào tới lấy. 】

. . . . .

Nhắn “Yêu em lợi chi lệ” ở nhà Chu Chỉ Nghi.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải ở trên Computer gõ gõ một hàng chữ ——

【 Ngải Nhược lấy thăm: Tiểu Nghi, như thế nào mới gọi là yêu một người? 】

Bên kia, Chu Chỉ Nghi rất nhanh đã trả lời.

【 chỉ tình yêu nghi: bỏ rốt cục còn sống a, làm mình sợ muốn chết. Bỏ sống lớn đến như vậy rồi mà cũng không biết như thế nào mới tính là yêu một người sao? ! 】

Cố Tiểu Ngải nhìn màn hình Computer liên sừng sốt, cô vẫn nghĩ là cô biết.

【 chỉ tình yêu nghi: Đây! Làm cái kiểm tra này đi, bỏ sẽ biết là mình yêu hay không. 】

Ngay sau đó bạn thân chuyển qua một liên kết, Cố Tiểu Ngải bấm mở ra, trên đó viết tiêu đề thật to——

"Kiểm tra tình yêu, bạn không biết đã yêu anh ấy/ cô ấy chưa?"

Cố Tiểu Ngải do dự chỉ chốc lát, cuối cùng là bấm đi vào.

【 1, bạn đang làm việc lại mở điện thoại ra xem, chờ điện thoại của người đó? 】

Lúc trước, điện thoại của cô chỉ có thể nhận điện thoại của Lệ Tước Phong, cô chỉ có thể cùng hắn gọi điện nói chuyện, cô không bắt điện thoại khẳng định sẽ bị rống.

Việc này xem như đang đợi điện thoại của hắn sao? Hắn là không tính đi, cô không cố ý chờ điện thoại của Lệ Tước Phong. . . . .

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải đánh "Không phải".

【 2, bạn không phải là cảm thấy cùng người ấy ở cùng một chỗ thì thời gian đặc biệt trôi nhanh, mà không ở cùng nhau sẽ nghĩ đến người đó? 】

Câu này được tính là trắc nghiệm sao?

Cô cũng không cảm thấy cùng Lệ Tước Phong cùng một chỗ thời gian trôi nhanh, ngược lại dày vò thật sự.

Nhưng rốt cục rời đi khỏi hắn, cô luôn thường nhớ tới hắn, thậm chí nhìn thấy Sở Thế Tu làm bữa sáng cô đều sẽ nghĩ tới Lệ Tước Phong. . . . . như vậy phải trả lời thế nào?

Cuối cùng Cố Tiểu Ngải vẫn là đánh "Đúng".

【3, khi người ấy tốt với người khác thì bạn sẽ cảm thấy khó chịu, hoặc là trong lòng không thoải mái cố ý không để ý tới người đó, thậm chí cố ý chỉ trích người đó? 】

.....

Cô chán ghét Lệ Tước Phong lạm dụng chuyện tình cảm bên người phụ nữ khác cùng khách qua đường, cô chưa bao giờ cảm thấy mình đang ghen.

Đúng, cô không có ghen.

Cố Tiểu Ngải đánh "Không phải."

【4, Khi người ấy sinh bệnh hoặc bị thương thì bạn sẽ lo lắng, lo lắng, muốn chăm sóc cho người đó, thậm chí ngay cả ngủ đều ngủ không ngon? 】

Cái này. .... cùng với trải nghiệm yêu hay không yêu có liên quan sao?

Nếu người thân cô bệnh, cô cũng sẽ lo lắng. ....

Cố Tiểu Ngải đánh "Phải"

【5, Bạn thích cùng người ấy đi dạo? 】

【6, Khi người ấy áp sát mặt gần bạn thì bạn cảm thấy mặt đỏ lên, tim đập nhanh? 】

【7, Bạn thấy người ấy cười thì miệng bạn cũng tự giác nở nụ cười? 】

.....

Nhìn các nội dung trải nghiệm này, Cố Tiểu Ngải nhanh nhẹn lựa chọn "Không phải", "Không phải", "Không phải" .....

Liên tiếp các trải nghiệm phía dưới.

Cố Tiểu Ngải nặng nề mà nhẹ nhàng thờ ra. ....

Hoàn hảo cô chỉ có hai, ba cái đáp án chọn là "Đúng", vậy nhất định không có khả năng là yêu .

"Kết quả trải nghiệm", kết quả trên Computer làm cho cô nhất thời như gặp phải sét đánh ——

"Thần ái: bạn đã trung mũi tên tình yêu rồi, đây là dấu hiệu lúc đầu yêu một người, mũi tên của thần Cupid đã muốn bắn về phía bạn, dừng cảm yêu đi!"

.....

Dấu hiệu lúc đầu.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn kết quả trải nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235

Bạn thân cho cô cái loại trải nghiệm gì đây, căn bản không chính xác.

Ở cùng một người trong khoảng thời gian dài khẳng định sẽ có một ít quán tính, nhưng quán tính không phải yêu, không phải sao? !

Đúng, không phải.

Khẳng định là không phải.

Cố Tiểu Ngải bối rối đóng trang web lại, giống như rất gấp rút, không muốn xem lại cái kết quả trải nghiệm kia.

Cô cùng Sở Thế Tu từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cô đã ở bên cạnh anh trong khoảng thời gian dài. .... còn cùng Lệ Tước Phong cùng một chỗ mới hơn một tháng, ở chung thậm chí căn bản không thoải mái, cô không có khả năng yêu hắn. ....

Không có khả năng, không có khả năng.

.....

Bên kia ——

Trong văn phòng tổng giám đốc E.S, sau khi Lê Tước Phong kết thúc hội nghị liền trở lại trước bàn làm việc bắt đầu ký các văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cố Tiểu Ngải trên màn hình Computer một cái.

Thảm tử tư làm việc hiệu suất rất nhanh.

Trong vòng vài ngày liền tìm được tất cả các nơi cô lui tới, Cố Tiểu Ngải ở trong nhà hay các nơi đều bị theo dõi ghi hình lại.

Giờ phút này, Cố Tiểu Ngải đang ngồi ở trước máy tính nhìn cái gì đó, ngón tay mảnh khảnh thỉnh thoảng ở trên máy tính bấm một cái.

Một đôi lông mày hơi nhăn một chút, suy tư về cái gì, về mặt thực khẩn trương. . . . .

Bỗng nhiên, cô như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, tay lại không tự chủ được vỗ vỗ trước ngực.

Một giây tiếp theo, biểu tình Cố Tiểu Ngải biến hóa gấp gáp.

Bộ dáng cô như gặp phải quỷ, khiếp sợ tròn to mắt, không dám tin nhìn chằm chằm màn hình Computer . . . . .

Biểu tình trên mặt Cố Tiểu Ngải cứ trong vòng 10 phút lại biến hóa . . . . .

Giấc mộng của cô không nên là đạo diễn, nên làm diễn viên mới đúng, khẳng định có tiền đồ.

Lê Tước Phong dùng kí tên lại, đem bút máy ném ở một bên, không hề chuyên tâm, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải trên màn ảnh Computer . . . . .

Bỗng dưng, trong mắt Lê Tước Phong xẹt qua bất mãn, cầm lấy danh thiếp bấm một chuỗi dãy số, lạnh lùng chất vấn, "Các người không gắn nhiều camera hơn ở trong phòng cô ấy chứ? !"

Thảm tử tư ở đầu dây điện thoại bên kia run run nói, "Lê tổng, chúng tôi đã đặc biệt gắn ba cái camera ở trong phòng ngủ của Cố Tiểu Ngải . . . . ."

"Nhưng lại không có nhắm ngay Computer của cô ấy, tôi không xem được nội dung trên Computer của cô ấy."

Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

Trên màn ảnh, giờ phút này Cố Tiểu Ngải nhìn Computer về mặt đại ra, giống như mất hết tinh thần vậy. . . . .

"Ngài muốn theo dõi Computer của cô ấy đúng không? Tôi có ghi nhớ IP, có thể giúp ngài xâm nhập, ngài có muốn nối với máy tính của ngài không ạ?"
Thảm tử tư vội vàng nói, dù sao cũng đã phạm pháp, nhiều hơn nữa cũng không sao. . . . .

"Kết nối đi!"

Nói xong, Lê Tước Phong rõ ràng lưu loát cúp điện thoại.

Thảm tử tư thực hiệu suất đem IP máy tính của Cố Tiểu Ngải chuyển tới cho Lê Tước Phong, trên màn hình trống trơn, cùng một cái tên QQ là "Chỉ tình yêu nghi" trò chuyện. . . . .

Cô đối với máy thứ này phát ra biểu tình nhiều như vậy sao? !

.....

【 Ngài Nhục lấy thăm: Tiểu Nghi, như thế nào mới tính là yêu một người? 】

【 chỉ tình yêu nghi: này! Làm kiểm tra này đi, bỏ sẽ biết là mình yêu hay không. 】

.....

Nhìn nội dung nói chuyện của các cô, mi Lê Tước Phong chậm rãi nhủ chặt lại, cô làm trắc nghiệm cái gì? ! Trắc nghiệm mình yêu Sở Thế Tu nhiều thế nào sao?

Đôi mắt đen thui của Lê Tước Phong nhủ chặt, thiếu chút nữa đập bể con chuột máy tính rồi.

Sau một lúc lâu, trong mắt Lê Tước Phong hiện lên một tia âm mưu, nhanh chóng mở một tệp tin trên Computer, nhìn một đoạn video được gửi qua. . . .
..

Trong phòng ngủ, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người nhìn màn hình Computer, đầu óc rối loạn.

Cô không thể lại tiếp tục nữa.

Như vậy đối với Sở Thế Tu không công bằng.

Cho dù chỉ là dấu hiệu yêu lúc đầu thì thế nào? Cô sẽ bóp chết toàn bộ.

Đứng, đừng suy nghĩ miên man nữa.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải tắt Computer, nhưng máy lại không có phản ứng. . . . .

Giây tiếp theo, một đoạn video quen thuộc chiếm toàn bộ màn hình máy tính của cô.

Là video ở lễ chúc mừng của Sở gia, Lệ Tước Phong đang ở trên đài thời Saxo, sau đó hai người ở trước mắt bao người ôm nhau. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn.

Gặp quý sao?

Cô vừa làm trắc nghiệm về Lệ Tước Phong, liền mở ra đoạn video này? !

Không đúng, trên máy tính của cô không có đoạn video này. . . . . Làm sao có thể vô duyên vô cớ truyền phát tin chứ.

USB mà Linh Mộc Nại Nại cho cô còn ở Lệ gia, đoạn video này. . . . . Lệ Tước Phong chuyển đến sao?

Hắn chuyển đến như thế nào?

Cô lại không biết về thông tin tài khoản Internet của hắn.

Cố Tiểu Ngải liều mạng ấn "Esc", muốn rời khỏi toàn bộ, nhưng căn bản không được, cô chỉ có thể há hốc mồm nhìn trên màn hình Computer lặp đi lặp lại đoạn video. . . . .

Thực hiển nhiên, Computer của cô bị hacker xâm nhập.

Ai là người xâm nhập, rõ ràng, ngoại trừ cái tên thói tha Lệ Tước Phong vốn không có người thứ hai.

"Lệ Tước Phong, anh khôn nạn!"

Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa đập bẻ bàn phím, cũng không thể tắt đi đoạn video khỏi màn hình, tức giận đến mức nhìn Computer mắng to.

Bên kia ——

Lệ Tước Phong ung dung nhìn chăm chú vào bộ dáng Cố Tiểu Ngải hỏn hển, khóe môi không khỏi gợi lên, trong mắt tối tăm lộ ra ý cười.

Cái cô chết tiệt!

Cho cô dám làm trắc nghiệm yêu đương với người khác!

"Cốc cốc ——"

Cửa phòng Tổng giám đốc bị gõ, Lệ Tước Phong thu lại ý cười, "Vào đi."

Thư ký Vương Chiêu cầm một tệp văn kiện dày đi tới, "Lệ tổng, văn kiện này cần ngài ký tên."

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải trên màn ảnh, đầu cũng không ngước lên một chút, lấy văn kiện từ trong tay thư ký, cúi đầu tùy ý ký tên, tuyệt bút vung lên, xong việc.

Vương Chiêu có chút ngoài ý muốn nhìn Lệ Tước Phong khẽ nhếch mi, mấy ngày nay toàn bộ phòng thư ký đều ở trong tình trạng chịu mưa to gió lớn. . . . .

Mỗi một lần mở cuộc họp, tất có "Thương vong", không phải người này bị mắng, thì chính là người kia bị khai trừ. . . . .

Tại sao hôm nay tâm tình của Lệ tổng lại giống như tốt hơn?

"Lệ tổng, ngài nên thay miếng dán trên tay." Thư ký Vương Chiêu đưa một miếng băng keo cá nhân mới tinh đến trước mặt Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong vốn ngầm có ý cười trong nháy mắt lại u ám xuống.

"Được rồi, đi ra ngoài."

"Vâng, Lệ tổng." Cầm lấy văn kiện đã ký xong, thư ký Vương Chiêu đi ra ngoài.

Mở ra lòng bàn tay của mình, xé mở miếng băng dán, vẫn còn sẹo một vết thương chưa lành. . . . .

Điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên, mặt trên sáng lên một chuỗi dãy số xa lạ.

Định tắt đi điện thoại, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Cố Tiểu Ngải trên màn hình Computer đang để di động ở bên tai mình, trong mắt tất cả đều là tức giận.

Cho tới bây giờ, hắn đã đồng loạt thay đổi số điện thoại, chỉ là. . . . . hai ba cái điện thoại số lượng có hạn đã bị hắn đập bể, nhưng có một số điện thoại vẫn không có đổi.

Mắt Lệ Tước Phong thật sâu nhìn chăm chú vào mặt của cô, chuyển được điện thoại, "A lô?"

Bên kia thực im lặng. . . . . Im lặng không có một tia khí người.

Trên màn ảnh, Cố Tiểu Ngải cảm di động không có động tĩnh.

Sao gọi cho hắn lại không nói lời nào?

"A lô?" Lệ Tước Phong nhin không được lại lặp lại một lần nữa, hàm chứa ý khấn trương, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải trên màn ảnh.

"Em vừa xuống máy bay, tuy rằng anh không đưa em ra sân bay, nhưng em muốn báo bình an cho anh. A Phong, em. . . . ."

Là Linh Mộc Nại Nại.

Không có nghe cô nói chuyện nữa, Lệ Tước Phong trực tiếp cúp điện thoại, thất vọng nảy lên đến, làm cho hắn rất không thoải mái.

Liếc liếc mắt vết thương trên tay một cái, Lệ Tước Phong đem tầm mắt nhìn lại trên màn ảnh, chỉ thấy Cố Tiểu Ngải đang nhìn máy tính, rốt cục có giọng nói, "Xin chào, tôi muốn gọi giao thức ăn, dạ đúng, địa chỉ phải. . . . ."

A, thức ăn bên ngoài.

Hóa ra, cô căn bản không phải gọi điện thoại cho hắn, hắn lại tự mình đa tình một lần.

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, ngực lại bị dồn nén nên đau.

Kêu thức ăn bên ngoài xong, Cố Tiểu Ngải ngồi trở lại trước máy tính lại bắt đầu ấn ấn bàn phím, vẫn đang phí công vô lực, đừng nói đóng video ngay cả máy tính cô tắt cũng không xong.

Nhìn đoạn video, cô đắm vào mặt Lệ Tước Phong trên màn hình, trên mặt Lệ Tước Phong có nồng đậm đắc ý, tươi cười. . . . .

Cố Tiểu Ngải dùng ngờ ngẩn, cuối cùng vứt bỏ một chút tâm phiền ý loạn, trực tiếp rút nguồn điện.

Màn hình tối sầm.

Đoạn video hoàn toàn biến mất không thấy.

Xem Lệ Tước Phong làm sao xâm nhập vào Computer của cô nữa. . . . .

Lệ Tước Phong cầm lấy danh thiếp trên bàn, lại một lần nữa gọi điện thoại đi, "Hiện tại, số điện thoại của Cố Tiểu Ngải là bao nhiêu?"

"Ách, cái này còn chưa có tra được. . . . . công ty truyền thông cũng không có tư liệu đăng ký của cô ấy, khả năng là dùng điện thoại của người khác." Thảm tử tư nôm nớp lo sợ nói.

"Cút!"

Lệ Tước Phong cúp điện thoại, lại thông qua một cái dãy số khác, lạnh lùng hỏi, "Số điện thoại Cố Tiểu Ngải là bao nhiêu?"

"13xxxxxxx." Đối phương rất nhanh nói, ngay sau đó lại thêm một câu, có chút lạnh nhạt, "Trò hay sắp bắt đầu rồi."

"Tôi chỉ yêu cầu tốc độ, kiên nhẫn của tôi chờ không được nguoi bao lâu nữa."

"Đừng nóng vội Lệ tổng, tôi cam đoan sẽ làm cô ta cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh nguoi."

"Tôi cho người thời gian nhiều nhất là một tháng."

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói xong liền điều chỉnh âm lượng của Computer đến im lặng, cầm lấy điện thoại bấm số của Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải đang ở trước tủ quần áo lấy quần áo, nghe được chuông điện thoại liền nhận, "Alo, tôi là Cố Tiểu Ngải."

Hóa ra. . . . .

Giọng nói của cô trong máy tính truyền ra cùng với trong điện thoại không giống nhau.

Giọng nói trong điện thoại càng thêm chân thật, mềm dẻo như người bình thường.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chú vào màn hình, Cố Tiểu Ngải vừa cầm di động vừa bắt đầu cởi quần áo, áo lông cò còn lại một cái váy màu trắng ngang thắt lưng.

Camera ở phía trên đầu cô có thể rõ ràng thấy được trước ngực cô trắng nõn mềm mại.

Giọng nói nghẹn lại ở yết hầu.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm người trên màn ảnh, mắt càng ngày càng sâu, dần theo dục vọng ở cổ.

"Alo?" Cố Tiểu Ngải lấy ra một áo tắm dài từ tủ quần áo rồi nói một tiếng vào điện thoại, có chút kỳ lạ nhìn di động, lập tức cúp điện thoại.

Trò đùa dai của người nhảm chán nào đấy.

Quảng điện thoại lên giường, Cố Tiểu Ngải đang cầm áo tắm dài tiến vào phòng tắm.

Nhất thời biến mất khỏi màn hình.

Lệ Tước Phong ném điện thoại, có chút bất mãn nhíu mi.

Đáng chết ——

Hắn nên cho thám tử lắp cả camera trong phòng tắm của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236

Lấy chìa khóa xe từ trong ngăn kéo, Lệ Tước Phong đang chuẩn bị đi, điện thoại lại vang lên, Lệ Tước Phong nhận lấy.

"Vừa mới chỉ cho Lệ tổng số điện thoại di động, quên nói cùng ngài."

"Nói cái gì?" Lệ Tước Phong lạnh giọng hỏi.

"Gọi điện thoại cho cô ấy giọng điệu nên mềm mại một chút, cô ấy là một cô gái thích chịu ngọt, muốn chinh phục cô ấy không thể cứng rắn." Nói xong, đối phương mang theo một ý cười lạnh lùng cúp điện thoại.

.....

Thích chịu ngọt sao?

Bây giờ là hắn làm sai sao? Là cô phản bội hắn còn dám tuyệt thực, không nói lời nào, hiện tại lại cùng Sở Thế Tu công khai tình cảm.....

Vì sao hắn còn phải đối xử tốt với cô ta?!

Sau một lúc trừng mắt trên màn ảnh trống trơn, Lệ Tước Phong lập tức đem cái chìa khóa xe ném ở trên bàn.

Lệ Tước Phong chỉ có thể ngồi xuống lại, vùi đầu ký tên lên văn kiện, bỗng dưng, một giọt máu rơi lên văn kiện, mở lòng bàn tay ra, một đường máu nhỏ lại xuất hiện.....

Hắn đã quên dán băng dán.

Cầm bút dùng một chút lực, miệng vết thương lại hở ra.

"Ba ——"

Lệ Tước Phong một tay lấy bút máy vứt bỏ, hai tay xoa xoa ở trên trán, ngực bị dồn nén thật sự.

Hắn hiện tại giống cái gì?

Hắn đường đường là Tổng giám đốc của E.S Á Thái lại trở thành một kẻ rình mò xem lén.....

Cố Tiểu Ngải đã hoàn toàn đem bức hắn điên rồi.....

Lệ Tước Phong chuẩn bị tắt màn hình theo dõi đi, đã thấy trên màn ảnh Computer, Cố Tiểu Ngải bọc tấm áo dài vội vàng chạy ra phòng tắm nhận điện thoại.

Ánh mắt Lệ Tước Phong ảm, mở âm thanh của Computer lên.

Cái ý niệm không được rình coi trong đầu gì đó nhất thời trở thành hư không.

"A Tu?" Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên giường có chút kinh ngạc hỏi, Sở Thế Tu tại sao lại gọi tới.

"Ngày mai có một cuộc tụ họp bạn học thời trung học, vừa rồi người làm mới đem thiệp mời chuyên cho anh, em đi không?" Sở Thế Tu dựa vào ban công một tay lật xem thiệp mời trên tay ôn hòa nói, trong mắt hàm chứa ý cười như mùa xuân.

Cố Tiểu Ngải lau đầu tóc ẩm ướt, "Tụ họp bạn học thời trung học?"

Là bạn học thời trung học của bọn họ lúc trước sao?

"Ừ, trên cơ bản em đều quen biết, từ đầu đến cuối, lớp chúng ta cũng không có bạn học nào mới cả." Sở Thế Tu nói, lại hỏi một câu, "Em đi không?"

Cố Tiểu Ngải sững sốt, khi đó cô học trong một trường trung học tư nhân đứng đầu, bạn học đều là những người có xuất thân từ danh gia vọng tộc, bây giờ cô đi không phải sẽ bị cười nhạo sao?

Nhưng Sở Thế Tu đã hỏi, nhất định là hi vọng cô đi.....

Cố Tiểu Ngải chần chờ sau một lúc lâu không nói gì.

"Bọn họ cũng đều biết anh tìm em rất nhiều năm, anh nghĩ chúng ta cũng nên tham dự một chút." Sở Thế Tu trấn an nói.

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra vẻ tươi cười, "Dạ, được."

Anh muốn cô đi thì cô sẽ đi.

Rất có thể bị bạn học vốn hay phân biệt giàu nghèo cười nhạo vài câu..... Cô đối với loại áp lực này cũng đã quen rồi.

"Ngày mai anh tới đón em."

"Được."

Cúp điện thoại, Cố Tiểu Ngải vừa lau tóc vừa đi ra phòng khách.

Ba Cố mang theo một túi thức ăn bên ngoài vào, xúc động nhìn cô, liên tục cảm khái nói, "Vẫn là con gái tốt nhất, còn gọi thức ăn, biết ba đói bụng sao?"

"Dạ, con thấy ba cùng A Tu, cậu ăn cơm cũng không được bao nhiêu." Cố Tiểu Ngải cười nói, cùng ba ngồi vào trước bàn ăn.

Cô gọi thức ăn bên ngoài cũng chỉ là những thức ăn bình thường. Nói thật, chín năm rồi nên cô đã không nhớ rõ khẩu vị của ba.

Cô chỉ nhớ rõ ba mình thích uống rượu đỏ.

Nhưng rượu..... cũng không phải cái gì thứ tốt, cô không muốn cho ba uống.

Cố Tân hiển nhiên khẩu vị tốt lắm, ăn rất nhiều, ngẩng đầu thấy Cố Tiểu Ngải mày hơi hơi nhíu lại, không khỏi hỏi, "Làm sao vậy nha đầu? Có tâm sự gì?"

"Ngày mai, con đi tham gia tiệc tụ họp bạn học thời trung học, không có cách nào khác giúp ba cả."

"Được rồi, được rồi. Có bạn trai rồi sẽ không muốn ba nữa."

Cố Tân thuận miệng nói, đột nhiên như là nhớ tới cái gì giống như trình trọng nói, "Sở gia chưa cho con danh phận thì buổi tối đừng gặp Sở Thế Tu quá muộn, trước mười giờ phải về nhà, đã hiểu chưa?"

.....

Ba nói được rất là hàm súc, nhưng lời ngầm thực rõ ràng, trước khi kết hôn không được chung phòng.

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải có chút thâm đạm, gật gật đầu, "Con biết rồi, ba ăn nhiều một chút, vịt nướng này ăn rất ngon."

"Ừ."

Nhìn bộ dáng của ba, ánh mắt Cố Tiểu Ngải âm đạm hơn.

Lúc ba nói những lời này, cô luôn luôn có cảm giác tự ti không chịu nổi.....

Cô giống như đã mất đi tự tôn, tự ái, tư cách từ lúc cô đáp ứng làm tình phụ của Lê Tước Phong.....

Trở lại trong phòng ngủ, Cố Tiểu Ngải lập tức nằm trên giường, đem mặt vùi vào chăn mềm mại.

Tự họp bạn học.....

Tự họp bạn học.....

Tự họp bạn học đáng ghét!

Bên kia ——

Lê Tước Phong ngưỡng người ra sau, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình thấy bộ dáng Cố Tiểu Ngải tâm phiền ý loạn.

Chỉ thấy cô đột nhiên ngồi dậy, có chút ngây thơ tự cô động tinh thần cho chính mình, tay nắm chặt chẽ, "Không thành vấn đề! Cố Tiểu Ngải, người làm được! Không sợ! Không có gì phải sợ!"

.....

Lê Tước Phong nhìn thấy có chút tức cười.

Hóa ra, lúc riêng tư cô lại có bộ dáng này sao?!

Như thế nào lại có cảm giác..... Cố Tiểu Ngải trên màn ảnh cùng với Cố Tiểu Ngải mà hắn biết có chút trái ngược?

Cố Tiểu Ngải sẽ làm bầm lâu bầu..... dường như thích thú hơn một Cố Tiểu Ngải ngây thơ.

Chỉ là một cuộc tự họp bạn học thôi có cần kích động như vậy không?

Mất trở nên thâm thúy, Lê Tước Phong bấm dây số thư ký trong điện thoại, "Lập tức thay tôi đi thăm dò danh sách bạn học thời trung học của Cố Tiểu Ngải, trong vòng một giờ đưa đến phòng làm việc của tôi."

"..... Vâng, Lê tổng"

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường hít sâu, đứng ở trước gương nhỏ, trên mặt của cô không che dấu nổi bất an cùng lo âu.

Ngón tay thon dài của Lê Tước Phong xẹt qua mặt trên màn ảnh, ngực vẫn bị dồn nén như cũ.

Nếu sợ cuộc tự họp bạn học như vậy sao còn đáp ứng Sở Thế Tu đi?

Có tất yếu vì Sở Thế Tu nhân nhượng như vậy, vì lợi ích toàn cục sao?

Cô khi nào thì sẽ vì hắn mà có bộ dạng như vậy?

*****

Buổi chiều ngày hôm sau, Sở Thế Tu liền tới đón cô, Cố Tiểu Ngải mở cửa, Sở Thế Tu liền từ phía sau giơ ra một bó hoa hồng to, "Tặng cho Ngải Ngải xinh đẹp."

"Cám ơn."

Cố Tiểu Ngải cười tiếp nhận nói, lập tức hỏi, "Đã đến giờ rồi sao?"

"Còn chưa tới." Sở Thế Tu giờ tay lên cho cô xem đồng hồ, "Buổi tụ hội là buổi tối, anh tới đây sớm để chào hỏi chú Cố."

Sở Thế Tu là một người rất lễ phép.

Anh biết muốn cùng với Ngải Ngải ở cùng một chỗ, nhất định phải qua cửa ải của Cố Tân, phải cố gắng biểu hiện thật tốt. Phải hỏi thăm, chào hỏi, tặng quà là điều tất yếu.

"Ba em đang ngủ rồi."

Cố Tiểu Ngải ôm hoa hồng đi đến trong phòng khách, đem bỏ giấy gói ra lấy hoa cắm vào bình, sau đó hỏi, "Chúng ta gần tới giờ đi rồi, buổi tối mặc cái gì? Trễ trang sao?"

"Chỉ là gặp gỡ bạn học cũ mà thôi, không cần trang trọng như vậy, đơn giản một chút là được rồi." Sở Thế Tu vừa đổi dép lê vừa nói.

Cố Tiểu Ngải đã muốn vọt ra, "Chúng ta đi mua quần áo trước nha."

Sở Thế Tu chú ý tới dáng vẻ cô sốt ruột, tay vén mái tóc dài của cô, ôn hòa hỏi, "Ngải Ngải, em khăn trang sao?"

"Lần đầu tiên tham gia buổi tụ họp bạn học nên có một chút khăn trang." Cố Tiểu Ngải cười nói đi qua.

"Lúc hẹn hò với anh không thấy em khăn trang." Sở Thế Tu có phần nói lấp, mắt nâu nhìn chăm chăm cô.

"Cái đó không giống, được rồi, em sẽ cố gắng không khăn trang."

Cố Tiểu Ngải cười cười.

Cô có thể đối mặt với không biết bao nhiêu chuyện, không biết bao nhiêu người, hoặc là những người bất đồng với cô thì cô cũng không khăn trang.....

Nhưng những người đó đều từng là bạn học của cô.

Từng cùng bọn họ ngồi chung một giảng đường, hiện tại cô thật sự bi thảm.....

Sở Thế Tu vĩnh viễn sẽ không hiểu được loại ý nghĩ này của cô, cô cũng không muốn cho anh hiểu được, làm cho anh lo lắng.

Cô có thể làm được.

Đúng vậy, cô nhất định có thể làm được.

"Bọn anh hàng năm đều mở buổi tụ họp sao?" Sau khi ngồi vào trên xe, Cố Tiểu Ngải hỏi, suy đoán nhiều chuyện về buổi tụ họp.

"Một năm hai đến ba lần, mỗi lần đều là Dương Tiểu Linh tổ chức, chính là ủy viên văn nghệ năng động nhất lớp chúng ta."

Sở Thế Tu liếc mắt Cố Tiểu Ngải một cái, lập tức ôn hòa nói, "Chỉ là, em nhìn thấy cô ấy nhất định phải kêu biệt danh tiếng Anh của cô ấy, Lynn, gọi cô ấy bằng tên tiếng Trung cô ấy nhất định sẽ nổi điên."

Cố Tiểu Ngải thực nghiêm túc gật đầu, "Lynn?"

"Ừ."

"Lynn....."

"Có phải cảm thấy còn không bằng tên tiếng Trung hay không?"

"Phức....." Cố Tiểu Ngải bị Sở Thế Tu chọc cười, cảm giác khăn trang bị loại bỏ không ít.

Kế tiếp chính là đi mua quần áo, Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên trịnh trọng ở trong shop thử đủ loại quần áo, đủ loại phong cách.

Sở Thế Tu liên tục khen ngợi, thỉnh thoảng đưa ra một ít đề nghị.

Cuối cùng, nhà tạo hình đề cử cho cô một áo len lông cừu, đơn giản, phù hợp với buổi tụ họp bạn bè, xúng hớn hơn nữa khi phối hợp cùng quần jean, áo khoác ngắn, giày cao gót làm nổi bật đường cong cả người.

Sở Thế Tu bắt mắt lắc đầu, "Rất già dặn, đổi cho cô ấy áo khoác dài, màu sắc trẻ trung một chút."

Áo khoác dài màu sáng phủ trên người, rất có cảm giác ấm áp, so với cái vừa rồi trẻ trung hơn không ít.

"Sở công tử thực biết phối hợp." Nhà tạo hình liên tục tán thưởng gật đầu.

Ở trước gương to, Cố Tiểu Ngải ngắm ngía chính mình, xác định tình trạng của mình đủ ứng biến tất cả mới rời khỏi shop.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237

Rất nhanh đã đến thời gian buổi tụ họp.

Nhà hàng Hoàng gia——

Cố Tiểu Ngải thật không ngờ Sở Thế Tu tùy miệng nói một câu lại tổ chức cuộc tụ họp theo cách thức hoàng gia.

Khách sạn Hoàng gia là nơi tổ chức các cuộc họp cao cấp, từ cái tên là có thể rõ ràng là nhắm vào xã hội thượng lưu, một nhà hàng bao gồm cả nơi hội họp, ăn chơi, giải trí . . . . .

Tay bị Sở Thế Tu dắt đi.

Hai người nhìn nhau cười, Sở Thế Tu nắm tay cô đi vào, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vào trong.

Đồ thảm kim nước sơn sắc môn bị mở ra ——

Hai bên cửa có hai hàng người đứng, tiếng dàn nhạc truyền đến vang dội cùng tiếng la, "wow! wow! Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!"

"Bang bang ——"

Ngay sau đó hai tiếng nổ vang lên, vô số dải băng hướng bọn họ bay tới. . . . .

Cố Tiểu Ngải sững sờ đứng ngay tại chỗ, nhìn những người hai bên dường như xa lạ lại giống như từng quen biết, bạn học từng người từng người đều là tuấn nam mỹ nữ.

Cuối cùng, tầm mắt Cố Tiểu Ngải dừng ở phía trước, một vòng nền hình trái tim rất lớn được bày ra.

"Cố Tiểu Ngải, tôi là Âu, Sở công tử chúng ta cũng đã tìm được bạn rồi, chúc các người hạnh phúc." Một cô gái xinh đẹp đột nhiên tiến lên đưa hai nhánh hoa hồng cho cô.

"Cố Tiểu Ngải, tôi là Tần Lăng, chúc các người hạnh phúc."

"Cố Tiểu Ngải, tôi là gi Tiểu Nam, chúc các người hạnh phúc."

"Cố Tiểu Ngải, tôi là Bạch Tĩnh Tĩnh, chúc các người hạnh phúc."

. . . . .

Ngay sau đó, tất cả các bạn học đều tiến lên chúc phúc, đưa hoa hồng, rất nhanh, trong lòng Cố Tiểu Ngải nhồi vào một đồng hoa hồng nhật. . . . .

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nghi hoặc nhìn về phía Sở Thế Tu, Sở Thế Tu lộ ra một chút dịu dàng tươi cười, "Là anh cho bọn họ làm."

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, lập tức lộ ra một chút tươi cười.

Cô có chút bất tri bất giác bị Sở Thế Tu làm cảm động. . . . . Sở Thế Tu vì cô làm rất nhiều, rất nhiều chuyện.

Hóa ra, lo lắng của cô đều là dư thừa . . . . . Không có người nào khinh thường cô, không có người nào chê cô hèn mọn . . . . .

Sở Thế Tu đã sớm chuẩn bị tốt một màn lãng mạn cho cô.

"I love you." hai tay Sở Thế Tu đặt tại trên vai cô, kéo cô vào chính mình, thâm tình nói, cúi đầu ấn nhẹ một nụ hôn ở trên trán cô.

"wow! wow! Kết hôn đi! Kết hôn đi! Kết hôn đi!"

"Kết hôn đi! Kết hôn đi! Kết hôn đi!"

"Kết hôn đi! Kết hôn đi! Kết hôn đi!"

.....

Các học sinh thấy thế lại kích động ồn ào hơn, một màn mở màn sôi nổi đến tột cùng. ....

"Người khòisướng buổi tụ họp tôi đây còn chưa tới, các người liền mở màn? ! Ai cùng ai muốn kết hôn?"

Một giọng nữ từ phía sau bọn họ vang lên.

Cố Tiểu Ngải ôm một đồng hoa hồng xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một nữ sinh kéo cánh tay bạn nam đứng ở phía sau bọn họ. ....

Cố Tiểu Ngải nhất thời sững sờ tại chỗ ——

Bạn nam cao lớn anh tuấn, tóc ngắn gọn gàng, mắt sâu và đen mang theo một chút tà khí, khóe môi gợi lên một chút độ cong, mịn hoặc đến cực điểm.

Hắn đứng ở nơi này, có thể làm cho bạn gái bên cạnh dù trang điểm tí mỉ cũng trở nên phai nhạt hơn.

Không phải Lê Tước Phong còn có ai.

Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Nụ cười trên mặt Cố Tiểu Ngải cứng ngắc, ngơ ngác nhìn hắn.

Mắt Lê Tước Phong dừng trên đồng hoa hồng ở trong lòng cô, trong nháy mắt mặt trở nên lạnh nhạt, ngược lại chẳng thèm ngó tới chuyển tầm mắt nơi khác, không liếc nhìn cô một cái.

"Ngải Ngải?"

Nhìn thấy Lê Tước Phong, Sở Thế Tu cũng sững sờ, cúi đầu lo lắng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Cô ôm hồng nhạt không hề động, có mấy nhánh từ trong lòng cô rớt xuống, cô cũng không phát hiện. ....

" Là Cố Tiểu Ngải sao? Cố Tiểu Ngải mà Sở công tử tìm chín năm sao? !"

Bạn học bên cạnh Lê Tước Phong nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, vui vẻ tiến lên phía trước ôm cô, "Minh là Lynn, còn nhớ không? Trước kia mình là ủy viên văn nghệ, hoan nghênh bạn tới buổi tụ họp."

Nhất thời, hoa hồng lại rớt xuống một ít.

"Đương nhiên nhớ rõ, là ủy viên văn nghệ xinh đẹp nhất." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười đáp lại.

Cô lại có thể xã giao với mọi người?

Lúc hắn mang cô đi dự tiệc tối, cô chỉ im lặng ở bên cạnh hắn, cái gì lời nói dư thừa cũng sẽ không nói cùng người khác.

Đó cũng là vì Sở Thế Tu mới có xã giao? !

Ánh mắt Lê Tước Phong bỗng nhiên lại nhìn lại đây, lạnh lùng nhìn cô.

Trong lòng Cố Tiểu Ngải lo lắng một chút, Lê Tước Phong lại không có nói cái gì, chỉ là đứng đó, trên người phủ một chút bóng ma.

"Bạn cũng vậy, nhiều năm như vậy không thấy bạn vẫn xinh đẹp như vậy, khó trách Sở công tử đối với bạn nhớ mãi không quên." Lynn vui vẻ cười, buông cô ra nói, "Một hồi chúng ta gặp lại."

Thần sắc Sở Thế Tu thán nhiên liếc Lê Tước Phong một cái, ôm thắt lưng Cố Tiểu Ngải đi đến một bên, đem hoa hồng trong tay cô bỏ qua một bên quầy bar.

"Em không sao chứ?" Sở Thế Tu hỏi.

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, che dấu cảm xúc đáy mắt, nhìn Sở Thế Tu lộ ra một chút mỉm cười, hỏi ngược lại, "Em không ổn sao?"

"Đương nhiên không phải."

"Cám ơn sự ngạc nhiên của anh, em rất cảm động." Cố Tiểu Ngải giờ giờ một nhành hoa hồng lên.

Một ánh mắt lạnh lẽo từ trên mặt hắt xẹt qua. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhất thời giống như có cảm giác rợn người sau lưng.

"Everybody nhìn qua đây!" Lynn đột nhiên la lớn, giọng nói khó nén hưng phấn, kích động.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt một lần nữa trở lại cửa, Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu đứng ở quầy bar cũng nhìn qua theo.

Chỉ thấy Lynn ôm cánh tay Lệ Tước Phong đứng ở cửa.

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải bị kiềm hãm, nói không rõ là cái gì cảm giác.

Lệ Tước Phong ngay cả bắt chuyện cũng không có, sắc mặt lạnh lùng, Lynn như chú chim nhỏ nép vào cánh tay trên người hắn, mặt cười đến vẻ nói, "Xin long trọng giới thiệu cùng mọi người, hôn may vị này là bạn trai của tôi—— Lệ Tước Phong."

Toàn hội trường lặng im.

Một mảnh lặng ngắt như tờ.

Im lặng đến mức có cây kim rơi trên mặt đất đều nghe được.

Cố Tiểu Ngải chỉ cảm thấy kỳ quái, chợt nghe đến toàn hội trường bỗng nhiên vỗ tay lên, vô số giọng nói trong nháy mắt vang lên.

"Lê gia - Tập đoàn tài chính ở châu Âu sao? !"

"Lệ Tước Phong— Tổng giám đốc khu E.S Á Thái? !"

"Công ty nhà tôi có giao dịch ngành điện tử cùng E.S, ngay cả ba tôi còn không có gặp mặt Lệ tổng."

"Lynn, không phải tùy tiện dẫn theo một người đàn ông rồi nói là Lệ Tước Phong chứ? Cô nói hắn là ngôi sao còn tin được!"

. . . . .

Không phải bọn họ phản ứng thái quá, mà là. . . . . nhóm bạn học này đều là phú nhị đại, hoặc là hệ nổi danh môn, trong nhà có tiền cùng quyền thế.

Trong đó, nhân tài kiệt xuất chính là lấy Sở gia cầm đầu, kinh tế cùng quyền thế Sở gia là gia tộc lớn nhất. . . . .

Nhưng Lệ Tước Phong này, đối với bọn họ mà nói không chỉ là công tử.

Đó là một công ty độc quyền, E.S ở châu Á không thiếu phạm vi, càng miễn bàn ở Âu châu, tài sản của Lê gia là lớn nhất nước.

Lê gia, là đại biểu một kẻ có tiền, có tiền, vẫn là có tiền. . . . .

"Ai dám nghi ngờ chính là gây khó dễ cho tôi."

Lynn làm một bộ dáng như chị cả, nói, "Các người cũng biết Tước Phong là một người kín đáo, cho nên các người dám tung tin tức để chó săn theo tới, nhất định phải giải quyết đi, đừng hại anh ấy bị lộ diện."

Kỳ thật, sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại của phòng thư ký E.S thật sự cô cũng nghi ngờ, tưởng là cuộc điện thoại đùa giỡn của ai đó.

Kết quả, phòng thư ký rất nhanh đã phái người tới đón cô đến E.S, cô không tin cũng phải tin.

Phòng thư ký chỉ nói cho cô một câu: Lệ tổng sẽ làm bạn trai cô trong buổi tiệc tối nay.

Này có tính là. . . . . bầu trời sập xuống không? !

. . . . .

Nghe được lời nói của Lynn, toàn hội trường lại là một mảnh lặng im.

Lập tức vang lên một trận tiếng hoan nghênh thừa thốt. . . . . mọi người dường như vẫn là không thể tin được.

"Ok, boys cùng girls tách ra đi, thời gian là chín giờ tối." Lynn sinh động an bài hoạt động.

"Cần anh cùng em không?" Quầy bar bên cạnh, Sở Thế Tu chuyển mắt dịu dàng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải cười cười, "Đây là tách ra hoạt động, nếu anh cùng em sẽ bị các bạn nam khác khinh bỉ."

"Anh không ngại." Trong mắt Sở Thế Tu ngấn ý cười.

"Em đề ý." Cô không phải một người yếu ớt như bình hoa chạm vào liền vỡ, toàn bộ hành trình đều cần sự bảo vệ của Sở Thế Tu nhất định sẽ trở thành trò cười cho các bạn học.

Cô không thích ràng buộc Sở Thế Tu.

"Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh." Sở Thế Tu cầm lấy một nhánh hoa hồng đưa cho cô.

"Dạ." Cố Tiểu Ngải mỉm cười tiếp nhận.

Lynn cười mờ đi tới, ôm chầm cánh tay Cố Tiểu Ngải nói, "Đi thôi, chúng ta đi spa."

Cố Tiểu Ngải cảm giác có ánh mắt theo dõi mình, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt vài người lạnh lùng nhìn chăm chú vào chính mình. . . . .

Trong lòng Cố Tiểu Ngải có chút bất an nói không nên lời, hần chạy đến nơi đây sẽ không lại là tìm cô gây phiền toái chứ?

"Lệ tổng, cùng bọn em so tài phóng phi tiêu không?"

"Lệ tổng?"

"Lệ tổng đang làm gì đó?"

"Lệ tổng đối với Lynn thật đúng là mối tình thâm thiết, một chút còn có rất nhiều thời gian, đừng nhìn đừng nhìn, đi thôi đi thôi. . . . ."

"Đúng vậy, đi thôi đi thôi, đừng nhìn."

Lệ Tước Phong trước mặt vài cái nam đồng học hay nói giỡn nói.

Lệ Tước Phong giống như không nghe thấy, nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải, mắt thâm u, mờ mịt không rõ, nhìn không ra cái cảm xúc gì. . . . .

Lynn bên cạnh Cố Tiểu Ngải bỗng dung cười rộ lên, cong môi làm một nụ hôn gió gửi qua cho Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong thế này mới thu hồi tầm mắt thâm thúy rời đi.

. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238

Hoạt động chính của các bạn nữ là spa, ở tầng cao nhất của khách sạn Hoàng gia rất đa phương tiện cùng đội ngũ nhân viên phục vụ chuyên nghiệp.

Âm thanh tuyệt vời, hương thơm lượn lờ lịch sự tạo nên trong không gian, hơn mười cô gái nằm sắp cho nhân viên chuyên nghiệp mát xa, mùi cỏ thơm dễ chịu ở trong phòng khuếch tán ra.

Rất nhanh, các cô gái cùng trò chuyện với nhau.

"Lynn, người cô dẫn đến đích thực là Lệ Tước Phong sao?" Có một người hỏi.

Lynn nằm sắp vào chỗ đối diện Cố Tiểu Ngải, nghe vậy lập tức lớn tiếng nói, "Đương nhiên."

"Không tin."

"Các người chưa từng thấy qua một người đáng vẻ như vậy tại sao cái gì cũng không tin." Sắc mặt Lynn bỗng nhiên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn mà nói, đã có chút mất hứng.

"Ai chưa thấy qua người như vậy chứ?" Một đám con gái người người đều là người có tiếng tăm cùng thiên kim nhà giàu, nghe nói như thế cũng không vừa lòng.

Trong hoàn cảnh im lặng thoải mái đột nhiên tiếng cãi nhau vang um sùm.

Cố Tiểu Ngải yên lặng nằm sấp úp, không nói được lời nào, tùy ý để bọn họ nói nhao nhao.

"Gặp qua người như vậy rồi tại sao lại không tin chứ ? Vậy các người đang ghen tị với tôi sao?"

"Các người đang ghen hờ sao?"

"Cũng coi như là khả năng này. . . . ." Lynn cười như nhặt được bảo bối, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Tiểu Ngải, các cô ấy cũng không tin mình, bỏ nói xem anh ta có phải Tổng giám đốc khu E.S Á Thái không?"

Các đầu đột nhiên quét về phía cô, làm sao có thể chuyển cho cô cái đề tài này. . . . .

Cố Tiểu Ngải quay đầu đi, chỉ thấy Lynn rất là chờ mong nhìn cô, thực rõ ràng là ý bảo cô giúp một chút.

"Ách. . . . ."

"Bỏ hỏi Cố Tiểu Ngải làm cái gì, Cố Tiểu Ngải cũng chưa gặp qua Lê Tước Phong." Có một người nói.

"Chính là vậy, bỏ nói chúng ta chưa thấy qua nhân vật lớn như vậy, cô ấy là ngay cả quen mặt cũng chưa gặp qua đúng không. . . . ." Có người theo sát sau phụ họa.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải hít thở sâu một hơi.

Không quan tâm, không quan tâm.

Cô không mất mặt, Cố Tiểu Ngải. . . . .

Cô đã chuẩn bị tinh thần tốt trước khi đến đây.

"Nói bừa cái gì chứ, một đám ở trước mặt Sở công tử nịnh bợ thành bộ dáng gì nữa, nhưng Cố Tiểu Ngải là vợ tiêu chuẩn của Sở công tử." Lynn liếc Cố Tiểu Ngải một cái, lập tức trách cứ bạn học.

"Vậy cũng nói không chính xác, khi đó Sở công tử cùng Lương Noãn Noãn cũng đã đính hôn, cũng không phải không còn tình nghĩa."

Lynn lập tức phản bác lại, "Cái đó làm sao giống nhau, Sở công tử cố ý vì Tiểu Ngải dời địa điểm buổi tụ họp đến C thị, còn dốc lòng chuẩn bị surprise, Sở công tử cũng chưa từng làm vì Lương Noãn Noãn."

. . . . .

Các cô gái lú lú thảo luận, đề tài lập tức từ Lê Tước Phong chuyển sang cô cùng Sở Thế Tu.

Vù. . . . .

Không thể không nói, buổi tụ họp bạn học gì chứ. . . . . kỳ thật thực nhàm chán.

Hơn nữa, làm cô trở thành đề tài trung tâm

Cố Tiểu Ngải đem mặt vui vào gối, đặc biệt muốn ẩn hình đi.

Các cô gái hiển nhiên không muốn buông tha cô như vậy, các loại châm chọc khiêu khích trong lời nói bắt đầu.

"À, Cố Tiểu Ngải, sau khi bị đuổi học thì đến trường nào, ở đâu?"

"Tôi nghe nói nhà bỏ gặp chuyện không may, mẹ bỏ nhảy lầu sao? Tại sao có thể như vậy chứ, có cái gì ...không lối thoát. . . . ."

"Vài năm nay chắc bỏ cực kỳ khó khăn đúng không?"

"Chỉ có điều cũng không còn chuyện gì nữa, bây giờ bỏ là bạn gái Sở công tử, lại có thể ngẩng cao đầu rồi."

. . . . .

Ngay từ đầu, các cô gái coi như khách khí, đến cuối cùng một người nói xong, tất cả mọi người lặng ngắt như tờ.

Cô gái kia lập tức nói, "Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc trước hai nhà Sở, Cố toàn bộ có tiền nhất. Cố Tiểu Ngải khi đó chính là ánh mắt mọc ở trên đỉnh đầu, các người nếu không phải vì nịnh bợ Sở công tử, hôm nay sẽ phối hợp cho Cố Tiểu Ngải mặt mũi sao? !"

.....

Dứt lời, một mảnh lặng im, chỉ còn lại có nhạc nhẹ vờn quanh. . . . .

Cố Tiểu Ngải rất muốn làm bộ cái gì đều không có nghe thấy.

Lúc cô học trung học có thật mắt cô mọc trên đỉnh đầu sao? Cô nhớ rõ cô đối với bất cứ kẻ nào đều mỉm cười, cho dù là người mình không thích. . . . .

"Xem ra tôi ở trong này ảnh hưởng đến cảm xúc các người."

Nhìn các nữ nhân viên mắt xa cười xin lỗi, Cố Tiểu Ngải ngồi dậy, dùng khăn tắm quần thân thể mình lại, lạnh nhạt nhìn về phía mấy cô gái ... kia lú lú tranh cãi âm ỉ không ngừng.

Cô đã nói nhớ mang máng năm đó lớp học có mấy bạn học hay nói chuyện chua chát, nói chuyện khó nghe, vừa mới nhìn thấy mọi người chúc phúc còn muốn mình là quân tử chúc phúc kẻ tiểu nhân.

Hóa ra, một đám là sợ đặc tội Sở Thế Tu, nhưng lại muốn cười nhạo cô một phen, vì thế đều ở nơi này chờ cô.

Cô lại tiếp tục ở đây nữa thì chính là ngu ngốc, tự rước lấy nhục.

"Tôi đi trước." Nói xong, Cố Tiểu Ngải đứng lên đi ra ngoài.

"Tiểu Ngải chờ một chút." Lynn ghé vào chỗ xin lỗi nói với cô, "Các cô ấy chỉ là một đám thích nói xấu người khác thôi."

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng ngoéo một cái môi mỉm cười.

"Có thể cho tôi mượn đi động một chút không? Của tôi để ở phòng thay quần áo." Lynn cười hỏi, "Tôi gọi điện thoại xong lập tức trả lại."

Cố Tiểu Ngải cầm lấy đi động đưa cho cô ta, "Tôi đi thay quần áo trước, một chút tới lấy đi động."

Cố Tiểu Ngải đang muốn đi, Lynn lại một lần nữa gọi cô lại, "Tiểu Ngải, cô biết Lệ Tước Phong sao?"

Trái tim lại đập loạn nhịp.

Cố Tiểu Ngải sắc mặt có chút cứng ngắc, cúi đầu nhìn về phía Lynn, "Vì sao hỏi như vậy?"

"À. . . . . lúc Lệ Tước Phong nhìn tôi, tôi nghĩ đến anh ấy đang nhìn cô. . . . ." Lynn cười cười, lập tức lại nói, "Bất quá giống như cũng không có khả năng, cô không có khả năng biết Lệ Tước Phong. . . . ."

.....

Cố Tiểu Ngải không nói gì, xoay người đi ra phòng.

Trong hành lang vắng vẻ, Lệ Tước Phong đứng dựa tường, đầu hơi cúi thấp, không biết đang suy nghĩ gì.

Liếc thấy hắn, Cố Tiểu Ngải lặng đi một chút, giật mình đứng tại chỗ, Lệ Tước Phong ngẩng đầu nhìn về phía cô, tầm mắt dừng ở trên người cô.

Cô dùng khăn tắm quần khóa thân, bộ ngực dường như lộ ra bên ngoài, đại khái là phòng spa nóng, làn da cô trắng nõn đỏ một ít mồ hôi, có loại mê hoặc, rất đẹp.

Ánh mắt Lệ Tước Phong không che dấu dục vọng chút nào, nhìn chăm chăm cô. . . . .

Cái loại ánh mắt này. . . . . Thật giống như khăn tắm trên người cô đã bị hắn bóc đi.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng lấy tay che khuất trước ngực, tim đập nhanh.

Thấy loại cử chỉ này của cô, Lệ Tước Phong lập tức lạnh lùng cười nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút châm chọc nhìn cô, giống như đang nói câu: trên người của cô có cái gì mà tôi không thấy qua?

Lệ Tước Phong luôn luôn thích rống to đại náo, đột nhiên cái gì cũng không nói liền đứng ở chỗ này, làm cho cô rất không thích ứng.

Bằng tính cách của hắn, nếu như là đuổi theo cô cùng Sở Thế Tu tới nơi này, đã sớm cho bọn họ khó xử rồi. . . . .

Nếu thân phận tình phụ của cô lộ ra ngoài, không chỉ cô, ngay cả Sở Thế Tu từ nay về sau sẽ không có thể diện gì ở trước mặt bạn học. . . . .

Nhưng Lệ Tước Phong cư nhiên cái gì cũng chưa làm.

Không thể tưởng tượng được.

"Nơi này cấm nam."

Sau khi Cố Tiểu Ngải điều chỉnh hô hấp dồn dập của mình lại, lạnh nhạt nói một câu, đi qua trước mặt hắn.

"Khăn tắm của cô muốn ướt rồi."

Lúc cô đi qua thì Lệ Tước Phong vẫn đang dựa lưng vào trên tường, không có động tác dư thừa nào, chỉ là đột ngột nói ra một câu, tiếng nói trầm thấp mà gợi cảm, tràn ngập chuyện dục vọng mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239

Cố Tiểu Ngải không có nghĩ nhiều vội vàng đè lại khăn tắm trên người, tìm đập cực kì nhanh, phát hiện khăn tắm trên người căn bản không có dấu hiệu rơi xuống mới trừng mắt nhìn Lệ Tước Phong.

Khỏe môi Lệ Tước Phong tà khí nâng lên, trong mắt lóe lên ánh sáng, "Lừa cô thôi."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhất thời bị tức đến nỗi không nói được lời nào.

Hung hăng liếc mắt hắn một cái, Cố Tiểu Ngải đi đến phòng thay quần áo.

Tên chết tiệt! Thực nên đi xuống địa ngục đi!

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Cố Tiểu Ngải rời đi, Lệ Tước Phong nâng đồng hồ lên nhìn thoáng qua, đi vào làm spa cũng chưa tới 15 phút, cô ta đã đi ra nhanh như vậy?

Thực bị người khác khi dễ sao?

Đi đến phòng thay quần áo, Cố Tiểu Ngải đóng cửa lại ngồi dựa vào ghế, nặng nề mà hô hấp . . . . .

Cái gì mà tụ họp bạn bè chứ, đều là cái trò tẻ nhạt.

Một cái buổi tụ họp đều làm cô ứng phó đủ mệt rồi, Lệ Tước Phong còn xuất hiện nơi này. . . . .

Cô thực sợ hắn một chút nữa ở thời điểm tiệc tối, tâm huyết dâng trào công bố cô đã làm tình phụ của hắn, hắn làm loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên. . . . .

Mở ngăn tủ ra, Cố Tiểu Ngải chuẩn bị thay quần áo, không cần ánh sáng cũng đủ biết, quần áo của cô căn bản ướt rồi. . . . .

Trong lòng xẹt qua một loại dự cảm chẳng lành, Cố Tiểu Ngải mở cửa phòng thay quần áo, đã không thể mở được nữa, không biết cửa bị cái gì rồi.

Ai muốn trêu đùa cô như vậy chứ? !

Theo bản năng muốn lấy di động gọi điện thoại, Cố Tiểu Ngải nhớ tới vừa mới đưa di động cho Lynn mượn rồi.

Là Lynn đùa giỡn cô, hay là mấy nữ sinh họp nhau đến đùa giỡn cô? !

Ok.

Nghiêm trọng rồi, không ăn bữa tối thì cô còn có thể chết tại phòng thay quần áo này sao.

Chẳng lẽ đem cô nhốt tại nơi này thì các cô ta có thể vui vẻ sao?

Cô chọc giận ai sao? !

Thật kỳ lạ.

Cố Tiểu Ngải buồn bực đi đến bên cửa sổ, mở rèm cửa sổ ra liếc mắt nhìn xuống một cái, người trên đường nhỏ xíu như con kiến.

Đúng rồi, đây là đang ở tầng hai mươi, cô nhảy xuống cũng tan xương nát thịt.

Cố Tiểu Ngải nhìn mọi nơi, muốn tìm công cụ nào đó có thể mở cửa được không, thực hiển nhiên, các cô ấy đều dọn dẹp phòng thay quần áo sạch sẽ, trừ bỏ một cái ghế cùng ngăn tủ cái gì cũng đều không có. . . . .

Mà ghế dựa kia, vẫn là cố định ở trên sàn nhà, ngoại trừ để cho người ta ngồi thì không có cái công năng thứ hai nào cả!

Chờ đến giờ bữa tối, Sở Thế Tu nhất định sẽ tìm cô.

Không hề làm chuyện phí công, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể ngồi xuống chờ đợi thời gian trôi qua.

"xích ——"

Bỗng nhiên, cửa phát ra một chút động tĩnh, một làn khói trắng theo khe cửa tràn vào.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, lấy tay bịt mũi miệng lại.

Sau một lúc lâu, vẫn là không ngửi được cái mùi gì khác thường, Cố Tiểu Ngải mới đánh bạo đi tới, lấy tay dò xét đến màn khí kia. . . . .

Lạnh như băng.

Khí lạnh sao?

Thế này Cố Tiểu Ngải mới phát hiện nhiệt độ trong phòng thay quần áo nhỏ này chợt hạ xuống, cô lạnh đến run run.

Không kịp nghĩ nhiều, Cố Tiểu Ngải vọt tới trước điều hòa điều chỉnh tăng độ nóng lên. . . . .

Cô nghĩ chỉ là cái trò đùa dai mà thôi, chẳng lẽ còn có người muốn cô chết tại đây sao?

"Có ai không?" Cố Tiểu Ngải la lớn, "Cứu mạng! Có người nào hay không? ! Tôi bị nhốt ở phòng thay quần áo 235!"

Có rất nhiều phòng thay quần áo hợp thành một phòng thay quần áo lớn.

Nếu có người đang thay quần áo cách vách, ít nhất có thể nghe được tiếng của cô. . . . .

"Có ai không? !" Cố Tiểu Ngải la lớn, đi đến bên cửa sổ muốn mở cửa sổ khuếch tán bớt điều hòa, nhưng cửa sổ dường như bị dính chặt, căn bản mở không ra . . . . .

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn khẩn trương lên, khí lạnh ở cửa rất lạnh, cô ngay cả tới gần cũng không dám.

Cô chỉnh điều hòa đến cao nhất cũng chống đỡ không được bao lâu. . . . .

Đột nhiên.

Ngon đèn trên điều hòa biến mất, đèn điện trần nhà cũng tắt, phòng thay quần áo chỉ còn lại một mảnh tối đen, chỉ có ngoài cửa sổ lộ ra một chút ánh sáng mà thôi. . . . .

Đến cả điện cũng đều cắt đi?

Cố Tiểu Ngải hoảng sợ tới cực độ, cô rốt cuộc là kết tội với ai, lại có thể muốn đưa cô vào chỗ chết.

Lệ Tước Phong? Lynn?

Không có khả năng là Lệ Tước Phong, hẳn muốn giết cô hoàn toàn không cần phiền toái như vậy. . . . .

Là Lynn sao?

Cục diện này không thể nhất thời có thể bố trí được, không có khả năng là Lynn nhìn thấy Lệ Tước Phong nhìn mình mới bày cục diện này, thời gian căn bản không kịp. . . . .

Lynn sớm có dự mưu sao?

Trong lúc nhất thời, trong óc rất nhanh bị bắn loạn không thể phân tích được gì, Cố Tiểu Ngải hiểu được hiện tại việc duy nhất mà mình có thể làm được là hô to cứu mạng, cầu xin giải thoát.

Khí lạnh từ cửa phun ra vẫn lan tràn ở phòng thay quần áo.

"Cứu mạng? ! Có ai không? ! Cứu mạng! Cứu mạng!"

Cố Tiểu Ngải hét khàn cả giọng.

Chỉ có ánh sáng yếu ớt lọt vào phòng thay quần áo, khí lạnh đang không ngừng tràn vào, trên người Cố Tiểu Ngải chỉ bọc áo tắm dài, cả người càng ngày càng lạnh, nếu cô không làm chút gì nhất định sẽ đông chết ở trong này.

Cố Tiểu Ngải sờ soạng đi đến ghế dựa bị gắn cố định trên sàn nhà, nâng một chân lên dùng hết toàn lực đá vào. . . . .

Ghế dựa cách cửa rất gần, khí lạnh càng thêm nghiêm trọng.

Thân thể Cố Tiểu Ngải không nhịn được bắt đầu đánh rùng mình, vẫn chưa từ bỏ ý định đá ghế, lấy tay dùng sức vịn vào ghế dựa. . . . .

Không biết qua bao lâu, ghế dựa rốt cục bị cô đá mở ra khỏi sàn nhà.

Cố Tiểu Ngải mệt thở hồng hộc, chuyển ghế dựa sờ soạng đi hướng bên cửa sổ, trên sàn nhà tất cả đều là nước đọng lại, Cố Tiểu Ngải bị ngã xuống đọng nước lạnh như băng. . . . .

Té xuống làm cô vừa đau lại vừa lạnh.

"Cứu mạng! Có ai không? ! Bên ngoài có ai không? !"

Vẫn không có bất luận kẻ nào đáp lại.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt răng đứng lên, đi đến bên cửa sổ cố hết sức giơ ghế lên ném vào cửa sổ, quãng ba lần cửa sổ thủy tinh mới vỡ.

Cố Tiểu Ngải cố gắng đập vỡ cửa thủy tinh, chỉ thấy mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống ban công tầng dưới, người đi trên đường căn bản không có nghe được động tĩnh. . . . .

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

Cố Tiểu Ngải la lớn, ở độ cao hai mươi tầng, tiếng la của cô truyền xuống đều bị tiếng còi xe át đi.

Thấy thế, Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Cô không thể chết ở trong này được.

Ba còn ở nhà chờ cô, cô không thể chết được. . . . .

Cố Tiểu Ngải cố gắng hít không khí ở ngoài cửa sổ, một lần nữa giơ ghế lên quăng vào cửa sổ, sử dụng toàn bộ khí lực cuối cùng mà ném ghế vào.

"Loảng xoảng ——"

Một tiếng vang thật lớn.

Cửa không chút sứt mẻ.

Ghế dựa lại gãy mất. . . . .

Nước mắt vẫn rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải ngồi xồm xuống quỳ trên mặt đất, trong bóng đêm sờ soạng mấy thanh gậy của ghế, hai tay bị khí lạnh đông cứng khiến cô lạnh run, cảm mấy thanh gỗ trên nền lên.

Cố Tiểu Ngải cố gắng đứng lên, thân thể đã không có một chút khí lực nào nữa, đầu gối giống như băng dính chặt trên mặt đất. . . . .

Nước mắt rơi xuống mãnh liệt.

Từng đợt khí lạnh ngoài cửa phun vào. . . . .

Cố Tiểu Ngải cố gắng dùng tia ý chí cuối cùng, một tay chống trên mặt đất cố hết sức đứng lên, từng bước chậm rãi đi đến bên cửa sổ, thò cánh tay trắng nõn ra ngoài cửa sổ, cánh tay bị mảnh vỡ thủy tinh cắt chảy máu cũng không còn cảm giác nữa. . . . .

Cố Tiểu Ngải lấy một thanh gỗ ném ra ngoài cửa sổ.

Đèn trên đường lộ sáng ngời.

Một thanh gỗ rơi xuống trên mặt đất, rốt cục có người đi đường thấy kỳ quái ngừng đầu nhìn xung quanh. . . . .

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

Cố Tiểu Ngải muốn cầu cứu, mới phát hiện giọng của mình đã muốn đông cứng lại, đừng nói là người đi đường mà ngay cả chính cô đều nghe không được mình nói cái gì . . . . .

Thân thể bắt đầu càng ngày càng đóng băng.

Cố Tiểu Ngải hiểu được, cho dù có người đi đường hảo tâm đi lên coi, chính cô cũng chống đỡ không lâu . . . . .

Khí lạnh này thật sự rất lạnh, phòng thay quần áo quá nhỏ, cho dù khí lạnh có thông ra được ngoài cửa sổ cô cũng không thể chịu đựng được . . . . .

Cố Tiểu Ngải lùi ra sau cửa sổ, dựa vào trên tường ngồi xuống, tay chân run lên.

Ý thức đang biến mất từng chút một, suy nghĩ cũng giống như bị đông cứng. . . . .

Tóc dài đều bị đóng băng kết dính lại, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt khó đỡ, đầu tựa vào trên tường chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240

Cô vừa mới đợi được ba ra tù. . . . .

Vì sao lại thành ra như vậy.

Cô không muốn ba một mình trong tù chín năm qua, ra khỏi tù vẫn ở một mình . . . . .

Ba. . . . .

Ba . . . . .

"Phanh ——"

Tiếng cửa bị đá văng ra.

Có người tới cứu cô sao?

Trong đầu Cố Tiểu Ngải một mảnh tối đen, rất muốn mở mắt ra lại phát hiện căn bản không mở ra được, ngay cả khí lực mở mắt ra cũng bị mất. . . . .

Một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên ở bên tai cô.

Giây tiếp theo, Cố Tiểu Ngải cảm giác được thân thể đóng băng của mình bị người khác ôm lấy, một khí cực nóng nhanh chóng làm cô ấm áp.

Có phải cô có thể sống sót hay không?

"Đừng ngủ! Mở mắt ra! Cố Tiểu Ngải! Mở mắt ra cho tôi!"

Giọng cường thế bá đạo ở bên tai cô một lần lại một lần vang lên, giống như là một chuỗi âm thanh chòng chẹo.

Cố Tiểu Ngải nghe được thực gian nan.

Là Lệ Tước Phong sao?

"Cố Tiểu Ngải! Con mẹ nó, cô dám ngủ tôi sẽ đánh chết cô!"

Cố Tiểu Ngải rất muốn nghe lời mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng trĩu căn bản mở không được, thân thể cô rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Cho dù nói gì đi nữa thì Cố Tiểu Ngải cũng căn bản bất động.

Trên người cô đã không còn một chút khí lực nào.

Rất nhanh, một đôi môi cực nóng kề vào môi lạnh như băng của cô, suy nghĩ của Cố Tiểu Ngải hoàn toàn tan rã, ngất đi ở trong ngực của hắn.

Chết tiết. . . . .

Trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện gì.

*****

Cố Tiểu Ngải có một giấc mộng rất dài, trong mộng cô đi qua một con đường tối đen như mực, phía cuối có ánh hào quang, không biết vì sao, cô rất muốn đi đến nơi có ánh sáng đó.

Cô liều mạng chạy, chạy đến sức cùng lực kiệt, nhưng ánh sáng kia. . . . . Vẫn là cách cô rất xa, rất xa.

Cô mệt mỏi nhưng đến cuối cùng, cô vẫn không tìm được lối ra. . . . .

Cô rất muốn hô to, nhưng cô biết sẽ không có người tới mang cô đi, cô chỉ có thể dựa vào chính mình. . . . .

"Ngải Ngải? Ngải Ngải?"

Bỗng nhiên có người ở bên tai cô kêu tên của cô.

Là có người tới cứu cô sao? Thật không. . . . .

"Ngải Ngải? Ngải Ngải?"

Tiếng gọi bên tai càng ngày càng rõ ràng, con đường tối đen trước mắt từ từ biến mất, Cố Tiểu Ngải đau đầu muốn nứt ra mở to mắt, mặt anh tuấn của Sở Thế Tu lo lắng lọt vào tầm mắt.

Mi anh nhúu cùng một chỗ, lo lắng nhìn cô, chợt chuyển thành vui sướng, "Ngải Ngải, tỉnh rồi sao? Có phải gặp ác mộng hay không? Em luôn luôn đổ mồ hôi."

"A Tu. . . . ."

Suy nghĩ lập tức bùng tỉnh lại.

Lúc trong phòng thay quần áo, khí lạnh không ngừng tràn vào. . . . . Thân thể của cô càng ngày càng lạnh. . . . .

Cố Tiểu Ngải kích động ngồi dậy nhào vào trong lòng Sở Thế Tu, tâm còn sợ hãi, "Em còn tưởng rằng em chết rồi. . . . ."

"Không có việc gì, không có việc gì." Giọng nói Sở Thế Tu dịu dàng lộ ra đau lòng, trấn an ôm lấy cô, tay vỗ nhẹ lưng của cô.

"Em rất sợ." Cố Tiểu Ngải nhớ tới cảm giác thân thể mình từ từ đóng băng, giọng nói lại bắt đầu run run, thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

"Anh sẽ không để cho em có việc gì nữa."

Lúc này, Cố Tiểu Ngải mới chú ý tới mình ở trong phòng bệnh, trên người mặc trang phục bệnh nhân, trên tay cầm truyền dịch, điều hòa điều chỉnh độ ẩm thật sự âm áp. . . . .

Không có một chút lạnh nào.

Sở Thế Tu bỗng nhiên buông cô ra, quay sang một bên nhìn qua.

Cố Tiểu Ngải theo tầm mắt của anh nhìn qua, Lệ Tước Phong đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bọn họ, cảm xúc trong mắt không rõ, mặt anh tuấn trở nên cứng ngắt.

Cố Tiểu Ngải ngây người.

Tâm không hiểu rung động.

Lệ Tước Phong lạnh nhạt nhìn cô liếc mắt một cái, xoay người rồi đi.

Hoàn toàn không giống như là tính cách táo bạo của hắn. . . . . Không có đánh người, không có mắng chửi người. . . . .

Hắn chỉ là có tầm mắt lạnh lẽo liếc qua trên người cô rồi tránh ra.

Nói cái gì đều không có nói. . . . .

Đầu lại đau lên, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên nhớ đến một phút sinh tử kia, có người bế cô lên. . . . .

Có người ở bên tai cô uy hiếp cô không được ngủ. . . . . Ôm chặt cô, tay xoa xoa trên cánh tay lạnh như băng của cô. . . . .

Cho dù lúc ấy cô đã muốn đông lạnh không còn nghe rõ ràng đi chăng nữa. Nhưng khẩu khí cực kì bá đạo này, cô lại quá quen thuộc, muốn quên cũng quên không được.

"Là Lệ Tước Phong đã cứu em đúng không?" Cố Tiểu Ngải nhìn ngoài cửa trống không hỏi Sở Thế Tu.

"Ừ." Sở Thế Tu gật gật đầu, đáy mắt có chút đỏ kị.

. . . . .

Lúc ở khách sạn Hoàng gia.

Một đám đông bạn học đang chơi bóng bàn, phi tiêu, bỗng nhiên có người xông tới kêu phòng thay quần áo nữ xảy ra chuyện. . . . .

Lúc anh đi theo các bạn học cùng đi qua, chỉ thấy Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải đông cứng đi ra.

Lệ Tước Phong lấy khăn tắm quần ngang Cố Tiểu Ngải ôm lại, mà môi hấn kề vào môi Cố Tiểu Ngải, truyền ấm áp cho cô. . . . .

Một màn này tập kích tâm mắt Sở Thế Tu.

Mọi người xôn xao, người người đều nhìn về phía hấn. . . . .

"Đề Ngải Ngải cho tôi!"

Anh biết đây không phải là lúc ghen, cời tây trang phủ trên người Cố Tiểu Ngải, tay tiếp nhận cô, Lệ Tước Phong ôm cô lui từng bước ra sau.

"Họ Sở kia, chờ người tôi cứu thì cô ấy đã sớm chết rồi!"

Ánh mắt Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn anh, giọng điệu mang theo châm biếm, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía đám bạn học kia, "Hôm nay, ai tham gia làm chuyện này, một người tôi cũng không buông tha!"

Nói xong, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải vào phòng khách ấm áp.

Sở Thế Tu nhìn hấn đang muốn đem Cố Tiểu Ngải bỏ tới trên sofa, tay cô lại nắm chặt lấy vạt áo của hấn, giống như đã đông cứng lại, không chịu buông tay.

Lệ Tước Phong tiếp tục ôm cô vào trong ngực. . . . .

Lần đầu tiên, Sở Thế Tu cảm giác được thua một bàn trông thấy trước mặt người đàn ông này, không quan hệ quyền thế cùng tiền tài. . . . .

Chỉ là thua một trận rồi.

. . . . .

Thực là Lệ Tước Phong cứu cô sao?

Đầu Cố Tiểu Ngải có chút trống rỗng, không muốn truyền dịch nữa, tay Sở Thế Tu chụp lên mu bàn tay trắng nõn của cô, như là biết cô muốn làm cái gì, dịu dàng nói, "Anh đã giúp em cảm ơn hấn rồi."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía Sở Thế Tu, trong mắt của anh thực dịu dàng, lại mang theo một loại cố chấp, giống như nói với cô em đừng đi. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút hoảng loạn.

Đúng, bây giờ cô là bạn gái Sở Thế Tu.

Cô phải có lập trường của mình.

Sở Thế Tu có thể đại diện cô đi cảm ơn, hướng hồ Lệ Tước Phong vẫn là chủ trước của cô, nhất định phải phân rõ giới hạn. . . . .

Nhớ lại lúc này Lệ Tước Phong giữ im lặng xoay người rồi đi, Cố Tiểu Ngải cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

Thật sự không giống hấn.

Hấn hấn là phải rộng to đại náo, hét lớn ầm ỹ, càng nóng càng thích đánh đá người khác. . . . .

Hắn biến thành như vậy từ khi nào chứ?

Không có rút kim truyền dịch ra nữa, Cố Tiểu Ngải ngồi lại trên giường bệnh, Sở Thế Tu giúp cô dựng thẳng gối lên, giúp đỡ cô ngồi tựa vào đầu giường.

"Thực xin lỗi." Sở Thế Tu ngồi ở bên giường bệnh của cô áy náy nhìn cô, "Nếu không phải anh kiên trì cho em tham gia buổi tụ họp bạn bè, sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Theo cảnh sát điều tra, khí lạnh trong phòng thay quần áo đủ để đông chết một người trong vòng 10 phút.

May mắn, phòng thay quần áo còn có điều hòa tích hợp hệ thống sưởi hơi, cô còn đập bẻ cửa sổ, kéo dài một chút thời gian.

Anh không dám tưởng tượng, nếu Ngải Ngải thực sự bị đông chết ở trước mặt anh, anh sẽ như thế nào. . . . .

Anh không thể mất đi cô.

Tuyệt đối không thể.

"Anh chỉ muốn em vui vẻ mà thôi, muốn cho các bạn đều chúc phúc chúng ta." Cố Tiểu Ngải xả ra một chút tươi cười nói, tay kéo tay Sở Thế Tu qua, "Em không trách anh, nếu như không có chuyện này thì em thật sự rất vui vẻ."

Chỉ là sau chuyện quá mức kinh tâm động địa này, cô thiếu chút nữa đã chết rồi.

"Ngải Ngải, em biết không?"

Sở Thế Tu cầm lấy tay cô, lòng bàn tay của anh rất nóng, nóng đến đỏ mồn hôi, có thể thấy được anh khẩn trương, Sở Thế Tu nhìn chăm chú vào cô, một chữ một chữ nói, "Ngải Ngải, em không thể rời khỏi anh, anh không thể mất đi em."

Sở Thế Tu dịu dàng cùng thâm tình làm cho cô cảm động.

Cô biết anh thực khẩn trương. . . . . thực sợ hãi. . . . .

"Không phải em đã không có việc gì rồi sao?" Cố Tiểu Ngải mỉm cười trái lại an ủi anh, "Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, em sẽ có hạnh phúc cuối đời."

"Ta chỉ không chỉ là sinh mệnh rồi đi."

"Cái gì?"

"Cho dù là chuyện gì, nguyên nhân gì. . . . . em cũng đều không được rời khỏi anh." Sở Thế Tu cúi đầu hôn lên tay cô, môi khẽ run.

Cô vừa nghe đến Lệ Tước Phong cứu cô, đã muốn xuống giường đuổi theo. . . . .

Ngay cả thái độ cô không cần suy nghĩ cũng làm cho trong lòng anh sợ hãi.

"A Tu. . . . ." Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn anh.

"Ngải Ngải, nếu mất đi em, anh sẽ chết." Sở Thế Tu hôn tay cô, ngược mắt lên nghiêm túc nhìn cô, giọng điệu lại cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241

Cố Tiểu Ngải nghe như vậy ngực cả kinh, có chút miễn cưỡng tươi cười, "Đừng nói vậy."

"Em biết anh không nói vậy mà." Sở Thế Tu nhắm mắt lại tiếp tục nói, "Chín năm qua, đến anh cũng không biết làm sao anh có thể sống được cho tới bây giờ. Nếu em rời khỏi anh, anh chờ không nổi chín năm nữa."

"A Tu. . . . ."

Sở Thế Tu nói quá mức nghiêm trọng, làm cho Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác kinh ngạc, mờ mờ ảo ảo có thể cảm nhận được câu nói của anh còn có ý khác, không khỏi hỏi, "Anh muốn nói với em cái gì sao?"

Sở Thế Tu cười lắc lắc đầu.

Không biết vì sao, nhìn Sở Thế Tu như vậy, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt trầm trọng, có cái gì đó đè nặng lên cô, làm cho cô không thở nổi, gần như hít thở không thông.

"Cốc cốc ——"

Cửa phòng bệnh bị gõ hai cái.

Lynn đang cầm một bó hoa bách hợp đứng ở cửa, thần sắc có chút áy náy, mấy bạn nữ đứng phía sau, khuôn mặt từng người rất nghiêm túc.

Gặp lại các cô, tâm tình Cố Tiểu Ngải giống như âm ỉ rơi xuống tám nghìn thước.

Sở Thế Tu nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, lại nhìn về phía các nữ sinh ở cửa, tính tình vốn tốt nhưng anh cũng không đứng lên tiếp đón một tiếng, tầm mắt có chút lạnh nhạt nhìn các cô.

Cố Tiểu Ngải ở phòng thay quần áo gặp chuyện không may, ngoại trừ các bạn học này ra thì người khác không làm được. . . . . Vì sốt ruột thương thể của Ngải Ngải nên cũng chưa nói tí mĩ cùng cảnh sát.

"Chúc bò sớm ngày bình phục."

Lynn bị mấy nữ sinh đẩy mạnh vào phòng bệnh, đem hoa bách hợp đặt trên tủ đầu giường, có chút cười xấu hổ nói, "Tiểu Ngải, thân thể bò có khỏe không?"

Cố Tiểu Ngải nghiêm mặt, hướng cô mở ra lòng bàn tay, "Điện thoại của tôi đâu?"

Lynn mang di động trả lại cho cô, không nói một câu nào.

"Đùa như vậy vui sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn các nữ sinh phía sau cô ta, "Tôi và các người kết oán gì sao? Không thể không dồn tôi vào chỗ chết sao? Các người cảm thấy chơi đùa với một mạng người vui vẻ lắm sao?"

Giọng nói Cố Tiểu Ngải tràn ngập châm biếm.

Các nữ sinh cũng không dám ho một tiếng, chỉ có một nữ sinh bỗng nhiên phát ra giọng nói yếu ớt, "Chúng tôi làm sao mà biết cô ta đùa ác như vậy. . . ."

Cô ta? !

Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu không hẹn mà cùng nhau nhìn liếc mắt một cái, đều có nghi hoặc giống nhau.

Sở Thế Tu đứng lên, lạnh nhạt hỏi, "Ai bảo các người làm như thế?"

"Được, bất cứ giá nào tôi cũng sẽ nói, nếu không nói các người sẽ khẳng định là chúng tôi làm!"

Lynn như là hạ quyết tâm, nói ra toàn bộ sự việc, "Lương Noãn Noãn ở trước mặt chúng tôi khóc nước mắt nước mũi một phen, nói còn yêu Sở công tử như thế nào."

". . . . ."

"Cô ta muốn ở buổi tụ họp bạn bè tái họp với anh một lần, ở trước mặt Sở công tử biểu hiện, để cho nhóm chúng tôi đem Cố Tiểu Ngải tách ra xa là được. . . . ."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải yên lặng.

Lương Noãn Noãn? ! Hóa ra, cô ta còn chưa buông tha cho Sở Thế Tu.

Yêu đến mức có thể đi giết tình địch sao? !

"Sau đó thì sao?" Sở Thế Tu gạt mình so với Cố Tiểu Ngải còn lớn hơn nữa, tiếp tục hỏi.

"Lương Noãn Noãn hứa tặng mỗi người chúng tôi một cái túi xách, hơn nữa chúng tôi đối với Cố Tiểu Ngải vốn có ấn tượng không tốt, nên đáp ứng giúp cô ta việc này."

". . . . ."

Lúc sau, Lynn đã không còn lo lắng nữa, "Chúng tôi chỉ tính toán nhốt cô tại phòng thay quần áo, ai biết Lương Noãn Noãn lại làm như vậy. . . . ."

Ấn tượng không tốt?

Ấn tượng không tốt là có thể đối với cô làm ra loại trò đùa này quái đản sao?

"Tôi làm gì mà các người nhìn tôi không thuận mắt chứ?" Cố Tiểu Ngải hỏi ngược lại, "Lần đầu tôi tham dự, có ấn tượng không tốt gì cho các người?"

"Cố Tiểu Ngải, đừng quên cô ở trường học lúc ấy có bao nhiêu mắt cao hơn đầu, có biết bao nhiêu nam sinh bao gồm cả Sở công tử đều vây quanh ở bên cạnh cô. Cô liền giống như một con bướm kiều ngạo làm người ta chán ghét, căn bản cô khinh thường các bạn nữ sinh chơi cùng cô."

Lynn nhìn về phía cô, lấy tay chỉ vào khoe miệng, "Mỗi lần thấy chúng tôi, cô liền giả cười, đối trả cực kỳ, cô để cho người khác thích cô như thế nào được chứ? ! Ít nhất Lương Noãn Noãn cũng biết đối nhân xử thế hơn cô!"

. . . . .

Một bồn nước bắn to hắt xuống người như vậy, Cố Tiểu Ngải ngây ngẩn cả người, thế nhưng lại tìm không thấy một câu để phản bác.

Cô trước kia. . . . . thực đối trả sao?

Cô vẫn còn nghĩ đến. . . . . trước đây cô tốt lắm, đối với bất luận kẻ nào đều là cười tủm tỉm. . . . .

Hóa ra, ở trong mắt các bạn học, cô chỉ là đối trả mà thôi.

"Nói đủ chưa? !"

Sở Thế Tu bỗng dừng hờ hững lên tiếng, "Các người chỉ là ghen tị Ngải Ngải lúc ấy ở trường học được hoan nghênh thôi, cũng bởi vì như vậy, các người liền làm ra cái trò đùa quái đản như vậy? ! Nếu các người không thích hoàn toàn có thể không cần phối hợp với tôi làm ra cái màn chúc phúc kia."

Sau khi Sở Thế Tu vừa nói xong, Lynn vừa rồi còn cho là đúng lý hợp tình lại lập tức ngậm miệng lại, lui từng bước về sau.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường bệnh trầm mặc thật lâu, đến khi bình tĩnh ngẩng đầu lên, "Nếu tố cáo Lương Noãn Noãn ra tòa, các người sẽ làm chứng chứ?"

". . . . ." Lynn cùng các nữ sinh đều lặng im.

Trong..vòng luẩn quẩn này, có thể không đắc tội với người này sẽ đắc tội với người khác, sau khi ra tòa làm chứng cũng sẽ liên lụy đến chính mình, các cô chỉ hi vọng Cố Tiểu Ngải không truy cứu mới đến bệnh viện thăm bệnh.

"Lương Noãn Noãn căn bản không có xuất hiện ở buổi tụ họp, cô ấy có thể đến chết cũng không thừa nhận."

"Đúng vậy, đúng vậy. Nếu ra tòa, Lương Noãn Noãn không thể bị khép tội, ngược lại tất cả chúng tôi sẽ gặp họa."

"Cố Tiểu Ngải, tốt xấu cũng là bạn học một thời, cô không nên tuyệt tình như vậy chứ?"

"Bằng không, chúng tôi bồi thường cô một ít tiền được không?"

"Đúng vậy, hiện tại thoát nhìn cô cũng không còn cái gì trở ngại nữa!"

. . . . .

Mấy nữ sinh biến hóa cực nhanh làm cho người ta cứng lưỡi, Cố Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, "Nếu tôi là người đối trả, vì sao tôi phải bỏ qua cho các người?"

"Đi ra ngoài hết cho tôi!"

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một trận rít gào.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, chỉ thấy ba mình đứng ở cửa phòng bệnh, phần nộ nhìn đám nữ sinh kia, "Cút ra ngoài! Tôi nhất định sẽ tố cáo toàn bộ các người ra tòa!"

Lynn cùng mấy nữ sinh bị ba Cố Tân đuổi đi ra ngoài.

"Ba. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhấp mí mắt, kỳ thật cô không định tố cáo mấy người ... nữ sinh kia, muốn hại chết cô là Lương Noãn Noãn, nhưng chứng cứ lại không đủ, tố cáo không được. . . . .

Một khi đã như vậy, cô còn bỏ phí thời gian làm cái gì?

"Sở Thế Tu, cậu cũng đi ra cho tôi!" Cố Tân chỉ vào Sở Thế Tu rống lớn nói.

"Chú Cố . . . . ."

"Ba, đừng như vậy, chuyện này không liên quan đến A Tu." Cố Tiểu Ngải lên tiếng giải thích.

"Không phải hần sai còn có thể là lỗi của ai? !" Cố Tân hỗn thờ hèn trừng mắt Sở Thế Tu, "Cái vị hôn thê của người gì đấy suýt chút nữa đã hại chết con gái tôi rồi."

"Thực xin lỗi, chú Cố." Sở Thế Tu áy náy nói, "Con nhất định sẽ giải quyết, sẽ không để cho Ngải Ngải bị thương nữa."

"Sở Thế Tu, hiện tại tôi cho cậu hai con đường." Cố Tân nóng tính nói, "Hoặc là chia tay với con gái tôi, hoặc là các người lập tức kết hôn, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với cái vị hôn thê kia."

"Kết hôn? !" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt.

Tại sao ba lại có thể đột nhiên đề cập chuyện kết hôn?

Tính ra, cô cùng Sở Thế Tu chính thức hẹn hò chưa bao lâu? Chỉ mới vài ngày mà thôi.

"Đúng vậy, chỉ hai con đường này." Cố Tân hoàn toàn là đang ép buộc bọn họ, đáy mắt u ám giấu đi một chút tính kế.

"Chúng con mới hai mươi hai tuổi, còn quá sớm mà."

Không đợi Sở Thế Tu nói chuyện, Cố Tiểu Ngải liền vội vàng nói, "Hơn nữa, anh ấy cùng Lương Noãn Noãn hủy bỏ đính hôn không lâu, đột nhiên kết hôn sẽ bị truyền thông công kích."

"Con gái à, lúc này con còn xem trọng hình tượng của cậu ta nữa sao? !" Cố Tân không để ý tới con gái, trực tiếp nhìn về phía Sở Thế Tu, "Thế nào, cho tôi cái đáp án đi."

"Dạ được, chờ Ngải Ngải xuất viện chúng con sẽ đi đăng kí kết hôn." Sở Thế Tu vui vẻ đáp.

Anh không cần cái hình tượng công tử gì đó, anh so với ai khác đều muốn vội vàng cùng với Cố Tiểu Ngải kết hôn.

Cố Tiểu Ngải rất muốn chen vào nói, nhưng hai người đàn ông này căn bản không cho cô tham dự ý kiến.

"Con gái của tôi không thể quang minh chính đại sao?" Cố Tân lại tức giận, "Tuần sau là kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập công ty quốc tế Sở thị, tôi muốn cậu tuyên bố hôn sự vào ngày đó, tôi muốn toàn bộ thế giới cũng biết con gái tôi là đường đường chính chính gả vào Sở gia các người."

Sở Thế Tu chỉ chần chờ một giây, liền gật đầu, "Được."

"Thế này còn giống đàn ông."

Thấy Sở Thế Tu một lời đáp ứng, sắc mặt Cố Tân thả lỏng một chút, "Con gái, ba đi mua cháo cho con."

Cố Tân vừa rời khỏi, Cố Tiểu Ngải cau mày nhìn về phía Sở Thế Tu, "Tại sao anh lại đáp ứng nhanh như vậy? Anh biết rõ ba anh không thích em, ông ấy sẽ không đồng ý đâu."

"Vậy không cần nói cho ông ấy biết, đến lễ kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập công ty anh sẽ trực tiếp tuyên bố hôn sự."

Sở Thế Tu mỉm cười cầm tay mềm mại của cô, "Như vậy cũng tốt, cha sẽ không thể phản đối chúng ta nữa."

"Ông ấy sẽ tức giận." Sở Thế Tu là một người rất quan tâm gia đình, đến lúc đó Sở gia không yên ổn. . . . . trách nhiệm của cô không phải rất lớn sao? !

"Chờ đến khi chúng ta kết hôn, anh sẽ từ từ hàn gắn quan hệ với ông ấy."

Sở Thế Tu cười đến dịu dàng.

*****

Sở Thế Tu trở về thay quần áo, ba đi gọi điện thoại, trong lúc nhất thời trong phòng bệnh chỉ còn lại có một mình Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải ôm hai chân ngồi ở trên giường, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, mắt không có thần thái gì. . . . .

Sau khi xảy ra chuyện ở phòng thay quần áo, ba thuận theo bức bách Sở Thế Tu cưới cô, Sở Thế Tu cũng đáp ứng rồi. . . . .

Giấc mộng từ nhỏ của cô sẽ thực hiện được.

Cô rốt cục có thể cùng Sở Thế Tu tiến vào giáo đường tuyên thệ. . . . .

Nhưng vì sao. . . . . Cô không có gì đặc biệt vui vẻ chứ? Ngược lại có loại cảm giác khác thường rất kỳ quái. . . . .

Giống như mỗi một bước đều bị người khác sắp đặt, rõ ràng có chút quá mức.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242

Là cô suy nghĩ nhiều sao?

Cô có cảm giác thấy ba đối với hôn sự của cô nóng vội một chút, thật giống như thúc giục cô kết hôn không phải mục đích, mà Sở Thế Tu công khai thừa nhận trước truyền thông mới là ý ba muốn.....

Cố Tiểu Ngải gõ đầu, cô đang suy nghĩ gì? Ba làm như thế đều là vì tốt cho cô.....

Gà cho Sở Thế Tu, là tình yêu hoàn mỹ nhất của cô.

"Cóc cóc ——"

Cửa bị gõ vài cái, Cố Tiểu Ngải phục hồi tinh thần lại, "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, bảo mẫu phụ giúp đẩy xe thức ăn vào, vẻ mặt ý cười dạt dào, "Cố tiểu thư."

Ngay sau đó, quản gia Angus cùng bác sĩ Joel cũng đi đến.

"Bảo mẫu, các người....." Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, ngây ngốc nhìn bọn họ, tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

"Lệ tiên sinh lo lắng Cố tiểu thư ăn không quen đồ ăn của bệnh viện, cho nên bảo chúng tôi đưa cơm đến đây." Bảo mẫu phụ giúp đẩy xe thức ăn đi đến trước giường bệnh của cô.

Lệ Tước Phong..... lo lắng cho cô?!

Trong lòng Cố Tiểu Ngải xét qua cảm giác khác thường.

Bảo mẫu hòa ái dễ gần hỏi, "Cố tiểu thư thế nào rồi?"

"Không có việc gì, chỉ là bị đông lạnh một chút, lập tức có thể xuất viện thôi." Cố Tiểu Ngải cười nói.

Cố Tiểu Ngải nói xong theo bản năng nhìn ra cửa, không có ai tới nữa cả.

"Lệ tiên sinh không có đến." Bảo mẫu biết cô nhìn cái gì xung quanh đã nói.

"À."

Cố Tiểu Ngải thản nhiên lên tiếng, nhưng trong lòng lại cảm thấy thất vọng.

Lệ Tước Phong làm sao có thể thành cái dạng này?

Lúc trước còn uy hiếp sẽ không bỏ qua cho cô, hiện tại không chỉ cứu cô, còn cho bảo mẫu mang cơm lại đây cho cô ăn..... Chính mình cũng không xuất hiện.

Hắn chuẩn bị buông tay hay là như thế nào?

Cố Tiểu Ngải không hiểu ra sao cả.

Bác sĩ Joel đi tới hỏi cô một chút về bệnh bao tử, Angus đứng ở một bên dùng tiếng Trung phiên dịch cho cô nghe.....

Bảo mẫu vẫn tươi cười, "Lệ tiên sinh cho bác sĩ Joel tiếp tục trị liệu bệnh bao tử của Cố tiểu thư."

Tiếp tục trị liệu?

Lệ Tước Phong làm sao có thể..... Đột nhiên đối với cô tốt như vậy?

Tại sao hần đã làm ngược lại với tính cách của hần?

"Nhanh ăn đi, Cố tiểu thư." Bảo mẫu múc một chén cháo thổi thổi, dùng thìa đút cho Cố Tiểu Ngải ăn.

"Trở về thay tôi cảm ơn hần." Nếu không phải có Lệ Tước Phong, hôm nay cô đã đông chết ở phòng thay quần áo rồi.

"Cố tiểu thư tự mình nói với Lệ tiên sinh nha, có muốn tôi sắp xếp giúp cô cùng Lệ tiên sinh cùng ăn cơm trưa hay không?"

Mất Cố Tiểu Ngải mất đi vẻ rạng rỡ, lắc lắc đầu, "Không cần, tôi..... Bạn trai không thích tôi tạm biệt hần."

Nghe vậy, bảo mẫu thở dài, "Cố tiểu thư đã có bạn trai, Lệ tiên sinh vẫn là một mình."

"Bên cạnh hần không thiếu phụ nữ."

Điểm này, Cố Tiểu Ngải cũng không hoài nghi.

"Lệ tiên sinh vẫn nhớ thương Cố tiểu thư, Linh Mộc tiểu thư đã quay về Nhật Bản, bên cạnh Lệ tiên sinh không có phụ nữ nào cả." Bảo mẫu vừa nói vừa đút cháo cho cô ăn.

Bên cạnh không có phụ nữ nào cả sao?

Lynn thì sao? Hần cùng Lynn là quan hệ gì lại có thể cùng nhau đi đến buổi tụ họp bạn học chứ?

"Bảo mẫu, Angus, Joel, hôm nay cảm ơn các người đã tới thăm tôi." Cố Tiểu Ngải không có tiếp tục về đề tài phụ nữ bên cạnh Lệ Tước Phong nữa, nhìn ba người cười cười.

Lúc bác sĩ tiến vào kiểm tra, bảo mẫu mới rời đi, bảo mẫu lúc đi lại thở thật dài.....

Bác sĩ làm kiểm tra như thường lệ cho cô, vừa đo huyết áp vừa nói, "Bệnh viện đã duyệt cho cô xuất viện rồi, thuận tiện tôi đem báo cáo đến đây cho cô."

Sở Thế Tu khẳng khẳng bắt cô làm kiểm tra toàn diện.

"Cảm ơn bác sĩ." Cố Tiểu Ngải liếc mắt bằng báo cáo để trên tủ đầu giường một cái.

Ba xin cho cô xuất viện sao?

Cố Tiểu Ngải tùy ý để bác sĩ đo huyết áp cho cô, duỗi thẳng một tay muốn lấy báo cáo kiểm tra trên tủ đầu giường, không với tới.....

"Tiểu Ngải, huyết áp của con ổn rồi, đừng lộn xộn."

Ba Cố Tân đi từ bên ngoài vào, bước nhanh đến lấy bằng báo cáo kiểm tra lật vài tờ xem, đôi mắt thâm u, sắc mặt lại không thay đổi, nhìn Cố Tiểu Ngải cười cười, "Ba đem đồ đạc về trước rồi quay lại đón con xuất viện."

"Dạ, được ba."

Cố Tiểu Ngải thuận theo gật đầu.

Cố Tân đem báo cáo kiểm tra bỏ vào túi rồi thu dọn đồ đạc.

"Sau khi xuất viện phải chú ý ăn uống, định kỳ quay lại bệnh viện làm kiểm tra, bất cứ lúc nào cô cũng có thể gọi điện thoại về bệnh viện." Bác sĩ vừa thu hồi dụng cụ đo huyết áp vừa nói.

"Kiểm tra?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Tôi chỉ là bị đông lạnh một chút, hần là không có trò ngại....."

"Bác sĩ, tôi sẽ tiễn anh ra ngoài." Cố Tân bỗng nhiên cắt đứt lời nói của Cố Tiểu Ngải, mang theo túi đồ tiễn bác sĩ đi ra ngoài, "Con gái ngoan, nghỉ ngơi đi, một chút ba tới đón con."

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn về phía Cố Tân, gật gật đầu.

Bị đông lạnh một chút cần phải kiểm tra định kỳ nữa sao?

*****

Trong phòng Tổng giám đốc E.S ——

Thư ký Vương Chiêu nhìn chằm chằm danh sách giảm biên chế mà Lê tổng vừa mới ký, cả kinh hít một hơi thật dài, Lê tổng lại bị cái gì kích thích sao? Tại sao lại đuổi việc nhiều người như vậy?! Chẳng lẽ cần nhân viên cao cấp.....

"Chị Vương..... Ô ô, em không bao giờ đi tới phòng Tổng giám đốc nữa, làm em sợ muốn chết." Tiêu Nguyệt – cô gái trẻ tuổi nhất trong phòng thư ký vừa đi ra khỏi phòng Tổng giám đốc liền khóc sụt sùi, trong tay ôm một chồng văn kiện, hai chân phát run rẩy.

"Làm sao vậy?"

"Hôm nay, Lê tổng không biết trúng cái gì nữa, em chỉ là tới đưa văn kiện thôi, ngài ấy cứ nhiên mắng em suốt, quăng tất cả văn kiện ra ngoài..... Ô ô ô, em không bao giờ đi nữa..... Ô ô....."

"....."

Lê tổng luôn hung hăng mặc kệ là nam hay nữ đều đánh chửi. Nhưng hai ngày trước, nhìn tâm tình dường như cũng không tệ lắm, tại sao hôm nay liền phát hỏa như vậy?!

Theo bà quan sát, nguyên nhân mà Lê tổng phát hỏa chỉ có một.

"Hai ngày nay, Cố Tiểu Ngải có tin tức gì không?" Vương Chiêu hỏi.

"Có, có. Cô ấy bị người khác chơi ác thiếu chút nữa đông chết ở phòng thay quần áo." Một thư ký chạy tới, "Hôm nay, báo có viết tin tức, chỉ là Lê Tổng luôn can thiệp, tất cả tin tức liên quan đến Cố Tiểu Ngải đều phải làm nhòe mặt..... Mặt bìa có ảnh chụp Sở Thế Tu ôm cô ấy đến bệnh viện.....mà không có Lê tổng của chúng ta."

Lê tổng đều không xuất hiện ở trước truyền thông, tuyệt không công khai.

Biết có ảnh chụp lộ ra ngoài, các cô thư ký cũng sẽ lập tức giải quyết.

"Được rồi, chị biết nên làm như thế nào rồi."

Thư ký Vương Chiêu là một phụ nữ thành thực lớn tuổi, nghe đến đó trong lòng đã có dự tính, lấy văn kiện đi vào phòng Tổng giám đốc.

Đi vào, chỉ thấy Lê Tước Phong ngồi ở trước bàn làm việc, ngưỡng người ngồi ở trên ghế, mặt hơi tà khí, một tay chống cằm, mắt tối tăm nhìn chằm chằm màn hình Computer, tóc ngắn hỗn độn, caravat nới lỏng.....

Bây giờ, người Lê tổng càng ngày càng tiêu tụy, ngay cả nhà cũng không quay về, toàn bộ thời gian đều ở công ty.

Người đàn ông nếu không yêu thì thôi, một khi đã yêu rồi còn mãnh liệt hơn cả phụ nữ.

Trước kia, những người phụ nữ bên cạnh Lê tổng cũng chưa bao giờ nhớ tên, diện mạo.....

Hiện tại.....

Chỉ còn lại một cái tên.

Cố Tiểu Ngải.

Ngoại trừ Cố Tiểu Ngải vẫn là Cố Tiểu Ngải.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243

Từ khi giúp Lê tổng điều tra Cố Tiểu Ngải, cô làm thư ký cũng nghe cái tên này quá nhiều lần.....

"Lê tổng, mấy ngày nay cậu đều ở công ty cả ngày lẫn đêm, người sẽ bị mệt suy sụp." Vương Chiêu đi qua hảo tâm nhắc nhở.

"Dài dòng!" Lê Tước Phong ngay cả mắt cũng không ngước lên một chút, lạnh lùng thốt, "Có việc thì nói, không có việc gì thì ra ngoài!"

.....

Vương Chiêu chần chờ, lại nói, "Kỳ thật..... theo đuổi một người quả thực không đơn giản, nhưng chiếm lấy lại rất đơn giản."

Lệ Tước Phong rốt cục có phản ứng, ngược mắt lên lạnh lùng nhìn về phía Vương Chiêu, đã có chút giận, "Từ khi nào mà bà lại lảm nhảm như thế chứ? Ra ngoài đi!"

.....

Dù sao thì Lệ tổng vẫn có những lời nói ác độc!

"Tôi chỉ muốn nói, muốn theo đuổi con gái mà yên lặng chú ý cuộc sống hằng ngày của cô ấy cũng là vô dụng thôi!"

Vương Chiêu đem văn kiện để trên bàn làm việc, nặng nề mà gõ gõ vào Computer trên bàn, một bộ trịnh trọng nói.

"Muốn chết sao?!" Trong mắt Lệ Tước Phong đã có một chút lửa giận, cầm lấy văn kiện liền quăng qua bà.

Vương Chiêu sớm biết Lệ Tước Phong sẽ phát hỏa, chạy nhanh trốn ra ngoài, "Lệ tổng nhớ ký tên mấy hợp đồng này."

Văn kiện rơi rớt ở sau lưng bà!

Lệ Tước Phong thở hắt hắt đánh một quyền ở trên bàn làm việc!

Vương Chiêu này có phải đã đến thời mãn kinh rồi hay không?!

Dài dòng cái gì chứ!

Thấy hấn nhàn rồi sao?! Vì sao muốn hấn đi theo đuổi con gái chứ? Hấn - Lệ Tước Phong, nhúc nhích ngón tay là có nhiều phụ nữ nhào vào trong lòng ngực của hấn, nằm trên giường của hấn rồi! Hấn cần gì phải đi theo đuổi con gái chứ?

Nhất là Cố Tiểu Ngải chỉ nhìn người bằng nửa con mắt kia nữa!

Mẹ nó, hấn cứu cô ta còn cô ta vừa tỉnh dậy đã nhào vào lòng Sở Thế Tu!

Hấn phải nhẫn nhịn lắm mới không đi đánh cái tên Sở Thế Tu kia!

Ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nghe cô ta nói.....

Loại phụ nữ lòng dạ như sắt đá này, vẫn là phản bội hấn thì hấn vì sao phải tốn tâm tư theo đuổi chứ? Hấn - Lệ Tước Phong không hèn mọn như vậy, cũng không muốn bị coi thường như vậy!

Dù sao ba cô sẽ đem cô tự tay dâng, sớm hay muộn cô cũng là của hấn. Hấn - Lệ Tước Phong đầu óc bị đánh đến điên loạn mới có thể tốn thời gian theo đuổi cô ta, chinh phục lòng của cô ta.....

"Mẹ kiếp!"

Lệ Tước Phong nhíu giọng rủa một tiếng, táo bạo đá toàn bộ những thứ trên bàn xuống đất.

Ngồi xuống, một đôi tay thon dài lại ở trên bàn phím gõ nhanh mở một trang web, tìm tòi từ khóa rồi nhấn Enter ——

【 Phụ nữ thích mềm mòng, đàn ông phải trở nên điềm đạm như thế nào? 】

Đúng là đầu óc hấn bị điên loạn rồi mà!

Sau một lúc, nội dung tìm tòi hiển thị ra tiêu đề to như vậy —— **【 5 điều cần làm đối với một phụ nữ dịu dàng 】**

Gặp quý rồi!

Hấn - Lệ Tước Phong vì sao lại muốn xem những thứ này!

Lệ Tước Phong thấy tiêu đề đã muốn tắt đi trang web, tầm mắt lại nhìn chăm chăm trên màn ảnh.

【 1, Lúc cô ấy nói chuyện, bạn phải yên lặng mỉm cười nhìn chăm chú vào cô ấy, dùng ánh mắt tán thưởng sẽ thấy cô ấy ngượng ngùng. 】

【 2, Lúc cô ấy ăn cơm xong, bạn phải nhẹ nhàng lau miệng cho cô ấy. 】

【 3, Khi qua đường phải nắm lấy tay cô ấy, bảo vệ cô ấy trong lòng ngực của mình. 】

【4, Lúc đi xe công cộng chật cứng thì phải ngăn cách cô ấy cùng người khác, không cho người khác đụng đến cô ấy. 】

【5, Khi thấy cô ấy mang giày, nhất định phải quì một gối xuống tạo một loại dáng vóc phong độ mang giày cho cô ấy. 】

【6, bất cứ lúc nào chỗ nào, hiển nhiên đều phải cầm những vật nặng trên tay cô ấy 】

.....

Ngu ngốc!

Cô ta nói chuyện vì sao hần phải giả ngốc mà cười hề hề!

Cô ta ăn cơm không dính bản, vì sao hần phải ngu ngốc đi lau miệng cho cô ta?!

Hơn nữa hần có xe riêng, còn đi xe công cộng làm cái gì?!

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị tắt đi trang web, liền nhìn đến một đoạn chi tiết phía dưới nói ——

"Con gái rất dễ bị những tiểu tiết này đánh bại, làm cho cô ấy cảm động, làm cho cô ấy cảm thấy chính mình được che chở, làm cho cô ấy muốn trở nên dịu dàng, thùy mị!"

.....

Phụ nữ lại thích những cái điều chết tiệt này sao?

Khó trách, mỗi lần hần mua cho cô một đồng quần áo cô lại làm ra vẻ mặt chán ghét. Chẳng lẽ hiện tại, phụ nữ không thích quần áo hàng hiệu, trang sức châu báu,..... Ngược lại, thích những chi tiết nhỏ này sao?!

Hiện tại, phụ nữ đều bị xuân ngốc hết rồi sao?!

*****

Trên bàn, bày ra những vật dụng văn phòng tinh tế, Cố Tân đứng ở đằng kia hết sức chuyên chú viết thư pháp.

"Ba!"

Cố Tiểu Ngải bất ngờ xuất hiện bên cạnh ông kêu lên, Cố Tân cả kinh, bút lông trong tay rơi ra ngoài, chứ không thành chữ, giống như trên tờ giấy trắng lớn bị vẽ ra một đường mực.

"Con gái bảo bối, điều kiêng kị nhất lúc viết chữ là bị quấy nhiễu." Cố Tân thở dài.

Cố Tiểu Ngải áy náy thè lưỡi, hỏi, "Văn phòng phẩm mà A Tu đem đến dùng có tốt không?"

"Miễn cưỡng cũng tạm được." Cố Tân mở giấy ra đem bỏ, lại viết một chữ thật to "Hận".....

Hận?!

"Ba, cái chữ này khắc sâu vào ba à." Cố Tiểu Ngải cầm lấy những chữ đã viết bên cạnh lên xem, không thể ngờ đều là chữ “Hận”, sắc mặt Cố Tiểu Ngải biến đổi.

"Đây cũng không phải là oán hận."

Cố Tân để bút lông xuống, "Thư pháp có thể làm cho lòng người tĩnh tâm, con muốn cái gì thì viết lên giấy, một lần lại một lần, viết đến cuối cùng, con sẽ phát hiện mình có thể an tĩnh lại."

Ông đã sống trong ngục như vậy suốt chín năm.....

"Vậy tại sao lại viết chữ “Hận”?" Cố Tiểu Ngải chỉ chỉ chữ trên giấy, nghiêm túc hỏi, "Không phải ba có chuyện gì gât con chứ?"

"Con gái ngoan." Cố Tân kéo tay cô qua, hỏi, "Trước đây vui vẻ hay hiện tại vui vẻ hơn?"

"Đương nhiên là trước đây." Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi đáp.

Trước đây, có ba, có mẹ, có cuộc sống giàu có không lo ăn mặc, còn có một thanh mai trúc mã như Sở Thế Tu, cô cái gì cũng không thiếu, thậm chí cái gì cũng không cần phải suy nghĩ.....

"Đúng vậy, lúc đó cả nhà chúng ta rất vui vẻ." Cố Tân cười nói, có chút xúc động, lại nhắc bút lông lên viết tiếp.

"Ba....."

"Có chút này nọ không có, sẽ thấy cũng trở về không đi!" Trong mắt Cố Tân xẹt qua một chút dữ tợn, nặng nề mà viết trên giấy.

Một chữ "Hận" hiện lên trên giấy.

So với lúc này càng thêm giương nanh múa vuốt, rõ ràng chỉ là một chữ, Cố Tiểu Ngải nhìn lại có chút hết hồn.

Ba..... Có phải giấu giếm cô cái gì hay không?

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới dời đi đề tài khác hỏi, "Ba, báo cáo kiểm tra của con đâu? Con muốn xem "

Tay Cố Tân dừng một chút, cũng không ngẩng đầu lên lại nói, "Đúng rồi, ba định ngủ dậy sẽ đến tòa án một chuyến, bên đó nói là đơn kiện của chúng ta đã được duyệt rồi."

"Đơn kiện?!" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ.

Cô vốn không tính tố cáo, nhưng ba lại khư khư cố chấp, không nên tố cáo Lương Noãn Noãn cùng những bạn học kia.

Chẳng qua, mới vài ngày thế này, tòa án đã duyệt đơn kiện?

Từ khi nào thì tòa án lại làm việc hiệu suất như vậy chứ?

"Đúng vậy, hiệu suất thật cao, con đi một chuyến đi."

"Con đi tới tòa án."

Cố Tiểu Ngải không nghĩ nhiều, thay đổi quần áo liền ra khỏi nhà.

Sở Thế Tu lại gọi đến, Cố Tiểu Ngải đón nhận, "Alo

"Đang làm cái gì?" Tiếng nói Sở Thế Tu dịu dàng hàm chứa ý cười.

"Đi đến tòa án một chuyến, ba em nói đơn kiện đã được duyệt rồi." Cố Tiểu Ngải vừa đi vừa nói điện thoại.

"Anh đến đón em"

"Không cần." Cố Tiểu Ngải từ chối, "Chuyện này nhất định sẽ huyên náo rất lớn, bạn gái hiện tại của anh lại kiện bạn gái cũ ra tòa, nếu như bị chó săn chụp được ảnh anh cùng em đi tới tòa án, vậy anh lại vô tình đắc tội nữa rồi."

Hiện tại, hình tượng của Sở Thế Tu hiện trước truyền thông cùng mọi người đã đủ kém rồi.....

Cô không muốn anh có nhiều rắc rối hơn nữa.

"Anh lo lắng cho em."

"Chỉ là đi đến toàn án mà thôi." Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn liếc mắt ở xa xa một cái, vừa hay nhìn thấy một chiếc xe buýt dừng lại, vội nói, "Em cúp trước đây, phải đuổi kịp xe buýt."

"Để anh tới đón em, xe buýt gì mà xe buýt chứ."

"Thật sự không cần, anh qua đây ăn cơm chiều nha." Cố Tiểu Ngải nói xong liền cúp điện thoại, hít sâu một hơi chạy nhanh tới xe buýt.....

Nhất chiếc xe Lamborghini ngăn ở trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải nhíu nhíu mày, xoay người chuẩn bị đi vòng qua.

Cô hướng đi ba bước qua bên phải, Lamborghini liền đi tới.....

Cô đi phía bên trái ba bước, Lamborghini liền lui về phía sau.....

Vài lần nữa, Cố Tiểu Ngải có thể xác định xe này là cố ý, nghiêm mặt đi tới gõ cửa kính xe.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

Mặt Lê Tước Phong không chút thay đổi ngồi ở chỗ tay lái, hấn mặc một bộ vest đen bao phủ vẻ lo lắng bên trong, đẹp trai hoàn mỹ, lạnh lùng, anh tuấn, tà khí, mỉa mai.....

Lệ Tước Phong mang mắt kính, không có quay đầu nhìn cô, nhìn chăm chú vào phía trước.

Làm sao có thể là hắn?

Cố Tiểu Ngải vốn muốn chỉ trích liền nuốt xuống, chỉ trích một người cứu mạng cô mấy ngày trước..... Loại sự tình này cô làm không được.

"Ngày đó..... Cảm ơn anh." Cố Tiểu Ngải có chút cứng ngắc nói.

Cô thật sự cảm kích hắn, nhưng đến miệng giọng điệu liền biến vị.

Đối với lúc cô đánh chửi hắn, cô có thể đứng lý hợp tình chán ghét hắn, chán ghét hắn, oán hận hắn.....

Nhưng hiện tại.....

"Nói tiếng người sao?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, thế này mới chậm rãi quay sang nhìn về phía cô, trên mặt không có một tia biểu tình, trên mũi đeo một kính mát, nhìn không thấy chút gì trong mắt hắn.

.....

Nói tiếng người?!

Hắn vừa mở miệng chính là câu này?

Quả nhiên, Lệ Tước Phong vẫn là Lệ Tước Phong, cô không thể nhìn hắn được nữa.

Cố Tiểu Ngải không nói thêm nữa, đứng thẳng thân thể chuẩn bị rời đi, vừa bước một bước, Lệ Tước Phong liền chạy xe tới phía trước ngăn trở đường đi của cô, hiển nhiên không định bỏ qua như vậy.

Hắn không bỏ qua, cô căn bản không thể đi được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Dừng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244

Cố Tiểu Ngải cúi đầu xuống nhìn hắn trong cửa kính xe, chỉ thấy Lệ Tước Phong cầm một cái túi bằng giấy giờ giờ lên ở trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt nhìn đảo qua một cái, không thấy rõ ràng cụ thể được gì, nhưng mấy chữ "Tòa án cấp cao ở C thị" thì cô vẫn thấy được . . . . .

Hồ sơ của tòa án cấp cao? !

"Anh. . . . ."

"Muốn biết thời gian mở phiên tòa thì đi ăn cơm với tôi." Lệ Tước Phong bỏ túi giấy lại, môi mỏng khẽ gọi nhẹ nhàng gọi lên, mang theo ý uy hiếp, điệu bộ cao cao tại thượng.

Ăn cơm? !

Hắn chỉ đơn giản là muốn cô đi ăn cơm với hắn như vậy thôi sao?

Hiện tại, phụ nữ bên cạnh hắn không dẫn hắn đi ăn cơm sao?

"Tôi muốn biết thời gian mở phiên tòa thì đi đến tòa án là được rồi."

Cố Tiểu Ngải rõ ràng có ý không muốn nhìn thấy hắn, hồ nghi nhìn hắn, có chút cẩn thận nói, chuẩn bị rời đi.

Không nên liên quan đến cái tên này. . . . . Nhất định phải phòng bị.

"Cô nghĩ tòa án hiện nay làm việc hiệu suất cao bao nhiêu?" Lệ Tước Phong không có phát giận, chỉ trào phúng nở nụ cười một tiếng, "Cô nghĩ đi đến tòa án sẽ có hồ sơ cho cô sao? !"

Cố Tiểu Ngải nhất thời dừng bước.

Là hấn làm cho tòa án tiếp nhận hồ sơ nhanh như vậy sao?

"Vì sao lại giúp tôi?" Cố Tiểu Ngải hỏi, hấn đeo mắt kính ngăn cách tầm mắt của cô, làm cho đáy lòng cô xẹt qua một loại cảm giác khác thường.

"Cô cứ nói đi?" Lệ Tước Phong hỏi lại.

"Lệ Tước Phong, chúng ta đã không còn khả năng quay lại nữa, tôi sẽ không trở lại bên cạnh anh nữa." Cố Tiểu Ngải rất muốn trực tiếp nói cho hấn biết, cô cùng Sở Thế Tu muốn kết hôn . . . . .

Cho nên, hai người bọn họ không còn khả năng quay lại như trước đây nữa.

Cô cũng không muốn trở lại nữa, cái loại quan hệ âm u này sẽ làm cô không thờ nổi.

Lệ Tước Phong hi vọng vô thường, hiện tại nhìn thấy bộ dáng hấn như vậy, nếu cô nói mình muốn kết hôn, cô rất sợ giây tiếp theo hấn sẽ tính sổ. . . . .

. . . . .

Lại là một câu nói kia.

Cô lấy không ra một câu mới mẻ nào nữa à.

Hấn đã nghe những lời này muốn đầy cái lỗ tai luôn rồi.

"Cố Tiểu Ngải, muốn ăn cái gì, nhà hàng Pháp? Italy? hay Trung Quốc?" Lệ Tước Phong làm bộ dạng như không nghe cô nói cái gì vậy, cho cô vài loại thực đơn lựa chọn, cuối cùng lại tà khí nói, "Hoặc là. . . . . tôi?"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nói gì đứng tại chỗ, nhất thời cảm thấy một cái đầu biến thành hai cái đầu vậy.

Cô cùng Lệ Tước Phong vĩnh viễn giống như không thể đứng cùng một chỗ nói chuyện được.

Luôn luôn là cô nói chuyện của cô, hấn nói chuyện của hấn . . . . .

"Anh muốn tìm người đi ăn cơm đúng không? Tôi sẽ gọi điện thoại cho A Tu, gọi anh ấy qua đây." Cố Tiểu Ngải làm bộ muốn gọi điện thoại.

"Nếu cô không sợ tôi đánh chết hấn." Lệ Tước Phong khinh thường nói.

Ánh mắt sau đôi kính dường như đã muốn bùng lửa giận. . . . .

Chết tiệt.

Đây đã là toàn bộ những lời nói khách sáo, dịu dàng nhất mà hấn có thể nói rồi. Hấn không đem cô trực tiếp xách đến nhà ăn, cô còn dám cùng hấn được một tác lại muốn tiến một thước?

Gọi Sở Thế Tu tới làm cái gì? Tuyên bố hôn sự sao?

Cô nghĩ là cô cùng hấn ta có thể kết hôn được sao?

Hấn - Lệ Tước Phong sẽ để cho cô gả cho một người đàn ông khác sao? ! Ngây thơ!

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không có đôi co nữa, mở cửa xe ngồi vào, "Đi thôi, ăn cơm Trung Quốc."

"Ai bảo cô lên xe? Cút. . . . ." Lệ Tước Phong theo bản năng gầm nhẹ, một từ "Cút" dừng lại bên miệng, giọng điệu có chút cứng nhắc lại dịu dàng xuống, "Xuống xe."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải thấy kỳ lạ từng mắt hấn, không phải muốn đi ăn cơm sao?

Hấn rốt cuộc muốn chơi cái trò gì nữa đây?

Đẩy cửa ra, Cố Tiểu Ngải bước đi xuống, nhắc nhở chính mình không nên tức giận, trăm ngàn lần không nên tức giận. . . . . Cùng Lệ Tước Phong cãi nhau sẽ khiến mọi người vây lại xem, đây là ở trong khu chung cư.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong cũng xuống xe, quay đầu nhìn về phía cô, "Đi."

"Đi đâu?"

"Ăn cơm!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn hấn, "Anh muốn ăn ở nhà ăn khu này à?"

"Không phải."

"Vậy tại sao lại xuống xe?"

"Áy. . . . . kêu cô đi thì cứ đi đi!" Lệ Tước Phong giọng gao mà ghen cả họng, môi mông khêu gọi khẽ nâng lên.

". . . . ."

Lệ Tước Phong hôm nay bị làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ nhìn hấn, quay đầu đi ra ngoài khu chung cư, Lệ Tước Phong đi lên, một phát bắt được tay cô, mang theo về mảnh liệt bá đạo, có mảnh liệt lại có cả dục vọng.

Cố Tiểu Ngải cuống quýt bỏ tay ra, mang theo một chút đề phòng, "Tôi đi trở về, tôi không muốn tố cáo các cô ấy nữa."

Cho dù là chỉ bị Lệ Tước Phong bắt tay đi, Cố Tiểu Ngải đều đã cảm thấy đặc biệt khản trương.

Cô cùng Sở Thế Tu sắp kết hôn, cô không thể có hành động gì với người khác được.

Còn chưa đi được vài bước, cánh tay của cô liền bị Lệ Tước Phong hung hăng kéo tới, làm cho cánh tay của cô đều đau cả lên. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, đừng lớn xộn nữa! Cô. . . . ." một tay Lệ Tước Phong kéo cô, một tay hận không thể đánh trên mặt cô, rống to trừng mắt cô.

Bé tắc nghiêm mặt một hồi lâu. . . . .

Tay cứng ngắt bỏ xuống, cố gắng nói nhẹ nhàng, "Ăn cơm thôi! Tôi không chạm vào cô nữa!"

Nói xong, tay hấn buông lỏng tay cô ra.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nháy mắt mấy cái, khiếp sợ nhìn hấn.

Sắc mặt của hấn lạnh lùng, đeo mắt kính cách tầm mắt hai người, làm cho cô không thấy rõ lắm hấn bây giờ là có cảm xúc gì. . . . .

Người nọ là Lệ Tước Phong thật không? !

Hấn lại còn nói không chạm vào cô? ! Cô có nghe lầm hay không?

Lời của hấn hẳn phải là —— không theo tôi đi ăn cơm, tôi lập tức cường gian cô!

Cố Tiểu Ngải đối mặt với Lệ Tước Phong như vậy không quen lắm, Lệ Tước Phong đã không còn kiên nhẫn gầm nhẹ, "Đi!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải cảm thấy đầu óc của mình hiện tại nhất định là bị ảo giác rồi. . . . .

Đi vài bước, Lệ Tước Phong thực phép tắc chỉ đi ở bên cạnh cô, ngay cả tới gần cô cũng không có. . . . .

Hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây sao?

"Cố Tiểu Ngải, tại sao hôm nay cô lại mang giày da? !" Lệ Tước Phong cúi mắt xuống nhìn giày da trên chân cô, lạnh lùng gầm nhẹ nói.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải cúi đầu theo nhìn giày của mình, thực vừa chân, không khỏi buồn bực hỏi, "Mang giày da thì làm sao?"

"Không có gì."

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, giọng rầu rĩ.

". . . . ." Có Tiểu Ngải néo néo mặt mình, người này có thực là Lệ Tước Phong không? Cô có phải bị ảo giác hay không? !

Đi ra khu chung cư, Có Tiểu Ngải nhin không được mở miệng hỏi, "Anh muốn đi đâu ăn cơm?"

"Vân phố." Lệ Tước Phong nói rõ ràng lưu loát.

. . . . .

Hôm nay, Có Tiểu Ngải cảm thấy tâm tình của mình nhất định là hết chỗ nói rồi.

Vân phố cách khu cô ở rất xa, hẳn làm sao lại không đi Lamborghini? Thật là kỳ lạ. . . . .

Có Tiểu Ngải đứng ở bên đường chờ xe taxi, một chiếc xe buýt từ trước mặt cô chạy nhanh qua rồi dừng lại.

"Có Tiểu Ngải, lại đây!"

Có Tiểu Ngải không kịp phản ứng, Lệ Tước Phong kéo cô tới, đẩy cô lên xe buýt, che chở bên người cô, làm cho cô đi lên. . . . .

"Anh đang làm cái gì? !" Có Tiểu Ngải thấy lạ lùng nên hỏi.

Những người đang xếp hàng phía sau lập tức bắt đầu kêu lên, "Này, chen ngang như vậy cũng được sao, làm ơn trả tiền rồi lên nhanh đi? !"

"Thật là, bộ dạng người không giống người, đi xe công cộng còn chen ngang!"

"Hiện tại lại khinh thường người như vậy. . . . . tương lai của Trung Quốc a. . . . ."

"Tổ chất của người trẻ tuổi càng ngày càng kém. . . . . Nhìn xem bộ dạng kìa. . . . ."

. . . . .

Lệ Tước Phong lập tức quay đầu trừng qua, không chút khách khí quát, "Kêu cái gì mà kêu? Không lên xe thì đều cút cho tôi!"

. . . . .

Oh, my god!

Có Tiểu Ngải nhất thời rất muốn tìm chỗ chui vào trốn, vội vàng cúi đầu chạy nhanh kéo Lệ Tước Phong đến chỗ ngồi ngồi xuống, lấy tay che khuất mặt, sau khi lên xe lại nghe mọi người bàn tán về bọn họ, ánh mắt hèn mọn đảo qua đảo lại trên người bọn họ . . . . .

Xấu hổ vô cùng. . . . .

Hôm nay, Lệ Tước Phong ăn trúng cái gì phải không? !

"Lệ Tước Phong, anh muốn làm cái gì? !" Có Tiểu Ngải nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt không thể tưởng tượng, có Lamborghini không đi lại đi xe buýt? Đầu hẳn có phải bị heo đá rồi hay không?

"Cô dám quản lý tôi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không biết là dọa người.

"Chen ngang thật là chuyện không lễ phép, không đạo đức, không tổ chất." Có Tiểu Ngải nhỏ giọng lại chính nghĩa nghiêm mặt nói.

"Tôi ngồi xe buýt đều là vì chen lấn, xếp hàng cùng một đám người hôi nách đứng ở nơi đó, thật thiếp thật lúc ản lúc hiện. . . . ." Lệ Tước Phong liếc mắt cô một cái.

". . . . ." Có Tiểu Ngải bị hấn hình dung biến thành phát lạnh, hẳn nghĩ đi xe buýt còn cảnh chen lấn sao? Dừng một chút, Có Tiểu Ngải vẫn là nói, "Hiện tại, còn rất ít người chen ngang, đây là tổ chất cơ bản. . . . ."

"Cô đang giáo huấn tôi sao? !" Lệ Tước Phong tức giận nhíu mi lại, giọng nói lạnh lùng, tay lấy mắt kính xuống.

Có Tiểu Ngải sững sờ.

Đôi mắt hấn đỏ ngầu, hiện lên mấy sợi tơ máu, có vẻ thực tiều tụy mỗi một. . . . .

"Anh. . . . ." Có Tiểu Ngải há mồm muốn hỏi hẳn làm sao vậy, nhưng không hỏi được, chỉ nói, "Anh nghĩ như thế nào lại ngồi xe buýt?"

"Muốn ngồi an vị."

Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, chuyển mắt nhìn về ngã tư đường phía ngoài cửa sổ.

Cái gì mà 5 lưu ý theo đuổi con gái chứ? !

Xe công công lại không có chen lấn, có cái gì để che chở . . . . . Hiện tại, trên mạng đều không cập nhật!

"Vậy anh muốn đi đâu?"

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ hỏi, chỉ có đại thiếu gia như hần nhất thời có ý nghĩ nông nổi thôi, làm ra vẻ Lamborghini không ngồi lại ngồi xe buýt. . . . . Để nhớ lại cuộc sống vô cùng gian khổ của hần sao? !

"Đi Vân phố."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải nháy mắt có loại cảm giác muốn khóc, không có ý thức lấy tay đập lên cánh tay Lệ Tước Phong, khó mà tin được, "Lệ Tước Phong, trước khi anh muốn ngồi xe buýt cũng nên tìm hiểu một chút chứ?"

Tuyến xe buýt này căn bản không phải đi tới Vân phố!

Hơn nữa còn là ngược hướng!

Hiện tại, cho dù xuống xe đi chẳng nữa, muốn đi tới Vân phố phải đi tới hai chuyến xe buýt!

Lệ Tước Phong bị cô châm chọc cũng không còn tức giận, sắc mặt nặng nề, cúi đầu nhìn về cánh tay cô đang vỗ vỗ lên cánh tay hần, tay dài trắng nõn . . . . . tay rất đẹp.

Mắt Lệ Tước Phong cực kỳ thâm u.

Nhận thấy được tầm mắt của hần, Cố Tiểu Ngải gạt mình, buông tay của mình xuống, không nói gì thêm.

Đột nhiên không khí liền trở nên quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 245

Sau khi xuống xe, Cố Tiểu Ngải không cho Lệ Tước Phong dẫn đi nữa, trực tiếp đón xe taxi đến Vân phố.

Vân phố đúng là một con phố phồn hoa nhất.

Lệ Tước Phong đã đặt trước tại nhà hàng kiểu Trung Quốc sa hoa. Đi vào trong, các nữ phục vụ mặc sườn xám cổ vẻ mặt tươi cười chào đón.

Trong nhà ăn treo nhiều tranh thủy mặc cùng thư pháp, mười phần đặc sắc.

"Ngải đặt trong phòng, mời đi bên này." Nữ phục vụ cười cười đi lên phía trước.

"Tôi không thích ở trong phòng, có thể đổi đến vị trí bên ngoài được không?" Cố Tiểu Ngải nói, ánh mắt Lệ Tước Phong lập tức nhìn cô bắn ra tia lạnh . . . .

Cố Tiểu Ngải không khỏi hít sâu một hơi.

Lệ Tước Phong không có phát tác, hai tai bên người đã sớm nắm chặt thành quyền.

Hần là một người trắng hoa, đương nhiên rõ ràng hiểu được Cố Tiểu Ngải không muốn ăn ở trong phòng là sợ hần đối với cô như thế nào đó. . . . .

Cô luôn làm cho hần tức giận đến mức muốn đánh người!

Nếu hần muốn đối với cô thế nào đó thì cô trốn tránh được sao?

"Đương nhiên có thể, mời bên này, vị trí cửa sổ được không?" Nữ phục vụ đáp ứng dẫn bọn họ đến ngồi vào vị trí bên cửa sổ, đưa hai bản menu đến cho hai người.

Cố Tiểu Ngải tùy tiện chỉ một vài món ăn rồi đem trả menu lại.

Sau khi nữ phục vụ đi rồi, hai người ngồi đối mặt nhau, Cố Tiểu Ngải trầm mặc cúi đầu uống nước.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, thâm thúy, không có chéch đi một giây nào.

Cố Tiểu Ngải bị hấn nhìn như vậy cảm thấy không tự nhiên, lúc hấn rống to thì cô có thể đạ mặc không nói lời nào, nhưng khi hấn im lặng nhìn cô như vậy . . . . .

Cô cảm thấy có cái gì đó nặng nề ép tới không thờ nổi.

"Anh đặt nhà hàng này khi nào vậy?"

Cố Tiểu Ngải phá vỡ bầu không khí im lặng quý dị, ngược mắt lên nhìn vào trong mắt của hấn.

Dọc theo đường đi, cô không thấy hấn lấy điện thoại di động ra.

"Tôi cho thư ký đặt tất cả nhà hàng năm sao ở Vân phố ." Lệ Tước Phong làm một bộ dáng thực tự nhiên nói.

". . . . ."

Đặt tất cả các nhà hàng năm sao ở Vân phố sao? !

Sau đó lại chuẩn bị ngồi xe buýt đến ăn? !

Lệ Tước Phong . . . . . rốt cuộc là bị làm sao vậy? !

Một đĩa cá chua ngọt được bung lên, vài món ăn cũng từ từ được bung đi lên.

Cố Tiểu Ngải cầm lấy chiếc đĩa gấp cá, gấp hai cái không được, Lệ Tước Phong trực tiếp cầm lấy thìa xắn một miếng cá bỏ vào chén cô, lạnh lùng thốt, "Bỏ một chút nước vào cho bớt cay."

"Cái gì?"

Cố Tiểu Ngải ngẩn người.

Lệ Tước Phong cầm lấy ly nước của mình rót vào chén cá của cô, tuy rằng theuws ăn ở nhà hàng này cũng không cay lắm nhưng món cá chua ngọt này cũng có một ít hạt tiêu.

Nhìn thấy động tác của Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải không rõ mình có tâm tình gì, yên lặng cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng cá bỏ vào trong miệng.

Không có vị cay, chỉ có vị chua ngọt.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải nhớ tới một chuyện lại hỏi, "Lynn không phải bạn gái hiện tại của anh sao? Anh không giúp cô ấy kiện ra tòa sao?"

Hấn không giúp Lynn lại làm cho tòa án nhận đơn thưa kiện của cô. . . . .

Lệ Tước Phong lạnh lùng ngược mắt liếc cô một cái, "Vì sao tôi phải giúp cô ta?"

". . . . ." Ok, Lệ Tước Phong làm việc không theo lẽ thường.

Cô hỏi cũng như không thời.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu tiếp tục ăn cá, bỗng nhiên nghe Lệ Tước Phong đối diện lạnh nhạt hỏi một câu, "Lynn là ai?"

"Phốc ——"

Cố Tiểu Ngải phun một miếng cá ra.

Lệ Tước Phong thấy thế lại nhứ mi lại, ý tứ như bảo cô ăn không có tố chất như vậy? !

"Anh không biết Lynn là ai?" Cố Tiểu Ngải không dám tin nhìn hấn, mấy ngày hôm trước mới cùng xuất hiện ở buổi tiệc họp bạn học, hôm nay lại không biết Lynn là ai? !

"Tên khó nghe như vậy làm sao tôi biết."

Lệ Tước Phong nói như điều dĩ nhiên, cầm lấy khăn tay trên bàn lau miệng cho cô.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc, theo bản năng quay đầu đi, làm cho tay hấn dừng giữa không trung.

Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt cô, lấy khăn tay quăng đến trên bàn.

"Tôi tự mình làm được."

Cố Tiểu Ngải cảm giác được hấn tức giận, cầm lấy khăn tay lau miệng.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong gần từng chữ từng chữ nói ra, trong mắt phụt ra ánh lửa phần nộ hung ác nham hiểm.

Cố Tiểu Ngải nhếch môi, đề phòng nhìn hấn. . . . .

Mỗi lần hấn dùng loại khẩu khí này kêu cô, kế tiếp chính là chửi bới cô một chút.

Mắng đến thương tích đầy mình mới bằng lòng bỏ qua. . . . .

"Ăn cá đi!"

Lệ Tước Phong khề cấn môi, dùng thìa múc hai miếng cá bỏ vào trong chén của cô, lại dùng nước sôi rót vào.

". . . . ."

Không phải hấn muốn mắng cô sao?

Tại sao lại đột nhiên muốn cô ăn cá chứ? !

Quên đi, hôm nay Lệ Tước Phong đã đủ thất thường rồi.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu ăn cá, Lệ Tước Phong không có ăn, chỉ là ngồi ở trên ghế nhìn chăm chăm cô ăn. . . . .

"Ti lệ thắng kiện là bao nhiêu?" Lệ Tước Phong đột nhiên hỏi.

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Luật sư nói phần thắng không lớn, cảnh sát cũng không điều tra được chứng cứ mấu chốt. Chỉ là khi ra tòa, dư luận sẽ gây áp lực không nhỏ vào Lương gia."

Hơn nữa Lương thị trưởng – cha của Lương Noãn Noãn đang đứng trước thời kỳ mấu chốt nhậm chức ở thành phố trung ương. . . . .

Đây không thể nghi ngờ là sự kiện gièm pha rất lớn.

"Muốn đánh phải đánh thắng một trăm phần trăm." Lệ Tước Phong thấy bộ dáng không tích cực này của cô không khỏi châm biếm một tiếng, cầm lấy di động bấm một số điện thoại, "Lập tức an bài luật sư Tần trở về, bảo ông ta tập trung toàn lực vào vụ kiện của Cố Tiểu Ngải."

. . . . .

Sau khi Cố Tiểu Ngải nhìn thấy hấn dùng mệnh lệnh bá đạo nói, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Căn bản không phải cho cô cự tuyệt, Lệ Tước Phong đã cúp điện thoại, nhìn thẳng vào cô.

"Vì sao phải giúp tôi?" Cố Tiểu Ngải nhện không được hỏi.

Mắt hấn càng thâm thúy, gấp gấp nhìn chăm chăm vào cô giống như cảm giác tình giác vậy.

"Để cô quay trở về." Lệ Tước Phong đúng lý hợp tình nói.

Tâm không hiểu lại đập loạn.

Nghĩ đến cái trắc nghiệm trên trang web mà mình làm, Cố Tiểu Ngải càng thêm lo lắng.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải biết mình nói nhiều hơn nữa cũng là phí công vô lực, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Ăn cơm xong ra khỏi nhà hàng, Cố Tiểu Ngải đang do dự nói tạm biệt như thế nào, Lệ Tước Phong bỗng nhiên kéo cánh tay của cô đi đến một cửa hiệu giày thể thao. . . . .

"Lệ Tước Phong?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

"Đi mua giày!" Lệ Tước Phong mãnh liệt bá đạo lên tiếng.

"Tôi không cần mua giày thể thao." Cố Tiểu Ngải không rõ tình hình nhìn hấn, lại nhìn đôi giày mình đang mang.

Giày của cô có vấn đề gì sao?

Hấn có ý kiến gì chứ?

"Bảo cô mua thì mua đi, ày. . . . ." Lệ Tước Phong không kiên nhẫn muốn nói, hai chữ "dài dòng" nhưng đến bên miệng lại cứng ngắt nuốt trở vào.

. . . . .

Hôm nay, rốt cuộc hấn ăn trúng cái gì vậy?

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn hấn chọn giày thể thao, di động trong túi xách bỗng nhiên vang lên.

Là điện thoại của Sở Thế Tu.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt nhìn Lệ Tước Phong còn đang chọn giày một cái, đi ra khỏi tiệm giày nghe điện thoại, "A Tu?"

"Bây giờ em đang ở đâu?" Sở Thế Tu hỏi.

"A Tu, bây giờ em . . . . ."

"Hộ chiếu của em đã làm xong rồi, sau khi chúng ta kết hôn là có thể đi Paris." Sở Thế Tu cười nói, nghĩ ra một tương lai tốt đẹp, "Buổi tối đi tới bờ biển được không? Bi Sóng rất nhớ em."

"A Tu. . . . ."

"Thật ra là anh nhớ em." Giọng nói Sở Thế Tu như không đành lòng vậy.

Cố Tiểu Ngải khăn trương nắm chặt di động, cố làm ra vẻ thoải mái mà nói, "Dạ, được."

Dường như Sở Thế Tu bên kia có người giúp việc gọi anh ấy, hai người nói tạm biệt liền cúp điện thoại.

Cố Tiểu Ngải vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong đứng ở trong cửa thủy tinh tiệm giày, hai tròng mắt sâu đậm nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, không có nhìn thẳng mắt của hấn, bỏ điện thoại di động vào lại trong túi xách.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246

Lệ Tước Phong mở cửa ra, lạnh lùng thốt, "Vào đây."

"Tôi thật sự không cần mua giày thể thao."

Cố Tiểu Ngải nói, người lại bị Lệ Tước Phong kéo đi vào, trực tiếp bị ấn ngồi ở trên ghế thử giày.

"Mang vào!" Lệ Tước Phong đem một đôi giày thể thao màu hồng phấn quăng cho cô.

Giày thể thao được thiết kế rất đẹp, đáng yêu mà tràn ngập sức sống..... Chỉ là hôm nay mang không hợp với quần áo của cô.

Thờ dài, Cố Tiểu Ngải vẫn phải cời giày da trên chân ra rồi mang giày thể thao vào, đi lại vài bước rất vừa chân.

"Vậy lấy đôi này đi."

Cố Tiểu Ngải nghĩ mua xong sẽ chạy lấy người, cô cũng nhân cơ hội nói tạm biệt và lấy hồ sơ của tòa án về.....

Không biết vì sao, cùng Lệ Tước Phong đứng ở một chỗ, cô càng ngày càng không được tự nhiên, thật giống như có đồ vật gì đó luôn đè nén ngực của cô, khăn trương mà bất an, lại mang theo rung động.

Loại cảm giác này..... trước kia chưa từng có.

"Đừng nhúc nhích!"

Lệ Tước Phong bá đạo quát cô ngưng động tác cởi giày lại, ở trước mặt cô quì một gối xuống giúp cô buộc dây giày, một sợi dây màu trắng sạch sẽ vòng qua mấy cái lỗ rồi buộc thành một cái nơ thực tình tể.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn hấn, tóc hấn ngắn đen gọn gàng, tay hấn chỉ chuyên chú giúp cô buộc dây giày.....

Ngực bỗng nhiên đập loạn lên.

Cố Tiểu Ngải không dám tin chính mình sẽ biến thành như vậy, cô rung động vì Lệ Tước Phong.....

Cô điên rồi sao?

Cô nhất định điên rồi.....

Cố Tiểu Ngải bị dọa đến trắng mặt, bối rối thu chân về, Lệ Tước Phong ngược mắt lên tức giận nhìn chăm chăm cô, "Cố Tiểu Ngải!"

"Com cũng đã ăn xong rồi, tôi phải đi rồi." Cố Tiểu Ngải có chút bối rối cởi giày ra, đôi giày của mình lại đứng lên muốn chạy đi ra ngoài, phải rời khỏi nơi này bởi nó làm người ta cảm giác hít thở không thông.

Còn chưa đụng tới cửa, cánh tay của cô liền bị Lệ Tước Phong nắm lấy.

Cố Tiểu Ngải muốn giãy dụa nhưng tránh không ra sự giam cầm của hấn.

"Anh đã nói anh không chạm vào tôi mà." Cố Tiểu Ngải khản trương, tiếp tục giãy dụa tránh tay hấn ra.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, sắc mặt âm trầm lạnh lùng, sau một lúc lâu mới từ miệng hung tợn nói, "Com đã ăn xong rồi, tôi đương nhiên có thể chạm vào cô!"

"....."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người nhìn hấn, bỗng nhiên rất muốn trốn.

Cô ngu dốt rồi hay sao? Cảm thấy Lệ Tước Phong hôm nay quá mức không bình thường cũng không cần thận đề phòng?

Hấn chính là một con sói, cho dù là khoác da cừu nhưng vẫn là một con sói.....

"Anh buông ra!" Cố Tiểu Ngải sợ tới mức giọng nói trở nên run run.

Nhìn đáng vẻ cô khản trương, Lệ Tước Phong tự giấu cười lạnh một tiếng, "À."

Cô đối với hấn ngoại trừ sợ, chán ghét, căm hận không có cảm tình nào khác sao?!

Vì sao hấn giống như một kẻ ngu tìm cơ hội tiếp cận cô? Chính là xem bộ dáng cô sợ hãi sao?!

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc, Lệ Tước Phong kéo cánh tay Cố Tiểu Ngải đi ra ngoài. Trên đường, người đến người đi, xe chạy như nước, ngoại trừ tiếng còi xe không còn âm thanh nào khác, ồn ào náo động.....

"Lệ Tước Phong, nơi này là trên đường cái." Cố Tiểu Ngải mạnh dưng bước, không chịu bị hấn lôi kéo đi, gấp đến độ nhíu mi lại, tay hấn lại nắm chặt lấy cô, không để cô tránh ra.

Lệ Tước Phong mạnh quay người lại, một tay áp cô đặt trên tường, hai tay giữ chặt hai vai cô trên tường, cúi đầu gấp gấp bá đạo nhìn chăm chăm cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cố Tiểu Ngải!"

Cố Tiểu Ngải hít một hơi dài, nhìn mặt hấn lạnh lùng, sợ hãi đến độ đồng tử co rút.

Nơi này đang trên đường cái, hấn sẽ không làm gì cô ở đây chứ?

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nhìn cô lại găm nhẹ tên của cô một lần nữa, "Tôi yêu cô!"

"....."

Cố Tiểu Ngải ngơ ngẩn, há hốc mồm nhìn hấn.

Cô có nghe lầm không?

Hấn vừa mới nói..... Hấn yêu cô?

"Cố Tiểu Ngải! Tôi yêu cô! Cô có nghe hay không?!" Lệ Tước Phong thấy cô không phản ứng lại quát lên, mắt thâm thúi bá đạo trừng mắt cô.

Tiếng hô của hắn thực có thể đe dọa người khác, đầu Cố Tiểu Ngải trống rỗng gật đầu, "Nghe được."

"Chỉ như vậy?!" Lệ Tước Phong tức giận đến mức giơ lên nắm tay, thẳng bức hướng cô, ánh lửa trong mắt giống như tùy thời sẽ phụt ra.

Nhìn mắt Lệ Tước Phong thâm u, Cố Tiểu Ngải cảm giác trái tim mình dường như ngừng đập. Sau một lúc lâu, mới chú ý đến nắm tay của hắn, Cố Tiểu Ngải giật mình tỉnh táo lại.

"Ừ, chỉ như vậy." Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống thân nhiên nói.

Bằng không còn có thể như thế nào?

Lúc này, bọn họ có thể thế nào?

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong hận không thể đánh cô, buông nắm tay xuống trực tiếp giữ chặt mặt của cô, cúi đầu hôn cô.

Tay hắn không có giam cầm mặt của cô, chỉ là đang giữ nhẹ, đầu ngón tay ấm áp kề sát mặt của cô.

Khi mặt của hắn áp sát đến.

Cố Tiểu Ngải cuống quýt quay đầu đi, môi cực nóng của hắn chọt dừng trên má của cô.

Môi hắn áp trên mặt của cô, Cố Tiểu Ngải có thể rõ ràng cảm nhận được Lệ Tước Phong tức giận mà trở nên hồ hấp nhanh hơn, giống như đang cực lực áp chế sự thô bạo của mình..... Cực lực áp chế để không đánh cô.

Môi hắn rất nóng..... ngày được cứu ra khỏi phòng thay quần áo cũng chính là đôi môi này hôn cô sao?

Lần đó cô bị đông lạnh đến tuyệt vọng, nụ hôn của hắn đã cứu cô.

Trước khi hôn mê cô có thể cảm nhận được độ ấm kia, xua tan sự lạnh lẽo toàn thân cô.

Khả kia có năng lực chăm yêu dạng nì?

Trong lúc đó..... bọn họ không có kết quả, cũng không có khả năng có kết quả, cho dù hắn cứu mạng của cô, cô cũng không thể bỏ rơi Sở Thế Tu, tuyệt đối không thể.....

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong rời đi mặt của cô, hai tay thon dài dùng sức kéo áo của cô, kéo cô đến trước mặt mình, "Hãy trở lại bên cạnh tôi! Chuyện cũ tôi sẽ bỏ qua, không tìm Sở gia gây phiền toái nữa!"

Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn về phía hắn, hắn kéo áo cô có chút chặt, chặt đến mức cô thở khó khăn.

Sau giữa trưa, mặt trời tràn ngập ấm áp, ánh mặt trời dừng ở trên người hắn lại tạo ra một cái bóng.....

Thoát không được bóng ma.

Hắn trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, khớp hàm cắn chặt.

"Lệ Tước Phong, không nên mỗi lần đều dùng thủ đoạn uy hiếp làm cho phụ nữ ở lại bên cạnh anh." Một lúc sau, Cố Tiểu Ngải nói, làm cho giọng điệu mình có vẻ lạnh nhạt.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong bị tức không nhẹ, không có đánh cô, lại cúi đầu hôn cô một lần nữa.

Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa quay đầu đi, né tránh nụ hôn của hắn, môi hắn dừng ở trên mái tóc mềm mại của cô.....

Tay trên áo bỗng nhiên buông ra.

A.

Cô chết đi cũng không cho hắn hôn cô đúng không?

Lệ Tước Phong tự giễu cười nhạo một tiếng, nhìn chăm chăm cô một chữ một chữ hỏi, "Cô yêu cái tên họ Sở kia sao?!"

Hắn làm bất cứ cái gì, cô đều không cần đúng không?!

Không phải Sở Thế Tu biết cô từ trước sao? Thời gian dài ngắn có thể cân nhắc một đoạn cảm tình sao?

Vậy hắn thì sao? Hắn - Lệ Tước Phong nói ra tình cảm khỏi miệng chính là không đáng một đồng?!

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng mắt của hắn, dùng sức gật gật đầu, "Đừng, tôi thực sự thương anh ấy."

"Cố Tiểu Ngải ——"

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô dám thừa nhận?!

"Lệ Tước Phong, tôi không thương anh, đừng lãng phí thời gian ở trên người của tôi nữa." Cố Tiểu Ngải nghiêm túc nói.

Cô không biết mình muốn nói cho ai, đến tốt cùng là Lệ Tước Phong hay là chính mình?

Cô chỉ biết mình làm như vậy mới là đúng.....

Mới là chính xác.....

Nói xong, Cố Tiểu Ngải rời ra khỏi người hắn, đi ra hai bước lại bị bắt trở về, bị thân hình cao to của hắn áp chế trên tường.

Người qua lại trên đường thỉnh thoảng tò mò nhìn qua.....

Trên đường, xe đông đúc vẫn đang vội vội vàng vàng.....

Lệ Tước Phong hô hấp nặng nề, hung hăng trừng mắt người trước mặt mình, không nói gì, hắn thậm chí đem cô kéo về ở trước mắt nhìn.....

Chỉ cần nhìn, hắn liền thỏa mãn, ngực cũng sẽ không đau.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, không dám ngước mặt lên nhìn hắn.

Cô không thể tiếp tục với Lệ Tước Phong như vậy nữa, cô phải gả cho Sở Thế Tu..... Cô không thể, thực xin lỗi hắn.

Cô yêu Sở Thế Tu.

Đúng, cô yêu Sở Thế Tu, không phải một người đàn ông từng cưỡng bạo cô.....

"Lệ Tước Phong, buông ra." Cố Tiểu Ngải giờ tay lên thúc mạnh vào trong ngực rắn chắc của hắn.

"Không được!" Lệ Tước Phong tức giận quát, "Theo tôi trở về!"

.....

"Lệ Tước Phong, tôi không thương anh! Anh muốn một người phụ nữ không có trái tim hướng về anh thì có ích lợi gì?!" Cố Tiểu Ngải lớn tiếng nói, sử dụng toàn thân khí lực đẩy hắn ra.

Lệ Tước Phong bị cô đẩy lui từng bước ra sau, hung tợn trừng mắt cô quát, "Cố Tiểu Ngải! Cái tôi muốn nghe không phải là câu này!"

"Đối với anh, tôi chỉ muốn nói một câu này!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247

Hai tay Cố Tiểu Ngải nắm thật chặt, sau khi hít thật sâu mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào trong mắt tối tăm của hắn, "Tôi không thương anh! Một chút tôi cũng không thương anh! Lệ Tước Phong, anh nghe rõ không? Làm đàn ông đừng gây khó dễ cho phụ nữ quá! Sẽ chỉ làm người khác phiền chán mà thôi!"

Gây khó dễ?!

Hắn - Lệ Tước Phong, đời này chưa từng gây khó dễ cho phụ nữ, ngoại trừ cô - Cố Tiểu Ngải!

Cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ nói ra ba chữ kia với bất cứ một người phụ nữ nào, hắn tỏ tình cũng chỉ làm cô phiền chán thôi sao?

Ngực như bị một lưỡi dao tàn nhẫn cắt qua đau đớn.

Loại đau đớn này..... khác xa so với đau đớn khi bị dao cắt trong lòng bàn tay..... Đau đến mức làm cho hần hít thở không thông, làm cho hần nói không được.

Không có tiến lên đánh cô, cũng không có mắng cô, một đôi mắt đen của Lê Tước Phong trừng mắt cô.

Cố Tiểu Ngải không có nói nữa chỉ liếc hần một cái, xoay người đi.....

Trong mắt của hần có khiếp sợ, chịu nhục, khó xử, bị thương..... giống như cô thấy được toàn bộ.

Cô nghĩ Lê Tước Phong sẽ hành hung cô ở bên đường, trên thực tế lại không có.

Ngay cả khi cô đi, hần cũng không có đuổi theo.

Thật lâu, cô nghe được hần rống lên ở sau lưng cô, "Cố Tiểu Ngải! Cô sẽ hối hận!"

Cố Tiểu Ngải không quay đầu lại, vẫn đi nhanh lên phía trước.

Lê Tước Phong trừng mắt nhìn bóng lưng cô không lưu luyến chút nào, đột nhiên rất muốn đánh chính mình một quyền, hần rút cuộc là tới đây làm cái gì? Tự rước lấy nhục sao?

Vì cô mà hần làm qua những chuyện trước nay hần chưa bao giờ làm.....

Đôi lấy chỉ là phản ứng như thế của cô thôi sao?!

Cố Tiểu Ngải! Cô sẽ hối hận! Ngày nào đó cô sẽ khóc cho mà xem!

*****

Cố Tiểu Ngải kéo lê từng bước nặng nề về đến nhà, không quá 2 phút đã có người đem hồ sơ của tòa án đưa tới.

Theo tính cách của Lê Tước Phong, hần là hần sẽ xé phần văn kiện này, sau đó ngầm làm cho cô thua kiện.....

Không thể ngờ hần lại cho người mang văn kiện này tới.

Mở văn kiện ra, thời gian mở phiên toà chính là...cuối tháng này.

"Đúng đúng, tôi có thể nhận phòng vấn,....." Cố Tân từ trong phòng ngủ vừa nghe điện thoại vừa đi ra, nhìn thấy Cố Tiểu Ngải thì cười cười.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn ông, đợi ba nghe điện thoại xong mới vội hỏi, "Phòng vấn cái gì?"

"À..... Hôm nay đã có hai đài truyền hình cùng năm tòa báo muốn phỏng vấn ba, nhằm vào chuyện con bị Lương Noãn Noãn mưu sát bắt thành." Cố Tân lấy tay lấy văn kiện từ trong tay cô vừa nói.

"Ba đồng ý rồi sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

"Đúng vậy."

"Chúng ta không nhất định có thể thắng kiện."

"Không sao cả, quan trọng nhất là làm cho Lương gia bị dư luận làm cho sinh tồn không được là đủ rồi." Cố Tân nhún vai, ở tuổi trung niên diện mạo vẫn mang theo vài phần anh tuấn.

"Nếu chúng ta không thể thắng được thì lời của ba sẽ biến thành phi báng."

"Con gái, ba chưa bao giờ làm chuyện gì nếu không nắm chắc phần thắng." Cố Tân ôm lấy vai của cô trấn an, "Ba đã ở trong tù chín năm rồi, chẳng lẽ còn ngu ngốc đến mức tự đâm đầu xuống hồ sao?"

"Ba....."

"Được rồi, được rồi. Tại sao đã lâu không gặp như thế rồi, con gái vẫn còn dài dòng như vậy." Cố Tân đi đến bên tường, từ ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện, "Báo cáo kiểm tra của con này. Ba trở về phòng nghỉ ngơi."

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải đành phải gật đầu, lấy báo cáo kiểm tra mở ra, vừa đi vào phòng ngủ, cả người đã ngã vào trên giường.

Báo cáo kiểm tra đều tốt lắm, thực bình thường.....

Thật không biết bác sĩ kia vì sao còn muốn cô đi kiểm tra định kỳ.

.....

"Cố Tiểu Ngải! Tôi yêu cô!"

"Cố Tiểu Ngải! Tôi yêu cô! Cô có nghe hay không?!"

.....

Lệ Tước Phong bá đạo tỏ tình lại hiện ra ở trước mặt, Cố Tiểu Ngải đem báo cáo kiểm tra để qua một bên, ngo ngắc nhìn chăm chăm trần nhà.....

Lệ Tước Phong..... yêu cô.....

Đau đầu muốn vỡ ra, Cố Tiểu Ngải lập tức ngồi dậy, đi đến bên ngoài cầm lấy bút lông chấm mực, ở trên tờ giấy trắng viết xuống một chữ "Phiền".....

Ba đã từng nói qua, "Thư pháp có thể làm cho lòng người tĩnh tâm, con muốn cái gì cứ viết ra giấy, một lần lại một lần, viết đến cuối cùng, con sẽ phát hiện mình có thể an tĩnh lại."

Cố Tiểu Ngải viết khắp cả mặt giấy..... hiện tại cô cần tĩnh tâm, tâm cô đang nặng trĩu.....

Cô không thể suy nghĩ miên man nữa.

Không thể có một chút suy nghĩ miên man nào nữa.

Sau khi lấy tờ giấy bỏ qua, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện mình viết tất cả đều là "Lệ Tước Phong".....

Lệ Tước Phong.....

Lệ Tước Phong.....

Vô số chữ Lệ Tước Phong

Cố Tiểu Ngải một tay lấy bút lông ấn trên giấy, một tay ôm đầu đau đớn.

Đây là không phải biểu hiện.....Cái tên Lệ Tước Phong này không thể xóa khỏi cuộc sống của cô sao?

Cho dù cô cố gắng muốn quên đi một tháng kia, quên đi Lệ Tước Phong..... Nhưng rõ ràng cô căn bản không thể quên được.

Cái tên Lệ Tước Phong này đã muốn khắc sâu vào trong cô.....

Cô càng muốn quên, lại càng nhớ rõ, càng phiền lòng.....

Cố Tiểu Ngải ôm một đồng giấy lớn vò lại bỏ vào sọt rác, cuối cùng quăng vào thùng rác ngoài hiên nhà.

Cho dù không thể quên, cô cũng phải quên.

Cô cùng với Sở Thế Tu sắp kết hôn rồi, không thể để cho Lệ Tước Phong ảnh hưởng đến cô..... Không thể.

Liếc mắt cái thùng rác ở xa xa một cái, Cố Tiểu Ngải mở cửa đi vào nhà.

Chỉ mong phiền lòng của cô có thể vứt bỏ đi như túi rác kia.....

*****

Cùng đi ăn cơm chiều với ba xong, Cố Tiểu Ngải đón xe đi đến biệt thự ở bờ biển. Từ xa, Cố Tiểu Ngải chỉ thấy một mảnh tối đen, ngay cả đèn biệt thự cũng không có mở.

Bờ biển cũng chỉ có một vài mảng sáng loang lổ của ánh trăng.

Cố Tiểu Ngải xuống xe taxi, bên tai truyền đến âm thanh của sóng biển, lộ ra một chút lo lắng.....

"Gâu gâu....."

Một con chó to màu trắng lao ra từ trong bóng đêm, chạy đến trước mặt cô rung đuôi đắc ý.

"Bi Sóng."

Mỗi lần nhìn thấy Bi Sóng, Cố Tiểu Ngải luôn hiểu ý, đưa tay sờ sờ đầu nó, "Sở Thế Tu đâu?"

"Gâu gâu....."

Như là nghe hiểu được, Bi Sóng bắt đầu chạy lên phía trước, chạy một lúc lại dừng lại chờ cô, giống như là chuẩn bị dẫn cô đi đến một nơi nào đó.

Cố Tiểu Ngải câu môi cười cười, đi theo Bi Sóng tới bãi biển.

Gió biển thổi đến thực ấm áp, ánh trăng chiếu vào trên mặt biển dao động.

Bỗng nhiên, Bi Sóng ngừng lại, không có đi nữa.

"Làm sao vậy? Bi Sóng."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi, vừa dứt lời, bên chân liền sáng lên một ngọn đèn nhỏ, ngọn đèn màu vàng thực nhu hòa rất đẹp.....

Giây tiếp theo, hai, ba ngọn đèn nhỏ trên bờ biển sáng lên, liền tiếp các ngọn đèn chạy dài ra xa.....

Rất nhanh, toàn bộ bãi biển tối đen trong nháy mắt được thắp sáng lên, sáng ngời cả bãi biển.

Một ngọn đèn to nhất sáng lên, vẫn kéo dài đến nơi rất xa.

Cuối cùng, Sở Thế Tu lẳng lặng đứng ở ngọn đèn cuối cùng, thấy không rõ khuôn mặt, trên người anh mặc một bộ tây trang màu trắng, tản ra vẻ nho nhã điềm tĩnh.....

Cố Tiểu Ngải hiểu ý cười cười.

Anh lại tạo lãng mạn cho cô sao?

Chắc chắn Sở Thế Tu sẽ là một người đàn ông rất lãng mạn.

"Đi thôi, Bi Sóng." Cố Tiểu Ngải vỗ vỗ Bi Sóng, một người một chó đi tới chỗ ngọn đèn ở cuối.

Sở Thế Tu khoanh tay ở sau người, cũng đi tới cô từng bước một.

Càng ngày càng gần, Cố Tiểu Ngải nhìn thấy khuôn mặt Sở Thế Tu ôn hòa tươi cười, không khỏi mỉm cười.

Cúi đầu cẩn thận nhìn liếc mắt một cái, Cố Tiểu Ngải mới phát hiện các ngọn đèn nhỏ trên bờ biển liền kết thành một hình —— biệt thự màu trắng.

Các ngọn đèn tạo thành Dreamhouse.

"Thật đẹp." Cố Tiểu Ngải khen tự đáy lòng.

"Quay mặt về hướng phòng ngủ, nhắm mắt lại, anh đếm tới ba mới mở mắt nha." Sở Thế Tu cười nói.

Cố Tiểu Ngải quay một vòng, buồn bực hỏi, "Nơi nào là phòng ngủ?"

"Đương nhiên là em tưởng tượng ra rồi." Sở Thế Tu cười đến mức không dùng được, đẩy mắt lại tràn ngập cưng chiều.

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, đứng ở một ngọn đèn trên bãi biển tạo thành phòng ngủ trong biệt thự, chỉ là vẽ một vòng tròn lớn rồi tưởng tượng làm phòng ngủ.

"Được rồi."

Cố Tiểu Ngải nhắm mắt lại nói.

"Một."

"Hai."

"Ba."

.....

Lời nói dịu dàng của Sở Thế Tu vang lên, Cố Tiểu Ngải mở to mắt, chỉ thấy trong phòng ngủ trống trơn chợt sáng lên một loạt ngọn đèn ——

Marry me. (Gả cho anh)

Chữ tiếng Anh bên cạnh, một hình trái tim chợt lóe sáng lên.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, Sở Thế Tu bên cạnh bỗng nhiên quì một gối trước cô, trên tay mở ra một cái hộp, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, thiết kế thành hai trái tim.....

Loại thiết kế này rất hợp với không khí cầu hôn.

"Ngải Ngải, gả cho anh, được không?" Sở Thế Tu cười nhìn cô, giọng nói nhu hòa, đứng giữa những ngọn đèn trên bãi biển anh giống như một hoàng tử, nói xong lời nói êm tai, trong mắt mang theo ý chờ mong.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248

Cố Tiểu Ngải run sợ thật lâu mới nói, "Không phải ba em bức anh cưới em chứ? Anh còn cầu hôn sao?"

Bây giờ vẫn còn cái chiêu này à.

"Không phải vậy." Sở Thế Tu duy trì tư thế quỳ một gối, hắng giọng một cái chuyên chú mà thâm tình nhìn vào mắt của cô, nghiêm túc nói, "Chín năm qua, anh không bao giờ ngừng tìm kiếm em, một lần lại một lần thất vọng."

". . . . ."

"Tìm không thấy em, anh đã từng nghĩ đến một tình cảnh, anh kết hôn, sau đó có con, sống hết cuộc đời như vậy. Sau đó, đến một ngày nào đó lúc chúng ta già đi, ở trên đường không hẹn mà gặp, cũng không nhận ra đối phương . . . . ."

Nụ cười bên môi Sở Thế Tu nổi lên một chút chua xót.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải lắng lắng nghe, hốc mắt ẩm ướt.

"Nhưng điều tệ nhất cũng không có đến, anh đã gặp được em. Có lẽ đây là chuyện tốt nhất trong cuộc đời anh." Sở Thế Tu thâm tình nhìn chăm chú vào cô, "Ngải Ngải, em là điểm tựa duy nhất của cuộc đời anh. Gả cho anh nha?"

Nước mắt lặng yên rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu quỳ trên mặt đất, đặc biệt muốn tát chính mình một cái.

Khi anh ở nơi này tỉ mỉ bố trí màn cầu hôn thì cô lại cùng Lê Tước Phong ăn cơm, vì Lê Tước Phong tỏ tình mà tâm phiền ý loạn. . . . .

Tại sao cô có thể như vậy.

Tình cảm của Sở Thế Tu thật tốt đẹp mà thật cẩn thận xem cô giống như châu báu nâng niu ở trong lòng bàn tay. Trong chín năm, cô sống trong tự ti, không dám đi tới gần anh, chỉ có anh luôn luôn tìm cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải, có một người đàn ông yêu người như vậy, là do người đã may mắn lắm rồi, người còn muốn như thế nào nữa?

Ông trời đối với người quá tốt rồi mà.

"Ngải Ngải?" Thấy cô rơi nước mắt, Sở Thế Tu nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Cố Tiểu Ngải dùng hết sức gật gật đầu, "Được, em gả cho anh."

Sở Thế Tu cười vui vẻ, trong mắt còn sáng ngời hơn cả ngọn đèn trên bãi biển, quỳ trên mặt đất đem nhẫn đeo vào ngón áp út của cô.

Hình trái tim trên ngón áp út. . . . .

Vị trí này, rốt cục cũng là vị trí của Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu đứng lên, Cố Tiểu Ngải trực tiếp nhào vào trong ngực của anh, "Em yêu anh, A Tu."

Đáy mắt Sở Thế Tu có cung chịu cùng hạnh phúc, tay ôm lấy thân thể gầy guộc của cô, "Anh cũng rất yêu em."

"Em yêu anh. . . . . A Tu, em yêu anh. . . . . Em chỉ yêu anh."

Cố Tiểu Ngải có chút khấn trương ôm chặt lấy anh, mang theo một chút áy náy, dùng sức nói từng chữ từng chữ yêu anh.

Giống như nói như thế có thể chứng minh chút gì đó. . . . .

Nhận thấy cô không giống như bình thường, Sở Thế Tu buông cô ra, mắt dịu dàng như nước nhìn cô, lấy tay lau nước mắt trên mặt cô, "Làm sao vậy?"

Bình thường, mỗi lần anh nói yêu cô, cô chỉ có thể dùng một câu lễ phép nói với anh: em cũng yêu anh.

Hôm nay, tại sao một hơi nói nhiều câu em yêu anh như vậy?

Tạo ra một màn lãng mạn này rốt cục cô cũng cảm nhận được tình yêu của anh sao? Như vậy. . . . . cũng thật sự đáng rồi.

"A Tu, em yêu anh." Cố Tiểu Ngải lại một lần nặng nề mà nói, "A Tu, hôn em đi."

Sở Thế Tu nở nụ cười, đầu ngón tay vỗ về mặt của cô, "Lời này không cần em nói, anh sẽ chủ động mà."

Cố Tiểu Ngải có chút dùng sức nắm lấy hai tay anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sở Thế Tu có chút ngạc nhiên nhìn tay cô, không có nghĩ nhiều, cúi đầu xuống hôn cô, môi anh còn chưa chạm đến môi của cô, một trận chuông điện thoại lại vang lên.

Cắt ngang cảm xúc của hai người.

"Điện thoại của em kia." Sở Thế Tu có chút bất đắc dĩ nói.

"Thật ngại quá." Cố Tiểu Ngải mở mắt ra có chút áy náy nhìn Sở Thế Tu, lấy điện thoại ra là một chuỗi số cô quen thuộc.

Là số điện thoại của Lê Tước Phong.

Không cần cố ý nhớ, cô cũng có thể nhận ra.

Không có người nào kiểu ngạo tới mức dùng số điện thoại với 5 số đuôi đều là số 8 . . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm dãy số trên di động, mắt khẽ biến, thấy cô cúp điện thoại, Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn cô, "Không nghe sao?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải có chút gian nan xả ra một chút tươi cười, "Là điện thoại của Lê Tước Phong."

Sở Thế Tu ngăn ra, xẹt qua một tia bất mãn, nhưng rất nhanh đã che dấu đi, cười nhạt hỏi, "Không nghe sao? Không nói với hắn tiếng cảm ơn sao?"

"Anh muốn em nghe sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

"Không muốn."

"Vậy thì được rồi." Cố Tiểu Ngải thân nhiên nở nụ cười một tiếng, nhấn nút tắt nguồn.

Âm thanh tắt nguồn vang lên, màn hình di động nhất thời hiện ra một mảnh màu đen.

Nhìn động tác của cô, trong mắt Sở Thế Tu tràn ngập ý vui vẻ, lấy tay ôm cô vào trong lòng, giọng nói cung chịu có chút thương cảm, "Ngải Ngải, em biết không, giờ khắc này anh mới cảm thấy em là của anh."

"Giờ khắc này?"

Cố Tiểu Ngải tựa vào trên lồng ngực anh có chút ngạc nhiên, cái gì gọi là giờ khắc này mới cảm thấy cô là của anh chứ?

"Bởi vì anh không đủ tự tin." Sở Thế Tu ôm thật chặt cơ thể của cô, "Anh sợ lòng của em không có anh, anh sợ . . . . . em yêu người khác."

Mắt Cố Tiểu Ngải hoàn toàn rũ xuống.

Cô cũng sợ . . . . . cô yêu người khác.

Nhưng cô chỉ có thể yêu Sở Thế Tu, người khác. . . . . cũng không thể.

"Ngải Ngải, anh thực yêu em, sẽ không có ai yêu em hơn anh đâu."

"A Tu . . . . ."

"Cho tới bây giờ, anh chưa từng vui vẻ như vậy." Đơn giản là cô ở bên cạnh anh, đơn giản là cô thuộc về anh . . . . .

Sóng biển một lần lại một lần đánh vào trên bờ biển, khắp bãi biển đều bị ngọn đèn chiếu sáng lên, Sở Thế Tu ôm cô đứng ở bên trong ngọn đèn, Bể Sóng gặm một cái điều khiển ăng-ten tới lui.

Cố Tiểu Ngải tựa vào trong lồng ngực của anh, thực dịu dàng. . . . .

*****

"Anh với chú Hách đi làm thức ăn khuya, em đi tắm rửa trước đi."

Ở bên bãi biển ôm nhau thật lâu, Sở Thế Tu nhìn qua thời gian rồi nắm tay cô đi vào biệt thự.

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải gật gù đầu.

"Đêm nay đừng trở về, được không?" Sở Thế Tu dặt tay cô nói, tiếng nói dịu dàng lộ ra ám chỉ nào đó.

"Nhưng ba em . . . . ."

"Một chút anh sẽ gọi điện thoại cho chú ấy." Ngón tay cái của Sở Thế Tu vuốt vuốt lên ngón áp út của cô, cúi đầu ở trên trán cô ấn nhẹ nhàng một nụ hôn.

"Em không thể không nghe lời ba." Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu nói, nhấp môi hồng nhạt một cái, "Ông ấy muốn em về nhà trước mười giờ tối."

Lời nói của ba đối với cô mà nói giống như thánh chỉ vậy.

"Có lẽ anh có thể thuyết phục được chú ấy?" Trong mắt Sở Thế Tu xẹt qua một tia thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, "Cô gái nghe lời hiếu thuận này, chúng ta lập tức sẽ kết hôn thôi."

Một đêm câu hôn lãng mạn lại để cho bạn gái mình về như vậy, có phải quá lãng phí hay không?

Sở Thế Tu là một người đàn ông bình thường, tất nhiên hy vọng có thể cùng Cố Tiểu Ngải cùng nhau vượt qua ngày kỷ niệm ý nghĩa vào ban đêm, cùng Cố Tiểu Ngải đột phá từng bước.

"Anh thuyết phục được ba em rồi nói sau."

Cố Tiểu Ngải nở nụ cười.

"Được rồi, anh đi giúp chú Hách làm thức ăn khuya." Hôn mặt nghiêng của cô, Sở Thế Tu buông tay cô ra xoa người rồi đi.

Nhìn chăm chú hình ảnh Sở Thế Tu đi vào nhà ăn, Cố Tiểu Ngải giờ lên khóa môi chậm rãi buông xuống.

Nâng lên tay của mình, nhẫn kim cương trên ngón áp út thượng rất đẹp, thiết kế hình trái tim rất phù hợp, kim cương long lánh loá mắt. . . . .

Không để cho mình suy nghĩ nhiều, Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị đi tắm rửa thì điện thoại trong phòng khách bỗng nhiên vang lên.

Cố Tiểu Ngải nhìn vào nhà ăn một cái, Sở Thế Tu cùng chú Hách quần gia đều đang làm thức ăn khuya, Cố Tiểu Ngải tiến lên nhận điện thoại, "Alo?"

"Cố Tiểu Ngải, cô là đồ chết tiệt ——"

Tiếng rống giận rít gào lập tức từ trong điện thoại truyền đến, Cố Tiểu Ngải hoảng sợ, lấy phone ra cách tai mình rất xa. . . . .

Cái loại rít gào này cô lại quá quen thuộc.

Làm sao có thể là Lê Tước Phong?

Hắn làm sao có thể gọi đến biệt thự chứ? Tại sao hắn có số điện thoại trong biệt thự của Sở Thế Tu? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249

Tiếng rít gào trong điện thoại vẫn còn tiếp tục, Cố Tiểu Ngải đem phone áp gần đến tai mình lắng nghe một chút.

"Cố Tiểu Ngải! Mẹ nó, cô dám từ chối Lệ Tước Phong tôi. . . . . Tôi đây có chết cũng chưa từng làm nhiều chuyện cho phụ nữ như vậy! Mẹ nó, cô dám đối xử với tôi như vậy sao? !"

". . . . ."

"Tôi - Lệ Tước Phong, lần đầu tiên tỏ tình với phụ nữ đó! Cố Tiểu Ngải! Mẹ nó, cô dám nói tôi gây khó xử cho cô! Nếu tôi muốn gây khó xử thì tôi đã sớm đánh cô rồi, sớm giam cô ở nhà tôi rồi! Cô còn có thể ở bên ngoài tự tại vui vẻ như vậy sao? !"

". . . . ."

"Lần đầu tiên tôi tỏ tình với cô! Cố Tiểu Ngải, cô không biết phân biệt! Cô đúng là lòng lang dạ sói!"

". . . . ."

"Cố Tiểu Ngải, cô đúng là một người đáng khinh bỉ! Tôi nuôi heo còn thể hừ được hai tiếng! Tôi chăm sóc cô thì được cái gì chứ ? !"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải trầm mặc nắm chặt phone, chỉ nghe Lệ Tước Phong mắng nhiếc cô ở trong điện thoại như vậy, mắng ước chừng khoảng 10 phút cô mới cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Hắn mắng lặp đi lặp lại chỉ vài câu đó . . . . . mắng lộn xộn, không có một chút mới mẻ nào, chỉ là vài câu thô tục hỗn loạn.

Không có cái gì khác.

Lúc trước, cô thấy hắn uống say ở khách sạn 33 ngày kỷ niệm, hắn thất thường thật sự, hành vi hoàn toàn không xem cô là con người.

Lần này. . . . . Hắn hiển nhiên lại thất thường, ngôn ngữ . . . . . hoàn toàn không xem cô làm con người. . . . .

Đúng, cô lòng lang dạ sói, cô đáng khinh bỉ . . . . . nhưng ví cô với nuôi heo như vậy có được không?

Vậy tại sao hắn không đi nuôi heo đi? ! Còn lãng phí thời gian ở trên người cô làm cái gì? ! Còn ở nơi này rống cái gì? !

Lệ Tước Phong lại mắng một hồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghe cẩn thận, ngoại trừ tiếng gầm gừ của Lệ Tước Phong ra còn có một ít tiếng loảng xoảng, giống như là đập bẻ cái gì đó. . . . .

Hắn lại đập bẻ cái gì vậy? Hắn đang ở đâu chứ? !

"Lệ tổng? Lệ tổng? Ngải có khỏe không? Quản lý bảo tôi hỏi ngài xem có cần người phục vụ hay không?"

Một giọng nam xa lạ vang lên trong điện thoại.

Lệ Tước Phong đi uống rượu sao?

"Cút ngay!" Ở bên kia, Lệ Tước Phong hét lớn một tiếng, lại quay về đi động rống lớn, "Cố Tiểu Ngải! Tôi - Lệ Tước Phong, tám đời xui xẻo mới có thể gặp một người như cô! Đúng là một kẻ vô tâm!"

. . . . .

Lại mắng tiếp.

Có phải cái tên này uống rượu say sẽ giống như thuốc nổ hay không? !

Lần trước còn tìm một gã đến cưỡng gian cô, còn đuổi cô đi. . . . .

Lúc này đây hắn không bắt được cô nên trực tiếp điện thoại tới biệt thự ở bãi biển của Sở Thế Tu mắng cô sao? !

Cố Tiểu Ngải bị mắng tức giận đến mức hô hấp đều bắt đầu không thông, kìm nén hỏi lại, "Bây giờ anh ở đâu?"

"Cô quan tâm tôi à!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp tục mắng, "Tại sao tôi phải nói cho loại người như cô biết tôi đang ở nơi nào chứ? ! Cô quan tâm đến tôi sao? Cô quan tâm tôi sao? !"

. . . . .

Thật sự là hấn đã quá say rồi.

Cố Tiểu Ngải rất muốn cúp điện thoại, lại nghe điện thoại bên kia truyền đến giọng nam xa lạ khi nãy, ở một bên trả lời, "Lệ tổng đang ở khách sạn 33 ngày kỷ niệm."

Hấn là người phục vụ.

Hấn đi khách sạn 33 ngày kỷ niệm sao?

Cố Tiểu Ngải tay cứng đờ nắm điện thoại, lần trước hấn cũng ở khách sạn 33 ngày kỷ niệm mà uống say khướt . . . . .

Trong điện thoại vang lên tiếng Lệ Tước Phong nổi giận gầm gừ, dường như hấn đánh người phục vụ kia, vừa đánh vừa rống, "Ai bảo người xen vào việc của người khác! Cút! Cút ra ngoài cho tôi! Sao ai cũng dám chĩa mũi vào máng Lệ Tước Phong này chứ? ! Cả đời tôi cũng chưa bị uất ức lớn như vậy!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải hết chỗ nói rồi.

Phục vụ kia mắng hấn khi nào chứ?

Chỉ là có lòng tốt nói địa chỉ thôi mà. . . . . tính tình của hấn nóng tính đến mức như vậy sao?

"Tôi gọi điện thoại cho bảo mẫu đến đón anh." Cố Tiểu Ngải chịu đựng tức giận nói, đang chuẩn bị cúp điện thoại thì bên kia đột nhiên im lặng.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy kỳ quái, chợt nghe Lệ Tước Phong đột nhiên nhỏ giọng rống lên, "Không cần! Trừ cô ra ai tôi cũng không muốn gặp! Cô lại đây cho tôi! Cố Tiểu Ngải, có nghe hay không! Cô lập tức tới ngay cho tôi!"

Đi qua đó làm cái gì?

Dây dưa không rõ sao?

"Tôi cho cô biết, ai tới tôi đánh người đó! Không muốn bọn họ đều bị tôi đánh chết thì Cố Tiểu Ngải cô cấp tốc chạy qua đây!" Lệ Tước Phong uống rượu cũng làm tư thái cao ngạo uy hiếp cô.

". . . . ."

Cô sẽ không đi qua.

"Cố Tiểu Ngải, tôi yêu cô! Con mẹ nó, tôi yêu cô! Cô có nghe hay không? !" Lệ Tước Phong lại đột nhiên quát, sử dụng toàn lực rống bên tai cô, khàn cả giọng.

Cố Tiểu Ngải cả người chấn động.

Tim đột nhiên ngừng đập, Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn chăm chăm màn hình, nước mắt chảy xuống dưới, ầm ập chảy qua hai má.

"Bụp ——"

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng đem điện thoại đặt trở về vị trí, cắt đứt giọng của Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong, bây giờ mới nói yêu cô, quá muộn rồi. . . . .

Có lẽ từng có khả năng chớp nhoáng như vậy, bắt đầu ở Lễ chúc mừng của Sở gia, quan hệ của bọn họ liền từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cố Tiểu Ngải định thần lại, gọi một cú điện thoại.

"Alo, đây là Lệ gia." Tiếng nữ giúp việc vang lên.

"Tôi là Cố Tiểu Ngải, tôi muốn tìm bảo mẫu." Cố Tiểu Ngải lau quệt nước mắt trên mặt, giọng điệu thản nhiên nói, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

"Cố tiểu thư?" Bảo mẫu vui mừng tiếp nhận điện thoại.

"Là tôi." Cố Tiểu Ngải dừng một chút lại nói, "Lệ Tước Phong ở khách sạn 33 ngày kỷ niệm, đi đón hấn đi, hấn đã uống rượu say rồi."

"À. . . . . được, Cố tiểu thư."

Không có tàn gấu nhiều cùng bảo mẫu, Cố Tiểu Ngải liền cúp điện thoại.

Ngồi ở trong phòng khách thật lâu đều không có động. . . . . Bên tai tất cả đều là tiếng gầm gừ của Lệ Tước Phong, mỗi lần hấn rống đều giống như muốn phá vỡ lỗ tai người khác lỗ, không để ý đến cảm nhận của người khác . . . . .

Cũng bởi vì hôm nay cô cự tuyệt lời tỏ tình của hắn, cho nên. . . . . hắn đi uống rượu say sao?

"Emi không đi tắm rửa sao?"

Giọng kinh ngạc của Sở Thế Tu vang lên trong phòng khách.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu, chỉ thấy Sở Thế Tu bung hai chén nước trái cây đi tới, mặt trên còn trang trí vài lát hoa quả, thoát nhìn rất thú vị.

"Ừ, còn chưa có đi." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, cô nghe Lệ Tước Phong mắng cô ước chừng khoảng mười mấy phút đồng hồ rồi. . . . .

Bị mắng từ lòng lang dạ sói đến người vô tâm. . . . . rồi lại lòng muông dạ thú. . . . . Đến người đáng bị khinh bỉ. . . . .

Sở Thế Tu đưa ly nước trái cây cho cô, cô ngồi vịn trên xô pha, cúi gập thắt lưng tới gần bên tai của cô, tiếng nói dịu dàng khàn khàn, "Ngải Ngải, không phải em sợ anh đem em. . . . . ăn chứ?"

"Phụt——"

Cố Tiểu Ngải phun một ngụm nước trái cây ra, ngược mắt lên khiếp sợ nhìn anh.

Sở Thế Tu lại có lời nói lộ liễu như vậy sao?

Cô bị Lệ Tước Phong rống đến mức lỗ tai xuất hiện ảo giác rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250

Thấy thế, Sở Thế Tu có chút ngạc nhiên cười, "Chú Hách nói đàn ông nên nói một chút chuyện thân mật chỉ hai người mới rõ, chỉ là thấy phản ứng của em thì anh nghĩ. . . . . anh không nên nói."

"Rõ ràng những lời này không phải của anh." Cố Tiểu Ngải thần nhiên cười cười.

Lời như thế căn bản không giống như những lời Sở Thế Tu sẽ nói. . . . .

Những lời nói lộ liễu này chỉ có tên Lệ Tước Phong không biết xấu hổ kia mới nói mà thôi. . . . .

Vừa nghĩ tới Lệ Tước Phong, mắt Cố Tiểu Ngải không khỏi âm thầm xuống.

"Vậy lời của anh nên nói là cái gì?"

Sở Thế Tu dịu dàng hỏi lại.

"Ách. . . . ." Cố Tiểu Ngải chần chờ, lời của anh hẳn là dịu dàng nho nhã.

Sở Thế Tu từ trên cao nhìn xuống bộ dáng suy tư của cô, để ly nước trái cây xuống, tay mon tron môi dính nước trái cây của cô, ngón cái mon tron một chút lại một chút.

Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu, nét hòa nhã trong mắt của anh càng ngày càng trở nên sâu xa, chậm rãi cúi đầu đến bên cô.

Biết anh muốn làm cái gì, tay Cố Tiểu Ngải không tự giác xiết chặt váy trên người, không có trốn tránh, chậm rãi nâng mặt lên về phía anh.

Đơn giản bởi vì anh là Sở Thế Tu, cô không thể trốn tránh.

Một tay Sở Thế Tu xoa nhẹ mặt của cô, chậm rãi áp sát đến trên môi của cô. . . . .

Không khí trong phòng khách trở nên mập mờ.

"Reng reng reng——"

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy Sở Thế Tu lập tức bất mãn nhú mi. . . . .

Nụ hôn không thực hiện được.

Sở Thế Tu rất là bất đắc dĩ nhìn Cố Tiểu Ngải dựng thẳng lên hai ngón tay, than thở, "Hai lần rồi! Đây là lần thứ hai!"

Đêm nay bị làm sao vậy? Hai lần muốn hôn môi đều bị điện thoại cắt đứt, cho dù là trong phim cũng đều không có trùng hợp khéo đến như vậy. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút khản trương nhìn về phía điện thoại, sẽ không phải là Lệ Tước Phong lại gọi tới mất cô nữa chứ? ! Những lời hằn hắc cô . . . . . cũng không dễ nghe, Sở Thế Tu nghe được có thể hiểu lầm hay không?

Chuông điện thoại kéo dài. . . . .

Sở Thế Tu không còn cách nào đành chờ dài một tiếng, có chút cứng ngắc ôm lấy Cố Tiểu Ngải ngồi vào sô pha, để cô ngồi lên đầu gối của mình, một tay bắt điện thoại, "Alo?"

"Con gái của tôi đâu?" Giọng thâm trầm của người đàn ông trung niên trong điện thoại truyền đến.

Là ba sao? !

Cố Tiểu Ngải sững sốt, vội đáp lại, "Ba, con đây."

Ba làm sao có thể có số điện thoại Sở gia chứ?

Dường như cô không nói cho ông ấy biết. . . . .

Hôm nay, ba cùng Lệ Tước Phong đều rất thần bí? Tại sao có thể gọi đến nhà Sở Thế Tu tìm cô chứ?

Tên Lệ Tước Phong thủ đoạn kia còn có thể điều tra được, còn ba thì sao có thể?

"Tại sao con lại tắt di động?" Ba Cố Tân ở trong điện thoại có chút tức giận hỏi.

"Con vừa mới tắt điện thoại thôi." Cố Tiểu Ngải ngoan ngoãn trả lời.

"Đã mười giờ rồi, con quên ba đã nói với con như thế nào rồi sao? Sao chưa trở về chứ? !"

"Dạ, được, con sẽ về liền. . . . ." Cố Tiểu Ngải đang muốn đáp ứng, Sở Thế Tu lấy tay che lại môi của cô, ôn hòa nói vào điện thoại, "Chú Cố, hôm nay đã quá muộn rồi, Ngải Ngải sẽ ở lại đây được không ạ?"

Cố Tiểu Ngải muốn ngăn cản Sở Thế Tu cũng không kịp nữa rồi. . . . .

"Con gái của tôi không phải là loại tùy tiện, còn chưa có kết hôn đã muốn nó ở lại qua đêm sao? Sở Thế Tu, cậu xem con gái tôi là cái gì? !"

Quả nhiên, Cố Tân lập tức lớn tiếng trách cứ nói, giọng điệu không được xía vào.

Cố Tân đã nói ra những lời này, Sở Thế Tu tất nhiên không dám giữ cô lại, tránh mất điểm trước mặt Cố Tân.

"Chú Cố đừng nóng giận, ăn xong bữa khuya con sẽ đưa Ngải Ngải trở về." Sở Thế Tu nhìn Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ nói.

"Không được ăn, nhanh chóng trở về!"

Nói xong, Cố Tân nặng nề cúp điện thoại, trong điện thoại lập tức truyền đến tiếng "Đô —— đô ——".

"Chú Cố phòng bị với anh thật ghê gớm." Sở Thế Tu có chút nhụt chí nói, "Anh nhớ trước đây ông ấy rất thích anh mà."

"Cho ông ấy một chút thời gian đi." Cố Tiểu Ngải chỉ có thể nói như vậy.

Ba không vừa lòng Sở Thế Tu, Bác Sở lại làm cô nhục nhã. . . . .

Vốn hai nhà từng rất tốt với nhau, hiện tại lại biến thành như vậy, cô cùng Sở Thế Tu rốt cục ở cùng một chỗ, người lớn hai nhà lại không tốt với nhau như trước nữa.

"Đi thôi, anh đưa em về." Sở Thế Tu ôm cô từ trên sô pha đứng lên.

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị đi, Sở Thế Tu không có bỏ ra, cúi mặt dùng cái trán đụng vào cái trán của cô, "Để cho anh ôm một đoạn đường cũng

được."

Cố Tiểu Ngải không có kháng cự, ôn hòa tựa vào trong ngực của anh, một đôi mắt mở to lại chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình.

Sở Thế Tu đưa cô về đến nhà, ngay cả tách trà cũng chưa uống xong đã bị ba cô đuổi ra ngoài, "Quá muộn rồi, chờ đến khi hai đứa kết hôn xong lại chán ngấy ra, trở về đi."

Sở Thế Tu khó tâm liếc mắt nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi nhìn anh. . . . .

Bây giờ, tính tình ba cô càng ngày càng cứng nhắc.

"Bye bye." Ở cửa thang máy nói tạm biệt Sở Thế Tu xong, Cố Tiểu Ngải xoay người đi trở về, đi động lại vang lên.

Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại đi động ra, lại là Lệ Tước Phong điện thoại.

Cố Tiểu Ngải ngo ngoắt, tầm mắt nhìn chăm chú vào dãy số, cuối cùng điều chỉnh âm lượng xuống không có nghe máy.

"Ba, có phải ba có thành kiến gì với A Tu phải không?" Cố Tiểu Ngải đi vào trong phòng khách.

Cố Tân đang ngồi ở trên sofa xem tivi, nghe nói như thế đầu cũng không ngước lên một chút, chỉ khô khan nói, "Ba vợ trong thiên hạ đều có thành kiến đối với con rể, bởi vì hắn dám đoạt đi tình nhân kiếp trước của ba."

Con gái là tình nhân kiếp trước của ba sao?

Cố Tiểu Ngải bị chọc cười, ngồi vào bên cạnh ông ấy lột quả cam đưa cho Cố Tân, nghĩ nghĩ lại hỏi, "Thực sự chỉ là như vậy thôi sao?"

"Không thì sao?" Cố Tân lấy một múi cam bỏ vào miệng, một tay cầm lấy ảnh gia đình bên cạnh điện thoại.

Trên ảnh chụp chung ba anh Tuấn, mẹ xinh đẹp, cô cười rất tươi. . . . .

Đầu ngón tay Cố Tân vuốt vuốt từng người trên ảnh, có nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt không khỏi bồn chồn nheo lại, hốc mắt phỉm hồng, "Công ty Cổ gia không còn. . . . . Mẹ con cũng không còn. . . . ."

"Ba."

Nhìn bộ dáng Cố Tân, Cố Tiểu Ngải đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, cha và con gái thật vất vả mới có lại gia đình, lại vẫn không đầy đủ.

Mẹ nhảy lầu tự sát, một nhà ba người thiếu một, làm sao vẫn đều không hoàn mỹ. . . . .

"Con gái, con phải hiểu tất cả những điều ba làm đều vì gia đình chúng ta, nhà chúng ta rõ ràng bị người khác chia rẽ. . . . ." Cố Tân đột nhiên nói như vậy, nước mắt chảy xuống từ hốc mắt.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn ông.

Trong ấn tượng, công ty phá sản, mẹ nhảy lầu tự sát. . . . . Ba cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, bây giờ tất cả đều khổ tấn cam lai, ba đường đường là một người đầu đội trời chân đạp đất lại khóc.

"Ba. . . . ." Cố Tiểu Ngải ngồi gần bên cạnh ông ấy, đau lòng lấy tay ôm lấy ông. Lời nói của Cố Tân lại làm cho cô khiếp sợ, "Ba đang nói cái gì? Cái gì mà nhà chúng ta bị người khác chia rẽ? Có ý tứ gì chứ?"

Chẳng lẽ năm đó còn xảy ra chuyện gì khác nữa sao? !

"Không có ý gì." Cố Tân để ảnh gia đình xuống, bị Cố Tiểu Ngải ôm lấy nên ông nghiêng người thò tay vỗ vỗ mặt của cô, "Con gái, bị người khác đoạt đi cái gì thì phải cướp về thứ đó, biết chưa?"

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu.

Đêm nay, dường như câu nói của ba đều có ý khác.

"Con gái à, vĩnh viễn con đều là bảo bối trong lòng của ba, điểm này ai cũng đều không thay đổi được." Cố Tân lau quệt nước mắt trên mặt chính mình, giọng nói dễ nghe có chút nghẹn ngào, "Đừng hận ba."

"Ba?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc cực kỳ, "Con không rõ. . . . ."

"Leng keng ——"

Tiếng chuông cửa vang lên, Cố Tân không nói thêm gì nữa, vỗ vỗ mặt của cô nói, "Đi mở cửa đi."

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải có chút hồ nghi nhìn ba liếc mắt một cái, đứng lên đi ra ngoài mở cửa.

Mở cửa ra, cô chỉ thấy bảo mẫu cùng quản gia Angus đứng ở cửa, trên mặt Angus còn có vết bầm, có một mảnh máu nhỏ.

Cố Tiểu Ngải trông còn khó coi hơn, khiếp sợ nhìn bọn họ, quay đầu vào trong phòng khách bắt an liếc mắt một cái, ba còn trong phòng khách xem tivi, không có đi ra.

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại, nhỏ giọng hỏi, "Bảo mẫu, làm sao các người có thể đến đây? !"

Nếu như bị ba nhìn thấy, cô lại tốn một đồng té bào nào để giải thích.

Bảo mẫu nắm chặt tay cô, kích động khẩn cầu, "Cố tiểu thư, cô phải đi xem Lệ tiên sinh đi, cậu ấy ở trong khách sạn liều mạng uống rượu, ai khuyên thì đánh người đó, còn tiếp tục uống như vậy nữa thì rất có thể bị trúng độc cồn đó."

.....

Cố Tiểu Ngải liếc nhìn Angus một cái, Angus biểu tình trầm trọng gật đầu, "Là Lệ tiên sinh đánh."

Cái tên chết tiệt kia.....

Ngay cả một ông già như quản gia Angus cũng đều đánh được sao? !

Bạo lực trên người hắn có phải nhiều đến như vậy không? !

"Hắn muốn uống rượu tôi cũng khuyên không được." Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn từ chối.

Cô không muốn lại có liên quan đến Lệ Tước Phong nữa.

"Cố tiểu thư có thể khuyên được mà, Lệ Tước Phong luôn miệng nhắc tới chính là Cố tiểu thư, trừ cô ra không ai có thể khuyên được nữa." Bảo mẫu cầm lấy tay cô đau khổ cầu xin, "Cố tiểu thư, coi như cô nể mặt mũi bảo mẫu Trương này đi, cô phải đi xem Lệ tiên sinh đi....."

"....."

Cố Tiểu Ngải thấy một người trung niên như bảo mẫu lại ở trước mặt mình đau khổ cầu xin như vậy, cô nhin không được đành phải nói, "Tôi và các người đi xem đi, chỉ là các người phải ở bên cạnh tôi, lỡ như hắn đánh tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251

Cô càng sợ Lệ Tước Phong uống rượu sẽ làm ra chuyện giống như lần trước ở khách sạn.....

Cô thật bất tài, xin lỗi Sở Thế Tu.

"Không có, Lệ tiên sinh không nhớ đánh Cố tiểu thư đâu." Bảo mẫu lập tức vui mừng.

"....."

Bảo mẫu, đừng nói giống như bà chưa thấy qua Lệ Tước Phong đánh cô vậy.

Cố Tiểu Ngải xoay người trở lại trong phòng, thay giày đi ra ngoài, giương giọng hô, "Ba, con đi xuống lầu mua vài thứ nha."

"Không được lên đi tìm Sở Thế Tu đó." Giọng nói của Cố Tần từ trong phòng khách truyền tới.

"..... Đương nhiên sẽ không rồi."

Cô cùng Sở Thế Tu sắp phải kết hôn, còn cần lên lút sao?

Cố Tiểu Ngải mặc thêm áo khoác rồi cùng bảo mẫu và quản gia Angus rời đi, bảo mẫu rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Cố tiểu thư chịu theo chúng tôi đi thì tốt rồi."

Lệ tiên sinh rất ít uống rượu, hai lần gần nhất đều mượn rượu làm càn tất cả đều là vì Cố tiểu thư. . . . .

Trước kia, Lệ tiên sinh lưu luyến đủ các thể loại phụ nữ, bảo mẫu cảm thấy không tốt rồi. . . . . Hiện tại, Lệ tiên sinh vì một Cố tiểu thư biến thành người không giống người, quý không giống quý, bảo mẫu lại càng cảm thấy không tốt. . . . .

Ây. . . . .

Thật không có nghĩ tới Lệ tiên sinh khi yêu chính là bộ dáng này, còn không bằng trước kia nữa.

Cố Tiểu Ngải chợt nhớ tới một chuyện, "Bảo mẫu, làm sao bà biết địa chỉ nhà của tôi?"

Bảo mẫu cười xấu hổ, "Từ sau khi cô rời khỏi Lệ gia, Lệ tiên sinh theo dõi tất cả mọi chuyện của cô. . . . ."

. . . . .

Nếu Lệ Tước Phong muốn điều tra địa chỉ cùng điện thoại của cô còn không phải dễ dàng sao?

Không đúng, Lệ Tước Phong làm sao mà biết buổi tối cô ở nhà Sở Thế Tu, còn gọi điện thoại đến biệt thự bờ biển? !

Chẳng lẽ hán phái người theo dõi cô?

Hay là hán đi thăm dò định vị GPS điện thoại của cô? Việc này hán cũng không phải lần đầu tiên phạm pháp.

Cái tên này. . . . .

Cố Tiểu Ngải liếc mắt điện thoại di động của mình một cái, nhất thời tâm tình phức tạp cực kỳ, từ sau khi cô rời đi, Lệ Tước Phong theo dõi cô sao?

Xe đến bên ngoài khách sạn 33 ngày kỷ niệm, là khách sạn lần trước Lệ Tước Phong nhốt cô tại đây, cũng là khách sạn lần trước Lệ Tước Phong chuẩn bị tiệc kỷ niệm cho cô. . . . .

Bảo mẫu dẫn cô vào trong, tất cả các nhân viên trong khách sạn đều tụ tụ ba tụ năm xì xào bàn tán, nhìn thấy các cô tiến vào, có quản lý bước lên phía trước nói, "Bảo mẫu. . . . . vị này chính là Cố tiểu thư sao?"

"Đúng vậy." Bảo mẫu gật đầu.

Cô ấy chính là Cố Tiểu Ngải mà Lệ tổng luôn miệng nhắc tới không dưới một trăm lần, Cố tiểu thư sao?

Chết —— rồi——!

Quản lý khần trương lấy khăn tay lau mồ hôi, "Vây, vây không cần đi. . . . . Lệ, Lệ tiên sinh bận việc rồi. . . . ."

"Việc gì, không phải là uống rượu à." Bảo mẫu là người theo bên cạnh Lệ Tước Phong, quản lý gì đó cô căn bản không để vào mắt, kéo tay Cố Tiểu Ngải đi vào trong thang máy.

Thang máy đến tầng 33, bảo mẫu kéo Cố Tiểu Ngải lên trên một phòng trong khách sạn lúc trước cô bị nhốt, Angus cùng vài quản lý đi theo phía sau.

Cửa phòng chỉ khép hờ, bảo mẫu tiến lên nặng nề mà đẩy ra, cửa liền mở ra.

"A. . . . ."

Nhóm quản lý phía sau thất thanh hét rầm lên. Dọa Cố Tiểu Ngải nhảy dựng.

"Các người là cái gì vậy?"

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên quay đầu, vài quản lý ngây ngô cười hắc hắc, liếc mạng lau mồ hôi trên mặt, "Không có việc gì, không có việc gì."

". . . . ."

Hôm nay rất nóng sao?

Cố Tiểu Ngải có chút kỳ quái cùng bảo mẫu nhìn nhau liếc mắt một cái, bảo mẫu lôi kéo cô đi vào trong.

"Dạ. . . . . Lệ tổng. . . . . Anh giúp em cởi áo lót xuống đi."

"Uhm. . . . . Ách. . . . . dây thép áo lót áp đau em. . . . ."

. . . . .

Tiếng rên nhỏ vụn của phụ nữ truyền đến.

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải trắng bệch, cuối cùng cô cũng hiểu được hành vi của mấy người quản lí, cũng hiểu được Lệ Tước Phong bận việc gì.

Bảo mẫu ý thức được không thích hợp muốn kéo Cố Tiểu Ngải đi nhưng đã không còn kịp rồi. . . . .

Năm người cùng nhìn trên sô pha, tên kia đem người phụ nữ với có thể gây guộc đặt ở dưới thân, mặt anh tuần hơi hơi đỏ, hai mắt khép lại, môi hắn chạy khắp mặt người phụ nữ kia, bàn tay to xé váy người phụ nữ xuống. . . . .

Một phong cảnh kiều diễm hiện ra.

Lệ Tước Phong. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. . . . .

Người phụ nữ đang dưới thân hắn không ngừng rên rỉ, một đôi tay trần trụi ngọc ngà ở trên cổ Lệ Tước Phong, bộ ngực đầy đặn cọ cọ trong ngực hắn, "Lệ tổng. . . . . Uhm. . . . . Anh đừng chỉ hôn thôi. . . . . Uhm a. . . . . hôm nay, em. . . . . Hôm nay, em là người của anh rồi, ách. . . . ."

. . . . .

Trên sô pha, đôi nam nữ không coi ai ra gì kịch liệt hôn nồng nhiệt.

Xem ra, rất nhanh sẽ trình diễn một màn vận động sinh lý nguyên thủy nhất của nhân loại.

Dưới sô pha, tây trang đàn ông, caravat, tất chân phụ nữ vút khắp nơi trên mặt đất, mười mấy cái bình rượu lăn lóc các nơi. . . . .

Cố Tiểu Ngải không rõ cảm giác của chính mình bây giờ là cái gì, tầm mắt dao động không lối thoát, đứng yên lặng ở đằng kia như vậy, nhìn chăm chăm hai người hôn nhau cuồng nhiệt trên sô pha.

Mà tên đàn ông kia. . . . . Vừa mới điện thoại chửi bới cô vô tâm, rống to là hắn lần đầu tiên tỏ tình cùng phụ nữ. . . . .

Hóa ra, sau khi hắn tỏ tình thất bại, chính là cùng một phụ nữ khác trên giường.

Đây là Lệ Tước Phong.

Một nỗi giận dữ xuất hiện trong lòng Cố Tiểu Ngải, càng ngày càng thiêu đốt cô.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ thiêu cháy cái khách sạn này thôi!

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải dời đi tầm mắt của mình, chuyển mắt nhìn về phía bảo mẫu, mắt lạnh tới cực điểm, "Nơi này giống như không cần tôi nữa."

Vì sao cô phải đồng ý tới đây chứ? !

Chẳng lẽ, Lệ Tước Phong thực sẽ vì cô - một phụ nữ mà chết đi sống lại sao?

Buồn cười.

Phụ nữ bên cạnh hắn nhiều như cá dưới sông, người đàn ông như vậy thì làm sao mà biết chuyện yêu đương gì chứ?

"Cố tiểu thư. . . . . Đây. . . . ." Bảo mẫu muốn hỏi hận cũng không kịp, quay đầu nhìn vài quản lí trách cứ nói, "Tại sao lại có phụ nữ ở đây? !"

"Lệ tổng liệu mạng muốn tìm Cố tiểu thư. . . . . Nhưng chúng tôi thấy bảo mẫu các người lâu quá không trở lại, lại không muốn bị Lệ tổng đánh, nên tìm đại một người. . . . ."

"Các người có bệnh sao? ! Điều này cũng có thể tùy tiện tìm được sao? Các người chỉ gây hỏng việc thôi!"

Được lắm.

Bảo mẫu còn trông cậy vào việc này nhân cơ hội làm cho Cố tiểu thư hồi tâm chuyển ý, bây giờ thì cái ý nghĩ đó cùng đường rồi. . . . .

"Cố tiểu thư, tôi sẽ đi đánh thức Lệ tiên sinh, cậu ấy uống đến mức hồ đồ, hỗn loạn rồi." Bảo mẫu nháy mắt quản gia Angus một cái, tiến lên kêu Lệ Tước Phong, "Lệ tiên sinh? Lệ tiên sinh? ! Cố tiểu thư đến rồi đây. . . . ."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn, xoay người muốn đi, Angus dùng tay ngăn cô lại, "Thật ngại quá, Cố tiểu thư, cô vẫn không thể đi được."

" . . . . ."

Thế này Có Tiểu Ngải mới phát hiện mình xuất hiện ở nơi này là một quyết định sai lầm đến cỡ nào, "Tránh ra."

"Cố tiểu thư, cô hỗ trợ dứt trà giải rượu cho Lệ tiên sinh đi." Quản gia Angus nhìn cô làm một động tác cầu xin.

"Hắn không cần giải rượu, tôi cảm thấy hiện tại hắn đang trong trạng thái rất tốt." Có Tiểu Ngải liếc mắt nhìn trên sô pha, hắn lấy một tay đẩy ngã bảo mẫu trên mặt đất, không khỏi cười lạnh một tiếng, "Các người muốn hắn tỉnh táo làm cái gì? Còn không bằng đưa nhiều phụ nữ đến đây một chút còn thực tế hơn!"

"Ồi . . . . ."

Bảo mẫu bị Lệ Tước Phong đẩy té lăn trên mặt đất, nhất thời đau đến lớn tiếng kêu la, "Ồi, ôi, cái đầu của tôi muốn vỡ ra rồi. . . . ."

Trong giọng nói của Bảo mẫu có vài phần cố ý.

Có Tiểu Ngải thấy thế định tiến lên đỡ người. Trên sô pha, Lệ Tước Phong đã đi tiến lên từng bước, một tay xách bảo mẫu lên, lạnh giọng quát, "Đều cút ra ngoài cho tôi! Bảo mẫu, bà cũng cút ra ngoài cho tôi!"

Lệ Tước Phong trừng mắt cô, ánh mắt âm u, trên mặt lạnh lùng vô cùng tức giận.

Ngoại trừ một phòng khuếch tán đầy mùi rượu ngoại, hắn thoát nhìn rất bình thường.

Có Tiểu Ngải hoàn toàn không cảm giác được lời của bảo mẫu gọi là uống hồ đồ. . . . .

Người uống hồ đồ hẳn là phải nói hỗn loạn, điên cuồng, đi đứng xiêu vẹo, thậm chí miệng sùi bọt mép. . . . . Hắn đứng vững vàng, so với cô còn bình thường hơn.

Ít nhất hắn còn có tâm tình cùng một phụ nữ ở trên sô pha lăn lộn.

"Lệ tiên sinh!" Bảo mẫu gấp đến độ kéo ống tay áo Lệ Tước Phong, "Tĩnh lại, Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư đến rồi đây."

"Tôi vốn rất tỉnh táo!" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn một phen đẩy bảo mẫu ra, tiếng nói trầm thấp rất không vui, "Cút đi! Bảo mẫu, bà cút ngay cho tôi!"

Nói xong, Lệ Tước Phong lui về phía sau hai bước.

Lệ Tước Phong khụy xuống ngồi ở trên sô pha, vừa vặn đề lên chân người phụ nữ quần áo không chỉnh tề kia, người phụ nữ kia đau đến mức kêu lên, "Đau. . . . . Lệ tiên sinh. . . . . Anh ngồi vào chân tôi. . . . ."

"Tại sao lại có phụ nữ ở đây, cút ra ngoài!"

Lệ Tước Phong giống như là mới phát hiện trên sô pha có phụ nữ vậy, lập tức bực bội rống lớn.

Cúi đầu xuống, Lệ Tước Phong không kiên nhẫn trực tiếp đá người phụ nữ kia ra. . . . .

Thân thể người phụ nữ ngã lên bàn, đau đến mức cô ta lại oa oa kêu to, váy áo không chỉnh tề, ngực đầy đà trắng nõn mà đầy đặn, miêu tả sinh động.

"Ồ. . . . . Lệ tổng. . . . ."

. . . . .

Chuyện này xem như một trò khôi hài sao?

Trở mặt vô tình, thay đổi thất thường luôn luôn là sở trường của Lệ Tước Phong.

Có Tiểu Ngải trầm mặc nhìn, muốn chạy nhưng Angus vẫn đứng ngăn ở cửa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

"Trà giải rượu đâu? Không phải muốn tôi cho hần uống sao?" Thấy thế, Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi.

"Tôi lập tức đi lấy!" Một quản lý hô lên một tiếng, lao ra đi lấy trà giải rượu.

"Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư đến rồi đây....."

Bảo mẫu không quan tâm đến người phụ nữ trên mặt đất, đi lên trước lại nhắc nhở một lần nữa, tay quơ quơ ở trước đôi mắt sâu và đen của Lệ Tước Phong một đôi.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy không thể tưởng tượng được, bảo mẫu nghĩ Lệ Tước Phong bị mù sao?

Kết quả, thật đúng là Lệ Tước Phong giống như là bị mù vậy, mắt hoàn toàn không thay đổi, ngồi ở trên sô pha trừng mắt phía trước, hoàn toàn không có nhìn thấy tay bảo mẫu.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy kinh ngạc hơn.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong đột nhiên giật dử, "Bảo mẫu, bà lại đến thời mẫn kinh rồi phải không?! Có phiền hay không! Cút ra ngoài đi!"

.....

"Lệ tiên sinh, là Cố tiểu thư đến rồi đây..... không phải cậu muốn tìm Cố tiểu thư sao?!"

"Mẹ nó! Nghe không hiểu tiếng người có phải không?! Tôi không tìm em út gì hết!" Lệ Tước Phong một cước đá cái bàn trước mặt, rống lớn nói, "Mẹ nó, ngoại trừ Cố Tiểu Ngải ra tôi không tìm ai hết!"

.....

Người phụ nữ vừa mới bị Lệ Tước Phong đá ngã xuống vội đứng lên, lại bị cái bàn đè tới..... Đau đến mức cô ta gào thét lên.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy đau đớn thay cô ta.

Khi Lệ Tước Phong uống say quả thực rất vô lý.

Qua thật lâu, trong phòng chỉ còn lại tiếng của người phụ nữ kia gào thét kêu đau, Lệ Tước Phong từ trên sô pha đứng lên, thần sắc biến đổi, mỗi móng khâu gọi cong lên, "Cố Tiểu Ngải đến đây rồi sao?"

.....

Cố Tiểu Ngải cảm thấy chính mình hôm nay hoàn toàn thấy được các thể loại tinh thần sau khi uống say.

Bảo mẫu la hét đến rách yếm hầu, hần mới nghe được sao?

"Cố tiểu thư, trà giải rượu đến đây." Một quản lý bưng ly trà giải rượu đi tới.

Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt liếc mắt một cái, tiếp nhận ly trà liền đĩa qua phía Lệ Tước Phong, không nói hai lời liền hất trên mặt Lệ Tước Phong.....

Mặt anh tuấn của Lệ Tước Phong nhất thời bị hất nước trà lên, ngay cả vạt áo soni cũng không thoát được.

Lá trà nhỏ vụn dính đầy trên mặt.

Trong lúc nhất thời, cả người thảm hại tới cực điểm.

Một đám người không dám phát ra tiếng nào, bảo mẫu lại hoảng sợ lên tiếng, "Cố tiểu thư..... Tôi, tôi không cần cô tới kích thích Lệ tiên sinh đâu."

Nếu như lúc bình thường, Lệ Tước Phong đã sớm nổi khùng rồi.

Nhưng hiện tại, hần uống rượu, bề ngoài thoạt nhìn lại quá bình thường, nhưng trong lòng sớm đã không biết thành cái dạng quỷ gì rồi.

Lệ Tước Phong giơ tay lên vuốt mặt dính đầy bã trà của mình, một tay dính đầy mùi khó chịu, trà giải rượu là một trong những mùi mà hần ghét nhất.

Lệ Tước Phong cứng đờ trừng mắt người phụ nữ với thần sắc lạnh như băng trước mặt, hít thở nặng nề, nổi giận rống to, "Cố Tiểu Ngải, không phải cô bị điên rồi chứ?! Cô dám hất lên mặt tôi?!"

"Vì sao tôi không dám chứ?!" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt hỏi lại, "Anh nhìn xem bây giờ anh biến thành cái bộ dạng gì? Anh cho anh là cái gì, hoảng để sao? Toàn bộ thế giới đều phải cung phụng anh sao?! Toàn bộ thế giới đều vây quanh anh à?!"

"Cố Tiểu....."

"Câm miệng! Tôi còn chưa mắng xong!"

"....."

Lệ Tước Phong bị cô rống lên như vậy, cả khuôn mặt đều cứng đờ, trong mắt phụt ra lửa muốn giết người, nhưng lại dừng lại thật..... Không có tiếp tục rống cô nữa.

Bảo mẫu đã muốn khiếp sợ, há hốc miệng ra, ngơ ngác nhìn Cố Tiểu Ngải.

Cố tiểu thư..... Lần đầu tiên ở trước mặt Lệ tiên sinh phát uy?!

"Lệ Tước Phong, anh uống say tâm tình anh khó chịu là có thể đánh người à? Là có thể đánh người sao?! Ngay cả Angus đã già cả như vậy anh cũng không buông tha? Anh còn có... một chút đạo đức làm người nào hay không?! Anh giống như loại người cặn bã! Loại tội phạm bạo lực! Sớm nên ngồi tù đi!"

Cố Tiểu Ngải cất cao giọng nói của mình lớn tiếng mắng, hung hăng giơ lên ly trà quăng xuống đất vỡ tan tành.

"Phanh ——"

Tất cả mọi người bị tiếng ly trà rơi xuống đất mà chấn động, tất cả đều ngơ ngác nhìn chăm chú vào người phụ nữ dám giẫm cọt trước mặt Lệ Tước Phong.

Mà bên kia..... Có một người phụ nữ mới từ bàn trà đi ra, trên mặt lại bị mảnh vỡ ly trà cắt qua, nháy mắt vừa đau đớn lên, "A ——""....." Lệ Tước Phong trừng mắt cô, trong mắt ánh lửa càng ngày càng đậm.

"Cố tiểu thư..... Đừng nói nữa....." Bảo mẫu ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở nói.

Phen này, Cố tiểu thư không phải giải quyết vấn đề, căn bản là tạo vấn đề.....

Lỡ như Lệ tiên sinh tức điên lên lại cho phá vỡ toàn bộ khách sạn này thì tổn thất lớn đến mức không thể dự tính được.....

"Bọn họ theo anh làm việc lãnh tiền lương, nhưng không phải nô lệ của anh, bọn họ là người có quyền chứ!" Cố Tiểu Ngải chỉ về phía Angus cùng một đám quản lý mặt mũi bầm dập lớn tiếng trách cứ Lệ Tước Phong, "Anh dựa vào cái gì đánh bọn họ?"

"Cố —— Tiểu —— Ngải!" Lệ Tước Phong xiết chặt nắm tay.

"Đừng nói anh uống rượu say là vì tôi, tôi khinh!" Cố Tiểu Ngải nặng nề mà xì một tiếng khinh miệt tới Lệ Tước Phong, khuôn mặt trắng noãn lộ ra tràn đầy khinh thường cùng phần nộ.

Lệ Tước Phong mắt mở rất lớn, một đôi con ngươi đen thui, gắt gao trừng mắt cô, ngực nổi giận.....

"Anh có quyền tỏ tình, tôi cũng có quyền cự tuyệt, anh - Lệ Tước Phong yêu một người chính là thượng đế ban ân sao? Tôi - Cố Tiểu Ngải thế nào cũng phải nhận sao? Không tiếp nhận anh là anh có thể gọi điện thoại mắng tôi tới mười mấy phút đồng hồ sao?!"

Mà cô còn ngu ngốc nghe hán mắng chính mình mười mấy phút đồng hồ!

Thậm chí thực cảm thấy có chút áy náy!

Kết quả thì sao, sau khi hán mắng xong lại phát tiết yêu đương cùng người phụ nữ khác!

"....." Cả người Lệ Tước Phong tản ra hơi thở hung ác nham hiểm cùng thô bạo.

Cứ mỗi một câu Cố Tiểu Ngải mắng thì sắc mặt Lệ Tước Phong càng thêm âm u một phần.....

Đến cuối cùng, Angus cùng nhóm quản lý cũng không dám nhìn, không biết đầu Cố tiểu thư này có phải bị Lệ Tước Phong đánh điên rồi hay không.....

"Cố tiểu thư..... Đủ rồi, đủ rồi....." Bảo mẫu nhỏ giọng tiếp tục nhắc nhở, dùng tay muốn lôi kéo Cố Tiểu Ngải rời đi.

Hôm nay, tìm Cố Tiểu Ngải lại đây khuyên giải Lệ Tước Phong, thật sự là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời bảo mẫu của bà.

Không có sai lầm nào lớn hơn sai lầm này nữa đâu!

Bà không muốn nhìn Cố tiểu thư mất mạng oan uổng ở trong khách sạn 33 ngày kỷ niệm này.....

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn là một bộ tư thế không thèm đếm xỉa đến hán, từ lúc vừa mới nhìn thấy Lệ Tước Phong cùng phụ nữ kia ở trên sofa, trong lòng cô liền phát lên một lửa giận dữ.....

Cô không biết vì sao mình lại đồng ý với bảo mẫu qua đây.

Sau khi qua đây, chính là xem một màn mà nhi đồng không nên xem!

"Cố Tiểu Ngải, cô dám nói thêm câu nào nữa tôi liền bóp chết cô!" Lệ Tước Phong hung hăng cắn răng rống to.

Cố Tiểu Ngải dùng sức tránh tay bảo mẫu ra, nhìn sắc mặt Lệ Tước Phong thô bạo đến lập tức muốn bùng nổ, không có một chút sợ nào.

"Còn nữa, anh nói anh yêu tôi sao?! Lệ Tước Phong, Anh thì biết cái gì là yêu chứ?!"

"....." Cái cô này hôm nay không đề yên sao?!

Cố Tiểu Ngải tiếp tục một chữ một chữ dùng sức nói, "Tình yêu của anh chính là nhốt một người phụ nữ! Đánh cô ta! Kéo tóc của cô ta! Uy hiếp cô ta tiêm vào thuốc phiện! Tìm đàn ông cường gian cô ta! Lệ Tước Phong! Loại người như anh đừng sĩ nhục tình yêu!"

"....."

"Tình yêu của anh nói ra giống như một truyện cười!"

"....." Có phải cô muốn bị hấn bóp chết hay không?! Hấn khoan dung nhẫn nhịn cô một lần lại một lần nữa!

"Lệ Tước Phong, anh căn bản không bình thường!"

Lệ Tước Phong không nói gì, Cố Tiểu Ngải đơn giản tiếp tục mắng chửi, "Anh hoàn toàn lấy mình làm trung tâm, anh có nghĩ tới cảm nhận của người khác hay không?! Anh muốn liên nhất định phải đạt được, mặc kệ người khác có nguyện ý hay không, ra sức dùng các loại thủ đoạn thế nào cũng phải đạt được..... Uhm"

Ánh mắt Lệ Tước Phong rùng mình, tiến lên phía trước, một tay từ sau ngăn chặn cái ót của cô, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Lệ Tước Phong mang theo mùi rượu cùng mùi thơm của phụ nữ kia hung hăng đặt ở trên môi của cô, đụng chạm làm đau cô.

Mùi tràn ngập mùi nước hoa của người phụ nữ khác, điều này làm cho Cố Tiểu Ngải từ trong lòng càng thêm căm ghét, ngực càng thêm không thoải mái.

"Ba ——"

Cố Tiểu Ngải sử dụng toàn thân khí lực đẩy hấn ra, không chút do dự cho một cái tát lên mặt hấn.

Lệ Tước Phong không có trốn, bị đánh thẳng lên trên mặt.

"....."

Tất cả mọi người lặng im, ngay cả bảo mẫu cũng đều sợ muốn rút lui từng bước, xong rồi, chiến tranh sắp bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253

Nhưng Lệ Tước Phong chỉ đứng ở đó, không động tay dọa Cố Tiểu Ngải một chút nào, làm cho mọi người kinh ngạc.

"Lệ Tước Phong, tôi mặc kệ anh tình hay là say, tôi sẽ nói cho anh biết một lần, tôi không thương loại người như anh, chỉ sống ở thế giới tự đại của mình!"

Cố Tiểu Ngải lui về phía sau từng bước, mắt lạnh nhạt nhìn về phía người phụ nữ ngồi dưới đất kia, lạnh lùng thốt, "Thật ngại quá, đã quấy rầy các người, các người cứ tiếp tục đi."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải liền đi ra ngoài.

Lần này, Angus không ngăn cô lại, vài quản lý nhìn về phía cô, trong mắt tất cả đều là kính nể ngưỡng mộ.....

Dám chơi bời Lệ tổng như vậy, trên thế giới này còn tìm ra người thứ hai sao?

Cố Tiểu Ngải nổi giận dùng dùng đi ra khỏi khách sạn, mới vừa rồi tư thế còn hùng hổ trong nháy mắt biến mất tất cả, cả người đứng ở ven đường ngoác nhìn xe chạy tấp nập, một lòng kinh hoàng.

Cô làm sao vậy?

Cô vì sao lại muốn mắng những lời này?

Lệ Tước Phong là một người đàn ông như vậy thì có quan hệ gì với cô chứ? Vì sao cô muốn mắng chứ?

Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, chảy vào miệng cô mặn đắng.....

Nước mắt nhòe cả tầm mắt.

Ngọn đèn trên đường biến thành mơ hồ, giống như cảm giác choáng váng.....

Nước mắt rơi xuống càng nhiều, ngực kịch liệt rung động. Cố Tiểu Ngải lấy tay che môi run run, có một số việc thật không phải cô không thừa nhận thì sẽ không không tồn tại đâu chứ.....

Cố Tiểu Ngải, người không phải điên rồi chứ?

Người lại có thể yêu Lệ Tước Phong.....

Có lẽ từ lúc tại buổi Lễ chúc mừng của Sở gia, trước mặt mọi người hân tuyên bố cô là bạn gái của hắn thì cô đã muốn động lòng rồi..... Bắt đầu từ thời điểm đó, cô cũng đã điên rồi, hoàn toàn điên rồi.....

Thân thể bị người từ phía sau ôm mạnh lấy, mang theo đặc hơn mùi rượu cùng mùi thơm của phụ nữ, hai bàn tay hắn ôm thật chặt bên hông cô không chịu buông tay.

Cố Tiểu Ngải dùng sức muốn tránh ra, tay hắn còn cứng rắn hơn cả thạch cao.

Lệ Tước Phong từ sau ôm chặt lấy cô, cúi đầu để cằm ở trên vai của cô, tiếng nói khàn khàn gọi cảm, "Cố Tiểu Ngải, trở lại bên cạnh anh đi."

Tiếng nói của hắn khàn khàn lại nhỏ giọng, hoàn toàn không giống hắn.

"Buông tay."

"Cố Tiểu Ngải, anh yêu em, lần đầu tiên trong cuộc đời anh vì một người phụ nữ ruột gan rối bời."

"Buông tay!" Giọng điệu Cố Tiểu Ngải bắt đầu mạnh mẽ hơn, nước mắt lại rơi thật nhiều.

Cô không thể dây dưa cùng người đàn ông nguy hiểm này nữa.

Hai tay Lệ Tước Phong đơn giản chỉ ôm lấy cô, hai tay siết chặt thân thể cô kéo vào lòng của hắn, cằm vẫn để ở trên vai của cô, "Cố Tiểu Ngải, em chê anh cái gì không tốt thì anh sẽ sửa đổi được không? Anh sửa cho em được không? Anh không đánh người nữa, ai anh cũng không đánh, được không? Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, cái gì anh cũng đều sửa cho em."

Cả người Cố Tiểu Ngải chấn động.

Cho tới bây giờ, cô không nghĩ tới Lệ Tước Phong có một ngày sẽ nói ra nói như vậy.....

.....

Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, cái gì anh cũng đều sửa cho em.

Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, cái gì anh cũng đều sửa cho em.

.....

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn trên đường vào ban đêm mơ hồ phồn hoa náo nhiệt trước mắt, thật lâu thật lâu mới bình tĩnh lại được, thản nhiên nói "Lệ Tước Phong, anh nên trở nên bình thường một chút, nhưng không phải vì tôi."

"Em trở về anh liền sửa." Lệ Tước Phong ôm cô càng chặt hơn.

"Lệ Tước Phong, chúng ta không hợp nhau, buông tay đi....." Cố Tiểu Ngải nói, sử dụng khí lực lại một lần nữa ý đồ tránh sự giam cầm của hắn.

Lúc này đây, Lệ Tước Phong không có trói buộc cô nữa, cô giãy dụa liền buông cô ra.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn, lau sạch sẽ nước mắt xong mới xoay người lại, chỉ thấy Lệ Tước Phong với vẻ lo lắng đứng ở phía sau cô, tóc ngắn thực hỗn độn, áo sơ mi lại dính một chút màu nước trà, hoàn toàn không giống như bình thường áo mũ chỉnh tề, thoạt nhìn có chút chật vật suy sút.

"Cố Tiểu Ngải, rốt cuộc em muốn anh làm như thế nào?!"

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, cắn răng nhỏ giọng rít gào, "Con mẹ nó, rốt cuộc em muốn anh làm như thế nào em mới bằng lòng trở về?!"

Cố Tiểu Ngải lắc đầu, không nói gì.....

Còn quay về được sao? Bọn họ lúc này trở về như trước được sao? Quãng thời gian kia làm sao có thể quay về?

"Cố Tiểu Ngải, đến tốt cùng em muốn như thế nào mới vừa lòng?!" Lệ Tước Phong trừng mắt cô, dùng sức nói, "Có phải em muốn anh quỳ xuống cầu xin em, em mới bằng lòng trở về hay không, đúng không?!"

.....

Có phải em muốn anh quỳ xuống cầu xin em, em mới bằng lòng trở về hay không, đúng không?!

.....

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn hấn, hấn vì cô nguyện ý quỳ xuống?

Bỗng dưng, nước mắt lại một lần nữa chảy qua hai gò má.....

Cố Tiểu Ngải căn bản không khác chế được chính mình, nước mắt roi mãnh liệt.

"Lệ Tước Phong....." Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào nói, "Có lẽ chúng ta có thể từng bắt đầu, nhưng hiện tại không có khả năng, anh hiểu chưa?"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong khiếp sợ mở to mắt, "Em có ý tứ gì?"

Cái gì gọi là có lẽ từng có thể bắt đầu?!

"Tôi..... từng....." Cố Tiểu Ngải nhấp nhím môi gian nan nói ra, "Động lòng vì anh."

Có lẽ lúc này đây lòng của cô vẫn nghiêng về phía hấn - Lệ Tước Phong.

Nhưng là..... Cái gì cũng không giống nhau nữa rồi.

Cô từng có ý nghĩ muốn tiếp tục ở bên cạnh hấn nhưng đã bị tay của hấn bóp chết, hoàn toàn bóp chết."....." Lệ Tước Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm mặt của cô, nhưng lại nói không nên lời.

"Nhưng chỉ là từng mà thôi." Giọng điệu Cố Tiểu Ngải có chút lạnh nhạt, có chút hờ hững, "Chúng ta..... không thể được, Lệ Tước Phong, đã hiểu chưa? Cho nên, hiện tại bất kể anh làm như thế nào chúng ta đều không thể được."

"....."

Cố Tiểu Ngải nói xong, xoay người bắt một chiếc xe taxi, vừa mở cửa xe ra cánh tay đã bị Lệ Tước Phong nắm lấy.

"Cố Tiểu Ngải, em nói rõ ràng cho anh đi!" Lệ Tước Phong bá đạo mãnh liệt, "Em động lòng vì anh khi nào chứ?"

Cô động lòng vì hấn?!

Khi nào?

Vì sao hấn hoàn toàn không cảm giác được chứ?!

Cố Tiểu Ngải định thần lại, chuyển mắt lạnh lùng nhìn về phía hấn, "Lệ Tước Phong, đã qua rồi, không phải tôi không có thù qua yêu anh, nhưng bị anh tự tay bóp chết rồi."

"....."

"Cho dù anh quỳ xuống, cho dù anh quyền thế lớn lại giờ thủ đoạn lừa dối, trái tim này cũng không phải anh muốn cướp là có thể cướp được." Cố Tiểu Ngải lãnh lùng nói, "Đừng lãng phí thời gian ở trên người của tôi nữa."

Tránh tay hấn ra, Cố Tiểu Ngải ngồi vào trong xe đóng cửa lại.

Lệ Tước Phong ở bên đường đứng như bức tượng điêu khắc, nhìn chằm chằm về phía cô, vẫn không nhúc nhích.

Xe khởi động chạy về phía trước, bỏ lại bóng dáng của hấn ở phía sau.....

"Tiểu thư, bạn trai cô còn đuổi theo phía sau kia." Tài xế chạy xe đi ra ngoài một đoạn đường lại cố ý thả chậm tốc độ lại, có chút đồng tình nói, "Vợ chồng son có lời gì tốt nói là được, cô xem bạn trai cô đuổi theo phía sau đáng thương lắm....."

.....

Lệ Tước Phong đuổi theo ở phía sau?

Cố Tiểu Ngải có chút dại ra nhìn phía trước, không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói, "Hắn uống rượu, không cần phải quan tâm đến hắn, đi thôi."

"Ây, các người thật trẻ con....."

Tài xế thở một hơi thật dài rồi tăng tốc độ xe lên.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới quay đầu nhìn liếc mắt một cái, trên đường vội vàng vàng sớm đã không còn bóng dáng Lệ Tước Phong, chỉ còn lại có ngọn đèn mê mông.....

*****

Về đến nhà, ba đã ngủ rồi, Cố Tiểu Ngải lập tức ngã vào trên giường, lơ lơ nhìn trời mà suy nghĩ.

Giơ tay lên, trên tay cô còn mang nhẫn cầu hôn của Sở Thế Tu, một chiếc nhẫn biểu thị tâm đầu ý hợp.

Nhưng Cố Tiểu Ngải, lòng của người đã muốn trôi đến đâu vậy?

Trạng thái này, người kết hôn đơn giản là tìm cái cang tránh gió dựa vào mà thôi.....

Vì sao người lại yêu Lệ Tước Phong, từ nhỏ đến lớn người đã yêu mến Sở Thế Tu mười mấy năm rồi, còn quen biết Lệ Tước Phong được bao lâu chứ.....

Cố Tiểu Ngải, người thật sự điên rồi.

Ngày hôm sau, Cố Tiểu Ngải tắt di động chạy đến nhà trọ của bạn thân Chu Chi Nghi, ngăn người ngồi ở ngoài ban công phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Chu Chi Nghi đem nhẫn bảo thạch 'Yêu em lợi chi lệ' đưa lại cho cô, "Sớm bảo bồ tới lấy nhẫn rồi, chiếc nhẫn kia đáng giá như vậy, bồ bỏ lại trong phòng mình chính là mê hoặc mình cầm đi bán đó!"

Cố Tiểu Ngải cười khỏ, không có tiếp nhận nhẫn bảo thạch.

"Ồi này!" Chu Chi Nghi liếc mắt một cái đến nhẫn kim cương trên tay cô, "Cố Tiểu Ngải thật có năng lực nha, vẫn là cái tên họ Lệ đưa sao? Hay là..... lại có số đào hoa cái gì nữa?!"

.....

Cố Tiểu Ngải chuyển nhẫn trên ngón áp út, lần đầu tiên ở trước mặt Chu Chi Nghi nói về chuyện phát sinh trong một thời gian ngắn, bao gồm cùng Sở Thế Tu từ nhỏ quen biết đến chuyện sau đó.....

Chu Chi Nghi nghe thế miệng bắt đầu càng ngày càng mở to, hoàn toàn là một bộ dạng giống như bị sét đánh, kinh ngạc đến ngây người ngay cả xen mồm vào đều không có.

Chờ Cố Tiểu Ngải nói xong, Chu Chi Nghi lấy tay gõ gõ đầu của mình, liên tục sợ hãi than lên, "Oh my god! Tiểu Ngải, bồ thật sự trải qua chuyện nguy hiểm thật chứ?!"

.....

Nói cô trải qua chuyện nguy hiểm sao?

Cố Tiểu Ngải không nói gì, Chu Chi Nghi đột nhiên lại cảm khái nói, "Bồ có thể cam chịu đi làm tình phụ của người khác..... Chi là cái tên Lệ Tước Phong kia thật sự rất đẹp trai, nếu là mình cũng giữ không được, nói không chừng đầu cũng mất luôn ấy chứ."

"....."

Cố Tiểu Ngải có chút ứ đọng nhìn về phía bạn thân.

Cô nói một đồng chuyện như vậy, Chu Chi Nghi chỉ chú ý trọng đến dung mạo của Lệ Tước Phong thôi sao?!

Cô có phải tìm lầm đối tượng để nói hết chuyện hay không?

"Một là nhẫn bảo thạch, một là nhẫn kim cương." Chu Chi Nghi lắc lắc nhẫn bảo thạch trên tay, thở dài, "Thật sự rất khó chọn, nếu có thể chọn cả hai thì

tốt rồi, Tiểu Ngải bồ cũng thật lòi quá rồi đó, hai người chồng quả thực cũng rất hoàn mỹ, một vợ hai chồng....."

"....."

Cố Tiểu Ngải đầu đầu nhìn bạn tốt nhất Chu Chỉ Nghi này, "Tiểu Nghi, chúng ta có thể bình thường một chút không?"

"Được được, mình sẽ tận lực, cố gắng bình thường." Chu Chỉ Nghi cười nhún vai, cầm lấy một ly trà lại đưa cho cô, "Uống trà đi."

Cố Tiểu Ngải tiếp nhận ly trà, trong trà tỏa ra vị trà nồng đậm, làm cho cô không thoải mái nhíu mi lại.

"Trà lại này bồ pha như thế nào....."

Nói còn chưa xong, một cổ buồn nôn lại đột nhiên xuất hiện, vọt thẳng ra yết hầu.

Cố Tiểu Ngải đặt ly trà xuống, chạy trốn chết vọt vào trong phòng rửa tay nôn như điên, toàn bộ điểm tâm bị nôn cả ra, lại muốn nôn, toàn bộ dạ dày đều nhanh chóng trống không.....

Thật khó chịu.

Nôn toàn bộ xong, Cố Tiểu Ngải súc miệng, tinh thần không phấn chấn đi trở về ngoài ban công.....

Chu Chỉ Nghi ngồi ở trên ghế vẽ mặt thần bí cười cười nhìn cô, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bụng bằng phẳng của cô, có chút cần nắn hỏi han, "Bao lâu rồi không có tới?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngồi xuống khó hiểu hỏi lại.

"Kỳ kinh nguyệt á."

"Tháng này còn chưa tới, hẳn là bị chậm." Thời gian kinh nguyệt của Cố Tiểu Ngải luôn không ổn định nên cô không để ý lắm.

"Sẽ không phải là bồ có chứ?" Chu Chỉ Nghi nhìn cô chăm chăm dựng thẳng lên hai ngón tay, "Nghi lễ không đến, buồn nôn nôn mửa..... Bồ có cả hai loại, Tiểu Ngải. Nếu bồ làm tình phụ của Lệ Tước Phong, chuyện giường chiếu khẳng định không ít..... không phải bồ mang thai chứ?!"

Lời nói của Chu Chỉ Nghi làm cho Cố Tiểu Ngải ngây người, cả khuôn mặt đều mất đi biểu tình.

Sau một lúc lâu, Cố Tiểu Ngải kịp phản ứng, vội hỏi, "Mấy ngày hôm trước mình có xem báo cáo kiểm tra, chuyện gì cũng đều không có."

"Vậy thật tốt rồi..... Nếu lúc này bồ có con với Lệ Tước Phong, chuyện hôn sự của bồ cùng Sở Thế Tu khẳng định hỏng rồi." Chu Chỉ Nghi thật nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực đang hồi hộp của mình, một bộ dáng còn khẩn trương hơn cả so với cô.

"Mình không biết bây giờ có nên gả cho Sở Thế Tu hay không?" Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, "Chuyện này đối với anh ấy rất không công bằng."

.....

"Làm ơn, đừng có quê mùa như vậy nữa đi, bao nhiêu phụ nữ gả cho người đàn ông không thương mình còn có thể sống được kìa." Chu Chỉ Nghi nói.

Cô hoàn toàn ủng hộ Cố Tiểu Ngải gả cho Sở Thế Tu.

"Nhưng như vậy là tổn thương anh ấy."

"Nếu bồ có thể lừa anh ta cả đời bồ thương anh ta, cái này không phải thương tổn, đây đối với anh ta phải nói là hạnh phúc." Chu Chỉ Nghi khó có thể nói chuyện trịnh trọng như vậy, "Mình hỏi bồ, sau khi bồ gả cho Sở Thế Tu, có phải bồ sẽ có trách nhiệm với cuộc hôn nhân này hay không? Có phải bồ sẽ không qua lại với Lệ Tước Phong nữa hay không?"

Cố Tiểu Ngải gật đầu.

Tất nhiên, hôn nhân cần phải một lòng rồi.

“Vậy thì được rồi.” Chu Chi Nghi lắc lắc nhẫn bảo thạch trong tay, “Chiếc nhẫn này mình sẽ bảo quản giúp bồ, hi vọng không có ngày bồ về lấy nó.”

Cố Tiểu Ngải không nói gì, lẳng lặng nhìn bên ngoài.

Như vậy sẽ không xem như tổn thương sao?

Chỉ cần cô có thể cùng Sở Thế Tu im lặng gắn bó với nhau cả đời, sẽ không xem như thương tổn sao?

Có lẽ, về sau, Lệ Tước Phong không nên xuất hiện trước tầm mắt của cô là cô có thể quên hẳn đi không còn một mảnh nào.

"Lệ Tước Phong, tình cảm của một người đàn ông như vậy chỉ tồn tại trong tiểu thuyết thôi, phụ nữ lựa chọn đàn ông như vậy chắc chắn sẽ đau khổ cả đời thôi." Chu Chi Nghi đột nhiên nói, "Chẳng lẽ Bạch Mao Nữ yêu Hoàng Thế Nhân có thể có kết cục hạnh phúc sao?"

Bạch Mao Nữ yêu Hoàng Thế Nhân?!

Cô là Bạch Mao Nữ? Lệ Tước Phong là Hoàng Thế Nhân?!

"....." Cố Tiểu Ngải nhìn về phía Chu Chi Nghi, không khỏi nói, "Tiểu Nghi, bây giờ bồ nói chuyện càng ngày càng sâu sắc đó nha."

Cô cùng Lệ Tước Phong lại có thể bị Chu Chi Nghi tổng kết thành như vậy, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười mà.

"Đúng vậy, mình luôn luôn sâu sắc." Chu Chi Nghi gọi lên môi, "Con đường này người phụ nữ bình thường sẽ chọn, Sở Thế Tu đối với bồ luôn một lòng, đàn ông như vậy mà không chọn mới là mất bị mù rồi."

Lệ Tước Phong tuy là đẹp trai, nhưng đẹp trai đối với phụ nữ mà nói không thể làm cơm ăn được.

.....

Nói đến Sở Thế Tu, mắt Cố Tiểu Ngải lại ảm đạm xuống lần nữa. Cho tới bây giờ, cô không cảm thấy chọn Sở Thế Tu là sai.

Nhưng cô thực sự sợ..... tình cảm của bản thân sẽ làm tổn thương đến Sở Thế Tu.

Anh đối với cô..... tốt như vậy, mà cô thì sao chứ? Quả báo là cái gì?

Có lẽ, cô nên vì Sở Thế Tu làm chút chuyện gì đó, không thể chỉ để cho Sở Thế Tu duy trì mối quan hệ của hai người bọn họ.

Đợi đến lúc cô dành toàn bộ thời gian cho Sở Thế Tu thì sẽ không nhớ đến Lệ Tước Phong nữa.

"Tiểu Nghi, mình phải đi rồi." Cố Tiểu Ngải từ trên ghế trên đứng lên, vỗ vỗ Chu Chi Nghi đi ra ngoài.

"Mình tiễn bồ."

Chu Chi Nghi đứng lên theo, hai người đi ngang qua phòng khách, TV trong phòng khách đã mở sẵn, trên đó có tiết mục làm cho Cố Tiểu Ngải sùng sốt, dừng bước lại.

"Là Lương Noãn Noãn làm tất cả mọi chuyện đối với con gái tôi, hoàn toàn là do nền giáo dục tồi tệ của gia đình nên mới làm ra hành vi khiến người ta cảm phẫn như thế."

Là ba Cố Tân ăn mặc tây trang tươm tất chậm rãi mà nói trong tiết mục phỏng vấn.

Ba còn lên TV nữa sao?

Tại sao cô không biết cái gì cả.

"Đó là ba bồ phải không?" Chu Chi Nghi đẩy đẩy cô, "Tuy rằng hình ảnh được làm nhòe nhưng mình liếc mắt một cái có thể nhận ra được. Ba bồ bây giờ rất nổi tiếng rồi nha."

"Nổi tiếng?"

"Đúng vậy, ba bồ dám công kích sự dạy dỗ của cha mẹ với con gái giới quan chức nhà nước, nói từ sắc bén, có rất nhiều người trên mạng ủng hộ đó." Chu Chi Nghi nói, "Mình cũng thật hâm mộ ông ấy, không phải bồ sắp gả cho Sở Thế Tu sao? Ba bồ sao lại đi công kích Sở gia chứ?"

"Công kích Sở gia? Sao lại như thế?" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ tròn to mắt, tại sao ba có thể công kích Sở gia, ông ấy còn bức cô gả cho Sở Thế Tu nữa mà.....

"Chính là do Sở Thế Tu lúc trước đã cùng bồ đính hôn rồi, lại cùng người khác đính hôn nữa. Tuy rằng hiện tại đã chia tay rồi, nhưng cha của anh ta lại không có biểu hiện chịu trách nhiệm." Chu Chi Nghi cười cười đẩy cô, "Mình nói này, ba bồ thực nguyện ý cho bồ gả cho Sở Thế Tu sao?"

Cố Tiểu Ngải sắc mặt khê biến thành trắng, sau khi nói tạm biệt liền vội vàng rời đi.

Tại sao có thể như vậy?

Ba một bên bức Sở Thế Tu cười cô, một bên lại ở trước truyền thông công kích Sở Thế Tu cùng Sở gia?

Trước kia ba không phải như thế..... mẹ từng nói qua, trong việc kinh doanh ba luôn luôn có khuôn mặt tươi cười với người khác, cũng không kết thù với ai.

Ba rốt cuộc giấu diếm cô cái gì?

Cố Tiểu Ngải vội vàng về đến nhà, ba cũng không ở nhà, Cố Tiểu Ngải đi vào trong phòng của ba, lục tung muốn tìm ra chút gì đó.

Thế này Cố Tiểu Ngải mới phát hiện, phòng ngủ của ba thực trống trải, ngoại trừ quần áo cô mua cho ông ra thì ông cũng không mua sắm bất cứ cái gì nữa..... Thật giống như chỉ là một nơi ở của khách mà thôi. Một loại ý nghĩ không tốt xuất hiện trong đầu cô.

Cố Tiểu Ngải mở từng cái ngăn kéo ra xem xét, cô cũng không biết mình muốn tìm cái gì, nhưng cô có cảm giác ba đang gạt cô chuyện gì đó.....

Cô phải tìm được đáp án nào đó.

Vì sao ba lại nói cuộc sống của gia đình cô bị chia rẽ? Là ai chia rẽ?

Ba vừa ra tù liền bức Sở Thế Tu ở trước truyền thông thừa nhận quan hệ của bọn họ, lại bức Sở Thế Tu ở trong ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty tuyên bố chuyện hôn sự.....

Không phải ba không biết dư luận sẽ gây tổn thương lớn đến Sở Thế Tu như thế nào, nếu muốn cô gả cho Sở Thế Tu, ba nên nghĩ đến hạnh phúc tương lai của cô mới đúng chứ.

Vì sao còn muốn ở trước truyền thông công kích Sở gia?

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải mở một ngăn nhỏ trong tủ treo quần áo liền rơi ra một hộp bằng gỗ, không có khóa lại. Sau khi Cố Tiểu Ngải mở ra, chỉ thấy bên trong chứa đầy báo đã cắt ra, mới cũ không theo trật tự.

Nhưng có điểm giống nhau duy nhất chính là tất cả bài báo đều viết về Sở gia.

Toàn thân Cố Tiểu Ngải đều lạnh toát. Cô lật xem qua các bài báo, rút một mẫu bài báo cuối cùng lật xem, là tin tức của chín năm trước.

Tiêu đề trên đó viết —— Bạn thân bị bỏ tù, Sở Thiên Minh rơi lệ, tuyên bố mình sẽ không đi lên vết xe đổ đó.

Rút một mẫu báo khác, Cố Tiểu Ngải thấy thời gian cách đây không bao lâu, tất cả tin tức trên báo đều là tin tức phát triển của Sở gia, sau khi phát triển ở cả nước liền tiến quân ra thị trường quốc tế.....

Vì sao ba lại xem nhiều tin tức về Sở gia như vậy?

Cô chỉ nghĩ ba vì năm đó Sở gia khoanh tay đứng nhìn mà có thành kiến, hiện tại xem ra, dường như không chỉ có vậy.....

"Con ở trong phòng ba làm cái gì?"

Giọng chất vấn của ba đột nhiên truyền đến.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc một chút, báo chí trên tay rơi xuống, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía sắc mặt xanh mét của ba.

"Con làm toàn bộ báo chí rồi tung lên rồi!" Toàn bộ bài báo rơi khắp nơi, Cố Tân đi qua sắp xếp lại, thời đại này báo điện tử lan tràn khắp nơi.....

Nhìn đáng vẻ Cố Tân khẩn trương, Cố Tiểu Ngải nhịn không được hỏi, "Ba, vì sao ba thu thập nhiều tin tức của Sở gia như vậy?"

Lúc trước, từ lúc ba ra tù khi cô nên đề ý đến mới phải.....

Sắc mặt Cố Tân dịu đi một chút, tùy ý nói, "Quan tâm đến bạn bè một chút thôi."

"Ba, ba nói nhà chúng ta là bị chia rẽ, là ai chia rẽ?" Cố Tiểu Ngải bắt lấy cánh tay ông hỏi có chút thật cẩn thận.

Trăm ngàn lần không nên là đáp án cô nghĩ đến.....

Mắt Cố Tân trầm xuống, lập tức đứng nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Không phải là con đã có đáp án rồi sao?"

Cả người Cố Tiểu Ngải nhất thời cứng đờ, ngơ ngác nhìn ông, cực kỳ khó khăn nói ra hai chữ, "Sở gia?"

Cố Tân không nói gì, nhìn chăm chăm cô thật lâu.

Đột nhiên, Cố Tân nở nụ cười, vỗ vỗ mặt tái nhợt của cô, "Nha đầu ngốc, miên man suy nghĩ cái gì đâu không?"

"Vây..... vì sao ba lại cất chứa nhiều tin tức cất từ báo về Sở gia như vậy?"

"Là ba tùy tiện xem xem Sở gia phát triển như thế nào trong chín năm qua thôi, ba con muốn lập nghiệp lại."

Lập nghiệp nên tham khảo hình thức kinh doanh của Sở gia sao?

Cố Tiểu Ngải theo bản năng cảm thấy không đúng lắm, nhưng lại phản bác không được.

Ba cô lại không có lý do lừa cô.

Nếu Sở gia hại gia đình cô thì ba cũng không thể gả cô cho Sở Thế Tu.

Là cô suy nghĩ nhiều đúng không?

"Ba, ba muốn mở công ty sao?" Cố Tiểu Ngải liếc mắt báo chí một cái rồi nói, "Sau khi con cùng A Tu kết hôn sẽ đi nước Pháp, con muốn đi học đạo diễn."

"Như thế nào, muốn ba đi cùng con sao?" Cố Tân kéo tay cô ngồi vào bên giường, "Con gái à, ba biết con có giấc mộng, nhưng ba cũng có ý nghĩ của chính mình. Ba cũng không muốn sau khi ra tù lại thành gánh nặng cho con, ba con còn có thể làm ra một phen sự nghiệp nữa."

.....

"Nhưng mở công ty cần rất nhiều vốn." Cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

"Yên tâm đi, con gái, ba con sẽ có biện pháp thôi." Cố Tân cười nói.

"Ba, ba thực không có giấu giếm con cái gì chứ?" Cố Tân cố ý chấm dứt đề tài, Cố Tiểu Ngải lại đầy bụng nghi vấn, "Vì sao ba lại muốn ở trước truyền thông công kích Sở gia?"

Cố Tân cười đến bất đắc dĩ, "Con gái của ba khi nào thì biến thành tò mò như vậy chứ? Năm đó, Sở gia đối với chúng ta thấy chết mà không cứu, ba nói hai câu cũng có thể chứ?"

.....

Chỉ là tức giận Sở gia thấy chết mà không cứu thôi sao?

Cố Tiểu Ngải nói không nên một câu nào bác lại, lại vẫn cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy.

"Ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty của Sở gia cũng sắp đến rồi đúng không? Con chuẩn bị làm vợ của Sở Thế Tu là được....." Cố Tân nắm tay cô lời nói lời thăm thía, "Chờ việc này qua đi, con gái vốn không có trọng trách gì phải gánh vác cả, phải đi theo đuổi giấc mộng của mình."

Việc này qua đi?

Sau khi kết hôn về sau sao?

Cố Tiểu Ngải không nói gì thêm, chỉ là thuận theo gật gật đầu.

"Ba có mua chè để ở trong phòng ăn, đi ăn một chút đi."

"Đã biết, ba."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255

Đi vào trong phòng ăn, Cố Tiểu Ngải vừa mở hộp chè ra, vừa lấy điện thoại di động khởi động máy, bấm số điện thoại của Sở Thế Tu, điện thoại rất

nhanh được đón lấy.

"A Tu, em có việc muốn nói với anh....." Cố Tiểu Ngải mở miệng nhân tiện nói.

"Anh đang ở dưới lầu nhà em."

"Hả?"

"Anh nhớ em, xuống dưới lầu gặp anh đi." Tiếng nói Sở Thế Tu dịu dàng ở trong điện thoại vang lên.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, để chén chè xuống liền đi xuống lầu. Nhìn xa xa liếc mắt một cái không có nhìn thấy xe của Sở Thế Tu. Đột nhiên, một chiếc xe thể thao màu bạc từ trong một góc chạy nhanh ra.

Cửa kính xe buông xuống, khuôn mặt Sở Thế Tu có chút tiều tụy, thân nhiên cười nhìn về phía cô, nâng đồng hồ trên cổ tay xem thời gian, "Anh còn đang suy nghĩ, chừng nào thì em sẽ gọi điện thoại cho anh?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn anh, quần áo trên người anh vẫn là của tối hôm qua anh mặc khi cầu hôn cô, giọng nói có chút khàn khàn.....

"Anh..... đến đây lúc nào?" Cố Tiểu Ngải có chút đại ra hỏi.

Hay là..... từ tối hôm qua sau khi đưa cô trở về, anh vẫn không có đi?

Vậy bảo mẫu cùng quần gia Angus đón cô đi..... không phải anh toàn bộ thấy được rồi?

"Em hi vọng anh đến đây lúc nào?" Sở Thế Tu cười nhạt hỏi lại, nhìn không ra cái gì.

Tối hôm qua, anh cầu hôn thành công, đây là chuyện anh nên vui vẻ nhất.....

Kết quả khi anh chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Cố Tiểu Ngải trên xe người khác.....

Tại khách sạn 33 ngày kỷ niệm.

Anh ở ven đường ngừng xe thật lâu, cho đến khi Cố Tiểu Ngải khóc đi ra, anh muốn mở cửa xe đi ra thì Lệ Tước Phong chạy ra ôm lấy cô.

Anh không nghe được cô nói cái gì, chỉ biết cô đang cự tuyệt Lệ Tước Phong.....

Nếu chỉ là cự tuyệt, vì sao lại khóc?

Ngải Ngải, em đang khóc cái gì?

Ngải Ngải, lòng của em rốt cuộc là ở nơi ai? Đến tận cùng Sở Thế Tu này xếp vị trí thứ mấy.

"Em....." Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn anh.

"Anh mới đến." Sở Thế Tu bỗng nhiên nói, xuống xe thay cô mở cửa xe, "Lên xe đi."

Mới đến thật không?

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn quần áo trên người anh, Sở Thế Tu nho nhã cười, "Kiểu dáng quần áo này anh có rất nhiều, đoán mò cái gì chứ?"

Nếu có thể, tối hôm qua anh liền lao ra đánh Lệ Tước Phong rồi.

Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc, cái duy nhất anh không lấy được chính là trái tim của Cố Tiểu Ngải, cô dao động sẽ rời đi khỏi anh.

Anh sẽ thua không đỡ nổi.

Bây giờ anh không thể nghi ngờ tình cảm của Cố Tiểu Ngải.

Chỉ cần bọn họ kết hôn, cô hoàn toàn thành người của anh..... Vậy tất cả đều không còn vấn đề gì nữa.

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, ngồi vào trong xe, "A tu, chúng ta về quê một chuyến được không?"

"Được. Ngải Ngải nói đi nơi nào thì đi nơi đó thôi." Sở Thế Tu dịu dàng săn sóc đáp ứng, cúi người cẩn thận thay cô thắt dây an toàn, "Tại sao lại đột nhiên muốn trở về?"

"Đột nhiên em nhớ tới..... em có một ít đồ còn chưa có đưa cho anh." Cố Tiểu Ngải nói.

"Cái gì vậy?" Sở Thế Tu hỏi.

"Một cái nút thắt." Cố Tiểu Ngải cười cười, bỗng nhiên lại hỏi, "A Tu, năm đó sau khi nhà em gặp chuyện không may, ba anh có nói qua chút gì không?"

"Ba anh?" Sở Thế Tu lái xe có chút khó hiểu liếc mắt nhìn cô một cái, "Sau khi Cố gia gặp chuyện không may, ba anh rất ít nhắc tới chuyện của Cố gia. Lúc ấy, anh còn nhỏ tuổi, đòi ông ấy dẫn anh đi ngục giam thăm chú Cố nhưng ba anh nói ông không biết chú Cố bị giam ở nơi nào."

.....

"A Tu, anh không biết là thái độ hai người đó đều thay đổi rất nhiều sao?" Cố Tiểu Ngải nhin không được nói, "Lúc trước, bọn họ đối với chúng ta cũng không phải như vậy, anh không thấy rất kỳ quái sao?"

"Đối với Cố gia, là do ba anh không đứng." Sở Thế Tu nắm lấy tay cô, bao chặt lấy tay mềm mại của cô, "Hi vọng sau khi chúng ta kết hôn, người lớn hai nhà có thể hóa giải mâu thuẫn."

"Dạ."

"Có phải đột nhiên cảm thấy hôn nhân của chúng ta còn có loại trách nhiệm trọng đại hay không?" Sở Thế Tu nở nụ cười, giọng nói ôn hòa, trong giọng nói lại mang theo ý tứ nào đó.

Như là một câu nói có ý nghĩa khác.

Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn anh, muốn hỏi cái gì nhưng không có hỏi ra.

"Ngải Ngải, ngồi yên nha."

Sở Thế Tu đột nhiên nói, buông tay cô ra, hai tay đặt trên tay lái chạy nhanh đi phía trước, tốc độ xe tăng tốc nhanh hơn.....

"Làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc hỏi, lập tức nhìn lại phía sau, chỉ thấy có ba chiếc xe màu đen nhanh chóng theo đuôi bọn họ.

Sở Thế Tu chạy xe nhanh hơn, ba chiếc xe kia cũng tăng tốc, dường như muốn đuổi theo bọn họ không ngừng.

Cố Tiểu Ngải cảm thấy ghen cổ họng, chẳng lẽ là Lệ Tước Phong?

Lệ Tước Phong bị cô mắg cho nên lựa chọn trả thù sao?

Sở Thế Tu cố gắng chạy xe nhanh hơn, dạ dày Cố Tiểu Ngải lại bỗng không thoải mái, chỉ có thể cố nén chịu lại.

"Là ba anh." Sở Thế Tu chuyển chủ chạy nhanh ra quốc lộ, giọng nói có chút buồn, "Ông ấy định chỉ công việc của anh rồi, đã cho anh đi vào khuôn khổ, hiện nay lại muốn giam lỏng anh."

"Giam lỏng?" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ, dạ dày khó chịu hơn, rõ ràng không có gì nhưng muốn ói ra, lại cuộn cuộn khó chịu.....

Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ tay lái phụ, đè nén dạ dày của mình lại, khuôn mặt khó chịu tái nhợt, một chút mồ hôi xuất hiện.

Sở Thế Tu chuyển tâm lái xe, muốn bỏ lại xe phía sau, không có chú ý tới biểu hiện của cô, chỉ nói, "Ba anh không muốn anh và em qua lại, cho đến bây giờ ông ấy còn muốn đề cho anh và Noãn Noãn tái hợp lại."

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn về phía kính chiếu hậu, ba chiếc xe màu đen còn đuổi theo không bỏ, 4 chiếc xe trở thành tiêu điểm chú ý trên quốc lộ.

Cố Tiểu Ngải khó chịu tựa vào chỗ ngồi, răng cắn môi nhin xuống nôn mửa.

"Ngải Ngải, em....." Sở Thế Tu bỗng dừng quay đầu nhìn thấy sắc mặt cô không có một chút máu, khiếp sợ cực kỳ, dừng ngay xe thể thao ở ven đường.

Cố Tiểu Ngải khẩn cấp lao xuống xe nôn ra một trận, lại chỉ là nôn ra một ít vị nước chua, trong bụng của cô căn bản trống rỗng.

"Em không sao chứ?" Sở Thế Tu khẩn trương hỏi, "Anh không nên chạy nhanh như vậy, anh đã quên dạ dày em không tốt."

Cố Tiểu Ngải khom thắt lưng nôn khan, lắc lắc đầu.

Hai ngày này, cô đều không có ăn đồ ăn có tính kích thích, làm sao có thể nôn được chứ?

Chẳng lẽ bệnh bao tử của cô tái phát nghiêm trọng?

"Kít ——"

Ba chiếc xe màu đen vây quanh đứng giữ xe thể thao của Sở Thế Tu.

Vài người vệ sĩ mặc đồ đen đeo mắt kính từ xe hơi xông xuống, chạy đến trước mặt bọn họ lễ phép gật đầu ý bảo, "Thiếu gia, lão gia mời cậu trở về."

Sở Thế Tu liếc mắt bọn họ một cái, không nói gì, từ trong xe rút khăn tay đưa cho Cố Tiểu Ngải, đau lòng hỏi, "Em có khỏe không? Anh đưa em đi bệnh viện nha."

"Thiếu gia, đừng làm chúng tôi khó xử, lão gia mời cậu trở về." Bọn vệ sĩ cùng kêu lên nói.

Cố Tiểu Ngải dùng khăn tay lau miệng, cau mày lo lắng nhìn về Sở Thế Tu, Sở Thế Tu cười cười, "Đừng lo lắng cho anh."

.....

Bác Sở phải làm tuyệt tình như vậy sao?

Cho dù bây giờ, cô có học thức, nghề nghiệp, bối cảnh đều không xứng với Sở Thế Tu, bác Sở cũng không thể bởi vì việc này mà giam lỏng con của mình.

"Thiếu gia, lão gia mời Cố tiểu thư cùng trở về."

.....

Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu kinh ngạc nhìn nhau liếc mắt một cái, Sở Thế Tu nắm tay cô lên một chiếc xe màu đen, "Chỉ có thể lần sau về quê thôi."

"Dạ." Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, Sở Thiên Minh lại muốn làm cô nhục nhã sao?

"Có anh ở đây, sẽ không để cho ba nói những lời khó nghe đâu."

"Em không sao."

Cố Tiểu Ngải gian nan xà ra một chút tươi cười, cố làm ra một bộ như không có việc gì, tay đè dạ dày của mình lại, ngoại trừ khó chịu vẫn là khó chịu.

Tại nhà họ Sở ——

Lần trước đến nhà họ Sở, cô vẫn tay trong tay với Lệ Tước Phong, mà bây giờ cô lại là bạn gái Sở Thế Tu.

Trong nhà, người hầu đều quỳnh lên, Sở Thế Tu dẫn Cố Tiểu Ngải đi vào, vẫn chưa nhìn thấy Sở Thiên Minh.

Quản gia đi tới cung kính nói, "Lão gia đã đi chuẩn bị cho ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty, căn dặn thiếu gia ở nhà chờ ông ấy trở về."

"Biết rồi."

Sở Thế Tu lạnh nhạt lên tiếng, đỡ thân thể suy yếu Cố Tiểu Ngải đến sofa ngồi xuống, cầm lấy điện thoại bấm dãy số, "Elliot, đem theo hộp y tế của anh tới nhà của tôi một chuyến."

Cúp điện thoại, Sở Thế Tu chống lại ánh mắt nghi hoặc của Cố Tiểu Ngải, cười giải thích, "Elliot là bạn học thời đại học của anh ở nước Anh, là một bác sĩ."

"Lần trước, em vừa mới làm kiểm tra toàn thân, thật sự rất khỏe mạnh, chuyện gì đều không có." Cố Tiểu Ngải nói.

Sở Thế Tu ngồi vào bên người cô, đem cô kéo vào trong ngực của mình, "Để Elliot xem qua cũng không phải chuyện xấu, muốn uống một chút gì hay không?"

Cố Tiểu Ngải lắc đầu, "Cái gì cũng không muốn uống."

Cố Tiểu Ngải tựa vào trên vai anh từ từ nhắm mắt lại, dạ dày vẫn còn ần ần đau.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256

Rất nhanh, Elliot đã tới nhà họ Sở, là một nam thanh niên lịch sự nho nhã, trên người mặc áo Blouse trắng, mang theo một cái hộp y tế tinh xảo sa hoa. Nhìn thấy hai người ngồi trên sofa không sợ hãi thối huýt sáo, "Đây là cô bé hay kẻ đứng không?"

Cố Tiểu Ngải nâng mí mắt nặng nề nhìn về phía Elliot, chỉ nghe Sở Thế Tu có chút bức mình nói, "Đừng trêu đùa cô ấy nữa, nhìn xem cô ấy thế nào, dạ dày của cô ấy không được tốt, lúc này mình chạy xe nhanh quá khiến cô ấy chịu không nổi nôn ra."

"Chỉ là say xe mà thôi, xem cậu khẩn trương kìa, còn gọi tôi đến ngay nữa chứ." Elliot chế nhạo Sở Thế Tu, mở hộp y tế ra lấy ống nghe kiểm tra cho Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải không thoải mái nhắm mắt lại.

Một lúc sau, sắc mặt Elliot ngưng tụ lại, dùng phương pháp đông y bắt mạch cho Cố Tiểu Ngải, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Sở Thế Tu.

Sở Thế Tu nhận thấy được không thích hợp, liền đẩy Cố Tiểu Ngải trong lòng ra, "Ngải Ngải, anh dẫn em vào phòng anh nằm nghỉ một lát

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải thuận theo gật đầu, hai nữ giúp việc tiến lên giúp đỡ dìu cô đi lên lầu.

"Elliot, đi theo tôi đến thư phòng."

Sở Thế Tu nhìn bạn học mình nói.

*****

Trong thư phòng trần ngập không khí nghệ thuật, Sở Thế Tu chờ sau khi Elliot vào cửa rồi đóng khóa trái cửa lại, giọng điệu trầm thấp hỏi, "Elliot, sao thế? Thân thể của cô ấy có vấn đề gì sao?"

"Thế Tu, cậu được lắm, mình còn nghĩ cậu là một chính nhân quân tử nữa cơ." Elliot xoay người lại cười trêu ghẹo anh, "Hóa ra, cậu cũng học thói hư, bí mật đàn ông hả. . . . ."

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

"Tuy rằng, mình không phải bác sĩ phụ khoa, nhưng bằng phương pháp đơn giản có thể suy đoán được, bạn gái của cậu hẳn là có thai ba đến bốn tháng rồi." Elliot nói đến công việc của chính mình, có vẻ rất nghiêm túc.

". . . . ."

Nói xong, Elliot lại nhìn chăm chăm anh hỏi, "Nhưng mình nhớ rất rõ, lúc ấy cậu còn cùng Lương tiểu thư ở cùng một chỗ, chưa chia tay đâu."

"Cô ấy mang thai sao? !"

Sở Thế Tu khiếp sợ nhìn chăm chăm Elliot, ngực tim dường như đều ngừng đập.

Ngải Ngải mang thai sao? !

Mang thai ba, bốn tháng. . . . .

Khi đó, anh vẫn chưa đánh cuộc trên bến tàu. . . . .

Cô còn ở bên cạnh Lệ Tước Phong làm tình phụ của hắn. . . . .

Vậy đứa nhỏ.

Cô có con với Lệ Tước Phong. . . . .

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, chân như muốn liệt, Sở Thế Tu thiếu chút nữa ngã sắp xuống, lão đảo đi đến trước bàn ngồi xuống, cả người nhất thời suy sút, hai tay nôn nóng bất an để ở trên trán.

Anh không quan tâm đến quá khứ của cô, không quan tâm chuyện cô làm tình phụ của Lệ Tước Phong. Nhưng sao cô có thể mang thai, bọn họ sắp kết hôn. . . . .

Cô làm sao có thể có con với Lệ Tước Phong. . . . .

"Elliot, chuyện cô ấy mang thai không được nói cho bất luận người nào nha." Thật lâu, Sở Thế Tu buông tay xuống đứng thẳng người lên làm ra vẻ quyết tâm ra quyết định, giọng điệu lạnh nhạt nói với Elliot.

"Đừng nói cho bất luận người nào sao?" Elliot có chút kinh ngạc nhìn anh, "Vì sao?"

"Mới mang thai ba, bốn tháng thôi, dùng thuốc bỏ đi hẳn là không gây tổn thương gì đến người lớn, đúng không?" Sở Thế Tu không để ý đến nghi vấn của cậu ta, tiếp tục hỏi.

" . . . . ." Elliot khiếp sợ nhìn anh, "Cậu tính bỏ đứa nhỏ sao? Thế Tu, cậu đừng để cho mình đoán đúng . . . . . đứa bé trong bụng của cô ấy không phải của cậu? !"

Sở Thế Tu lại có thể đi yêu một phụ nữ có con với người khác sao? ! Việc này có phải quá sức tưởng tượng rồi hay không.

"Mình với cô ấy sắp kết hôn rồi!" Sở Thế Tu bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, phản ứng có chút kịch liệt, "Mình không thể để cho hôn sự này có cái gì phức tạp cả."

"Thế Tu, với Sở Thế Tu như cậu thì muốn phụ nữ kiểu gì lại không có, cậu cần gì. . . . ."

"Mình chỉ muốn cô ấy thôi!" Sở Thế Tu quả quyết quát, một lát lại cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, miệng nói rõ ràng, "Elliot, mấy ngày hôm trước cô ấy vừa làm kiểm tra sức khỏe, cũng không có điều gì bất thường, xem ra cô ấy còn hoàn toàn không biết gì cả, nếu như dùng thuốc. . . . ."

"Thế Tu, không phải cậu muốn gạt cô ấy bỏ đi đứa nhỏ chứ?" Elliot nghe vậy vội vàng lắc đầu, "Dùng thuốc nhất định có tác dụng phụ, cô ấy không thể vĩnh viễn đều hoàn toàn không biết gì cả, loại chuyện này cậu không lừa được cô ấy đâu, đứa nhỏ này đã ở trong bụng của cô ấy rồi."

"Vậy cậu chỉ mình đi, phải làm sao bây giờ? !" Sở Thế Tu tức giận đến một cước đá văng cái ghế bên cạnh ra, cả người buồn bực cực kỳ, "Ngày hôm qua, cô ấy còn cùng với tên kia dây dưa không rõ, nếu cô ấy biết mình có con, không chịu gả cho mình thì mình làm sao bây giờ? !"

Anh đã trải qua bao nhiêu chuyện mới giữ được Ngải Ngải bên cạnh.

Bọn họ sẽ kết hôn, cô ấy lại mang thai với Lê Tước Phong, muốn anh phải làm như thế nào đây? !

Anh sẽ không buông tay.

Có chết cũng không buông tay cô ấy.

Elliot là bạn học của Sở Thế Tu, Sở Thế Tu luôn luôn được gọi là công tử tao nhã, anh còn chưa từng thấy qua Sở Thế Tu kích động đến như vậy.

"Thế Tu, cậu bình tĩnh một chút đi. . . . ." Elliot thấy anh phản ứng kịch liệt như thế, ra tiếng trấn an Sở Thế Tu, "Người mới hào hào hiểu rõ sở một chút, mang thai trong vòng hai tháng đầu đúng là dùng thuốc sẽ gây ảnh hưởng ít nhất. Chỉ là. . . . ."

"Chỉ là cái gì?"

"Dùng thuốc sợ nhất là bỏ không sạch sẽ, tốt nhất là nạo phá thai, nhưng thời gian cũng nên càng nhanh càng tốt, để càng lâu thì thương tổn càng lớn."

" . . . . ."

"Ta còn là câu nói kia, loại chuyện này cậu không lừa được cô ấy đâu, tốt nhất là cô ấy nguyện ý bỏ đi đứa bé này." Elliot nói.

Hai tháng. . . . .

Hai tháng.

"Chủ nhật này, chúng tôi sẽ tuyên bố chuyện hôn sự, sau khi đăng ký kết hôn thì cô ấy sẽ là vợ của mình, không có lý do nào để giữ lại đứa bé này cả." Sở Thế Tu lại một lần nữa làm cho mình tỉnh táo lại.

Đúng vậy, chuyện này còn chưa đến mức tồi tệ.

Chỉ cần sau khi kết hôn, Cố Tiểu Ngải sẽ không còn lý do nào phải giữ đứa bé này cả, không còn lý do nào lại nhớ nhưng Lê Tước Phong kia nữa. . . . .

Anh cùng cô cũng sẽ có con .

"Vậy tốt nhất cậu nên cầu nguyện hai ngày này cô ấy sẽ không đi tới bác sĩ đi." Elliot nhún nhún vai có chút bất đắc dĩ nói.

Sở Thế Tu có phải yêu quá sâu đậm hay không, lại muốn cùng người phụ nữ này kết hôn? Ngay cả đối phương mang thai với người khác cũng không quan tâm?

"Trước khi kết hôn, mình sẽ không để cô ấy rời đi khỏi tầm mắt của mình."

"Mình không biết có nên chúc mừng cậu hay không đây?"

Sở Thế Tu ngước mắt lên nhìn về phía cậu ta, lạnh nhạt nói, "Cậu chưa thử qua yêu một người thật lòng rồi."

"Nếu yêu cố chấp giống như cậu vậy thì mình tình nguyện không yêu." Elliot làm một bộ dáng như xin miễn thứ cho kẻ bắt tài.

Yêu đến có chấp thì sao.

Bất kể như thế nào, anh cũng không thể mất đi Ngải Ngải.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257

Sau khi tắm rửa thay đổi quần áo xong, Sở Thế Tu đi về phòng ngủ của mình, Cố Tiểu Ngải đang ngồi ở đầu giường nhìn ảnh chụp của anh hồi bé.

Bộ dáng của cô có chút tiêu tụy, nhưng vẫn thanh tú xinh đẹp như cũ, ngũ quan rõ ràng, khí chất tĩnh lặng. . . . . Mỗi một dạng đều hấp dẫn anh.

Anh tìm suốt chín năm. . . . . không phải là chờ cùng cô một chỗ sao?

Anh không chấp nhận được bất cứ kẻ nào đến phá hư.

Mất Sở Thế Tu nặng trĩu, lập tức khoe miệng gọi lên một chút tươi cười cung chiêu, trực tiếp đi qua ngồi trên giường, nằm úp sấp bên cạnh cô, cười cười hỏi cô, "Mặt anh trước đây hay hiện tại đẹp hơn?"

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn anh, thân nhiên cười rộ lên, "Đều đẹp, hiện tại anh càng anh tuấn hơn một ít."

Sau chín năm, lần đầu tiên cô ở câu lạc bộ đêm nhìn thấy anh, cô đã nhìn thấy anh đẹp trai hơn trước rất nhiều. . . . .

"Em cũng vậy." Sở Thế Tu thâm tình mà chuyên chú nhìn cô, đem ảnh chụp bỏ qua một bên, nắm tay cô tiến đến bên miệng nhẹ nhàng hôn lên, "Anh luôn luôn nghĩ tới sau khi lớn lên em có bộ dạng như thế nào, em so với anh tưởng tượng còn xinh đẹp hơn nhiều."

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn chăm chú vào mắt thâm tình của anh.

Người đàn ông này là người cô lựa chọn bên nhau cả đời, là giấc mộng từ nhỏ của cô, cũng là con đường tốt nhất cô cần phải đi.

Cô không thể dao động.

"Bạn học của anh đâu?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Đi về rồi."

"Anh ấy nói cái gì?" Cố Tiểu Ngải lại hỏi, vẫn là muốn biết tình trạng cơ thể của mình một chút.

Gần đây cơ thể của cô có chút khác thường. . . . .

"Dạ dày của em không tốt, lại say xe nữa mới bị buồn nôn nôn mửa, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì." Sở Thế Tu dịu dàng nói.

"Em đã nói không có việc gì rồi mà."

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, không nói gì, dạ dày của cô những ngày gần đây đều ăn đúng giờ và không ăn những thức ăn có tính kích thích, chẳng lẽ là càng dưỡng càng kém sao?

"Cho em xem ảnh chụp này."

Sở Thế Tu từ trên giường đứng lên, lấy ra một ảnh chụp từ trong tủ quần áo đưa cho cô.

Cố Tiểu Ngải nhận lấy, là ảnh chụp chung của hai nhà Cố, Sở.

Địa điểm là trên bàn ăn, lúc đó cô cùng Sở Thế Tu nắm tay ngồi ở giữa, cô cười rất vui vẻ, từ nhỏ Sở Thế Tu tươi cười chỉ là ôn hòa, khuôn mặt bác Sở nghiêm túc, ba tươi cười sang sảng, mẹ cùng bác gái đều thực tao nhã xinh đẹp, trên ảnh chụp. . . . hài hòa cực kỳ. . . . .

Chớp mắt một cái. . . . . đã trôi qua nhiều năm như vậy.

Hai nhà Cố, Sở có khác biệt rất lớn.

"Đây là ảnh chụp chung duy nhất của hai nhà." Sở Thế Tu nói.

"Bác gái đâu?" Giống như từ khi đến nhà họ Sở, cô đều chưa từng thấy qua bác gái.

"Hai năm nay, bà ấy luôn ở nước ngoài. Lần này đến kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập công ty, bà ấy mới trở về, đại khái cũng là chuyện phải đi thôi."

Cố Tiểu Ngải "Dạ" một tiếng, nhìn trên chụp ảnh chung, không biết hiện tại bác gái gặp cô có thể vui vẻ như lúc trước hay không?

"Nhìn xem phòng anh có cảm tưởng gì không?" Sở Thế Tu đột nhiên hỏi.

Cố Tiểu Ngải vừa mới được nữ giúp việc dìu nằm vào trên giường nghỉ ngơi, tỉnh lại liền nhìn chung quanh phòng ngủ của Sở Thế Tu.

Đường nét trong sáng, rõ ràng, so với lúc trước thì nhạt nhẽo không giống như bản chất con người của anh.

"Nơi này giống khách trọ của anh, phòng ở bờ biển biệt thự của anh đúng với bản chất anh hơn."

Cố Tiểu Ngải lộ ra một chút mỉm cười nói.

Trong phòng ngủ ở biệt thự bờ biển của Sở Thế Tu, có Piano, đàn violon cùng các loại nhạc cụ, cũng có giá vẽ, các bức tranh trừu tượng, cùng với . . . .
. một ít mô hình ô tô, đều là sở thích của Sở Thế Tu.

"Vẫn là Ngải Ngải hiểu anh." Sở Thế Tu cũng chịu nheo nheo cái mắt của cô, "Chỉ có cùng em bên nhau, anh mới có vẻ giống chính mình, thời gian còn lại, anh chỉ là một người làm theo kỳ vọng của ba anh mà thôi. . . . ."

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn về phía ảnh chụp chung của hai nhà, đầu ngón tay vuốt ve qua dung nhan của mẹ, "Khi đó thật tốt, mọi phiền não đều không có."

Sở Thế Tu lặng lẽ nhìn chăm chăm cô, trong mắt dịu dàng như nước chậm rãi xẹt qua một chút phẫn nộ, oán hận. . . . .

Trước đây thực rất tốt. . . . .

Nếu như không có chín năm ngăn cách này, cuộc đời của cô cũng sẽ không có Lê Tước Phong xuất hiện, lại càng không có đứa nhỏ. . . . .

Nếu như không có chín năm này. . . . . nụ hôn đầu tiên, đêm đầu tiên của Ngải Ngải đều là của anh.

Mà hiện tại, ngay cả mình có phải mối tình đầu của cô hay không, có phải người cô yêu nhất hay không anh đều không có nắm chắc, chỉ có thể thật cẩn thận từng bước, từng bước một mà tiến hành. . . . .

Sau một lúc lâu, Sở Thế Tu cùng cô sống vai tựa vào đầu giường, kéo cô vào trong ngực của mình.

*****

Một chiếc xe Ferrari màu đen rong ruổi ở trên đường, Lê Tước Phong ngồi ở chỗ ngồi phía sau, bàn tay thon dài chống đầu đau đớn.

Trí nhớ lộn xộn.

Chuyện tối ngày hôm qua ần ần hiện hiện ở trong đầu, tối hôm qua hẳn làm sai cái gì sao?

Mẹ kiếp.

Tại sao cái gì đều không nhớ ra. . . . .

Hắn nhớ rõ tối hôm qua có thấy Cố Tiểu Ngải, cô đã tới khách sạn 33 ngày thật sao? Cô tới làm cái gì?

Hắn còn nhớ rõ chính mình đuổi theo xe taxi của cô chạy thật lâu, giống như một kẻ ngu ngốc ở trên đường đuổi theo xe của cô, muốn hỏi rõ ràng. . . . .

Hắn muốn hỏi rõ ràng cái gì?

Rốt cuộc chuyện gì hẳn muốn hỏi rõ ràng? Chết tiết, rượu. . . . . Mỗi lần uống say khướt thì cái gì đều không nhớ nổi. . . . .

Ngã tư đèn đỏ sáng lên.

Xe ferrari dừng ở ven đường, Lê Tước Phong lơ đãng nhìn liếc mắt ra bên ngoài một cái, chỉ thấy bên trên một tòa cao ốc đóng cửa treo vô số tấm băng rôn màu đỏ, viết chữ to: nhiệt liệt chào mừng một trăm năm thành lập Sở thị!

Sở thị. . . . .

Hiện tại, hẳn vừa thấy cái chữ này đã muốn giết người!

Hận không thể trực tiếp đem cha con Sở gia chôn sống đi!

Mắt Lê Tước Phong nhất thời lạnh như băng, "Có phải sắp đến ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập Sở thị hay không?"

"Đúng vậy, Lê tổng, Chủ nhật này ạ." Tài xế nghe vậy cung kính trả lời, "Sở thị rất coi trọng lễ kỷ niệm này. Bây giờ họ đang chuẩn bị cho ngày kỷ niệm trọng đại, được xưng là cửa hàng tổng hợp lớn nhất trong nước, rất được chú ý, rất nhiều truyền thông đều đưa tin."

Cửa hàng tổng hợp lớn nhất trong nước?

Lê Tước Phong lạnh lùng nhìn qua, bỗng nhiên thấy Sở Thiên Minh bị một đám thành viên hội đồng quản trị vây quanh, đang thảo luận cái gì đó.

Đã đến đây rồi, không đi gây phiền toái chẳng phải là rất thuận tiện cho Sở gia rồi.

"Xuống xe." Lê Tước Phong lạnh nhạt nói.

Tài xế lập tức xuống xe thay Lê Tước Phong mở cửa xe, Lê Tước Phong vừa mở nút tây trang vừa đi tới đám người kia, tư thái cao cao tại thượng, trong mắt lạnh nhạt lại quá rõ ràng.

Vừa thấy Lê Tước Phong, sắc mặt Sở Thiên Minh biến đổi, tiến lên khách sáo nói, "Lê tổng đại giá quang lâm, có chuyện gì trọng đại sao?"

Lê Tước Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn các tấm băng rôn trên tòa cao ốc một cái, mang chút khí chất lưu manh cười lạnh một tiếng, "Tên tuổi Sở thị này cũng có thể tồn tại được một trăm năm à, nếu như là một người, sống đến một trăm tuổi cũng nên đi xuống cõi âm ty rồi."

". . . . ."

Sắc mặt Sở Thiên Minh khó coi thành đay nôi, một đám hội đồng quản trị đều ồ lên, người người hai mắt nhìn nhau.

"Hội đồng quản trị của Sở thị đều ở đây sao? Không bằng tán gẫu một chút đi?"

Lê Tước Phong thần thái khinh miệt đảo qua một đám hội đồng quản trị.

"Được, Lê tổng, xin mời."

Trong phòng hội nghị cao cấp ở tầng cao nhất của tòa nhà chưa khai trương, Sở Thiên Minh cùng một đám hội đồng quản trị ngồi xuống trên bàn.

Sở Thiên Minh biết rõ Lê Tước Phong là người không tốt, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi, "Lê tổng muốn cùng chúng tôi nói chuyện gì?"

Lê Tước Phong không có ngồi xuống, cúi thân xuống hai tay chống trên bàn hội nghị, tư thái phóng khoáng, tầm mắt đảo qua từng người. . . . .

Sau một lúc lâu, Lê Tước Phong mang theo vẻ khoan dung, khóe môi nâng lên độ cong cười lạnh, môi mỏng khẽ mở, "Sở thị thành lập một trăm năm, các người cảm thấy Sở thị còn có thể tồn tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 258

Trước ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty của bọn họ lại nói những lời như thế. . . . .

Một đám hội đồng quản trị lại ồ lên, Sở Thiên Minh lạnh lùng thốt, "Lê tổng, nếu cậu chỉ nói đùa giỡn, thứ lỗi cho chúng tôi còn có chuyện quan trọng không thể tiếp cậu được."

Lê Tước Phong là một kỳ tài trong buôn bán, lại không phải một thương nhân nhỏ bình thường.

Lần trước, một loạt công kích Sở thị, Lê Tước Phong căn bản không vì kiếm lời, chỉ vì nhắm vào, chỉ vì công kích Sở thị mà thôi.

Như vậy, bối cảnh lớn lại có tiền lại không theo khuôn phép cũ. . . . . Là khó đối phó nhất.

Bởi vì, hần hoàn toàn không phải muốn kiếm tiền.

Sau khi Sở Thiên Minh đứng lên, một đám hội đồng quản trị chuẩn bị đứng lên theo rồi đi.

"E.S sẽ thu mua toàn bộ Sở thị!"

Giọng nói của Lê Tước Phong liều lĩnh vừa ra, tất cả mọi người dừng bước, khiếp sợ nhìn về phía hắn.

Thu mua toàn bộ Sờ thị? !

Sờ thị cũng không phải là công ty nhỏ, ở châu Á ai có thể nuốt được Sờ thị? !

"Tôi - Lê Tước Phong đặt cược ở đây, tôi sẽ thu mua toàn bộ Sờ thị, nếu có vị nào trong hội đồng quản trị dẫn đầu bán đi cổ phần công ty trong tay, nhất định tôi sẽ đưa ra một cái giá tốt phi thường."

Sờ Thiên Minh bị tức không hề nhẹ, lập tức nói, "Lê tổng, cậu vui đùa quá mức buồn cười, Sờ thị nay đang phát triển nổi bật, tiền kiếm được vô cùng . . . . ."

"Vậy các người liền làm một bảng báo cáo xem, lợi nhuận của Sờ thị trong một trăm năm, tiền lời của các người là bao nhiêu? Nhìn thấy con số này, tôi - Lê Tước Phong xem có hiệu quả hay không?" Lê Tước Phong cười lạnh một tiếng, khẩu khí điên cuồng trời sinh.

Tất cả hội đồng quản trị đều chấn kinh rồi.

"Nực cười!" Sờ Thiên Minh tức giận đến vỗ cái bàn, "Lê Tước Phong, khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ, con số lợi nhuận một trăm năm của Sờ thị ngươi có thể xem được sao? Ngươi như vậy thì lấy bản lĩnh gì mà đấu cho Sờ thị sụp đổ . . . . ."

Lê Tước Phong lãnh miệt nhìn về phía Sờ Thiên Minh, thái độ rất là liều lĩnh, trong mắt lộ ra tà khí, "Tôi - Lê Tước Phong, sau lưng là toàn bộ tập đoàn tài chính ở châu Âu, tôi đâu không nổi một cái Sờ thị của ngươi sao? !"

". . . . ."

Lúc này, ngay cả Sờ Thiên Minh cũng lặng im.

Tập đoàn tài chính ở châu Âu là một tài sản khổng lồ có thật, không nên làm tổn hại vốn liếng thế này, Lê Tước Phong hoàn toàn có thể thôn tóm Sờ thị quốc tế.

Vài thành viên hội đồng quản trị hiển nhiên đã muốn rục rịch, trong mắt lộ ra tham lam, nhưng đều không có mở miệng, phân biệt không rõ thiệt giả.

Thấy thế, Lê Tước Phong đứng lên, chậm rãi đi thong thả bước đến trước mặt bọn họ, cuối cùng đứng ở trước mặt Sờ Thiên Minh, chậm chọc cười lạnh, "Đừng khẩn trương như vậy, thật sự. . . . . tôi chỉ là nói giỡn mà thôi."

". . . . ."

Đối mặt với Lê Tước Phong biểu hiện không rõ ràng như vậy, Sờ Thiên Minh bị tức không nhẹ, "Rốt cuộc là ngươi có ý gì?"

"Đấu với Sờ thị các người không cần động đến tập đoàn tài chính." Lê Tước Phong lạnh lùng chậm chọc, nâng đồng hồ trên cổ tay lên xem, ngông cuồng không kềm chế được nói, "Chỉ là nếu thu mua toàn bộ Sờ thị là thật, trước chủ nhật này các người còn không có ý định bán cổ phần, sau đó. . . . . tôi có thể đã xuống giá."

. . . . .

Sờ Thiên Minh nghe ra ý khác trong lời nói của Lê Tước Phong.

Chủ nhật này? Chẳng lẽ, Lê Tước Phong muốn ở trong ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập Sờ thị quốc tế muốn làm chuyện gì sao? !

"Các vị hội đồng quản trị, suy nghĩ cẩn thận."

Lê Tước Phong cười lạnh nói xong, xoay người đi ra ngoài, để lại một đám người khó hiểu nhìn trời nhìn mây.

Đi ra khỏi tòa cao ốc của Sờ thị, Lê Tước Phong đứng ở đầu đường, khoe miệng tươi cười chậm rãi roi xuống.

Vô cùng trống rỗng.

Từ sau khi hắn nhìn người phụ nữ kia ở trên thuyền bị Sờ Thế Tu ôm đi, hắn ở trên thương trường đánh bao nhiêu trận thắng đều không bù đắp được nỗi trống rỗng không đáy kia. . . . .

Nhìn xe chạy trên đường tấp nập, có xe ban ngày còn mở đèn, ngọn đèn chiếu qua mắt của hắn.

Ngọn đèn như là lưỡi dao sắc bén, cắt vỡ cái trí nhớ này lên đến.

. . . . .

"Tôi . . . . . từng. . . . . dao động vì anh."

.....

Đèn đường thoảng qua, cô nước mắt đầy mặt, cô đứng ở trước mặt hấn nói ra giọng nói dịu dàng . . . . .

Cô nói cô. . . . .dao động vì hấn.

Đột nhiên nhớ tới, giọng nói nhẹ nhàng của cô giống như vang ở bên tai, đôi mắt Lệ Tước Phong thâm thúy mở to như không thể tin được, khiếp sợ, nhìn dòng xe cô trên đường . . . . .

Hấn rốt cục biết mình tối hôm qua muốn hỏi cái gì rồi.

Hấn muốn hỏi cô, cô nếu vì hấn dao động, vì sao còn muốn gả cho Sở Thế Tu?

Nếu cô đã động lòng vì hấn, hấn căn bản không muốn cô gả cho Sở Thế Tu. . . . . Hoàn toàn không muốn.

Ngồi vào trong xe, Lệ Tước Phong rất nhanh lấy điện thoại di động ra gọi số của Cố Tiểu Ngải.

Hấn không thể để cho Sở Thế Tu tuyên bố chuyện hôn sự, không thể để cho Cố Tiểu Ngải chịu cái thương tổn này, dù sao cô đã động lòng vì hấn, hấn còn coi trọng chuyện phá hồng giao dịch cái gì chứ!

Hấn phải tìm được cô.

Không quá vài giây, điện thoại liền bị cắt đứt.

Cái cô chết tiệt này dám cắt điện thoại của hấn? !

Lệ Tước Phong tức giận tiếp tục gọi qua, sau khi di động báo không bắt máy, Cố Tiểu Ngải trực tiếp khóa điện thoại!

"Mẹ nó!"

Lệ Tước Phong nhỏ giọng rủa một tiếng, một lần nữa bấm một dãy số, "Cố Tiểu Ngải ở đâu, tôi muốn tìm cô ấy!"

"Lệ tổng, tại sao lại đột nhiên nổi giận như vậy?" bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói của một người đàn ông trung niên, mang theo mưu đồ cười cười, là ba của Cố Tiểu Ngải - Cố Tân.

"Cô ấy ở đâu?" Lệ Tước Phong lười cùng ông ấy nói lời vô nghĩa.

"Lệ tổng, ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập Sở thị là chủ nhật này rồi, còn có cái gì cấp bách chứ ?" Cố Tân cười nói, "Tôi đã sớm nói qua, sẽ làm cho con gái cam tình nguyện trở lại bên cạnh cậu, cậu không chờ nổi hai ngày này nữa sao?"

"Tôi . . . ." Lệ Tước Phong chần chờ, không có xúc động đến mức nói ra lời trong lòng rằng không cho Cố Tiểu Ngải kết hôn, chỉ lạnh nhạt nói, "Tôi có lời muốn tìm cô ấy hỏi rõ ràng, cô ấy hiện tại ở đâu? !"

Cố Tân là một người đàn ông thực khôn khéo, nghe được Lệ Tước Phong vội vã liền dự đoán được sự không thích hợp, nhân tiện nói, "Không biết, Tiểu Ngải ra ngoài còn chưa về."

Ai cũng không thể phá hư âm mưu hại Sở thị trong ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty.

.....

Cố Tân đã phải ở trong tù chín năm.

Lúc ở trong tù, ông biết được có người cố ý giảm thời gian thi hành án của mình xuống, đi ngang qua văn phòng của cảnh sát trưởng thì ông nghe được cái tên Lệ Tước Phong này lần đầu tiên.

Dùng máy tính trong ngục giam tìm hiểu, ông mới biết được người tên Lệ Tước Phong này là dạng người gì.

Ông cùng người thanh niên trẻ tuổi này không hề có quan hệ lại xin giảm hình phạt cho ông, không biết xuất phát từ loại mục đích nào.

Đây đối với Cố tân mà nói, là một cơ hội cực kỳ khó có được, là ông trời cho ông cơ hội tốt.

Vì thế ông yêu cầu gặp Lệ Tước Phong, chỉ trong lần gặp mặt đầu tiên cũng đã có một cái giao dịch.

.....

Cái cô chết tiệt này đã chạy đi đâu chứ!

"Có tin tức của cô ấy lập tức cho tôi biết!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói xong liền cúp điện thoại, đã không còn kiên nhẫn tới cực điểm, ngón tay cực kỳ dùng sức bấm số điện thoại của thám tử tư. . . . .

Còn không có mở miệng, thám tử tư nghe được giọng nói trong lòng run sợ xin lỗi hần ——

"Lệ, Lệ tổng. . . . . đúng, thực xin lỗi. . . . . Vừa, vừa lúc này Sở Thế Tu lái xe chở Cố Tiểu Ngải sau khi rời khỏi đây. . . . . Một, một đoàn siêu xe, tôi. . . . . Tôi đây chỉ có xe nhỏ nên không đuổi kịp. . . . ." Thám tử tư cả cảm bất thành bộ dáng.

Chết tiệt!

Lệ Tước Phong một phen đập bẻ điện thoại, chuyển mắt trừng tài xế, "Phái người đi tìm Cố Tiểu Ngải cho ta!"

"Vâng, Lệ tổng."

Sở Thế Tu đem Cố Tiểu Ngải mang đi nơi nào? ! Lúc muốn tìm lại tìm không được!

Là ở biệt thự bờ biển sao? !

Lệ Tước Phong quát, "Đi tới biệt thự ở bờ biển của Sở Thế Tu! Nhanh lên!"

"Dạ, Lệ tổng."

Tài xế không dám chậm trễ chạy xe nhanh như bay, theo quán tính chạy xe ra quốc lộ.

Đến lúc bọn hần đến biệt thự bờ biển thì đã có mấy chiếc xe của bọn vệ sĩ đang đợi.

Lệ Tước Phong vừa xuống xe, tất cả vệ sĩ do Võ Giang dẫn đầu toàn bộ vọt vào biệt thự màu trắng kia, đá văng hàng rào, đá văng cửa vọt đi vào.

Ánh nắng tươi sáng, biển cùng trời gần bó một đường, hải âu bay lượn trên không, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu to. . . . .

Đó là một nơi vô cùng lãng mạn.

Tên họ Sở kia vô cùng biết chọn.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn nơi này, cảnh tượng Sở Thế Tu ôm Cố Tiểu Ngải vào sáng sớm ngày đó lại hiện lên ở trước mắt, cả người tức giận càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259

Lệ Tước Phong với một đôi chân dài rào bước tiến vào biệt thự, bọn vệ sĩ dẫn một ông lão đầu bạc đến trước mặt hần, Võ Giang ở một bên nói, "Lệ tổng, không có Cố tiểu thư, chỉ tìm được người này."

Lệ Tước Phong nhìn liếc mắt đồng phục quản gia trên người ông lão một cái, lạnh lùng hỏi, "Quản gia sao?"

"Phải" chú Hách đứng thẳng tắp, chỉ có sợ hãi trong mắt tiết lộ tâm tình của ông.

"Lập tức gọi điện thoại cho Sở Thế Tu, hỏi hần ở đâu!"

Lệ Tước Phong ngồi vào trên sofa, lạnh nhạt nói, về mặt hung ác nham hiểm cùng vẻ cao cao tại thượng không được xía vào, nhìn thiết kế hoa lệ chung quanh biệt thự, trong mắt lộ ý đồ kỳ.

Cố Tiểu Ngải cùng họ Sở ở nơi này đã làm cái gì? !

Chú Hách không hề động, Võ Giang đứng ở một bên lập tức quát, "Không có nghe Lệ tổng nói sao? ! Còn không mau gọi? !"

Võ Giang giờ nắm tay lên, chú Hách sợ hãi đi tới điện thoại bên cạnh Lệ Tước Phong, "Tôi gọi ngay."

Ngón tay chú Hách run run bấm điện thoại, không có tiếng chuông reo, sau một lúc lâu, trong điện thoại truyền ra giọng nữ quen thuộc, "Thuê bao quý

khách vừa gọi hiện không liên lạc được. . . . ."

Mặt Lê Tước Phong càng thêm u ám.

Sở Thế Tu cũng tắt máy? !

"Phanh ——"

Lê Tước Phong dùng một tay lấy điện thoại quăng trên mặt đất, giận tím mặt, "Họ Sở kia không có số điện thoại khác sao? !"

"Không có." Giọng chú Hách run run trả lời.

Con tức giận của Lê Tước Phong càng sâu, trừng mắt một đám vệ sĩ đứng trong phòng, rống lớn nói, "Mẹ nó, nhìn ta làm cái gì? ! Còn không đi tìm cho ta! Trước chủ nhật này nhất định phải tìm được cho ta!"

Hắn tuyệt đối không để cho tên Sở Thế Tu kia tuyên bố hôn sự vào chủ nhật này được!

*****

Trong phòng ngủ của Sở Thế Tu tại Sở gia ——

Cố Tiểu Ngải nhìn dây số với năm số 8 đuôi trên màn hình, sắc mặt khế biến thành u ám, cúp điện thoại.

Cô sẽ không nhận điện thoại của Lê Tước Phong gì nữa, cũng sẽ không đi tiếp xúc hắn nữa.

Sở Thế Tu ôm cô thân nhiên hỏi, "Em có nói với chú Cố đang ở cùng với anh không?"

"Dạ rồi." Cố Tiểu Ngải gật đầu, cô đương nhiên sẽ xin phép với ba mình rồi, để ông ấy đỡ phải lo lắng.

"Tốt lắm." Sở Thế Tu lấy điện thoại của cô khóa máy, lại lấy điện thoại di động của mình tắt máy, mỉm cười nhìn cô, "Trước khi đến chủ nhật này, chúng ta đều không cần khởi động máy được không?"

Đến chủ nhật này, hai người bọn họ sẽ ở cùng một chỗ rồi. . . . .

"Không mở máy?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn Sở Thế Tu, "Ba em tìm không thấy sẽ sốt ruột lắm."

"Dùng điện thoại trong nhà gọi cho ông ấy là được rồi." Sở Thế Tu vuốt vuốt mái tóc dài của cô, từ trên giường đứng lên đem hai cái di động đều quăng vào tủ đầu giường, "Hai ngày nữa anh mua lại di động mới cho em."

Cố Tiểu Ngải hiểu được Sở Thế Tu có ý gì, đại khái theo phản ứng vừa rồi của cô, anh cũng biết dây số kia là của ai. . . . .

"Dạ, được."

Cố Tiểu Ngải thuận theo nói, kỳ thật mua lại bao nhiêu di động mới đều không có dùng, nếu Lê Tước Phong thật muốn có số điện thoại của cô còn không dễ dàng sao?

"Ngải Ngải." Sở Thế Tu một lần nữa trở lại trên giường, nắm tay đeo nhẫn kim cương của cô, nhìn chăm chú vào cô nói, "Dù sao thì chủ nhật này chúng ta đều phải tuyên bố hôn sự, không bằng chúng ta đi đăng kí kết hôn trước được không?"

Đăng kí kết hôn trước?

"Có vẻ anh thật vội vàng?" Cố Tiểu Ngải không rõ nhìn anh chăm chú, "Anh đã quên chúng ta bị ba anh bắt về đây sao, anh sẽ không dễ dàng đi ra ngoài như vậy đâu."

Cùng lắm thì cô chỉ bị bác Sở nói vài câu nhục nhã, sau đó bị đuổi ra Sở gia.

Còn Sở Thế Tu. . . . . bác Sở nhất định sẽ không để cho anh rời đi, bác Sở phản đối bọn họ như vậy, có thể sẽ không được tham dự ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty này nữa.

Chớ nói chi là trước mặt mọi người tuyên bố chuyện lớn hôn sự như vậy.

"Anh không ra được, vậy em ở đây cùng anh nha." Sở Thế Tu nói.

"Có nên nói trước với bác trai cùng bác gái chuyện hôn sự của chúng ta trước một tiếng hay không?" Đột nhiên ngay tại buổi lễ kỷ niệm tuyên bố, có lẽ hai người lớn thừa nhận không nổi. . . . .

"Nói lúc này chỉ để cho bọn họ có thời gian phá hỏng thôi, chúng ta tiền trăm hậu tấu thôi." Sở Thế Tu phủ quyết.

Anh không chấp nhận được chuyện gì ngoài ý muốn trong chuyện hôn sự của bọn họ.

Cửa phòng bị gõ hai cái, giọng một nữ giúp việc vang lên, "Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân đã trở lại."

Tâm tình Cố Tiểu Ngải trầm xuống, đôi mắt bác trai cùng bác gái, cô lại có một trận đánh phải đánh rồi, còn phải có tâm lý vô cùng tốt chuẩn bị bị nhục mạ. . . . .

Cô không phải loại con gái có thể nhẫn nhục chịu đựng, nhưng bọn họ là ba mẹ của Sở Thế Tu, cô nhất định nhịn được.

Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu lộ ra một chút tươi cười như không có việc gì, Sở Thế Tu hôn lên trán của cô, "Đừng sợ, có anh rồi."

Nói xong, Sở Thế Tu nắm tay cô đi ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Còn chưa tới phòng khách, Cố Tiểu Ngải liền nghe được tiếng bác trai nghiêm túc căn dặn người khác làm việc, "Trong ngày đó phải tăng mạnh lực lượng bảo vệ gấp năm lần cho tôi, tôi không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra."

"Ba, mẹ." Sở Thế Tu đi qua nói.

Một phụ nữ trung niên tao nhã ngồi bên cạnh Sở Thiên Minh, đúng là vợ của ông ấy.

"Bác trai, bác gái." Cố Tiểu Ngải tận lực làm cho mình có vẻ lễ phép một ít.

Bác gái cười cười, không có vẻ có thành kiến với cô, thân thiện chia sẻ sô pha đối diện, "Tiểu Ngải cũng đã lớn thành cô nương rồi, ngồi đi."

"Cám ơn bác gái."

Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu ngồi vào trên sô pha đối diện bọn họ.

"Thế Tu, bây giờ có phải con vội vàng nói chuyện yêu đương quá hay không, đến ngay cả chuyện công ty cũng không quản? Con không biết hai ngày nữa sẽ là ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty sao, con cũng không phụ giúp cái gì sao?!"

Sở Thiên Minh để điện thoại xuống lạnh lùng nhìn về phía Sở Thế Tu.

"Cha, là cha ngừng công việc của con." Sở Thế Tu về mặt lạnh nhạt nói, "Cũng không phải con không muốn giúp."

"Ngày đó con phải tham dự cho cha, bên ngoài đã đồn đãi cha con chúng ta không hợp, phải đánh vỡ loại đồn đại này."

"Con sẽ tham dự." Sở Thế Tu không kiêu ngạo cũng không xu nịnh nói.

"Con. . . ." Sở Thiên Minh bỗng nhiên nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, lạnh nhạt nói, "Hai ngày này, cô sẽ ở lại nơi này, làm sao cũng không được đi."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn Sở Thiên Minh, lại nhìn Sở Thế Tu. . . . .

Tình tiết này không giống như trong tưởng tượng của cô.

Bác trai làm sao có thể đồng ý cho cô ở lại Sở gia?!

Ông ấy không phản đối cô cùng Sở Thế Tu ở cùng một chỗ nữa sao?!

"Bác trai. . . ." Cố Tiểu Ngải đang muốn cự tuyệt, tay lại bị Sở Thế Tu đè lại, hần tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói, "Ở đây giúp anh đi."

"Nhưng. . . . ."

"Chỉ hai ngày này thôi được không? Anh sẽ ngủ ở phòng khách, anh sẽ không chạm vào em. Được không?"

". . . . ."

Trong mắt Sở Thế Tu tràn đầy cầu xin, Cố Tiểu Ngải không lời nào để nói, chỉ có thể gật đầu.

Trong lòng lại lộ một cõi bất an.

Cảm giác có chuyện gì đó không đúng lắm. . . . . gần đây cô luôn có loại cảm giác này, thật giống như đến một cái mê cung và cô tìm không thấy lối ra. . . . .

Tại sao bác trai không có làm cho cô khó xử?

Đại khái là chuyện chuẩn bị ngày kỷ niệm rất bận rộn và gấp rút, bác trai lôi kéo Sở Thế Tu bàn về chuyện ngày kỷ niệm.

Một mình Cố Tiểu Ngải trở lại trong phòng ngủ của Sở Thế Tu, gọi điện thoại về nhà, "Ba, con ở tại Sở gia hai ngày có được không?"

"Ở Sở gia?" Cố Tân như là sớm dự đoán được cái gì nói, "Sở Thiên Minh yêu cầu sao?"

"Làm sao mà ba biết?"

"Đoán thôi, vậy ở đi." Cố Tân cũng có thái độ khác thường không có ngăn cô lại, "Đến ngày kỷ niệm của Sở gia, ba sẽ tới đón con."

"Con đi cùng với A Tu. Chúng con qua đón ba đi."

"Đến lúc đó rồi nói sau."

Ba Cố Tân cúp điện thoại.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy có chút rối bời, trong lòng luôn có loại cảm giác là lạ, giống như sẽ phát sinh chuyện gì đó vậy. . . . .

Loại cảm giác này làm cô không yên và luôn bất an.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260

Đảo mắt, ngày trọng đại của Sở thị cũng đến.

Từ sáng tinh mơ, tất cả các đài truyền hình đều viết tin tức ở bốn phía.

Làm lễ mừng đặc biệt, Sở thị khai trương trung tâm mua sắm lớn nhất trong nước, có rất nhiều hoạt động bán hạ giá, nhiều người dân đã bắt đầu đứng xếp hàng từ ngày hôm qua. . . . .

Truyền thông lại kể vô số.

Cố Tiểu Ngải nhìn thời gian trên tivi, tiệc chúc mừng chính là buổi tối, Sở Thế Tu hẳn là rất bận rộn trong khu mua sắm.

Sờ sờ bụng trống trơn, Cố Tiểu Ngải đi ra cửa xuống cầu thang, bỗng nhiên giọng khinh miệt của một phụ nữ trung niên trong phòng truyền đến.

"Sở Thiên Minh, chúng ta đã ly hôn nhiều năm như vậy rồi, ông vì một buổi lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập công ty lại bảo tôi về đây để cho ông có mặt mũi sao?"

Là mẹ Sở Thế Tu.

Ly hôn?!

Bác trai và bác gái đã ly hôn rồi sao?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, Sở Thế Tu cho tới bây giờ không nói với cô chuyện này. . . . .

"Hình tượng tốt nhất của một công ty chính là gia đình hòa thuận." Giọng của Sở Thiên Minh nghiêm túc truyền đến.

Sở Thiên Minh là thương nhân tiêu chuẩn.

"Hình tượng? Từ năm đó, tôi biết được chuyện ông làm, tôi thấy ông ghê tởm cực kỳ. Lúc này đây, nếu không vì Thế Tu, tôi sẽ không trở về." Giọng bác gái đã tràn ngập châm chọc.

. . . . .

Chẳng lẽ, ngay cả Sở Thế Tu cũng không biết cha mẹ của anh ly hôn?

Cố Tiểu Ngải không muốn nghe vợ chồng bọn họ cãi nhau nữa, đang chuẩn bị rời đi, chỉ nghe Sở Thiên Minh lạnh lùng nói, "Chuyện gì nào? Làm cho công ty của Cố gia phá sản, hay là ngủ với phụ nữ của Cố Tân?"

. . . . .

Làm cho công ty của Cố gia phá sản, hay là ngủ với phụ nữ của Cố Tân?

.....

Cả người Cố Tiểu Ngải ngơ ngẩn, ngơ ngác đứng ở sau cửa khép hờ, từng bước đều đi không được.

Sở Thiên Minh đang nói cái gì đó? !

Hắn đang nói dối cái gì đó? ! Cái gì gọi là làm cho công ty Cố gia phá sản? Cái gì gọi là ngủ với phụ nữ của ba cô? !

"Đều ghê tởm như nhau thôi." Bác gái hừ lạnh một tiếng, "Cố Tân đã ra tù rồi, ông không sợ ông ấy trở về tìm ông trả thù sao? Lần này, ở lễ kỷ niệm có chắc là không động tay động chân gì chứ?"

"Cho nên tôi mới đem con gái ông ta để ở trong nhà, ông ta còn có thể mặc kệ sự sống chết của con gái mình sao?" Trong giọng nói của Sở Thiên Minh đã tràn ngập tính kè, chỉ cần có lợi thế Cố Tiểu Ngải này, ông thách Cố Tân cũng không dám xằng bậy.

.....

"Không phải tôi đã nói, chỉ số thông minh của Cố Tân luôn cao hơn ông sao, thủ đoạn luôn nhiều hơn ông, ông nhất định đấu không lại ông ấy đâu."

"Lúc này khác ngày xưa rồi, tôi còn có thể đấu không lại một tội phạm đang bị cải tạo sao? ! Chờ lễ kỷ niệm một trăm năm này qua đi, tôi sẽ lợi dụng Cố Tiểu Ngải để dạy dỗ Cố Tân."

.....

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngật người nghe bọn họ nói chuyện, khó trách Sở Thiên Minh muốn đem cô để ở nhà, hóa ra là vì phòng ngừa ba cô trả thù.

Lúc trước cô đoán đều là sự thật.....

Vì sao ba lại gạt cô chuyện lớn như vậy? Cô thậm chí đã muốn đoán được, ba vẫn tiếp tục gạt cô..... Thậm chí, ba còn muốn bức Sở Thế Tu cưới cô, rốt cuộc ba đang suy nghĩ gì?

Không được, cô muốn đi tìm ba.

Cô muốn biết rõ ràng đến tột cùng là sao lại thế này.

Cố Tiểu Ngải kim nén hô hấp, rón ra rón rén trở lại trong phòng, từ trong ngăn kéo lấy đi động lúc trước bị Sở Thế Tu tắt đi, khởi động đi động xong, tiếng báo tin nhắn chưa đọc vang lên tán loạn.....

Cố Tiểu Ngải vội vàng chỉnh âm lượng điện thoại thành yên tĩnh.

"Cốc cốc ——"

Đột nhiên cửa bị gõ hai cái.

Cố Tiểu Ngải điều chỉnh lại nhịp đập trái tim, đè nén cảm xúc phập phồng xuống nói, "Mời vào."

Bác gái mặc lễ phục sùnn xám khoe đường cong xinh đẹp đứng ở cửa cười khách nhìn cô, bộ dáng hòa ái dễ gần không có một tia trào phúng lúc này, "Tiểu Ngải, bác và bác trai đi trước chuẩn bị bái thần khai trương, một chút, bác sẽ bảo Thế Tu đón con."

"Dạ. Để con tiễn bác."

Cố Tiểu Ngải ổn định tinh thần thần nhiên gật gật đầu, không có lộ ra cái gì.

"Không cần không cần, con xem tivi đi." Bác gái cười nói, xoay người rời đi.

Cố Tiểu Ngải đi đến phía trước cửa sổ, xóc rèm cửa sổ lên nhìn xuống dưới, chỉ chốc lát sau, thấy bác trai ôm bác gái ngồi vào trong xe, một bộ dáng vợ chồng tình thâm.

Nhìn theo đoàn xe hơi dài rời đi, Cố Tiểu Ngải mới nhìn đi động trong tay, bên trong tất cả đều là Lệ Tước Phong gọi tới, Cố Tiểu Ngải bấm số điện thoại trong nhà.....

Không có ai nhận.

Cô muốn đi tìm ba, muốn biết rõ ràng năm đó rõ cuộc hai nhà Cố - Sở phát sinh chuyện gì.

Hiện tại, cô có một bụng nghi vấn không được giải đáp.....

Cố Tiểu Ngải đi đến dưới lầu, người hầu đang bận rộn, không ai liếc nhìn cô một cái.

Cố Tiểu Ngải nhìn chung quanh bốn phía, một đôi mắt chuyển động, nếu Sở Thiên Minh cố ý nhốt cô ở Sở gia, nhất định sẽ không để cho cô dễ dàng ra khỏi cửa, cô không thể đi cửa chính được.

Cố Tiểu Ngải đứng ở phòng khách quan sát hồi lâu, nhìn phạm vi hoạt động của nhóm người hầu.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải thừa dịp mọi người không chú ý theo một nữ giúp việc lặng lẽ đi ra ngoài.

Cửa phụ ở mặt sau của Sở gia, Cố Tiểu Ngải sau khi đi ra ngoài liền nhìn thấy cửa sau rộng mở.

Cửa sau hiển nhiên là nơi để cho nữ giúp việc đi vào đi ra, chỉ có vài người hầu đứng ở nơi đó sửa sang lại đồ bỏ đi, đều là nữ giúp việc lớn tuổi.

Hẳn là có thể đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, mở hai chân đang muốn đi đến cửa. . . . .

Vài cái bóng đen cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô chặn đường đi của cô, trong đó một người lạnh nhạt nói, "Cố tiểu thư, lão gia căn dặn cô ngoan ngoãn ở trong nhà."

. . . . .

Là vài người vệ sĩ cao cấp.

Chẳng lẽ luôn luôn nhìn chăm chăm cô sao? !

"Các người muốn giam giữ tôi sao? !" Cố Tiểu Ngải khó hiểu nói.

"Qua ngày hôm nay, lão gia sẽ cho Cố tiểu thư trở về." Một vệ sĩ đáp.

Quả nhiên ——

Sở Thiên Minh căn bản không có muốn cho cô tham dự buổi lễ.

Cố Tiểu Ngải bị bắt ngồi trở lại trên sô pha trong phòng khách, hai chân bị bọn vệ sĩ buộc dây thừng, Cố Tiểu Ngải muốn giãy dụa, chợt nghe vệ sĩ đe dọa nói, "Cố tiểu thư, nếu cô không muốn trên tay cũng bị buộc dây thừng, tốt nhất đừng lộn xộn nữa."

". . . . ."

Đáng chết!

Vài tên vệ sĩ liền vây quanh ở bên cạnh cô, gấp gáp nhìn chăm chăm cô.

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đó, thầm suy nghĩ làm sao để chạy đi, cô phải chạy đi mới được, tiếp tục ở Sở gia cũng không phải là biện pháp.

Nhưng cô phải làm sao để mấy cái tên vệ sĩ cường tráng này rời đi chứ? Chân của cô còn bị trói dây thừng, việc này có khác gì bị bắt cóc chứ? !

Cố Tiểu Ngải quan sát đến hoàn cảnh bốn phía, trong lòng dần dần lại bị một loại suy nghĩ khác xâm chiếm.

Lúc này, Sở Thiên Minh cùng vợ ông ấy ở trong phòng nói chuyện lại ở bên tai cô vang lên ——

. . . . .

"Chuyện gì nào? Làm cho công ty của Cố gia phá sản, hay là ngủ với phụ nữ của Cố Tân?"

. . . . .

Phụ nữ của ba cô? Lời này là có ý gì, là chỉ mẹ cô sao? Làm sao mẹ có thể cùng bác Sở cấu kết.

Cho tới hôm nay cô mới biết được, nhà họ Cố của cô là bị Sở Thiên Minh biến thành lưu lạc như vậy. . . . .

Cô còn ngu ngốc nghĩ đến người nhà Cố, Sở rất thân thiết với nhau.

Sở Thiên Minh hại gia đình cô thành ra như vậy, vì sao ba lại không nói cho cô, còn tìm mọi cách gạt, thậm chí còn cho Sở Thế Tu cưới cô. . . . .

Ba, không phải ba có mưu đồ gì chứ? Đến tột cùng ba muốn làm cái gì đây? !

Môi Cổ Tiểu Ngải lộ ra một chút tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261

"Đùng đùng đùng —— đùng đùng đùng ——"

Trên màn hình tivi siêu lớn bắt đầu vang lên tiếng pháo điện tử náo nhiệt, màn ảnh chuyển tới ngay cổng trung tâm mua sắm Sở thị, đã rất tập nập người rồi. . . . .

Rất đông vệ sĩ mặc đồng phục vây quanh Sở Thiên Minh, Sở phu nhân, Sở Thế Tu cùng các đồng sự, nhân viên đi vào trung tâm.

Phương thức khai trương này theo phương thức truyền thống của Trung Quốc.

Sở Thiên Minh ở trước đèn loang loáng dẫn đầu thấp hương khăn vải, Sở phu nhân cùng Sở Thế Tu đứng ở hai bên phía sau Sở Thiên Minh dâng hương, toàn bộ các đồng sự xếp hàng phía sau.

Thanh thế cực kỳ lớn, chứng tỏ Sở Thiên Minh coi trọng ngày này đến cỡ nào.

Tại hiện trường, tất cả đều là tiếng người rầm rĩ.

Cổ Tiểu Ngải nhìn chăm chăm trên tivi, khuôn mặt Sở Thiên Minh nghiêm cẩn, cô nhất định phải chạy đi, Sở Thiên Minh căn bản không phải ngày mai sẽ bỏ qua cho cô. . . . .

Trên màn ảnh, Sở Thế Tu vẫn mỉm cười đối với mọi người, màn ảnh chiếu hình ảnh của Sở Thế Tu là nhiều nhất.

Anh đối với chuyện hai nhà Cổ, Sở cũng hoàn toàn không biết gì cả, còn chờ mong chuyện hôn sự với cô có thể làm cho tiêu tan hiềm khích lúc trước của hai nhà.

Hiềm khích này. . . . . còn tiêu tan như thế nào được.

Nhà của cô tan nát là không thể bỏ qua được. . . . .

Trong vòng một giờ, một nhà ba người Sở gia bắt đầu cất băng khánh thành, truyền thông vô cùng tán dương.

Được mệnh danh là lễ khai trương trung tâm mua sắm lớn nhất trong nước.

Tất cả mọi người chen chúc tranh mua trong khu mua sắm.

Di động trong túi áo khoác đột nhiên rung lên, rung liên tục, hẳn là có điện thoại gọi tới.

Là ba gọi tới sao?

Con người ở trong hốc mắt Cổ Tiểu Ngải chuyển động, bình tĩnh cởi áo khoác ngăn bỏ ra phía sau mình, tay đầu điểm trong túi áo khoác ấn nút nghe điện thoại.

Vài vệ sĩ lập tức chuyển ánh mắt đến, có chút đề phòng cẩn thận nhìn chăm chăm cô, phòng ngừa cô có động tác gì.

"Các người nhốt tôi ở Sở gia đến ngày mai sao? !" Cổ Tiểu Ngải cất cao giọng hỏi, "Tôi nhớ rõ mặt các người rồi, tôi có thể tố cáo các người!"

Vệ sĩ cầm đầu đứng ra, "Chúng tôi chỉ là phụng mệnh làm việc thôi."

"Cho dù là phụng mệnh thì các người cũng là làm trái pháp luật, các người lập tức thả tôi ra!" tay Cổ Tiểu Ngải dùng điều khiển tivi giảm âm lượng tivi xuống, có ý lớn tiếng nói lại một lần, "Nếu không sau khi tôi rời khỏi đây sẽ lập tức báo cảnh sát nói các người giam giữ tôi ở Sở gia, hạn chế tự do của tôi!"

Cô không biết gọi điện thoại cho cô là ai, cho dù là ai. . . . . cũng nên chạy nhanh báo nguy cứu cô! Báo nguy càng nhanh càng tốt!

Nghe vậy, vệ sĩ lạnh nhạt nói, "Cổ tiểu thư, nếu lão gia không sắp xếp thì chúng tôi cũng không muốn trông chừng cô đâu."

"Được, vậy các người hãy chờ xem."

Cố Tiểu Ngải không có nói lời vô nghĩa cùng bọn vệ sĩ nữa, chuyển tầm mắt trở lại tivi, trên mặt không biểu lộ ra nhiều cảm xúc.

Chỉ mong đầu người điện thoại bên kia nghe hiểu lời cô cầu cứu.

Cũng không thể chỉ trông cậy vào cuộc điện thoại này, cô phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Sở Thiên Minh khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, nhất định tiếp tục giam lỏng cô để uy hiếp ba, cô phải nghĩ ra cách chạy đi. . . . . Sau đó tìm ba hỏi rõ ràng mọi chuyện cần thiết.

Trên TV, sau khi buổi lễ khai trương của khu mua sắm Sở thị xong, phóng viên gian nan theo đám đông chen vào đi giới thiệu hoạt động hạ giá trong khu mua sắm

Trên sân khấu lớn của khu mua sắm bây giờ có cả ca sĩ nổi tiếng hát chúc mừng nữa.

"Tôi muốn đi toilet."

Cố Tiểu Ngải nâng hai chân bị trói lên, lạnh lùng nói, "Cởi trói cho tôi!"

"Cố tiểu thư, không cần bày trò đâu." Vệ sĩ nhìn cô nói.

"Tôi muốn đi toilet!" Cố Tiểu Ngải chống tay trên sofa đứng lên, không đứng vững thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Một vệ sĩ tiến lên đỡ lấy cô, cởi bỏ dây thừng trên chân cô, đổi thành buộc trên hai tay cô, "Bây giờ, cô có thể đi toilet rồi."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải vùng vẫy dây thừng trói tay ra, sắc mặt lạnh lùng hỏi, "Người cảm thấy tôi như vậy có thể đi toilet sao?"

"Một người đến đây." Vệ sĩ cường ngạnh dẫn một nữ giúp việc xách lại trước mặt cô, "Cố tiểu thư, bây giờ còn có thắc mắc gì nữa không?"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải bị chọc giận, "Các người coi tôi là cái gì?!"

"Chúng tôi chỉ là làm theo lời lão gia căn dặn, Cố tiểu thư cũng không nên bày trò gì nữa."

Bọn vệ sĩ đem cô cùng nữ giúp việc đẩy mạnh vào trong phòng tắm, nữ giúp việc định tiến lên giúp cô cởi quần, Cố Tiểu Ngải lui về phía sau từng bước, "Đừng nhúc nhích!"

"Cố tiểu thư, không phải cô muốn đi toilet sao?" Nữ giúp việc khó hiểu nhìn cô.

"Cô gái, cô có biết cô làm như vậy là đang tiếp tay cho đám người ngoài kia hay không, giống như là đồng phạm vậy." Cố Tiểu Ngải quơ quơ hai tay bị trói, "Đây là bắt cóc, cô có hiểu hay không?"

"Tôi, tôi chỉ là làm người giúp việc, cái gì tôi cũng không biết." Nữ giúp việc còn là một cô bé còn nhỏ tuổi, hiển nhiên chưa thấy qua cái dạng này, vừa nghe lời của cô liền bị dọa đến.

"Không bằng cô thả tôi ra?" Cố Tiểu Ngải thử thuyết phục cô ta, ánh mắt thành khẩn nhìn cô, "Cô thả tôi được không? Nếu cô sợ có thể đi cùng tôi, tìm cảnh sát giúp chúng ta."

"Không được, không được. . . . ." Nữ giúp việc sợ tới mức liên tục lui về phía sau, ngược mắt liếc qua cửa sổ trong phòng tắm một cái, "Chỉ là cô chạy ra khỏi đây được nhưng bên ngoài cũng có rất nhiều người coi chừng, cô chạy ra không được đâu."

"Rất nhiều người sao?!" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ trợn to mắt.

Cô còn tưởng rằng chỉ có mấy người... vệ sĩ kia mà thôi. . . . . Sở Thiên Minh thật đúng là hết sức cẩn thận, hạ quyết tâm không cho cô rời đi Sở gia nữa.

"Vâng, đúng vậy." Nữ giúp việc nói có chút lắp bắp.

Cố Tiểu Ngải không khỏi nổi giận, chẳng lẽ cô thực sự không đi ra khỏi Sở gia được sao?

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải đang nghĩ nghĩ, cửa phòng tắm đột nhiên bị người từ bên ngoài đá tiến vào, một vệ sĩ bị đá ngã vào.

"A ——"

Nữ giúp việc hét lên một tiếng, Cố Tiểu Ngải cùng cô ta lui ra sau từng bước.

Cố Tiểu Ngải nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hai người mặc đồ đen đang đứng bên ngoài phòng tắm, nhìn thấy cô há hốc mồm, đây là có chuyện gì? Một nhóm người khác làm sao đến đây? ! ? !

"Cố tiểu thư, đi mau!"

Có người hướng cô quát, là Võ Giang.

Người của Lệ Tước Phong? !

Chẳng lẽ, cuộc điện thoại lúc nãy là Lệ Tước Phong gọi tới? Cho nên tôi cứu cô sao? !

Không thể nói rõ vì sao, Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, cũng chẳng quan tâm gì nhiều, lui mảnh khảnh thân mình ở một đồng tư đánh nhân trung thật cẩn thận đi ra ngoài, né tránh này xoay đánh nhân, sau đó đặt ra chân trụ vững ngoài rào. . . . .

Bỗng nhiên tay bị người khác nắm lấy.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhảy dựng lên, kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy ba Cố Tân mặc sơ trạch nam dong phục sức đứng ở bên cạnh cô, màu trắng quần áo xúng thưng màu vàng nữ khấu trừ, đè ép áp trên đầu mũ, Cố Tân ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Đi theo ba."

"Ba? !Làm sao ba có thể đến đây?" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn ông ấy.

Vậy rốt cuộc lúc nãy ai gọi điện thoại cho cô?

Tại sao ba lại cùng với người của Lệ Tước Phong xuất hiện cùng lúc?

"Đi trước rồi nói sau." Cố Tân rõ ràng lưu loát lấy ra mã tấu Thụy Sĩ cắt đứt dây thừng trên tay cô, kéo cô chạy ra khỏi Sở gia.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262

Bên ngoài vẫn có vệ sĩ hai bên đánh nhau, mỗi một quyền đều cực kỳ tàn nhẫn, Cố Tân bảo hộ Cố Tiểu Ngải từ trong một đám người đánh nhau thoát ra ngoài.

Cố Tân đẩy mạnh Cố Tiểu Ngải vào trong xe, chính mình ngồi vào chỗ tay lái chạy xe đi như bão táp.

"Ba, đến tốt cùng sao lại thế này?" Xe đột nhiên nghiêng qua, Cố Tiểu Ngải bị chấn động, thất lại dây an toàn tiếp tục hỏi hỏi, "Cuộc điện thoại lúc nãy là ba gọi tới sao?"

"Điện thoại cái gì? Ba đến đây đón con đến buổi lễ khánh thành." Cố Tân không có liếc nhìn cô một cái, chạy xe ở trên đường lớn.

Không phải ba gọi điện thoại tới?

Vậy cuộc gọi kia là của Lệ Tước Phong sao?

Ở một chỗ khác ——

Lệ Tước Phong chạy xe thể thao nhanh chóng đuổi tới Sở gia, tăng tốc độ xe đến hết mức.

Vừa xuống xe, Võ Giang liền vọt lại hấn, mặt mũi đã bị đánh bầm dập, trên người tây trang hỗn độn.

Liếc liếc mắt một cái, không có nhìn thấy Cố Tiểu Ngải, Lệ Tước Phong nhất thời giận dữ, "Người đâu? ! Người thế nào? !"

Hai ngày nay, tất cả mọi người không có tìm được Cố Tiểu Ngải, lúc nãy hấn nhìn thấy tin tức của Sở thị trên tivi, thử gọi lại lần nữa cho Cố Tiểu Ngải, ngoài ý muốn lại gọi được . . . . .

Hấn còn chưa kịp hưng phấn, lời cầu cứu của Cố Tiểu Ngải liền truyền tới.

Lão già Sở Thiên Minh này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lại có thể đem Cố Tiểu Ngải nhốt lại.

Hấn đã chạy tới với tốc độ nhanh nhất, kết quả vẫn không thấy Cố Tiểu Ngải.

Chết tiệt!

"Vừa mới có người thừa dịp loạn dẫn Cố tiểu thư đi rồi." Trên mặt Võ Giang có vết máu ứ đọng, thờ hồng hộc báo cáo, "Chỉ có điều, Cố tiểu thư là nguyện ý cùng người nọ đi, người của chúng ta không có ngăn cản."

Nguyện ý cùng người nọ đi? !

Là lão hồ li Cố Tân kia sao? !

"Lập tức đi tới khu mua sắm mới của Sở thị! Đào ba thước đất cũng phải tìm ra Cố Tiểu Ngải cho ta!" Lệ Tước Phong hét lớn khàn cả giọng.

Lão hồ li Cố Tân kia còn muốn tiếp tục chơi ván cờ hôm nay sao, đem con gái mình quăng lưới đánh sập Sở thị . . . . .

Cố Tiểu Ngải đã muốn thừa nhận tình cảm của hắn rồi.

Hôm nay, ván cờ này có hay không, đối với hắn đều không có quan hệ, mẹ nó, hắn không muốn phải nhìn..Cố Tiểu Ngải roi nước mắt nữa!

*****

Cố Tân dừng xe ở bên ngoài khu mua sắm mới của Sở thị, kéo tay Cố Tiểu Ngải chen chúc giữa dòng người tấp nập đi vào, dòng người chen chúc làm người ta khó mà chịu được. . . . .

Người dân bên trong khu mua sắm vốn đã mua sắm đông đúc, còn có cả truyền thông nữa nên càng chật chội đến cả con kiến cũng chui không lọt.

Bên ngoài còn ồn ào hơn cả trong tivi. . . . .

Cố Tân lôi kéo cô chen lấn đi lên cầu thang, tốn một khoảng thời gian mới đến được tầng mười, Cố Tân kéo tay cô vào một phòng nghỉ của nhân viên, đóng khóa trái cửa lại.

Chung quanh nháy mắt an tĩnh lại.

"Vù. . . . ."

Cố Tiểu Ngải mặt mày liệt cả người.

Cô chưa bao giờ thấy qua trung tâm mua sắm nào đông người như vậy, ngay cả trên thang lầu tất cả đều là người, lúc này nếu có cháy thì không biết đè chết bao nhiêu người? !

"Còn ba giờ nữa mới tới tiệc tối, chúng ta chờ ở chỗ này." Cố Tân chuyển qua một cái ghế ngồi xuống.

Ba còn muốn đi dự tiệc tối sao?

Cố Tiểu Ngải vuốt ve ngực mình thờ hồn hèn không ngừng, lúc này ở trên xe cô thiếu chút nữa đã muốn ới ra, căn bản muốn hỏi cũng không ra lời.

Sau một lúc lâu, ngực Cố Tiểu Ngải kinh hoàng rút cục đập chậm lại một ít, mới hỏi nói, "Ba, làm sao ba lại đến đây?"

"Đón con tới tham gia tiệc tối." Cố Tân tươi cười cưng chiều nhìn cô, giọng điệu bình thản, "Con đã quên hôm nay Sở Thế Tu muốn tuyên bố hôn sự của các con rồi sao, đây chính là đại sự, tại sao chúng ta có thể không đến?"

Ngay cả hôm nay ở Sở gia, vì sao những người đó đánh nhau ba cũng không hỏi?

Ba thật giống như cái gì cũng biết cả rồi. . . . .

"Ba, đến bây giờ ba còn muốn gạt con sao?" Xem ba không định nói cho cô, Cố Tiểu Ngải có loại nói không nên lời khó chịu, hỏi ngược lại, "Con là con gái của ba, có cái gì không thể nói cùng con chứ?"

"Con gái, con làm sao vậy?" Cố Tân khó hiểu nhìn cô.

"Con đã nghe lén được bác Sở nói chuyện rồi. Năm đó, kẻ đầu sỏ hại chúng ta tan nhà nát cửa chính là bác Sở. . . . . Sở Thiên Minh, đúng không?" Cố Tiểu Ngải nói trực tiếp ra.

Nụ cười trên mặt Cố Tân nhất thời cứng ngắc làm cho cô hiểu được tất cả đều là sự thật, cảm giác tối tăm bao phủ lấy cô . . . . .

Tất cả đều là sự thật . . . . .

Khó trách người lớn hai nhà đối với cô cùng Sở Thế Tu phản ứng đều kỳ lạ, khác xa với lúc trước.

Hóa ra. . . . . nhà của cô biến thành như vậy, là do Sở Thiên Minh làm.

"Con cũng biết rồi sao?" Cô Tân thở dài, "Dù sao mặc kệ như thế nào, hôm nay con nhất định sẽ biết chuyện này."

Cố Tiểu Ngải tiến lên ngồi xổm dưới chân Cố Tân, ngẩng đầu nhìn mặt của ông ấy, khó hiểu hỏi, "Ba, tại sao ba có thể để con gả cho A Tu, không phải là kế hoạch gì chứ? Rốt cuộc ba còn giấu diếm con cái gì nữa?"

Nếu Sở Thiên Minh là kẻ thù của nhà cô, ba sẽ không có khả năng để cho cô gả cho Sở Thế Tu . . . . .

"Con còn nghe lén được cái gì?" Cố Tân không trả lời hỏi lại.

"Sở Thiên Minh nói ông ấy. . . . . ngủ với phụ nữ của ba, không phải ám chỉ mẹ chứ?" Giọng Cố Tiểu Ngải có chút mỏng manh tái nhợt hỏi, một đôi mắt đã tràn ngập mong chờ, "Khẳng định không phải mẹ, đúng không?"

"Chính là mẹ con."

Một câu của Cố Tân đã dập tắt kỳ vọng của cô, vốn có tươi cười trên mặt nhất thời đã tràn ngập hận ý, "Bây giờ ba nói cho con biết, năm đó tại sao ba lại bị tù tội."

". . . . ."

"Thương nhân bình thường đều đã đi chút thiên lộ, ba cùng Sở Thiên Minh cũng luôn làm như vậy, cho tới bây giờ không xảy ra chuyện gì, là hán - Sở Thiên Minh ghen tị lợi nhuận công ty Cố thị chúng ta vượt hơn Sở thị của ông ta."

". . . . ."

"Có biết vì sao ba lại bị tù tội hay không? Chính là mẹ con trộm văn kiện cơ mật của ba giao cho Sở Thiên Minh, Sở Thiên Minh đã báo cơ quan kiểm tra, điều này là căn cứ chính xác, ba đã bị tù tội như vậy đó."

". . . . ."

"Mẹ con không phải không chịu nổi áp lực mới nhảy lầu tự tử, là bà ấy bị Sở Thiên Minh lừa, Sở Thiên Minh căn bản sẽ không cưới bà ấy, cho nên mới tuyệt vọng lựa chọn tự sát."

". . . . ."

"Tiểu Ngải, bây giờ con đã biết được chuyện xảy ra năm đó hết rồi."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải lập tức khóc than ngồi dưới đất, cơ thể không tự giác lạnh run lên.

Đến tận cùng ba có biết mình đang nói cái gì hay không?

Mẹ cầu kết với ba của Sở Thế Tu, trộm văn kiện cơ mật của ba để hủy hoại nhà cô. . . . .

Điều này sao có thể là sự thật. . . . .

Tất cả những gì cô biết từ nhỏ đều bị đảo lộn cả rồi.

Trong trí nhớ của cô, cô có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cha mẹ ân ái, yêu thương cô giống như là châu báu. . . . . Đó là những gì tốt đẹp cô có thể nhớ tới trong thời gian ăn nhờ ở đậu, giúp cô nhẫn nhịn suốt chín năm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263

Nay, toàn bộ đã đảo lộn hết rồi. . . . .

"Không phải, không phải. . . . ."

Cố Tiểu Ngải không dám tin ôm lấy đầu của mình, thì thào tự nói, "Con không tiếp thụ, con không tiếp thụ. . . . . Không phải như thế. . . . . Tuyệt đối không phải. . . . ."

"Tiểu Ngải, ba biết con không tiếp thụ được, nên mới trì trệ không nói cho con biết." Cố Tân thở dài một hơi, vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

"Mẹ sẽ không cùng Sở Thiên Minh cầu kết!" Cố Tiểu Ngải lớn tiếng kêu lên, "Mẹ là một người phụ nữ tốt, bà ấy thực sự yêu ba! Thực sự yêu cái gia đình này. . . . . bà ấy sẽ không làm như vậy đâu!"

Ba nhất định đã hiểu lầm cái gì rồi. . . . .

Không phải mẹ phản bội gia đình cô, không phải. . . . .

"Trước khi mẹ con tự sát có đến gặp ba và tự thú với ba, tự thú bà ấy đã hủy hoại cái gia đình này, bà ấy đã thông đồng với Sở Thiên Minh."

"Không phải. . . . ."

Cố Tiểu Ngải căn bản không tiếp thụ được.

Tất cả mọi thứ đột nhiên bị đảo lộn. . . . .

Trên ảnh gia đình bà ấy cười vui vẻ hạnh phúc tính là cái gì? Tất cả đều là giả sao? Vì sao lại như vậy?

Một gia đình thật tốt. . . . . Vì sao lại như vậy. . . . .

Làm ơn ai đó tới nói tất cả đều là giả đi, tất cả đều là giả. . . . .

"Tiểu Ngải, con đừng như vậy." Cố Tân muốn kéo cô đứng lên, trấn an cô đang quá mức kích động, "Con muốn khóc thì cứ khóc đi, như vậy sẽ dễ chịu hơn một ít."

Cố Tiểu Ngải đẩy tay ông ra, không có rơi nước mắt, chỉ nói, "Con muốn yên tĩnh một mình, ba, cho con chút thời gian đi."

Thân mình Cố Tiểu Ngải lao đảo đứng lên, đi đến trước cửa.

Tất cả những điều này nhất định chỉ là ác mộng, không phải là sự thật.

Cô khẳng định chỉ là gặp ác mộng mà thôi, tỉnh lại sẽ không có chuyện gì nữa. . . . . Tỉnh lại sẽ không sao. . . . .

"Con đi đâu?" Cố Tân tiến lên ngăn cô lại, "Tiệc tối sẽ bắt đầu ngay thôi."

Tiệc tối. . . . .

Mẹ cầu kết cùng với ba của Sở Thế Tu, ba Sở Thế hủy hoại gia đình cô. . . . . Mà cô, bây giờ còn muốn đi tham gia tiệc tối của Sở gia?

Một cái ý niệm trong đầu chợt hiện đến trong đầu cô, làm cho cô hiểu rõ tất cả.

Bỗng nhiên ——

Cô nghĩ thông suốt vì sao mấy ngày liên tiếp ba lại bức Sở Thế Tu ở trước truyền thông tuyên bố tình cảm của họ. . . . . Tất cả đều là vì hôm nay —— làm cho Sở gia chịu một cái đả kích thật mạnh.

Tay Cố Tiểu Ngải vịn lên trên cửa, quay đầu nhìn về phía Cố Tân, "Ba, con biết ba muốn làm cái gì rồi, hôm nay chưa bao giờ có nhiều truyền thông đến thế, lại là ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập Sở thị, ba làm cho A Tu tuyên bố hôn sự, lại ở trước mặt mọi người hủy hôn, muốn Sở gia mất hết mặt mũi đúng không?"

Thì ra chuyện là như vậy, ba không thể để cô gả cho Sở Thế Tu.

Mắt Cố Tân trầm xuống, vẫn ung dung thản nhiên, một lát mới gật gật đầu nói, "Con cũng đã biết rồi, vậy phối hợp với ba diễn màn này đi, chúng ta chỉ trả thù Sở gia một chút, cha và con gái chúng ta chia lìa chín năm tất cả đều là lỗi của Sở gia."

"Con không biết bây giờ con phải làm cái gì cả." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Bây giờ con chỉ muốn yên tĩnh một chút, ba, ba đừng bức con được không?"

Cố Tân thở dài, gật gật đầu, "Được rồi."

Cố Tiểu Ngải cảm kích nhìn ông, "Cám ơn ba."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải xoay mở cửa muốn đi ra ngoài, nửa khuôn mặt đột nhiên bị người từ sau che lấy, một cái khăn tay ẩm ướt che miệng mũi cô lại.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người mở to mắt, theo bản năng muốn giãy dụa.

Mũi hít vào mùi hương đặc hơn, rất nhanh, đầu óc Cố Tiểu Ngải trở nên trống rỗng, trước mắt mờ hồ thành ảo ảnh, nhắm mắt lại cái gì cũng không biết.

. . . . .

Đem Cổ Tiểu Ngải hôn mê ôm vào trong ngực, Cổ Tân cùng đợi thời gian từ từ trôi qua.

Thật lâu, Cổ Tân mới lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại đi ra ngoài, "Sở Thế Tu, ta cùng Tiểu Ngải đã đến khu mua sắm, người phải người tới đón chúng ta đi."

Cúp điện thoại, Cổ Tân liếc mắt Cổ Tiểu Ngải trong lòng một cái, anh mắt tính kế bỗng nhiên trở nên đau lòng.

"Con gái, đừng trách ba."

Cổ Tân ôm Cổ Tiểu Ngải gầy guộc vào trong ngực, đi ra khỏi phòng nghỉ của nhân viên. Người của Sở Thế Tu phải tới giúp đỡ ẵm cô rồi đi, đi đến thang máy nhân viên lên tầng cao nhất.

Trong thang máy, từng con số tăng lên. . . . .

Mắt Cổ Tân cũng càng ngày càng đậm. . . . .

Ở bên dưới khu mua sắm, Lệ Tước Phong đã gấp đến độ muốn đánh người, buổi lễ của Sở thị hấp dẫn rất nhiều người mua sắm, ở nơi đây mà muốn tìm ra Cổ Tiểu Ngải, quả thực giống như mò kim đáy bể vậy.

Điện thoại của Cổ Tân đã không gọi được.

Lệ Tước Phong đứng ở tầng trệt nhìn chung quanh, nhưng bóng dáng Cổ Tiểu Ngải vẫn không lọt vào trong mắt của hắn.

"Lệ tổng, tìm không thấy, ở tầng cao nhất chúng tôi cũng đã phái người tìm, nhưng không có bóng dáng Cổ tiểu thư. . . . ." Võ Giang đã chạy tới bên cạnh Lệ Tước Phong nói, người ở bên trong khu mua sắm ồn ào không thể lớn tiếng kêu lên.

Lệ Tước Phong buồn bực nói lòng caravat, nhìn thời gian trên đồng hồ, đã không kịp rồi.

"Lập tức làm còi báo động cháy cho ta!" Lệ Tước Phong ra mệnh lệnh không được xía vào.

Võ Giang nhìn người phía dưới, không khỏi nói, "Lúc này báo động cháy sẽ có thương vong, hôm nay thật sự nhiều người lắm."

"Không quan tâm nhiều như vậy được, tuyệt đối không để cho tiệc tối được tiến hành!" Lệ Tước Phong rống lớn nói.

"Dạ. . . ." Võ Giang gật đầu, di động trên người bỗng rung vang lên. Sau khi nghe điện thoại xong, Võ Giang cau mày nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Lệ tổng, không còn kịp rồi, lúc này có bảo vệ hộ tống bọn họ lên hội trường tiệc tối trên tầng cao nhất rồi, Cổ tiểu thư bị một người đàn ông trung niên ôm, người của chúng ta ngăn cản không được."

"Chết tiệt!"

Lệ Tước Phong tức giận đá một cước ngã ma nơ canh bên cạnh, lập tức liều lĩnh chạy vào cầu thang bộ, "Đi lên tầng cao nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264

Hội trường trên tầng cao nhất được bố trí xa hoa, đủ để chứa mấy ngàn người, quan chức cao cấp, ngôi sao tai to mặt lớn đều đến chúc mừng Sở thị.

Vì biểu hiện của Sở thị cho thấy rất coi trọng ngày này, hiện tại truyền thông gần có trên cả trăm đài, phân chia ở các góc, đèn không ngừng sáng lên loang loáng.

Không ồn ào như ở trung tâm mua sắm phía dưới, trên hội trường yến tiệc mọi người vẫn duy trì lễ nghi phong độ, thảo luận chuyện buôn bán, cổ phiếu hoặc là tin tức thời sự, ăn uống linh đình, tình hình cực kỳ hài hòa.

Cổ Tân ôm Cổ Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn tất cả nơi này, hận ý trong mắt lại quá rõ ràng. . . . .

Năm đó, Sở Thiên Minh cung cấp chứng cứ của công ty Cổ thị cho cơ quan kiểm soát, còn giờ cả thủ đoạn mua chuộc bộ phận tài chính của Cổ thị.

Ông phải ngồi tù chín năm còn Sở Thiên Minh lại làm cho Sở thị mở càng lúc càng lớn.

Nhà ông mất mát, Sở Thiên Minh lại dẫn vợ con làm về mặt cười xã giao trước mọi người. . . . .

Thù này, ông làm sao có thể không báo.

Thay đổi một bộ lễ phục Sở Thế Tu đi tới bọn họ, Cố Tân thu lại ánh mắt thù hận, thần sắc thản nhiên nhìn hẩn.

"Chú Cố, Ngải Ngải làm sao vậy?" Sở Thế Tu đi tới nhìn thấy Cố Tiểu Ngải trong lòng Cố Tân không khỏi kinh ngạc hỏi, vội ôm cô đến ngồi xuống ghế.

"Trên đường đến đây có chút mệt mỏi nên ngủ rồi." Cố Tân che dấu cảm xúc của mình rất tốt.

Ban ngày mà lại mệt nhọc?

Sở Thế Tu nhìn chăm chú vào Cố Tiểu Ngải đang ngủ say, vuốt vuốt mấy sợi tóc dài bên mặt cô, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên bụng bằng phẳng của cô.

Là vì mang thai sao? Cho nên mới thích ngủ?

"Hoan nghênh các vị đến với yến hội lần này, tôi đại diện cho nhân viên các cấp của Sở thị hoan nghênh các vị đến. . . . ." Trên sân khấu, Sở Thiên Minh ăn mặc tây trang tươm tất nói một cách chuyên nghiệp, nói về quá trình phát triển của Sở thị . . . . .

Từ lúc Sở thị chỉ là một tiệm tạp hóa nhỏ phát triển thành khu trung tâm mua sắm nổi tiếng quốc tế. . . . .

"Đến lượt người phát biểu rồi đúng không?" Cố Tân nhìn Sở Thế Tu hỏi, cảm thấy có chút nóng lòng.

Thời gian càng lâu đối với ông càng bất lợi.

Vừa rồi muốn ngăn bọn họ lại chính là người của Lệ Tước Phong . . . . . Đường như Lệ Tước Phong không muốn ông diễn màn này. . . . .

"Dạ, phải" Sở Thế Tu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, có chút chần chờ, "Nhưng Ngải Ngải, cô ấy. . . . ."

"Không có vấn đề gì, ta sẽ đánh thức nó, người đi chuẩn bị lên phát biểu đi." Cố Tân về mặt thản nhiên nói.

"Vậy làm phiền chú Cố."

Sở Thế Tu lưu luyến liếc mắt Cố Tiểu Ngải đang ngủ say một cái, mới xoay người rời đi.

Chờ Sở Thiên Minh vừa nói xong, Sở Thế Tu được MC nghênh đón đi lên.

Sở Thế Tu đứng ở trên sân khấu cũng nói chuyện tốt của công ty, quan khách phía lần lượt vỗ tay.

Cố Tân thấy thời cơ chín muồi liền bắt đầu lay động Cố Tiểu Ngải tỉnh lại.

Như là ở giữa biển rộng không có bờ bến, thân thuyền lắc lư, làm cho cô chóng mặt. . . . .

Đang lúc mơ mơ màng màng, Cố Tiểu Ngải nghe được rất nhiều tiếng vỗ tay, hỗn loạn tiếng la, "Tiểu Ngải? Tiểu Ngải? Tỉnh lại tỉnh lại, yến hội bắt đầu rồi."

Yến hội?

Cái gì yến hội? Cái gì yến hội bắt đầu? !

Cố Tiểu Ngải choáng váng mờ to mắt, liền trông thấy đèn thủy tinh trắng lệ treo trên trần yến hội, ánh sáng nhu hòa mà sáng ngời. . . . .

"Kế tiếp tôi có một chuyện riêng tư muốn tuyên bố, cũng hi vọng mọi người đến dự ngày vui của Sở thị quốc tế chúc phúc. . . . ."

Trên sân khấu, Sở Thế Tu đứng trước microphone tao nhã nói.

Sở Thiên Minh cùng vợ đứng một bên nghe nói như thế thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không ở trước mắt bao người lời Sở Thế Tu đi.

Nhìn Sở Thế Tu ở xa xa, trí nhớ Cố Tiểu Ngải lập tức nhảy đến trong đầu. . . . .

Là ba làm cô hôn mê . . . . .

Giọng nói của ba một lần nữa vọng ở bên tai.

Ba nói cùng cô ——

. . . . .

"Có biết vì sao ba bị phạm tội hay không? Chính là do mẹ con lấy cắp hồ sơ cơ mật của ba giao cho Sở Thiên Minh, Sở Thiên Minh đã báo lên cơ quan kiểm soát."

"Con cũng đã biết rồi thì phối hợp với ba diễn màn này đi, chúng ta chỉ trả thù Sở gia một chút thôi, cha và con gái chúng ta chia lìa chín năm tất cả đều là lỗi của Sở gia."

.....

Không được!

Không được tuyên bố ——

Cố Tiểu Ngải cuống quýt đứng lên, ở trước bàn ăn đầy người chạy điên cuồng về hướng sân khấu, trăm ngàn lần không được tuyên bố. . . . .

Vô số đèn loang loáng sáng lên, Sở Thế Tu nhìn thấy Cố Tiểu Ngải ở phía dưới chạy lên sân khấu, nhìn cô lộ ra một chút tươi cười dịu dàng, mang theo cung chịu.

Cố Tiểu Ngải lo lắng nhìn anh lắc đầu, đừng tuyên bố, chuyện kết hôn này không được, đừng tuyên bố. . . . .

Không có hiểu ý tứ của Cố Tiểu Ngải, Sở Thế Tu đã nâng nhẫn trên tay mình lên, cùng với kiểu thiết kế của cô, thiết kế nhẫn kim cương hình trái tim.

Sở Thế Tu thông dong rộng rãi nói, "Tôi sắp cùng Cố Tiểu Ngải tiểu thư kết hôn, hi vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi, cảm ơn mọi người."

.....

Không còn kịp rồi.

Cố Tiểu Ngải dùng chân, ngoác nhìn Sở Thế Tu, đứng ở đằng kia không có cử động nữa.

Toàn hội trường xôn xao, có thừa thốt tiếng vỗ tay, cũng có người châu đầu ghé tai thảo luận cái gì đó, Sở Thiên Minh đứng ở một bên cũng không dám tức giận trước nhiều truyền thông như vậy.

Có lẽ con trai tiền trăm hậu tấu. . . . .

Sở Thế Tu tao nhã đi xuống sân khấu, xuyên qua đám người đi đến trước mặt Cố Tiểu Ngải, thoải mái trước truyền thông đan vào tay cô, một đôi nhẫn cưới trên ngón áp út của hai người sáng lên, đi thăm hỏi mọi người.

"A Tu. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn Sở Thế Tu như vậy đột nhiên không biết nên nói như thế nào, chính cô cũng không thể sắp xếp lại được. . . . .

Bỗng nhiên, Cố Tiểu Ngải nhìn đến ba Cố Tân đứng ở một góc sáng sủa cùng người MC đang nói gì đó.

Ba đang nói cái gì? Ông ấy muốn làm cái gì? !

Một lát sau, người MC kia mặt mày hớn hờ cầm lấy Microphone đi đến trước sân khấu, cất cao giọng nói, "Xem ra hôm nay thật là một ngày lành, trong ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập Sở thị, Sở công tử lại tuyên bố hôn sự. Bây giờ, xin mời cha vợ tương lai của Sở công tử lên nói vài câu."

.....

Lúc này, Sở Thiên Minh mới nhìn thấy Cố Tân đã ở đây, nhất thời sắc mặt đại biến.

"A Tu, chúng ta đi thôi." Cố Tiểu Ngải không dám ở lại nghe nữa, cô không biết lúc này mình nên làm cái gì mới đúng, cô chỉ là theo bản năng muốn dẫn Sở Thế Tu rời đi. . . . .

"Làm sao vậy?" Sở Thế Tu khó hiểu nhìn mặt cô tái nhợt, "Tại sao sắc mặt em lại kém như vậy?"

"Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này em sẽ giải thích với anh."

Cố Tiểu Ngải không quan tâm kéo tay Sở Thế Tu chuẩn bị đi.

Còn chưa đi được vài bước, giọng nói hùng hồn của Cố Tân đã từ trên sân khấu truyền tới, "Chi bằng tôi sẽ nói một chút về ngọn nguồn hôn nhân của hai đứa trẻ Cố Tiểu Ngải và Sở Thế Tu."

"Ngải Ngải, ba em đang phát biểu mà." Sở Thế Tu giữ chặt cô không cho cô đi, "Bây giờ chúng ta đi không lẽ phép cho lắm."

.....

Cố Tiểu Ngải rất muốn giải thích, lại hoàn toàn không biết nên nói như thế nào cả.

Chương 265

"Có lẽ những người trẻ tuổi như các người cũng không biết, năm xưa ở trên thương trường có một cách nói như vậy, Cồ - Sở song hùng."

Cồ Tân như là đang kể chuyện xưa, làm cho người phía dưới đều tập trung nghe, "Chỉ là cho đến bây giờ, Sở chủ tịch - Sở Thiên Minh vẫn oai hùng như xưa, còn tôi đã biến thành kẻ vô tích sự rồi."

"Ha ha. . . . ."

Phía dưới có người nghe nói như thế phát ra tiếng cười, có nhiều người buồn bực, Cồ Tân hiển nhiên không phải nói chuyện đùa.

Sở Thế Tu đã nhận ra bất thường, nhìn về phía Cồ Tiểu Ngải, "Chú Cồ, ông ấy. . . . ."

. . . . .

"Tình bạn của tôi và Sở chủ tịch tốt lắm, người hai nhà cũng thường lui tới, hai đứa con cũng sinh cùng một năm, vì thế từ nhỏ đã cho hai đứa đính ước rồi."

Cồ Tân đứng ở trước sân khấu nói đầu vào đấy, "Cho đến khi tôi bị bỏ tù, tình bạn hai nhà Cồ, Sở cũng trở nên phai nhạt. Chuyện này vốn nên vì hai đứa nhỏ tôi vĩnh viễn cũng không nên nói ra."

. . . . .

Tiếng nói vừa dứt, Cồ Tân cố ý tạm dừng một chút, để lại một không gian đầy tưởng tượng.

Tất cả truyền thông vừa nghe xong đều dự đoán, lập tức từ trong các góc sáng sủa cầm máy quay xông lên phía trước, vọt tới trước sân khấu ra sức quay phim chụp hình Cồ Tân.

"Rốt cuộc là chuyện gì? Có phải có chuyện lớn gì muốn tuyên bố hay không? ! Ngày cưới của Sở công tử đã định rồi sao? !"

"Có phải ông có liên quan đến chuyện công kích hai nhà Sở, Lương hay không?"

"Có phải năm xưa ông bị bỏ tù là có ẩn tình gì khác hay không? !"

. . . . .

Các phóng viên liên tục truy hỏi, hôm nay thật sự là không uổng công rồi, xem ra có bất ngờ lớn.

Lúc trước Cồ Tân đã đi thăm dò các tiết mục, đã có sự hiểu biết nhất định về truyền thông.

Trông thấy áp lực bên dưới, Sở Thiên Minh mặt mày căng thẳng đi qua, dõ Microphone nhắm ngay chính mình, "Thật ngại, các vị truyền thông bằng hữu, hôm nay là ngày vui khánh thành của Sở thị, không quan hệ chuyện tình cảm, tạm thời không nói chuyện này nữa, xin mọi người thứ lỗi."

"Cố tiên sinh mời nói một chút đi."

"Cố tiên sinh, rốt cuộc có chuyện gì?"

"Tại sao ông công kích Sở gia, lại gả con gái cho Sở gia?"

. . . . .

Các phóng viên hoàn toàn không chịu buông tha.

Cồ Tân chuyển mắt nhìn về phía Sở Thiên Minh, ánh mắt hai người đàn ông trung niên như bắn lửa điện. . . . .

Sau một lúc lâu, Cồ Tân một lần nữa đem Microphone nhắm ngay chính mình, lời lẽ đánh thép nói, "Hôm nay nếu tôi đã đứng ở chỗ này, đương nhiên sẽ nói ra. Tôi mãnh liệt phản đối Cồ Tiểu Ngải gả cho Sở Thế Tu!"

. . . . .

Tôi mãnh liệt phản đối Cố Tiểu Ngải gả cho Sở Thế Tu!

.....

Toàn bộ người phía dưới đều ồ lên, đèn truyền thông loang loáng càng thêm kịch liệt.

"Chú Cố rốt cuộc làm sao vậy?" Sở Thế Tu khó hiểu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, thấy trên mặt cô tái nhợt, "Ngải Ngải?"

Cố Tiểu Ngải không trả lời anh, chỉ đứng như vậy.

Sở Thế Tu đi thẳng lên phía trước, đi nhanh hướng sân khấu, lúc này Cố Tiểu Ngải mới có phản ứng, bước lên phía trước nắm lấy tay anh, "A Tu, chúng ta đi trước đi."

Ba ở trước mặt mọi người từ hôn, truyền thông nhất định sẽ hỏi cô. ....

Cô nên nói như thế nào?

Đột nhiên biết chân tướng năm đó, cô không biết cô cùng Sở Thế Tu còn có thể tiếp tục nữa không, mà từ chối Sở Thế Tu, cô làm không được. ....

Bất cứ như thế nào, cô không muốn Sở Thế Tu bị tổn thương.

Cố Tiểu Ngải kéo mạnh tay Sở Thế Tu đi ra ngoài, dùng hết khí lực, còn chưa đi tới cửa, giọng nói Cố Tân trách cứ từ phía sau truyền đến ——

"Tôi phản đối không phải tôi là một người cha ích kỷ, mà là hai người bọn họ căn bản không thể kết hợp được, tất cả chuyện này đều là do Sở Thiên Minh tạo nghiệt, Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải mặc dù là khác họ, nhưng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ ——"

Bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ ——

Bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ ——

Cố Tiểu Ngải nháy mắt ngây người, tay đang kéo Sở Thế Tu lập tức rơi xuống. ....

Ba lại đang nói cái gì vậy? ! Cái gì gọi là anh em cùng cha khác mẹ? ! Cái gì gọi là anh em. .... Cô không có anh em, cô là con gái một. ....

"Phanh ——"

Cửa lớn của hội trường bị đẩy ra làm ngã một đám vệ sĩ, Lệ Tước Phong được vệ sĩ bảo vệ đi đến, liếc mắt một cái liền thấy Cố Tiểu Ngải đã muốn ngã ngửa.

Hắn vẫn chưa kịp ngăn cản.

"Chú Cố, ông ấy đang nói cái gì? !" Sở Thế Tu không dám tin hỏi lại, nhìn lại hướng sân khấu.

Anh em cùng cha khác mẹ? Anh cùng Ngải Ngải? Điều này sao có thể. ....

Chú Cố đang nói cái gì vậy?

Tất cả truyền thông đều hưng phấn lên, ra sức chụp ảnh.

Chuyện lớn rồi. ....

Chuyện này có thể mất cả nửa năm mức tiêu thụ rồi!

"Ông nói hươu nói vượn cái gì vậy?!" Sở Thiên Minh đứng ở một bên kích động hô to, vội vàng xoay người thề thốt phủ nhận với truyền thông, "Tuyệt đối không có việc này, tôi Sở Thế Tu có một gia đình ấm áp rất mỹ mãn, tôi cùng vợ rất yêu nhau, tôi tuyệt đối không phản bội bà ấy."

.....

Đèn loang loáng lại một trận liên tiếp sáng lên.

"Tôi còn có một thứ này." Cố Tân không nhanh không chậm cởi bỏ áo khoác trên người ra, từ trong lòng ngực lấy ra một phần văn kiện, để lên máy chiếu trước mặt, từng chữ từng chữ nói, "Cái này là báo cáo kiểm tra DNA của Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải."

"DNA?" Sở Thiên Minh kinh ngạc nhìn ông.

"Nếu Sở Thiên Minh vẫn khẳng định mình trong sạch thì cùng Cố Tiểu Ngải làm giám định cha con đi." Cố Tân nói chuyện chuẩn xác.

Sở Thiên Minh kinh ngạc đến ngáy người nhìn Cố Tân, trong lúc nhất thời nhưng lại không nói nên lời.

Đưa báo cáo kiểm tra DNA ra, không ai phân biệt được thật giả.

Thật giả cũng không quan trọng, quan trọng chính là việc này rất mãnh liệt, các phóng viên chỉ đề ý đến quay phim chụp ảnh cùng đặt câu hỏi.

"Sở phu nhân, Sở phu nhân, bà có biết chồng bà ở bên ngoài ăn vụng không? Lại còn có một đứa con gái lớn như vậy nữa?"

"Sở phu nhân, xin mời nói hai câu đi."

"Sở phu nhân. . . . ."

Các ngọn đèn của truyền thông lập tức chiếu đến trên người Sở phu nhân mặc sườn xám xinh đẹp.

Sở Thiên Minh không có bác bỏ.

Sở phu nhân nghiêm mặt đi đến trước mặt Sở Thiên Minh, đưa tay lên cho ông ta một cái tát, "Sở Thiên Minh, hóa ra lúc tôi mang thai A Tu, ông lại đi dụ dỗ bà ấy, ông thực làm tôi thất vọng!"

Bị chính vợ mình cho một cái tát trước mặt mọi người, Sở Thiên Minh lạnh lùng hạ giọng nói, ". . . . . Bà hồ đồ cái gì? ! Còn sợ cục diện không đủ loạn sao?"

Sở Thiên Minh biết sự tình lần này đã náo loạn lớn rồi, căn bản không thu trở lại được, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng toát ra.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266

Sở phu nhân quay đầu mặt hướng truyền thông, mặt không chút thay đổi nói, "Tôi với Sở Thiên Minh đã ly hôn năm năm rồi, vì hình tượng công ty của ông ấy và con trai nên tôi mới quay về."

.....

Từng cái công kích liên tiếp tung đến.

Tất cả truyền thông đều hưng phấn đến cực điểm.

Sở Thế Tu lão đảo lui vài bước, ánh mắt có chút dại ra nhìn người trên sân khấu, hoàn toàn không có khí chất dụ dăng như mọi ngày.....

Ly hôn?

Ba và mẹ ly hôn cách đây năm năm?

Hắn cùng Cố Tiểu Ngải là anh em cùng cha khác mẹ?

Đùa giỡn cái gì chứ.....

Đều đùa giỡn cái gì.....

Đột nhiên, truyền thông đều hướng tới vây quanh Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải, ra sức chụp hình bọn họ, liên tục truy vấn ——

"Các người không phải không biết chuyện này chứ?!"

"Các người mới biết được sao?"

"Các người là anh em ruột, đối với sự thật này các người có muốn nói cái gì không?"

"Có thể cảm thấy ân oán thù hận của thế hệ trước ảnh hưởng đến đời tình nhân các người hay không?!"

"Đối với chuyện tình cảm của thế hệ trước, đến tột cùng các người biết được bao nhiêu?"

"Cố tiểu thư, cô có biết mẹ cô cùng Sở chủ tịch cấu kết không? Cô từ con dâu của Sở chủ tịch lại nhanh chóng biến thành con gái của Sở chủ tịch, cô có

cái gì muốn nói không?!"

"Các người có ăn nằm trên giường với nhau không? Có phải đã có em bé với nhau cho nên mới kết hôn cấp bách như vậy hay không? Vậy bây giờ có bỏ đứa nhỏ hay không?!"

.....

Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu bị truyền thông bao vây lấy, cô không biết bộ dáng bây giờ của Sở Thế Tu ra sao nữa, cô chỉ biết mình đã hoàn toàn lờ mờ rồi.....

Vô số đèn loang loáng ở trên mặt anh, tầm mắt Cố Tiểu Ngải đều bị mơ hồ cả rồi, căn bản thấy không rõ trước mắt nữa.

Cái gì cũng đều thấy không rõ.....

Giống như là rơi vào trong một cái động không có ánh sáng, cái gì cô cũng đều nhìn không thấy.....

Ngoại trừ mê mang vẫn là mê mang.

Vấn đề của các phóng viên được đưa ra liên tiếp ầm ỹ bên tai cô không ngừng, hận không thể làm lỗ tai cô điếc đi.

Cố Tiểu Ngải chậm rãi giơ tay lên che lỗ tai của mình lại, vô ý thức cự tuyệt đi tất cả.

Cái gì mà ân oán của hai nhà Cố, Sở.

Cái gì mẹ phản bội, ngoại tình.....

Cái gì anh em ruột cùng cha khác mẹ.....

Đều là giả, đều là giả.....

Cô không thích nghe, cái gì cô cũng đều không muốn nghe.....

Một đôi tay đột nhiên kéo cô vào trong lòng ấm áp, Cố Tiểu Ngải giống như con rối gỗ được Lệ Tước Phong che chở trong ngực, ngơ ngác không có phản ứng gì.

Lệ Tước Phong ôm cô vào trong ngực, chờ Võ Giang cho vệ sĩ vây quanh, loại bỏ truyền thông vây quanh.

"Cảnh cáo tất cả truyền thông, không được công khai hình ảnh của ta cùng Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong quay đầu ra mệnh lệnh cho Võ Giang.

"Sợ không còn kịp rồi, tin tức lớn như vậy sớm bị truyền ra rồi." Võ Giang cau mày nói.

"Ta không muốn nghe cái gì không kịp, đi làm nhanh cho ta!" Lệ Tước Phong lạnh giọng quát.

"Dạ! Lệ tổng!" Võ Giang không dám nghi ngờ cái gì.....

.....

Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải rồi đi khỏi hội trường đang lộn xộn, Cố Tiểu Ngải bị hán ôm vẫn không nhúc nhích, đẩy một chút liền động một chút, giống như là không có tri giác. Cái cô này làm sao vậy?

"Cố Tiểu Ngải?!" Lệ Tước Phong nâng người của cô lên, bức cô đối diện chính mình.

Cố Tiểu Ngải như khúc gỗ bị hán nâng cầm lên, mặc dù ánh mắt là nhìn hán, nhưng trong mắt không có một chút tiêu cự gì cả, như là ngu dại ra.

Hoàn toàn không giống như đang nhìn hán..... Không biết cô suy nghĩ cái gì.

"Cố Tiểu Ngải! Cô, mẹ nó, cái quái gì đây!" Lệ Tước Phong hướng cô quát, rất là buồn bực trừng mắt nhìn mặt cô tái nhợt.

Có phải cô bị kích thích đến choáng váng hay không?!

Không phải là nghe được mình và Sở Thế Tu là anh em ruột cho nên ngốc thành cái dạng này.

Hán nghĩ Cố Tân sẽ làm cho cô rơi nước mắt, lại chưa nghĩ đến cô sẽ biến thành cái dạng này.

Một giọt nước mắt đều không có rơi, cả người giống như ngây ngơ, không có một chút phản ứng gì.

Cố Tiểu Ngải như vậy..... Làm cho tim của hán giống như bị cái gì hung hăng nhéo mạnh vậy.

Nheo đến phát đau.

Hắn không muốn xem cái dạng này của cô.

"Vài người lại đây, che chở cô ấy cho ta, đừng cho truyền thông chụp hình cô ấy nữa!" Lệ Tước Phong nhìn vài vệ sĩ của mình quát, sau đó đi nhanh tới giữa hội trường.

Cố Tân đã công thành lui thân từ trên sân khấu đi xuống, cầm trong tay kết quả kiểm tra DNA từ xa xa hướng Lệ Tước Phong đắc ý giơ giơ lên.

Lão hồ ly Cố Tân này thành công rồi.

Thành công đánh Sở thị, bắt đầu từ ngày mai, vụ bê bối này của Sở thị sẽ trở thành tin tức nóng trên cả nước.

Trong nhà ăn của một tầng, ánh sáng nhu hòa, rượu đỏ trên bàn thủy tinh tản ra ánh sáng rất đẹp, tản ra tinh khiết và thơm.....

Lệ Tước Phong cùng Cố Tân ngồi mặt đối mặt với nhau, Lệ Tước Phong với khí thế lạnh như băng, một đôi mắt đen thẳng tắp trừng mắt Cố Tân, hung hăng vỗ mạnh lên cái bàn, chất vấn nói, "Tại sao cả ngày hôm nay ông không nhận điện thoại của tôi?!"

Lão hồ ly Cố Tân này rõ ràng lo lắng hắn sẽ phá hư kế hoạch nên ngay cả điện thoại của hắn cũng không nhận.

Hắn trăm phương nghìn kế muốn ngăn cản, kết quả vẫn là biến thành như vậy!

"Bởi vì hôm nay tôi muốn diễn màn này thật tốt."

Cố Tân nở nụ cười một tiếng, trên mặt lộ vẻ thực hiện được thắng lợi, nói toạc ra sự thật, "Như thế nào? Lệ tổng, tôi đã sớm nói, sẽ làm con gái của tôi cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh cậu, bọn họ bây giờ là anh em, con bé cùng Sở Thế Tu đã không có khả năng nữa rồi."

Bất kể như thế nào, Cố Tiểu Ngải cùng Sở Thế Tu nhất định không thể kết hợp được.

Anh em?!

Thật sự là anh em sao?

Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc mắt kết quả kiểm tra DNA trên bàn một cái, mắt cự kỳ thâm thúy.

Nhận thấy được tầm mắt của hắn, Cố Tân lập tức cười ha ha, "Lệ tổng cũng có hứng thú muốn biết Sở Thế Tu cùng Tiểu Ngải có phải anh em ruột hay không sao? Thật ra thì thật hay giả cũng không quan trọng....."

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong một quyền nện ở trên bàn thủy tinh, đứng lên hung ác trừng mắt Cố Tân, "Ông có biết hôm nay ông đã làm cho Cố Tiểu Ngải choáng váng hay không, bây giờ tôi kêu như thế nào cô ấy cũng đều không phản ứng!"

Nếu Cố Tiểu Ngải cứ ngu ngốc như vậy, hắn nhất định không buông tha Cố Tân!

"Lệ tổng không cần nóng nảy như vậy đâu? Tiểu Ngải năm nay mới hai mươi hai tuổi, muốn nó chấp nhận tất cả những việc này là có chút khó khăn."

Cố Tân cười nói, cử chỉ tao nhã quơ ly rượu đỏ trên tay, chuyển mắt nhìn thành thị phồn hoa phía ngoài cửa sổ, trong mắt có lòng trả thù, "Lúc này đây, Sở gia không có khả năng xoay chuyển nữa."

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong lấy một tay quăng ly rượu trên tay ông ấy, thô bạo trừng mắt ông ta, "Nếu không nể mặt ông là ba của Cố Tiểu Ngải thì tôi đã sớm phế ông đi rồi!"

"Lệ tổng, nhất định phải nổi giận đến mức này sao?" Cố Tân không có tức giận, giang tay cười hỏi, "Cuộc giao dịch này là do chính miệng cậu đáp ứng, hiện giờ tôi đã làm cho Cố Tiểu Ngải hết hy vọng đối với Sở Thế Tu rồi..... Vậy thành ý của Lệ tổng đâu? Cậu đã đáp ứng thu mua Sở thị giao cho tôi điều hành rồi."

Giao dịch chết tiệt!

Nếu hắn biết Cố Tiểu Ngải động lòng với hắn thì hắn còn có thể đáp ứng cái giao dịch quỷ gì!

"Tôi rút khỏi cuộc giao dịch này! E.S sẽ không tham dự thu mua bất cứ cái gì của Sở thị, tôi sẽ cho thư ký trực tiếp chuyển tiền cho ông! Ông thích chơi như thế nào thì chơi như thế đó!"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 267

"Sao Lê tổng lại như thế?" Cố Tân có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lê Tước Phong, "Không phải cậu rất muốn tiếp quản Sở thị sao?"

.....

Bây giờ hần còn quan tâm Sở thị cái gì chứ!

Lê Tước Phong lạnh lùng uy hiếp, "Tôi mặc kệ ông có phải là ba của Cố Tiểu Ngải hay không, con mẹ nó, ông cũng đừng đến gần Cố Tiểu Ngải nữa! Cũng đừng đi nói cho cô ấy biết sự tồn tại của giao dịch này! Nếu không, tôi - Lê Tước Phong sẽ không bỏ qua cho ông đâu!"

"....."

Lê Tước Phong quả nhiên có tiền..... vùng tiền như rác vì một Cố Tiểu Ngải.

Không nghĩ tới con gái này của ông còn có sức quyến rũ lớn như vậy, đường đường là một Tổng giám đốc của E.S Á Thái lại chết mê chết mệt vì nó.

Cố Tân từ chối cho ý kiến gật đầu, "Nếu Lê tổng hào phóng như vậy, Cố mỗ từ chối thì bất kính rồi."

.....

Lê Tước Phong nhin xuống xúc động muốn đánh ông ta, xoay người rồi đi, Võ Giang từ bên kia vội vã chạy lại nói, "Lê tổng, đã xảy ra chuyện rồi, không thấy Cố tiểu thư nữa!"

"Mẹ nó! Ngay cả một người cũng trông coi không được?!"

Lê Tước Phong nhất thời nổi trận lôi đình. Hai ngày nay, hần rạng rỡ hơn hần vì Cố Tiểu Ngải đã xoay chuyển. Đó là niềm tin!

Tiểu Ngải đi rồi?

Cố Tân đang đắc ý lại chuyển thành khác thường, có chút đau thương.

*****

Vài vệ sĩ của Lê Tước Phong hộ tống Cố Tiểu Ngải vào trong một phòng vip, cửa là trực tiếp bị bọn họ đá văng ra.

Cố Tiểu Ngải liền ngồi lẳng lẳng như vậy, tầm mắt ngưng tụ thành một điểm, hờ hững nhìn phía trước, không có một chút biểu tình nào.

"Cố tiểu thư, uống nước đi." Một vệ sĩ rót ly nước đưa cho cô.

Cố Tiểu Ngải vẫn đang dò dẫm bất động thì rót cuộc trông mắt cũng chuyển động, từ trên ghế đứng lên nói, "Tôi muốn đi toilet."

"Ách, xin cứ tự nhiên."

Bọn vệ sĩ không dám chậm trễ, hai ngày nay Lê tổng thiếu chút nữa đã bắt bọn họ lật tung C thị rồi. Nay đã tìm được Cố Tiểu Ngải, bọn họ có bao nhiêu đầu cũng không dám lơ lửng.

Cố Tiểu Ngải mở ra một cái cửa đi ra ngoài.

Sau một lúc lâu, rốt cục có vệ sĩ nhận thấy được không thích hợp, "Cửa cô ấy vừa mới mở là toilet sao?"

"....."

"Nguy rồi!"

"Chạy đi tìm nhanh lên! Các người là heo sao?!"

"Mẹ kiếp! Một cái phòng vip lại làm nhiều cửa như vậy, ai mà biết chứ! Tìm đi! Chạy nhanh đi tìm! Bằng không chờ bị Lê tổng đánh cho vỡ đầu ra!"

.....

Cố Tiểu Ngải lẳng lẽ sử dụng thang máy nhân viên đi xuống, trong thang máy chiếu rọi ra mặt cô không chút thay đổi, mắt âm đạm, không có vui buồn,

mặt tái nhợt không có chút màu sắc.

Cố Tiểu Ngải len lỏi giữa đám đông, thỉnh thoảng có người chen lấn cô, thỉnh thoảng lại có người đụng phải cô.....

Cô lại hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Cố Tiểu Ngải ngồi trên xe taxi rời đi, nhìn phía trước, Cố Tiểu Ngải hiểu được đây là một con ác mộng, mà con ác mộng này vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.....

Tại quê hương ——

Năm xưa, ba bị cơ quan kiểm soát điều tra, cô cùng cậu an táng mẹ trên núi Lê.

Núi Lê là nơi mẹ thích nhất, mẹ cùng ba dẫn cô đến.

Núi Lê một ngọn núi hoang, nhưng khi lên đỉnh núi này có thể nhìn thấy cả một dải hoa dưới chân núi, hồng vàng xanh tím..... trùng trùng điệp điệp, đẹp không sao tả xiết, mẹ vô cùng thích.

Năm đó, lúc cậu muốn an táng mẹ như bình thường, cô một trăm lần cũng không đồng ý.

Cô vẫn cảm thấy..... mẹ nhất định thích trên núi Lê.

Hiện tại, cái gì cô cũng đều khẳng định không được.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trước mộ mẹ từ tối cho đến hừng đông, cô ngồi từ ban đêm tối mịt đến lúc mặt trời mọc từ phương Đông.....

Ảnh chụp của mẹ trên bia mộ lúc còn trẻ tuổi, xinh đẹp, tao nhã, tươi cười rất đẹp.....

Bầu trời dần dần sáng lên, Cố Tiểu Ngải ngồi ở trước mộ mẹ, dần dần trông thấy dưới chân núi kia từng khối từng khối hoa, màu sắc vẫn xinh đẹp như cũ.....

Rõ ràng là nơi cực im lặng nhưng Cố Tiểu Ngải lại cảm thấy thực âm ỹ, giống như bên tai tất cả đều là tiếng ồn ào ở khu mua sắm, làm đau nhức lỗ tai của cô.

Từng chút một từng chút một găm nhăm cô.

.....

"Có biết vì sao ba lại bị tù tội hay không? Chính là mẹ con trộm văn kiện cơ mật của ba giao cho Sở Thiên Minh, Sở Thiên Minh đã báo cơ quan kiểm tra, điều này là căn cứ chính xác, ba đã bị tù tội như vậy đó."

"Mẹ con không phải không chịu nổi áp lực mới nhảy lầu tự tử, là bà ấy bị Sở Thiên Minh lừa, Sở Thiên Minh căn bản sẽ không cưới bà ấy, cho nên mới tuyệt vọng lựa chọn tự sát."

"Tất cả những điều này là do Sở Thiên Minh tạo nghiệt, Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải mặc dù là khác họ, nhưng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ _____"

.....

Cô tưởng rằng gia đình mình nỡ mất hóa ra chỉ là vô bực;

Cô tưởng rằng ba mẹ thương yêu nhau hóa ra chỉ là giả dối;

Từ nhỏ cô đã có một ước muốn là gả cho Sở Thế Tu..... nhưng mà chỉ là một trò hài vĩnh viễn không thực hiện được.

Chậm rãi tháo nhẫn hình trái tim trên ngón áp út xuống, Cố Tiểu Ngải đem nhẫn để ở trước mộ mẹ cô, từ bây giờ..... cô vĩnh viễn không thể đeo nó được nữa.

Cho đến hôm nay, cô mới biết được thì ra trước đây mình sống giữa sự giả dối..... mà sự giả dối này lại là ký ức tốt đẹp nhất trong trí nhớ của cô.

Thật là buồn cười.....

Mặt trời dần dần mọc lên từ phía Đông, chiếu sáng lên mặt đất, làm cho ruộng hoa dưới chân núi được chiếu rọi đẹp hơn.....

Cố Tiểu Ngải vẫn duy trì một tư thế ngồi cả đêm không hề động, cơ thể sớm đã cứng ngắc chết lặng, nhưng cô giống như không có cảm giác gì nữa.

Không có đau.

Không có thương tổn.

Không có khổ sở.

Chỉ trong một đêm, cô mất đi tất cả. Nhưng cô thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng đều không có rơi, ngay cả một chút nước mắt cũng đều không có.

Lòng của cô cùng thân thể giống như rơi vào chết lặng..... Cái gì cũng đều không có cảm giác, chết lặng bình tĩnh.

"Tiểu Ngải, ba biết con nhất định ở nơi này."

Giọng trầm ổn của Cố Tân bỗng nhiên truyền đến, vững vàng đi tới trước mặt cô, trên người đã thay đổi tây trang mới tinh, cả người lộ vẻ đắc chí vừa lòng, từng bước nhanh chóng.

Ba?

Ông ấy vẫn là ba cô sao? Cô không phải con gái của Sở Thiên Minh sao?

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải ngưng trệ nhìn ruộng hoa dưới chân núi, một câu đều không có nói.

Cố Tân đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, cùng cô sóng vai ngồi ở trước mộ, mặt lộ ra nếp nhăn nhưng vẫn anh tuấn như trước, nhìn ruộng hoa dưới chân núi cảm khái nói, "Mẹ con trước kia thực thích nơi này."

Cố Tiểu Ngải không nói gì.

"Con gái à, có lẽ đến tốt cùng con muốn biết con có phải là con của ba không, đúng không?" Cố Tân quay đầu nhìn chăm chú vào mặt cô không có huyết sắc, muốn để tay lên vai cô.

Nhìn bộ dáng cô cứng ngắt đại ra, sau một lúc lâu, tay Cố Tân vẫn hạ xuống.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới mở miệng, "Từ lúc ba ra tù, trong kế hoạch ngày hôm qua, con chỉ nghĩ ba từ hôn để làm cho Sở gia khó xử thôi. Hóa ra, ba lại ở trong buổi tiệc kỷ niệm một trăm năm của Sở gia để tổ giắc chuyện bê bối của họ, thực là một kế sách hoàn mỹ."

Giọng của Cố Tiểu Ngải thực rất nhẹ nhàng, không có một tia cảm tình, thật giống như không phải nói chuyện của mình.....

"Tiểu Ngải à, chín năm trước, nhà chúng ta cửa nát nhà tan, mẹ con nhảy lầu tự sát, làm hại một mình con ăn nhờ ở đậu nhiều năm như vậy, con chịu không ít khổ sở. Tất cả những điều này đều là do Sở Thiên Minh tạo thành..... Là ông ta chia rẽ gia đình chúng ta, " Giọng điệu Cố Tân đã tràn ngập hận ý, "Ông ta vì tội lỗi của ông ta phải trả giá đắt!"

.....

Sở Thiên Minh phải trả giá lớn, Sở Thiên Minh vĩnh viễn không có khả năng xoay chuyển.....

"Tiểu Ngải, ba vẫn là ba của con, con là do một tay ba nuôi lớn....."

"Lúc ba bỏ thuốc mê con, cũng chỉ là muốn con trở thành một quân cờ không thể thiếu trong kế hoạch của ba thôi, đúng không?"

Mặt Cố Tiểu Ngải cứng ngắt không chút thay đổi quang sang nhìn về phía Cố Tân, "Con không phải ngu ngốc, con có phải là con gái của ba hay không, hay là..... quân cờ bảo thù."

.....

Cố Tân bị giọng điệu hờ hững của Cố Tiểu Ngải biến thành ngẩn ra, lập tức nói, "Tất cả những điều này là lỗi của Sở Thiên Minh..... Ba ở trong tù suốt chín năm, niềm tin để sống chính là bảo thù."

Thấy Cố Tiểu Ngải vẫn không phản ứng chút nào, Cố Tân đứng lên từ trên cao nhìn xuống cô, có chút kích động nói, "Tiểu Ngải, con không thể trách ba, ba đã bị người anh em tốt nhất phản bội, vợ ngoại tình, thù này không báo thì ba không phải là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất."

Cố Tiểu Ngải lặng lẽ nhìn Cố Tân, một đôi mắt biểu cảm phản ứng mạnh mẽ.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới nói, "Vậy ba có biết niềm tin sống của con suốt chín năm ăn nhờ ở đậu là gì không?"

Cố Tân kinh ngạc nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải đứng lên, hai chân đã không còn cảm giác, một chữ một chữ không có cảm tình nói, "Con rất muốn có lại một gia đình."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 268

Cố Tân khiếp sợ nhìn cô, nhìn cô xoay người đi lên phía trước, từng bước một với thân mình cứng ngắc.

Rất muốn có lại một gia đình.....

Lúc Lệ Tước Phong khi dễ cô thậm chí khi dễ đến cực điểm, cô vẫn kìm nén, bởi vì cô biết ba sẽ ra tù.....

Mẹ không thể vẫn hồi được nhưng cô còn có ba, cô còn có thể có gia đình.

Nhưng hiện tại lại không có.

Cái gì cũng đều..... không có.

Trong đôi mắt Cố Tân đột nhiên xuất hiện một quết nước mắt, nhìn Cố Tiểu Ngải từng bước một gian nan đi xuống núi.

Bỗng dưng, chân Cố Tiểu Ngải xuất hiện bất ổn, cả người ngã xuống rồi lăn xuống chân núi.....

"Tiểu Ngải!"

Cố Tân quá sợ hãi, cuống quýt chạy xuống.

Cố Tiểu Ngải lăn một đường xuống núi, hai chân bị tảng đá vướng lại mới dừng lại được, thân thể chết lặng bắt đầu khôi phục tri giác, tứ chi đau đớn truyền đến.....

Buổi sáng, cô hoang mang theo giọt sương, ướt sũng.

Cố Tiểu Ngải nằm vật xuống ở đằng kia, ngơ ngác nhìn khắp bầu trời dần dần sáng lên..... mênh mông bát ngát..... Nhưng không có phương hướng.....

"Tiểu Ngải, con không sao chứ." Cố Tân lo lắng vọt tới trước mặt cô, hai tay nâng cô dậy, lo lắng nhìn về phía bụng bằng phẳng của cô, "Con thấy thế nào? Có cảm giác không thoải mái hay không?"

Cô không có việc gì.

Cô chuyện gì cũng sẽ không có.

Cố Tiểu Ngải đẩy ông ra, giẫy dụa từ trên cỏ đứng lên, đi xuống chân núi.....

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa chiếu vào trên người cô, suy nhược không chịu nổi.....

Giống như thực dễ dàng..... Liền như vậy rồi ngã xuống.

Cố Tân nhìn thấy có chút không đành lòng, đứa nhỏ này được ông yêu thương từ nhỏ đến lớn, một mình ở bên ngoài vất vả đội chín năm, vì chờ ông ra tù.....

Bỗng dưng, Cố Tân đứng ở phía sau cô bình tĩnh la lớn, "Tiểu Ngải, ngày nào đó con nghĩ thông suốt phải đi tìm ba, con vĩnh viễn là con gái của ba."

Ba?

Cô còn có ba sao? Cô không phải kết quả thông gian của Sở Thiên Minh cùng mẹ sao?

Một kết quả thông gian..... thì có cái ý nghĩa tồn tại gì chứ?

*****

Cố Tiểu Ngải một thân chật vật xuất hiện ở trước nhà trọ của bạn thân Chu Chỉ Nghi.

Phản ứng đầu tiên Chu Chỉ Nghi chính là nhảy vào trong phòng tắt TV, đem toàn bộ báo chí vò lại quăng vào sọt rác.

Nhìn hành động của bạn thân, Cố Tiểu Ngải hiểu được chuyện ngày hôm qua huyền ảo đến cỡ nào.

Lúc này..... toàn bộ thế giới cũng biết một đôi tình nhân vừa tuyên bố hôn sự lại là anh em ruột.....

Tin bất quáỉ náo nhiệt như vậy, vạ bẻ bỏi đáng kinh ngạc.

"Tiểu Ngải, vào đây ngồi đi, đến đây."

Chu Chi Nghi thấy Cổ Tiểu Ngải vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, liền kéo tay cô tiến vào, "Bỏ nhìn trên người mình xem tại sao lại bản thành như vậy, đi tắm rửa một chút đi, một chút mình cùng bỏ đi shopping được không?"

Tắm mắt Cổ Tiểu Ngải hồ hững nhìn đến máy tính của Chu Chi Nghi đang mở ra.

Trên màn hình có tiêu đề tin tức bất quáỉ to như vậy—— Quả nhiên thế giới lại rất thú vị, bọn họ lại là anh em ruột thất lạc.

Cổ Tiểu Ngải lẳng lẳng nhìn tiêu đề kích thích kia, ánh mắt trong nháy mắt cũng không chớp, anh em ruột..... Cô cùng Sở Thế Tu là anh em ruột.....

Nhìn thấy tắm mắt của cô, Chu Chi Nghi thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, vội vàng rút nguồn điện của Computer, nhìn cô ngây ngô cười ha ha, "Một chút chúng ta sẽ đi đến khu mua sắm nha, phụ nữ cả thôi, tâm tình không tốt chỉ cần đi mua sắm là tốt ngay thôi!"

"Mình muốn tạm thời ở nhờ nơi này của bỏ, có được hay không?" Cổ Tiểu Ngải bỗng nhiên nói.

"A?" Chu Chi Nghi sừng sốt, sau đó liên tục gật đầu, vội nói, "Được chứ được chứ, đương nhiên là được rồi, bỏ muốn ở bao lâu cũng không thành vấn đề." "Mình tìm được việc sẽ chuyển ra ngoài liền."

"Tìm việc?!" Chu Chi Nghi khiếp sợ nhìn cô.

Không thể nào, xảy ra chuyện lớn như vậy, ba không phải ba ruột, chồng sắp cưới lại thành anh trai của mình, cô ấy còn có tâm tình đi tìm việc sao?!

Cổ Tiểu Ngải bị làm sao vậy?!

Chẳng lẽ là thương tâm quá độ..... Cũng sẽ không phát tiết cảm xúc?!

"Ừ, mình nghĩ việc cũng đã lâu rồi, cũng nên tìm việc lại." Cổ Tiểu Ngải gật gật đầu, trên mặt không có cảm xúc gì, nhìn không ra được là vui vẻ hay là thương tâm, "Mình đi tắm rửa một cái."

"À à....."

Chu Chi Nghi hoàn toàn bình thường bị phản ứng của Cổ Tiểu Ngải biến thành ngây ngốc rồi.

Thông thường, gặp phải loại chuyện như trời giáng này thì một người bình thường sẽ khóc đứt từng khúc ruột. Vì sao Cổ Tiểu Ngải thoát nhìn lại bình thường như vậy?

Bình thường..... cũng không bình thường.

Cổ Tiểu Ngải đi vào trong phòng tắm tắm rửa, nước âm áp chảy xuống, Cổ Tiểu Ngải liếc mắt nhìn đến vết bầm tím trên đùi cho vấp phải hòn đá trên núi một cái.

Trong đầu óc một mảnh hỗn độn.

Cổ Tiểu Ngải cảm với hoa sen xẹt thẳng vào trong mặt mình..... lơ mơ đến nỗi mở mắt ra không được.

Bỗng nhiên bụng ả ả đau, một hồi lại không có cảm giác gì.

Tắm rửa xong, Cổ Tiểu Ngải thay đổi quần áo, xử lý tóc, thoát nhìn mình trong kính có sức sống hơn một chút.

Chu Chi Nghi sống một mình ở nhà trọ, trong nhà khó tránh khỏi có chút bừa bộn, Cổ Tiểu Ngải tắm rửa xong liền thu dọn từ ngoài vào trong nhà trọ một chút.

Nhận thấy đã đói bụng, Cổ Tiểu Ngải lại nấu hai tô mì, gọi Chu Chi Nghi lại ăn, "Tiểu Nghi, lại đây ăn mì này."

"À, à." Chu Chi Nghi có chút hết hồn nhìn cô.

Dưới loại tình huống này, Cổ Tiểu Ngải làm thức ăn có phải sẽ rất khó ăn..... Hoặc là trực tiếp hạ độc? Cùng cô ấy đi chết?!

Không ngờ, Cổ Tiểu Ngải nấu mì vẫn như lúc trước, thơm ngào ngạt, sợi mì dai và ăn thật là ngon.

Nhìn cô ăn rất thơm, Chu Chi Nghi nhịn không được chụp đôi đũa hỏi, "Tiểu Ngải, bỏ không sao chứ? Bộ dạng này của bỏ có thể dọa người đấy....."

Cổ Tiểu Ngải chậm rãi nuốt xuống một ngụm mì, mới ngẩng đầu nhìn Chu Chi Nghi nhẹ giọng nói, "Mình biết bỏ muốn nói cái gì, mình không sao, mình còn phải tiếp tục cuộc sống."

"....." Chu Chi Nghi không biết nói cái gì nữa.

Trong lời nói của Cố Tiểu Ngải..... căn bản không có gì không bình thường cả.

Suy nghĩ khá là tích cực.

Nhưng có thể..... quá mức tích cực hướng về phía trước hay không?!

Cố Tiểu Ngải không có khác biệt gì so với ngày thường, ngoại trừ là không có cười thôi, cô cũng không có khổ sở khóc lóc, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không có rơi xuống.

Sau khi ăn xong, Cố Tiểu Ngải liền mở máy tính của Chu Chi Nghi bắt đầu viết sơ yếu lý lịch của mình, viết thật sự lưu loát.

Chu Chi Nghi dịch chuyển móng ngồi qua, cũng không dám đề cập đến chuyện của Sở gia, cũng chỉ nhìn chăm chăm cô viết sơ yếu lý lịch rồi hỏi, "Bồ dự định sẽ làm cái gì chưa? Tòa soạn báo của cậu bồ vẫn còn hoạt động, hay là bồ trở lại đó."

Chỉ có điều..... lúc này mà quay trở lại....

Ngoại trừ tòa soạn báo của cậu không đưa tin tức của Sở gia ra thì báo chí, tạp chí, đài truyền hình còn lại..... đều đưa tin về vụ bê bối có con riêng của giới nhà giàu.

Bây giờ mà cô làm ở đó, không phải tự tìm phiền phức sao?!

"Không được, mình muốn thử việc khác." Giọng của Cố Tiểu Ngải rất thản nhiên nói, "Mình muốn làm trợ lý thực tập của đạo diễn, học việc một chút, nhưng mình sơ lý lịch của mình không đủ trình độ, thử trước rồi tính sau."

.....

Chu Chi Nghi bội phục nhìn Cố Tiểu Ngải, gần như là sùng bái.

Làm đạo diễn là mơ ước của Cố Tiểu Ngải, xảy ra chuyện lớn như vậy, cô vẫn có tâm tình lập kế hoạch cho tương lai của mình.....

Tâm lý Cố Tiểu Ngải thật sự là không bình thường mà rất mạnh mẽ..

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269

Làm xong sơ yếu lý lịch, Cố Tiểu Ngải tìm các thông báo tuyển dụng trên các trang web rồi đăng sơ yếu lý lịch lên, sau đó nói, "Mình đi ra ngoài đóng dấu nha, nộp thử vào các công ty điện ảnh và truyền hình trong nước xem sao."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải đem sơ yếu lý lịch điện tử bỏ vào hộp thư của mình, đứng lên liền đi. . . . .

Chu Chi Nghi bắt lấy tay cô, lo lắng nhìn cô, "Tiểu Ngải, hôm nay bồ nên nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai hãy đi. . . . ."

Xảy ra chuyện lớn như vậy cô đều không cần cho mình một cái không gian nào sao?

"Mình không sao." Cố Tiểu Ngải lắc đầu, cô thực không có cảm giác mệt.

Cô chỉ biết là hiện tại cô phải làm cái gì đó, muốn bận rộn một chút . . . . . mới có thể bỏ sung cái gì đó vào trong đầu trống rỗng . . . . .

Nếu cô còn tiếp tục nghỉ ngơi như vậy thì bên tai cô sẽ vang lên tiếng ồn ào ở khu mua sắm.

Cái loại âm thanh này. . . . . Thật giống như là ma quỷ vậy đó, muốn cắn nuốt cô sạch sẽ.

Cô chịu không nổi. . . . .

Một chút đều chịu không nổi.

"Vậy mình đi cùng với bồ." Chu Chi Nghi là một người rất nghĩa khí, nghe vậy vội hỏi.

Cố Tiểu Ngải nhìn liếc mắt thời gian trên máy tính, chuyển mắt nhìn về phía Chu Chi Nghi, "Thời gian ăn cơm trưa đã hết rồi, bò nên đi làm đi."

"Nhưng . . . . . mình lo lắng cho bò."

"Thực sự mình không có việc gì." Cố Tiểu Ngải cam đoan, "Tiểu Nghi, bò tin tưởng mình có được không, mình sẽ không làm chuyện điên rồ đâu."

Nếu cô phải làm việc ngu ngốc thì đã sớm làm rồi. . . . .

Cô không có việc gì.

"Mình cảm thấy bò bây giờ. . . . . so với làm chuyện điên rồ còn nghiêm trọng hơn." Mi Chu Chi Nghi đều đã nhấn thành một điểm rồi.

"Mình ổn. . . . ." Cô không biết là mình có cái gì nghiêm trọng.

"Người ta đụng đến chuyện không vui chỉ ít cũng làm một chút chuyện điên rồ cũng là bình thường. . . . . nhưng bò như thế này. . . . ."

"Từ năm mười ba tuổi mình đã gặp phải cảnh nhà sa sút, chín năm ăn nhờ ở đậu, Ở bên cạnh Lệ Tước Phong làm tình phụ một tháng, Tiểu Nghi, mình rất có khả năng chống chọi." Cố Tiểu Ngải nói thật sự nghiêm túc, hoàn toàn như không có việc gì.

"Có thật không?" Chu Chi Nghi hồ nghi nhìn cô, vẫn không thể nào tin tưởng, loại khả năng chống chọi này vượt quá mức người thường. . . . .

"Thật."

Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, đưa Chu Chi Nghi ra khỏi cửa đi làm, mới không tiếp tục khổng chế con nôn mửa của mình lại được nữa, vọt vào phòng tắm nôn mửa, nôn toàn bộ thức ăn vừa ăn lúc này. . . . .

Còn tiếp tục như vậy nữa, cơ thể của cô sẽ chịu không nổi.

Cố Tiểu Ngải đi trở về phòng bếp, lại nấu chút mỳ sợi, ăn vô vị cũng ép buộc mình ăn.

Cô nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt, phải tiếp tục chống đỡ.

Nhưng vì sao phải quật cường chống đỡ . . . . . đầu óc Cố Tiểu Ngải trống rỗng mờ mịt, chỉ là muốn tiếp tục chống đỡ như vậy thôi.

Sửa sang lại quần áo, Cố Tiểu Ngải ở trong một cửa hàng đem sơ yếu lý lịch đi đóng dấu.

Hiện tại mọi người đều đã học đại học, cô chẳng qua chỉ tốt nghiệp trường nghề, nếu không có người nào chấp nhận đơn xin việc của cô thì tiền tích góp của cô lúc trước cũng đủ để đi học bổ sung.

Cô có rất nhiều chuyện muốn làm. . . . .

Cô còn muốn học thật giỏi tiếng Anh.

Cố Tiểu Ngải ôm một sấp sơ yếu lý lịch đi ở ven đường, một chiếc xe màu đen Rolls-Royce thông thả đi theo phía sau cô.

Bên trong xe, tản ra một mùi hoa nhát.

Lệ Tước Phong ngồi ở chỗ ngồi phía sau, tầm mắt sâu đậm nhìn chằm chằm Cố Tiểu Ngải đang đi ở trên đường phía trước. Lúc cô một mình cũng không rơi nước mắt sao?

Bây giờ cô có thể gọi là . . . . . cái gì cũng đều không có.

Thư ký Vương Chiêu ngồi ở chỗ tay lái cầm các báo chí đưa tin, "Chúng ta đã cảnh cáo tất cả truyền thông, không có cho đăng rõ ràng hình ảnh của cậu cùng Cố Tiểu Ngải. Chỉ có vài trang đưa tin tức sớm vào tối hôm qua, cũng đều trong vòng 5 phút đã làm nhòe ảnh chụp của Cố tiểu thư trên internet."

Lệ tổng vốn có ý định khổng chế toàn bộ tin tức, nhưng tình thế này quá lớn, căn bản không khổng chế được.

Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm bóng lưng gầy guộc của Cố Tiểu Ngải, không nói được lời nào.

"Chỉ có điều trình độ của mọi người trên internet hiện nay rất tốt, chúng ta phải ở trên Internet tận lực bảo vệ Cố tiểu thư, không cho người khác ảnh hưởng đến sinh hoạt cá nhân của cô ấy."

Thư ký Vương Chiêu báo cáo công việc, chuyển mắt nhìn Lệ Tước Phong liếc mắt một cái, hần còn không có nói chuyện, Vương Chiêu theo ánh mắt của hần nhìn về Cố Tiểu Ngải phía trước. . . . .

Từ sau khi Cố tiểu thư đi ra khỏi nhà của bạn, Lệ tổng liền một đường theo đuôi, lại không tiếp cận, không biết đang suy nghĩ gì.

"Hôm nay, cổ phiếu của Sở thị bắt đầu giảm trên diện rộng, trong vòng vài ngày tới phòng chừng sẽ giảm đến thấp nhất." Vương Chiêu lấy ra một

Computer mới tỉnh, điểm ra thị trường chứng khoán nói, "Rất nhiều cổ đông đều bán tháo ra tất cả, ba của Cố tiểu thư đã mua vào toàn bộ."

"Có phải cô ấy rất khác thường hay không?" Lệ Tước Phong bỗng nhiên thất vọng nói.

"Cái gì?" Vương Chiêu chỉ nhìn thị trường chứng khoán, nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn về phía Lệ Tước Phong.

"Cô ấy vào trong đó làm cái gì?" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi.

"Cố tiểu thư đóng dấu sơ yếu lý lịch của mình, xem bộ dáng là chuẩn bị tìm việc."

"Lúc này mà tìm việc sao?" Lệ Tước Phong hỏi lại.

". . . . ." Vương Chiêu không khỏi nhìn về phía Cố Tiểu Ngải đang đi phía trước, có chút đồng tình.

Tại sao ở trước mặt nhiều người, bị chính ba mình trước mặt mọi người tuyên bố không phải con gái ruột, đối tượng kết hôn lại là anh cùng cha khác mẹ. . . . .

Loại việc này, ai có thể chấp nhận được?

Người bình thường đều khó có khả năng còn có tâm tư tìm việc.

"Cố tiểu thư có phải bị thương tâm quá độ hay không, nên không thể phát tiết cảm xúc bình thường được?" Vương Chiêu nói, "Không bằng cho Cố tiểu thư đi gặp bác sĩ tâm lý?"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong đẩy ra cửa xe đi xuống, tài xế vội vàng cho xe thông thả dừng lại, sợ hấn ngã.

"Cố Tiểu Ngải!"

Lệ Tước Phong vội tới trước mặt cô, hướng tới cô hét lớn một tiếng.

Bóng cao lớn đột nhiên bao phủ xuống, Cố Tiểu Ngải thất thần kinh ngạc nhảy dựng lên, vô ý thức lui từng bước ra sau, chân lão đạo muốn ngã xuống.

Lệ Tước Phong nhíu mi, nhanh chóng bắt lấy tay cô.

Lá gan cô này sao lại nhỏ như vậy? !

Hắn cầm lấy cánh tay của cô, Cố Tiểu Ngải cuống quýt rút tay của mình về, dùng hết sức lực trên người, động tác dồn dập mà lại dùng lực, giống như là liều mạng vậy.

Toàn bộ sơ yếu lý lịch trong lòng rơi xuống. . . . .

Hắn muốn giữ chặt cô, nhưng không có bắt lấy được, động tác trốn tránh của cô giống như là điên cuồng vậy. . . . .

Móng tay của hắn cắt vào da thịt trên cổ tay cô, lưu lại năm vết máu. . . . .

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong thấy thế giận dữ, hướng cô rống to, "Cô trốn tránh cái gì? !"

Hắn không muốn cô ngã sấp xuống mới đỡ cô, cô lại thật lùi, xem hắn giống như thú dữ trốn cũng không kịp, cái cô này muốn tìm đường chết đúng không? !

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, không lộ vẻ gì nhìn thoáng qua mu bàn tay tới cổ tay bị cào xước vài đường tơ máu, không nói gì, đem ống tay áo che dấu lại, cúi người nhặt sơ yếu lý lịch.

Từ đầu tới đuôi, cô ngay cả đau đến nhăn mặt nhíu mi một chút cũng không có.

Móng tay hắn cắt qua cô, cô giống như hoàn toàn không biết đau.

"Cố Tiểu Ngải, cô không còn tri giác nữa có phải hay không? !" Lệ Tước Phong nắm lấy tay cô đem cô kéo đến.

"Tôi có tri giác, anh bắt đau tôi."

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào mặt hắn tức giận thân nhiên nói, giãy dụa khỏi tay hắn. Tiếp tục cúi gập thắt lưng nhặt sơ yếu lý lịch, thân mình đột nhiên bị nhấc lên, cả người bay lên không.

Lệ Tước Phong mãnh mẽ đến cực điểm ôm lấy cô đi đến Rolls-Royce, Cố Tiểu Ngải rốt cục có phản ứng, cau mày nói, "Lệ Tước Phong, anh làm cái gì? !"

"Tốt lắm, xem ra cô còn nhận ra tôi là ai!"

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

Hắn còn tưởng rằng cô khác thường ngay cả mọi người đều không biết, giống như cái xác không hồn, làm cái gì cô đều không phản ứng!

"Bỏ tôi xuống dưới, đồ của tôi đều rút hết rồi." Cố Tiểu Ngải ở trong lòng ngực của hắn giãy dụa, ý đồ muốn xuống dưới, sợ yếu lý lịch của cô mới vừa đóng dấu. . . . .

Lệ Tước Phong ôm cô vẫn không nhúc nhích, đem cô một phen ném vào trong xe, dĩ thường phần nộ nói, "Cố Tiểu Ngải, con mẹ nó, cô bình thường lại một chút cho tôi!"

. . . . .

"Tôi làm sao không bình thường chứ?" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt hỏi lại, vì sao lại kỳ lạ đem cô quăng vào trong xe.

"Cô . . . ." Lệ Tước Phong đang muốn rống lên, đột nhiên phát hiện mình thực không biết cô ấy không bình thường chỗ nào.

Cô đối đáp trôi chảy, lại không khóc lớn hay đại náo đại âm ỹ. . . . . hoàn toàn bình thường.

Nhưng lại làm cho người ta nói không nên lời . . . . . không thích hợp.

Cả người cô đều lộ ra không thích hợp.

"Tôi còn có việc." Cố Tiểu Ngải nói xong đẩy cửa xe ra, muốn xuống xe.

Cổ tay bị thương bị Lệ Tước Phong nắm mạnh lấy, Lệ Tước Phong trừng mắt cô, trong mắt lộ ra một cổ bá đạo, lớn tiếng quát bảo cô ngưng lại, "Cố Tiểu Ngải! Thế nào cũng không cho đi!"

Cô phía sau còn tới chỗ chạy cái gì? !

"Lệ Tước Phong, anh để cho tôi xuống xe." Cố Tiểu Ngải hờ hững nhìn hắn, lông mày nhíu lại. . . . .

Thư ký ngồi ở chỗ tay lái phụ, quay đầu nhìn chăm chú Cố Tiểu Ngải bằng một đôi mắt lạnh nhạt, lại nhìn Lệ Tước Phong nắm tay Cố Tiểu Ngải, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

"Lệ tổng, tay Cố tiểu thư bị chảy máu. . . . ." Thư ký Vương Chiêu nhin không được lên tiếng. . . . .

Nghe vậy, Lệ Tước Phong rũ mắt xuống thoáng nhìn qua, thể này mới phát hiện mình nắm chặt tay Cố Tiểu Ngải, giờ phút này, tay cô vốn đã bị móng tay hắn cào xước bị hắn nắm chặt lại càng chảy máu nhiều hơn. . . . .

Đáng chết!

Cô không biết đau sao? !

"Cố Tiểu Ngải! Cô đau sao không kêu lên? !" Lệ Tước Phong một phen bỏ tay cô ra, mở ra tay của mình, lòng bàn tay cũng dính máu tươi của cô.

"Tôi không sao." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, kéo ống tay áo xuống che khuất miệng vết thương, "Tôi muốn xuống xe."

"Bây giờ tôi sẽ mang cô về nhà!" Lệ Tước Phong đánh vào không khí, quay đầu quát tài xế, "Còn không mau lái xe? !"

Về nhà?

Bây giờ cô còn có nhà sao?

"Cố tiểu thư, lau máu một chút trước đi." Thư ký Vương Chiêu chuyền cái khăn tay cho cô.

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn bà, là một phụ nữ thành thực khảng ba đến bốn mươi tuổi, Lệ Tước Phong thay đổi khẩu vị rồi sao?

"Tôi là thư ký của Lệ tổng, gọi tôi là Vương Chiêu, từng nói chuyện qua điện thoại với Cố tiểu thư, còn nhớ không?" Vương Chiêu cười nói.

"Cảm ơn."

Cố Tiểu Ngải tiếp nhận khăn tay cúi đầu lau máu trên tay mình, từng chút máu một bị khăn tay hút đi.

Lau xong, máu lại chảy ra tiếp.

Cố Tiểu Ngải dùng sức lại lau một lần nữa, chà mạnh khăn tay lên làn da bị thương.

"Cố Tiểu Ngải, cô bỏ tay ra cho tôi!"

Lệ Tước Phong thấy thế đề mạnh lên tay cô, cô có phải muốn lau tới rách da mới vừa lòng hay không? ! Cô không có cảm giác đau có phải hay không? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270

Vương Chiêu lại lập tức lấy một khăn tay khác cho Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong tiếp nhận khăn tay, nâng tay mềm mại trắng nõn của Cố Tiểu Ngải lên, dùng khăn tay lau khô vết máu thật cẩn thận, động tác mềm mòng nhẹ nhàng, không chạm vào vết thương của cô một chút nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lệ tổng làm một chuyện "dịu dàng" như vậy, Vương Chiêu không khỏi kinh ngạc.

Cố Tiểu Ngải liếc nhìn Lệ Tước Phong một cái, chuyển mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, tùy ý để Lệ Tước Phong thay cô lau khô vết máu.

Xe chạy đến khu Thủy Thiên Loan, dừng trước biệt thự Lệ gia ——

Cố Tiểu Ngải bình tĩnh nhìn biệt thự hoa lệ trước mắt, giống như..... cô đã thật lâu rồi chưa tới nơi này.

Lệ Tước Phong kéo tay cô vào trong nhà, còn chưa có vào cửa liền giương giọng hô, "Bảo mẫu, lấy hộp y tế lại đây!"

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong kéo mạnh ngồi ở trên sofa, Lệ Tước Phong nâng tay cô lên thổi thổi, gió lạnh lạnh thổi qua miệng vết thương của cô, thực thoải mái.

Cố Tiểu Ngải ngồi thực bình tĩnh, mở tivi ra xem tin tức.

Biên tập viên trên màn ảnh phân tích đạo lý rõ ràng, "Chuyện bê bối ngoài hôn nhân của giới đại gia làm oanh động cả nước. Do tội lỗi của thế hệ trước đã làm cho đôi tình nhân trẻ sắp kết hôn lại biến thành anh em cùng cha khác mẹ."

.....

"Sở thị chủ tịch Sở Thiên Minh đã đính chính trước truyền thông, tuyên bố mình không có ngoại tình, càng không có con gái....."

Màn hình TV bỗng dung tối đen thành một mảnh, bị tắt đi.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong điều khiển TV quảng tới, vẻ lo lắng trên mặt dày đặc.

"Ai cho cô xem tivi hả?!" Lệ Tước Phong trừng mắt cô, chỉ là nữ giúp việc ở nhà hần thì xem tin tức cái gì!

"....."

Cũng không phải cô thích mở TV.

"Cô tiểu thư đến đây....." Bảo mẫu mang theo hộp y tế vội vàng chạy chậm lại, khi nhìn thấy Cố Tiểu Ngải ánh mắt không khỏi trở nên đồng tình, "Cô tiểu thư muốn ăn chút gì không? Bảo mẫu lập tức nấu cho cô."

Nhìn vẻ mặt đồng tình của bảo mẫu, Cố Tiểu Ngải không rõ mình có cảm giác gì nữa, chỉ lắc lắc đầu, "Không được, một chút tôi còn có việc phải làm."

Cô đi đóng dấu sơ yếu lý lịch lại một lần nữa.

Cô còn muốn tìm việc, cô nhiều việc lắm, không rảnh ở Lệ gia ăn cái gì đâu.

"Cô mà có chuyện gì để làm chứ?! Ở lại đây cho tôi! Thế nào cũng không cho đi!" Giọng điệu Lệ Tước Phong bá đạo không có một chút uyển chuyển, tay lại cực nhẹ nhàng từ từ sát trùng miệng vết thương cho cô, giống như sợ làm đau cô vậy.

"Tôi muốn đi tìm việc." Cô có rất nhiều chuyện phải làm, cô không muốn ở lại biệt thự này, không muốn ở một nơi yên tĩnh.

"Tôi sẽ trả lương cho cô, cô hãy ngoan ngoãn ở lại đây cho tôi!" Lệ Tước Phong kiêu ngạo cắt đứt lời nói của cô, hoàn toàn không cho cô nói cái gì nữa.

"....."

Cố Tiểu Ngải nghe lời nói bá đạo không ai bì nổi của Lệ Tước Phong cũng không biết nói cái gì nữa, cũng không phản bác được. Bởi vì, cô có nói nhiều hơn nữa, cũng sẽ chỉ bị hấn gạt bỏ đi.

Hắn luôn luôn như vậy, chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ như thế nào, cũng không quan tâm người khác có đồng ý hay không, lời hắn nói chính là thánh chỉ, chính là chân lý, ai cũng không thể bác bỏ.

Mất Lệ Tước Phong thâm thúy, chuyên chú thay cô rửa miệng vết thương, cầm lấy băng gạc thật cẩn thận băng cổ tay cô lại, môi mỏng khẽ gọi hé mở, "Trong hai ngày, tay cô không được dính nước."

Cố Tiểu Ngải rút tay về xoay xoay cổ tay, giống như không có chuyện gì.

"Tôi đi đây." Giọng thản nhiên của Cố Tiểu Ngải vừa vang lên xong, đã đứng lên muốn đi, còn chưa kịp đứng vững đã bị Lệ Tước Phong kéo quay về trên sô pha, thân mình cao to của hắn đè lên cô.

Cố Tiểu Ngải bị ép tới nằm ngửa ở trên sô pha.

Lệ Tước Phong nửa quỳ ở bên cạnh người cô, tóc ngắn cụp xuống, một đôi con ngươi đen trên cao nhìn xuống trừng mắt cô, cũng không có hành động gì tiếp theo nữa.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí mập mờ giữa hai người lại trở dậy.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chú vào mặt cô dường như đã thật lâu rồi hắn không có thấy, có chút tham luyến, đầu ngón tay mang theo dục vọng mon men trên mặt cô trắng trong thuần khiết, mắt càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm.....

"Lệ Tước Phong, buông ra, tôi muốn đi." Giọng lạnh nhạt của Cố Tiểu Ngải đánh gãy bầu không khí căng thẳng.

Lệ Tước Phong nhất thời tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, "Cố Tiểu Ngải! Cô nghe không hiểu tiếng người sao?!"

Hắn cũng đã nói cho cô tiền, cho cô thông thả ở trong nhà, cô còn đi cái gì mà đi chứ?! Đi ra ngoài làm việc chuốc lấy vất vả sao?!

Cố Tiểu Ngải lặng im nhìn mặt anh tuấn của hắn, lạnh nhạt hỏi lại, "Vậy anh nghe hiểu tiếng người sao?"

"Cô....." Lệ Tước Phong tức giận đến cực điểm. "Tôi phải đi, nghe hiểu không hả? Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải thập phần kiên trì, trong mắt cũng không có cảm xúc gì, giống như thực bình thản lặp lại một câu vậy thôi.

"....."

Lệ Tước Phong tức giận đến thiếu chút nữa nắm tay lại đánh cô.

Cái cô này..... không biết tốt xấu mà. Bây giờ mà đi ra ngoài với cái bộ dáng quý quái này có khi bị xe tông cũng không biết chừng, để cho cô đi ra ngoài không phải cho cô đi tìm cái chết sao?!

"Bảo mẫu, đem xiềng xích của Cố Tiểu Ngải lấy đến đây!" Lệ Tước Phong lạnh giọng phân phó.

Còn muốn chạy đúng không?

Hắn sẽ không cho cô đi ra khỏi cửa được!

Xiềng xích.....

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, mắt vẫn như cũ không có ánh sáng.

"A?!" Bảo mẫu kinh ngạc há hốc miệng, nhìn về phía mặt Cố Tiểu Ngải không biến đổi ở dưới thân hắn, rất là lo lắng, không khỏi mở miệng nói, "Như vậy đi, Lệ tổng, tôi sẽ trông chừng Cố tiểu thư, không cho cô ấy chạy loạn đâu."

Vừa xảy ra chuyện quá lớn như vậy, còn muốn đem Cố tiểu thư xích lại..... một người bình thường làm sao chịu nổi.

"Nói! Cô có còn đi hay không?!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nâng lên một tay đè ở trên người của cô, uy hiếp trừng mắt cô.

Da thịt mềm mại của cô vẫn như cũ làm cho hắn cảm thấy vừa lòng.

Trên người cô mỗi một tác đều làm cho hắn thích.....

"Đi." Có Tiểu Ngải cố chấp nói, trên mặt không có biểu tình gì.

Mắt Lệ Tước Phong thâm thúy, tay dùng lực bóp chặt cằm cô, tiếp tục rống cô, "Có Tiểu Ngải! Còn có đi hay không?!"

Giống như nếu cô nói chữ đi thì hần sẽ bóp chết cô ở trên sô pha.

Là một người thức thòi cũng biết chịu thua.

"Đi." Có Tiểu Ngải lại chỉ nói một chữ như cũ, cô muốn rời đi khỏi nơi này, cô có việc muốn đi làm.....

Cả người Lệ Tước Phong tức giận không chỗ phát tiết, muốn đánh một quyền trên mặt cô, thật lâu su lại rơi vào trên sô pha.

"Có Tiểu Ngải!"

"Đáp án của tôi vẫn như vậy, tôi còn có việc phải làm, tôi không muốn sống ở chỗ này." Có Tiểu Ngải lạnh nhạt nói. Đối với hần cô không có phản cảm gì, cũng không có tiếp nhận.

Ngực Lệ Tước Phong tức giận càng tụ càng hợp lại, cúi đầu trực tiếp hôn lên môi của cô, hung hăng mà hôn, hần không thể nuốt vào trong bụng.

Lúc này đây, Có Tiểu Ngải không có phản ứng né tránh kịch liệt, tùy ý để cho hần khóa lại môi của mình.

Dường như đã một thế kỷ rồi hần không có hôn cô vậy.

Môi cô ấm áp cùng mềm mại làm cho hần vừa lòng, làm cho hần mê muội..... Loại tư vị này hần rất yêu thích.

Lệ Tước Phong giống như là nghiện hôn môi của cô, đầu lưỡi cực nóng thông thả mà đầy kỹ xảo liếm môi của cô, lưu luyến ở mỗi một chỗ.....

Thấy thế, bảo mẫu yên lặng xoay người rời đi, trong lòng vui vẻ cực hạn.

Lệ tiên sinh thật sự là..... rất hẹp hòi.....

Mấy ngày nay, Lệ tiên sinh ở văn phòng đều trống rỗng.....

Lệ Tước Phong không coi ai ra gì hôn cô, chưa dừng lại ở đó còn muốn nâng mở môi của cô.

Có Tiểu Ngải không có đóng chặt đôi môi, hần dễ dàng mở ra, lưỡi Lệ Tước Phong nhanh chóng chui vào, liếm miệng cô ấm áp, làm người ta run rẩy tim đập nhanh.....

Lệ Tước Phong càng hôn càng điên cuồng, một tay để đến sau đầu của cô làm đầu cô hơi hơi nâng lên, càng thêm nhích lại gần mình, hôn càng ngày càng kịch liệt.

Xúc cảm giống như run rẩy chạy khắp tứ chi.

Lệ Tước Phong điên cuồng mà hôn cô, lâu dài mà không bỏ qua, một tay mon trón cơ thể mềm mại của cô, chung quanh đốt lửa, thiêu đốt kích thích.

Có Tiểu Ngải tùy ý để cho hần kịch liệt hôn, không có phản kháng, cũng không có đáp lại, trầm mặc thừa nhận.

Bỗng dưng, một cảm giác buồn nôn nẩy lên đến, cô căn bản không thể ức chế.

Có Tiểu Ngải dùng sức đẩy người Lệ Tước Phong ra, từ trên sô pha đứng lên, che miệng liền chạy vọt vào trong phòng tắm, hình ảnh giống như chạy nạn.....

"Qe ——"

Chạy vào phòng tắm, Có Tiểu Ngải ghé vào bồn cầu nôn mửa, nôn ra toàn bộ mì ăn lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271

Chỉ là lần này không ói ra nhiều như lúc trước, chỉ ói ra một chút, nhưng dạ dày lại khó chịu cực kỳ.

Sau khi ới xong, trong miệng chỉ toàn vị chua, lưu lại hơi thở cực nóng của Lệ Tước Phong ở môi cô.....

Cố Tiểu Ngải khó chịu ngồi ở trước bồn cầu, tồn tại cảm giác lụn bại, ngay cả thân thể cũng chế nhạo cô đúng không?

Cô còn muốn tiếp tục cuộc sống, thân thể cũng không cho phép sao?

Lúc trước, cô từ thiên kim tiểu thư lập tức trở thành nghèo túng ăn nhờ ở đậu, cô đều có thể chống đỡ qua được. Hiện tại cô đã trưởng thành, có năng lực làm việc, không lý do nào lại chống đỡ không được.....

Lệ Tước Phong đứng ở cửa nhìn chằm chằm bóng dáng của cô thật lâu, con tức hết sức căng thẳng ở trong mắt.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong đi nhanh tiến lên trước mặt cô đang ngồi xổm, một tay bóp chặt vào cổ mảnh khảnh của cô, đáy mắt tràn đầy hung ác nham hiểm, giọng điệu phẫn nộ từ trong cổ họng bức ra đến, "Cố Tiểu Ngải! Con mẹ nó, cô đối với tôi ghê tởm như vậy sao?!"

Cố Tiểu Ngải bị hấn bóp cổ nhưng ngay cả phản ứng bị đau đều không có, chỉ lạnh nhạt nhìn hấn, "Lệ Tước Phong, bây giờ tôi rất khó chịu, hoặc là anh bóp chết tôi, hoặc là buông tôi ra."

Hoặc là bóp chết cô? Hoặc là buông cô ra?

Hai lựa chọn này đối với cô mà nói không quan trọng một chút nào cả sao?

Hay là ngay cả sống cô cũng không muốn sống?! Cái cô này, có thực là hấn nên bóp chết cô mới được hay không?!

Lệ Tước Phong bị phản ứng lạnh nhạt của cô biến thành nổi tung, tàn ác quát to, "Cố Tiểu Ngải! Là chính miệng cô nói động lòng với tôi! Cô dựa vào cái gì mà chê tôi ghê tởm?!"

Động lòng?

Cố Tiểu Ngải có chút giật mình. Đúng vậy, cô đúng là có động lòng với Lệ Tước Phong.

Nhưng hiện tại..... Vì sao cô không có cái cảm giác gì cả?

"Tôi không chê anh ghê tởm." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nhìn hấn.

Không ngại hấn ghê tởm?!

Không ghét hấn mà lúc hôn môi cô lại chạy đi nôn mửa sao?!

Hấn - Lệ Tước Phong chưa bao giờ có một người nào đang hôn với hấn mà dám chạy đi nôn cả!

"Vậy cô nôn cái gì? Nói, nói đi!" Lệ Tước Phong rống trong miệng, cả người tức giận đều bị bộc phát ra rồi, bóp cổ cô càng ngày lại càng chặt.

"....."

Cô phải nói như thế nào hấn mới tin tưởng chứ?

Cô chỉ là phía buồn nôn mà thôi.....

"Lệ tiên sinh, tôi nấu cháo bí đỏ mà Cố tiểu thư thích ăn này." Bảo mẫu đang lúc đi tới nói, đột nhiên thấy Lệ Tước Phong bóp cổ Cố Tiểu Ngải cổ, sợ tới mức kinh hô, "Lệ tiên sinh, cậu....."

Bảo mẫu đột nhiên xuất hiện làm cho Lệ Tước Phong khôi phục chút lý trí, một phen bỏ tay của mình ra, Lệ Tước Phong dùng một tay kéo cô từ dưới đất đứng lên rồi ôm lấy, lực đạo có chút dịu sức.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc.

Kỳ thật cô tình nguyện bị Lệ Tước Phong bóp chết, như vậy..... Cô cũng không cần chống đỡ nữa.

Cô không biết..... cô tiếp tục chống đỡ vì cái gì nữa.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong ôm đến trong phòng ăn, Lệ Tước Phong bỏ cô tới trước bàn ăn, động tác buông xuống rất nhẹ, không có làm đau cô.

Trên bàn đặt sẵn một chén cháo bí đỏ, bảo mẫu làm món cháo này luôn rất ngon miệng, thập phần mỹ vị.

Cố Tiểu Ngải cũng không cần Lệ Tước Phong uy hiếp, liền cầm lấy muỗng múc cháo ăn, một ngụm một ngụm bỏ vào miệng nuốt xuống, thái độ thực hợp tác.

Lệ Tước Phong ngồi ở một bên, một đôi con ngói đen gắt gao trừng mắt cô, thấy cô ngoan ngoãn ăn cháo cuối cùng sắc mặt cũng không khó coi như lúc này.

Ngoại trừ một chút tái nhợt ra thì mặt cô rất có đường nét, không có gì đặc biệt tiêu tụy, đôi mắt to tròn, ngay cả dấu vết thâm quầng đều không có.

Sau khi xảy ra chuyện, cô tốt hơn nhiều so với hắc tướng tượng.

Nhưng vì sao hắc có cảm giác cô có cái gì đó không đúng lắm?! Cô cùng Sở Thế Tu đã không có khả năng nữa, còn không chịu ở lại chỗ của hắc!

Hắc - Lệ Tước Phong, sức hấp dẫn đã kém như vậy rồi sao?! Kỳ lạ!

"Cô tiểu thư, ăn ngon không?" Bảo mẫu đứng ở một bên thân mật hỏi.

"Dạ." Cô Tiểu Ngải nhìn bà gật gật đầu, tiếp tục cúi đầu ăn cháo, ăn một muỗng rồi lại một muỗng rất nhanh.

Lệ Tước Phong thấy thế không khỏi nhú mi, lấy một tay vỗ vỗ lên đầu của cô, bất mãn gầm nhẹ, "Cô ăn chậm một chút cho tôi! Không có ai giành của cô đâu!"

Cố Tiểu Ngải bị vỗ vỗ cả người chấn động, không nói gì, tiếp tục trầm mặc ăn từng chút cháo một vào trong bụng.

"Lệ tiên sinh, bác sĩ Trương đã đến rồi." Một nữ giúp việc đi vào nhà ăn nói.

Bác sĩ Trương?

Cái gì mà bác sĩ Trương?

Tay Cố Tiểu Ngải đang cầm thìa chợt dừng lại, vết thương trên tay cô không phải đã xử lý tốt rồi sao? Gọi bác sĩ đến làm gì nữa?

"Cho ông ta vào." Lệ Tước Phong ngồi ở bên cạnh Cố Tiểu Ngải lạnh giọng lên tiếng.

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông ăn mặc chỉnh chu, khoảng hơn ba mươi tuổi đi tới, trên tay mang theo một túi hồ sơ, cung kính đi về phía Lệ Tước Phong lịch sự chào hỏi, "Lệ tổng."

Lệ Tước Phong chẳng ừ hử gì chỉ nhìn người đàn ông, thái độ kiêu ngạo, lạnh lùng hỏi, "Thư ký Vương nói người rất có danh tiếng?"

"Không dám." bác sĩ Trương khiêm tốn nói, lập tức nhìn thoáng qua Cố tiểu Ngải đang trầm mặc ăn cháo bên cạnh Lệ Tước Phong, hỏi, "Không biết lúc nào tôi có thể bắt đầu....."

Lệ Tước Phong ôm chầm Cố tiểu Ngải như cái đầu gối vẫn không nhúc nhích bên cạnh, "Bây giờ có thể bắt đầu rồi."

Cô gái này mặc dù có chút không bình thường, nhưng khẳng định không có nghiêm trọng như lão bà Vương Chiêu kia nói, bác sĩ tâm lý..... tùy tiện xem qua là được rồi.

"Lệ tổng, có thể để tôi nói chuyện một mình với vị tiểu thư này được không?" bác sĩ Trương mỉm cười hỏi.

Lệ Tước Phong nhú mày lại.

Bác sĩ Trương vội vàng giải thích, "Ít người một chút, vị tiểu thư này mới có thể thả lỏng một chút, có vẻ nguyện ý nói chuyện."

"Tôi ở trong này có quan hệ gì chứ?!" về mặt Lệ Tước Phong lập tức không vui.

Gặp bác sĩ tâm lý mà thôi, hắc vẫn không thể ở trong này sao?!

Cố Tiểu Ngải bị hắc ôm vai, yên lặng liếc mắt nhìn bác sĩ kia một cái, cúi đầu tiếp tục ăn cháo, giống như không biết bọn họ đang nói về cô.....

Hoàn toàn chỉ lo chuyện của mình.

"Vâng, được rồi." Đối mặt với người đàn ông quá cường thế này, bác sĩ Trương không dám nói thêm cái gì nữa, mang theo hồ sơ đi đến ngồi xuống chỗ đối diện với bọn họ, chuẩn bị bắt đầu nói chuyện.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong vỗ mạnh cái bàn rồi đứng lên, "Tôi đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài cho ta!"

Chết tiệt, hắc vì sao còn phải lo lắng cho Cố Tiểu Ngải nữa.

Nếu như cô ấy không thoải mái ở trước mặt hắn thì làm sao có thể thoải mái với người khác được?! Cái gì mà bác sĩ tâm lý chứ?!

Quên đi, hắn sẽ thỏa hiệp một lần nữa!

.....

Lệ Tước Phong đột nhiên thay đổi làm cho bác sĩ Trương sững sốt, nhìn theo hắn rồi đi, có chút không hiểu.

Vừa mới như đinh đóng cột không chịu đi.....

Cố Tiểu Ngải đang ăn cháo, cảm giác được Lệ Tước Phong bên cạnh đứng lên đi ra ngoài, môi nhếch lên, mắt khẽ nhúc nhích, nhưng không có nói cái gì.

Loại người cường thế bá đạo như hắn lại có thể nghe lời bác sĩ.

"Tiểu thư tiếp tục ăn cháo đi, cứ coi như là cùng bạn bè bình thường nói chuyện phiếm được rồi." Đợi Lệ Tước Phong rời đi, bác sĩ Trương nói thực ôn hòa thực khách sáo.

"Vâng."

Bác sĩ Trương vừa lấy một cái máy mp3 nhỏ trong túi hồ sơ bên cạnh, vừa hỏi, "Xin hỏi tiểu thư họ gì?"

"Họ Cố." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, ăn xong muống cháo cuối cùng mới ngẩng đầu lên nhìn về phía bác sĩ đối diện.

Mp3 được mở lên, phát ra tiếng nhạc nhẹ về thiên nhiên, tiếng chim hót, tiếng thác nước.....

Cô nghĩ cô hiểu được vì sao bác sĩ trước mắt không mang theo hộp y tế mà mang cái cặp tài liệu.

Bởi vì anh ta là bác sĩ tâm lý.

Lệ Tước Phong bị làm sao mà lại cho cô gặp bác sĩ tâm lý chứ?

Chẳng lẽ, trong lòng cô có vấn đề sao? Cô hiện tại tốt lắm..... Vì sao phải gặp bác sĩ tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272

"Tôi họ Trương, cô gọi tôi là lão Trương là được rồi." bác sĩ Trương có ý muốn cô mở rộng lòng ra, nhìn cô ăn hết chén cháo liền hỏi, "Cháo ăn ngon không?"

"Vâng."

"Thật ra, bây giờ những người trẻ tuổi sống ở đô thị đều có các loại áp lực, gặp bác sĩ tâm lý chính là con đường đúng đắn để giải quyết áp lực, không cần quá khẩn trương." bác sĩ Trương muốn cho cô trầm tĩnh lại.

"Tôi không sao." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, không có dáng vẻ khẩn trương, cũng không có thoải mái, thực lạnh nhạt.

"Ách?" bác sĩ Trương sững sốt.

"Tôi nói tôi không sao." Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào anh ta nghiêm túc nói, "Anh có gì muốn hỏi thì hỏi đi, một chút tôi còn có việc."

Bác sĩ Trương nhủ nhủ mảy, tiếp tục ôn hòa hỏi, "Cô tiểu thư hắn có rất nhiều việc?"

"Đúng vậy." Cô đã lên kế hoạch cho ngày hôm nay rất tốt, không muốn bị quấy rầy.

Cố Tiểu Ngải trả lời rất dè dặt mà xa cách, lại thực lễ phép, không giống bệnh nhân muốn kháng cự bác sĩ, cô có thể đối đáp trôi chảy.

Bác sĩ Trương lấy ra một ít thẻ giấy từ trong tập hồ sơ, trên đó vẽ đủ loại hình vẽ.

Cố Tiểu Ngải nhìn nhìn anh ta lấy ra một bức tranh trừu tượng đầu tiên hỏi cô, "Cô tiểu thư, trên bức tranh này cô thấy được gì?"

"Một con bướm màu đen." Tầm mắt Cố Tiểu Ngải dừng tại một điểm trong tờ giấy đủ màu sắc..... giống như hình dạng con bướm, màu đen dày đặc, liếc mắt một cái liền làm cho người ta nhìn thấy được.

Vô cùng dễ thấy.

"Thật chứ?" Sau khi bác sĩ Trương nghe được đáp án của cô, lại lấy ra một bức tranh khác đủ loại hình dạng, đủ loại màu sắc hỏi, "Cố tiểu thư, thứ cô thấy đầu tiên là cái gì?"

"Màu trắng."

Bác sĩ Trương không nói gì, ngay sau đó lấy ra từng loại tờ giấy một, hoặc là hỏi cô thấy giống cái gì, hoặc là hỏi cô nhìn thấy gì trong đó.....

Sau khi hỏi xong, anh ta cảm thấy có chút mệt nhọc, Cố Tiểu Ngải lại vẫn im lặng ngồi ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn anh ta, trầm mặc mà bình tĩnh.

Lấy các tờ giấy bỏ qua một bên, bác sĩ Trương ngồi thẳng thân thể lên, vẻ mặt ôn hoà nói, "Rất nhiều người cũng đều không hiểu chính xác tâm tình của mình là như thế nào, bình thường tìm một người nói hết ra là một phương pháp cực kỳ tốt. Nếu Cố tiểu thư không ngại, có thể cùng tôi nói chuyện thử xem."

"Nói cái gì?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn anh ta, cô không biết là cô có cái gì muốn nói hết.

"Chuyện phiền muộn của cô, chuyện làm cô không thờ nổi..... Nói ra, cô sẽ cảm thấy thoải mái rất nhiều." Bác sĩ Trương cười nói, cố gắng muốn cho cô nói ra, "Cố tiểu thư, thử nói ra xem....."

Chuyện không thờ nổi..... trong đầu óc Cố Tiểu Ngải nhảy mất thành một mảnh hỗn độn không chịu nổi.

Đủ loại hình ảnh đều bay loạn ra, ba bỏ thuốc mê cô, mẹ ngoại tình, sự thật cửa nát nhà tan, là anh em ruột cùng Sở Thế Tu.....

.....

"Có biết vì sao ba lại bị tù tội hay không? Chính là mẹ con trộm văn kiện cơ mật của ba giao cho Sở Thiên Minh, Sở Thiên Minh đã báo cơ quan kiểm tra, điều này là căn cứ chính xác, ba đã bị tù tội như vậy đó."

"Mẹ con không phải không chịu nổi áp lực mới nhảy lầu tự tử, là bà ấy bị Sở Thiên Minh lừa, Sở Thiên Minh căn bản sẽ không cưới bà ấy, cho nên mới tuyệt vọng lựa chọn tự sát."

"Tất cả những điều này là do Sở Thiên Minh tạo nghiệt, Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải mặc dù là khác họ, nhưng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ....."

.....

Tiếng người ồn ào tập nập ở khu mua sắm vang lên, lại một lần nữa vang lên ở bên tai cô không ngừng..... Giống như muốn nuốt sống cô.

Môi Cố Tiểu Ngải lộ ra tái nhợt, đồng tử không tự chủ được co rút nhanh, hô hấp dồn dập, hai tay nắm chặt thành quyền.

Cô không nghe.

Cô cái gì cũng không muốn nghe.....

Đừng nói cho cô sự thật..... Cũng đừng nói cho cô bất cứ chuyện gì..... Cô cái gì cũng không muốn nghe.....

Tiếng thác nước trong mp3 càng lúc càng lớn, Cố Tiểu Ngải hô hấp càng ngày càng nặng, mang theo run run.

"Đoạn nhạc này dường như không tốt, để tôi đổi một đoạn khác."

Nhìn phản ứng của cô, bác sĩ Trương cầm lấy mp3 thay đổi một đoạn nhạc khác.

Lúc này đây là loại nhạc nhẹ cực kỳ yên ả, chỉ có tiếng sóng biển thư thả cùng nhạc Piano, thực yên ả, một chút nhấp nhô đều không có, thỉnh thoảng có xen lẫn tiếng cười hồn nhiên của đám con nít.....

Một đoạn nhạc nhẹ tràn ngập ánh mặt trời ấm áp.

Nghe qua hết sức tốt đẹp, làm cho người ta có thể tưởng tượng thấy một đám con nít vô tư chơi đùa ở bãi biển, xây lâu đài cát.

Cảm xúc Cố Tiểu Ngải chậm rãi bình phục lại, hô hấp vững vàng hơn nhiều, không có dồn dập.

"Cố tiểu thư nghe được cái gì?" Bác sĩ Trương thấy cô khôi phục lại im lặng bắt đầu chậm rãi hỏi. "Rất nhiều tiếng người, rất loạn."

"....."

Đáp án này làm cho bác sĩ Trương sững sốt, lập tức lại hỏi tiếp, "Xã hội bây giờ, cuộc sống mọi người có tiết tấu càng lúc càng nhanh, làm cho người ta không có cơ hội giải tỏa, rất nhiều người muốn dùng tự sát để giải quyết tất cả, uống thuốc ngủ, nhảy lầu,..... Có tiểu thư có ý kiến gì về hành vi đó?"

Đồng tử Cố Tiểu Ngải lại lần nữa co rút nhanh, mắt nhìn về phía bác sĩ Trương mang theo chút kích động, có chút dùng sức nói, "Tôi sẽ không tự sát!"

Bác sĩ Trương đối với câu trả lời của cô có chút ngoài ý muốn, giãy tiếp theo lại khôi phục tươi cười, mỉm cười gật gật đầu, "Tốt lắm, Cố tiểu thư, chúng ta cũng tán gẫu đủ lâu rồi, không bằng cô đi nghỉ ngơi một chút nhé?"

Bác sĩ Trương đứng lên tắt mp3 đi, thu dọn các tờ giấy lại.

"Tôi không bình thường sao?" Cố Tiểu Ngải đột nhiên hỏi.

Vì sao Lệ Tước Phong cho cô gặp bác sĩ tâm lý? Cô như bây giờ không tốt sao? Cô gây trở ngại đến ai sao?!

Bác sĩ Trương cười lắc đầu, "Cố tiểu thư, chúng ta là người, không phải thần thánh, gặp phải chuyện khổ sở khó tránh khỏi sẽ bị thương tâm khổ sở. Mà kiềm nén mình quá mức là một phương pháp quả thực rất ngốc nghếch, cô thực bình thường, chỉ là cô không biết như thế nào để phát tiết thôi."

Phát tiết?

Muốn phát tiết như thế nào?!

Cô gây áp lực cho mình sao? Không có, cô ổn lắm, cô không biết là chính mình có chuyện gì.

Cô một lần lại một lần đều sống cho đến nay, làm sao còn có thể có việc gì chứ.

*****

Để bảo mẫu dẫn Cố Tiểu Ngải đi nghỉ ngơi, Lệ Tước Phong gọi bác sĩ Trương đi vào thư phòng dưới lầu nói chuyện.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu sáng lên thư phòng được trang trí sa hoa theo cách thức châu Âu.

"Cô ấy thế nào?" Lệ Tước Phong còn chưa kịp ngồi xuống liền gấp gấp hỏi, tốt nhất Cố Tiểu Ngải kia đừng có chuyện gì cả.

Bác sĩ Trương ngồi ở đối diện với hắn, mở mp3 ra, phát ra một đoạn tiếng sóng biển nhẹ nhàng.

Lệ Tước Phong nhíu mi trừng mắt hắn, nghe xong trong chốc lát liền không kiên nhẫn gầm nhẹ, "Tôi là hỏi anh cô ấy thế nào! Không phải kêu anh tới điều trị cho tôi!"

Cho hắn nghe âm nhạc cái quỷ gì?!

Lệ Tước Phong hung bạo làm cho bác sĩ Trương rút lui thân mình lại, lớn gan tiếp tục hỏi, "Không biết Lệ tổng nghe được cái gì từ đoạn nhạc này?"

"Không phải là tiếng cười của đứa nhỏ sao, có cái gì dễ nghe!" Lệ Tước Phong cực kỳ không kiên nhẫn với vị bác sĩ kia, một đoạn âm nhạc mà thôi, cho hắn nghe làm cái gì?!

Tâm lý của hắn lại không bị bệnh!

"Nhưng Cố tiểu thư nghe được rất nhiều tiếng người rất loạn."

Vừa nghe xong lời bác sĩ Trương nói, Lệ Tước Phong ngẩn ra.

Giãy tiếp theo, Lệ Tước Phong ngồi thẳng lên ghế cầm lấy mp3 nghe lại cẩn thận, ngoại trừ tiếng sóng biển cùng Piano, ngoại trừ tiếng cười của đám con nít ra thì cái gì cũng đều không có.

Tiếng người rất loạn..... ám chỉ tiếng cười của đám con nít sao?! Tại sao Cố Tiểu Ngải lại nghe ra như vậy?!

"Việc này nói lên cái gì?" Trong mắt Lệ Tước Phong lộ ra một chút khăn trương khó có thể che dấu, Cố Tiểu Ngải thật sự bị bệnh sao?!

"Đây là phản ứng nội tâm của cô ấy, đại biểu cho trong lòng của cô ấy cũng rất loạn, trong lòng cô ấy ẩn dấu rất nhiều chuyện mà không có biểu đạt ra, càng tích trữ càng nhiều, làm cô ấy cảm thấy rất loạn, khó có thể chịu được."

.....

Từ người yêu lại biến thành em ruột của Sở Thế Tu, trong lòng cô ấy có thể không loạn sao?!

Hắn chỉ biết cô không khóc, không oán loạn, không âm ỉ nhất định có vấn đề, ai lại giống như cô ấy xảy ra chuyện còn có thể đi tìm việc!

"Tiếp tục nói đi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, ngón tay thon dài dùng sức xiết chặt mp3.

Bác sĩ Trương khôi phục chút thái độ chuyên nghiệp, cầm lấy một bức tranh trừu tượng tiếp tục phân tích, "Mắt Cố tiểu thư thấy đầu tiên là con bướm màu đen, việc này theo chuyên môn của chúng tôi là chỉ cô ấy bây giờ bị cái gì đó cản trở."

"Cản trở?" Lệ Tước Phong nhú chặt mi.

"Nơi này có rất nhiều màu sắc, Cố tiểu thư nhìn thấy con bướm màu đen là bị bao phủ bởi tất cả màu sắc bên trong, việc này đại biểu nội tâm của cô ấy bị nhốt lại, bao bọc vây quanh cô ấy, làm cho cô ấy không chịu được mà thờ đốc." Bác sĩ Trương chỉ chỉ bức tranh trừu tượng chuyên nghiệp nói.

"....."

Lệ Tước Phong trừng mắt con bướm màu đen kia, đánh mạnh một quyền lên bàn, trong mắt tràn ngập hung ác nham hiểm đáng sợ.

Hắn không nên đáp ứng lão hồ li Cố Tân kia, làm giao dịch cái gì, chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273

Lúc trước Cố Tiểu Ngải không để ý tới hắn như bây giờ!

Bác sĩ Trương bị động tác của Lệ Tước Phong làm cho hoảng sợ, lập tức nom nớp lo sợ giải thích một đồng bức tranh mà Cố Tiểu Ngải đã xem qua, nhưng dường như tất cả đáp án đều chỉ hướng về một——

Nội tâm của cô rất loạn, thiếu cảm giác an toàn, nhưng lại cố hết sức kìm nén bản thân mình không nhắc tới hiện tại, cô hoàn toàn khép kín mình.

"Tôi không muốn nghe nhiều lời! Anh nói thẳng với tôi có nghiêm trọng không thôi?!" Nghe anh nói liên miên cần nhắc một đồng từ chuyên môn, Lệ Tước Phong nhú mi càng chặt, cuối cùng lại hung bạo lên.

Nói nhiều như vậy có ích lợi gì! Hắn lại không hiểu những từ ngữ chuyên môn đó.

Bác sĩ Trương hít một hơi thật mạnh, có chút sợ hãi nói, "Nếu cứ để cô ấy tiếp tục như vậy nữa, sẽ biến thành hội chứng trầm uất rất nghiêm trọng."

"Chứng trầm uất?!"

Lệ Tước Phong không dám tin tưởng lớn mắt, nhất thời tức giận, dùng sức vỗ lên cái bàn, một đôi mắt hung ác trừng mắt bác sĩ Trương trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh nói cô ấy mắc chứng trầm uất sao?! Anh có chuẩn đoán sai hay không?!"

"Cố, Cố tiểu thư thuộc loại đó." Bác sĩ Trương sợ tới mức ngồi ở trên ghế lui ra sau....

"Loại gì?!"

"Là, là, Cố tiểu thư là một, là một trường hợp thực đặc, đặc biệt..... chính, chính là....."

"Con mẹ nó, anh nói chuyện đàng hoàng cho tôi!" Một bác sĩ tâm lý còn cà lăm! Vương Chiêu nói cái gì mà uy tín!

"Dạ, dạ, Lệ tổng." Bác sĩ Trương đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, "Bình thường..... Bình thường chứng trầm uất ít nhiều gì sẽ có khuynh hướng tự sát, mà lúc này tôi thử qua Cố tiểu thư, phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là cô ấy sẽ không tự sát."

"Vậy là sao?!" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi.

Không tự sát không phải chuyện tốt sao?

Vậy không phải cô ấy có chiều hướng tích cực sao, như vậy cô ấy còn có hi vọng, điều này sao thành chứng uất ức?!

Có phải tên bác sĩ này muốn kiếm tiền đến điên rồi hay không, cố ý nói Cố Tiểu Ngải có bệnh!

"Cố tiểu thư hiện tại bị áp lực cực độ, không chịu phát tiết ra, một cực đoan khác là đè nén chính mình nhưng không làm bất cứ chuyện điên rồ nào để phát tiết."

Bác sĩ Trương nom nớp lo sợ giải thích, "Nói cách khác, Cố tiểu thư đang đè nén chính mình từ hai phía, đây là một hiện tượng vô cùng không tốt. Cũng

máy đây chỉ là vừa mới bắt đầu, còn điều trị kịp."

"....."

Cô ấy ngay cả đau cũng không biểu hiện ra ngoài, gây áp lực cho mình làm cái gì chứ?! Cô ấy khép kín chính mình, chuyện này cũng xảy ra rồi!

"Thật giống như....." Bác sĩ Trương nâng hai tay lên chậm rãi khép lại giấu không trung, nói, "Đem một cái bóng bóng ra sức bơm khí vô, quả bong bóng này sớm hay muộn cũng sẽ nổ tung."

"Nếu như nổ tung thì sao?"

Bác sĩ Trương hiểu được ý tứ của hần, trả lời ngay, "Tinh thần thất thường."

"....."

Lệ Tước Phong khiếp sợ nhìn anh ta, cảm những bức tranh tung lên, những bức tranh lộn xộn này mà có thể phán đoán Cố Tiểu Ngải bị trầm uất sao?!

Chỉ là những bức tranh mà thôi, có thể chứng minh cái gì chứ?! Đã vậy còn nói Cố Tiểu Ngải tiếp tục như vậy nữa thì tinh thần thất thường?! Đúng là nói hươu nói vượn!

"Xoạt ——"

Ngực Lệ Tước Phong tràn ngập tức giận, một phen quăng tất cả những bức tranh kia lên đầu anh ta, quát khàn cả giọng, "Con mẹ nó, nguoi cút ra ngoài cho ta!"

Ngay sau đó, Lệ Tước Phong liên tục mời vài bác sĩ tâm lý có tiếng nói chuyện cùng Cố Tiểu Ngải, đáp án đều như nhau.

"Lệ tổng, trong lúc nói chuyện với chúng tôi, Cố tiểu thư liên tục nói ba lần ‘ tôi không sao ’, việc này có nghĩa là Cố tiểu thư hi vọng chính mình không có việc gì, nhưng không biết làm như thế nào mới là chính xác."

"Lệ tổng, Cố tiểu thư quá thiếu cảm giác an toàn, bây giờ cô ấy không thấy bất cứ ai có thể giúp được cho tình trạng của cô ấy cả."

"Lệ tổng, Cố tiểu thư sống trong thế giới một người, giam mình trong cánh cửa quan trọng kia, không cho phép mình đi ra ngoài, cũng không cho ai đi tới."

.....

Thiếu cảm giác an toàn, không chịu nói ra, cố gắng kìm nén bản thân.

Đây đều là cái đáp án quỷ gì chứ!

"Lệ tiên sinh, những thứ này là do các vị bác sĩ đã vạch ra phương án trị liệu trong thời gian nhanh nhất." Bảo mẫu đi vào thư phòng đem mấy bản báo cáo để lên trên bàn cho Lệ Tước Phong.

"Ba ba ——"

Lệ Tước Phong đang ở trên máy tính tìm tòi những thứ liên quan đến chứng trầm uất, nghe vậy, ngẩng đầu lên buồn bực đem tất cả báo cáo đều ném xuống đất.

"Tất cả đều là một đám lang băm, báo thư ký liên lạc tìm kiếm các chuyên gia tâm lý có tiếng ở nước ngoài cho tôi!"

Lệ Tước Phong tâm phiền ý loạn quát, hai đầu lông mày chau lại.

Hần không cho phép Cố Tiểu Ngải có ốm đau gì cả.

"Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư trong một ngày đã gặp năm vị bác sĩ tâm lý rồi, tôi thấy trạng thái của cô ấy rất kém." Bảo mẫu lo lắng nói.

"Trạng thái kém sao?!" Hần liên tục nói chuyện cùng bác sĩ tâm lý, cũng chưa xem cô ấy thế nào.

"Đúng vậy, tôi thấy cô ấy cũng không muốn nói chuyện với bác sĩ tâm lý, nhưng lại trả lời từng câu một. Tôi cảm thấy Cố tiểu thư như vậy quá cực khổ rồi." Sau khi gặp bác sĩ tâm lý thì bảo mẫu vẫn ở cùng Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải chỉ nói đi nói lại hai câu, lặp lại nhiều nhất đúng là ba chữ: tôi không sao.

Cô ấy giống như ra sức chịu đựng.

Bảo mẫu ở một bên nhìn thôi cũng cảm thấy cô ấy vất vả, mà chính cô ấy giống như một chút cảm giác cũng đều không có.

"Nấu đồ ăn cho cô ấy đi."

Lệ Tước Phong buồn rầu ần ần mi tâm, ngực có đau lòng có đau đớn, hẳn không muốn cô có bệnh.....

Không phải là một đả kích thôi sao, không phải chỉ là bị ba mình áp đặt thôi sao, không phải chỉ là không thể cùng Sở Thế Tu kết hôn thôi sao..... Cô khóc một hồi không phải được rồi sao, đè nén mình làm cái gì chứ? Muốn bức điên chính mình sao?!

"Lệ tiên sinh vẫn là nên giúp đỡ Cố tiểu thư đi." Bảo mẫu nhặt báo cáo lên, lời nói thâm thúy, "Việc này so với bác sĩ tâm lý gì đó càng có ích hơn."

Chờ bảo mẫu đi rồi, Lệ Tước Phong mới mở báo cáo ra, mặt sau cùng viết một câu ——

Bên này xuất phát từ trong tâm, làm cho cô ấy mở lòng ra, làm cho cô ấy phát tiết ra, tự nhiên sẽ khôi phục, làm cho cô ấy có cảm giác an toàn, cho cô ấy ấm áp, làm cho cô ấy tin tưởng có người quan tâm cô ấy, trong lòng thương cô ấy.....

Quan tâm cô ấy.....

Yêu thương cô ấy.....

Chết tiệt, muốn hẳn dịu dàng sao?! Hẳn Lệ Tước Phong tại sao vì một người phụ nữ lại biến thành như vậy!

*****

Liên tục gặp năm bác sĩ tâm lý, Cố Tiểu Ngải đối mặt với các vấn đề của bọn họ đặt ra đã muốn trả lời đến chết lặng, đi vào phòng nằm, Cố Tiểu Ngải nhìn trên giá sách thấy có cuốn tiểu thuyết tiếng Anh lúc trước cô từng xem.

Không để cho chính mình nhàn rỗi, Cố Tiểu Ngải lấy tiểu thuyết liền bắt đầu đọc, chỗ nào không hiểu liền dùng bút đánh dấu lại.

Cô vẫn là có rất nhiều chỗ không hiểu, có phải nên đi học tiếng Anh hay không đây?

Tìm việc, học tiếng Anh..... việc của cô ngày càng nhiều.

Cũng không muốn yên tĩnh.

Bỗng nhiên, Cố Tiểu Ngải cảm giác được có ánh mắt ở trên người mình, thật lâu đều không có dời đi.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt qua, chỉ thấy Lệ Tước Phong cao to đứng nghiêng dựa vào cạnh cửa thâm thúy nhìn cô, không có thô bạo, chỉ là thật sâu nhìn cô, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai người liền đối diện như vậy, một người thâm thúy, một người lạnh nhạt, thật lâu đều không có dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 274

"Lệ Tước Phong, tôi muốn đi ra ngoài tìm việc." Sau một lúc lâu, Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa nói muốn rời đi Lệ gia, cô không muốn để mình yên tĩnh.....

"Không được." Lệ Tước Phong không chút nghĩ ngợi liền phủ quyết.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, đáy mắt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút hối hận, mẹ nó, không thể dùng loại giọng điệu nặng nề này được.

Phải quan tâm..... phải yêu thương.....

Được rồi!

"Vậy anh có thể xem giúp tôi mấy câu chỗ này được hay không? Tôi xem không hiểu." Cố Tiểu Ngải không phát giác dị thường của hắn, dụng thẳng quyển tiểu thuyết tiếng Anh trong tay lên hỏi.

Trông cô ấy cũng không khác người bình thường một chút nào.

Nhưng bác sĩ tâm lý lại cố tình đưa ra kết luận rằng cô ấy cố gắng đè nén bản thân, chỉ có phát tiết ra mới có thể bình thường.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, bỗng đứng tiến lên đoạt quyển tiểu thuyết trong tay cô quăng đến một bên, "Đừng xem nữa."

Không cho phép cô rời đi cũng không cho phép cô đọc sách.....

Vậy cô ở Lệ gia làm cái gì?

Đúng rồi, cô có thể đi đến phòng xem phim.....

Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Ngải liền muốn rời đi, mới ra tới cửa, cánh tay liền bị Lệ Tước Phong nắm lấy.

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn về phía mặt hung ác nham hiểm của hắn, chỉ nghe giọng Lệ Tước Phong lạnh lùng vang lên ở bên tai cô, "Tôi dẫn cô đi chơi trò làm vườn."

Chơi trò làm vườn?

Lệ Tước Phong dẫn cô đi chơi trò làm vườn? Cô có nghe lầm hay không đây?

"Đi thôi."

Không cho cô từ chối, Lệ Tước Phong kéo tay cô liền đi ra ngoài, ở phòng thay quần áo chọn cho cô bộ trang phục dễ vận động và thoải mái, "Đi thay đi."

Cố Tiểu Ngải thán nhiên nhìn Lệ Tước Phong một cái, không có dị nghị thay một bộ trang phục thể thao màu trắng, size ở phòng thay quần áo đều là size của cô, Lệ Tước Phong không có dọn dẹp nơi này sao?

Cô cũng đã đi rồi..... nhưng phòng thay quần áo còn giữ lại.....

Cố Tiểu Ngải đổi quần áo xong đi ra thì thấy Lệ Tước Phong mặc một bộ thể thao màu xám đứng ở cửa.

Mất vài phần thô bạo, bá đạo, cuồng vọng trên người. Ánh mặt trời chiếu lên trên người Lệ Tước Phong làm cho hắn có vẻ đặc biệt tuổi trẻ, thậm chí hiện ra vài phần tính trẻ con.

Bộ trang phục thể thao của hai người đều là loại cực phẩm của E.S, sản xuất ra để đáp ứng nhu cầu của tình nhân.

Lệ Tước Phong.....

Tình nhân.....

Mất Cố Tiểu Ngải chột âm ỉ, không nói gì.

Bộ trang phục thể thao màu trắng thực xứng với gương mặt trắng trong thuần khiết, làm cho Cố Tiểu Ngải tăng thêm vài phần phấn chấn tinh thần.

Lệ Tước Phong vừa lòng gọi môi lên, tiến lên thay cô sửa lại một chút tóc dài, kéo tay cô đi ra ngoài, "Chúng ta đi thôi."

Ngồi trên xe Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong lái xe thể thao rời đi khỏi Lệ gia, Cố Tiểu Ngải nhìn phong cảnh Thủy Thiên Loan lui dần, thán nhiên lên tiếng hỏi, "Hôm nay anh không cần đi làm sao?"

"Tôi dẫn cô đi chơi trò làm vườn, không cần đi làm." Lệ Tước Phong thuận miệng nói.

Cô mắc chứng trầm uất, hắn còn có tâm tình gì mà đi làm.

Vì dẫn cô đi chơi trò làm vườn mà không đi làm cũng được sao?

Cố Tiểu Ngải xẹt qua một chút không được tự nhiên, đối mặt với Lệ Tước Phong như vậy, cô không biết làm thế nào cả.

Cô thầm muốn một mình bận rộn, làm chuyện của mình..... Không muốn quấy rầy bất luận kẻ nào, bao gồm cả Lệ Tước Phong.

"Vì sao lại dẫn tôi đi chơi trò làm vườn?" Cố Tiểu Ngải hỏi, cô không tưởng tượng ra được bộ dáng Lệ Tước Phong làm vườn.....

"Tôi thích." Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra một tiếng, biểu lộ ra điệu bộ không vui.

"À." Cố Tiểu Ngải không có hỏi nhiều.

"Một chút cô phải chơi cho thật vui vẻ cho tôi, không được mày chau mặt ừ nữa."

"....." Cái này còn có thể bắt buộc sao? Cố Tiểu Ngải nhìn đường ngoài cửa sổ, giọng nói rất nhẹ, "Tôi không có mày chau mặt ừ đâu."

Cô thấy bộ dáng mình trong gương, thực bình tĩnh thực lạnh nhạt, nào có vẻ mặt đau khổ.....

Cô tốt lắm.

Vì sao lại cảm thấy cô không bình thường như vậy chứ?

"Cô không cười chính là mày chau mặt ừ rồi!" Lê Tước Phong bá đạo nói.

"Có phải tôi nở nụ cười thì anh sẽ cho tôi đi tìm việc đúng không?"

"Cô thử cười một cái tôi xem." Mắt Lê Tước Phong tối tăm ung dung liếc mắt cô một cái."....." Cố Tiểu Ngải ráng sức cong môi, muốn gọi lên khóe môi lại lộ ra một nụ cười rất khó coi cho hần xem.

Đèn đỏ sáng lên, Lê Tước Phong dừng xe lại.

Ở tầng dưới khu mua sắm của Sở thị có rất nhiều gian hàng, trước kia đông như trẩy hội còn bây giờ trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Một khu mua sắm lớn như vậy nhưng số người ra vào có thể đếm được trên đầu ngón tay.....

Không cần nghĩ cũng biết, trong thời gian hai tháng gần gũi Sở thị gặp các loại đả kích, bây giờ danh dự đã muốn rơi xuống thấp nhất rồi.

Màn hình tivi lớn trên khu mua sắm truyền phát tin tức Sở Thế Tu đang được một đài truyền hình duy nhất phỏng vấn, nhìn qua anh tiêu tụy rất nhiều, hốc mắt có chút phồng hồng.

"Tôi không tin chúng tôi là anh em, Ngải Ngải, chúng ta đi làm kiểm tra DNA một lần đi, anh sẽ ở Dreamhouse chờ em." Sở Thế Tu nói như thế trên màn ảnh.

.....

Tôi không tin chúng tôi là anh em.....

.....

Bên môi Cố Tiểu Ngải không tươi cười được nữa, đại ra nhìn Sở Thế Tu trên màn hình lớn.....

Bỗng dung, trước mắt tối sầm.

Một cái tay lớn che kín ánh mắt của cô, Cố Tiểu Ngải đang muốn đẩy ra, vành tai bị bao phủ bởi hơi thở của Lê Tước Phong, lưỡi hần mềm mại mà có kỹ xảo, đột nhiên hôn bất thành linh như vậy khiến cô giật mình.

Trong đầu nhất thời trống rỗng, không thể nghĩ được cái gì khác.

"Cố Tiểu Ngải, không được phép nhìn nữa!" Tiếng nói Lê Tước Phong bá đạo cuồng vọng lại kêu gọi vang lên ở bên tai cô.

Một lát, Lê Tước Phong mới chậm rãi buông tay che mắt cô ra, Cố Tiểu Ngải theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên màn hình tivi đã chuyển sang quảng cáo.....

Cố Tiểu Ngải rù mắt xuống, không có nói cái gì cả, thực im lặng.....

Lê Tước Phong nhìn mặt của cô, cô không lên tiếng lại im lặng như vậy làm ngực hần rất khó chịu.

Cô lại kìm nén bản thân mình.

Trong bảng báo cáo của bác sĩ tâm lý còn viết thế này: làm cho người bệnh mở miệng lựa chọn cơ hội, không được làm chủ mọi chuyện thay cô ấy, nhất định phải xem cô ấy thích cái gì, chán ghét cái gì. Có đôi khi gặp phải chuyện không hay thì đối mặt so với trốn tránh đối với người bệnh cũng có ích hơn.

Đối mặt.....

Cho cô ấy đi đối mặt với Sở Thế Tu?

Hần ngu xuẩn sao? Hần không cần chơi lớn như vậy!

Đèn xanh đã sáng lên, xe thể thao lại vẫn đứng ở tại chỗ, Lê Tước Phong không có dấu hiệu lái xe đi, tuy rằng Cố Tiểu Ngải thấy kỳ quái nhưng cũng không hỏi.

Thật lâu, Lê Tước Phong đột nhiên thanh âm thực cứng ngắt nói, "Cô muốn đi gặp hần không?!"

Đi gặp hần?

Hần lại thỏa hiệp rồi! Đối với Cố Tiểu Ngải, hần thỏa hiệp một lần lại một lần, hần điên rồi!

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải hiển nhiên không hiểu được ý tứ của hắn.

"Sở Thế Tu!" Giọng điệu Lệ Tước Phong thật sự cứng ngắt, dường như tức giận, sắc mặt thực thối, "Hắn không phải bảo cô đi Dreamhouse cái gì đó sao?! Cô có muốn đi gặp hắn không?!"

.....

Mặt trời mọc từ hướng Tây sao?

Lệ Tước Phong cho cô đi gặp Sở Thế Tu?!

Cố Tiểu Ngải không nói gì, giọng điệu Lệ Tước Phong liền tệ hơn, thấp giọng quát, "Thế nào?! Có đi hay là không?!"

Cho cô lựa chọn sao?

Lệ Tước Phong cho cô lựa chọn?!

"Lệ Tước Phong, anh thử tôi hả?" Có phải chờ sau khi cô nói một từ đi, hắn lập tức đánh cô đúng không?

"Cô muốn đi tôi lập tức đưa cô đi!" Giọng điệu Lệ Tước Phong đã xấu lắm rồi, hắn khó cho cô tự chủ lựa chọn quyền lợi, cô còn dám nghi ngờ hắn!

Lệ Tước Phong thoạt nhìn không giống như là đang thử.....

Thật sự đưa cô đi sao?

Đưa cô đi gặp Sở Thế Tu?!

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Không đi."

Có phải là anh em ruột hay không thì thế nào, cô ngay cả ba cũng bị mất..... Ba ruột của cô nếu thật là Sở Thiên Minh..... vậy cô cùng Sở Thế Tu nên làm cái gì bây giờ? Cô kiểu gì cũng không muốn đi.....

Nghe được đáp án của cô, khóe môi Lệ Tước Phong lập tức đắc ý gọi lên, mắt đang tối đen ngấn ý cười.

Đây cũng không phải là hắn thay cô quyết định, là chính cô không đi nha.....

Tâm tình Lệ Tước Phong nhất thời tốt lên, ôm chầm vai của cô, hôn mạnh lên trán cô một cái, "Ngoan cô gái."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275

Cố Tiểu Ngải không có tránh né, thân nhiên nói, "Tôi muốn đi tìm việc."

"....." Lệ Tước Phong nhú mi, "Tôi nuôi cô không nổi sao? Đi làm có cái gì tốt."

Làm việc cho người ta chỉ là bị người ta sai vặt thôi, không có quan hệ thì đi làm cái gì, đi làm cho người ta khi dễ à?!

Cố Tiểu Ngải trầm mặc không nói gì, cúi mặt nhìn tay để trên đầu gối, không có vui vẻ, cũng không có không vui.

Cô giống như lại nhớ tới ngày bị Lệ Tước Phong nhốt, giống như..... tất cả chưa bao giờ thay đổi.

Giống như..... cô chưa từng rời khỏi Lệ Tước Phong, không có đón ba ra tù, không có đáp ứng lời cầu hôn của Sở Thế Tu, càng không có..... lễ khánh thành của Sở gia.....

Nhìn bộ dáng của cô, ngực Lệ Tước Phong lại khó chịu.

Không thể thay cô quyết định.

Hắn phải nhẫn!

"Có phải cô thật muốn đi tìm việc không?!" Lệ Tước Phong tận lực ngăn chặn rống giận.....

"Ừ." Cố Tiểu Ngải gật đầu.

"Tôi sắp xếp giúp cô." Hấn tìm công tác ít nhất không ai dám khi dễ cô!

"Tôi muốn tự mình đi tìm."

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong lại không thể ngại trang nữa, nháy mắt lại rống lên, "Cô có thể dừng từ chối tôi có được hay không? Tình trạng cô bây giờ làm sao có thể đi tìm việc được? Ai lại chịu nhận một nhân viên ngay cả nụ cười cũng không có chứ!"

.....

Bây giờ mà nói với cô mấy từ này, đối với cô là rất khinh thường.

Không phải là cười thôi sao?

Cô làm sao mà không làm được.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải ngược mặt lên nhìn về phía hấn, miễn cưỡng xả ra một nụ cười xả giao, một giây sau nhanh chóng tắt đi.

"....."

Lệ Tước Phong sững sờ trừng mắt cô, mặt anh tuấn có chút đại ra, rất ngu mất.....

Cô đột nhiên cười như vậy rất quý dị tới cực điểm.

Cô đang kháng nghị với hấn sao?

Có phải cô muốn nón cô rất hay cười, chỉ là đối với hấn cười không nổi thôi sao?! Chết tiệt!

"Cố —— Tiểu —— Ngải!" Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong tức giận đến mức ở bên trong xe lớn tiếng rít gào lên, "Tôi thật muốn một phen bóp chết cô! Xong hết mọi chuyện!"

"Vậy sao anh không bóp đi?!"

"Cố Tiểu Ngải! Cô có biết bây giờ sắc mặt cô có bao nhiêu vẻ chán ghét hay không?"

Cô biết mình làm cho người khác rất chán ghét, cho nên cô mới không thể có cái gì cả..... Cô thực vất vả chịu đựng đến hôm nay, kết quả, cái gì cũng không phải của cô, ngay cả ba cũng không phải của cô.

Ngay cả gia đình mỹ mãn trước kia cũng đều là giả mà thôi, cô chỉ là kết quả của một mối tình gian dú, cô còn có ý nghĩa tồn tại gì nữa.

"Nếu chán ghét tôi như vậy tại sao anh còn hôn tôi?" Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới lạnh nhạt hỏi lại.

"Tôi không tự trọng! Được không?!"

"....."

Cố Tiểu Ngải nhìn bộ dáng hấn hờn hển, không biết vì sao, ngực lại hơi hơi phấp phấp.

Cô biết Lệ Tước Phong tốt với cô, hấn không lấy xiềng xích nhốt cô lại cũng đã là tương đối tôn trọng cô rồi, thậm chí còn có thể hỏi cô muốn đi gặp Sở Thế Tu hay không nữa.

Kỳ thật.....hấn căn bản không cần làm nhiều như vậy.

"Đi thôi, đi chơi trò làm vườn." Cố Tiểu Ngải lên tiếng.

Đi chơi trò làm vườn cùng tìm việc cũng không khác gì nhau, cô chỉ cần không yên tĩnh thì tốt rồi.....

Chỉ cần cô không suy nghĩ nhiều nữa là tốt rồi.....

"Nghĩ thông suốt rồi sao?!" Lệ Tước Phong tức giận hừ lạnh một tiếng.

"Nghĩ thông suốt rồi." Cô căn bản không muốn đi đâu cả.

Lệ Tước Phong khởi động xe đi về phía trước, bọn họ tạm dừng thời gian dài như vậy, xe phía sau đều bấm kèn inh ỏi cả lên rồi.

Xe dừng ở trước công viên lớn nhất ở C thị, mặc dù không phải ngày nghỉ nhưng lượng khách cũng rất nhiều.

Lệ Tước Phong mạnh mẽ ôm vai Cố Tiểu Ngải đi vào, ở trước cổng có nhân viên mặc bộ trang phục hình con thỏ bằng bông lập tức đưa cho hấn hai cái lỗ tai thỏ.

"Cô thỏ sao?" Lệ Tước Phong rất có hưng thú tiếp nhận, đem gắn lên đầu cô, làm cho khuôn mặt cô có vẻ sinh động hơn.

Lệ Tước Phong nhìn mình giống như đang nhìn một kiệt tác xuất sắc vậy, đặc ý nhíu mày, "Không tệ, vậy mang đi."

"....." Cố Tiểu Ngải trầm mặc không nói gì, cũng không có lấy cái tóc xuống.

Lệ Tước Phong đến chỗ bán vé mua phiếu, tùy tay vứt bỏ cái cài đầu tai thỏ còn lại, đàn ông mà lại mang cái này buồn cười chết đi.....

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong nhíu nhíu mày.

Hấn giống như không có hỏi cô có thích hay không.

Cố Tiểu Ngải yên lặng đứng ở một bên nhìn hấn mua phiếu, im lặng như một đứa bé, không âm ỷ không náo loạn.

Bỗng nhiên, Lệ Tước Phong quay đầu lớn tiếng hỏi, "Cô không thích sao?!"

"Cái gì?"

"Cái cài tai thỏ." Lệ Tước Phong cầm phiếu vào cổng giẫm chân tại chỗ đi đến trước mặt cô, nhíu mi hỏi, "Thích thì nói thích, không thích thì nói không thích."

"Tôi nói không thích anh sẽ bỏ nó sao?" Cố Tiểu Ngải phản ứng lạnh nhạt hỏi.

Cô quá hiểu tính cách của Lệ Tước Phong rồi.

Hấn có thói quen quyết định, có thói quen bất luận kẻ nào đều nghe hấn phân phó, chịu hấn bố trí.....

Ở trước mặt hấn, trừ ba hấn ra thì hấn là không ai có thể có quyền lên tiếng.

"Soạt ——"

Cài tóc trên đầu cô bị lấy xuống, Lệ Tước Phong trực tiếp đem cài tóc vứt bỏ vào thùng rác, lạnh lùng thốt, "Bây giờ không phải đã được rồi sao!"

Nói xong, về mặt Lệ Tước Phong liền mất hứng đi lên phía trước.

Cố Tiểu Ngải nhìn theo bóng lưng của hấn, lại nhìn thùng rác phía bên cạnh, Lệ Tước Phong bị làm sao vậy?

Hỏi cô có thích hay không, thành thực trả lời lại tức giận.....

Mặc dù tức giận..... hấn vẫn đem cài tóc cô không thích bỏ đi, không để cho cô tiếp tục mang nữa.

Ngực Cố Tiểu Ngải có một chút khác thường, hấn tôn trọng cô sao?!

"Này! Cái cô chết tiệt! Còn không đi!"

Lệ Tước Phong bỗng nhiên lại lui trở về, mạnh mẽ ôm cơ thể mảnh khảnh của cô đi vào công viên, lại khôi phục khí chất bá đạo, chỉ là trong mắt người ngoài thì hai người rất giống một đôi tình nhân.....

"Chơi thuyền hải tặc không?"

"Không chơi."

"Chơi nhà ma không?"

"Không chơi."

"Có đi đây biển thế giới hay không?"

"Không đi."

.....

Còn tiếp tục như thế này nữa, Lệ Tước Phong hoàn toàn nòng nẩy lên rồi, đem cô kéo tới một bên tức giận nói, "Cố Tiểu Ngải, cô cố ý phải không?!"

Cái này không chơi cái kia cũng không chơi, vậy cô đi công viên làm cái gì?"

Cố Tiểu Ngải phản ứng lạnh nhạt, "Là anh kéo tôi tới đây mà."

Chính cô cũng hiểu được mình mâu thuẫn, cô không muốn để cho mình rảnh rỗi, nhưng cô quả thực cô lại không có hứng thú với cứ trò chơi nào trong công viên.....

Mí mắt đã mỏi mệt rồi.

"....." Lệ Tước Phong bị cô làm cho cô nói không nên lời, tức giận đến muốn đánh người, "Tôi, con mẹ nó, vì làm cho cô vui vẻ mới đến đây!"

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải nói thẳng ra hai chữ.

Cô biết hẳn là vì làm cho cô vui vẻ, nhưng..... Cô thực không vui vẻ nổi.

Bây giờ cô có lý do để vui vẻ sao? Một cái cũng đều không có.

"....." Lệ Tước Phong hung hăng đánh một quyền vào không trung, trong lòng tích tụ khó chịu không giải trừ được, "Cố Tiểu Ngải! Tôi hỏi lại một câu lựa chọn của cô coi như tôi không tự trọng! Đi theo tôi!"

Lệ Tước Phong dứt khoát kéo cô đi vào một phòng trò chơi ngoài trời, trên máy chơi game đang trình diễn màn bắn nhau kịch liệt.

Lệ Tước Phong đem cô ấn ngồi vào trước máy chơi game, đưa cho cô một thẻ trò chơi, chìa chìa vào màn hình trò chơi, "Cho cô mười lần cơ hội, nếu cô một lần đều sống không được, đêm này cô phải nằm trên giường của tôi!"

"....."

Hắn dùng cái giường của hắn để uy hiếp người khác chơi trò chơi?!

Cố Tiểu Ngải ôm súng trò chơi trong tay, loại trò chơi này cô chưa từng chơi lần nào, cô không có hứng thú với mấy cái trò bắn giết nhau.

"Tôi không muốn....."

"Không muốn đánh thì bây giờ lập tức nằm trên giường của tôi!" Lệ Tước Phong thấp giọng rống cô, một bộ khí thế bá đạo cuồng vọng không được xía vào.

Hắn quan tâm

Hắn yêu thương.

Hắn cũng không tin dùng phương thức của hắn không thể để cho Cố Tiểu Ngải phát tiết ra ngoài, nếu dịu dàng không phá được của cô thì hắn trực tiếp một cước đá đi vào không được sao!

Tại sao lại phiền toái như vậy.

Dịu dàng vốn không phải tính cách của hắn!

"Bắt đầu đi!"

Lệ Tước Phong nhìn màn hình trò chơi đột nhiên nói, tay cầm súng bắn từng phát ra, trên màn ảnh lập tức báo một quân địch ngã xuống đất.

.....

Cố Tiểu Ngải còn không biết làm sao, cầm súng không biết bắn chỗ nào, bỗng nhiên trên máy chơi game truyền đến tiếng hét thảm.....

Lệ Tước Phong buông súng xuống khinh thường trừng mắt cô, "Cố Tiểu Ngải, cô chết một lần! Tôi cũng sẽ không cứu cô!"

"....." Cái này xem như đã chết sao? Vừa mới kêu thảm thiết là nhân vật của cô sao?!

"Tiếp tục!"

Không đợi cô kịp phản ứng, Lệ Tước Phong lại hô bắt đầu, Cố Tiểu Ngải bị một chút tiếng súng "Phanh" "Phanh" "Phanh" oanh tạc đầu óc.....

"A ——"

Trong máy chơi game lại truyền đến một lần kêu thảm thiết.

Lệ Tước Phong lại lần nữa buông súng xuống, nhìn cô liếc mắt một cái, "Xem ra cô thực không muốn đánh. Lần thứ ba!"

"Phanh."

"A ——"

"Phanh."

"A ——"

.....

Vài lần sau nữa, Cố Tiểu Ngải ngay cả một viên đạn cũng chưa bắn ra, lúc sau mới hiểu quy tắc trò chơi.

Cô cùng Lệ Tước Phong là một đội, hai người mở một đường máu mới có thể qua ải.

Nhưng Lệ Tước Phong căn bản mặc kệ sống chết của đồng đội, chỉ lo một mình đi tới trước, có quân địch còn sót lại dứt khoát bắn chết cô.....

Cô còn chưa kịp thấy bóng dáng của quân địch đã bị bắn chết rồi.....

"Thứ chín!"

Lệ Tước Phong căn bản mặc kệ cô có biết quy tắc hay không, chỉ để ý đếm một lần lại một lần, thất bại hai lần nữa thì cô chuẩn bị lên giường hán nằm đi!

Sau khi trò chơi bắt đầu, Lệ Tước Phong giờ súng lên lại bắt đầu một mình đi vọt lên phía trước, cố ý để lại hai quân địch ở phía sau cho cô.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong gọi lên môi có chút không có hảo ý nhìn về phía cô, giọng nói mang theo mờ ám, "Cố Tiểu Ngải, không phải cô thật muốn lên giường của tôi phải không?"

"....."

"Đã lâu rồi cô không có ngủ trên cái giường đó, có phải đều quên cái cảm giác rồi hay không?!" Lệ Tước Phong vừa chuyển tầm mắt qua vừa bắn súng.

"....." Hần không cảm miệng sẽ chết sao?!

"Cô đã muốn thử cái tư vị trên giường kia như vậy thì không bằng bây giờ chúng ta đi trở về ôn lại một chút đi."

"....." Hần nói hay không nói miệng hội lậm sao?!

"Cố Tiểu Ngải, cô nằm trên giường rên rỉ đến tiêu hồn, làm cho người ta khó có thể quên....."

"Phanh!"

Máy chơi game mạnh truyền đến một tiếng súng, cắt đứt lời của Hần.

Lệ Tước Phong tập trung nhìn vào, trên đó một quân địch bị Cố Tiểu Ngải bắn chết máu chảy đầm đìa.....

Cô xem Hần là quân địch hay sao?!

Cái cô này..... rất biết cách phát tiết cảm xúc, không nên để Hần nói mấy chuyện xấu cô mới bằng lòng phản ứng chứ.

Lệ Tước Phong chuyển mắt nhìn về phía cô, chỉ thấy đôi mắt Cố Tiểu Ngải mở to nhìn chăm chăm trên màn ảnh, mặt rất lạnh lùng, tay nắm súng rất chặt, đầu ngón tay đều trắng ra cả rồi.

Trong mắt Lệ Tước Phong ngấn khỏi một chút ý cười cứng chui, xem ra..... Hần đã nắm được quy luật làm sao để cô phát tiết cảm xúc rồi.

Đang nghĩ tới, chợt nghe máy chơi game truyền ra một tiếng súng, Lệ Tước Phong chuyển mắt qua xem, Cố Tiểu Ngải lại thắng....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276

"Một lần cuối cùng."

Lệ Tước Phong lại giờ súng lên trên màn ảnh bắn một quân địch, khai thông đường đi, ngoài miệng còn nói những lời mập mờ, "Cố Tiểu Ngải, giọng rên rỉ trên giường của cô là giọng tốt nhất tôi từng nghe qua đó."

Trả lời hắn không còn là im lặng nữa, mà là một tiếng súng thật to, "Phanh!"

Trong mắt Lệ Tước Phong cười đắc ý càng đậm, tất cả bác sĩ tâm lý đều vô nghĩa, cô hiện tại không phải phát tiết ra rồi sao, cái lão hồ ly Cố Tân kia còn bảo cái gì mà cô ấy thích mềm không thích cứng gì chứ.....

Lúc hắn mềm mại thì cô chỉ làm ra mặt lạnh.

Lúc hắn cứng ngắt thì ít nhất cô cũng có phần nộ, tức giận, so với mặt không chút thay đổi vẫn tốt hơn nhiều.

"Cố Tiểu Ngải, có còn nhớ ở khu lưới sắt hay không? Đó là lần đầu tiên của cô..."

"Phanh!"

"Lần sau chúng ta thử ở trong xe xem thế nào? Tôi sẽ mua một xe thể thao mới, có muốn thử cảm giác làm chuyện yêu trong xe không?!" Lệ Tước Phong dường như nói trắng ra.

"Bang bang!"

Đáp lại hắn là hai tiếng súng mạnh mẽ to.

Lệ Tước Phong nhìn trên màn ảnh quân địch máu me không còn manh giáp, bên môi tươi cười đắc ý có chút cứng ngắt.....

Cô gái này không cần ác như vậy chứ.

"Cố Tiểu Ngải! Không phải cô nghĩ quân địch đó là tôi chứ?!"

Rõ ràng là chính mình làm cho cô ấy phát tiết, nhưng khi cô ấy thực dùng súng bắn đầu quân địch thì Lệ Tước Phong lại bắt đầu cảm thấy ngực không thoải mái, có cảm giác đầu mình bị Cố Tiểu Ngải đánh bạo.....

"Bang bang!"

Cố Tiểu Ngải không nói gì, trực tiếp nổ súng bắn chết quân địch, từng phát súng mạnh mẽ.....

"....."

Lệ Tước Phong phần nộ nheo mắt hẹp dài lại, thờ mạnh trừng mắt nhìn màn hình trò chơi.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong nhìn đến tường thành bên cạnh có một quân địch nhắm ngay Cố Tiểu Ngải, không chút nghĩ ngợi dùng súng ngắm qua, một phát súng đã giải quyết xong.

Ngay sau đó, hình ảnh qua ải sáng lên.

Thắng rồi sao?

Cố Tiểu Ngải giật mình nhìn màn hình trò chơi, quay đầu nhìn lệ Tước Phong bên cạnh. Nếu như không phải hắn bắn phát súng đó cứu cô một mạng, thì cơ hội cuối cùng này cô cũng không sống được.

Hắn không phải rất muốn cô lên giường của hắn sao?

Vì sao cuối cùng còn cứu cô một mạng?

"Nhìn cái gì vậy?!" Chú ý tới tầm mắt của cô, Lệ Tước Phong lập tức lại tức giận rống lên, "Tay tôi bị trơn! Được không?!"

.....

Được, đương nhiên được, cô còn có thể nói cái gì?!

Có lẽ lúc này hắn chỉ nhất thời bị trơn tay mà thôi..... Nhất thời trượt tay thay cô bắn một phát súng mà thôi.

Đối với Lệ Tước Phong mà nói, làm cho cô vui vẻ quan trọng hơn? Hay là trên giường quan trọng hơn?! Cô đột nhiên rất muốn biết đáp án này.

"Muốn đánh cược lại một ván không?!" Lệ Tước Phong bất thành linh hỏi lại một câu.

"Thực ảm ỹ, không muốn đánh." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, bỏ khẩu súng lại rồi đứng lên đi ra ngoài.

Mấy cái máy game bên cạnh đều có tốp năm tốp ba người đang chơi, giờ phút này đều nhìn chăm chăm hai người bọn họ, có mấy người đang che miệng cười trộm.....

Thực rõ ràng, bọn họ cũng nghe được những lời nói của Lệ Tước Phong vừa rồi.

Lệ Tước Phong lại nói thẳng thừng ra cũng không có kiêng dè, vĩnh viễn là một bộ dáng không coi ai ra gì.....

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Lệ Tước Phong một phen bỏ súng lại, chết tiệt, tại sao hắn lại quên không hỏi cô lựa chọn, hắn quả nhiên không còn tự trọng rồi mà!

Vì một Cố Tiểu Ngải, hắn đều làm mình điên rồi!

"Ngải ảm ỹ phải không?! Đi theo tôi!"

Lệ Tước Phong đi nhanh đuổi theo cô, một phát bắt được tay cô liền đi lên phía trước, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể bị bắt theo hắn đi.

3 phút sau ——

Đu quay cao chọc trời chậm rãi khởi động, Cố Tiểu Ngải ngồi ở bên trong, Lệ Tước Phong giống như ôm búp bê đem cô bế trong lòng, cánh tay vô ý chạm phải trước ngực đầy đặn của cô.

Cố Tiểu Ngải nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mắt hồ hững, không có một tia vui hay giận.

Lệ Tước Phong càng ôm chặt lấy cô, cảm thấy trên vai cô, có chút dư sức ngửi hương thơm trên người cô, mông môi khẽ gọi chậm rãi hôn lên cổ của cô, nhiều kỹ xảo lưu lại một dấu hôn.

Lệ Tước Phong vừa lòng gọi môi lên, ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Nơi này đủ im lặng chưa?"

"Rất im lặng."

Cố Tiểu Ngải thành thực trả lời, mỗi khi im lặng bên tai của cô lại vang lên tiếng người ồn ào tập nập ở khu mua sắm, âm thanh đó..... làm cho cô gần như sụp đổ.

"Chúng ta ở một nơi yên tĩnh này làm..... chuyện xấu đi." Lệ Tước Phong có chút mờ ám nói, một tay chuyển qua mặt của cô hôn lên môi của cô, lưỡi cực nóng nâng mở môi của cô chui vào.

Một nụ hôn lại lan tràn càng không thể vấn hồi.

Lệ Tước Phong hôn triền miên trên môi cô, bàn tay chui vào áo cô chụp lên trước ngực mềm mại của cô, như là không hài lòng, ngón tay thon dài chậm rãi cởi bỏ khóa kéo trên áo thể thao, thò tay đi vào.....

Môi hắn rời khỏi miệng của cô, trượt xuống đến cổ mịn màng của cô, lưu lại một dấu hôn.....

Cố Tiểu Ngải bị bắt ngưỡng mặt ra sau, trong tầm mắt chỉ có thể trông thấy một khoảng không nhỏ trên đầu.

Lệ Tước Phong giống như hôn từng tác thịt.

"Có phải tôi đối với anh chỉ có tác dụng này thôi không?" Cố Tiểu Ngải đột nhiên hỏi.

Lệ Tước Phong hôn không có dừng lại, tiếp tục ở trên cổ cô hôn triền miên, tiếng nói khàn khàn gọi cảm đến trí mạng, "Cô nói cái gì?"

"Trên giường."

"....." Môi Lệ Tước Phong nhất thời ngừng lại, đang trên cổ cô ngược mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt cô không có chút biểu cảm nào, nổi giận dưng dưng nói, "Cố Tiểu Ngải! Cô bị mất trí nhớ?! Tôi nói rồi, tôi yêu cô!"

"Sau đó?"

"Cái gì sau đó?" "Yêu tôi về sau....."

"Trên giường" Lệ Tước Phong đúng lý hợp tình nói, vẫn là đem đề tài vòng trở về nơi Cố Tiểu Ngải bắt đầu, "Cố Tiểu Ngải, tôi yêu cô, cho nên tôi muốn cùng cô trên giường, đây mới là trình tự bình thường!"

Tác dụng của cô đối với hắn chỉ là trên giường, hắn muốn tìm một phụ nữ nghe lời, nên tốn nhiều thời gian ở trên người cô như vậy sao?!

.....

Lần đầu tiên gặp mặt, hấn liền chiếm đoạt cô.

Khi đó hấn liền yêu cô sao?!

Dựa theo suy nghĩ của hấn, phụ nữ ăn nằm trên giường với hấn nhiều như vậy, hấn đều yêu hết sao? Hấn yêu hết được sao?

Dường như nhận thấy từ ngữ của mình gây hiểu lầm, Lệ Tước Phong lại hung hăng nói thêm một câu, "Tôi đang nói hiện tại!"

Trước kia..... mẹ nó, đều là trước kia thôi.

Có cái gì tốt mà lại lòi chuyện cũ ra chứ! Hấn còn chưa có hỏi lúc cô cùng Sở Thế Tu ở cùng một chỗ đã có làm chuyện gì vượt ra ngoài tình anh em hay không mà!

"Nếu tôi không muốn lên giường với anh thì sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

"....." Lệ Tước Phong nhú mi, bất mãn gầm nhẹ, "Cố Tiểu Ngải, chính miệng cô thừa nhận từng rung động vì tôi mà! Cố Tiểu Ngải, cô yêu tôi!"

Nếu bọn họ yêu nhau, vì sao không thể lên giường?!

Trước kia còn có một Sở Thế Tu, bây giờ đã trở thành anh em ruột, cô còn có lý do gì cự tuyệt hấn chứ?!

Gặp phải cô Cố Tiểu Ngải, sức quyến rũ của hấn đã muốn thẳng tắp ngã phá biểu!

"Ba tôi cũng thực yêu mẹ tôi, mẹ tôi cũng thực thương ông ấy." Cố Tiểu Ngải quay đầu, tầm mắt có chút giật mình, "Đối với anh bọn họ thật trẻ con đúng không?"

Tình yêu.

Là dối trá chê cười.

"Tôi cam đoan con của cô nhất định là của tôi - Lệ Tước Phong!"

"Đúng, anh có năng lực làm cho rất nhiều phụ nữ có con với anh - Lệ Tước Phong."

Nếu mỗi lần cùng một phụ nữ lên giường chính là một đứa nhỏ được sinh ra, vậy hấn hiện tại..... hấn là ba của một đội bóng rổ.

"....." Lệ Tước Phong dùng sức làm cho cô quay đầu lại nhìn chính mình, một chữ một chữ từ trong cổ họng bức ra đến, "Cố Tiểu Ngải, tôi cam đoan mẹ của con tôi chỉ có cô!"

"....."

Cố Tiểu Ngải có chút ngoài ý muốn mở to mắt, trong mắt lần đầu tiên có cảm giác gọn sóng không sợ hãi.....

Hấn nói, hấn cam đoan mẹ của đứa nhỏ chỉ có cô.....

Lời này có đúng là được nói ra từ miệng của Lệ Tước Phong.....

Lệ Tước Phong đắc ý nhú mày, "Cố Tiểu Ngải, cô còn có cái gì nói nữa không?! Có phải bị tôi làm cảm động hay không, hả?!"

Cố Tiểu Ngải không nói gì, Lệ Tước Phong xem đó là chấp nhận.

Hấn ngay cả lời như thế đều nói ra được, ngay cả tảng đá cũng mềm nhũn ra rồi.

Lệ Tước Phong ôm chặt thân thể của cô, một tay vòng qua lưng của cô, ngón tay cách quần áo trêu chọc cô, cúi mặt hôn lên môi của cô.....

Cố Tiểu Ngải không có kháng cự, cũng không có nói gì nữa.

Đu quay cáo chọc trời bỗng nhiên ngừng lại.....

Nhoáng lên một cái như vậy, một cảm giác buồn nôn lại dâng lên, Cố Tiểu Ngải cuống quýt đẩy Lệ Tước Phong ra mở cửa đi xuống, không kịp chạy đến toilet, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể đi đến nơi gần nhất nôn mửa.....

Lại không có nôn ra được cái gì cả.

Chỉ là nôn khan.

Bệnh bao tử của cô chưa bao giờ bị nôn mửa lặp đi lặp lại như vậy.

Cơ thể của cô..... Có phải là có vấn đề rồi đúng không?

"Cố Tiểu Ngải! Đây là lần thứ hai cô nôn hôm nay rồi! Cô làm cái gì vậy?!" Lê Tước Phong vọt tới phía sau cô, một phát bắt được cánh tay của cô, thấp giọng quát, "Rốt cuộc là cô đối với tôi rung động hay là ghê tởm?!"

Truy cái Cố Tiểu Ngải so với truy ngoại tình nhân đều nan!

Cố Tiểu Ngải nhú mi lại lau miệng, thân nhiên nói, "Thân thể của tôi không thoải mái, vừa rồi đu quay lung lay một chút mới ngừng."

Không biết vì sao, cô không muốn làm cho hắn hiểu lầm.

"Tốc độ này có thể làm cho cô hoảng sợ nôn mửa sao?! Cố Tiểu Ngải, cô lừa ai chứ?!" Lê Tước Phong căn bản không tin, giọng điệu kém tới cực điểm!

"Anh không tin tôi cũng không có biện pháp."

Cố Tiểu Ngải liếc nhìn mặt hắn hung thần ác sát một cái, xoay người liền muốn chạy. Bỗng nhiên cách đó không xa, tiếng du khách phát ra từng đợt, tất cả đều ngừng đầu lên.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên theo, chỉ thấy vô số bong bóng hình trái tim bay trên bầu trời, bong bóng đủ mọi màu sắc làm cho khắp bầu trời càng thêm rực rỡ.....

"Oa, thật đẹp....."

"Mau mau chụp hình lại, thật lãng mạn a."

"Thật là đẹp mắt, nhiều bong bóng như vậy....."

.....

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn, Lê Tước Phong bên cạnh ở bên tai cô hừ lạnh một tiếng, "Tôi không nên làm nhiều như vậy! Cố Tiểu Ngải! Cô được lắm! Tôi mặc kệ cô!"

Nói xong, Lê Tước Phong liền từ bên cạnh cô rời đi thật nhanh, biến mất ở trong đám người.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng muốn đuổi theo, nhưng hai chân không có động đậy.

Cô không nên bước đi nữa.....

Ngay lúc đó, cô không dám cất bước đuổi theo Lê Tước Phong, ai cũng giống nhau..... cô sợ bước tiếp.

Đứng ở tại chỗ bất động, đối với cô cũng không có tổn hại gì.

Mặc kệ cô..... tốt lắm.

Cô không cần bất luận kẻ nào quan tâm, cô muốn chính mình tiếp tục chịu đựng, không cần bất cứ kẻ nào giúp đỡ.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277

Các đôi tình nhân bên cạnh tranh thủ chụp ảnh, nói thì thầm với nhau những lời thân mật, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.....

Cái loại này cô vốn thiếu thốn nhất.

Thật lâu, bong bóng cũng đã bay lên bầu trời, xa xôi chỉ còn lại có một ít màu sắc, các đôi tình nhân cũng bắt đầu tản ra dần dần.....

Cố Tiểu Ngải nhìn bầu trời thật lâu mới xoay người rời đi, một cái bong bóng hình trái tim bị vướng lại ở ven đường.

Cố Tiểu Ngải cúi người nhặt lên, chợt thấy trên bóng bóng có hàng chữ màu vàng tươi rực rỡ: Ngải Ngải, everything will be better. (Ngải Ngải, tất cả mọi thứ sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn)

Ngực chợt đau đớn.

Là bóng bóng do Lệ Tước Phong thả sao? Cho nên hấn mới nói không nên làm nhiều như vậy?!

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải cầm chặt bóng bóng trong tay nhẹ giọng nói.

Lệ Tước Phong, cảm ơn anh đã làm cho tôi nhiều thứ như vậy, lúc tôi hai bàn tay trắng..... Nhưng thật sự thật có lỗi với anh, tôi biết anh muốn cái gì, nhưng hiện tại chính tôi không thể quay trở lại làm bất cứ thứ gì cho anh.....

"Ai muốn nghe lời cô cảm ơn chứ!" Giọng nói bá đạo khinh thường đột nhiên vang lên ở sau lưng cô.

Ngực Cố Tiểu Ngải chợt chấn động, kinh ngạc xoay người lại, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Lệ Tước Phong không ai bì nổi đứng ở đằng kia, trên mặt anh tràn ngập khí chất kiêu ngạo cuồng vọng, trong mắt lại che dấu không được sự vui vẻ.

Cô gái này lại nói cảm ơn quả bóng bóng..... Thật là ngu đần.

"Không phải anh đi rồi sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi, cô còn tưởng rằng hấn bỏ cô lại ở công viên.

Trên mặt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút xấu hổ, lập tức lớn tiếng nói, "Tôi thích nên trở về được không?!"

Không trở lại làm sao có thể thấy một màn như vậy chứ? Tại sao cô ấy không nói với bóng bóng rằng em yêu anh? Như vậy hấn sẽ càng vừa lòng hơn.....

"....."

Cố Tiểu Ngải cầm bóng bóng không nói gì, chậm rãi rũ mắt xuống.

Lệ Tước Phong bỗng nhiên đi nhanh tới chỗ cô, kéo cô ôm thật chặt vào lòng, mặt cọ cọ mái tóc dài của cô, tiếng nói trở nên có chút nặng nề, "Cố Tiểu Ngải! Không phải mỗi lần tôi đều có thể quay đầu lại! Cô có thể cho tôi một chút hy vọng được không?"

Hấn từng nghĩ, Sở Thế Tu không có, cô gái này nhất định là của hấn.

Thân thể của cô, lòng cô chấp của cô đều đã là của hấn.

Kết quả hiện tại..... Đừng nói hi vọng, ngay cả đốm lửa nhỏ hấn cũng chưa thấy trên người cô, cô giống như một cái giếng cổ, không một tia ngọn sóng.

Hi vọng?

Chính hi vọng của cô cũng bị mất rồi, còn có thể cho hấn hi vọng sao?

Cố Tiểu Ngải bị hấn ôm chặt, mắt chợt sáng lên, muốn giơ tay lên vòng qua thắt lưng hấn, ngón tay lại cứng ngắc không nhúc nhích.....

Cô cố gắng thử ôm hấn, nhưng không có thành công.

"Cái cô chết tiệt này, đi thôi." Lệ Tước Phong nắm lấy tay cô đang dùng giữa không trung rồi đi.

"Đi đâu?"

"Hạ hỏa!"

"....."

Đến lúc Lệ Tước Phong đem hai cây kem nhét vào tay cô, Cố Tiểu Ngải phát hiện suy nghĩ gian tà của Lệ Tước Phong.

Cô còn tưởng rằng hấn nói phải hạ hỏa.....

"Tôi không cần ăn đến hai cái." Cố Tiểu Ngải đưa một cây kem qua.

"Ai nói cho cô ăn, dạ dày của cô không tốt còn muốn ăn lạnh sao?!" Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc cô một cái, nắm tay cô đưa tới trước mặt mình, hung hăng cắn một cái, "Đây để cô cầm cho tôi ăn!"

"....."

Tay hấn bị chặt đứt tàn phế rồi sao?! Muốn ăn kem còn bắt cô đứt.

"Giơ cao lên một chút, ăn không được."

"....."

"Giơ cao quá rồi, Cố Tiểu Ngải, không thể tưởng được cô nhỏ bé như vậy, cánh tay có thể giơ cao lên như vậy thôi." Thật sự là không dễ dàng, cánh tay của cô còn rất dài nữa.

"....." Cô cũng chỉ cao 1m65, nghĩ đến ai cũng đều cao lớn như mình tình giống hần sao.

"Nâng cao lên! Cố Tiểu Ngải cô cố ý sao?! Nâng lên một chút!"

"....."

Cái tên này.....

Cố Tiểu Ngải đưa tay nâng mạnh lên, Lệ Tước Phong vừa vịn cúi đầu đến.....

"Xoạt ——"

Một viên kem lớn bị áp vào trên mặt anh tuấn của Lệ Tước Phong, trong nháy mắt sắc mặt Lệ Tước Phong đen thành đáy nồi rồi.....

"Cố —— Tiểu —— Ngải!" Lệ Tước Phong từng chữ từng chữ rống ra tên của cô, "Cô không chọc tức chết tôi thì cô không thoải mái có phải hay không?!"

"....."

Là do chính hần đột nhiên cúi đầu đến, điều này cũng có thể trách cô.

Cố Tiểu Ngải đem kem nhét vào trong tay của hần, lấy khăn tay ra lau mặt cho hần, đầu ngón tay cách khăn tay xẹt qua mặt của hần.

Sắc mặt Lệ Tước Phong cứng đờ, một đôi mắt thật sâu nhìn cô, yên tĩnh trở lại, im lặng hưởng thụ cô phục vụ.

Cố Tiểu Ngải lau khô kem trên mặt hần, Lệ Tước Phong bỗng nhiên cảm thấy cổ họng co rút lại, có chút không được tự nhiên kéo khóa áo thể thao xuống một chút, làm cho hô hấp thông thuận một ít.

Cái cô này chỉ cần làm một chút chuyện thôi thì hần đều có thể có phản ứng.

"Khụ." Lệ Tước Phong mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, bỏ kem cùng khăn tay qua một bên, kéo tay cô, "Đi, về nhà thôi."

Còn tiếp tục nữa, con tức trên người hần sẽ không còn là hai cây kem có thể ngăn chặn được nữa, mà cần cái khác.....

Về nhà?!

"Anh nói tôi không cần quay về nhà anh mà." Lúc này cô vừa mới chơi trò bắn nhau với hần, hần lại muốn đổi ý? Lại muốn thay đổi thất thường?!

"Cô còn muốn quay về chỗ của cô bạn thân kia sao? Chỗ đó tốt thật sao? Trong nhà có to không?!" Lệ Tước Phong khinh thường nói, lôi kéo cô tiếp tục đi.

Cố Tiểu Ngải dừng bước lại, "Làm sao anh biết tôi ở nhà bạn tôi?"

Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra một tiếng, "Có chuyện gì tôi không biết chuyện sao?"

"Anh theo dõi tôi?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại, cái loại chuyện theo dõi này của Lệ Tước Phong cũng không phải 1 lần, nhất cử nhất động của cô đều bị nắm giữ ở trong tay hần.

"Vậy thì thế nào?!" Lệ Tước Phong rất là đúng lý hợp tình.....

Nếu phạm vi hoạt động của cô hần cũng không biết, không phải quá thất bại rồi sao?!

"Chẳng ra sao cả." Cố Tiểu Ngải không lộ vẻ gì nói, quay đầu đi không nhìn hần.

Dù sao hần chưa bao giờ cảm thấy mình làm chuyện gì sai cả, chỉ có người khác sai thôi.

"Cô đừng kỳ lạ như vậy được không?" Lệ Tước Phong thấy cô như vậy không khỏi nói, loại chuyện này có cái gì tức giận đâu.

"Anh đừng có hùng hồn như vậy được không?" Cố Tiểu Ngải lập tức nói, giọng điệu mang theo lạnh nhạt.

Vô tình bị Lệ Tước Phong gọi lên tâm tình của mình, Cố Tiểu Ngải cũng không có phát hiện.

"....." Lệ Tước Phong không có tức giận, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô giận dữ, không khỏi nhíu mày, cô này bắt đầu cãi lại rồi sao?

Cái nyaf có được tính là phát tiết hay không đây?

Lệ Tước Phong dừng một chút, tiếp tục ngông cuồng tự đại nói, "Cô là phụ nữ của tôi, tại sao tôi không được theo dõi cô chứ?"

"Tôi đã không còn là nhân tình của anh nữa, tôi với A Tu sắp kết hôn....."

"Cô còn gọi hắn là A Tu?! Hắn là anh của cô! Các người muốn kết hôn trừ phi chết đi!" Lệ Tước Phong vừa nghe cô kêu Sở Thế Tu là A Tu, con tức nhất thời trời lên.

"....."

"Còn nữa, cô - Cố Tiểu Ngải chính là phụ nữ của tôi - Lệ Tước Phong, tôi chỉ là cho cô đi chơi một trận, hiện tại cô phải trở về rồi." Cho tới bây giờ cô vẫn chính là của hắn, cùng Sở Thế Tu không còn một chút quan hệ nào nữa!

"....."

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn hắn, tất cả mọi thứ đều là hắn Lệ Tước Phong sắp xếp.

"Không phản đối sao?!" Thấy Cố Tiểu Ngải không nói lời nào, nghĩ đến cô tự biết đuối lý, Lệ Tước Phong không khỏi nhíu mày, có chút ngang ngược lôi kéo tay cô đi lên phía trước, "Đi, về nhà."

Cố Tiểu Ngải hung hăng một phen bỏ tay hắn ra, "Vì sao anh lại thay tôi quyết định như vậy?! Anh có hỏi qua xem tôi có đồng ý hay không chưa?! Tôi là một con người chứ không phải một con búp bê vải để cho anh tùy ý bố trí!"

"Cô có lý do gì cự tuyệt tôi?!" Lệ Tước Phong cầm lấy tay kia quả bong bóng trong tay cô nỏ tung rơi xuống mặt đất, "Nếu không thì lúc này khi tôi quay lại, cô cũng không phải cái dạng một mình đáng thương nói cảm ơn quả bong bóng!"

Hắn cùng cô còn không nguyện ý sao?! Vì sao phải nhất định cự tuyệt hắn!

"Có phải vĩnh viễn anh luôn luôn đúng còn tôi vĩnh viễn vẫn là sai hay không?!" Cố Tiểu Ngải lui về phía sau từng bước, trừng mắt nhìn hắn chăm chăm.

"Cô làm cái gì vậy? Cô vĩnh viễn vẫn cự tuyệt tôi!" Nếu không phải trái tim của hắn mạnh mẽ, sớm đã bị cô chọc tức chết rồi.

"Đó là bởi vì vĩnh viễn anh cũng không biết làm sao để tôn trọng người khác!" Chẳng lẽ là bạn gái của hắn là có thể không có ** sao? Cô là cái gì, là một đứa con nít bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay đùa nghịch sao?

"Là vì tôi muốn tốt cho cô thôi!" Con tức Lệ Tước Phong càng tăng thêm, "Không phải tôi, cô có thể dễ dàng rời khỏi lễ khánh thành của Sở thị như vậy sao? Không phải tôi, thì cho đến bây giờ các phóng viên sẽ vẫn còn hỏi cô cảm tưởng khi từ vị hôn thê của Sở Thế Tu biến thành em ruột của hắn ta!"

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải trắng nhợt.

Lễ khánh thành của Sở thị.....

Vị hôn phu biến thành anh.....

Ngày hôm qua, tất cả mọi thứ lại lần nữa trở lại trước mắt, tất cả đèn loang loáng chiếu trên người cô, người ba cô yêu nhất lên sân khấu tổ giác chuyện bê bối của Sở thị.....

Tổ giác cô chính là kết quả của mối tình vụng trộm.....

"Tốt với tôi thì không cần hỏi tôi liền quyết định tất cả thay tôi sao?" Cố Tiểu Ngải xiết chặt nắm tay, khắc chế cơn giận của mình.

Vì sao suy nghĩ của cô sẽ bị xem nhẹ.

Vì sao nguyện vọng của cô trong mắt người khác đều không được xem trọng.

"Cố Tiểu Ngải! Cô sẽ chủ động tới tìm tôi sao? Tôi - Lệ Tước Phong đến chết cũng chờ không được ngày đó!" Hắn cũng không muốn chính mình đuổi theo một người phụ nữ chạy trốn, nhưng cô sẽ chủ động tìm đến hắn sao? Sẽ không!

Cho dù cô cùng Sở Thế Tu không có khả năng, cô cũng nghĩ tới muốn tìm hắn! Xảy ra chuyện, tới trốn trong nhà bạn thân cũng không chạy tới tìm hắn!

Như vậy, hắn - Lệ Tước Phong rút cuộc ở trong lòng Cố Tiểu Ngải xếp vị trí thứ mấy?! Ba không có, Sở Thế Tu không còn khả năng, hắn vẫn không được xếp thứ nhất?!

Chết tiết!

Hắn Lệ Tước Phong khi nào thì biến thành như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278

"Vì sao từ đầu tới cuối cũng chỉ là âm mưu, vì sao con không có quyền biết mọi chuyện chứ?! Từ đầu tới cuối con giống như kẻ ngu ngốc bị sắp đặt! Con nói con không muốn tham gia tiệc tối, vì sao còn muốn bức con!" Cố Tiểu Ngải rống lớn ra, giống như giày xéo tâm can.

"....."

Lệ Tước Phong kinh ngạc, cô đang nói chuyện với hắn sao?

Cố Tiểu Ngải dùng sức trừng mắt hắn, lớn tiếng hỏi, "Nếu thực sự ba coi con là con gái, cũng sẽ không ngay cả câu con có đồng ý hay không cũng không hỏi con, lại để con đứng mũi chịu sào! Cho dù con không phải do ba sinh ra, ba cũng đã nuôi dưỡng con lớn đến như vậy! Vì sao chỉ xem con như quân cờ! Vì sao?!"

"Cố Tiểu Ngải....."

Cô là coi hắn trở thành ba cô sao?!

Lệ Tước Phong nhìn bộ dáng của cô, lúc này giọng điệu còn bá đạo nháy mắt trở nên đau lòng, dù sao chuyện chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, đối với cô đã kích rất lớn.....

Lệ Tước Phong đau lòng nhìn chăm chú vào cô, muốn tiến lên kéo tay cô lại.

Cố Tiểu Ngải hung hăng đẩy hắn ra, giống như bị bệnh tâm thần hô to, "Tôi không cần bất luận kẻ nào thay tôi quyết định! Cuộc sống của tôi cũng không muốn các người chi phối!"

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong tiến lên kéo ôm cô vào trong lòng, "Đủ rồi, đừng nói nữa."

"Tránh ra!" Cố Tiểu Ngải giầy dựa muốn đẩy hắn ra.

Lệ Tước Phong căn bản không buông tay, cô giầy dựa cũng vô dụng, cánh tay cứng rắn ôm cô thật chặt.

.....

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong ôm thật lâu mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Cô cho là mình có thể ứng phó mọi chuyện, có thể bình tĩnh đối mặt tất cả..... Nhưng mỗi lần ở trước mặt Lệ Tước Phong, cô có thể bị tức giận đến mất đi lý trí.....

Cô không nên như vậy.

Cô phát hỏa với Lệ Tước Phong làm cái gì? Cô phát hỏa lại có tác dụng gì?!

Cố Tiểu Ngải không giầy dựa nữa, rất nhiều chuyện cô có đấu tranh nữa cũng đều vô dụng, nên phát sinh vẫn sẽ phát sinh.....

Xây ra bất ngờ..... vẫn sẽ xây ra bất ngờ thôi.

Trong vòng một ngày, cô biết được chân tướng của chuyện tan cửa nát nhà năm xưa, trong vòng một ngày, cô cùng Sở Thế Tu sắp kết hôn lại biến thành anh em cùng cha khác mẹ.....

Tất cả đều phát sinh trong vòng một ngày.

Căn bản không có ai hỏi cô rằng cô có chấp nhận được tất cả hay không.....

"Tôi sẽ không chi phối cuộc sống của cô nữa, ok?" Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc mở mắt ra.

Hắn nói cái gì?!

Lệ Tước Phong vẫn ôm chặt lấy cô, ngoài miệng đã muốn đầu hàng, "Cô muốn ở đâu thì ở, muốn tìm việc gì thì cứ tìm việc ấy, được không?!"

"....." Cố Tiểu Ngải tựa vào trong lòng ngực của hắn, có chút hồ nghi hỏi, "Thật không?"

"Giả!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, hắn lại thảo hiệp với cô lần nữa, cô còn dám hoài nghi hắn nói là thật hay giả?!

"....."

"Tôi đưa cô trở về!" Lệ Tước Phong rút cục buông cô ra, kéo tay cô rồi đi.

Ngồi vào trong xe, Lệ Tước Phong lại lạnh lùng mở miệng, "Tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cô, nhưng lúc tôi muốn gặp cô thì cô phải cho tôi gặp!"

Hắn đã để cô rời đi lâu như vậy rồi.

Hắn không thể chờ đợi lâu như vậy được nữa.

Hắn đối với cô đã lui bước đủ rồi.....

"Không thể gặp là bắt tôi lên giường, hôn môi cũng không thể." Cố Tiểu Ngải trầm mặc chỉ chốc lát, mặt không chút thay đổi nói.

"Cố Tiểu Ngải! Cô đừng được đăng chân lên đăng đầu!" Lệ Tước Phong lập tức bắt khẩn gài nhẹ, ngay cả hôn môi đều không được, vậy hắn còn có cái ích lợi gì?!

Mỗi lần gặp mặt chỉ thuận túy cùng cô mất to trừng đôi mắt nhỏ, sau đó nói chuyện phiếm sao?!

"Anh không đồng ý coi như tôi chưa nói qua." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, không có tranh cãi nhiều cùng hắn.

"....." Cố Tiểu Ngải lấy lùi để tiến đã muốn thành điều tất nhiên đối với Lệ Tước Phong.

Phải tôn trọng ý nguyện của cô, nếu không cô sẽ bị chứng trầm uất nghiêm trọng.....

Tôn trọng chết tiệt!

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Được, trước khi tôi muốn tôi sẽ tôn trọng hỏi cô, tiểu thư Cố Tiểu Ngải, cô có đồng ý lên giường với tôi không? Như vậy đủ tôn trọng chưa?!"

"....."

Cố Tiểu Ngải bị ghen hòng không nói nên lời.....

Hắn thật đúng là không biết xấu hổ mà, không cần nói trắng ra như thế chứ.

Xe thể thao dừng đúng dưới lầu nhà trọ của bạn thân Chu Chỉ Nghi, Lệ Tước Phong thực biết rõ ràng nhất cử nhất động của cô, hai ngày nay hắn mới theo dõi cô, hay là từ trước.....

Quên đi, biết chuyện này để làm gì.

Cố Tiểu Ngải đẩy cửa xe ra đi xuống, Lệ Tước Phong bắt lấy tay cô, Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, ánh mắt Lệ Tước Phong thâm thiết nhìn chằm chằm cô, "Cho tôi hôn một cái."

"Lệ Tước Phong, anh vừa mới nói sẽ tôn trọng tôi." Cố Tiểu Ngải nói, hắn nhanh như vậy đã mất trí nhớ?

"Được, tôn trọng." Lệ Tước Phong cắn răng nói từng chữ từng chữ, "Tiểu thư Cố Tiểu Ngải, tôi muốn có một nụ hôn nồng nhiệt với cô, có thể chứ?"

"....."

Cố Tiểu Ngải phát hiện lúc mình ở cùng Lệ Tước Phong là lúc cô bận rộn nhất, hắn mở miệng là làm cho cô không có không gian nghĩ tới cái gì khác.

Cô tìm cho mình nhiều việc để làm hơn nữa thì cũng kém hơn cả Lệ Tước Phong mở miệng.

"Tiểu thư Cố Tiểu Ngải, tôi muốn có nụ hôn nồng nhiệt với cô, có thể chứ?!" Thấy cô không nói lời nào, Lệ Tước Phong tăng thêm giọng điệu hỏi lại một lần nữa.

"Không thể.....đừng."

Cố Tiểu Ngải ngay cả cự tuyệt cũng chưa kịp mở miệng, đã bị Lệ Tước Phong lao vào trong lòng, môi hắn ngay sau đó bao lấy, dây dưa môi lưỡi của cô từng chút một.

Cái tên này..... Còn nói muốn tôn trọng cô.....

Đừng nói hai chữ tôn trọng hắn không biết viết nha.....

Cố Tiểu Ngải bị hắn cường hôn, làm cho cô hô hấp cũng khó khăn, Lệ Tước Phong mới ý vẫn còn chưa hết buông cô ra, mòng môi khêu gọi thêm phần sáng bóng, cố ý nhìn chăm chăm cô liếm liếm môi, tràn ngập hứng thú dục vọng.....

Cố Tiểu Ngải đẩy ngực của hắn ra, Lệ Tước Phong cảm thấy mỹ mãn nhũn mày, "Cố Tiểu Ngải, cô có thể đi rồi."

"....." Cố Tiểu Ngải trừng mắt hắn.

"Đừng nhìn tôi như vậy, tôi đã tôn trọng hỏi cô rồi." Lệ Tước Phong hoàn toàn làm một bộ dạng lưu manh.

"Tôi từ chối." Tiếng phở thông của cô thực tiêu chuẩn.

"Tôi không có nghe." Lệ Tước Phong làm một bộ lưu manh nhún vai, bỗng nhiên mâu quang tỏa sáng hỏi, "Cô thực sự từ chối sao?!"

"....." Hắn bị lảng tai sao?!

"Vậy làm sao bây giờ, tôi đã hôn rồi." Lệ Tước Phong tà khí nâng người của cô lên, vẻ mặt tà khí nhìn chăm chăm cô, ánh mắt tràn ngập chuyện dục vọng, khoe môi nhếch nhẹ, "Bằng không, cô hôn lại cũng được."

Xem đó, hắn tôn trọng cô vậy đó.

Cuối cùng người chịu thiệt vẫn là cô.

"....."

Cố Tiểu Ngải thật sự đối với Lệ Tước Phong không còn ngôn ngữ nào nữa. nếu còn tiếp tục ở đây nữa thì nhất định không còn sự tôn trọng nào nữa.

"Cố Tiểu Ngải, đừng làm bộ đáng đáng thương như vậy, tôi đã nói cho cô trở về rồi."

"....."

Cố Tiểu Ngải không tiếp tục để ý đến hắn nữa, đẩy cửa xe ra bước xuống, lần này Lệ Tước Phong không lôi kéo cô lại nữa.

Xuống xe xong, phía sau Cố Tiểu Ngải liền vang lên tiếng cười thập phần đắc ý của Lệ Tước Phong, làm ra một bộ đáng sẵn sàng chịu thiệt vậy, "Cố Tiểu Ngải, tôi thực không ngại cô hôn tôi lại đâu."

.....

Cách tôn trọng của Lệ Tước Phong..... thật đúng là chưa từng có ai, thế hệ đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279

Cố Tiểu Ngải đau đầu ần ần mi tâm, xoay người lên lầu, nhà trọ của Chu Chi Nghi ở chỉ có thang bộ bình thường, không có trang bị thang máy.

Sắc trời bắt đầu dần dần tối đi, hai tay Cố Tiểu Ngải cầm trong túi bộ trang phục thể thao đi lên thang lầu.

Định quẹo lên góc cầu thang lên sạn thượng cho thoải mái thì cánh tay Cố Tiểu Ngải bị kéo mạnh, cả người ngã vào trong lòng ấm áp.

"Vì sao em lại ở cùng với hắn?!" Giọng chất vấn không hề dịu dàng truyền vào trong lỗ tai của cô.

Là Sở Thế Tu?!

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên, Sở Thế Tu đứng ở ngay trước mặt cô, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa nay lại không có nửa phần dịu dàng, trong đôi mắt nâu tất cả đều là tức giận, trừng mắt nhìn cô chăm chăm.

"A Tu....." Liếc thấy Sở Thế Tu, mắt Cố Tiểu Ngải u ám hẳn đi.

Trong đầu lại hiện lên vô số đèn máy ảnh chớp nhoáng, giống như ma quỷ quấn chặt lấy cô.....

.....

"Tôi phản đối không phải tôi là một người cha ích kỷ, mà là hai người bọn họ căn bản không thể kết hợp được, tất cả chuyện này đều là do Sở Thiên Minh tạo nghiệt, Sở Thế Tu cùng Cố Tiểu Ngải mặc dù là khác họ, nhưng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ ——"

.....

Giọng của ba vang vọng bên tai, làm cho cô vô ý thức rung mình một cái, muốn lui ra sau.

Mỗi lúc ở cùng Lệ Tước Phong, dường như cô không nghĩ được cái gì khác.....

Sở Thế Tu nắm lấy tay cô, trong mắt có khí thế tức giận muốn bức người, "Vì sao em lại ở cùng với Lệ Tước Phong?! Các người vừa mới ở trong xe làm cái gì? Hôn hôn em sao?!"

Xe dừng ở dưới thời gian dài như vậy, bọn họ làm cái gì?! Ngày hôm qua anh còn tuyên bố chuyện hôn sự, hôm nay cô liền lên xe Lệ Tước Phong?!

"A tu, chúng tôi..... dừng."

Cố Tiểu Ngải không kịp mở miệng môi đã bị Sở Thế Tu chặn lấy, đổ lên trên vách tường làm cho cô đụng phải đau.

Trên mặt Sở Thế Tu đầy vẻ tiều tụy, đê hai tay của cô lại không cho cô nhúc nhích, cúi đầu mạnh mẽ hôn môi cô.....

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, anh đang làm cái gì?!

Cố Tiểu Ngải kinh hoàng dùng lực đẩy anh ra, "A Tu, đừng như vậy....."

Bây giờ hai người bọn họ..... Không bao giờ có thể như vậy nữa.

"Vì sao không? Chúng ta sắp kết hôn rồi!" Tay Sở Thế Tu giữ chặt lấy tay mềm mại của cô, thấy trên ngón tay nhỏ bé của cô trống không, hô hấp của anh càng trở nên trầm trọng hơn, "Nhẫn đâu? Nhẫn cưới của chúng ta đâu?!"

Ngày hôm qua trên tay cô còn đeo nhẫn cưới tại sao bây giờ lại không thấy đâu?!

"Em đặt ở trước mộ mẹ em rồi."

"Đặt ở trước mộ? Vì sao?!" Sở Thế Tu không dám tin nhìn cô, "Đó là nhẫn cưới của chúng ta, Ngải Ngải, chúng ta sắp kết hôn rồi, làm sao em có thể vứt bỏ chứ?!"

"Chúng ta còn có thể kết hôn sao?" Cố Tiểu Ngải sau khi từ biệt mắt đi.

Sở Thế Tu cảm thấy bây giờ bọn họ còn có thể kết hôn sao?

"Em tin vào kết quả báo cáo kia sao? Anh không tin đó là thật sự, đi, em theo anh đi bệnh viện kiểm tra đi!" Từ trước tới giờ Sở Thế Tu đều là một người đàn ông ôn hòa, lúc này đây lại phản ứng kịch liệt, lôi kéo tay cô bước đi.....

"Em không đi, A Tu, anh buông ra." Cố Tiểu Ngải muốn tránh thoát khỏi tay anh.

"Báo cáo kia là giả! Chú Cố muốn trả thù ba anh mới có thể nói như vậy!"

"Em thật sự không muốn đi....." Là thật hay giả thì sao, chuyện dơ bẩn cũng không thể thay đổi.

"Vì sao không đi?!" Sở Thế Tu lớn tiếng nói, "Em không đi là vì em sợ không có một người nào, không có một lý do nào để ở cùng một chỗ với Lệ Tước Phong đúng không?!"

"Anh đang nói cái gì vậy?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên.

Làm sao anh có thể nói lời như vậy?

"Chẳng lẽ không đúng sao? Anh còn tưởng rằng em sẽ giống anh khản trương đi kiểm tra báo cáo đó có phải thật hay không! Kết quả thì sao? Ngày hôm qua xảy ra chuyện, em lại đánh mất nhẫn cưới, hôm nay liền cùng Lệ Tước Phong ở cùng một chỗ!" Sở Thế Tu chỉ phía dưới cầu thang, "Không phải em đã sớm mong có ngày này đúng không?!"

Sở Thế Tu khí thế bức người làm cho Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc, cô lần đầu tiên nghe được Sở Thế Tu dùng loại giọng điệu này nói chuyện với

cô.....

Giống như một ông chồng bắt được tại trận vợ mình ngoại tình trên giường vậy.

Cố Tiểu Ngải bị chỉ trích không thoải mái, nhưng cũng tỉnh táo biết chuyện lần này Sở Thế Tu đã bị đả kích không nhỏ..... chuyện của thể hệ trước cùng với Sở Thế Tu không có trách nhiệm gì.

"A Tu, em biết lần này anh cũng thực....."

"Cho dù ở trên bến thuyền anh thắng được hấn ta, sau đó em cùng Lê Tước Phong vẫn thường xuyên gặp mặt! Anh cũng chưa nói cái gì, bởi vì anh tin tưởng em cuối cùng sẽ chọn anh."

"....."

"Em nói em làm tình phụ của hấn ta, anh cho rằng em bị cưỡng bức, anh nghĩ đến chẳng qua em bị tiền tài mê hoặc, kỳ thật em chính là suy nghĩ muốn ở cùng Lê Tước Phong phải không?" Sở Thế Tu liên tục chất vấn cô.

"....." Mặt Cố Tiểu Ngải trở nên trắng bệch không còn chút máu.

Sở Thế Tu tức giận như vậy là lần đầu tiên cô nhìn thấy, khí thế bức người trách cứ cô của Sở Thế Tu như vậy..... cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Thậm chí anh chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với cô.....

"Từ lúc em ở cùng với anh cho tới bây giờ, ngay cả chạm vào em cũng không để cho anh chạm vào, trong lòng em cho tới bây giờ vốn không có anh, em chỉ nghĩ đến Lê Tước Phong mà thôi!"

"A Tu....."

Sở Thế Tu căn bản không nghe cô nói chuyện, hai tay dùng sức đem cô đặt trên tường, cảm xúc thực kích động, "Nếu em thực yêu anh, vì sao không chịu theo anh đi kiểm tra DNA?! Em sợ cái gì?! Em sợ không có một người nào, không có một cái lý do nào công khai rời khỏi bên cạnh anh thật không? Ngải Ngải, em không thể hạ lưu như vậy! Nếu em không yêu anh thì cũng nên cho anh một câu trả lời chứ!"

"....." Cố Tiểu Ngải nhìn mặt anh, đồng tử đại ra, "Anh có biết anh đang nói cái gì hay không?"

Sở Thế Tu mắng cô hạ lưu.....

Từ ngữ như vậy, có nằm mơ cô cũng chưa nghĩ tới sẽ từ miệng Sở Thế Tu nói ra.

Cơ thể bị ức chế khó chịu mà run rẩy.

Về mặt Sở Thế Tu ngậy người ra, ngay sau đó bàn tay thon dài nâng mặt mềm mại của cô lên, giọng điệu cuồng quít mà đau đớn nói xin lỗi, "Thực xin lỗi, Ngải Ngải, anh đã nói bừa rồi, thực xin lỗi, thực xin lỗi....."

Sở Thế Tu thì thảo nói, ngay sau đó đem cô ôm vào trong lòng, "Ngải Ngải, cho dù chúng ta là anh em ruột cũng không có quan hệ gì, chúng ta không cần có con là được mà, em đừng rời anh đi có được không?!""....."

Cố Tiểu Ngải đẩy ngực của anh ra, Sở Thế Tu lộ ra đôi mắt chua xót, kỳ vọng nhìn cô, muốn nghe cô cho một cái đáp án đồng ý.

Trong mắt của anh có vẻ chờ mong.

Cố Tiểu Ngải không thể nhìn thẳng ánh mắt của anh, chốc lát sau mới nói, "A Tu, DNA chưa bao giờ là vấn đề cả."

Nếu DNA chính là vấn đề, tất cả đều đơn giản rồi.....

"Ngải Ngải....."

"Trên thực tế, ba anh đã thực sự cầu kết với mẹ em, đây là chính tai em nghe ba anh nói..... điểm này, em không thể chấp nhận được." Cố Tiểu Ngải lắc đầu nói, cổ họng dường như không phát ra tiếng.

Ba Sở Thế Tu, mẹ cô..... một chuyện ngoài hôn nhân không thể lộ ra ánh sáng..... Sau đó, cô cùng Sở Thế Tu..... lại cùng một chỗ sao?!

Cô không chấp nhận được, ngay cả chuyện mẹ cô ngoại tình cô đều không chấp nhận được, không thể tin được.

Cô giữ lại ảnh gia đình nhiều năm như vậy, cô ngóng trông một cái gia đình mỹ mãn nhiều năm như vậy..... Cô không chấp nhận được mẹ có tư tình với Sở Thiên Minh.....

"Đó là chuyện của thể hệ trước! Cùng với chúng ta không có quan hệ nào cả!"

"Đối với em không thể nào chấp nhận được."

Sau khi biết được chuyện kia, làm sao cô có thể ở cùng một chỗ với Sở Thế Tu được chứ? Cô phải đối mặt như thế nào?!

"Nói tới nói lui rốt cục cũng chỉ là cái cớ của em mà thôi!" Sở Thế Tu đè hai vai của cô lại, trên cao nhìn chăm chăm xuống cô, giọng điệu thật khô khan, "Em có yêu anh hay không?! Ngải Ngải, từ ngày ở bến thuyền trở về sau, em chẳng qua ở bên cạnh anh chỉ là cho có lệ mà thôi, mà ngay cả kết hôn đều là ba em bức..... đến tận cùng em có yêu anh hay không?"

"Em....."

"Anh yêu em, Ngải Ngải, từ nhỏ đến lớn, anh chỉ yêu một người duy nhất là em thôi, cho dù chúng ta có thực là anh em chẳng nữa, anh cũng chỉ yêu em mà thôi." Không đợi cô trả lời, Sở Thế Tu lại dùng lực nói.

"....."

Sở Thế Tu luôn luôn thực cố chấp, anh như vậy càng làm cho Cố Tiểu Ngải không biết nên nói cái gì.

"Em dựa vào ân oán của thế hệ trước để làm cái cớ mà thôi, là vì căn bản em không có tình cảm sâu nặng với anh!"

"....."

Cố Tiểu Ngải trầm mặc, có lẽ Sở Thế Tu đúng.....

Sở Thế Tu cũng giống như người trong gia đình vậy, cô nghĩ đến..... sau chuyện này, anh sẽ cảm nhận giống cô thôi.

Nhưng hóa ra không phải.....

Tình cảm của cô đối với anh không sâu đậm bằng anh.....

Cô rất kém cỏi.....

"Yêu em ruột của mình, lời như thế cũng có thể nói ra được, Sở Thế Tu ngơai thật đúng là biến thái."

Tiếng nói châm biếm vang lên ở phía sau bọn họ.

Cố Tiểu Ngải nhìn qua, chỉ thấy Lệ Tước Phong một thân tà khí đứng dựa vào tường ngay cầu thang.

Tại sao hắn lại lên đây?!

Lệ Tước Phong tựa vào bên tường, hai mắt lạnh nhạt mà khinh miệt nhìn tay Sở Thế Tu ấn hai vai cô, môi mỏng khẽ mở, "Họ Sở kia, đem tay của người bỏ ra khỏi người phụ nữ của tôi ngay!"

Mặt Sở Thế Tu trong phút chốc ảm đạm xuống, buông Cố Tiểu Ngải ra, xoay người nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Cô ấy là vợ của tôi."

"Vợ?!" Lệ Tước Phong giống như là nghe được chuyện cười liền cười châm biếm, ánh mắt khinh thường cực kỳ, trào phúng nói từng chữ một, "Họ Sở kia, người **?!"

"Người nói cái gì?!"

"Người muốn cùng với cô em ruột của mình lên giường sao?" Lệ Tước Phong nói từ ngữ trắng trợn, tràn ngập lạnh lùng châm chọc, "Có mơ tưởng viễn vông với em ruột mình, người không biết là chính người ghê tởm lắm hay không?! So với súc sinh cũng không bằng!"

Sở Thế Tu hoàn toàn bị chọc giận, hận ý trong mắt phụt ra, tiến lên đánh một cước trên người Lệ Tước Phong.....

Lệ Tước Phong sớm có phòng bị, né tránh nắm tay của anh, sải từng bước lên sân thượng đánh nhau cùng Sở Thế Tu.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong bị Sở Thế Tu hung hăng đụng vào trên tường, nâng một chân lên đạp tới, đầu gối Sở Thế Tu bị đá mạnh một cái, thiếu chút nữa đã ngã xuống rồi.....

"Họ Sở kia! Hôm nay tao sẽ phệ người đi!" Mẹ nó, còn dám tới cửa tìm phụ nữ của hắn!

"Lệ Tước Phong, cô ấy đã là phần thắng của tao, căn bản không phải phụ nữ của người!" Sở Thế Tu lại đánh qua một quyền.

"Cô ấy có phải phụ nữ của tao hay không do người quyết định sao?!"

Lệ Tước Phong bị đánh lệch mặt đi, cong lên khuỷu tay nện mạnh trong ngực anh, Sở Thế Tu bị va chạm như vậy không khỏi thét lớn một tiếng.

Cố Tiểu Ngải nhìn hai người đánh nhau ở trước mặt cô cũng không có biện pháp.

Hai người đàn ông đánh nhau như thú dữ vậy, hoàn toàn không quan tâm cái gì, đánh tay đôi với nhau, cũng không biết đau giống nhau, luôn miệng tranh cãi cô là ai.

Cô - Cố Tiểu Ngải rõ ràng là một con người, vì sao không nên là ai..... Rồi đi một cái nhất định phải cùng một cái khác sao? Cô có mình! Cô không nghĩ thiếp thượng người khác nhân!

"Tôi không phải của bất luận kẻ nào hết!" Cố Tiểu Ngải đột nhiên la lớn như bệnh tâm thần vậy.

Nghe vậy, hai người đang đánh nhau thế này mới tách ra, không hẹn mà cùng nhìn về phía cô.

"Tôi không cần các người tới quyết định thay tôi! Ở chung với ai, hay là muốn đi kiểm tra DNA hay không, tôi cũng không cần tới các người quyết định!" Cố Tiểu Ngải nhìn hai người đàn ông đánh nhau tới đỏ mắt lớn tiếng nói.

"....."

Lệ Tước Phong cùng Sở Thế Tu đồng thời trầm mặc, bỗng dưng, Lệ Tước Phong hung hăng đẩy Sở Thế Tu bên cạnh ra, "Nói người đó, cô ấy không muốn đi kiểm tra DNA, cũng không muốn ở chung với người, còn chưa cút đi!"

"Lệ Tước Phong!" Sở Thế Tu bị đẩy một cái lập tức nắm chặt quyền đánh lại....

Cố Tiểu Ngải thấy bọn họ muốn đánh nhau nữa, giọng nói trở nên cực kỳ thất vọng, "Các người đã đánh nhau đủ chưa."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải xoay người lên lầu, không hề quan tâm đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280

"Cố Tiểu Ngải ——"

"Các người dám đi theo, tôi lập tức nhảy từ trên đây xuống đó!" Giọng nói Cố Tiểu Ngải cực kỳ quyết đoán.

"....."

Tiểu miêu phát uy rồi.

Lệ Tước Phong giơ tay lên lau vết máu trên khóe miệng, nhìn chằm chằm bóng dáng Cố Tiểu Ngải biến mất trên cầu thang cũng không có đuổi theo.

Miêu phát uy cũng là có móng vuốt.

Một lát sau, Lệ Tước Phong chuyển mắt trừng Sở Thế Tu, "Còn chưa cút?! Họ Sở kia, người dám đến quấy nhiễu Cố Tiểu Ngải nữa, tao sẽ giết cả nhà người!"

"Lệ Tước Phong! Tốt nhất người đừng có ngông cuồng như vậy nữa!"

Sở Thế Tu lạnh lùng trừng mắt Lệ Tước Phong, xoay người đi xuống lầu, anh sẽ không buông tay.

Chín năm tìm kiếm, chín năm chờ đợi, tuyệt đối không bỏ đi như thế!

Nghĩ như vậy, hai tay Sở Thế Tu chậm rãi nắm lại thành quyền, gân xanh dần dần hiện ra.

*****

Trở lại phòng trọ của Chu Chỉ Nghi, cơ thể Cố Tiểu Ngải lập tức xụi lơ, bây giờ cô chỉ muốn yên bình trải qua cuộc sống của mình, ngay cả điều này cũng thành hy vọng xa vời.....

Có phải nên rời khỏi cái thành phố này sẽ tốt hơn hay không?

Đến chỉ phí chi tiêu cũng đủ khiến cô phiền rồi.

Cố Tiểu Ngải ở trong phòng bếp làm bữa tối, Chu Chi Nghi đứng giờ trở về, mang một đồng túi lớn túi nhỏ đi vào phòng trọ, "Tiểu Ngải, mau đến xem mình mua cái gì nè."

"Mua cái gì?" Sau khi Cố Tiểu Ngải rửa tay xong từ phòng bếp đi ra, khó hiểu hỏi.

"Khăn lụa, đưa cho bò, mũ, đưa cho bò, bra, đưa cho bò, váy, cũng là đưa cho bò....." Chu Chi Nghi từ trong các túi đồ ra một đồng lớn, "Còn có mỹ phẩm, cũng là đưa cho bò."

"....." Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Tại sao lại đột nhiên mua đồ cho mình?"

Còn mua nhiều như vậy nữa..... Hôm nay là ngày gì sao?!

"Lúc phụ nữ đang thất tình hoặc là không vui, nhất định phải thật xinh đẹp, như vậy tâm tình mới có thể chuyển biến tốt đẹp!" Chu Chi Nghi cười nói, cầm khăn lụa liền khoa tay múa chân trên người cô.

Là vì làm cho cô vui vẻ.....

"Tiểu Nghi, mình không sao." Cố Tiểu Ngải buông khăn lụa xuống, có chút áy náy nói, "Bỏ xài số tiền này làm mình áy náy lắm, mình đi ra ngoài tìm phòng ở là được rồi....."

Nói không cảm động là giả.

Cô bạn thân này cô không thể chê vào đâu được, từ đầu tới đuôi đều: giúp bạn không tiếc cả mạng sống. Nhưng bây giờ cô không muốn gây phiền toái cho bất cứ ai, quấy rầy bất cứ ai cả.

"Được rồi, mình không mua nữa là được chứ gì, bỏ đừng đi ra ngoài tìm phòng ở." Chu Chi Nghi vội hỏi, quay đầu nghe thấy một chút hương vị, "Oa, thơm quá..... Tiểu Ngải, nếu bỏ dám chuyển đi ra ngoài ở, mình sẽ không ăn thức ăn bỏ nấu đâu."

"Rửa mặt đi rồi đi ăn cơm."

"Ừ." Chu Chi Nghi đi đến phòng rửa mặt.

Cố Tiểu Ngải đem túi lớn túi nhỏ mà Chu Chi Nghi mua sắp xếp lại, bỗng nhiên nghe giọng Chu Chi Nghi truyền đến, "Hôm nay, vị Sở công tử kia chạy đến tòa soạn báo của chúng ta, hỏi cậu bỏ về tin tức của bỏ hiện tại ở đâu..... Nhưng cậu bỏ không gặp anh ta."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..... mình thấy anh ta xảy ra chuyện như vậy, bộ dáng rất đáng thương nhưng lại vẫn đẹp trai làm mình rối tinh rối mù..... mình nhất thời không kiềm lòng được nên nói cho anh ta địa chỉ nơi này, bỏ sẽ không trách mình chứ?! Tiểu Ngải."

"....."

Khó trách Sở Thế Tu có thể tìm tới nơi này.

Chu Chi Nghi chính là một mẫu người phụ nữ không chống đỡ được trước sắc đẹp.

"Thế nào, thế nào?" Chu Chi Nghi lau tay xong đi ra, cười hề hề hỏi, "Sở công tử tới tìm bỏ rồi sao?"

"Ừ." Cố Tiểu Ngải gật đầu.

"Các người làm cái gì?!" Hai mắt Chu Chi Nghi lờ lờ sáng lên, chuyện tình yêu anh em cấm kỵ làm cho người ta rất mơ màng.

.....

Trong mắt Chu Chi Nghi lộ ra rạng rỡ làm cho Cố Tiểu Ngải không có ngôn ngữ nào để nói nữa.

Tư duy của Chu Chi Nghi luôn luôn có thể vượt quá mức như vậy.

"Không có gì." Cố Tiểu Ngải không có nhiều lời, để cho Tiểu Nghi biết Sở Thế Tu cùng Lệ Tước Phong đánh nhau ngay tại cầu thang thì cô ấy càng nhiều chuyện hơn nữa.....

Buổi tối, Cố Tiểu Ngải đang ngủ đột nhiên bị đau nên tỉnh dậy, bụng đau đến mức trên mặt cô không ngừng toát mồ hôi lạnh.....

"Cạch ——"

Cố Tiểu Ngải chịu đựng cơn đau đứng lên bật đèn, giữa hai chân chảy ra một dòng nước ẩm ướt, trên sàn nhà đều dính vết máu tươi, không giống như đến ngày kinh bình thường, đau đớn cực kỳ.

Thế trạng của cô giống như càng ngày càng kém đi..... Cô không thể tiếp tục chậm trễ nữa.

Không có quấy rầy giấc ngủ say của bạn thân, Cố Tiểu Ngải mặc xong quần áo nhấc từng bước chân đi ra nhà trọ, cố gắng đi xuống lầu, trong đêm tối kêu xe taxi tới bệnh viện gần nhất.

Dọc theo đường đi, bụng của cô càng lúc càng đau, Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, lau mồ hôi lạnh xuất hiện trên đầu, trên mặt là một mảnh lạnh lẽo.....

Đến bệnh viện, bác sĩ phòng cấp cứu bắt cô đi đến khoa phụ sản kiểm tra thì Cố Tiểu Ngải liền cảm giác được không thích hợp, làm sao có thể bắt cô đi đến khoa phụ sản chứ.....

Đêm dài ở khoa phụ sản ——

Thoạt nhìn nữ bác sĩ mặt mũi hiền lành hỏi cô một ít tình huống sau đó bắt cô nằm lên trên giường, sờ bụng của cô kiểm tra, rồi lại nhú mào.

Cố Tiểu Ngải trên mặt ra mồ hôi lạnh, "Bác sĩ, tôi bị làm sao vậy?"

Tại sao bác sĩ lại nhú mào?

Cô bị bệnh nặng sao, nhưng báo cáo kiểm tra lúc trước tốt lắm mà, chẳng qua bị nôn mửa hai lần, không đến mức đặc biệt nghiêm trọng chứ?

Cả người Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên có chút loạn.

"Một mình cô tới đây sao?" Nữ bác sĩ cau mày hỏi, vén rèm lên rồi bảo cô ngồi dậy, đi đến trước bàn làm việc viết chẩn đoán.

"Dạ." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, một mình cô đến cùng khám bệnh có quan hệ gì? Là có bệnh không tốt muốn tuyên bố sao?

Nữ bác sĩ chỉ lo viết chẩn đoán, cũng chưa nói chuyện, Cố Tiểu Ngải không khỏi có chút lo lắng, "Bác sĩ, tôi không sao chứ?"

"Không có việc gì?" Nữ bác sĩ khoảng chừng hơn năm mươi tuổi lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, "Cô bị xuất hiện dấu hiệu sanh non còn gọi là không có việc gì, vậy làm sao mới gọi là có việc gì?"

"....."

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mồ to hai mắt, ngo ngác hỏi, "Cô nói cái gì?!"

Sanh non?!

Cái gì gọi là sanh non? Không phải người mang thai mới sanh non sao?! Cô làm sao có thể sanh non chứ?!

Cô..... mang thai sao?!

Điều này sao có thể.....

"Như thế nào, ngay cả mình mang thai bốn tháng cô cũng không biết sao?" Nữ bác sĩ sắc mặt càng thêm lạnh lùng, lớn tiếng trách cứ nói, "Người tuổi trẻ các ngươi ăn chơi đến điên loạn rồi, có quan tâm đến cơ thể mình hay không chứ?!"

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng ngồi ở đằng kia để tùy ý nữ bác sĩ trách cứ, trong lòng đã muốn hỗn loạn lên rồi.

Cô có thai bốn tháng..... Cô lại có thể có con?!

Sanh non.....

Sanh non là có ý gì.....

Nghĩ hai chữ này, Cố Tiểu Ngải theo bản năng thấy lạnh cả người cùng sợ hãi, chẳng lẽ con của cô đã muốn.....

"Tôi đây....." Cố Tiểu Ngải sờ bụng bằng phẳng của mình, đôi môi khẽ run lên, có chút đại ra hỏi, "Tôi đây có phải đã muốn.....hay không?"

Đứa nhỏ này có phải đã muốn không thể.....hay không?

"Chỉ là có dấu hiệu sanh non, nếu cô tiếp tục không chăm sóc tốt cho cơ thể của mình thì đứa nhỏ này khẳng định không thể giữ được." Nữ bác sĩ lắc lắc đầu nói.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải âm thầm nhẹ nhàng thở ra, ngay cả mình cũng đều không có phát hiện.....

Nữ bác sĩ viết chẩn đoán xong nói, "Ồ lại bệnh viện một tuần để quan sát. Chồng cô đâu? Nhìn cô còn trẻ như vậy có phải ngay cả chồng cũng không có đúng không? Ban trai cô đâu, kêu anh ta đến đây chăm sóc cho cô!"

Nữ bác sĩ đã biến cô thành đứa con gái ăn chơi trác táng trong xã hội rồi, quở trách cô liên tục, ước chừng thêm nửa tiếng nữa là thành tóa đằm phụ nữ luôn rồi.....

Từng mớ lý thuyết tranh luận được quăng ra..... Có Tiểu Ngải ngồi ở chỗ kia nghe đến mức đầu óc hỗn loạn cả rồi.

"Nếu chưa kết hôn, vậy các người có muốn giữ đứa bé hay không?" Nữ bác sĩ nghĩ vậy đột nhiên lại hỏi.

"Giữ đứa nhỏ hay không?" Có Tiểu Ngải lặp lại câu hỏi.

Cô vừa mới biết mình mang thai, hiện tại lại hỏi cô muốn giữ đứa nhỏ hay không?!

Có Tiểu Ngải để tay lên bụng của mình, có chút giật mình, trong lúc nhất thời không nghĩ được nhiều như vậy.

"Đúng vậy, nếu không cần đứa nhỏ này thì nên giải quyết sớm đi, đừng chờ bụng lớn rồi mới làm, đến lúc đó người chịu tội là mình đó."

"Tôi còn phải suy nghĩ."

Có Tiểu Ngải chưa trả lời là có hay không, cô hiện tại một mảnh hỗn loạn, đột nhiên nói cho cô biết cô có đứa nhỏ, tâm lý chuẩn bị cái gì đó cô cũng đều không có.....

Chuyện kéo nhau mà đến, cô đối phó không nổi.....

"Được rồi, đi làm thủ tục nhập viện đi, bảo bạn trai cô đến đây nhanh với cô đi, có có mang bốn tháng còn có dấu hiệu sanh non thế này, sau này không dễ dàng có con lại đâu."

Nữ bác sĩ cho cô làm một loạt kiểm tra cùng trị liệu, lại nói dai như giẻ rách giáo huấn cô một chút, mới miễn cưỡng để cô rời đi.

Có Tiểu Ngải được bố trí đến phòng bệnh bình thường, nằm ở trên giường bụng còn hơi đau đớn, nhưng so với lúc này đã muốn tốt hơn nhiều rồi.

Các bệnh nhân cùng phòng bệnh đã ngủ hết rồi, Có Tiểu Ngải trợn tròn mắt hoàn toàn không có một chút buồn ngủ.

Đứa nhỏ, cô có con với Lệ Tước Phong.

Khó trách dạ dày cô không có khó chịu cũng sẽ bị nôn mửa, đó là hiện tượng mang thai bình thường.....

Lúc Chu Chi Nghi nói cô mang thai cô còn thê thốt nói không phải.....

Không đúng, lúc trước cô đã làm kiểm tra toàn thân, bình thường mang thai hai tuần lễ liền phát hiện được, nhưng khi đó báo cáo kiểm tra vì sao không có viết cô mang thai?

Sau đó Sở Thế Tu cũng tìm bác sĩ kiểm tra cho cô, cũng không có nói cô mang thai.....

Là không có kiểm tra hay là..... đều gạt cô?!

Đã bốn tháng rồi, cô mới biết được chính mình có đứa nhỏ.....

Có Tiểu Ngải nằm nghiêng trên giường, tay xoa bụng của mình, nơi bằng phẳng này không có biểu hiện một tia dấu vết, vậy mà lại có sự tồn tại của một đứa bé.....

.....

"Nếu chưa kết hôn, vậy các người có muốn giữ đứa bé hay không?"

"Đúng vậy, nếu không cần đứa nhỏ này thì nên giải quyết sớm đi, đừng chờ bụng lớn rồi mới làm, đến lúc đó người chịu tội là mình đó."

.....

Có nên giữ lại đứa con này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 281

Đứa bé này cô có nên giữ hay không? Hiện tại, cuộc sống của cô đã hồngбет rồi, cơ thể cũng không tốt, ngay cả việc làm cũng không có..... làm sao nuôi đứa nhỏ này đây?!

Còn nữa..... đứa nhỏ là của Lệ Tước Phong

Có phải nên nói với hắn một tiếng hay không, dù sao đứa nhỏ này cũng là của hai người, Lệ Tước Phong có quyền được biết, cần hoặc không cần đều nên do hai người quyết định.....

Lệ Tước Phong nhất định sẽ muốn có đứa bé này, hắn đã sớm nói qua muốn sinh một đứa rồi.

Để cho Lệ Tước Phong biết, với tính cách của hắn nhất định sẽ bắt cô quay về Lệ gia, thế nào cũng không cho đi..... Cô cũng không muốn lại mất đi tự do một lần nữa.

Có nên nói hay không? Đứa nhỏ này có nên giữ lại hay không? Bây giờ, tình trạng cô lộn xộn như vậy có giữ lại đứa bé này được hay không?

Các loại mâu thuẫn toàn bộ ập đến, Cố Tiểu Ngải một đêm không ngủ đến hừng đông, cho đến khi bác sĩ đến phòng kiểm tra cô vẫn chưa có quyết định nào cả.

Nói, hay là không nói?!

Muốn, hay là không muốn?!

Chợt nghe mình có đứa nhỏ, cô không có bao nhiêu vui mừng, cô thậm chí không biết đứa bé này có nên tới trên thế giới này hay không.....

Với năng lực của cô, đứa bé này là gánh nặng hay có thể có cuộc sống hạnh phúc hay không?!

Sau khi làm một ít kiểm tra đơn giản, nữ bác sĩ gọi cô vào văn phòng đưa cho cô một bức ảnh trắng đen, chỉ chỉ vào một điểm nhỏ trên đó nói, "Đây là Bảo Bảo, bây giờ chỉ nhỏ bằng một quả táo thôi."

Tay Cố Tiểu Ngải cầm ảnh chụp run lên, để ảnh chụp ở trên bàn, "Bảo Bảo?"

"Là Bảo Bảo của cô, không phải yêu quái, không cần bị dọa thành như vậy chứ." Nữ bác sĩ tức giận nói, chia chia điểm đen trên đó, "Về sau quả táo này càng ngày càng lớn, nếu cô chăm sóc cho mình thật tốt thì nó sẽ là một Bảo Bảo thực khỏe mạnh."

.....

Là Bảo Bảo của cô, không phải yêu quái.

.....

Môi Cố Tiểu Ngải lộ ra một tia tái nhợt, một lần nữa cầm lấy ảnh chụp trên bàn, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đó, chỉ là một điểm nhỏ mà thôi.....

Đứa nhỏ.

Đây là con của cô cùng Lệ Tước Phong sao?! Như vậy, điểm nhỏ này sẽ ở trong cơ thể cô từ từ lớn lên.....

Cố Tiểu Ngải dùng đầu ngón tay mon trón điểm nhỏ trên tấm ảnh, suy nghĩ có chút giật mình, đứa nhỏ này sẽ giống cô hay là Lệ Tước Phong? Diện mạo Lệ Tước Phong rất đẹp trai, nhưng đứa nhỏ này di truyền tính cách của hắn thì nguy rồi.....

"Thế nào? Có phải càng xem càng cảm thấy đáng yêu hay không?!"

Tiếng nói của nữ bác sĩ làm cho Cố Tiểu Ngải phục hồi tinh thần lại.

Cố Tiểu Ngải bị ý nghĩ của chính mình làm cho hình hãi..... Cô còn không có quyết định muốn giữ lại đứa bé này hay không, nhưng lại suy nghĩ đứa nhỏ lớn lên giống ai?!

Cô làm sao vậy.....

"Tại sao bạn trai cô còn chưa tới?!" Nữ bác sĩ đột nhiên phản cảm hỏi, "Hắn để cho một mình cô nằm viện sao?! Có mang quần áo của cô lại đây không?"

"Hôm nay, tôi sẽ đi ra ngoài mua quần áo lại đây." Cố Tiểu Ngải vội nói, thái độ thật biết điều.

Nữ bác sĩ tuy rằng dài dòng lại thích giáo huấn người khác, nhưng nói như thế nào cũng đều là quan tâm cô, là một bác sĩ tốt lắm, thấy cô chỉ có một mình nên từ sáng sớm đã nói cho cô một đồng những việc cần chú ý đến.

"Cô đi mua quần áo sao?!" Nữ bác sĩ lập tức thay đổi sắc mặt, "Có phải bạn trai cô bỏ mặc cô hay không? Tôi đã nói rồi, các cô gái trẻ tuổi các người cần bản không biết nhìn người, đàn ông dụ dỗ hai câu liền theo lên giường, hoàn toàn không tự ái....."

Nữ bác sĩ lại nói liên miên cần nhân giáo huấn cô nửa giờ mới để cô rời đi.

Cả đầu Cố Tiểu Ngải tất cả đều là giọng răn dạy của nữ bác sĩ, ra khỏi văn phòng, Cố Tiểu Ngải cầm lấy ảnh chụp, đứa nhỏ vẫn còn nhỏ bằng quả táo.....

Đứa nhỏ, sẽ là con trai hay con gái?

Tính cách hoạt bát một chút mới tốt, giống cô thì rất buồn, giống Lệ Tước Phong thì quá xấu.....

Đi ngang qua một mặt kính cửa sổ, Cố Tiểu Ngải vừa ngược mắt lên liền thấy mặt mình phản chiếu lên cửa sổ, khỏe môi vẽ bề ngoài tươi cười, mặt mày ngấn đầy ý cười, ngay cả đường cong của mặt đều có vẻ dịu dàng..... Cô cho là mình không có vui vẻ gì, hóa ra..... Cô rất vui vẻ.

Lại không lừa được chính mình, kỳ thật cô..... rất muốn có đứa nhỏ này, muốn nhìn đứa bé này lớn lên, muốn nhìn đứa bé này là con trai hay con gái, muốn nhìn thấy tính cách của đứa bé này có phải hoạt bát cởi mở hay không.....

Tiểu sinh mạng này là Bảo Bảo của cô..... cô không được bỏ đi.

Cố Tiểu Ngải do dự một đêm cũng chưa quyết định được, lại nhìn đến ảnh chụp trắng đen nháy mắt xác định đứa nhỏ này.....

Giữ lại đứa nhỏ này, sau đó thì sao?

Cố Tiểu Ngải lại bắt đầu lo một chuyện khác....

Có nên nói cho Lệ Tước Phong hay không, cô không muốn bởi vì một đứa nhỏ mà mất đi tự do. Nhưng cô cũng không thể bởi vì lý do này mà không cho Lệ Tước Phong biết.....

Cô luôn miệng nói chán ghét người khác thay cô quyết định, không có quyền được biết, hiện tại..... Cô cũng không thể cướp đoạt đi quyền được biết của Lệ Tước Phong về đứa nhỏ.

Lệ Tước Phong..... Hẳn là sẽ thích đứa bé này chứ?

Lúc trước hẳn bảo cô sinh cho hẳn một đứa con, khi đó cô..... còn chết sống cũng không chịu sinh.

Mà bây giờ, Bảo Bảo bất thành linh có mặt, có một số việc cũng không tệ giống như trong tưởng tượng.

Thậm chí, cô còn nở nụ cười.....

Đột nhiên biết mình có Bảo Bảo, cả đầu Cố Tiểu Ngải đã hoàn toàn bị đứa nhỏ chiếm lấy, cầm lật vài tờ hướng dẫn của phụ nữ mang thai mà nữ bác sĩ cho cô, mới phát hiện có một đồng lớn công việc cần chú ý.....

Sinh một đứa nhỏ..... nhìn qua rất khó, rất khó.

Gọi điện thoại cho bạn thân, nói mình bên ngoài có chút việc phải rời đi một tuần.

Bạn tốt Chu Chi Nghi còn có công việc của chính mình, biết cô nằm viện nhất định sẽ buông công việc tới chăm sóc cho cô, cô không muốn gây phiền toái cho bạn tốt như vậy.

Cố Tiểu Ngải ở trên đường mua một ít quần áo để mặc lúc nằm viện, nhìn con số trên chi phiếu giảm bớt đi một con số, cảm thấy lo lắng.

Vài năm nay, cô gọi ngân hàng cũng chỉ đủ cho cô học bổ sung, nuôi dưỡng một đứa nhỏ, hoàn toàn không có khả năng.

Lệ Tước Phong cho cô một cái thẻ để mua sắm cô cũng không có mang đi..... Cô không có đủ năng lực về kinh tế. Xem ra, thông báo cho Lệ Tước Phong là việc phải làm.....

Bằng không Bảo Bảo ở trong tay cô sẽ không được chăm lo tốt về giáo dục.

Cô không được ăn học bài bản, cũng không thể để cho đứa nhỏ cũng giống như cô, dù sao ba của đứa nhỏ tương đối có tiền, Bảo Bảo có thể nhận được sự giáo dục tốt.....

Nhưng nên nói như thế nào đây?

Nói thẳng hay là thử trước Lệ Tước Phong một chút?!

Cầm hai cái túi lớn, Cố Tiểu Ngải đứng ở bên đường chờ xe taxi quay về bệnh viện, trong lòng tính toán phải mở miệng như thế nào với Lệ Tước

Phong.....

Trực tiếp hay là uyển chuyển một chút?

Bỗng dung, một chiếc thẻ thao hàng hiệu dừng ở trước mặt cô, cửa kính xe chậm rãi buông xuống.

Mặt Lê Tước Phong anh tuấn, tà khí liền đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô như vậy.....

Cố Tiểu Ngải có chút sững sờ nhìn Lê Tước Phong, cô còn chưa có quyết định nên nói như thế nào, tại sao hắn lại xuất hiện lúc này chứ?

Một tay Lê Tước Phong tựa vào cửa kính xe, bày ra tư thế anh tuấn.

Một đôi mắt sâu và đen nhìn chăm chăm cô, môi mỏng khẽ gọi của Lê Tước Phong câu ra một chút độ cong, "Tiểu thư Cố Tiểu Ngải, tôi thực tôn trọng cho cô hai lựa chọn, hoặc là lên giường, hoặc là lên xe."

"....."

Cố Tiểu Ngải nhất thời không nói gì, hắn có một gương mặt đẹp trai trí mạng, nhưng vừa mở miệng liền phá hỏng toàn bộ vẻ mỹ cảm.

Nhìn mặt hắn tà khí mị hoặc, Cố Tiểu Ngải phát hiện tâm tình của mình cũng không có xấu lắm, thậm chí bị lời nói vô sỉ của hắn lại chọc cho muốn cười.

Dù sao cũng không trông mong được miệng hắn nói ra được những lời hay ho gì.....

Cô vui vẻ một chút, đối với Bảo Bảo không có xấu.

"Anh lại điều tra tung tích của tôi sao?" Cố Tiểu Ngải không cười ra mặt, chỉ là ra vẻ lạnh nhạt hỏi.

"Không có!" Lê Tước Phong lập tức tức giận nói, hắn không phải đã hứa sẽ không chi phối cuộc sống của cô rồi sao?! Cô còn dám hoài nghi hắn?

"Thật sự?" Cố Tiểu Ngải hồ nghi nhìn hắn, vậy hắn làm sao có thể khéo như vậy ở nơi này.

"Mua cái gì đó?" Lê Tước Phong liếc mắt nhìn túi trong tay cô một cái, không đợi cô trả lời lại dùng một bộ tư thái cao cao tại thượng nói, "Tôi còn tưởng rằng cô cố ý đứng ở chỗ này giả bộ gặp lại tôi....."

"Tôi không nhầm chán như vậy đâu." Cố Tiểu Ngải trừng mắt liếc hắn một cái, hắn nghĩ đến toàn bộ thế giới đều ăn không ngồi rồi giống như hắn sao.

Nói xong, Cố Tiểu Ngải vòng qua thân xe mở cửa lên xe.

Trong mắt sâu thẳm của Lê Tước Phong xẹt qua một chút kinh ngạc, "Ngoan như vậy sao?"

Cư nhiên không cần hắn đi xuống kéo cô lên xe rồi sao?!

Cô gái này đột nhiên nghe lời như vậy, ngược lại hắn có chút khó có thể thích ứng.

"Không muốn tôi đi lên tôi lập tức đi xuống." Cố Tiểu Ngải làm bộ liền muốn đẩy cửa xe, lập tức tay bị Lê Tước Phong nắm lấy, người bị hắn kéo ôm vào trong lòng, "Không được đi!"

"Lê Tước Phong....." Cố Tiểu Ngải bị hắn kéo mạnh vào trong lòng theo bản năng che bụng của mình lại.....

"Không cần nhắc nhở tôi, bắt tôi tôn trọng đúng không?"

Cô vừa mở miệng Lê Tước Phong đã biết cô muốn nói cái gì, hai tay đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu ở trên mặt cô hôn mạnh một cái, tiếng nói trầm thấp mà gọi cảm ở bên tai cô vang lên, "Tiểu thư Cố Tiểu Ngải, tôi có thể ôm cô không? Có thể!"

"....." Hắn giờ trò tự hỏi rồi tự trả lời?!

"Tiểu thư Cố Tiểu Ngải, chúng ta lên xe trước, sau đó lên giường, có thể chứ? Có thể!" Xem đó, hắn tôn trọng cô rồi đấy chứ.

Hắn - Lê Tước Phong cho tới bây giờ chưa từng tôn trọng một người phụ nữ như vậy!

"....." Cố Tiểu Ngải cảm giác mình giống như bị cái gì nghẹn ở cổ nói không nên lời.

Lê Tước Phong nói những lời trắng trợn luôn luôn không cần quan tâm trước mặt mình có ai hay không, lúc trước còn có cả tài xế, không muốn hắn nói thêm gì nữa, Cố Tiểu Ngải không khỏi nghiêm mặt nói, "Lê Tước Phong, cảm miệng của anh lại đi!"

"Là cô bảo tôi tôn trọng cô mà." Hắn tôn trọng còn bảo cảm miệng?! Cái cô này có phải yêu cầu nhiều lắm rồi hay không!

"Người nhà anh đều tôn trọng người khác như vậy sao?!" Cố Tiểu Ngải cảm thấy đầu mình chắc chắn bị nhiễm xấu rồi, từ trong lòng ngực của hắn giãy

đưa rời đi, ngồi cách hần xa một chút.

Lệ Tước Phong cũng không còn cưỡng bách ôm cô nữa, áp sát vào trước mặt cô, một đôi mắt tối gần cô, khóe môi ôm lấy đắc ý, "Nhà tôi chỉ có duy nhất một mình tôi tôn trọng người khác thôi."

"....." Cố Tiểu Ngải đơn giản quay đầu không hề nhìn hần.

Lại cùng hần nói tiếp, cô sẽ tức đến học máu mắt.

Lệ Tước Phong không khinh địch buông tha cô như vậy, ngồi sát vào cô, cầm tay cô lên ngắm nghía ngón tay mảnh khảnh của cô, "Cố Tiểu Ngải, tôi có một chuyện rất nghiêm trọng muốn nói với cô."

Lệ Tước Phong thực nghiêm túc, Cố Tiểu Ngải sững sốt, quay đầu nhìn hần.

Ánh mắt Lệ Tước Phong không chút nháy mắt nhìn cô, nói từng chữ từng chữ, "Trong phòng làm việc của tôi có giường."

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải không kịp phản ứng.

"Cho nên cô muốn lên giường với tôi không?" Mắt Lệ Tước Phong tỏa sáng nhìn chăm chăm cô.

"....."

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng rút tay bị hần nắm về, cô thật sự là hoàn toàn thua hần rồi, cả đầu của hần lại không có chút gì khác.....

"Cố Tiểu Ngải....."

"Câm miệng! Bằng không tôi nhảy xuống xe!"

"Ok! Tôi câm miệng!" Lệ Tước Phong đáp ứng rõ ràng lưu loát, Tiểu miêu lại phát uy rồi, không thể đùa nữa.

Lệ Tước Phong không nói cái gì nữa, nhìn chăm chăm cô kiểu như nhìn không biết chán vậy. Dường như khuôn mặt này xinh đẹp hơn ngày hôm qua rất nhiều, ngày hôm qua cô hoàn toàn không lộ vẻ gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 282

Hôm nay, tuy rằng trên mặt cô vẫn là lạnh nhạt, nhưng không biết vì sao, hần có thể cảm giác được tâm tình cô dường như tốt hơn so với ngày hôm qua rất nhiều.....

Là do ngày hôm qua hần dẫn cô đi công viên chơi trò bắn súng đã phát tiết được đúng không?!

Xem ra chứng trầm uất của cô thực không nghiêm trọng như bác sĩ tâm lý đã nói, may mắn, hần không có lấy thuốc cho cô uống.....

Người trải qua đã kích sẽ thất thường một chút, có gì đó đặc biệt hơn người khác một chút, căn bản không phải bệnh tâm lý.

Xe bỗng nhiên dừng lại, Cố Tiểu Ngải nhìn liếc mắt ra bên ngoài một cái, là Công ty E.S Á Thái ở C thị, là tòa cao ốc đồ sộ phồn hoa nhất ở C thị.

"Tại sao lại tới nơi này?" Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc hỏi.

Tại sao lại dẫn cô đến công ty của hần? Biết Lệ Tước Phong lâu như vậy nhưng dường như cô..... chưa từng tới đây bao giờ.

"Tôi vốn chuẩn bị tới đây đi họp, không phải theo dõi cô, chỉ là nhớ cô hơi nhiều thôi." Lệ Tước Phong có chút tức giận nheo nheo cái mũi của cô.

Nghĩ kỹ lại, đúng là đường kia tới công ty của hần.....

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong lại tiến đến bên tai cô mờ ám nói, "Tôi nói lại là phòng làm việc của tôi thật sự có giường."

"Câm miệng!"

Giọng điệu Cố Tiểu Ngải không khỏi tăng thêm.....

Phòng làm việc của hắn có giường thì liên quan gì đến cô chứ.....

Hắn nhất định phải nói chuyện như vậy sao?!

May mắn đứa nhỏ của cô vẫn chỉ là một cái điểm nhỏ, còn chưa có thành hình, bằng không mỗi ngày nghe những lời này cũng ảnh hưởng đến thai nhi rồi.

Đúng rồi, cô sợ đi lên xe vì muốn nói chuyện mang thai với Lê Tước Phong..... Kết quả chợt nghe đến Lê Tước Phong nói chuyện xấu với cô thì...

Vừa lên xe, cô đã bị Lê Tước Phong chọc tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, hoàn toàn đã quên phải nói chuyện đại sự với hắn.

"Tôi....."

Còn chưa kịp nói, Cố Tiểu Ngải liền bị Lê Tước Phong kéo xuống xe đi, rào bước tiến vào cửa chính muôn màu rực rỡ của E.S Á Thái, bên trong trang hoàng xa hoa làm cho tầm mắt cô có một nháy mắt ngưng kết.

E.S không hổ danh là đại tập đoàn, mặt tiền của công ty là mặt tiền được trang trí xa hoa nhất mà cô từng thấy qua.

"Lê Tước Phong, tôi có việc muốn nói với anh." Thu hồi tầm mắt, Cố Tiểu Ngải không chậm trễ thời gian nữa.

Cứ nói thẳng đi..... mặc kệ phản ứng của hắn sẽ là thế nào, dù sao sớm hay muộn cũng phải nói ra.....

Lê Tước Phong nắm tay cô đi vào, từng nhóm người bên trong cúi đầu chào hỏi, "Xin chào Lê tổng!"

Một đám âm thanh áp đảo qua Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải nhìn qua, chỉ thấy vài người liếc mắt nhìn cô một cái, đối với chuyện Lê Tước Phong dắt một phụ nữ đi vào công ty không phải chuyện lạ gì.

Thậm chí, cô còn nghe được một người nói nhỏ giọng với người bên cạnh, "Là ngôi sao điện ảnh sao? Vậy là ngọc nữ à?"

.....

Cái tên này..... Nhất định rất thường xuyên mang phụ nữ tới công ty của hắn.

Cách đây cũng khá lâu, không phải cô còn nhận được điện thoại của hắn cùng Liễu Tử Mật ở phòng làm việc của hắn rên rỉ sao.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Tiểu Ngải nổi lên một cảm giác rất quái dị, rất không thoải mái, đặc biệt muốn bỏ đi, tránh tay Lê Tước Phong đang nắm tay cô ra, trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết trở nên có chút khó coi.

"Làm sao vậy?" Lê Tước Phong quay đầu lại nhìn cô, đáy mắt lộ ra khó hiểu.

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Không có gì."

Cô cũng không thể nói rằng đã từng thấy hắn dẫn phụ nữ vào công ty mà không vui, nói ra thật ngu ngốc, giống như cô ăn nhiều dấm chua lắm ấy.

"Lê tổng." Thư ký Vương Chiêu đang cầm một tập tài liệu từ trong thang máy chuyên dụng dành cho nhân viên đi ra, nhìn thấy Cố Tiểu Ngải cười cười, "Cố tiểu thư cũng tới."

"Xin chào." Cố Tiểu Ngải lễ phép gật đầu, "Tôi đang định đi."

"Đi cái gì mà đi chứ?!" Nghe vậy, trên mặt Lê Tước Phong lộ ra một chút uất giận, mày nhú lại, "Đi tới tầng cuối cùng là phòng của tôi, tôi họp xong sẽ tới ngay."

Cố Tiểu Ngải căn bản không được kháng nghị, người liền bị Lê Tước Phong bá đạo kéo vào thang máy, con số trên thang máy từ từ tăng lên.

"Muốn uống cái gì thì bảo thư ký pha cho cô, ngoan ngoãn chờ tôi trở lại."

Cố Tiểu Ngải bị Lê Tước Phong quăng vào phòng Tổng giám đốc, ở trên trán của cô ấn một nụ hôn, Lê Tước Phong liền xoay người đi ra ngoài họp.

.....

Ai muốn ngoan ngoãn chờ hắn trở về chứ.

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn màu sắc lạnh lẽo buồn tẻ của nơi này, văn phòng trang hoàng lại quá xa hoa, có cả một cái cửa sổ thật to, phong cảnh bên ngoài rất đẹp.

Lê Tước Phong ở chỗ này cùng Liễu Tử Mật trình diễn phim cấp ba sao? Ở trên bàn làm việc hay là ở trên giường?!

Cố Tiểu Ngải khoát một tay lên trên cửa chuẩn bị rời đi, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua bàn làm việc của Lệ Tước Phong, một đồng văn kiện lạnh như băng ở giữa bàn, một nhân vật hoạt hình cà chua đặt ngẫu nhiên ở trước bàn.

Gây chú ý cực kỳ.

Nhân vật hoạt hình cà chua?!

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải bị ngưng đọng, không khỏi đi vào cầm nhân vật hoạt hình cà chua lên, ngực bỗng dưng run lên.

Hắn vẫn đem nhân vật hoạt hình cà chua này đặt trong phòng làm việc của hắn sao? Cô còn tưởng rằng hắn sớm đem mấy thứ này quăng đi rồi.....

Không thể ngờ hắn còn đem nhân vật hoạt hình cà chua này để trên bàn làm việc, đây không phải là hồ sơ buôn bán, không phải bất cứ lúc nào cấp dưới cũng đều có thể nhìn thấy cả sao?

Cái tên này..... ở trên bàn làm việc lại để nhân vật hoạt hình cà chua, hoàn toàn không hợp..... Hắn không sợ người khác cười hắn sao?!

Cái này cũng hoàn toàn không hợp với phong cách thiết kế của căn phòng này.

Ngón tay vuốt vuốt qua khuôn mặt tươi cười của nhân vật hoạt hình cà chua, Cố Tiểu Ngải có chút bất tri bất giác cong môi lên, ngẩn ý cười, ngay cả mình đều không có phát giác tâm tình của cô lại tốt lên trong nháy mắt....

Không liên quan đến cái gì khác, chỉ đơn giản là nhân vật hoạt hình cà chua, đơn giản là Lệ Tước Phong còn lưu trữ nó.....

Tay cầm nhân vật cà chua ngắm nghía, Cố Tiểu Ngải tìm được cái nút sau lưng cà chua, nhẹ nhàng nhấn một cái, âm thanh bên trong nhân vật cà chua lập tức phát ra, "Cố Tiểu Ngải là cà chua muối muối!"

"Cố Tiểu Ngải là cà chua muối muối!"

.....

Hắn Lệ Tước Phong mới là cà chua! Trái cà chua lớn!

Cố Tiểu Ngải oán thăm, bỏ nhân vật cà chua xuống, nhìn lướt qua hồ sơ trên bàn, đều là các loại số liệu báo cáo, e. s giao thiệp với quá nhiều ngành sản xuất, một người quản lý được nhiều đây sao?

Cố Tiểu Ngải không có mở hồ sơ trên bàn, tùy ý mở ngăn kéo ra, bỗng dưng khiếp sợ ngay người.

Trong một cái ngăn kéo, chứa đầy ảnh chụp lúc trước của cô..... Đây là ảnh chụp trước lúc nhà cô suy sụp, có một số ảnh chụp chính cô tìm cũng không ra, Lệ Tước Phong làm sao tìm được chứ?

Phải mất bao nhiêu thời gian mới tìm được tất cả chỗ này.....

Cố Tiểu Ngải cầm lấy một tập ảnh chụp, mỗi bức ảnh cô đều tươi cười, cô trước đây rất vô tư thật sự thích cười.....

Lệ Tước Phong, anh yêu tôi như vậy sao?

Lại phí thời gian tìm ảnh chụp của cô như vậy.....

Cái này cũng không phải là hồ sơ buôn bán gì tại sao lại bỏ vào ngăn kéo bàn chứ? Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, cô đang suy nghĩ gì vậy..... Nhất định là Lệ Tước Phong tùy tiện bỏ vào thôi, ai lại bỏ ảnh chụp trong ngăn kéo bàn đâu chứ, cũng không phải ngu ngốc.

Khẳng định là hắn bắt phòng thư ký đi tìm rồi, hắn là một tổng giám đốc không đến mức tự mình đi tìm đâu, cô cảm động cái gì chứ.

Một bức ảnh dưới cùng là cô cùng Lệ Tước Phong chụp chung.

Là ảnh chụp lúc Lệ Tước Phong hôn môi cô.

Mỗi một tấm đều là Lệ Tước Phong bắt buộc cô chụp, nhưng bởi vì ánh sáng cùng góc độ nên thoát nhìn ảnh chụp giống như một đôi tình nhân thực sự.

Từ lúc cô quyết định nói cho Lệ Tước Phong về chuyện đứa nhỏ này, chỉ biết vì đứa bé này, cô phải cùng Lệ Tước Phong cùng một chỗ.....

Vì đứa nhỏ?

Thực chỉ là vì đứa nhỏ thôi sao?!

Cố Tiểu Ngải, kỳ thật ngượng vui vẻ chứ? Tiểu sinh mạng này rất cực cho người đứng khi đón nhận Lệ Tước Phong.....

Cũng hên là hắn đem ảnh chụp đặt ở ngăn kéo mà thôi, nếu đặt ảnh chụp lớn nhỏ trên tường..... Từng người đi tới đều liếc mắt nhìn một cái.....

Cô không thể tưởng tượng nổi cảnh như vậy.

Đem ảnh chụp bỏ vào ngăn kéo, cuối cùng Cố Tiểu Ngải nhìn thoáng qua ảnh chụp chung của hai người, khóe môi nhợt nhạt chợt tươi cười.

Thấy một ngăn kéo phía dưới có vẻ bị khóa lại, Cố Tiểu Ngải tùy tay lôi kéo ra, không mở ra được, đã bị khóa rồi.

Hắn là văn kiện cơ mật của công ty.

Cố Tiểu Ngải từ trước bàn làm việc đứng lên, nhìn quanh mọi nơi, không phải nói phòng hắn có giường sao?

Cố Tiểu Ngải đi đến trước một cái cửa mở ra, bên trong quả nhiên là một gian phòng ngủ thiết kế hiện đại, màu sắc chỉ có hai màu trắng đen, đường nét đơn giản.

Hoàn toàn phù hợp với tính cách của Lệ Tước Phong mà cô biết.

Có lẽ là có người thường xuyên quét dọn, phòng ngủ sạch sẽ không có một chút bụi bặm.

Cố Tiểu Ngải đi vào, bên cạnh rèm cửa sổ là một máy chạy bộ rất nặng, Lệ Tước Phong bình thường còn tập thể hình sao? Khó trách đáng người hắn đẹp lắm.....

Nhìn thấy trên giường vứt tùy tiện một bộ tây âu, Cố Tiểu Ngải suy nghĩ đi qua cầm lên vắt lên giá áo.

Quay người lại, cô liền thấy được trên tường treo một khuôn ảnh khoảng hơn ba mươi tấc, tất nhiên là ảnh chụp khi Lệ Tước Phong ôm cô.....

Lúc này cô còn nghĩ hắn sẽ không làm đến loại sự tình này.

Cố Tiểu Ngải cẩn thận quan sát đến bốn phía, chỉ thấy ảnh chụp trên tường là đối diện với giường, một người nằm lên giường có thể thấy được ảnh chụp thân mật của hai người.....

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, Lệ Tước Phong này.....

Cô vẫn không biết tình yêu của hắn có vài phần thực, vài phần giả, đối với cô có phải là kẻ phong lưu gặp dịp thì chơi hay không, nhưng hiện tại..... Cô thực bị cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283

Không có người nào gặp dịp thì chơi lại chân thật như vậy.

Cái tên này..... Đem ảnh chụp của cô đặt khắp nơi, giống như sợ không nhìn thấy vậy.....

Nếu không phải thật sự yêu cô, người đàn ông như Lệ Tước Phong sẽ không làm việc này.

Bình thường đối với cô ngang ngược, sau lưng lại làm việc ngốc này..... Nếu không tận mắt thấy, cô căn bản sẽ không tin Lệ Tước Phong theo chủ nghĩa đàn ông như vậy..... sẽ làm việc này.

"Thật ngốc."

Cố Tiểu Ngải cười nhỏ giọng nói, đem tây trang treo lên giá áo.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng phẫn nộ của Lệ Tước Phong, "Làm cái gì? Ngay cả cái kế hoạch này cũng làm không được, anh cũng đủ tư cách ngồi ở vị trí này sao?! Cút sớm cho tôi!"

Lệ Tước Phong lại làm sao vậy? Ai lại dám nhử râu sư tử rồi?

"Lệ tổng, là tôi sai, ngài cho tôi một cơ hội nữa đi!"

"Phản kế hoạch này số liệu sai chòng chát, căn bản anh không đi điều tra qua các thị trường liên quan, tôi không có thời gian nói chuyện với anh, tôi nuôi con chó còn biết kêu hơn anh! Out! Anh bị đuổi việc!"

Lệ Tước Phong giận dữ, nói còn độc hơn cả so với thuốc độc.....

Cố Tiểu Ngải đi tới cửa, từ nơi này cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cao to của Lệ Tước Phong.

"Soạt ——"

Lệ Tước Phong đứng ở trước bàn làm việc đem một phần tư liệu nặng nề mà quăng trên bàn, con tức nặng nề có thể thiêu đốt tất cả.

Người nhân viên bị mắng thậm tệ kia, cơ bản là không dám cãi lại, âm thầm mà lui đi ra ngoài.

Tính tình Lệ Tước Phong luôn luôn rất xấu, cái này cô đã sớm biết rồi, hấn cho tới bây giờ cũng không coi ai ra gì.....

Hấn có thể đối xử với đứa nhỏ cũng xấu như vậy hay không?

Cái tên này động một chút liền thích đánh người, không quan tâm là nam hay nữ đều đánh, nếu đánh đứa nhỏ thì làm sao bây giờ?

"Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!"

Cố Tiểu Ngải đang nghĩ ngợi, bên ngoài Lệ Tước Phong đã giận dữ không kềm được rống tên của cô, quăng toàn bộ văn kiện trên bàn đi, "Cái cô chết tiệt kia lại chạy đi đâu rồi!"

"Tôi ở trong này." Cố Tiểu Ngải từ trong phòng ngủ đi ra, thần nhiên nói.

Hấn mới là một tên chết tiệt.....

Nhìn thấy Cố Tiểu Ngải, sắc mặt Lệ Tước Phong đen khó coi mới thả lỏng xuống, giống như cảm thấy khó thở nên theo thói quen nói lỏng caravat nơi cổ hòng ra, như là nặng nề nhẹ nhàng thở ra, hấn còn tưởng rằng cô lại chạy đi rồi, loại cảm giác tùy thời cô có thể chạy đi, cảm giác rất không thoải mái.

Hấn nghĩ cô đi rồi?

Cố Tiểu Ngải lẳng lẳng nhìn động tác hấn xả caravat, hấn sợ cô rời đi thật không? Cái tên này.....

Giây tiếp theo, Lệ Tước Phong liếc liếc mắt nhìn phòng ngủ phía sau cô một cái, tà khí gọi lên môi hỏi, "Như thế nào, nhanh như vậy đã đi kiểm tra giường rồi sao? Cảm giác như thế nào, có muốn bây giờ tôi với cô thử xem như thế nào hay không?"

"....."

Cố Tiểu Ngải vừa rồi còn cảm động nháy mắt biến mất vô hình, đối với Lệ Tước Phong xem thế là đủ rồi.

Vừa rồi còn đường đường là một tổng giám đốc giận dữ mắng mỏ thuộc hạ không còn dùng được, vừa rồi cô còn cảm động với thâm tình của người đàn ông này, giây tiếp theo là có thể..... hóa thân thành đáng về lưu manh!

"Oa —— oa ——"

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng khóc của con nít, Cố Tiểu Ngải nhìn thấy mặt Lệ Tước Phong nhất thời lại đen giống như đáy nồi.

"Làm sao vậy? Tại sao lại có con nít ở đây?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên hỏi, tại sao một nơi làm việc lớn như thế này lại có một đứa con nít?

Lệ Tước Phong hung hăng ấn nút ở trên điện thoại, nổi giận đùng đùng quát, "Vương Chiêu! Con mẹ nó, bà còn dám để đứa nhỏ khóc một tiếng nữa, tôi sẽ đem nó nhét vào bồn cầu giặt nước đó!"

.....

Đem đứa bé nhét vào bồn cầu giặt nước?!

Cố Tiểu Ngải đứng ở một bên khó có thể tin, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.....

Đột nhiên, cô không biết mình có nên nói đã mang thai hay không.

Cố Tiểu Ngải theo bản năng xoa bụng của mình, bắt đầu cảm thấy mờ miệng không được.

Chỉ chốc lát sau, thư ký Vương Chiêu liền nắm tay một đứa bé trai khoảng năm tuổi đi tới, hướng tới Lệ Tước Phong liên tục xin lỗi, "Thật ngại, Lệ tổng, Tiểu Vương hôm nay giận dữ không chịu đi nhà trẻ, tôi đành phải dẫn nó tới đây."

"Oa..... Oa....." Đứa bé tiu ngu khóc lên.

Tiếng khóc giống như Bì Sóng mà Sở Thế Tu nuôi, nghĩ đến Sở Thế Tu, mắt Cố Tiểu Ngải ảm đạm xuống.

Đến bây giờ, cô còn chưa biết làm như thế nào để đối mặt với Sở Thế Tu.

Là thanh mai trúc mã, hay là anh em cùng cha khác mẹ, hay là..... Cùng mẹ ngoại tình ngoài hôn nhân.....

"Nơi này là công ty! Không phải nhà trẻ!" Lệ Tước Phong trừng mắt đứa bé trai kia, chuyển mắt quát thư ký, "Nếu bà không làm cho nó câm miệng, tôi sẽ làm cho bà vĩnh viễn ở nhà làm bà chủ gia đình!"

Đứa bé trai kia nhất thời bị rống nghẹn, khóc không được..... Chỉ có hai hàng nước mắt rơi xuống mãnh liệt, bả vai nhỏ đáng thương run run lên.

.....

Cố Tiểu Ngải đứng ở một bên nhìn mặt Lệ Tước Phong thịnh nộ —

"Đừng đừng, Lệ tổng, một chút tôi sẽ đi gặp ông Vương, để ông ấy trông Tiểu Vương một chút là được mà." Vương Chiêu vội nói.

Nếu không có công việc này, bà làm sao tìm được công việc khác có tiền lương cao như vậy.....

"Vậy tôi còn phải nghe đứa bé này gào thét nữa sao?!" Lệ Tước Phong nhủ mày, thực sự biến nơi này của hắn làm nhà trẻ sao?!

"Lệ tổng, sẽ đi ngay thôi, sẽ đi ngay thôi."

"Đi! Bà mà không đi tôi sẽ đem nó bỏ vô bồn cầu!" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn quát.

"....." Vương Chiêu khóc không ra nước mắt.

"Oa....." Đứa bé nghe vậy lập tức sợ tới mức khóc to lên.

Sắc mặt Lệ Tước Phong càng khó nhìn, chỉ vào cửa sổ lớn sát đất nói, "Mày dám khóc một tiếng nữa coi, tao đem bỏ mày xuống đó!"

Đứa bé bị dọa đến ngừng khóc, sợ hãi nhìn Lệ Tước Phong, bả vai nhỏ tiếp tục run run lên.

.....

Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn Lệ Tước Phong, cái tên này lại còn đe dọa một đứa bé?!

Vậy đứa nhỏ trong bụng cô làm sao có thể kỳ vọng có tình thương của cha đây?

Bỗng dưng, trong đầu Cố Tiểu Ngải nảy ra một kế, tiến lên nắm tay đứa bé, "Thư ký Vương, bà cứ đi làm việc đi, đứa nhỏ để tôi cùng Lệ Tước Phong giữ là được rồi."

"Cô nói cái gì?!" Về mặt Lệ Tước Phong khó coi trừng Cố Tiểu Ngải.

Cô này điên rồi? Không có việc gì làm hay sao mà lại đi giữ một đứa con nít vừa mới khóc náo loạn kia..... Còn lôi kéo hắn cùng làm?!

"A? Chuyện này không tốt lắm đâu, tôi để nó một mình trong phòng họp là được rồi." Vương chiêu có chút ngượng ngùng nói.

Thư ký làm công việc, tổng giám đốc giúp thư ký trông con..... Việc này giống như không thể nào nói nổi nữa.

"Không có việc gì, dù sao bây giờ tôi cũng không có việc gì làm, hơn nữa cũng không thể bỏ một mình đứa bé trong phòng họp được." Cố Tiểu Ngải nói.

"Cố tiểu thư, tâm tình của cô hình như đã khá hơn nhiều rồi." Vương Chiêu có chút kinh ngạc nhìn cô.

Bà còn tưởng rằng Cố Tiểu Ngải chịu đả kích rất lớn, hiện tại xem ra, tâm tình dường như tốt lên không ít.

"Thật không?"

Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, vì đứa nhỏ trong bụng, cô cũng không thể mỗi ngày đều đâm chiêu ừ dột, cô muốn nếm thử vui vẻ một chút.

"Kia..... Vậy làm phiền cô cùng Lệ tổng, tôi đi ra ngoài làm việc trước." Vương Chiêu không có tri hoãn nữa, nói lời cảm tạ sau đó liền đi, nếu không đi Lệ tổng sẽ đem mẹ con cô tổng ra khỏi tòa cao ốc E.S mất thôi.

Lệ tổng tuyệt đối làm được.

Trùng mắt nhìn bóng lưng thư ký hoảng sợ chạy mất, Lệ Tước Phong một bụng tức giận khó có thể phát tiết, chuyển mắt trừng cậu bé đang ôm lấy thắt lưng Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng thốt, "Cố Tiểu Ngải, cô chưa ăn làm sao giữ nó nổi?"

Khỏe mạnh mới giữ đứa nhỏ được chứ?

Tại sao hấn lại không biết cô thích giúp đỡ phụ nữ như vậy chứ?!

"Ồ trước mặt con nít, anh có thể nói chuyện mềm mỏng một chút hay không?" Cố Tiểu Ngải có chút thăm oán nhìn về phía hấn, sau đó đem đứa bé bị Lệ Tước Phong dọa đến hoảng sợ kéo đến ngồi xuống ghế sofa, về mặt ôn hoà hỏi, "Con là Tiểu Vương sao?"

"..... dạ."

"Năm nay mấy tuổi rồi?"

"Năm, năm tuổi."

Cậu bé ghen ngào một tiếng, sợ hãi liếc nhìn Lệ Tước Phong một cái, mới vâng vâng dạ dạ trả lời.

Lệ Tước Phong hung ác trừng mắt nó.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi nhìn Lệ Tước Phong liếc mắt một cái, Lệ Tước Phong lại đối xử với con nít kém vậy sao, về sau cô sinh đứa nhỏ ra thì phải làm sao bây giờ?

Mỗi ngày chịu cảnh Lệ Tước Phong nổi nóng mà sống sao?

Cố Tiểu Ngải bắt đầu do dự có nên nói cho Lệ Tước Phong biết về sự tồn tại của đứa nhỏ hay không.....

"Này! Đem đứa nhỏ quảng đến phòng thư ký đi!" Lệ Tước Phong bắt mẫn nói, nhưng lại không giận dữ với Cố Tiểu Ngải.

Hấn dẫn cô đến văn phòng là để tịnh dưỡng.....

Cái cô này lại có thể giữ đứa nhỏ..... phá hỏng toàn bộ suy nghĩ của hấn!

"Không được." Cố Tiểu Ngải cố chấp nói, "Nếu anh ngại âm ỹ, tôi dẫn Tiểu Vương ra ngoài đi dạo."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải liền kéo tay Tiểu Vương đi ra ngoài, Lệ Tước Phong ngăn cô lại, trên mặt khó chịu cực kỳ, "Cố Tiểu Ngải, cô không nên giữ đứa bé này?"

Lúc trước, cô cùng Sở Thế Tu trốn chạy hấn còn chưa tính.

Hiện tại, ngay cả con của thư ký cũng đều quan trọng hơn hấn sao?

Cô tình nguyện ở cùng với đứa nhỏ nhưng lại không ở cùng với hấn?!

"Tại sao anh lại ghét con nít như vậy?" Cố Tiểu Ngải không rõ đã hỏi ngược lại.

Lúc trước, hấn thấy cô uống thuốc tránh thai còn lớn tiếng gào thét muốn cô sinh một đứa.....

Cô chưa từng nghĩ tới hóa ra Lệ Tước Phong ghét con nít như vậy, rộng to lại đe dọa.

"Bởi vì nó rất ồn ào!" Lệ Tước Phong tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Vương một cái.

Vương Chiêu làm rất tốt phận sự của thư ký, công và tư cũng rõ ràng..... chỉ trừ đứa bé này ra thôi!

Mỗi lần đứa bé này lên đây, cả tầng lầu đều có thể nghe được tiếng nó gào khóc thảm thiết!

Phải nói là mọi người đều nổi tung.

"Vậy sau này con của anh thì sao chứ? Nếu anh nói sợ con nít ồn ào, anh cũng đem con anh bỏ vào bồn cầu sao?!" Cố Tiểu Ngải lại hỏi, mang theo dò xét.

"Đương nhiên là con tôi không thể quảng rồi!"

Thế này Cố Tiểu Ngải mới hơi chút nhẹ nhàng thở ra, cô còn tưởng rằng tính tình Lệ Tước Phong cặn bã đến cực điểm rồi.

Một hơi còn chưa thở ra xong, Cố Tiểu Ngải liền nghe được Lệ Tước Phong đặc biệt thẳng thắn nói, "Trực tiếp quảng cho bảo mẫu nuôi là được rồi, vì sao tôi phải nghe tiếng con nít âm ỹ chứ!"

"....."

Hóa ra, hấn đối với con của mình cũng có kế hoạch như vậy?!

Quăng cho bảo mẫu nuôi liền xong việc? Không ngờ là hấn chỉ phụ trách việc gieo giống thôi đúng không?! Những chuyện khác hấn toàn bộ mặc kệ?!

Cố Tiểu Ngải có chút tức giận nhìn hấn, kéo tay Tiểu Vương liền đi ra ngoài, giọng điệu lạnh nhạt mắt tự nhiên, "Vậy anh làm việc đi, tôi dẫn Tiểu Vương đi chơi."

"Không được đi!" Lệ Tước Phong lập tức bá đạo mà quát.

Cô ấy đều không nhìn hấn đến một lần, liền mang đứa nhỏ đi?!

"Tôi không muốn quấy rầy anh." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói.

Hấn muốn cô quấy rầy hấn, hơn nữa một mình cô quấy rầy hấn là đủ rồi! Không cần cái đứa nhỏ đáng ghét kia!

"Cố Tiểu Ngải! Cô ngoan đi!" Trùng mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, Lệ Tước Phong lại một lần nữa đầu hàng Cố Tiểu Ngải.

Để cho hấn làm ở văn phòng cả ngày không thấy được cô, còn không bằng để hấn nghe cái đứa nhỏ oa oa khóc!

"....." Cố Tiểu Ngải nhìn về mặt Lệ Tước Phong không cho cô đi ra, trong lòng bỗng nhiên lại thư thái chút, kỳ thật tính tình hấn..... cũng không quá kém cỏi.

Tâm tình cô bây giờ rất kỳ quái..... Luôn thất thường như vậy.

"Anh không cần làm việc sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi, cô cũng không muốn quấy nhiễu đến công việc của hấn.

"Hiện tại cũng không vội!"

Lệ Tước Phong tức giận nói, một bộ dáng như người khác thiếu hấn tiền vậy, mắt tối tăm lạnh lùng trùng mắt nhìn đứa bé một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284

Vốn là hấn chuẩn bị sau khi họp xong sẽ dẫn Cố Tiểu Ngải thuận tiện "đi thăm" cái giường trong phòng của hấn một chút.....

Bây giờ thì tốt lắm rồi, lại thành bảo mẫu! Tổng giám đốc thay thư ký giữ con, có làm hay không đây?!

"Tiểu Vương, con muốn đi đâu không?" Cố Tiểu Ngải cúi đầu đến nhẹ giọng hỏi, con của thư ký Vương Chiêu rất đẹp, mắt to, da trắng tinh.....

Không biết con của cô sau này có xinh đẹp như vậy hay không?

"....."

Lệ Tước Phong trùng mắt Cố Tiểu Ngải, tâm lý bất bình đứng lên, tại sao cô không bao giờ nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy với hấn chứ?!

Cô đối xử với con của thư ký còn tốt hơn hấn nữa!

Tiểu Vương suy nghĩ, vành mắt run như cày sấy liếc nhìn Lệ Tước Phong một cái, nhỏ giọng đáp, "K..... KFC."

"Cái loại đó có cái gì ngon chứ?!" Lệ Tước Phong lập tức bắt măn quát, chẳng lẽ còn muốn hấn đi vào xếp hàng chờ mua hai cái đùi gà rồi thêm một cái Hamburger?!

"Đối với con nít anh có thể dùng hung hăng như vậy hay không?" Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu bắt măn nhìn Lệ Tước Phong, "Có phải con của anh sau này quăng cho bảo mẫu xong thì anh hoàn toàn chẳng quan tâm sao? Hoặc là mắt hứng lên lại rống hai câu?!"

Cái cô này tại sao mở miệng ra là nói về con nít không vậy.....

Bỗng dưng, một cái suy nghĩ nảy đến trong đầu, Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm vào cô, mắt thâm thúy, "Cố Tiểu Ngải, tại sao cô luôn dò xét vấn đề con cái với tôi vậy?"

"....." Cố Tiểu Ngải nhất thời bị cứng đờ.

Tại sao cô lại quên đi Lệ Tước Phong ngoài tánh khí táo bạo ra thì hấn là một người tuyệt đối khôn khéo..... Cô cố ý thử như vậy, hấn như thế nào nghe

không hiểu chứ.

"Cố Tiểu Ngải, cô....." Tầm mắt Lệ Tước Phong hướng về bụng bằng phẳng của cô, có phải cô mang thai hay không?

"Anh không đi thì chúng tôi đi."

Cố Tiểu Ngải lôi tay Tiểu Vương bước đi, không nói thêm gì nữa, đỡ phải làm cho Lệ Tước Phong truy vấn không ngớt.

Tiếp tục nhìn thái độ của Lệ Tước Phong lại quyết định có nên nói ra hay không.....

"Này! Không phải là cô có chứ?!" Lệ Tước Phong đuổi theo hỏi.

Đi ngang qua phòng thư ký thì toàn bộ thư ký với dáng người hoàn hảo đứng dậy gật đầu cung kính chào hỏi, "Xin chào Lệ tổng!"

Lệ Tước Phong ngay cả quan tâm cũng chẳng quan tâm một chút nào, tiếp tục đuổi theo Cố Tiểu Ngải hỏi, "Cố Tiểu Ngải! Không phải là cô có chứ?!"

Cái cô này luôn quỵến rũ đề tài con nít để nói, nhất định có vấn đề!

"Có cái gì? Cờ D sao?" Cố Tiểu Ngải xoay người lại lạnh lùng nhìn Lệ Tước Phong, lập tức liếc mắt nhìn phòng thư ký một cái, "Tôi cũng không có dáng người hoàn hảo như thư ký của anh nơi này đâu."

"Ai nói dáng người cô chứ!" Lệ Tước Phong tức giận nói, bỗng dừng, gương mặt anh tuấn lại hào hứng hẳn lên, chế nhạo nhìn mặt cô, "Cố Tiểu Ngải, cô ghen sao?!"

"Không có." Ghen tuông cái quý quái gì chứ, hần nuôi dưỡng bao nhiêu cô cờ D cô cũng không quan tâm, một chút cũng không quan tâm.

"Cố Tiểu Ngải! Cô chính là ghen rồi!" Lệ Tước Phong ôm lấy khóe môi, nhất thời vui vẻ hẳn lên, đã thấy cô ghen, tâm tình của hần tốt vô cùng.

"Không có!" Cố Tiểu Ngải thề thốt phủ nhận.

"Tôi đã gặp qua nhiều phụ nữ rồi, ghen hay không ghen tôi liếc mắt một cái liền nhìn ra được!" Khóe môi Lệ Tước Phong càng cong hơn, một đôi mắt đen lộ ý cười không che dấu được.....

Đúng, hần đương nhiên gặp qua nhiều phụ nữ rồi, hần lên giường với biết bao nhiêu phụ nữ rồi!

"Tôi sẽ không thích ăn chua đâu!" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, kéo tay Tiểu Vương ấn thang máy, trên mặt khó có thể che dấu vẻ tức giận.

"Không thích ăn chua? Tôi thì lại nhớ rõ cô thích ăn cá chua ngọt lắm mà." Lệ Tước Phong tiến đến bên người cô có chút vô lại nhú mi, càng phủ nhận càng chứng minh cô ghen tị.

Cái cô này, quả nhiên yêu hần, nhìn những phụ nữ trong phòng thư ký đã ghen tị rồi.

"....."

Cố Tiểu Ngải xoay mặt qua chỗ khác, không hề liếc nhìn hần một cái.

"Lệ tổng, Lệ tổng, ngài cho tôi một cơ hội nữa đi, nhất định sẽ không có sai lầm tương tự....." Một giọng của người đàn ông trung niên vang lên, là người lúc này bị đuổi việc.

Cố Tiểu Ngải kéo tay Tiểu Vương đi vào thang máy, Lệ Tước Phong đi vào theo, tâm tình tốt nên cũng nhân đạo nói, "Được rồi, anh được phục chức!"

"A?" Như vậy liền phục chức sao?! Người nhân viên kia hoàn toàn là một bộ dáng không hiểu..... Liền dễ dàng như vậy?! Hần còn chuẩn bị quỳ xuống để cầu xin lòng từ bi của Lệ tổng.....

"....."

Lệ Tước Phong làm việc cũng tùy tâm trạng.....

Cố Tiểu Ngải không khỏi chuyển mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong, chỉ thấy Lệ Tước Phong nghiêng dựa vào một bên, mặt tà khí mà anh tuấn lộ vẻ ức chế không tươi cười nổi, thấy cô nhìn qua lập tức nói, "Cố Tiểu Ngải, cô nhìn lên tôi!"

"....."

Ai muốn nhìn lên hần chứ!

Cố Tiểu Ngải không muốn đề ý đến hần, lại lần nữa quay đầu qua chỗ khác, đỡ phải cùng hần đấu võ mồm.

"Tránh ra."

Thấy Tiểu Vương đứng kề sát bên người Cố Tiểu Ngải, một cái tay nhỏ còn kéo tay cô, Lệ Tước Phong nhú mi, đi lên phía trước dễ dàng xách Tiểu Vương qua một bên, lạnh lùng thốt, "Thật ngu ngốc."

"A....." Tiểu Vương sợ hãi nhìn Lệ Tước Phong, non nót đáp ứng, một bộ dáng muốn khóc lại không dám.

Quá hung dữ!

Ông chủ của mẹ thật quá hung dữ mà!

"Tại sao anh lại dọa một đứa con nít như vậy chứ?" Cố Tiểu Ngải nhú mày, càng kéo Tiểu Vương đến bên cạnh mình.

Cô còn muốn nhìn xem thái độ của Lệ Tước Phong đối với con nít.....

Biểu hiện này của hấn..... Cô thật sự là cái gì cũng không muốn nói.

"Cô vì một đứa con nít mà lại khó chịu với tôi là sao?!" Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Vương liếc mắt một cái, cái tên xấu xa vươngng chân vươngng tay, nên nhét vào bồn cầu mới đúng!

"Tôi không có khó tính." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, trong giọng nói không khỏi mang theo một chút ưu phiền.

Nhìn thấy Lệ Tước Phong đối với Tiểu Vương như vậy, nhìn thấy Lệ Tước Phong lên kế hoạch với đứa con tương lai của mình, cô thực có chút ưu phiền.....

Nếu quyết định của hấn chính là đem đứa nhỏ quăng cho bảo mẫu nuôi, động một chút lại to tiếng với con nít, vậy cô nói ra thì có ý nghĩa gì chứ?

Hấn có khả năng làm một người ba tốt hay không? Dò xét một chút cũng tốt.

*****

Bên ngoài, ánh mặt trời vừa vắn, ấm áp dễ chịu.

Lệ Tước Phong lái xe dừng trước một MacDonald, nhìn vào kính chiếu hậu trừng mắt Tiểu Vương một cái, "Còn không xuống xe?!"

.....

"Con muốn ăn KFC." Tiểu Vương nghẹn ngào một tiếng, "Con muốn ăn FC....."

"Muốn ăn còn không xuống xe?!" Lệ Tước Phong nhú mi, đứa nhỏ này tại sao lại phiền phức như vậy chứ.

Cố Tiểu Ngải liếc nhìn MacDonald bên ngoài một cái, nhất thời có loại cảm giác vô lực, từng chữ từng chữ nói, "Lệ Tước Phong, nơi này là MacDonald mà."

Hấn dẫn một cái đứa nhỏ đến MacDonald ăn gà rán sao?!

"....." Trên mặt Lệ Tước Phong trôi lên một chút xấu hổ, trên hướng dẫn đường trên xe tìm vị trí KFC, nhỏ giọng rủa một tiếng, "Chết tiệt."

Nhìn bộ dáng hấn thất bại, Cố Tiểu Ngải có chút buồn cười, đường đường là một tổng giám đốc của E.s lại không phân biệt nổi giữa MacDonald cùng KFC.....

Lệ Tước Phong liếc kính chiếu hậu một cái, khoe môi cô tươi cười làm cho cả khuôn mặt cô đều xinh đẹp hẳn lên, động lòng người.....

Cái cô chết tiệt, chịu nờ nự cười rồi sao?

Con tức giận trên người Lệ Tước Phong tiêu tan hết, không kiên nhẫn một lần nữa lái xe chạy tới KFC.

Khung cảnh xung quanh KFC thực yên tĩnh nhả nhặn, Cố Tiểu Ngải dẫn Tiểu Vương đến sô pha bên cửa sổ ngồi xuống, nhìn liếc mắt Lệ Tước Phong xếp hàng chờ mua com một cái.

Lệ Tước Phong là một người theo chủ nghĩa đàn ông, chịu xếp hàng mua com là một chuyện có thể dọa người rồi, cũng tuyệt đối sẽ không cho cô đi xếp hàng.

"Ông chủ của mẹ thực hung dữ." Tiểu Vương cũng nhìn Lệ Tước Phong bữu môi nói, một bộ dáng rất tức giận.....

"Nhưng chú ấy cũng cùng con đến ăn gà rán rồi....." Cố Tiểu Ngải với ý đồ nói tốt cho Lệ Tước Phong, nhìn Tiểu Vương xem có thích hấn hay không.

Kỳ thật chỉ cần hiểu Lệ Tước Phong, sẽ biết hấn cũng không xấu xa như dáng vẻ bên ngoài của hấn như vậy.

Nếu không, cô cũng sẽ không.....

Sẽ không rung động với hần.....

Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn Lê Tước Phong xếp hàng, vóc dáng cao to nổi bật nhất trong một đám người, thỉnh thoảng còn có tiểu nữ sinh trộm ngắm hần.

Lê Tước Phong là một người có đôi khi sẽ thực dịu dàng cùng làm người khác cảm động.... Có đôi khi, không hiểu đã bị một ít cử chỉ của hần làm cảm động, ngay cả tâm cũng rung động theo.

"Chú ấy chỉ biết mắng chửi người khác, các chị trong phòng thư ký đều bị chú ấy mắng đến khóc nhiều lần rồi." Tiểu Vương nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh lộ vẻ tức giận.

Cũng phải.....

Lê Tước Phong kia độc miệng, nghe hần nói không bị độc chết cũng bị tức chết.....

"Ngoan, chú ấy chỉ là hồ giấy thôi, không cần sợ chú." Cố Tiểu Ngải nhẹ giọng trấn an Tiểu Vương, vuốt vuốt tóc ngắn của nó.

"Vây..... chú ấy có đem con nhét vào bồn cầu không?" Tiểu Vương yếu ớt hỏi.

.....

Lê Tước Phong dọa con nít thành như vậy đấy.....

"Sẽ không."

Cố Tiểu Ngải nói, lấy khăn tay lau nước mắt cho nó.

Chỉ chốc lát sau, Lê Tước Phong liền tay không mà về, nổi giận đùng đùng ngồi vào đối diện với cô, một đôi mắt hung ác trừng mắt Tiểu Vương, "Tiểu tử thú, qua đây ngồi cho ta!"

Vị trí bên cạnh phụ nữ của hần có thể để cho một đứa con nít ngồi sao?!

Tiểu Vương lập tức bị dọa đến lui đến trong lòng Cố Tiểu Ngải, nhất thời sợ tới mức lại nghẹn ngào.

"Lê Tước Phong..... anh đừng dọa con nít nữa được không?!" Cố Tiểu Ngải nhú đôi lông mày lại, oán giận nhìn Lê Tước Phong, cúi đầu mềm nhẹ khuyên dỗ về Tiểu Vương, "Không có việc gì, chúng ta ăn cái gì."

"..... gà, gà rán đâu?" Tiểu Vương lui ở trong lòng cô rất nhỏ giọng hỏi.....

Nó căn bản không thấy Lê Tước Phong đem cái gì về hết..... đùi gà đâu? Cánh gà đâu? Còca đâu? Cái gì cũng đều không có, vậy cho nó ăn cái gì?

"Lê Tước Phong, anh mua com đâu?" Cố Tiểu Ngải cũng nghi hoặc nhìn về phía Lê Tước Phong đối diện, hần không phải đi xếp hàng sao, vậy đồ ăn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285

"Tiên sinh, phu nhân, đây là món các vị đã chọn." Một giọng nữ thanh thúy truyền đến.

Cố Tiểu Ngải quay đầu liền thấy năm, sáu nhân viên bụng một đồng đồ ăn bỏ lên trên bàn bọn họ.

Một cái bàn không lớn lắm rất nhanh đã bị xếp thành giống như núi nhỏ.

Tiểu Vương ngơ ngác nhìn, đều đã quên khóc rồi, miệng há hốc. . . . .

"Lê Tước Phong, anh chọn nhiều như vậy làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, hần là heo sao? !

"Tôi làm sao mà biết nơi này có cái gì." Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng, vẫn là bất mãn trừng mắt Tiểu Vương.

. . . . .

"Sau đó thì sao?" Không biết nơi này có cái gì vậy còn chọn nhiều như vậy sao?

"Sau đó, để cho bọn họ lấy mỗi thứ ở đây ba phần." Lệ Tước Phong trả lời như đúng rồi, hoàn toàn không biết là hành vi của mình có bao nhiêu khoa trương.

". . . . ." Cổ Tiểu Ngải nghẹn hai giây, từ trong miệng phun ra ba chữ, "Con nhà giàu!"

"Cô nói ai là con nhà giàu chứ!" Lệ Tước Phong lập tức bắt mẫn đứng lên, hần xếp hàng lâu như vậy một câu cảm ơn cũng không có, còn thành con nhà giàu? !

Con nhà giàu cũng còn tốt hơn so với thiên kim nghèo túng như cô, cô ghen tị hần có tiền sao? !

"Ai tức giận thì nói người đó." Cổ Tiểu Ngải thần nhiên nói.

". . . . ." Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt cô lại nói không ra được nửa từ.

Cái cô này là càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước mà, hần cảm thấy hiện tại hần bị cô ăn tươi nuốt sống luôn rồi! Đáng chết!

Cổ Tiểu Ngải nhìn chằm chằm bàn đầy đồ ăn, giống như muốn chọn lựa ra cho Tiểu Vương ăn trước, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy các loại kem, liền chọn một ly kem dâu tây đưa cho Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong giãn lông mày ra, coi như biết chọn cho hần trước, cái cô này cũng còn cứu chữa được.

"Tôi không ăn đồ ngọt như vậy." Lệ Tước Phong bày ra một bộ cao thượng, tay lại tiếp nhận ly kem dâu tây.

"Tôi đưa cho anh dứt Tiểu Vương ăn." Cổ Tiểu Ngải thần nhiên liếc nhìn hần một cái, thuận tay đẩy Tiểu Vương, "Tiểu vương, đi qua ngồi với chú đi con."

"Tôi dứt nó ăn? !" Sắc mặt Lệ Tước Phong nháy mắt trầm xuống, "Cổ Tiểu Ngải, cô ăn trứng cái gì sao? !"

Hần dứt cô ăn còn nghe được, muốn hần dứt đưa chết tiết kia ăn kem? ! Có làm hay không. Hần Lệ Tước Phong là bảo mẫu sao? !

"Tính tình của anh có thể tốt một chút hay không?" Giọng điệu Cổ Tiểu Ngải càng trở nên lạnh nhạt.

"Tính tình tôi tốt lắm rồi!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu đổi là người khác hần đã sớm đem ly kem ném lên mặt người đó rồi.

Cũng chính vì cô là Cổ Tiểu Ngải, làm cho hần một lần lại một lần kiểm chế tính tình của mình lại.

Cái cô này còn sợ hần tính tình không tốt!

"Tiểu Vương, ngoan, qua ngồi với chú đi." Cổ Tiểu Ngải đỡ Tiểu Vương với vẻ mặt không tình nguyện.

Cô muốn biết Lệ Tước Phong có thể chung sống với một đứa con nít hay không. . . . . Muốn biết Lệ Tước Phong có thể đóng tốt vai trò của người cha hay không.

"Không cần, không cần, con muốn ngồi với chị." Tiểu Vương sợ hãi liều mạng lui trốn vào trong lòng cô.

Lệ Tước Phong thấy thế nhất thời lại khó chịu, "Tiểu tử thú vị, xem còn dám trốn trong lòng cô ấy nữa thử xem! Cút qua đây cho ta!"

Nhỏ như vậy đã sẵn sàng, lớn lên còn thế nào.

Phụ nữ của hần có thể làm cho người khác được lợi sao? !

Cổ Tiểu Ngải cúi đầu tiến đến bên tai Tiểu Vương nhỏ giọng nói, "Không có việc gì, chú ấy chỉ là hồ giấy thôi, đi qua gọi một tiếng chú, chú ấy sẽ không tức giận nữa đâu."

"Còn chưa cút lại đây! Không muốn ăn có phải hay không? !" Lệ Tước Phong trừng mắt hai người đang nói thầm thì, hận đến nổi nghiêng răng kêu ken két.

"Lệ Tước Phong, anh có thể kiềm chế tính tình một chút hay không!"

Tiểu Vương sợ hãi đến nỗi run rẩy, gian nan đi thông thả bước đến trước mặt Lệ Tước Phong, sợ hãi nhìn mặt hần nổi giận đùng đùng, nói một cách yếu ớt, "Chú Lệ."

Khuôn mặt Lệ Tước Phong lại đen lại, "Kêu cô ấy bằng chị, lại kêu ta bằng chú sao? !"

Bộ dáng Lệ Tước Phong làm cho Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa cười ra tiếng, cái tên này. . . . . Ngay cả điều này cũng so đo sao? !

"Con. . . . . con luôn luôn đều gọi người như vậy." Tiểu Vương làm một bộ dáng bụm miệng lại muốn khóc, là mẹ bảo nó xưng hô như vậy mà, tại sao ông chủ của mẹ lại hung dữ như vậy chứ. . . . .

"Vậy người kêu cô ấy là cô cho ta!" Lệ Tước Phong chỉ vào Cố Tiểu Ngải nói, ganh đua cực kỳ.

"Lệ Tước Phong. . . . ." Cố Tiểu Ngải không khỏi lên tiếng, "Chỉ là cách xưng hô mà thôi. . . . ."

"Có kêu không? !" Lệ Tước Phong so đo cùng với một đứa con nít.

Tiểu Vương là một đứa nỏ rất thật thà, cho dù bị Lệ Tước Phong dọa đến như vậy, vẫn dũng cảm nói, "Nhỏ tuổi phải gọi bằng chị chứ không phải cô."

"Phốc. . . . ."

Cố Tiểu Ngải lập tức cười ra tiếng.

Sắc mặt Lệ Tước Phong đen như đáy nồi, chuyển mắt trừng cô, "Cố Tiểu Ngải, cô có vẻ rất vui vẻ? !"

Lệ Tước Phong sắp nổ tung rồi. . . . . Không thể chộc nữa.

"Anh so đo với một đứa con nít làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải thu lại nụ cười, chia chia ly kem dâu trước mặt hắn, "Này, dứt nó ăn đi, còn tiếp tục như vậy nữa bộ anh muốn giữ con của thư ký Vương cả ngày sao?"

Dứt nó!

Giữ một đứa con nít cả ngày? Còn không bằng trực tiếp lấy khẩu súng bắn hắn đi.

Nhưng Lệ Tước Phong đối với một phụ nữ, một đứa bé có muốn phát hỏa cũng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể ghen thành nội thương.

"Ăn đi!" Lệ Tước Phong chuyển mắt trừng Tiểu Vương đầy nước mắt bên cạnh, cạy mạnh mứt một muỗng kem liền đẩy tới miệng Tiểu Vương.

"Đừng. . . . . Ô ô. . . . ." Tiểu Vương bị nhét mạnh vào miệng một muỗng kem to khó nuốt cực kỳ. . . . .

"Nó vẫn còn nhỏ, anh dứt nó ăn nhiều như vậy sao được chứ? !" Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, nghiêm túc hỏi, "Lệ Tước Phong, có thực là anh rất ghét con nít hay không?"

Hắn đối với con nít ngay cả một chút kiên nhẫn đều không có.

Bảo Bảo trong bụng của cô có thể được tình thương của cha sao?

Cô cũng không muốn đứa nhỏ tương lai cùng Lệ Tước Phong ở chung. . . . . Lệ Tước Phong giống như cha hắn vậy. . . . .

Ba bạo hành con, đánh con đến gãy xương, con vẫn không thể hé răng, quan hệ cha con như vậy rất dị thường, làm cho người ta nhìn thấy sẽ không rét mà run.

"Loại con nít thế này có thể làm cho người ta thích sao? Khóc suốt mướt." Lệ Tước Phong oán hận trừng mắt Tiểu Vương, nhưng động tác tay lại nhẹ nhàng, chỉ mút một muỗng kem nhỏ đưa tới bên miệng Tiểu Vương, "Ăn đi!"

. . . . .

Tiểu Vương không dám có câu oán hận liền ăn vào.

"Lệ Tước Phong, thái độ của anh có thể tốt một chút không." Cố Tiểu Ngải còn đang sửa chữa Lệ Tước Phong, ý đồ làm cho hắn kiên nhẫn một chút đối với con nít, có thể chăm sóc tốt cho đứa nhỏ.

Lệ Tước Phong hô hấp cực kỳ nặng nề, ánh mắt giống như muốn giết người, nhưng động tác dứt kem lại càng ngày càng ôn hòa, không thô lỗ giống ngay từ đầu. . . . .

Động tác của Lệ Tước Phong nhẹ nhàng hơn, Tiểu Vương dần dần cũng can đảm hơn, không sợ hãi Lệ Tước Phong như vậy nữa, hắn dứt tới muỗng kem nào liền ăn muỗng kem đó.

Thấy bên miệng Tiểu Vương dính kem, Lệ Tước Phong ghét bỏ cầm lấy khăn giấy xoa xoa bên miệng nó, dùng sức lau.

"Đau. . . . ."

Tiểu Vương bị đau nhú mày, Lệ Tước Phong đành phải mềm mỏng hơn.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải yên lặng nhìn Lệ Tước Phong, trong mắt có ý vừa lòng thân nhiên cười, dấu điểm dấu vết, lẳng lặng thưởng thức hình ảnh trước mắt.

Kỳ thật chỉ cần Lệ Tước Phong chịu làm, hẳn có thể làm rất khá. . . . . Thật không rõ vì sao hẳn lại có thói quen quát tháo người khác như vậy.

Muốn ăn trên ngồi trước sao?

Cố Tiểu Ngải cầm túi khoai tây đưa cho Tiểu Vương ăn, Tiểu Vương đã quên đi cái khác, vui vẻ ăn một miếng khoai tây, một ngụm kem, trong tay còn cầm Hamburg liếm tương salad.

Rất nhanh, Tiểu Vương ăn đến khuôn mặt thỏa mãn tươi cười.

"Tiểu Vương, ăn nhiều như vậy là đủ rồi, ăn nhiều sẽ đau bụng lắm." Cố Tiểu Ngải nói, không cho Tiểu Vương ăn nhiều loại thực phẩm Fastfood này, liếc mắt nhìn cái núi nhỏ đồ ăn trên bàn một cái, không khỏi thở dài.

Chọn nhiều như vậy. . . . . Xử lý như thế nào đây?

"Răng rắc ——"

Tiếng máy chụp ảnh vang lên ở một bên.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt qua nhìn, chỉ thấy một nữ nhân viên bán hàng trong tay cầm máy ảnh lấy một ảnh chụp ra đưa cho cô, vẻ mặt tươi cười nói, "Tiên sinh, phu nhân, anh chị rất hòa hợp, vốn là cửa hàng đang thu thập hình ảnh hạnh phúc tại KFC, dán trên tường đối diện kia để khách thưởng thức, ảnh chụp này cũng lưu lại cho anh chị làm kỷ niệm."

"Không cho phép dán lên!" Lệ Tước Phong lập tức từ chối.

Nữ nhân viên bán hàng sững sốt, lập tức cười làm lành nói, "Đương nhiên, đương nhiên, khách không muốn, chúng tôi chắc chắn là không dán lên, ba vị từ từ ăn."

Nói xong, nữ nhân viên bán hàng liền nhanh nhẹn rời đi.

Cố Tiểu Ngải cầm ảnh chụp vừa chụp, cô duỗi thẳng tay dứt Tiểu Vương ăn khoai tây, Tiểu Vương ăn đến tươi cười rạng rỡ.

Chỉ có Lệ Tước Phong một tay cầm ly kem một tay cầm khăn giấy lau miệng cho Tiểu Vương, sắc mặt thật không tốt, mặt u ám lại không được tự nhiên, hoàn toàn như là bị người ta dùng súng chỉ vào đầu ép buộc vậy. . . . .

Điều này cũng gọi là một nhà hạnh phúc sao? !

Trên mặt Lệ Tước Phong rõ ràng viết: bị buộc đến KFC . . . . .

"Chị, em muốn đi toilet!" Tiểu Vương đột nhiên buông Hamburg xuống nói.

"Kêu là cô!" Lệ Tước Phong tức giận gầm nhẹ, tại sao đứa nhỏ này lại ngu xuẩn như vậy, tại sao dạy không được chứ!

Hắn là chú, Cố Tiểu Ngải là chị, vậy hẳn Lệ Tước Phong thành trưởng bối của Cố Tiểu Ngải sao? Hẳn chỉ 26 tuổi, cũng không phải là 62 tuổi! Lại hiển nhiên già hơn nhiều so với Cố Tiểu Ngải như vậy? !

Tiểu Vương nhìn Cố Tiểu Ngải bướng bỉnh thè lưỡi ra, nhanh chóng từ trước mặt Lệ Tước Phong chui đi ra ngoài.

Cố Tiểu Ngải nhìn thoáng qua Lệ Tước Phong vẫn ngồi bất động, "Tại sao anh không đi?"

"Vì sao tôi phải đi?"

"Nó mới năm tuổi thôi, anh để nó đi toilet một mình sao?" Cố Tiểu Ngải nhú mi.

"Vì sao năm tuổi không thể đi toilet một mình? !" Thật kỳ lạ, năm tuổi cái gì cũng đều nên biết, đến cả đi toilet cũng không biết sao? !

"Vậy cũng phải trông chừng nó, anh không đi thì tôi đi." Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn hắn, từ trước bàn đứng lên.

Lệ Tước Phong lập tức đứng lên đề cô xuống, lạnh lùng hạ giọng nói, "Cô muốn vào toilet nam sao? ! Cô ở đây chờ cho tôi! Chờ tôi trở lại!"

Chết tiệt.

Vì sao hẳn phải dẫn một đứa bé năm tuổi đi ăn KFC chứ? !

Bây giờ còn muốn dẫn một đứa bé năm tuổi đi toilet? ! Gặp quỷ rồi!

"Trông chừng nó cẩn thận đó."

Cố Tiểu Ngải nói, nhìn Lệ Tước Phong đuổi theo Tiểu Vương, một cao một thấp, một lớn một nhỏ. . . . . thực sự có chút cảm giác giống cha con.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286

Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn ảnh chụp một nhà hạnh phúc trong tay, khoe môi không tự chủ được gọi lên, nào có người cha nào buồn vui thất thường như Lệ Tước Phong vậy. . . . .

"Xôn xao ——"

Bỗng nhiên, trong KFC một trận sao động, mọi người đều phóng mạnh về hướng toilet.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Cố Tiểu Ngải đem ảnh chụp bỏ xuống bàn đứng lên, có chút nghi hoặc nhìn về phía toilet bên kia, bỗng nhiên chợt nghe có người nói, "Đi xem đi, có hai đứa con nít đánh nhau ở trước cửa toilet."

Con nít? Toilet?

Không phải là Tiểu Vương có chuyện gì chứ?

Không đợi được Lệ Tước Phong cùng Tiểu Vương quay lại nữa, Cố Tiểu Ngải có loại dự cảm không tốt, từ trước bàn đứng lên lo lắng đi qua, cửa toilet đã muốn bị vây phía trong ba tầng, phía ngoài ba tầng.

Cố Tiểu Ngải không dám ở trong đám người chen lấn đi tới, cô hiện có bầu phải đặc biệt chú ý một chút.

Nhìn liếc mắt bốn phía một cái, Cố Tiểu Ngải nhìn qua chỗ cầu thang bên cạnh, nhìn lại bên trong.

Chỉ thấy cửa toilet xuất hiện một khoảng không.

Tiểu Vương đứng ở nơi đó, vẻ mặt như muốn khóc lên, hai tay bắt an xoắn lại.

Một đứa con nít mập mạp, to gấp đôi Tiểu Vương đứng ở trước mặt nó, "Này, xin lỗi đi! Mày đẩy tao còn không xin lỗi sao? ! Ngu ngốc! Ngu ngốc, mau xin lỗi!"

"Đúng vậy, tại sao không có gia giáo như vậy, còn nhỏ mà đụng vào người khác còn không xin lỗi. Xem, đây ngã con tao bị đau cả cánh tay rồi này . . . . ."

Một người phụ nữ cao to, mập mạp đứng trước mặt thằng bé nói với vẻ không buông tha người nào cả.

. . . . .

Lệ Tước Phong đứng ở phía sau Tiểu Vương lạnh lùng nhìn thấy tất cả, không nói gì, trong mắt càng ngày càng u ám.

"Nhanh xin lỗi chút đi!" Bà mẹ nói từ bên nhọn dùng ngón tay mập mạp chỉ Tiểu Vương nói, "Có gia giáo hay không? Tại sao phụ huynh không dạy dỗ gì vậy? ! Không xin lỗi tao kêu cảnh sát đến bắt mày đó!"

"Oa. . . . . Ô. . . . ."

Tiểu Vương vẻ mặt ủy khuất, oa một tiếng khóc lớn ra.

. . . . .

Tiểu Vương đẩy người?

Nó gầy như vậy làm sao đẩy ngã nổi một đứa bé mập mạp như thế chứ? !

Cố Tiểu Ngải mặt nhăn mày nhu, nhìn Lệ Tước Phong đứng ở nơi đó không hề động đậy, hần cũng không hỗ trợ? !

Cố Tiểu Ngải đang muốn từ trong đám người chen lấn đi lên, bỗng nhiên chợt nghe Lệ Tước Phong quát Tiểu Vương, "Khóc cái gì mà khóc? Gặp phải một chút chuyện chỉ biết khóc thôi sao? Có phải con đẩy nó hay không? ! Nói mau!"

.....

Cái tên này. . . . . Còn nói chuyện hung hăng như vậy với Tiểu Vương? Không thấy Tiểu Vương đã bị sợ hãi sao?

"Chính là con anh đã đẩy con tôi!"

Người mẹ kia nghĩ Lệ Tước Phong là ba của đứa nhỏ, thấy ba cũng không giúp con trai, tự nhận là được đề ý, lập tức lớn tiếng, "Còn không mau kêu con trai anh xin lỗi? ! Bằng không bắt con anh đến cục cảnh sát! Con tôi sẽ đi chứng nhận thương tích!"

.....

Lệ Tước Phong căn bản không quan tâm người mẹ kia. Cúi đầu, một con mắt đen trùng mắt Tiểu Vương, giọng điệu không tốt hỏi, "Nói đi! Cảm giác sao? ! Rốt cuộc có phải con đây nó không? !"

Cố Tiểu Ngải muốn chen lấn vài người đi lên phía trước, chỉ nghe Tiểu Vương lớn tiếng kêu khóc lên, "Không phải, ô ô. . . . . Là nó đẩy con! Con, con đang đứng rửa tay, nó đã chạy tới đẩy con, chiếm vị trí của con. . . . . con bị đẩy té trên mặt đất mà."

Một màn này Lệ Tước Phong có nhìn thấy, chỉ là muốn xem đứa nhóc này bị bắt nạt còn dám nói ra hay không nên mới gào thét nó hai cái như vậy.

Nghe được Tiểu Vương nói ra sự thật, cả người Lệ Tước Phong nhất thời tức giận lên.

"Có nghe hay không? ! Các người kêu nó xin lỗi đi!"

Lệ Tước Phong chuyển mắt hung ác trừng hai mẹ con mập mạp kia.

Cố Tiểu Ngải dừng lại đứng tại chỗ, có chút ngạc nhiên nhìn nội dung vở kịch trước mắt đột ngột chuyển tiếp qua một màn khác, Lệ Tước Phong hần. . . . .

"Dựa vào cái gì muốn chúng tôi xin lỗi? !" Người mẹ béo kia bị ánh mắt hung thần ác sát của Lệ Tước Phong dọa đến, vẫn lớn gan nói.

"Các người bị điếc sao? ! Nó nói là con trai bà đẩy nó đó!" Lệ Tước Phong một thân vẻ lo lắng, trừng mắt hai người nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Còn không xin lỗi? !"

"Con trai anh nói cái gì thì anh tin cái đó sao! Rõ ràng là nó đẩy con tôi. . . . ."

"Tôi không tin nó chẳng lẽ tin bà! Hà bà tám!"

"Anh mắng ai chứ? !" Trước mắt bao người, người mẹ béo kia bị mắng quẫn bách xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

"Xin lỗi nó mau!" Lệ Tước Phong một tay kéo Tiểu Vương đến phía sau mình, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm hai người, "Xin lỗi!"

". . . . . Anh. . . . .Anh hung dữ cái gì chứ, bệnh thần kinh. . . . ." Người mẹ béo kia bị dọa đến lui về phía sau từng bước, thấy tình thế không đúng kéo đứa con trai mập mạp muốn bỏ chạy.

Đáy mắt Lệ Tước Phong lạnh lùng, tiến lên bắt lấy bàn tay đứa con trai kéo nó trở về, "Không xin lỗi đã muốn đi? ! Có muốn tôi dạy các người biết thế nào là gia giáo hay không? !"

Nói xong, Lệ Tước Phong giương lên nắm tay, vẻ mặt hung ác.

Đứa con nhất thời bị dọa đến "Oa" một tiếng khóc ra, khóc to, "Đúng, thực xin lỗi. . . . . Oa. . . . . Ô oa. . . . ."

Thế này Lệ Tước Phong mới buông tay đứa con ra, hôm nay hần thật sự đã làm hết các chuyện ngu xuẩn rồi, giờ nắm tay lên với một đứa con nít.

Người mẹ béo kia dẫn đứa con trốn chạy. . . . .

Người vây xem dần dần tản đi.

Lệ Tước Phong vừa chuyển mắt liền thấy tầm mắt Cố Tiểu Ngải lặng im, bốn mắt chạm nhau, điện quang như lóe sáng.

Cố Tiểu Ngải lặng lặng nhìn chăm chú vào vẻ mặt tà khí của hần, có lẽ đúng là vẻ tà khí này không giống người thường, mới có thể làm cho hần có cảm giác an toàn theo một phong cách riêng.

Vừa mới nhìn đến bộ dáng Lệ Tước Phong thay Tiểu Vương ra mặt, lần đầu tiên cô cảm thấy Lệ Tước Phong có một chút bạo lực cũng không phải chuyện xấu, chẳng qua chỉ là một chút mà thôi. . . . .

Hần là một người đàn ông có thể cho người khác nương tựa được.

Uy nghiêm cùng cảm giác an toàn như vậy, có lẽ chỉ có người làm ba mới có thể cho đứa nhỏ. . . . .

Ít nhất, có đôi cánh bảo vệ của hắn thì người đó vĩnh viễn không cần lo lắng bị khi dễ, bởi vì hắn sẽ xông vào trước nhất . . . . .

"Nhìn cái gì vậy? Yêu tôi sao? !" Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô ghê tởm ác khí nói.

Không nên để hắn trông chừng một đứa bé đi toilet, để cho hắn gặp phải chuyện như vậy!

Hắn Lệ Tước Phong còn phải vì một đứa con nít mà đi đe dọa một đứa con nít khác. . . . . chuyện này tính là cái gì đây!

Yêu thì sao?

Cô không muốn lại khắc chế tình cảm của chính mình đối với hắn, không được sao?

Cố Tiểu Ngải im lặng nhìn chăm chú vào hắn, bỗng dưng, môi nhợt nhạt cong lên, lộ ra một chút tươi cười dịu dàng, mặt mày phấn khởi, thoạt nhìn làm tim người ta đập thình thịch.

". . . . ."

Lệ Tước Phong quen nhìn thấy Cố Tiểu Ngải mặt lạnh rồi, cái cô này đột nhiên nhìn hắn cười, Lệ Tước Phong trong lúc nhất thời giật mình đứng ở đó, không có phản ứng.

Hai người liền đứng nhìn chăm chăm đối phương như vậy, ai cũng đều không có nói cái gì.

"Chú Lệ tuyệt quá!"

Tiểu Vương ở một bên đột nhiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí cực kỳ mập mờ này.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, chỉ thấy trên mặt trắng nõn của Tiểu Vương vẫn còn vương nước mắt, lại dựng thẳng lên hai ngón tay cái sùng bái nhìn Lệ Tước Phong, lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật to, "Chú Lệ lợi hại nhất ! Đem toàn bộ người xấu đánh chạy! Tuyệt quá, tuyệt quá!"

. . . . .

Con nít thật dễ bị dụ dỗ.

Tiểu Vương vừa nãy còn bị Lệ Tước Phong làm sợ tới mức khóc sụt sịt, chỉ chớp mắt liền sùng bái Lệ Tước Phong làm anh hùng.

Cố Tiểu Ngải nhìn bộ dáng Tiểu Vương không khỏi bật cười.

Lệ Tước Phong rõ ràng không chịu bỏ qua bộ dáng của nó, ghét bỏ nói, "Cút qua một bên! Lau khô nước mắt nhanh cho ta!"

"Dạ! Lập tức đi ngay ạ!"

Tiểu Vương đối với lời nói của anh hùng không dám làm trái, chạy nhanh vào toilet đi rửa mặt, hết sức nghe lời.

"Nó xem anh trở thành anh hùng rồi."

Cố Tiểu Ngải nói xong đi lên phía trước, kiểm chân thay Lệ Tước Phong sửa lại caravat bị nghiêng lệch một chút, ánh mắt nhìn chăm chú vào hắn, cảm động dung bị Lệ Tước Phong ngả ngón nâng lên.

Lệ Tước Phong nhìn cô thật say đắm, một chút chuyện dục vọng từ trong mắt xẹt qua, như ngọn lửa thiêu đốt, tiếng nói mất tiếng mà gọi cảm, "Cố Tiểu Ngải, cô nhìn tôi như vậy, tôi rất muốn ăn cô!"

". . . . ."

Tại sao cái tên này cuối cùng vẫn luôn phá vỡ bầu không khí tốt nhất chứ.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn mặt anh tuấn của hắn, đáy mắt ý cười còn không có rút đi, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói, "Lệ Tước Phong, trong đầu của anh có thể lành mạnh một chút hay không . . . . . đừng."

Môi mạnh bị ngăn chặn.

Lệ Tước Phong cúi đầu hôn môi cô, hai tay xoa lưng của cô đem cô ôm vào trong lòng mình.

Trái tim Cố Tiểu Ngải bị hôn bất thành linh mà rung động.

Lệ Tước Phong ôm chặt cô, áp sát môi của cô vào hôn, lưỡi cực nóng một chút một chút liếm hôn môi cô, ý đồ mở ra môi của cô.

Hai mắt Cố Tiểu Ngải nhắm nghiền, đưa tay ôm lưng hắn lại, chủ động mở môi ra, nghênh đón hắn xâm phạm, hành động này không thể nghi ngờ là mở

rộng lòng đối với hắn. . . . .

Chủ động của cô làm cho Lệ Tước Phong sững sốt, lập tức trong mắt hiện lên một chút mừng rỡ, càng thêm hôn sâu triền miên.

Hắn chiếm đoạt môi lưỡi của cô mà hôn, lưỡi mềm mại không kiêng nể gì xông vào trong miệng của cô, liếm trong miệng của cô mỗi một lần, cuối cùng quần lên lưỡi của cô, xoay tròn đùa giỡn . . . . . Thịnh thoảng mút vào vị ngọt chuyên thuộc loại của cô.

Vẫn không thỏa mãn, thậm chí tác động càng nhiều.

Lệ Tước Phong tấn công quá mức hung mãnh mãnh liệt, Cố Tiểu Ngải dần dần bị hôn đến mất đi lý trí, đầu chóng váng mờ mịt, tay choàng qua vai hắn mới miễn cưỡng làm cho mình có chỗ dựa vào đứng vững. . . . .

Khó có được sự chủ động của cô, Lệ Tước Phong căn bản luyện tức không dễ dàng buông tha cho, hôn môi của cô, hai tay nhanh buộc cô đi tới hai bước, đem cô đồ lên một bên tường.

Lệ Tước Phong càng thêm kịch liệt hôn sự trong veo của cô, cực nóng triền miên ở trong miệng cô mà mút, hận không thể rút hết của cô, thẳng cho đến khi hai người giống như bị thiêu đốt. . . . .

Một luồng hơi thở tình dục cực nóng ở trong hai người giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, nghiêm nhiên không chế không được.

"Hắc, hắc hắc. . . . ."

Một tiếng cười có ý đề thấp mà quý dị truyền đến, tràn ngập giọng trẻ con.

Là Tiểu Vương!

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên tỉnh táo lại, kinh hoàng mở mắt ra liên tục không ngừng đẩy Lệ Tước Phong ở trước người ra, quay đầu lại liền thấy, quả nhiên thấy Tiểu Vương đứng ở cửa toilet nhìn bọn họ chăm chăm cười trộm, còn khoa trương dùng hai tay che miệng, hắc hắc hắc ngây ngô cười. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 287

Chú Lệ cùng chị hôn môi.....

"Cười cái gì mà cười?!" Lệ Tước Phong bị cắt đứt con triền miên khó có được, tâm tình tất nhiên khó chịu rồi, trừng mắt Tiểu Vương quát, "Đi rửa tay lại một lần nữa!"

Tự đứng lại xuất hiện quấy rối làm cái gì!

Hắn còn chưa có thỏa mãn, tự nhiên liền bị cắt đứt như vậy! Hắn không nên ra mặt thay tên tiểu tử thúi này, một chút cũng không biết tránh đi!

.....

"Dạ, chú Lệ!" Tiểu Vương cười nhìn Lệ Tước Phong rồi làm nhanh nghi thức chào, sau đó thuận theo xoay người lại đi vào trong phòng rửa tay.

"Tiểu Vương! Đừng đi."

Rửa xong rồi còn rửa cái gì, đứa nhỏ này cũng không cần sùng bái hắn thành anh hùng rồi hắn nói gì cũng nghe hết chứ.....

Cố Tiểu Ngải vội vàng kêu nó ở lại, muốn đi tới chỗ Tiểu Vương, Lệ Tước Phong thấy thế lập tức bắt lấy tay cô, bức mình nhử mi lại, nhìn chăm chăm môi cô đỏ sẫm nói, "Cô quan tâm nó làm cái gì?"

Tên tiểu tử thúi xấu xa, vậy cô sẽ đem hắn bỏ lại đây sao?!

"Đừng làm rộn." Cố Tiểu Ngải bị hắn cầm lấy tay có ý hạ giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được, "Muốn phát dục thì quay về nhà của anh mà phát đi, đừng ở trước mặt con nít."

Hắn có biết cái gì gọi là tiết chế hay không?!

Nghe vậy, Lệ Tước Phong nhủ mảy, cúi đầu tiến đến bên tai cô nói, "Cho nên cô muốn cùng tôi về nhà phát chuyện đúng ko?"

"..... Câm miệng!" Nói về không có mặt mũi xem ra cô thua hẳn nhiều lắm.

"Lúc này là cô chủ động mở miệng ra để cho tôi hôn cô mà, bây giờ lại kêu tôi câm miệng? Vậy không phải cô hôn tôi không đúng chỗ sao?!" Khóe môi Lệ Tước Phong ôm lấy độ cong, hẳn tất nhiên sẽ không bỏ qua chi tiết nhỏ này, Cố Tiểu Ngải rõ ràng đã hôn lại hẳn, đảo ngược tình thế sao?

Hôm nay, xem ra thật là một ngày lành.

"Đừng nữa nói." Cố Tiểu Ngải sợ hẳn nói việc không hay nữa, nên vội vàng ngăn chặn đề tài này lại.

Hắn muốn nói trắng trợn ra như vậy hay sao chứ!

Cô sẽ không nên cho người đàn ông này một chút ngon ngọt được, hẳn rất dễ dàng đắc ý vênh vào.

"Tiểu Vương đi thôi."

Cố Tiểu Ngải tránh tay Lệ Tước Phong ra, tiến lên kéo tay Tiểu Vương đi ra ngoài, Cố Tiểu Ngải đem tất cả KFC gì đó đóng gói lại hết mới rời đi, đem những thứ này về cho các cô bảo mẫu.

Trên đường trở về, Lệ Tước Phong chết sống cũng không cho Cố Tiểu Ngải ngồi cùng Tiểu Vương ở chỗ ngồi phía sau.

"Cô ngồi phía trước nha, một mình con ngồi phía sau thôi!" Hiện tại, Tiểu Vương đối với Lệ Tước Phong đã muốn không thể không sùng bái, căn bản chính là vô cùng sùng bái.

Tiểu Vương tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Lệ Tước Phong, bàn tay nhỏ bé phụ giúp Cố Tiểu Ngải ngồi vào chỗ ngồi tay lái phụ, ngay cả xưng hô đều ngoan ngoãn sửa lại.

"Tiểu tử này rất biết thời thế."

Nhìn thấy Tiểu Vương đột nhiên lật ngược qua phe của hắn, đối với hắn quá mức nghe lời hơn so với cả Cố Tiểu Ngải, tâm tình Lệ Tước Phong rất tốt, độ cong khóe miệng giương cao hơn, khởi động xe đi về phía trước.

"Tiểu Vương, một mình con ngồi phía sau phải cẩn thận một chút." Cố Tiểu Ngải lo lắng dặn dò.

"Con biết rồi, thưa cô!"

"....."

Lúc này còn phân đối cách xưng hô này, bây giờ so ra rất dễ gọi.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ cầm túi khoai tây ăn, nghĩ nghĩ, cầm một miếng khoai tây đưa tới bên môi Lệ Tước Phong đang lái xe, hỏi, "Có ăn không?"

Chủ động đón nhận nụ hôn của hắn, hiện tại lại chủ động cho hắn đồ ăn?!

"Cố Tiểu Ngải, hôm nay cô có uống lộn thuốc không?" Lệ Tước Phong có chút kỳ quái liếc nhìn cô một cái, không có dị nghị cúi đầu cắn miếng khoai vào miệng ăn.

"Lệ Tước Phong, anh là đồ ngốc sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt hỏi lại, một đôi mắt mở to mang theo ý cười.

Cái tên này, bình thường lạnh lùng thân nhiên đối với hắn, hẳn không vừa lòng, hiện tại đối với hắn tốt một chút, hẳn lại cảm thấy cô uống lộn thuốc.

Cho nên vĩnh viễn nên đối với hắn lạnh nhạt mới tốt sao?!

"Cố Tiểu Ngải, cô mắng ai hả?" Lệ Tước Phong cắn răng, cô này ở trước mặt hắn lá gan là càng ngày càng lớn rồi, cũng dám nói hắn là đồ ngốc.

"Ai tức giận thì mắng người đó." Cố Tiểu Ngải ăn khoai tây nói.

"....." Lệ Tước Phong tức giận đến cắn răng, trừng mắt nhìn cô ngồi bên cạnh ăn khoai tây thực vui vẻ, từng chữ từng chữ từ trong cổ họng bức ra, "Cho tôi ăn nữa!" Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải không có do dự, duỗi thẳng tay đưa khoai tây qua.

Mắt Lệ Tước Phong thâm thúy, trên mặt xẹt qua một chút không có hảo ý, cúi đầu liến cắn tay cầm khoai tây của cô, ngay cả đầu ngón tay của cô cũng ngậm vào, đầu lưỡi cực nóng rất nhanh liếm liếm, hết sức hứng thú.....

Trên tay Cố Tiểu Ngải nhất thời nóng lên, cuống quýt rút tay lại, ở trước mặt Tiểu Vương lại làm chuyện liếm ngón tay không tốt tí nào, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể tức giận trừng mắt hắn.

Dùng đôi mắt hình viên đạn trừng hấn, hận không thể nhìn thủng mặt hấn!

"Không tệ, ăn ngon lắm." Lê Tước Phong tà khí cười, một câu hai ý nghĩa, cuối cùng cũng trả thù lại được cái câu “đồ ngu ngốc” lúc nãy rồi.

"....." Mặt Cổ Tiểu Ngải hơi hơi nóng lên, thân nhiên đỏ ửng.

"Chú Lê, chú đánh nhau rất lợi hại phải không?" Tiểu Vương ngồi ở phía sau không có chú ý tới một màn vừa rồi của bọn họ, cả người còn trong trạng thái hưng phấn, mở miệng hỏi.

"Ta đánh người rất lợi hại." Lê Tước Phong nói chuyện không khiêm tốn chút nào.

"....." Cổ Tiểu Ngải liếc mắt nhìn hấn, không biết xấu hổ mà.

Cũng phải nói lại, Lê Tước Phong ở trước mặt con nít xây dựng hình tượng thật sự quá ít, quả thực đáng thương, chỉ có một, hai mặt như vậy.....

Chỉ có một, hai mặt như vậy thôi, thế nhưng lại làm cho Tiểu Vương sùng bái hấn thành ra như vậy, hận không thể cùng họ với hấn.

Cô đối với Tiểu Vương tốt như vậy, cũng không thấy Tiểu Vương sùng bái cô giống như hấn vậy.

"Chú Lê, vậy chú dạy con đánh nhau được không? Như vậy, về sau con sẽ không sợ bị các học sinh khác khi dễ nữa." Về mặt Tiểu Vương chờ mong hỏi.

Cổ Tiểu Ngải nghe ra một chút manh mối, không khỏi quay đầu lại hỏi, "Tiểu Vương, con ở nhà trẻ bị bạn khác khi dễ mới giận dữ không đi đến trường sao?"

"Đúng vậy ạ. Rõ ràng là bọn nó khi dễ con, mẹ con còn nói con không nên đánh nhau với bạn học, căn bản là con đánh không lại tụi nó."

Tiểu Vương có chút ủy khuất cong miệng lên, lập tức lại kích động bắt đầu khoa tay múa chân, "Nếu con lợi hại giống chú Lê vậy, về sau sẽ không ai dám khi dễ con nữa!"

Chú Lê thực quá tuyệt, cũng không cần dùng thực lực đánh người, chỉ cần vẫy vẫy nắm tay là có thể làm người khác sợ tới mức tè ra quần.

Nghe vậy, Lê Tước Phong không chút nào nể tình cười nhạt một tiếng, "Tiểu tử thôi, con cũng muốn học được như chú vậy sao?"

Với bộ dáng động một chút là khóc lóc đó sao?

"Muốn ạ, muốn ạ." Tiểu Vương nghe không hiểu giọng điệu cười nhạt của Lê Tước Phong, ngược lại càng thêm kích động nói, "Chú Lê, chú chịu dạy con thật sao? Hoặc là chú học võ thuật đánh nhau ở chỗ nào, để con kêu mẹ đi đăng ký cho con, con cũng phải đi học!"

Học đánh nhau?

Đánh nhau cũng phải học sao?

Lê Tước Phong lái xe nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt thâm thúy, sắc mặt từ từ u ám xuống.

Hấn lon lôn trong một đám tên côn đồ, không cần học cũng có chút căn bản này, muốn không chảy máu cũng chỉ có cách đem người khác đánh đến quỵ rạp trên mặt đất. Lâu dần, năng lực bảo vệ mình tự nhiên sẽ hình thành.

"Học đánh nhau không tốt." Lê Tước Phong bỗng nhiên lạnh nhạt nói, tiếng nói cực kỳ trầm thấp.

"....." Cổ Tiểu Ngải còn tưởng rằng mình nghe lầm, không khỏi nhìn về phía mặt nghiêng có chút căng thẳng của Lê Tước Phong, một người bạo lực động một chút liền thích đánh người lại có thể dạy cho một đứa trẻ rằng đánh nhau không tốt?

"Vì sao?" Tiểu Vương khó hiểu hỏi, "Giống chú Lê như vậy rất tuyệt mà!"

"Dài dòng!" Lê Tước Phong không kiên nhẫn quát bảo nó ngưng lại, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, "Kêu người đừng đánh nhau thì đừng đánh nhau thôi! Tại sao lại nói nhiều như vậy chứ!"

"A....." bị anh hùng mà mình sùng bái bỗng rống lên một câu, giấc mộng học đánh nhau của Tiểu Vương nháy mắt tan biến, ủy khuất ngoan ngoãn ngồi yên, không hề khoa chân múa tay vui sướng nữa.

Cổ Tiểu Ngải lẳng lẳng nhìn Lê Tước Phong, ở trên mặt hấn cô xem không ra cái gì đến, một lát, Cổ Tiểu Ngải đẩy một miếng khoai qua cho hấn, giọng nói khinh đạm nói, "Cái này thật không giống như lời nói của anh."

Cô còn tưởng rằng hấn sẽ khoe cùng Tiểu Vương rằng bản thân mình ngang ngược như thế nào cơ.

Hấn dạy con nít như vậy, rất ngoài dự đoán của mọi người.

Lệ Tước Phong cúi đầu cắn miếng khoai, nhìn chăm chăm tình hình giao thông phía trước không nói gì, Cố Tiểu Ngải nhấp mím môi nói, "Lệ Tước Phong, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh."

"Quan trọng thế nào?" Lệ Tước Phong thu hồi suy nghĩ của chính mình, chuyển mắt nhìn về phía cô, khóe môi tà khí gợi lên, "So với tôi còn quan trọng hơn sao?"

"Sao?" Cố Tiểu Ngải không hiểu được, nghi hoặc nhìn hắn.

"Cuối cùng chịu đi thăm cái giường trong phòng làm việc của tôi rồi sao?" Lệ Tước Phong tươi cười tràn ngập hứng thú, không chỉ đi thăm, cuối cùng cô còn có thể trèo lên đó mà nằm nữa..... Vậy ngày hôm nay của hắn liền trọn vẹn rồi.

"....." Muốn chết mất.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt liếc hắn một cái, chuyển mắt qua chỗ khác không thêm quan tâm đến hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288

"Nói đi, chuyện gì." Thấy cô như vậy, Lệ Tước Phong không tiếp tục chọc cô nữa, tiếng nói khêu gợi ở trong xe vang lên.

"Anh đáp ứng với tôi ba điều kiện, tôi mới nói." Cố Tiểu Ngải nhìn người đi đường ngoài cửa sổ xe, một tay cầm bạch khoai tây nói.

Đờ phai sau khi hắn biết lại dẫn cô về biệt thự Lệ gia, tuy rằng được nhiều người hầu hạ cô, nhưng đáng nói là cô không có tự do gì cả.

"Cô chưa nói lại bắt tôi thỏa thuận ba điều kiện? !" Lệ Tước Phong neho mắt lại bốn cột, "Cố Tiểu Ngải, thật nhiều chuyện?"

Lại dám đặt điều kiện với hắn. . . . .

Rốt cuộc, trong đầu cô đang tính chuyện quái quỷ gì đây.

"Anh có muốn nghe không?" Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, nói xong lại đưa một miếng khoai tây qua cho hắn ăn, cử chỉ thân mật vô cùng, ngoài miệng lại ra vẻ hồ hững, "Đây là do anh không thích nghe nha, tôi sẽ không nói."

". . . . ."

Cái cô chết tiệt này còn dẫn dụ nữa, Lệ Tước Phong ngừng xe dưới lầu cao ốc E.S, ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm cô, "Được, đi tới phòng làm việc của tôi rồi từ từ nói chuyện, thuận tiện đem quãng cái tên tiểu tử thói này lại."

Chuyện quan trọng gì cũng đều không quan trọng bằng chuyện cái giường trong phòng làm việc của hắn. . . . .

Hôm nay nói cái gì cũng phải lừa cô lên giường cho bằng được.

"Anh đứng đắn một chút được không." Cố Tiểu Ngải vừa thấy bộ dáng của hắn, thực hoài nghi nói chuyện một hồi sẽ thuận lợi tiến hành hay không.

"Chú Lệ, con không phải là tiểu tử thói, con tên là Tiểu Vương." Tiểu Vương từ chỗ ngồi phía sau đứng lên nói, khát vọng anh hùng mà mình sùng bái có thể nhớ kỹ tên của mình.

"Con trai lại tên như con gái vậy, vậy có cái gì tốt chứ? !" Lệ Tước Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng, nghiêng người qua thay Cố Tiểu Ngải coi bỏ dấy an toàn.

Một cái động tác theo bản năng như vậy làm cho Cố Tiểu Ngải ngoéo môi một cái.

". . . . ." Tiểu Vương ủy khuất mở to đôi mắt, "Các bạn nữ lớp con đều thích gọi con bằng cái tên này."

Tiểu Vương, Tiểu Vương dễ nghe hơn mà, giống như hoàng tử đẹp trai khôi ngô trong truyện thiếu nhi vậy, các bạn học nữ đều thích chơi với nó.

"Cho nên con ủy mị như vậy!"

Lệ Tước Phong không chút khách khí nói, Tiểu Vương. . . . . không ngờ thư ký Vương Chiêu lại có thể đặt cho con mình một cái tên giống con gái như vậy.

Cố Tiểu Ngải nghe vậy đẩy hấn một phen, "Bớt tranh cãi đi."

Không nên đả kích tâm hồn non nớt của một đứa nhỏ đến rồi tỉnh rồi mà mới vui về chứ? !

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, không hơn thua nữa.

Lúc bọn họ ăn KFC xong, thư ký Vương chiều đã làm xong việc trở về, Cố Tiểu Ngải giao Tiểu Vương cho cô còn chưa kịp nói hai câu liền bị Lệ Tước Phong kéo vào trong phòng Tổng giám đốc.

"Vào đi, nói chuyện cùng lão bà kia có cái gì hay chứ."

Lệ Tước Phong có chút gấp gáp đem cô kéo vào văn phòng, thuận tay đóng cửa lại trực tiếp đẩy cô đến trên cửa, cúi đầu hôn cô nhiệt tình.

Lúc này ở trong xe nếu không có cái tên tiểu tử thói Tiểu Vương kia thì hẳn đã sớm đem Cố Tiểu Ngải tử hình ngay tại chỗ rồi.

.....

Cô còn phải nói chuyện chính, cái tên này vội vã như vậy sao?

Tại sao hẳn vĩnh viễn đều là một bộ dáng ham muốn như vậy chứ.

Môi Lệ Tước Phong phủ lên môi cô, Cố Tiểu Ngải vẫn đáp lại hấn, hai tay quàng lên cổ Lệ Tước Phong học hấn kỹ xảo hôn đáp lại hấn, cái lưỡi linh hoạt bị hấn dây dưa trần trọc triển miên, làm cho văn phòng Tổng giám đốc trống trơn nhanh chóng ấm lên.

"Cố Tiểu Ngải, đêm nay cô cũng đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này."

Cố Tiểu Ngải đáp lại làm cho cả người Lệ Tước Phong đều hưng phấn, sôi trào lên, kịch liệt hôn hương thơm của cô, một tay trượt xuống nơi mềm mại pháp phòng trên thân thể cô, một tay dò xét đi vào trong váy cô, dừng lại ở trước ngực đầy đặn của cô một chút.

"Uhm . . . . ."

Cố Tiểu Ngải phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vun, rất nhanh liền bị môi Lệ Tước Phong ngăn lại ở nơi cổ họng, Lệ Tước Phong hôn cuồng nhiệt mà bá đạo, giống như cắn nuốt tất cả, bàn tay lớn vuốt ve ở trước ngực cô . . . . .

Một lát, bàn tay Lệ Tước Phong lại đi xuống, ở trên bụng bằng phẳng của cô vòng quanh chọc hóa, đầu ngón tay vuốt ve quanh viền quần lót của cô . . .

Cọ xát một đường bên cạnh. . . . .

Cố Tiểu Ngải giật mình ý thức quay về, có chút bối rối đẩy vai hấn ra, bị hấn hôn thở hổn hển, "Đừng như vậy, tôi có việc nói cho anh nghe."

"Làm xong rồi nói sau." Lệ Tước Phong bị cô cắt đứt rất bất mãn, cúi đầu lại muốn hôn môi cô.

Cố Tiểu Ngải nghiêng đầu đi, "Không thể làm."

Hiện tại, tình trạng cơ thể của cô không thích hợp vận động mạnh.

"Cố Tiểu Ngải, cô đừng phá hỏng như vậy có được hay không? !" trên mặt Lệ Tước Phong lộ ra một chút uất giận, "Được rồi được rồi, nói ba cái điều kiện của cô đi!"

Trước khi cô nói chuyện cần nói hấn còn phải đáp ứng điều kiện của cô!

Hắn Lệ Tước Phong ở trước mặt cô càng ngày càng uất ức rồi.

Thật sự là bại bởi cô rồi!

"Thứ nhất, từ nay về sau, trước mặt tôi anh phải nói chuyện nhỏ nhẹ, không được rống to kêu to, lại càng không được phát giận, ảnh hưởng tâm tình của tôi." Cố Tiểu Ngải dựng thẳng lên ngón trỏ nói.

". . . . ." Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt của cô giống như đang nhìn quái vật vậy, "Cố Tiểu Ngải, là tôi nghe lầm hay là cô nói sai, cô còn dám ra lệnh cho tôi sao? !"

Cái cô này có phải muốn xoi tái hắn thật hay không? !

Một chút ngon ngọt còn không có lại muốn hấn sửa tính tình, tính tình của hắn như vậy thì ảnh hưởng gì đến tâm tình của cô chứ? ! Chết tiệt!

Là có ảnh hưởng nhiều đến tâm tình của cô sao? !

Cố Tiểu Ngải không để ý tới hắn, thẳng thắn nói, "Thứ hai, anh vĩnh viễn cũng không được can thiệp đến tự do của tôi."

"Không phải tôi đã nói sẽ không chi phối cuộc sống của cô rồi sao." Còn lấy ra nữa nói.

"Dù sao anh đáp ứng là được."

Cố Tiểu Ngải bĩu môi nói, cô làm sao mà biết khi cô tuyên bố mình có bầu, hắn sẽ dùng đứa nhỏ làm lý do để hắn trói buộc cô ở Lệ gia. . . . .

Cô đương nhiên muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

"Thứ ba thì sao?" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn cời tây trang quăng đến một bên, rốt cuộc chuyện gì lại nghiêm trọng như vậy? !

Cố Tiểu Ngải đi đến bàn làm việc cầm lấy nhân vật hoạt hình cà chua ngấm, khoe môi mỉm cười, trong mắt mang theo ý cười, tiếp tục nói, "Thứ ba, về sau anh không thể trêu hoa ghẹo nguyệt, lại cùng mấy cô. . . . ."

"A, chuyện gì vậy? Ai lại âm ỹ như vậy?" Một giọng trong trẻo của một cô gái trẻ tuổi bỗng nhiên ở trong phòng làm việc vang lên, cắt đứt lời cô nói.

. . . . .

Cả người Cố Tiểu Ngải ngậy ra.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn qua, chỉ thấy Linh Mộc Nại Nại đã lâu không gặp với vẻ mặt mới ngủ dậy còn mơ mơ màng màng đứng ở cửa, một đôi mắt to mở mồm nhìn bọn họ, nghiêm mặt, vuốt vuốt tóc dài hỗn độn.

Mặt Cố Tiểu Ngải đang tươi cười có chút ngơ ngác nhìn cô ta. . . . .

Linh Mộc Nại Nại.

Trên người Linh Mộc Nại Nại mặc tây trang của Lệ Tước Phong mà lúc này cô móc lên giá treo.

Linh Mộc Nại Nại ở bên trong phòng ngủ sao? Cô ta có thể tự do ra vô phòng tổng giám đốc của Lệ Tước Phong sao?

"A? A Phong, anh đã về rồi!" Ánh mắt Linh Mộc Nại Nại mông lung nhìn đến trên người Lệ Tước Phong lập tức phát sáng lên, mặc tây trang rộng thùng thình từ trước mặt Cố Tiểu Ngải chạy vội đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 289

Cô ta đi xẹt qua tầm mắt Cố Tiểu Ngải rất nhanh với bóng dáng phấn chấn. . . . .

"Surprise!" Linh Mộc Nại Nại vui vẻ trực tiếp bỏ nhào vào trên người Lệ Tước Phong, ngẩng đầu liền hôn lên môi hắn, vurun cái lưỡi liếm qua môi hắn.

Liếm qua. . . . . nơi mà lúc này Cô - Cố Tiểu Ngải vừa mới hôn qua.

"Phanh ——"

Nhân vật hoạt hình cà chua trong tay Cố Tiểu Ngải rơi xuống đất, trên mặt một mảnh trắng bệch.

***!" Lệ Tước Phong không dự đoán được Linh Mộc Nại Nại ra chiều nhanh đến như vậy, ánh mắt dao động nhìn thấy mặt Cố Tiểu Ngải khiếp sợ, bay nhanh một phen đẩy Linh Mộc Nại Nại ra, rửa một tiếng, "Cô là ai? !"

Chết tiệt, cái cô này muốn chết à? ! Lại dám chạy đến phòng làm việc của hắn!

"Em là Linh Mộc Nại Nại, chúng ta mới không gặp chưa bao lâu mà anh đã quên em rồi sao?" Vẻ mặt Linh Mộc Nại Nại ủy khuất.

"Không biết!"

"A Phong, anh đừng như vậy mà." Linh Mộc Nại Nại cong lên môi đỏ chót nói, "Thư ký của anh nói anh đi ra ngoài, em đã ở chỗ này chờ anh, chỉ là do em vừa xuống máy bay quá mệt mỏi nên mới ngủ trong chốc lát."

"Cô ngủ ở trong này sao?"

Lệ Tước Phong còn chưa kịp mở miệng lên tiếng, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên lên tiếng hỏi, mắt lạnh nhạt tới cực điểm.

Linh Mộc Nại Nại ngủ trên giường trong văn phòng tổng giám đốc của Lệ Tước Phong? !

"Đúng vậy." Linh Mộc Nại Nại cười đến vui vẻ, ôm cánh tay Lệ Tước Phong nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, tươi cười đến rực rỡ, "Tiểu Ngải, cô đã ở nơi này sao? Tôi đã trở về rồi, về sau tôi sẽ không quay về Nhật Bản nữa! Có vui không?"

". . . . ."

Cô ta lại còn hỏi mình có vui không?

Lâu không gặp như vậy rồi, Linh Mộc Nại Nại vẫn hồn nhiên như vậy.

Cô sẽ vui về sao? ! Cô không lấy nhân vật hoạt hình cà chua quăng qua cô ta là cô đã rất lễ độ rồi.

"Ai, mẹ nó, ai cho cô vào đây!" Lệ Tước Phong một phen bỏ Linh Mộc Nại Nại ra, "Cô có bệnh sao? ! Ai cho phép cô ở trong phòng tôi ngủ chứ!"

Cái đám người phòng thư ký kia làm việc kiểu gì thế, lại dám cho phụ nữ vào đây!

"A. . . . ." Linh Mộc Nại Nại bị đẩy ra đụng vào trên tường, đau đến mức che cánh tay của mình, về mặt ủy khuất nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Anh hung hăng như vậy làm cái gì? Em cũng đâu phải ngủ ở đây lần đầu cơ chứ."

Không phải ngủ lần đầu tiên?

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy chính mình thực buồn cười, cô cũng không phải không biết Lệ Tước Phong là một người đàn ông có quan hệ hỗn loạn với phụ nữ. . . . .

Còn tự cho là dùng đứa nhỏ trong bụng thuyết phục chính mình, cho mình lý do để hai người cùng ở một chỗ. . . . .

Cùng một chỗ?

Cái gì gọi là cùng một chỗ?

Về sau, bụng cô sẽ càng lớn lại mỗi ngày còn phải lo lắng hán ở trên giường của người phụ nữ nào, sau đó chờ hán thỉnh thoảng trở về nhà sao?

Cố Tiểu Ngải. . . . . Người phải đi con đường này cùng làm nhân tình lúc trước có cái gì khác biệt?

"Này! Mẹ nó, nói xem tôi với cô có quan hệ gì chứ!" Lệ Tước Phong nhìn qua khuôn mặt lạnh nhạt của Cố Tiểu Ngải, trong mắt xẹt qua một chút bối rối, chuyển mắt hướng tới Linh Mộc Nại Nại quát.

"Lần trước, em đã đến công ty anh chơi liền ngủ qua một lần rồi, anh đã quên rồi sao?" Linh Mộc Nại Nại thực ủy khuất nhìn hán.

Thực giống như dự đoán của cô, Lệ Tước Phong thường xuyên mang phụ nữ đến công ty của hán.

Cái gì mà đi thăm giường trong văn phòng của hán chứ.

Không phải là hán đều nói như vậy với mỗi người đàn bà chứ? ! Cô nghe lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng hán chẳng qua là chuyện chán ngấy cũ mèm của mấy người phụ nữ khác rồi.

Cố Tiểu Ngải lại nghe không vô nữa rồi, quay đầu liền đi ra ngoài.

Cô có thể đem vô cùng nhiều chuyện trước kia buông bỏ được, duy nhất chỉ có điểm này, cô không bỏ xuống được. . . . .

Nếu cô không thể thay đổi Lệ Tước Phong được thì ở cùng một chỗ có cái ý nghĩa gì chứ?

Lệ Tước Phong bắt lấy cánh tay của cô, "Cô chạy cái gì chứ? Người này bị bệnh thần kinh rồi, tôi lập tức đuổi cô ta đi ra ngoài!"

"Buông tay!" Cố Tiểu Ngải không giãy dụa mở miệng, lạnh lùng trừng mắt hán nói.

"Không buông!" Lệ Tước Phong với một đôi con ngươi đen trắng tập nhìn chăm chăm cô, trong mắt nháy cô lạnh nhạt làm cho ngực hán không thoải mái, "Cô không tin tôi sao? !"

Hán làm sao có thể biết Linh Mộc Nại Nại này lại đột nhiên chạy tới chứ!

Linh Mộc Nại Nại chết tiệt này!

Hán thật vất vả đợi cho Cố Tiểu Ngải chủ động đối với hán, kết quả đều bị Linh Mộc Nại Nại phá hủy! Chết tiệt! Lúc này còn không biết phải chờ bao

hiều thời gian nữa mới có lại được!

"Đúng, không tin. Buông tay."

Cố Tiểu Ngải nói từng chữ từng chữ thật sự kiệt lực, dùng hết sức lực trên người bỏ tay hẳn ra, xoay người đi ra ngoài, rất nhanh lại bị Lệ Tước Phong theo kịp, cô tay lại lần nữa bị nắm lấy, người lại lần nữa bị kéo qua, bị bắt quay mặt về phía hắn.

"Cố Tiểu Ngải, cô còn chưa nói chuyện xong mà." Lệ Tước Phong làm sao có thể để cho cô chạy trốn như vậy được, nhanh chóng kéo tay cô không cho cô đi, tiếng nói trầm thấp.

"Đúng, là tôi chưa nói xong, nhưng bây giờ tôi đã không muốn nói nữa."

Trước mặt một người phụ nữ vừa mới tỉnh ngủ từ trên giường của hắn lại nói mình mang thai, cô Cố Tiểu Ngải làm không được.

"Cố Tiểu Ngải, cô đừng nóng nảy như vậy." Lệ Tước Phong lần đầu tiên nhẫn nại giải thích với một người phụ nữ, "Linh Mộc kia tôi không biết làm sao cô ta có thể chạy tới đây, nếu cô vì cô ta mà tức giận thì bây giờ tôi sẽ đuổi cô ta rồi đi, tôi sẽ không cho cô ta bước nửa bước đến E.S nữa!"

Như vậy ok chứ? !

Hắn Lệ Tước Phong luôn luôn ngập tràn ham muốn, nhưng chưa bao giờ giải thích nhiều như vậy với một người phụ nữ.

Chỉ vì cô là Cố Tiểu Ngải, lúc này cô đối với hắn tốt lắm, hắn không muốn tất cả lại quay về số không, không muốn lòng bàn tay của mình bị thương nữa, còn ngực thì không ngừng đau. . . . .

Hắn không thể lại mất đi cô.

"Ngoại trừ Linh Mộc ra thì sao?" Cố Tiểu Ngải bị hắn nắm tay gãy dựa không ra, đơn giản không hề gãy dựa, nhìn thẳng vào hai mắt hắn một chữ một chữ hỏi, "Lệ Tước Phong, có bao nhiêu người phụ nữ nằm trên giường của anh rồi? Quan Nana, Liễu Tử Mật, Tô Hiền Hiền. . . . . còn nữa không? Còn có bao nhiêu cái tên mà tôi không biết nữa?"

"Hiện tại tôi chỉ có cô!" Lệ Tước Phong cắn răng nặng nề mà nói, trái tim của hắn chỉ có cô!

Quan Nana, Liễu Tử Mật. . . . . đều là chuyện trước kia, tại sao cô còn muốn lôi chuyện cũ ra chứ, có ý tứ gì đây?

"Thật không?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi lại.

Chỉ có cô sao? Thật sự chỉ có cô sao? Cô gặp qua, nghe qua. . . . . Còn có bao nhiêu lần? Hắn còn có thể nói chỉ có cô như vậy. . . . .

Mặt cô lạnh lùng thể hiện rõ là không tin hắn.

Con tức của Lệ Tước Phong nhất thời bị ào lên, cầm lấy tay cô thô bạo quát, "Cố Tiểu Ngải! Tôi - Lệ Tước Phong đời này lần đầu tiên khắc tạc hình bóng của một người phụ nữ như vậy, chỉ có cô - Cố Tiểu Ngải! Cô lại không tin tôi như vậy sao? !"

Hắn vì cô làm nhiều chuyện mà hắn chưa bao giờ làm với một người phụ nữ khác.

Hắn vì cô mà thay đổi tính tình chứ chưa bao giờ vì một người phụ nữ nào khác. . . . . Vậy mà bây giờ cô lại lôi một chút chuyện cũ ra để nói?

Cô thì sao chứ?

Cô cho hắn bị cấm sừng hắn đều nuốt xuống uất ức, cô còn có cái gì không hài lòng nữa? !

Hôm nay, hắn vẫn ở cùng cô, làm sao có thể cùng Linh Mộc Nại Nại phát sinh quan hệ cái gì, Linh Mộc Nại Nại cũng không phải hắn gọi đến, điều này cô cũng có thể ghen, tức giận sao? !

Hắn là muốn nhìn cô ghen, muốn biết cô có phải để ý hắn hay không, nhưng không phải giống như cô bây giờ, ghen đến mức bỏ của chạy lấy người!

Vài nhân viên nghe động tĩnh đi qua, tò mò liếc mắt nhìn một cái.

Lệ Tước Phong đang lúc tức giận, lập tức quay đầu rồng lớn nói, "Nhìn cái gì! Không làm việc sao? !"

"Thực xin lỗi, Lệ tổng, thực xin lỗi, chúng tôi lập tức đi ngay." Nhóm nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc tức giận nhất thời sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, chạy trốn chết.

. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, cô hoàn toàn không tin tôi sao? !" Lệ Tước Phong trừng mắt Cố Tiểu Ngải tức giận quát, "Linh Mộc kia tôi không biết cô ta tại sao lại chạy tới!"

Cố Tiểu Ngải nhìn mặt của hắn, trầm mặc chỉ chốc lát nói, "Lệ Tước Phong, anh có biết tôi phải tự nhủ với lòng mình bao nhiêu lần hay không? Tôi tự nói với mình, trăm ngàn lần không thể yêu anh, yêu một người đàn ông cường bạo như anh, yêu một người đàn ông luôn ham muốn chuyện yêu đương! Thậm chí còn dùng thuốc phiện uy người khác!"

". . . . ." Mắt Lệ Tước Phong chợt nhú lại giật mình, trong lúc nắm tay cô nhất thời nói không nên lời.

Hắn . . . . . Đối với cô tệt như vậy sao?

Vậy hắn đối tốt với cô thì sao chứ? Cô liền toàn bộ làm như không thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290

"Nói chung là tôi bị coi thường! Tôi cảnh cáo chính mình mấy ngàn lần, nhưng khi ở Sở gia anh thay tôi giải vây, tôi liền yêu anh." Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên chính thức ở trước mặt hắn nói rõ, lại nói cực kỳ bình tĩnh, không có gì kích động, giống như đang nói một chuyện không liên quan đến mình.

Lệ Tước Phong sửng sốt, "Cố Tiểu Ngải....."

Cô không nên nói thương hắn dưới tình huống này chứ?

Tại sao lại làm cho hắn có cảm giác không thích hợp..... Giống như đang tổ giác mình, căn bản không giống không khí khi con gái bày tỏ cùng con trai.....

Cảm giác như thế làm hắn..... hoang mang nói không nên lời.

"Tôi biết rất rõ ràng người đàn ông như anh tôi không nên yêu, căn bản không có một cái lý do đáng giá để tôi liều lĩnh yêu, đối với anh là không có cách nào....." Cố Tiểu Ngải tiếp tục nói, tay cầm hộp lại thành quyền, móng tay không nhịn được dùng sức ấn vào lòng bàn tay cho đến khi phát đau lên.....

Cô cố gắng khắc chế chính mình, cô thậm chí ích kỷ đem chuyện thích Sở Thế Tu làm bình phong cho mình, nghĩ đến sau khi cùng Sở Thế Tu kết hôn sẽ ra nước ngoài, cũng sẽ không rung động với Lệ Tước Phong nữa.

Nhưng ông trời cổ tình trêu đùa cô, một cái lễ kết hôn cũng không tác thành cho cô.

Cô cũng khắc chế không được tình cảm của chính mình đối với hắn.....

Có đứa bé này, cô lại cho là mình không tìm được lý do nào tốt hơn để bạo gan đi yêu Lệ Tước Phong, nhưng là cô lại yêu..... Lệ Tước Phong? Hắn vẫn làm theo ý mình.

Hắn chưa bao giờ biết giữa bọn họ bị khiếm khuyết cái gì.....

Căn bản không chỉ là một Linh Mộc Nại Nại.....

"Vậy cô yêu tôi, tôi không yêu cô sao?"

Lệ Tước Phong cầm lấy tay cô kéo cô đến trước mặt mình, ánh mắt gấp gấp nhìn chăm chăm cô, miệng bá đạo mà cuồng vọng, "Cô yêu tôi, tôi yêu cô! Chuyện này không phải xong rồi sao? Cô không nên cáu kỉnh làm gì? Cố Tiểu Ngải, không phải tôi rất cưng chiều cô đấy thôi! Cưng chiều cả tình tình nóng nảy của cô!"

Lệ Tước Phong càng vội vàng lại càng nói bừa.

Nghe vậy, trong mắt Cố Tiểu Ngải xẹt qua một chút vết thương, nháy mắt chọc đến nỗi đau trong tim.....

"Anh yêu tôi, tôi yêu anh..... Cái này đủ rồi sao? Lệ Tước Phong, tôi hỏi anh, anh cùng Linh Mộc Nại Nại có lên giường hay không?" Cả người Cố Tiểu Ngải đau đớn cùng tuyệt vọng, nghiêm túc hỏi.

"Không có!" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn bác bỏ.

"Là lời nói thật sao?" Cố Tiểu Ngải tiếp tục hỏi, trong mắt còn thật sự đến cực điểm, "Lệ Tước Phong, tôi chỉ muốn anh nói một câu thật lòng, nếu anh nói không có, tôi sẽ tin."

"....."

Trong mắt cô rất nghiêm trang, giọng điệu chấp nhất làm cho Lê Tước Phong có một chút giật mình, nhất thời không có đáp lại.

Tầm mắt của cô..... Làm cho hắn không có biện pháp nói dối.

Không có biện pháp làm cho mình lừa cô một câu nào, cho dù là một chữ.....

"Vây là có, phải không?" Nhìn bộ dáng của hắn, Cố Tiểu Ngải liền cảm thấy sáng tỏ, không khỏi tự giễu cười ra một tiếng, "Lê Tước Phong, tôi cố gắng tìm đủ lý do để yêu anh, nhưng đã không được nữa rồi..... Háo ra đến cuối cùng, anh cũng chỉ làm lòng tôi nguội lạnh đi."

Lòng của cô nguội lạnh đến hoàn toàn.

Hắn nói hắn không phải mỗi lần đều có thể quay đầu đi tìm cô, dính chặt lấy cô, dỗ cô vui vẻ.....

Nhưng còn cô, hắn lại không biết mỗi lần cô đều phải lấy hết dũng khí đi yêu hắn.

Một người đàn ông như hắn, cô cần hao hết bao nhiêu dũng khí..... Một chút một chút dũng khí tích góp từng tí một mỗi lần đều có thể bị hắn làm tiêu tan trong nháy mắt.....

Giữa bọn họ..... Cấn bản như là hai người ở hai đầu dây treo lơ lửng trên cao, một người không cẩn thận liền rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt.

"....." Lê Tước Phong yên lặng nhìn chăm chăm cô, không nói gì.

Bộ dáng Cố Tiểu Ngải tự giễu làm cho Lê Tước Phong rất không thoải mái, bộ dáng của cô so với hung hăng đá hắn một cái còn khó chịu hơn, hắn tình nguyện cô đánh hắn một quyền.

Cũng không nên làm ra bộ dáng buông bỏ như vậy..... Rõ ràng vừa lúc này mọi thứ đều suôn sẻ.....

Linh Mộc chết tiệt..., hắn sẽ không bỏ qua cho cô ta! Đều là do cô ta gây ra!

"Buông tay đi Lê Tước Phong." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, vẻ mặt hờ hững, lại lần nữa muốn bỏ tay hắn ra.

Lê Tước Phong kéo tay cô có chút dùng sức, không biết vì sao, lúc này đây hắn rất không muốn buông tay, có một loại trực giác không hiểu được, giống như sau khi buông cô ra, cô sẽ không quay lại bên cạnh hắn nữa.....

Hắn không muốn buông.

Cho dù cô phản bội hắn, cho dù cô cùng Sở Thế Tu vụng trộm, cho ở trên bến thuyền cô theo Sở Thế Tu rời đi..... Hắn cũng không muốn buông tay, bởi vì hắn buông không được.

Tay cô, hắn sẽ không buông, có chết cũng không buông.

"Buông tay. Lê Tước Phong, buông tay ra." Cố Tiểu Ngải rất kiên trì, trong mắt lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Mỗi lần có chút việc cô chỉ là kêu buông tay, buông tay!

Cô rốt cuộc hiểu hay không, nếu không phải hắn nắm lâu như vậy, giữa bọn họ đã sớm buông tay ra..... Làm sao còn khả năng kiên trì đến bây giờ.

Theo trước đến giờ, chỉ có một mình hắn cố gắng, cô đã đáp lại hắn cái gì chưa?!

Hiện tại, nhìn thấy Linh Mộc chưa hiểu ra sao cả mà bắt đầu không tin hắn!

Lê Tước Phong nhìn Cố Tiểu Ngải liều mạng giãy dụa muốn rút về tay mình về, trong lòng dâng lên phần nộ, cô vĩnh viễn chỉ là nghĩ như thế nào rời khỏi hắn, nói thương hắn cái gì chứ, cô thật sự thương hắn thật sao?!

Ai yêu một người lại có bộ dáng như cô vậy chứ!

"Khi đó là cô phản bội tôi! Cô cùng Sở Thế Tu quấn lấy nhau lâu như vậy tôi cũng đã không quan tâm, vì sao cô còn để ý đến loại chuyện này chứ, cô....." Lê Tước Phong rống lớn nói.

"Tôi với A tu không có lên giường!" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng cắt đứt lời của hắn, ánh mắt thẳng thắn, không có một điểm dối trá.

"Nói dối!" Lê Tước Phong không chút nghĩ ngợi rống cô, "Cố Tiểu Ngải, cô nói dối!"

Cô vì Sở Thế Tu mà theo bên cạnh hắn ăn cắp tư liệu cơ mật, làm cho hắn tổn thất vài trăm triệu.....

Cô vì Sở Thế Tu mà trốn đi khỏi bệnh viện, còn giúp Sở Thế Tu thắng cuộc trên bến thuyền, hai người cùng ở biệt thự bên bờ biển một đêm.....

Cô nói với hấn hai người không phát sinh quan hệ? Cô nghĩ hấn là ngu ngốc sao?!

"Lệ Tước Phong, kỳ thật anh vẫn rất muốn biết là chuyện này sao?" Nhìn mặt hấn hoàn toàn không tin, Cố Tiểu Ngải nghiêm túc hỏi.

"Không muốn biết, bởi vì cô chỉ biết nói dối!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi quát, cầm chặt tay cô không buông.

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn thẳng thắn nói, "Lệ Tước Phong, tôi cùng anh ấy..... cho tới bây giờ vốn không có lên giường! Tôi không chỉ nói qua một lần, là anh..... cho tới bây giờ không tin tưởng tôi."

Lệ Tước Phong sùng sốt, trong mắt tối tăm xẹt qua một chút đại ra.

Bộ dáng của cô căn bản không phải đang nói dối.

Đã lâu như vậy, cô cùng Sở Thế Tu..... Không có lên giường thật sao?! Đúng, hấn xác nhận..... Cho tới bây giờ vẫn không tin tưởng.

Cô thích Sở Thế Tu nhiều năm như vậy, lại không cùng Sở Thế Tu lên giường sao?!

Làm sao có thể, làm sao có thể!

.....

"Lệ Tước Phong, chúng ta đều giống nhau." Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, hồ hững nói, bọn họ đều giống nhau, đều không tin đối phương.

Lệ Tước Phong kéo tay cô trở nên cứng ngắt, không nắm chặt nữa.

Cố Tiểu Ngải chú ý tới biến hóa của hấn, lạnh lùng nhìn hấn, dùng sức rút tay của mình về, xoay người rời đi.

Đi đến trước thang máy, Cố Tiểu Ngải ấn nút xuống, nâng lên hai tròng mắt cùng chờ đợi....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh như thế làm cho Lệ Tước Phong có loại cảm giác nói không nên lời, giống như bị rung động vậy, hấn không thể để cho cô đi. . . . .

"Đình ——"

Cửa thang máy mở ra.

Lệ Tước Phong không cần nghĩ ngợi chạy lên giơ một tay che ở trước mặt cô, ngăn cản cô đi vào, giọng điệu cứng ngắt lại mềm mòng, "Cố Tiểu Ngải, chuyện này cũng đã trôi qua rồi, chúng ta có thể quên đi toàn bộ mà!"

Mặc kệ cô có cùng Sở Thế Tu lên giường hay không, đều đã qua rồi, vì sao bọn họ phải tranh cãi chuyện xảy ra trước kia chứ.

Giữa bọn họ thật vất vả lắm thì hôm nay mới đi đến một bước này. . . . . Có phải không nên để toàn bộ bị lật đổ hay không?

"Lệ Tước Phong, có chút chuyện không phải quên là có thể giải quyết được, anh không tin tôi, tôi cũng đối với anh như vậy, không có tin tưởng, đây là vấn đề lớn nhất của chúng ta."

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào hấn lạnh nhạt nói, vòng qua tay hấn đi vào thang máy.

Cô không tin hấn sẽ chỉ có mình cô, hấn cũng không tin tưởng cô không cùng Sở Thế Tu lên giường.

Cô thay chính mình tìm lý do đi yêu Lệ Tước Phong, lại quên rằng giữa bọn họ . . . . . Ngay cả điều cơ bản nhất là tin tưởng nhau đều không có.

Tình cảm như vậy là không gắn bó được.

Cửa thang máy khép lại một khắc kia, Lệ Tước Phong bên ngoài, Cố Tiểu Ngải ở bên trong.

Tay Lệ Tước Phong luồn mạnh vào, ngăn cửa thang máy lại, giống như có ý đồ bắt lấy chút gì đó.

"....."

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào tay hấn bị kẹp lấy, trái tim bị chấn động mạnh, ngược mắt lên nhìn vào trong mắt của hấn.

Lệ Tước Phong chỉ là đứng như vậy, người cũng không có tiến vào, một đôi mắt sâu đậm nhìn chăm chăm cô, sắc mặt căng thẳng.

Cô nghĩ hấn sẽ nói chút gì đó. ....

Nhưng cuối cùng, ... Hấn cũng không có nói ra một câu rằng tôi tin tưởng cô. ....

"Buông tay ra, Lệ Tước Phong. ...."

Cố Tiểu Ngải tự giễu kéo kéo khóe miệng, cô còn chờ mong cái gì nữa chứ, thất vọng rũ mắt xuống, Cố Tiểu Ngải giờ tay lên đẩy tay hấn ra ngoài.

Cửa thang máy hoàn toàn khép lại, mặt Lệ Tước Phong trước mắt biến mất. ....

Cố Tiểu Ngải mới trút bỏ vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt, hốc mắt chua xót dường như muốn rót nước mắt xuống, đau lòng muốn chết đi.

Cô luôn nghĩ đến cô có thể nhận được tình cảm này, mỗi lần bước một bước đi ra ngoài, người lại bị đập trở về. ....

Kỳ thật Lệ Tước Phong, ... Chưa từng tin tưởng cô.

Hấn nhận định cô phản bội hấn, nhận định cô cùng Sở Thế Tu đã lên giường, chỉ là hấn không đề cập ở trước mặt cô mà thôi. ....

Rõ ràng hôm nay là một ngày cô nên vui vẻ, nháy mắt. .... cái gì cũng đều thay đổi.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống.

Cô không thể khóc, thương tâm khổ sở đối với Bảo Bảo cũng không tốt. ....

Không thể khóc, Cố Tiểu Ngải, đừng rơi nước mắt, trong lễ mừng trăm năm thành lập công ty của Sở gia cô đều không có rơi một giọt nước mắt nào, loại việc nhỏ này lại càng không đáng giá để khóc. ....

*****

Trở lại bệnh viện, Cố Tiểu Ngải bị nữ bác sĩ đồ ập xuống mắng một chút, "Cô không tính giữ đứa nhỏ này hay sao? Tôi bảo cô ở lại bệnh viện quan sát! Biết cái gì gọi lưu viện quan sát hay không? ! Tôi sẽ tùy thời đến phòng kiểm tra, hôm nay tôi đã đi tìm cô suốt tám lần, cô lại dám chạy đi cả một ngày? !"

"Thực xin lỗi." Cố Tiểu Ngải bị mắng xối xả lại còn phải xin lỗi bác sĩ.

"Cô nên xin lỗi chính mình đi!" Nữ bác sĩ hận không thể lấy tay chọc thủng trên đầu của cô, "Cô có biết cô có dấu hiệu sanh non hay không? Nếu dưỡng không tốt, đứa nhỏ không còn thì chính thân thể của cô cũng bị tổn thương."

"Về sau tôi sẽ không chạy loạn nữa đâu ạ." Cố Tiểu Ngải giống một học sinh ngoan ngoãn chịu mắng.

"Tốt nhất là như vậy! Tôi nói cô từ hôm nay trở đi phải nằm trên giường nghỉ ngơi cho tôi, ngoại trừ chuyện tất yếu, thời gian còn lại cũng đều đừng xuống giường!" Nữ bác sĩ thế này mới làm cho cô ngồi xuống kiểm tra thay cho cô, lại vừa hỏi, "Bạn trai cô đâu?"

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải buồn bã, từ trong miệng phun ra hai chữ, "Bỏ rồi."

"Cái gì? !" Nữ bác sĩ quá sợ hãi, nhìn bụng của cô, "Đứa bé kia. ...."

"Tôi muốn giữ đứa bé này." Cố Tiểu Ngải kiên định nói, trên mặt ảm đạm.

Nhưng cô sợ chính mình không cho đứa nhỏ được sự giáo dục tốt nhất, cũng không có được tình thương của cha. .... Nhưng không nên để đứa nhỏ cùng Lệ Tước Phong cùng một chỗ, bọn họ vĩnh viễn sẽ luôn kích động. ....

Cho dù hai người có trở lại bình thường đi chăng nữa, nhưng cái thứ tồn tại vĩnh viễn kia cũng sẽ vô ý xuất hiện làm cả hai thêm đau. ....

Cái nguyên nhân kia sẽ luôn chống lại bọn họ.

Cô cùng Lệ Tước Phong ai cũng đều không trút bỏ được. ....

"Làm mẹ đơn thân thực không dễ dàng." Giọng điệu nữ bác sĩ dịu đi, ngồi vào trước mặt cô nói lời thăm thía, "Một mình cô vừa làm việc vừa chăm sóc đứa nhỏ, cô có biết đây là cả một công trình lớn hay không? Người trẻ tuổi không cần chuyện gì cũng đều muốn tốt đẹp, phải chân thật một chút. Xã hội này cuộc sống thực tàn khốc."

"Bỏ đứa bé này thì tôi không làm được." Cố Tiểu Ngải gật đầu.

"Tôi hiểu được cảm nhận của người làm mẹ, quên đi, cô nên suy nghĩ kỹ lại." Nữ bác sĩ vỗ vỗ cánh tay của cô, "Tốt lắm, đi đến nhà ăn rồi ăn chút cơm chiều đi, sau đó trở về phòng bệnh nằm, đừng động một chút lại xuống giường. Tuy rằng, bây giờ thân thể cô không có chuyện gì, nhưng nhất định phải tĩnh dưỡng thật tốt."

"Dạ, tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ." Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xà ra một chút tươi cười.

Trở lại trong phòng bệnh, người cùng phòng bệnh đều ngồi trên giường ăn bữa tối, mỗi người đều có vài người nhà ngồi vây quanh, vui vẻ trò chuyện, bầu không khí thực hài hòa.

Trên giường bệnh còn trống còn có hai đứa trẻ ngồi chơi cờ vây, cả phòng bệnh đều tràn ngập tiếng cười.

Cố Tiểu Ngải nhìn xung quanh liếc mắt một cái, cầm lấy đồng phục bệnh nhân đi vào trong phòng tắm thay, một mình đi đến nhà ăn bệnh viện ăn cơm chiều, trong phòng ăn cũng là tốp năm tốp ba ngồi vây quanh, đàm tiếu ra tiếng. . . . .

Chỉ có một mình cô cô độc, bỗng nhiên cảm thấy. . . . . hóa ra, cô lại cô độc như thế, thật đáng buồn.

Nữ bác sĩ hỏi cô không có bạn trai, vậy người nhà đâu? Cô nhập viện rồi, người nhà cũng nên tới chăm sóc cho cô. . . . . Cô cần nằm trên giường nghỉ ngơi, mà không phải chuyện gì cũng tự mình làm được. . . . .

Người nhà.

Cô đã không có nhà người nữa rồi.

Duy nhất chỉ còn một người trong bụng cô, vì tiểu người nhà này, cô cũng phải ăn cơm thật ngon.

Chọn món ăn xong, Cố Tiểu Ngải ngồi vào góc sáng sủa của nhà ăn, trên người cô có mang theo hai tờ ảnh chụp, một là hình siêu âm trắng đen của Bảo Bảo, chỉ nhỏ bằng quả táo, cô còn chuẩn bị chờ Lê Tước Phong đáp ứng ba cái điều kiện kia, cô sẽ đem ảnh chụp này cho hắn xem. . . . .

Cô cho là mình lên ý tưởng rất tốt, sau khi nói cho Lê Tước Phong xong sẽ cùng nhau nghênh đón tiểu sinh mạng này sinh ra.

Hóa ra, thực chỉ là suy nghĩ của mình cô mà thôi. . . . .

Lê Tước Phong có quyền được biết, nhưng lúc này cô còn chưa xử lý tốt mối quan hệ của hai người. . . . .

Một ảnh chụp khác là hôm nay ở tiệm KFC, người bán hàng chụp cho bọn họ "Một nhà hạnh phúc". . . . .

Cố Tiểu Ngải cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn cơm, phụ nữ có thai phải chăm sóc cơ thể, ngủ đủ giấc và ăn uống đủ chất dinh dưỡng.

Ngon đèn nhà ăn ôn hòa chiếu mỗi một chỗ, một bóng người phủ xuống, thật lâu đều không có mất đi.

Cố Tiểu Ngải cầm chiếc đĩa dừng tay một chút, không có ngẩng đầu lên.

Là Lê Tước Phong sao?

Hắn đuổi theo tới bệnh viện sao?

Cố Tiểu Ngải theo bản năng cất đi hai ảnh chụp trên bàn, một bàn tay thon dài chụp lên tay cô, tiếng nói ôn hòa, nhưng giọng điệu cũng không tốt hơn, "Không cần giấu, anh đều thấy được rồi."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên, mặt Sở Thế Tu tiêu tụy lọt vào tầm mắt của cô, "A Tu. . . . ."

Sở Thế Tu đứng ở bên cạnh cô, mặc một áo lông màu trắng nho nhỏ, mặt anh gầy yếu hiện ra vẻ uể oải tái nhợt.

Dường như, anh. . . . . càng ngày càng tiêu tụy hơn.

"Anh đã nhìn thấy các người ngồi ăn chung ở nơi đó rất vui vẻ, vừa cười vừa nói." Sở Thế Tu cầm lấy ảnh chụp của bọn họ ở KFC cười khò một tiếng, ngồi vào đối diện với cô, đầu ngón tay quét qua ba khuôn mặt trên đó. . . . .

Cô thậm chí không biết anh đi theo bọn họ vào trong tiệm KFC.

Bọn họ ở đó bao lâu, anh liền ở đó bấy nhiêu lâu. . . . .

Lúc bọn họ tranh cãi, nói nói giỡn cười, anh chỉ có một mình ngồi nhìn. . . . .

Nghe vậy, lòng mày Cố Tiểu Ngải nhú lại, lẳng lặng nhìn anh, anh vẫn đi theo cô cùng Lê Tước Phong?

"Biết cảm nhận của anh lúc đó ra sao không?" Sở Thế Tu bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt có một tia lệ mỏng.

Trái tim Cố Tiểu Ngải bị xúc động mạnh, "A Tu. . . . ."

Anh ấy làm sao có thể. . . . .

Sở Thế Tu cầm ảnh chụp chỉ chỉ vào trái tim mình, nói từng chữ từng chữ, "Giống như bị người ta cầm con dao đâm một nhát vào đây vậy."

Tay Cố Tiểu Ngải không tự chủ được nắm chặt, giọng điệu có chút run run, "Thực xin lỗi."

Cô biết tất cả cũng không phải lỗi của anh, cô biết anh đối với cô tốt thế nào, là cô không biết quý trọng. . . . . Nhưng từ lúc xảy ra chuyện cho tới bây giờ, cô cũng không thể đối mặt với anh. . . . .

"Ngải Ngải, chúng ta chỉ xa cách nhau hai ngày, không phải hai năm. . . . . Chỉ có hai ngày, em lại có thể cùng Lê Tước Phong ngồi cùng một chỗ nói nói cười cười." Sở Thế Tu đem ảnh chụp quảng đến trên bàn, một đôi mắt nâu nhìn chăm chú vào cô, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống. . . . .

Cố Tiểu Ngải không dám liếc nhìn anh một chút nào cả. . . . .

Mắt của anh chỉ trích cô bạc tình, cô ích kỷ, cô hờ hững. . . . .

"Anh không trách em. Thật sự, em cũng giống anh lúc trước thôi." Sở Thế Tu không có lau nước mắt, xả ra một chút cười khổ, "Sau khi em tìm được em, đã chia tay với Noãn Noãn, vừa chia tay cô ấy, anh liền lập tức đi tìm em. . . . . Căn bản thời gian không có bao lâu tâm tình đã tốt hơn."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải trầm mặc, hốc mắt lại phấp hờng, nước mắt dường như rơi xuống.

Người đàn ông trước mặt này, từng là giấc mộng lớn nhất của cô từ lúc nhỏ, được gả cho anh và trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới. . . . .

Thậm chí, anh không có làm cái gì sai cả, anh đối với cô trước sau như một: dịu dàng, tri kỷ, chiếu cố. . . . .

Nhưng cô lại thay lòng đổi dạ.

Cô từng cho là mình đối với Sở Thế Tu sẽ là yêu không thể thay đổi, cô từng nghĩ đến yêu chỉ là yêu, yêu không dễ dàng thay đổi như vậy. . . . .

Nhưng còn bây giờ thì sao? Cô gây thương tổn với người đàn ông cô yêu như vậy. . . . .

"Cho nên anh nghĩ, em đối với anh. . . . . cũng giống như anh đối với Noãn Noãn vậy, em không có yêu anh."

Sở Thế Tu miễn cưỡng tươi cười nói, đáy mắt chưa sót cực kỳ, như là tiến hành nghi thức cáo biệt vậy, "Kỳ thật xét nghiệm DNA không còn quan trọng nữa, bởi vì em không yêu anh, cho nên chúng ta không còn khả năng nữa, anh có cố gắng níu kéo cũng không còn ích lợi gì nữa. . . . ."

"A Tu, em. . . . ." Cố Tiểu Ngải muốn nói gì, lại phát hiện mình ngoại trừ ba chữ "Thực xin lỗi" ra đã không còn câu nào khác có thể nói cùng Sở Thế Tu. . . . .

Mà ba chữ này. . . . . sẽ làm tổn thương người khác.

"Đối với anh vẫn là yêu em." Sở Thế Tu còn nói thêm, mang theo một ít cố chấp, "Nhưng anh sẽ không níu kéo, anh chỉ hi vọng. . . . . Không cần để ý tới ân oán của đời trước, chúng ta còn có thể làm bạn bè."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 292

Ân oán của đời trước?

Mẹ cô vụng trộm với ba của anh..... Điểm này, đời này đều không thay đổi được.....

Nhìn Cố Tiểu Ngải cúi mặt xuống, Sở Thế Tu vừa khổ nỡ nụ cười một tiếng, "Ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao? Ngải Ngải, em không thể đối mặt với anh được sao?"

Anh làm sai cái gì?

Đem tội lỗi của ba anh áp đặt đến trên người anh, đối với anh công bằng sao?

Anh tìm cô chín năm, thời điểm nghĩ tất cả đều đã viên mãn rồi thì anh mới phát hiện thật ra là mình mất đi tất cả.....

Cái gì anh cũng đều không có được, người của cô, lòng của cô..... toàn bộ anh không có được.

"Cho em một chút thời gian đi." Cố Tiểu Ngải cúi đầu nói.

Có lẽ có một ngày đó, cô có thể rời bỏ được khúc mắc này.....

"Được, anh chấp nhận chờ đợi em." Sở Thế Tu thân nhiên nói, liếc liếc mắt ảnh chụp trước mặt một cái, "Em quyết định sinh đứa bé này cho Lê Tước Phong sao?"

Mi mắt Cố Tiểu Ngải run lên, hỏi ngược lại, "Anh đã biết rồi sao?"

"Đừng, anh sợ em vì đứa nhỏ này mà không gả cho anh, cho nên vẫn chưa nói gì." Sở Thế Tu lấy tay lau quệt nước mắt, bên môi mang theo chua xót tươi cười, "Trách anh sao?"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn Sở Thế Tu ngồi ở đối diện, chậm rãi lắc đầu, "Bây giờ em không muốn truy cứu bất cứ cái gì nữa."

Hôn nhân của bọn họ không phải vì đứa nhỏ mà trở ngại..... Là vì thế hệ trước.

Anh giấu giếm dối gạt cô, hiện tại cũng không còn ý nghĩa gì.

"Ngải Ngải, kỳ thật từ nhỏ đến lớn, trong mắt anh em là một cô gái rất thông minh." Sở Thế Tu nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bàn, giọng điệu ôn hòa, "Anh nghĩ, em nên suy nghĩ kỹ xem có muốn tiếp tục ở bên cạnh Lê Tước Phong hay không."

Cố Tiểu Ngải nghe ra ẩn ý trong lời anh nói, có chút kinh ngạc nhìn anh.

Lời nói của anh thật ra mang hai nghĩa.....

"Chú Cố, ông ấy..... Thừa dịp Sở thị đi xuống thu mua hàng loạt cổ phần của các hội đồng quản trị trong công ty. Bây giờ, ông ấy đã vượt qua cả anh trở thành đại cổ đông thứ hai của Sở thị." Sở Thế Tu nhìn cô nói, "Hiện tại, chú Cố có quyền tuyệt đối với Sở thị, đại khái Sở thị rất nhanh sẽ biến thành của người ngoài."

Đại cổ đông thứ hai?!

Ba đi thu mua Sở thị? Ông ấy không có tiền?

"Điều đó không có khả năng....." Cố Tiểu Ngải không tin.

Lúc trước Cố thị phá sản, ba không có khả năng giữ lại tiền, hơn nữa có thể thu mua cổ phần công ty trở thành đại cổ đông thứ hai của Sở thị, số tiền kia..... Căn bản không phải số nhỏ.

"Ngải Ngải, không phải anh nhân cơ hội chằm ngoi các người." Sở Thế Tu nhìn về phía cô với vẻ mặt trong sạch, bình tĩnh kể lại chuyện, "Nhưng cho tới bây giờ em không hoài nghi sao? Chúng ta đi khỏi bến thuyền rất dễ dàng..... sau mấy ngày, Chú Cố liền ra tù."

.....

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, "Anh..... Anh muốn nói cái gì?"

Chút bất tri bất giác, giọng điệu Cố Tiểu Ngải trở nên có chút cằn nhằn, khó có thể tin.

"Ngải Ngải, em biết ý tứ của anh, đúng không?" Sở Thế Tu cười khở.

"Điều đó không có khả năng....." Cố Tiểu Ngải nói liên tục hai câu không có khả năng.

Cô đương nhiên biết ý tứ của Sở Thế Tu, anh đang nói Lê Tước Phong cố ý ở trên thuyền thả bọn họ đi..... Cố ý làm cho cô và Sở Thế Tu cùng một chỗ, trải sẵn đường đi rất tốt cho ba cô.....

Anh muốn nói tiền ba thu mua Sở thị là do Lê Tước Phong cấp.....

Nhưng có lẽ không phải vậy đâu, có thể là năm đó ba xác thực ấn dấu một số tiền, hoặc là tìm cái gì đó đầu tư? Ba là một nhân tài buôn bán, ông ấy có rất nhiều biện pháp.....

"Em thực cảm thấy không có khả năng sao?" Sở Thế Tu hỏi lại.

"Hắn ta không biết ba em." Cố Tiểu Ngải cắn môi.

"Chỉ là ở trước mặt em không biết mà thôi, em nên suy nghĩ cẩn thận, tất cả không thể khéo đến như vậy được." Sở Thế Tu từ bàn ăn đứng lên, "Anh phải đi rồi, chăm sóc cơ thể mình thật tốt nhé, anh sẽ tìm hai người giúp việc đến chăm sóc cho em."

"Không cần đâu." Cô không muốn phiền toái bất luận kẻ nào nữa.

"Có dấu hiệu sanh non nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt, vì chính thân thể của em, đừng từ chối anh." Sở Thế Tu hướng cô cười cười, xoay người rời đi.

Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng Sở Thế Tu rời đi, thân thể nhịn không được run run đứng lên.....

Lệ Tước Phong cùng ba..... Làm sao có thể có quan hệ chứ?

*****

Sở Thế Tu mới vừa đi, liền có cái hai nữ giúp việc vào bệnh viện chăm sóc cô, thay đổi phòng bệnh một người cho cô.

"Cố tiểu thư, chúng tôi ở chỗ này, có việc gì cô cứ kêu một tiếng." Hai nữ giúp việc đứng ở trước giường cô nói.

"Vâng, các người cứ đi vào ngủ đi."

Một mình Cố Tiểu Ngải nằm nhìn chằm chằm trần nhà mí mắt mệt nhọc lại, nhưng không có nửa điểm buồn ngủ, cô biết cô nên đi ngủ, nhưng trong đầu tất cả đều là những lời của Sở Thế Tu vừa mới.

Ba làm sao có thể có tiền thu mua cổ phần công ty Sở thị chứ?

Từ sau khi ở trên bến thuyền rời đi, cô còn tưởng rằng Lệ Tước Phong sẽ công kích không ngừng đối với Sở thị, nhưng trên thực tế cũng không có, điểm này căn bản không phù hợp với tác phong của Lệ Tước Phong.....

Mở di động vẫn tắt lên, Cố Tiểu Ngải gọi điện thoại cho ba.

Điện thoại được kết nối, cô lại chần chờ, giữa cô và ba..... Cho tới bây giờ còn có cái gì có thể nói đây?

Trầm mặc thật lâu, giọng của Cố Tân từ bên kia truyền đến, "Là Tiểu Ngải sao? Tiểu Ngải, con đã nghĩ thông suốt rồi sao? Nghĩ thông suốt rồi thì trở về với ba đi, chúng ta coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh cả."

Vì sao đàn ông cứ thích nói coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy?

Có thể làm bộ coi tất cả đều chưa phát sinh sao?

Nếu có thể, ba cũng sẽ không ngồi tù chín năm ra ngoài còn không quên báo thù..... Chính là bởi vì không bỏ xuống được, chính là bởi vì không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"....." Cố Tiểu Ngải nằm ở trên giường cầm di động không nói gì.

"Tiểu Ngải..... Trở về đi, trở về để ba chăm sóc cho con." Cố Tân ở điện thoại bên kia giọng điệu thành khẩn nói, "Vụ án của Lương Noãn Noãn không bao lâu nữa sẽ mở phiên tòa, con là nhân chứng quan trọng nhất."

Vụ án của Lương Noãn Noãn.....

Bây giờ còn nói chuyện kiện tụng này sao?

"Không phải ba đã đạt được mục đích trả thù Sở gia rồi sao? Vụ kiện cáo kia đối với ba còn ích lợi nữa sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt lên tiếng.

"Năm đó, người điều tra vụ án của ba..... chính là Lương thị trưởng hiện giờ."

"....." Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, rốt cuộc năm đó còn có bao nhiêu chuyện mà cô không biết nữa.

Cố Tân thành thật nói với cô, "Ba vốn không có tính trả thù ông ta, là con gái ông ta thiếu chút nữa giết chết con rồi, ba mới mượn cơ hội lên truyền thông thăm dò..... Cũng coi như thay cha con chúng ta báo được mối thù này."

.....

Hóa ra, năm đó Cố gia gặp chuyện không may còn có Lương thị trưởng.....

Năm đó giống như một hộp quà vậy, xé gia từng lớp giấy xinh đẹp, cuối cùng ở bên trong không phải là món quà làm người ta vui vẻ, mà là một chân tướng của một kẻ xảo trá.

"Tiểu Ngải..... con là con gái duy nhất của ba, cho dù là do thế hệ nào, ba cũng không muốn mất đi đứa con gái này." Cố Tân ở trong điện thoại tiếp tục

thuyết phục, cho rằng cô chịu gọi điện thoại lại chắc chắn là luyến tiếc người ba này.

Cô là một đứa nhỏ rất nặng cảm tình, nhiều năm như vậy, chuyện ba và con gái ..... cô sẽ không nỡ bỏ ông.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải bên này đều là trầm mặc, không nói gì, cô đã không thể phân biệt được ba có dối trá hay không, cô đã không phân biệt được ông ấy đối với loại tình cảm cha con này là thật hay giả.....

"Tiểu Ngải....."

"Báo cáo kiểm tra sức khỏe của con là bị ba thay đổi đúng không?" Cố Tiểu Ngải lên tiếng cắt đứt lời của ông.

"....." Cố Tân trầm mặc một lát, lập tức nói, "Con nói cái gì?"

"Lúc trước con muốn xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của mình, ba vẫn không để cho con xem, sau đó mới đưa một phần báo cáo cho con, nhưng trên đó..... cũng không nói con mang thai." Cố Tiểu Ngải có chút gấp gáp nắm di động.

"Con biết rồi sao? Ba biết việc này sớm hay muộn con cũng sẽ biết thôi." Cố Tân thở thật dài, ngay sau đó lại thân thiết hỏi, "Thân thể của con thế nào rồi? Đứa nhỏ khỏe mạnh không?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293

Quả nhiên, ông ấy đã biết chuyện cô mang thai, lại đổi báo cáo kiểm tra sức khỏe và không cho cô biết.

Tất cả mọi thứ đều đúng như những lời Sở Thế Tu đã nói..... Cái này có tính..... lại là một cái chân tướng không?

Cô mở ra từng chân tướng..... đã muốn đến chết lặng rồi.

Vì sao người bên cạnh cô lại tràn ngập nhiều dối trá như vậy.

Định thần lại, Cố Tiểu Ngải mới lên tiếng hỏi, "Vì sao muốn đổi báo cáo kiểm tra sức khỏe của con? Con có con với A Tu không phải càng có thể tạo thành dư luận công kích lớn đối với Sở gia sao?"

Cố Tân không ngờ rằng con gái yêu nhất của mình lại dùng ngôn ngữ thiết lập cạm bẫy như vậy, nhất thời khiếp sợ hỏi, "Cha đứa nhỏ của con là Sở Thế Tu sao?!"

Lúc trước không phải nó là phụ nữ của Lệ Tước Phong sao?! Đứa bé trong bụng của cô sao lại là của Sở Thế Tu chứ?! Ông đã đoán sai sao?!

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt.

Tất cả đều chứng minh là thật rồi.....

"Ba đã sớm biết mối quan hệ của con cùng Lệ Tước Phong rồi sao?" Cố Tiểu Ngải từ từ nhắm hai mắt lại, tuyệt vọng hỏi, "Sớm không? Sau khi ra tù hay là..... trước khi ra tù?"

Vậy ba đã sớm biết cô làm tình phụ của Lệ Tước Phong.

Cho nên ông ấy biết đứa bé trong bụng của cô là của Lệ Tước Phong, mới có thể trộm đổi báo cáo kiểm tra sức khỏe, nguyên nhân cùng Sở Thế Tu giống nhau như đúc, nghĩ cô vì đứa nhỏ mà không chịu kết hôn.....

Có thể ông ấy còn nhiều nguyên nhân hơn nữa..... Lo lắng sau khi Lệ Tước Phong biết sẽ không giúp sức cho hành động trả thù của ông nữa.....

Giữa ông ấy cùng Lệ Tước Phong..... có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau nào đó.

"Tiểu Ngải....." Cố Tân hiểu được mình bị con gái chụp mũ, giọng điệu trở nên có chút lo lắng, "Tiểu Ngải, con hãy nghe ba nói....."

"Vậy tiền đâu mà ba thu mua cổ phần công ty Sở thị? Làm sao mà có?" Cố Tiểu Ngải tiếp tục hỏi, "Tiền của Lệ Tước Phong đúng không? Có phải ba cùng Lệ Tước Phong có cái giao ước gì hay không?"

"Tiểu Ngải, xây dựng lại sự nghiệp là ước muốn của ba."

"Cho nên ba biến con thành quân cờ để xúc tiến, không chỉ là quân cờ trong cục diện của Sở gia..... mà trong giao ước của ba cùng Lệ Tước Phong, con cũng là quân cờ, đúng không?" Cô Tiểu Ngải chán nản hỏi, tự giễu cười khổ một tiếng. "Con không nghĩ tới..... hóa ra con đối với ba là có ích như vậy....."

Một quân cờ bị ông ấy lợi dụng hai lần.....

"Tiểu Ngải..... ba cũng bị bức đến bất đắc dĩ mà thôi, có thể đấu với Sở gia chỉ có Lệ Tước Phong."

"....."

Di động từ trong tay Cô Tiểu Ngải rơi xuống, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nản lòng thoái chí.....

Ba, Lệ Tước Phong.....

Hóa ra, trong ngày khánh thành của Sở gia, Lệ Tước Phong đuổi tới là hần đã sớm biết cục diện này rồi, mà cô..... thế nhưng vẫn không suy nghĩ ra mình là trung gian.

Tất cả mọi thứ..... cho tới bây giờ cũng không phải là sự trùng hợp.

*****

Đêm khuya, tại biệt thự Lệ gia ——

"Phanh —— ba —— lách cách ——"

Trong phòng khách từng cái bị đập vỡ, trong lòng nhóm nữ giúp việc run sợ lui ở một góc nhìn Lệ Tước Phong phát tiết, người lớn gan đến mấy cũng không dám nói một tiếng.....

"Lệ tiên sinh, uống ly sữa này đi." Bảo mẫu bưng một ly sữa đi qua.

Trong mắt Lệ Tước Phong phụt ra sát khí, lấy ly sữa quăng xuống sàn nhà, một màu trắng sữa bắn tung tóe, trên sàn một mảnh hỗn độn không chịu nổi.

Không cần nghĩ, bảo mẫu cũng biết khẳng định lại là bởi vì Cô tiểu thư.....

Mấy ngày này gần đây, ngoại trừ Cô tiểu thư, không có người có thể làm cho Lệ tiên sinh tức giận thất thường như vậy.

"Không bằng tôi đi gọi điện thoại cho Cô tiểu thư, bảo cô ấy qua đây?" Bảo mẫu thử thăm dò nói.

Lệ Tước Phong lập tức quát, "Không được gọi!"

Bảo mẫu bị hấn rống thân mình co rụt lại, hắng giọng một cái nhỏ giọng hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Lệ tiên sinh..... Có phải Cô tiểu thư, cô ấy.....hay không?"

"Đừng đề cập đến người phụ nữ kỳ lạ đó với tôi nữa!" Lệ Tước Phong giờ chân lên đá một trụ đèn bên cạnh ngã xuống, quanh thân bao phủ tức giận khiếp người.

Bảo mẫu không khỏi thờ dài.

Cô tiểu thư này..... tại sao lại không biết giúp đỡ một chút vậy, thật đáng thương cho Lệ tiên sinh, xem đã tra tấn Lệ tiên sinh thành cái dạng gì.....

"Lệ tiên sinh, đã khuya rồi, nên ngủ thôi."

"Không ngủ!" Hần bây giờ còn ngủ được cái quái quỷ gì chứ!

Cô Tiểu Ngải kia, cô ta muốn cùng hần náo loạn bao nhiêu kỳ quặc nữa mới bằng lòng bỏ qua?

Cái gì tin hay không tin, chẳng lẽ cô nói như vậy, hần phải tin tưởng cô cùng Sở Thế Tu không có lên giường sao?!

Hần cũng không đề cập chuyện này, cô còn đề cập làm cái gì?!

Không lẽ biến hai người thành không thoải mái cô ta mới vừa lòng?!

"Tôi đây vẫn là nên đi gọi điện thoại cho Cô tiểu thư." Bảo mẫu nói, nếu không tìm Cô tiểu thư, thì ngày mai cái biệt thự này sẽ biến thành phế tích mất.

"Không cho phép gọi! Nghe không hiểu tiếng người sao?!" Lệ Tước Phong hoàn toàn nổi tung rồi, hủy hoại một cái quỳ đồ bên cạnh, "Dựa vào cái gì mà mỗi lần đều muốn tôi phải ăn nói khép nép đi tìm cô ta chứ?!"

Cô đã đáp lại cho hần cái gì chưa?

Cô cũng chỉ giận đối với hắn, dựa vào cái gì mà mỗi lần đều là hắn đi tìm cô, hắn cũng có tự tôn chứ!

Tự tôn của hắn Lệ Tước Phong không phải bị cô Cố Tiểu Ngải đá trên mặt đất đùa giỡn!

"Con gái đều muốn được dỗ ngọt....." Bảo mẫu đứng ở giữa một đồng bừa bãi cực lực muốn khuyên giải.

"Dỗ ngọt? Tôi đối với cô ta còn dỗ ngọt chưa đủ sao? Tôi chỉ còn chưa đem cô ta thành phạt để cung kính nữa thôi!" Lệ Tước Phong một cước đá văng cái gì đó dưới chân, "Cái cô kia căn bản không biết phân biệt! Linh Mộc cái gì đó chạy đến công ty của tôi, cô ta liền ghen tuông, phát giận vô cớ!"

Trên đời này, có được người đàn ông nào mà không chơi đùa phụ nữ chứ?

Hắn hiện tại đã muốn không chạm vào người khác, hắn vì cô làm còn chưa đủ nhiều sao?! Hắn nhẫn nại tính tình cùng cô giải thích, nhưng cô thì sao chứ, trực tiếp nói với hắn một câu: tôi không tin.

**!

Căn bản là cô đem hắn Lệ Tước Phong đặt ở trong lòng bàn tay vui đùa đùa bỡn!

"Ghen? Cố tiểu thư ghen không phải chuyện tốt sao? Chứng minh trong lòng cô ấy có Lệ tiên sinh." Bảo mẫu không rõ Lệ tiên sinh vì sao tức giận như vậy.

Lúc trước, Lệ tiên sinh cô ý dùng Linh Mộc tiểu thư kích thích Cố tiểu thư, Cố tiểu thư không ghen tuông, giận dữ.....

Hiện tại, Cố tiểu thư rốt cục ghen tị, Lệ tiên sinh vẫn tức giận.....

Tính tình Lệ tiên sinh thật đúng là không thể hầu hạ được mà.

"Chuyện tốt?" Lệ Tước Phong âm trầm trầm mắt bảo mẫu, "Bên cạnh tôi nhiều phụ nữ như vậy, nếu mỗi người đàn bà đột nhiên chạy tới cô ta đều chưa hiểu chuyện gì cả mà cấu kình nồng nặc một trận như vậy, cái này còn có yên ổn hay không?!"

Huống hồ, hắn đã giải thích, là cô ta không tin còn nồng nặc nữa!

Hắn Lệ Tước Phong vì sao phải đi đề ý cẩn thận hầu hạ một người phụ nữ như vậy?!

"....." Bảo mẫu không nói gì nhìn Lệ Tước Phong, tận lực ôn hòa nói, "Lệ tiên sinh, phụ nữ..... xem nặng tình cảm hơn đàn ông, cô ấy không thể bên cạnh cậu có sự tồn tại của người phụ nữ khác, hoàn toàn cũng chứng minh cô ấy thực lòng yêu cậu."

"Cô ta ngoại trừ phát giận với tôi ra thì còn có cái gì nữa chứ?!" Lệ Tước Phong lạnh giọng quát, trên người đáng vẻ bề vệ không có nửa điểm biến mất.

Hắn đã nói Linh Mộc kia là tự mình chạy tới..... Hắn đã nói hắn hiện tại chỉ có cô, không có cô nào khác nữa!

Cô không nên cùng hắn xả một đồng cái lý luận tin hay không tin chó má gì đó!

Hắn Lệ Tước Phong yêu cô, nhưng sẽ không để mặc cho cô chà đạp đâu.

Lúc này đây, mẹ nó, đừng tiếp tục trông cậy vào Lệ Tước Phong sẽ ăn nói khép nép, mặt dày mày dạn đi tìm cô ta, cô ta muốn phát giận đúng không? Được, vậy thì phát giận đi! Phát đủ đi! Phát cho xong đi!

Xem cô ta có thể phát giận trong bao lâu!

"Lệ tiên sinh..... giữa hai người nói nhiều câu khơi thông nhau thì tốt rồi....." Bảo mẫu vẫn đang có ý đồ khuyên giải.

Cảm tình của Lệ tiên sinh đối với Cố tiểu thư không thể nghi ngờ, các cô đều có thể thấy được.....

Nhưng Lệ tiên sinh cố tình đã quên chính mình cũng là một người bình thường rồi, cậu ấy đối với quan hệ nam nữ vĩnh viễn là khắc nghiệt đối với người khác, đối với mình thì lại lợi lòng.

"Tôi cảnh cáo bà, đừng gọi điện thoại cho cô ta!" Lệ Tước Phong trừng mắt bảo mẫu nói, "Có bản lĩnh thì cô ta tiếp tục phát giận nữa đi!"

Hắn Lệ Tước Phong không hạ tiện như vậy, một lần lại một lần đánh chặt lấy, làm cho tính tình của cô ta càng lúc càng lớn gan.

Lúc này đây, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động đi tìm cô ta nữa!

Lệ Tước Phong xoay người rồi đi, đi hai bước rồi lại quay đầu lạnh lùng quát, "Tìm thám tử theo dõi cô ta cho tôi!"

Hắn không tìm cô, nhưng nhất định mọi phạm vi hoạt động của cô phải trong tầm mắt của hắn.

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Bảo mẫu bắt đầu đi gạt đầu, Lệ tiên sinh còn nói Cố tiểu thư không thông suốt, chính mình cũng thật sự không thông suốt, một đoạn cảm tình, đàn ông mặt dày mày dạn một chút có cái gì không thể chứ.....

Lệ Tước Phong đi ra hai bước, lại quay đầu lại nói, "Quên đi! Không cần tìm nữa!"

"Không tìm sao?" Bảo mẫu ngạc nhiên, tại sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý rồi?

"Để cho cô ta tự sinh tự diệt đi!"

Tiếng nói Lệ Tước Phong hờ hững, chờ phải đến lúc hai người làm hòa rồi, cô ta còn nói hần chi phối cuộc sống của cô ta!

Ai hiềm lạ gì cuộc sống của cô ta chứ!

Cuộc sống của cô ta đã hồng bát rồi! Không có hần, xem cô ta tiếp tục chống đỡ như thế nào! Xem ai thắng ai!

*****

Một ngày, hai ngày, ba ngày.....

Cố Tiểu Ngải đã nằm ở trên giường bệnh ba ngày, sự nghe lời của cô làm cho nữ bác sĩ vừa lòng rất nhiều.

"Xem đó, chỉ cần cô nằm trên giường tĩnh dưỡng, thân thể có thể khôi phục rất nhanh, tôi thấy tình trạng cơ thể cô bây giờ thực ổn định rồi, ở lại ba, bốn ngày nữa là có thể xuất viện. Về sau không được vận động mạnh nữa sẽ không có chuyện gì rồi." Nữ bác sĩ đứng ở trước giường bệnh của cô nói, nét mặt tươi cười hiếm thấy lộ ra.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải mỉm cười.

"Có lo lắng quá về sau hay không, cuộc sống mẹ đơn thân sẽ như thế nào?" Nữ bác sĩ hỏi.

"Người khác có thể sống được thì tôi cũng có thể."

Tiến bước nữ bác sĩ, Cố Tiểu Ngải đi một mình đến phía trước cửa sổ, đem rèm cửa sổ kéo khép lại, đứng ở phía trước cửa sổ lặng lẽ nhìn dưới lầu.

Nếu Lệ Tước Phong cố tình tìm cô thì đã sớm tìm đến đây rồi.....

Có lẽ hần cũng bắt đầu cảm thấy cô cũng không phải người phụ nữ thích hợp của hần.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294

"Chú Cố, ông ấy. . . . . Thừa dịp Sở thị đi xuống thu mua hàng loạt cổ phần của các hội đồng quản trị trong công ty. Bây giờ, ông ấy đã vượt qua cả anh trở thành đại cổ đông thứ hai của Sở thị."

"Ngải Ngải, không phải anh nhân cơ hội châm ngòi các người."

"Nhưng cho tới bây giờ em không hoài nghi sao? Chúng ta đi khỏi bến thuyền rất dễ dàng. . . . . sau mấy ngày, Chú Cố liền ra tù."

. . . . .

Không biết vì sao, biết rất nhiều chân tướng, cô cũng không hận Lệ Tước Phong nữa, có lẽ năng lực chống đỡ của cô thực tu luyện tới một loại cảnh giới rồi.

Nhưng cô đột nhiên cảm thấy. . . . . Nhiều chuyện dồn nén đến như vậy, cô đã muốn mất hết ý chí rồi.

Cô thậm chí đã không khơi dậy nổi lòng căm hận với một người. . . . .

Giữa hần cùng ba đã có một giao ước nào đó, cho tới bây giờ hần cũng biết ba mưu hoa cái gì, cho nên hần đã nói cùng cô, cô không đi cùng hần, cô nhất định sẽ hối hận. . . . .

Có lẽ, lúc ấy cô cùng hắn đi rồi, Lệ Tước Phong sẽ lựa chọn làm cho cô vĩnh viễn cũng không biết chân tướng của thế hệ trước.

Nhưng cô không đi cùng hắn, hắn liền cái gì cũng đều không có nói, tùy ý để cô từng bước một đi đến bố cục do ba cô sắp đặt. . . . .

Tình cảm của hắn là một loại tham muốn giữ lấy rất lớn, cô không nghe lời, hắn có thể cắn nuốt tất cả. . . . . Có thể trơ mắt nhìn cô ngã xuống vực sâu không đáy. . . . .

Thành thị này, cô đã sống chín năm, dày vò chín năm, vui vẻ được mấy ngày?

Cô kỳ vọng ba ra tù, kỳ vọng ngày nào đó mình học thành đạo diễn, kỳ vọng có thể cùng Lệ Tước Phong có một đoạn tình cảm chân chính ổn định chỉ thuộc về hai người. . . . .

Hiện tại, tất cả đều biến thành bọt biển.

Cô cho là mình thấy được hi vọng hạnh phúc nào đó, cuối cùng lại phát hiện chỉ là một ảo ảnh đẹp đẽ, chỉ cần nhẹ tay chạm vào, ảo ảnh liền biến mất. . . . .

Giờ ngón tay thon dài trắng nõn xoa xoa mặt cửa sổ thủy tinh, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ.

Cái thành phố này. . . . . cô đã không có tâm tình gì tiếp tục ở lại nữa.

Chờ một ngày nào đó, bỗng nhiên lại có người chạy đến tố giác ra cái gọi là chân tướng sự thật. . . . . một người nói dối rồi lại một người nói dối, sau đó lại từng bước từng bước ở trong hoàn cảnh tồi tệ được vén lên, loại chuyện này. . . . . Cô không muốn gặp lại một lần nữa.

Nhờ nữ giúp việc mua cho mình giấy viết thư cùng bút, Cố Tiểu Ngải ngồi tựa vào trên giường có chút thông thả viết thư, ngay từ đầu, không thể nào hạ bút được.

Cô không biết mình nên viết chút gì. . . . . Viết cái gì cũng đều là một loại thương tổn.

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới chính thức bắt đầu viết xuống, "

A tu:

Em đi rồi.

Mặc kệ là lúc nhỏ hay là gặp lại mấy ngày này, anh vĩnh viễn đều cho em sự chân thật cùng dịu dàng nhất.

Em biết em để tâm vào chuyện vụn vặt, không thể chấp nhận ân oán của một thế hệ trước, ngay cả anh cũng đều không thể đối mặt. . . . .

Có lẽ em không thể đối mặt không phải là anh mà là chính em.

Em không biết là mình có thể tồn tại dưới cái dạng gì nữa, em không xét nghiệm DNA là vì em mặc kệ có phải con gái của ba hay không, ông ấy đều chỉ coi em là một con cò.

Em mất đi là một người ba, là một người em chờ đợi chín năm.

Đối với anh, em thật có lỗi, em không biết ngoại trừ thực xin lỗi ra em còn có thể nói cái gì.

Anh là ánh mặt trời ấm áp trong cuộc đời của em, cũng là người em mắc nợ nhiều nhất. . . . . Em hi vọng anh có thể khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc."

Viết xong phong thư, nước mắt rơi xuống thành một đường.

Cố Tiểu Ngải đem lá thư nhét vào trong phong bì đẹp nhất, tầm mắt đã muốn bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Có lẽ chờ một ngày kia vật đổi sao dời, lúc cô cùng Sở Thế Tu ở trên đường gặp phải, cũng sẽ không còn lưu lại ân oán thù hận của thế hệ trước nữa. . . . .

Đến lúc đó là có thể giống như anh nói, hai người còn có thể làm bạn tốt.

Đến trước một ngày xuất viện, Cố Tiểu Ngải mua hộp sô cô la đưa cho nữ bác sĩ, nữ bác sĩ cười vui vẻ nhận, đem số điện thoại của mình lưu cho cô, "Bây giờ cô có thể xuất viện trước một ngày, nhưng nhất định phải chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, không thể làm lụng vất vả quá mức, làm mẹ đơn thân rất không dễ dàng, bất quá về sau tiểu bảo bảo sẽ mang đến vui vẻ cho cô, cô sẽ là một người mẹ hạnh phúc."

Nữ bác sĩ thay cô đã thông tư tưởng, cho cô chờ đợi tương lai.

"Cám ơn cô."

Cố Tiểu Ngải thực cảm kích vị bác sĩ này đã chiếu cố cô đến một tuần, có thể là do thấy cô lẻ loi một mình, nữ bác sĩ dạy cô rất nhiều kiến thức trong

lúc mang thai cho đến hạ sinh bảo bảo. . . . .

Trở lại phòng bệnh, hai nữ giúp việc thấy cô trở về lập tức về mặt tươi cười hỏi, "Hôm nay kiểm tra thế nào rồi?"

"Rất tốt."

"Cố tiểu thư có muốn ăn chút gì không?"

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải khẽ nhúc nhích, miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười nói, "Phiền các người đi đến nhà ăn mua giúp tôi một phần cơm, còn nữa tôi muốn ăn một chút cháo ở phía trước bệnh viện."

"Đã biết rồi, Cố tiểu thư, chúng tôi lập tức đi ngay."

Hai nữ giúp việc vội vàng đáp ứng đi ra ngoài.

Chờ sau khi các cô ấy rời khỏi, Cố Tiểu Ngải thu dọn xong quần áo đơn giản, thay trang phục bệnh nhân ra, đem phong thư viết cho Sở Thế Tu đặt ở trên gối.

Nhìn chằm chằm phong thư sạch sẽ, Cố Tiểu Ngải cảm thấy áy náy.

A Tu, phải thật hạnh phúc, so với toàn bộ thế giới đều phải hạnh phúc.

Yên lặng nhìn liếc mắt phòng bệnh trống trơn một cái, Cố Tiểu Ngải xoay người đi ra ngoài. . . . .

. . . . .

Trước khi đi, Cố Tiểu Ngải điện thoại cho bạn thân Chu Chi Nghi, Chu Chi Nghi biết cô quyết định rời đi khỏi C thị, vội vã chạy qua chỗ cô.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong phòng ăn đang cầm một ly trà sữa ấm áp đợi.

Chu Chi Nghi thở hồng hộc xông tới ngồi vào đối diện cô, kích động nói, "Không phải bỏ nói có việc rời khỏi một tuần thôi sao? Tại sao lại phải đi? Bỏ đi ra ngoài xã hội sẽ sống không quen, ở bên cạnh tốt xấu gì cũng có mình cùng cậu bỏ chăm sóc."

Chu Chi Nghi liên tiếp nói như cái máy.

"Mình chỉ là muốn rời đi khỏi nơi này, tâm tình của mình mới đỡ hơn." Cố Tiểu Ngải nói xong thay cô chọn một ly trà sữa.

Nghe vậy, Chu Chi Nghi thở dài, đồng tình nhìn cô, "Thế cũng được, hiện tại ở C thị đều là tin tức về bỏ và Sở công tử là anh em, nhất định thực áp lực đúng không?"

"Lúc trước là áp lực. . . . . Hiện tại, trái tim đã nguội lạnh rồi." Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng.

Ánh mắt của Chu Chi Nghi nháy mắt trở nên đau lòng, tiến lên cầm tay cô có chút cảm giác mát mát, "Lúc trước, nhìn bỏ còn muốn tìm việc cái gì đó chỉ biết bỏ muốn mạnh mẽ chống đỡ, bỏ cũng không để cho mình chia sẻ cho bỏ, bạn tốt chính là làm như vậy."

Cô biết Chu Chi Nghi là một người bạn tốt giúp bạn không tiếc cả mạng sống mới không muốn cho cô tìm phiền toái.

Cố Tiểu Ngải không có ý định nói chuyện đùa nhỏ cho Chu Chi Nghi biết, bằng không cô bạn tốt này nhất định không để cô rời đi. . . . . Chu Chi Nghi có cuộc sống của mình nữa, cô không thể làm gánh nặng được.

"Tiểu Nghi, bỏ rất tốt." Cố Tiểu Ngải cảm chặt tay cô.

Đi lần này, cô không biết hai người đến khi nào thì mới có thể gặp mặt. . . . .

Nghe lời nói như thế, hốc mắt Chu Chi Nghi nhất thời liền ướt, "Làm sao lại có lời như thế, khiến cho mình cảm thấy giống như sinh ly tử biệt vậy, bỏ đi ra cuộc sống bên ngoài chúng ta còn có thể gọi điện thoại cho nhau mà."

"Đương nhiên rồi." Cố Tiểu Ngải gật đầu, chế nhạo cười cô, "Nếu như vậy, bỏ khóc cái gì chứ?"

Cô muốn phân biệt rõ ràng, không muốn làm cho bạn thân rơi nước mắt.

"Mình chỉ là đột nhiên cảm thấy ba bỏ thật sự phá hỏng rồi, làm cho bỏ...không sống nổi ở cái thành phố này nữa. . . . ." Chu Chi Nghi nghẹn ngào nói, vội vàng cầm lấy khăn tay lau nước mắt, cũng đã không kịp, nước mắt làm lem trang điểm rồi.

"Nha đầu ngọc, mình rời đi có rất nhiều nguyên nhân." Mắt Cố Tiểu Ngải buồn bã, trên mặt vẫn duy trì tươi cười.

Cô rời đi có rất nhiều nguyên nhân, mà nguyên nhân để ở lại thành phố này. . . . . lại tìm không ra một cái.

"Chờ sau khi dư luận không nghiêm trọng như vậy nữa, bồ nhất định phải trở về nghe chưa." Chu Chi Nghi nức nở, nghĩ nghĩ lại hỏi, "Vậy còn cậu bồ thì sao, bồ phải đi rồi, muốn gặp ông ấy hay không?"

Cố Tiểu Ngải trầm mặc cúi đầu xuống, chậm rãi lắc lắc đầu, "Xảy ra chuyện lớn như vậy, mình không muốn thấy...bồ đáng ông ấy đau lòng vì mình nữa."

Cô cùng ba náo loạn thành ra như vậy, cậu nhất định rất đau lòng. . . . .

"Cậu bồ xác thực rất lo lắng cho bồ, ông ấy xem bồ như con gái vậy."

"Nói cho ông ấy đừng mình, mình tốt lắm, bảo ông ấy tự chăm sóc cho mình thật tốt nha." Cố Tiểu Ngải nói.

"Mình sẽ chuyển lời." Chu Chi Nghi dường như muốn rút mi giả rồi, nghẹn ngào gật đầu, "Tiểu Ngải, bồ cũng vậy nha, một mình ở bên ngoài phải tự chăm sóc cho mình thật tốt đó."

. . . . .

Hai người ngồi ở trong phòng ăn vào lúc giữa trưa nói liên miên cần nhẩn hàn huyền thật lâu, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu đến trên người hai người, hình ảnh rất ấm áp.

Cố Tiểu Ngải từ trong túi lấy ra một cái phong thư để ra ngoài đưa cho bạn thân, thản nhiên nói, "Còn có cái này, sau một tháng bồ gửi giúp mình cho Lê Tước Phong, số 13, khu Thủy Thiên Loan."

"Thủy Thiên Loan? Cái người ở khu giàu có kia sao?" Chu Chi Nghi có chút ngạc nhiên tiếp nhận phong thư, "Vì sao không tự mình gửi?"

"Mình lo lắng đến lúc đó không đủ dũng khí để gửi nữa."

"Vậy được rồi, mình gửi giúp bồ." Chu Chi Nghi đáp ứng, nhìn phong thư trong tay nhủ nhủ mày, "Kỳ thật bồ cùng Sở công tử không còn khả năng nữa, bồ có thể đi tìm. . . . ."

Tiểu Ngải. . . . . Cô ấy còn yêu hắn? ! Đây là thơ từ biệt sao? Vì sao muốn sau một tháng mới gửi qua?

*****

"Bồ gửi giúp mình là được rồi." Cố Tiểu Ngải không biết làm như thế nào trả lời.

"Được rồi, mình không hỏi nữa." Chu Chi Nghi đành phải thôi, đem phong thư bỏ vào trong túi của mình.

Rời đi thì Chu Chi Nghi gọi cô lại.

Cố Tiểu Ngải quay người lại, liền nhìn thấy trên tay Chu Chi Nghi cầm một chiếc nhẫn, nhẫn hình giọt lệ, dưới ánh mặt trời rạng rỡ tỏa sáng.

"Nhanx này mình nên trả lại cho bồ." Chu Chi Nghi cười nói, "Giữ đi, về sau cuộc sống có khó khăn gì, cầm bán cũng có một số tiền lớn đấy."

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải giật mình, Chu Chi Nghi đem nhẫn nhét mạnh vào trong tay của cô liền đi.

Chu Chi Nghi nói rất đúng, cô thực chống đỡ không nổi nữa, nhẫn này có thể cho cô cuộc sống tốt lắm. . . . .

Cũng không biết nói vì sao, Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, ngực bỗng nhiên. . . . . rất đau, rất đau.

Đau đến mức cô muốn rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải kéo hành lý mua vé máy bay xong đi ra, nhìn bên ngoài, Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số điện thoại di động mà số đuôi tất cả đều là số 8 kiêu ngạo kia.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, đối phương cũng trầm mặc, chỉ nghe có chút tiếng hít thở nặng nề.

Không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Cố Tiểu Ngải định lên tiếng, thì đầu dây điện thoại bên kia đã truyền đến Lệ Tước Phong chẳng thềm ngó tới hừ lạnh, "Cố Tiểu Ngải, cũng có ngày cô chủ động gọi điện thoại cho tôi sao?!"

Hắn chỉ biết bình thường mình rất nuông chiều cô, xem đó, không để ý tới cô ta, tự mình ngược lại gọi điện thoại tới.

Điều này làm cho hắn vô cùng đắc ý.

Cuối cùng, Cố Tiểu Ngải còn chưa có tìm được từ thích hợp, đơn giản nói thẳng ra, "Lệ Tước Phong, chúng ta gặp mặt đi, ở công viên trung tâm."

"Cô nói muốn gặp là gặp sao?! Bây giờ, cô không hỏi tôi có ở trên giường người phụ nữ nào hay không sao?!" Tiếng nói Lệ Tước Phong âm trầm, lạnh lùng nói, "Không rảnh!"

Nói xong, Lệ Tước Phong liền cúp điện thoại.

Nghe bên trong di động truyền đến tiếng "Đô —— đô ——", Cố Tiểu Ngải có chút cứng ngắc để điện thoại di động xuống.

Hắn cúp điện thoại.....

Không gặp mặt cũng tốt.

Ngay cả cáo biệt cũng không được, giữa bọn họ..... vốn sẽ không cần cáo biệt gì cả, ngay cả tạm biệt một lần cũng không cần, đều không có ý nghĩa.

Mà đối phương ——

Đang trong một cuộc họp quan trọng cùng các nhân viên của mấy quốc gia khác, Lệ Tước Phong ở trước một đám ánh mắt khiếp sợ cúp điện thoại, trên mặt vẫn bình tĩnh nổi lên tà khí mà tươi cười đắc ý.

"Lệ tổng, ngài nên phát biểu." Thư ký Vương Chiêu ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Phát biểu?

Lúc này hắn còn phải nói cái gì? Cái cô kia chủ động gọi điện thoại lại đây tìm hắn, bây giờ hắn làm sao còn có tâm tình để họp chứ.

"Tan họp!"

Lệ Tước Phong vỗ cái bàn đứng lên, một đôi mắt đen ngấn ý cười, ở trong tầm mắt kinh ngạc của mọi người bước ra khỏi phòng họp, cả người đều có vẻ như đường làm quan rộng mở vậy.....

Thư ký Vương Chiêu đành phải bất đắc dĩ đứng lên tuyên bố tan họp, Cố tiểu thư này lại nói cái gì ngon ngọt với Lệ tiên sinh đây rồi? Làm cho Lệ tiên sinh cao hứng thành như vậy.

Bây giờ cô phát hiện không phải Lệ tổng không chế toàn bộ phòng thư ký, mà là Cố tiểu thư, Cố tiểu thư làm cho Lệ tiên sinh vui vẻ, toàn bộ phòng thư ký đều thoải mái làm việc, Cố Tiểu Ngải làm cho Lệ tiên sinh không vui, toàn bộ phòng thư ký đều bị mắng đến xối xả.....

Lệ Tước Phong đi đến cửa phòng hội nghị bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hướng tới Vương Chiêu hô to, "Lập tức chuẩn bị quần áo cho tôi."

Không thể đi quá sớm, đồ phải để cho cái cô kia nghĩ đến hắn không thể không thấy cô.

Một tuần, hắn có thể nhịn một tuần, may mắn Cố Tiểu Ngải này đầu hàng trước, nếu không, hắn liền chống đỡ không được nữa.

Vắng mặt cô, hắn muốn đem văn phòng đều đập bể hết.

Một tuần, điều này đã đến cực hạn của hắn rồi, hắn nhớ cô ghê gớm.

Đổi một bộ quần áo khác, lại đi tu bổ tóc ngắn, đồ phải để cái cô kia nghĩ hắn không có cô liền tiều tụy không thành dạng người, chỉ là hai ba ngày không ngủ đôi mắt đen phải xử lý như thế nào đây?

.....

Cố Tiểu Ngải ngồi xe taxi đến trước tòa soạn của cậu, ngồi ở trong xe nhìn thật lâu mới để cho tài xế chạy đến công viên trung tâm.

Đem hành lý gói lại ở một cửa hàng, Cố Tiểu Ngải mới chậm rãi đi vào công viên.

Trong công viên, người cũng không coi là nhiều, nhiều nhất là người già tập Thái Cực quyền, luyện khí không, ngẫu nhiên có mấy đôi tình nhân thân mật ôm lấy vai đi qua bên cạnh cô, nói xong lời tâm tình thảnh thơi nhìn nhau cười.

Cô cố ý mua vé máy bay về quê vào buổi chiều, hiện tại thời gian còn sớm.....

Cô chỉ là đến xem liếc mắt một cái, cũng không phải chờ đợi.

Cố Tiểu Ngải nói với chính mình như vậy, nhưng lý do này ngay cả chính cô cũng đã không lừa được.

Hắn đã nói không rảnh, nhưng cô vẫn ngây ngốc một mình đi vào công viên, bao giờ cô cũng thích chờ đợi Lê Tước Phong một chút gì đó.....

Một đứa bé phe phẩy bong bóng thật to đi qua trước mặt cô.

Cố Tiểu Ngải chợt nhớ tới ở công viên, trên bong bóng viết "Every thing will be better".....

Quên đi, thời gian còn sớm, cô ở trong này đi một chút cũng tốt.....

Cố Tiểu Ngải mặc một áo khoác dài, hai tay cầm ở trong túi, lẳng lặng nhìn xung quanh. Nơi này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, không có nhìn thấy một chút bóng dáng cuồng vọng kiêu ngạo kia.

Có lẽ, hắn thật sự không rảnh.

Cố Tiểu Ngải đi đến một chỗ ghế dài ngồi xuống, yên lặng ngồi, không có ý rời đi, vẻ mặt bình thản nhìn tất cả trước mắt.

"Tôi đã nói không rảnh rồi! Cô còn ở đây làm cái gì? Một mình ngồi ở chỗ này làm bộ đáng thương sao?!" Giọng nói kiêu ngạo khinh thường bỗng nhiên từ phía sau vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh nặng nề bên cạnh cô.....

Thân mình Cố Tiểu Ngải run mạnh lên, cô nghĩ hắn sẽ không đến đây.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, chỉ thấy Lê Tước Phong đứng ở sau lưng ghế dài, dựa lưng vào ghế dài, một bóng lưng cao lớn che cô lại, hắn mặc một áo khoác dài màu đen, hai tay cầm ở trong túi giống cô.

"Anh không rảnh còn đến đây làm gì?" Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng hắn nói.

Lê Tước Phong xoay người, trực tiếp bước chân dài qua ghế ngồi vào phía trước, mang theo nồng đậm khí chất du côn.

"Tôi ra lòng từ bi, đỡ phải một mình cô đáng thương ngồi ở đây đến sáng." Lê Tước Phong lạnh lùng nhìn cô liếc mắt một cái, đáy mắt có cao cao tại thượng kiêu ngạo.

"....." Cố Tiểu Ngải trầm mặc nhìn hắn.

Khuôn mặt Lê Tước Phong rất đẹp trai, ngũ quan rõ ràng, một đôi mắt đen như mực, thâm thúy cực kỳ, mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm mà mỉa mai.....

May mắn thấy được khuôn mặt như vậy, cô đời này đều khó có thể quên, mỗi một cái biểu tình của hắn, nhất là bộ dáng lúc tức giận cô đều sẽ không quên.....

Nhận thấy được ánh mắt của cô cũng không có nháy mắt, khóe môi Lê Tước Phong ôm lấy độ cong đặc ý.

Cái cô này nhớ hắn chứ gì? Lại có thể nhìn hắn chăm chú thành như vậy.....

Cô đều đã chủ động tìm hắn rồi, không phải hắn nên cho cô một lối thoát sao?

Cũng không thể làm cho cô - một người phụ nữ tội nghiệp nói: tôi muốn trở lại bên cạnh anh.....

Vậy có vẻ cô - Cố Tiểu Ngải thật thảm thương rồi.

"Được rồi được rồi, đừng làm ra một bộ đáng đáng thương nữa, quay về bên cạnh tôi đi." Lê Tước Phong nhìn chăm chăm cô trầm mặc, mặt mang chút khẩu khí bố thí nói.

Trong công viên thực im lặng, ngẫu nhiên có tiếng cười của con nít.

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn hắn, một lát mới bình tĩnh hỏi, "Ngày xảy ra chuyện ở lễ khánh thành của Sở gia, ngay từ đầu anh đã biết, có phải hay không?"

"Cái gì?" Lê Tước Phong trừng mắt cô, tại sao lại đột nhiên đề cập đến đề tài này chứ, không phải cô đến khóc lóc cầu xin trở lại bên cạnh hắn sao?

"Ba tôi....." Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa nói lên hai chữ này, bỗng nhiên cảm thấy yết hầu tắc nghẹn lại, "Tiền ông ấy thu mua Sở thị là anh cấp sao?"

.....

Chết tiệt!

Cái lão hồ ly Cổ Tân kia, thật sự là không đáng tin cậy mà, lấy tiền xong lại tiết lộ, muốn chết sao?!

"Không có!" Lệ Tước Phong thề thốt phủ nhận, trên mặt không có ý cười như trước, sắc mặt dần dần âm đạm xuống.

"Lời nói thật sao?" Cổ Tiểu Ngải bình tĩnh hỏi lại.

Hồ hấp của Lệ Tước Phong nhất thời không thông thuận, trừng mắt cô lạnh lùng thốt lên, "Cô đi tìm tôi là vì chuyện này sao? Cô cho rằng tôi cùng Cổ Tân cùng tính kể lại cô cùng Sở gia sao?!"

Cô căn bản không phải tìm đến vì cô chịu thua.

Cái cô này.....

Hắn hủy hội nghị đuổi tới đây, chỉ là để nghe cô chất vấn thôi sao!

"Đó là sao?" Cổ Tiểu Ngải thân nhiên hỏi lại, "Sáng ngày đó anh đã biết, ba sẽ ở trước truyền thông vạch trần chúng tôi là anh em đúng không?"

"Biết thì thế nào? Như vậy, không phải cô sẽ hết hy vọng với cái tên họ Sở kia sao?" Lệ Tước Phong từ trên ghế dài đứng lên, quanh thân cực kỳ tức giận, "Tôi đã sớm bảo cô đi theo tôi, là do cô không muốn, không nên ở bên cạnh cái tên họ Sở tồi tệ kia!"

"Cho nên anh có thể trở mặt nhìn tôi khó xử trước toàn bộ thế giới sao?"

"Đó là do cô tự chuốc lấy thôi!" Lệ Tước Phong tức giận nói, cái cô này dựa vào cái gì mà một lần lại một lần chất vấn hắn, từ trong miệng cô hắn sẽ không nghe qua một lời nào hay cả.

Lúc trước, nếu không phải do cô náo loạn tuyệt thực, chết cũng không mở miệng, thì làm sao hắn có thể đồng ý giao dịch với cái lão hồ ly Cổ Tân kia chứ?!

"....."

Cổ Tiểu Ngải không nói nữa, đúng, là do cô tự tìm lấy, ngay từ đầu cô không nên trêu chọc đến một nhân vật như hắn vậy.....

Cô cách thế giới của hắn rất xa, hắn cách thế giới của cô cũng rất xa.....

Cổ Tiểu Ngải từ trên ghế dài đứng lên, nghĩ đến cô phải đi, trong lòng Lệ Tước Phong nổi lên một trận bồi hồi, hung ác trừng mắt cô quát, "Cổ Tiểu Ngải! Cô ngồi xuống cho tôi! Tôi cho cô biết, tôi sẽ không cho phép mỗi lần cô đều chỉ lưu lại bóng dáng cho tôi!"

.....

Nói xong, Lệ Tước Phong hờn hển xoay người lại, đi nhanh rời đi.

Cô tưởng hắn đã quên, hắn một người đàn ông có thói quen lưu bóng dáng lại cho người khác, mỗi một lần gọi điện thoại cũng giống như chỉ huy người khác, mỗi một lần hắn cho rằng tốt đều là áp đặt cho cô, hắn thói quen dùng tư tưởng của mình đi khống chế người khác.....

Hắn nghĩ người khác nên phục tùng sự lãnh đạo, sự an bài của hắn.

Nhưng từ nay về sau, hắn bá đạo, cuồng vọng, không ai bì nổi cô cũng không thấy được, không cảm nhận được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296

"Lệ Tước Phong." Không kịp suy xét nữa, Cổ Tiểu Ngải dường như là lập tức gọi hắn lại, "Ở trước cửa công viên có quán chè ăn rất ngon, tôi mời anh ăn được không?"

Vé máy bay của cô còn chưa tới giờ, cô cũng không muốn gặp mặt vội vàng như vậy. . . . .

Lệ Tước Phong cũng không quay đầu lại tiếp tục đi lên phía trước, giống như không có nghe được vậy.

Cổ Tiểu Ngải tất nhiên cảm thấy mất mát, đang chuẩn bị xoay người rời đi, bóng dáng cao to phía trước xoay mạnh lại phía cô, sắc mặt Lệ Tước Phong

không có gì hay trùng mắt cô, "Đi!"

.....

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn hắn, cô nghĩ hắn sẽ không quay đầu lại. ....

"Còn không đi? !" Thấy cô đứng bất động, Lệ Tước Phong tức giận nói.

Cô luyến tiếc hắn rồi đi như vậy sao?

Ngay từ đầu, cái cô này nhất định có tính toán chất vấn làm cho hắn xin lỗi trước, làm cho hắn cầu xin cô trở về. ....

Cùng hắn chơi trò lạt mềm buộc chặt. ....

Hắn Lệ Tước Phong làm sao có thể dễ dàng bị cô chơi đùa trong lòng bàn tay như vậy được chứ? Hắn xem cô còn có cái trò gì hay ho nữa không, hắn không cần câu đầu, hắn sẽ không nói thêm câu nào bảo cô trở về nữa.

Lúc này đây, hắn muốn triệt triệt để để làm cho cô phục tùng.

Hai người sóng vai đi đến cửa hàng ngoài cửa công viên. Dọc theo đường đi, sắc mặt Lệ Tước Phong đều khó coi, hai tay cầm ở trong túi áo khoác, nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, càng không có chạm vào cô một chút nào.

"Hai ly chè."

Đi đến trong cửa hàng, Cố Tiểu Ngải lên tiếng nói, định lấy tiền ra trả, Lệ Tước Phong liền đem cái thẻ quăng lên quầy tính tiền thủy tinh cũ kỹ.

"Cửa hàng nhỏ nên không quét thẻ. ...." Bà chủ đang múc chè bắt đầu dĩ nhiên nói.

Bây giờ, kẻ có tiền cũng không xài tiền mặt, trực tiếp xài thẻ. ....

Cố Tiểu Ngải đem tiền lẻ bỏ lên, lấy thẻ trả lại cho Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong càng thêm tức giận trừng mắt cô, không có cầm thẻ, "Không cần!"

Hắn ghét nhất là cảm giác để cho phụ nữ trả tiền.

Cố Tiểu Ngải không nói gì, trực tiếp đem thẻ bỏ vô trong túi áo khoác của hắn, Lệ Tước Phong không thêm quan tâm đến lời cô nói, sắc mặt cực kỳ nặng nề.

Hai người giằng co, không khí càng ngày càng nặng nề. ....

"Chè của hai vị đây." Bà chủ cửa hàng đem hai ly chè để lên trên quầy.

Cố Tiểu Ngải đi lên phía trước, lấy ống hút cắm vào trong ly chè, đưa một ly cho Lệ Tước Phong, ánh mắt thản nhiên nhìn hắn.

Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt cô, có chút trẻ con khó chịu, bả đầu nghiêng sang một bên, "Không ăn!"

Thấy thế, bà chủ nhìn Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, đồng tình nhìn cô, "Tính tình bạn trai cô thật không tốt a. ...."

"Bà nói ai chứ? !" Lệ Tước Phong lập tức hung bạo, trừng mắt nhìn bà chủ.

Hắn đang không có chỗ phát hỏa, người này muốn tìm cái chết có phải hay không?!

Tính tình của hắn có được hay không thì liên quan gì đến người này kia chứ? !

Bà chủ nhìn thấy bộ dáng Lệ Tước Phong hung thần ác sát, sợ tới mức vội vàng lui vào trong, "Hai vị dùng ngon miệng."

Với bộ dạng của người này, tính tình kém thành như vậy, sẽ không phải là xã hội đen chứ. ....

.....

"Lệ Tước Phong" Cố Tiểu Ngải cố chấp đem một ly chè đưa tới trước mặt hắn.

"Không có lỗi tại hả? Tôi không ăn!" Lệ Tước Phong quay đầu đi, hắn không thêm ăn cái gì của phụ nữ mua cả.

"Tôi sẽ bùng ở đây hoài luôn." Cố Tiểu Ngải cố chấp nói, bùng ly chè vẫn không nhúc nhích đứng ở đằng kia.

". ....."

Lệ Tước Phong hung hăng liếc mắt cô một cái, cái cô này. .... có ý mà!

Lệ Tước Phong hưng hăng cầm ly chè, đi ra vài bước, đưa tới miệng hút một hơi, hương vị cực kỳ ngọt ngào . . . . .

"Chè này ăn có gì ngon chứ? !" Lệ Tước Phong quay đầu lại nhử mày tròng mắt cô, khó ăn như vậy . . . . . mà cô lại nói ra được hai chữ “ăn ngon”.

"Tôi cũng chưa từng ăn qua." Cố Tiểu Ngải uống một ngụm, hương vị ngọt phát ngấy.

Cô cũng là vừa mới vào công viên thì nhìn thấy bảng hiệu chè ở trước cửa thôi, cô cũng là lần đầu tiên ăn loại chè này. . . . .

"Vậy sao cô nói với tôi ăn ngon chứ? !" Cái cô này muốn chơi hấn sao?

"Kỳ thật. . . . . cũng không quá mức dở tệ mà."

Cố Tiểu Ngải ăn xong ly chè, cô chỉ là tìm lý do để có thể nhìn thấy hấn mà thôi. . . . .

Đã quyết định phải rời khỏi, Cố Tiểu Ngải không muốn lại mang theo cả thành phố này, không muốn mang theo tình cảm của bất cứ người nào rời đi cả. . . . .

Cho dù là yêu hay hận, sau khi rời đi nơi này, cô sẽ đem tất cả làm cho tiêu tan đi. . . . . Sau này cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Cho dù cô đang tham lam nán lại bên cạnh hấn một chút trước khi đi.

"Dở chết đi được!"

Cái vị gì thế chứ, vậy mà còn không dở sao? Hấn còn chưa từng ăn qua loại chè nào mà ngọt đến ngấy người như vậy cả, trực tiếp ăn luôn cục đường cho rồi? !

"Vậy thì đừng ăn nữa." Cố Tiểu Ngải không muốn miễn cưỡng hấn, tay muốn lấy đi ly chè trong tay hấn.

Lệ Tước Phong hưng hăng tròng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, môi mím ồng hút từng ngụm từng ngụm uống hết ly chè, mày càng nhử chặt, một ly chè rất nhanh bị hấn uống không còn một mảnh.

"Nếu không thích thì sao còn uống?" Cố Tiểu Ngải nhìn hấn nhử chặt mi không khỏi hỏi.

Còn uống vội vã như vậy nữa. . . . .

Cô đã muốn tìm không ra lý do lại làm cho hai người như vậy trụ đi xuống .

Đã muốn không có gì lý do lại tiếp tục đứng ở đây trung tâm công viên . . . . .

"Dài dòng! Tôi thích uống thì uống thôi!" Lệ Tước Phong bóp cái ly chè lại, quăng thành một đường cong vào thùng sọt rác.

Nếu không phải chè cô đưa thì hấn sẽ uống sao?

Quả nhiên khó uống, hương vị lưu lại ngọt phát ngấy, thật là khó uống.

Chè đã uống xong, xem cô còn có cái trò gì nữa, muốn nói trở lại bên cạnh hấn còn không nói nhanh đi, hấn cũng không nhẫn nại chờ đợi được đâu.

Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt thật sâu không được tự nhiên, giống đang đợi cô mở miệng nói gì đó.

Cố Tiểu Ngải không nói gì, không có rời đi, càng không có gọi hấn rời đi, chỉ cầm cái ly uống từ từ chậm rãi.

Rất nhanh, Lệ Tước Phong không kiên nhẫn chờ nữa.

"Này! Cô không có cái gì khác muốn nói sao? !" Lệ Tước Phong hướng cô quát, nghiêng răng nghiêng lợi , "Không nói thì tôi đi! Tôi thật sự có việc!"

Hấn đợi lâu như vậy, cô cũng không chịu mở miệng hòa giải? !

Chỉ cần cô nói một cái, không phải chuyện gì cũng đều xong cả rồi sao? !

. . . . .

Phải đi rồi sao?

Vờ kịch hay thì cũng phải đến lúc hạ màn, cũng nên tan rồi. . . . .

"Cầm giúp tôi." Cố Tiểu Ngải đem cái ly đưa cho hấn.

Lệ Tước Phong càng nhử mi chắc hơn , "Tôi nói tôi không uống!"

Cái cô này sao thế, uống không ngon còn muốn cho hắn uống cả cái ly của cô sao?! Muốn như thế nào đây, ngược đãi dạ dày hắn hay là ngược đãi vị giác hắn? ! Rốt cuộc cô muốn chơi cái trò gì đây? !

Cố Tiểu Ngải không nói chuyện, chỉ là kiên trì cầm cái ly, cái ly dùng giữa không trung, một đôi mắt mở to lẳng lặng nhìn chăm chú vào mặt xanh mét của hắn.

Cái cô chết tiệt này.

Thật sự là bắt hắn uống rồi!

Uống thì uống

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt cô, cầm cái ly trong tay, đang định uống hết toàn bộ, Cố Tiểu Ngải lại tiến lên từng bước dựa vào trước người hắn, một hương thơm thanh nhã quanh quẩn ở chóp mũi. . . . .

Thân mình Lệ Tước Phong nháy mắt trở nên cứng ngắc, theo bản năng muốn vùng vẫy, "Cô làm cái gì?"

"Đừng nhúc nhích."

Cố Tiểu Ngải giờ tay lên cởi bỏ caravat trước ngực hắn, một chút một chút kiên nhẫn thắt lại từ đầu, rồi lại nói lỏng caravat làm cho hắn thoải mái.

Mỗi lần hắn buồn bực luôn thích xả caravat, giống như caravat sẽ đè nén hô hấp của hắn vậy, mỗi lần đều đem caravat xả xiêu vẹo.

Về sau, cô cũng không còn cơ hội đeo caravat thay hắn nữa.

Thay hắn đeo caravat sẽ là người phụ nữ khác, không được bao lâu nữa, hắn sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cô thôi. . . . .

Một trận gió nhẹ thổi qua, Cố Tiểu Ngải thật sâu nhìn chăm chú vào caravat của hắn, thật lâu tay mới tiếp nhận ly chè trong tay của hắn, khéo môi xả ra một chút mỉm cười, "Không làm anh chậm trễ nữa."

". . . . ."

Chết tiệt, cô làm sao lại đột nhiên nói khách sáo như vậy? ! Cái gì gọi là không làm hắn chậm trễ nữa chứ? Cô dám đuổi hắn đi sao? !

Hắn dùng hội nghị chạy tới không phải nghe một câu này!

"Tạm biệt." Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên lẳng lặng nhìn hắn, mỉm cười nói.

. . . . .

Tạm biệt?

Tốt lắm, cô thực cùng hắn chơi trò lật mềm buộc chặt? Hắn đã muốn cho cô lối thoát rồi, có phải cô còn muốn hắn phải cầu xin cô trở về, cô mới bằng lòng cùng hắn hòa giải hay không?

"Cô chỉ nói câu này thôi sao?" Lệ Tước Phong lạnh nhạt hỏi.

Cố Tiểu Ngải không nói nữa, gió thổi vung tóc dài mềm mại của cô lên, có chút hỗn độn, che khuất ánh mặt ửng đỏ của cô.

"Được, Cố Tiểu Ngải, cô được lắm!" Lệ Tước Phong tức giận cực kỳ, "Về sau đừng hy vọng gọi tôi đến nữa!"

Cô muốn giận dữ cái kinh liên não loạn đủ đi, nhìn xem hắn về sau còn có thể nhận điện thoại của cô nữa không.

Hắn cũng không tin ngay cả cô Cố Tiểu Ngải hắn cũng không thuần phục được, hắn nên thỏa hiệp, nên cung cấp cho cô no đủ, cô vẫn không hài lòng, chưa đủ sao!

Lệ Tước Phong không có lập tức đi, xanh mặt trừng mắt cô, Cố Tiểu Ngải im lặng đứng ở đằng kia, cũng không nói một câu giữ lại nào cả. . . . .

Sự trầm mặc của cô hoàn toàn làm hắn tức điên rồi, Lệ Tước Phong xoay người liền đi, không mang theo nửa phần lưu luyến, bóng dáng bao phủ về lo lắng tới cực điểm.

Cố Tiểu Ngải đứng ở đằng kia, nhìn bóng lưng hắn dần dần rời xa . . . . .

Tạm biệt.

Có lẽ, không bao giờ gặp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 297

Ở trước bể bơi nhà họ Sở, một mình Sở Thế Tu lẳng lặng ngồi ở trên ghế dài, khom thắt lưng, hai tay chống cằm, nhìn bể bơi dao động.

Vào đêm đó, lúc Cố Tiểu Ngải bị đẩy ngã xuống bể bơi, hần liền lĩnh đi cứu cô. . . . . Kết quả cuối cùng, cô cũng lao vào lòng Lệ Tước Phong.

Có lẽ rất nhiều chuyện, đã được định trước như vậy rồi.

"Thiếu gia."

Hai nữ giúp việc đi đến trước mặt anh cung kính xoay người.

"Làm sao vậy?" Sở Thế Tu ngẩng đầu nhìn qua, "Cô ấy thế nào?"

"Cố tiểu thư giấu chúng tôi làm thủ tục xuất viện và rời khỏi rồi, đây là lá thư cô ấy để lại." Nữ giúp việc đem phong thư tinh tế đưa cho Sở Thế Tu.

Tiếp nhận lá thư, Sở Thế Tu tùy ý phát phát tay, "Các người đi xuống đi."

"Vâng, thiếu gia."

Hai nữ giúp việc cùng rời đi.

Sở Thế Tu mở ra phong thư, bên trong giấy viết thư bị chiết tinh tế, như người của cô vậy, sạch sẽ, trong veo, dễ chịu.

"A Tu: em đi rồi. . . . ."

Khóe môi Sở Thế Tu chậm rãi gợi lên một chút độ cong, trong mắt như rạng rỡ hẳn lên, như đã đạt được ý nguyện vậy.

Giống như anh đã đoán trước được, anh vẫn hiểu cô nhất, một khi đã biết chân tướng, cô làm sao có thể ở bên cạnh Lệ Tước Phong nói nói cười cười, cô là một người ngoài mềm trong cứng, không tồn tại một chút hạt sạn nào.

Ngải Ngải, em không phải của anh, cũng không thể là của bất luận kẻ nào khác.

Lệ Tước Phong không thể là nơi em nương tựa, cũng là một người đàn ông em không nên lựa chọn. . . . .

Anh Sở Thế Tu sẽ không để cho cô ấy trở thành của người khác.

Đề lá thư xuống, nhưng hốc mắt Sở Thế Tu dần dần ẩm ướt, một giọt nước mắt rơi xuống lá thư làm nhòe chữ trên đó.

Anh là ánh mặt trời ấm áp trong cuộc sống của em?

Nếu anh là ánh mặt trời của cô, vì sao cô không chịu hướng tới ánh mặt trời chứ, lại đi theo mưa rền gió dữ. . . . .

Cô rốt cuộc có hiểu hay không, trên đời này, không có người nào yêu cô hơn anh cả.

Vì sao cô lại không yêu anh? Mọi chuyện anh làm vì cô còn chưa đủ hay sao?

. . . . .

Đầu ngón tay lau quệt nước mắt, Sở Thế Tu đứng lên đem tất cả phong thư cùng giấy viết thư quăng xuống bể bơi, nước trong suốt rất nhanh làm nhòe hết chữ trên đó. . . . .

Ngải Ngải.

Anh tuyệt đối sẽ không để em trở thành của người khác, lại càng không trở thành người của Lệ Tước Phong.

Trong mắt Sở Thế Tu hiện lên một chút hung tàn.

Lê Tước Phong. . . . .

Thù hận cướp đoạt vợ này, anh nhất định sẽ báo.

"Thiếu gia, thiếu gia, không tốt rồi." Một nữ giúp việc vội vã chạy lại trước mặt anh, thở hồng hộc nói, "Trong công ty vừa mới gọi điện thoại về, nói lão gia đột phát bệnh tim phải nhập viện rồi, cậu mau đi xem một chút đi."

Đột phát bệnh tim?

Lần này hẳn không phải là tiết mục của ba nữa chứ.

Chắc là ba ở trước mặt Cố Tân ngã xuống rồi, trái tim của ông ấy vẫn không tốt lắm, chịu không nổi kích thích quá nặng, xem ra lại là Cố Tân kích thích ông ấy.

Lần trước ở trong ngày kỷ niệm một trăm năm khánh thành cũng thiếu chút nữa lấy mạng của ông ấy rồi.

"Có biết xảy ra chuyện gì hay không?" Sở Thế Tu hờ hững hỏi lại.

"Nghe nói là cùng Cố đồng ở ban giám đốc tranh chấp."

Không ngoài dự kiến của anh, chú Cố còn chưa tính buông tha cho Sở gia, nhất định phải đưa cha con bọn họ đánh đến xuống mười tám tầng địa ngục thì ông ấy mới có thể vừa lòng. . . . .

"Chuẩn bị xe đi."

"Đã chuẩn bị xe đưa thiếu gia đi bệnh viện rồi ạ." Nữ giúp việc vội nói.

"Tôi đi công ty." Lúc này, anh đi bệnh viện cũng không cứu được mạng của ba.

Bây giờ, anh chỉ có thể làm cho mình trở nên thật mạnh mẽ. . . . . mới đi đoạt lại tất cả những gì mình muốn được.

"Không đi bệnh viện sao?" Nữ giúp việc kinh ngạc hỏi, "Thiếu gia đi công ty làm cái gì, nghe nói ban giám đốc đều loạn thành một đoàn rồi."

"Ba đã ngã bệnh, tất yếu phải có người đi ra chủ trì đại cục."

Sở Thế Tu lạnh lùng nói, đem tây trang trên ghế dài mặc lên người, động tác đẹp trai, đi nhanh lên phía trước, mỗi một bước chân đều tràn ngập vẻ bình thản.

"Thiếu gia. . . . ."

Nữ giúp việc kinh ngạc nhìn bóng lưng Sở Thế Tu rời đi, tại sao lại bỗng nhiên cảm thấy một thiếu gia ôn hòa trở nên có chút không giống với lúc trước.

*****

Bên ngoài khu Thủy Thiển Loan.

Ăn mặc xinh đẹp, mang đôi giày Michael 8 li, cảnh tượng Chu Chi Nghi trang điểm đậm cùng bảo vệ kịch liệt âm ỹ lên, "Anh xem tôi lớn lên giống giết người phóng hỏa sao? ! Tôi đi vào đưa phong thư mà thôi! Anh có thể thông cảm một chút hay không!"

Người giàu có ở khu này thật phiền toái, ngay cả bảo vệ trông cửa cũng coi thường người khác đến như vậy, chỉ vào khu này mà thôi, phải đề phòng giống như cướp vậy sao? ! Cô chỉ có một mình, còn có thể làm nổ toàn bộ khu này sao?!

Nếu không phải giúp cho Tiểu Ngải, cô cũng không cần chạy tới đây.

"Tiểu thư, giết người phóng hỏa, dám phụ chắc là không viết ở trên mặt đâu!" Bảo vệ thực chuyên nghiệp, mặt không chút thay đổi chỉ là không cho cô đi vào.

Sống ở khu này ngoài người giàu có thì cũng là kẻ có tiền, ai biết cô đi vào có phải dụ dỗ đàn ông hay không? !

"Anh nói ai là dám phụ hả? ! Anh thích đá kích người khác lắm sao? !" Chu Chi Nghi tức giận đến muốn mắng người.

Bảo vệ đang muốn cãi lại, bỗng dưng nhìn thấy một chiếc xe mùi trần sang trọng màu bạc từ xa xa chạy tới, vội vàng mở cửa lớn ra, đứng ở ven đường chờ, cúi người gập đầu, "Lệ tiên sinh đã trở về."

Chu Chi Nghi thấy thế đã muốn nhân cơ hội vọt vào khu này, lại bị bảo vệ ngăn lại, "Đừng có mà lên đi vào!"

Xe thể thao màu bạc nhanh chóng chạy nhanh vào, người ngồi ở chỗ điều khiển đẹp trai đến mị hoặc từ trong tầm mắt Chu Chi Nghi chột lóc qua.

Lệ Tước Phong!

Đó là một người mà người ta gặp qua liếc mắt một cái đến chết cũng sẽ không quên mặt.

Chu Chi Nghi lập tức kích động hô to lên, "Lệ Tước Phong! Lệ Tước Phong! Thư của Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải! Cố Tiểu Ngải!"

.....

Xe thể thao vẫn nhanh chóng biến mất ở trước mắt cô.

Chu Chi Nghi thất vọng cúi đầu xuống, là không có nghe hay là căn bản không xem cô ra gì?

Cô đều kêu lớn tiếng như vậy, không có khả năng không có nghe được. . . . . Đó chính là hần căn bản không cần Tiểu Ngải. . . . .

Loại kẻ có tiền này nuôi dưỡng tình phụ, chơi đùa phụ nữ, phẩm chất hư hỏng đến bỏ đi rồi. . . . .

Tiểu Ngải làm sao có thể yêu người như vậy chứ? Cô ấy nên yêu cái cây còn tốt hơn so với yêu cái loại có tiền này. . . . .

Quên đi, vẫn là theo Tiểu Ngải nói đi, một tháng sau sẽ đem phong thư này gửi đi, cô cũng không cần gấp gáp làm cái gì. . . . .

Bỗng nhiên, một trận âm thanh từ trong khu đó truyền tới.

Chu Chi Nghi quay đầu lại, chỉ thấy xe thể thao màu bạc lúc nãy chạy nhanh ra, dừng lại ở trước mặt cô.

Người đàn ông ngồi ở chỗ tay lái nhìn chằm chằm trừng mắt cô, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người vậy.

Chu Chi Nghi hoảng sợ, theo bản năng lùi ra sau từng bước.

Ánh mắt thật đáng sợ. . . . .

Tại sao cô lại có cảm giác trên người mình bị bắn vài phát vậy, loại cảm giác này thật dọa người.

Lệ Tước Phong dùng một đôi mắt đen trừng mắt cô, bỗng dưng, cả người trực tiếp từ trên xe nhảy xuống, thái độ liêu lỉnh vọt tới trước mặt cô, không ai bì nổi nói, "Cô là ai? !"

"Anh không biết tôi?" Chu Chi Nghi nháy mắt nhìn thấy người đẹp trai trước mắt liền rối tinh rối mù, tốt xấu cũng đã gặp mặt rồi, lại quên cô đi không còn một mảnh sao ? !

"Quý mới nhớ cô là ai!" Lệ Tước Phong lạnh lùng trừng mắt cô, "Cô vừa mới nói cái gì mà Cố Tiểu Ngải? !"

Nếu không nghe được cô ta nói tới Cố Tiểu Ngải, hần làm sao có thể còn quay đầu lại.

"Anh. . . . . ngay cả Cố Tiểu Ngải cũng không nhớ?" Chu Chi Nghi khiếp sợ mở to mắt, lập tức sắc mặt kém hẳn, "Kẻ có tiền như các người chỉ chơi đùa phụ nữ như vậy thôi sao? Tốt xấu gì thì cô ấy cũng ở cùng anh hơn một tháng, anh lại có thể quên cô ấy đi như vậy? Coi có được không!"

Nói xong, Chu Chi Nghi tức giận xoay người bước đi.

Cô còn tưởng rằng mình có thể thay Tiểu Ngải vấn hồi một đoạn nhân duyên mỹ mãn.

Kẻ có tiền bây giờ. . . . . thật sự là ghê tởm! Ghê tởm chết được!

"Con mẹ nó, cô đứng lại cho tôi!" Lệ Tước Phong hét lớn một tiếng, tiến lên từng bước đè vai ấn cô xoay người lại, một đôi mắt đen âm trầm dọa người, "Cố Tiểu Ngải làm sao? !"

Ánh mắt của hần quá mức ảm đạm, có loại kiêu ngạo ương ngạnh muốn cắn nuốt tất cả.

Chu Chi Nghi sợ tới mức hít vào một hơi, vẫn là lớn tiếng hô, "Cố Tiểu Ngải thực sự yêu anh! Cho dù cô ấy cùng Sở công tử muốn kết hôn nhưng người trong lòng cô ấy nhớ cũng chỉ có anh! Kết quả anh lại quên cô ấy không còn một mảnh, Tiểu Ngải đi là rất đúng! Cô ấy nên đi thật xa!"

Tốt nhất là nên cắt đứt quan hệ hoàn toàn với kẻ đẹp trai có tiền này đi.

"Đi? Đi cái gì?" Trong mắt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút kích động, trầm giọng gầm nhẹ nói, "Cô nói rõ ràng cho tôi nghe! Cô ấy đi đâu? !"

.....

Nhìn dáng vẻ của hần dường như không có quên Tiểu Ngải. . . . .

"Cô ấy đi rồi, cô ấy nói muốn rời đi khỏi nơi này, bảo tôi một tháng sau đem lá thư này gửi cho anh, nhưng tôi thấy bộ dáng của cô ấy, vẫn là thực huyền tiếc anh!" Chu Chi Nghi từ trong túi xách lấy ra phong thư ném lên trên người Lệ Tước Phong.

Phong thư nện ở trên người hắn rơi xuống đất, Lệ Tước Phong trừng mắt làm cô phát lạnh.

Chu Chi Nghi nhất thời lại bị sợ tới mức rút lui từng bước.

Lệ Tước Phong lười rống cô nữa, cúi gập thắt lưng nhặt phong thư lên.

Tay cầm phong thư mỏng manh, không hiểu, ngực bối rối cực kỳ.

Lệ Tước Phong dùng sức đem phong thư xé ra, bên trong chỉ có một ảnh siêu âm trắng đen, hắn xem cũng không hiểu . . . . .

Cố Tiểu Ngải, ảnh chụp này là làm sao? Cô muốn nói cho hắn biết cái gì? !

"A ——"

Chu Chi Nghi đứng ở một bên nhìn thấy ảnh chụp hết rầm lên.

Âm thanh chói tai làm cho Lệ Tước Phong nhíu mi, "Cô rống âm lên làm cái gì? !"

Tại sao cái cô này lại rống lên âm ỹ như vậy chứ!

"Bảo Bảo. . . . ." Chu Chi Nghi kinh ngạc bịt miệng lại, "Tiểu Ngải mang thai? ! Tại sao mình lại không biết cô ấy mang thai? Đây là của Tiểu Ngải sao? !"

Ảnh chụp này. . . . .

"Cô nói cái gì? !" Lệ Tước Phong khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, đột nhiên hiểu ra ảnh chụp này là cái gì. . . . . Cô ấy có đứa nhỏ? !

Chết tiệt.

Cô có đứa nhỏ vì sao không nói cho hắn biết? ! Hắn lại để cho cô ấy ở bên ngoài một mình cả một tuần!

Cô ấy mang theo con hắn chạy đi đâu chứ? ! Có phải cô ấy điên rồi hay không!

"Cô ấy đi đâu? !" Lệ Tước Phong hỏi lại.

Chu Chi Nghi còn đang kinh ngạc đến ngây người, Tiểu Ngải có Bảo Bảo? Cô ấy có Bảo Bảo còn một mình rồi đi? Tại sao cô ấy lại không biết quan tâm đến bản thân mình chứ?

"Cô ấy đi đâu hả? !" Thấy Chu Chi Nghi vẫn một bộ dáng như đi vào cõi thần tiên, Lệ Tước Phong không khỏi tăng thêm giọng điệu, càng thêm lớn tiếng quát.

"Tôi, tôi không biết. . . . ." Chu Chi Nghi có chút đại ra, "Tôi chỉ biết cô ấy phải rời khỏi nơi này, cô ấy nói trái tim cô ấy đã nguội lạnh rồi. . . . ."

Trái tim nguội lạnh? !

Đối với hắn sao, cô mới động lòng với hắn chưa bao lâu thôi, trái tim đã nguội lạnh nhanh như vậy? ! Hắn nghĩ cô chỉ bộc phát tính tình tiểu thư mà thôi. . . . .

Hắn sẽ không để cho trái tim cô nguội lạnh, cũng tuyệt đối không để cô rời đi nơi này. . . . .

Đúng rồi, đứa nhỏ.

Cô có con với hắn, ngày kia cô nói có chuyện quan trọng muốn nói với hắn là chuyện này sao, khó trách cô ấy luôn luôn ám chỉ hắn phải đối xử tốt với con nít. . . . .

Lệ Tước Phong đi nhanh về xe thể thao, ngón tay thon dài thế nhưng ần ần run run, khởi động xe thật lâu cũng chưa khởi động được. . . . .

"Đáng chết!"

Lệ Tước Phong một quyền vỗ lên tay lái, trong mắt có kích động nói không nên lời.

Cố Tiểu Ngải, cô dám đi thử xem

Gặp nhiều chuyện trục trặc, có cần thiết náo loạn rồi đi nơi này không? Cô muốn như thế nào, làm sao trái tim cô có thể nguội lạnh chứ, giữa bọn họ không có điểm chung. . . . . Tuyệt đối không có chung điểm.

Cô không thể rời đi.

Tuyệt đối không thể rời khỏi. . . . . bên cạnh hắn, tầm mắt của hắn. . . . .

Có thể nói, cho dù ở chân trời góc biển nào hắn cũng phải kéo cô trở về, nhưng lòng của cô thì sao chứ? Lúc trước hắn đã tổn biết bao nhiêu công phu mới để cho cô động lòng. Trái tim cô nguội lạnh, hắn phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong lại đập mạnh vào tay lái, hôm nay ở công viên trung tâm rõ ràng là cô từ biệt hắn, hắn lại còn tưởng rằng cô đang đợi hắn cầu xin cô. . . .

Hắn vẫn nghĩ, hắn Lệ Tước Phong đủ tàn nhẫn rồi, nhưng cô Cố Tiểu Ngải. . . . . vĩnh viễn còn ác độc hơn so với hắn.

Hắn yêu cô hơn so với cô yêu hắn, cô có thể dễ dàng nguội lạnh, cô có thể dễ dàng nói rời đi liền rời đi. . . . .

Nhưng còn hắn. . . . . hắn không thể mất đi cô.

Kiểm chế tim đập bồi rồi, thật lâu, Lệ Tước Phong mới khởi động xe thành công, ở trước ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của Chu Chi Nghi nghênh ngang rời đi.

*****

Trong sân bay, người đến người đi, tiếng thông báo đúng tiêu chuẩn thính thoảng ở trong sân bay trống trải vang lên, bên ngoài truyền đến tiếng máy bay cất cánh. . . . .

Cố Tiểu Ngải lúi cúi hành lý có chút nặng nề đi vào sân bay, đem hành lý gửi vận chuyển.

Qua kiểm tra an ninh, Cố Tiểu Ngải liền ngồi ở trên ghế chờ đợi đăng ký.

Trong sân bay, mọi người luôn vội vàng vàng, có người lo lắng, có người thích ý thoải mái, có người ôm chăm lấy nhau, không chịu ly biệt. . . . .

"Tiểu bảo bối, đến Luân Đôn ba mua cho con cá rán ăn có được hay không?"

"Dạ được ạ! Đến Luân Đôn là có thể ở cùng với mẹ rồi, thật là vui quá!"

. . . . .

Một người ba tuổi còn trẻ nắm tay con gái đi qua trước mặt Cố Tiểu Ngải.

Cha và con gái nắm tay rất thân thiết, tầm mắt Cố Tiểu Ngải có chút ngẩn ngơ, chợt nhớ tới trước đây, ba mẹ cô cũng thường một người nắm tay trái một người nắm tay phải dẫn cô đi chơi, hỏi cô chơi có vui không, hỏi cô muốn ăn cái gì không. . . . .

Khi đó thật sự rất hạnh phúc.

Sau hạnh phúc đó lại là mẹ cô ngoại tình. . . . .

"Tôi cảnh cáo anh, anh đừng đi theo tôi nữa, bằng không tôi báo anh quấy nhiễu tình dục đó!"

"Anh chân chính thế này làm sao quấy nhiễu tình dục chứ, em còn chê anh chưa đủ sao! Đừng làm rộn, theo anh trở về đi, đó chẳng qua là em gái họ của anh thôi mà."

"Tôi không quay về, anh với người ‘em gái họ’ của anh dứt khỏi tầm mắt của tôi đi! Tôi chúc các người cho đến già đều đoạn tử tuyệt tôn! Đê tiện!"

"A ——"

. . . . .

Một đôi tình nhân trẻ tuổi đứng ở hàng kia ầm ỹ, người nam thì muốn ôm cô gái không cho cô đi, kết quả cô gái cầm lấy Computer trên tay liền đập lên đầu người nam . . . . .

Người nam đau đến mức ôm đầu ngồi xồm xuống, cô gái quyết tuyệt rời đi.

Thật lâu, người nam từ dưới đất đứng lên, cái trán có vết máu, trên mặt sạm đã rơi lệ đầy mặt, người nam chẳng quan tâm đến vết thương trên đầu vẫn cố gắng đuổi theo cô gái. . . . .

Người nam ở phía sau đau khổ cầu xin, cô gái vẫn như cũ quyết tuyệt đi qua cửa đăng ký . . . . .

Cố Tiểu Ngải lặng im nhìn trên trán người nam kia chảy máu được nhân viên mời đi, người nam như là hóa điên lên, anh ta ra sức cào tay nhân viên nói, "Tôi thực rất yêu cô ấy, tôi không thể không có cô ấy, các người làm cho cô ấy trở về được không? Được không. . . . . Hoặc là để cho tôi đi lên, cầu xin các người. . . . ."

Trong sân bay, từng màn chia ly hoặc vui hoặc buồn. . . . .

Cố Tiểu Ngải lặng lặng nhìn.

Chuyện tình cảm thường chỉ là như vậy, một người tự cho là tình cảm của mình rất sâu sắc, nhưng đối phương. . . . . vẫn không cảm nhận được.

Giữa cô cùng Lê Tước Phong, không có tin tưởng, cũng không có thỏa hiệp. . . . . nhất định rồi sẽ lụi tàn mà thôi.

Bỗng dưng, thông báo đăng ký ở đại sảnh vang lên, Cố Tiểu Ngải cầm passport trên tay đi qua xếp hạng chờ đăng ký.

Từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ nhớ tới những chuyện trước đây nữa, cũng sẽ không nhớ đến thành phố này nữa, bao gồm cả Lê Tước Phong.

Cái gì cô cũng sẽ không nhớ đến nữa, cô sẽ sống một cuộc sống mới.

Một hàng ngũ có trật tự đi lên phía trước từng chút một, bỗng nhiên nhân viên cửa đăng ký ngừng làm việc.

Ngay sau đó chợt nghe tiếng thông báo của nhân viên nữ vang lên, "Các vị hành khách thân mến, chúng ta thành thật xin lỗi phải thông báo đến quý vị, do máy bay đến trễ, không thể cất cánh đúng giờ được, thời gian cất cánh sẽ hoãn lại. Lúc này đây chúng tôi vô cùng áy náy, xin mời quý vị vào trong phòng chờ nghỉ ngơi, chờ thông báo mới, cảm ơn. . . . ."

Một đám hành khách đang xếp hàng lúc này liền hô lên.

"Có làm hay không, tôi đang có việc gấp, tại sao lại hoãn thời gian cất cánh chứ? !"

"Đúng vậy, đã thông báo lên máy bay, bây giờ lại nói máy bay tới trễ, đây không phải là nói dối sao? !"

"Đúng vậy. . . . ."

Một đám người hùng hùng hổ hổ rời khỏi đi tới bàn phục vụ. . . . .

Cố Tiểu Ngải cũng ngạc nhiên, đã thông báo lên máy bay tại sao còn nói máy bay đến trễ?

Cố Tiểu Ngải cảm thấy có gì đó là lạ, còn đang nghi hoặc, vừa chuyển đầu qua liền thấy một đám người mặc tây trang đen chạy vọt vào phòng chờ, dẫn đầu là một gương mặt mang kính đen quen thuộc Võ Giang.

Là Lê Tước Phong tìm tới.

Ngực Cố Tiểu Ngải nhảy dựng lên, theo bản năng trốn vào một cái cột bên cạnh.

Bị Lê Tước Phong tìm được thì cô không thể rời khỏi nữa, cô không muốn bị bắt trở về nhốt nữa. . . . .

Hắn làm sao mà biết cô phải đi? Còn tra được chuyến bay của cô nhanh như vậy? Tại sao có thể như vậy.

Cố Tiểu Ngải núp sau cái cột tìm hiểu, chỉ thấy Võ Giang nhìn người xung quanh, sau đó nhìn bọn vệ sĩ phía sau phát phát tay, "Căn cứ vào trên ảnh mà đi tìm! Chỗ nào cũng không được bỏ sót!"

"Dạ"

Bọn vệ sĩ lập tức chạy đi bốn phía, nơi nơi tìm người.

Cố Tiểu Ngải hít một hơi thật dài, từ sau cái cột vòng đến một bên, thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị, đi theo một đám hành khách của hãng hàng không

đổi điện hùng hù hỏ hỏ rồi đi, nhanh chóng trốn vào toilet nữ.

Trong phòng rửa tay, có vài hành khách nữ cùng chuyển bay đứng, đã ở nơi đó kích động thảo luận.

"Này, thật sự là tôi chưa từng nghe qua lý do máy bay đến trễ bao giờ, đều đã thông báo phải lên máy bay rồi còn nói máy bay đến trễ cái gì nữa, thật là vớ vẩn."

"Đúng vậy, không phải là phi công uống rượu chứ? Một chút đi đến phòng phục vụ khiếu nại đi!"

"Không phải, tôi nghe nói là có tội phạm."

"Tội phạm? !"

"Đúng vậy, cô không thấy vừa rồi ở đại có một đám người vệ sĩ mặc tây trang đen đến hay sao, có phải là cảnh sát chìm đuổi bắt tội phạm hay không? !"

"Trời ơi . . . . . vậy chúng ta không phải đang gặp nguy hiểm rồi."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải đứng ở bên cạnh các cô ấy im lặng nghe, cực kỳ đau đầu.

Cô nghĩ hẳn đã không quan tâm đến cô nữa rồi, cho nên một tuần đều không có đi tìm cô. . . . .

Nhưng tại sao bây giờ hẳn lại có khí thế lớn đi tìm cô như vậy chứ.

Cô rời đi mà không từ biệt nhất định sẽ chọc giận Lệ Tước Phong, nếu bị bắt trở về, cô nhất định không được ăn uống tốt nữa.

Cô thật sự rất sợ. . . . . Lại bị nhốt nữa, cô sẽ bị xiềng xích, không có tôn nghiêm gì nữa.

Cô nhất định phải trốn thoát.

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải mở cửa đang muốn đi ra ngoài, còn chưa ló mình ra ngoài đã thấy một vệ sĩ mặc đồ đen đứng bên ngoài.

Cố Tiểu Ngải rút trở về, trên mặt dần dần lạnh ý sợ hãi.

Tại sao có thể như vậy? !

Những người vệ sĩ kia tốc độ cũng quá nhanh đi, nhanh như vậy đã chạy tới toilet bên này rồi.

Phải nhờ Chu Chi Nghi đến giúp cô, Cố Tiểu Ngải khởi động lại di động, tất cả đều là số điện thoại của Lệ Tước Phong kêu gọi cuồng vọng. . . . .

Cô còn chưa kịp làm gì, trên màn hình dây số Lệ Tước Phong lại hiện lên.

Cố Tiểu Ngải nhếch môi, dùng sức cắt đứt điện thoại của hẳn, bây giờ làm sao cô dám nhận điện thoại của hẳn chứ.

Cố Tiểu Ngải lập tức bấm số điện thoại của bạn thân Chu Chi Nghi, giọng nói lộ ra một chút khẩn trương "Này, Tiểu Nghi, bỏ hãy nghe mình nói, bây giờ mình đang bị . . . . ."

"Bỏ hãy nghe mình nói đi Tiểu Ngải." Chu Chi Nghi có chút kích động cắt đứt lời của cô, "Mình thấy bỏ không buông bỏ soái ca Lệ Tước Phong kia . . . . Vì thế mình đã đi tìm anh ta. Bỏ tha thứ cho mình đi!"

. . . . .

Cô rốt cục biết vì sao Lệ Tước Phong lại tìm tới đây nhanh đến vậy rồi.

Cô cũng đã từng nói qua với Chu Chi Nghi về con người Lệ Tước Phong. . . . . Tính cách của hẳn không ai bì nổi, thủ đoạn ác độc, thể lực khổng lồ. . . . . Bạn thân "Hỗ trợ" như vậy, sẽ chỉ làm cô rơi xuống vực sâu không đáy thôi.

"Bỏ đem thư của mình đưa cho hẳn ta rồi sao?" Làm cho mình tỉnh táo lại, Cố Tiểu Ngải lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy . . . . . bỏ còn nói gì chứ, tại sao bỏ mạng thai lại không nói cho mình biết? ! Bỏ có Bảo Bảo rồi tại sao còn đi khỏi đây chứ." Chu Chi Nghi nói lưu riu.

". . . . ." Mặt Cố Tiểu Ngải nháy mắt tái nhợt.

Lệ Tước Phong. . . . . biết cô có Bảo Bảo.

Hắn sẽ nghĩ như thế nào? Là vui hay giận?

Hắn nhận định nói cô phản bội hắn, cô căm sừng hắn, hắn có thể nghĩ đứa bé này là của Sở Thế Tu hay không?

"Bây giờ bò đang ở đâu? Mình lập tức tới tìm bò!" Chu Chi Nghi lại lo lắng hỏi.

Bây giờ, vệ sĩ của Lệ Tước Phong ở bên ngoài tìm cô khắp nơi . . . . .

Lưới lớn như vậy, cô đã không biết làm như thế nào đào thoát nữa.

"Bang bang phanh ——"

Toilet nữ đột nhiên bị người dùng sức đập vào, có giọng nam ở bên ngoài hô, "Trong vòng 3 phút, mời toàn bộ các người đi ra, chúng tôi muốn vào kiểm tra!"

. . . . .

Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng nhắm mắt lại, vì tìm cô, ngay cả toilet nữ mà đám vệ sĩ kia cũng không buông tha?

Cô làm sao có thể trốn được?

Cô đã muốn mắc vào lưới rồi . . . . .

"Không cần, mình không đi nữa." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, cúp điện thoại.

Cô đã không thể đi được nữa rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải một lần nữa đứng ở trước bồn rửa tay, trên tay dính chút nước, vỗ vỗ gương mặt có chút tái nhợt của mình, làm cho mình yên tĩnh lại, lúc này cô vẫn đang suy nghĩ hắn sẽ suy nghĩ như thế nào . . . . .

Bất kể là hắn nghĩ như thế nào, với tính cách bá đạo cuồng vọng của hắn, với lòng tham lam muốn giữ lấy của hắn, khẳng định là trước khi phân biệt được rõ ràng mọi chuyện sẽ bắt cô trở về. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn từng người trong toilet nữ đi ra ngoài. . . . .

Giống như đang chờ đợi chết chóc tới gần, thân thể Cố Tiểu Ngải càng ngày càng toát ra ớn lạnh.

Cô đã không còn cơ hội rời đi nữa, nhưng lại còn ý đồ đấu tranh.

Mặc áo khoác đội mũ vào, Cố Tiểu Ngải nhìn mình trong kính, cô không bị nhận ra mới kỳ quái.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn về phía một nữ sinh đang thu dọn túi trang điểm của mình lại, bỗng dưng một cái ý tưởng trong đầu chợt hiện lên.

Cố Tiểu Ngải tiến lên hỏi, "Thật ngại, có thể cho tôi mượn đồ trang điểm của cô dùng một chút không?"

Đối phương do dự nhìn cô, Cố Tiểu Ngải đành phải nói, "một chút tôi phải gặp bạn trai, muốn xinh đẹp một chút thôi."

"Được, có thể, nhưng phải nhanh một chút, người ở phía bên ngoài bắt chúng ta phải đi ra ngoài."

"Vâng, được, cảm ơn."

. . . . .

Cố Tiểu Ngải cảm kích nhìn cô cười, nhanh chóng lấy đồ trang điểm bên trong túi ra.

Cho tới bây giờ, cô đều để mặt mộc gặp người khác, hoá trang cùng không hoá trang hoàn toàn là hai cái cảm giác, đừng nói là đám vệ sĩ kia, Lệ Tước Phong cũng chưa thấy qua bộ dáng cô lúc trang điểm.

Cô vẽ một chút lông mày đều đã bị hắn mắng. . . . .

Cố Tiểu Ngải cố ý trang điểm đậm một chút, vẽ mắt đậm mà xinh đẹp, vẽ môi thành đỏ mọng, cả người nhất thời yêu khí mười phần, đôi mắt xinh đẹp.

"Cảm ơn."

Đem túi đồ trang điểm trả lại cho người khác, Cố Tiểu Ngải nhanh chóng cởi áo khoác cột lại bên hông, làm tóc hỗn độn một ít, làm cho mình có vẻ hư hỏng một chút. . . . .

"Vù ——"

Hít sâu một hơi, Cố Tiểu Ngải chen vào giữa đám người đi ra ngoài, may mắn ở bên ngoài không phải Võ Giang hay người biết cô . . . . .

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, đi ra ngoài, những người vệ sĩ kia cầm ảnh chụp trên tay quét qua các cô liếc mắt một cái liền cho nhóm cô rời đi.

Cố Tiểu Ngải nhất thời nhẹ nhàng thở ra, cố ý đi theo một bạn có người thân đi bên cạnh.

Võ Giang còn đứng ở đại sảnh chỉ huy, ánh mắt đảo qua bốn phía quan sát.

Đi ra khỏi sân bay, chỉ thấy trong sân bay đều là lũ khách bị giữ lại, không chỉ có một chuyến bay của cô mà toàn bộ các chuyến bay đều bị đình chỉ. . . .
. . . Lệ Tước Phong lại làm lớn chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299

Cửa sân bay cũng đứng đầy vệ sĩ, nhưng nhìn chung cũng không có ngăn chặn tự do ra vào của lũ khách, Cố Tiểu Ngải tâm tình không yên, an toàn rồi đi khỏi sân bay.

Ngồi trên một chiếc xe taxi, tim đập kịch liệt mới từ từ bình tĩnh lại . . . . .

Cô không biết lần này nếu bị Lệ Tước Phong bắt trở về sẽ có hậu quả gì nữa.

"Tiểu thư, đi đâu ạ?" Tài xế hỏi.

"Rời đi khỏi C thị trước rồi nói sau."

Cố Tiểu Ngải đáp, lần trước bị Sở Thế Tu đưa đến biệt thự bờ biển thì Lệ Tước Phong cũng không có phát hiện ngay, hẳn sẽ lục soát toàn bộ C thị trước. . . . .

Cô rời đi C thị rồi mới tính sau, cứ thế này thì cô cũng không thể trở về quê hương.

Trong đầu nảy ra một ý, Cố Tiểu Ngải đem áo khoác mặc lại như cũ, im lặng chờ đợi, cô còn đem hành lý đi gửi vận chuyển rồi, không dám đi lấy. . . . .

Hồng hét rồi.

Làm sao có thể biến thành hồng hét như vậy chứ, tâm tình của cô lúc trước và bây giờ quả thực khác biệt hoàn toàn. . . . .

"Két ——"

Xe taxi dừng mạnh lại, cả người Cố Tiểu Ngải bị thân xe làm chấn động, theo bản năng ôm bụng của mình, "Làm sao vậy?"

"Không, không biết. . . . ."

Tài xế lắp bắp nói, sợ hãi tới cực điểm.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy hơn mười chiếc xe hơi màu đen chiếm cả đường lớn, vây quanh xe taxi của cô lại, làm giao thông trên đường đều bị bế tắc cả lên.

Từ trên xe hơi, một đám vệ sĩ mặc đồ đen nghiêm chỉnh đi xuống, đi lên phía trước bao bọc vây quanh.

Cố Tiểu Ngải tuyệt vọng ngã người ra ghế, vẫn bị tìm được rồi.

Cô còn tưởng rằng có thể rời khỏi một lần . . . . . Vì sao cô luôn cách tự do xa như vậy, luôn cách thứ mình muốn xa như vậy. . . . .

Bọn vệ sĩ đứng vây quanh xe taxi cũng không bắt cô đi xuống, một đám mặt không chút thay đổi khoanh tay mà đứng.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người nhìn lại phía trước mặt.

Hai chiếc xe hơi màu đen chạy ra hai bên tạo một khoảng trống, một chiếc xe thể thao mui trần màu bạc kiêu ngạo chạy nhanh vào, dừng ngay lại.

Lập tức có vệ sĩ tiến lên mở cửa xe.

Đã là hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về phía Tây, bầu trời có một tầng mây mù dày đặc, cả con đường được bao phủ bởi ánh mặt trời màu vàng, một người cao lớn bước xuống xe, vẫn là mặc một áo khoác đen dài làm nổi bật lên nét khí khái hào hùng trên người, áo sơ mi, caravat màu đậm tinh tế, cẩn thận tỉ mỉ.

.....

Nhìn bóng dáng quen thuộc kia, hai tay Cố Tiểu Ngải nắm chặt trên hai đầu gối, hô hấp trở nên khàn khàn.

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn xe taxi của cô, bước đi đến, vẻ lo lắng trên mặt đặc hơn, một đôi mắt đen giống như mặt hồ sâu.

"Àm——"

Cửa xe bên cạnh người cô bị đập mạnh vào, một vệ sĩ dùng gậy gộc trực tiếp cạy mở cửa xe ra.

Tài xế không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sợ tới mức nhất thời ôm đầu dựa vào trên tay lái, miệng thì thảo tự nói, "Bảo —— báo cảnh sát."

.....

Bọn vệ sĩ lui ra phía sau từng bước, Lệ Tước Phong bước lên, đứng ở trước cửa xe nhìn chăm chăm mặt cô trang điểm, hô hấp rất không thông thuận.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không khí nặng nề làm người ta hít thở không thông.

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn chơi trò trốn tìm sao?" Thật lâu, một tay Lệ Tước Phong đặt trên xe, từ trên cao nhìn xuống chăm chú vào cô, âm trầm nói, "Cô nhìn xem, cô làm cái mặt mình thành cái dạng quỷ gì đó."

Hắn đã từng nói ghét cô trang điểm, vì né tránh hắn, cô lại vẽ cái mặt mình thành ra như vậy.

.....

Cố Tiểu Ngải rũ mắt xuống, nắm tay thật sự nhanh, "Anh thích chơi trò mèo vờn chuột như vậy sao?"

"Đi ra ngoài!" Lệ Tước Phong đánh một quyền trên mũi xe, hung ác nói.

Cố Tiểu Ngải hiểu được đã không còn khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của hắn nữa rồi, chỉ có thể từ trong xe đi xuống, đứng ở trước mặt hắn.

Trên người hắn bao phủ vẻ lo lắng làm cho người ta bị một loại áp lực vô hình.

Làm cho cô bức bối cực kỳ.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô không lộ vẻ mặt gì, ngực lại khó chịu, theo bản năng muốn xả caravat đi, bỗng nhiên nghĩ caravat này là do cô thất lại, liền không làm nữa.

"Cô muốn chạy trốn đến nơi nào?" Lệ Tước Phong từng chữ từng chữ từ trong cổ họng bức ra, đứng ở trước mặt cô trừng mắt nhìn cô, không có động thủ.

Đã thật lâu rồi, hắn cũng không có đánh cô nữa, chỉ biết mạnh mẽ khắc chế cơn giận của mình.

"Bây giờ còn nói đến vấn đề này thì có ích gì?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn về phía hắn âm trầm hỏi lại, "Không phải muốn bắt tôi trở về sao, đi thôi."

Bây giờ, cô cũng không thể thoát được nữa. ....

Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô muốn sống một cuộc sống mới cũng không được, cái cô phải đối mặt ..... Sẽ là vòng đi vòng lại cũng bị nhốt.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong lại là một quyền nện ở trên xe, phát tiết tức giận trên người, "Rốt cuộc cô muốn như thế nào? Tôi đã không chỉ phối cuộc sống rồi, vậy cô đáp lại cho tôi là cái gì? ! Cô có bầu còn tính một tháng sau mới nói cho tôi biết? !"

Cô đối với hắn chỉ có một lần lại một lần trốn tránh.

Ngay cả có đứa nhỏ cũng muốn chạy trốn khỏi hắn. .... Chẳng lẽ nhìn hắn giống như kẻ ngu chạy đi tìm cô khắp thế giới thì cô mới vui vẻ sao?

Nghe vậy, lòng mi Cố Tiểu Ngải run lên, có chút khó khăn nói, "Tôi cũng không muốn nói cho anh biết."

"Không nói cho tôi biết? ! A. ...." Như là nghe được cái chuyện gì chê cười, Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, "Cố Tiểu Ngải, cô dựa vào cái gì không nói cho tôi biết? !"

Đứa nhỏ này là của hấn!

Hấn là ba của đứa nhỏ! Cô dựa vào cái gì không nói cho hấn? Còn muốn mang theo đứa nhỏ rồi khỏi hấn!

Phản ứng của Lệ Tước Phong ngoài dự đoán của Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn về phía hấn, "Tôi nghĩ, anh sẽ cho rằng ba đứa bé này là Sở Thế Tu."

Phản ứng của hấn như thế. . . . . Đến tốt cùng là tin hay không tin?

"Tôi. . . ." Lệ Tước Phong muốn phản bác, lời nói lại bị ngăn ở nơi cổ họng, trong mắt lóe ra quá một chút giật mình.

Biết cô có đứa nhỏ, phản ứng đầu tiên của hấn chính là cô có cốt nhục của hấn.

Hấn ngay cả một chút bóng dáng Sở Thế Tu đều không có nghĩ tới. . . . .

Hấn không phải chắc chắn cô cùng Sở Thế Tu đã lên giường rồi sao? Vì sao từ khi biết có đứa bé này, hấn hoàn toàn không hoài nghi qua. . . . .

Có lẽ, hấn nên sớm tin tưởng lời của cô, cô không có phản bội hấn, cô không có cảm sùng hấn.

Có lẽ, hấn tin cô. . . . .

Trong mắt Lệ Tước Phong lóe lên nhìn vào mắt Cố Tiểu Ngải, nghĩ đến hấn là bị cô hỏi làm cho do dự, nói không nên lời. . . . .

Ngực giống như bị kéo căng ra, đau đến mức cô rất muốn cúi gập thắt lưng. . . . .

"Không phản đối sao?" Khóe môi Cố Tiểu Ngải xà ra một chút cười khở, "Hay là, anh muốn bức tôi bỏ đi đứa bé này?"

"Nó là con tôi!" Hấn làm sao có thể bắt cô bỏ đi con của hấn chứ!

"Nếu không phải thì sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại, giọng điệu có chút chua sọt.

Hấn không phải nhận định cô cùng Sở Thế Tu đã lên giường rồi sao? !

"Cố Tiểu Ngải! Cô không nên làm trái lại tôi có phải hay không?" Lệ Tước Phong bị tức không nhẹ, hướng tới cô quát, "Lúc tôi không tin thì cô trách tôi tại sao không tin cô! Bây giờ, tôi tin đứa nhỏ trong bụng cô là của tôi thì cô lại quái gở như vậy? ! Đến tốt cùng cô muốn như thế nào? !"

. . . . .

Bộ dáng Lệ Tước Phong giống như một đứa nhỏ bị tức điên lên, cũng không có đánh cô, không làm sao được đành thở hổn hển.

"Tôi không muốn như thế nào cả." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nhìn hấn, "Tôi chỉ biết, tôi ở trước mặt anh chưa bao giờ có quyền lựa chọn, anh muốn tôi như thế nào thì tôi nhất định phải như thế đó."

Hấn muốn cô đi hướng đông, cô nhất định phải đi hướng đông; hấn muốn cô ăn thì cô sẽ không thể uống nước. . . . .

Lệ Tước Phong luôn luôn yêu cầu cô phải nghe lời, thuận theo, nếu không. . . . . Chính là cố ý chọc hấn tức giận.

"Cố Tiểu Ngải! Tôi đã đáp ứng không chi phối cuộc sống của cô rồi!" Lệ Tước Phong tức giận nói.

"Thật không? Vậy việc này thì tính là cái gì?" Cố Tiểu Ngải nhìn về phía vệ sĩ đứng thành mấy hàng, một đám người mặt không chút thay đổi đứng ở hàng kia, "Nếu anh thật sự không chi phối, thì hãy để cho tôi rời đi, được không?"

Hấn làm không được. . . . .

Cá tính của hấn quá mạnh mẽ, hấn vĩnh viễn đều thích nắm trong tay tất cả.

"Cho cô đi rồi thì tôi làm sao bây giờ?" Lệ Tước Phong không cần nghĩ ngợi nói.

"Lệ Tước Phong, cuộc sống của anh vĩnh viễn phong phú hơn so với tôi, tôi bất quá chỉ là một chất phụ gia trong cuộc sống của anh mà thôi, nếu anh thành toàn thì tôi sẽ cảm kích anh." Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào mặt hấn nói.

Cuộc sống của hấn có rất nhiều thứ, cô có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng nếu cô bị bắt trở về, cuộc sống của cô chỉ còn lại có hấn cùng vĩnh viễn là màu đen tối. . . . .

"Thành toàn? Cố Tiểu Ngải, cô đang nói chuyện cười sao?" Sắc mặt Lệ Tước Phong có chút cứng ngắc, miễn cưỡng lộ ra một chút cười lạnh, trong mắt xẹt qua đau thương, "Tôi thành toàn cho cô, còn tôi thì sao chứ? Vì cô, tôi tốn biết bao nhiêu thời gian, làm biết bao nhiêu là chuyện. . . . ."

Cố Tiểu Ngải cắt đứt lời của hắn, nói từ có chút châm chọc, "Bao gồm cả cùng ba tôi. . . . . có một giao ước, để cho tôi trước mặt mọi người bị vạch trần thân thể?"

Đây chính là chuyện hân làm vì cô sao?

Làm cho cô vĩnh viễn nhận rõ giữa mình và Sở Thế Tu là không có khả năng ?

Làm cho cô trước mặt nhiều người biết được mình là kết quả của mối tình vụng trộm? ! Giống như một chú hề trước vô số đèn máy ảnh? !

". . . . ." Lệ Tước Phong bị cô chần kín nói không nên lời, nếu hắn sớm biết rằng lúc ở lễ khánh thành của Sở gia cô đã yêu hắn thì làm sao hắn có thể cùng Cố Tần làm giao dịch!

Bạn đang đọc truyện *Đổi Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300

"Lệ Tước Phong, anh chỉ là muốn có tôi chứ không phải yêu tôi." Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng, ngực chột đau đớn, "Ngay cả làm sao để tôn trọng một người anh cũng đều không hiểu, giữa chúng ta căn bản không thích hợp."

". . . . ."

"Chỉ là do tôi muốn, anh hẳn là sẽ không chấp thuận cho tôi, nếu không cũng sẽ không mang nhiều người đến đây như vậy. Lệ Tước Phong, anh thích chơi trò mèo vờn chuột à, anh lại thắng rồi."

Cố Tiểu Ngải không muốn bị nhiều người trên đường vây quanh nhìn như vậy nữa, xoay người đi qua bên cạnh Lệ Tước Phong đi lên phía trước.

Dù sao kết cục cuối cùng cũng đều như nhau thôi, cô không muốn bị vệ sĩ bắt lấy quăng vào trong xe, còn không bằng chính mình đi qua, ít nhất thân thể của cô không cần chịu khổ. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tôi mặc kệ cô tin hay không tin! Lời này tôi chỉ nói một lần thôi!"

Tiếng nói trầm thấp của Lệ Tước Phong từ phía sau cô vang lên, mỗi một lời đều cực kỳ dùng sức rống, "Cô là người phụ nữ tôi yêu nhất! Từ nay về sau, tôi cũng sẽ không yêu người thứ hai! Chỉ cần cô ở lại, về sau tôi sẽ không liên quan đến bất kỳ người phụ nữ nào nữa! Cô muốn như thế nào thì tùy cô!"

. . . . .

Cơ thể Cố Tiểu Ngải run lên, môi đỏ mọng cắn chặt, hốc mắt bỗng nhiên ướt.

Cô là người phụ nữ tôi yêu nhất! Từ nay về sau, tôi cũng sẽ không yêu người thứ hai!

Chỉ cần cô ở lại, về sau tôi sẽ không liên quan đến bất kỳ người phụ nữ nào nữa! Cô muốn như thế nào thì tùy cô!

. . . . .

Nghe được những lời này, lòng cô không yên. . . . .

Lúc cô chờ mong những lời này vì sao hắn lại không nói? Chờ trái tim cô nguội lạnh rồi thì hắn mới nói ra. . . . .

Hắn luôn nói những lời ngọt ngào không đúng lúc. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Đây không phải là trò chơi mèo vờn chuột, tôi muốn lòng cô tình nguyện ở lại!" Lệ Tước Phong đến gần cô, đứng ở sau lưng của cô nói từng chữ một, "Tôi muốn cô yêu tôi!"

Hắn một lần lại một lần nhốt cô đơn giản cũng chỉ là muốn cô yêu hắn!

Lòng của cô không chịu khuất phục hắn, hắn mới sốt ruột, mới có thể dùng tất cả biện pháp. . . . .

Cố Tiểu Ngải hơi hơi ngẩng mặt lên, không cho nước mắt rơi xuống, tận lực làm cho giọng mình có vẻ lạnh nhạt, "Nếu tôi không yêu anh thì sao? Tôi nhất định phải đi thì sao?"

Hắn sẽ tôn trọng lựa chọn của cô không?

Tính cách hần bá đạo không ai bì nổi có thể cho cô rời đi sao?

"Cô đã nói cô yêu tôi . . . . ." Lệ Tước Phong liền đứng ở sau lưng của cô nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ bé của cô, lời này hần ra có chút lo lắng.

Cô đã muốn chuẩn bị rời khỏi, còn có thể yêu hần không?

Lòng của cô. . . . .

Nếu cô đã nán lòng thoái chí, hần đem cô mang về thì có ý nghĩa gì nữa? Là lại một lần nữa bức cô tuyệt thực, hay là lại một lần nữa bức cô không nói chuyện cùng hần?

Nhưng nếu không đem cô mang về, hần phải làm sao bây giờ?

Hần đã từng để cô bên cạnh Sở Thế Tu, một ngày ngắn ngủi kia hần đã chịu không nổi rồi. . . . .

Nếu lại một lần nữa, hần không dám tưởng tượng.

"Yêu cũng không thể giữ lại một tình cảm." Cố Tiểu Ngải chớp chớp ánh mắt ướt át, chậm rãi xoay người lại hờ hững nhìn về phía người đàn ông ở trước mặt, "Giữa chúng ta đều không có không gian riêng, mà vẫn luôn dây dưa với nhau."

Nếu tình cảm của bọn họ còn tiếp tục nữa thì chỉ biết càng ngày càng dị thường mà thôi.

"Tôi sẽ sửa!" Lệ Tước Phong dùng sức cắt đứt lời của cô, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm mắt cô có chút yêu khí, "Nếu cô muốn tôi biến thành như thế nào thì tôi đều sửa cho cô!"

Ở trước mặt cô, hần đã không nóng nảy nữa rồi. . . . .

Chỉ cần cô yêu hần, cô ở lại bên cạnh hần, về sau muốn hần ăn nói khép nép đều được.

Hần vẫn là không hiểu cô tin những lời hần nói hay không, hần chỉ biết là, trong trò chơi chinh phục này, người thua là hần.

Thua triệt triệt để để.

"Lệ Tước Phong. . . . ." Đối mặt với Lệ Tước Phong như vậy, Cố Tiểu Ngải không biết mình còn kiên trì được hay không.

Cô nghĩ hần sẽ đem cô trực tiếp bắt về nhốt, lại không nghĩ rằng hần sẽ nói ra như vậy. . . . .

Lúc trước ở công viên trung tâm vẫn còn là một người đàn ông ngang ngược không cho cô rời khỏi, giờ phút này trở nên ăn nói khép nép. . . . .

Điều này làm cho lòng của cô đau đến thất lại, cô bỗng nhiên không rõ có nên đi hay không.

Cô thừa nhận, mỗi một câu của hần đối với cô có lực sát thương rất lớn. . . . . Hần chỉ yêu một mình cô, hần sẽ không gặp mặt phụ nữ khác, cái gì hần cũng đồng ý sửa vì cô.

Cô hiểu được, dường như là hần đang cầu xin cô, cầu xin cô tha thứ, cầu xin cô ở lại. . . . .

"Vô Giang! Lấy súng đến đây!" Lệ Tước Phong bỗng nhiên trầm giọng nói.

Nghe vậy, con người của Cố Tiểu Ngải co rút, theo bản năng lui ra phía sau từng bước, hần muốn làm cái gì?

Nhìn cô sợ hãi lui về phía sau, Lệ Tước Phong tự giễu nở nụ cười một tiếng, "Cô không cần như vậy, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không làm cô bị thương nữa."

"Anh muốn làm cái gì?" Cố Tiểu Ngải bất an nhìn hần.

"Cố Tiểu Ngải, tôi cũng đã nói rồi, nếu cô không yêu tôi thì cứ bước đi! Tôi sẽ không dây dưa với cô nữa."

Vô Giang lấy ra một cây súng cung kính đưa cho Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong cầm súng một cách chắc chắn, ánh mắt tối tăm nhìn chăm chú vào mặt của cô, tiếng nói trầm thấp mà từ tính.

Cắt lời, Lệ Tước Phong giơ cây súng lên nhắm ngay vào vai trái của mình nổ mạnh một phát súng.

"Pằng——"

Cả người Lệ Tước Phong nhoáng lên một cái, bị đau nhứt chặt mi, cũng chưa hừ lên một tiếng.

"A——"

Người vậy xem ở xa xa thét lên chói tai.

Cố Tiểu Ngải nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, ngo ngắc nhìn máu tươi từ vai trái hấn ồ ồ mà ra, chảy xuống dưới, hòa cùng màu áo đen thành một màu u ám. . . . .

"Lệ Tước Phong, anh điên rồi? !"

Hắn đang làm cái gì đó? Hắn không muốn sống nữa sao? !

"Cố Tiểu Ngải, tôi nói lại lần nữa, nếu cô không yêu tôi thì cứ bước đi!" Lệ Tước Phong nhìn cô, trong mắt quyết tuyệt, đem cây súng dờn đi khỏi vai trái của mình, ngón tay chạm vào cò súng.

"Không được ——"

Biết hắn muốn làm cái gì, Cố Tiểu Ngải sợ hãi hô to lên, nhưng cùng với giọng nói của cô, là tiếng súng thứ hai vang lên, không có một chút chần chờ. . . .

"Pằng ——"

Tiếng súng vang vọng lúc...hoàng hôn.

thân hình Lệ Tước Phong lại nhoáng lên một cái, cả người thiếu chút nữa té ngã, nhưng vẫn cố gắng chống đứng ở đằng kia, máu tươi càng thêm chảy mãnh liệt.

Mỗi một tác mặt của Lệ Tước Phong đều tái nhợt, mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống, môi mỏng không có một chút máu, trắng bệch đến đáng sợ.

"Lệ Tước Phong, anh không muốn sống nữa sao? !"

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn bị dọa rồi, cô không nghĩ tới Lệ Tước Phong phương thức đoạn tuyệt như vậy, hắn làm gì trên thân thể mình chứ? !

Ngay cả tánh mạng của mình mà hắn cũng đều không cần?

Tay phải Lệ Tước Phong cầm súng khẽ run lên, chậm rãi dờn hòng súng đi. . . . .

"Không được! Tôi không đi nữa! Lệ Tước Phong, tôi đi theo anh, anh đừng nổ súng nữa. . . . ."

Thấy thế, Cố Tiểu Ngải sợ tới mức đồng tử co rút nhanh, không cần nghĩ ngợi thốt lên, nước mắt rớt cuộc không nhịn được rớt xuống.

Đừng nổ súng nữa. . . . .

Đừng điên cuồng mà chơi tiếp tục như vậy nữa. . . . .

"Thật không? Cam tâm tình nguyện đúng không?" Lệ Tước Phong thật sâu nhìn chăm chăm cô, môi mỏng trắng bệch khẽ nhếch lên, giọng điệu cứng nhắc đủ mạnh mẽ.

Tay phải buông lỏng, cây súng rơi xuống đất, trong tầm mắt dần dần có chút rã rời, thân hình lung lay sắp đổ.

Thật tốt, cô không đi nữa rồi. . . . .

"Lệ Tước Phong!" Nhìn thấy hắn với bộ dạng này, Cố Tiểu Ngải sợ hãi vội vàng xông lên phía trước, đỡ lấy thân thể của hắn, khẩn trương hỏi, "Anh thế nào?"

Hắn lấy thân thể mình để đặt cược sao?

Có phải nếu cô không nói câu ở lại, hắn sẽ tiếp tục nổ súng nữa sao? Tại sao hắn có thể điên cuồng như vậy. . . . .

Cơ thể Lệ Tước Phong loạn choạng, cúi mặt xuống nhìn cô, gian nan tiếp tục hỏi, "Thật sự không đi đúng không?"

Giống như muốn từ miệng cô xác nhận lại một lần nữa.

Cố Tiểu Ngải lo lắng quay đầu nhìn Võ Giang hô to, "Còn không mau gọi xe cứu thương? !"

"Đã gọi rồi, Cố tiểu thư." Võ Giang tiến lên từng bước đáp.

Lệ tổng làm một màn này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, mọi người chỉ thấy qua Lệ tổng đánh phụ nữ thôi, chứ chưa từng thấy Lệ tổng lại nổ súng vào chính mình như vậy. . . . .

"Qua đây đi anh ấy mau!"

Cố Tiểu Ngải kích động nói, chỉ một mình sẽ không chống đỡ nổi sức nặng của Lệ Tước Phong.

Võ Giang nghe vậy vội vàng tiến lên, tiếng nói Lệ Tước Phong trở nên có chút khàn khàn, vẫn là hung hăng nói, "Cút ngay! Tôi còn chưa tàn phế!"

Chỉ là hai phát súng mà thôi, hấn còn đứng được.

Hấn không yếu đuối như vậy.

"Vâng, Lệ tổng." Võ Giang lập tức đứng ở một bên không nhúc nhích.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong đẩy tay Cố Tiểu Ngải nâng đỡ hấn ra, ánh mắt đã rõ ràng nhìn mặt cô đã muốn rơi lệ đầy mặt, nước mắt này là chảy xuống vì hấn . . . . .

Chỉ cần cô ở lại, hấn chịu mấy phát súng cũng đáng.

Cố Tiểu Ngải nhìn mặt của hấn, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, tầm mắt đã mờ hồ rồi.

Môi Lệ Tước Phong tái nhợt nở ra một chút tươi cười đặc ý, "Đây là do chính cô cam tâm tình nguyện ở lại nha, tôi không bắt buộc cô."

"Lệ Tước Phong, anh chính là kẻ điên."

Vì muốn cô ở lại mà ngay cả mạng sống hấn đều không cần.

"Đúng, tôi điên rồi!" Lệ Tước Phong thân nhiên thừa nhận, thân hình lại lung lay một chút, thần thái trong mắt càng ngày càng tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 301

"Anh đừng náo loạn nữa, chúng ta đi lên xe ngồi chờ một chút xe cứu thương tới đi." Cố Tiểu Ngải khẩn trương lo lắng nhìn hấn, lại muốn đi lên dìu hấn, lại một lần nữa bị Lệ Tước Phong đẩy ra.

"Tôi tự đứng được!"

Lệ Tước Phong cố gắng chống đỡ đứng ở đó, mồ hôi trên trán nhỏ xuống như mưa, mạnh mẽ chịu đựng đau đớn, hai tròng mắt dùng sức tập trung nhìn cô cắn răng hỏi, "Cố Tiểu Ngải, cô có yêu tôi hay không?!"

Giọng điệu của hấn cho tới bây giờ cũng sẽ bá đạo không thay đổi.

Ngay cả một câu câu hỏi đều có vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh, không ai bì nổi. Bây giờ hấn bị thương cũng chẳng sợ tùy thời có thể ngã xuống nữa.

Cố Tiểu Ngải nhìn bộ dáng hấn suy yếu lại cố gắng chống đỡ, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Có đôi khi, cô thực không hiểu suy nghĩ của hấn, lúc này mà còn hỏi cái chuyện đó, mỗi một hành vi của hấn đều vô cùng đáng sợ..... ngay cả thân thể của hấn cũng không để ý.....

"Tôi hỏi cô có yêu tôi hay không?!" Không nghe thấy cô trả lời, Lệ Tước Phong lại dùng lực hỏi một lần nữa, cố chấp đến khiếp người, "Có phải yêu tôi nên mới ở lại đúng không?!"

Hôm nay, hấn nhất định phải biết đáp án này.

Hấn muốn cô cam tâm tình nguyện ở lại, hấn muốn cô ở lại về sau sẽ không đi nữa, hấn yêu cô.....

Hấn không muốn trái tim cô nguội lạnh, tuyệt đối không được.

"Yêu! Tôi yêu anh! Lệ Tước Phong, tôi yêu anh! Anh có nghe được hay không?!" Cố Tiểu Ngải khóc lớn tiếng nói.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại có giọng nói của Cố Tiểu Ngải.

"Nghe được." Lệ Tước Phong lập tức nở nụ cười, giống như một đứa nhỏ, vui vẻ cực kỳ, giống như hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, "Vậy cô hôn tôi đi, Cố Tiểu Ngải, lại đây hôn tôi đi."

Hắn muốn đem cô kéo vào trong lòng hôn mạnh mẽ. Nhưng bây giờ, hắn..... ngay cả ôm cũng đều khó khăn, vai trái đang rất đau đớn.

Lúc này đây, Cố Tiểu Ngải không do dự nữa, kiễng mũi chân hôn môi hắn thật sâu, nước mắt rơi xuống, vị mặn tràn lan trong miệng hai người, làm cho nụ hôn này trở nên chua xót.....

Lệ Tước Phong muốn giơ tay lên ôm cô, nhưng ngay cả tay phải cũng không còn chút khí lực nữa, chỉ có thể cúi đầu ngậm môi của cô dùng chút khí lực cuối cùng hôn môi cô.

Hương vị son môi của cô cũng không bằng hương vị ngọt ngào của riêng cô..... Cô sẽ không thích hợp với cái mớ đồ trang điểm gì đó đâu.

Giống như là hôn trước khi tử vong vậy, hai người đều dùng hết khí lực toàn thân, dùng sức mà triển miên hôn đối phương.....

Ánh mặt trời chiều chiếu trên người của hai người, tạo thành một hình ảnh bi thương nhưng rất đẹp.

Bọn vệ sĩ lẳng lặng đứng, không ai lên tiếng, người vây xem xa xa cũng yên tĩnh trở lại.....

Khí lực đến cuối cùng cũng hết, Lệ Tước Phong lập tức ngã vào trên vai nhỏ bé và yếu ớt của cô, suy yếu nói, "Cố Tiểu Ngải, về sau đừng trang điểm nữa ..... Mùi phấn này..... thật là khó ngửi....."

"....."

Cố Tiểu Ngải nhất thời cũng không biết nên khóc hay là nên cười. Người đàn ông này đến lúc này còn nói lời như thế, mùi phấn của cô khó ngửi, hắn còn hôn cô lâu như vậy.....

"Cố tiểu thư, xe cứu thương đến rồi. Tôi đi sơ tán mọi người một chút, cô giúp Lệ tổng lên xe đi." Võ Giang đi tới nói, gọi hai vệ sĩ khác qua hỗ trợ Lệ Tước Phong đã muốn lâm vào tình trạng bán hôn mê rồi.

Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng của hắn, ngực đau đến hít thở không thông.....

Từ giờ khắc này, Cố Tiểu Ngải biết mình không bao giờ có thể rời khỏi người đàn ông này nữa.....

*****

Hành vi Lệ Tước Phong tự mình hại mình cuối cùng làm cho hắn bị treo cánh tay trái lên..... hình tượng đẹp trai anh tuấn hoàn toàn không còn nữa.

Trong một phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, vài vệ sĩ nghiêm túc đứng một bên, bảo mẫu ngồi ở trước giường bệnh cất quả táo, "Lệ tổng ăn chút gì đi?"

"Không ăn!"

Lệ Tước Phong ngồi ở đầu giường, sắc mặt mang theo tái nhợt, khuôn mặt thối tới cực điểm nhìn chằm chằm người phụ nữ đứng ở phía trước cửa sổ.

Đã bực bội lắm rồi! Còn ăn cái gì?!

Lúc này đã là đêm khuya, Cố Tiểu Ngải đứng ở phía trước cửa sổ, bóng dáng thẳng tắp, ánh sáng nhu hòa của đèn treo chiếu tới trên người của cô, tóc đen dài mềm mại, khuôn mặt thanh thuần, hoàn toàn không giống như là một người sắp làm mẹ.

Người phụ nữ này vốn nên chăm sóc hắn không có rồi đi, còn đứng ở tầm mắt của hắn, hắn là nên vui vẻ nên thỏa mãn.

Kết quả..... từ khi hắn được điều trị xong đưa về phòng bệnh, sau khi hết thuốc mê tỉnh dậy, Cố Tiểu Ngải..... đứng một mình ở phía trước cửa sổ gọi điện thoại hơn mười mấy phút đồng hồ.

Vẫn cầm điện thoại của hắn.

Ngay cả liếc nhìn hắn một cái cũng đều không có.

Mà hắn chỉ biết tro mắt như vậy nhìn cô gọi điện thoại đến mười mấy phút đồng hồ, cô còn không có ý cúp điện thoại, cũng không quay đầu liếc nhìn hắn một cái!

"Đúng vậy, đồ dùng trong nhà nhất là cái giường phải đổi toàn bộ hết. Trong phòng sách, ngoại trừ sách bên trong ra, những cái khác phải đổi toàn bộ." Cố Tiểu Ngải nói vào di động chỉ hu, tiếng nói cũng cực kỳ lưu loát.

.....

Lệ Tước Phong tức giận đến đau cả dạ dày, cái cô này muốn đem nhà hắn tháo dỡ ra hết hay sao, hắn đã tỉnh dậy lâu như vậy rồi, cô cũng không quan tâm đến vết thương của hắn một chút nào?!

Quan tâm một chút sẽ chết sao?! Liếc nhìn hần một cái sẽ chết sao?!Người phụ nữ lúc này còn khóc lóc nói yêu hần đi đâu mất rồi?!

"Trong văn phòng Tổng giám đốc cũng phải đổi lại một chút, nhất là cái giường bên trong làm ơn quyền góp đến Châu Phi giúp tôi." Cố Tiểu Ngải nói một cách trật tự rõ ràng

.....

Cô còn sắp xếp lại cả phòng làm việc của hần.

"Cố —— Tiểu —— Ngải!" Lệ Tước Phong rốt cục không chịu nổi nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Lúc này, Cố Tiểu Ngải mới xoay người lại tùy ý liếc mắt nhìn hần, tiếp tục nói vào di động phân phó, "Còn nữa, xe của Lệ Tước Phong, quyền góp toàn bộ, tùy tiện mua một chiếc xe mới cho hần là được."

Cô không phải một cô gái theo chủ trương lãng phí, nhưng những cái có lưu lại dấu vết của bất kỳ người phụ nữ nào khác thì tuyệt đối không được giữ lại.

Cô phải xóa sạch toàn bộ quá khứ của hần.

"Tạm thời cứ như vậy đi, nếu còn nghĩ đến cái gì nữa tôi sẽ bổ sung cho cô, đã làm phiền cô rồi, thư ký Vương."

Cúp điện thoại, Cố Tiểu Ngải mới nhìn tới khuôn mặt thối đến cực điểm của Lệ Tước Phong, thấy cánh tay trái hần bị treo lên, không khỏi mở tính năng chụp ảnh lên, nhắm ngay hần chụp lại.

"Cố Tiểu Ngải! Cô đang làm gì đấy?!" Lệ Tước Phong hỗn hển nói, bây giờ bộ dạng hần như quý thể này mà cô còn có thể chụp hình được!

"Không có gì, đem ảnh chụp này phóng to mấy chục tắc treo trên tường, bên cạnh ghi chú rõ: hành vi tự mình hại mình, xin chớ học tập." Cố Tiểu Ngải nghịch ngợm nói.

"Phốc ——"

Bảo mẫu đang cắt quả táo, nghe vậy nhin không được cười thành tiếng, vài vệ sĩ đứng ở đó cũng nghẹn cười, không dám cười ra tiếng.

Sắc mặt Lệ Tước Phong càng khó nhìn, trừng mắt nhìn bảo mẫu, "Cười cái gì? Đều cút ra ngoài cho tôi!"

Thấy hần bị thương tất cả còn chà đạp mặt mũi hần sao?!

"Vâng, Lệ tiên sinh."

Bảo mẫu đứng lên, cùng vài vệ sĩ đi ra khỏi phòng bệnh.....

Lúc này, Cố Tiểu Ngải mới ngồi vào trên giường bệnh, tùy ý dựa vào vai phải hần, chỉ dựa nhẹ vào thôi, không dám dùng sức đặt ở trên người của hần, tiện tay mở ảnh chụp trong di động cho hần xem, "Thế nào, chụp không tệ đúng không, rất có ý nghĩa giáo dục."

"Cố Tiểu Ngải! Cô có lương tâm hay không, tôi là vì ai mà bị thương chứ?! Tôi tỉnh lại đã lâu như vậy, cô có quan tâm hỏi một câu hay không?!" Lệ Tước Phong khó chịu quát, tại sao trái tim người phụ nữ này lại cứng như hòn đá vậy chứ.

Còn dám cười nhạo hần nữa chứ, bây giờ còn dám chụp bộ dáng thế này của hần.

"Tôi không bảo anh tự hại mình." Cố Tiểu Ngải lẩm bẩm một câu.

Lúc hần bị đẩy vào phòng giải phẫu cô đã hoảng loạn rối tinh rối mù, thiếu chút nữa theo đi vào, lại bị bác sĩ kéo ra, cô đứng yên thật lâu, cho đến khi cô nghe được bác sĩ nói hần không có việc gì mới hoàn toàn yên lòng.

Lệ Tước Phong là một người đàn ông thật mạnh mẽ.

Chuyện gì hần cũng đều làm được, cái thủ đoạn tuyệt gì hần cũng đều dùng được, cho dù là giết hại thân thể của chính mình, ngay cả rên một tiếng hần cũng không có.

"Tôi không như vậy thì cô sẽ ở lại sao?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, cô tự động dựa vào vai hần, mùi thơm mát trên tóc dài bay vào mũi hần, làm cho hần bỗng nhiên cảm thấy đau đớn trên vai trái giảm bớt rất nhiều.....

Hần thích cô tới gần.

Nghe vậy, cái mũi Cố Tiểu Ngải chua xót, nhỏ giọng nói, "Về sau đừng làm loại việc ngốc này nữa."

Cô hi vọng tình cảm giữa bọn họ chỉ bình thường thôi, mà không phải chỉ là hình thức khuôn mẫu.

Cô không muốn nhìn thấy hấn dùng súng hại thân thể của chính mình.....

Phát giác giọng nói của cô không bình thường, mắt Lệ Tước Phong thâm trầm, tiếng nói khàn khàn, "Cô khóc sao?"

Ngực Lệ Tước Phong xẹt qua một chút lo lắng, hấn còn tưởng rằng cô vô tình chẳng quan tâm đến vết thương của hấn, cái cô này.....

Cô tựa nhẹ vào vai phải của hấn, cúi đầu, làm cho hấn nhìn không biểu tình trên mặt cô.

"Không có." Cổ Tiểu Ngải hít hít cái mũi, đưa điện thoại di động bỏ qua một bên, dùng sức trừng mắt nhìn, không cho nước mắt rơi xuống.

"Cô có!" Lệ Tước Phong muốn quay đầu xem mặt của cô, Cổ Tiểu Ngải nhanh chóng chuyển tới bên kia, không cho hấn xem, hấn vừa động, vai trái liền có cảm giác đau đớn truyền đến, làm hấn không thể có động tác nào nữa.

"Vốn là không có!"

"Cổ Tiểu Ngải, cô thừa nhận vì tôi mà đau lòng thì có sao đâu chứ?!" Cô thừa nhận một chút dỗ hấn vui vẻ sẽ mất khối thịt nào sao?!

"Ai lại đau lòng cho một kẻ điên tự mình hại mình kia chứ." Cổ Tiểu Ngải kìm nén lệ trong mắt, không chịu thua.

"Tôi cũng đã nghe có người đối với kẻ điên hô to tôi yêu anh!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, lúc ấy hấn đã muốn lâm vào trạng thái bán hôn mê, nhưng là tuyệt đối không thể quên lời của cô.

Bộ dáng lúc cô lớn tiếng nói yêu hấn..... so với thời điểm nào cũng đều động lòng người, chỉ sợ cô còn trang điểm, vẫn như cũ làm lòng người rung động.

"....."

Cổ Tiểu Ngải lặng im, phương diện đầu vồ mồm này, cô luôn thua.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong lại không an phận, cúi đầu tiến đến bên tai cô gọi cảm mà nói, "Cổ Tiểu Ngải, tôi muốn hôn cô."

"Anh ngoan ngoãn một chút không được sao?"

"Vậy cô hôn tôi đi, tôi sẽ ngoan ngoãn liền." Lệ Tước Phong bá đạo nói.

Cổ Tiểu Ngải bĩu môi, trút bỏ nét chua xót trên mặt, làm cho biểu tình của mình có vẻ bình thường một chút, quay đầu ngưỡng mặt lên chạm vào trên môi hấn như có lệ vậy.

Lệ Tước Phong đang muốn ngậm môi của cô hôn, Cổ Tiểu Ngải đã bay nhanh quay đầu đi, một lần nữa tựa vào trên vai phải hấn.

.....

"Cổ Tiểu Ngải! Cái này cũng gọi là hôn sao? !" Lệ Tước Phong bất mãn, hấn vì cô mà tự bắn mình hai phát súng, cô chỉ hôn hấn có lệ như vậy thôi sao?

Bây giờ, nhìn hành động của hấn bất tiện như vậy cô liền ngông cuồng sao? !

"Vậy phải gọi là gì?" Cổ Tiểu Ngải khó hiểu cực kỳ, mỗi lần đều phải hôn nồng nhiệt mới gọi là hôn sao? Mỗi lần đều phải hôn đến cuồng nhiệt mới gọi là hôn?

"Cổ Tiểu Ngải!"

"Được rồi." Cổ Tiểu Ngải giống như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn đáp lại, làm cho Lệ Tước Phong tức giận cũng phát tiết không được.

". . . . ." Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm đầu cô gối lên vai phải của mình, nâng lên tay phải vòng qua ôm hông của cô, bỗng nhiên nói một cách nghiêm chỉnh, "Hôm nay, tôi. . . . . rất sợ cô rời đi."

Hấn đã nói hết những gì cần nói, nếu cô vẫn dửng dưng kiên quyết muốn chạy, hấn sẽ bị cô cướp mất hết chiều thức rồi. . . . .

Theo đuổi một người phụ nữ vất vả tới như vậy, đời này hấn cũng không muốn theo đuổi một người thứ hai nào nữa.

Không bao giờ để cô phải rời khỏi hắn nữa. . . . .

. . . . .

Trái tim của Cố Tiểu Ngải bị lời của hắn làm cho rung lên, ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt phiếm hồng thật sâu nhìn môi hắn tái nhợt, tay mềm mại xoa mặt anh tuần mật của hắn, ngẩng đầu lên hôn môi hắn.

Lần này, cô không dễ dàng rời đi nữa, ở trên môi của hắn lưu lại thật lâu, hôn sâu triền miên.

Lòng cô đang rung động.

Môi hắn cực kỳ nóng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, một tay vòng qua bên hông cô ôm chặt lại, đảo ngược tình thế, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc, lưỡi linh hoạt mở mỗi cửa của cô ra, ở trong cổ họng của cô quấn lấy, một chút một chút liếm lấy tất cả hương vị của cô. . . . .

Vì nụ hôn này, hắn đã phải trả giá đắt. . . . . Hắn sẽ không mất đi cô nữa, cũng không dám làm mất đi nữa.

Cố Tiểu Ngải yên lặng nhắm hai mắt lại, đáp lại nụ hôn của hắn, cơ thể mảnh khảnh vì nụ hôn này mà trở nên mềm yếu. . . . .

Bỗng dưng, hình ảnh của Linh Mộc Nại Nại ngày hôm đó ở văn phòng lao tới hôn hắn đột nhiên hiện lên ở trước mắt cô.

Hình ảnh đó kích thích thần kinh của cô.

Cố Tiểu Ngải lui mạnh lại rồi đi, Lệ Tước Phong bắt mắt nhìn chăm chăm cô, trong mắt mang theo dục vọng đặc hơn, cúi đầu đến muốn đuổi theo môi của cô để hôn, mặt càng ngày càng tới gần cô.

Cố Tiểu Ngải càng lui lại, ở trên giường bệnh dịch chuyển ra sau thật xa, làm cho hắn không tới gần được cô.

Lệ Tước Phong nhất thời bất mãn cắn răng, "Cố Tiểu Ngải, cô trêu đùa tôi sao? !"

Hôn môi làm hắn nghiện rồi liền rời đi sao? Trêu đùa hắn sao? Người phụ nữ này càng ngày càng kiêu ngạo mà . . . . .

"Lệ Tước Phong, về sau anh không được hôn môi người phụ nữ khác, ngay cả kẻ má hôn chào hỏi cũng không được." Cố Tiểu Ngải nói thật sự nghiêm túc, nghĩ nghĩ lại thêm một câu, "Anh cũng không cho người phụ nữ nào khác hôn anh, ngay cả hôn mu bàn tay cũng không được!"

Cảnh cáo thật sự trắng trợn mà.

. . . . .

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt cô đứng đắn mà giật mình một cái.

Giây tiếp theo, Lệ Tước Phong nở nụ cười, mỉa mai hoặc tà khí, ánh mắt chế nhạo, "Cố Tiểu Ngải, tôi không nghĩ tới cô lại ghen đến như vậy đấy."

Trước kia, hắn dùng người khác để chọc cô mà cô chưa từng có bộ dáng ghen như vậy cả, bây giờ thì. . . . .

"Vậy thì thế nào?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

"Không sao cả, tôi yêu cái bộ dáng ghen này của cô chết mất thôi!" Lệ Tước Phong cười đến vui vẻ, chỉ là vì vết thương nên hắn không ngồi thẳng lên được, lao đến ôm cô vào lòng hôn môi lưỡi của cô. . . . .

Hắn vì cô phát điên, vì cô mà tự đã thương mình, cô ngay cả yêu cũng đều chưa yêu hắn, cô yêu hắn trễ tới như vậy. . . . .

Bất quá, trễ vẫn tốt hơn không có.

"Đừng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị hắn bắt lại hôn, nụ hôn của hắn luôn mang theo liều lĩnh cuồng dã cùng bá đạo, kỹ xảo cao siêu, hút hết khí tức của cô. . . . .

Tất cả điều đó, toàn bộ là thuộc loại hắn.

Rất nhanh, Cố Tiểu Ngải liền ở trong lòng ngực của hắn hóa thành một bãi nước, cơ thể mềm mại tụt vào trong ngực của hắn.

Lệ Tước Phong vẫn là hôn kịch liệt quấn quýt lấy cô, hồn nhiên quên mất vết thương trên người, thân thể cô mềm mại ở trong lòng ngực của hắn nóng lên, thật sự kích thích Lệ Tước Phong. . . . .

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong hô hấp khó nhọc buông cô ra, môi của cô bị hắn hôn đến đỏ sẫm, thêm sáng bóng, Lệ Tước Phong hô hấp nặng nhọc, lại ở trên môi cô hôn mạnh một cái, "Bây giờ tôi thật sự rất muốn cô!"

Chết tiệt, lúc ấy cô đã bảo không được, hấn nả một phát súng là được rồi.

Ít nhất cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, ít nhất còn có thể đối với cô. . . . . làm được nhiều hơn một chút nữa.

Cố Tiểu Ngải cũng bị hôn thần chí lý tán, liếc mắt nhìn cánh tay trái bị treo lên của hấn, theo bản năng hỏi, "Bây giờ anh còn có thể vận động sao?"

Bây giờ tình trạng tay hấn giống như bán phế rồi, còn có thể vận động mạnh sao? Tại sao hấn lại luôn thích làm xằng bậy trong lúc bị thương vậy chứ.

Lệ Tước Phong lập tức bị chọc giận, một tay đem cô áp đến trên giường bệnh, trên cao nhìn chăm chăm xuống cô, tình dục trong mắt dày đặc đến dọa người, tiếng nói gọi cảm trí mạng, "Cố Tiểu Ngải, bây giờ tôi sẽ vận động cho cô xem."

Cái cô này lại dám nghi ngờ năng lực của hấn, không cần đến cánh tay trái này cũng phải làm cho cô xem.

Nói xong, Lệ Tước Phong xé y phục của cô xuống, Cố Tiểu Ngải đè tay hấn lại, có chút kinh hoàng nói, "Anh điên rồi à? Anh bị thương nặng như vậy còn xằng bậy nữa."

"Mặc kệ! Ai bảo cô nghi ngờ năng lực của tôi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp tục xé y phục của cô xuống.

Bị nghi ngờ năng lực là sỉ nhục lớn nhất của người đàn ông!

Không có người đàn ông nào có thể chịu được cả!

"Không được không được, tôi có dấu hiệu sanh non, gần đây cũng không được tốt lắm, không chú ý sẽ sanh non đó." Cố Tiểu Ngải việc nói.

Cô nào dám nghi ngờ năng lực của hấn chứ, năng lực của hấn quả thực là rất độc nhất vô nhị mà.

Nếu không phải như vậy, cô cũng sẽ không ghen như vậy đâu.

"Sanh non? !" Lệ Tước Phong ngạc nhiên, nâng mạnh người ra khỏi cô, giống như sợ chạm vào cô một chút sẽ làm cô sanh non vậy, nhìn chăm chăm cô có chút cứng ngắc hỏi, "Tại sao không nói sớm cho tôi biết? !"

Cô có dấu hiệu sanh non? Xảy ra chuyện gì chứ?

Cố Tiểu Ngải ngồi lại trên giường, đỡ Lệ Tước Phong ngồi quay về đầu giường, sửa lại một chút tóc dài nói, "Tôi muốn nói cho anh biết, ai bảo để tôi nhìn thấy Linh Mộc dùng lưỡi hôn anh chứ."

Lời nói của Cố Tiểu Ngải mang theo vài phần ghen tuông.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt cô có chút tức giận, ghen cũng không ít à. . . . .

Chắc, tại sao hấn lại yêu một người phụ nữ ghen tuông như thế này chứ . . . . .

"Về sau tôi chỉ hôn mỗi mình cô thôi, được rồi phải không, thùng giấm chua à!" Lệ Tước Phong làm ra vẻ đồng ý.

". . . . . Anh mới là thùng giấm chua đó." Cố Tiểu Ngải tức giận đứng lên, thùng giấm chua, thật là khó nghe. . . . .

Để duy trì một mối tình cảm, đây là sự tôn trọng cơ bản nhất, đến trong miệng hấn đều thành thùng giấm chua rồi. . . . .

"Không nói chuyện này nữa, tôi gọi bảo mẫu đưa cô đi kiểm tra xem." Lệ Tước Phong nghiêm túc nói, "Làm sao có thể có dấu hiệu sanh non chứ? Cô xảy ra chuyện gì?"

Lệ Tước Phong hỏi đến Cố Tiểu Ngải mới phát hiện chính mình cũng không có nghĩ tới vấn đề này.

Có lẽ là ngày đó, từ trước mộ mẹ bị ngã lăn xuống chân núi nên bị thương chẳng? Hay là lúc trước do tinh thần cô quá kém. . . . .

Không muốn nói về vấn đề này, Cố Tiểu Ngải lắc đầu nói, "Tôi đã không có việc gì rồi, bác sĩ bảo tôi chú ý nghỉ ngơi thôi, không được vận động mạnh là được rồi."

"Vậy cô đi nghỉ ngơi đi." Lệ Tước Phong bắt đầu thúc giục cô rời đi.

"Tôi ngồi một chút nữa sẽ đi." Bây giờ, cô đi ngủ cũng ngủ không được, tốt hơn hết là giúp hấn một chút. . . . .

"Cô tiếp tục ngồi nữa thì tôi không nghỉ ngơi được !"

Lệ Tước Phong nói có chút không được tự nhiên, cô ngồi tựa ở bên cạnh hấn, trong mắt của hấn là mặt của cô, chóp mũi của hấn tất cả đều là hương thơm của cô, lại tiếp tục như vậy nữa, hấn nhìn được mới là chuyện lạ đó.

Không đúng, Cố Tiểu Ngải mang thai, không thể vận động mạnh được. . . . . Vậy không phải là hấn phải chịu đựng gần mười tháng sao? ! Dài ngày

như vậy . . . . . Ai chịu được chứ.

Người đàn ông khác cũng là chịu đựng mười tháng sao? !

Sinh một đứa nhỏ chịu tra tấn không phải là phụ nữ mà phải là người đàn ông mới đúng!

"Cố Tiểu Ngải, đưa điện thoại cho tôi."

Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói, Cố Tiểu Ngải không không rõ đem di động đưa cho hắn, "Làm sao vậy?"

Lệ Tước Phong không có trả lời, đầu ngón tay bấm bấm trên màn hình điện thoại.

Nghĩ hắn đang giải quyết công chuyện gì đó, Cố Tiểu Ngải không có để ý, dùng cây tăm ghim một miếng táo mà bảo mẫu cất lúc nãy đưa tới bên miệng Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong không có do dự há miệng cắn một cái, ánh mắt không chút nháy mắt nhìn chăm chăm màn hình di động, mắt càng ngày càng sâu, mày dần dần tụ lại.

*** "

Lệ Tước Phong nhỏ giọng rủa một tiếng, sắc mặt lạnh ngắt xanh mét.

"Lệ Tước Phong, bây giờ tôi đang mang thai Bảo Bảo, từ nay về sau không cho phép anh nói lời thô tục nữa." Cố Tiểu Ngải nói xong lại đưa miếng táo tới cho hắn.

Lệ Tước Phong cắn mạnh một cái, giống như có thù hận gì với quả táo mà dùng sức cắn vậy, tức giận nói, "Đã biết rồi."

Vì một đứa nhỏ, hắn phải chịu đựng nhiều như vậy.

Vừa phải kìm nén dục vọng, bây giờ còn không được nói lời thô tục nữa. . . . .

"Rốt cuộc anh đang xem cái gì?" Nhìn sắc mặt hắn khó coi, Cố Tiểu Ngải có chút kỳ quái cúi đầu nhìn vào di động, nhất thời làm rớt cả cây tăm.

Lệ Tước Phong dùng điện thoại di động tìm tôi: trong lúc mang thai có thể lên giường không?

Có bạn trên mạng trả lời: trong ba tháng đầu và trước khi sinh ba tháng cũng không thể làm, nếu không sẽ dễ dàng sanh non hoặc là khiến cho sinh thiếu tháng.

. . . . .

"Lệ Tước Phong, anh có thể dùng cả đầu đều nghĩ làm làm làm hay không. . . . ." Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi, tại sao hắn vĩnh viễn đều cả đầu giống như cầm thú vậy chứ.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong quăng di động đến một bên, nhìn chăm chăm cô cực kỳ nghiêm túc nói, "Tôi là một người đàn ông bình thường, nếu tôi không muốn làm với cô thì chính là tôi không thương cô."

"Vậy không phải là anh yêu rất nhiều người rồi."

"Chỉ có mình cô thôi." Lệ Tước Phong không cần nghĩ ngợi trả lời.

Một mình cô cũng đủ khiến hắn bị thương từ trong ra ngoài rồi, nhiều người nữa. . . . . thì hắn trực tiếp đem mình đập chết luôn đi.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải tỉnh đứng lên, dị thường nghiêm túc nói, "Chiều theo lý luận của anh thì làm chẳng khác nào yêu, vậy ngôi sao tươi mát Lam Du trong thư phòng kia, Quan Nana trên xe Ferrari, còn có Linh Mộc Nại Nại trên giường trong công ty anh nữa. . . . . Còn có rất nhiều rất nhiều người mà tôi không biết . . . . ."

Khó trách cô muốn hủy nhà hắn đi, trọng điểm vẫn là trong thư phòng. . . . . Cô còn nhớ Lam Du kia.

Lam Du kia là giả.

Hắn thật sự là đại đột, lúc trước tại sao hắn có thể nghĩ ra chiêu thối nát để thử cô như vậy chứ. . . . . Bây giờ, hắn không thể làm sáng tỏ được lúc ấy hắn chỉ cho Lam Du kia kêu trong thư phòng mà thôi.

Nếu để cô biết hắn làm như vậy sẽ mất mặt lắm, cô yêu lại lời chuyện cũ ra như vậy, về sau cứ mượn chuyện này thì không thể yên ổn rồi.

"Đây chẳng qua là dục vọng riêng tư thôi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

Cố Tiểu Ngải phản ứng thật sự nhanh, "Tôi làm sao mà biết bây giờ anh có đối với tôi là dục vọng riêng tư hay không? !"

"Tôi sẽ không vì dục vọng riêng tư với một người phụ nữ mà bản mình bị thương vậy đâu!" Hấn không thể xem tính mạng mình không đáng một đồng, hấn cũng không phải ngu ngốc, vì muốn lên giường với một người phụ nữ mà làm tay trái của mình tàn phế sao? !

Cô nghĩ hấn là cái gì? Là ngựa sao? !

". . . . ."

Trái tim Cố Tiểu Ngải chấn động, không hơn thua nữa, nếu đã quyết định chính thức bắt đầu, chuyện quá khứ chỉ có thể xem như chữ được viết bằng phấn trắng rồi lau đi sạch sẽ, cô không nên tính toán chi li.

Hấn đã bắn mình hai phát súng rồi, cô còn muốn như thế nào nữa chứ?

Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên nhẹ nhàng mà hôn một cái ở trên mặt hấn thực thân mật.

Sắc mặt Lệ Tước Phong xanh mét lập tức chuyển biến tốt lên, có chút đắc ý gọi lên khoe môi, cái cô này cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Thấy cô ngoan như vậy, Lệ Tước Phong hắng giọng một cái, thực cứng nhắc nói, "Ba tháng đầu, và trước ba tháng, tôi sẽ tận lực nhẫn nhịn."

Đây là hứa hẹn lớn nhất đối với cô cũng như đối với đứa nhỏ. . . . .

". . . . ." Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn về phía mặt anh tuấn của hấn, một vẻ mặt âm trầm, không khỏi bật cười, "Lệ Tước Phong, anh không cần làm ra bộ dáng một bộ trắng sỉ hy sinh được chứ? Đứa nhỏ này anh cũng có phần, bảo vệ nó, bảo hộ tôi đều là trách nhiệm của anh. . . . ."

. . . . .

"Đã biết rồi, dài dòng" Lệ Tước Phong bất mãn nói, cọ cọ vào đầu của cô, sáu tháng. . . . . cũng không thể dày vò hấn chết được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303

Cố Tiểu Ngải nhắc nhở hấn, hấn vẫn không có quá nhiều yêu cầu với đứa nhỏ, dù sao hấn có rất nhiều tiền. . . . . cũng là người nuôi dưỡng đứa nhỏ.

Chỉ là đột nhiên, hấn phải lên chức làm ba.

Thình lình xảy ra loại cảm giác rất kỳ quái này, giống như có cái gì đó chưa quen.

"Lệ Tước Phong, tôi đã đem tất cả đồ dùng trong nhà và cả xe quyền góp hết rồi, ngay cả văn phòng cũng đã thay đổi, anh có trách tôi không?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

Cô biết thay đổi nhiều như vậy sẽ tốn không ít tiền, nhất là đã xâm phạm đời tư của hấn.

Nhưng cô thật chịu không nổi bên cạnh hấn còn lưu lại chuyện lạm dục trước kia, nhất là giường. . . . . còn xe thì không biết có bao nhiêu cô gái ngồi qua rồi.

Khi bọn họ bắt đầu thì nên đem trước kia xóa sạch sẽ đi.

"Cô tháo dỡ cả nhà cùng công ty xong hết cả rồi, bây giờ mới đến hỏi tôi sao?" Khóe môi Lệ Tước Phong ôm lấy nụ cười tà khí, chế nhạo nhìn cô, "Một ít tiền là thôi mà."

Cô đang lo lắng hấn sẽ tức giận sao?

Hấn vì cô mà mất cả mấy trăm triệu rồi, chẳng lẽ lại tiếc một chút tiền này ư.

"Tôi không có nói về tiền, phụ nữ xài tiền của người yêu mình là lẽ đương nhiên rồi, tôi không xài cũng sẽ có người phụ nữ khác đến xài thôi." Cố Tiểu Ngải nói rất có trật tự, "Tôi chỉ là sợ xâm phạm đời tư của anh."

Bây giờ cô này nói về. . . . .

Cố Tiểu Ngải ghen tuông cũng không ít à.

"Thùng giám chua." Lệ Tước Phong nâng tay phải lên kéo cô vào trong lòng, cúi đầu cứng chịu hôn nhẹ vào trái tim cô, trong mắt không che dấu được ý cười, "Cô là toàn bộ cuộc sống của tôi rồi, không có gì có thể quan trọng hơn cô cả, thích chơi như thế nào liền chơi như thế đó thôi."

Hắn nguyện ý nuông chiều cô.

Tiền thôi mà, hắn có rất nhiều, cô đã đồng ý chính thức tiến vào cuộc sống của hắn, đã rất khó rất khó rồi. . . . . hắn không thể phản đối gì cả.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải cong mắt lên, không thể không thừa nhận, Lệ Tước Phong nói lên lời tâm tình đều êm tai hơn so với bất cứ cái gì. . . . . Mỗi một câu đều là đập vào lòng của cô.

Thật lâu, Lệ Tước Phong bắt đầu đuổi người, "Đi ngủ đi, thùng giám chua."

"Anh mới là thùng giám chua đó!" Hắn lại dám đặt cho cô biệt hiệu khó nghe như vậy. . . . . dọa người chết được.

Cô để ý thấy quan hệ nam nữ thực rất bình thường, ai bảo lúc trước hắn lạm dụng như vậy chứ, cô không trước tam thân ngũ làm, chưa biết chừng ngày nào đó hắn lại đi cạo bấp đùi của một người nào đó dưới gầm bàn, người nào đó tỉnh ngủ từ trên giường của hắn. . . . .

Cô nên sớm dự phòng trước là điều cần thiết thôi.

Hai người huyền thuyên trò chuyện trên giường trong chốc lát, Cố Tiểu Ngải mới rời khỏi đi ngủ.

Giường bệnh của hắn cũng đủ lớn, hai người ngủ hoàn toàn không có vấn đề, chẳng qua Lệ Tước Phong là một người đàn ông thủ tính nghiêm trọng, theo lời hắn nói thì cô nằm ở bên cạnh hắn, đêm nay hắn cũng không ngủ được. . . . .

Chỉ được nhìn mà không được ăn sẽ tra tấn người ta chết mất thôi. . . . .

*****

Ở bệnh viện chừng mười ngày, Lệ Tước Phong sống chết cũng không chịu treo cánh tay nữa, khẳng khái đòi xuất viện.

"Về sau, chiếc xe thể thao kia là của anh." Về đến nhà, Cố Tiểu Ngải liền chia chia một chiếc xe thể thao màu xanh lam trước biệt thự nói với Lệ Tước Phong.

Xe thể thao với màu sắc phong cách, kiểu dáng có một không hai, là một chiếc xe thể thao cao cấp.

Lệ Tước Phong nhú nhú mi, nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái.

"Thư ký Vương nói xe thể thao này là sản phẩm mới nhất của E.S, số lượng giới hạn trên toàn cầu, là ba anh tặng cho anh." Cố Tiểu Ngải nói lại nguyên văn của thư ký Vương.

E.S là công ty sản xuất lớn nhất trên toàn thế giới, thống kê một chút có thể thấy E.S lấn sân tất cả các ngành sản xuất.

Gia tộc Lệ gia này. . . . . quả thực có tiền đến đáng sợ.

"Về sau tôi cũng chỉ sở hữu một chiếc xe này thôi sao? !" Lệ Tước Phong nhú mi tức giận nói, hắn không quên lời cô phân phó thư ký Vương chiều ngày hôm qua, liền chuẩn bị cho hắn một chiếc xe. . . . .

Đúng là hắn không có ý kiến về chiếc xe này. . . . . chỉ là hắn đã có thói quen thay đổi nhiều loại xe khác nhau, người đàn ông đam mê xe hơi là chuyện bình thường thôi.

Cái cô này. . . . . Sẽ không buộc hắn về sau chỉ chạy một chiếc xe chứ? !

"Xe này không tốt sao?" Cố Tiểu Ngải không hiểu biết về xe, mở cửa xe nói, "Thư ký Vương nói xe này tính năng đều là số một mà."

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong kim nén hô lên tên của cô.

"Sao?"

"Cô chỉ mua cho tôi một chiếc xe thôi sao?" Lệ Tước Phong tận lực làm cho giọng điệu của mình có vẻ ôn hòa, không bá đạo. . . . .

"Bằng không anh muốn mấy chiếc?" Về mặt Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn hắn, hắn chỉ có một mình, một đôi tay, muốn mua nhiều xe làm cái gì? Lại nói, mỗi một chiếc xe cũng phải đi quen thuộc tính năng của nó, chạy quen một chiếc xe không phải ít nguy hiểm hơn sao.

. . . . .

Cô thật đúng là chuẩn bị cho hần chỉ một chiếc xe mà thôi.

Cô nói hần bá đạo không phân rõ phải trái, không tôn trọng người khác. . . . . Hiện tại không tôn trọng người khác là cô nha đầu lừa đảo kia.

Hần để cô tùy ý giờ trò, đem toàn bộ nhà hần hủy đi hần cũng không nhú mảy một cái.

Nhưng vì sao cô lại muốn giảm bớt số lượng xe hần dùng chứ? !

"Tôi thường xuyên đổi xe mới." Lệ Tước Phong giả bộ không được ôn hòa, uất giận nói, "Chỉ có một chiếc xe tôi sẽ chán ngấy mất!"

"Tôi biết, đàn ông yêu thích xe hơn là vợ, vậy anh muốn mua cho anh mấy chiếc chứ? !" Cố Tiểu Ngải đứng ở trước cửa xe xả ra một chút tươi cười nói.

". . . . . Cô lại nói sang chuyện khác." Lệ Tước Phong nghe ra manh mối trong lời nói của cô.

Này sao gọi là tiểu thùng giấm chua chứ, phải gọi là đại thùng giấm chua mới đúng. . . . .

Từ nay về sau sẽ được lĩnh hội rồi.

"Không hề." Cố Tiểu Ngải cười gượng vỗ vỗ cửa xe, "Nếu anh muốn đổi mấy chiếc xe tôi cũng không thể có ý kiến. Lúc trước, có người nói cái gì mà sẽ nghe lời của tôi gì đó, lời tôi thế này mà còn chưa nghe một chút nữa là. . . . ."

. . . . .

Sắc mặt Lệ Tước Phong lập tức chìm xuống, hần không thể đánh một quyền vào mặt của mình.

Đánh hần đi.

Vì sao hần muốn cô ở lại mà ngay cả loại ăn nói khép nép này cũng nói ra được chứ!

Hần không thể ngờ là có thể nói cái gì cũng nghe lời cô. . . . . Bây giờ, lời của hần nói lại bị cô khổng chế rồi! Hần không thể uất ức chết sao? !

Hần nên sớm nổ súng một chút, nói ăn nói khép nép làm cái gì? !

Bây giờ thì gió gặt bão rồi, cái cô này muốn leo cả lên đầu của hần rồi!

Không được, nhất định phải làm cho cô nhận rõ sự thật, hần mới là kẻ giữ quyền cao nhất, hần là một người đàn ông theo chủ nghĩa nam tử, tuyệt đối không để cho một người phụ nữ dắt mũi dẫn đi.

"Cố Tiểu Ngải. . . . ."

Lệ Tước Phong vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Cố Tiểu Ngải xoay người tiến vào trong xe lấy ra một cái bùa bình an treo lủng lẳng quơ quơ trước mặt hần, "Đây là tôi với bảo mẫu đi vào trong miếu xin, sư thầy đã làm phép rồi, có thể phù hộ cho anh bình an khi lái xe."

Ánh mắt Cố Tiểu Ngải vô cùng chân thành, mang trên mặt tươi cười thanh khiết, ngón tay thon dài luôn sợi dây treo miếng bùa lên. . . . .

Ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô, ánh lên màu vàng ấm áp, làm cho cô tươi cười thoát nhìn thật ấm áp. . . . . ánh mắt Lệ Tước Phong bị cô thu hút.

Tự mình đến miếu xin cho hần sao? !

Lời Lệ Tước Phong muốn nói nhất thời nghẹn lại, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, có chút không được tự nhiên nói, "Xin cho tôi cô còn cầm trong tay làm cái gì, bỏ lại đi."

"Lệ Tước Phong, anh có thể biết lễ độ một chút hay không, tôi mua đồ cho anh thì ít nhất anh phải nói cảm ơn chứ." Nhìn bộ dáng của hần, Cố Tiểu Ngải không khỏi có chút tức giận, tiến vào trong xe giật lại miếng bùa treo lại trên xe.

"Phụ nữ của tôi mua đồ cho tôi, vì sao tôi phải nói cảm ơn chứ?" Lệ Tước Phong đồng dạng nói, đi qua trước mặt cô ngồi vào trong xe, liền thấy trên xe có một ít đồ trang trí nữa.

CD hần thổi Saxo, đệm ngồi mềm mại, còn có ảnh chụp chung của hai người, ảnh chụp hần bắt buộc cô hôn hần. . . . .

Cố Tiểu Ngải luôn luôn chống đối ảnh chụp này, bây giờ lại chủ động đặt trong xe hần.

Ngực Lệ Tước Phong bị rung động mạnh một chút.

Trong mỗi tình cảm này, luôn luôn liều mạng trả giá là hần, cô đối với hần ngoại trừ lạnh nhạt chính là trốn tránh, chưa từng có chủ động vì hần làm cái gì.

Hắn cũng đã quen rồi.

Dù sao thì hắn yêu cô trước, đã định được trước kết cục này rồi. . . . . Cô không đáp lại thì hắn cũng chỉ có thể yêu cô.

Chợt thấy các vật dụng trang trí trong xe này, từng cái từng cái, đã tràn ngập hương vị ngọt ngào của hai người. . . . . Hắn vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được âu yếm của phụ nữ vì hắn tốn tâm tư làm việc.

Loại cảm giác này. . . . . rất không quen.

"Đứng rồi, anh muốn nói với tôi cái gì?" Cố Tiểu Ngải cầm CD bỏ vào ấn play, tiếng nhạc Saxo du dương lập tức truyền tới.

Bên trong xe, âm hưởng rất tuyệt, chất lượng âm thanh vô cùng tốt.

Lệ Tước Phong chỉ nhìn chăm chăm chụp ảnh chung trong tay, một cảm giác khó hiểu không nói nên lời xuất hiện trong đầu, thực ảm áp.

Chợt nghe giọng nói của Cố Tiểu Ngải, Lệ Tước Phong lập tức cố làm ra vẻ ho một tiếng, xóa sạch sự cảm động trên mặt.

Đem ảnh chụp chung để lại, Lệ Tước Phong cầm lấy gối ôm màu xanh lam quơ quơ, ra vẻ tức giận hừ lạnh một tiếng, "Màu sắc gối ôm này thật xấu!"

Cái gì mà địa vị chủ đạo, cái gì mà chủ nghĩa nam tử. . . . . Gặp quỷ rồi! Chỉ cần cô vui vẻ, hắn cũng không muốn ương ngạnh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304

". . . . ." Cố Tiểu Ngải nhú lông mày lại, đoạt lấy gối ôm lạnh nhạt nói, "Anh thích màu hồng sao?"

". . . . ."

Bị Cố Tiểu Ngải nói một câu như vậy, sắc mặt Lệ Tước Phong nhất thời đen thành đáy nồi, cường ngạnh đoạt lại gối ôm từ trong tay cô, vô cùng kiên quyết nói, "Màu này đẹp lắm!"

Nếu cô dám đặt gối ôm màu hồng trong xe thì đời này hắn cũng không lái xe nữa!

Nhìn bộ dáng Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải nhìn không được cười rộ lên, "Lệ Tước Phong, anh chính là một người đàn ông có tính tình thất thường!"

Bá đạo, kiêu ngạo, không ai bì nổi, còn khó tính nữa.

Lệ Tước Phong thăm thiết nhìn chăm chăm miệng của cô cười, tay phải giơ gối ôm lên che ngang trước mặt cô, nghiêng cơ thể qua hôn môi của cô, dây dưa liếm miệng lưỡi của cô.

Gối ôm che mặt hai người, bao phủ một mảnh âm u.

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể nhìn thấy con mắt đen giống như ngôi sao của hắn, giống như nhìn thẳng vào lòng của cô, làm cho tim cô không ngừng đập nhanh hơn, lưỡi hắn quấn lấy miệng lưỡi cô.

Không khí bên trong xe rất nhanh nóng lên. . . . .

Một lát, gối ôm từ trong tay Lệ Tước Phong rớt xuống, bàn tay Lệ Tước Phong luồn vào váy dài xoa trước ngực đầy đà của cô, vuốt ve nhiều kỹ xảo.

"Uhm. . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn không được phát ra tiếng ngậm, ngồi co quắp ở chỗ ngồi trong xe tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, nụ hôn của hắn quá mức kịch liệt, thật lâu mới có thể lưu ra một ít khoảng cách để cho cô hô hấp, Cố Tiểu Ngải không khỏi phát ra tiếng rên nhỏ vụn, "Đừng. . . . . Uhm. . . . . Lệ Tước Phong. . . . ."

Tiếng nói nhỏ nhẹ từ trong miệng cô phát ra, càng kích thích Lệ Tước Phong.

Hô hấp Lệ Tước Phong càng ngày càng trở nên nặng nề, bàn tay vuốt ve thân thể của cô cũng càng ngày càng đi xuống dưới, muốn tiến đến nơi mềm mại trong cơ thể của cô. . . . .

"Uhm. . . . . Đừng. . . . ."

Cố Tiểu Ngải đè tay lộn xộn của hắn lại, Lệ Tước Phong chỉ có thể bắt mắt từ bỏ, mặt gối lên trên vai cô, giọng nói cực kỳ buồn bã, giống như một đứa

con nít vậy, "Cố Tiểu Ngải. . . . ."

"Sao?" Vừa mới bị hấn hôn qua, tiếng nói Cố Tiểu Ngải khàn khàn đến mê người, đập vào tim của hấn.

"Cô có thai bao lâu rồi?"

"Hơn năm tháng."

". . . . ." Vậy cũng phải chịu đựng không tới một tháng nữa? Lệ Tước Phong cọ mặt của cô, hôn cổ trắng nõn của cô, vậy là không giải tỏa được dục vọng của mình rồi.

Cố Tiểu Ngải hiểu được hấn đang suy nghĩ gì, lại nói, bọn họ đã có một khoảng thời gian không có thân mật rồi. . . . .

Lệ Tước Phong bỗng nhiên lại rầu rĩ nói, "Cố Tiểu Ngải. . . . ."

"Sao?" Cố Tiểu Ngải tùy ý để hấn hôn cổ của mình, người đàn ông này có thể dừng hành động của mình lại đã là có tính người lắm rồi.

Cô không thể làm gì kích thích dục vọng của hấn nữa, chỉ có thể lựa chọn im lặng, thuận theo để mặc hấn hôn, chờ đợi hấn từ bỏ.

"Chúng ta chỉ cần một đứa con là được rồi." Lệ Tước Phong đem mặt mình vùi vào cổ của cô, giọng nói cực kỳ buồn bực, mang theo một chút gọi cảm.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải không nói gì, chỉ vì làm chuyện yêu, cho nên chỉ sinh một đứa thôi sao? ! Tư duy của hấn - Lệ Tước Phong thật sự là cường đại đến nghịch thiên. . . . .

Cố Tiểu Ngải không nói chuyện, Lệ Tước Phong vẫn cọ cọ trên cổ của cô, không từ bỏ vẫn hôn mùi thơm ngát da thịt của cô, lưu lại dấu hôn, tiếp tục gọi tên của cô, tiếng nói rầu rĩ, "Cố Tiểu Ngải. . . . ."

"Sao?" Lại làm sao vậy? Cố Tiểu Ngải không khỏi thở dài, tại sao hấn lại giống như một đứa con nít vậy.

Chỉ cần nhịn không tới một tháng nữa mà thôi, tại sao cô cảm thấy giống như là muốn lấy tính mạng của hấn vậy? Tra tấn hấn thành như vậy. . . . .

"Chỗ này của tôi đau đến khó chịu quá." Tiếng nói Lệ Tước Phong khàn khàn, nắm tay cô chậm rãi dịch chuyển đến phía dưới của hấn, nơi đó đã nóng rực muốn vận sức chờ phát động. . . . .

Tay cách quần đựng đến nơi nóng bỏng kia, mặt Cố Tiểu Ngải nhất thời đỏ lên, nhanh chóng rút tay lại, "Lệ Tước Phong. . . . . anh. . . . ."

Chỉ còn không tới một tháng mà thôi, khó nhịn như vậy sao?

Hấn muốn làm thôi? Chẳng lẽ còn muốn cô dùng tay. . . . .

Không được, tuyệt đối không được.

Lệ Tước Phong nhìn bộ dáng né tránh của cô, cái cô này vĩnh viễn luôn làm ra bộ dáng thanh khiết, nếu bắt cô lấy tay giúp hấn giải quyết, khẳng định cô sẽ trở mặt. . . . .

Hấn đã xem bộ dáng tức giận của cô đủ rồi, tạm thời không muốn nhìn nữa.

Trúng hai phát súng mới không dễ dàng cầu xin được người phụ nữ này ở lại. . . . . Lại chọc giận nữa đối với hấn không có ích lợi gì cả.

"Quên đi, tôi đi tắm nước lạnh đây." Lệ Tước Phong trầm giọng nói, ấn một nụ hôn ở trên mặt mềm mại của cô, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Nhìn bộ dạng hấn thất bại suy sút, Cố Tiểu Ngải không khỏi gọi lên môi, cười một tiếng, giọng điệu mềm nhẹ nhắc nhở hấn, "Cẩn thận miệng vết thương, lau một chút là được rồi, đừng đụng tới nước."

Cuối cùng, hấn cũng không có bị dục vọng làm cho mê muội, đối với chuyện giường chiếu cô không mâu thuẫn, nhưng khi quá mức thân mật, cảm giác rất kỳ quái. . . . .

Về điểm này, cô cùng Lệ Tước Phong dường như là hai phái đối lập.

Nghe vậy, Lệ Tước Phong lập tức xoay người lại, trên cao nhìn xuống chăm chăm cô, trong mắt tình dục đặc hơn, đầy hưng phấn, bộ dáng giống như muốn ăn cô vậy, môi mòng hé mở, "Cố Tiểu Ngải, vậy cô thì giúp tôi tắm đi!"

. . . . .

Lúc này cô cảm thấy hấn có thể khắc chế dục vọng. . . . .

Mặt Cổ Tiểu Ngải càng thêm đỏ cực kỳ, cảm giác như cả khuôn mặt đều bị thiêu đốt, đem gối ôm ném lên trên người hắn, "Anh tự mà đi tắm đi!"

"Cổ Tiểu Ngải, cô không có lương tâm! Tôi đang bị thương, cô là người yêu tôi thì phải giúp tôi tắm rửa chứ!" Lệ Tước Phong nói rất hùng hồn.

"Đúng, tôi không có lương tâm!" Cổ Tiểu Ngải cũng bắt đầu học được đúng lý hợp tình.

Loại đàn ông thú tính này, cô đi vào phòng tắm còn có thể đầy đủ đi ra sao? !

*****

Lệ Tước Phong đi vào tắm nước lạnh, bảo mẫu cùng nhóm đầu bếp đang chuẩn bị cơm trưa, trong biệt thự Lệ gia rất là bận rộn.

Chỉ chốc lát sau, một nữ giúp việc báo cáo lại, "Cổ tiểu thư, bạn của cô Chu tiểu thư đã được tài xế đón tới rồi ạ."

Cổ Tiểu Ngải đang cảm giá về buồn chán phác thảo bức tranh, nghe nói như thế liền buông giá vẽ đi ra ngoài đón, vui vẻ nói, "Tiểu Nghi."

"Tiểu Ngải!" Chu Chi Nghi mang giày cao gót hơn mười li, sau đó kích động đi lên ôm chặt lấy Cổ Tiểu Ngải, "May mắn là bỏ không đi, cuối cùng mình cũng thành bà mối rồi!"

Cô cũng đã làm cho bạn thân một mối nhân duyên tốt đẹp, việc này thật sự là chuyện tốt.

Nói xong, dường như là nhớ tới cái gì đó, Chu Chi Nghi lui lại vài bước, có chút á náy nhìn bụng bằng phẳng của cô, "Như vậy sẽ không đụng vào Bảo Bảo của bỏ chứ?"

"Minh không yếu ớt đến như vậy." Cổ Tiểu Ngải cười nói, lập tức lại hỏi, "Đồ mình dặn cậu mang đến đâu?"

"Toàn bộ mang đến rồi." Chu Chi Nghi lấy ra một tập tư liệu đưa cho cô.

Cổ Tiểu Ngải lật xem, Chu Chi Nghi lướt qua cô đi vào bên trong biệt thự, cả người đều bị phòng ở xa hoa hấp dẫn, đôi mắt đều tròn tròn lên.

"Oa —— oa —— oa oa!"

". . . . ." Cổ Tiểu Ngải cầm tư liệu trên tay ngược mắt lên, "Bỏ đang luyện thanh sao?"

Lại có thể kêu thành cái dạng này. . . . .

"Thật là một nhà ở xa hoa quá! A a a a!"

Chu Chi Nghi kích động lại lần nữa bỏ nhào vào trên người cô, dùng sức lay động cánh tay của cô, "Trời ơi, mình cảm giác như đang vào nhà của Tổng Thống giống như trong phim vậy. . . . . Trời ơi, thật sự là rất đẹp!"

Trong biệt thự Lệ gia đã thay đổi khá nhiều, ngoại trừ không có tu sửa ra thì đồ dùng đều thay toàn bộ rồi.

Tuy rằng, đồ dùng vẫn theo phong cách Châu Âu, nhưng nhìn qua đã khác xa với những đồ đạc lúc trước, đa số đều là thư ký Vương đặt hàng từ nước Đức mang về, không xa hoa so với lúc trước.

Chỉ là do cô bạn này phản ứng thái quá thôi. . . . . lần đầu tiên cô vào biệt thự Lệ gia cũng không có phản ứng như thế, lúc ấy cô đến lấy lại thẻ nhớ điện thoại.

"Tiểu Nghi, pừ lại đây ăn cơm trưa đi, mình sẽ bảo phòng bếp làm vài món mà bỏ thích." Cổ Tiểu Ngải cười đi đến nhà ăn.

"Oa. . . . . Oa. . . . ." Chu Chi Nghi đi theo phía sau cô vẫn tiếp tục ngạc nhiên với bố trí của biệt thự, bỗng dừng lại đột ngột hỏi, "Vậy các người khi nào thì kết hôn? Có thể mời mình làm phù dâu không?"

Nếu có thể làm phù dâu cho hôn lễ của Tổng giám đốc E.S thì đời này cô quá lời rồi!

"Kết hôn?" Nụ cười trên mặt Cổ Tiểu Ngải cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía nhẫn bảo thạch trên tay đượ cô mang lại, "Anh ta chưa cầu hôn với mình."

Không có cầu hôn. . . . . Không nên kết hôn đúng không?

"Không có? ! Vậy hai người không định kết hôn sao? !" Chu Chi Nghi kinh ngạc há to mồm.

Bọn họ cũng đã đi đến quan hệ này rồi còn không muốn kết hôn sao? !

"Kỳ thật, bây giờ bọn mình chỉ mới chính thức hẹn hò thôi, nói chuyện kết hôn quá sớm rồi." Cổ Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra tươi cười nói, không hiểu là nói cho bạn thân nghe, hay là nói cho mình nghe. . . . .

Bây giờ, cô ở trong biệt thự Lệ gia, giống như ở chung nhà thôi.

"Sớm? !" Chu Chi Nghi khó hiểu nhìn cô, "Các người đều đã có tiểu bảo bảo rồi, như thế nào còn coi như sớm nữa chứ? ! Các người không kết hôn như vậy Bảo Bảo sinh ra làm sao đi đăng ký? Viết tên ba mẹ như thế nào? !"

Cố Tiểu Ngải bị lời nói của Chu Chi Nghi ngăn chặn, phản bác không được nữa.

Một lát, Cố Tiểu Ngải mới hờ hững nói, "Anh ta không cầu hôn với mình, mình cũng không thể đi chủ động được."

Con gái mà chủ động đề cập kết hôn cái gì chứ, không phải rất kỳ quái sao? Nghĩ nghĩ, Cố Tiểu Ngải chợt nhớ tới Lệ Tước Phong từ Nhật Bản mang về cho cô cái nhẫn này.

.....

"Nếu anh không muốn cưới người nào đó thì vĩnh viễn đừng đưa nhẫn cho cô ta, như vậy chỉ gia tăng hiểu lầm thôi."

"Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ tôi đưa cô nhẫn là cầu hôn cô sao?"

"Lệ gia nhà cao cửa rộng không phải mỗi người đàn bà đều có thể vào."

"Bất quá chỉ cần cô ngoan, tôi không thể chán cô nhanh như vậy đâu."

.....

Lệ gia không phải gia tộc bình thường, giàu có nhất nước, quy củ thâm nghiêm, tất nhiên cửa cao không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.....

Cho tới bây giờ, Lệ Tước Phong có phải không muốn cưới cô làm vợ hay không?

Cho dù Lệ Tước Phong nguyên ý cưới cô, cửa Lệ gia cô có thể vào sao?

Cô tính là cái gì chứ?

Ở trước mặt toàn bộ gia tộc Lệ gia, cô so với hạt cát còn không bằng.....

"Vậy bây giờ bỏ tính sao? Thay hấn sinh đứa nhỏ, sau đó không danh không phận theo hấn thôi sao? !" Chu Chi Nghi kích động lên, lòng đầy căm phẫn nói, "Không được, nếu bỏ ngại mở miệng, mình sẽ hỏi cho bỏ!"

Kẻ có tiền giống như Lệ Tước Phong thế này, người giàu có trong người giàu có, nhất định phải buộc kết hôn trước, chờ hấn cầu hôn Tiểu Ngải chắc phải chờ đến đầu bạc rồi.

"Đừng..... có lẽ anh ta cảm thấy giữa bọn mình chưa tới mức phải kết hôn." Cố Tiểu Ngải nói.

Bây giờ, cô với Lệ Tước Phong chỉ mới khăng khít một chút, nói đến chuyện kết hôn là đề tài quá nhạy cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 305

"Có khách sao?"

Tiếng nói gọi cảm mà trầm thấp vang lên.

Cố Tiểu Ngải cùng Chu Chi Nghi đồng thời ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Lệ Tước Phong vừa tắm rửa xong từ trên cầu thang đi xuống, trên người mặc một áo tắm dài màu đen, dây lưng tùy ý buộc lại ở bên hông, để lộ nửa ngực trần, một đôi mắt đen dày nhìn các cô, mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ cong lên, trên người cực kỳ quý khí, mang theo tư thái cao cao tại thượng.

Tóc ngắn ướt sũng, giọt nước nhỏ giọt từ trên mặt anh tuấn của hấn xuống, càng thêm mỹ hoặc và đẹp đến kỳ lạ, gọi cảm trí mạng.

Chu Chi Nghi là một người phụ nữ yêu thích trai đẹp, nhất là diện mạo của Lệ Tước Phong làm biết bao nhiêu chị em phụ nữ siêu lòng, càng làm cho cô nhìn không chớp mắt.

"Rất đẹp trai, rất đẹp trai! Tiểu Ngải bỏ thật lợi hại! Bạn trai của bỏ giống như diễn viên điện ảnh vậy đó, một số ngôi sao cũng phải đứng sang một bên nữa đó!" Chu Chi Nghi cầm lấy cánh tay Cố Tiểu Ngải kích động vô cùng, không khống chế được thét lên chói tai, "Thực rất đẹp trai a! Đẹp trai gấp vạn lần!"

Trai đẹp mặc đồ tắm. . . . .

Quả thực đẹp trai vô biên. . . . .

Cánh tay Cố Tiểu Ngải bị Chu Chi Nghi đập vào đau, không khỏi bật cười đẩy cô ấy ra, "Tiểu Nghi, bỏ đừng đập vào tay mình."

Chu Chi Nghi chính là như vậy, gặp trai đẹp là quên hết mọi chuyện. Trong nháy mắt, cô ấy quên đi cái gì mà chính nghĩa hỏi giúp cô chuyện kết hôn...bay lên chín tầng mây rồi. . . . .

Nhìn về Lệ Tước Phong đi tới chỗ bọn họ, mắt Cố Tiểu Ngải u ám dần.

Bước vào cửa Lệ gia chỉ là thứ yếu, cô kỳ thật rất muốn biết. . . . . Lệ Tước Phong có nghĩ tới chuyện kết hôn với cô hay không?

Có nghĩ tới tương lai với cô. . . . . hay không?

. . . . .

Lệ Tước Phong từ trên cầu thang đi xuống, đi đến trước mặt các cô, lạnh lùng liếc nhìn Chu Chi Nghi bên cạnh Cố Tiểu Ngải một cái, có vài phần nhìn quen mắt, "Cô là. . . . . người đưa thư?"

"Phốc——"

Chu Chi Nghi nhất thời làm một bộ phun ra, đã bị đá kích không nhỏ.

Tốt xấu cô cũng là bà mai của bọn họ, soái ca có tiền này không thể nhớ rõ cô một chút nào sao?

Cố Tiểu Ngải nhìn bộ dáng Chu Chi Nghi bị đá kích lớn liền phục hồi tinh thần lại, giới thiệu chính thức cùng Lệ Tước Phong, "Cô ấy là bạn tốt nhất của tôi, Chu Chi Nghi, làm việc ở tòa soạn báo của cậu tôi."

Bạn tốt nhất?

Lệ Tước Phong không khỏi liếc mắt nhìn Chu Chi Nghi một cái, nhìn chăm chăm trên mặt cô hóa trang rất dày nhất thời hiểu rõ, Cố Tiểu Ngải chính là bắt chước cô ta trang điểm? ! Thực xấu.

Phụ nữ chỉ toàn đem mặt mình biến thành bảng pha màu, liền hoàn toàn mất đi độ tự nhiên.

. . . . .

"Đây là cái gì quý gì vậy?" Lệ Tước Phong thoáng nhìn tập tư liệu mà Cố Tiểu Ngải cầm trong tay, liếc nhìn trên đó là một ít tin tức tìm phòng ở.

Trong lòng Cố Tiểu Ngải có một chút khẩn trương, vừa định giải thích thì Lệ Tước Phong liền chuyển mắt nhìn về phía Chu Chi Nghi, mặt không chút thay đổi hỏi, "Cô đang tìm phòng ở sao? Muốn ở một phòng trong khu này hay không?"

Nếu là bạn tốt, ở cùng một khu có thể nói chuyện nhiều một chút.

Huống hồ nếu không có cô này đưa tin thì hẳn lúc này còn đang lục tung toàn thế giới tìm Cố Tiểu Ngải rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải lại muốn giải thích, Chu Chi Nghi bên cạnh đã muốn khiếp sợ há mồm, lắp bắp nói, "Anh, anh. . . . . nói như vậy là. . . . . có ý tứ gì?"

"Tôi tặng cho cô một căn hộ." Lệ Tước Phong tiếp tục đi xuống đảo mắt nhìn tư liệu trên tay Cố Tiểu Ngải, mặt sau tư liệu là cái gì vậy?

Chu Chi Nghi nhất thời bày ra biểu tình khó đỡ, ngo ngắc nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, giọng nói đều run run, "Bạn trai bỏ muốn tặng cho mình một căn hộ ở Thủy Thiên Loan kia. . . . . Bỏ mau tát mình một cái đi, xem có phải mình đang nằm mơ không? !"

Vậy không phải cô lập tức trở thành phú bà rồi sao? !

Trời ơi!

Quả nhiên, đời này cô làm được một chuyện chính xác nhất chính là đưa phong thư này!

"Được rồi, hoàn hồn đi." Cố Tiểu Ngải bị bộ dáng Chu Chi Nghi chọc cười.

Lệ Tước Phong luôn luôn có thói quen phung phí như vậy, một căn hộ ở Thủy Thiên Loan với hắn mà nói cũng không tính là cái gì cả.

Hơn nữa, hấn đối xử với bạn của cô như vậy, không có rống to đại náo, cô còn rất vui vẻ nữa.

Cố Tiểu Ngải chợt phát hiện mình đối với tính tình của Lệ Tước Phong đã hạ thấp tiêu chuẩn đến thấp nhất rồi. . . . . Đừng nói cái gì nhiệt tình, chỉ cần hấn không có rống to kêu to phát giận thì cô cũng đã rất vừa lòng rồi. . . . .

"Chương trình học đạo diễn?"

Giọng nói của Lệ Tước Phong có chút lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Cố Tiểu Ngải cầm tư liệu trên tay, Lệ Tước Phong nhìn thấy mặt phía sau, dần dần phát hiện không thích hợp, mắt âm thầm xuống.

Cuối cùng là cái này không phải của người đưa tin kia.

"Dạ."

Cố Tiểu Ngải có chút khản trương nhìn Lệ Tước Phong, dựng thẳng tài liệu trong tay lên nói, "Tôi vốn muốn đi làm trợ lý cho đạo diễn ... nhưng hiện tại mang thai rồi, làm việc đó sợ cơ thể chịu không nổi, tôi muốn đọc báo một chút về chương trình học đạo diễn."

Cứ xem như là bước đầu tiên thực hiện giấc mộng của mình thôi.

Cô không muốn cuộc đời của mình vĩnh viễn giậm chân tại chỗ, làm chó săn cang không phải chủ ý của cô, khi đó chỉ là được cậu hỗ trợ thôi. . . . .

Cô ấy vẫn muốn làm đạo diễn.

Lệ Tước Phong rất muốn nói thẳng ra một câu rằng hấn không nuôi nổi cô sao? Nhưng nhớ tới chính mình đã từng nói không chi phối cuộc đời của cô, lại ngại trở về.

Chết tiệt, vì sao hấn lại nói câu không chi phối cuộc đời của cô kia chứ? Hấn là bạn trai của cô, chi phối một chút có cái gì ghê gớm lắm đâu!

Sắc mặt Lệ Tước Phong thực u ám, cũng không tốt, ngại không nói được gì.

Thấy thế, Cố Tiểu Ngải đẩy đẩy bạn thân bên cạnh, "Bỏ đi vào phòng bếp chọn một ít món ăn mình thích đi."

"À, à. . . . ."

Chu Chi Nghi còn đắm chìm trong khiếp sợ về căn hộ Lệ Tước Phong tặng, nghe được Cố Tiểu Ngải nói, cả người như bay bổng đi vào hướng phòng bếp mà cô chỉ.

"Tôi sấy tóc giúp anh."

Cố Tiểu Ngải có chút lấy lòng nói, kéo cánh tay Lệ Tước Phong đưa hấn ẩn ngồi vào một bên, "Miệng vết thương thế nào rồi? Có vào nước hay không?"

Nói xong, Cố Tiểu Ngải đưa miệng thổi thổi vào vết thương trên cánh tay hấn, nhẹ nhàng mà mát xa.

"Cố Tiểu Ngải, cô đang lấy lòng tôi." Lệ Tước Phong không phải kẻ ngốc mà không thấy ý đồ của cô.

Gạt hấn không nói một tiếng muốn báo cái chương trình học đạo diễn gì đó.

"Tôi nào có lấy lòng chứ." Cố Tiểu Ngải phủ nhận.

"Có! Cô chợt dạ!" Xem hấn là bù nhìn sao?

"Không có!" Cố Tiểu Ngải kiên quyết phủ nhận, tăng thêm một chút lực xoa xoa cánh tay của hấn, Lệ Tước Phong hoàn toàn hời hợt, vẫn bày ra mặt thối tức giận như cũ, đáy mắt có uất giận.

"Có!"

"Không có!"

"Có!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải, vì sao cố ấy lại âm ỉ với người đàn ông ngông cuồng này về chuyện chẳng đâu ra đâu vậy, ăn no nhàn nhã sao.

Một nữ giúp việc đưa máy sấy tóc qua, "Cố tiểu thư."

"Cám ơn."

Tiếp nhận máy sấy tóc, Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chăm sắc mặt Lệ Tước Phong, giọng điệu nhỏ nhẹ nói, "Là tôi nhờ Chu Chỉ Nghi tìm tư liệu, tôi muốn đọc qua về chương trình học đạo diễn mà thôi, anh sẽ không phản đối đúng không?"

Mấy ngày nay, cô cơ bản luôn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc cho hắn, chỉ có thể nhờ Chu Chỉ Nghi tìm tư liệu giúp cô thôi.

Tìm phòng ở cũng là cô muốn tìm, đến lúc học đạo diễn nhất định sẽ có các loại thiết bị, bao gồm cả việc cô muốn quay một số kịch bản đơn giản, cô cần có một không gian cho riêng mình.

Biệt thự Lệ gia rất lớn, nhưng lại có Lệ Tước Phong, cô khẳng định sẽ không tĩnh tâm được.

Yên tĩnh . . . . . cũng sẽ bị Lệ Tước Phong làm cho náo loạn.

"Bây giờ cô muốn tiên trầm hậu tấu sao?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực kỳ âm trầm, "Bây giờ cô đang mang thai, phải ở nhà tĩnh dưỡng thật tốt mới được, đi đọc đạo diễn gì chứ!"

Cái loại công việc mệt chết đó thì có cái gì mà thích học kia chứ? Ở không khó chịu lắm sao? !

Tại sao cô lại có hứng thú với loại nghề này chứ? !

"Bây giờ tôi mang thai chứ không phải tê liệt, tôi cũng cần hoạt động vừa phải. Huống hồ, ban đầu học đạo diễn phần lớn là lý luận, không có vận động nặng gì cả." Biết hắn mất hứng, Cố Tiểu Ngải cố gắng thuyết phục hắn.

"Không được! Cô mang bầu, còn có dấu hiệu sanh non, không được đi học."

"Lệ Tước Phong, anh có thể không bá đạo được hay không."

"Ta không có bá đạo!" Lệ Tước Phong hoàn toàn không biết là chính mình bá đạo, nếu là hắn bá đạo, còn có thể nói nhiều lời vô nghĩa cùng cô như vậy hay sao.

"Tôi không phải con mèo hay con chó anh nuôi dưỡng."

"Con mèo, con chó còn ngoan hơn cô!" Cô hoàn toàn không biết nghe lời, chuyên gia làm trái lại lời hắn.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải bị hắn làm cho tức giận đến nỗi không nói được nên lời, mím môi thật chặt.

Mở máy sấy tóc lên, Cố Tiểu Ngải phụng phịu bắt đầu sấy tóc cho hắn.

Năm ngón tay có chút dùng lực mạnh vùi vào tóc ướt sũng của hắn, tâm tình Cố Tiểu Ngải cực kỳ chìm xuống.

Cô không muốn làm một người phụ nữ chỉ biết ở nhà chờ đợi chồng về, nhưng suy nghĩ của Lệ Tước Phong và cô luôn luôn trái chiều.

. . . . .

"Cô muốn tiếp xúc với giới giải trí cũng có biện pháp mà."

Thấy cô hồi lâu không lên tiếng, Lệ Tước Phong biết cô tức giận, ngực nhất thời khó chịu.

Trời mới biết hắn không muốn thấy cô tức giận!

Trùng mắt nhìn tư liệu về chương trình học đạo diễn bên cạnh một cái, Lệ Tước Phong có chút không được tự nhiên nói, "Sau khi cô sinh con xong, tôi sẽ giao cho cô công ty điện ảnh và truyền hình để chơi đùa. Trước khi đứa nhỏ ra đời thì cô đừng có mơ động vào công việc đó."

. . . . .

Hắn biết cô không có kinh nghiệm quản lý công ty gì cả nên mới dùng chữ "Chơi đùa" này, đem một công ty điện ảnh và truyền hình lớn như vậy cho cô chơi, nhưng thật ra hắn cũng không có nhều mi một chút nào.

Nhưng việc này căn bản không phải cô muốn.

Hắn căn bản là không có hiểu được cô.

"Tôi không có đùa." Tay Cố Tiểu Ngải đang gãi gãi tóc cho hắn chợt dừng lại một chút, cực kỳ nghiêm túc nói, "Lệ Tước Phong, không phải tôi đã từng nói với anh rồi sao, làm đạo diễn là giấc mộng của tôi."

Giấc mộng đạo diễn này, cô chưa bao giờ đùa cả.

Chỉ là từ trước đến nay, cô chưa từng có cơ hội để nếm thử mà thôi.

"Giấc mộng?"

Lệ Tước Phong nghe được chột chân động, dường như từ trước đến giờ hẳn chưa từng nghe cô nhắc tới giấc mộng của mình. . . . .

"Đúng, từ nhỏ tôi đã nuôi hi vọng mình sẽ là một đạo diễn xuất sắc." Cố Tiểu Ngải trịnh trọng gật gật đầu.

Dùng chính ống kính của mình để nói đến các góc độ của câu chuyện. . . . . Đó là một giấc mộng của cô.

Đã từng như vậy, cô không thể bỏ đi giấc mộng của chính mình.

Bây giờ, cô có ít nhất một cơ hội này để từ từ thực hiện nó.

Bây giờ, ngay cả làm trợ lý cho đạo diễn cô cũng không làm được, nhưng sẽ có một ngày, cô có thể dựa vào chính mình cố gắng đạt được thành công.

Nhưng nếu ngay cả bước đầu tiên cũng không bước đi được, thì ngay cả làm trợ lý đạo diễn cô cũng không thể chạm tới được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306

"Cái loại công việc vừa khổ lại vừa mệt này cũng có thể trở thành giấc mộng sao?!" Lệ Tước Phong khinh thường từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, trái tim lại chấn động.

Giấc mộng. . . . .

Hai chữ thật êm tai.

Cố Tiểu Ngải có giấc mộng của mình, còn giấc mộng của hẳn? Giống như. . . . . cho tới bây giờ hẳn vốn không có giấc mộng.

Mỗi một bước của hẳn đều là buộc chính mình đi tới, bức chính mình trở lại Lệ gia, bức chính mình nhận một gia tộc Lệ gia dị thường như vậy. . . . .

Đơn giản chỉ là do năm đó, Cố Tiểu Ngải lưu cho hẳn một cái bóng ma kia, triệt triệt để để giáo dục giá trị của hẳn.

Từ đó về sau, hẳn liều mạng hướng lên trên đi, trở thành người thượng lưu. . . . .

Đó là một chuyện duy nhất hẳn cố gắng, vì trở thành người thượng lưu, hẳn từ một học sinh dở tệ gắng sức học quản lý, học tài chính, ...

Cố Tiểu Ngải không biết suy nghĩ này của Lệ Tước Phong, nghe được lời hẳn chẳng thèm ngó tới lập tức dùng máy sấy tóc lại, quăng đến một bên, lạnh nhạt nói, "Không sấy nữa."

". . . . ." Lệ Tước Phong liếc mắt nhìn cô, lại sừng sốt.

Cũng không phải cô tức giận, mắt âm đạm ngồi ở đằng kia, nghiêm mặt lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Lại làm sao vậy?" Lệ Tước Phong khó hiểu hỏi cô, làm cho giọng điệu của mình có vẻ cũng không nặng như vậy.

Không phải là không cho cô học đạo diễn thôi sao, tại sao lại làm ra biểu cảm đáng thương vậy chứ.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải không có ngần đầu lên, chỉ thần nhiên nói, "Tôi không muốn sấy tóc cho người đàn ông khinh bỉ giấc mộng của tôi."

Hẳn là bạn trai của cô, không ủng hộ thì thôi đi, còn dùng cái khẩu khí châm chọc khiêu khích để nói cô.

Đem nghề đạo diễn trở thành giấc mộng thì làm sao?

Có cái gì không tốt sao?

Lệ Tước Phong nhìn bộ dáng của cô, ngực xẹt qua một chút đau lòng, chỉ có thể lại thỏa hiệp một lần nữa, "Được rồi được rồi, cho cô đi học."

Đáng chết.

Cho tới bây giờ, chỉ có người khác thỏa hiệp với hấn, hiện tại lại ngược đời như vậy. . . . . Hấn một lần lại một lần thỏa hiệp với cô.

Đời này xem như hấn nằm trong tay cô - Cố Tiểu Ngải rồi.

. . . . .

Sự đồng ý của hấn, Cố Tiểu Ngải cũng không còn đặc biệt cao hứng, đứng lên nói, "Tôi đi vào phòng bếp xem món ăn đã xong chưa."

Vừa nhóm đứng dậy, người đã bị Lệ Tước Phong kéo qua, cả người Cố Tiểu Ngải ngã ngồi đến trên hai đầu gối của hấn, cầm bị ngón tay của hấn nâng lên, bị bắt ngược mắt lên nhìn hấn, mắt của hấn thâm sâu như mực.

Lệ Tước Phong tới gần mặt của cô, hô hấp nóng rực dâng lên ở trên mặt của cô, "Giận dữ sao?"

"Không có." Cố Tiểu Ngải hồ hững nói, hấn giống như là bị cô cưỡng bức nên mới đồng ý vậy, không kiên nhẫn thật sự, điều này làm cho trong lòng của cô rất không thoải mái.

Hôm nay, cô bạn thân còn ở trong nhà, cô không muốn cùng Lệ Tước Phong cãi nhau lại biến thành khó coi.

"Không có mà mặt cô lại khó chịu thành như vậy? Tôi đều đã đáp ứng cho cô đi học rồi, cười một cái cho tôi xem nào!" Lệ Tước Phong ôm chặt người của cô, miệng bá đạo nói.

Hấn đối với cô không chỉ một lần, mà ba lần nhượng bộ, điểm mấu chốt chính là cô đều phá vỡ . . . . .

Một chút cảm động cô đều không có.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn vào mắt của hấn, thương cảm trong mắt cô làm hấn ngẩn ra.

"Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải nghiêm túc gọi tên của hấn.

"Nói đi."

"Tôi hi vọng anh có thể ủng hộ tôi." Cố Tiểu Ngải dùng sức nói từng chữ từng chữ một.

Bây giờ, người quan trọng nhất bên cạnh cô là hấn, hấn ủng hộ cô là một điều quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Đó là giấc mộng từ nhỏ của cô . . . . .

Cô muốn hấn ủng hộ cô, mà không phải cho cô cuộc sống của một người vợ chỉ ở nhà thôi.

. . . . .

Lệ Tước Phong nhíu mi lại, nghề đạo diễn là một cái nghề mệt chết người lại có sức hấp dẫn lớn với cô đến vậy sao?

Bạn gái của hấn - Lệ Tước Phong còn cần đi ra ngoài làm loại nghề mệt mỏi này, truyền ra ngoài không phải khiến người ta cười chết đi sao. . . . .

Nhưng không cho cô làm thì hấn còn có thể như thế nào đây?

Ai biết hấn nói những lời trước kia chứ, nói sẽ vì cô mà thay đổi, nói cái gì cũng đều nghe cô, nói không chi phối cuộc đời của cô. . . . .

Chính hấn tự chần đường sống của mình thôi.

"Đã biết rồi, dài dòng." Lệ Tước Phong có chút khó chịu hừ lạnh một tiếng, ôm người của cô, bá đạo kiêu ngạo nói, "Vậy bây giờ cười một cái cho tôi xem nào!"

Cố Tiểu Ngải gian nan xả ra một chút tươi cười.

". . . . ." Lệ Tước Phong ghét bỏ nhíu mày, "Cười hay khóc đây, thật khó coi!"

"Là anh bảo tôi cười mà." Cô đều ngoan ngoãn cười cho hấn xem rồi, hấn còn nghi ngờ cái này cái kia, là muốn như thế nào chứ? Nói ủng hộ giấc mộng của cô lại nói cô lệ như vậy.

Hấn ước gì cô biến thành một búp bê, như vậy là có thể trưng bày ở trong nhà, muốn cho cô cười liền cười, muốn cho cô khóc liền khóc!

"Tôi không bảo cô cười khó coi như vậy, cười một cái nữa xem!"

"Không cười ." Vì sao muốn cô làm chuyện nhảm chán như vậy, cô cũng không phải bán rẻ tiếng cười.

"Không cười thì tôi hôn cô đó." Tính tình Lệ Tước Phong tương đối vô lại, uy hiếp cô nói.

"Tôi không . . . . . đừng."

Tiếng nói nhất thời bị chặn lại trong yết hầu.

Tay trái Lệ Tước Phong vẫn không thể dùng lực quá lớn, cô ngồi ở trên đùi của hắn, hắn dùng một tay xoa mặt của cô, môi thật sâu để lên môi của cô.

Mang theo cường thế cùng bá đạo tuyệt đối.

"Có thể ăn cơm rồi!" Chu Chi Nghi bị kích động đi tới, vừa thấy được màn trước mắt, lập tức nhượng bộ lui binh, "Cơm . . . . còn chưa xong, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đập Lệ Tước Phong một cái, mặt có chút đỏ bừng lên, "Đừng làm rộn, ăn cơm thôi."

"Muốn ăn cô thôi." Môi Lệ Tước Phong tới gần lỗ tai của cô nhỏ giọng nói.

. . . . .

*****

Lệ Tước Phong vì cô thỏa hiệp từng chuyện một, không có xem cô như một con chim vàng nhốt trong lồng sắt. Đúng, hắn từng bước thỏa hiệp, Cố Tiểu Ngải thấy được toàn bộ.

Đúng, tình cảm của hắn đã từng bước ấm lên, không có bỏ đi là một quyết định chính xác của cô.

Cố Tiểu Ngải bắt đầu báo danh học đạo diễn, chương trình học mỗi ngày đều kín hết.

Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời của mình bắt đầu phong phú hơn.

Nếu Lệ Tước Phong không có cố ý bắt tài xế đón đưa, bắt Võ Giang cùng vài vệ sĩ hộ tống . . . . . thì cô càng tự do hơn một chút.

Mỗi ngày, kết thúc tiết học đi ra, thì có một đoàn dài gồm mấy chiếc xe thể thao đứng ở trước cửa trường học, mặt các vệ sĩ không chút thay đổi đứng ở bên cạnh xe.

Ở trong mắt các bạn học khác, cô chính là một ngoại tộc. . . . .

Đã đề nghị với Lệ Tước Phong vài lần, Lệ Tước Phong từ chối như không nghe thấy, hắn có thể đáp ứng cho cô đi học đạo diễn đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.

Cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

. . . . .

Ngồi trên xe, Cố Tiểu Ngải cầm một quyển《 Lịch sử điện ảnh 》ngghiêm túc lật xem. Bây giờ, cô chỉ mới vừa tiếp xúc sơ qua về nghề đạo diễn chuyên nghiệp này.

Đạo diễn có liên quan đến rất nhiều chương trình học khác, như là sáng tác kịch bản, kỹ xảo chụp ảnh, biên tập hình ảnh, cắt nối biên tập . . . . .

"Lệ tổng đang ở công ty họp, còn một giờ nữa mới có thể kết thúc. Cố tiểu thư, cô có muốn đi mua sắm hay đi Spa gì không?" Võ Giang ngồi ở một bên cung kính hỏi.

Bây giờ, Cố tiểu thư dĩ nhiên thành bà chủ của bọn họ.

Lệ tổng đối với Cố tiểu thư là yêu thương chân thật, mặc dù mình không rảnh nhưng lịch trình trong một ngày của cô ấy phải được sắp xếp thật tốt.

Nếu ngày nào đó Cố tiểu thư không vui, Lệ tổng ở mặt ngoài không có gì nhưng sẽ bí mật đưa vài vệ sĩ đi nơi khác đánh thật sự thảm . . . . .

"Không cần, đi thẳng đến công ty luôn." Cố Tiểu Ngải cũng không ngần đầu lên nói.

Bây giờ, thời gian cô học cũng không đủ thì nào có thời gian đi mua sắm hay spa chứ?

Từng bước một hướng tới giấc mộng của mình, loại cảm giác này thật tốt.

Ở trong tầng cao nhất của một cửa hàng, mua sushi thịt nguội mang ra bên ngoài, Lệ Tước Phong ăn cái gì luôn luôn chỉ hỏi những món cao cấp chứ không bao giờ hỏi món nào ngon. Hắn xem trọng giá trị nên cô cũng không dám gặt bừa, nhưng chỉ có thể căn cứ hần thích mà đi mua.

Lệ Tước Phong xem trọng giá trị thật sự giống công tử nhà giàu vậy.

Có mấy lần, cô hỏi hắn xem cái nào tốt hơn thì Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. . . . . Lại một câu cũng đều không có nói.

Biến thành cô không hiểu ra sao cả.

. . . . .

Đem một bộ sách giao cho Võ Giang ôm, Cố Tiểu Ngải mang theo sushi. Lúc thang máy đến tầng cao nhất, cô đi đến phòng Tổng giám đốc của Lệ Tước Phong.

Hộp xong chắc hắn cũng đói bụng.

Ngoài hành lang không có một hạt bụi, cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa.

Cố Tiểu Ngải chột dừng bước, ngo ngác nhìn.

. . . . .

Sở Thế Tu đứng ở cửa, trên người mặc áo somi, chân dài, tóc ngắn màu ôn hòa, cuối đầu xuống, trên mặt có vẻ mệt mỏi, mất đi thần thái dịu dàng như ngày xưa.

Bỗng dưng, khóe môi Sở Thế Tu gợi lên một chút độ cong, nụ cười có chút thâm độc.

Cố Tiểu Ngải giật mình.

Như là cảm giác được ánh mắt, Sở Thế Tu ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, một đôi mắt nâu trong nháy mắt kinh ngạc trợn to lên, nụ cười bên môi cứng đờ, khiếp sợ nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tại sao cô ấy lại ở chỗ này? !

Cô mặc đều là quần áo hàng hiệu, trên tay cầm sushi, mái tóc dài của cô cũng là kiểu mới nhất, thoát nhìn rất model mà xinh đẹp, sắc mặt hồng hào hơn trước, bộ dáng của cô tốt hơn trước rất nhiều. . . . .

Lúc trước, anh nhìn thấy cô ở bệnh viện, trong mắt của cô không có ánh sáng.

Cô ấy không đi sao? !

Biết Lệ Tước Phong với Cố Tân cùng nhau lập mưu lừa cô ấy, cô ấy vẫn lựa chọn ở cùng Lệ Tước Phong sao? !

Vì sao? !

Vì sao lại như vậy, vì sao cô vẫn lựa chọn Lệ Tước Phong? !

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307

Thật lâu, Sở Thế Tu nhẹ nhàng đóng cửa phòng họp phía sau lại, nhìn cô thần nhiên mở miệng, "Anh tưởng em đã rời khỏi đây rồi."

. . . . .

"Vốn là chuẩn bị đi rồi." Cố Tiểu Ngải cúi mắt xuống, giọng nói có chút ngập ngừng, mở miệng rất khó.

Cô ấy vẫn không đi. . . . .

Còn luôn luôn ở bên cạnh Lệ Tước Phong, mà anh còn tự cho là mình đã thực hiện được, đã làm cho cô ấy rời đi. . . . .

Khóe môi Sở Thế Tu có một chút chua sót, nụ cười thực miễn cưỡng. "Em ở lại cũng không muốn gọi điện thoại cho anh sao?"

Hắn đã cầu xin nhưng cô đều lấy cớ về ân oán đời trước mà cự tuyệt, không đi xét nghiệm DNA, thậm chí ngay cả làm bạn bè cũng không đồng ý. . . . .

Lệ Tước Phong lừa cô, cô còn có thể ở bên cạnh hắn.

"Vì sao người yêu của tôi phải gọi điện thoại cho cậu chứ? !"

Cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra, tiếng nói kiêu ngạo lạnh nhạt vang lên.

Lệ Tước Phong đứng ở cửa, ánh mắt xem thường nhìn chằm chằm Sở Thế Tu, đưa tay kéo Cổ Tiểu Ngải đến bên cạnh, đặc vị tuyên bố chủ quyền.

Tầm mắt Sở Thế Tu dừng ở tay hắn ôm bên hông Cổ Tiểu Ngải, ánh mắt buồn bã.

"Có lẽ em chỉ nghiêm khắc với anh mà thôi." Sở Thế Tu cười khổ một tiếng, thật sâu nhìn chằm chằm mặt Cổ Tiểu Ngải nói.

Cô từ chối anh một cách quang minh chính đại, không cho anh một con đường lựa chọn nào cả.

Đúng, Lệ Tước Phong quá sức tượng tượng của anh.

Cổ Tiểu Ngải nhìn anh nói không nên lời, ngực khổ sở, cô không biết nên làm gì, tổn thương Sở Thế Tu. . . . . là chuyện cô không muốn làm nhất.

Nhưng hết lần này đến lần khác đều làm tổn thương anh.

Đối với anh, cô ấy náy không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Người yêu của tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu! Thang máy ở bên kia, mời Phó giám đốc Sở." Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn Sở Thế Tu lạnh lùng nói.

Ánh mắt Sở Thế Tu thâm trầm như muốn giết Lệ Tước Phong vậy.

Cái tên họ Sở đến bây giờ còn tình cũ khó quên với Cổ Tiểu Ngải!

Nghe vậy, Sở Thế Tu châm chọc cười lạnh một tiếng, "Làm sao cậu biết cô ấy không muốn nói chuyện với tôi?"

"Bởi vì cô ấy là người yêu của tôi!" Lệ Tước Phong lại một lần nữa tuyên cáo chủ quyền.

"A." Sở Thế Tu nhìn mặt Cổ Tiểu Ngải nói, nụ cười càng phát ra châm biếm, "Ở cùng một người đàn ông như vậy, em có tự do sao? Đây là lựa chọn của em sao? Em không hối hận chứ? !"

Nụ cười châm biếm như vậy. . . . . Cổ Tiểu Ngải chưa từng thấy qua trên mặt Sở Thế Tu.

Anh là một người đàn ông dịu dàng, dịu dàng với cả người ngoài, ngay cả lời nói nặng cũng rất ít nói. . . . .

Càng không thể đối xử với cô như vậy.

Sắc mặt Cổ Tiểu Ngải tái nhợt, cô thực sự làm tổn thương anh rất nhiều rồi. . . . .

"Con mẹ nó, người nói cái gì? !" Lệ Tước Phong bên cạnh nhất thời nổi giận, dùng tay kéo cổ áo Sở Thế Tu, "Sở Thế Tu, người có gan thì lặp lại lần nữa xem!"

Cái gì gọi là đi theo người đàn ông như vậy? !

Tên họ Sở kia không phải muốn chết rồi sao? ! Hắn đã cho Sở thị một con đường sống, để tùy ý Cô Tân cùng cha con họ Sở kia đấu đá với nhau.

Sở Thế Tu còn dám chọc giận hắn!

"Quên đi." Cổ Tiểu Ngải lên tiếng ngăn lại, "Lệ Tước Phong, đừng như vậy."

Ánh mắt hai người đàn ông đồng thời nhìn về phía cô, một người phần nộ, một người giễu cợt. . . . .

Cổ Tiểu Ngải có chút cầu xin nhìn Lệ Tước Phong, ý bảo hắn đừng động thù nữa.

Cô chỉ nhìn chằm chú vào ánh mắt Lệ Tước Phong làm cho ngực Sở Thế Tu xẹt qua đau đớn giống như bị kim châm vậy.

Bây giờ, trong mắt cô. . . . . chỉ còn lại có Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong khẽ cắn môi, đè xuống cơn tức giận, dùng sức bỏ tay mình xuống.

Áo Sở Thế Tu đã bị hấn kéo nhăn hết cả rồi.

"Họ Sở kia, tôi coi ngươi là anh trai của cô ấy nên sẽ không đánh ngươi!" Lệ Tước Phong khinh miệt nhìn Sở Thế Tu, trong mắt như bốc hỏa.

Hai chữ "anh trai" bị hấn cổ ý nhấn mạnh.

Sắc mặt Sở Thế Tu nhất thời cứng đờ, mất đi toàn bộ ánh sáng.

Một ít người trong phòng họp đi ra, thấy thế tất cả đều ngăn ở cửa, mà người dẫn đầu là Cô Tân mặc tây trang rất tươm tất.

Cố Tiểu Ngải kéo kéo ống tay áo Lệ Tước Phong, ý bảo hấn dừng nữa nói nữa.

"Tôi cảnh cáo ngươi! Đừng có tơ tưởng gì đến em ruột mình nữa! Thật ghê tởm!" Trong mắt Lệ Tước Phong có miệt thị, từng chữ từng chữ đũa cọt nói ra.

Sắc mặt Sở Thế Tu càng thêm tái nhợt.

"Lệ Tước Phong, ..." Cố Tiểu Ngải nhú mi, kéo lấy tay áo Lệ Tước Phong, vì sao hấn nhất định phải nói những lời này chứ. . . . .

Lệ Tước Phong không kiên nhẫn liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói, "Đã biết rồi! Không nói nữa!"

Cái cô này. . . . . Hấn đã không đánh ngươi rồi, bắt quá nói hai câu mà thôi, cô kích động cái gì chứ.

"Lệ Tước Phong, đến một lúc nào đó tôi sẽ đòi lại tất cả!"

Thật lâu, Sở Thế Tu mới nhìn chằm chằm Lệ Tước Phong nói, tiếng nói của anh vốn rất ôn hòa, giờ phút này lại mang theo một chút thâm độc.

Sửa sang lại áo, Sở Thế Tu thật sâu liếc mắt nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, trong mắt khó hiểu, lập tức xoay người rời đi, bóng dáng có chút cứng ngắc.

Hai tay bên hông nắm lại thật chặt nỗi cả gân xanh.

Tầm mắt nhìn đến một đồng sách trên tay bọn vệ sĩ bên cạnh, trên cùng đó là một quyển《Lý luận sáng tác kịch bản》. . . . .

Sáng tác kịch bản? !

Cô bắt đầu học đạo diễn sao? Ở bên cạnh Lệ Tước Phong bắt đầu hoàn thành giấc mộng của cô ấy sao? !

Hấn từng hứa hứa hẹn với cô, cô hấn là quên toàn bộ rồi. . . . .

Thu hồi tầm mắt lại, Sở Thế Tu đi nhanh lên phía trước, bóng dáng cứng ngắc, mắt nâu xẹt qua một chút thâm độc. . . . .

. . . . .

"Đi thôi!"

Trùng trùng nhìn bóng lưng Sở Thế Tu, mặt Lệ Tước Phong bình tĩnh ôm Cố Tiểu Ngải rời đi, thân mình Cố Tiểu Ngải có chút cứng ngắc đi theo hấn.

Vừa rời đi khỏi cửa phòng họp, một giọng nói từ phía sau bọn họ vang lên.

"Tiểu Ngải."

Nghe giọng nói quen thuộc như vậy, đã từng là ba của cô.

Thân hình Cố Tiểu Ngải cứng đờ, Lệ Tước Phong cảm giác được sự thay đổi của cô, không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Cố Tân lạnh lùng nói, "Tránh ra!"

Võ Giang này thật ngu xuẩn! Đã bảo hấn dẫn Cố Tiểu Ngải đi mua sắm, lại còn để cô ấy chạy đến công ty!

"Sắp đến ngày mở phiên tòa rồi, Tiểu Ngải, con không tham dự sao?" Cố Tân hỏi.

Ba quan tâm. . . . . cũng chỉ có chuyện này sao?

Ông ấy vẫn muốn trả thù Lương thị trưởng năm xưa đã điều tra ông ấy.

"Sẽ không." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, cô sẽ không lại đi tiếp xúc kia một đoạn đi qua. . . . . Lương Noãn Noãn có ngồi tù hay không, một chút cô cũng không muốn biết.

Chuyện kia đã qua rồi.

Nói xong, Cố Tiểu Ngải đẩy cửa phòng Tổng giám đốc ra đi vào.

"Tiểu Ngải. . . . ." Cố Tân nhú nhú mày, muốn đi theo vào trong.

"Không có nghe cô ấy nói sao? !" Lệ Tước Phong ngăn Cố Tân lại, trong mắt cực kỳ lạnh nhạt, "Cố Tân, tôi cảnh cáo ông, về sau không được tìm đến cô ấy nữa! Nếu không đừng trách tôi xuống tay tàn nhẫn!"

Hắn mặc kệ Cố Tân cùng Cố Tiểu Ngải có cùng huyết thống hay không, một người cha ngay cả con gái mình cũng có thể bán đứng căn bản không có tư cách đến quấy nhiễu.

. . . . .

Thấy Lệ Tước Phong nổi giận, Cố Tân cười làm lành, "Lệ tổng đừng tức giận, tôi chỉ muốn nói vài lời với con gái tôi thôi."

Ông cũng không muốn trở mặt với Lệ Tước Phong.

"Cô ấy đã không có liên quan gì với ông nữa rồi!" Lệ Tước Phong hờ hững nói.

"Được rồi, có Lệ tổng chiều cô nó, tôi cũng yên tâm rồi." Cố Tân vì mình giảng hòa, nhìn chăm chăm bóng lưng mảnh khảnh của Cố Tiểu Ngải trong phòng, trầm ôn lên tiếng nói, "Tiểu Ngải, phải chăm sóc cơ thể mình thật tốt đó, ba đi đây."

Nói xong, Cố Tân không dây dưa nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Cố Tiểu Ngải đưa lưng về phía cửa, nghe được Cố Tân quan tâm, cái mũi bỗng nhiên chua xót.

Quan tâm như vậy . . . . . thật dối trá, cô muốn khóc.

"Phanh ——"

Cửa bị đóng lại, phía sau chụp lên một lồng ngực ấm áp rộng lớn.

Lệ Tước Phong từ sau ôm lấy cô, không tiếng động, trong lòng ấm áp truyền đến trên người cô, làm cô ấm áp . . . . .

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn, không làm cho nước mắt rơi xuống.

"Ở trước mặt tôi muốn khóc thì cứ khóc đi!" Lệ Tước Phong từ sau ôm cô lên tiếng, giọng điệu mang theo bá đạo lại làm người ta động lòng.

Sushi từ trên tay nháy mắt rơi xuống, Cố Tiểu Ngải xoay người lại ôm hắn, đem mặt nặng nề mà tựa vào trên lồng ngực hắn . . . . .

Hơi thở của hắn quấn quanh mũi cô, ngực của hắn, bờ vai của hắn đều làm cho cô đủ cảm giác an toàn.

Cố Tiểu Ngải nghẹn ngào trong cổ họng nói, "Lệ Tước Phong, về sau. . . . . chúng ta vĩnh viễn không được lừa dối đối phương nha."

Cô không muốn mỗi lần đều là đến cuối cùng mới bị báo cho biết cái gì gọi là sự thật. . . . .

Trước kia, cô vô lực đi thay đổi, cũng đã không muốn đi so đo nữa.

Về sau, Lệ Tước Phong cùng Bảo Bảo là hai người quan trọng nhất đối với cô, cô không chịu nổi lại một lần nữa bị lừa gạt.

"Chỉ cần cô ở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ không lừa gạt cô bất cứ cái gì cả!" Lệ Tước Phong trầm giọng cam đoan, một tay ôm cô thật chặt, làm cho cô ấm áp. . . . .

Giờ khắc này, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên cảm thấy may mắn mình không có rời đi.

Có rất nhiều chuyện nếu thiếu đi một bờ vai này, một mình cô sẽ không chống đỡ được. . . . .

Một lát, Cố Tiểu Ngải như là nghĩ đến cái gì đó, từ trong lồng ngực của hắn ngẩng đầu lên, sợ hãi kêu lên một tiếng, "Tôi đã mua sushi!"

"Tôi có mua sushi, anh có muốn ăn hay không?" Cố Tiểu Ngải rời đi ngực của hắn, nhặt sushi thịt nguội lên, thật tốt là bị rơi nhưng không có hỏng đi.

". . . . ."

Cái cô này, sắc mặt còn biến hóa rất nhanh.

Hắn còn tưởng rằng cô sẽ bị tổn thương thật lâu. . . . .

Lệ Tước Phong thật sâu nhìn chăm chăm cô, Cố Tiểu Ngải như là biết hắn đang suy nghĩ gì, miễn cưỡng cười nói, "Bây giờ, tôi đang có Bảo Bảo, không thể đau lòng được."

Cảm xúc của phụ nữ có thai thực dễ dàng ảnh hưởng đến con, đến lúc đó đứa nhỏ sinh mặt mày buồn bã thì xong đời rồi.

Lệ Tước Phong dùng tay gầy gầy mái tóc dài của cô, "Ngu ngốc chết đi."

Nào có người nào bức mình vui vẻ giống như cô vậy chứ . . . . .

". . . . ." Cố Tiểu Ngải nhìn về phía hắn, lông mày nhíu lại, "Tôi mang sushi cho anh, anh lại nói tôi ngu ngốc sao?"

Cô không nên mua sushi, nên đi mua sắm hoặc là spa, như vậy cũng sẽ không gặp phải ba cùng Sở Thế Tu . . . . .

"Không có người nào lại vì đứa nhỏ mà miễn cưỡng cười vui như vậy!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, kéo cô qua hôn lên trán cô một cái, giống như trấn an cô vậy.

Rõ ràng, trong lòng thương cô, nhưng từ miệng Lệ Tước Phong nói ra chính là mang theo khó chịu cùng ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308

Bỗng nhiên, Cố Tiểu Ngải cảm thấy nụ cười của mình cũng không phải miễn cưỡng, mở sushi ra hỏi, "Không phải nói hội nghị còn đến một giờ sao? Tại sao lại xong sớm vậy?"

Hơn nữa, giữa E.S cùng Sở thị có cái gì phải họp chứ?

"Cô Tân dùng danh nghĩa Sở thị muốn vay ngân hàng E.S một khoản tiền lớn nhưng bị tên họ Sở xuất hiện ngăn lại, họ Sở kia do ba hắn bệnh nên được đề cử làm Phó chủ tịch của Sở thị, tạm thời toàn quyền quản lý Sở thị." Lệ Tước Phong cầm lấy chiếc đĩa gấp một khối sushi đưa vào miệng.

Sở Thế Tu thành Phó chủ tịch của Sở thị?

Hiện tại, Sở thị chính là biến thành cục diện giữa cha con Sở thị cùng ba đấu đá nhau.

Trước kia, Sở Thế Tu chưa bao giờ thích loại buôn bán đấu tranh này. . . . .

Không biết vì sao, lúc này nhìn thấy Sở Thế Tu ở cửa phòng họp cười, cô cảm thấy có chút gì đó quái dị. . . . .

Cho tới bây giờ, cô chưa thấy qua Sở Thế Tu cười như vậy cả.

Giống như là thay đổi thành một người khác vậy.

"Nghĩ cái gì đó?" Cảm giác được hồn cô đang bay bổng, Lệ Tước Phong buồn bực nhíu mi lại.

"Không có gì."

Cố Tiểu Ngải phục hồi tinh thần lại, cười nhạt nói.

"Thực sự không nghĩ cái gì sao?" Lệ Tước Phong không tin, uy hiếp nói, "Cố Tiểu Ngải, cô dám nghĩ đến tên họ Sở kia thì tôi lập tức đi giết chết hắn!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đã quen với tính cách kiêu ngạo và bá đạo của Lệ Tước Phong rồi, dùng một chút vẫn là nhịn không được nói, "Lệ Tước Phong, về sau anh có thể đừng nhúng tay vào chuyện giữa Sở thị và E.S được không?"

Mắt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút lãnh ý.

Bây giờ, hắn không có cố ý đả kích Sở thị, nhưng những lời này từ miệng Cố Tiểu Ngải nói ra, hắn rất không thích!

"Không phải tôi muốn can thiệp công việc của anh, chỉ là hi vọng Sở thị cách tôi càng xa càng tốt." Cố Tiểu Ngải giải thích.

Mỗi lần nghe được chuyện liên quan đến Sở thị, cô sẽ nhớ tới chuyện ngoài hôn nhân của một thế hệ đời trước. . . . .

Mà mối quan hệ kia, cô không chấp nhận được.

Cô muốn quên đi.

"Cô đang lo lắng tôi sẽ gây phiền toái cho tên họ Sở kia sao? !" Lệ Tước Phong hiển nhiên không có cùng suy nghĩ với cô, trong mắt tất cả đều là tức giận, "Cố Tiểu Ngải, đến bây giờ cô còn chưa quên được hắn? ! Hắn ta là anh ruột của cô đó!"

Nếu cô còn dám nghĩ đến Sở Thế Tu, hắn lập tức đi đập chết Sở Thế Tu là xong hết mọi chuyện!

Nghe vậy, sắc mặt Cố Tiểu Ngải cũng u ám xuống theo, "Lệ Tước Phong, anh đang nghi ngờ tình yêu của tôi với anh sao? Hay là anh không tự tin? !"

". . . . ."

Lời của cô quá mức bén nhọn, lập tức liền ngăn chặn lời của Lệ Tước Phong.

"Tôi có cái gì không tự tin chứ!" Hắn là tam thiếu gia của gia tộc Lệ gia, là Tổng giám đốc của E.S Á Thái, cũng đẹp trai hơn so với Sở Thế Tu, hắn có cái gì không tự tin!

Lúc Lệ Tước Phong nói lời này giọng điệu có chút cứng nhắc, ánh mắt không được tự nhiên chột hiện lên.

Cô thích Sở Thế Tu nhiều như vậy, thích hắn mới không bao lâu. . . . . Hắn làm sao mà biết ở trong lòng của cô hắn qua được Sở Thế Tu hay không chứ.

Nhìn thấy bộ dáng hắn lo lắng, Cố Tiểu Ngải nhất thời tiêu tan sạch sẽ, nhin không được cười lên, "Lệ Tước Phong, anh không tự tin về mặt nào chứ?"

Hắn có thể không tự tin vào bản thân mình. . . . . Thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn ở trong mắt cô, quả thực là quá mức tự phụ.

"Tôi nào có không tự tin!" Giọng nói Lệ Tước Phong lập tức cao vọt, rống lớn nói, che dấu vẻ mất tự nhiên của chính mình.

"Thật không?"

Cố Tiểu Ngải đi đến nơi để văn kiện bên cạnh, mở ra một ngăn tủ mà Lệ Tước Phong chuyên lưu những thứ liên quan đến cô, "Lúc trước tôi có mua một máy chụp ảnh, tính năng tốt lắm, để xem tôi có thể bắt giữ được hình ảnh anh mất tự tin hay không đây."

Cô cũng có học qua khóa chụp ảnh. Lúc trước, cô đã từng làm chó săn, nắm bắt được tâm lý nhân vật rất đúng lúc, mỗi lần nộp bài tập nhất định được thầy khen ngợi một cái.

Cố Tiểu Ngải cầm máy ảnh có chút nặng chuyển người qua, Lệ Tước Phong liền ngăn ống kính của cô lại, "Không được chụp!"

Muốn chụp cũng là hắn chụp cô!

Hắn là một người đàn ông có cái gì để chụp chứ.

"Tổng giám đốc Lệ à, anh thực không tự tin như vậy sao?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn mặt hắn lạnh như băng.

"Tôi thật sự tự tin!"

"Vậy anh hãy để tôi chụp đi."

"Không cho phép chụp!"

"Cho nên anh thực là không tự tin?" Cố Tiểu Ngải cố ý đem đề tài về tự tin nói vòng vòng, mắt rạng rỡ nhìn chăm chú vào hắn, "Tôi còn tưởng rằng người đàn ông tôi yêu rất tự tin, hóa ra không phải."

"Tôi nói tôi không tự tin khi nào. . . . ."

Lệ Tước Phong nói đến một nửa chợt cảm miệng lại, bỗng nhiên hiểu được cô đang nói cho hắn biết rằng cô yêu hắn. . . . .

Cái cô này, cũng không thêm nói thẳng ra.

Không phải chỉ cần nói một câu không cần nghi ngờ tôi yêu anh. . . . . Cô còn vòng vòng.

Ở trong lòng của cô, bây giờ hắn nhất định có trọng lượng hơn nhiều so với cái tên họ Sở kia. . . . . Sở Thế Tu, đã là quá khứ rồi.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lê Tước Phong lộ ra một chút đắc ý, thật sâu sắc nhìn chăm chăm vào cô, từ từ buông tay không ngăn cản nữa.

"Răng rắc ——"

Đèn máy ảnh lóe lên.

Cố Tiểu Ngải nhân cơ hội nhấn nút chụp, vui vẻ cười rộ lên.

Lê Tước Phong thích lôi kéo cô cùng nhau chụp ảnh chung, nhưng lúc một mình, hắn luôn kháng cự, cá tính không được tự nhiên mà cổ quái.

Cô không rõ vì sao hắn lại kháng cự chụp hình một mình như vậy.

"Cố Tiểu Ngải! Ai cho cô chụp hả!" Lê Tước Phong lập tức gằn nhẹ nói, lúc này vẻ mặt hắn là cái dạng gì?

"Lê Tước Phong! Tôi chỉ là chụp ảnh anh mà thôi, có cái gì không được sao?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu cực kỳ, cô cũng sẽ không đi đăng tải, nghĩ cô vẫn là phóng viên hay chó săn sao?

"Xóa đi!" Nhất định về mặt hắn lúc này rất xấu! Nên không cần cho cô xem!

"Không xóa!"

"Xóa đi!" Lê Tước Phong duỗi thẳng tay vươn tới cô.

Cố Tiểu Ngải ôm máy chụp ảnh lui ra sau từng bước, "Lê Tước Phong, tôi cảnh cáo anh, anh dám tiến tới nữa tôi sẽ kêu lên anh vô lễ đó!"

"Văn phòng của tôi đây có hiệu quả cách âm tốt hơn so với cô tưởng tượng đó!" Nghe nói như thế, Lê Tước Phong lập tức tà khí cười lạnh một tiếng, nhú mắt nhìn về phía cô, giống như đang nói cô cứ kêu đi, kêu đi. . . . .

"Lê Tước Phong!"

Cố Tiểu Ngải tiếp tục lui ra phía sau, lần trước thầy giáo cho bài tập chụp ảnh nhân vật, cô đã nghĩ sẽ chụp hắn, nhưng hắn lại không cho, để cho cô chụp một tấm bộ chết sao.

Cô cũng không phải chưa thấy qua ảnh của hắn. . . . . Có cái gì mà che đây chứ.

Lê Tước Phong đi nhanh tới gần cô, một đôi mắt đen trùng mắt cô, "Mau đưa máy chụp ảnh lại đây!"

"Tôi thực sự sẽ kêu anh vô lễ đó!" Cố Tiểu Ngải nghiêm trang nói, đem máy chụp ảnh ôm vào trong ngực.

"Vậy thật muốn tôi có tội danh kia sao? !" Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra một chút sắc thái không tốt lắm, bước chân trầm ổn từng bước một tiếp cận cô.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải lui từng bước ra sau đến khi đụng phải cửa sổ, đã không còn đường lui, vội vàng đi sang bên cạnh, nhưng đã không kịp, Lê Tước Phong tiến cơ thể tới, đem cô đặt sát đến cửa sổ.

Lê Tước Phong có chút gian nan nâng tay trái lên, hai tay đặt hai bên đầu cô, hình thành một loại tư thế mập mờ vây quanh cô.

"Cố Tiểu Ngải, cô chạy cái gì? ! Cô không biết mình đã có thai sao? !" Lê Tước Phong với một đôi mắt thật sâu nhìn chăm chăm mặt của cô, miệng không chút khách khí trách cứ.

"Nếu anh không đuổi thì tôi sẽ không chạy, anh biết tôi có thai còn truy đuổi tôi? !" Cố Tiểu Ngải bắt chước miệng của hắn nói trái lại, ngửa đầu nhìn về phía hắn, vừa che chở máy ảnh trong ngực.

Lê Tước Phong nhíu mày, "Cố Tiểu Ngải! Miệng lưỡi cô càng ngày càng lợi hại rồi!"

". . . . ." Cô học theo hắn thôi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên hai người, làm cho trên mặt hai người có một quang ảnh sáng vàng ấm áp. . . . .

"Cô thích làm trái lời tôi như vậy sao? !" Lê Tước Phong tức giận nói, liếc liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái, "Cô không nghe lời như vậy nữa, tôi sẽ ném cô ra ngoài cửa sổ cho mà xem! Đem máy chụp ảnh giao ra đây!"

". . . . ."

Nơi này là tầng cao nhất của tòa cao ốc E.S. . . . .

"Vậy anh quăng đi." Cố Tiểu Ngải không chút nghĩ ngợi trả lời, ánh mắt hết sức buồn bã, ra sức che chở máy chụp ảnh trong lòng bàn tay.

"Cô ——" Lệ Tước Phong bị tức không nhẹ, chỉ có thể trừng mắt cô, trừng mắt nhìn cô nửa ngày nghẹn ra vài từ, "Tôi không nỡ!"

Hắn dường như là rống lớn lên.

". . . . ."

Nhìn bộ dáng hần bức mình, Cố Tiểu Ngải nở nụ cười, "Tôi biết anh không nỡ mà."

"Nhưng thật ra, cô tin sao!" Lệ Tước Phong lạnh lùng thốt ra, giấy tiếp theo trong mắt cũng mang theo ý cười thỏa mãn, cúi đầu ở trên môi cô hôn một cái mạnh, mang theo cung chịu gặm nhẹ, "Cố Tiểu Ngải, không được kiêu ngạo như vậy nữa!"

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn, không cần nghĩ ngợi nói, "Gần mực thì đen thôi."

"Cô nói ai là mực hả? !" Lệ Tước Phong nhún mi lại, miệng cái cô này càng ngày càng không buông tha người mà, cũng càng ngày càng không sợ hần!

Càng cứng chịu thì cô càng kiêu ngạo.

"Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hay là anh muốn tôi nói anh là màu đỏ? !" Cố Tiểu Ngải cười đến vẻ mặt vô hại, trên mặt rất sinh động.

". . . . ."

Cái cô này. . . . .

Lệ Tước Phong quyết định không cho cô mở miệng cười nữa, cúi đầu dán lên môi của cô mà hôn, lưỡi cực nóng tiến vào trong miệng của cô, trong ngực kẻ sát vào cô.

"Uhm . . . . ."

Lệ Tước Phong dùng tay đem máy ảnh vương vãi trong lòng cô bỏ đi, Cố Tiểu Ngải bị hần hôn đến đầu óc choáng váng vẫn không chịu buông tay.

"Cố Tiểu Ngải, tôi ghét chụp hình một mình." Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói, tiếng nói có chút nặng nề khàn khàn, một đôi mắt đen thật sâu nhìn chăm chăm cô.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Vì sao?"

Có chuyện gì phát sinh sao? Làm sao có thể làm cho hần không thích chụp ảnh một mình như vậy?

Trong mắt Lệ Tước Phong không được tự nhiên chột lóe rồi biến mất, không trả lời vấn đề này, Lệ Tước Phong kiêu ngạo mà cuồng vọng cảnh cáo cô, "Cố Tiểu Ngải, nếu cô muốn lưu lại ảnh này thì buổi tối phải đi tắm chung với tôi!"

". . . . ."

Ở phương diện này, Cố Tiểu Ngải vĩnh viễn không thể thắng được Lệ Tước Phong.

Hần nói được làm được, nếu thật muốn kéo cô vào trong phòng tắm cùng nhau tắm. . . . . Hắn căn bản kiểm chế không được.

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể trở mắt nhìn Lệ Tước Phong đem máy chụp ảnh cướp đi, quăng đến một bên.

"Lệ Tước Phong, anh có thể đừng cầm thú như vậy hay không! Chỉ biết lấy việc này uy hiếp tôi thôi!" Cố Tiểu Ngải oán giận nói, đứa nhỏ này hần cũng có phần, hần cũng có trách nhiệm bảo vệ nó.

"Tôi thích lấy việc này để uy hiếp cô đó, vậy thì thế nào?"

Lệ Tước Phong hoàn toàn không cần biết dạng uy hiếp này có cái gì đáng xấu hổ hay không, chiêu không cần mới, chỉ cần dùng được là được.

Huống hồ, nguyên nhân chính là. . . . . sau khi hai người chính thức ở cùng một chỗ, Cố Tiểu Ngải càng ngày càng trở nên không sợ hần nữa, đối với hần không có gì sợ hãi cả. Hắn rống cô mười câu, thì có đến chín câu cô không nghe rồi, còn lại một câu nghe lọt được cũng sẽ cùng hần tranh luận.

Ngoại trừ mặt này ra, cái khác cô đều sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. . . . .

Đó cũng là do cô buộc hần.

Hần cũng không có phương pháp, chỉ có thể dùng cái chiêu này cho đến chết.

"Cầm thú!" Cố Tiểu Ngải cau mày nói.

Lệ Tước Phong đang hôn lồng mây của cô, thấy mặt cô nhăn nhó, lại một lần nữa uy hiếp, "Măng một câu nữa, tôi sẽ đem cô đè trên bàn làm việc!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải lập tức im tiếng.

Lệ Tước Phong đắc ý nhíu mày, một chiều này dùng một trăm lần cũng đều được.

Cúi mặt xuống, Lệ Tước Phong hôn môi lưỡi của cô, Cố Tiểu Ngải dần dần đã quên đầu vô mồm, nâng hai tay lên ôm lấy cổ của hắn đáp lại. . . . .

Hôn, nhiệt liệt mà triền miên.

Ánh nắng ngoài cửa sổ, ấm áp mà sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309

Từ sau khi Cố Tiểu Ngải mang thai, mỗi đêm Lệ Tước Phong đều giờ trò một phen với cô, cho đến khi cơ thể mình như bốc hỏa lại không được giải quyết.

Đến cuối cùng, Lệ Tước Phong hình thành thói quen tắm nước lạnh mỗi đêm. . . . .

Ban đêm, Cố Tiểu Ngải nằm ngủ bên cạnh Lệ Tước Phong, mơ mơ màng màng nghe được Lệ Tước Phong cố ý đè thấp giọng nói mình ở trên đỉnh đầu của cô vang lên, "Về sau chuyện này đừng đến phiền tôi nữa!"

. . . . .

Hơn nửa đêm ai gọi điện thoại cho hắn?

Cố Tiểu Ngải vuốt vuốt ánh mắt nhấp nhem, từ trong lòng ngực của hắn ngẩng đầu nhìn lên. Trong bóng đêm, chỉ có ngọn đèn của di động chiếu lên mặt cực kỳ không kiên nhẫn của Lệ Tước Phong.

Phát hiện cô đã tỉnh ngủ, mắt Lệ Tước Phong thâm u, nhanh chóng cúp điện thoại, tiếng nói còn mang theo tức giận, "Đánh thức cô sao? !"

"Ừ. Ai gọi điện thoại cho anh vậy?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải mang theo mệt mỏi khàn khàn, lười nhác nằm quay về trong ngực của hắn.

"Không có gì." Lệ Tước Phong nói, bỗng dừng lại nói thêm một câu, "Công việc thôi."

Cố Tiểu Ngải không có lên tiếng, muốn tiếp tục ngủ.

"Tách ——"

Đèn bàn bỗng nhiên được mở lên, hé ra một chút ánh sáng mờ nhạt.

Cố Tiểu Ngải bị ánh sáng làm chói mắt, không khỏi giơ tay lên che ánh mắt lại, tại sao lại đột nhiên bật đèn chứ? !

Bả vai bị vỗ vỗ, Lệ Tước Phong ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Đi rửa mặt đi."

"Rửa mặt?" Cố Tiểu Ngải vẫn còn trong cơn buồn ngủ, hơn nửa đêm rửa mặt làm cái gì?

"Đúng, đi rửa mặt đi, tôi đói bụng, đi xuống dưới nấu mì cho tôi ăn." Lệ Tước Phong vỗ vỗ vào bên mặt của cô nói.

"Lệ Tước Phong, anh bắt một phụ nữ có thai nửa đêm phải xuống giường nấu mì cho anh ăn sao?" Cố Tiểu Ngải nhăn mặt nhíu mày, thật mệt mỏi với hắn mà.

Trong bụng của cô còn có con của hắn. . . . . Hắn lại bắt cô nửa đêm đi xuống bếp.

"Đúng, tôi đói bụng rồi." Lệ Tước Phong nói như đúng lý hợp tình vậy, hoàn toàn không biết yêu cầu của mình quá đáng.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải oán giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, cũng không thể nói thêm cái gì, có lẽ hắn đói bụng thật. Quên đi, đi qua đi lại một chút, cô cũng không mệt nhọc lắm.

Cố Tiểu Ngải ngáp dài xuống giường, đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh tóa lên mặt để giải cơn buồn ngủ, làm cho mình như không mệt rã rời.

Đi ra khỏi phòng tắm thì đèn trong phòng ngủ đã bị tắt rồi, chỉ còn lại một mảnh tối đen.

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, "Lệ Tước Phong, anh tắt đèn làm cái gì?"

Muốn cho một phụ nữ mang thai bị ngã sao?

Không có nghe được Lệ Tước Phong đáp lại, Cố Tiểu Ngải đành phải thật cẩn thận sờ soạng vách tường mở đèn lên.

"Xích ——"

Bỗng nhiên, một tiếng vang thật nhỏ vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Trong bóng đêm nhấp nháy một đốm lửa nhỏ, ngay sau đó pháo hoa màu vàng nở rộ lên, sáng rực trong đêm đen, phát ra từ phía ban công . . . . .

Bỗng dưng, đồng loạt các pháo hoa loại nhỏ được đốt lên, nở rộ lên, phát sáng toàn bộ ban công, hình ảnh Lệ Tước Phong cao to xuất hiện trong tầm mắt của cô, đứng ở trước pháo hoa nhìn cô.

Hóa ra, bắt cô xuống bếp chỉ là mượn cớ, muốn đốt pháo hoa cho cô xem mới là thật . . . . . Người đàn ông này. . . . .

Cố Tiểu Ngải hiểu ý không nhịn được liền nở nụ cười, theo ánh sáng của pháo hoa đi ra ngoài, đẩy cửa sổ ra, một trận gió đập vào mặt, một áo khoác dài kiểu nam từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên người cô.

Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô, dùng tay thắt dây áo trước bụng cô lại, tay trái vẫn có chút nan gian, hoàn toàn dùng sức của tay phải để tạo nút thắt.

Cố Tiểu Ngải không có ngăn cản, cúi đầu xuống nhìn chăm chú vào từng ngón tay của hắn, lặng lẽ hưởng thụ sự chăm sóc của hắn.

"Tại sao đột nhiên lại muốn bắn pháo hoa vậy?" Cố Tiểu Ngải mỉm cười hỏi, thấy trên ban công vẫn còn một đồng pháo hoa loại cây gậy.

Bây giờ có rất ít người chơi pháo hoa loại này rồi.

"Không phải cô thích sao? !" Biết rõ còn cô hỏi, cô không thích thì hơn nửa đêm hắn lại chơi pháo hoa sao? ! Có bệnh sao? !

Lệ Tước Phong kéo cô đến ban công, Cố Tiểu Ngải tiếp nhận hai cây pháo hoa, ánh mắt chớp chớp, "Lệ Tước Phong, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Sao vậy?"

"Anh không được tức giận nha."

". . . . ." Lệ Tước Phong trải một chiếc đệm êm ái ra trên mặt đất cho hai người, nghe vậy ngược mắt lên hồ nghi nhìn về phía cô, "Cố Tiểu Ngải, cô lại làm ra chuyện gì nữa vậy? !"

Chẳng lẽ cô cùng Sở Thế Tu lên gặp mặt sao? !

"Kỳ thật, tôi thích pháo hoa là vì. . . . . lúc trước, đến ngày sinh nhật của Sở Thế Tu tôi đều đốt pháo hoa với anh ấy." Cố Tiểu Ngải nói một cách chậm rãi, nhìn chăm chăm sắc mặt Lệ Tước Phong.

Mẹ nó!

Quả nhiên lại là Sở Thế Tu!

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, "Vậy lần trước cô ở nhà trẻ là sao? !"

"Ngày đó là sinh nhật Sở Thế Tu. . . . . Tôi vốn định chuẩn bị sinh nhật cho anh ấy." Cố Tiểu Ngải nhấp nháy môi lần đầu tiên thành thật nói ra, "Sau đó, tôi nhìn thấy vợ chưa cưới của anh ấy đến nên rút lui. . . . ."

. . . . .

Chết tiệt, đêm đó hắn tự mình lái xe hơn ba tiếng đồng hồ mới đến được nhà trẻ đi đón cô, không ngờ là cô lại chuẩn bị sinh nhật cho Sở Thế Tu? !

Mẹ kiếp!

Hóa ra, ngày đó hắn bị coi thường như vậy!

Khó trách sau đó hắn bắn pháo hoa, cô hoàn toàn không cảm động gì cả!

Cô chỉ cảm động khi cùng Sở Thế Tu bắn pháo hoa! Không phải cùng hân - Lệ Tước Phong!

Hồ hấp Lệ Tước Phong cực kỳ nặng nề, trừng mắt nhìn cô ở trên ban công đốt pháo hoa nhất thời căm ghét vô cùng, xụ mặt lấy đi pháo hoa trong tay Cố Tiểu Ngải, hân hân nói, "Không đốt nữa!"

Hơn nửa đêm đốt pháo hoa cái gì chứ!

Chỉ gọi lên kỷ niệm của cô với Sở Thế Tu thôi? ! Hân thật sự là đại đột không có thuốc nào cứu được mà!

"Lệ Tước Phong . . . ." Cố Tiểu Ngải bắt đầu đi, cô biết hân sẽ tức giận, "Tôi nói cho anh biết chính là không muốn giấu diếm với anh cái gì nữa, chuyện này đã qua rồi."

"Cút. . . . . Tránh ra!" Lệ Tước Phong đổi từ cút thành một từ mềm mỏng hơn một ít.

Cố Tiểu Ngải ngăn cửa vào lại, không cho Lệ Tước Phong vào nhà, Lệ Tước Phong tức giận trừng mắt nhìn cô.

"Anh đã tốn tâm tư đốt pháo hoa cho tôi xem, tôi thật sự cảm động, thật đấy." Cố Tiểu Ngải tiến lên kiểm chân, vươn hai tay ôm lấy cổ của hân, giọng điệu mềm mỏng nói, "Đây là anh Lệ Tước Phong cho tôi lãng mạn, tôi biết."

Giọng nói cô dịu dàng mềm mỏng giống như một bàn tay nhỏ gãi trái tim của hân vậy, vuốt ve cơn tức giận của hân.

"Hừ." Lệ Tước Phong vẫn từ trong lỗ mũi hừ lạnh ra một tiếng, "Lần trước, bắn pháo hoa ở bệnh viện tại sao không thấy cô nói lãng mạn!"

Bây giờ lại mở miệng nói ngon nói ngọt.

Ai biết lúc bắn pháo hoa, cô có nghĩ đến Sở Thế Tu hay không chứ? !

Vừa nghĩ tới lần trước ở bệnh viện, bắn pháo hoa ở cả năm tòa nhà, Cố Tiểu Ngải nhịn không được muốn cười lên, "Lệ Tước Phong, lần đó không phải lãng mạn, đó là lãng phí."

"Không phải cô thích loại cuộc sống có tiền như vậy sao? !" Lệ Tước Phong không tin tưởng.

"Vì sao anh lại nghĩ tôi là người ham vật chất chứ?" Cố Tiểu Ngải kỳ quái nhìn hân, buông tay ôm lấy cổ của hân ra, "Đúng là tôi vì tiền mới làm tình phụ của anh, không có người nào không thích tiền cả, hơn nữa tôi rất muốn báo ân cho cậu. Nhưng cho tới bây giờ, tôi cũng không tôn trọng phô trương lãng phí."

Lệ Tước Phong luôn nghĩ lãng phí suy diễn thành lãng mạn.

Lướt qua hân, Cố Tiểu Ngải cầm lấy pháo hoa trên ban công đốt lên, nhìn ánh sáng màu vàng trong đêm đen nở rộ lên, "Chỉ cần đốt một ít pháo hoa thôi, tôi cũng thấy đủ lãng mạn rồi."

Lãng mạn là chuyện của hai người, không cần toàn bộ thế giới nhìn thấy.

"Hừ." Lệ Tước Phong vẫn không tin hừ lạnh.

"Đừng nóng giận, đến đây đốt pháo hoa đi." Cố Tiểu Ngải một tay cầm pháo hoa, một tay kéo Lệ Tước Phong.

Trên mặt Lệ Tước Phong vẫn không có thần sắc gì hay ho, nhưng vẫn để cô kéo trở về, hai người ngồi vào tấm đệm do hân chuẩn bị, dựa vào tường ban công ngồi đối mặt nhau.

Cố Tiểu Ngải vung cây pháo hoa trên tay, nhìn ánh sáng nở rộ lên trong đêm. . . . .

Bỗng dưng, Cố Tiểu Ngải đặc biệt nghiêm túc nhìn Lệ Tước Phong đối diện nói, "Tôi thật sự. . . . . Không thích phô trương lãng phí."

Phải nhấn mạnh lại một lần nữa.

Cô thích tiền, tiền có thể trợ giúp cô hoàn thành giấc mộng của mình, nhưng không đến mức ham của cải vật chất, không nên đốt pháo hoa ở năm tòa nhà mới cảm thấy đó là lãng mạn. . . . .

Cô không muốn để Lệ Tước Phong hiểu lầm cô.

Lệ Tước Phong không nói gì, cũng đốt một cây pháo hoa, sắc mặt khể biến thành u ám.

Thật lâu, Lệ Tước Phong bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Tôi chán ghét chụp ảnh một mình, là vì. . . . . cho tới bây giờ tôi cũng chỉ có một mình."

Giọng điệu có chút cứng nhắc, như đang nói về một chuyện đáng xấu hổ vậy.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn hắn, cô nghĩ . . . . . đề tài này hắn sẽ không muốn nói ra.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình?

"Bên cạnh anh có rất nhiều người mà, bảo mẫu, các nữ giúp việc, tài xế, bạn học, trước kia. . . . . còn có cỡ D, cỡ E này nọ. . . . ." Cố Tiểu Ngải dùng cây pháo hoa quơ quơ giữa không trung

Hắn làm sao có thể một mình chứ?

Bên cạnh hắn vẫn có rất nhiều người.

Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, tức giận cực kỳ, "Cô lật lại chuyện cũ một lần nữa thử xem!"

"Không phải." Cố Tiểu Ngải giải thích, "Tôi chỉ muốn nói, bên cạnh anh cho tới bây giờ cũng không phải một mình."

"Cô vẫn cảm thấy cậu cô đối với cô tốt lắm sao, vậy cô xem gia đình của cậu cô như gia đình của mình sao?" Lệ Tước Phong trầm giọng hỏi lại.

Mắt Cố Tiểu Ngải lập tức ảm đạm. . . . .

Cô ở nhà cậu suốt chín năm, cậu cũng yêu thương cô, nhưng cô vĩnh viễn chỉ cảm thấy mình ăn nhờ ở đậu.

Nếu không. . . . . cô sẽ không muốn có một gia đình đến như vậy, cô vẫn cảm thấy chỉ đến khi ba ra tù, cô mới có một gia đình.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô đã hiểu Lệ Tước Phong.

Có một số người mặc dù vẫn có người bên cạnh. . . . . cũng không tìm thấy lòng trung thành.

Bảo mẫu, các nữ giúp việc, tài xế, bạn học, trước kia. . . . . còn có cỡ D, cỡ E này nọ. . . . . Với hắn mà nói, chỉ là khách qua đường mà thôi.

Thật ra, Lệ Tước Phong. . . . . vẫn cô đơn.

Về điểm này, giữa hắn và cô. . . . . có lẽ giống nhau.

Bỏ cây pháo hoa xuống, Cố Tiểu Ngải đứng lên, đi đến trước mặt Lệ Tước Phong khom thân thể xuống, lấy cây pháo hoa trong tay hắn vút bỏ, hạ người xuống ôm lấy hắn, vùi mặt vào trên vai của hắn, "Lệ Tước Phong, anh còn có tôi. . . . . về sau tôi sẽ chụp ảnh chung với anh, được không?"

Cô trên cao nhìn xuống ôm lấy hắn che gió lạnh ban đêm. . . . .

Hai mắt Lệ Tước Phong rất sâu rất sâu, dùng tay kéo cô xuống, làm cho cô dựa lưng vào trong lồng ngực của hắn, tay ôm cô thật chặt, "Cố Tiểu Ngải, đừng quên những lời cô nói với tôi."

"Ừ, sẽ không." Cố Tiểu Ngải dựa lưng vào trong ngực ấm áp của hắn dùng sức gật gật đầu.

"Vậy cô mặc bộ đồ y tá chụp ảnh với tôi đi!" Lệ Tước Phong lập tức nói, trong tiếng nói khêu gợi lộ ra một chút hưng phấn.

". . . . ."

Thật vất vả xây dựng ra bầu không khí lãng mạn, nháy mắt. . . . . tan biến!

"Hay mặc bộ lính thủy cũng được!"

"Lệ Tước Phong, anh dám suy nghĩ không sạch sẽ trong đầu nữa xem? !" Hắn cũng biết phá hư bầu không khí quá đi mà.

"Vậy đồ thủy thủ nhé? !" Hắn có thể cho cô rất nhiều lựa chọn.

"Đi chết đi!" Cố Tiểu Ngải từ trong lồng ngực của hắn rời khỏi, nắm năm ngón tay lại đâm vào lồng ngực hắn một cái, "Lệ Tước Phong, anh thật không biết xấu hổ mà!"

Ngực hắn cũng quá rắn chắc, Cố Tiểu Ngải đánh một quyền vào nhưng hắn cũng không nhúu mày một chút nào cả, chỉ có tay cô đau mà thôi. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, cô đang ngủ chung giường với con quý không có mặt sao? !" Lệ Tước Phong không chút tức giận, nói hắn không biết xấu hổ? Hắn không có mặt cô cũng ngủ với hắn sao? !

". . . . ." Cố Tiểu Ngải lại thúc tay vào hắn, "Hơn nửa đêm rồi, anh đừng nói những lời nói dọa người như vậy được không!"

Cái gì mà quý không mặt. . . . .

Cố Tiểu Ngải nghe được trên lưng nổi lên từng đợt lạnh ý. . . . .

"Là tự cô nói tôi không biết xấu hổ!" Tại sao cái cô này lại thích trả đũa như thế chứ?

"Anh biết rõ tôi không có ý đó mà!"

"Vậy cô muốn chụp ảnh với tôi sao? Đồng phục cảnh sát cũng được" Mắt Lệ Tước Phong tỏa sáng, hấn suru tầm nhiều kiểu đồng phục mê hoặc lắm. . .

". . . . ." Cố Tiểu Ngải tức giận lại thúc tay vào hấn, sau đó tay mình bị đau lại rút tay về, "Tôi đi ngủ đây! Mặc kệ anh! Dê xôm! Cầm thú! Lưu manh!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải tức giận đi vào phòng ngủ, mỗi một lần chút có lảng mạn ám áp . . . . . cam đoan, Lệ Tước Phong sẽ dùng những tư tưởng xấu xa của hấn phá tan bầu không khí!

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm bóng lưng cô rời đi, đáy mắt đen như mực có chút cung chịu, đứng lên xử lý đồng pháo hoa trên ban công.

Pháo hoa nở rộ lên, làm sáng lên khuôn mặt anh tuấn của hấn.

Cố Tiểu Ngải, đừng quên những lời cô đã nói, về sau phải chụp ảnh cùng với hấn. . . . .

Hấn không muốn chụp một mình nữa.

Hấn không muốn một mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310

Nửa đêm dậy đốt pháo hoa kết cục chính là Cố Tiểu Ngải không ngủ đủ giấc. . . . . Vốn khi mang thai rất thích ngủ, lần này tinh thần lại không phấn chấn.

"Mệt thì đừng đi học nữa!"

Nhìn Cố Tiểu Ngải ngay cả đôi giày cũng gấp, Lệ Tước Phong nhin không được cau mày nói, "Không cần phải làm đạo diễn, cô sinh con xong tôi sẽ đầu tư cho cô đóng phim không được sao? !"

Cô mỗi ngày đi học đều mệt chết đi.

"Tôi cũng phải có căn bản, bằng không thì làm sao mà đóng phim, cũng không phải chụp ảnh." Cố Tiểu Ngải vuốt vuốt nước mắt trong hai tròng mắt, cúi gập thất lưng muốn mang giày.

"Đừng nhúc nhích!"

Lệ Tước Phong bỗng nhiên quát bảo cô ngưng hành động lại, nửa quỳ xuống trước mặt cô mang giày cho cô.

Bởi vì mang thai, bây giờ cô đều mang giày thể thao.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải nở nụ cười, nhìn động tác hấn khó khăn, tay trái dường như thông thể nào nhanh nhẹn được, "Cánh tay anh thế nào rồi? Nếu không tôi với anh đi tái khám nha?"

Lệ Tước Phong luôn kháng cự tái khám, nhưng tay trái sử dụng lại hết sức khó khăn, cô thực lo lắng hấn không thể khôi phục lại bình thường.

"Không đi." Lệ Tước Phong có chút gian nan thay cô mang giày, nâng cánh tay trái lên giật giật, "Không có việc gì cả."

"Tôi đi cùng anh mà."

"Cố Tiểu Ngải, cô thật dài dòng!"

". . . . ."

Cô đang quan tâm hẳn được chứ? Cái tên này. . . . .

Trường cô học đạo diễn với công ty E.S của hẳn là ngược hướng nhau, nhưng mỗi ngày Lệ Tước Phong đều đưa cô đi học trước rồi mới quay về công ty.

Mưa gió cũng không thay đổi.

Cho dù là công ty có cuộc họp đi chăng nữa, Lệ Tước Phong cũng thay đổi toàn bộ, Cố Tiểu Ngải đã nói qua vài lần không cần như vậy, Lệ Tước Phong lại bắt đầu nói: Tôi là Tổng giám đốc, lúc nào tôi vui thì họp, ai dám có ý kiến? !

Kiều ngạo, ương ngạnh cả đời luôn mà. . . . .

Như thế cô còn có thể nói cái gì nữa? Hẳn nguyện ý đưa cô đến trường, cũng chỉ có thể để cho hẳn đưa đi mà thôi.

"Hôm nay học cái gì?" Lệ Tước Phong ôm cô vào trong ngực hỏi.

"Dạ. . . . ." Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại di động ra, mở chương trình học trong ngày cho hẳn xem, "Hôm nay, ngoài học lý thuyết ra còn được xem quay phim quảng cáo, học tập một chút."

"Xem quay phim quảng cáo sao?" Lệ Tước Phong dùng tay xẹt qua màn hình di động, xem thời gian, nếu hẳn tan làm trước thì có thể qua đó đón cô, "Quay ở đâu?"

"Phía đông cổ thành bên kia." Cố Tiểu Ngải tựa vào trong lòng ngực của hẳn, cách sau một lúc lâu lại nói, "Không biết đến khi nào thì tôi mới có thể quay một tác phẩm của mình đây."

Cho dù là một đoạn quảng cáo nhỏ cũng được. . . . .

Cũng có thể kí tên lên tác phẩm của mình.

"Cô muốn quay bất cứ khi nào cũng được." Lệ Tước Phong hoàn toàn không biết đây là cái vấn đề gì, đóng phim hoặc là phim truyền hình thì điều quan trọng nhất đúng là tiền. . . . .

Có tiền thì nào là trang phục đẹp, cảnh quay cùng với một ngôi sao lớn cũng có thể mời đến.

Mà cái hẳn - Lệ Tước Phong không thiếu cũng là tiền, chuyện này có cái gì phải lo lắng.

"Tôi muốn dựa vào chính mình." Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi trả lời, dùng tiền là có thể thành một đạo diễn, đương nhiên Lệ Tước Phong có năng lực này, nhưng cách giấc mộng của cô quá xa.

"Bướng bỉnh!" Lệ Tước Phong tổng kết cho cô một chữ.

Xe dừng ở cửa trường học, Cố Tiểu Ngải vừa xuống xe lại bị Lệ Tước Phong kéo trở về, nụ hôn dài qua đi mới buông cô ra.

"Ở trường học phải nói cho người khác biết là cô đã có bạn trai rồi, biết chưa? !"

Nhìn chằm chằm môi cô bị hôn đến sưng vù, mắt Lệ Tước Phong thâm trầm, ý vẫn chưa hết liếm liếm môi mộng nói, tiếng nói gọi cảm khàn khàn.

. . . . .

Còn cần phải nói sao? !

Mỗi ngày, đều cho Võ Giang cùng vài vệ sĩ đứng chờ ở cửa trường học . . . . .

"Các cô ấy đều coi tôi bị bao nuôi rồi." Cố Tiểu Ngải có chút bất đắc dĩ nói, cũng bởi vì như vậy, cô ...ở trong trường học này một người bạn cũng đều không có, thậm chí bị xa lánh.

May mắn, mục đích của cô là muốn học đạo diễn, cũng không có tâm tư đi kết bạn.

"Tốt lắm!" Nghe vậy, Lệ Tước Phong nhủ thầm, đưa tay nhéo nhéo người của cô, vừa lòng nói, "Như vậy sẽ không có người nào dám quấy nhiễu người yêu của tôi!"

Cô trời sinh đã có gương mặt thanh thuần, đáy mắt lại mang theo một phần kiêu ngạo, làm cho đàn ông đều muốn chinh phục.

Nếu thật bị người khác nhắm vào, không phải hẳn thực lỗ vốn rồi sao? !

". . . . ."

Hắn còn nói tốt lắm . . . . . Tốt cái gì.

Cố Tiểu Ngải đi ra khỏi xe đóng cửa lại, xe Lê Tước Phong lập tức đi về phía trước, ngoài cửa trường có mấy bạn học thấy thế lại nhìn cô bằng ánh mắt khác thường.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: nhìn xem, chỉ là một người phụ nữ được nuôi dưỡng mà thôi . . . . .

. . . . .

Cố Tiểu Ngải xoay người định đi vào cửa trường, một chiếc xe thể thao nữ màu đỏ rực dừng ở trước mặt cô, Cố Tiểu Ngải theo bản năng lui ra phía sau từng bước, nhúu chặt mí lại.

"Tiểu Ngải!"

Một giọng nói cực kỳ sung sướng từ trên xe truyền đến.

Cố Tiểu Ngải nhìn về phía cô gái ngồi chỗ tay lái, mặc một bộ trang phục thoải mái màu hồng nhạt, dáng người có lồi có lõm, một mái tóc dài nhuộm màu socola, khuôn mặt xinh đẹp trong sáng, đôi mắt tỏa sáng, cả người rạng rỡ như ánh mặt trời.

Là Linh Mộc Nại Nại.

Tại sao cô ta lại ở chỗ này?

Mắt Cố Tiểu Ngải thần nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Linh Mộc Nại Nại quá mức sáng lạn, nghĩ tới cái ngày ở văn phòng, bộ dáng Linh Mộc Nại Nại xông lên hôn Lê Tước Phong . . . . .

Trong lòng Cố Tiểu Ngải không thoải mái.

Cô còn tưởng rằng Linh Mộc Nại Nại sẽ biến mất khỏi thế giới của cô rồi.

"Lê Tước Phong đã đi rồi." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, nếu Linh Mộc Nại Nại muốn đuổi theo Lê Tước Phong thì cô ấy đã bỏ lỡ rồi.

"Gần đây, anh ấy cũng không chịu gặp tôi!" Linh Mộc Nại Nại cong môi đỏ chót lên, một đôi mắt to có khổ sở, "Mỗi lần tôi đến E.S đều bị đuổi ra!"

Nghe vậy, trên mặt Cố Tiểu Ngải không biểu hiện ra cái gì, đáy lòng lại nhin không được vui vẻ hơn.

Linh Mộc Nại Nại đi tìm Lê Tước Phong, Lê Tước Phong đuổi cô ấy đi ra ngoài?

Coi như Lê Tước Phong biết giữ lời hứa . . . . .

"Thật không? Tốt lắm, cũng không liên quan đến tôi, tạm biệt." Cố Tiểu Ngải hờ hững nói, xoay người rời đi.

Trên người Linh Mộc Nại Nại như ánh mặt trời rực rỡ, thiện lương thật khó làm cho người ta kháng cự . . . . . Cố Tiểu Ngải không quá mức chán ghét cô ấy, nhưng không thể làm bạn với người phụ nữ đã từng có quan hệ cùng Lê Tước Phong.

Cô - Cố Tiểu Ngải không có rộng lượng đến như vậy.

"Tiểu Ngải, bây giờ cô ở cùng một chỗ với A Phong sao? Cô không cho anh ấy tiếp xúc với cô gái nào khác sao? !" Linh Mộc Nại Nại bỗng nhiên giọng hỏi, các bạn học bên cạnh đang đi vào nghe vậy người người đều xoay đầu lại nhìn.

". . . . ."

Linh Mộc Nại Nại này giúp cô tìm phiền toái sao? !

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nghiêm mặt xoay đầu lại, Linh Mộc Nại Nại dựa vào trên cửa xe mở một đôi mắt to vô hại nhìn chăm chăm cô.

"Linh Mộc, anh ấy là bạn trai của tôi! Phiền toái cô dời mục tiêu đi." Cố Tiểu Ngải lạnh giọng nói xong liền xoay người lại muốn đi, Linh Mộc Nại Nại lập tức lại nói, "Tiểu Ngải, cô sợ anh ấy bị người khác cướp đi sao? !"

"Cô rất muốn đoạt lấy sao?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi lại.

"Không phải đoạt, là cạnh tranh công bằng." Linh Mộc Nại Nại nháy một đôi mắt xinh đẹp rực rỡ, lộ ra một chút đơn thuần, "Nhưng cô lại không cho anh ấy tiếp xúc với người khác, như vậy cô rất ích kỷ."

. . . . .

Ích kỷ?

Cô không để cho bạn trai mình tiếp xúc với những phụ nữ khác quá giới hạn là ích kỷ sao?

"Linh Mộc, tôi không cần cô tới dạy tôi cách yêu như thế nào." Giọng điệu Cố Tiểu Ngải cực kỳ lạnh nhạt, "Cô không cần tiếp tục ở trước cửa trường học của tôi lớn tiếng nữa, làm ơn rời đi cho."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải xoay người rời đi.

Ánh mắt khác thường chung quanh càng ngày càng nhiều. . . . . Làm cho cả người cô không được tự nhiên.

Cố Tiểu Ngải định đi nhanh hơn, Linh Mộc Nại Nại lại ở sau lưng cô la lớn, "Tiểu Ngải, cô cho là cô giữ lấy anh ấy như vậy thì tình cảm của cô với A Phong có thể tồn tại mãi mãi sao? !"

. . . . .

Linh Mộc này vẫn chưa xong nữa sao? !

Cố Tiểu Ngải quay ngược trở lại lạnh lùng nhìn về phía mặt không phục của Linh Mộc Nại Nại, cúi người tới gần mặt của Linh Mộc Nại Nại, nhỏ giọng nói, "Vây cô tới đây nói cho tôi những lời này là muốn cho tôi không chiếm lấy Lê Tước Phong sao? Nhưng Linh Mộc này, cô cho là Lê Tước Phong còn để ý đến cô sao? !"

". . . . . cô." Về mặt như ánh mặt trời của Linh Mộc Nại Nại lập tức ảm đạm xuống, ủy khuất mà tức giận trừng mắt nhìn cô, "Tiểu Ngải, cô nói chuyện cũng quá đả thương người đó! Tôi đã cho rằng chúng ta là bạn!"

"Bạn bè bình thường sẽ không tơ tưởng đến bạn trai của đối phương đâu." Cố Tiểu Ngải hờ hững nói.

Hơn nữa, Chu Chỉ Nghi mới là bạn thân của cô, Linh Mộc Nại Nại. . . . . vĩnh viễn khó có khả năng.

"Tôi chỉ muốn cạnh tranh công bằng thôi!" Linh Mộc Nại Nại kiên trì với lý luận của mình, "Tôi quay về Nhật Bản một thời gian, cô liền nhân cơ hội chiếm lấy A Phong!"

. . . . .

"Linh Mộc Nại Nại, tôi nói lại lần nữa nhé, bây giờ anh ấy là bạn trai của tôi!" Cố Tiểu Ngải nói từng chữ một, "Anh ấy sẽ chỉ để ý đến cô với một lý do duy nhất là anh ấy đã chơi đùa với cô xong rồi!"

Linh Mộc Nại Nại kia bị cô nói những lời không muốn nghe.

"Cô. . . . ." Linh Mộc Nại Nại bị nghẹn nói không nên lời, nổi cáu lên nói, "Cô cũng chỉ biết hiện tại thôi, về sau anh ấy là bạn trai của ai thì còn chưa chắc đâu."

"Phải không? Vậy thì chờ xem."

Cố Tiểu Ngải xoay người đi thẳng, vì sao cô phải ở trước cửa trường học tranh luận cùng Linh Mộc Nại Nại này. . . . .

"Tình cảm của các người không có điểm chung, A Phong sẽ không kết hôn với cô đâu!" Linh Mộc Nại Nại bỗng dưng nói thêm.

Cố Tiểu Ngải ngó người ra, rất nhanh khôi phục lại như thường, "Không cần cô phải quan tâm."

"Lê gia là gia tộc lớn, chắc chắn sẽ không cưới cô vào cửa!" Linh Mộc Nại Nại trịnh trọng nói, "Tôi dám thề, A Phong nhất định sẽ không cầu hôn với cô!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải trong lúc nhất thời không nói nên lời.

"Tiểu Ngải, bây giờ cô chỉ ở cùng với A Phong mà thôi, anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không cưới cô, như vậy còn không bằng cô sớm rút lui đi, đi tìm tình yêu chân chính thích hợp với mình." Linh Mộc Nại Nại tiếp tục nói, một bộ dáng như chính nghĩa nói tốt cho cô vậy.

. . . . .

Cô nên đi tìm tình yêu thích hợp với mình sao? !

Bây giờ, cô mới là bạn gái của Lê Tước Phong. . . . . Linh Mộc có phải tự cho là đúng hay không? !

"Đây là chuyện của chúng tôi, không cần người ngoài để ý tới!"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, xoay người muốn đi, Linh Mộc Nại Nại vừa muốn mở miệng, "Tiểu Ngải. . . . ."

"Câm miệng! Tình cảm của tôi với anh ấy không cần tới cô mở miệng!"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng liếc nhìn Linh Mộc Nại Nại một cái, có chút dùng sức nói, ánh mắt bén nhọn, Linh Mộc Nại Nại bị cô đột nhiên mạnh mẽ dọa.

Cố Tiểu Ngải xoay người rồi đi.

Lần này, Linh Mộc Nại Nại không dám lớn tiếng nói chút gì nữa. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút dùng sức hô hấp, bây giờ quan hệ giữa cô và Lê Tước Phong không phải tốt lắm sao? Vì sao một đám người đều nhận định Lê Tước Phong sẽ không cưới cô. . . . .

Lê Tước Phong vì cô mà tự bắn mình hai phát súng, làm sao có thể bởi vì môn đăng hộ đối mà không cưới mình được. . . . .

Gia tộc Lê gia không chấp nhận cô, chuyện đó chưa từng là trở ngại.

Nhưng Lê Tước Phong. . . . . sẽ không thể không cưới cô.

Không có cầu hôn, nhưng có lẽ hẳn có ý nghĩ của riêng mình, chẳng lẽ muốn cô buộc hẳn cầu hôn sao?

Tự mình trấn an tâm lý của chính mình rất nhiều rồi nhưng trong lòng Cố Tiểu Ngải vẫn rất bối rối, bối rối đến nỗi nói không nên lời. . . . .

Có thể giữa con trai và con gái không giống nhau, con gái tới một độ tuổi nhất định sẽ nghĩ đến hôn nhân, còn đàn ông thì không phải vậy, kết hôn hay không kết hôn đối với Lê Tước Phong cũng không phải quan trọng như vậy. . . . .

Bọn họ đã ở cùng một chỗ rồi, trong bụng của cô còn có con của hắn, bọn họ chỉ còn thiếu giấy đăng ký kết hôn nữa thôi.

Chỉ cần hắn chỉ yêu một mình cô, chỉ cần bên cạnh hắn-Lê Tước Phong không có người phụ nữ khác, không vượt quá giới hạn thì kết hôn hay không kết hôn còn phải phân biệt sao?

Thật sự có khác biệt sao?

Cố Tiểu Ngải để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có khác biệt, cô cũng không bị người khác nói, tâm liền nặng trĩu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 311

Học xong lý thuyết, lớp học tổ chức đi quan sát học tập quay quảng cáo, Cố Tiểu Ngải lại một lần nữa gặp được Linh Mộc Nại Nại.....

Cố Tiểu Ngải đột nhiên có loại cảm giác đúng là âm hồn bất tán.

Cửa thành của cổ thành có lịch sử tồn tại mấy trăm năm, trước cửa thành mạng nét cổ điển, tổ quay phim đã chuẩn bị xong toàn bộ.

Cố Tiểu Ngải đứng ở bên cạnh một đám người, Võ Giang dẫn theo mấy vệ sĩ đứng ở xa xa, phụ trách an toàn của cô.

"Tiểu Ngải." Linh Mộc Nại Nại vẫn mặc bộ đồ thoải mái kia, hai chân nhỏ dài đi đến trước mặt cô, "Xem ra về sau chúng ta sẽ gặp mặt thường xuyên rồi."

"....." Cố Tiểu Ngải dựa lưng vào tường cổ mà đứng, nhất thời có loại dự cảm không tốt.

Cái gì gọi là gặp mặt thường xuyên chứ?!

"Hôm nay tôi là nữ chính trong quảng cáo này." Linh Mộc Nại Nại cười đến vẻ mặt sáng lạn, "Hơn nữa, tôi và trường học các người đã có ký hẹn, về sau tôi quay tác phẩm các người cũng có thể tự do đến quan sát."

.....

"Cô quay quảng cáo?" Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc, không phải cô ta nổi tiếng trong giới thượng lưu sao? Giới thượng lưu còn đến quay quảng cáo? Đùa sao?

"Tôi chưa nói với cô là tôi học trường điện ảnh sao? Tôi học diễn viên." Linh Mộc Nại Nại một tay cầm ở bên hông, "Thế nào? Tôi giống ngôi sao chứ? Tôi tiến vào giới giải trí ở Trung Quốc, cô cảm thấy tôi có tiềm năng chứ? Ít nhất là có một chút chứ?!"

"....." Cố Tiểu Ngải im lặng, Linh Mộc Nại Nại muốn vào giới giải trí..... Muốn làm đại minh tinh sao?

"Tôi muốn là thành một ngôi sao lớn, ti suất phủ sóng thật cao, đến lúc đó cô muốn ngăn A Phong không thấy tôi cũng không có biện pháp đâu." Linh Mộc Nại Nại vô cùng tự tin nói.

"....."

Cố Tiểu Ngải phát hiện mình không có một lời nào để nói với Linh Mộc Nại Nại, cô ta có một logic rất mạnh. Đến bây giờ, cô ta đều không có buông tha cho Lệ Tước Phong.

Cô ấy vì Lệ Tước Phong mà từ Nhật Bản đến Trung Quốc để du học, lại vì có thể để cho Lệ Tước Phong nhìn thấy mình mà đi quay quảng cáo.....

"Nại Nại, phải quay rồi!"

Tổ quay phim bên kia có người hô, Linh Mộc Nại Nại nhìn Cố Tiểu Ngải nở nụ cười một tiếng, "Xem tôi biểu hiện đi!"

Cố Tiểu Ngải không biết có nên nói một câu “cố lên” hay không?!

Đối với Linh Mộc Nại Nại, cô không yêu mến nhưng cũng không chán ghét.....cảm giác thật phức tạp.

Đây là một quảng cáo về đồ uống, hình tượng của Linh Mộc Nại Nại khỏe mạnh, rạng rỡ, trẻ trung, tươi cười sáng lạn..... mười phần ăn ảnh.

Trợ lý đạo diễn giảng giải cho các học trò của mình về quá trình quay phim

Quay phim nước uống rất đơn giản, Linh Mộc Nại Nại chạy dọc theo thành tường cỏ, mồ hôi nhễ nhại đầm đìa, sau đó mỗi một uống loại nhãn hiệu thức uống dành cho thể thao mà phân chán lên, sau đó xuất phát một lần nữa.....

"Nội dung quảng cáo này thật vớ vẩn....."

"Đúng vậy, không có sáng tạo gì cả."

"Bằng không thì cô nghĩ xem? Có sáng kiến gì cho quảng cáo nước uống thể thao này không?!"

.....

Các nữ sinh bên cạnh lú lú thảo luận, Cố Tiểu Ngải chuyên chú đứng ở phía sau đạo diễn chú ý vào màn hình nhỏ, nhìn đạo diễn chỉ huy toàn trường quay, yên lặng học tập.....

Linh Mộc Nại Nại trẻ trung đầy sức sống, ven theo tường thành mà chạy một lần lại một lần nữa.

"Cắt! Tốt lắm!"

Đạo diễn vừa lòng hô to.

Linh Mộc Nại Nại ngừng lại, uống nước đi đến bên cạnh đạo diễn ngồi xuống xem lại, "Tại sao tôi vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó?"

"Hình tượng của cô tốt lắm....."

"Không phải, tôi nói toàn bộ hình ảnh đều không có một loại cảm giác sáng khoái tràn trề gì cả." Linh Mộc Nại Nại căn bản không nể mặt mũi của đạo diễn, lắc lắc đầu, bỗng nhiên xoay đầu lại nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Tiểu Ngải, cô có ý gì không? Lúc này tôi nhìn thấy cô cau mày, nhất định cô có ý tưởng."

.....

Nhất thời, mọi ánh mắt đều tụ tập đầy đủ trên người Cố Tiểu Ngải, đủ loại ánh mắt khác thường, giống như cây kim châm chọc vậy.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn Linh Mộc Nại Nại liếc mắt một cái, Linh Mộc này là cố ý đúng không?!

Cô ở giữa một đám người học cái vớ chuyện yêu đương đã đủ sai lầm rồi, bây giờ còn làm cho cô trở thành tiêu điểm nữa sao?!

"Không có ý tưởng." Cố Tiểu Ngải nhàn nhạt trả lời.

"Không có ý tưởng thì quên đi, vậy hôm nay không quay nữa, nếu hiệu quả quảng cáo không tốt thì quay nữa cũng không có ý nghĩa gì." Trên người Linh Mộc Nại Nại có khí chất tiêu thư trời sinh, nghe vậy liền nói không muốn làm nữa.

"Nại Nại....." Đạo diễn có chút khó xử nhìn Linh Mộc Nại Nại, lại không thể nghiêm khắc.

Linh Mộc Nại Nại ở trong giới giải trí còn chưa có địa vị, nhưng đạo diễn cũng không dám có lời nói nặng với cô ấy, rõ ràng là biết bối cảnh của Linh Mộc Nại Nại.

Bối cảnh?

Bối cảnh Linh Mộc Nại Nại là cái gì? Hẳn chỉ là thiên kim tiểu thư của đại gia ở Nhật Bản đúng chứ?!

"Không quay nữa!" Linh Mộc Nại Nại đứng lên nói, đi lên phía trước quay đầu lại nhìn Cố Tiểu Ngải liếc mắt một cái, "Cô thật sự không có ý tưởng sao?"

.....

Cố Tiểu Ngải dừng một chút, mới chậm rãi nói, "Thử chạy trong mưa xem thế nào?"

Mắt Linh Mộc Nại Nại lập tức sáng ngời, "Good idea! Vậy quay như vậy đi! Một cô gái chạy trong tường thành mưa, nhất định có cảm giác sáng khoái tràn đầy! Tiểu Ngải, tôi biết cô cất giấu chủ ý mà!"

Chạy trong mưa cũng tính là ý kiến đặc biệt cái gì chứ.....

Linh Mộc Nại Nại này khoa trương như vậy, tổ quay phim đi chuẩn bị công cụ tạo mưa.

"Tiểu Ngải! Cô tới giúp quay quảng cáo này được không?" Linh Mộc Nại Nại nhìn thấy tất cả đạo cụ đã được chuẩn bị xong bỗng nhiên nói với cô.

"Tôi không có kinh nghiệm, hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy tôi không có đầy đủ ý nghĩ." Cố Tiểu Ngải lập tức từ chối, còn ngại cô bị ánh mắt mọi người giết chưa đủ chết sao?

Huống hồ, cô còn chưa đủ tư cách quay phim, hơn nữa..... Cô không muốn quay quảng cáo cho Linh Mộc Nại Nại.

"Vậy tôi không quay nữa." Linh Mộc Nại Nại cong lên miệng, "Cô không đạo diễn thì tôi không quay."

"Linh Mộc, cô có chừng có mực một chút đi!" Giọng điệu Cố Tiểu Ngải không khỏi tăng thêm, đến tận cùng Linh Mộc này muốn như thế nào đây?

"Tiểu Ngải, chúng ta là bạn bè tôi mới cho cô cơ hội, học ở trường nghiệp dư như các người thế này nếu dựa vào chính mình thì rất khó có cơ hội xuất đầu lộ diện!" Linh Mộc Nại Nại có chút ủy khuất, làm ra một bộ dáng tôi đều là vì tốt cho cô.

"....."

Đột nhiên, Cố Tiểu Ngải đặc biệt muốn đi, cô không cần Linh Mộc Nại Nại cho cô cơ hội như vậy.

Thật không biết đầu óc của Linh Mộc Nại Nại này được cấu tạo như thế nào chứ, một mực cho rằng các cô là bạn bè, một mực tình nguyện giúp cô.....

Người Linh Mộc Nại Nại yêu căn bản là cô mà không phải Lệ Tước Phong đúng không?!

"Cô tới đây tới đây, Nại Nại tin tưởng cô, nhất định cô có chỗ hơn người." Đường như đạo diễn lo lắng không quay xong quảng cáo, kéo Cố Tiểu Ngải ấn mạnh đến ghế đạo diễn.....

Ở trước một đám ánh mắt bén nhọn, Cố Tiểu Ngải như bị xua đuổi vậy.

Người người đều lườm mắt đến Cố Tiểu Ngải, các loại ánh mắt không phục, nhỏ giọng thảo luận.

"Cố Tiểu Ngải này có lai lịch gì đây?!"

"Nhìn là biết đi cửa sau rồi."

"Thiệt tình, chạy trong mưa mà thôi, ai chẳng nghĩ được? Cũng coi là good idea sao?!"

"Xem cô ta có thể làm ra cái quỷ gì, tôi không tin trong thời gian ngắn như vậy cô ta có thể có ý nghĩ thật tốt!".....

Cố Tiểu Ngải nhất thời cảm thấy đau đầu, hình tượng của cô trong mắt bạn học đã không có gì hay rồi, bây giờ..... Cô giống như lại bị đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Không biết làm sao được cả.

.....

Nhưng nói không quay cũng không được.....

Thử nghiệm một chút cũng tốt, một ngày nào đó cô phải làm đạo diễn cho tác phẩm độc lập..... Coi như thách thức cũng được.

Ở trước tường thành cổ được dựng lên một cảnh mưa to, Linh Mộc Nại Nại khẳng khẳng không cần quần mùng mùng quanh cơ thể, một lần lại một lần chạy trong mưa, tinh thần rất chuyên nghiệp.

Cố Tiểu Ngải chuyên chú nhìn, rất nhanh đắm chìm vào trong loại bầu không khí này, "Linh Mộc, khi uống phải làm nổi bật cái cổ lên, làm cho nước mưa chảy từ trên mặt xuống, biểu hiện ra cảm giác chuyển động."

.....

Cách đó không xa, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen lẳng lặng đậu ở chỗ này.

"Tôi nói rồi! Về sau bên châu Âu gọi điện thoại về không cần nhận! Cô nghe không hiểu tiếng người hả?!" Lệ Tước Phong mắng vào di động, một tay lấy di động quăng đi.

Lão già kia thật đúng là nôn nóng về chuyện hôn sự của hần mà.

Nhị ca chưa có kết hôn lại nghĩ đến hần làm gì?!

Mẹ kiếp!

Hần mới hai mươi sáu tuổi, kết hôn làm gì!

"Cố tiểu thư thật có bản lĩnh, bây giờ đã có thể quay phim rồi." Tài xế ngồi ở chỗ tay lái nhìn ra bên ngoài, nhìn tổ quay phim không kìm nén được liền nói.

Quay phim?

Cửa xe phía sau được hạ xuống, Lệ Tước Phong ngược mắt nhìn qua.

Chỉ thấy một nơi rất to, tất cả mọi người đều im lặng ngồi hoặc đứng.

Cố Tiểu Ngải kiểm soát toàn bộ phim trường, về mặt chuyên chú nhập tâm làm việc, trên người tỏa ra thần thái mà hần chưa từng thấy qua.

Thực tự tin.

Tầm mắt Lệ Tước Phong trở nên thâm thúy, vẻ tức giận trên mặt lập tức tiêu tán đi một ít.

Đây là giấc mộng của cô sao? Ngồi ở trên ghế đạo diễn chỉ huy? Chuyện mệt mỏi như vậy mà cô có thể làm rất nhập tâm.....

Thùng giấm chua này, nếu biết lão già kia đang an bài chuyện hôn sự cho hần, nhất định sẽ ghen kinh khủng lắm.

Thân là người của gia tộc Lệ gia, hôn nhân của bọn họ đều không có quyền tự chủ.

Lão già kia cho bọn họ tiền tài, cho bọn họ địa vị, nhưng sẽ không cho phép ba đứa con trai có phản kháng gì.....

Bỗng dưng, di động lại vang lên.

Lệ Tước Phong lập tức nhíu mi lại.

Chết tiệt!

Hoàn toàn không để yên mà!

Tài xế nhặt điện thoại phía trước đưa cho Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong nhận điện thoại vừa định mắng, chợt nghe đến giọng tức giận của lão già kia truyền đến, "A Phong, đừng tưởng rằng con ở châu Á thì cha không nhúng tay vào được!"

.....

Sắc mặt Lệ Tước Phong chìm đến đáy cốc, cứng ngắc nói vào di động, "Cha."

"Tại sao ta nghe con gọi câu ‘cha’ này giống như muốn giết ta đến nơi vậy?" Lão già cười lạnh một tiếng, "Tính tình của con rất táo bạo, kết hôn mới có lợi đối với con."

"Con mới hai mươi sáu tuổi thôi!"

"Lúc ta ở tuổi này, anh cả con đã đi học rồi." Trong giọng nói của lão già lộ ra khí chất không được xía vào, "Ta đã thay con chọn xong đối tượng kết hôn rồi, nghe nói cô ấy đã từng có một đoạn tình cảm với con rồi."

"Cái gì?"

"Là thiên kim Linh Mộc Nại Nại của tập đoàn Linh Mộc, cái tên này hẳn là con quen tai chứ?" Lão già khẽ cười một tiếng, "Con bé là đối tượng kết hôn của con, ngày kết hôn ta sẽ sắp xếp rồi báo cho con biết."

Linh Mộc?!

Cái người phụ nữ kia làm cho Cố Tiểu Ngải rất là ghen đó sao?! Đùa giỡn cái gì đây!

"Con không kết hôn!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lão già không giận ngược lại cười, "A Phong, không cần nói ra lời xúc động như vậy, con biết kết cục của việc con phản kháng lại đúng chứ."

"Con nói con không kết hôn!"

Hắn không muốn kết thúc với Cố Tiểu Ngải như vậy.

Hắn khó khăn lắm mới giữ được Cố Tiểu Ngải bên cạnh, muốn hắn kết hôn tức là muốn cho Cố Tiểu Ngải biến mất hoàn toàn trong tầm mắt của hắn sao?!

"Ta biết con chung sống với một đứa con gái, lâu như vậy vẫn chưa ngấy thật sự là ngoài dự liệu của ta, con ta thế nhưng còn là một chuyện loại." Lão già nở nụ cười một tiếng, lại nghe không ra là vui hay giận.

"Con không cho phép chạm vào cô ấy!"

"Đương nhiên, hơn nữa trong bụng của nó còn mang thai cháu ta." Lão già cười nói, "Ta chỉ muốn con kết hôn, cũng không phải bắt con đoạn tuyệt với cô gái kia."

Đàn ông mà, bên cạnh có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường thôi.

Ông có ba đứa con trai, chỉ duy nhất bên cạnh Lệ Tước Phong là ít phụ nữ nhất..... bên cạnh đứa lớn và đứa giữa thì đứa nào chẳng có cả đồng phụ nữ?

Chẳng lẽ ở ở trong nước lâu rồi, Lệ Tước Phong cũng nhiễm tật bảo thủ sao?

Đàn ông phong lưu..... Thật là chuyện bình thường.

.....

Ngay cả Cố Tiểu Ngải mang thai mà lão già kia cũng biết?!

Mắt Lệ Tước Phong tối đen, lạnh lùng nói, "Nếu ba muốn ẵm bồng cháu nội thì đừng làm xằng bậy!"

"A Phong, con đang uy hiếp cha của mình sao?!" Khẩu khí của lão già mang theo ý lạnh cả người.

"Nếu cô ấy biết con kết hôn, cô ấy sẽ xóa sạch đứa nhỏ." Lệ Tước Phong âm trầm nói.

Đại ca sinh hai đứa đều là con gái, lão già muốn có cháu đực tôn đến muốn điên rồi..... Lão già đó luôn trọng nam khinh nữ.

Lão già bên kia dừng một chút, như là đang tự hỏi, lập tức có quyết định nói, "Được, chờ bệnh viện kiểm tra xem nếu bào thai là trai thì hôn lễ sẽ được dời sau khi đứa bé sinh ra, nếu không phải, hôn lễ sẽ được tổ chức sớm hơn."

Nói xong, lão già cúp điện thoại.

"Mẹ kiếp!"

Lệ Tước Phong nín thở một tiếng, lại lần nữa quăng mạnh điện thoại đi động ra ngoài.

Tài xế ngồi chỗ tay lái run như cây sậy nhìn hắn, Lệ Tước Phong hung ác trừng mắt tài xế, "Nếu nguoi dám nói ra một câu tôi sẽ phé nguoi ngay tức khắc!"

"Cái gì tôi cũng chưa nghe..... Cái gì tôi cũng chưa từng nghe được....."

Tài xế bị rống dọa đến trắng mặt, lắp bắp nói.

Lời này có đánh chết hắn cũng không dám truyền ra..... Nhất là truyền đến tai của Cố tiểu thư – người mà Lệ tổng yêu thương nhất thì thật khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 312

"Cắt—— nghỉ ngơi một chút đi, chuẩn bị cảnh quay cuối cùng, Linh Mộc vừa chạy vừa quăng chai nước trên tường thành." Cố Tiểu Ngải nói một cách nghiêm túc.

Dừng lại nghỉ ngơi, Linh Mộc Nại Nại cười cười đi tới chỗ Cố Tiểu Ngải, vẻ mặt sáng lạn, "Trong thời gian ngắn như vậy mà cô có thể nghỉ được cả một quá trình quay quảng cáo nước uống hoàn chỉnh như vậy, từ đầu tới cuối rất trôi chảy, Tiểu Ngải, cô thực sự rất có năng lực."

Các học sinh bên cạnh lập tức nhìn Cố Tiểu Ngải giống như chiêm chọc vậy.

"Hình tượng quảng bình nước khỏe khoắn như vậy có thể đánh sâu vào cảm giác, cũng có lợi cho hậu kỳ làm phụ đề." Đạo diễn ngồi ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu, tán thưởng nói, "Chỉ là một tay mới, xem như cô rất thiên phú, làm sao lại đi học đạo diễn ở cái trường nghiệp dư này chứ?"

.....

Bởi vì bằng cấp của cô không đủ trình độ, Cố Tiểu Ngải cười cười, "Cám ơn."

Linh Mộc Nại Nại mỉm cười, trong mắt xẹt qua một chút sắc thái khác thường, "Tôi chuẩn bị xong rồi, có thể quay được rồi."

"Được."

Cố Tiểu Ngải gật đầu, quay xong càng sớm càng tốt, cô thật không muốn tiếp tục ở gần Linh Mộc Nại Nại nữa.

Trong màn ảnh, Linh Mộc Nại Nại vừa chạy trong mưa to dùng một tay lấy chai nước uống quăng trên tường thành, vô số bọt nước bắn tung tóe lên.....

Cố Tiểu Ngải đang chuẩn bị kêu cắt, liền thấy Linh Mộc Nại Nại bỗng nhiên kéo dây kéo áo thể thao màu hồng nhạt xuống.

Trong màn ảnh, Linh Mộc Nại Nại lộ ra một áo ngực khoét sâu màu trắng, mưa to đã ướt đầm toàn thân cô, áo ngực màu trắng kẻ sọc ở trên người cô, trong suốt.

Ngực Linh Mộc Nại Nại đầy đà lại như ẩn như hiện, tròn trĩnh sinh động, dường như muốn nảy hết ra ngoài.

Quyến rũ, gợi cảm đến mê người.....

"Wow!"

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc đến ngây người, đạo diễn ở bên cạnh đã muốn kinh hãi mà kêu lên, dùng sức vỗ tay, "Tuyệt vời, việc này có hiệu quả thị giác rất tuyệt vời! Hình ảnh này đánh sâu vào cảm giác càng lớn!"

.....

Toàn trường quay vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Cố Tiểu Ngải nhìn qua Linh Mộc Nại Nại, Linh Mộc Nại Nại cũng đang nhìn cô, không hiểu cái gì, từ trong mắt Linh Mộc Nại Nại cô thấy được ánh mắt thắng lợi kiêu ngạo.....

Thật giống như nhằm vào cô.

Cố Tiểu Ngải không nói chuyện, trầm mặc từ ghế đạo diễn đứng lên, Linh Mộc Nại Nại vọt đi qua, nhìn cô cười đến vẻ mặt rạng rỡ sáng lạn, "Thế nào? Vừa rồi tôi biểu hiện thế nào?"

Troh lý bên cạnh vội vàng che áo khoác lại cho Linh Mộc Nại Nại, nhưng vẫn không che được trước ngực cô.

Nhân viên nam cùng những nam sinh thỉnh thoảng miết ánh mắt đến trước ngực ướt đầm của Linh Mộc Nại Nại, một đôi ngực tròn trĩnh đầy đặn rất nổi bật.

"Lau khô cơ thể mình đi."

Nhìn thấy các ánh mắt của bọn con trai, Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói, từ bên người cô rời đi, cánh tay bị Linh Mộc Nại Nại nắm lấy.

"Tôi hỏi cô biểu hiện của tôi có được không thôi?!" Linh Mộc Nại Nại chờ đợi nhìn cô, vẻ mặt rạng rỡ.

"Chính cô cảm thấy tốt lắm, không phải sao? Nếu không thì cuối cùng cũng sẽ không có ra tay bất thành linh như vậy."

Khoe da thịt. Thật là cái chiêu tốt có thể hấp dẫn ánh mắt.

Hơn nữa, khuôn mặt thanh thuần tươi trẻ như thiên sứ như vậy, còn dám để lộ ra cơ thể..... tất nhiên tốt lắm.

Trọng điểm của quảng cáo này không phải là vận động mà là trước ngực cô ta tròn trĩnh sinh động.....

"Cô cảm thấy không tốt sao?" Linh Mộc Nại Nại cong miệng lên, "A Phong sẽ thích không?"

.....

Hóa ra lại là vì Lê Tước Phong.

Cô ta muốn cho Lê Tước Phong thấy được dáng người của mình trên tivi sao?

"Anh ấy sẽ không thích! Cô làm cái gì anh ấy cũng sẽ không thích, hiểu chưa? Người anh ấy yêu là tôi! Buông tay!"

Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, muốn sờ tay của mình ra, Linh Mộc Nại Nại không chịu buông, "Cô nói vậy, A Phong làm sao có thể không thích....."

"Đừng đụng tới bạn gái của tôi!"

Một giọng nói mang theo tàn nhẫn chen vào bọn họ, tất cả mọi người quay đầu nhìn qua.

Liền thấy Lê Tước Phong đi tới chỗ các cô, bóng dáng cao 1m88 cực kỳ mạnh mẽ, mặt anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ, mắt mị hoặc thâm thúy, đầy mắt phượng ra vẻ bức nhân.

"Oa..... Rất đẹp trai." Không ít nữ sinh lúc này thét chói tai lên.

Cố Tiểu Ngải bị Lê Tước Phong kéo đến phía sau hẳn, Lê Tước Phong trên cao nhìn xuống trừng mắt Linh Mộc Nại Nại, "Tại sao cái người phụ nữ này lại âm hồn không tiêu tan đi chứ?!"

"A Phong....." Linh Mộc Nại Nại ủy khuất nhìn hẳn, một đôi mắt to xinh đẹp dường như muốn khóc lên, "Tại sao anh cứ hung dữ với em....."

Nhìn phụ nữ rơi lệ, những người đàn ông bên cạnh cũng tỏ vẻ thốn thức.

Lê Tước Phong lại hoàn toàn không quan tâm, lạnh lùng quát, "Cô đồng tính luyến ái sao?! Tôi cảnh cáo cô! Về sau đừng tìm đến cô ấy nữa! Nếu không bối cảnh của cô cũng không thể đảm bảo được sự an toàn của cô đâu!"

"....."

Này rõ ràng là đe dọa rồi.

Con người của Lê Tước Phong nhìn ón lạnh làm cho Linh Mộc Nại Nại sợ tới mức lui từng bước, nước nỏ nghẹn ngào, "Em yêu anh!"

"Con mẹ nó, tôi không yêu cô! Cô nên sớm chạy trốn về Nhật Bản cho tôi!"

Lê Tước Phong không kiên nhẫn trừng mắt cô quát, làm sao lão già kia có thể chọn người này làm đối tượng kết hôn của hẳn chứ?!

"A Phong....."

Lời nói Lê Tước Phong luôn luôn ác độc, mặc kệ là thân phận gì cũng không lưu tình. Cố Tiểu Ngải nhìn Linh Mộc Nại Nại bị đe dọa đến nước mắt rơi xuống đầy mặt..... cảm giác nói không nên lời.

Lê Tước Phong nằng chừ người chưa bao giờ phân biệt nam hay nữ, không có giới hạn nào cả.

"Đi thôi!"

Lê Tước Phong ôm chặt Cố Tiểu Ngải rồi đi, đám người tự động tách ra thành một cái đường.

Rolls-Royce màu đen dừng ở phía trước, tài xế mở cửa xe, Cố Tiểu Ngải cùng Lê Tước Phong lần lượt ngồi vào.

Ngồi xuống bên trong xe, Lê Tước Phong bắt mắt liền hỏi, "Tại sao Linh Mộc kia lại ở chỗ này?"

Cô ta còn dám tiếp cận Cố Tiểu Ngải, có nói hươu nói vượn gì với Cố Tiểu Ngải hay không chứ?!

"Cô ấy muốn vào giới giải trí, lúc này nhân vật nữ chính trong quảng cáo kia là cô ấy." Bỗng dưng, Cố Tiểu Ngải lại thêm một câu, "Cô ấy muốn tăng độ

phủ sóng cho anh nhìn thấy đấy."

"....." Lệ Tước Phong nhú mồm, cúi mặt tới gần cô, môi cực nóng dâng lên trên mặt của cô, "Cố Tiểu Ngải, cô lại ghen sao?!"

Cố Tiểu Ngải lắc đầu.

Lúc này, cô thực không có ghen, nhìn thấy Lệ Tước Phong mắng Linh Mộc Nại Nại tàn nhẫn như vậy..... Cô còn có thể ghen tuông được hay sao?

Bỗng nhiên ở bên trong xe chuông điện thoại di động vang lên, Cố Tiểu Ngải theo tiếng nhìn lại, thấy di động nằm dưới chỗ ngồi phía trước.....

"Anh ném di động sao?" Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc hỏi, lúc tỉnh tỉnh Lệ Tước Phong không tốt lại thích đập phá này nọ, "Xảy ra chuyện gì?"

Ai lại chọc hấn phát giận chứ?

"Không có gì!"

Chuông điện thoại di động vẫn một lần lại một lần vang lên, Lệ Tước Phong lạnh lùng liếc nhìn tài xế phía trước một cái, "Đưa điện thoại cho tôi!"

"Dạ, Lệ tổng."

Tài xế vội vàng nhặt di động lên đưa cho Lệ Tước Phong.

Lệ Tước Phong tắt máy quảng đến một bên, động tác tắt máy mang theo hận ý cho hả giận.

"Làm sao vậy? Không có việc gì chứ?" Cố Tiểu Ngải ngồi vào bên cạnh hấn, hai tay thân mật ôm lấy cánh tay Lệ Tước Phong hỏi, có chút lo lắng.

Lệ Tước Phong không trả lời, cúi mặt xuống nhìn chằm chằm mặt của cô, lạnh lùng hỏi, "Linh Mộc có nói với cô cái gì hay không?"

"Cô ta có thể nói với tôi cái gì." Cố Tiểu Ngải cười khổ một tiếng, "Cô ta nói tôi chiếm lấy anh, không cho anh gặp mặt cô ta."

"Chỉ như vậy thôi sao?"

Lệ Tước Phong rũ mắt xuống, đến tận cùng Linh Mộc Nại Nại có biết chuyện kết hôn này hay không? Không được, về sau không để cho Linh Mộc Nại Nại tiếp cận Cố Tiểu Ngải nữa.

"Bằng không còn có thể như thế nào?" Cố Tiểu Ngải có chút kỳ quái nhìn hấn, Lệ Tước Phong luôn luôn không thích hỏi nhiều như vậy, Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi, "Hay là anh có chuyện gì không thể để cho tôi biết hay sao?!"

Ngực Lệ Tước Phong xẹt qua một chút hoảng ý, trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, vẫn lạnh lùng âm trầm.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong đưa tay nắm cằm của cô, "Cố Tiểu Ngải, cô đang thăm vấn tôi sao?"

"Như thế nào, không cho tôi thăm vấn sao?" Cố Tiểu Ngải ra vẻ tức giận.

"Cô cứ nói đi!" Với giọng điệu của Lệ Tước Phong như là đang nói đương nhiên không cho.....

"Sao....." Cố Tiểu Ngải làm ra một bộ dáng như bưng bình, "Quả nhiên anh có việc gạt tôi, nói, nói mau..... đừng."

Môi lập tức bị ngăn chặn lại.

Giọng nói của Cố Tiểu Ngải bị chặn nơi cổ họng, Lệ Tước Phong buông cằm cô ra, bắt cô ôm thân thể của hấn, hơi thở của hai người hòa lẫn vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313

Hấn chiếm môi lưỡi của cô mà hôn, mang theo kỹ xảo cao siêu, từ từ áp chế cô xuống chỗ ngồi trên xe, bỗng dưng như là nhớ tới cái gì đó, Lệ Tước Phong ngưỡng người lại phía sau, ôm Cố Tiểu Ngải làm cho cô ghé vào trên người hấn, hình thành một loại tư thế mập mờ nam dưới nữ trên.

Hai tay Cố Tiểu Ngải chống trên vai hấn, tư thế như vậy Lệ Tước Phong không chế trụ nổi cô, Cố Tiểu Ngải nhân cơ hội thối lui môi của mình, "Đừng . . . ."

Trong xe này còn có tài xế mà. . . . .

Cô không chauw từng buông thả như vậy ở trước mặt người khác ở bên ngoài.

"Thật ngại quá!"

Cứ coi tài xế không phải người không được sao? ! Cái cô này quan tâm lắm thế.

Lệ Tước Phong bắt nấn nhíu mi lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn tái xế phía trước liếc mắt một cái, "Còn không mau xuống xe? !"

"Dạ, Lệ tổng "

Tài xế ngừng xe ở ven đường, Cố Tiểu Ngải vội vàng từ trên lồng ngực Lệ Tước Phong ngồi lại ngay ngắn, "Về nhà đi, tôi muốn về nhà, dạ dày của tôi có chút không thoải mái."

Vì sao ở trên đường lớn nơi vắng vẻ lại bắt tài xế xuống xe còn hai người ở trong xe làm chuyện đó? ! Thật không biết xấu hổ mà. . . . .

"Làm sao vậy?" Lệ Tước Phong nhíu chặt mi lại.

"Có chút buồn nôn." Cố Tiểu Ngải dè dặt của mình lại, cố gắng kìm nén cơn buồn nôn.

Sắc mặt Lệ Tước Phong nhất thời nặng trĩu, nhỏ giọng quát, "Cố Tiểu Ngải, cô có ý đúng không? ! Mỗi lần tôi hôn cô thì cô lại muốn nôn là sao chứ? !"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn mặt hấn xanh mét, "Muốn nôn mửa là chuyện bình thường lúc mang thai thôi, Lệ Tước Phong, ngay cả việc này anh cũng không biết hả?"

". . . . ." Trên mặt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút xấu hổ, "Tôi cũng không phải phụ nữ, làm sao mà tôi biết được? !"

"Đây là kiến thức thông thường được không?" Cố Tiểu Ngải oán giận đập hấn một cái, "Sau này anh phải làm ba rồi, một chút kiến thức cũng đều không hiểu."

"Tôi biết phụ nữ có thai phải mang thai 10 tháng mà!" Lệ Tước Phong lớn tiếng nói, chứng tỏ không phải cái gì mình cũng không biết.

"Oa. . . . . Thật là lợi hại, Tổng giám đốc Lệ thật là lợi hại, biết cả mang thai 10 tháng mới sinh đứa nhỏ luôn nha." Cố Tiểu Ngải giả cười một tiếng, vỗ vỗ tay.

". . . . ."

Tài xế ngồi ở chỗ tay lái liếc nhìn cười nghẹn, thân mình bởi vì nghẹn cười mà run run theo, hai tay nắm chặt tay lái. . . . .

Sắc mặt Lệ Tước Phong càng lạnh hơn, quát, "Cười đã chưa? !"

Nháy mắt tài xế ngồi ngay ngắn lại, không dám cười nữa, liên tục xin lỗi, "Thực xin lỗi, Lệ tổng!"

"Đàn ông không biết kiến thức về phụ nữ mang thai thì có cái gì kỳ quái chứ!" Lệ Tước Phong quay sang nhìn Cố Tiểu Ngải cũng là vẻ mặt muốn cười, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Chết tiệt, vì sao hấn lại bị người yêu cùng tài xế của mình cười nhạo chứ? !

Đây là chuyện thực dọa người sao? !

"Vậy anh có biết khi phụ nữ mang thai khẩu vị sẽ thay đổi thế nào không?" Cố Tiểu Ngải chồm người lên phía trước, cười cười hỏi tài xế.

"Hấn làm sao có thể biết được!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nhăn mặt nhíu mày lại, khi mang thai khẩu vị sẽ thay đổi ra sao chứ? ! Tại sao hấn không biết?

"Ách. . . . ." Tài xế chần chờ sau một lúc lâu, ấp a ấp úng nói, "Là nội tiết có biến đổi, lúc trước vợ của tôi thích đồ ngọt, khi mang thai lại thích ăn chua, sau đó sinh cho tôi một đứa con trai mũm mĩm "

"Thật không? Chúc mừng anh."

Cố Tiểu Ngải cười nói, chuyển mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong, trong mắt không có định, rõ ràng đang nói: xem đi, không phải mỗi người đàn ông đều không biết kiến thức giống nhau!

Lệ Tước Phong nhếch môi mỉm lên, một thân tức giận phát tiết không ra, hướng tới tài xế liến rống, "Người thân là đàn ông biết nhiều kiến thức về phụ nữ quá làm cái gì? !"

Muốn làm phụ nữ đi sinh con sao? !

.....

Tài xế vô tội cực kỳ, về mặt cầu xin nói, "Lệ tổng, là do khi đó vợ tôi đã đưa một tá tạp chí về phụ nữ mang thai cho tôi xem, muốn tôi học tập. Trước khi không học tôi cũng không hiểu, tôi cũng không hiểu mà. ...."

"Lúc trước không hiểu không quan hệ, nhưng vì vợ mình mà học tập kiến thức mới là người chồng tốt." Cố Tiểu Ngải tán thưởng nói.

Mặt tài xế càng thêm khổ, Cố tiểu thư, cô cũng đừng thêm dầu vào lửa nữa được không, trong chốc lát nữa Lệ tổng có thể đem hấn rút gân lột da đó. . . .

Lệ Tước Phong tất nhiên cũng nghe hiểu được ẩn ý của Cố Tiểu Ngải, lạnh lùng nghiêm mặt hỏi, "Tôi đối với cô không tốt hả?!"

Cố Tiểu Ngải nháy nháy mắt, chỉ cười cười, cái gì cũng chưa nói.

"Cố Tiểu Ngải!"

"Anh đối với tôi tốt lắm, được rồi chứ?" Cố Tiểu Ngải đành phải nói, giọng tay lên chạm vào mặt lạnh lùng của hấn, cười nói, "Đừng mặt nhăn mày nhíu nữa."

.....

Lời nói này của cô ngoài miễn cưỡng ra thì càng là miễn cưỡng.

"Cố Tiểu Ngải, cô đang nói cho có lệ đúng không?!" Lệ Tước Phong bắt lấy tay cô lạnh lùng hỏi.

"Không có." Cố Tiểu Ngải lắc đầu, lập tức nghiêng cơ thể qua, rót vào trong ngực của hấn, lấy tay đan vào năm ngón tay của hấn, nhìn mười ngón tay hai người đan vào nhau, cười nói, "Tôi làm sao có thể bởi vì anh ngay cả một chút kiến thức về phụ nữ có thai cũng đều không hiểu mà đi nói anh tốt với tôi chứ? Anh chẳng qua không hiểu kiến thức về phụ nữ có thai mà thôi, tôi lại không thể trách anh, đúng không. ...."

.....

Lời này một chút cũng không giống như là đang khen hấn.

Lại nói, không phải chỉ là kiến thức về phụ nữ có thai thôi sao? ! Mua mấy quyển tạp chí xem một chút không được sao, hấn Lệ Tước Phong chẳng lẽ ngay cả tài xế cũng không sánh bằng? !

"Miệng lưỡi con gái thật lợi hại." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, ôm chặt cô, đôi mắt dần dần âm u xuống.

Tuyệt đối không thể để cho cô biết lão già buộc hấn kết hôn.

Trước khi lão già kia sắp đặt hết toàn cục, hấn phải làm chút gì đó.

*****

Còn chưa tới thời gian cơm chiều, tại phòng bếp, đầu bếp đã phải bắt đầu bận rộn chuẩn bị cơm chiều, mùi hương tỏa ra.

Cố Tiểu Ngải theo hướng dẫn của bảo mẫu làm lê chưng đường phèn, đây là lần đầu tiên cô làm, thỉnh thoảng lại hỏi bảo mẫu, "Lê như vậy được chưa?"

"Được rồi. Cố tiểu thư muốn ăn lê chưng đường phèn thì cứ để tôi làm là được mà." Bảo mẫu ở một bên nói, "Bây giờ cô có bầu rồi, nghỉ ngơi nhiều mới tốt."

"Tôi hôm qua Lệ Tước Phong bị ho khan."

Ngày hôm qua, lúc đốt pháo hoa, Lệ Tước Phong đem áo khoác cho cô mặc, mình cũng không mặc thêm quần áo, cô cũng quên nhắc nhở, sau đó lại chợt nghe thấy hấn ho hai tiếng.

"Cố tiểu thư thực quan tâm Lệ tiên sinh." Bảo mẫu vui vẻ cười nói, bây giờ thấy hai đứa này giống như cùng một người, trong lòng bà cũng được an ủi rất nhiều.

Đều mà bao lâu mới có như hôm nay.

Nghe bảo mẫu nói, Cố Tiểu Ngải bĩu môi nói, "Tính tình của hấn vẫn rất táo bạo, lê chưng đường phèn rất thích hợp với hấn, khỏi ho tiêu đàm, hạ hỏa và còn nhuận trường nữa!"

"Phốc. ...."

Bảo mẫu nghe vậy lập tức cười thành tiếng.

Hóa ra, lễ chung đường phèn vốn là chuẩn bị cho Lệ tiên sinh, tất cả công hiệu đều nhằm vào Lệ tiên sinh. . . . .

"Được rồi."

Cố Tiểu Ngải đem hai chén đi ra, bỏ lên trên khay nói, "Bảo mẫu, bà cũng uống một chút đi, nếm thử xem tôi làm được không."

"Cám ơn Cố tiểu thư."

Cố Tiểu Ngải bưng khay đi đến đại sảnh, thấy Lệ Tước Phong ngồi ở trên sô pha đọc cái gì đó.

Cố Tiểu Ngải lên lút đem khay bỏ qua một bên, sau đó nhẹ nhàng đi đến sau lưng Lệ Tước Phong, gờ hai tay lên đang chuẩn bị dọa cho hắn nhảy dựng. . . . . Lệ Tước Phong bỗng nhiên gờ tay lên ra phía sau chuẩn xác không có làm bất lấy tay mềm mại của cô.

"Bằng sức của cô mà cũng muốn đánh lên tôi sao? !" Lệ Tước Phong khinh miệt nói, bá đạo nắm tay cô nhẹ nhàng kéo đến, làm cho tay cô khoát lên trên vai hắn.

. . . . .

Cái tên này. . . . . tính cảnh giác cũng quá cao đi mà.

"Làm sao anh biết tôi ở phía sau anh?" Cố Tiểu Ngải từ sau ôm lấy vai của hắn, cầm gối lên trên vai hắn, khó hiểu hỏi.

Vừa rồi cô đã cố gắng đi nhẹ nhàng nhất rồi, ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại, chỉ muốn dọa hắn một chút thôi. Hắn làm sao mà biết được chứ? Cho dù hắn thấy được đi chăng nữa, cũng sẽ không hoàn hảo đến như vậy chứ. . . . .

"Chỉ cần cô ở trong phạm vi hai mét của tôi thì tôi đều có thể cảm giác được!" Lệ Tước Phong tiếp tục lật sách trên tay.

"Hai mét? Thiệt hay giả đây." Cố Tiểu Ngải có chút không tin, trong vòng hai mét có thể cảm giác được đối phương thật sao? !

"Thật, bởi vì trên người cô có một mùi rất thối."

"Tôi nào có!" Cố Tiểu Ngải lập tức phản bác, theo bản năng gờ tay mình lên ngửi ngửi, nào có mùi thối chứ.

"Haha." Lệ Tước Phong đột nhiên cúi đầu cười lên tiếng, tiếng cười gọi cảm mà sáng khoái, cảm tay cô hôn một cái, "Cố Tiểu Ngải, cô bị ngốc sao? Cô thực sự thối thì cô nghĩ rằng tôi còn muốn cô sao? !" !

Cái cô này cái gì cũng tin được.

. . . . .

Cái tên này đang đùa giỡn cô sao? !

Cố Tiểu Ngải tức giận đập hắn một cái, cúi đầu nhìn về phía sách trong tay hắn, một hình ảnh phụ nữ có thai được in ở mặt ngoài, bên cạnh ả một hàng chữ to —— thời gian mang thai cái thứ hai nguyệt nhu chú ý chuyện hạp.

Cái tên này thực sự xem tạp chí về phụ nữ có thai sao?

Ngực Cố Tiểu Ngải bỗng cảm thấy ảm áp, loại tạp chí này chán nản như vậy, hắn cũng muốn xem. . . . .

"Thực ngoan." Cố Tiểu Ngải không khỏi gọi môi lên, tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của hắn.

Mặt Lệ Tước Phong nháy mắt đen lại, tức giận nói, "Cố Tiểu Ngải, cô xem tôi là con chó của cô hay sao? !" !

Một người phụ nữ sờ đầu đàn ông. . . . . thật sự kỳ quái. . . . .

"Không phải anh cũng thường xuyên làm như vậy với tôi đó thôi?" Cố Tiểu Ngải vẫn cố ý xoa nhẹ trên đầu của hắn một cái nữa, hưởng thụ loại cảm giác này, tức bị tay bị Lệ Tước Phong bắt lấy, Lệ Tước Phong xoay đầu lại, trừng mắt nhìn mặt của cô, "Cố Tiểu Ngải, chỉ có tôi mới có thể làm như vậy với cô thôi!"

"Dựa vào cái gì chứ?" Nam nữ ngang hàng được không!

"Dựa vào tôi là bạn trai của cô!" Lệ Tước Phong bá đạo nói xong, đem thân thể của cô kéo xuống, thoáng ngưỡng mặt lên hôn môi của cô.

Chương 314

Nụ hôn của hắn luôn mang theo nhiệt liệt và mạnh mẽ, không hôn cô đến không đứng vững tuyệt không bỏ qua.

"Đừng . . . . ."

Cố Tiểu Ngải khom thắt lưng cúi đầu thừa nhận nụ hôn này như vậy có chút hơi mệt, cố gắng từ chối.

Lệ Tước Phong không có gây nhiều khó xử hơn buông cô ra, sau đó dùng tay vuốt vuốt tóc của cô. . . . .

". . . . ." Cố Tiểu Ngải lấy tay vuốt mái tóc dài hỗn độn của mình lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Lòng trả thù của anh cũng quá mức mạnh mẽ rồi đó!"

Tóc hắn ngắn xoa một chút cũng sẽ không bị rối, không nên làm trả đũa mới vừa lòng chứ. . . . .

"Bây giờ cô mới biết sao?" Lệ Tước Phong có chút lưu manh nhìn cô nháu mày.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải ghen lời trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người bung chén lê chung đường phèn đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, tức giận đưa tới trước mặt hắn, "Uống cái này đi!"

"Đút tôi đi!"

Lệ Tước Phong ở trên sofa thay đổi tư thế ngồi thoải mái, ôm lấy cô vào lòng, giống như đại lão gia mở miệng ra.

"Tự mình uống đi." Hắn nghĩ hắn là hoàng đế chắc?

"Đút tôi đi!" Lệ Tước Phong vẫn bá đạo nói ra hai chữ.

"Vậy tôi sẽ uống."

Cô không muốn bỏ phí, cô còn đặc biệt nhờ bảo mẫu dạy cô làm nữa.

Mặc kệ hắn, Cố Tiểu Ngải dùng thìa mút một ngụm đưa vào miệng mình, còn chưa kịp nuốt, Lệ Tước Phong đã nhanh như chớp cúi đầu đến, một tay đặt phía trên chén, điệu bộ mạnh mẽ chiếm lấy môi của cô.

"Đừng . . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to hai mắt.

Này, cô đang ăn mà. . . . .

Cái tên này có lầm hay không. . . . .

Lưỡi Lệ Tước Phong cực nóng liếm môi của cô, ý đồ mở môi của cô ra, Cố Tiểu Ngải ngậm chặt miệng lại, không chịu buông ra, một đôi mắt trừng thật to.

Lệ Tước Phong nháu mày lại, dùng răng cạy môi của cô một cách nhẹ nhàng và lặp đi lặp lại, làm cho cô thêm một loại kích thích khác thường, cả người nhẹ nhàng sợ run theo.

Lệ Tước Phong dùng cả lưỡi cùng răng, Cố Tiểu Ngải vẫn cắn chặt môi.

Mắt Lệ Tước Phong thâm thúy, nảy sinh ác độc cắn môi của cô, Cố Tiểu Ngải bị đau mở môi ra, Lệ Tước Phong lập tức công thành chiếm đất, đôi môi dán chặt lấy môi cô. . . . .

Trong mắt Lệ Tước Phong sáng lên sắc thái thỏa mãn, lưỡi linh hoạt tiến vào miệng của cô mút hết tất cả, liếm toàn bộ vị ngọt trong miệng cô, miếng lê chung đường phèn nhỏ cũng bị nụ hôn chiếm lấy lọt vào trong miệng của hắn. . . . .

Không khí mập mờ. . . . .

Cố Tiểu Ngải bị hôn đến đầu óc choáng váng, thế này Lệ Tước Phong mới buông tha cô, ngón tay lau qua môi mọng ướt át của mình, trong mắt tình dục

sắc thái dày đặc, "Cố Tiểu Ngải, hóa ra cô thích dùng cách này để đút tôi ăn."

". . . . ."

Là tự hấn tấn công tới như đói khát vậy được chứ? !

Thay đen đôi trắng mà.

Cố Tiểu Ngải cũng chưa nhắm nháp được hương vị do chính mình làm nữa, trong miệng tất cả đều là hơi thở của Lệ Tước Phong . . . . .

Người đàn ông này thật là!

"Tại sao lại trừng mắt nhìn tôi như vậy chứ?" Lệ Tước Phong chiếm được tiện nghi lại làm ra vẻ, có chút sắc thái tình dục nâng người của cô lên, "Tức giận vì tôi đã ăn lê chung đường phèn trong miệng cô à? Hay là để. . . . . tôi đút cô ăn? !"

. . . . .

Tại sao hấn lại luôn làm cho không khí mập mờ như vậy chứ. . . . .

"Ngồi xa ra một chút, biến thái! Lưu manh!" Cố Tiểu Ngải lăm bắm một câu, chén lê chung đường phèn trong tay đã bắt đầu nguội lạnh rồi. . . . .

"Cô đã nói tôi lưu manh rồi, nếu tôi không lưu manh một chút thì chẳng phải là có lỗi với cô sao? !" Lệ Tước Phong cố tình ngồi sát vào cô, cung chiều ôm cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Cố Tiểu Ngải. . . . . chúng ta trở về phòng đi, được không?"

Lời nói kia thật trầm thấp, gọi cảm mà mị hoặc, làm người ta rụng rời.

Cố Tiểu Ngải nghe được không khỏi hít sâu một lần mới ổn định được nhịp tim đập loạn cào cào của mình, không phải không thừa nhận, Lệ Tước Phong có đôi khi ngay cả mấy chuyện xấu. . . . . cũng có thể vô cùng gọi cảm, làm tim người ta đập nhanh thành thịch.

Thấy cơ thể cô cứng ngắc vẫn không nhúc nhích, Lệ Tước Phong đắc ý cong mi lên, cổ ý tới gần bên tai của cô, dùng môi ngậm vành tai của cô, trong lòng người nào đó rõ ràng run lên.

Chén trong tay Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa rơi xuống. . . . .

Hấn còn như vậy nữa, cô nhất định sẽ đầu hàng ngã vào trong ngực của hấn, để hấn tùy ý giờ trò. . . . . Không được, không thể mỗi lần đều để cho hấn thực hiện được ý đồ của mình.

"Cô không động đây. . . . . hay là muốn ở trên sofa. . . . . đúng không?" Lệ Tước Phong hôn vành tai của cô ma mị hỏi cô.

. . . . .

Lưu manh! Biến thái!

Cố Tiểu Ngải ngồi tại chỗ, vẫn không nhúc nhích tùy ý hấn hôn đùa giỡn với mình, buộc chặt chính mình.

Sau một lúc lâu, hô hấp Lệ Tước Phong trở nên nặng nề hơn, hấn không hề thỏa mãn chỉ hôn lỗ tai cô.

Một tay Lệ Tước Phong xoa mặt của cô, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, rời đi khỏi lỗ tai mẫn cảm của cô, cúi đầu hôn mặt cô, kết hợp với sử dụng lời lẽ . . . . .

"Anh muốn tắm nước lạnh nữa sao?" Cố Tiểu Ngải kéo cơ thể ra khỏi suy nghĩ của mình hoàn toàn tìm về giọng nói của mình, cho dù là tiếng nói khàn khàn nhu nhược.

Tiếng nói của cô có chút khàn giọng tuyến chứng minh cô đã muốn bị lạc trong chuyện tình dục, nhưng lời này vẫn giống một chậu nước lạnh hắt đến trên đầu Lệ Tước Phong . . . . . lạnh đến thấu xương.

Chết tiệt. . . . . Mang thai ba tháng đầu không thể đụng vào, không thể đụng vào, không thể đụng vào. . . . .

***!" Lệ Tước Phong nhỏ giọng rủa một tiếng.

Vù. . . . .

Cô coi như có thể khắc chế được chính mình trước mặt trai đẹp Lệ Tước Phong rồi, thiếu chút nữa đã không khống chế được.

"Anh đã hứa ở trước mặt của tôi không nói thô tục rồi mà." Giọng nói của Cố Tiểu Ngải khôi phục lại bình thường, bung chén trong tay lên, nháy mắt mấy cái, "Lê chung đường phèn, hạ hỏa."

". . . . ."

Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, một phen đoạt lấy chén trong tay cô, uống từng ngụm lê chung đường phèn vào, vẫn như cũ không có cảm giác hạ hỏa gì cả. . . . .

Có thể làm cho hấn hạ hỏa, chỉ có phụ nữ thôi.

Nhưng người phụ nữ này lại cô tình không cho hấn chạm vào! Thật sự là tra tấn hấn mà!

Nhìn một bộ dáng bất mãn của hấn, Cố Tiểu Ngải nhin cười hỏi, "Lệ Tước Phong, ngày mai anh có rãnh không?"

"Làm gì? !" Lệ Tước Phong tức giận nói.

"Ngày mai tôi đi tái khám, muốn theo giúp tôi không?" Cố Tiểu Ngải có chút chờ đợi hỏi.

Hai người cùng đi bệnh viện nghe bác sĩ nói về Bảo Bảo, cô cảm thấy thực hạnh phúc.

"Đi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, vẫn như cũ vẫn là một bộ dáng lão đại khó chịu.

Cố Tiểu Ngải chia chia một bên khay, "Còn một chén này, muốn uống hay không?"

Lê chung đường phèn thật sự có thể hạ hỏa mà . . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tốt nhất cô nên làm cho đứa bé này vĩnh viễn ở trong bụng cô đi, như vậy cô có thể dương oai điều võ trước mặt tôi cả đời!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt cô.

". . . . ."

"Nếu không, sau khi sinh đứa bé này ra, tôi xem cô xuống giường như thế nào!" Đến lúc đó, hấn sẽ đòi lại tất cả thời gian mà hấn đã mất đi.

Cô đừng hy vọng đến lúc đó hấn sẽ thương hại cô!

"Sinh đứa nhỏ xong, còn phải ở cữ nữa." Cố Tiểu Ngải bình tĩnh nói.

". . . . ." Sắc mặt Lệ Tước Phong nhất thời đen đi.

"Sách anh đọc không có nói sao?"

"Ba ——"

Lệ Tước Phong nghiêm mặt lấy một tay quăng sách đi, chết tiệt, phụ nữ sinh con tại sao lại phiền toái như vậy chứ? !

Cầm lấy điều khiển TV, Lệ Tước Phong mở TV lên, không thèm liếc mắt tạp chí kia một cái nào nữa.

"Thiên kim của Lương thị trưởng - Lương Noãn Noãn giết người sắp mở phiên tòa, nhưng có tin tức truyền ra Lương Noãn Noãn không chịu nổi áp lực dư luận cùng tố tụng nên đã cắt cổ tay tự sát tại nhà, trước mắt, tin tức này đang được xác nhận."

Trong bản tin, người dẫn chương trình dùng giọng phổ thông truyền bá tin tức.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, Lương Noãn Noãn cắt cổ tay tự sát? !

Lệ Tước Phong thấy thế liền muốn lấy điều khiển, Cố Tiểu Ngải dè lại tay hấn, "Đừng tắt, để cho tôi xem một chút."

Bởi vì tin tức cô cùng Sở Thế Tu là anh em bay đầy trời, đã thật lâu cô không có xem tin tức rồi.

Thế giới bên ngoài xảy ra chuyện gì cô cũng hoàn toàn không biết. . . . .

Cuộc sống của cô bây giờ chỉ là ở nhà, trường học, công ty Lệ Tước Phong mà thôi.

"Theo nguồn tin đáng tin cậy, Lương Noãn Noãn gặp chuyện không may thì vị hôn phu trước kia - Sở công tử tới đúng lúc mới tránh cho bi kịch phát sinh."

Người dẫn chương trình tận lực truyền bá tin tức, "Đã trải qua một loạt scandal, không biết Sở công tử cùng Lương Noãn Noãn có phải có ý nối lại tình xưa hay không? !"

Trong tin tức còn có ảnh chụp Sở Thế Tu ôm Lương Noãn Noãn từ khu nhà cấp cao lao ra, sắc mặt Lương Noãn Noãn tái nhợt, trên tay trắng nõn tất cả đều là máu tươi. . . . .

Thoạt nhìn thấy ghê người.

.....

Cố Tiểu Ngải theo bản năng nắm chặt tay Lệ Tước Phong, thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân lên.

"Giả dối!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, tắt TV đi, "Có cái gì hay ho chứ!"

"Cái gì giả dối?"

"Truyền thông nào có khả năng chụp được hình ảnh đúng lúc lại rõ ràng như vậy chứ?" Lệ Tước Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Cô đã từng làm chó săn rồi, ngay cả điểm này cũng nhìn không thấu sao?"

Hay là nói, khi đụng tới Sở Thế Tu, cô Cố Tiểu Ngải liền nhìn không thấu? !

"Có lẽ bởi vì sắp tới ngày mở phiên tòa, rất nhiều truyền thông dòm ngó nhà Lương gia."

Cô hiểu được ý tứ của Lệ Tước Phong.

Sở Thế Tu lợi dụng Lương Noãn Noãn để cứu văn hình tượng, điều đó không có khả năng. . . . . Sở Thế Tu sẽ không dùng loại thủ đoạn này đâu.

"Lương gia là nhà có chức, chó săn có thể dễ dàng tới gần sao?" Lệ Tước Phong cúi mắt miết cô lạnh cả người, có chút tức giận nhíu mi, "Đây là tên họ Sở đạo diễn ra trò hay thôi."

Cô còn muốn vì Sở Thế Tu nói tốt!

"Trùng hợp mà thôi." Cố Tiểu Ngải vẫn kiên trì, người khác thì có thể còn A Tu chắc là không biết làm như vậy đâu, cho tới bây giờ anh ấy cũng không phải dạng người có tâm địa.

"Trùng hợp? Haha."

Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, "Sau khi cô cùng Sở Thế Tu ở cùng một chỗ, Lương Noãn Noãn thành người bị hại trong mất truyền thông. Trong kỳ quan tòa sắp tới nếu cô không ra tòa làm chứng, đến lúc đó dân chúng nhất định cho rằng chuyện giết người ở trong phòng thay quần áo là giả. Bây giờ, Lương Noãn Noãn lại cắt cô tay, hình tượng người bị hại cũng được công nhận trên truyền thông rồi."

.....

Lệ Tước Phong phân tích rất có lý, làm cho Cố Tiểu Ngải nói không nên lời.

Lại nói, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn ở cùng một chỗ thật là thời cơ tốt nhất cứu văn hình tượng.

"Anh ấy sẽ không làm như vậy đâu." Cố Tiểu Ngải vẫn như cũ lắc đầu, dù như thế nào cô cũng sẽ không tin Sở Thế Tu lại làm ra loại chuyện này.

Không có khả năng.

Tuyệt đối không thể.

"Cô —— Tiểu —— Ngải! Cô còn cái lại tôi nữa sao? !"

Mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng xuống, tại sao cái cô này cứ khẳng định một mực như vậy, vì Sở Thế Tu mà nói chuyện như vậy chứ? ! Có người thương nhân nào không đi vào tà đạo chứ?

Cô nghĩ Sở Thế Tu là hoàng tử sao? ! Sạch sẽ không một chút tâm cơ? !

Biết Lệ Tước Phong tức giận, Cố Tiểu Ngải chấm dứt đề tài này, "Được được được, không nói nữa!"

Nói xong, Cố Tiểu Ngải chủ động nhào vào trong lòng Lệ Tước Phong, không có nhắc lại một chữ nào nữa.

Lệ Tước Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ôm ấp yêu thương, nói từng chữ từng chữ, "Sở Thế Tu không sạch sẽ như vậy đâu, tôi dám cam đoan, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn rất nhanh sẽ tái hợp lại! Hắn sẽ cứu văn lại được hình tượng, lại còn được lòng cha vợ!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhếch môi, A Tu chắc là không có tâm cơ loại này đâu, tuyệt đối sẽ không. . . . .

Lệ Tước Phong không biết Sở Thế Tu, Sở Thế Tu căn bản không phải người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 315

Đến bệnh viện, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải đi vào, đây là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở C thị, các phụ nữ có thai đều là phu nhân của nhân vật nổi tiếng, một người phía sau còn có vài trợ lý đi theo.....

Lệ Tước Phong là một người không thích chờ đợi, bác sĩ phụ khoa chuyên nghiệp và dụng cụ y khoa tiên tiến đã sớm được chuẩn bị để phục vụ bọn họ.

Đã làm một loạt kiểm tra xong, Cố Tiểu Ngải cùng Lệ Tước Phong ngồi ở trong phòng làm việc của bác sĩ chờ đợi kết quả, Lệ Tước Phong có chút không kiên nhẫn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Cố Tiểu Ngải thấy thế khó hiểu hỏi, "Anh có việc gấp sao?"

Không phải hần đã nói rảnh mới dẫn cô đến đây sao?

"Không có, đang đợi một tư liệu báo cáo điều tra thôi." Tiếng nói Lệ Tước Phong trầm thấp, theo thói quen dùng tay kéo cô vào trong lòng.

"Báo cáo điều tra?"

Lệ Tước Phong trầm mặc, khàn khàn nói, "Về Linh Mộc."

"Điều tra Linh Mộc sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, làm sao có thể đột nhiên đi điều tra Linh Mộc Nại Nại chứ?

Giữa hần cùng Linh Mộc Nại Nại..... còn có liên quan gì sao?

"Tôi hoài nghi cô ta không chỉ là thiên kim của đại gia ở Nhật Bản, mà còn có bối cảnh khác nữa." Lệ Tước Phong ôm sát cô, ở bên tai cô mang theo giọng điệu bá đạo nhắc nhở nói, "Về sau cô đừng thân cận quá với người phụ nữ Linh Mộc kia."

.....

Lời này nghe qua là lạ như thế nào đó.

Cố Tiểu Ngải nở nụ cười một tiếng, nhìn hần nói, "Lời này hần là tôi nên nói với anh mới đúng chứ?"

Cô mới cần đề phòng Linh Mộc Nại Nại tìm hần, tại sao lại biến thành hần đề phòng Linh Mộc Nại Nại tìm cô?

Thực nghĩ Linh Mộc Nại Nại là Les, yêu cô sao?

Linh Mộc cố chấp với Lệ Tước Phong..... cũng là vượt quá tưởng tượng của cô, Lệ Tước Phong đã đối xử với cô ta như vậy mà cô ta còn có thể lớn tiếng nói tôi yêu anh!

"Cô nhớ kỹ lời của tôi là được rồi!" Tiếng nói của Lệ Tước Phong bình tĩnh, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm túc cực kỳ, không giống như là đang chọc cô.

Thấy thế, Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, từ trong lòng ngực của hần đứng lên, "Tôi đi toilet."

"Ừ." Lệ Tước Phong gật gật đầu.

Sau khi Cố Tiểu Ngải ở trong toilet đi ra, bỗng nhiên nhớ đến cánh tay trái Lệ Tước Phong vẫn không thể hoạt động tự nhiên, có nên đi tới bác sĩ chuyên môn hỏi một chút hay không?

Nhưng phải đi đến khoa nào đây?

Cố Tiểu Ngải nhìn xung quanh, đi đến một cái bảng hướng dẫn cẩn thận tìm, bỗng nhiên có một giọng khóc sụt sướt truyền đến.

"Anh đừng quan tâm đến tôi! Mấy ngày này tôi phải sống như thế nào? Anh có quan tâm tới tôi hay không?"

Giọng nói thực quen tai.

Cố Tiểu Ngải nghiêng cơ thể nhìn qua, chỉ thấy trước cửa phòng bệnh thứ nhất ở hành lang, một cô gái mặc đồng phục bệnh nhân đứng đưa lưng về phía cô, đang khóc lóc to tiếng trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông trước mặt cô gái rõ ràng là Sở Thế Tu.

Người con gái kia không cần đoán, nhất định là tin tức bốn phía đưa tin cắt cổ tay tự sát - Lương Noãn Noãn.

Sở Thế Tu bắt lấy cánh tay Lương Noãn Noãn, trên mặt dịu dàng có lo lắng cùng khẩn trương, mày nhíu lại, "Em đừng như vậy, vào phòng bệnh đi. Nếu có phóng viên trà trộn vào, sẽ chụp được ảnh chụp viết đưa tin lung tung đó."

"Anh đi đi! Tôi không cần anh lo cho tôi..... Lúc trước tôi cầu xin anh như thế nào, anh vì Cố Tiểu Ngải quyết tâm vứt bỏ tôi! Bây giờ tôi đã thất vọng từ bỏ rồi, tôi không cần anh lo..... anh còn làm cái gì nữa? Anh đi đi..... Tôi không muốn anh nhìn thấy bộ dáng mà quý của tôi!"

Lương Noãn Noãn kích động bỏ tay anh ra, khóc thật sự lớn tiếng.

"Noãn Noãn, anh sẽ không bỏ mặc em đâu." Sở Thế Tu bị Lương Noãn Noãn đẩy ra, lại tiến lên ôm lấy cơ thể của cô ấy, dùng tay trấn an vỗ lưng của cô, "Em đừng như vậy, bác sĩ nói em không thể quá kích động."

"Tôi không cần anh lo....." Lương Noãn Noãn lớn tiếng la hét, khóc lóc kể lể, hai tay đâm vào Sở Thế Tu một lần rồi lại một lần.

Sở Thế Tu chịu đựng đau đớn tùy ý để cô ấy đâm vào, hai tay vẫn ôm cô ấy.

"Anh không phải thương cảm em."

Sở Thế Tu vừa nói xong, cơ thể Lương Noãn Noãn ở trong lòng ngực của anh cứng đờ, không có phản ứng nữa.

Cố Tiểu Ngải đứng ở đằng kia lẳng lặng nhìn, không có phát ra một chút âm thanh nào.

"Nếu em không cắt cổ tay tự sát, nếu em không có gửi tin nhắn trắng trời, anh sẽ đến sao? Trong lòng anh chỉ có Cố Tiểu Ngải thôi! Mặc kệ tôi làm như thế nào..... bất chúc cô ta như thế nào, anh cũng sẽ không để tôi vào mắt....."

Tiếng khóc Lương Noãn Noãn không có lớn nữa, dần dần nhỏ lại, nghẹn ngào mà nức nở.

Sở Thế Tu càng ôm chặt Lương Noãn Noãn trong lòng, một đôi mắt nâu khề nhúc nhích, muốn nói cái gì lại không có nói ra.....

Bỗng dưng, Sở Thế Tu thấy được Cố Tiểu Ngải đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Sở Thế Tu mở to mắt khiếp sợ, nhìn chăm chăm cô, trên tay vẫn còn ôm Lương Noãn Noãn.

Trên mặt Cố Tiểu Ngải không có biểu tình gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Thật lâu, Sở Thế Tu nhìn Cố Tiểu Ngải, chậm rãi mở miệng, một chữ một chữ nói, "Anh cùng cô ấy..... đã không có khả năng rồi. Noãn Noãn, anh sẽ không bỏ mặc em đâu."

"Thế Tu, có phải anh đang gạt em không?" Lương Noãn Noãn nghẹn ngào hỏi.

"Anh không có gạt em."

Sở Thế Tu nhìn Cố Tiểu Ngải nói, Lương Noãn Noãn nghẹn ngào nức nở từ trong lòng ngực của anh ngẩng đầu lên, ôm lấy cổ của anh.

Sở Thế Tu chần chờ chỉ chốc lát, mắt chậm rãi từ trên người Cố Tiểu Ngải rời đi, cúi đầu hôn môi Lương Noãn Noãn, đôi môi kề sát, hai người hôn nhau cuồng nhiệt.

.....

"Sở Thế Tu không sạch sẽ như vậy đâu, tôi dám cam đoan, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn rất nhanh sẽ tái hợp lại! Hắn sẽ cứu vãn lại được hình tượng, lại còn được lòng cha vợ!" Lời nói của Lệ Tước Phong vang lên bên tai Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc xoay người rời đi, sẽ không, không phải giống Lệ Tước Phong nói đâu.....

A Tu là một người thiện lương tốt đẹp, giống như anh nói, giữa hai người đã không có khả năng nữa, tự đi tìm hạnh phúc thì có cái gì không thể chứ?

Làm sao có thể giống Lệ Tước Phong nói như vậy được, tràn ngập âm mưu tâm cơ.

A Tu sẽ không.....

Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, ở trong lòng cố gắng thuyết phục chính mình.

*****

Trở lại phòng làm việc của bác sĩ phụ khoa, Cố Tiểu Ngải đi vào, chỉ thấy Lệ Tước Phong ngồi ở chỗ kia, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, bác sĩ như là bị dọa vậy, co rúm thân mình lại ngồi ở trước bàn làm việc sợ hãi nhìn Lệ Tước Phong.

Trên sàn nhà, một đồng hồ bị quăng bừa bãi.

Cố Tiểu Ngải cảm giác được không thích hợp, "Làm sao vậy?"

"Không có! Đi thôi!"

Lệ Tước Phong đập lên bàn, vẻ mặt hung ác nham hiểm, lạnh lùng quát, nắm lấy tay Cố Tiểu Ngải liền đi ra ngoài.

"Tôi còn chưa nghe bác sĩ nói tình trạng của Bảo Bảo mà."

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn Lệ Tước Phong, muốn rút tay về.

Lệ Tước Phong lại nhanh chóng kéo lấy cô, căn bản không cho cô rút tay ra.

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt liếc nhìn tư liệu bị quăng trước mặt bác sĩ, là báo cáo kiểm tra của cô đúng không? Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một linh cảm không tốt.

Cố Tiểu Ngải dùng hết sức tránh tay Lệ Tước Phong ra, vọt tới trước mặt bác sĩ cầm lấy tư liệu kia, tay khăn trương có chút run rẩy.

Trên tư liệu có một biểu đồ số liệu, cùng một đồng danh từ y học riêng, cô căn bản xem không hiểu.....

"Có phải Bảo Bảo có vấn đề gì hay không?" Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm bác sĩ hỏi.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong nhíu mi, tiến lên bắt lấy tay Cố Tiểu Ngải, Cố Tiểu Ngải không để ý đến hắn, chỉ nhìn chằm chằm bác sĩ khăn trương hỏi, "Bác sĩ, rốt cuộc là làm sao?"

Lệ Tước Phong hung hăng trừng mắt liếc bác sĩ, trong mắt có phần tàn bạo.

Bác sĩ nom nớp lo sợ nhìn Cố Tiểu Ngải, còn khăn trương hơn so với cô nuốt một ngụm nước bọt, có chút cá cảm nói, "Cố, Cố tiểu thư..... lúc trước có dấu hiệu sanh non, lại ngừng dùng thuốc tránh thai không lâu đã có thai, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, bệnh viện chúng tôi đề nghị tốt nhất là không nên giữ lại đứa bé này....."

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải trắng nhợt, "Có phải..... Là chỉ đứa nhỏ sẽ bị tật đùng không? Hoặc là chỉ số thông minh không tốt?"

"Có, có khả năng này..... Nhưng khả năng rất nhỏ." Bác sĩ run như cây sậy nhìn thoáng qua sắc mặt Lệ Tước Phong, thật cẩn thận trả lời.

Cố Tiểu Ngải có chút bối rối cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong cầm tay cô thật chắc, rõ ràng cảm giác được tay cô càng ngày càng lạnh dần.

Lệ Tước Phong mở miệng muốn nói cái gì đó, Cố Tiểu Ngải đã lo lắng hỏi, "Tôi đến làm kiểm tra đúng thời gian, quan tâm đến tình trạng phát triển của Bảo Bảo, hẳn là không có việc gì chứ?"

"Ách....." Bác sĩ chần chờ nhìn về phía Lệ Tước Phong.

Cố Tiểu Ngải kỳ quái nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Vì sao anh phải nhìn anh ta mới trả lời chứ?"

Rốt cuộc sao lại thế này?

Vì sao bác sĩ phải nhìn ánh mắt Lệ Tước Phong trả lời vấn đề?!

"Hắn ta chỉ là lang băm thôi!" Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn bác sĩ kia lạnh lùng nói, kéo tay Cố Tiểu Ngải đi ra ngoài, "Tôi sẽ tìm một bác sĩ chuyên nghiệp khác cho cô."

Sắc mặt Cố Tiểu Ngải có chút tái nhợt, bị động theo Lệ Tước Phong rời đi, trước khi ra khỏi cửa, Cố Tiểu Ngải lại hỏi, "Bây giờ tình trạng của Bảo Bảo thế nào?"

"Ách..... Hiện tại tốt lắm, tốt lắm." Bác sĩ đáp, thật cẩn thận nhìn Lệ Tước Phong.

Cố Tiểu Ngải đi theo Lệ Tước Phong ra khỏi bệnh viện, Lệ Tước Phong ôm cô, tiếng nói trầm thấp, "Đừng có đoán mò, tôi sẽ lập tức cho thư ký liên lạc người có uy tín nhất."

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng cười cười, "Không có việc gì, bác sĩ kia cũng chỉ là đề nghị mà thôi, hơn nữa hiện tại Bảo Bảo tốt lắm."

"Cô rất muốn có đứa nhỏ này sao?" Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô hỏi.

Cố Tiểu Ngải đang tươi cười trở nên có chút tái nhợt, "Hiện tại Bảo Bảo không có vấn đề không phải sao? Anh nghĩ muốn có không? Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta mà."

"Ừ." Lệ Tước Phong trầm giọng đáp lời, ôm sát lấy cô.

Ra khỏi bệnh viện, Lệ Tước Phong ôm cô đi tới bên đường, tài xế lái xe đi theo phía sau bọn họ.

Sắc trời dần dần trở tối, càng âm u.

"Trời muốn mưa rồi." Cố Tiểu Ngải nhìn sắc trời dần dần tối đi, ngẩng đầu nhìn mặt Lệ Tước Phong vẫn hung ác nham hiểm, trong lòng hoang mang rối loạn nói không nên lời.....

Có phải Bảo Bảo thực có vấn đề gì hay không?

Lúc trước nữ bác sĩ đã từng nói với cô, dấu hiệu sanh non cùng dùng thuốc tránh thai khẩn cấp ảnh hưởng rất ít..... không có vấn đề gì.

"Lệ Tước Phong....." Cố Tiểu Ngải kéo kéo ống tay áo của hắn, có chút khẩn trương nhìn hắn, "Không phải là anh đang giấu diếm tôi cái gì đó chứ? Bác sĩ nói Bảo Bảo hiện tại không có việc gì....."

Vì sao từ bệnh viện đi ra, khuôn mặt hắn vẫn bình tĩnh?

"Chúng ta đi mua đồ thôi!"

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô đột nhiên nói, kéo cô đi vào một khu bán đồ dùng cho trẻ em.

Bên trong cửa hàng, hàng hóa rực rỡ muôn màu, có rất nhiều món đồ cực kỳ đáng yêu, Cố Tiểu Ngải đi vào đó tâm tình cũng tốt lên không ít.

Nếu Bảo Bảo có việc gì thì Lệ Tước Phong sẽ không dẫn cô tới chỗ như thế này, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316

Hắn đang khẩn trương về đứa nhỏ. . . . . thật không?

"Làm sao lại nhìn tôi? !" Lệ Tước Phong nhìn thấy Cố Tiểu Ngải vẫn nhìn mình chăm chăm.

"Không có gì." Cố Tiểu Ngải cười cười, chuyển mắt nhìn về phía cửa hàng rực rỡ muôn màu, cực lực khắc chế dục vọng mua sắm, quay qua nói với Lệ Tước Phong, "Đứa nhỏ còn chưa ra đời đâu, mua những thứ này không phải rất sớm sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Cố Tiểu Ngải vừa mới chuyển đầu qua liền thấy Lệ Tước Phong đi đến kia rồi.

"Cũng phải tới lúc chuẩn bị phòng cho con thôi!"

Lệ Tước Phong nói xong đi vào khu gia dụng cho con nít, dường như là liếc mắt đảo qua một cái, theo thói quen dùng ngón tay chỉ nào là giường, bàn, ghế không ai bì nổi nói, "Này, này, còn có cái này nữa. . . . ."

Hắn chọn tất cả đều là đồ có giá cao nhất. . . . .

Nhân viên bán hàng đi theo phía sau hắn kinh ngạc há to miệng, một bộ nhìn thấy người giàu có.

Cố Tiểu Ngải nhìn thấy điệu bộ hắn như thế vội vàng đi lên phía trước, bắt lấy tay hắn không ngừng chỉ này nọ, "Đây là chuẩn bị đồ cho Bảo Bảo, anh cũng không xem có dùng được hay không sao?"

Cái tên nhà giàu này. . . . .

Chọn cho Bảo Bảo toàn đồ quý giá, không biết có dùng được hay không. . . . .

"Chất lượng không tốt mới rẻ đó." Lệ Tước Phong đúng lý hợp tình nói, lại muốn đi chọn này nọ, Cố Tiểu Ngải liên tục không ngừng ngăn lại, "Chọn đồ cho Bảo Bảo không phải chọn như vậy."

"Phiền toái!" Lệ Tước Phong nhú mồm, "Vậy phải chọn như thế nào?"

Phải so sánh từng cái một sao?

Rất phiền toái.

"Bảo Bảo còn chưa ra đời, làm sao anh biết là trai hay gái, cũng không thể chọn màu hồng cho con trai đúng chứ?" Cố Tiểu Ngải đi đến trước cái giường màu hồng phấn mà Lệ Tước Phong mới vừa chọn, ngay cả màu sắc hân cũng không nhìn liền chọn.

Nếu sinh con trai, con trai ngủ giường màu hồng rất quái dị . . . . .

Lệ Tước Phong nhú nhú mồm, dường như đang tự hỏi cô nói gì thế, Cố Tiểu Ngải nghĩ hân nghe lọt tai được lời cô nói, liền cười nói, "Hay là chờ Bảo Bảo ra đời rồi mua sau đi."

Bây giờ bố trí phòng cho con vẫn còn rất sớm.

Không vội vào lúc này, về sau bọn họ còn rất nhiều thời gian.

Lệ Tước Phong không đáp lại cô, chuyển mắt nhìn về phía nhân viên bán hàng, "Giường kia có màu xanh không?"

"Dạ có, tiên sinh." Nhân viên bán hàng trả lời.

"Vậy lấy cả hai màu cho tôi, còn nữa tất cả những gì tôi đã chọn đều lấy cả màu cho con trai và con gái luôn." Lệ Tước Phong nói xong liếc nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, "Không phải giải quyết được rồi sao?!"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhìn hân không nói gì nữa, Lệ Tước Phong đi mua đồ luôn giống như giới đại gia vậy. . . . .

Cô muốn sửa hân mấy trăm lần đều không có kết quả.

Cố Tiểu Ngải không xen vào nữa, xoay người tự mình tùy tiện nhìn xem, bỗng dưng phát hiện ở đằng kia có một bộ đồ đôi sọc ngang đen trắng, bộ nữ là váy, của nam là áo thun, thiết kế rất xứng đôi, tao nhã mà lại rất có cảm xúc.

Một bộ đồ đôi rất đẹp.

"Đây là mẫu đồ đôi mới nhất năm nay, hai vị có muốn thử một chút hay không?" Nhân viên bán hàng đi tới, cười đến mặt mày hớn hở, "Nếu như hai vị đồng ý có thể giúp cửa hàng chúng tôi chụp một bức ảnh, chúng tôi có thể làm ảnh trưng bày, tôi sẽ in cho hai vị."

Nam anh tuấn, nữ thanh thuần, nhìn kỹ không có thua kém ngôi sao điện ảnh một chút nào, đem hình của hai người này trưng bày bên ngoài cửa hàng, nhất định rất thu hút, có thể sẽ buôn bán rất được.

"Hình trưng bày?"

Cố Tiểu Ngải nhìn bộ đồ đôi trước mắt, không biết mình cùng Lệ Tước Phong mặc lên sẽ ra bộ dáng gì nữa?

"Đúng vậy, có thể giúp chúng tôi chụp một bức ảnh không?" Nhân viên bán hàng tha thiết nhìn cô.

Lệ Tước Phong sẽ không đồng ý chụp đâu.

"Thật ngại quá, chúng tôi không chụp ảnh. Có điều bộ đồ đôi này chúng tôi sẽ mua, phiền cô gói lại." Cố Tiểu Ngải cười khéo léo từ chối.

Lệ Tước Phong là một người không thích ảnh chụp của mình bị lộ ra ngoài. Một bức ảnh của hân lộ ra trước truyền thông cũng đủ gây ra một trận sóng gió rồi, hân giữ bí mật của mình trước truyền thông tương đối tốt.

"Tốt. Tôi sẽ gói lại cho cô."

Cố Tiểu Ngải có chút tiếc nhìn bộ đồ đôi, cô cùng Lệ Tước Phong chụp hân là sẽ không tệ lắm, chờ sau khi đứa nhỏ ra đời hai người chụp cũng được.

Treo trong nhà cũng không tồi.

Cố Tiểu Ngải quay người lại, liền thấy Lệ Tước Phong đứng ở cách đó không xa, nhìn chăm chăm cô, mắt đen như mực, thâm thúy cực kỳ, không hiểu đang suy nghĩ gì.

"Anh đang nhìn lên tôi sao?" Cố Tiểu Ngải cười đi qua hỏi, mắt sáng như sao, khóe môi ôm lấy đường cong mờ, ngũ quan rõ ràng, vẻ mặt không nhiễm thế tục. . . . .

Mỗi một điểm cũng đủ làm cho hắn rung động.

Lệ Tước Phong nhìn cô chăm chăm, "Cô rất muốn chụp sao?"

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải nhất thời không kịp phản ứng.

"Hình trưng bày." Hắn rõ ràng đã thấy cô lung lay với đề nghị của nhân viên bán hàng.

Cô ấy rất muốn chụp ảnh này.

"Không có." Cố Tiểu Ngải cười cười lắc đầu, đưa tay cầm lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, rúc vào bên cạnh hắn.

. . . . .

Không muốn chụp thật sao? !

"Cô còn nói về sau không gạt tôi? Cô đang nói dối!" Lệ Tước Phong nhú mày, cô này không thành thực, muốn chụp cứ nói thẳng là được mà.

Vậy cũng là lừa sao?

Cô thấy hắn không có khả năng đồng ý chụp hình trưng bày giúp cửa hàng. . . . .

"Nào có. . . . . Tôi không có muốn chụp." Cố Tiểu Ngải thân thiết lắc lắc tay hắn, giống như con chim nhỏ nép vào người hắn, dịu dàng nói, "Chúng ta về nhà chụp là được rồi."

Cô cũng không phải người thích xuất đầu lộ diện.

Lúc này nghe qua sẽ được làm hình trưng bày cảm thấy hứng thú mà thôi.

Lệ Tước Phong nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên kéo cô đi, hướng tới chỗ nhân viên bán hàng đang đóng gói đồ đạc lại nói, "Cho chúng tôi chụp ảnh!"

Nhân viên bán hàng tất nhiên vui vẻ quên hết tất cả, "Được được, tôi lập tức đi chuẩn bị, hai vị thay quần áo một chút đi."

"Anh muốn chụp ảnh sao?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc.

"Là chúng ta chụp!" Hắn ghét chụp hình một mình, chụp một mình có cái gì tốt đâu, còn không phải cô muốn chụp sao.

"Nhưng không phải anh không thích ảnh chụp của anh ở trong tay người khác sao?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn hắn, tại sao lại đột nhiên muốn chụp với cô chứ?

Tuy rằng Lệ Tước Phong làm người xử sự kiêu ngạo đến cực điểm, nhưng ở trước truyền thông luôn luôn bí mật, truyền thông ngay cả ảnh chụp của hắn cũng không có chính diện, lần trước ở KFC hắn cũng không đồng ý để cho người khác lưu ảnh chụp của hắn.

"Không phải cô muốn chụp sao? !" Lệ Tước Phong từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Cô nhìn chăm chăm quần áo kia trông mắt cũng muốn đứng yên luôn rồi.

"Không cần. . . . ."

"Tôi nói chụp thì chụp thôi!"

". . . . ." Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn Lệ Tước Phong, rõ ràng hắn là vì cô mới đồng ý chụp ảnh, kết quả giọng điệu kém đến muốn chết. . . . .

Giọng điệu của hắn tốt một chút có thể như thế nào đây? !

"Hai vị, mời bên này, ở nơi của chúng tôi có máy ảnh và nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, cam đoan sẽ chụp cho hai vị thật đẹp." Nhân viên bán hàng cười nói.

Không cần dùng đến máy ảnh xịn cũng dám chắc là rất đẹp rồi.

Diện mạo của hai vị này thật sự rất đẹp.

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong kéo tay đi vào, nơi này nghiêm nhiên cũng có chụp ảnh cho khách hàng nữa, phương tiện bên trong đầy đủ mọi thứ, ngay cả một ít áo cưới đơn giản cũng có, còn có các loại đồ chơi trẻ em. . . . .

Cố Tiểu Ngải cầm váy đi vào phòng thay quần áo mặc vào, váy được may bằng vải lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp, áo thiết kế theo kiểu hở vai, bên trên có đính một ít hạt pha lê, thoát nhìn rất tươi trẻ.

Cố Tiểu Ngải ở trước gương to đánh giá chính mình, cô cũng không kém so với Linh Mộc Nại Nại, ngoại trừ. . . . . ngực không to bằng Linh Mộc mà thôi.

Ngực to như vậy làm cái gì chứ. . . . .

Cô như vậy cũng rất tốt rồi, Cố Tiểu Ngải ở trong lòng thầm nghĩ.

"Tiểu thư, mời qua bên này trang điểm."

Một vị chuyên gia trang điểm đi tới cười nói.

Cố Tiểu Ngải đang định nói chuyện, chợt nghe thấy giọng bá đạo của Lệ Tước Phong truyền đến, "Cô ấy không cần trang điểm!"

Trang điểm nhìn lằng lơ chết được.

Cố Tiểu Ngải xoay người lại nhìn qua, thấy Lệ Tước Phong mặc áo thun đi ra, áo bó sát làm cho dáng người hần lộ ra đường nét hoàn mỹ, cơ bắp rõ ràng, người cao to. . . . .

Cô giống như là lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Tước Phong mặc áo thun, đẹp. . . . . như thanh niên trẻ tuổi.

Cô không ngờ có thể thấy trên người Lệ Tước Phong hai chữ ánh nắng, thật sự là không dễ dàng.

Lệ Tước Phong rõ ràng là không quen mặc áo thun, kéo kéo áo, nhìn qua cô, tầm mắt trong nháy mắt ngưng kết ở trên người cô, con ngươi đen có một chút kinh ngạc.

Cái cô này. . . . . có thể phù hợp với tất cả các loại phong cách.

Thanh thuần, sạch sẽ, không nhiễm bụi trần, đầy mắt lại mang theo một phần tự nhiên kiêu ngạo.

"Oa. . . . . Hai vị thật sự là trời đất tạo nên một đôi, một bộ quần áo này chúng ta có thể chụp thành một bức ảnh theo phong cách cha mẹ ngọt ngào." Nhiếp ảnh gia ở một bên có vẻ thực hưng phấn.

Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn, "Tôi muốn chụp theo phong cách nữ vương."

"A?" Nhiếp ảnh gia ngạc nhiên.

Phong cách nữ vương?

Trước mắt, vóc dáng người phụ nữ đứng bên cạnh người đàn ông này nhất định rất nhỏ nhắn xinh xắn, khí thế người đàn ông cũng mạnh hơn nhiều so với cô ấy, điều này có thể chụp theo phong cách nữ vương không? !

"Phong cách nữ vương là cái gì?" Lệ Tước Phong hiển nhiên là hoàn toàn không biết gì cả với các loại phong cách chụp hình gì gì đó.

"Chụp rồi sẽ biết."

Trong mắt Cố Tiểu Ngải lóe lên một ít mưu kế, kéo tay Lệ Tước Phong đi đến máy chụp ảnh.

"Tiên sinh quì một gối xuống một chút, sau đó phu nhân cúi khom người, lấy khuỷu tay đỡ trên bả vai chồng cô. . . . ." Nhiếp ảnh gia đứng ở trước máy chụp ảnh sắp xếp.

Tiên sinh, phu nhân. . . . .

Cố Tiểu Ngải sùng sốt, bọn họ xem như một đôi cha mẹ trẻ tuổi, nhưng lại không phải vợ chồng có hôn nhân hợp pháp. . . . .

"Đứng, hai vị nhìn qua bên này." Nhiếp ảnh gia vỗ tay.

Cố Tiểu Ngải phục hồi lại tinh thần, cúi người đến, lấy khuỷu tay đỡ ở trên vai Lệ Tước Phong, bày ra một bộ biểu tình khí phách nữ vương nhìn về phía máy ảnh.

"Ánh mắt tiên sinh tốt nhất nên yếu đi một chút, nếu không sẽ lấn át phu nhân." Nhiếp ảnh gia nhắc nhở nói.

Quý một gối xuống Lệ Tước Phong mới phát giác thấy không thích hợp, ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn nhiếp ảnh gia, "Người có thể chụp được hay không? ! Cái gì gọi là yếu một chút chứ? !"

Chết tiệt, hần vì sao phải giống như con khi bị người ta sai làm cái này làm cái kia.

"Ách. . . . . Là vợ anh muốn chụp theo phong cách nữ vương. . . . ." Nhiếp ảnh gia bị ánh mắt Lệ Tước Phong hung thần ác sát dọa đến, khúm núm nói.

"Phong cách nữ vương?" Lệ Tước Phong đứng lên, chuyển mắt trừng Cố Tiểu Ngải, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cô chinh tôi sao? !"

"Anh là vì tôi mới chụp . . . . . Thỏa mãn cho tôi một chút có quan hệ gì?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói. . . . .

Hắn ở trước mặt cô vĩnh viễn một bộ bá vương gương nanh múa vuốt, hiện tại chỉ chụp ảnh mà thôi, làm cho cô chiếm ưu thế một chút cũng chẳng có sao cả. . . . .

"Tôi đây vì sao phải lạy chứ? !" Lệ Tước Phong tức giận nhíu mi lại.

Cô muốn làm nữ vương thì cứ đóng vai là được rồi, vì sao hắn còn phải quỳ chứ? !

"Nếu phu nhân là nữ vương thì tiên sinh nhất định phải đóng vai người bề tôi thần phục dưới chân nữ vương, như vậy mới có thể nổi bật lên khí chất của phu nhân." Nhiếp ảnh gia thấy hai người giằng co, không có cách nào khác vội vàng nói xen vào.

"Đúng vậy, chính là như vậy đó." Cố Tiểu Ngải dùng sức gật gật đầu.

"Vì sao tôi phải chụp loại ảnh quý quái này chứ!" Lệ Tước Phong tức giận hừ một tiếng, xoay người rồi đi cũng không quay đầu lại.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải đứng tại chỗ, ngo ngắc nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Chỉ là ảnh chụp mà thôi, có cần tức giận như vậy không? Không chụp thì không chụp, cô lại không muốn hắn như thế này.

Cố Tiểu Ngải có chút áy náy nhìn về phía nhiếp ảnh gia, "Thật ngại quá. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 317

Vốn từ đầu không nên chụp ảnh này, đôi mắt Cố Tiểu Ngải trở nên âm trầm, đang chuẩn bị đi vào phòng thay quần áo thay đồ.

Lệ Tước Phong đã rời đi bỗng nhiên quay lại, đứng ở nơi đó trừng mắt nhìn cô.

"Tôi đi thay quần áo xong sẽ ra ngay."

Nghĩ hắn đến thúc giục cô rời đi, Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, trên mặt không có nụ cười, vì loại việc nhỏ này mà tức giận thì không đáng.

Nếu đoạn tình cảm này bắt đầu, cô không có lý do nào mà không quý trọng nó cả, cãi nhau mới là đã thương người khác nhất.

"Đi cái gì mà đi! Chụp cũng chưa chụp mà!"

Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, đưa cánh tay bắt lấy tay cô, Cố Tiểu Ngải thần nhiên nhìn về phía hắn, "Tôi không cần anh cố làm, tôi không muốn chụp ảnh này đến vậy đâu."

"Đừng dài dòng! Đi chụp thôi!" Lệ Tước Phong kéo tay cô đi lên phía trước.

Ngay cả lòng của người yêu mình cũng không thỏa mãn được thì hắn coi như cái dạng đàn ông gì chứ, quỳ thì quỳ thôi, có gì đặc biệt hơn người!

"Tôi không chụp đâu!" Cố Tiểu Ngải một phen bỏ tay hắn ra, trong mắt có uất giận, giọng nói có chút lớn hơn.

Hắn muốn chụp thì chụp, hắn muốn đi thì bước đi.....

Hắn có nghĩ tới cảm nhận của cô hay không.

Tất cả mọi người nhìn qua, có chút kinh ngạc nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, còn tưởng rằng cô này nhất định là bị yếu thế trước mặt người đàn ông này, không ngờ lại lớn tiếng rống hắn như vậy.

Trong cửa hàng này sẽ không xảy ra bạo lực gia đình chứ?!

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô, ánh mắt giống như đem cô xuyên thấu qua vậy.

Không muốn nhìn tầm mắt của hắn nữa, Cố Tiểu Ngải nghiêng đầu qua một bên, trên mặt không có biểu tình gì, hốc mắt hơi chua xót.

Thật lâu sau.

"Xin lỗi mà." Lệ Tước Phong bỗng nhiên bình tĩnh lại nói.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngược mắt lên, kinh ngạc nhìn hắn, cô nghe làm sao? Lệ Tước Phong xin lỗi cô?!

Về mặt Lệ Tước Phong có chút không được tự nhiên, một đôi mắt đen gấp gấp nhìn chăm chăm cô, "Thực xin lỗi."

Hắn còn nói lại một lần.

Hốc mắt Cố Tiểu Ngải trong nháy mắt phấp hồng lên, dường như sắp rơi nước mắt xuống.

Cô tự nói với mình mấy trăm lần không cần để ý chuyện nhỏ này, nhưng kỳ thật cô rất tủi thân, rất tủi thân.....

Cô biết Lệ Tước Phong yêu cô, nhưng tính tình của hắn rất khó sửa lại.....Khi hắn nóng nảy thường quay đầu bước đi, chưa bao giờ quan tâm cô còn đứng ở nơi đó hay không, chưa bao giờ quan tâm cô có vì chuyện này mà khổ sở hay không.

Bây giờ thì.....

Không ngờ hắn lại nói xin lỗi cô.

"Tôi sẽ không đi một mình nữa!" Lệ Tước Phong có chút dùng sức nói, như là làm ra cam đoan nào đó, chậm rãi giơ tay lên, ngón tay thon dài mon tròn mắt cô phấp hồng, có chút cứng ngắc, "Cô đừng vì tôi mà rơi nước mắt nữa!"

Hắn biết hắn không nên bỏ đi một mình như vậy.....

Hắn đã có thói quen bước bình ngang ngược rồi, có thói quen bắt người khác đuổi theo bước chân của hắn.

Lúc này, hắn rời đi thì cô không có đuổi theo, trong lòng hắn kỳ thật rất hoảng..... Hắn rất sợ cô cứ đứng như vậy, không đuổi theo hắn.....

Đây là người yêu của hắn, không phải người hầu của hắn.

Hắn tình tường hiểu được mình không nên giữ thói quen như vậy.

"Tôi nào có rơi nước mắt chứ." Cố Tiểu Ngải mạnh mẽ nói, dùng sức trừng mắt nhìn, giấu lệ vào trong, "Anh hãy nhớ những gì mình đã nói, về sau anh không được một mình rời đi, còn cúp điện thoại của tôi nữa, tôi sẽ không để ý anh nữa."

Không được một mình rời đi, để cô đứng tại chỗ..... cô sẽ khó chịu.

"Cô dám!" Cái cô này còn dám uy hiếp hắn nữa sao?!

"Tôi dám đó."

"....."

Cái cô chết tiệt này! Được một tác lại muốn tiến một thước mà!

Sắc mặt Lệ Tước Phong trở nên u ám, một tay kéo cô vào trong lòng ôm chặt lấy, trong lòng cô ấy đã suy nhược rồi không thể chịu một đả kích nào nữa.

Giống như bị đả kích nữa, cô sẽ dễ dàng đoạn tuyệt.....

Thực xin lỗi.

Trong lòng Lệ Tước Phong còn nói lại một lần nữa.

Hắn không muốn nhìn...lúc mắt cô đỏ hồng muốn rơi nước mắt.

"Được rồi được rồi, trời quang mưa tạnh là tốt rồi, chúng ta tiếp tục chụp nào." Nhiếp ảnh gia thấy thế nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có thể tiếp tục chụp được rồi.

.....

Lần chụp kế tiếp "thuận lợi" ngoài dự đoán của mọi người, Lệ Tước Phong tuy rằng rất không thích nhân vật thần phục dưới chân phụ nữ, nhưng vẫn tận lực phối hợp với yêu cầu của nhiếp ảnh gia.

Chỉ là trong quá trình chụp ảnh, không ngừng nghe Lê Tước Phong bắt mồn lớn tiếng ——

"Lúc này tôi đã quỳ rồi?! Người muốn chụp bao nhiêu cảnh quỳ chứ?! Người có bệnh sao?!"

"Chết tiệt, vì sao bắt cô ấy nhéo lỗ tai tôi chứ?!"

"Người làm cho cô ấy ngồi trên lưng tôi sao?!"

"..... Người lại để cho tôi quỳ một lần nữa thử xem!"

.....

Nhiếp ảnh gia này có thù với hắn sao?! Dựa vào cái gì mà bắt hắn chụp hai ba cảnh quỳ chứ!

Bộ ảnh chụp này dường như kết thúc “an toàn” trong đe dọa của Lê Tước Phong.....

"Chúng tôi bên này còn có mấy kiểu áo cưới đơn giản, hai vị có muốn chụp không?" Nhiếp ảnh gia kia không bị Lê Tước Phong hù chết, ngược lại chụp rất hưng trí.

Đã lâu lắm rồi mới chụp được soái ca mỹ nữ mà không cần dùng photoshop để chỉnh sửa..... không chụp được nhiều thì thật có lỗi với mình mà.

.....

Áo cưới?

Hắn chưa từng thấy qua bộ váy Cổ Tiểu Ngải mặc áo cưới.

Mắt Lê Tước Phong thâm thúy, "Được."

"Không cần, cảm ơn." Người phụ nữ bên cạnh dường như là nói cùng lúc với hắn, hơn nữa là cự tuyệt.

Cô không phải rất muốn chụp ảnh sao? Tại sao lại từ chối chứ?

Lê Tước Phong cúi đầu nhìn về phía cô, Cổ Tiểu Ngải nhìn hắn miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười, "Tôi mệt rồi, không muốn chụp nữa."

Áo cưới, cô còn chưa tới lúc mặc áo cưới chụp ảnh.

Cô cũng không có dự định làm cô dâu.

.....

Ngồi vào trước kính trang điểm, chuyên gia trang điểm thay Cổ Tiểu Ngải xử lý mái tóc dài, liếc mắt thấy nhẫn trên tay cô lập tức kinh ngạc cực kỳ hâm mộ kêu lên, "Nhẫn kết hôn của các người thật rất đẹp quá đi, phu nhân thật may mắn, viên kim cương lớn như vậy nhất định tốn không ít tiền rồi?"

Cổ Tiểu Ngải cười cười không nói chuyện.

Cũng không phải mỗi một đôi nam nữ nào đi vào mua đồ cho trẻ con đều là vợ chồng, chẳng hạn như cô cùng Lê Tước Phong vậy.....

Cổ Tiểu Ngải nhìn Lê Tước Phong trong gương đang đứng phía sau chờ đợi cô, lại gặp phải tầm mắt thâm thúy của hắn, bốn mắt đụng vào nhau, không ai rời đi nửa phần.

Hai người liên lảng lảng nhìn đối phương trong kính, đắm chiều đến khác thường.

Hắn luôn luôn nhìn cô sao?

Hắn đang suy nghĩ gì?

"Phu nhân, cô mặc áo cưới nhất định rất đẹp, có phải lúc chụp hình cưới đã thay rất nhiều bộ đúng không, cho nên bây giờ không muốn mặc áo cưới nữa?" Chuyên gia trang điểm cười trừ ghẹo cô, vừa cầm mái tóc dài của cô tùy ý xử lý một chút.

Thay đổi rất nhiều bộ áo cưới?

Cô ngay cả một lần mặc áo cưới cũng chưa từng.....

Cổ Tiểu Ngải thế này mới dời mắt đi, mắt ảm đạm, cúi đầu nhìn nhẫn bảo thạch trên tay, yêu em lợi chi lệ..... nhẫn này là nhẫn cưới mà Vương tử trao cho Vương Phi.

Mà của cô, cũng là nhả cười.....

Quên đi, đừng suy nghĩ nữa.

Phụ nữ có thai phải thật vui vẻ mới được, thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần Lệ Tước Phong có một mình cô thôi, thì cô cũng không nên nghĩ nhiều về chuyện khác.....

Chỉ cần hai người thật vui vẻ với nhau, so với cái gì cũng đều quan trọng hơn, tương lai bọn họ còn có Bảo Bảo sẽ ra đời, cô còn có giấc mộng nghề đạo diễn của chính mình.....

Cái gì cô cũng không thiếu, ừ, thật sự không thiếu.....

.....

Bởi vì không cần xử lý photoshop nên ảnh chụp được in ra rất nhanh.

Cũng không có cắt bỏ tấm nào, nhiếp ảnh gia đem in tất cả ảnh chụp ra, còn đặc biệt tặng bọn họ một quyển album tình xảo, "Chúng tôi sẽ để ảnh của hai vị trưng bày ra bên ngoài, ngoài ra cũng sẽ in bức ảnh thật to gửi đến nhà cho hai vị."

"Cám ơn."

Đi ra khỏi cửa hàng bán đồ con nít thì trời cũng đã mưa to.

Bầu trời âm u, giống như đã tối rồi vậy..... Trời đầy mây chuyển biến thành mưa to.

"Lệ tổng, Có tiểu thư."

Tài xế cùng vài vệ sĩ dùng ô đón bọn họ ngồi vào trong xe.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt cô không có gì khác thường, tiếng nói trầm thấp hỏi, "Vì sao không chụp ảnh áo cưới?"

Nghe vậy, mắt Cố Tiểu Ngải chợt buồn bã.

Bởi vì ảnh áo cưới cũng giống như nhả.....

Một cái không thể chụp bậy, một cái không thể trao bậy.

Những cái đó đều đại diện cho chuyện kết hôn.

Rất nhanh, Cố Tiểu Ngải đem đáy mắt kia vứt bỏ, ngẩng đầu lên nhìn Lệ Tước Phong cười cười, mở quyển album trong tay ra nói, "Chúng ta đã chụp với bộ quần áo này rất nhiều rồi, không cần chụp nhiều hơn nữa."

Bọn họ đã ở cùng một chỗ, nếu như lúc nào cô cũng biểu hiện ra tâm ý muốn kết hôn, như vậy giống như thúc giục rồi, cô không muốn ép buộc hấn.....

Huống hồ chuyện kết hôn, nhất định phải là nhà trai chủ động.

Đây là kiên trì của cô.

Tầm mắt Lệ Tước Phong nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, lúc này khi chuyên gia trang điểm nói chuyện, trên mặt của cô có vẻ mắt mát che dấu không được.

Cô để ý đây không phải là nhả cười sao?

Hấn không thể tự chủ chuyện hôn nhân, hấn trừ bỏ tận lực kéo dài không kết hôn, ngoại trừ cam đoan lo cho cô cả đời, còn hứa hẹn kết hôn..... lại không có cách nào cho cô được.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318

Gia tộc Lệ gia..... nhất là lão già kia..... là một nhân vật ngay cả hấn cũng không dám chọc giận.

Hắn có ngày hôm nay đều là lão già kia cho.

"Phanh ——"

Ngực Lệ Tước Phong khó chịu, đánh mạnh một quyền ở trên cửa kính xe.

Cố Tiểu Ngải sững sốt, ngược mắt nhìn về phía hắn, "Làm sao vậy?"

Tại sao lại đột nhiên nóng nảy lên vậy?

"Không có gì." Lệ Tước Phong trầm giọng nói, một phen đoạt lấy quyển album trong tay cô khép lại, ghét bỏ nói, "Chụp xấu chết được! Đừng xem nữa!"

"Đâu có, tôi cảm thấy chụp rất đẹp mà."

Cố Tiểu Ngải vội vàng giật lại quyển album trong tay hắn, sợ quyển album khó khăn lắm mới chụp được lại bị hắn hủy đi.

Nhiếp ảnh gia nơi đó quả thực là một người rất trưởng thành, cũng rất biết cách nói chuyện.

Lệ Tước Phong được hướng dẫn chụp rất nhiều cảnh quý, cô lúc thì nằm trên lưng hắn, lúc thì lấy chân đạp lên đầu gối hắn, làm ra một bộ dáng xem thường.....

Đầy đủ kiểu nữ vương.

Mà Lệ Tước Phong đóng vai nhân vật thần phục ở dưới chân nữ vương, kết quả động tác phối hợp của hắn, đáy mắt về mặt cũng không dễ chịu, từ đầu đến cuối khuôn mặt lạnh băng, thần thái trong mắt căn bản không phải thần phục, chính là một bộ tư thế bị buộc chụp hình.....

Bộ dạng của hắn anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ, lại trở thành gương mặt xấu xa.

Nhìn ảnh chụp, mặt hắn căng cứng nhưng vẫn bị cô chà đạp, Cố Tiểu Ngải nhìn không được muốn cười lên, rúc vào trong lòng Lệ Tước Phong nói, "Tôi thật sự là rất khó mới được một lần làm nữ vương."

Cố Tiểu Ngải không khỏi có chút đắc ý.

Trên ảnh chụp, cô cầm một cây roi da màu bạc đánh trên mặt đất, Lệ Tước Phong rõ ràng nên bày ra biểu tình bị dọa đến, nhưng lại cố tình làm thành mặt thối tha, hoàn toàn khinh thường.....

Ánh mắt kia giống như đứa nhỏ chơi đùa, đùa giỡn..... khinh thường cực kỳ.

"Cô thích roi da sao?" Lệ Tước Phong nhìn chằm chằm các loại tư thế “khuất nhục” của mình trên ảnh chụp, rất muốn đem quyển album ảnh kia quăng ra ngoài cửa sổ.

Cho tới nay, đây là lần chụp ảnh sỉ nhục nhất của hắn.

Quý một gối xuống trên mặt đất không biết bao nhiêu lần..... Vì Cố Tiểu Ngải này, thật sự là hắn làm đủ các chuyện ngu ngốc rồi!

"Thích dùng roi da đánh anh sao?" Cố Tiểu Ngải đảo mắt, trong mắt tất cả đều là ý cười, "Tôi còn rất muốn hưởng thụ loại nhân vật nữ vương này đó."

Cảm giác đem Lệ Tước Phong dẫm nát dưới chân..... có lẽ cũng không tồi.

Khó lắm mới có được một lần cơ hội.

"Về nhà cũng có thể tiếp tục hưởng thụ mà." Lệ Tước Phong hừ ra một tiếng.

Cô còn dám nói hưởng thụ? Dẫm nát trên người hắn cô cảm thấy là hưởng thụ sao? Cô xem hắn là cái gì?

.....

"Về nhà anh muốn cho tôi dùng roi da đánh sao?" Cố Tiểu Ngải rất có hưng phấn hỏi.

"Vậy cô mặc đồng phục đi rồi nói."

Làm cho hắn hưởng thụ đồng phục mê hoặc đi rồi hắn cho cô hưởng thụ nhân vật nữ vương.

"..... coi như tôi chưa nói gì đi." Cố Tiểu Ngải đúng lúc cảm mồm, cái người đàn ông trước mặt này tùy thời tùy chỗ đều có thể phát thú tính, mặc cái loại đồng phục đó..... cô còn có xương cốt thừa sao?

Khép lại ảnh chụp, Cố Tiểu Ngải ách xì 1 cái.

"Mệt sao?" Lệ Tước Phong nhéo nhéo cái mũi của cô, đẩy mắt xẹt qua một tia gì đó, sâu không lường được.

"Ừm." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, ngã người xuống đến nằm ở trong lòng ngực của hắn nhắm mắt đi vào giấc ngủ.....

Từ sau khi mang thai, cô thường hay buồn ngủ, khi đi học phải cực lực khắc chế chính mình.

Khi không đi học, cô cũng không muốn tự hành hạ bản thân, muốn ngủ liền ngủ.

Cô thực thích ở trong ngực của hắn ngủ, thật ấm áp, làm cho cô thực thoải mái.

Cô ngã vào hắn liền khép hai chân lại, Lệ Tước Phong thật sâu nhìn cô, môi mỏng nhếch lên, ngón tay thon dài vén sợi tóc dài bên mặt cô ra.....

Khuôn mặt cô rõ ràng, trên mặt có thần nhiên đỏ ửng, ngủ thật sự im lặng, không có một chút âm thanh, không khác gì người bình thường.....

Cô chỉ là người bình thường thôi.

.....

"Cô rất muốn có đứa nhỏ này sao?"

"Hiện tại Bảo Bảo không có vấn đề gì không phải sao? Anh không muốn có đứa con này sao? Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta mà."

.....

Lúc cô nói lời này về mặt rất tự nhiên, đây là con của bọn họ, không có lý do gì mà không cần cả.

Đầu ngón tay của hắn dừng ở trên mặt của cô, đôi mắt đen của Lệ Tước Phong xẹt qua một chút áp lực, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn đi —— liên lạc trung tâm nghiên cứu về HIV23.

*****

Trở lại biệt thự Lệ gia, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải xuống xe, động tác thật cẩn thận, sợ chạm vào cô sẽ bị thương vậy.

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Cố Tiểu Ngải bị đánh thức, từ trong lòng ngực của hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, không có xuống dưới, chỉ lấy điện thoại di động ra đặt ở bên tai trả lời, "Alo? Tôi là Cố Tiểu Ngải."

"Xin chào, tôi là đạo diễn Trương Thiên Thành của bộ phim《 Giết 》."

"Đạo diễn?" Cố Tiểu Ngải không còn chút buồn ngủ nào nữa liền tỉnh táo lại.

"Tôi đã xem qua quảng cáo đồ uống mà cô đã quay, đối diện trường nắm chắc cảm tốt lắm, được biết cô vẫn còn là sinh viên, không biết có hứng thú đến chỗ chúng tôi làm trợ lý đạo diễn hiện trường hay không?" Đối phương ngay từ đầu đã tự giới thiệu và mục đích của việc gọi điện thoại đến.

.....

Đầu Cố Tiểu Ngải còn có chút mơ màng, để tùy ý Lệ Tước Phong ôm vào trong biệt thự.....

Đạo diễn Trương Thiên Thành của phim《 Giết 》? Đây không phải là cái người đạo diễn lớn tiếng quát Liễu Từ Mật đóng cảnh giường chiếu không đạt đó sao?

Tìm cô làm trợ lý đạo diễn hiện trường sao?

Một bộ phim lớn như vậy, một đạo diễn lớn như vậy..... tìm cô? Một sinh viên trường nghiệp dư, ngay cả chương trình học cũng chưa học xong? Đùa giỡn cô sao?

"Nhưng quảng cáo kia chỉ mới quay chưa phát mà." Cố Tiểu Ngải có chút sửng sốt, làm sao ông ấy biết chứ?

"Tôi được xem đúng lúc tổ hậu kỳ chế tác." Đối phương nói.

Cố Tiểu Ngải quay quảng cáo cho Linh Mộc Nại Nại chỉ là nể mặt cô ta thôi, nhưng trọng điểm của quảng cáo này không phải ở đồ uống.

"Thật ngại quá, ý tứ của đoạn quảng cáo kia không phải do tôi nghĩ ra đâu." Cố Tiểu Ngải thần nhiên nói, Linh Mộc Nại Nại khoe da thịt cũng không phải ý của cô mà. Nếu như là vì cái này mà mời cô thì miễn đi.

Lệ Tước Phong ôm cô thẳng lên lầu, thỉnh thoảng nhìn cô liếc mắt một cái.

"Tôi đương nhiên biết, tôi không nói về ý tưởng đó mà nói cô có khả năng kiểm soát được toàn bộ phim trường, bên tôi đang cần một trợ lý hiện trường như vậy." Đạo diễn Trương Thiên Thành tương đương có thành ý nói, "Tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ một chút."

"Dạ, được, tôi sẽ cân nhắc."

Cố Tiểu Ngải căn bản không tin lời của ông ấy.

Mọi người khi xem quảng cáo kia thì ánh mắt đều tập trung trên dáng người của Linh Mộc Nại Nại thôi, cho dù quảng cáo này thành công đi chăng nữa, người khác cũng chỉ nhìn vòng một đầy đủ của Linh Mộc Nại Nại.....

Hoàn toàn không quan hệ đến việc cô làm đạo diễn.

.....

Đi vào trong phòng ngủ.

Lệ Tước Phong để cô xuống giường thật cẩn thận, mình cũng đi theo lên giường, hai đầu gối quỳ hai bên người cô, trên cao nhìn chăm chăm xuống cô, tóc ngắn cụp xuống, một đôi mắt đen như mực, mặt anh tuần với đường nét hoàn mỹ, hần chỉ nhìn chăm chăm cô nói chuyện điện thoại.....

Cố Tiểu Ngải tắt điện thoại đi, con buồn ngủ cũng tan biến đi một nửa, đang đưa di động trong tay nhìn chăm chú vào Lệ Tước Phong, liếm liếm môi nói, "Không cần cho tôi cơ hội như thế, tôi muốn dựa vào năng lực của bản thân."

"Cơ hội gì?" Lệ Tước Phong nhìn cô, không nặn không nhặt hỏi.

"Đạo diễn Trương của phim《 Giết 》 đích thân gọi điện thoại cho tôi, mời tôi đi làm trợ lý hiện trường, còn không phải do anh hạ mệnh lệnh hay sao?" Cố Tiểu Ngải nằm ngửa ở dưới thân hần, hai tròng mắt nhìn hần chăm chăm, "Rõ ràng là do anh làm mà."

Bộ phim《 Giết 》 chính là do công ty điện ảnh và truyền hình của Lệ Tước Phong đầu tư quay, lại nói..... bộ phim cũng đã quay được một nửa rồi.

Còn cần trợ lý hiện trường cái gì chứ.

.....

"Cô cảm thấy tôi sẽ cho cô cơ hội như thế sao?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

"Vậy anh nghĩ tôi sẽ tin một đạo diễn nổi danh lại đích thân mời tôi sao?!" Chuyện này thật vớ vẩn..... Cô còn chưa được công nhận tài năng nữa.

"Cố Tiểu Ngải, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô đi ra ngoài làm sao?"

Cái cô này đang ngủ mơ sao..... Hần sẽ cho cô cơ hội ra ngoài làm công việc mệt chết người này sao?

.....

Cố Tiểu Ngải ngờ ngác nhìn Lệ Tước Phong, đầu óc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Thực không phải Lệ Tước Phong cho cô cơ hội sao?

Cũng đúng, Lệ Tước Phong hận không thể nhốt cô ở nhà hưởng thụ cuộc sống nữa mà.

Người yêu của mình phải đi ra ngoài làm việc, với hần mà nói không phải cái chuyện gì về vang cả.

Nói như vậy..... Thực là đạo diễn kia coi trọng cô tuổi nhỏ tài hoa thật sao?!

"A!" Cố Tiểu Ngải hưng phấn mà quát to một tiếng, từ trên giường đứng lên, kích động nói, "Lệ Tước Phong! Tôi có thể đi theo một đạo diễn lớn để học tập rồi!"

Đây còn thực dụng hơn nhiều so với chương trình học đạo diễn nữa!

Cô có thể học được rất nhiều việc, cái này có khác gì giữa bầu trời tự do rơi xuống một cái bánh chứ?!

"Ách....."

Lệ Tước Phong hét lớn một tiếng, ánh mắt hung ác trừng Cố Tiểu Ngải, "Cố —— Tiểu —— Ngải!"

"Anh làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn hần.

"Cô còn dám hỏi tôi làm sao vậy?!" Trong mắt Lệ Tước Phong lộ ra một chút quần bách, ngồi chồm hổm xuống, từng chữ từng chữ quát, "Cô muốn nữa

đòi sau làm quả phụ hả?!"

.....

Cố Tiểu Ngải đứng ở nơi đó, bỗng nhiên nghĩ đến lúc nãy mình hưng phấn từ trên giường đứng phắt lên, chân không cẩn thận đụng phải hân.....

Oa.

Cố Tiểu Ngải đã hiểu được, mặt lập tức đỏ lên, nhìn mặt Lê Tước Phong căng, nhất thời xấu hổ cực kỳ, "Anh..... có ổn không?"

"Cô cứ nói đi?" Lê Tước Phong giận không kiềm được trừng mắt nhìn cô, hận không thể đem cô ăn một ngụm.

Không phải là nhận được điện thoại của đạo diễn mà hưng phấn đến như vậy sao? Trương Thiên Thành kia mỗi lần thấy hân liền giống như con chó Nhật ra sức nịnh bợ hân.

Cô lại vì có thể làm việc bên cạnh Trương Thiên Thành mà kích động thành như vậy! Kích động đến đụng phải hân.

Tại sao cô chưa từng kích động như vậy với hân chứ?!

Cái cô này..... Hân thật sự là muốn bóp chết cô đi cho rồi!

"Nếu không thì..... đi bệnh viện kiểm tra xem sao?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng xin lỗi nhìn hân, đưa tay xoa mặt của hân, vuốt xuống một tảng mồ hôi mỏng trên mặt hân.

Xem ra cô đá hân không nhẹ..... nhất định rất đau.....

"Đi bệnh viện?!" Lê Tước Phong rống lớn hơn nữa, bị người yêu của mình đá đến, còn ngại hân chưa đủ mặt mặt sao, còn muốn đi bệnh viện cho xấu mặt?!

Cố Tiểu Ngải bị Lê Tước Phong rống tim đập nhanh hơn, đỏ mặt nhỏ giọng nói, "Vậy mời bác sĩ về nhà cũng được, chỗ đó..... có chuyện gì thì lớn chuyện đó....."

Nếu thực sự có chuyện gì thì cô đảm đương không nổi đâu.

"Vậy không bằng chúng ta thử xem xem tôi có sao không!" Lê Tước Phong chịu đựng đau đớn nắm lấy tay cô ấn đến trên giường.

Mấy ngày liên tiếp, Lê Tước Phong đã có nhiều kinh nghiệm lắm rồi, đặt ở trên người cô cũng không đụng tới bụng của cô, sau đó ở trên người cô giờ trò.....

Cái tên biến thái này!

"Lê Tước Phong....."

"Gọi tôi là A Phong." Ánh mắt Lê Tước Phong sáng quắc nhìn chăm chăm cô, cúi đầu cách mặt cô càng ngày càng gần.....

"Tôi không gọi cái tên mà Linh Mộc đã gọi đâu." Cố Tiểu Ngải phản ứng rất nhanh, cô không phải không nghĩ tới gọi hân là A Phong, nhưng vừa nghĩ tới Linh Mộc cứ gọi A Phong A Phong suốt, trong lòng cô cũng không thoải mái.

"Ghen tuông!"

Lê Tước Phong nhìn chăm chăm cô, hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ngăn chặn miệng của cô, chiếm lấy môi của cô, một tay luồn vào trong váy cô, dò xét mỗi tác da thịt mềm mại của cô, một chút một chút ở trên người cô vuốt ve, khiêu khích cô.....

"Uhm....." Cố Tiểu Ngải rất nhanh bị hôn đến choáng váng đầu óc, không khỏi ưm lên một tiếng.

"Cảm giác được không?"

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải mông lung sững sờ nhìn hân, cảm giác được có cái gì đó cứng rắn nóng rực cách quần của cô.....

Cô hiểu được Lê Tước Phong nói cảm giác được cái gì.

Mặt Cố Tiểu Ngải lại đỏ lên lần nữa, lấy tay dầm vào hân, cái tên này vĩnh viễn không thể đứng đắn mà.....

Nhìn chăm chăm mặt cô đỏ lên, Lê Tước Phong cười nhẹ một tiếng, cúi đầu lại lần nữa hôn môi của cô...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319

"Lệ tiên sinh, Cố tiểu thư. . . . ." Bảo mẫu đi tới cửa, bỗng nhiên nhìn thấy một màn như vậy ở trong phòng, kinh ngạc "A" một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Ôi, chết mất, ban ngày ban mặt cũng không đóng cửa nữa. . . . .

Lệ Tước Phong nhanh chóng lấy cái chăn trùm cơ thể Cố Tiểu Ngải lại, bỗng cảm thấy mình làm điều thừa, bảo mẫu đã từng tắm qua cho cô ấy rồi. . . .
. Có cái gì cần phải kiêng dè chứ.

Lệ Tước Phong đang muốn xốc chăn lên, Cố Tiểu Ngải túm chặt lấy cái chăn không cho hắn xốc lên, mặt đỏ bừng bừng giống như quả táo chín, vừa thẹn lại vừa quần lại vừa cắn phần trũng mắt hắn. . . . .

Ánh mắt kia dường như muốn nói với hắn: anh dám xốc chăn lên tôi sẽ chết cho anh xem

. . . . .

Lệ Tước Phong đành phải thôi, chỉnh lại áo somi trên người mình, nhìn về phía bảo mẫu hỏi, "Có chuyện gì?"

"Vật dụng trẻ em mà Lệ tiên sinh mua đã đưa tới rồi." Bảo mẫu đưa lưng về phía bọn họ nói, có chút xấu hổ, "Không biết để ở phòng nào?"

Lệ Tước Phong nhìn thấy Cố Tiểu Ngải bất chấp xấu hổ và giận dữ, hưng phấn mà kích động từ trong chăn lộ đầu ra, "Nhanh như vậy đã đưa đã tới rồi sao?"

Trên mặt của cô tất cả đều là tươi cười. . . . .

Mắt Lệ Tước Phong rất sâu, bị Cố Tiểu Ngải lôi kéo xuống giường đi ra ngoài, "Chúng ta đi xem đi."

Lúc ở cửa hàng, Cố Tiểu Ngải nói chờ đứa nhỏ ra đời rồi mua đồ, bây giờ đồ đạc chuyển tới nhà thì cô lại vui vẻ hưng phấn hơn ai cả.

"Lệ Tước Phong, bố trí phòng con bên cạnh phòng chính được không?" Cố Tiểu Ngải đẩy cửa phòng bên cạnh phòng chính ra, nơi này là thuộc loại phòng cho khách. . . . . Nhưng chưa từng có khách nào đến ở cả.

Lệ Tước Phong là thuộc loại người không có bằng hữu, cô chưa từng nhìn thấy hắn có quen biết bằng hữu, chỉ có người khác đi theo phía sau hắn đảo quanh làm việc mà thôi.

Bố trí phòng con bên cạnh phòng chính, về sau chăm sóc đứa nhỏ cũng thuận tiện.

"Tốt." Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt cô thần thái như muốn bay lên thản nhiên lên tiếng, không có ý kiến.

"Lấy một phòng kế bên phòng chính này." Cố Tiểu Ngải lôi kéo Lệ Tước Phong đi vào phòng khách, hưng phấn bừng bừng bắt đầu sắp xếp phòng, "Chúng ta để cái giường bên này được không?"

"Được."

"Trên sàn nhất định phải trải một tấm thảm mềm, Bảo Bảo nhất định rất thích bò."

"Được."

"Vậy bên kia để vài món đồ chơi trẻ em thế nào? Chúng ta có thể chơi với Bảo Bảo."

"Được."

. . . . .

Vài chữ được làm cho Cố Tiểu Ngải có loại cảm giác bị hắt nước lạnh, cô ngược mắt lên nhìn về phía mặt lạnh lùng của Lệ Tước Phong, "Tại sao cái gì anh cũng nói được hết vậy?"

Lúc chọn đồ cũng chỉ chọn đồ đắt giá, bây giờ bố trí phòng con cũng chỉ nói “được”. . . . .

"Vậy cô muốn tôi nói không được sao?"

". . . . ."

Cái tên này. . . . . là cô muốn hắn đưa ra ý kiến được không.

Hắn cũng chỉ nói “được” cho có lệ thôi.

Cố Tiểu Ngải kiễng chân lên, hai tay ôm lấy cổ của hắn, dùng cái trán chạm vào trán của hắn, "Lệ Tước Phong, sau khi Bảo Bảo được sinh ra anh cũng không thể quăng cho bảo mẫu chăm sóc được, anh là ba nó, anh phải bồi dưỡng cảm tình với nó."

Lệ Tước Phong cúi đầu thật sâu nhìn chăm chú vào cô, ngực lại bắt đầu khó chịu.

Đứa nhỏ. . . . . có thể ra đời hay không là cả một vấn đề.

"Còn nữa, mặc kệ là con trai hay con gái, anh cũng phải yêu thương nó." Cố Tiểu Ngải nghiêm túc nói.

Cô đã từng thấy qua hắn uy hiếp con của thư ký Vương, dọa nhét đứa nhỏ vào bồn cầu. . . . .

Bảo Bảo của cô không thể bị chính ba mình uy hiếp như vậy được.

"Tại sao anh không nói gì thế?"

Cố Tiểu Ngải nhìn sắc mặt Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi, lại ngại cô dài dòng sao? Cô chỉ đang hướng dẫn hắn. . . . .

Lệ Tước Phong bỗng nhiên ôm lấy cô, ôm cô thật chặt.

Hắn ôm thật sự nhanh, cơ hồ lạc đầu cô, nhanh giống như sợ cô biến mất. . . . .

"Làm sao vậy?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi.

"Ôm cô thôi."

Lệ Tước Phong không có nói lời dư thừa vô nghĩa, chỉ ôm cô thật chặt thôi, một đôi mắt đen chậm rãi nhắm lại. . . . .

Cố Tiểu Ngải không khỏi muốn cười, cái tên này tại sao lại đột nhiên tình cảm vậy. . . . .

Không có nhiều lời nói, Cố Tiểu Ngải thực im lặng tùy ý hắn ôm.

*****

Vài ngày sau, bên ngoài viện nghiên cứu sinh vật tại H thị.

Một loạt xe thể thao ngay ngắn dừng ở bên ngoài, bọn vệ sĩ đứng thành hai hàng, tài xế mở cửa xe ra, "Lệ tiên sinh."

Lệ Tước Phong mặc quần áo màu đen cùng áo khoác dài từ trong xe đi xuống, khí thế trên người cao ngạo, thân hình cao to, tóc ngắn chỉnh tề, ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt sắc bén đứng thẳng nhìn viện nghiên cứu phía trước. . . . .

"Lệ tiên sinh, giáo sư Lý đã ở bên trong chờ ngài." Tài xế đứng ở một bên cung kính nói.

. . . . .

Đáp án này, kết quả này, sớm hay muộn hắn cũng phải biết.

Ngực cực kỳ khó chịu, Lệ Tước Phong theo bản năng kéo kéo caravat, bước đi vào có chút nhanh.

Trong hành lang của Viện nghiên cứu lạnh như băng, im lặng không có một chút khí người, ngẫu nhiên có hai giáo sư mặc áo khoác ngoài màu trắng cầm dụng cụ đi qua.

"Lệ tổng, đã đến rồi." Vệ sĩ đẩy một cái cửa ban công ra, nhìn về Lệ Tước Phong nói.

Nhìn chằm chằm cửa trước mắt, Lệ Tước Phong dừng chân lại, không có lập tức đi vào.

Một giáo sư đầu bạc tóc thưa thớt, mặc áo dài trắng từ trước bàn làm việc liên tục không ngừng đứng lên, cung kính về phía hắn gật đầu ý bảo, "Lệ tổng."

"Ừ."

Lệ Tước Phong thể này mới lạnh nhạt lên tiếng, đi vào ngồi trước bàn làm việc của ông ấy.

Lão giáo sư ngồi xuống theo, đảo văn kiện trên tay, nói, "Căn cứ mẫu máu Lệ tổng cho người đưa tới, tôi làm kiểm tra đo lường, đúng thật là H1EV23."

.....

Đúng.

Lệ Tước Phong vô ý thức nhắm nghiền hai mắt lại, khi mở ra trong ánh mắt chỉ còn lại có một mảnh lạnh lùng, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, sắc mặt cực kỳ thất vọng.

Làm người ta không rét mà run.

Lão giáo sư cầm văn kiện trên tay đưa tới trước mặt Lệ Tước Phong, tiếp tục nói, "H1EV23 là vi khuẩn do tập đoàn khủng bố bên Trung Á nghiên cứu ra, lúc ấy chưa nghiên cứu thành thực liên bị càn quét, bởi vậy H1EV23 không phải là một loại vũ khí vi sinh vật lập tức lấy mạng, nhưng đến nay vẫn chưa có người nào có thể nghiên cứu ra thuốc giải độc."

"Thuốc giải độc?"

"Đúng, theo ý nào đó mà nói, H1EV23 chính là một loại độc, ở Trung Á đến nay chưa có bệnh nhân nào bị nhiễm cả, bởi vì H1EV23 có thể bị nhiễm thông qua đường máu." Lão giáo sư trình bày từng chút một.

Lệ Tước Phong cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm trong văn kiện có hình ảnh phân tích mẫu máu, giọng nói lạnh nhạt mang theo một chút khẽ run, "Không thể trị tận gốc sao?"

Nếu không thể trị tận gốc. ....

"Trước mắt, ở Trung Quốc chỉ có tôi đang nghiên cứu H1EV23, tôi còn chưa nghiên cứu ra thuốc giải độc, hơn nữa Trung Quốc thậm chí không có bệnh như vậy." Lão giáo sư dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Cho nên tôi hoài nghi. .... là có người hạ độc."

Có người hạ độc? !

Hạ độc người yêu của hần? !

Mẹ nó, ai dám ở trên đầu của hần động thủ chứ!

Đáy mắt Lệ Tước Phong nháy mắt hiện lên một chút hận ý, "Nói tiếp đi!"

"Căn cứ vào tư liệu mà Lệ tiên sinh cho người truyền tới, Cô tiểu thư chưa từng đi Trung Á, càng không có tiếp xúc với loại người này, theo lý mà nói thì không có khả năng bị nhiễm." Lão giáo sư phân tích đạo lý rõ ràng.

"Tiếp tục nói!"

"Tuy rằng đây không phải là loại bệnh có thể tử vong lập tức, nhưng sau một thời kỳ ủ bệnh, người bệnh sẽ càng ngày càng vô lực, càng ngày càng ngủ nhiều, thời gian dài sẽ phát bệnh, ngay cả đứng cũng không vững, thường thường toàn thân đau nhức khó chịu, căn bản không thể có cuộc sống bình thường được."

Căn bản không thể có cuộc sống bình thường được.

Lệ Tước Phong nắm chặt quyền lại.

Lão giáo sư thật cẩn thận quan sát đến sắc mặt Lệ Tước Phong, tiện đà lại nói, "Dạng này bình thường có thể sống trên dưới mười năm, đến cuối cùng. .... khi cùng lực kiệt mà chết."

Khí cùng lực kiệt mà chết. ....

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đập mạnh vào cái bàn đứng lên, trên cao nhìn chăm chăm xuống lão giáo sư, âm lãnh hỏi, "Có phải tìm được người hạ độc, là có thể tìm được thuốc giải độc hay không? !"

"Lệ tổng cũng có thể điều tra theo hướng này, nhưng không nhất định sẽ có kết quả." Lão giáo sư bị sát khí trong mắt Lệ Tước Phong dọa nói, không khỏi rút lui thân mình ra sau, "Tôi sẽ liên hệ cơ quan ở nước ngoài nghiên cứu về H1EV23, nhanh chóng vì lệ tổng nghiên cứu ra thuốc giải độc."

.....

Không nhất định có kết quả?

H1EV23 tồn tại cũng không phải một ngày hai ngày, một năm hai năm. .... Đến bây giờ đều không có người nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải độc, ai có thể cam đoan trong mười năm sẽ có người nghiên cứu chế tạo ra chứ?

Ai có thể cam đoan Cố Tiểu Ngải cảm cự được mười năm? ! Cô ấy gầy như vậy! Như thế nào cảm cự được? !

"Có thể thay máu cho cô ấy không?" Lê Tước Phong khom thắt lưng, hai đấm để ở trên bàn, gân xanh xông ra.

"Không có dùng được." Lão giáo sư lắc đầu, "Đôi không sạch sẽ, hơn nữa hiện tại Cố tiểu thư thân thể suy yếu, còn mang thai nữa, căn bản không thích hợp."

". . . . ."

Lê Tước Phong nhất thời tâm phiền ý loạn, đấm một quyền ở trên bàn, hô hấp không thông.

"Lê tổng, H1EV23 đã ủ bệnh ở trong thân thể người từ nửa tháng đến hai tháng rồi, ngài có thể điều tra những người đã từng tiếp xúc qua Cố tiểu thư." Lão giáo sư nói, nhắc nhở hần thu nhỏ lại phạm vi tìm tòi.

Người tiếp xúc qua từ nửa tháng đến trong vòng hai tháng? !

Mẹ nó!

Cố Tiểu Ngải tiếp xúc qua nhiều người như vậy, làm sao tìm được chứ? !

"Còn nữa, H1EV23 vẫn còn trong thời kỳ lây bệnh, cho nên, ngài phải cẩn thận chớ tiếp xúc vào máu Cố tiểu thư, nếu không cũng sẽ bị nhiễm bệnh." Lão giáo sư hạo tâm nhắc nhở nói.

Lây nhiễm qua máu, thời kỳ lây bệnh. . . . .

Mẹ nó!

Vòng lần quần này khi nào mới có kết quả chứ? !

Đi ra khỏi viện nghiên cứu, Lê Tước Phong đảo phân tích báo cáo trên tay, hơi thở cực kỳ nặng nề, trong người bức tức như muốn nổ tung.

Ngày đó ở trong bệnh viện, bác sĩ nói Cố Tiểu Ngải có lẽ bị nhiễm H1EV23, hần thiếu chút nữa đã đem cái bàn xóc lên rồi!

Cư nhiên có người dám động tay động chân trên người yêu của hần!

Đề hần tìm được, hần sẽ làm người này muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320

"Điều tra toàn bộ những người có thù oán với tôi bí mật bắt lại, điều tra những người từ nửa tháng trước đến trong vòng hai tháng có tiếp xúc qua với Cố Tiểu Ngải, từng bước từng bước..... toàn bộ vây bắt!" Lê Tước Phong dùng một tay lấy báo cáo nện xuống, lạnh lùng nói.

Đáy mắt sát khí dày đặc, làm người ta không rét mà run.

Võ Giang ngồi ở chỗ ngồi tay lái phụ lập tức gật đầu, "Dạ, Lê tổng."

Bắt tất cả những người có thù oán với Lê tổng..... công cuộc này cũng không phải bình thường, hơn nữa toàn bộ những người đó cũng không phải nhân vật nhỏ.

Xem ra..... sắp dấy lên một hồi gió tanh mưa máu rồi.

Nếu Lê tổng thực hiện như vậy, còn không biết sẽ gây ra cục diện gì nữa, có người sẽ bị tra tấn tàn khốc mà chết..... khẳng định là như vậy.

Thủ đoạn của Lê tổng luôn luôn tàn độc, đối với kẻ thù..... chưa bao giờ có lòng thương hại.

Từ lúc Lê tổng với Cố tiểu thư ở cùng một chỗ, bọn vệ sĩ như họ đã thật lâu rồi chưa thấy qua sát ý dày đặc trong mắt của Lê tổng như vậy.

.....

"Nếu Cố tiểu thư thực sự bị nhiễm H1EV23, tốt nhất không nên giữ đứa bé này, sức chống cự của đứa nhỏ không bằng người lớn, mặc dù được sinh ra

nhưng cũng rất nhanh sẽ chết non."

Bác sĩ ở bệnh viện đã nói với hấn như vậy.

"Đứa nhỏ không thể giữ, cho dù hiện tại có thuốc giải độc cho Cố tiểu thư, đứa nhỏ trong bụng cô ấy cũng có thể đã bị lây nhiễm HIV23 rồi, đứa nhỏ sinh ra chỉ có thống khổ mà thôi." Lão giáo sư Lý nhắc nhở hấn, "Lệ tổng, mặc kệ vì cái gì, mau chóng bỏ đứa nhỏ đi mới được."

.....

Lệ Tước Phong ngồi ở trong xe, dùng tay dè mi tâm, Cố Tiểu Ngải rất yêu đứa bé này, hiện tại nói cho cô ấy không thể giữ đứa nhỏ này.....

Không được.

Cô ấy nhất định sẽ sụp đổ mất.

Sẽ có biện pháp giải quyết..... nhất định có!

Lệ Tước Phong ra sức nói lòng caravat mới cảm thấy hô hấp thông thuận một ít, caravat đã bị hấn xả mấy lần rồi, nghiêng lệch mà nhăn nheo.....

"Lệ tổng, đã xảy ra chuyện rồi." Võ Giang ngồi ở chỗ tay lái phụ bỗng nhiên quay đầu khẩn trương nói.

"Làm sao vậy?"

Còn ngại hấn chưa đủ khó chịu sao? Lại tìm việc cho hấn nữa sao?!

"Là Cố tiểu thư, cô ấy tới một bệnh viện làm kiểm tra thân thể." Võ Giang nhìn hấn lo lắng nói, "Muốn hay không....."

.....

Lệ Tước Phong ngưng, cô ấy lại đi làm kiểm tra?!

Cô ấy có chút thông minh, ngày đó ở bệnh viện, bác sĩ kia đã thông minh động viên cô ấy, cô ấy vẫn nổi lên lòng nghi ngờ.

"Giải quyết đi!"

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, tầm mắt u ám.

"Dạ, Lệ tổng." Võ Giang gật gật đầu, quay đầu căn dặn các vệ sĩ khác làm việc.

*****

Trong bệnh viện, sau khi làm xong một loạt kiểm tra, Cố Tiểu Ngải tự mình đi mua một bó hoa tươi tặng cho nữ bác sĩ, "Cảm ơn bà, đã vất vả rồi."

Nữ bác sĩ tiếp nhận hoa, cười nói, "Cô thật thông minh, không đưa bì thư mà đưa socola với hoa tươi, cô theo đuổi tôi sao?"

"Vậy bà chấp nhận sự theo đuổi của tôi sao?" Cố Tiểu Ngải cười tươi, "Tôi nằm viện một tuần, thật sự cảm ơn bà đã chiếu cố, lần này lại gây phiền toái cho bà rồi."

"Miệng thực ngọt mà. Được rồi, bệnh viện chúng tôi đầu thua kém bệnh viện tư nhân, chờ có kết quả thân thể của cô, tôi sẽ điện thoại báo cô biết." Nữ bác sĩ đem hoa tươi bỏ vào bình hoa cười nói.

"Vâng, cảm ơn bà, tôi đi trước."

"Bye bye."

"Bye bye."

Cố Tiểu Ngải tâm tư lo sợ không yên đi ra bệnh viện, ngày đó sau khi ở bệnh viện tư nhân đi ra, hành vi của Lệ Tước Phong làm cho cô cảm thấy là lạ.

Không thể nói rõ vì sao, trong lòng cô luôn thực không yên, cảm thấy giống như sẽ phát sinh cái gì đó.

Loại cảm giác này..... sau khi cô cùng Sở Thế Tu quyết định tuyên bố hôn sự, cô cũng có qua..... Cuối cùng, cô cùng Sở Thế Tu thành người lạ.

Cô rất không hi vọng mình có loại dự cảm không hay này.

.....

Trong bệnh viện, một nhóm vệ sĩ nghiêm trang đi xuyên qua hành lang, nhanh chóng mở cửa phòng nữ bác sĩ ra, nghiêm chỉnh đi vào trong.

"Các người là ai?"

Nữ bác sĩ còn đứng trước bàn làm việc ngắm hoa tươi, liếc thấy nhiều người như vậy xông tới bỗng nhiên kinh hãi muốn thét chói tai.

Trong đó, một vệ sĩ trực tiếp lấy ra cây súng giảm thanh nhắm ngay bà.

Mặt nữ bác sĩ trắng bệch một mảnh, hai vệ sĩ khác nhanh chóng kéo rèm cửa sổ lại.

Tên vệ sĩ dùng súng bắn một phát ra.

Bình hoa trên bàn vỡ tan nát, hoa tươi trở nên vụn vặt, bắn tung tóe ra khắp mặt bàn.

Nữ bác sĩ sợ tới mức đặt mông ngồi ở trên ghế.

"Bà làm kiểm tra thân thể của tiểu thư Cố Tiểu Ngải đúng không?" Vệ sĩ thu hồi lại súng, đi đến trước mặt bà mặt không chút thay đổi nói.

Nữ bác sĩ ngơ ngác gật gật đầu.

"Nhớ kỹ lời tôi nói, cô ấy tốt lắm, thân thể thực khỏe mạnh, đứa nhỏ cũng không có bất cứ chuyện gì. Nghe rõ không?"

.....

Muốn bà nói lại lời của bọn họ cho Cố tiểu thư nghe sao?

Nữ bác sĩ đại ra tiếp tục gật đầu, Cố Tiểu Ngải này..... Rốt cuộc là có lai lịch gì đây, làm sao có thể có đám người kia đuổi đến đây chứ?

"Tốt lắm, mẫu máu của Cố tiểu thư đâu?"

"Bộ mẫu máu xét nghiệm ở... ở bên kia." Nữ bác sĩ run như cây sậy nói, "Tôi..... Tôi sẽ hủy nó."

Máu của Cố Tiểu Ngải kia..... Chẳng lẽ có vấn đề sao?

"Nhớ kỹ, chuyện này nếu bị truyền ra một chữ, bà sẽ không còn mạng đâu."

"Biết, đã biết rồi." Nữ bác sĩ ra sức gật đầu.

Một đám vệ sĩ nghiêm trang rút khỏi văn phòng của bà, nữ bác sĩ ngơ ngác nhìn hoa tươi tung tóe trên bàn, thật lâu cũng chưa phục hồi lại tinh thần.....

*****

Cố Tiểu Ngải chính thức thành trợ lý đạo diễn hiện trường của phim《giết》. Nhớ lại trước đây, lúc bộ phim《giết》vừa mới bắt đầu quay thì cô còn làm phóng viên đến phỏng vấn Liễu Từ Mật.....

Hiện tại, Liễu Từ Mật cũng đã bị một nữ minh tinh khác thay thế.

Khi Cố Tiểu Ngải ở trường quay nhìn thấy Linh Mộc Nại Nại đặc biệt muốn bỏ của chạy lấy người..... Vì sao bây giờ cô đến chỗ nào cũng đều có thể nhìn thấy Linh Mộc Nại Nại.

"Tôi là nữ phụ trong phim, diễn vai phi tần của hoàng đế." Sau cả một ngày diễn kết thúc, Linh Mộc Nại Nại cười duyên đi đến trước mặt cô, cười đến vẻ mặt sáng lạn, "Thế nào, tôi diễn cũng không tệ lắm chứ?"

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười giả dối, đi ra ngoài.

Hôm nay đã kết thúc công việc có thể tan tằm, cô lười ở chỗ này ứng phó Linh Mộc Nại Nại.

Mỗi lần thấy Linh Mộc Nại Nại, đầu cô liền đau.

"Tiểu Ngải....." Linh Mộc Nại Nại vẫn còn mặc trang phục phi tần đuổi theo, nhiệt tình nói, "Tôi có xe, tôi đưa cô về?"

"Đưa tôi trở về, để cô gặp Lệ Tước Phong sao?" Cô đâu có ngốc như vậy mà cho Linh Mộc Nại Nại cơ hội, Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, "Tôi cũng có xe."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải cũng không quay đầu lại rời đi.

"Cô đi chậm một chút, cẩn thận Bảo Bảo trong bụng đó." Linh Mộc Nại Nại ở bên cạnh cô cực kỳ có lòng hô.

Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa lao đảo từng bước ngã sắp xuống, quay đầu nhìn về phía Linh Mộc Nại Nại, vẻ mặt khiếp sợ, "Làm sao cô biết tôi mang

thai?"

"Tôi còn biết rất nhiều chuyện nha." Linh Mộc Nại Nại hai tay xách vấy lên mỉm cười nói, "Chẳng hạn..... Tôi biết A Phong sẽ không có khả năng cầu hôn với cô."

Khuôn mặt Linh Mộc Nại Nại tươi cười kích thích Cổ Tiểu Ngải.

"Anh ấy không cầu hôn tôi, chẳng lẽ sẽ cầu hôn với cô sao?" Cổ Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng.

Linh Mộc Nại Nại nháy mắt mấy cái, "Nói không chừng nha, nói không chừng anh ấy sẽ rất nhanh ngáy cô."

"Vậy cô cứ từ từ nằm mơ đi."

Cổ Tiểu Ngải lạnh lùng thốt, xoay người rời đi, đi đến cửa tài xế mở sẵn ngồi vào trong xe.

Ngồi vào trong xe xong, Tiểu Ngải nhìn ngoài cửa sổ xe liếc mắt một cái, thấy Linh Mộc Nại Nại còn đứng nguyên tại chỗ, xa xa vấy tay về phía cô, nụ cười trên mặt tinh khiết thực rất đẹp.....

Linh Mộc Nại Nại là một người rất xứng đáng làm diễn viên, khi không diễn, nụ cười của cô đơn thuần lại ngây thơ, lúc vào vai diễn, Linh Mộc Nại Nại diễn gian phi rất sắc sảo, ngay cả đạo diễn xem cũng đều ủng hộ liên tục.

Cho nên bây giờ Cổ Tiểu Ngải vừa nhìn thấy cô ta cười ngây thơ đã cảm thấy rất không thoải mái.....

Không biết vì sao, cô cảm giác được..... Linh Mộc Nại Nại hai mặt.

Chỉ là, Linh Mộc Nại Nại làm sao có thể biết cô mang thai? Lần trước Lệ Tước Phong nói đang điều tra Linh Mộc Nại Nại, vì sao lại đột nhiên đi điều tra Linh Mộc.....

Đối với Linh Mộc Nại Nại, Cổ Tiểu Ngải trăm tư khó giải, cô thậm chí không biết mình nên dùng cái dạng quan niệm gì để nhìn Linh Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321

Trở lại biệt thự, Cổ Tiểu Ngải uống thuốc bổ do bảo mẫu sắc, cùng bảo mẫu trò chuyện trên trời dưới đất.

"Bảo mẫu, bà cảm thấy Linh Mộc Nại Nại thuộc hạng người gì?"

"Tại sao đột nhiên lại nhắc tới Linh Mộc tiểu thư?" Bảo mẫu nghĩ đến cô còn để ý tới quan hệ của Linh Mộc Nại Nại cùng Lệ tiên sinh, nên thay Lệ tiên sinh nói tốt, "Lệ tiên sinh hiện tại chỉ có một mình Cổ tiểu thư thôi, bây giờ cô thấy cậu ấy chiều nào tan ca cũng đều về nhà mà."

Bảo mẫu thực sẽ thay Lệ Tước Phong nói chuyện.

"Tôi chỉ là muốn hỏi một chút về cách nhìn của bà đối với Linh Mộc Nại Nại thôi." Cổ Tiểu Ngải vừa nói vừa uống thuốc bổ, gần đây uống thuốc bổ do bảo mẫu sắc cô đã béo nhanh lên rồi.

"Linh Mộc tiểu thư....." Bảo mẫu nghĩ nghĩ, thờ thật dài, "Thật ra cô ấy là người tốt, chỉ có một điểm duy nhất là tôi thấy cô ấy cứ dính theo Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh hận không thể đánh cô ấy."

.....

Chỉ có một điểm này thôi sao?

Vậy thì quá đơn giản rồi.

"Hôm nay, tôi xem cô ấy diễn gian phi, diễn đặc biệt tốt, hoàn toàn không giống bộ dáng cô ta lúc bình thường, tôi chỉ đứng một bên xem mà nổi hết cả da gà." Cổ Tiểu Ngải nói xong còn có chút không rét mà run.

Có thể là cô quen nhìn Linh Mộc Nại Nại tươi cười đơn thuần rạng rỡ và ngây thơ rồi, đột nhiên nhìn thấy Linh Mộc Nại Nại diễn gian phi, rất không thích ứng được.

Kỳ thật mà nói thì Linh Mộc Nại Nại là một diễn viên thực chuyên nghiệp, diễn tốt hơn nhiều so với Liễu Từ Mật.

"Linh Mộc tiểu thư diễn gian phi sao?" Bảo mẫu ngạc nhiên, "Với bộ dáng đó?"

Linh Mộc tiểu thư thoát nhìn chính là bộ dáng một cô gái đơn thuần tình khiết..... Có thể diễn gian phi? Diễn như thế nào được chứ? Diễn bằng nội tâm sao?

"....."

Nhìn bộ dáng bảo mẫu kinh ngạc, Cố Tiểu Ngải cảm thấy phản ứng của mình cũng không phải quá khích, Linh Mộc Nại Nại diễn gian phi xác thực là rất ngoài dự đoán của mọi người.

"Uống xong rồi."

Cố Tiểu Ngải không muốn tiếp tục đề tài này nữa, bưng chén không đứng lên đi tới bồn rửa bát. Còn chưa đi được hai bước, bỗng nhiên cảm thấy tay vô lực, chén trong tay rơi xuống, bể thành vài miếng.

"Ai nha, Cố tiểu thư, tôi nói để chén ở đây là được rồi, lại đi cướp việc của người già chúng tôi làm cái gì."

Thấy thế, bảo mẫu kích động kêu lên.

"Thật ngại quá, có lẽ mấy ngày nay ở phim trường có chút mệt mỏi quá." Cố Tiểu Ngải xin lỗi nói.

May mắn là hiện tại phim《giết》chỉ quay ở C thị, hơn nữa cô lo cho Bảo Bảo nên cũng chỉ đi làm ban ngày. Nếu đổi đến quay ở nơi khác, ngay cả thuốc bổ của bảo mẫu cô cũng không uống được, vậy sẽ càng thêm vất vả càng thêm mệt mỏi nữa.

Cố Tiểu Ngải ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh vỡ lên, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, ngón tay liền bị cắt đứt, máu tươi ồ ồ mà ra, chảy từng giọt xuống nền.

"Ôi, Cố tiểu thư, mau buông tay, mau buông tay." Bảo mẫu đi qua cầm tay cô.

"Đừng đụng cô ấy!"

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Bảo mẫu kinh ngạc một chút, nhanh chóng buông tay cô ra.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy Lệ Tước Phong từ cửa nhà ăn như một trận gió đi lại đây, dùng tay giữ cổ tay của cô lại, nâng tay cô lên, lòng bàn tay cực nóng nắm lấy cô.

"Lại đây!"

Lệ Tước Phong cầm lấy cổ tay của cô đi ra khỏi nhà ăn, đi vào phòng tắm của một gian phòng ngủ, mở vòi nước rửa vết thương, rửa sạch sẽ máu tươi trên tay cô đi.

"Phòng bếp có bồn rửa tay mà." Cố Tiểu Ngải khó hiểu hỏi, làm sao lại làm điều thừa đi đến trong phòng tắm xả nước?

Không ngại phiền toái sao?

Lệ Tước Phong đứng ở bên cạnh cô, tầm mắt thâm trầm nhìn chăm chăm máu tươi bị nước trôi đi..... Sắc mặt lạnh lùng, Cố Tiểu Ngải nghi hoặc nhìn hắn.

"Tôi thích thôi." Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong mới lạnh lùng nói, đáy mắt lạnh lùng không rõ, không có mắng cô cũng không có hung dữ với cô, nhưng tâm tình hiển nhiên cũng không tốt hơn.

Toàn thân hắn đều bao phủ vẻ lo lắng.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng nhìn hắn, "Có phải trong công ty có chuyện gì phiền não không?"

"Không có." Lệ Tước Phong thề thốt phủ nhận.

"Vậy tại sao anh lại khác thường như vậy?"

"Tôi làm sao mà khác thường?" Lệ Tước Phong chuyển mắt nhìn về phía cô, mắt dừng ở trên mặt của cô.

Sắc mặt của cô tốt lắm thực khỏe mạnh, thậm chí bởi vì uống thuốc bổ nhiều nên sắc mặt càng thêm hồng hào so với bình thường.....

Cô căn bản không giống như là bệnh nhân.

"Này....." Cố Tiểu Ngải quơ quơ ngón tay bị thương của mình, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, "Trước kia không phải anh thích xử lý vết thương giống như

đã thú vậy sao?"

Đem vết thương của cô ngâm vào trong miệng cho đến khi liếm sạch máu trên vết thương của cô.

Phương thức chữa thương đã thú độc đáo.

Hắn không phải luôn luôn đều dùng loại phương pháp này sao?

Lệ Tước Phong cúi đầu nhìn mặt của cô, mắt càng thêm u ám, như là có quyết định nào đó, tiếng nói khàn khàn nói, "Được."

.....

Nói xong, Lệ Tước Phong cầm tay cô nâng lên, đầu chậm rãi cúi xuống, hơi hơi mở môi ra, định đưa tay cô vào.

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng rút tay của mình về.

Lệ Tước Phong ngược mắt lên nhìn chằm chằm cô, đáy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, mặt anh tuấn nhanh chóng căng cứng.

"Tôi chưa từng nói thích cách xử lý vết thương như vậy bao giờ cả."

Cố Tiểu Ngải nở nụ cười một tiếng, tự mình cạo rửa miệng vết thương dưới vòi nước. Hơn nữa, hắn đã từng thay Linh Mộc Nại Nại xử lý vết thương như vậy, cô cũng không muốn vĩnh viễn trong đầu óc luôn là bóng Linh Mộc Nại Nại.

"Cố tiểu thư, băng cá nhân đây."

Bảo mẫu lấy băng cá nhân đưa cho Cố Tiểu Ngải.

"Cám ơn bảo mẫu."

Cố Tiểu Ngải cảm kích nói, rút khăn tay bên cạnh lau khô tay, lấy băng cá nhân dán lại.

Cô ấy vẫn hoàn toàn chưa biết cái gì cả.....

Lệ Tước Phong ôm lấy cô từ phía sau, hai tay ôm chặt vai cô, cúi đầu để cằm ở trên vai của cô, giọng nói trầm thấp mà kiên định, "Anh yêu em."

Bất kể như thế nào, hắn nhất định sẽ không để cho cô gặp chuyện không may.

Tuyệt đối sẽ không để cô chịu nhiều đau đớn..... Hắn nhất định sẽ tìm được thuốc giải độc.

Cố Tiểu Ngải mỉm cười, quay sang nhợt nhạt nâng lên, đụng tới mặt của hắn, môi nhẹ nhàng mà dâng lên đến trên mặt hắn, "Em cũng yêu anh."

Lệ Tước Phong càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu xuống hôn môi của cô.

Như là cho tới bây giờ không có hôn qua cô vậy, môi hắn đè nặng môi của cô, hôn dồn dập, hoàn toàn không giống kỹ xảo cao siêu bình thường của hắn.....

Hàm răng của hắn đụng đến môi của cô, Cố Tiểu Ngải đau đến nhú máu.

Người đàn ông này làm sao vậy..... Đột nhiên lại bức mình với cô, đột nhiên lại hôn cô.....

Thật lâu, Lệ Tước Phong mới buông môi cô ra, nhưng tay vẫn ôm chặt cô, không chịu buông tay, vẫn ôm như vậy.

"Tôi có mua một ít quần áo cho anh, lại đây nhìn xem."

Cố Tiểu Ngải nói, vỗ vỗ cánh tay hắn ý bảo hắn buông cô ra.

Lệ Tước Phong vẫn ôm cô, không có ý buông tay, Cố Tiểu Ngải không khỏi nở nụ cười, "Anh làm sao vậy, giống như mấy trăm năm rồi không ôm qua con người vậy."

Tại sao lại nhất định cứ ôm cô ở phòng tắm như vậy chứ?

"Ừ, mấy trăm năm không ôm cô rồi." Tiếng nói của Lệ Tước Phong trầm thấp, có chút rầu rĩ, giống như một đứa con nít vậy.

"Tôi cũng không phải yêu quái mà sống mấy trăm năm." Cố Tiểu Ngải đưa tay khoát lên cánh tay của hắn đang ôm mình, cười nói, "Đi thôi, đi xem quần áo tôi mua cho anh đi."

.....

Lúc này, Lệ Tước Phong mới buông cô ra, tùy ý để cô lôi kéo tay của mình đi ra ngoài, nhìn chăm chăm tay cô bị dán băng cá nhân, tầm mắt Lệ Tước Phong càng sâu, trầm giọng hỏi, "Tại sao lại dễ bị thương?"

"Làm rơi chén." Cổ Tiểu Ngải một tay nắm tay hắn, một tay xoa xoa cổ của mình, "Không biết là có phải bởi vì làm ở phim trường có vẻ mệt hay không mà về nhà cảm giác không còn khí lực nữa."

"Vậy đừng làm nữa." Lệ Tước Phong lập tức nói.

Không khí lực.....

Bây giờ cô ấy đã có... triệu chứng không khí lực rồi sao?!

"Không được, khó lắm mới có thể đi theo đạo diễn lớn học tập, hướng hồ phim kia chỉ trong vòng hai tháng nữa thôi là có thể đóng máy rồi." Cổ Tiểu Ngải nói, giọng điệu vẫn lộ ra vẻ hưng phấn, "Chờ sau khi đóng máy, tôi sẽ nghỉ ngơi, thỉnh thoảng mới có lịch học thôi."

Cô cũng sẽ không mang Bảo Bảo đi công tác.

Bất luận như thế nào, cô sẽ lấy Bảo Bảo là việc chính, nhưng dù sao bây giờ còn khỏe, bụng của cô còn chưa lớn..... nên cô vẫn có thể đi làm được.

"Bây giờ cô mệt mới đến nỗi làm vỡ cả chén rồi, còn nhất định đi quay phim sao?!" Tiếng nói Lệ Tước Phong trở nên mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Cô ấy còn muốn đi làm sao?!

Cô ấy có biết bây giờ bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể mất đi cuộc sống bình thường hay không!

"Chỉ là thỉnh thoảng mệt mà thôi." Cổ Tiểu Ngải đặt hai tay lên vai hắn, cố ý nói mềm mại như làm nũng, "Tôi cam đoan sau khi phim này đóng máy tôi sẽ nghỉ ngơi, được không?"

Cô biết hắn đang lo lắng cho cơ thể của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322

"Cổ Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong cắn chặt răng.

"Đến đây, xem quần áo tôi mua đi."

Sợ Lệ Tước Phong tiếp tục rống không cho cô đi quay phim nữa, Cổ Tiểu Ngải lôi kéo hắn ngồi trên sofa, lấy ra hai cái túi quần áo to đưa cho hắn, "Tất cả những cái này đều mua theo size của anh, là quần áo hàng hiệu! Rất đắt tiền!"

Lệ Tước Phong xách túi quần áo to lên lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, nhú mi nói, "Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe qua các thương hiệu quần áo này bao giờ cả?"

Cái này mà hàng hiệu gì chứ? !

"Đúng là hàng hiệu mà!"

Cổ Tiểu Ngải nhấn mạnh, trong lòng thầm nghĩ, quần áo hơn ba trăm đồng cũng là hàng cao cấp mà. . . . .

Lệ Tước Phong bán tín bán nghi nhìn cô liếc mắt một cái, từ trong túi lấy quần áo ra, là quần áo thể thao, một bộ màu xám, một bộ màu đen, chất lượng quần áo không thể so với hàng hiệu của E.S được. . . . .

Cái cô này biết rõ hắn ghét hàng giả rẻ rồi, còn ra sức thay đổi quan điểm của hắn nữa. . . . .

Cô ấy cũng không nhớ là diện mạo bây giờ của cô ấy là do ai hướng dẫn chứ!

"Tại sao lại mua quần áo thể thao cho tôi?" Lệ Tước Phong cầm quần áo hỏi, ngoại trừ lần dẫn cô đi chơi công viên hắn mới mặc quần áo thể thao, bình thường hắn cơ bản là ngay cả chạm vào cũng không chạm nữa.

Cô hắn là biết rõ hắn không thích mặc quần áo vận động mà.

"Tôi đã liên hệ bác sĩ vật lý trị liệu cho anh rồi, không cần mất nhiều thời gian, một tuần làm hai lần là được rồi, mỗi lần chỉ mất hai giờ thôi, tôi đi chung với anh." Lúc này, Cố Tiểu Ngải mới nói ra mục đích thực sự của mình.

Mua quần áo vận động chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi. . . . . Cô muốn cho tay hấn phục hồi hoàn toàn.

"Tôi đã nói tôi không làm vật lý trị liệu." Lệ Tước Phong luôn chống đối loại vật lý trị liệu này.

Bây giờ hấn không nên tốn thời gian cho việc này.

"Tay trái của anh nhắc vật nặng rất gượng gạo, lần trước ôm tôi, rõ ràng tôi cảm giác cánh tay trái của anh cố gắng chịu sức nặng của tôi." Cố Tiểu Ngải nghiêm túc nói, vùi đầu vào trong ngực của hấn, giọng điệu mềm mại nói, "Tôi đã liên hệ bác sĩ tốt lắm, anh đi. . . . ."

. . . . .

Nghe vậy, Lệ Tước Phong sững sốt, ngực như là bị đâm mạnh một cái.

Ngay cả lúc hấn ôm cô không dùng được lực cô đều cảm giác được?

Hấn còn tưởng rằng mấy ngày nay cô quá nhập tâm thực hiện giấc mơ làm đạo diễn nên đã sớm để hấn ra khỏi đầu rồi.

Vì làm cho hấn chịu đi vật lý trị liệu, cô còn làm nũng với hấn, trước kia Cố Tiểu Ngải. . . . . có đánh chết cô ấy cũng làm không được.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm vào cô, Cố Tiểu Ngải nghĩ hấn vẫn không chịu đi làm vật lý trị liệu, liền từ trong lòng ngực của hấn ngồi xuống, tay trắng nõn mềm mại vuốt ve mặt của hấn, "Đi thôi đi thôi. . . . . con nít mới không thích gặp bác sĩ."

Lệ Tước Phong mím môi, nhìn cô ấy sử dụng cả những lời trách móc để thuyết phục chính mình.

Đây là cánh tay của hấn, cô đều lo lắng hơn so với bất cứ ai khác. . . . .

"Vậy tắm giúp tôi đi!" Lệ Tước Phong bỗng dung ra điều kiện.

". . . . ." Cố Tiểu Ngải đứng tại chỗ, trên mặt lộ vẻ tức giận, "Lệ Tước Phong, anh đừng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!"

Rõ ràng là cánh tay hấn không thể phục hồi, vì sao cô lại bị ra điều kiện chứ? !

"Cô có thể không đáp ứng mà!"

Như vậy, hấn có thể không cần đi vật lý trị liệu rồi.

Cố Tiểu Ngải cau mày, cuối cùng dùng một bộ biểu tình như anh hùng chịu chết nói, "Thành giao! Chỉ một đêm nay thôi!"

"Được."

. . . . .

Đi vào phòng tắm, Lệ Tước Phong liền lột cô sạch sẽ, ả cô quăng vào trong bồn tắm, bản thân mình vẫn còn mặc áo somi ngồi xỏm bên thành bồn tắm lớn.

Sương mù trong suốt nổi trên không trung, ả áp mà ả ướt.

Bồn tắm được thiết kế đặc biệt lớn, Cố Tiểu Ngải vịn vào thành bồn tắm ngồi xuống, nước ả áp ngập qua vai cô.

Lệ Tước Phong ngồi xỏm bên cạnh, rót sữa tắm trong lòng bàn tay, xoa vào lưng trần của cô, đầu ngón tay mang theo độ ả cực nóng mà sát trên lưng trần trắng nõn của cô.

Chỉ là một động tác bôi sữa tắm thôi, nhưng đầu ngón tay của hấn lại mang theo các loại ám chỉ trêu đùa, làm cho Cố Tiểu Ngải cảm thấy mình đã muốn giống Lệ Tước Phong rồi. . . . .

Không phải nói cùng nhau tắm sao?

Bây giờ, cái tên này lại hoàn toàn là tắm rửa cho cô. . . . .

Lệ Tước Phong trên tay lau tắm rửa nhũ, xoa ở trên lưng của cô, chậm rãi, ngón tay xảo quyết trượt đến phía trước, ở trong nước xoa bóp ngực đầy đà của cô. . . . .

Cơ thể Cố Tiểu Ngải nhất thời run lên theo động tác của hấn, cơ thể càng ngày càng nóng, càng ngày càng không chịu nổi, tầm mắt cũng mê ly nhắm lại. . . . .

Hắn chỉ dùng ngón tay khêu chọc thôi mà Cố Tiểu Ngải đã cảm thấy chính mình mau tan chảy rồi, thiếu chút nữa phát ra tiếng ngâm.

Trái lại, Lệ Tước Phong áo mũ chỉnh tề ngồi xổm trên thành bồn tắm lớn, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, mắt sâu không lờng được, môi mỏng nhếch lên gợi cảm. . . . .

Thật đáng ghét.

Cố Tiểu Ngải quyết định nghịch lừa, dù sao cũng đã như vậy rồi. . . . .

Cố Tiểu Ngải giờ tay lên cởi bỏ nút áo somi của hắn, tay Lệ Tước Phong đang bôi sữa tắm cho cô dùng một chút, hai tròng mắt nhìn cô chăm chăm, giống như muốn ăn cô vậy.

Nút áo somi bị cởi bỏ, Lệ Tước Phong lộ ra ngực tinh trắng, Cố Tiểu Ngải cắn môi dưới, lớn gan dùng tay dò xét đi vào, đầu ngón tay học kỹ xảo của hắn ở trên lồng ngực vòng vo mờ ám. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, bây giờ cô thu tay lại còn kịp đó." Giọng Lệ Tước Phong khàn khàn, trái cổ chuyển động lên xuống, đường cong thân thể căng cứng.

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải do dự, rút tay của mình về.

Đáy mắt Lệ Tước Phong đã muốn che kín dục vọng, ngồi vào bồn tắm lớn, nước ấm áp trong nháy mắt làm áo somi cùng quần dài của hắn ướt nhẹp.

"Ngồi lên đây."

Lệ Tước Phong ôm cô ngồi vào trên người mình.

Cố Tiểu Ngải cắn môi có chút khản trương nhìn hắn, hai tay đặt trên lồng ngực của hắn, bọt xà phòng di động, dòng nước chuyển động qua trong ngực hắn, làm cho hắn có vẻ càng thêm gợi cảm mị hoặc.

Chết thì chết thôi.

Cố Tiểu Ngải không suy nghĩ nhiều lắm, cúi đầu hôn lên trên mặt của hắn, một đường dọc theo cổ hắn đi xuống, lưỡi khéo léo chần chờ liếm ở trên cổ hắn, lại nhanh chóng lùi về. . . . .

Cô vẫn không có thói quen chủ động làm như vậy. . . . . Ở trước mặt Lệ Tước Phong, cô đã quen bị động rồi.

Nhưng chỉ có điểm này, cũng đủ làm cho Lệ Tước Phong hưng phấn rồi.

Lệ Tước Phong hít vào thật sâu, "Tiếp tục đi."

. . . . .

Xác định là muốn tiếp tục sao? !

Nhìn trong mắt của hắn đầy dục tình, Cố Tiểu Ngải nhấp nhím môi, lấy hết dũng khí cúi mặt xuống, môi chạm xuống xương quai xanh của hắn, dùng răng nhẹ nhàng mà cắn vào.

Lệ Tước Phong không khỏi thét lớn một tiếng, giống như khốn khổ vậy, có chút vẻ thống khổ, năm ngón tay chậm rãi tiến vào mái tóc dài của cô.

Cố Tiểu Ngải muốn tiếp tục hôn xuống, học tay hắn khêu chọc. . . . . Nhưng phát hiện lá gan của chính mình cũng chỉ có thể đến mức này.

Cô không tiến hành thêm được nữa.

"Quên đi." Cố Tiểu Ngải ngược mắt mê ly lên nhìn hắn, bỏ đi.

"Cố Tiểu Ngải, nếu cô không tiếp tục, tôi lập tức bóp chết cô." Giọng Lệ Tước Phong có chút khàn khàn, gợi cảm trí mạng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm mặt của cô.

Chọc hóa hắn xong. . . . . Cô dám không phụ trách dập tắt lửa? !

". . . . ." Cố Tiểu Ngải vô tội nhìn hắn, trong lòng không biết vì sao dâng lên mừng thầm nho nhỏ, cô còn tưởng rằng chỉ có chính mình sẽ bị Lệ Tước Phong châm ngòi không kèm chế được. . . . .

Hóa ra, Lệ Tước Phong cũng giống vậy, cô chỉ khêu hôn vài cái, hắn đã chịu không nổi rồi.

Lệ Tước Phong một tay xuyên vào mái tóc dài của cô, một tay chậm rãi nâng cơ thể của cô lên, ở trong nước ngồi ở trên người hắn.

"Lệ Tước Phong, anh còn muốn tắm nước lạnh nữa sao?" Cố Tiểu Ngải rõ ràng cảm giác được hắn nóng rực để ở nơi mềm mại của cô, không khỏi hảo tâm nhắc nhở nói. . . . .

"Cố Tiểu Ngải, tôi sẽ nhẹ một chút." Lệ Tước Phong đã muốn chịu đựng không nổi nữa rồi. . . . .

Nhìn bộ dáng hần thống khổ khó nhìn, Cố Tiểu Ngải cúi mắt xuống, không có nhiều lời, cúi đầu hôn môi hần.

Cô không cự tuyệt làm cho Lệ Tước Phong từng cái lỗ chân lông đều hưng phấn lên, ...

Lệ Tước Phong từ trong cổ họng phát ra một tiếng kêu rên, chiếm đoạt môi lưỡi của cô hôn mạnh, môi lưỡi của cô ẩm ướt dính, hấp thụ toàn bộ của hần.

Lệ Tước Phong dùng một tay vuốt ve trên da thịt của cô, một tay xuyên vào không chế được cô, tăng thêm độ mạnh của nụ hôn. . . . .

"Cho tôi."

Lệ Tước Phong rốt cục nhẫn nại không được, một tay đỡ lấy hông của cô, một tay cởi bỏ quần, ôm cô chậm rãi nhấn chìm vật nóng rực của mình, mang theo nhiệt độ của nước. . . . .

"Uhm . . . . ."

Cố Tiểu Ngải nhìn không được thân ~ ngâm đi ra, hần đã dịu dàng xò xuyên qua cô.

Nhưng hồi lâu chưa có lưu loát làm cho cô có chút đau đến nhú mảy.

Thấy thế, Lệ Tước Phong không hề động, hai tròng mắt nhìn cô chăm chăm, cường bức mình nhìn xuống. . . . .

Hần không thể làm tổn thương tới cô.

Nhìn hần cố nén biểu tình, Cố Tiểu Ngải lại cúi đầu nở nụ cười, hần nhấn nhìn nhất định thực vất vả, mồ hôi trên mặt càng không ngừng xuất hiện.

"Cô cười cái gì?" Lệ Tước Phong cắn răng nhìn cô.

Cố Tiểu Ngải tất nhiên sẽ không nói là nhìn hần nhấn nhìn thống khổ mà cười được, vòng vo chuyển mắt nói, "Nhìn tay trái anh ôm tôi có chút không sử dụng được lực, nếu không làm vật lý trị liệu thì về sau anh làm sao ả Bảo Bảo được?"

Bảo Bảo yếu ớt như vậy, khẳng định không thể để cho hần ôm được.

Hơn nữa. . . . . hần luôn luôn bá đạo lại thô lỗ, đến lúc đó Bảo Bảo bị đau hoặc là bị ngã . . . . . Vậy thì thảm rồi.

. . . . .

Nghe vậy, đáy mắt Lệ Tước Phong càng thêm biến đổi.

Đứa nhỏ. . . . .

Con của bọn họ.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong đem cô bế đứng lên, lui cách thân thể của hần, không có tiếp tục nữa.

"Lệ Tước Phong?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn hần, hần cũng đã. . . . . tại sao còn ngừng lại. . . . .

Cô nói như thế phá hư không khí làm hần mất hưng phấn sao? !

Lệ Tước Phong hôn mạnh lên môi cô một chút, giọng nói khàn khàn, "Cô tiếp tục tắm đi, tôi đi tắm nước lạnh."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn hần từ trong bồn tắm đứng lên, đi đến vòi sen tắm nước lạnh. . . . .

Cô đã muốn ngầm đồng ý hần có thể làm một lần. . . . . Hần luôn luôn đều là thú tính, làm sao có thể đột nhiên. . . . . bỏ qua cho cô?

Hần rốt cuộc làm sao vậy?

Vì sao mấy ngày nay, hần luôn là lạ . . . . .

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì ?

"Lệ Tước Phong, anh không sao chứ?" Cố Tiểu Ngải có chút lo lắng hỏi hần, nhìn hình ảnh hần mờ hồ dưới vòi sen, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong đều không có nói chuyện.

Cố Tiểu Ngải đang muốn hỏi lại, giọng nói bá đạo của Lệ Tước Phong truyền đến, "Cố Tiểu Ngải, tôi ăn cô thì cô mới cho rằng không có việc gì sao?"

Giọng của hắn pha lẫn tiếng nước chảy của vòi sen, lời của hắn đã tràn ngập ám muội rồi.

Cố Tiểu Ngải mím môi, ở trong bồn tắm ngồi xuống ngoan ngoãn ngâm miệng lại.

Coi như cô cái gì cũng chưa nói qua đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 323

Xin đạo diện nghỉ nửa ngày, Cố Tiểu Ngải dặn tài xế chở đến chỗ làm vật lý trị liệu. Vì đi theo Lệ Tước Phong, hôm nay cô cũng thay quần áo vận động.

Nhìn thời gian, Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Lệ Tước Phong: Lệ Tước Phong, trong vòng 20 phút phải đến chỗ làm vật lý trị liệu, anh đã đồng ý với tôi rồi, tôi ở đây chờ anh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rất nhanh đã qua 20 phút.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt nhìn ngoài cửa kính xe một cái, không có xe nào có dấu hiệu dừng lại.....

Cái tên này, thật đúng là không có ý định đến sao? Hắn muốn cô cùng tắm, cô cũng đã đáp ứng điều kiện lưu manh đó rồi, hắn vẫn không tuân thủ hứa hẹn.

Quá đáng lắm rồi.

Cố Tiểu Ngải trực tiếp gọi một cú điện thoại, bên trong truyền đến giọng nữ tiêu chuẩn báo đã tắt máy.....

Lệ Tước Phong khóa di động.

Vì không đi vật lý trị liệu nên tắt máy sao? Là sợ cô làm âm ỹ với hắn sao?

Tâm tình của Cố Tiểu Ngải nhất thời rơi xuống đến đáy cốc, đẩy cửa xe ra đi xuống, nhìn xe cộ trên đường đông đúc, Cố Tiểu Ngải đứng dựa vào cửa xe, lẳng lặng chờ đợi.

Lệ Tước Phong..... chỉ là đi làm vật lý trị liệu mà thôi, cũng đâu phải muốn lấy mạng của hắn chứ, còn không lại đây nữa.....

Thời gian tích tắc trôi qua, Cố Tiểu Ngải càng ngày càng không thể nhẫn nại nữa.....

Cố Tiểu Ngải gọi điện thoại tới văn phòng Lệ Tước Phong, nghe giọng thư ký Vương Chiêu, "Xin chào, đây là văn phòng Tổng giám đốc công ty E.S khu Á Thái."

"Tôi là Cố Tiểu Ngải, Lệ Tước Phong có ở đó không?"

"Cố tiểu thư, một giờ trước Lệ tổng đã đi ra ngoài rồi." Vương Chiêu cung kính nói.

"Không nói đi đâu sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi lại.

"Không có, Cố tiểu thư."

"Cám ơn cô."

Cúp điện thoại, Cố Tiểu Ngải nhìn xe lui tới tấp nập, lòng mày nhíu lại, một giờ trước đã đi rồi, vậy hắn là đã sớm đến rồi, rốt cuộc thì ở đâu chứ?

Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?!

Cố Tiểu Ngải bắt đầu lo lắng, bất an không ngừng đi tới đi lui ở ven đường, nhìn từng chiếc xe qua lại tới lui.

Lại một giờ nữa trôi qua, Lệ Tước Phong vẫn chưa đến..... Có Tiểu Ngải càng thêm bối rối, không ngừng gọi di động cho Lệ Tước Phong, điện thoại vẫn khóa máy, điều này làm cho cô càng ngày càng lo lắng.

Hắn đã sớm nên đến rồi, không có khả năng bây giờ còn không tới..... Đến tốt cùng thì hắn đi đâu?!

Có Tiểu Ngải một lần nữa gọi điện thoại cho thư ký Vương Chiêu, "Làm phiền cô tra giúp tôi các bệnh viện ở C thị có Lệ Tước Phong hay không, tôi lo lắng anh ấy xảy ra chuyện."

"Vâng, Có tiểu thư."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.....

Trời bắt đầu tối dần, Có Tiểu Ngải vẫn đứng ở trước cửa xe đợi, tay nắm chặt điện thoại di động, trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Lệ Tước Phong..... trăm ngàn lần anh đừng xảy ra chuyện gì.

Tranh thủ khởi động máy.....

"Có tiểu thư, xem ra Lệ tổng sẽ không tới, tôi đưa cô về nhà trước được không?" Tài xế từ trên xe bước xuống hỏi.

Bây giờ cũng chưa tới..... Lệ tổng không có khả năng sẽ tới.

Có Tiểu Ngải cảm di động gật gật đầu, "Được. Dặn một vệ sĩ ở lại đây chờ, Lệ Tước Phong lại đây lập tức báo cho tôi biết."

"Đã biết, Có tiểu thư."

Tài xế gật đầu, đi đến xe của nhóm vệ sĩ phía sau căn dặn một tiếng sau mới trở về, rồi mới trở lại ngồi vào chỗ tay lái chạy về.

Sắc trời đã tối, đèn đường chiếu sáng ngời, màu ráng chiều lóe ra, xuyên thấu qua cửa kính xe lướt trên khuôn mặt bất an của Có Tiểu Ngải, lúc sáng lúc tối.

Di động bỗng nhiên vang lên, Có Tiểu Ngải cảm di động lên, là thư ký Vương Chiêu gọi tới, Có Tiểu Ngải nặng nề hít một hơi mới nhận điện thoại, giọng nói bất an mà lo lắng, "Alo? Thế nào rồi?"

"Có tiểu thư, Lệ tổng hẳn là không có gặp chuyện không may, hôm nay không có bệnh viện nào có Lệ tổng cả." Thư ký Vương Chiêu nói.

Có Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, "Cám ơn."

Cúp điện thoại, Có Tiểu Ngải sờ sờ mặt, đầu cô đã muốn đầy mồ hôi rồi.

Tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thấy đáng vẻ cô khẩn trương nói, "Có tiểu thư, không cần lo lắng, Lệ tổng không có việc gì đâu."

"Ừ."

Có Tiểu Ngải miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười gật gật đầu.

Xe chạy nhanh đến khu Thủy Thiên Loan, trong khu này đèn sáng ngời, ánh đèn sáng tỏ.

Một chiếc xe thể thao màu lam chạy như bay vượt qua xe cô, chạy thẳng vào biệt thự Lệ gia, nhóm giúp việc vội vàng mở cổng lớn ra.....

Có Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, đây không phải là xe thể thao cô chọn cho Lệ Tước Phong sao?

Tài xế chậm rãi chạy xe vào cổng, Có Tiểu Ngải nhìn xe thể thao phía trước, cửa xe thể thao màu lam được mở ra, Lệ Tước Phong bước xuống xe, bóng dáng cao to, bình yên vô sự.

Không đợi xe ngừng lại hẳn, Có Tiểu Ngải liền lao xuống xe đi qua.

"Lệ Tước Phong." Có Tiểu Ngải có chút tức giận hô lên tên của hắn.

Lệ Tước Phong đứng ở bãi cỏ xoay người lại nhìn về phía cô, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, nhìn liếc mắt sắc trời một cái, Lệ Tước Phong nhú mi lại, giọng điệu còn tức giận hơn so với cô, "Tại sao đến bây giờ cô mới trở về?"

Không phải hắn đã nói với cô là không thể làm việc quá năm giờ chiều rồi hay sao?!

Cô còn có thể đến trời tối mới về nhà?!

Có phải cô muốn cơ thể của mình sớm suy sụp hay không!

Cố Tiểu Ngải quan sát hần, hần mặc quần áo màu xám cùng áo khoác dài, càng làm tôn lên dáng người cao to của hần, tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan rõ ràng, một đôi mắt đen thật sự thâm, có chút tức giận, môi mỏng mím lại.

"Tay anh còn chưa khôi phục hoàn toàn, tại sao lại tự mình lái xe về chứ?!" Cố Tiểu Ngải có chút kích động nói, muốn chất vấn hần chuyện lỡ hẹn với cô.

Tay hần đều chưa khỏi hẳn, tự mình lái xe nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao?

"Tay trái của tôi đã tốt lắm rồi!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, "Đừng nói sang chuyện khác, tại sao hôm nay cô lại về trễ như vậy?!"

.....

Hần còn chất vấn ngược lại cô nữa sao?

Hần đã quên toàn bộ rồi?

"Hôm nay anh đã đi đâu?" Cố Tiểu Ngải cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại hỏi hần, "Tôi đã gọi điện thoại cho anh mà anh lại tắt điện thoại."

Ánh mắt Lệ Tước Phong hơi trầm xuống, lập tức nói, "Đi gặp đối tác bàn việc thôi."

.....

Còn có loại đi gặp bàn chuyện nữa sao?

Hần đã đáp ứng với cô hôm nay đi làm vật lý trị liệu rồi, kết quả lại cho cô leo cây, cô lo lắng suốt một buổi chiều, hần lại đi gặp đối tác bàn chuyện mà thôi?!

Đã có việc rồi vì sao còn đáp ứng với cô chứ?

"Thật không?" Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt lên tiếng, xoay người đi vào trong biệt thự cũng không quay đầu lại.

Hần đã quên toàn bộ lời cô nói rồi.....Cô giống như một kẻ ngu chờ từ giữa trưa cho đến trời tối..... Còn tưởng rằng hần đã xảy ra chuyện gì lo lắng muốn chết.....

Còn hần thì chẳng qua là đã quên lời hẹn với cô mà thôi.

Vừa đi vào biệt thự, cánh tay của cô liền bị Lệ Tước Phong từ sau nắm lấy, Cố Tiểu Ngải cắn môi, không nói gì.

Lệ Tước Phong xoay mạnh người cô lại đối mặt với mình, trầm thấp hỏi, "Làm sao vậy? Thật quái gỡ! Tại sao đêm nay cô lại về trễ như vậy? Đoàn phim bắt cô ở lại làm việc sao?!"

Hần nên sớm gọi một cuộc điện thoại tới cảnh cáo đạo diễn Trương Thiên Thành một chút, dám xem người yêu của hần là trâu ngựa hay sao?!

Lại dám bắt ở lại đến lúc này!

"Buông tay." Bây giờ Cố Tiểu Ngải cũng không muốn nói chuyện với hần một chút nào, giãy dụa muốn rút tay của mình về.

"Không buông!" Giọng điệu Lệ Tước Phong mãnh liệt bá đạo, đêm nay cô này bị làm sao vậy!

Cố Tiểu Ngải giãy dụa vài cái nhưng tránh không ra, chỉ có thể để yên, nghiêng mặt qua một bên không nhìn tới hần.

.....

"Sao cô lại kỳ quặc như vậy chứ?!" Lệ Tước Phong lạnh giọng hỏi.

Cô kỳ quặc?

Cô vì hần lo lắng suốt một buổi chiều..... Hần ngay cả đi động cũng không mở ra.....

Bây giờ hần lại chỉ trích cô kỳ quặc?

Vậy muốn cô bày ra biểu tình gì đây, vui vẻ cười sao? Hoàn toàn không thêm đề ý sao?

"Tôi đã ở chỗ làm vật lý trị liệu chờ anh đến quá trưa." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, rũ mắt xuống nhìn giày da trên chân hần, trong lòng nổi lên ủy khuất.

Trong mắt Lệ Tước Phong có một chút giật mình, chết tiệt, hần đã đồng ý với cô đi làm vật lý trị liệu.

"Anh đã quên có phải hay không?" Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng hỏi, vẫn là cúi đầu, không muốn nhìn trên mặt hần có biểu tình gì, là áy náy hoặc là đương

nhiên.....

Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô, không trả lời, môi mòng khề nhếch, không có nói ra được một chữ nào.

Bỗng dung, một giọt máu tươi chảy nhỏ giọt xuống, tạo nên một đốm máu nhỏ.

.....

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn về phía tay trái của hắn, vừa rồi cô không có chú ý tới, dưới ống tay áo khoác dài, tay trái của hắn nắm thật chặt, máu tươi từ khe hở chảy xuống từng giọt.....

Nhìn thấy ghê người.

"Tại sao anh lại bị thương?!" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Cái tên này bị thương cũng không nói một tiếng? Còn tự mình lái xe trở về! Hắn điên rồi có phải hay không!

"Không có gì." Lệ Tước Phong theo bản năng đưa tay rút vào trong ống tay áo.

"Lại đây cho tôi xem!"

Cố Tiểu Ngải cũng chẳng còn quan tâm đến tức giận cùng ủy khuất, lôi kéo hắn đi vào bên trong, không phải hắn đi bàn công chuyện sao? Bàn chuyện mà lại đánh nhau với người ta sao?

Bên cạnh hắn còn có người dám đánh nhau với hắn sao?! Không sợ chết sao..... Hay là miệng vết thương bị súng bắn lại tái phát?!

"Không cần!"

Khẩu khí Lệ Tước Phong bỗng nhiên đẩy mạnh cô ra, Cố Tiểu Ngải không có đứng vững, lao đảo từng bước mới đứng vững.

Trong mắt Lệ Tước Phong hiện lên một chút kinh hoàng, vội vàng đưa tay đỡ lấy cô, ngực Cố Tiểu Ngải run lên, nhìn hắn đưa tay qua liền lui ra sau từng bước.

Có ý né tránh hắn.

Hắn vừa mới..... đẩy cô?!

Rốt cuộc là ai kỳ quái chứ?

Lúc trước rõ ràng rất tốt, lúc tay cô bị thương, hắn ôm cô nói yêu cô.....

Kết quả hôm nay hắn làm cho cô đợi cả một buổi chiều, Bây giờ còn đẩy cô ra? Rốt cuộc hắn làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải có chút dại ra nhìn mặt hắn lạnh lùng, mắt Lệ Tước Phong nặng trĩu, có chút không được tự nhiên nhìn cô, từ phía sau cô lạnh lùng thốt, "Gọi bảo mẫu lại đây băng bó miệng vết thương cho tôi."

.....

Hắn không tính nói với cô tại sao lại bị thương sao?!

"Đã biết." Cố Tiểu Ngải lên tiếng, nói không nên lời chưa sót, xoay người đi gọi bảo mẫu.

Trên sofa trong phòng khách, về mặt Lệ Tước Phong âm trầm ngồi ở đằng kia, bóng dáng cứng đờ, cởi áo khoác dài cùng áo sơ mi xuống một nửa, toàn bộ trên cánh tay trái tất cả đều là máu tươi.....

Cố Tiểu Ngải cắn môi, khiếp sợ nhìn hắn, hắn lại làm cái gì chứ?! Làm sao có thể làm cho mình thành như vậy.

"Lệ tiên sinh, vết thương đã động đến xương rồi, vết thương lần trước bị súng bắn còn chưa lành hẳn, tại sao lại làm bị thương nữa rồi." Bảo mẫu mang theo hộp cấp cứu đi tới, lo lắng nói liên miên khẩn khẩn.

"Dài dòng! Bảo bà băng bó đi!" Lệ Tước Phong liếc nhìn Cố Tiểu Ngải một cái, không kiên nhẫn quát bảo mẫu.

"Tôi với anh đi bệnh viện đi." Cố Tiểu Ngải đứng ở trước mặt hắn nói, lo lắng cực kỳ.

Cô dùng tất cả biện pháp để hắn đi làm vật lý trị liệu, hắn phản đối, bây giờ lại làm tay mình bị thương một lần nữa.

"Không cần." Lệ Tước Phong cự tuyệt.

Bảo mẫu xoay nửa người qua xử lý miệng vết thương cho Lê Tước Phong, từng miếng bông gòn dính đầy máu bị quăng vào sọt rác, đổ đến chói mắt.

Động tác của bảo mẫu hơi mạnh, Lê Tước Phong bị đau thét lớn một tiếng, cắn chặt răng lại.

Thấy thế, Cố Tiểu Ngải cầm miếng bông gòn định tiến lên muốn giúp bảo mẫu, Lê Tước Phong dùng tay phải chặn trước mặt cô lại, giọng điệu bá đạo mà không được xía vào, "Tránh ra một chút!"

"Tôi muốn giúp mà thôi." Cố Tiểu Ngải ngo ngác đứng ở nơi đó, hẳn tình nguyện để cho bảo mẫu giúp hẳn xử lý vết thương, cũng không cần cô?

Hắn ghét cô đến như vậy sao?!

"Không cần, cô trở về phòng ngủ đi." Lê Tước Phong ngược mắt lên thật sâu nhìn cô, giọng điệu giống như hạ mệnh lệnh vậy.

"....."

Bây giờ, làm sao cô có thể ngủ được chứ?!

Cố Tiểu Ngải cắn môi nhìn về mặt hắn cự tuyệt, cái mũi chua xót cực kỳ, giống như bị vô số kim đâm qua, đau đến mức khó chịu, lại khóc không được.

"Đi ngủ đi!" Thấy cô đứng không nhúc nhích, Lê Tước Phong lại căn dặn.

"Không ngủ." Cố Tiểu Ngải vẫn kiên quyết đứng ở đằng kia.

"Nghe lời đi!" Lê Tước Phong nhíu mi trừng cô.

Cố Tiểu Ngải vẫn rất kiên quyết đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Nhận thấy không khí giữa hai người không thích hợp, bảo mẫu vội vàng hoà giải, "Đúng vậy, Cố tiểu thư, cô cũng làm việc cả ngày rồi, đi ngủ đi. Đúng rồi, băng cá nhân mới tôi đặt trong ngăn kéo đầu giường, cô nhớ đổi nha."

Cố Tiểu Ngải cúi đầu liếc mắt nhìn miếng băng dán cá nhân trên tay mình một cái, vẫn không có rời đi.

"....."

Hai mắt Lê Tước Phong nhìn chăm chăm cô vẫn không nhúc nhích, một câu cũng đều không có nói.

Nha đầu cô chấp.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 324

Bảo mẫu vẫn liên tục lau máu thật lâu mới băng bó vết thương cho Lê Tước Phong, "Xong rồi, Lê tiên sinh."

Cố Tiểu Ngải cầm áo somi sạch sẽ từ trong tay một nửa giúp việc đi lên trước muốn thay cho hắn, Lê Tước Phong cầm lấy tự mình mặc áo somi vào, "Tôi tự làm được."

.....

Cố Tiểu Ngải theo dõi động tác của hắn, mím môi thật chặt, đi tới giờ tay lên cài nút áo giúp hắn, Lê Tước Phong theo bản năng lại đẩy cô ra.

Cố Tiểu Ngải cắn môi, hận không thể cắn nát môi. . . . . tay vẫn cố chấp cài nút áo thay hắn, đợi xem hắn có dùng tay đẩy cô ra nữa hay không. . . . .

Cuối cùng, tay Lê Tước Phong thả xuống dưới, tầm mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào cô, để cô cài nút áo lại cho mình, mùi thơm ngát của cô phát ra quanh quần ở trong mũi hắn, thấm vào ruột gan.

"Đêm nay tôi còn có công việc phải làm, cô đi ngủ trước đi." Lê Tước Phong bỗng hờ hững nói với cô.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên lẳng lặng nhìn về mặt anh tuấn đang lo lắng của hắn, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút gì đó, nhưng cái gì cô cũng đều nhìn không ra, cái gì cô cũng đoán không được. . . . .

"Đã biết."

Cố Tiểu Ngải không có nhiều lời chỉ nói một câu, một mình chạy lên lầu.

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đá một cước vào bàn trước mặt mình, phát ra tiếng vang thật lớn.

.....

Nửa đêm, Cố Tiểu Ngải mơ mơ màng màng trần trọc tỉnh lại, theo bản năng dựa vào bên cạnh tìm ấm áp, tay chỉ chạm trúng chăn mềm mại . . . . .

Trống tron.

Giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình cô.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên không còn buồn ngủ nữa, ngồi dậy và mở đèn đầu giường lên, phòng ngủ có chút mờ mịt nhìn trống tron . . . . .

Cửa thư phòng khép, lộ ra một tia ánh sáng.

Hắn còn đang làm việc sao, nhìn thoáng qua thời gian, đã là ba giờ rạng sáng, Cố Tiểu Ngải nhú mày, hắn còn chưa ngủ?

Cánh tay hắn lại bị thương, còn làm việc cái gì. . . . .

Cố Tiểu Ngải đi đến dưới lầu pha một ly sữa, đi nhẹ nhàng đến cửa thư phòng, đẩy cửa ra muốn đi vào.

Nhưng đẩy cửa ra, trong nháy mắt cô đứng bất động tại chỗ. . . . .

Lệ Tước Phong đang ngồi ở trước máy tính, đưa lưng về phía cô, cô có thể tình tường nhìn được hình ảnh bắn nhau trên màn ảnh, còn Lệ Tước Phong cầm tay cầm chơi game trên tay . . . . .

Hắn đang chơi game.

Nói có công việc gì đó chỉ là lấy cớ, hắn ở trong thư phòng chơi game.

Cố Tiểu Ngải bụng ly sữa đứng ngơ ngác ở đó, động tác Lệ Tước Phong dừng một chút, khuôn mặt hơi nghiêng một chút, sau đó lại lập tức nhấn điện chuột, từng bước từng bước đánh chết quân địch trên màn hình.

Hắn không có mở âm thanh, chỉ chơi trong im lặng như vậy, chơi rất nhập tâm, ngay cả cô đẩy cửa tiến vào cũng đều không có phát hiện.

Trong thư phòng yên tĩnh cực kỳ.

Chỉ còn lại có âm thanh của hắn chơi game.

.....

"Chỉ cần cô ở trong phạm vi hai thước, tôi đều có thể cảm giác được!"

.....

Hắn đã từng nói qua chỉ cần cô ở trong phạm vi hai thước của hắn thì hắn có thể cảm giác được. . . . .

Bây giờ, khoảng cách của bọn họ không đến hai thước, hắn lại hoàn toàn không cảm giác, cứ thế chơi game thôi.

Hóa ra, lời nói kia chỉ là để dễ dàng cô thôi.

Hắn là một người đàn ông tùy thời tùy chỗ đều có thể phát thú tính, bây giờ lại tình nguyện chơi game với Computer cũng không muốn cô. . . . .

Cố Tiểu Ngải rất muốn đi qua lớn tiếng chất vấn hắn vì sao lừa cô.

Hắn nói mình có việc, lại chơi game. . . . .

Hắn bị thương, ngay cả nói cho cô vì sao bị thương cũng không chịu nói. . . . .

Thật sự, Cố Tiểu Ngải còn muốn chạy qua ném tay cầm chơi game trong tay hắn, nhưng cô không có dũng khí.

Phụ nữ luôn có một loại trực giác và linh tính kỳ lạ, hiểu rõ có vài thứ khi hỏi ra sẽ gây vụn vỡ về sau. . . . .

Vì thế ngây ngốc . . . . . ngây ngốc . . . . . Làm như cái gì cũng không biết.

Bưng ly sữa đi ra ngoài, động tác của Cố Tiểu Ngải cực nhẹ nhàng khép cửa thư phòng lại.

Cô không biết cô đứng ở cửa thư phòng bao lâu, chỉ khi đi ra mới phát giác ly sữa trong tay đã nguội rồi. . . . .

Đề ly sữa trên tủ đầu giường, Cố Tiểu Ngải xóc chân lên ngồi trở lại trên giường, hai tay ôm chặt lấy gối, rất lạnh rất lạnh. . . . .

Cô không biết hành vi của Lệ Tước Phong như vậy biểu thị cái gì, là chán cô, hay là. . . . .

Rõ ràng trước đó tất cả đều đang tốt lắm.

Có lẽ hai người ở cùng một chỗ thời gian lâu, hẳn bắt đầu phát hiện cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, lúc trước không có chinh phục còn có thể chơi đùa. Bây giờ, cô đã bị hắn chinh phục hoàn toàn rồi. . . . .

Nên hẳn liền chán.

Cô không có chỗ hấp dẫn hắn so với người khác . . . . . ngay cả dáng người cô cũng không có hoàn hảo. . . . .

. . . . .

Suy nghĩ càng ngày càng loạn, cũng càng ngày càng xa.

Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, không muốn làm cho mình tiếp tục suy nghĩ miên man nữa, cô đã lấy rất nhiều dũng khí mới ở cùng một chỗ với hắn, cô không muốn nhanh như vậy. . . . .

Không thể.

Không thể nhanh như vậy . . . . . lại chia tay. . . . .

*****

Lệ Tước Phong bắt đầu thường xuyên không ở nhà.

Hắn đáp ứng với cô đi làm vật lý trị liệu cũng chưa giữ lời hứa một lần nào, cô ở trước cửa chờ vật lý trị liệu đợi một lần lại một lần. . . . .

Cô ở nhà đợi hắn một lần lại một lần, chờ hắn trở về cùng nhau ăn cơm.

Hắn hoặc là cả đêm không về, hoặc là ở trong thư phòng chơi game. Mỗi lần cô đứng ở cửa thư phòng nhìn hắn chơi game, cũng cảm giác chính mình giống như kẻ ngốc.

Chờ đợi như vậy . . . . . Làm cho Cố Tiểu Ngải đợi cho đến khi chết lặng.

Lại một lần ở phim trường đề xảy ra sai sót ——

Đạo diễn Trương Thiên Thành mắng cô một chút, "Cô có làm hay không, để cô quan sát trường quay! Tại sao còn có thể phạm sai lầm? ! Cô có mang đầu óc đến hay không? Hôm nay, cô có biết cảnh quay này tốn kém lắm không? Phải trả tiền diễn viên nhiều cỡ nào không? ! Bây giờ còn phải quay lại một ngày nữa!"

"Thực xin lỗi, đạo diễn Trương." Cố Tiểu Ngải bị mắng đến xối đầu cũng không dám hé răng.

Là chính cô để chuyện tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc. . . . .

Cô cho là mình phân biệt rõ chuyện tình cảm với việc thực hiện giấc mộng, nhưng thái độ của Lệ Tước Phong gần đây ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc sống cùng công việc của cô. . . . .

"Tôi cho cô biết! Nếu cô để xảy ra một lần sai phạm nữa thì liền cắt cho tôi! Mất tôi bị mù mới cho rằng cô có thiên phú!" Đạo diễn Trương Thiên Thành cầm kịch bản đập xuống trên vai cô.

. . . . .

"Thực xin lỗi, tôi mời mọi người uống trà."

Cố Tiểu Ngải phải xin lỗi toàn bộ nhân viên và diễn viên trong trường quay, buổi chiều phải mời mọi người uống trà để bù lại khuyết điểm.

"Mấy ngày nay cô làm sao vậy, giống như rất không có trạng thái vậy?" Linh Mộc Nại Nại bưng một ly Hồng Trà đưa cho cô, trên mặt vẫn còn trang điểm dung nhan gian phi, tươi cười lại hồn nhiên sáng lạn đến cực điểm.

Cố Tiểu Ngải không để ý tới cô ta, xoay người rời đi.

Không muốn phải nhìn...mặt Linh Mộc Nại Nại nữa.

"Là A Phong không để ý tới cô sao?" Linh Mộc Nại Nại bước nhanh đi đến trước mặt cô, ngăn trở đường đi của cô, nhìn sắc mặt Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt vẫn mỉm cười nói, "Thật vậy chăng?"

"Tránh ra."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng thốt ra.

Cho dù hấn chán ngấy cô, cho dù hấn không cần cô, cũng không tới lượt Linh Mộc Nại Nại.

Cứ liên tục làm phiền cô hay sao? !

Tâm tình của cô đã đủ hỏng rồi.

"Cố Tiểu Ngải, chúng ta cá cược đi." Linh Mộc Nại Nại dựng thẳng lên ngón trỏ, ánh mắt ngầy thơ rục rờ nhìn cô, "Trong vòng một tháng, A Phong sẽ chia tay với cô, cô tin không?"

. . . . .

"Cô có bệnh sao? Có bệnh thì tìm bác sĩ đi!" Nghe vậy, tâm tình Cố Tiểu Ngải hỏng bét tới cực điểm, lớn tiếng nói, đem toàn bộ tức giận phát tiết ở trên người Linh Mộc Nại Nại.

Trong vòng một tháng, A Phong sẽ chia tay với cô? !

Linh Mộc Nại Nại, cô ta nghĩ mình là cái gì? Nhà tiên tri sao? !

Mình không thể cùng Lệ Tước Phong đi đến cuối cùng thì quan hệ với cô ta à!

". . . . . Tiểu Ngải, nói chuyện với cô càng ngày càng khó nghe, như vậy thực không gia giáo nha." Linh Mộc Nại Nại dịu dàng nói, hơi hơi cau mày.

"Đúng, toàn bộ thế giới chỉ có cô có gia giáo thôi! Mời cô rút ngay đi!"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, đẩy Linh Mộc Nại Nại ra đi lên phía trước.

Ở nhà, cô phải đối mặt Lệ Tước Phong càng ngày càng lạnh nhạt cùng thay đổi thất thường. Ở phim trường, cô còn phải đối mặt Linh Mộc Nại Nại cả ngày bải vô hại lại nói rửa cô cảm tình khuôn mặt tươi cười.

Gần nhất cô bị sao chổi ám ảnh sao? Vì sao cô phải đối mặt với những chuyện này. . . . .

. . . . .

Sau khi về nhà, Cố Tiểu Ngải nhờ đầu bếp hướng dẫn làm một bàn cơm Tây.

Cô vẫn muốn cùng Lệ Tước Phong ăn một bữa tối, đã vài ngày bọn họ không có nói chuyện nhiều rồi.

Đợi từ bảy giờ đến mười hai giờ khuya. . . . . Thời gian im ắng trôi qua. . . . .

Lệ Tước Phong vẫn không có về.

Điện thoại của cô vẫn để trên bàn, vẫn ở trạng thái khởi động máy, hấn cũng không có gọi điện thoại trở về. . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm bát tết trên bàn đã nguội lạnh, tâm tình nặng trĩu xuống từng chút một, cô thực đã muốn chết lặng. . . . .

Các đầu bếp đứng ở một bên nhìn mặt nhau, bảo mẫu thấy thế không đành lòng đi đến nói, "Cố tiểu thư, hay để tôi gọi điện thoại cho Lệ tiên sinh được không?"

Kỳ thật, gọi cũng vô dụng, mấy ngày nay mỗi lần gọi điện thoại cho Lệ tiên sinh, Lệ tiên sinh chỉ nói một câu: tôi có việc, đừng gọi tới nữa!

Hoặc là. . . . . trực tiếp khóa điện thoại.

Khẩu vị của Cố tiểu thư cũng đi xuống theo từng chút một, bà phải đôn đốc lắm Cố tiểu thư cũng chỉ ăn vài miếng. . . . .

Đang yên lành. . . . . thật không biết lại làm sao có thể đột nhiên như vậy.

"Không cần, tôi đi ra ngoài một chút." Trong mắt Cố Tiểu Ngải âm đạm không ánh sáng, đứng lên đi ra ngoài.

Bảo mẫu vội vàng cầm áo gió mặc vào cho cô, "Tôi đi với Cố tiểu thư một chút."

Một phụ nữ có thai thất hồn lạc phách đi ra ngoài nhiều lần cho người ta lo lắng. . . . .

"Tôi chỉ đi trong khu này một chút thôi, muốn một mình yên lặng một chút."

Cố Tiểu Ngải mặc áo gió vào đi ra ngoài, cười cười với bảo mẫu một chút, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Bảo mẫu kinh ngạc nhìn chân cô mang dép lê. . . . . ngay cả giày cô ấy cũng chưa đổi liền đi ra ngoài, rõ ràng rất là khó chịu, còn phải làm bộ như không có việc gì. . . . .

Đứa nhỏ này. . . . .

Mấy ngày hôm trước, không phải Lệ tiên sinh còn đối với Cố tiểu thư tốt lắm sao? Chẳng lẽ thật là. . . . . bắt đầu chán? ! Bà còn nghĩ rằng. . . . . Lệ tiên sinh đối với Cố tiểu thư không giống với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325

Cố Tiểu Ngải đi ra ngoài một mình, gió đêm thổi trên người thoáng lạnh.

Cô không hiểu, cô cùng Lệ Tước Phong rốt cuộc bị làm sao vậy. . . . . Là cô làm sai cái gì sao? Hay là cô đã làm cho hắn không còn hứng thú nữa?

Lệ Tước Phong mua cho bạn thân Chu Chỉ Nghi của cô một biệt thự xa hoa ở cùng khu.

Hiện tại, Chu Chỉ Nghi sống giống phu nhân hơn cả cô, hơn nữa đêm lại tắm nước nóng ngoài trời, Cố Tiểu Ngải ngồi vào một bên ghế nhìn cô ấy.

Chu Chỉ Nghi ngồi vào bên cạnh, nhìn cô dựng thẳng lên hai đầu ngón tay, "Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm yêu đương của mình, Lệ Tước Phong biểu hiện như vậy không ngoài hai nguyên nhân."

"Hai nguyên nhân gì?" Cố Tiểu Ngải nghiêm túc hỏi.

Nói đến chuyện yêu đương cô vẫn còn ngây thơ giống một học sinh vậy. . . . . thua kém so với kinh nghiệm phong phú của Chu Chỉ Nghi.

Mà bây giờ, cô có thể dốc hết bầu tâm sự. . . . . cũng chỉ có người bạn thân này, cô không muốn một mình suy nghĩ miên man.

"Thứ nhất, anh ta muốn bỏ rơi bỏ. Thứ hai, cũng là anh ta muốn bỏ rơi bỏ."

Chu Chỉ Nghi nói thực vô tình, hai mắt lo lắng nhìn cô, "Đàn ông chính là như vậy đấy, anh ta muốn đá bỏ vĩnh viễn sẽ không trực tiếp mở miệng, cho bỏ các loại ám chỉ, cho bỏ chịu đựng không nổi, chờ bỏ tự mình rời đi."

. . . . .

Mặt Cố Tiểu Ngải tái nhợt xuống từng chút.

Trong lời nói của cô bạn thân như là trực tiếp cho cô án tử hình tình yêu.

Chu Chỉ Nghi từ trong bồn tắm nước nóng đi ra, cầm khăn tắm khóa thân ngồi vào bên cạnh cô, có chút đau lòng nhìn cô, "Bỏ đã chuẩn bị làm như thế nào chưa?"

Đàn ông muốn đá phụ nữ theo cách thức lạnh lùng như vậy. . . . . Cô Chu Chỉ Nghi cũng không phải chưa từng gặp qua.

Nhưng thiệt tình cô không hy vọng bạn tốt nhất của mình cũng bị quăng kỳ lạ như vậy.

"Lệ Tước Phong không phải cái loại đàn ông quanh co lòng vòng này." Cố Tiểu Ngải thực khẳng định nói, dùng một chút lại tự giấu nói, "Hắn muốn đá mình còn phải vòng vo vậy sao? Trực tiếp đá mình ra cửa là được rồi còn gì."

Dù sao việc đó mới vốn chính là phong cách của hắn. . . . .

"Hắn có phụ nữ mới bên ngoài đứng không?" Chu Chi Nghi hỏi.

"Mấy ngày trước, hắn còn nói với mình hắn yêu mình mà." Cố Tiểu Ngải nhấp mí mắt, cô không tin Lê Tước Phong sẽ nhanh có người khác như vậy . . . . .

Cô tin tưởng bản thân mình với hắn là hoàn toàn khác biệt . . . . .

Ít nhất, vì để giữ cô ở lại, thậm chí hắn còn tự bắn mình hai phát súng, không quan tâm đến tính mạng của mình.

Đối với người khác, hắn không có làm như vậy.

Việc này đủ để chứng minh, hắn thực sự yêu cô không phải sao?

"Hắn đã cầu hôn với bồ chưa?" Chu Chi Nghi lại lên tiếng hỏi.

Giờ phút này, cô bạn thân. . . . . có chút giống như rất bình tĩnh cầm tay cô mở ra từng vấn đề của cô cùng Lê Tước Phong, cô không muốn nghĩ cũng phải chấp nhận một chút.

Mà chuyện này. . . . . đều là ngày thường cô không muốn nghĩ tới, cô giống như một con đà điểu chạy trốn hiện thực. . . . .

"Không có."

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới nói ra hai chữ này, nhìn chăm chăm nhãn bảo thạch trên ngón áp út, Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn, không làm cho nước mắt rơi xuống.

Chu Chi Nghi thở thật dài, "Vậy bây giờ bồ tính thế nào?"

"Tiểu Nghi, từ lúc hắn tự bắn mình hai phát súng tới bây giờ, mình chỉ biết chính mình không có khả năng dễ dàng rời khỏi hắn." Giọng nói Cố Tiểu Ngải thực âm trầm, trầm bị gió nhất thổi liền tán, "Mình không muốn chấm dứt như vậy . . . . ."

Cho dù mấy ngày gần đây, Lê Tước Phong lạnh nhạt là một loại tín hiệu nguy hiểm, cô cũng không muốn chấm dứt như vậy.

Cô đã lên kế hoạch tương lai của hai người rất nhiều, bao gồm cả Bảo Bảo trong bụng, cuộc sống của người một nhà.

. . . . .

Cho dù hắn không có mở miệng cầu hôn, cho tới bây giờ cô cũng không có biểu hiện ra ngoài, cô không muốn không rõ ràng đã chấm dứt. . . . .

"Các người. . . . . rõ ràng là yêu ngược mà."

Chu Chi Nghi thở dài, đứng lên đi đến trước mặt cô, mở hai tay ra ôm lấy cô, an ủi, "Có lẽ tất cả không có tệ như mình nghĩ như vậy đâu, bồ đừng quá bi quan. Lê Tước Phong cũng không phải người đàn ông bình thường, bồ đã mở lòng ra với hắn rất nhiều rồi, hắn sẽ hiểu và quan tâm đến bồ. . . . ."

Đây là lời an ủi duy nhất mà Chu Chi Nghi có thể nói ra.

Cái loại an ủi này ngay cả bản thân mình cũng không tin được. . . . . chân tướng thường chính là một loại thương tổn trắng trợn.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải tựa vào trong lòng Chu Chi Nghi ngơ ngác nhìn phía trước.

Tình cảm của bọn họ đã đến thời kì nhạt nhẽo rồi sao? Chính là như vậy sao?

Lê Tước Phong là một người đàn ông nóng nảy như lửa, hắn lúc nào cũng có thể đẩy lên chuyện kích dục, nhưng vài ngày gần đây. . . . .

Hắn lạnh giống như băng vậy.

*****

Đêm dài, trăng sáng, đầy sao khắc ở trên trời.

Ở ngoại ô thành phố C, có một tòa biệt thự biệt lập nơi hoang dã không một bóng người, chưa từng có ánh đèn được bật lên.

Biệt thự là một căn cứ bí mật khổng lồ, căn cứ hắc ám

Vệ sĩ Võ Giang mở cửa sắt đi vào, chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết giống như mổ heo vậy, "A —— A —— Lê tổng. . . . . Tôi, tôi không có đụng tới bạn gái của anh. . . . . A ——"

Dưới ánh đèn sáng ngời, vài đại gia kinh doanh bất động sản bị treo giữa không trung đánh tàn nhẫn, tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Trên ghế là vị Bộ trưởng bộ giao thông bị trói tay sau lưng, trên áo somi sang quý đã nhuộm màu máu tươi, trên mặt tất cả đều là mồ hôi, biểu tình thống khổ cầu xin tha thứ, khóe miệng đều là máu, không ngừng lặp lại vài câu kia, "Lệ tổng. . . . . Tôi, tôi không có đụng tới bạn gái của anh. . . . . Tôi thật không có đụng tới. . . . . Anh, anh thả tôi ra đi ——"

Có chút máu đục ngầu từ khóe miệng hắt chậm rãi chảy xuống. . . . .

Tiếng kêu kia tê tâm liệt phế.

Từ lúc làm theo căn dặn của Lệ tổng, bí mật bắt những người đã từng là kẻ thù, căn cứ này. . . . . Nghiễm nhiên đã trở thành địa ngục trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 326

Dù là tai to mặt lớn ở trước mặt Lệ Tước Phong cũng bị đánh đến bầm mắt, trợ thủ đắc lực thay phiên nhau đánh đấm trên người, trên gương mặt lộ ra vẻ lạnh lùng đầy sát khí làm người ta rùng mình.

"Ta cho ngươi biết! Đưa thuốc giải độc ra đây ta sẽ cho ngươi cái chết thoải mái!" Từ trong cổ họng Lệ Tước Phong bức ra từng chữ từng chữ một, kéo cổ áo hất ta đánh một quyền vào mặt của hắn.

Một dáng vẻ đầy lo lắng.

Giọng nói giống như ma quỷ dưới địa ngục.

Mấy ngày nay, Võ Giang đã nhiều lần nghe Lệ Tước Phong nói lời như vậy, nhưng mỗi một lần nghe thấy, đều cảm thấy sồn gai óc.

Lệ tổng trở nên càng đáng sợ hơn so với trước đây. . . . .

Võ Giang đi qua, nhìn hai nắm tay Lệ Tước Phong đều dính máu, không biết máu của tên kia, hay là miệng vết thương bởi vì đánh người mà chảy máu. . . . .

"Lệ tổng, loại việc nhỏ này giao cho chúng tôi là được rồi." Võ Giang đứng cách Lệ Tước Phong một thước nói.

"Ba ——"

Lệ Tước Phong lại đánh tới trên mặt người nọ một cái nữa, mới phui tay dừng lại.

Thấy thế, Võ Giang lập tức gọi các vệ sĩ bên cạnh tới, "Tiếp tục thẩm vấn."

"Dạ"

. . . . .

Lệ Tước Phong rời khỏi gian phòng với tiếng rên la thảm khốc đi đến toilet, để cho vòi nước chảy xuống trôi sạch vết máu trên tay mình. . . . .

"Lệ tổng, những người bên ngoài đó chúng ta đều đã thẩm vấn rồi, hắn là cũng không phải." Võ Giang đứng ở một bên, cầm trong tay một tập tư liệu, quan sát cẩn thận sắc mặt Lệ Tước Phong mới cẩn thận nói, "Động tĩnh lớn như vậy có sao hay không? Những người này đều là những nhân vật lớn. . . . ."

"Nói thừa, đừng ở trước mặt tôi mà nhiều lời như vậy!" Lệ Tước Phong lạnh lùng thốt lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm máu trên cánh tay mình bị nước trôi đi. . . . .

Giống như làm sao cũng đều rửa không sạch sẽ.

Tại sao trước mắt đều là màu máu đỏ tươi. . . . .

"Nếu như kinh động đến chính phủ, thì E.S sẽ hoàn toàn rút lui khỏi Trung Quốc." Võ Giang thấp giọng đề nghị nói.

Lệ lão gia là một người Trung Quốc, cũng tồn tại lòng yêu tổ quốc, nên cho dù là nắm quyền thiên hạ ở châu Âu, nhưng con của mình cũng đều nhập quốc tịch Trung Quốc.

Bởi vì Lệ tổng lớn lên ở Trung Quốc, sự nghiệp chủ yếu ở châu Á, nên phát triển trong nước là quan trọng nhất.

Lần này bí mật vây bắt với quy mô lớn như vậy, nếu như kinh động đến chính phủ, E.S rút lui khỏi Trung Quốc, cũng không phải chỉ là một chút tổn thất, mà đặc biệt sẽ làm cho một người yêu nước như Lệ lão gia bị xấu hổ.

Như thế, Lệ lão gia chắc chắn sẽ không buông tha Lệ tổng.

Đạo lý kia hẳn theo làm vệ sĩ cho Lệ tổng vài năm đều hiểu được.

Lệ tổng vẫn khư khư cố chấp, cậu ấy bắt người trong nước . . . . . tất cả đều là nhân vật số một số hai, nếu tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ kinh động đến chính quyền.

"Ta không cần nghe người nói lời vô nghĩa!" Giọng điệu Lệ Tước Phong lạnh lùng đến dọa người.

Võ Giang không tiếp tục đề tài này nữa, lấy tư liệu ra nói, "Theo phân phó của ngài, tạm thời không động đến người hầu ở Lệ gia, để tránh Cố tiểu thư khả nghi."

"Không cần nói những lời vô dụng này, còn có bao nhiêu người chưa bắt?" Lệ Tước Phong không kiên nhẫn nói, nhìn đồng hồ trên tay.

Đã là hai giờ rạng sáng.

Lúc này. . . . . Cố Tiểu Ngải hẳn là đã ngủ.

Không biết trạng thái của cô ấy hôm nay thế nào. . . . . Hẳn không muốn cho cô đi ra ngoài làm việc, nhưng cô ấy thật sự rất cố chấp . . . . .

"Những người từng tiếp xúc với Cố tiểu thư trong vòng hai tháng . . . . . Có cha của cô ấy - Cố Tân, gia đình Sở gia, Lương Noãn Noãn, Linh Mộc Nại Nại. Còn nữa, Cố tiểu thư cùng ngài đi qua Đan Mạch, tiếp xúc nhiều người hơn, có phải cũng vây bắt toàn bộ hay không?" Võ Giang báo cáo rõ mồn một.

Đã bắt những người đã từng có ân oán với Lệ tổng, kế tiếp bắt những người từng tiếp xúc với Cố tiểu thư.

Những người muốn bắt thật sự quá nhiều. . . . . động tĩnh cũng quá lớn.

Linh Mộc Nại Nại.

Vừa nghe đến cái tên này, trong mắt Lệ Tước Phong phát lạnh, lạnh lùng hỏi, "Bối cảnh của Linh Mộc không có tra được sao?"

Đã vài ngày rồi, ngay cả bối cảnh của người phụ nữ Linh Mộc kia cũng không có tra ra được.

"Bề ngoài Linh Mộc tiểu thư chỉ là một thiên kim của một đại gia ở Nhật Bản, nhưng bối cảnh phía sau cô ấy rất khó điều tra." Võ Giang hồi đáp, "Trước mắt, chúng tôi chỉ điều tra ra cô ấy là cháu gái của hoàng gia Nhật Bản, xem như là công chúa, nhưng bởi vì cha cô ấy làm thương nhân nên bị xuất ra khỏi dòng dõi hoàng tộc."

"Còn gì nữa? !"

"Mẹ của Linh Mộc tiểu thư chúng tôi không thu hoạch được gì, điều tra không ra mẹ cô ấy là nhân vật nào."

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong đánh một quyền tới, mặt Võ Giang trực tiếp bị đánh, khóe miệng chảy ra một vết máu.

"Tra xét lâu như vậy cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi sao? ! Hoàng thất Nhật Bản là một cái thùng rỗng! Lão già kia sẽ bắt ta cưới một phụ nữ không có ích lợi gì cho ông ta sao? !" Lệ Tước Phong giận dữ hét.

Lão già căn bản không hiểm lạ cái gọi là hoàng thất, bởi vì mặt ngoài chỉ là phong cảnh, đối với gia tộc Lệ gia mà nói, không hề có ích.

Tra xét nửa ngày cũng chỉ có bối cảnh bên ngoài gì đó!

Mẹ kiếp!

Hắn muốn giải quyết chuyện Lão già bức hôn Linh Mộc Nại Nại trước, kết quả bây giờ ngay cả bối cảnh phía sau của cô ta cũng điều tra không được!

Bây giờ hắn đã gây ra động thái lớn như vậy, khẳng định lão già kia sẽ biết rất nhanh, nếu hắn không hành động nhanh một chút, tìm không ra người hạ độc kia, giải quyết không xong Linh Mộc Nại Nại, thì cái gì cũng không kịp . . . . .

Võ Giang bị đánh một quyền, hừ cũng không dám hừ một tiếng, cúi đầu lui từng bước ra sau, nói, "Như vậy có cần bắt Linh Mộc tiểu thư lại hay không?"

"Trước tiên bắt Lương Noãn Noãn cùng Sở gia, Cổ Tân lại cho ta!"

Lệ Tước Phong âm trầm nói.

"Dạ, Lệ tổng."

Võ Giang thầm than một tiếng, bối cảnh Sở gia cũng xem như là tai to mặt lớn rồi, bây giờ ngay cả cha con Sở gia mà Lệ tổng cũng bắt . . . .

Sự tình có thể che dấu được bao lâu? !

"Trên người của ta còn có mùi máu không?" Lệ Tước Phong đột nhiên hỏi, cời áo sơ mi trên người xuống, thay một cái áo sơ mi đã chuẩn bị trước.

Người người mùi trên cánh tay của mình, Lệ Tước Phong nhú nhú mày.

"Lệ tổng, tôi đã không nghe thấy rồi." Võ Giang thành thực trả lời.

Mấy ngày này, toàn bộ trong căn cứ tất cả đều là mùi máu tươi. . . . . Hắn đối với mùi máu tươi đã quen rồi.

"Đáng chết!"

Lệ Tước Phong hung hăng đá sáo sơ mi dính máu một cái, "Đi lấy chai nước hoa nam lại đây!"

"Lệ tổng, chắc Cổ tiểu thư đã ngủ rồi." Võ Giang biết hắn đang lo lắng cái gì. . . . . Lo lắng Cổ tiểu thư nghe thấy mùi máu tươi trên người hắn.

"Kêu người lấy thì đi lấy đi! Không nên nói nhiều như vậy!"

Ngực Lệ Tước Phong đã bị lửa giận thiêu đốt, lại là một cước đạp tới.

Võ Giang bị đá thiếu chút nữa quỵ xuống, không hề nói vô nghĩa nữa, vội vàng chạy ra đi tìm nước hoa nam.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327

Lệ Tước Phong lái xe trở về biệt thự thì trời đã tối đen rồi.

Ngồi ở trong xe, Lệ Tước Phong giật giật cánh tay trái, hắn vừa khê động giờ lên bình thường cũng không thể khắc chế lực đạo của mình, cánh tay trái đã bị thương, bây giờ lại bị thương.....

Bị Cổ Tiểu Ngải nhìn thấy lại dài dòng.

Mở cửa xe đi xuống, Lệ Tước Phong đẩy cửa ra, ngay cả nhóm người giúp việc cũng đã ngủ, trong biệt thự đèn vẫn sáng.

Con mắt Lệ Tước Phong trầm xuống, không có đôi dép lê, bước chân trầm ổn đi vào.

Trên sofa trong đại sảnh to như vậy, Cổ Tiểu Ngải ngồi lẳng lặng, trong lòng ôm gối ôm, đầu hơi cúi thấp.

Lệ Tước Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm cô.

Cô thỉnh thoảng ngáp dài, rõ ràng đã rất muốn ngủ, Cổ Tiểu Ngải lại cố gắng xoa ánh mắt không để cho mình ngủ.

Như là cảm giác được hắn, Cổ Tiểu Ngải ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, một đôi mắt phỉm hồng, mặt thanh tú lại không biểu hiện ra nhiều biểu tình, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn.

Hai người một người đứng một người ngồi chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, không ai thu hồi tầm mắt.

Bỗng dưng, Lệ Tước Phong rống to lên, "Cô có làm hay không?! Bây giờ mấy giờ rồi, còn chưa đi ngủ?!"

Bây giờ mà cô ấy còn không đi nghỉ ngơi?!

Cô muốn làm cho H1EV23 đi toàn cơ thể trước thời hạn?! Làm cho bệnh đến trước thời hạn?! Bây giờ cô không giống như người bình thường, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.....

"....."

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên sofa nhìn chăm chăm hân thịnh nộ, đau lòng gần như hít thở không thông.

Hân cả đêm chưa có trở về, cô vẫn ngồi chờ chỗ này, rốt cục đợi được hân trở về, câu đầu tiên hân mở miệng..... lại là lớn tiếng rống cô.

"Còn không đi ngủ đi?!" Lệ Tước Phong trừng mắt cô, trong lòng lửa giận khó kiềm chế.

Cô căn bản không biết quý trọng chính mình.

Hân còn chưa tìm được thuốc giải độc, cô không thể ngã xuống nhanh như vậy được, tuyệt đối không được.

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào bộ dáng của hân, rất muốn hỏi một câu, không phải anh đã phiền chán cô rồi hay không?

Lời nói đến bên miệng, nhưng Cố Tiểu Ngải không có dũng khí, bên môi khó khăn kéo ra một chút tươi cười, "Anh đói không? Tôi đi xuống dưới nấu mỳ cho anh ăn."

Nói xong, Cố Tiểu Ngải liền đi đến phòng bếp, cổ tay bị Lệ Tước Phong nắm lấy, ánh mắt Cố Tiểu Ngải chưa xót, có chút cứng rắn bỏ tay hân ra, tiếp tục đi vào trong.

Lệ Tước Phong đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cô rời đi, tay dùng giữa không trung nắm chặt thành quyền.

Mẹ kiếp.

Có phải hân rất hung dữ đối với cô hay không!

Mấy ngày này, hân đối với kẻ thù có phần hơi tàn nhẫn..... về đến nhà vẫn chưa buông được.

Cố Tiểu Ngải đứng trong phòng bếp nấu nước sôi rót vào tô mỳ, cắt rau cái bò vào, nấu một bát lớn đem đến bên bàn ăn, hơi nóng bao phủ.....

"Ăn đi." Giọng nói Cố Tiểu Ngải thân nhiên nói, đem đôi đũa cùng thìa đặt kế bên tay hân.

"Trễ như vậy cô không ngủ chỉ là muốn nấu mỳ cho tôi ăn sao?" Giọng nói Lệ Tước Phong khàn khàn hỏi.

"Không phải."

Lệ Tước Phong ngược mắt nhìn về phía mặt của cô.

Cố Tiểu Ngải nhìn thẳng vào hân, trực tiếp nói, "Tôi muốn biết anh đi đâu."

Cô muốn biết cả ngày không thấy bóng dáng của hân, không nghe điện thoại rốt cục là đi đâu..... trước kia, hân không phải như thế, lúc trước hân hận không thể hai mươi tư giờ đều cùng cô dính chung một chỗ, nhưng mấy ngày nay..... Hân đột nhiên thay đổi thành một người khác.....

"Nói chuyện đi."

Gần đây, tất cả những lý do cùng cách nói của Lệ Tước Phong, cô ngay cả hỏi đều hỏi thật sự giống như ngu ngốc.....

"Ngồi xuống."

Lệ Tước Phong siết cô đem cô ngồi trên hai đầu gối, cầm lấy chiếc đũa ném thử một miếng lông mào liền chau lại.

Cái cô này lại quên bỏ muối.....

"Làm sao vậy, ăn không được sao?" Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong lòng ngực của hân nhìn thấy hân chau mày.....

Cố Tiểu Ngải nhìn chăm chú vào hân, mặt của hân rõ ràng gần ngay trước mắt, cô thậm chí còn ngồi ở trong ngực của hân, cũng không biết nói vì sao, cô lại cảm thấy hân cách cô rất xa.

Cô đối với hân càng ngày càng hoàn toàn không biết gì cả.....

Lệ Tước Phong gấp một đũa đưa đến bên miệng cô, Cố Tiểu Ngải cắn một cái, lông mày cũng nhăn lại, từ trong lòng ngực của hân nhảy xuống nói, "Tôi đi lấy muối."

Dưới chân vừa đứng vững, Lệ Tước Phong liền đem cô kéo trở về, "Không cần."

"Tôi không bỏ muối." Trong mỳ không bỏ muối làm sao ăn?

Lệ Tước Phong dùng một tay ôm vào bên hông cô, một tay cầm đôi đũa ăn mỳ, ăn có chút như hấn thật sự đói bụng.

Ở căn cứ với một đám kia đánh kẻ thù tàn nhẫn, hấn căn bản không có khẩu vị ăn cơm.

Rất nhanh, một tô mì không có hương vị gì liền bị Lệ Tước Phong ăn sạch, ngay cả nước canh đều không chừa.

Cố Tiểu Ngải gạt mình ngạc nhiên, ánh mắt ngờ ngác nhìn hấn, như vậy cũng có thể ăn hết tô mì?

Cố Tiểu Ngải rút khăn giấy đưa cho hấn, Lệ Tước Phong định tiếp nhận, Cố Tiểu Ngải đã cầm lấy khăn tay lau cẩn thận ở bên môi hấn.

"Làm sao vậy?" Lệ Tước Phong nhận thấy được khác thường của cô.

Nửa đêm không ngủ chờ hấn trở về, nấu bát mỳ ngay cả muối cũng không bỏ..... cái cô này bị làm sao vậy?

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong lòng ngực của hấn, vươn hai tay vịn vai hấn, tựa mặt vào vai hấn, "Lệ Tước Phong, tôi rất nhớ anh."

.....

Ngực Lệ Tước Phong đập mạnh một cái.

Đưa tay ôm sát lấy cô, Lệ Tước Phong cúi đầu hôn lên trán của cô, "Tôi ôm cô đi ngủ."

"Hôm nay, anh lại phải làm việc sao?" Cố Tiểu Ngải tựa vào trên vai hấn hỏi.

Lệ Tước Phong ôm cô, ngừng một chút nói, "Ừ."

"....."

Cố Tiểu Ngải thất vọng nhắm mắt lại, hấn lại muốn đi vào thư phòng chơi game, bạn thân nói cô chỉ cần thử một chút, sẽ phát hiện Lệ Tước Phong không quan tâm cô.....

Nhưng hết lần này đến lần khác cô tình hấn cái gì cũng đều không có phát hiện, vẫn như cũ.

Lệ Tước Phong có hết sức ôm cô đứng lên, giọng Cố Tiểu Ngải vang lên, "Tôi muốn xem phim."

"Đã khuya lắm rồi, nếu còn không ngủ thì trời sẽ sáng." Lệ Tước Phong cúi đầu liếc cô trong ngực.

Cô sao vậy, trước đây cô chưa bao giờ dính hấn như vậy.....

"Tôi muốn xem phim." Cố Tiểu Ngải vẫn kiên trì.

"....."

Giọng nói của cô nghe qua rất yếu ớt, như là cầu xin hấn.

Lệ Tước Phong đau lòng lại hôn trên trán cô một cái, ôm cô đến phòng chiếu phim xem phim.

《Loạn thế giai nhân》là một bộ phim rất cũ, Cố Tiểu Ngải xem bộ phim này không có nguyên nhân gì khác, đơn giản là bộ phim này rất dài rất dài.....

Cô có thể ở bên cạnh Lệ Tước Phong lâu một chút.

Cho dù cái gì cũng không nói, chỉ là cùng nhau ngồi lâu một chút cũng tốt.....

Thoải mái ngồi trên sofa, Cố Tiểu Ngải tựa vào lòng ngực Lệ Tước Phong, tay hấn ôm cô, rõ ràng cùng lúc trước không có gì khác, cũng thân mật như thế, cũng ôm nhau như thế.....

Nhưng sâu xa lại giống như có cái gì trở nên khác biệt.

Trong phòng chiếu phim thật tối, chỉ còn lại có ánh sáng từ bộ phim chiếu lên hai người.

Bình thường vào lúc này, Lệ Tước Phong nhất định sẽ tìm cơ hội giờ trò với cô, bây giờ chỉ ôm cô, ngay cả nửa điểm động tác xấu đều không có.....

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng xem bộ phim, nữ nhân vật chính té ngựa đã chết, nước mắt chảy qua hai gò má của Cố Tiểu Ngải.....

Bộ phim này cô đã xem qua rất nhiều lần, mỗi lần vừa nhìn thấy đoạn này cô đều cảm thấy đặc biệt khó chịu, lại không có một lần giống như bây giờ

khóc lên.....

Cô căn bản không có xem phim, trong đầu cô nghĩ về cô và Lệ Tước Phong rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, rốt cuộc khi nào thì mới có thể tốt một chút.....

Cô không muốn buông tay, cũng không muốn chấm dứt.

.....

Lệ Tước Phong ôm cô, một giọt nước mắt ấm áp rơi trên tay hần, làm cho ngực hần gần như hít thở không thông.

Cô khóc.

Trong phim nữ nhân vật té ngựa đã chết, quan hệ của nam chính và nữ chính gần như rạn nứt.

Nội dung vở kịch này.....

Lệ Tước Phong đưa tay tắt bộ phim, không muốn để cô tiếp tục xem nữa.

Phòng chiếu phim chỉ còn lại một mảnh tối đen.

"Không xem nữa, tôi ôm cô đi ngủ." Lệ Tước Phong nói, cô ở trong lòng hần lắc đầu, Lệ Tước Phong nhú mi, "Cố Tiểu Ngải, cô làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328

Cố Tiểu Ngải giờ tay lên lau nước mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Ngủ không được, muốn ngồi một chút nữa."

Cô đã rất mệt nhọc rồi.

Cô không biết vì sao mình lại như vậy, rõ ràng khăn trương sợ hãi vì quan hệ của hai người, rõ ràng không muốn ngủ, lại rất buồn ngủ.

Mí mắt trên cùng mí mắt dưới luôn muốn dính lại.

Lệ Tước Phong không có cử động nữa, ôm cô ngồi ở trên sofa, hưởng thụ sự im lặng giữa hai người.

Hai ngày nay, nghe tiếng kêu thảm thiết trong căn cứ, trong lỗ tai của hần dường như chỉ còn lại có tiếng kêu cực kỳ bi thảm này. . . . . Có thể có im lặng như bây giờ, làm cho hần thoải mái rất nhiều.

Cũng yên tĩnh rất nhiều.

. . . . .

"Lệ Tước Phong, trước kia anh không dùng nước hoa." Người trong lòng bỗng nhiên nói, giọng nói rất nhẹ nhàng, mang theo một chút buồn bực không vui.

"Rất khó ngủ sao?" Lệ Tước Phong lạnh giọng hỏi.

Vô Giang này, hần tìm loại nước hoa quái quỷ gì đây! Mùi vị kia làm cho cô cảm thấy không thoải mái sao?

"Xịt quá nhiều. . . . ." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô không dám hỏi hần vì sao lại xịt nước hoa, có phải vì che dấu mùi phụ nữ hay không. . . . .

Cô không muốn mình đoán như vậy, nhưng lại không thể không nghĩ đến được, ngay cả chính cô đều không chế không được. . . . .

". . . . ."

Nghe vậy, Lệ Tước Phong giờ cánh tay lên ngủ ngủ, mùi nước hoa rất nặng sao? Vì sao hần ngủ được vẫn là mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

"Hôm nay tâm trạng tốt nên xịt một chút."

Thật lâu, Lệ Tước Phong mới cứng ngắc giải thích, người trong lòng không có phản ứng gì, thân thể mềm mại rúc vào trong ngực của hần.

Như thế là hần không thể cắt rời một bộ phận.

Trong bóng đêm, Lệ Tước Phong lấy tay xoa mặt của cô, nước mắt ướt át, cô đã khóc . . . . . Hai mắt nhắm chặt.

Không phải nói không mệt sao, còn chờ hần đến rạng sáng, tại sao bây giờ lại ngủ nhanh như vậy?

. . . . .

"Tuy rằng đây không phải là bệnh lập tức chết ngay được, nhưng qua một thời kỳ ủ bệnh, người bệnh sẽ càng ngày càng vô lực, càng ngày càng thích ngủ, thời gian dài quá sẽ bộc phát, ngay cả đứng cũng không vững, thường thường toàn thân đau nhức khó nhin, căn bản không thể có cuộc sống bình thường."

. . . . .

Không phải bởi vì mang thai mà thích ngủ, hay bệnh phát ra?

Chết tiệt.

Lệ Tước Phong ôm cô thật chặt, hần không thể đem cô vào thân thể của chính mình, hần muốn trước khi cô phát bệnh phải tìm được thuốc giải độc, không thể để cho cô chịu nhiều thống khổ được.

Thật lâu, Lệ Tước Phong ôm cô trở về phòng chính nằm, kéo chăn đắp trên người cô.

Ngon đèn đầu giường thực nhu hòa, chiếu vào khuôn mặt đang ngủ của cô.

Lệ Tước Phong ngồi xổm trước giường, đẩy tóc hỗn độn hai bên má cô ra, tầm mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào cô.

Cô ngủ thật sự im lặng, không có một chút không thoải mái nào, hai mắt nhắm thật chặt, lông mi thật dài giống như một tiểu bàn chải dưới bóng râm nhàn nhạt, trên mặt vẫn còn đọng lại nước mắt . . . . .

Hần sẽ không để cho cô thống khổ.

Lệ Tước Phong vuốt ve mặt của cô, đầu ngón tay chạm đến nơi mềm mại làm cho hần đau lòng như cắt, cúi mặt xuống ấn một nụ hôn thật sâu ở trên môi cô . . . . .

Hồi lâu cũng không nguyện ý rời đi.

Hần lưu luyến hương vị trên người cô, nhưng lại không dám thân cận quá với cô, sợ cô ngửi được mùi máu tươi trên người mình . . . . .

Cô ngủ thật sự sâu, không có cảm giác nào.

"Tôi sẽ không để cho cô có việc gì đâu, ngoan ngoãn ngủ đi." Tiếng nói Lệ Tước Phong trầm thấp vang lên, nói ra lời cam đoan, môi cực nóng chạm vào mặt của cô.

Từ bên người cô tránh ra, Lệ Tước Phong đi vào phòng tắm, thể này mới đem ba-đờ-xuy cùng áo somi trên người đều cởi xuống, trên cánh tay trái miệng vết thương lại rách ra, máu tươi cùng áo somi dường như dính thành một khối.

Lệ Tước Phong xé mạnh ra, đem áo somi xé rách xuống, đi vào phòng tắm mở vòi hoa sen ra tắm.

*****

Khi Cố Tiểu Ngải tỉnh lại ...Lệ Tước Phong đã đi ra ngoài, nhìn phòng trống trơn cùng giường không có độ ấm, Cố Tiểu Ngải mắt nhắm nhắm lại.

Cô căn bản không biết hần có phải thật là vội vàng đi làm việc hay không. . . . . Hần giống như đột nhiên bận rộn ngay cả thời gian hai người nói chuyện cùng nhau cũng không có.

Mặc dù ở cùng một chỗ, hần đối với cô cũng không có nhiều lời để nói.

Đi bệnh viện cầm báo cáo kiểm tra, nữ bác sĩ nghiêm giọng nói với cô, "Thân thể của cô tốt lắm, chú ý ăn uống cùng nghỉ ngơi là được."

Cố Tiểu Ngải nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, "Cám ơn bà."

Bảo Bảo không có việc gì thì tốt rồi.

Lấy báo cáo kiểm tra, Cố Tiểu Ngải ngồi trên xe làm cho tài xế cùng vệ sĩ hộ tống đến phim trường, dọc theo đường đi cô đều cảm thấy đau đầu muốn nứt ra.

Tài xế mở radio, phát thanh viên nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn từ bên trong truyền đến, ở trong xe vang lên.

"Những ngày gần đây có hai vị đại gia mới mất tích, rạng sáng tối hôm qua, trong nước lại có bốn vị CEO ngành điện tử được người nhà báo đã mất tích hơn 24 giờ. . . . . Cảnh sát hiện tại đã tham gia điều tra, không loại bỏ khả năng họ mất tích tập thể. . . . ."

Cố Tiểu Ngải đề mi tâm, "Làm ơn tắt đi, đầu tôi có chút đau."

"Vâng, Cố tiểu thư." Tài xế tắt radio đi.

Cố Tiểu Ngải tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe rất nhanh lui về phía sau, ánh mắt có chút ngưng trệ, có phải chỉ cần cô cố gắng một chút, Lệ Tước Phong sẽ trở lại như trước hay không?

Đến phim trường, Cố Tiểu Ngải vỗ vỗ hai má, hít thở sâu một hơi, mệnh lệnh chính mình không thể đem cảm xúc cá nhân vào công việc.

Cố Tiểu Ngải cuối cùng cũng không phạm sai lầm, miễn cưỡng hoàn thành công việc của mình, nhưng người trong tổ hậu cần đối cô vẫn là cực kỳ bất mãn.

Cố Tiểu Ngải chỉ có thể lại một lần nữa mua trà chiều đãi mọi người. . . . .

Quan hệ người với người này cô không quá am hiểu, nhưng làm chung trong một nhóm, nếu tất cả mọi người đối xử lạnh nhạt với mình, công việc sẽ thật khó để hoàn thành.

Đem trà chiều cùng điểm tâm đặt lên trên bàn, Cố Tiểu Ngải mỉm cười tiếp đón người trong tổ kịch lại đây ăn, bỗng nhiên bên hông bị đụng một cái, Cố Tiểu Ngải bị đẩy lao đảo về phía trước một bước.

Một cổ nhiệt lưu chảy trên người cô, đau đến mức cô phải cắn môi.

Cố Tiểu Ngải quay đầu lại, chỉ thấy một người sầm vai cung nữ trong tổ kịch bụng đồ mời khách buổi trà chiều, trên khuôn mặt tất cả đều là vẻ trào phúng, ngoài miệng nói, "Thực xin lỗi. . . . . Không thấy cô. . . . ."

Khuôn mặt tuy ngoài cười nhưng bên trong không cười, vậy rõ ràng là nói cho có lệ.

"Cô cẩn thận một chút, chị Tiểu Ngải là người đang mang thai. Nếu cô không cẩn thận đụng phải cô ấy, rất có thể là một thi thể mà hai mạng." Linh Mộc Nại Nại mặc quần áo kiểu mới nhất đi tới, khuôn mặt ngây thơ, lo lắng hỏi, "Chị Tiểu Ngải, chị không sao chứ?"

Chị. . . . . Tiểu Ngải!

Khi nào thì cô thành chị gái của Linh Mộc Nại Nại chứ?

Cố Tiểu Ngải không để ý cô, xoay người bước đi, Linh Mộc Nại Nại đi theo hỏi, "Cô không sao chứ, bị ướt hết rồi, tôi cho cô mượn quần áo được không?"

. . . . .

Trước kia, Cố Tiểu Ngải đối với Linh Mộc Nại Nại là yêu mến, vẫn không nở chán ghét.

Nhưng hiện tại, cô thể cô thật sự chán ghét Linh Mộc Nại Nại, mấy người kia đóng vai cung nữ đều là cùng Linh Mộc Nại Nại học một lớp, mỗi ngày không phải người này đến tổn hại cô hai câu, chính là người kia không cẩn thận năm đạo cụ đèn dầu ở trước mặt cô hất lên trên mặt đất. . . . .

Ngày hôm nay lại trực tiếp đụng vào cô.

Là như thế nào, không đem đứa bé trong bụng của cô đựng cho rớt ra là không vui có đúng hay không?

Nói mấy người đóng vai cung nữ kia nhằm vào cô cùng Linh Mộc Nại Nại một chút quan hệ đều không có, đánh chết cô đều không tin.

"Tôi đem quần áo cho cô mượn mặc nha. . . . ." Linh Mộc Nại Nại đuổi theo cô đến phòng trang phục.

"Cô xong chưa? Hôm nay cô không có diễn, cô còn đến phim trường làm gì?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, cô muốn đóng cửa.

Như vậy là chuyên nghiệp sao?

"Tôi đến dò xét." Linh Mộc Nại Nại một tay che ở trên cửa, không có ý muốn rời đi.

Cố Tiểu Ngải rất muốn đóng mạnh cửa lại, nhưng vẫn là không có làm được, xoay người đi vào mờ túi của mình ra, cô vẫn có mang theo y phục.

Cầm lấy quần áo, Cố Tiểu Ngải đi đến phòng thay quần áo đang lúc thay xong, hoá ra thất lưng của y phục dính một mảng lớn Hồng Trà. . . . . May mắn Hồng Trà không phải nóng lắm.

"....."

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày.

Có lẽ cô nên suy nghĩ có nên về nhà dưỡng thai hay không, nếu ở lại, ai biết ngày nào đó bị hắt là axit sunfuric cũng không chừng?

Bây giờ, Linh Mộc Nại Nại rõ ràng đã muốn ở khắp nơi nhằm vào cô.

Cô có thể cứng rắn chống đỡ, nhưng Bảo Bảo không được xảy ra chuyện không hay.

Cố Tiểu Ngải mang theo quần áo đã thay ra ngoài, chỉ thấy Linh Mộc Nại Nại đứng ở bên cạnh túi của cô, cúi đầu đang nhìn cái gì đó.

"Cô đang làm cái gì?"

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng hỏi, vừa đi tới chỉ thấy Linh Mộc Nại Nại cầm bản báo cáo kiểm tra cơ thể từ bệnh viện của cô nhìn, nhất thời giận dữ lên.

"Cô lục lọi trong túi tôi làm cái gì đó? !" Cố Tiểu Ngải phẫn nộ lấy bản báo cáo kiểm tra, tức giận trừng mắt nhìn Linh Mộc Nại Nại, "Linh Mộc, cô hiểu cái gì gọi là tôn trọng hay không ? !"

Lại còn lục lọi trong túi của cô!

Trên mặt Linh Mộc Nại Nại rõ ràng có vẻ khó có thể tin, sững sờ nhìn cô, lập tức lại mỉm cười, "Tôi quan tâm cô thôi, chị Tiểu Ngải à."

"Thu hồi nụ cười của cô đi!" Cố Tiểu Ngải tức giận nói, lấy túi đem báo cáo kiểm tra bỏ vào, sải bước rời khỏi.

Có Linh Mộc Nại Nại ở đây, cô chỉ là muốn đi theo đạo diễn lớn học tập cũng học không được.

Cố Tiểu Ngải đi đến trước mặt Trương Thiên Thành, "Đạo diễn, tôi muốn từ chức, gần đây trạng thái của tôi không thể đảm nhiệm phần công tác này, thật ngại, trái với hợp đồng tôi sẽ bồi thường."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 329

"A?" Trương Thiên thành sững sốt một chút, nhìn thoáng qua Linh Mộc Nại Nại đang đi tới phía sau cô, lập tức cười nói, "Có phải ngày hôm qua mắng cô hai câu nên không thoải mái hay không? Làm việc chính là như vậy, nào có người nào ngay từ đầu không sai, không chịu bị mắng? Hôm nay, cô biểu hiện tốt lắm."

"Thực xin lỗi, đạo diễn, tôi đã quyết định rồi."

Cố Tiểu Ngải cố chấp nói.

Nếu như là cô làm việc xảy ra vấn đề chịu mắng bị chỉ trích, cô cũng sẽ không thốt ra một tiếng, nhưng cả ngày đối mặt Linh Mộc Nại Nại, cô sẽ bị phiền đến chết.

"Chị Tiểu Ngải, đừng đi. ...." Linh Mộc Nại Nại đi tới nắm lấy cánh tay cô, "Tôi biết hai ngày nay chị làm việc rất không như ý, như vậy đi, tôi nói các cô ấy xin lỗi chị được không?"

Cố Tiểu Ngải đẩy tay Linh Mộc Nại Nại ra.

Linh Mộc Nại Nại dẫn mấy người diễn vai cung nữ tới, các cô ấy đứng ở trước mặt Cố Tiểu Ngải cúi đầu xin lỗi, "Thực xin lỗi, chị Tiểu Ngải, thực xin lỗi."

"....." Cố Tiểu Ngải không nói gì nhìn về phía Linh Mộc Nại Nại cười, "Cô có thể đề cho các cô ấy xin lỗi?"

Ngụ ý, cô có thể cho các cô ấy xin lỗi, vậy cũng là nói, chuyện lúc trước cũng là cô ta an bài. ....

Nếu không, các cô ấy làm sao có thể nghe lời như vậy, nói xin lỗi liền xin lỗi.

Nụ cười của Linh Mộc Nại Nại trở nên có chút xấu hổ, "Chúng tôi chỉ là bạn chung lớp thôi, tôi cùng các cô ấy rất dễ nói chuyện."

"Thật không?"

Cố Tiểu Ngải cười lạnh một tiếng, rõ ràng không tin, chuyển mắt nhìn về phía đạo diễn, "Tôi kiên trì muốn từ chức, thực xin lỗi."

Cố Tiểu Ngải đang muốn đi, Linh Mộc Nại Nại nóng nảy lên, nhìn mấy diễn viên đóng vai cung nữ hiên ngang lẫn lộn nói, "Các cô xem các cô làm gì kìa, chị Tiểu Ngải căn bản không tha thứ cho các cô, các cô đuổi chị Tiểu Ngải ra khỏi tổ kịch, lương tâm không bị cắn rứt sao?!"

.....

Cố Tiểu Ngải không muốn thấy Linh Mộc Nại Nại làm dáng, xoay người muốn đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến vài tiếng vang nặng nề.

"Phanh ——"

"Phanh ——"

Cố Tiểu Ngải vừa quay đầu lại, thấy mấy diễn viên đóng vai cung nữ kia toàn bộ quỳ trên mặt đất, khoa trương hướng cô dập đầu, "Thực xin lỗi, chị Tiểu Ngải. Thực xin lỗi, chị Tiểu Ngải."

"Các cô đang làm gì vậy?!" Cố Tiểu Ngải khiếp sợ cực kỳ.

"Thực xin lỗi, chị Tiểu Ngải. Chị Tiểu Ngải, chúng tôi sai rồi! Chị tha thứ cho chúng tôi đi, nghìn vạn lần chớ đi!" Các diễn viên đóng vai cung nữ không hề tôn nghiêm quỳ trên mặt đất liễu mạng hướng cô dập đầu.

Những người khác trong tổ kịch nhìn thấy tình thế như vậy đều đi tới vậy xem.

"Các cô đứng lên đi!" Giọng nói Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt mà cứng rắn nói, có làm hay không, cô bây giờ đã chết rồi sao? Muốn các cô ấy dập đầu bái tế? Mấy người này là biểu diễn kỹ xảo sao?

Thái độ đối với cô trước sau khác nhau như vậy.

"Chị Tiểu Ngải không tha thứ chúng tôi tuyệt đối không đứng lên."

"Đúng vậy, tôi hèn hạ, không nên nói cô không đủ tư cách làm trợ lý hiện trường, không nên nói cô được đại gia bao dưỡng."

"Tôi không nên hất dàu, tôi hạ lưu!"

"Tôi hôm nay không nên đẩy chị Tiểu Ngải, tôi dè tiện vô si."

". . . . ."

Nói xong, mấy diễn viên đóng vai cung nữ bắt đầu tát vào miệng mình, từng tiếng tát một vang lên, trên mặt thanh tú lên rõ ràng năm ngón tay hồng ửng.

Có làm hay không?!

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn tất cả, lập tức kinh ngạc nhìn về phía Linh Mộc Nại Nại bên cạnh, Linh Mộc Nại Nại đứng ở đầu hàng vì các cô ấy xin tha thứ, giọng nói yếu đuối, "Đúng vậy, chị Tiểu Ngải, chịch lại đi, các cô ấy biết sai rồi."

.....

Bây giờ là cô quá đáng sao?

Cô chính là muốn từ chức mà thôi, còn có người buộc không cho phép từ chức?!

Một người trong tổ kịch thấy thế cũng qua cầu tình, "Đúng vậy, Tiểu Ngải, cô xem này mấy cô ấy đều quỳ xuống, cô hãy tha thứ cho các cô ấy đi."

"Cô bảo các cô ấy đứng lên đi."

.....

Bây giờ thành cô bắt các cô ấy quỳ sao?!

Cố Tiểu Ngải ở trước mặt bao người, nhìn chằm chằm mấy diễn viên đóng vai cung nữ kia quỳ trên mặt đất liễu mạng đánh mình một bạt tai, chỉ có thể không giải quyết được gì. . . . . Không tiếp tục nói việc từ chức nữa.

"Cám ơn chị Tiểu Ngải!"

"Cám ơn chị Tiểu Ngải. . . . ."

Mấy diễn viên đóng vai cung nữ đều che mặt rồi đi, mang theo tiếng khóc lóc.

"Được rồi được rồi, chuẩn bị một chút!" Đạo diễn vỗ tay một cái giờ kịch bản hô to.

"Thật tốt quá, chị Tiểu Ngải." Linh Mộc Nại Nại vui vẻ đi tới ôm cánh tay Cố Tiểu Ngải, "Cô không đi thi tốt rồi, tôi thấy cô rất thích công việc này, đừng vì các cô ấy tổn hại sức khỏe của mình."

Cô tức giận không phải là vì mấy người kia. . . . .

"Buông tay." Cố Tiểu Ngải đẩy tay Linh Mộc Nại Nại ra, "Các cô tốt nhất không nên lại làm cái gì lên lút."

"Tôi cam đoan các cô ấy sẽ không."

"Người nên cam đoan chính là cô."

Cô cũng không phải người mù, mấy người kia chính là nghe Linh Mộc Nại Nại nói.

*****

Tổ kịch hôm nay kết thúc công việc trước thời gian, Cố Tiểu Ngải ngồi vào trong xe, tài xế vội hỏi, "Cố tiểu thư, về nhà hay đi mua sắm?"

Cố Tiểu Ngải trầm mặc nói, "Đi tới E.S"

Nhiều ngày cô chưa tới công ty hẳn, hôm nay cũng là ngày điều trị, nhưng cô biết. . . . . Hẳn nhất định sẽ không đi.

Cầm kịch bản cùng lịch làm việc ngày mai trên tay, Cố Tiểu Ngải lật hai trang, nhưng một chữ cũng chưa xem

Lệ Tước Phong đối với cô ảnh hưởng quá lớn, cô đã không có cách nào làm việc cho tốt.

Xe đến E.S thì dừng lại, tài xế vội vàng đỗ xe, Cố Tiểu Ngải thu hồi văn kiện trên tay, ngược mắt nhìn.

Chỉ thấy Lệ Tước Phong cùng Võ Giang được bảo vệ đi ra cửa chính E.S, vừa vờn tay đem áo ba-đờ-xuy mặc vào, động tác tiêu sái, không kèm chế được.

Võ Giang tiến lên mở cửa, Lệ Tước Phong ngồi xuống, mấy chiếc xe hơi màu đen có rèm chạy như bay. . . . .

Tài xế xoay người liền cởi bỏ dây an toàn, Cố Tiểu Ngải nhìn xe rồi đi, dường như là không cần nghĩ ngợi nói, "Anh đem xe đi đậu đi, tôi đến tiệm cà phê đối diện mua hai ly cà phê rồi sẽ vào."

"Vâng, Cố tiểu thư."

Cố Tiểu Ngải bước nhanh xuống xe, nhìn tài xế cùng bọn vệ sĩ đồng loạt rời đi, vội vàng ngồi vào chiếc taxi đậu bên lề đường, "Làm ơn đuổi theo mấy chiếc Rolls-Royce kia."

"Tiểu thư. . . . . Bọn họ là Rolls-Royce, xe tôi là xe không chính hiệu, cô quá coi trọng xe tôi rồi. Hơn nữa bọn họ đã đi một đoạn rồi." Tài xế xe taxi vẻ mặt buồn bực nói.

"Đã làm phiền anh! Tôi trả gấp đôi tiền xe."

Cố Tiểu Ngải cấp bách nói, tài xế xe taxi nghe nói như thế liền lái xe đi, vượt lên phía trước đuổi theo.

Cố Tiểu Ngải nhìn phía trước thấy xe hơi màu đen, liền thở hồn hển có chút cấp bách.

Cô không biết vì sao mình muốn đuổi theo, cô có bao nhiêu sợ nhìn những hình ảnh mình không muốn thấy, cô sợ hãi nhìn thấy hẳn đi vụng trộm với một phụ nữ khác. . . . .

Nhưng chân tướng chính là chân tướng, cô một ngày nào đó cũng phải biết.

Cô muốn trốn tránh cũng không trốn tránh được bao nhiêu ngày. . . . .

Tài xế xe taxi ở giữa dòng xe đuổi theo chiếc xe Rolls-Royce, có thể là Rolls-Royce thật sự rất nổi bật, hẳn đuổi theo thật lâu đều không có mất dấu. . . .

Xe taxi vẫn đuổi theo xe trước mặt giữa quốc lộ trống trải, bỗng dưng, phía trước một chiếc xe hơi có rèm che ngừng lại, chỉ thấy vài hộ vệ trong xe bước ra.

Chương 330

Xe taxi vẫn đuổi theo xe trước mặt giữa quốc lộ trống trải, bỗng dưng, một chiếc xe hơi có rèm che phía trước ngừng lại, vài hộ vệ từ trong xe bước ra, đi tới chỗ của bọn họ.

"Bị phát hiện rồi."

Tài xế xe taxi giật mình kêu lên một tiếng, bới rồi quay đầu xe lại, tăng tốc rời đi, ngoài miệng khản trương mà kích động nói, "Tiểu thư, người nào đuổi theo chúng ta vậy? ! Tại sao lại giống như phim hành động vậy. . . . ."

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn lại, thấy mấy người vệ sĩ kia đứng ở ven đường nhìn qua chỗ cô, cũng không có đuổi theo nữa.

Vệ sĩ của Lệ Tước Phong có tính cảnh giác rất cao.

Ngay cả cô lên lút muốn biết Lệ Tước Phong mấy ngày nay ở đâu, làm cái gì. . . . . Cũng chưa biện pháp biết.

Chỉ cần Lệ Tước Phong không muốn để cho cô biết, cô vĩnh viễn cũng không thể nào vào được thế giới của hắn.

Cái này có tính là một loại bi ai không?

. . . . .

"Không cần nhìn nữa, tiểu thư." Tài xế từ trong kính chiếu hậu nhìn cô nói, "Tôi vừa nhìn thấy xe trước mặt quẹo vào một cái đường nhỏ, đó là vùng ngoại ô, cũng không có người nào ở, cô muốn đi theo làm cái gì?"

Ngoại ô?

Vậy cũng là chưa hoàn toàn mất dấu.

"Dừng lại." Cố Tiểu Ngải vội vàng nói, đợi rất lâu, nhìn sau khi bọn vệ sĩ phía xa lên xe rồi đi mới nói, "Anh làm ơn chờ tôi tới đó đi."

"Còn đi đến đó nữa, những người đó nhìn như hung thần, tiểu thư, không phải cô là xã hội đen đấy chứ? !" Tài xế kích động kêu lên, xem vẻ mặt cô đích thực rất đôn hậu, nên không phải là lão đại xã hội đen chứ? !

"Đương nhiên không phải ."

Cố Tiểu Ngải nhìn thoáng qua con số trong máy đo phí, từ trong ví tiền lấy ra gấp ba số tiền đưa tới, "Đã làm phiền anh rồi."

Tài xế xe taxi đành phải chờ cô quay trở lại, nhưng chạy đến trên đường nhỏ thì sống chết không chịu chạy vào trong, mở miệng nói, "Tiểu thư, cô tự mình đi vào trong đi, nơi này chỉ có vài ngôi nhà, nên liếc mắt liến nhìn thấy, nếu lỡ bị những người đó phát hiện, tôi sợ ngay cả xe lẫn người đều bị đập nát đó!"

. . . . .

"Cám ơn anh."

Cố Tiểu Ngải cũng không tiện cùng tài xế dây dưa vô nghĩa.

Một mình xuống xe, Cố Tiểu Ngải nhìn vùng ngoại thành trước mắt mênh mông vô bờ, chỉ có vài căn biệt thự lẻ loi, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy tất cả. . . . .

Lệ Tước Phong đến nơi như vậy làm cái gì?

Nhìn ra xa, Cố Tiểu Ngải không nhìn thấy bóng dáng Rolls-Royce, nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ, cô cũng không hiểu mình cố chấp vì cái gì. Vì sao lại phải đến đây xem kết cục. . . . .

Có thể sẽ thấy những hình ảnh tệ nhất, cô cũng muốn tiếp tục gắng gượng đi.

Cố Tiểu Ngải đeo túi xách lên đi vào đường nhỏ, cây cối ... vào mùa này cũng đã khô vàng, màu vàng óng ánh là màu duy nhất nơi đây. . . . .

Cố Tiểu Ngải đi ở trên đường nhỏ, cô không xác định Lệ Tước Phong sẽ ở trong biệt thự nào.

Cô cho rằng Lệ Tước Phong ở mọi nơi nhất định sẽ có bọn hộ vệ trông coi, nhưng từ xa nhìn đến, cô không thấy một bóng người. Mấy chiếc xe có rèm che cùng những tên hộ vệ đều không có bóng dáng.

.....

Nhưng không muốn từ bỏ, Cố Tiểu Ngải nhìn tổng cộng cũng chỉ có vài căn biệt thự, vì thế cô đi tới ấn chuông cửa từng biệt thự, trong lúc đó cách một khoảng rất xa. ....

Một căn nhà có một đôi vợ chồng già ở, ngoài ra hai biệt thự khác căn bản không có người, cô ấn chuông cửa đến mỗi tay cũng không có người ra mở cửa.

Cố Tiểu Ngải đi một đoạn nữa, lại ở trước một dãy biệt thự ấn chuông cửa ở trên cửa chính.

Vẫn không có người mở cửa.

Cô đột nhiên cảm thấy mình làm vậy rất không có ý nghĩa, nếu Lệ Tước Phong không muốn để cho cô tìm được hắn, cô có ấn chuông cửa của tất cả biệt thự đến đứt đi, cũng sẽ không tìm được hắn. ....

Đây là quyền thế của hắn.

Cô ngay cả chạm vào cũng không chạm tới ranh giới của quyền thế.

Cố Tiểu Ngải ấn chuông cửa thật lâu, vẫn như trước không có người ra mở cửa, có lẽ cũng không có người ở trong biệt thự.

Cố Tiểu Ngải xoay người chuẩn bị rời đi.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào trên người cô, một tia sáng từ dưới đất rơi vào mắt của cô, Cố Tiểu Ngải cúi đầu xuống liền thấy một chiếc nhẫn kim cương rơi trên mặt đất.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn, tim đập mạnh.

Chiếc nhẫn kia rất quen thuộc, là nhẫn cưới của cô cùng Sở Thế Tu, tâm đầu ý hợp thiết kế rất khác biệt, bên trong còn có khắc chữ cái đầu của tên cô và Sở Thế Tu.

.....

Cố Tiểu Ngải cẩn thận cầm, ngó xuống nhìn chiếc nhẫn lên, bên trong chiếc nhẫn có dính vết máu, nhìn thoáng qua có thể thấy rõ vết khắc chữ "G".

Đây là nhẫn của Sở Thế Tu. ....

Tại sao Sở Thế Tu có thể rơi nhẫn ở nơi này? Cô không biết Sở Thế Tu có biệt thự ở đây.

Tại sao lại có vết máu ở trên chiếc nhẫn?

Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn về phía biệt thự, bỗng nhiên thấy cạnh cửa sổ sát đất trên lầu có một bóng người nhanh tay kéo rèm cửa sổ lại.

Rõ ràng có người ở. .... Lại không mở cửa khi cô ấn chuông. Rốt cuộc tại sao lại thế này?

Cố Tiểu Ngải mơ hồ cảm giác thấy không thích hợp, lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào.

Cố Tiểu Ngải lấy điện thoại di động ra liền gọi cho Sở Thế Tu.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. ...."

Cố Tiểu Ngải nhìn chiếc nhẫn trên tay, lại ấn chuông cửa, cô nhất định phải ấn cho đến khi có người đi ra mở, trừ khi người trong biệt thự không bao giờ đi ra ngoài nữa.

Cố Tiểu Ngải ấn đến mức tay mình cũng đau, cửa biệt thự rốt cục cũng mở ra, hai người mặc áo đen đeo mắt kính sắc mặt nghiêm túc từ bên trong đi ra.

Trong đó có một người là Võ Giang.

"Có tiểu thư, mời vào bên trong." Võ Giang đi đến trước mặt cô cúi đầu, mời cô vào.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn hắn, Lệ Tước Phong đến căn biệt thự này, vậy tại sao nhẫn của Sở Thế Tu lại rơi ở đây? ! Đến tận cùng tại sao lại thế này? !

Cố Tiểu Ngải không đợi Võ Giang dẫn đường, tự mình vội vã đi vào, đi thẳng một đường vào, hai bên đại sảnh xa hoa đều có hộ vệ đứng khoanh tay.

Trên sofa, Lệ Tước Phong ngồi ở bên kia, trên tay bưng một ly rượu đỏ, uống rất thoải mái giống như ở nhà.

Mà phía bên tay trái hắn, trên ghế sofa, Sở Thế Tu ôm Lương Noãn Noãn sắc mặt tái nhợt ngồi, Sở Thế Tu sắc mặt bình tĩnh, thấy cô chạy vào, hai tròng mắt nhìn cô chăm chăm.

Trên bàn trà bày đầy hoa quả, trà bánh, cùng với rượu đỏ. . . . .

Lúc trước, Cố Tiểu Ngải cho rằng mình sẽ thấy được cảnh Lệ Tước Phong cùng người phụ nữ khác, nhưng khi cô nhìn thấy máu trên chiếc khăn cưới thì cô nghĩ đến Sở Thế Tu bị Lệ Tước Phong bắt. . . . .

Nhìn đến hình ảnh "hài hòa" như vậy, trong lúc nhất thời Cố Tiểu Ngải có chút phản ứng không kịp.

"Sao cô lại tới đây?" Lệ Tước Phong đặt ly rượu đỏ xuống, ngược mắt lên nhìn về phía cô, gương mặt lãnh nghị, đôi mắt sâu không lường được.

. . . . .

Cô theo dõi hắn tới.

Cố Tiểu Ngải không nói gì, bước đến bên cạnh Lệ Tước Phong, "Tại sao các người lại ở nơi này?"

Lệ Tước Phong, Sở Thế Tu, Lương Noãn Noãn. . . . . Ba người xuất hiện trong biệt thự ở ngoại ô, đây là một hình ảnh rất quý giá.

Cố Tiểu Ngải liếc mắt nhìn tay Sở Thế Tu một cái, ngón áp út của anh bị trầy da, phía dưới có vết thương rất dài, vết máu rõ ràng.

Thấy cô nhìn về phía tay của mình, Sở Thế Tu nắm bàn tay đeo nhẫn của mình lại, giấu đi vết thương trên tay của mình.

Anh cùng Lương Noãn Noãn không hiểu sao lại bị bắt đến nơi này cũng được một thời gian rồi, anh dùng lực ném nhẫn ra ngoài, lúc trước anh có công khai qua nhẫn hôn ước này, nếu cảnh sát điều tra sẽ phát hiện được nơi này.

Không ngờ là không có đưa cảnh sát tới, lại đưa Cố Tiểu Ngải tới, đây thật là một trò cười.

. . . . .

"Chúng tôi bàn công chuyện."

Lệ Tước Phong lời kéo Cố Tiểu Ngải ngồi vào bên cạnh mình, duỗi cánh tay dài ra ôm cô vào lòng ngực của mình, mặt kề sát vào lỗ tai cô, nói nhỏ giọng chỉ có hai người nghe được, giọng nói lạnh lùng thốt, "Thật lớn gan, dám theo dõi tôi sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Lệ Tước Phong, làm cho Cố Tiểu Ngải run mình một cái.

Lúc hắn phái người theo dõi cô là điều đương nhiên, trái lại, hắn liền nổi giận. . . . . Đây chính là quy tắc, không cho phép làm khác.

"Đây là hai chuyện khác nhau." Cố Tiểu Ngải nhỏ giọng nói.

Lệ Tước Phong lập tức hôn lỗ tai của cô, khàn khàn nói, "Trở về tôi tính sổ với cô."

Đột nhiên cô chạy tới như vậy, làm hỏng toàn bộ kế hoạch của hắn. . . . .

Vốn cho rằng cô ẩn chuông cửa không thấy người ra sẽ bỏ đi, không ngờ cô. . . . . lại khó lay chuyển, như thế nào cũng không chịu rời đi. . . . . Không vào trong biệt thự xem thì không đi.

Sở Thế Tu nhìn bọn họ chạm vào vành tai và tóc mai nhau, ôm Lương Noãn Noãn bên cạnh vào người, tay nắm chặt, gân xanh rõ ràng, đáy mắt xẹt qua một chút ghen ghét, chợt lóe lên rồi biến mất.

"Cái này, anh làm rơi ở bên ngoài."

Cố Tiểu Ngải lấy nhẫn ra đặt trên bàn trà, nhìn về phía Sở Thế Tu nói, giọng nói lạnh nhạt, cùng nghi vấn.

Cô rất muốn hỏi trên tay anh sao lại bị thương. . . . .

"Ừ."

Khuôn mặt Sở Thế Tu tao nhã, nhìn cô thân nhiên nở nụ cười, cũng không có ý định giải đáp nghi vấn của cô, đưa tay lấy nhẫn.

Một bàn tay thon dài nhanh hơn hắn cầm lấy nhẫn, tay Sở Thế Tu dừng tại giữa không trung, chuyển mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong.

"Loại đồ bỏ đi này nên sớm vứt đi!"

Lệ Tước Phong khinh miệt liếc Sở Thế Tu một cái, khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiện tay đem nhẫn ném một cái vào trong thùng rác.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động. . . . .

Sở Thế Tu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong thùng rác, tay nắm thật chặt, trên mặt cái gì cũng không có biểu hiện ra ngoài. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331

Cố Tiểu Ngải nhìn chiếc nhẫn kia bị Lệ Tước Phong ném vào trong thùng rác, trong mắt có chút thất thần.

Đây là nhẫn cưới chứ không phải đồ bỏ đi, nhưng thật ra..... Không cần thiết để lưu lại.

Bây giờ, cô có Lệ Tước Phong, Sở Thế Tu có Lương Noãn Noãn..... Chiếc nhẫn kia Sở Thế Tu hẳn nên sớm thu lại, nhưng đến bây giờ anh vẫn còn đeo.

"Các người đang nói cái gì?" Cố Tiểu Ngải đột nhiên hỏi, vẻ mặt bình tĩnh, dưới đôi mắt bình tĩnh lại cất giấu rất nhiều nghi vấn.

"Công việc, còn có..... việc tư." môi mỏng Lệ Tước Phong khẽ mở, khéo môi gọi lên một chút trào phúng.

.....

Cô đã cầu xin Lệ Tước Phong đừng nhúng tay vào chuyện của Sở thị, hẳn vẫn còn nhúng tay vào sao?!

Việc tư..... Hẳn cùng Sở Thế Tu có việc tư gì để nói.

Như biết cô đang suy nghĩ gì, Lệ Tước Phong nhìn về phía Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn, cười lạnh một tiếng, "Bọn họ muốn kết hôn."

Kết hôn?!

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, nhìn về phía Sở Thế Tu..... anh cùng Lương Noãn Noãn nhanh như vậy sẽ kết hôn?

Thần sắc Sở Thế Tu khẽ biến, vẫn duy trì nụ cười ôn hòa, Lương Noãn Noãn bên cạnh anh, nhìn Cố Tiểu Ngải áy náy nói, "Tôi muốn xin lỗi cô về chuyện lần trước ở trong phòng thay đồ, là tôi đã làm quá."

Lương Noãn Noãn bị dư luận tra tấn thống khổ không chịu nổi, càng gầy và tái nhợt so với trước kia.....

Sau chuyện trong phòng thay đồ, Lương Noãn Noãn chịu thống khổ hơn so với cô nhiều.

"Đã qua rồi." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, kéo ra một nụ cười nói, "Chúc mừng hai người."

Sở Thế Tu nhìn chằm chằm cô, trong mắt xẹt qua một chút đau đớn.

"Cám ơn." Nhìn bộ dáng này của Sở Thế Tu, Lương Noãn Noãn thay anh nói.

"Chuyện cũ như vậy coi như xong sao?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, một tay khoát lên trên vai Cố Tiểu Ngải, mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô, "Đi ra bên ngoài ở trên xe chờ tôi, chúng ta về nhà."

Cố Tiểu Ngải chân chò nhìn hẳn, gật đầu, "Đã biết."

Cố Tiểu Ngải cúi đầu làm bộ sửa sang lại túi, đưa tay lấy điện thoại di động mở máy ghi âm dấu bên dưới gối ôm, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã tối rồi.

Một mình Cố Tiểu Ngải đứng tựa vào xe thật lâu, bọn họ vệ mới mở cửa chính biệt thự ra.

Lệ Tước Phong dẫn đầu đi ra, Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn đi theo ở phía sau.

Cố Tiểu Ngải đi đến bên cạnh Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong lập tức kéo cô vào trong lòng, nhìn Sở Thế Tu cùng bọn họ lạnh nhạt mà khinh thường

nói, "Đi thông thả, không tiến."

"Bảo trọng."

Sở Thế Tu tiến lên cầm tay Cố Tiểu Ngải, đem một vật nhỏ nhét vào trong lòng bàn tay của cô.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn anh.

"Họ Sở kia, người muốn bị đánh sao?!"

Lệ Tước Phong thấy thế chặn ngang tay Sở Thế Tu, trong mắt có chút tức giận.

Trước khi đi còn muốn chạm vào bạn gái của hắn?!

"Tạm biệt." Sở Thế Tu ôn hòa nói một câu.

Đi qua bên cạnh bọn họ thì Sở Thế Tu liếc mắt thật sâu nhìn Cố Tiểu Ngải, trong mắt kia mang theo rất nhiều phức tạp.....

Sở Thế Tu ôm Lương Noãn Noãn ngồi ở xe sau rồi đi.

"Lên xe đi." Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải đi đến xe.

"Chờ một chút, hình như tôi đánh rơi cái gì đó."

Cố Tiểu Ngải mỉm cười nói, bước nhanh đi vào trong biệt thự lấy ra chiếc điện thoại di động, bỏ vào trong túi.

Khi này Sở Thế Tu khi bắt tay đã nhét vào tay cô một thẻ nhớ, Cố Tiểu Ngải có chút ngạc nhiên, Sở Thế Tu đưa cho cô thẻ nhớ để làm cái gì?!

.....

"Làm rơi cái gì vậy?" Lệ Tước Phong nhìn Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Di động."

Cố Tiểu Ngải tiến lên nói.

"Lấy ra." Lệ Tước Phong mở lòng bàn tay ra.

Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn hắn, "Lấy cái gì?"

"Di động." Tầm mắt Lệ Tước Phong rất sâu, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, giống như là muốn nhìn thấu cô.....

Trong lòng Cố Tiểu Ngải hơi hồi hộp một chút, còn chưa nói túi liền bị Lệ Tước Phong đoạt tới, Lệ Tước Phong lấy điện thoại của cô trực tiếp ném ra ngoài, "Tôi sẽ mua cho cô điện thoại di động mới."

"....." Cố Tiểu Ngải sững sờ nhìn một loạt động tác của hắn, "Lệ Tước Phong, anh đang làm cái gì?"

Hắn cứ như vậy mà ném điện thoại của cô?

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn biết cái gì trực tiếp nói với tôi." Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm cô, tiếng nói có chút lãnh mạc.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết cô đã lên chụp ảnh hoặc ghi âm.....

Cô ở bên cạnh hắn đã làm không ít chuyện mờ ám "Anh sẽ nói cho tôi biết sao?" Cố Tiểu Ngải hỏi, môi mím thật chặt.....

Lệ Tước Phong liếc về hướng đã ném chiếc điện thoại di động, đáy mắt có chút uẩn giận, "Cô ở trước mặt tôi làm chuyện mờ ám như vậy cũng không được."

"Anh cùng Sở Thế Tu nói chuyện vì sao mang theo Lương Noãn Noãn, còn đến nơi ngoại thành heo lạnh như vậy?" Cố Tiểu Ngải tiếp tục hỏi, có loại khí thế không bỏ qua.

Cô không thích bị cho rằng chẳng biết chút gì cả.

"Có một số việc cô không cần biết." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

"Tôi đã bị anh giấu diếm rất nhiều lần, Lệ Tước Phong, nếu anh muốn tiếp tục cùng tôi, cũng không cần gạt tôi được không?" Cố Tiểu Ngải bắt lấy tay hắn, có chút khẩn cầu nhìn hắn, "Tôi không muốn giống như một kẻ ngu đi theo phía sau anh suy đoán lung tung."

"Tôi không bắt cô đoán." Lệ Tước Phong nhún mày, nữ nhân này nghĩ chuyện gì vậy?

"Vậy anh cũng không cần gạt tôi bất cứ chuyện gì. "Cố Tiểu Ngải nắm chặt tay hắn.

Lệ Tước Phong nắm chặt tay cô, không kiên nhẫn nói, "Đi, về nhà."

"....."

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, thất vọng rút tay về.

Lệ Tước Phong quay đầu nhìn về phía cô, Cố Tiểu Ngải đi thẳng về phía trước, ngồi vào trong xe, Lệ Tước Phong theo sát ngồi vào, Cố Tiểu Ngải ngồi sát vào cửa xe, cách hắn khoảng cách xa.

"Cố Tiểu Ngải!" Lệ Tước Phong không vui trừng mắt cô, vươn tay muốn kéo cô.

Cố Tiểu Ngải bỏ tay hắn ra, "Tôi tạm thời không muốn cùng nói chuyện với anh."

.....

Nữ nhân này, lá gan thật lớn?! Lại dám cùng hắn đùa giỡn?!

"Cố —— tiểu —— ngải!" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên mặt bị Lệ Tước Phong cường ngạnh quay sang, Cố Tiểu Ngải tức giận muốn giãy dụa, mặt Lệ Tước Phong đã cúi thấp, cường hôn môi của cô.

"Đừng....." môi Cố Tiểu Ngải bị hắn gắt gao chặn, không nói nên lời, tức giận chìa tay đánh hắn.

Lệ Tước Phong tựa như không biết đau, đè nặng môi của cô dùng sức mà hôn, đầu lưỡi để trên môi của cô, linh hoạt chui vào, không mang theo kỹ xảo mà mạnh mẽ hôn cô, giống như là muốn đem tất cả cảm xúc của mình trút giận lên cô.....

"Đừng....."

Cố Tiểu Ngải giãy dụa, Lệ Tước Phong liều mạng hôn cô, hoàn toàn không để ý cô giãy dụa, một tay ôm hông của cô, một tay khống chế cái ót của cô, triển miên hôn.

Làm cho cô run lên.

Nụ hôn của hắn mang theo sự cường thế, Cố Tiểu Ngải đem tay đánh ở trước ngực của hắn, có thể cảm giác được trái tim của hắn kịch liệt nhảy lên.

Giãy dụa không có kết quả, Cố Tiểu Ngải chậm rãi đắm chìm vào trong ngực của hắn, bỗng dưng, Lệ Tước Phong buông cô ra, con mắt sâu không lường được, "Cố Tiểu Ngải, tôi yêu cô, tôi chỉ muốn cô biết điều này là đủ rồi!"

"....."

Giọng nói của hắn thực kiên định, kiên định đến làm cho người khác có cảm giác an toàn.

Cố Tiểu Ngải nhìn hắn, bỗng nhiên tức giận không biết trốn đi đâu..... Cô bây giờ, rất dễ dàng bị Lệ Tước Phong giải quyết.

Thấy cô không hề giãy dụa không hề chất vấn, Lệ Tước Phong cúi đầu tiếp tục hôn cô, tham luyến độ ẩm trên người cô.....

*****

Về đến nhà, trong phòng bếp đã chuẩn bị xong bữa tối.

"Tôi đi tắm rửa."

Lệ Tước Phong nói xong đi vào phòng tắm, hắn hiện tại đối với mùi máu tươi đã ngửi đến vô cảm rồi, nhưng luôn cảm thấy trên người đều là mùi máu tươi, sợ cô ngửi được.

"Ừ."

Cố Tiểu Ngải nhìn hắn vào phòng tắm, xoay người đi vào thư phòng, lấy thẻ nhớ trong túi ra.....

Sở Thế Tu đưa cho cô cái này để làm gì?

Cố Tiểu Ngải nhìn thẻ nhớ trong lòng bàn tay có chút không giải thích được, đem thẻ nhớ cắm vào trong máy tính, mở ra liền phát hiện trong thẻ nhớ này chứa dữ liệu trong điện thoại cô.....

Từ khi nào Sở Thế Tu đã lấy thẻ nhớ từ trong điện thoại của cô ra?

Hôm nay cô ghi âm..... Có phải hay không cũng ở trong đây?!

Cố Tiểu Ngải đi chuyển con chuột mở đoạn ghi âm ra, quả nhiên thời gian chính là ngày hôm nay..... Sở Thế Tu nhất định là phát hiện ra cô giấu điện thoại.

.....

Mở đoạn ghi âm ra, phần đầu là một đoạn thời gian dài bị bỏ trống, không có một chút thanh âm.

Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên thấp thỏm đứng lên, cầm ly sữa bên cạnh uống một ngụm, lẳng lặng nghe.

Trong máy tính sau khi đi qua đoạn trống, rốt cục cũng truyền ra giọng nói của Võ Giang, "Lệ tổng, đã làm cho Sở chủ tịch phải dường khí, còn có những đồng sự cũ có phải hay không nên tạm thời giam giữ?"

"Lệ Tước Phong, trò đùa cùng người diễn xong rồi, Ngải Ngải cái gì cũng không biết, hiện tại có thể thả cha ta cùng chú Cố ra chưa? Cha ta còn đang bệnh."Giọng nói Sở Thế Tu lạnh nhạt từ trong máy tính truyền tới.

Cố Tiểu Ngải nắm chặt ly sữa, Lệ Tước Phong bắt cha của Sở Thế Tu, còn bắt cha cô?

Hắn đang làm cái gì?

Trong máy tính, Lệ Tước Phong phát ra một tiếng cười lạnh, "Ta làm sao mà biết các người đi ra ngoài sẽ không nói lung tung?"

"Cho nên người muốn bắt cóc ta cùng cha của Ngải Ngải?" Giọng nói Sở Thế Tu trở nên kích động, "Ta nghĩ lấy thể lực của người, trong một buổi tối liên dòi đi toàn bộ căn cứ cũng không phải việc khó, người căn bản không cần lo lắng bọn ta sẽ nói cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332

Bởi vì tất cả chứng cứ đều đã bị Lệ Tước Phong tiêu diệt. . . . .

"Một buổi tối dòi đi căn cứ, đối với Lệ Tước Phong ta. . . . . Cũng không phải việc gì khó." Giọng điệu Lệ Tước Phong đầy trào phúng cùng khinh miệt.

"Trên người Ngải Ngải có độc không phải chúng tôi hại!" Sở Thế Tu mang theo phần nộ lạnh nhạt nói.

Độc?

Độc trên người cô?

Tay Cố Tiểu Ngải nắm chặt ly sữa run lên một cái, trên người cô khi nào thì có độc? Cô mới làm kiểm tra thân thể xong, rất khỏe mạnh mà. . . . .

Bọn họ đang nói cái gì?

"Họ Lương kia, không phải vẫn muốn dồn bạn gái của tôi vào chỗ chết sao? !" Tiếng cười của Lệ Tước Phong có chút lạnh lẽo âm trầm, "Còn nữa, họ Sở kia, người dám nói người không ghen tị vì Cố Tiểu Ngải đi theo tôi chứ? !"

"Tôi không có!"Giọng nói của Lương Noãn Noãn kích động từ trong máy tính truyền đến, "Nếu tôi một lòng muốn giết Cố Tiểu Ngải thì tôi sẽ không tự sát."

"Nếu không phải do ân oán đời trước, Ngải Ngải làm sao lại đi theo người? Lệ Tước Phong, người bắt quá chỉ là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà thôi, có cái gì mà làm cho người ta ghen tị!"Giọng nói lạnh nhạt của Sở Thế Tu vang lên sau Lương Noãn Noãn.

"Phanh ——"

Tiếng thủy tinh bị vỡ trên mặt đất.

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, không khỏi ớn lạnh sau lưng.

Ngay sau đó, Cố Tiểu Ngải liền nghe được Lệ Tước Phong như mắc bệnh tâm thần mà rống lên, "Hai người các ngươi, mẹ nó ở trước mặt ta diễn trò! Mà ngày nay ta xem người khác già bộ vô tội đã đủ rồi! Hoặc là, ta cho các ngươi toàn bộ tiền H1EV23, như vậy ta sẽ biết được ai hạ độc!"

"Lệ Tước Phong, ngươi điên rồi? ! Ngươi muốn đem chuyện này làm lớn lên sao? !" Sở Thế Tu nói.

.....

"Ba ——"

Một bàn tay thon dài hung hăng nện trên bàn phím trước mặt Cố Tiểu Ngải, đoạn ghi âm bị cắt đứt.

"Cô lên ghi âm sao? !" Lệ Tước Phong đứng ở trước mặt cô giận dữ không kiềm chế được hỏi, hần trăm phương nghìn kế không muốn cho cô biết chân tướng, cô hết lần này đến lần khác tìm cách để biết. ....

Cô có biết cũng không giúp đỡ gì được cho cơ thể mình. .... Tính cách luôn muốn truy hỏi kỹ càng sự việc này rốt cuộc ở đâu ra.

Lệ Tước Phong vừa mới tắm rửa xong đi ra, trên người mặc áo tắm dài rộng thùng thình, sắc mặt lo lắng, khom nửa người nện trên bàn phím, tóc ngắn ướt sũng, chảy xuống một giọt nước, một giọt rồi một giọt nhỏ xuống trên người Cố Tiểu Ngải.

Cố Tiểu Ngải nắm chặt ly sữa trong tay, mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, giọng nói khàn khàn, "Lệ Tước Phong, H1EV23 là cái gì?"

.....

Nghe nói như thế, tâm Lệ Tước Phong chợt trầm xuống, con tức giận trong ngực chậm rãi tụ lại, chợt đem đồ trên bàn quét xuống.

"Bang bang phanh ——"

Đồ đạc bị rớt đầy trên mặt đất.

"Đây chính là chuyện mà mấy ngày nay anh gạt tôi sao?" Cố Tiểu Ngải cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương mặt anh tuấn, ngờ ngác nói, "Tôi nghĩ .... Anh ở bên ngoài có phụ nữ khác."

Thì ra không phải. ....

Thì ra là trên người cô có độc. .... Đây là chuyện Lệ Tước Phong gạt cô.

Lệ Tước Phong khom người xuống, dùng một tay kéo cô vào trong lòng, thân thể của cô cứng ngắc giống như đá, "Cố Tiểu Ngải, cô nghe đây, cho dù phải trả giá đắt, tôi cũng sẽ không để cho cô có chuyện gì đâu."

"Phanh ——"

Ly sữa trong tay rơi xuống đất.

Trên người cô có độc. .... Tại sao có thể như vậy. ....

"Thực xin lỗi ...." Cô đã hiểu lầm hần, một chút biến động nhỏ mà cô đã bắt đầu không tin tưởng hần.

Mấy ngày nay cô đều đang suy nghĩ cái gì. ....

"Nói bậy bạ gì đó."

Cái cô này. .... cô áy náy với hần cái gì chứ! Hiếm khi cô xin lỗi ai!

Lệ Tước Phong đem cô từ ghế ôm đến đặt trên giường, chính mình đi theo ngồi vào bên cạnh, hai tay nâng mặt của cô lên, trừng mắt cô như đe dọa nhìn cô, "Cố Tiểu Ngải, không được rơi nước mắt, biết không? !"

Ánh mắt Lệ Tước Phong rất sâu, Cố Tiểu Ngải ngờ ngác gật gật đầu, "Tôi sẽ không khóc."

"Nha đầu ngọc."

Bộ dáng cô ngây ra làm cho hần càng thêm không đành lòng, Lệ Tước Phong đem cô kéo vào trong lòng, một tay trấn an vỗ về cái ót của cô, "Tôi cam đoan cô sẽ không có việc gì cả."

"Ừ." Cố Tiểu Ngải tựa vào trên vai hần mờ mịt gật đầu, trong mắt một mảnh hoang mang, "Bảo cáo kiểm tra của tôi ở bệnh viện cũng là doanh cho người ta đòi đi sao?"

"Phải" Lệ Tước Phong thần nhiên thừa nhận.

Bờ vai của hắn làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Hắn nói cô không có việc gì, cô nhất định sẽ không có việc gì . . . . .

Nhưng H1EV23 đến tột cùng là cái gì? Vì sao cô lại trúng loại độc này? Đến tột cùng là người nào. . . . . không muốn để cho cô sống tốt. . . . .

Đêm nay, Lệ Tước Phong ôm cô đi vào giấc ngủ, cả đêm đều ôm chặt cô, sợ cô đột nhiên lại rời đi.

Cố Tiểu Ngải cho là đêm nay mình nhất định khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng khi gối đầu lên trên cánh tay Lệ Tước Phong, cô liền mơ màng đi vào giấc ngủ . . . . .

*****

Hôm sau, Lệ Tước Phong mang cô đến viện nghiên cứu sinh vật, dọc theo đường đi, Lệ Tước Phong đều quan sát cô.

Cô bình tĩnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi, thậm chí còn có thể cùng hắn nói đến chuyện đầu bếp làm đồ ăn ngon. . . . .

Gặp phải chuyện lớn như vậy, phản ứng của cô bình tĩnh đến lạ, cô có thói quen đè nén chính mình sao, mình giả bộ thành một người không có việc gì sao. . . . .

Lý lão sư trong văn phòng, Cố Tiểu Ngải cùng Lệ Tước Phong ngồi trên sofa, mười ngón tay hai người nắm thật chặt.

"Cô tiểu thư gần đây có cảm thấy thân thể khác thường không?" Lý lão sư ngồi vào cái ghế trước mặt bọn họ, vẻ mặt ôn hoà hỏi.

"Tôi muốn biết H1EV23 là cái gì? Đó là bệnh gì? Xin ông nói cho tôi biết." Trên tay Cố Tiểu Ngải rất lạnh lẽo, nắm chặt tay Lệ Tước Phong.

Cô không muốn nghe lão sư hỏi cô có cái gì không khoẻ. . . . . Cô chỉ muốn biết H1EV23 là cái gì.

"Là một loại vi khuẩn gây bệnh, có thể lây nhiễm thông qua máu và lây bệnh qua đường miệng."

Lây qua máu? Lây bệnh qua đường miệng?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lệ Tước Phong, đây chính là nguyên nhân hắn không cho cô chạm vào hắn? Cô lại nghĩ đến chuyện hắn có phụ nữ khác, cho nên đối với cô không có hứng thú.

. . . . .

Lý lão sư nghiêm túc nói, "H1EV23 sẽ ở trong thân thể đoạn thời gian ngắn trong thời kỳ ủ bệnh, sau đó sẽ có triệu chứng là . . . . . Muốn ngủ, rụng tóc, đau nhức, mệt mỏi, không cách nào sinh hoạt bình thường."

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác mở to mắt.

Muốn ngủ, mệt mỏi . . . . . Cô vẫn cho là do mang thai và áp lực công việc lớn nhưng thì ra là do H1EV23?

Đây không phải giống trúng độc, mà giống như là một loại bệnh nan y.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong ôm chặt cô, hai đầu lông mày anh tuấn nhăn lại, tay cô lạnh như băng, dường như có làm thế nào cũng không ấm lên được.

"Sẽ. . . . . Chết sao?" Cố Tiểu Ngải trầm mặc, mở miệng hỏi.

"Người mắc H1EV23 sẽ không lập tức chết, chỉ là nếu không có thuốc giải độc, bình thường người bệnh sẽ sống khoảng mười năm, sau đó. . . . . Các bộ phận suy kiệt mà chết." Lý lão sư nhìn sắc mặt Cố Tiểu Ngải dần dần tái nhợt nói.

Mười năm. . . . .

"Có phải trong mười năm, tôi cũng không thể sinh hoạt bình thường đúng không?" Cố Tiểu Ngải hỏi rất rành mạch.

". . . . . đúng, nếu như không có thuốc giải độc." Lý lão sư thở dài, đồng tình nhìn cô.

. . . . .

Mười năm không thể sinh hoạt bình thường, thì phải nằm trên giường chờ tới lúc chết sao?

"Xin hỏi toilet ở đâu?"

Cố Tiểu Ngải đứng lên, buông lỏng tay Lệ Tước Phong ra.

"Ra cửa sau đó quẹo trái." Lý lão sư đứng lên nói.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải cúi đầu nhìn vào mắt Lệ Tước Phong, miễn cưỡng nặn ra một chút tươi cười, "Tôi đi toilet."

"Được."

Tiếng nói Lệ Tước Phong trầm thấp, gật gật đầu, nhìn theo bóng lưng cô rời đi, đưa tay dè mi tâm của mình, hấn không cho cô rơi nước mắt, cô thật đúng là không xong rồi. . . . .

Nhưng im lặng như vậy càng làm cho hấn cảm thấy kinh hãi.

Lần trước, ở lễ kỷ niệm của Sở gia bị mọi người gièm pha sau lưng, cô cũng là cái dạng này, một bộ dáng bình tĩnh. . . . . Kết quả bị chấn ra do đè nén tâm tình của mình, thiếu chút nữa biến thành chứng uất ức.

Lần đó. . . . . Cô là như thế nào thay đổi tốt lên?

Là hấn mang cô đi chơi trò chơi trong công viên phát tiết một trận. . . . . Hay là bởi vì ở chung với hấn? Hay hoặc là bởi vì. . . . .

"Lát nữa, nếu cô ấy hỏi đứa nhỏ có việc gì hay không, thì ông ấy nói là sẽ không đi truyền." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, bá đạo không cho phép thắc mắc nói.

"Sao?" Lý lão sư sùng sốt nói, "Nhưng ngộ nhờ không có thuốc giải độc, đứa nhỏ sẽ bị chết non, Cố tiểu thư cũng sẽ biết, đến lúc đó cô ấy sẽ càng thêm thống khổ."

Khi đó. . . . . Cô ấy không thể gánh vác được cuộc sống.

"Chuyện này ông không cần xen vào, cứ làm theo lời tôi nói là được."

Lệ Tước Phong hạ thấp mắt, hai tay để dưới cằm, con ngươi đen như mực, không rõ suy nghĩ gì.

Chờ lúc cô sinh, hấn ôm một đứa trẻ khác đến đổi là được.

Lúc này, nếu cho cô ấy biết đứa trẻ không thể giữ được, là đồng thời đã kích cô, độc được giải, cũng sẽ bị chứng uất ức nghiêm trọng, cũng sẽ không thể đánh vãi cái là có thể phát tiết được.

Không thể để cho cô ấy biết, ít nhất. . . . . Bây giờ chưa được.

Cố Tiểu Ngải đi vào trong phòng rửa tay, dè vòi nước xuống, vươn tay lấy nước hắt lên mặt mình.

Toàn thân lạnh lẽo đến thấu xương.

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn mình trong gương, ngay cả khi nào trúng độc cô cũng không biết, thuốc giải độc. . . . . Nếu không có thuốc giải độc. . . . .

Trong vòng mười năm cô sẽ giống như một phế nhân, tóc rụng sạch sẽ, không thể tự gánh vác cuộc sống, như vậy so với cái chết có cái gì khác nhau?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 334

Nâng hai tay của mình lên, Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn.....

Hai tay này sẽ từ từ mất đi sức lực, đến cuối cùng ngay cả cầm chiếc đĩa cũng cầm không được.....

Cô về sau làm sao có thể viết kịch bản, chụp ảnh, làm sao ôm đứa nhỏ của bọn họ, cô căn bản ngay cả việc chăm sóc Bảo Bảo cũng không làm được.

.....

Cô sẽ từ từ..... chuyện gì cũng không làm được, chuyện gì cũng không thể tự gánh vác.

Hốc mắt Cố Tiểu Ngải cực kỳ chua xót, liều mạng lấy nước lạnh hắt mặt mình, cô không thể khóc, không thể khóc.....

Lệ Tước Phong vì cô mà mấy ngày nay làm không ít chuyện rồi, cô không thể lại làm cho hấn lo lắng, không thể, tuyệt đối không thể.

"Cố Tiểu Ngải! Dừng cảm lên! Không có việc gì đâu!"

Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm chính mình trong gương mà nói, cô còn chưa bị liệt mà, còn chưa tới thời điểm tuyệt vọng nhất, chỉ cần tìm được thuốc giải độc, cô sẽ được cứu.....

Ông trời còn chưa có tuyên án tử hình với cô.

Lệ Tước Phong nhất định sẽ thay cô tìm được thuốc giải độc..... Nhất định.

Nước mắt cứ chảy xuống, chảy vào trong miệng mùi vị khó không thể tả, Cố Tiểu Ngải cúi đầu liều mạng lấy nước hắt vào mặt mình, muốn làm cho chính mình bình tĩnh trở lại.....

Nhưng cô vẫn không chấp nhận được.

Cô ở trước mặt Lệ Tước Phong cho dù có giả bộ tốt đến mấy cũng không thể chấp nhận được sự thật này.....

Cô không thể tưởng tượng cuộc sống sau này của mình là dạng gì, giống một phế nhân, mỗi ngày đội tóc giả nằm ở trên giường..... Suy yếu nhìn người khác khỏe mạnh đi tới đi lui.

.....

Đó là một loại dày vò.

Cô còn có nhiều việc chưa làm, đứa nhỏ của cô cùng Lệ Tước Phong còn chưa ra đời, cô còn chưa nhìn đứa nhỏ lớn lên, cô còn chưa có chính thức làm đạo diễn, chưa tự mình làm được một tác phẩm nào.

Quan trọng nhất là..... Cô còn muốn cùng Lệ Tước Phong sống đến già.

Cô không muốn biến mình thành một phế nhân..... Không được.....

Nước mắt mãnh liệt rơi xuống, Cố Tiểu Ngải chậm rãi từ bồn rửa tay khom người xuống, co quắp ngồi dưới đất, không thể không ché mà khóc.....

Có phải cô Cố Tiểu Ngải không xứng đáng có một ngày yên bình hay không? Tại sao phải bắt cô nhiễm HIV23? Vì sao..... Rốt cuộc vì sao? Cô rốt cuộc làm sai cái gì?

Cô thậm chí phải cố gắng tích cực sống thôi, có phải hay không ngay cả như vậy cũng không được.....

Cố Tiểu Ngải co quắp ngồi dưới đất, hai tay để trên đầu gối khóc rống, cửa toilet bị cô khoá bị gõ hai cái, "Cố Tiểu Ngải! Đi ra!"

Lệ Tước Phong hét to.

Cố Tiểu Ngải vội vàng từ dưới đất đứng lên, lung tung lau nước mắt, Lệ Tước Phong không kiên nhẫn ở bên ngoài quát, "Cố Tiểu Ngải, nếu cô không ra tôi sẽ đi vào!"

Mẹ kiếp!

Vào toilet tại sao lâu như thế! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?!

"Bang bang phanh ——"

Lệ Tước Phong bắt đầu liều mạng phá cửa, từng tiếng một vang dội hơn.

Cố Tiểu Ngải hắng giọng một cái lớn tiếng nói, "Tôi lập tức đi ra."

Cố Tiểu Ngải lại lấy nước hắt vào mặt mình, dùng khăn tay lau khô, dùng sức vỗ hai má, làm cho mình thoát nhìn bình thường một chút.

Không thể ở trước mặt Lệ Tước Phong rơi nước mắt..... Cố Tiểu Ngải nhìn chằm chằm mình ở trong gương nói.

Mở cửa, Lệ Tước Phong làm động tác đập cửa, thấy cô đi ra, thấy dáng người hấn cao to đang đứng ở đằng kia, đáy mắt lộ vẻ lo lắng.

Cái vẻ mặt này..... Cô rất ít khi thấy ở trên mặt hấn.....

Ở cùng với cô, phần lớn là hấn rống giận và đáng vẻ tức giận.....

Cố Tiểu Ngải không khỏi bật cười, "Anh đang làm cái gì?"

Lệ Tước Phong có chút xấu hổ thu hồi chân lại, sửa lại quần áo trên người mình, ho nhẹ một tiếng rồi lạnh lùng nói, "Nếu cô không ra tôi sẽ đập toilet này!"

"Vì sao?" Cố Tiểu Ngải mở to đôi mắt, bên trong chút ôn nhu.

"Tôi rãnh rồi được không?!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

Cố Tiểu Ngải chỉ lẳng lặng nhìn hắn, Lệ Tước Phong một đôi mắt sâu đậm, bị cô nhìn như thế một lúc lâu, giọng nói gian nan từ trong cổ họng Lệ Tước Phong nói, "Tôi lo cô gặp chuyện không may."

"Tôi không sao, anh sẽ tìm được thuốc giải độc, đúng không?" Cố Tiểu Ngải cười khanh khách nói, giống như hoàn toàn không có chút lo lắng, đem tất cả hi vọng đặt lên trên người hắn.

"Đương nhiên."

Lệ Tước Phong phát hiện mình còn không có vui tươi như cô, có lẽ thật là hắn nghĩ cô rất yếu ớt.

Cái cô này có khả năng chịu áp lực không nhỏ.

"Ôm một cái."

Cố Tiểu Ngải cười nhìn hắn giang hai cánh tay ra, Lệ Tước Phong giống như nhìn thấy quái vật, "Cố Tiểu Ngải! Cô đang làm nũng sao?!"

Nói xong, Lệ Tước Phong kéo tay cô qua, dùng một tay kéo cô vào trong ngực của mình ôm chặt lấy. Ngực của hắn thật ấm áp, ấm có chút nóng.....
Đủ để tan chảy tất cả lạnh lẽo trong cô.

Từ viện nghiên cứu sinh vật đi ra, Lệ Tước Phong nắm tay Cố Tiểu Ngải đi đến chỗ xe đậu, trong đầu còn đang suy nghĩ những lời Lý lão sư nói.

.....

"Nếu như không có thuốc giải độc, bao lâu nữa tôi không thể sinh hoạt như bình thường?"

"Cái này phải xem sức chống cự của từng người, người không khỏe thì chỉ sau 6 tháng sẽ không thể đứng được, người khỏe có thể kéo dài từ 10 đến 13 tháng."

"Vậy Bảo Bảo của tôi....."

"Đứa nhỏ không có vấn đề, yên tâm, nếu lo lắng thân thể không chịu nổi, có thể lấy đứa nhỏ ra trước. Nghìn vạn lần không cần lo lắng chuyện của đứa nhỏ."

.....

Sau chuyện này có thể cô sẽ có đứa nhỏ khác, hiện tại có lẽ..... Cô ngay cả năng lực ôm đứa nhỏ cũng không có, cô sẽ từ từ biến thành một phế nhân.....

Mười năm.....

Mười năm, cô có thời gian hơn chín năm để ngồi phịch ở trên giường, Lệ Tước Phong có thể bên cô bao lâu..... Cô lại nguyện ý để cho hắn chăm sóc mình bao lâu?

Cô thực không muốn làm phế nhân.....

Cố Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn bên mặt nghiêng của Lệ Tước Phong, tâm đột nhiên rất đau rất đau.....

"Lệ Tước Phong, nếu tôi sinh đứa bé này cho anh, anh có vui không?" Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

Tay Lệ Tước Phong nắm run lên, quay đầu trừng nhìn cô, phần nộ quá, "Cô có ý tứ gì? Cô mới vừa rồi còn nói sẽ tin tưởng tôi không để cho cô gặp chuyện không may!"

Cái cô này..... Nhất định phải nói những chuyện như lời trần trời này sao?!

"Tôi tin tưởng." Cố Tiểu Ngải mỉm cười, mặt mày vui vẻ, "Tôi chỉ là nói lỡ như thôi, lỡ như không có thuốc giải độc, tôi vốn không có năng lực chăm sóc đứa nhỏ..... Tôi không biết anh có nguyện ý..... hay không thôi"

"Không có lỡ như!" Lệ Tước Phong thẳng tắp trừng mắt cô, một chữ một chữ nói, "Cố Tiểu Ngải, cô nghe cho rõ đây. Cô, tôi muốn; đứa nhỏ, tôi cũng

muốn!"

Lệ Tước Phong trong mắt thực kiên định, mang theo ánh sáng mà cô chưa từng thấy qua.....

Lòng của Cố Tiểu Ngải rung động, môi nhếch lên, sợ chính mình há miệng sẽ khóc lên, chỉ có thể không tiếng động gật đầu.

"Chúng ta hôm nay không trở về C thị, ở nơi này chơi một ngày nhé." Lệ Tước Phong nói.

Cố Tiểu Ngải vẫn chỉ gật đầu.

*****

Thật lâu trước kia, Cố Tiểu Ngải xem qua một quyển sách, quyển sách kia nói, nếu bạn có một ngày biết được mình mắc bệnh nan y, bạn sẽ khổ sở.....
Là ra sao cũng không để cho người bên cạnh mình càng thêm khổ sở.

Chỉ khi bạn cười, bạn vui vẻ, bạn thỏa mãn, bạn chưa thực hiện được nguyện vọng, những người bên cạnh bạn sẽ thay bạn thực hiện, bạn mới không lưu lại tiếc nuối.

Bởi vì khi bạn đi rồi, cái gì cũng bị mất, nhưng bọn họ vẫn phải tiếp tục sống, còn có thể mỗi khi nghĩ đến bạn..... Khóc ròng roi nước mắt.

Có người quan tâm, vĩnh viễn không phải thống khổ nhất.

Thống khổ, là mất đi người quan tâm mình.....

.....

Nhưng Cố Tiểu Ngải không biết cô như bây giờ tính là cái gì, cô không phải chỉ còn lại có mấy tháng sinh mệnh, mà là phải dày vò mười năm..... Cô còn có thể nhìn thấy Lệ Tước Phong vì cô mà khổ sở như thế nào.

Những ngày như vậy, cô có thể chịu được bao lâu, Lệ Tước Phong có năng lực chịu được bao lâu.....

Tình yêu của bọn họ..... Sẽ chịu đựng được bao lâu?

Có lẽ việc này so với bệnh nan y còn đáng sợ hơn, đáng sợ đến nỗi làm cho cô ngay cả tưởng tượng cũng không dám.....

Lệ Tước Phong quyết định ngày hôm sau sẽ đi chơi, liền quyết định đến phòng Tổng Thống xa hoa nhất H thị.

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong bồn tắm suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có thể nghĩ đến đều là tương lai đáng sợ mà cô phải đối mặt..... Cô mờ mịt không biết về sau sẽ biến thành cái dạng gì.....

Nước mắt rơi xuống hai gò má, Cố Tiểu Ngải lau đi một lần, nước mắt lại tiếp tục chảy xuống dưới.....

Không thể khóc nữa, khóc nữa sẽ bị Lệ Tước Phong phát hiện.

Cố Tiểu Ngải gửa đầu ngồi ở trong bồn tắm, dòng nước ấm tới cổ của cô, sương mù màu trắng ngà ở trong phòng tắm, hương thơm dễ chịu ở trong phòng tắm khuếch tán.....

Thật lâu, Cố Tiểu Ngải mới từ trong bồn tắm đi ra, rõ ràng vừa mới ngâm ở trong nước nóng rất lâu, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh.

Trùm khăn tắm lên, Cố Tiểu Ngải cảm lấy máy sấy tóc bắt đầu sấy tóc, nhìn chính mình trong gương hốc mắt hồng hồng, sắc mặt mang theo tái nhợt, không thể để cho Lệ Tước Phong phát hiện được.

Cố Tiểu Ngải vừa sấy tóc vừa nhìn trong gương kéo ra một nụ cười, luyện tập mỉm cười tự nhiên một chút.

Bỗng dưng, Cố Tiểu Ngải gẩy tóc dài dùng máy sấy tóc sấy khô tóc, ngón tay dễ dàng gạt xuống một luống tóc dài.....

Hô hấp nháy mắt ngưng lại.

Máy sấy tóc từ trong tay rơi xuống.....

Cố Tiểu Ngải hoàn toàn ngây dại.

.....

"H1EV23 sẽ ở trong thân thể đoạn thời gian ngắn trong thời kỳ ủ bệnh, sau đó sẽ có triệu chứng.....Muốn ngủ, rụng tóc, đau nhức, mệt mỏi, không cách nào sinh hoạt bình thường."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 335

Loại hành động thần không biết quỷ không hay này mới làm cho việc tìm hung thủ của hắn trở nên phiền toái như vậy.

"Nói cũng đúng."

Cố Tiểu Ngải cười khỏ gật gật đầu, nói như vậy tìm hung thủ là như mò kim đáy bể, cho nên Lệ Tước Phong mới bắt hết tất cả những người có thể hại cô, sau đó tra tấn tàn nhẫn. . . . .

"Cho nên anh bắt Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn, còn có bác Sở . . . . . cha của Sở Thế Tu và cha tôi. . . . ." Cố Tiểu Ngải cắn cắn môi, "Anh cũng sẽ. . . . . đối với cha tôi như vậy?"

Đem cha cô treo lên rồi ra sức đánh sao? Cha lợi dụng cô, nhưng không có khả năng sẽ còn hạ độc cô . . . . . sẽ không đâu. . . . .

"Cô còn xem ông ta là cha cô sao?" Mắt Lệ Tước Phong trầm xuống.

Mắt Cố Tiểu Ngải âm đạm.

"Khi còn bé, ông ấy từng cống tôi lên ngọn núi mẹ thích ngắm phong cảnh, khi còn bé tôi rất yếu ớt, không chịu tự mình đi, cũng không muốn người giúp việc cống, chỉ chịu một mình ba cống. . . . . Nên khi lên núi, xuống núi ông ta đều cống tôi. . . . ."

Buổi tối yên tĩnh, Lệ Tước Phong cùng Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên giường.

Cố Tiểu Ngải nói rất nhiều về chuyện lúc nhỏ của mình, nói rất nhiều về chuyện một nhà ba người vui vẻ. . . . .

Khi đó. . . . . Thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc, dù cho đó chỉ là dối trá.

Mặc kệ cô có phải con gái Cố Tân hay không, đời này. . . . . cô cũng chỉ có một người cha là ông ấy, cô vĩnh viễn cũng không cách nào nghĩ Sở Thiên Minh trở thành cha của mình.

"Được, ngày mai tôi sẽ thả ông ta." Lệ Tước Phong nói.

"Thế còn. . . . . cha của Sở Thế Tu?"

"Ông ta không thể thả." Cô ấy còn muốn thả Sở Thiên Minh nữa sao?

Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên nhìn hắn.

Tiếng nói Lệ Tước Phong trầm thấp, "Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn muốn kết hôn, cha Lương Noãn Noãn lập tức đến trung ương, phải tìm được thuốc giải độc trước, không thể để cho trung ương phát hiện được, hiểu chưa?"

Cho nên phải nhốt Sở Thiên Minh, bức Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn không tiết lộ sự tình. . . . .

Cố Tiểu Ngải gật đầu.

Lệ Tước Phong lại hỏi, "Cô tin Lương Noãn Noãn cùng Sở Thế Tu không có hạ độc sao?"

"Sở Thế Tu khẳng định sẽ không, Lương Noãn Noãn. . . . . tôi không biết." Cố Tiểu Ngải lắc lắc đầu, "Nhưng tôi hiểu được lời cô ta nói, nếu cô ta muốn giết tôi, cho dù muốn tự sát cũng phải thấy tôi chết trước mới tự sát. . . . ."

Liên quan đến việc Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn có khúc mắc, cô bỗng nhiên cảm thấy là chuyện của trước kia. . . . .

"Ừ." Lệ Tước Phong lạnh nhạt nói.

"Lệ Tước Phong, khi thăm vấn người khác anh đều dùng phương thức tàn nhẫn như vậy sao? Chỉ có một hung thủ, những người khác là vô tội." Cố Tiểu Ngải dùng giọng điệu dằn hỏi.

Vì một mình cô lại phải hại nhiều người như vậy. . . . . Cô cảm thấy như vậy rất độc ác.

"Chuyện như vậy cứ giao cho tôi, cô không cần phải xen vào." Lệ Tước Phong lại nhấn mạnh một lần nữa, ấn cô xuống giường, "Ngủ thôi."

Cho dù đem những người đó toàn bộ giết chết thì sao, chỉ cần có thể tìm được thuốc giải độc, hắn sẽ không quan tâm đến việc đối nghịch với cả thế giới.

Hắn tuyệt đối sẽ không để bạn gái của mình chịu thống khổ.

Lệ Tước Phong xóc chân lên, đáp lên người cô, "Tôi đi tắm rửa, cô ngủ trước đi, suy nghĩ xem ngày mai chúng ta nên đi đâu chơi."

"Được."

Cố Tiểu Ngải mỉm cười gật đầu, nhìn Lệ Tước Phong rời đi, nằm ngửa ở trên giường nhìn chằm chằm đèn treo bằng thủy tinh ở trên trần nhà. . . . .

Khi nằm xuống, con buồn ngủ liền ập đến, Cố Tiểu Ngải vỗ vỗ đầu, cố gắng làm cho mình không ngủ, suy nghĩ xem ai có thể ở bên cạnh mình có thể bắt tri bất giác hạ độc. . . . .

Nhưng không được vài phút, cô liền chìm vào giấc ngủ. . . . .

*****

Khi tỉnh lại, Cố Tiểu Ngải từ trong lòng Lệ Tước Phong mở mắt ra, Lệ Tước Phong dùng cánh tay của mình để làm gối đầu cho cô, mặt của hắn ở ngay trước mắt cô, cô có thể rõ ràng nhìn thấy hình dáng tuấn mĩ của hắn, lông mi thật dài, môi mỏng kêu gọi. . . . .

Cố Tiểu Ngải sừng sốt một chút, nhanh chóng lùi về phía sau, mỗi ngày cô ngủ ở bên cạnh hắn như thế này, thực sẽ không lây bệnh sao?

Cố Tiểu Ngải từ trên giường ngồi dậy, giơ tay lên muốn vuốt ve mặt của hắn, tay bỗng dừng bị hắn bắt lấy, Lệ Tước Phong đột nhiên mở mắt ra, nhìn cô chằm chằm, tiếng nói dày mà gọi cảm, "Muốn hôn trộm tôi à?"

"Không có." Cố Tiểu Ngải có chút quẫn bách, muốn thu hồi tay thì Lệ Tước Phong đã một tay ôm cô ấn xuống giường, cúi đầu chiếm lấy môi của cô mà hôn. . . . .

Cố Tiểu Ngải có chút kháng cự muốn đẩy hắn ra, Lệ Tước Phong cũng không quan tâm, lưỡi cực nóng tiến vào miệng mềm mại của cô, hai người gần như hôn đến hít thở không thông.

Một nụ hôn dài vào buổi sáng làm cho hai người đều thiếu chút nữa không khống chế được.

Thật lâu, Lệ Tước Phong mới từ trên người cô xuống dưới, chuyển mắt nhìn môi cô bị hôn đến đỏ lên, thỏa mãn phát ra một tiếng.

"Còn chưa đánh răng mà." Cố Tiểu Ngải trách giận một tiếng, muốn từ trên giường bước xuống, Lệ Tước Phong một tay để ở trước ngực của cô, áp chế cô, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cô, đồng đặc nói, "Tôi không chê cô thôi đâu."

". . . . ." Cố Tiểu Ngải oán giận liếc mắt nhìn hắn, "Tôi chê anh thôi được không?"

Cô thật sự rất sợ. . . . . Không cần thanhlayH1EV23 cho hắn. . . . .

"Cố Tiểu Ngải! Sáng sớm cô đã dám chê tôi? !"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong hờn hên trừng mắt nhìn cô, cúi đầu lại hôn cô, nữ nhân này, dám chê hắn thôi!

"Đừng. . . . ."

Nụ hôn này càng triển miên hơn so với lúc này, Cố Tiểu Ngải bị hôn thiếu chút nữa hít thở không thông, Lệ Tước Phong lúc này mới buông cô ra, Cố Tiểu Ngải đập vào ngực hắn một cái, "Anh không phải nói muốn đi chơi sao?"

Bây giờ lại muốn như thế nào, lãng phí thời gian ở trên giường sao?

"Tôi đột nhiên cảm thấy, chúng ta ở chỗ này cũng tốt." Lệ Tước Phong nằm nghiêng ở bên cạnh cô, một tay chống mặt, trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng của cô, mờ ám nói, "Bên cạnh còn có phòng dành cho tình nhân, có muốn thử một chút hay không?"

Cố Tiểu Ngải rất muốn lườm hắn một cái, ngồi dậy cầm lấy gối đầu hướng trên người hắn ném tới, "Đầu óc sâu bọ mà!"

"Chỉ đối với cô thôi!" Lệ Tước Phong nói như đương nhiên vậy, bên môi lộ vẻ nụ cười tà khí, gối đầu mềm mại hời hợt đánh tới trên người hắn.

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải đứng dậy mặc quần áo, Lệ Tước Phong ở trên giường thưởng thức đường cong mảnh khảnh của cô, đôi mắt dần dần âm thầm xuống.

Hắn sẽ không để cho cô nằm ở trên giường mười năm, sau đó thống khổ chết đi. . . . .

Lệ Tước Phong không muốn để cho người thứ ba quấy rầy, có chết cũng không chịu kêu tài xế, Cố Tiểu Ngải lại không cho hắn lái xe. . . . .

Tranh chấp một hồi, Cố Tiểu Ngải tự mình lái xe.

Bên trong xe thẽ thao rộng rãi, âm nhạc du dương, Cố Tiểu Ngải lái xe rất ổn, hoàn toàn không giống Lệ Tước Phong lúc lái xe nhanh như điện chớp.

Đi ngang qua một cửa hàng bán mũ ven đường, Cố Tiểu Ngải nghĩ đến chuyện tóc mình hôm qua bị rụng, ngừng xe lại, nhìn về phía Lệ Tước Phong nói, "Tôi muốn mua mũ."

Cô không muốn để cho Lệ Tước Phong phát hiện cô bắt đầu phát bệnh. . . . . Cô không chấp nhận được.

"Mua mũ?" Lệ Tước Phong khó hiểu nhìn cô, cô chưa bao giờ thích đội mũ.

"Đúng vậy, anh không thấy nơi này bán mũ rất đẹp sao?" Cố Tiểu Ngải cười cười xuống xe, đi vào trong cửa hàng, lấy xuống nhiều loại mũ đội thử, hướng về phía gương, do dự, "Lệ Tước Phong, mũ nào đẹp?"

Cố Tiểu Ngải có vẻ thực hưng phấn, hưng trí bừng bừng chọn lựa mũ, đáng yêu, tao nhã . . . . . Cô toàn bộ đều thử qua.

Rất đẹp.

Bạn gái của hần là đẹp nhất.

Lệ Tước Phong nhìn cô thật lâu cũng không rời mắt. . . . .

"Cái mũ này đẹp không?" Cố Tiểu Ngải đội một cái mũ len đầy màu sắc cười khanh khách nhìn về phía hần.

"Xấu chết được." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo.

". . . . ."

Có xấu đến như vậy sao?

"Là mũ xấu, hay là tôi đội mũ xấu?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Đều xấu!" Lệ Tước Phong liếc liếc mắt nhìn xung quanh cửa hàng một cái, tất cả đều là hàng giá rẻ, chất lượng tệ vô cùng, muốn mua mũ sao không đến khu mua sắm mà mua chứ?

Cố Tiểu Ngải có chút thất vọng nhìn vào trong gương, cô đội mũ rất khó coi sao?

Nhưng cuộc sống sau này của cô. . . . . Cũng chỉ có thể dựa vào mũ. . . . .

Có xấu, cũng tốt hơn là cài đầu mất sạch tóc. . . . .

"Tôi đổi mũ khác." Cố Tiểu Ngải thu lại bi thương trong mắt, cầm lấy mũ trên đầu, đang muốn thay cái khác, lại phát hiện trong nón có một ít tóc dài của cô. . . . .

Cả người Cố Tiểu Ngải cứng lại, sắc mặt trắng bệch.

Lại quay đầu đi. . . . .

Cô từ lúc phát bệnh cũng không rụng nhiều tóc như vậy. . . . .

Không thể nhanh như vậy. . . . . Chỉ sợ trong hai tháng tới tóc cô sẽ rụng sạch. . . . .

"Làm sao vậy?" Thấy sắc mặt cô không đúng, Lệ Tước Phong liền đi đến bên cạnh cô muốn lấy chiếc mũ.

Cố Tiểu Ngải vội vàng đội lên đầu, miễn cưỡng nở ra một chút tươi cười nói, "Tôi cảm thấy cái mũ này tôi đội rất đẹp, tôi sẽ lấy cái mũ này."

Bạn gái của hần mang mũ gì cũng đều đẹp cả.

"Xấu!" Từ trong lỗ mũi Lệ Tước Phong hừ ra một tiếng, trong mắt lại mang theo sự cung chiêu, theo thói quen từ trong túi lấy ra thẻ bạch kim. . . . .

Cố Tiểu Ngải thấy thế liền dè tay hần lại, sau đó lấy tiền mặt đưa cho bà chủ.

Cái tên này. . . . . Hần cho rằng người ở đây đều để cho hần cà thẻ sao? !

Nhìn Cố Tiểu Ngải trả tiền, mắt Lệ Tước Phong thâm u, lần sau ra ngoài nhất định hần sẽ mang theo tiền mặt.

Hần rất ghét để phụ nữ trả tiền. . . . .

Đội mũ mới, Cổ Tiểu Ngải ở trên phố chậm rãi mở miệng, "H thị có nơi nào tốt để đi chơi không?"

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336

"Có miếu thần tài rất linh thiêng." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, ngón cái trượt trên di động tìm kiếm nơi du lịch.

Miếu thần tài. . . . .

"Còn nơi đâu nữa?"

Hắn Lệ Tước Phong là thiếu gia có quá nhiều tiền rồi, miếu thần tài hãy để cho người khác cầu đi.

"Vườn Khủng long, công viên, công viên rừng rậm, công viên hải dương. . . . ." Lệ Tước Phong kê ra từng cái, càng phát ra cười nhạt.

Toàn những nơi cũ rích, hoàn toàn không có điểm nào mới.

Còn không bằng đi nghe nhạc. . . . .

"Chúng ta đi công viên hải dương đi? Tôi muốn xem biểu diễn cá heo." Cổ Tiểu Ngải cười nói, "Đi mua máy chụp ảnh nữa, có tiền không, Tổng giám đốc Lệ?"

"Có thể thôi." Biết rõ trên người hắn chỉ có thể, cô đang cười nhạo hắn sao?

". . . . ." Đối với người đàn ông có thói quen không mang theo tiền mặt trên người, Cổ Tiểu Ngải không biết thế là tốt hay không nữa.

Trên người Cổ Tiểu Ngải không mang nhiều tiền mặt như vậy để máy chụp ảnh, vì thế hai người vào một trung tâm hàng điện tử, mua một máy chụp ảnh, thế Lệ Tước Phong mới có đất dụng võ.

Đi ra khỏi trung tâm điện tử, Cổ Tiểu Ngải cầm máy chụp ảnh liền nhắm thẳng hai người, đèn loang loáng sáng lên, Lệ Tước Phong lập tức tức giận nói, "Cổ Tiểu Ngải! Tôi không chụp!"

"Vì sao?"

Cổ Tiểu Ngải vừa hỏi vừa xem ảnh chụp.

"Không được xem, đưa máy chụp ảnh cho tôi!"

"Không cho!"

Cổ Tiểu Ngải đã thấy ảnh chụp rồi, trên ảnh chụp thượng, Lệ Tước Phong đang nhìn cô, hình dáng đường cong hoàn mỹ, một đôi mắt đen như mực, bên môi nhợt nhạt ý cười, cung chiều mà dịu dàng, vẻ dịu dàng hoàn toàn không thích hợp với con người của hắn. . . . .

Cổ Tiểu Ngải ngơ ngẩn, hiểu ý cười rộ lên.

Người đàn ông này. . . . .

"Đưa máy chụp ảnh cho tôi!" Lệ Tước Phong mạnh mẽ đoạt lấy máy chụp ảnh, Cổ Tiểu Ngải ngẩng đầu nhìn về phía hắn, bên môi tươi cười mở rộng, "Lệ Tước Phong, hóa ra anh luôn luôn nhìn lên tôi nha."

"Ai nhìn lên cô chứ!" Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, đưa tay muốn xóa đi ảnh chụp, lại không xóa được.

"Chúng có đều ở trên ảnh chụp à." Cổ Tiểu Ngải cười nói.

Hắn có cái gì mà không chịu thừa nhận. . . . . Hắn không cho cô lấy máy chụp ảnh, là sợ cô chụp hắn nhìn lên cô chứ gì. . . . .

"Tôi nhìn bạn gái của tôi là quang minh chính đại!" Lệ Tước Phong nhỏ giọng quát, nheo mắt hẹp dài lại nhìn chằm chằm cô, mang theo ý uy hiếp, giống như cô còn dám nói hắn một câu nhìn lên nữa hắn lập tức đánh cô ngay tại chỗ. . . . .

"Được, quang minh chính đại."

Cố Tiểu Ngải cười cười, không có tiếp tục phản bác hấn nữa. Nếu vẫn bác bỏ lời của hấn . . . . . thì hấn sẽ nổi giận như chọc giận sư tử vậy, hấn sẽ nổi trận lôi đình.

"Cô đang cười nhạo tôi sao? !"

"Tôi nào có!"

"Vậy sao cô cười đến khó coi như vậy chứ!"

". . . . ."

Cô nào có cười đến khó coi. . . . . người đàn ông này chê cô xấu vẫn nhìn lên cô!

Tới công viên hải dương, đúng thời gian biểu diễn cá heo, Lệ Tước Phong nắm tay cô đi đến giữa khán đài ngồi, người xem rất nhiều, cũng có rất nhiều cô gái xung quanh liên tiếp nhìn qua Lệ Tước Phong . . . . .

Cố Tiểu Ngải nhìn liếc mắt các cô gái đó một cái, ở bên tai Lệ Tước Phong nói, "Các cô ấy nhìn anh còn nhiều hơn là xem cá heo đấy."

"Lúc này tôi đã nói đi nghe âm nhạc rồi, là cô muốn xem biểu diễn cá heo. Cố Tiểu Ngải, ghen sao?" Lệ Tước Phong gọi lên một chút nụ cười tà khí, một tay tự nhiên mà choàng qua bả vai của cô, lập tức hung thần ác sát trừng mắt liếc các cô gái đó.

Nhóm các cô gái đều quay đầu đi, không nhìn nữa. . . . .

"Không có." Cố Tiểu Ngải không chịu thừa nhận, cầm lấy máy chụp ảnh quay phim lại cá heo biểu diễn.

"Cãi bướng."

"Anh nhìn lên tôi thì sao." Cố Tiểu Ngải vừa quay phim vừa đáp trả.

"Tôi nhìn quang minh chính đại!" Nhìn bạn gái mình là phạm pháp sao? !

"Cãi bướng." Cố Tiểu Ngải nói trả lại cho hấn.

". . . . ."

Lệ Tước Phong định nhéo một cái trên vai cô trừng phạt, một chiếc điện thoại vang lên, cúi đầu ở bên tai cô nói, "Tôi đi nghe điện thoại."

"Ừ."

Cố Tiểu Ngải gạt đầu, hiện trường tất cả đều là tiếng người có chút ồn ỹ, thỉnh thoảng hỗn loạn tiếng mọi người vỗ tay.

Hai chú cá heo đáng yêu nhảy lên không trung rồi lộn nhào, lao xuống nước, hoàn thành một loạt động tác, động tác đều nhịp, biểu diễn rất phấn khích. . . . .

"Ba ba ba ——"

Tràng vỗ tay không ngừng vang lên, âm thanh thập phần vang dội.

Cố Tiểu Ngải mở tính năng ghi hình, quay lại cảnh cá heo biểu diễn, bên môi mang theo tươi cười.

Mới quay trong chốc lát, mà tay đã bắt đầu mỏi, tay cầm máy chụp ảnh ả ả đau. . . . . Cố Tiểu Ngải bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Cố Tiểu Ngải dùng hai tay luân phiên cầm máy chụp ảnh quay phim, hai tay đều dần dần mỏi, ngón tay lại run run lên.

. . . . .

Nụ cười trên mặt Cố Tiểu Ngải suy sụp xuống.

Màn hình máy chụp ảnh trong tay cô hơi đung đưa, Cố Tiểu Ngải đại ra nhìn, cô ngay cả lực cầm máy chụp ảnh cũng bị mất sao. . . . .

Cá heo trong nước tự do nhảy lên biểu diễn . . . . .

Máy chụp ảnh trong tay cô vẫn mang theo run run.

Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng tay của mình sẽ vô lực như vậy . . . . . Cô còn chưa chuẩn bị tốt cuộc đời của mình dừng ở đây. . . . .

Người người trên khán đài đều vui vẻ cười thích thú xem cá heo biểu diễn, âm thanh rất ồn ào.

Cố Tiểu Ngải lại giống như không nghe được một chút âm thanh nào, nhìn máy chụp ảnh trong tay, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, nước mắt ngấn ở trong hốc mắt nhưng không có rơi xuống. . . . .

Cô thực chưa chuẩn bị tốt. . . . .

Cô còn cho là mình cách giấc mộng càng ngày càng gần, còn cho là mình có một ngày có thể dựa vào chính mình làm một đạo diễn, nhưng hiện tại. . . .
. ngay cả máy chụp ảnh cô cũng cầm không xong. . . . .

Giấc mộng của cô, cuộc sống của cô. . . . . Đều phải dừng ở trong bức tranh này, một cái dấu chấm tròn.

Cô không cam lòng. . . . . Cô có nhiều chuyện chưa hoàn thành, ngay cả một tác phẩm chân chính của mình đều chưa quay được. . . . . Bây giờ, cô cầm máy chụp ảnh cũng đã run tay. . . . .

"Người là kẻ vô dụng sao? ! Vì sao bắt không được Linh Mộc? !" Lệ Tước Phong đi đến nơi im lặng quát vào di động.

"Bởi vì tôi. . .tôi vừa mới. . .mới phát hiện bên cạnh Linh Mộc tiểu thư có rất nhiều người âm thầm bảo vệ, lần này tôi không có an bài đủ người, vì không thể bứt dây động rừng, cho nên chỉ có thể vây bắt một lần thôi." Vô Giang ở đầu dây bên kia nói.

Coi như Vô Giang thông minh, không có mạnh mẽ đi vây bắt.

Linh Mộc Nại Nại là thê tử mà lão già kia định cho hấn, chưa bắt được ngược lại sẽ bứt dây động rừng, lão già mà biết nhất định sẽ cho hấn mất mặt.

"Người khản trương bắt Linh Mộc cho ta, một lần bắt trở về!" Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, tắt di động, tức giận đá một cước.

Mẹ kiếp.

Linh Mộc Nại Nại này rốt cuộc là cái gì, còn có người âm thầm bảo vệ.

Lệ Tước Phong xoay người trở về khán đài, xa xa liền thấy Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong đám người đang cầm máy chụp ảnh trong tay, tay hơi hơi quơ.

Lại gần một chút, Lệ Tước Phong tinh tường nhìn thấy mặt cô tái nhợt, môi mím thật chặt lại đang run rẩy, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh. . . . .

Ngực Lệ Tước Phong bị kích động mạnh.

Tay cô ấy bắt đầu run lên. . . . .

Vậy là bệnh trạng của cô đang từ từ bộc phát, càng lâu, cô ấy chịu thống khổ sẽ càng ngày càng nhiều, thân thể cũng sẽ tệ hơn theo từng ngày. . . . .

Nhìn ngón tay Cố Tiểu Ngải run run, Lệ Tước Phong nhất thời rất muốn giết người, mẹ kiếp, rốt cuộc ai dám ở trên người cô động tay động chân chứ!

Người chung quanh đều đang vững vàng cầm máy chụp ảnh, mà máy chụp ảnh của cô tất cả hình ảnh đều là chớp lên. . . . . Cô ngay cả quay một đoạn phim cũng không được. . . . .

Nước mắt rớt xuống, ngực Cố Tiểu Ngải cực kỳ khó chịu, đem máy chụp ảnh buông xuống, vội vàng lau nước mắt, lấy cái gương nhỏ ra soi, làm cho mình thoát nhìn bình thường một chút.

Ngay sau đó, Cố Tiểu Ngải cầm máy chụp hình xóa đoạn ghi hình ngắn quãng kia đi. . . . . Ngực càng phát ra khó chịu, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống. . . . .

Bây giờ, ngay cả ghi hình cô cũng hoảng loạn, không thể để cho Lệ Tước Phong phát hiện cô ngay cả chụp ảnh cũng không xong.

"Cố Tiểu Ngải!" Giọng nói Lệ Tước Phong từ trong tiếng ồn ào truyền đến.

Cố Tiểu Ngải quay đầu, chỉ thấy Lệ Tước Phong cầm một ly nước nóng đi tới, ngồi vào bên cạnh cô, trên ly nước nóng cầm hai cây ống hút.

Cô không thể để cho hấn lo lắng.

Cố Tiểu Ngải nhanh chóng thay đổi tâm trạng, nhìn hấn mỉm cười, nhìn chăm chăm trên ly nước cầm hai cây ống hút chế nhạo nói, "Lệ Tước Phong, anh lại có thể làm chuyện buồn nôn như vậy nữa sao?"

Uống chung một ly nước uống căn bản không phải là chuyện hấn có thể làm được. . . . .

"Ai buồn nôn chứ? !" Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

". . . . . Không ai cả."

Cố Tiểu Ngải không làm cho hấn nổi giận, Lệ Tước Phong trực tiếp rút một cây ống hút ra, đưa ly nước đến trước mặt cô.

"Anh không uống sao?" Cố Tiểu Ngải có chút kinh ngạc nhìn hắn, nói xong liền nhận ly nước.

Lệ Tước Phong lập tức lấy ly nước lại, trừng mắt cô nói, "Cho cô uống thì uống đi."

Thế nào lại nói nhiều như vậy, một lúc ngai hắn buồn nôn, một lúc lại hỏi hắn uống nước không.

"Hả."

Hắn đang phục vụ cô sao?

Cố Tiểu Ngải không hiểu đã đánh giá hắn liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu uống một ngụm nước, nước ấm áp chảy xuôi vào dạ dày hết sức thoải mái.

Như vậy cũng tốt, tay của mình lúc này cảm thấy chụp ảnh giờ lên run run, nếu ly nước cũng rơi xuống như vậy, Lệ Tước Phong nhất định lo lắng rống lên. . . . .

Không đúng. . . . .

Hắn đột nhiên cầm ly cho cô uống. . . . . Là thấy được tay cô run sao? ! Cho nên mới phục vụ cô sao?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, môi buong lỏng ống hút ra, Lệ Tước Phong đang nhìn cá heo biểu diễn phía dưới, tự nhiên hút mạnh ống hút cô vừa uống.

. . . . .

"Tôi nghĩ anh không uống." Cố Tiểu Ngải nháy mắt, không phải lúc này hắn đã lấy hai cái ống hút rồi, tại sao lại dùng ống hút của cô uống.

"Không phải cô nói buồn nôn sao? !" Lệ Tước Phong có chút buồn bực nói, cúi mắt trừng nhìn mặt cô đang kinh ngạc. Cái cô này là như thế nào? ! Hắn làm như thế nào cũng không đúng?

". . . . ." Cố Tiểu Ngải cười khan một tiếng, quay đầu ngồi thẳng nhìn phía biểu diễn.

Hóa ra biến hai cây ống hút trên ly nước thành một thì gọi là không buồn nôn. . . . .

Tư duy của hắn tại sao có thể thành như vậy!

Bỗng dưng, sau khi Lệ Tước Phong uống xong lại đem ly nước đưa đến bên miệng cô, cùng đợi cô uống nước.

Cố Tiểu Ngải ngăn người, bọn họ tiếp xúc "Thân mật" như vậy thực sự không có chuyện gì sao? Cô thực sự sợ lây H1EV23 cho hắn. . . . .

Hắn không thể bị cô lây bệnh được, cô không thích liên lụy người khác, nhất là hắn.

Cố Tiểu Ngải không có cúi đầu uống, Lệ Tước Phong vẫn làm động tác nâng ly nước như vậy, không có ý rời đi, hoàn toàn giống như một người vì cô mà phục vụ vậy.

Mắt Lệ Tước Phong sâu và đen nhìn phía dưới cá heo Tề vũ, tay liền giờ lên như vậy, không có một tia không kiên nhẫn.

. . . . .

Hắn vì cô giờ cái ly như vậy giống như là cái chuyện hắn phải làm vậy, nhưng cô lại không muốn.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn tay hắn.

Trong mười năm về sau, hắn tài cán mà phải vì cô bụng đồ ăn thức uống bao nhiêu lần? Cho dù hắn nguyện ý vì cô, nhưng cô sẽ chấp nhận để hắn bụng bao lâu. . . . .

Cô không muốn biến thành một phế nhân, nhất là ở trước mặt Lệ Tước Phong.

Để cho Lệ Tước Phong nhìn thấy bệnh cô từng chút nguy kịch, cô không biết mình có thể chịu được bao lâu. . . . .

Còn có đứa nhỏ. . . . . với hiện trạng của cô bây giờ, đứa nhỏ có thể tồn tại trong bụng cô cho đến khi ra đời được không, đều là không biết được. . . .

"Àm ỹ chết được." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, chung quanh lại vang lên một trận vỗ tay âm ỹ.

"Vậy có muốn đi hay không?" Cố Tiểu Ngải cố gắng lộ ra một chút mỉm cười hỏi.

"Không phải cô muốn xem sao?" Lệ Tước Phong nhìn về phía cô, bỗng dưng nhìn đến máy chụp ảnh trong lòng cô cầm lên, giờ máy chụp ảnh lên, "Chụp ảnh hay quay phim?"

"Quay phim." Nụ cười của Cố Tiểu Ngải cứng đờ, có thực là hần đã thấy tay cô run rẩy rồi. . . . . Cho nên mới cầm ly nước cho cô, lại vì cô chụp ảnh. . . . .trước kia, hần chưa bao giờ làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337

Cố Tiểu Ngải cùng Lê Tước Phong ở công viên hải dương thật lâu, dọc theo đường đi đều do Lê Tước Phong cầm máy chụp ảnh chụp cái gì đó.

Nếu không phải chỉ có hai người, khiến cho Lê Tước Phong giờ máy chụp ảnh vừa đi vừa chụp như vậy. Nếu là trước kia, khẳng định Lê Tước Phong sẽ đem máy chụp hình quảng đi rồi.....

Nhưng hiện tại..... Lê Tước Phong vẫn một tay nắm tay cô, một tay giúp cô chụp hình, quay phim.

Từ đầu tới đuôi, hần đều không có oán giận một câu.

Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên lẳng lẳng nhìn hần, Lê Tước Phong thực chuyên chú chụp hình, ngay cả nói chuyện với cô cũng chỉ có hai ba câu, Cố Tiểu Ngải không khỏi cảm động, hần yêu thương cô chưa bao giờ nói ra ngoài miệng.

Ngoài miệng ác liệt bao nhiêu, thì cử chỉ hành động của hần lại che chở cô bấy nhiêu.....

Cố Tiểu Ngải tươi cười có chút chua xót, bây giờ lưu lại một chút ký ức tốt đẹp cũng tốt, cô có hơn chín năm thời gian có thể phải nằm ở trên giường, đến lúc đó cũng chỉ nhớ đến lúc này mới giúp cô chống chọi lại được thôi.....

Nếu không, đến lúc đó cô phải chịu đựng thế nào.

Nghĩ như vậy, hai tay Cố Tiểu Ngải ôm cánh tay Lê Tước Phong, cười nói, "Chụp cho tôi này."

"Sao phải chụp cô chứ?" Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

"Tôi không phải anh, tôi không có ghét chụp hình một mình đâu." Cố Tiểu Ngải cười thật ngọt ngào, "Chụp ảnh cho tôi đi?"

"Không được." Lê Tước Phong quả quyết cự tuyệt.

"....."

Mất Cố Tiểu Ngải âm thầm, có chút buồn bực, bây giờ cô khỏe mạnh hần không chịu chụp, về sau hần cũng chỉ có thể nhìn thấy cô đội mũ hoặc mang tóc giả mà thôi.....

Cố Tiểu Ngải ở H thị chơi suốt một ngày, còn đi mua rất nhiều đồ, trở lại biệt thự Lê gia thì đã là giữa trưa ngày hôm sau.

"Đây là mua cho bảo mẫu, những thứ này là cho các người, đều là đặc sản của H thị, các người nếm thử xem."

Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên sofa phòng khách phân quà.

"Cám ơn Lê tiên sinh, cám ơn Cố tiểu thư."

Tất cả nhóm giúp việc đều cao hứng kích động nói cảm ơn.

Lê Tước Phong cười nhạt ngồi ở đằng kia, nữ nhân này không nên mua nhiều đặc sản như vậy về cho mọi người, hại hần còn phải xách túi lớn túi nhỏ.....

"Lê Tước Phong, cái này cho anh."

Sau khi phân phát quà xong, hay tay Cố Tiểu Ngải đưa ra một cái hộp đóng gói tinh xảo, mỉm cười nói.

Ngực Lê Tước Phong đập mạnh, nhìn cô tươi cười có chút ngớ ra tiếp nhận hộp quà.

Cô..... tặng quà cho hần?

Ngón tay thon dài của Lê Tước Phong mở ra, bên trong là một cái caravat cuộn tròn màu bạc, màu bạc rất nam tính.

Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm caravat kia, trên mặt anh tuấn biểu tình có chút ngưng trệ.

Cô tặng quà..... Cô mua khi nào chứ?

"Thích không?" Cố Tiểu Ngải chờ đợi nhìn hấn, thấy hấn không có biểu tình gì khác nghĩ hấn không thích, không khỏi có chút mất mát nói, "Có phải chọn màu không đẹp đúng không?"

Cô còn chọn thật lâu.....

Lệ Tước Phong phục hồi tinh thần lại, nhìn thẳng vào mắt cô, tiếng nói khàn khàn, "Cô mua khi nào?"

Tại sao hấn lại không biết cô mua quà cho hấn lúc nào hết vậy.

"Lúc anh xách đặc sản bỏ lên xe đấy." Cố Tiểu Ngải nhìn caravat trong tay hấn, trong mắt rất mất mát, có phải cô không biết chọn quà hay không đây.....

Cô do dự thật lâu, cũng không biết mua cho Lệ Tước Phong cái gì, rất sợ mua xong hấn sẽ ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Kết quả do dự nửa ngày, vẫn là chọn đúng cái hấn không thích.....

"Cô chỉ tùy tiện mua thôi đúng không?!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, nhú mày.

Cố Tiểu Ngải vội vàng lắc đầu, "Anh không thích sao?"

Cô nào có tùy tiện..... Cô đã suy nghĩ rất nhiều được không.....

Lệ Tước Phong gỡ caravat ra đưa cho cô, Cố Tiểu Ngải có chút cười chua xót, tiếp nhận caravat. Hiện tại đúng là nhìn không có gì đặc sắc cả, Lệ Tước Phong cái gì chưa thấy qua.....

Cô làm sao có thể mua một lần đúng ý của hấn được.

"Cố Tiểu Ngải! Cô cũng sờ ở kia làm cái gì?" Cái cô này còn không lại đây?

"Cái gì?" Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn hấn.

"Mang lên cho tôi!" Lệ Tước Phong hung ác quát, cái cô này cầm caravat của hấn nhìn cái gì vậy?! Đây đã là của hấn rồi!

"A?"

Cố Tiểu Ngải sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, hấn đưa cho cô caravat để cô giúp hấn mang lên, cô lại hiểu sai.....

Cố Tiểu Ngải đứng lên đi đến trước mặt hấn, khuynh thân cúi gập thắt lưng, mười ngón tay thon dài cầm caravat giúp hấn thắt lên, caravat màu bạc kết hợp cùng áo màu đậm hết sức phù hợp.

Mặt của cô gần ngay trước mắt, hương thơm sạch sẽ trên người giống như lướt qua mũi của hấn, Lệ Tước Phong nhìn chăm chăm mặt của cô, bỗng dưng ngừng đầu lên, dễ dàng hôn lên môi của cô.

Đáy mắt Cố Tiểu Ngải hiện lên một chút kinh ngạc, theo bản năng muốn đẩy hấn ra.

Nhưng sau đó, Cố Tiểu Ngải vẫn là thuận theo để cho hấn hôn, cô không muốn từ chối hấn..... Lệ Tước Phong chiếm mỗi lưỡi của cô mà hôn, triển miên cuốn lưỡi của cô, một tay ôm chặt hông của cô, một tay xoa thân thể của cô, luồn vào trong váy vuốt ve cô....."Được rồi được rồi, tôi còn chưa nói xong đâu....."

Cố Tiểu Ngải có chút giãy dụa đẩy hấn ra, Lệ Tước Phong dùng một tay ôm lấy cô ngồi ở trên đùi, mặt vui vào vai gáy của cô bắt đầu hít vào.....

"Biết nhãn hiệu của caravat này là cái gì không?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Tôi không quan tâm nó gọi là gì." Dù sao thì khẳng định cô sẽ không mua nhãn hiệu nổi tiếng nhất thế giới cho hấn..... Dù sao cách xem giá trị của cô và hấn rất khác biệt.

Khẳng định không phải hàng hiệu, càng không theo trào lưu.

"P&N." Cố Tiểu Ngải ngồi ở trong lòng ngực của hấn nói, đôi mắt tỏa sáng.

"Chưa từng nghe qua." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, ôm cô hôn hai má.

Hấn chỉ biết, cô đưa hấn quần áo, đưa hấn caravat, tất cả đều là nhãn hiệu chưa từng nghe qua.....

Bất quá cô mua cho hắn, đã muốn làm cho hắn khiếp sợ rồi..... Trước kia, cô đưa cho hắn cũng chỉ có lạnh nhạt.

.....

Cái tên này..... Còn không hiểu được? Đúng là Lê Tước Phong đàn độn mà.....

Cố Tiểu Ngải kéo caravat qua, đầu ngón tay vuốt phẳng mặt trái có nhãn hiệu lại, nghiêm túc thì thầm từng chữ từng chữ, "P, Lê Tước Phong &N; Cố Tiểu Ngải."

Bây giờ đã hiểu chưa? Cái tên xuân ngọc mà.....

"....."

Lê Tước Phong nhìn chăm chăm cô, trong mắt hiện lên ngạc nhiên, tháo mạnh caravat xuống, nhìn chăm chăm nhãn hiệu trên đó, quả nhiên là chữ cái viết tắt tên của bọn họ.....

Hóa ra, caravat này có nhiều ý nghĩa như vậy.

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn đi theo tôi như vậy sao? Ngay cả tên cũng không nên khắc ở trên caravat cùng nhau như vậy?" Khóe môi Lê Tước Phong gọi lên một chút tươi cười đắc ý, không dừng lại được.

.....

Cái tên này được lợi còn ra về ta đây, không nên châm chọc cô một phen mới vui về chứ.

"Không thích thì trả tôi." Cố Tiểu Ngải nói xong muốn đoạt lại caravat trong tay của hắn.

Lê Tước Phong giơ tay lên cao, nhướn mi trừng mắt cô, "Cố Tiểu Ngải, cô cảm thấy vóc dáng lùn của cô có thể cướp được đồ của tôi sao?!"

"Tôi không có lùn!" Cô cũng cao đến một mét sáu lăm, làm sao mà lùn chứ.

"Cô còn không lùn?!" Vậy cái gì gọi là lùn, trẻ con vừa sinh ra sao?

"....." Cô so với hắn đương nhiên lùn rồi, hắn nghĩ ai cũng có bộ dáng cao lớn như hắn sao?

Cố Tiểu Ngải duỗi thẳng cánh tay cũng không đến tay hắn, không khỏi có chút buồn bực, trừng mắt ở trong hốc mắt vòng vo chuyển, từ trong lòng ngực của hắn đứng lên, lập tức cao ngạo liếc mắt nhìn hắn, "Lê Tước Phong, anh đã muốn như vậy thì tôi sẽ thưởng cho anh, quý xuống cảm ơn đi."

"....." Mắt Lê Tước Phong lộ ra hung dữ, hung tợn trừng mắt cô, "Cố Tiểu Ngải, cô uống nhầm thuốc hả?!"

Rõ ràng là cô đem quà đến tặng cho hắn.....

Còn nói cái gì mà “P&N” là Lê Tước Phong và Cố Tiểu Ngải..... Tại sao lại biến thành hắn muốn được tặng quà chứ?

Tuy rằng.....

Đúng thật là hắn rất muốn, rất là muốn.

Đúng là đây là lần đầu tiên Cố Tiểu Ngải chính thức tặng quà cho hắn, “P&N”..... Làm cho cô suy nghĩ một trận..

"Lê Tước Phong, lúc trang trọng thế này làm ơn thu hồi cái nụ cười đó đi được không..... không thích hợp gì cả." Cố Tiểu Ngải chắc chắn ra tiếng, ngao ngán lắc đầu.....

Lê Tước Phong ra vẻ ác thần ác sát mà trừng cô, nhưng giây tiếp theo khóe môi lại gọi lên chút tươi cười, trong mắt đều là ý cười.....

Nam nhân này đúng là khẩu xà tâm Phật mà.

Rõ ràng là muốn cô tặng quà, cũng không nên giả bộ là không thích, hại cô vừa rồi còn khăn trương sợ không mua quà đúng ý hắn.

"Cố Tiểu Ngải, cô muốn ăn đòn đúng không?!" Lê Tước Phong giơ tay lên, như thể muốn đánh tay cô.

Cố Tiểu Ngải vội vàng lui về sau một bước, "Lê Tước Phong, khi nhận được quà thì phải nói cảm ơn."

"Không cần cảm ơn!" Lê Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

"....."

Cái tên này thật đáng giận!

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, một nữ giúp việc chạy tới nghe, tay ôm điện thoại nói, "Cố tiểu thư, cô có điện thoại."

Điện thoại của cô?

Ai tìm cô mà lại gọi đến điện thoại của biệt thự.

Cố Tiểu Ngải đi qua vừa nhận điện thoại thì một giọng nói truyền đến, "Chị Tiểu Ngải, em là Nại Nại."

.....

Là Linh Mộc Nại Nại.

Cô ta làm sao có thể gọi điện thoại cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338

"Chị Tiểu Ngải à, tại sao hai ngày nay không thấy chị đến phim trường vậy?" Linh Mộc Nại Nại khó hiểu hỏi, giọng nói có chút lớn, "Em rất nhớ chị đó, gọi di động cho chị đều không được."

Mình có nghe làm hay không đây. Tại sao Linh Mộc Nại Nại này có thể vĩnh viễn tình cảm như vậy.....

Di động của cô đều bị Lê Tước Phong quăng mất hết rồi, làm sao có thể gọi được chứ.

"Tôi đã gọi điện thoại cho đạo diễn Trương xin từ chức rồi." Cố Tiểu Ngải nhàn nhạt nói, chính xác mà nói là do Lê Tước Phong gọi qua, gào rống một trận với đạo diễn Trương..... thế là xong việc.

"Không được, chị à, không phải chị rất thích làm đạo diễn à..... đến đây, đến đây đi." Linh Mộc Nại Nại giống như làm nũng ở trong điện thoại.

.....

"Linh Mộc, quan hệ của tôi với cô thực không tốt như vậy, bắt quá cảm ơn cô đã quan tâm gọi điện thoại đến đây, tạm biệt."

Cố Tiểu Ngải nói xong đang muốn cúp điện thoại, Linh Mộc Nại Nại lập tức lo lắng kêu to lên, "Tôi đến Lê gia tìm chị được không?"

"Cô muốn tới đây sao?"

Đến biệt thự Lê gia?!

Ai muốn cô ta tìm đến chứ..... Các cô không quen thân được chứ.....

Cố Tiểu Ngải cực kỳ buồn bực, đang muốn nói không được, phone bị một cái tay thon dài che lấy, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Lê Tước Phong đứng ở trước mặt cô, không tiếng động giương môi lên, "Đồng ý với cô ta đi."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc tròn to mắt, Lê Tước Phong buông tay che phone ra, Cố Tiểu Ngải không hiểu rõ nói vào điện thoại, "Được, cô qua đây đi."

"Dạ, chờ em nha! Em quay xong vài cảnh nữa sẽ tới ngay, một chút gấp, chị Tiểu Ngải." Linh Mộc Nại Nại nhiệt tình ở trong điện thoại tặng cô một nụ hôn gió.

Cúp điện thoại, Cố Tiểu Ngải khó hiểu nhìn về phía Lê Tước Phong, "Vì sao lại muốn cô ta đến nhà?"

"Chờ cô ta lại đây, cô sẽ biết."

Thừa dịp cơ hội này có thể bắt Linh Mộc lại, bất kể cô ta có bối cảnh lớn thế nào hay là có người dựa lưng, hần nhất định trước khi Cố Tiểu Ngải ngày càng nhiều thống khổ phải lấy được thuốc giải độc.

"Tôi không thích cô ta." Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, gặp Linh Mộc Nại Nại lâu một chút, cô lại càng nhưc đầu.

"Tôi biết." Lê Tước Phong đưa tay nheo nheo mắt của cô, "Tôi sẽ không để cho cô ta quấy rầy cô lâu đâu, tôi ra ngoài một chút, lập tức quay lại."

"Ừ, được."

Cố Tiểu Ngải gật đầu, Lệ Tước Phong cúi người hôn ở trên mặt cô một cái, "Ồ nhà ngoan một chút."

"....."

Cô là con cún cưng của hấn sao? Còn ngoan một chút.

Sau khi tiễn bước Lệ Tước Phong, Cố Tiểu Ngải đi đến trong thư phòng mở máy tính ra, xem thư viện ảnh của Lệ Tước Phong, mỗi một thư mục, tất cả đều là ảnh của một mình cô.....

Cố Tiểu Ngải giật mình.

Không phải hấn không thích chụp hình sao, lại có thể chụp nhiều như vậy.....

Trên ảnh chụp, cô không có nhìn thẳng vào ống kính, đều là ảnh hấn chụp lên, người này..... nhưng thật ra chụp cô rất xinh đẹp, cô hoặc ngồi hoặc đứng hoặc đi..... Hấn đều chụp lại.....

Lần sau phải đem đi cho người ta in ảnh ra mới được, Cố Tiểu Ngải xem qua từng tấm, cửa thư phòng bị gõ vang lên.

"Mời vào." Đầu Cố Tiểu Ngải cũng không ngước lên, tiếp tục nhìn ảnh chụp trong Computer, bên môi vẫn lộ vẻ thân nhiên tươi cười.

"Cố tiểu thư, Linh Mộc tiểu thư đã đến rồi." Bảo mẫu đi tới báo cho cô.

.....

Nhanh như vậy đã tới rồi?

"Lệ Tước Phong trở về chưa?"

"Còn chưa về."

Cố Tiểu Ngải nhú nhú mày, Lệ Tước Phong còn nói chờ sau khi Linh Mộc Nại Nại đến đây là có thể biết được..... Kết quả bây giờ mọi người không biết hấn đi đâu.

Cô còn phải đi ứng phó vị tiểu thư Linh Mộc kia.

Cố Tiểu Ngải tắt Computer đi xuống lầu, Linh Mộc Nại Nại mặc một chiếc váy xinh xắn đứng ở phòng khách nhìn cô cười đến vẻ mặt sáng lạn, "Chị Tiểu Ngải, chị không sao chứ? Vì sao lại đột nhiên từ chức? Có phải còn để ý mấy người kia khi dễ chị quá hay không? Không phải chị đã tha thứ cho các cô ấy rồi sao?"

.....

Đặt câu hỏi như bắn liên hồi làm cho Cố Tiểu Ngải không thể nào đáp lại.

"Muốn uống chút gì không?" Cố Tiểu Ngải đối mặt cô ngay cả tươi cười đều khó có thể cười ra, chỉ nhàn nhạt hỏi.

"Nước chanh đi!" Vẻ mặt Linh Mộc Nại Nại tràn đầy thanh xuân tươi cười, "Nước chanh là món yêu thích nhất của em!"

Đúng là không thay đổi.....

Ngay từ đầu gặp mặt Linh Mộc Nại Nại đã uống nước chanh rồi.

"Tôi đi chuẩn bị." Bảo mẫu đứng ở một bên cung kính nói.

"Ngồi đi." Cố Tiểu Ngải chìa chìa xô pha.

"Dạ." Linh Mộc Nại Nại nặng nề mà gật gật đầu, ngồi vào trên xô pha, "Chị Tiểu Ngải à, chị càng ngày càng có phong thái bà chủ đó."

"Thật không?" Cố Tiểu Ngải phản ứng cực kỳ lạnh nhạt.

Đối mặt với phản ứng lạnh nhạt của Cố Tiểu Ngải, Linh Mộc Nại Nại nhất thời không nói nữa, chỉ cười cười, "Lệ Tước Phong đâu?"

"Cô đến gặp tôi hay là gặp Lệ Tước Phong?" Cố Tiểu Ngải nói từ bén nhọn.

"Cũng là vì....." Linh Mộc Nại Nại rặng rờ khả ái cười rộ lên, "Em đã lâu chưa gặp qua anh ấy, không biết bây giờ anh ấy thế nào thôi."

Dù thế nào thì Lệ Tước Phong với cô ta cũng không có quan hệ.

Cố Tiểu Ngải ở trong lòng oán thầm.

"Cố tiểu thư, Linh Mộc tiểu thư." Bảo mẫu đem hai ly nước chanh bưng lên.

"Tôi nghĩ tôi từ chức không cần báo với cô, cô cũng không cần cố ý chạy đến đây một chuyến." Cố Tiểu Ngải thản nhiên nói, bưng ly nước chanh uống một ngụm.

Đã có ngụ ý tiễn khách rồi.....

"Nhưng không phải chị muốn làm đạo diễn sao? Cơ hội học tập tốt như vậy, vì sao chị muốn vứt bỏ chứ?!" Linh Mộc Nại Nại lại giống như không có nghe ra ý tứ của cô, đột nhiên ngồi lại gần kích động bắt lấy cánh tay của cô.....

"Phốc——"

Cố Tiểu Ngải bị cô ta làm cho hoảng đến sặc nước chanh, tay run lên, nửa ly nước chanh hắt tới trên người ướt một bên váy.....

.....

Cố Tiểu Ngải lắc đầu, cô là trời sinh mắc nợ Linh Mộc Nại Nại sao?

"A..... Thực xin lỗi thực xin lỗi, chị Tiểu Ngải..... Tôi không phải cố ý." Thấy thế, vẻ mặt Linh Mộc Nại Nại áy náy nhìn cô, "Tôi thực không phải cố ý."

"....." Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn cô ta, "Tôi đi thay quần áo."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Nếu không tôi bồi thường cho chị một bộ quần áo khác nha."

Cố Tiểu Ngải rất muốn với cô ta nói một câu, chỉ cần cô không hiện ra ở trước mặt mình, chính là bồi thường tốt nhất đối với mình rồi.....

Linh Mộc Nại Nại vẫn không có rời đi, Cố Tiểu Ngải chỉ có thể đi vào phòng tắm tùy tiện xoa xoa thân mình, thay quần áo sạch sẽ lại đi ra ứng phó cô ta.

"Chị Tiểu Ngải, thực xin lỗi....." Thấy cô đi ra, Linh Mộc Nại Nại đứng lên cúi đầu xin lỗi, thành ý mui phần, cầm lấy nước chanh trước mặt mình đưa cho cô, "Chị uống ly của tôi đi, tôi còn chưa uống qua."

"Không cần, trong nhà chanh rất nhiều." Cố Tiểu Ngải lạnh nhạt nói, ngồi xuống lẳng lẳng nhìn cô ta, xem cô ta khi nào thì mới bằng lòng rời đi.....

Thật không biết Lê Tước Phong vì sao muốn cho Linh Mộc Nại Nại lại đây, bây giờ lại không thấy bóng dáng của hắn đâu.....

"Uống thôi uống thôi."

Linh Mộc Nại Nại bưng ly nước chanh đưa tới trong lòng cô, Cố Tiểu Ngải sợ lại hắt vào mình nên đẩy ra.

Trong lúc đẩy ra, Cố Tiểu Ngải bị chiếc nhẫn lóe sáng trên ngón trỏ của cô ta đâm vào, vô cùng đau đớn, vội vàng rút tay lại.

Linh Mộc Nại Nại mang nhẫn gì mà lại đâm vào người ta như vậy chứ.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Linh Mộc Nại Nại lo lắng lại gần, buông nước chanh xuống, hai tay cầm tay cô cẩn thận xem xét.

"Cô đừng chạm vào tôi..... A!"

Trong lúc đẩy tới lui, móng tay Cố Tiểu Ngải cào xước tay Linh Mộc Nại Nại, bỗng dừng lại thấp giọng thét chói tai lên, tay lại bị nhẫn của Linh Mộc Nại Nại đâm vào, máu tươi ồ ồ mà ra, từng giọt chảy lên tay Linh Mộc Nại Nại.

"Thực xin lỗi....." Linh Mộc Nại Nại luống cuống tay chân nói xin lỗi.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ nhìn máu tươi trên tay cô ta, vội vàng kêu lên, "Nhanh đi rửa tay ngay đi! Bảo mẫu, mau dẫn Linh Mộc đi rửa tay ngay!"

"Tôi không sao, có vẻ chị quan trọng hơn."

"Đừng nói nhảm, nhanh đi rửa đi." Cố Tiểu Ngải có chút kích động nói, trên tay Linh Mộc Nại Nại hẳn là không có miệng vết thương nào chứ, vừa rồi hình như móng tay của cô cào xước tay Linh Mộc Nại Nại.....

Linh Mộc Nại Nại có chút kỳ quái nhìn Cố Tiểu Ngải, bản thân Cố Tiểu Ngải đổ máu thành như vậy, lại bắt cô đi rửa tay ngay?

Sao lại thế này.....

"Còn không đi?" Cố Tiểu Ngải nhìn Linh Mộc Nại Nại sững sờ tại chỗ không khỏi lo lắng, bây giờ cô cũng bị thương, không dám đụng vào Linh Mộc

Nại Nại.

Một nữ giúp việc đi tới, Cố Tiểu Ngải vội nói, "Mau dẫn Linh Mộc tiểu thư đi rửa tay ngay, dùng nước nóng đó."

"Dạ"

Nữ giúp việc đi tới dẫn Linh Mộc Nại Nại rồi đi.

"A ——"

Cố Tiểu Ngải chỉ nhìn chăm chăm tay mình chảy máu, đột nhiên nghe Linh Mộc Nại Nại phát ra một tiếng kêu sợ hãi, Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, nữ giúp việc kia đâm thẳng quả đấm về phía Linh Mộc Nại Nại, Linh Mộc Nại Nại nhanh nhẹn ngăn cản, xoay người dùng chân đá nữ giúp việc, nữ giúp việc lúc này bị gạt ngã.....

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ tròn to mắt, đây là tình huống gì? Linh Mộc Nại Nại biết võ sao?! Đây là có chuyện gì?

Nữ giúp việc kia bị gạt ngã lại cực nhanh đứng lên, một lần nữa cùng Linh Mộc Nại Nại đánh nhau.

"Đừng nhúc nhích!"

Mười mấy vệ sĩ từ cửa xuất hiện xông vào, bao vây quanh Linh Mộc Nại Nại, bọn vệ sĩ người người cầm súng nhắm ngay Linh Mộc Nại Nại, "Không được nhúc nhích, giờ hai tay lên đầu!"

"Các người làm cái gì?!" Linh Mộc Nại Nại buông nữ giúp việc ra, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu nhìn về phía bọn họ, chuyển mắt úy khuất nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Chị Tiểu Ngải, chị cho người bắt nạt tôi sao?"

.....

Ai rảnh đi bắt nạt cô ta chứ.

Cố Tiểu Ngải nhìn một màn trước mắt, cũng hoàn toàn không rõ là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 339

"Hóa ra cô còn biết võ thuật." Một tiếng cười lạnh truyền vào.

Cố Tiểu Ngải theo tiếng nhìn qua, thấy Lê Tước Phong từ ngoài cửa chậm rãi đi tới, toàn thân bao phủ vẻ lo lắng.

Lê Tước Phong lạnh lùng nhìn Linh Mộc Nại Nại, "Bất cô thật đúng là không dễ dàng MÀ."

"A Phong..... tại sao anh bắt tôi? Tôi chỉ tới gặp chị Tiểu Ngải thôi mà." Nhìn thấy Lê Tước Phong, Linh Mộc Nại Nại lập tức úy khuất lên án, nước mắt lúc này chảy xuống dưới.

"Quý xuống!" Một vệ sĩ quát to, đá vào chân Linh Mộc Nại Nại một cước.

Linh Mộc Nại Nại lúc này khuất nhục quý xuống, nước mắt rơi càng nhiều, thoát nhìn điềm đăm đáng yêu.

"Nói đi, thuốc giải độc ở đâu?" Lê Tước Phong đứng trước mặt Linh Mộc Nại Nại lạnh lùng quát, "Tôi, Lê Tước Phong chưa bao giờ cho phụ nữ ưu đãi gì cả, không muốn chịu tra tấn thì đem thuốc giải độc giao ra đây!"

"Thuốc giải độc cái gì..... Ô....." Linh Mộc Nại Nại hoàn toàn không biết gì cả nhìn hắn, nước mắt càng rơi xuống như bị đứt tuyến lệ vậy.

.....

Nghe được bọn họ nói, thế này Cố Tiểu Ngải mới hiểu được.

Linh Mộc Nại Nại cũng có khả năng hạ độc ở trên người cô, cho nên Lê Tước Phong nhân cơ hội bắt Linh Mộc Nại Nại.....

"Mẹ nó. Đừng giả bộ với tôi!" Lệ Tước Phong rống to quát, trong mắt sát ý đặc hơn, giọng điệu đáng sợ đến dọa người.

Linh Mộc Nại Nại rõ ràng hoảng sợ, hít vào một hơi, đứng lui ra sau từng bước, lại bị một vệ sĩ trực tiếp dùng họng súng đề lên cái gáy của cô ta.

Linh Mộc Nại Nại không dám cử động nữa.

"Lệ Tước Phong....." Cố Tiểu Ngải đi qua bên cạnh Lệ Tước Phong, nhìn chăm chăm vết máu trên tay Linh Mộc Nại Nại nói, "Trước hết hãy để cho cô ta rửa tay đã, tiêu độc một chút."

Nếu lỡ Linh Mộc Nại Nại không phải hung thủ, lại bị nhiễm HIV23, không phải thành chính mình hại cô ta rồi.

Lệ Tước Phong liếc mắt miệng vết thương trên tay Cố Tiểu Ngải một cái, nhủ thầm, "Cô đi xử lý miệng vết thương trên tay mình trước đi."

Mình cũng bị thương còn quan tâm Linh Mộc cái gì!

"Nhưng Linh Mộc....."

Đúng là cô không thích Linh Mộc, nhưng không muốn làm hại Linh Mộc giống như cô.

"Bắt Linh Mộc đi!" Lệ Tước Phong lạnh lùng thốt lên.....

"Dạ" bọn vệ sĩ cùng đồng thanh, dùng súng nhắm ngay Linh Mộc Nại Nại, "Còn không đi?! Cô chờ những người hộ vệ kia tới cứu cô sao? Những người đó đều đã bị chúng tôi bắt hết rồi!"

Người của cô đã bị bắt toàn bộ?!

"....." Nghe vậy, trong mắt Linh Mộc Nại Nại rõ ràng có khủng hoảng, chuyển mắt khiếp sợ nhìn về phía Lệ Tước Phong, "Làm sao anh biết bên cạnh tôi có người bảo vệ chứ?"

"Hắn là tôi hỏi cô mới phải, cô còn có thân phận gì nữa hả?!" Bên môi Lệ Tước Phong phỉếm cười lạnh, "Toàn bộ châu Á, ngay cả tôi - Lệ Tước Phong cũng tra không ra thân phận bối cảnh không vượt qua một năm! Thiên kim của đại gia, công chúa của hoàng thất..... ngoài ra không tra ra được cái gì nữa?!"

Nhìn Lệ Tước Phong nói ra như vậy, Linh Mộc Nại Nại cúi bỏ nét ủy khuất trên mặt, bên môi gọi lên cười lạnh giống như Lệ Tước Phong, "Muốn biết sao? Anh biết nên đi hỏi ai không, anh động đến tôi, anh nghĩ xem cha tôi có thể bỏ qua cho anh hay không!"

.....

Cố Tiểu Ngải ngoài ý muốn nhìn Linh Mộc Nại Nại, nụ cười trên mặt Linh Mộc Nại Nại..... Cùng với khi diễn gian phi giống nhau như đúc.

Diễn xong, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình như vậy trên mặt Linh Mộc Nại Nại.

Mỗi lần nhìn trên mặt ngây thơ rực rỡ của Linh Mộc Nại Nại nổi lên cười lạnh, Cố Tiểu Ngải đều cảm thấy đặc biệt phù hợp, trên lưng nổi gai sống.....

Trong ấn tượng của cô, Linh Mộc Nại Nại rạng rỡ, thanh xuân, sống động..... Còn có liều lĩnh chấp nhất đối với tình yêu.

Hiện tại trước mặt cô, Linh Mộc Nại Nại thật sự làm cho cô khiếp sợ.

.....

"Mẹ nó, dám uy hiếp tôi nữa!" Lệ Tước Phong nổi giận, tiến lên một phen kéo cổ áo Linh Mộc Nại Nại, "Không giao thuốc giải độc ra! Cô xem tôi có dám làm thịt cô hay không?!"

Linh Mộc Nại Nại bị hất xách lên mũi chân đều khó có thể chấm đất, đáy mắt toát ra một chút sợ hãi, không còn dám cùng Lệ Tước Phong sáng giọng nữa.

"Mang đi! Tiếp đón cô ta thật tốt vào!"

Lệ Tước Phong một phen đẩy cô ta ra, Linh Mộc Nại Nại bị bọn vệ sĩ bắt đi.

"Vì sao anh động đến cô ta thì cha cô ta sẽ không bỏ qua cho anh chứ?!" Cố Tiểu Ngải nhìn Linh Mộc Nại Nại bị áp đi khó hiểu hỏi.

Linh Mộc Nại Nại làm sao có thể nói chuyện như vậy?!

"Đừng nghe cô ta nói khủng nói điên!"

Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, cúi đầu nhìn về phía máu tươi trên tay cô, đưa tay nắm lấy tay cô.

Cố Tiểu Ngải lui về phía sau từng bước, đem tay giấu đến sau lưng.

"Đưa tay cho tôi xem!" Lệ Tước Phong nhíu mi, giọng điệu không được xá vào nói.

"Không được, tôi đi xử lý miệng vết thương một chút là được rồi." Cố Tiểu Ngải xả ra một chút tươi cười, xoay người rời đi, chân giẫm phải một vật gì đó cứng cứng.

Cố Tiểu Ngải nhắc chân lên liền thấy chiếc nhẫn lúc nãy Linh Mộc Nại Nại làm rớt xuống, trên nhẫn còn có vết máu.....Cố Tiểu Ngải sợ run lên, rất nhiều ký ức ngất quảng hiện lên trong đầu, giống như có cái đáp án gì đó hiện lên.....

"Lệ Tước Phong." Cố Tiểu Ngải cúi gập thắt lưng nhặt chiếc nhẫn kia lên, chuyển mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong, nói, "Đem cái nhẫn này đi xét nghiệm, trên đó hẳn là có h1ev23."

"Cái gì?" Lệ Tước Phong nhíu mi.

"Tôi không biết tôi nghĩ đúng không, trên chiếc nhẫn kia còn có máu của tôi, có thể xét nghiệm ra trên chiếc nhẫn có cái gì đúng không?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Cô muốn nói lần này cô ta tới là vì muốn hạ độc cô sao?" Lệ Tước Phong hiểu ý của cô, đôi mắt sâu đậm, "Không có khả năng."

Cô đã bị nhiễm h1ev23 rồi, cái cô Linh Mộc Nại Nại kia cần làm gì nữa chứ.

Không có khả năng sao?

Cố Tiểu Ngải nhìn về phía ly nước chanh lúc nãy Linh Mộc Nại Nại muốn cho cô uống, có lẽ cô ta còn có một biện pháp nữa.

Cố Tiểu Ngải bước đi tới, bưng ly nước chanh trên bàn lên uống một hơi.

"Cô làm cái gì vậy?!" Lệ Tước Phong gầm nhẹ một tiếng, cô muốn làm gì chứ?!

"Tôi muốn chứng minh có phải Linh Mộc Nại Nại muốn hại tôi hay không?" Cố Tiểu Ngải nắm thật chặt cái ly, lẳng lặng chờ đợi.

Thật lâu.....

Cố Tiểu Ngải đang đứng nguyên tại chỗ rồi đi hai bước, đột nhiên đầu choáng váng, trước mắt tối sầm, cái gì đều nhìn không thấy..... một giây tiếp theo, ánh mắt khôi phục thanh minh, giống như chuyện gì đều không có giống nhau.....

Chính là loại cảm giác này.

Cô từng bị qua.....

Cố Tiểu Ngải lập tức ngồi vào trên sô pha, "Tôi muốn gặp Linh Mộc Nại Nại."

Sắc mặt của cô tái nhợt, Lệ Tước Phong thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, sau một lúc lâu mới gật đầu, "Được."

*****

Vùng ngoại thành, trong căn cứ dưới lòng đất không có chút ánh sáng, Lệ Tước Phong trên đường đều ôm vai của cô, Cố Tiểu Ngải bỏ một tay vào túi quần, một tay cầm một cái túi trong suốt, bên trong là nửa ly chanh nước.

Trong hành lang, Cố Tiểu Ngải bước chân nặng nề theo Lệ Tước Phong đi lên phía trước, bọn bảo tiêu mở cửa.

Còn chưa đi đến gần, Cố Tiểu Ngải chợt nghe đến một ít tiếng kêu thảm thiết của đàn ông từ bên trong truyền tới, nghe được làm cho người ta sồn tóc gáy, cơ thể Cố Tiểu Ngải cứng đờ mất tự nhiên.

Lệ Tước Phong nháy mắt sắc bén với một vệ sĩ bên cạnh, người vệ sĩ kia lập tức rời đi.

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết liền dừng lại.

"Có thể thả những người vô tội không?" Cố Tiểu Ngải lên tiếng hỏi, cô không thích liên lụy người khác.

"Tạm thời còn không được, cô xác định Linh Mộc Nại Nại chính là người hạ độc sao?" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi, trong mắt hiện lên một chút nguy hiểm.

"Đúng, tôi xác định." Cố Tiểu Ngải gật gật đầu, bây giờ cô chỉ mới xác định.....

Vệ sĩ mở một cánh cửa phong cách tao nhã, Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải đi vào.

Đây là một phòng rộng lớn trống trơn, ngoại trừ đèn treo giá trị xa xỉ ra thì các vật trang trí khác đều không có, ở một góc tường để một bàn dài, một cái ghế.

Linh Mộc Nại Nại bị trói tay sau lưng ghế, trên tay cùng trên đùi tất cả đều bị vết dây trói, lúc trước tóc được làm kiểu tinh xảo xinh đẹp giờ phút này đã hỗn độn không còn bộ dáng cũ.

Hai vệ sĩ mặc đồ đen đứng bên cạnh cô, nhìn thấy Lê Tước Phong tiến vào lập tức cung kính cúi đầu, "Lê tổng."

Nghe vậy, Linh Mộc Nại Nại ngẩng đầu lên, gương mặt thanh tú lúc này giờ phút này tái nhợt, khóe miệng có vết thương rất lớn, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống từng giọt.

Gương mặt xinh đẹp hoạt bát hiện lên bị thương thực thảm.

Cố Tiểu Ngải có chút bị dọa đến, chưa bao lâu thế này, thù hạ của Lê Tước Phong đã tra tấn Linh Mộc Nại Nại thành như vậy.....

Lê Tước Phong buông Cố Tiểu Ngải ra, tiến lên đá một cước vào bàn dài, cực kỳ tức giận quát, "Con mẹ nó, cô lập tức đem thuốc giải độc giao ra đây! Tôi không nhân nại với cô nữa đâu!"

Linh Mộc Nại Nại hô hấp run run, nhìn chăm chăm Lê Tước Phong dẫm nát trên bàn, "Tôi không biết anh đang nói thuốc giải độc cái gì..... Anh không thả tôi ra, cha anh sẽ không bỏ qua cho anh."

"Cô muốn chết hả?!" Lê Tước Phong bị Linh Mộc Nại Nại uy hiếp, phẫn nộ đá một cước ngã cái bàn.

"A ——"

Linh Mộc Nại Nại bị đau kêu lên một tiếng, cạnh bàn ngã vào trước ngực cô, đau đến cả khuôn mặt cô đều vặn vẹo.

"Đem cái bàn ra chỗ khác." Cố Tiểu Ngải nhìn vệ sĩ bên cạnh liếc mắt một cái, giọng điệu thản nhiên nói.

"Vâng" hai vệ sĩ liền tranh thủ chuyển cái bàn trên người Linh Mộc Nại Nại đi.....

"Để cho tôi nói chuyện với cô ta một chút." Cố Tiểu Ngải đi qua Lê Tước Phong nói.

Trên khuôn mặt Lê Tước Phong tất cả đều là tức giận, nghe vậy lui từng bước qua bên cạnh, một vệ sĩ lập tức đem hai cái ghế dựa từ bên ngoài vào, Lê Tước Phong thuận thế ngồi xuống, bực mình kéo kéo caravat.

Linh Mộc Nại Nại nhìn Cố Tiểu Ngải đi tới, trong hốc mắt nháy mắt rớt xuống nước mắt, ủy khuất nhìn Cố Tiểu Ngải, khóc như mưa, "Chị Tiểu Ngải..... Em thực nghe không hiểu A Phong đang nói cái gì..... Chị bảo anh ấy thả em được không..... Bằng không em sẽ chết ở chỗ này mất, chị Tiểu Ngải..... Chị giúp em....."

Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn Linh Mộc Nại Nại, kiên nhẫn chờ cô ta nói xong, lập tức chậm rãi nói, "Thả cô đi thì người chết chính là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 340

Linh Mộc Nại Nại mờ mịt nhìn cô, "Chị Tiểu Ngải, chị đang nói cái gì?"

"Khát nước không?" Cố Tiểu Ngải đưa tay lấy nửa ly nước chanh trên bàn, lạnh nhạt hỏi, "Muốn uống không?"

Trong mắt Linh Mộc Nại Nại xẹt qua một chút khiếp sợ, nhìn chăm chăm Cố Tiểu Ngải.

Bỗng nhiên, Linh Mộc Nại Nại ngưng khóc hẳn, ra vẻ cực kỳ tự nhiên, như là đột nhiên hiểu được, Linh Mộc Nại Nại oán hận trừng mắt Cố Tiểu Ngải, "Tôi hiểu rồi, báo cáo kiểm tra sức khỏe kia là giả, là cô dùng để dụ tôi, làm cho tôi lại xuống tay với cô, vậy thì các người có thể bắt tôi."

Cô nhìn lên báo cáo kiểm tra sức khỏe của Cố Tiểu Ngải cô còn tưởng rằng Cố Tiểu Ngải không bị nhiễm HIV23.....

Dù sao đó cũng là vi khuẩn, không phải uống xong thì chắc chắn sẽ bị nhiễm bệnh..... Cho nên cô mới có thể vội vã ra tay.....

Kết quả là bị Lê Tước Phong bắt.

Đây rõ ràng là một ván cờ.

Lệ Tước Phong ngồi ở một bên, trong ánh mắt lập tức dâng lên ý muốn giết người, mẹ kiếp, thật sự là do Linh Mộc làm!

Chết tiệt!

Tại sao lúc trước hắn có thể cho rằng cô ta chỉ là một cái bình hoa!

"Cô không cần ở trước mặt tôi đóng kịch nữa." Cố Tiểu Ngải một tay cái ở chanh nước chén thượng, "Trước khi cô quay về Nhật Bản không nên lôi kéo tôi uống một ly nước trái cây, thời điểm đó..... Cô đã nhắm vào tôi, vì sao?"

Một người con gái luôn miệng muốn cùng với cô làm chị em bạn bè, một người con gái luôn miệng cùng với cô cạnh tranh công bằng.....

Theo sớm như vậy cũng đã đổi cô xuống tay độc ác.....

Quả thực khó có thể tưởng tượng, khi đó Lệ Tước Phong cùng Sở Thế Tu vừa kết thúc giao chiến trên bến thuyền, khi đó cô đối với việc ở lại bên cạnh Lệ Tước Phong đã tràn ngập sợ hãi cùng không muốn..... Linh Mộc Nại Nại cũng biết rõ ràng mối quan hệ của cô cùng Lệ Tước Phong lúc ấy rất nhạt nhòa.

Dưới tình huống như vậy, Linh Mộc Nại Nại lại có thể hạ độc cô.....

"Vì sao?" Như là nghe được chuyện buồn cười, Linh Mộc Nại Nại nở nụ cười, chuyển mắt nhìn về phía Lệ Tước Phong ở bên cạnh, "Vì người đàn ông này."

Trên mặt cô còn vài vệt nước mắt, lập tức liền cười to, khoe miệng còn có một vết máu, thoạt nhìn thấy ghê người.

"Phanh ——"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong đứng lên, nổi giận đập tay một cái vào trên bàn, trừng mắt quát Linh Mộc Nại Nại, "Bớt nói nhảm cho tôi nhờ! Đem thuốc giải độc giao ra đây! Nếu không tôi sẽ cho cô chịu tra tấn!"

Cố Tiểu Ngải nghe Linh Mộc Nại Nại nói có chút sững sốt, nhìn bộ dáng Lệ Tước Phong thịnh nộ ngực hung hăng đau.....

Hắn hỏi hận chạm qua người phụ nữ Linh Mộc Nại Nại này sao?

Cho nên mới thành như vậy.....

"Mẹ tôi nói với tôi rồi, đối với kẻ thù nhất định phải ra tay trước."

"....."

Linh Mộc Nại Nại cười nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, chậm rãi nói, "Tôi không thích trực tiếp giết người, H1Ev23 được tôi chọn từ rất nhiều vi khuẩn. Thật ra mà nói, A Phong, anh có thể yêu một người liệt tước đầu gối trên giường bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay là..... Mười năm?!"

"Ba ——"

Lệ Tước Phong tát một cái.

Linh Mộc Nại Nại bị tát cả khuôn mặt đều nghiêng qua một bên, Lệ Tước Phong cả người bao phủ sát khí, "Tôi Lệ Tước Phong chưa bao giờ kiêng kị đánh phụ nữ cả! Cô nói thêm một câu nào nữa thử xem!"

"Em yêu anh!" Linh Mộc Nại Nại kiên định nói.

"Ba ——"

Lệ Tước Phong không lưu tình chút nào lại tát một cái nữa, mặt Linh Mộc Nại Nại lúc này sưng lên một nửa, nhả ra một ngụm máu tươi.....

"Cô thiếu đàn ông sao?! Chỗ này của tôi có đàn ông đó!" Lệ Tước Phong từ trên cao nhìn xuống trừng mắt cô ta.

Linh Mộc Nại Nại kinh hoàng nhìn hắn, "Anh muốn làm cái gì? Anh không thể làm xằng bậy, cha anh sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

"Xem cô chết trước hay là tôi chết trước!" Lệ Tước Phong cười lạnh một tiếng, một quyền đánh ở trên bàn, lạnh lùng mở miệng, "Các người ai muốn lên giường?"

Linh Mộc Nại Nại sợ tới mức môi run run, "Em là bạn gái của anh....."

Lệ Tước Phong lại muốn đánh cô, Cố Tiểu Ngải ra tiếng ngăn lại, "Không cần như vậy."

"Cô đi về trước, chuyện ở đây để tôi giải quyết." Lệ Tước Phong trầm thấp nói, trên mặt tức giận, ngón tay nắm thật chặt thành quyền, gân xanh nổi lên.

"Mặc kệ như thế nào, cũng không thể đối với phụ nữ mà làm chuyện như vậy."

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, giọng nói mềm nhẹ.

Lệ Tước Phong vừa muốn mở miệng rống lên, đột nhiên nhớ đến mình đã từng làm chuyện như vậy đối với cô, để cho đàn ông khác đi cường gian cô.....

Mẹ kiếp.

Hắn lúc trước rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn rồi.

"Chị Tiểu Ngải, chị ở đây giả tốt bụng sao? Tôi cũng không tin cô không muốn thuốc giải độc." Linh Mộc Nại Nại cười lạnh một tiếng, khoe môi còn đang chảy máu.

"Con mẹ nó, cô nói thêm câu nữa xem!" Lệ Tước Phong nổi giận lại muốn đánh cô, bỗng dừng lại gắng gượng thu tay về.

"Muốn thuốc giải độc tôi có thể dùng biện pháp khác." Cố Tiểu Ngải đẩy ly nước chanh trên bàn, nhìn về phía tên hộ vệ bên cạnh, "Đem cho cô ta uống."

.....

Linh Mộc Nại Nại cười lên, "Cô nghĩ rằng tôi sẽ sợ sao? Dừng....."

Linh Mộc Nại Nại nói đến một nửa, đã bị tên hộ vệ đổ nước chanh vào miệng, cô giãy giụa nhưng không được, mặt bị tên hộ vệ nắm đến thay đổi hình dạng, gắng gượng uống nước chanh vào.

"Uống ngon không?" Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nhìn, cô luôn luôn sống theo phương châm người không đụng đến ta thì ta không đụng đến người..... Cô không thích liên lụy người khác, nhưng sẽ không khách khí đối với kẻ thù của mình.

Cô không thích Lệ Tước Phong kêu đàn ông đi cường gian Linh Mộc Nại Nại, nhưng cũng không đại biểu là cô tốt bụng.

Đối với người hại cô nhiễm H1EV23..... Cô không cần phải thủ hạ lưu tình.

.....

"Tôi không sợ, cùng lắm thì hai ta cùng nhau chờ chết." Linh Mộc Nại Nại bị bắt uống hết ly nước chanh, đôi mắt gắt gao trừng Cố Tiểu Ngải.

"Tôi không biết cô yêu Lệ Tước Phong bao nhiêu."

Cố Tiểu Ngải vòng qua cái bàn đi đến bên cạnh Linh Mộc Nại Nại, từ trên cao nhìn xuống, khinh miệt mà châm chọc nói, "Nhưng cô nên biết Lệ Tước Phong lúc trước vì sao lại coi trọng cô, bởi vì cô có vài điểm giống tôi, anh ấy coi trọng..... Cho tới bây giờ cũng không phải cô Linh Mộc Nại Nại!"

Lệ Tước Phong thật sâu nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, hận không thể bắn chết chính mình.

Chết tiệt, chính mình tìm đến người phụ nữ hại Cố Tiểu Ngải, hắn đời này sẽ không để chuyện ngu xuẩn như vậy xảy ra nữa!

.....

Nghe được lời Cố Tiểu Ngải nói, Linh Mộc Nại Nại giống như bị đóng băng, biểu tình ngưng trệ thành một khối.

"Cho dù nếu như theo lời cô, tôi biến thành một người bị liệt trọc đầu ngồi ở trên giường, Lệ Tước Phong không yêu tôi bao lâu..... Nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không có yêu cô, cô làm sao so được với tôi?"

Lệ Tước Phong một ngày cũng sẽ không yêu cô ta.

"....."

"Cô còn trẻ, cô chỉ mới hai mươi tuổi, thế giới bên ngoài rất lớn, người ở phía ngoài rất nhiều, cô xác định cô muốn chúng ta cùng nhiễm H1EV23?" Cố Tiểu Ngải lãnh mạc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341

Lệ Tước Phong ngưng mắt nhìn Cố Tiểu Ngải, tài ăn nói của cô này..... quả thực có thể đi làm chuyên gia tâm lý được rồi.

Nhưng hình như từng lời cô nói, đều đâm vào trên người của hắn, giống như là đang chỉ trích hắn.....

Nếu lấy không được thuốc giải độc, người hại chết cô không phải là Linh Mộc Nại Nại, mà là hắn Lệ Tước Phong.

Suy nghĩ như vậy làm cho ngực Lệ Tước Phong buồn bực dường như muốn nổ tung.....

.....

Linh Mộc Nại Nại trầm mặc trong chốc lát, lập tức cười chua xót, "Thế giới bên ngoài? Người ở bên ngoài? Nếu tôi nói cho chị biết, tôi từ nhỏ chính là vì A Phong mà sống thì sao?"

Vì Lệ Tước Phong mà sống?

Có ý tứ gì?

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, quay sang nhìn về phía Lệ Tước Phong.

"Cô nói hươu nói vượn cái gì đó?!" Lệ Tước Phong giận dữ mắng một tiếng, cái gì gọi là vì hắn mà sống, buồn cười!

Mẹ nó.

Hắn quen biết cô ta chưa được bao lâu, hắn đã quên tại sao lại biết Linh Mộc Nại Nại, dù sao lúc ấy vì giận Cố Tiểu Ngải nên mới tùy tiện dùng làm một cái bình hoa.....

Dùng xong liền ném đi..... Căn bản không có giá trị gì.

"Tôi không có nói bậy, nói cho đúng hơn, tôi là vì trở thành con dâu Lệ gia mà tồn tại." Linh Mộc Nại Nại nói.

"Con dâu Lệ gia?" Cố Tiểu Ngải sửng sốt, căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, ánh mắt đại ra nhìn Linh Mộc Nại Nại.

Con dâu Lệ gia.....

Linh Mộc Nại Nại cùng Lệ Tước Phong?

.....

Nhìn thấy mặt của Cố Tiểu Ngải ngậy ra, Lệ Tước Phong nhất thời nóng nảy, đánh một quyền trên mặt bàn, lớn tiếng quát, "Con mẹ nó, cô nói thêm một chữ nữa xem! Cô cả đời này đều đừng vọng tưởng tôi sẽ cưới cô!"

Cố Tiểu Ngải nghi hoặc nhìn về phía Lệ Tước Phong.

Linh Mộc Nại Nại không phải là người phụ nữ mà Lệ Tước Phong tùy tiện tìm đến sao? Linh Mộc Nại Nại không phải chỉ là một cô gái yêu Lệ Tước Phong đến cố chấp thôi sao?

Tại sao lại thành con dâu Lệ gia?

Đây rốt cuộc là chuyện gì thế này..... Rốt cuộc có bao nhiêu việc mà cô không biết?

"Lệ gia là tập đoàn tài chính lớn nhất Âu châu, ở Lệ gia có con nối dòng sau khi sinh, Lệ lão gia sẽ chọn lựa thông gia có bối cảnh xứng tầm, không chỉ một nhà....." Linh Mộc Nại Nại cười chua xót nói, "Giống như tôi vậy, là đứa con gái được bồi dưỡng từ nhỏ vì Lệ gia, toàn bộ thế giới không biết có bao nhiêu người....."

"....." Cố Tiểu Ngải lần đầu tiên nghe nói như vậy, khiếp sợ cực kỳ.

"Tôi chưa từng nghe qua!" Lệ Tước Phong lạnh giọng quát, "Linh Mộc Nại Nại, tôi không muốn nghe cô nói vô nghĩa nữa, thuốc giải độc ở nơi nào?!"

"Các người có biết những ngày khi còn bé tôi đã trải qua như thế nào không?"

Linh Mộc Nại Nại như là không có nghe được lời Lệ Tước Phong nói, cứ thế kể chuyện của mình, "Từ nhỏ đến lớn, tôi ăn cái gì cũng có chuyên gia quy định, béo gầy cũng có người mỗi ngày nhắc nhở, ngay cả chiều cao cũng như vậy..... Đến mấy tuổi nên cao bao nhiêu, nếu không đạt được, tôi sẽ không được đẻ con làm con dâu Lệ gia."

Linh Mộc Nại Nại một mình tự thuật, nước mắt bỗng nhiên từ trong hốc mắt cúi rơi xuống.

Cố Tiểu Ngải không phân biệt được hiện tại nước mắt của cô ta là thật hay giả, nhưng lòng cô xúc động theo.

Cố Tiểu Ngải vẫn biết Lệ gia là một đại gia tộc tài hùng thế lớn, nhưng chưa bao giờ biết Lệ gia tuyển con dâu..... Khắc nghiệt đến không thể tưởng tượng như vậy.

"Linh Mộc, cô đang kể chuyện cổ tích sao?!" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng.

"Anh không tin? Đúng rồi, anh sau này mới được Lệ gia đón quay về làm tam thiếu gia, rất nhiều chuyện anh cũng không biết." Nước mắt Linh Mộc Nại lại chảy xuống, "Tôi từ nhỏ vốn không có tự do, mỗi tiếng nói cử động đều bị quy định, ngay cả mỉm cười đều phải luyện tập mỗi ngày, vì để một ngày có thể gả vào Lệ gia."

"....."

Linh Mộc Nại Nại ngược mắt bị nước mắt che phủ nhìn về phía Cố Tiểu Ngải, "Cho nên chị Tiểu Ngải à, chị nói..... Tôi làm sao đi tiếp xúc thế giới bên ngoài? Làm sao có thể đi yêu người ở bên ngoài? Người của tôi từ lúc sinh ra cho đến bây giờ đã được định dạng hoàn chỉnh rồi."

"....." Cố Tiểu Ngải nghe, trầm mặc chỉ chớp lát hỏi, "Cái đó và việc cô hại tôi có quan hệ gì?"

Bởi vì cô ta là con dâu được Lệ gia lựa chọn, cho nên phải hại mình đến như vậy sao?

Đem mình hành hạ đến không chịu nổi, cô ta mới vừa lòng? Dẫm nát trên người mình đi qua, cô ta có thể lên làm vợ Lệ Tước Phong sao?

"Tôi ở trước mặt chị diễn trò, duy nhất một câu nói thật chính là..... Tôi đối với A Phong, là nhất kiến chung tình." Linh Mộc Nại Nại nghẹn ngào nhìn chăm chú Lệ Tước Phong, "Khi tôi được thông báo được chọn làm vợ của A Phong, tôi tham gia buổi party kia, lúc anh hướng tôi đi tới một khác kia, tôi lại cảm thấy nhiều năm vất vả luyện tập như vậy..... là đáng giá."

.....

Thì ra là ngay từ đầu, Linh Mộc Nại Nại xuất hiện không phải là trùng hợp, là có mục đích xuất hiện.....

"Nói đủ chưa? Thuốc giải độc đâu?" Lệ Tước Phong là một người đàn ông bạc tình, nghe nói như vậy mà cũng hoàn toàn thờ ơ.

Hắn hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu —— lấy được thuốc giải độc!

"Anh không phải không tra được tôi còn có một bối cảnh khác sao?" Linh Mộc Nại Nại nhìn Lệ Tước Phong cười chua xót nói, "Mẹ tôi ngoài là một phu nhân của hoàng thất ở Nhật Bản, trên thực tế là người lãnh đạo của Mafia ở Mi."

Mafia.....

Khó trách hắn tra không được, không thể lộ ra ngoài ánh sáng như vậy, đương nhiên muốn che dấu sự thật.

**!

"Giữa nhiều người con gái như vậy, tôi được Lệ lão gia chọn trúng trở thành vợ của anh, không phải bởi vì tôi tài mạo xuất chúng, chẳng qua là mấy năm nay sự nghiệp của mẹ tôi tốt lắm, Lệ lão gia chú ý tới, tương lai Lệ lão gia muốn thống trị nước Mi, hai người họ liền cùng có lợi.....""Tôi muốn thuốc giải độc!" Lệ Tước Phong hai tay vỗ trên bàn, cúi người trừng mắt Linh Mộc Nại Nại.

Hắn không có tính nhẫn nại để nghe tiếp nữa.

Cô ta nói liên miên nhiều như vậy mà cũng chưa xong?!

"Được, vậy anh phải cưới em." Linh Mộc Nại Nại cười đến ngây thơ, mắt cong lên mang theo ý cười.

"Cô đừng vọng tưởng!" Lệ Tước Phong không cần suy nghĩ cự tuyệt.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn hai người, cô căn bản không thể chen lời vào, cô cũng không biết chính mình nên nói cái gì.....

Chuyện lúc trước của Linh Mộc Nại Nại làm cho cô xúc động.....

Cô chưa bao giờ biết trên người Linh Mộc Nại Nại gánh vác nhiều như vậy.

"Tôi chỉ có thể cùng chị Tiểu Ngải từ từ chịu tra tấn." Linh Mộc Nại Nại nở nụ cười.

"Tôi cam đoan cô sẽ chịu tra tấn nhiều gấp trăm lần!"

"Được, vậy xem là anh có thể kiên trì, hay là tôi có thể kiên trì....." Linh Mộc Nại Nại hoàn toàn không quan tâm đến việc ở trong căn cứ dưới lòng đất chịu khổ.....

"Vậy thì chờ xem." Lệ Tước Phong chuyển mắt bọn vệ sĩ ở một bên, "Trừ bỏ cường gian, cái khác cũng có thể hầu hạ cô ta."

"Vâng, Lệ tổng."

"Chúng ta đi." Lệ Tước Phong đi đến nắm chặt tay Cố Tiểu Ngải rồi đi.

Cố Tiểu Ngải có chút bị động đi theo Lệ Tước Phong, đến trước cửa, Linh Mộc Nại Nại mang theo ý cười châm chọc truyền đến, "Kỳ thật tôi rất muốn nhìn xem, có H1EV23 trên người, các người có thể yêu nhau bao lâu."

Làm cô mất sạch tóc, làm cô tê liệt nằm ở trên giường, làm cô không thể tự gánh vác được cuộc sống của mình..... Bọn họ còn có thể yêu nhau bao lâu.....

Cả người Cố Tiểu Ngải chấn kinh, lời Linh Mộc Nại Nại nói đâm thẳng vào trái tim cô.

Có thể yêu nhau bao lâu.....

Cô cùng Lệ Tước Phong có thể đi ra rất xa, tâm tư của cô căn bản không còn.

.....

Rời đi khỏi căn cứ, bên ngoài vẫn là ánh mặt trời chiếu khắp, Cố Tiểu Ngải mới vừa đi ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu thẳng đến, theo bản năng nhắm mắt lại, một bàn tay lớn che đến trên trán cô, chặn ánh mặt trời.

Cố Tiểu Ngải ngước mắt lên, mặt Lệ Tước Phong anh tuấn hoàn mỹ, một đôi mắt đen thật sâu nhìn chăm chú vào cô.

Bộ dáng của hắn làm tim cô đập thình thịch.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải mỉm cười.

"Cố Tiểu Ngải."

"Dạ?"

Lệ Tước Phong tiếng nói trầm thấp, "Thực xin lỗi."

Thực xin lỗi cái gì?

Thực xin lỗi vì trêu chọc Linh Mộc Nại Nại sao?

"Cô ta là vợ do cha anh chọn, anh đã sớm biết sao? Vì sao không nói cho tôi?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải thản nhiên hỏi.

Phản ứng của hắn rõ ràng là biết rồi..... Còn không nói cho cô.

Là sợ cô thương tâm khổ sở sao?

Ở trong mắt của hắn, cô có phải vẫn rất yếu ớt hay không? Không chịu nổi một chút ít đã kích nữa?

Dứt lời, Cố Tiểu Ngải liền bị Lệ Tước Phong ôm chặt lấy, Lệ Tước Phong ôm cô thật chặt, giống như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể chính mình, "Tôi hứa với cô, chỉ có mình cô là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không cưới cô ta."

Nghe vậy, Cố Tiểu Ngải nhẹ giọng nở nụ cười, "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ vì tôi, mà cưới Linh Mộc Nại Nại chứ."

Giống như tình huống trong phim thần tượng, vì cô hy sinh tình yêu, lựa chọn một mối hôn nhân không muốn.

"Tôi có biện pháp làm cho cô ta phải mở miệng, vì sao phải kết hôn với cô ta chứ?" Hắn cũng không tin Linh Mộc Nại Nại có thể chống đỡ được bao lâu, căn cứ khổ hình ngay cả đàn ông cũng đều không chịu nổi.

.....

Hắn nói rất đương nhiên, ngay cả suy xét đến việc phải cưới Linh Mộc Nại Nại cũng không cần cân nhắc.

Điều này làm cho Cố Tiểu Ngải cảm thấy ám áp, hắn hiện tại cũng không làm thương tổn quyết định của cô, nếu hỏi cô, cô cũng không muốn Lệ Tước Phong cưới Linh Mộc Nại Nại.

"Nhưng mà cha anh....." Cố Tiểu Ngải chần chờ nói.

Cô ngay cả hình dáng cha Lệ Tước Phong như thế nào cũng chưa từng thấy qua, cũng đã lĩnh giáo qua cách ông ấy dạy dỗ con, hôm nay nghe Linh Mộc

Nại Nại luôn miệng nói cha Lê Tước Phong sẽ không bỏ qua cho Lê Tước Phong.....

Không biết cha Lê Tước Phong còn có thể làm cái gì đối với Lê Tước Phong.

"Ông ấy rất phiền phức, đừng để ý đến ông ta." Nói đến cha của mình, Lê Tước Phong lạnh lùng cắt đứt lời của cô, trong mắt có chút nóng nảy.

Kỳ thực, thời gian còn lại của hắn cũng không nhiều lắm.....

Linh Mộc Nại Nại ở trong tay của hắn chuyện này không đầu được bao lâu, đến lúc đó ông ấy biết nhất định sẽ khởi binh vắn tội..... Ông ấy ghét nhất chính là người khác không nghe lời mình.....

Hiện tại chỉ có thể mau chóng bức Linh Mộc Nại Nại nói ra cách điều chế hoặc tung tích của thuốc giải độc, tra được hung thủ, cũng sống dễ chịu hơn lúc trước mò kim đáy bể.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 342

"Bây giờ, chúng ta đi đâu?" Cố Tiểu Ngải tựa vào lồng ngực kiên cố của hắn hỏi.

"Anh bảo tài xế đưa em về, anh đi ra ngoài một chút." Lê Tước Phong buông cô ra, khoác vai cô đi đến xe.

Đi ra ngoài một chút?

Anh ấy có tâm sự?

"Lê Tước Phong."

"Sao?"

Cố Tiểu Ngải dừng bước lại, Lê Tước Phong cũng dừng lại, cúi mắt nhìn về phía cô, phát ra một chữ gọi cảm.

"Từ lúc em bắt đầu quyết định đi theo anh, em đã nói với chính mình, chúng ta một lần nữa bắt đầu, sẽ không còn có những gánh nặng lúc trước." Cố Tiểu Ngải nhìn hắn nghiêm túc nói từng chữ một.

"....." Lê Tước Phong rũ mắt xuống, không nói gì.

Hắn hiểu được ý của cô, nhưng ngực hắn từ khi biết hung thủ là Linh Mộc Nại Nại thì liền có cảm giác buồn phiền.....

Phải nói từ sau khi biết cô bị nhiễm H1EV23, hắn cũng biết hung thủ là nhắm vào hắn.....

Nhắm vào hắn nhưng lại đã thương bạn gái của hắn..... Nhìn cô ngủ, nhìn tay cô cầm máy chụp ảnh run run..... Hắn lại không có biện pháp, vô dụng cực kỳ.

"Lê Tước Phong, em không trách anh." Cố Tiểu Ngải mỉm cười nói, một đôi mắt mở to có độ cong rất đẹp, ánh mắt trong suốt, "Anh hiểu không?"

Cô chưa từng vì H1EV23 mà trách anh.....

Bởi vì trên thế giới này, lo lắng cho thân thể cô nhất chính là Lê Tước Phong, liều mạng thay cô tìm hung thủ..... Cũng là Lê Tước Phong.

Ở bên cạnh anh ngay cả nửa lời anh cũng không có nhiều lời quá, nhưng cô tình tường biết, sẽ không còn hình ảnh Lê Tước Phong khản trương vì cô như vậy.

.....

Yết hầu Lê Tước Phong chuyển động, muốn nói cái gì nhưng không có nói ra, hô hấp khó khăn nhìn trên mặt cô, bỗng dưng Lê Tước Phong đột nhiên cúi đầu đến hôn môi của cô rất mạnh, rất nhanh rồi đi, tiếng nói nặng nề, "Cố Tiểu Ngải, anh yêu em."

Cô không trách móc, cô tha thứ cho hắn..... Cũng giống như là đâm từng nhát từng nhát vào trên người của hắn.

Nếu lúc này cô mắng hắn một chút, đánh hắn một chút, có lẽ hắn còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Kết quả..... trái lại bây giờ cô lại an ủi hắn.....

"Vậy bây giờ anh còn muốn đi ra ngoài một chút không?" Giọng nói Cố Tiểu Ngải rõ ràng hỏi.

"Chúng ta về nhà." Cái cô này rõ ràng không muốn để cho hắn đi một mình, vậy hắn còn đi cái gì nữa chứ.

"Lệ Tước Phong, công em đi." Cố Tiểu Ngải chờ mong.

Lệ Tước Phong không nói hai lời ở trước mặt cô ngồi xổm xuống, động tác lưu loát, không mang theo nửa phần do dự, Cố Tiểu Ngải hiểu ý mà cười, dễ dàng leo lên lưng anh.

Lưng Lệ Tước Phong rất rộng và thật ấm áp, Cố Tiểu Ngải ở trên lưng anh cảm giác được một độ nóng chân thực.

Cảnh trí ở vùng ngoại thành khá đẹp, tầm nhìn trống trải, không khí tươi mát, ở trong thành phố không được như vậy.

Lệ Tước Phong công cô đi về phía trước, ở vùng ngoại thành đường nhỏ chậm rãi đi tới, mấy chiếc xe hơi chậm rãi đi theo phía sau bọn họ, không nhanh không chậm theo sát.....

"Anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện đâu." Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói.

"Dạ, em biết, em tin tưởng anh." Cố Tiểu Ngải không chút nghi ngờ, mấy ngày này áp lực của anh đã rất lớn, cô không muốn anh vì việc cô bị nhiễm HIV23 mà áy náy tự trách.

Cho dù có một ngày cô chống đỡ không nổi nữa, cũng không muốn anh chống đỡ tiếp nữa.

.....

Con đường nhỏ này uốn lượn rất dài, lá vàng óng ánh từ trên cây rơi xuống, rơi vào trên người hai người.

Bước chân Lệ Tước Phong trầm ổn bước trên đường nhỏ.

Cố Tiểu Ngải tựa trên vai Lệ Tước Phong nhìn con đường phía trước, con buồn ngủ lại ập đến, mí mắt trên cùng với mí mắt dưới lại bắt đầu khép vào nhau, Cố Tiểu Ngải cố gắng khắc chế chính mình không ngủ.

Bây giờ cô rất chán ghét ngủ, cô muốn hoạt động, muốn làm chuyện bản thân mình muốn làm.....

"Cố Tiểu Ngải, buổi tối anh dẫn em đi xem triển lãm tranh được không?" Lệ Tước Phong trầm giọng hỏi.

"Được." Cố Tiểu Ngải không cần nghĩ ngợi đáp ứng, "Ngồi lâu ở trong nhà cũng rất không có ý nghĩa."

Đường giống như rất dài.....

Tầm mắt nhìn có chút lắc lư, tất cả trước mắt bắt đầu chậm rãi nhòe đi, mí mắt trên lại một lần nữa sụp xuống.....

Cố Tiểu Ngải chống cự không được con buồn ngủ, ở trên lưng Lệ Tước Phong mà ngủ, một chiếc lá rụng rơi xuống trên mặt cô mà cũng không hề biết, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt càng làm làn da của cô thêm mềm mại trắng nõn, lông mi thật dài che trên mắt, môi khẽ vênh lên.....

"Lệ tổng, Cố tiểu thư đã ngủ rồi." Hai vệ sĩ theo kịp nói, "Đề cho Cố tiểu thư lên xe ngủ đi."

Lại ngủ.....

Cô hiện tại càng ngày càng thích ngủ, bệnh so với lúc trước cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Lấy áo choàng lại đây." Lệ Tước Phong lạnh lùng lên tiếng.

"Dạ, Lệ tổng."

Vệ sĩ vội vàng chạy về trên xe, rất nhanh đã cầm một chiếc áo choàng dài đến đắp lên trên người Cố Tiểu Ngải, Lệ Tước Phong công Cố Tiểu Ngải tiếp tục đi về phía trước.

Hai vệ sĩ nhìn hình ảnh của bọn họ, đứng tại chỗ liếc mắt nhìn nhau một cái, đều trầm mặc.*****

Cố Tiểu Ngải tỉnh ngủ khi còn sớm, Lệ Tước Phong không ở bên cạnh, trong phòng trống rỗng chỉ có một mình cô.

Cố Tiểu Ngải từ trên giường ngồi dậy, đến phòng tắm rửa mặt, đem tay mới bị thương băng bó lại, đem băng gạc đầy máu bỏ vào một chiếc túi sau đó mới bỏ vào thùng rác.

Lệ Tước Phong đi ra ngoài làm việc sao?

Cố Tiểu Ngải đi đến thư phòng, không thấy Lê Tước Phong, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhìn đến bên giá sách.

Giá sách của Lê Tước Phong bị cô chiếm một nửa để dùng những quyển sách liên quan đến việc học làm đạo diễn, về sau cũng không cần dùng đến nữa.

Không biết vì sao, nhìn Linh Mộc Nại Nại như vậy, cô cảm thấy Linh Mộc Nại Nại không có khả năng dễ dàng giao ra thuốc giải độc.

Cố Tiểu Ngải lấy đến một cái hòm giữ đồ, đem từng quyển từng quyển của bộ sách bỏ vào trong rương.

Giấc mộng của cô..... rất ngắn.

Cô mới học chưa bao lâu, hiện tại lại phải buông bỏ, một người cũng không thể tự gánh vác cuộc sống thì làm sao mà nói đến ước mơ.

Bây giờ nghĩ lại, giúp Linh Mộc Nại Nại quay quảng cáo kia là tác phẩm duy nhất của cô.

Thật nhiều chiêm chọc.....

Là do Linh Mộc Nại Nại phá hủy ước mơ của cô.....

.....

"Em muốn nuôi một con chó Samoyed màu trắng, lúc em không đóng phim sẽ dẫn nó đến bờ cát chơi đùa, buổi tối, em sẽ ngủ trên một chiếc giường công chúa, nghe tiếng sóng biển mà ngủ..... Sở Thế Tu, tương lai của em có phải đặc biệt hoàn mỹ đúng không?"

"Con gái của cha từ nhỏ đã lập chí làm đạo diễn, là một cô gái có ước mơ lớn, tương lai nhất định có tiền đồ....."

"Chờ việc này qua đi, con gái ông vốn không có gì trọng trách muốn chọn, phải theo đuổi ước mơ đã chọn."

"Cái loại công việc này vừa khổ lại mệt còn có thể trở thành giấc mộng sao?!"

.....

Cô không sợ khổ, không sợ mệt..... Nhưng cô đã không có cách nào để tiếp tục ước mơ của mình.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu cô đã không có khả năng làm đạo diễn.

Đem sách một quyển rồi một quyển đến, 《Sáng tác kịch bản》, 《Quay phim căn bản》, 《kỹ thuật và kỹ xảo quay phim》, 《Sai lầm khi biên tập》.....

Nước mắt rơi xuống, rơi vào trang bìa.

Cố Tiểu Ngải mở ra quyển tập mình đã học trên lớp, sau đó làm sổ ghi chép, cô viết tràn đầy, ghi một số cái khác nữa, cô rất chăm chỉ, cô thật sự muốn hoàn thành lý tưởng của chính mình, nghĩ đến một ngày nào đó sẽ làm ra một tác phẩm thuộc về mình.....

Hiện tại, cái gì cũng không thể thực hiện.

Cố Tiểu Ngải để nước mắt tùy ý rơi, thời điểm Lê Tước Phong không ở đây, cô mới dám làm càn khóc như vậy.....

Đem những cuốn sách của mình sửa sang lại, Cố Tiểu Ngải ôm lấy hòm giữ đồ đi đến thư phòng.

"Phanh ——"

Hòm giữ đồ đột nhiên từ trong tay rơi xuống, tất cả sách của cô đều rơi xuống đất.

Cố Tiểu Ngải ngơ ngác nhìn hai tay mình đột nhiên mất đi khí lực, khóc không thành tiếng, nước mắt liều mạng rơi xuống.

Cô mới hai mươi hai tuổi, vì sao phải phá hủy cô nhanh như vậy.....

Để cho cô lập tức chết đi còn tốt hơn là để cho cô chịu đựng cuộc sống mười năm thống khổ.....

Cố Tiểu Ngải suy sụp ngồi chồm hổm trên mặt đất, cố gắng nâng hai tay của mình lên, tay lại chỉ có thể rũ xuống bên người, làm sao cũng không có khí lực, dùng sức như thế nào cũng không thể nâng tay lên.....

Sợ hãi.....

Sợ hãi vô cùng, lúc hai tay mất đi khí lực thì Cố Tiểu Ngải mới cảm thấy sợ hãi vô cùng.....

Cố Tiểu Ngải cả người khóc run run lên, bả vai run rẩy đến co rúm lại, căn bản không thể khống chế chính mình.

Một hồi lâu, tay mới chậm rãi khôi phục khí lực, Cố Tiểu Ngải đem từng quyển từng quyển sách một bỏ lại vào trong hòm, nước mắt càng không ngừng trào ra hốc mắt.....

"Cố tiểu thư, Cố tiểu thư?!"

Tiếng của bảo mẫu đột nhiên truyền đến.

Cố Tiểu Ngải khăn trương lau nước mắt, đứng lên đi đến cạnh cửa thư phòng dựa vào, cổ họng nghẹn ngào nói, "Tôi ở thư phòng, làm sao vậy?"

Bảo mẫu tiến lên muốn mở cửa, phát hiện mở không được nên liền đứng ở bên ngoài nói, "Lệ tiên sinh bảo cô xuống ăn một chút gì đó."

"Anh ấy ở nhà sao?" Cố Tiểu Ngải ngạc nhiên, cô nghĩ Lệ Tước Phong đã đi ra ngoài làm việc rồi.

"Vâng, Lệ tiên sinh vẫn ở nhà."

"Được, tôi lập tức xuống ngay." Cố Tiểu Ngải đáp, nghe được tiếng bước chân bảo mẫu rời đi, Cố Tiểu Ngải mới bình tĩnh lại, tiến lên đem hòm giữ đồ thu dọn lại.

Rửa mặt xong, Cố Tiểu Ngải đi xuống dưới lầu, trong phòng ăn truyền đến một mùi hương.....

"Bảo mẫu lại nấu thuốc bổ à?" Cố Tiểu Ngải ngửi thấy mùi này liền biết bảo mẫu lại nấu thuốc bổ.

Cố Tiểu Ngải bước vào nhà ăn, chỉ thấy Lệ Tước Phong đang bung một bát thuốc bổ đi ra bỏ lên trên bàn ăn, trên ngón tay thon dài rõ ràng đã bị phồng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343

Nghe được tiếng của cô, Lệ Tước Phong ở trước bàn ăn đứng thẳng dậy, trong mắt có chút hờn giận, "Ở trong mắt em, cũng chỉ có bảo mẫu mới nấu thuốc bổ cho em thôi sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, Lệ Tước Phong trong mắt có uất giận cứng đờ, hốc mắt cô phồng hòng..... rõ ràng đã khóc, mà có lẽ đã khóc rất nhiều.....

Cô vừa mới ở trong phòng khóc sao?

"Anh nấu sao?!" Cố Tiểu Ngải cười đi qua, nhắc chén thuốc bổ lên ngửi một chút, "Ngửi thấy có vài phần giống của bảo mẫu nấu, để em uống thử xem, có phải hương vị cũng vậy hay không."

Cổ họng Lệ Tước Phong nghẹn ngào, cứng ngắt gật gật đầu, "Đừng có ra vẻ thông minh, anh không cho bảo mẫu hỗ trợ đâu."

"Em không tin." Cố Tiểu Ngải chuyển mắt nhìn về phía bảo mẫu đang bận rộn trong phòng bếp, giọng giọng hỏi, "Bảo mẫu, có đúng là Lệ Tước Phong tự mình nấu thuốc bổ hay không?"

"Ách....." Bảo mẫu chần chờ nhìn thoáng qua Lệ Tước Phong, cười gượng hai tiếng, "Tôi đi trước, tôi có việc."

"....." Bảo mẫu này.....

Lệ Tước Phong rất muốn đánh người.

"Phốc....." Cố Tiểu Ngải nhin không được cười to, "Bảo mẫu cũng không muốn nói dối thay cho anh."

Anh ấy đã nấu đồ ăn cay, nhưng sắc thuốc bổ thì còn kém một chút.....

"Bà ấy chỉ bên cạnh hướng dẫn thôi, từ đầu tới đuôi đều là anh tự mình làm đó." Lệ Tước Phong nhỏ giọng quát.

Cố Tiểu Ngải dùng tay phải bị thương bao băng gạc cầm lấy cái muỗng múc một muỗng uống, tươi cười gật gật đầu, nhìn về phía trên mu bàn tay bị phồng của anh nói, "Em biết, tay đã bị phồng cả rồi kia."

Vì sắc thuốc bổ cho cô mà đến cả tay mình cũng bị thương, mà cô, thậm chí không dám xem vết thương cho anh.

Lệ Tước Phong nhìn hốc mắt phỉm hồng của cô, ngực có chút khó chịu, chìa tay đến trước mặt cô, bá đạo nói, "Vậy em thối hai cái đi!"

"Keng——"

Cố Tiểu Ngải bỏ lại cái thìa, nhanh chóng rút tay phải về, tốc độ cực nhanh, sợ anh đụng tới cô.

"Em làm cái gì vậy?" Lệ Tước Phong nhíu mi.

"Không có gì, tay em đang bị thương, chú ý một chút sẽ tốt hơn." Cố Tiểu Ngải cười xấu hổ, vươn tay trái lấy cái thìa uống thuốc bổ.

"Em sợ lây bệnh cho anh hả?!" Lệ Tước Phong nhỏ giọng hỏi.

"Đương nhiên là sợ rồi, nếu như anh cũng bị nhiễm bệnh thì hai chúng ta sẽ đều bị bại liệt trên giường, vậy thành cái gì, bảo mẫu sẽ bận rộn chết mất?" Cố Tiểu Ngải cười nói, giọng điệu thật là vô vị, tùy tiện.

Lời nói này giống như đối với cô không còn vấn đề gì nữa.....

"Anh sẽ không để cho em bị liệt đâu!" Lệ Tước Phong cắn răng nói.

"Em cũng vậy." Cố Tiểu Ngải thuận theo lời anh nói, trên mặt lộ vẻ tươi cười, trong hốc mắt vẫn có chút hồng.....

Lệ Tước Phong bị ba chữ kia của cô làm rung động, cúi người dùng một tay ôm vai của cô.

Đáy mắt Cố Tiểu Ngải có chút chua xót, một lát vỗ hán một cái, "Anh có để cho... em uống thuốc bổ hay không?"

"Anh dứt cho em."

"Không cần."

"Để cho anh dứt!"

"Thật sự không cần." Cô bây giờ còn chưa tàn phế đâu..... Bây giờ không cần anh bắt đầu dứt cô ăn.

"Em thử nói thêm câu nào nữa xem!" Trong mắt Lệ Tước Phong có vẻ uy hiếp.

"....."

Lệ Tước Phong một tay bung thuốc bổ lên, một tay cầm lấy cái thìa từng múng từng múng đưa lên miệng của cô, Cố Tiểu Ngải cúi đầu uống.....

Loại cảm giác này..... Giống như cô đã bị bại liệt trên giường vậy.

Không biết chờ đến lúc cô ngay cả cái thìa đều cầm không được thì Lệ Tước Phong có thể dứt cô ăn bao lâu?

Vừa dứt Lệ Tước Phong lại vừa giờ trò, cúi đầu hôn miệng cô còn tràn đầy thuốc bổ, làm hỗn loạn hương vị thuốc bổ trong miệng cô, biến thành miệng hai người tất cả đều là mùi thuốc mới vừa lòng.....

Cố Tiểu Ngải bất đắc dĩ cực kỳ.

.....

Chán ngán uống xong thuốc bổ, một nhóm nhà tạo hình về nhà giúp Cố Tiểu Ngải làm tạo hình tóc, nhìn các cô đùa nghịch đầu của mình, Cố Tiểu Ngải vội hỏi, "Tóc tôi để thẳng là được rồi, không cần làm tạo hình, cảm ơn."

Tóc của cô đã được sấy rồi..... Mà ngay cả lúc cô chải đầu, đều đã bị rụng rồi.....

Cô không nghĩ nhanh như vậy liền biến thành hói đầu.

"Dạ, Cố tiểu thư." Nhà tạo hình gật đầu.

Nhóm tạo hình đã chọn cho một cái váy dạ hội dài chấm đất, lộ vai, màu xanh biển mang cảm giác của biển, kết hợp với giày cao gót tinh xảo, làm cho toàn bộ đường cong của cô toát lên, người có vẻ cao hơn.

"Đây là một trang sức do Lệ tổng cho người thu thập mua về, tên là Thạch anh hải dương." Một trợ lý của nhà tạo hình mở hộp trang sức trên tay.

Một bộ trang sức màu xanh biển hiện ra ở trước mặt mọi người, trang sức được thiết kế tinh xảo, quan trọng nhất là màu sắc của nó..... giống như nước biển sáng long lanh, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Cố Tiểu Ngải quay đầu nhìn về phía Lệ Tước Phong, Lệ Tước Phong đang ngồi ở trên sofa xem tạp chí, như là cảm giác được ánh mắt của cô liền

ngẩng đầu lên, đối diện tầm mắt vui vẻ của cô, sắc mặt biến thành có chút không được tự nhiên, giống như tùy ý nói, "Đáp lễ lại cái Caravat."

.....

"Cám ơn."

Lúc này lễ cũng không tránh khỏi quá nặng.

Nhưng giá trị của Caravat kia không bao nhiêu tiền, bộ trang sức này vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ.

Nhà tạo hình mang bao tay màu trắng giúp cô mang vòng cổ cùng vòng tai, nhìn mình trong kính lập tức có vẻ cao quý tao nhã, cổ trắng nõn sáng rực lên ánh sáng của vòng cổ.....

Nhà tạo hình lại muốn giúp cô tháo nhẫn bảo thạch ra, Cố Tiểu Ngải rút tay trở về, "Chiếc nhẫn kia không cần tháo ra đâu."

"Bộ trang sức này có chiếc nhẫn tương xứng, nhẫn trên tay Cố tiểu thư không hợp với cả bộ." Nhà tạo hình giải thích.

"Không cần đâu." Cố Tiểu Ngải cầm lấy chiếc nhẫn màu lam đeo lên ngón trỏ của mình, lắc lắc tay, cười nói, "Tôi đeo cả hai chiếc nhẫn cũng được."

Yêu em lợi chi lệ là chiếc nhẫn quan trọng nhất mà Lệ Tước Phong đưa cho cô.

Trải qua thời gian lâu như vậy, đối với cô mà nói, cái nhẫn này đối với cô đã có ý nghĩa khác rồi..... nhưng xem ra, nó vẫn như cũ không phải nhẫn cưới.

Bây giờ, cô..... đã không còn nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Cô không biết khi nào thì mới có thể tìm được thuốc giải độc, cô bây giờ, thậm chí muốn lúc vẫn còn hoạt động bình thường được ở bên cạnh Lệ Tước Phong nhiều hơn.....

"Buổi triển lãm tranh có cái gì quan trọng mà phải mặc trang phục lộng lẫy như vậy chứ?" Cố Tiểu Ngải thật cẩn thận đi đến trước mặt Lệ Tước Phong hỏi, cô mặc thành như vậy không giống như là đi xem triển lãm tranh, thật như là ngôi sao đi trên thảm đỏ vậy.....

"Là một cuộc triển lãm tranh tề tụ nhiều họa sĩ, tác phẩm nổi danh trong và ngoài nước mà." Lệ Tước Phong nói.

"Tôi không trang điểm được không?" Cố Tiểu Ngải hỏi.

"Không được." Lệ Tước Phong cự tuyệt.

Vẫn là đàn ông.....

Trang phục như vậy lại không trang điểm nhìn rất kỳ quái. Ăn mặc cao quý, nhìn lên mặt thì..... phối hợp kỳ dị.

Cố Tiểu Ngải đã đoán sai lầm về quy mô cuộc triển lãm tranh này rồi. Khi xe bọn họ đến triển lãm tranh bên ngoài đã đứng đầy truyền thông, đèn loang loáng không ngừng lóe lên, giống như là đang hoan nghênh ngôi sao đi trên thảm đỏ vậy. Thậm chí, cô còn nhìn thấy vài ngôi sao lớn, còn có nam, nữ nhân vật chính của phim《Giết》.....

"Không cần đi bằng cửa chính." Lệ Tước Phong lạnh lùng nói.

"Vâng, Lệ tổng."

Tài xế không dám làm trái, chạy xe qua khỏi cửa chính, Cố Tiểu Ngải nhìn qua cửa kính xe, hiện tại bị truyền thông vây quanh nhận phỏng vấn là Sở Thế Tu cùng Lương Noãn Noãn.

Lương Noãn Noãn trải qua đả kích, người gầy rất nhiều, nhưng trang phục thất sự rất xinh đẹp, váy dài cổ chữ V màu trắng giống như nữ thần vậy.

Lệ Tước Phong luôn luôn không thích đối diện truyền thông, xe vòng qua khỏi cửa chính, vài nhân viên của triển lãm tranh đưa bọn họ theo cửa sau đi vào phòng trưng bày.

"Lệ tổng yên tâm, bên trong phòng trưng bày không cho quay phim." Nhân viên nói.....

"Ừ."

Lệ Tước Phong lạnh nhạt lên tiếng, Cố Tiểu Ngải ôm khuỷu tay anh đi vào, hai tay của cô mang hai cái bao tay dài cùng màu với váy, nhà tạo hình vốn không đề nghị phối hợp.

Nhưng cô rất sợ miệng vết thương trên tay mình sẽ không cẩn thận cọ đến người khác.

Bên trong phòng trưng bày ánh đèn sáng tỏ, vài vị họa sĩ nổi danh trong và ngoài nước lên đài đọc diễn văn, Cố Tiểu Ngải cùng Lệ Tước Phong đứng ở đằng kia lắng lắng nghe.....

Đọc diễn văn xong, Cố Tiểu Ngải đi theo Lệ Tước Phong thưởng thức tranh trong phòng trưng bày, thỉnh thoảng có người đi qua chào hỏi Lệ Tước Phong, khen cô xinh đẹp.....

Lệ Tước Phong rõ ràng rất thoải mái, khoe miệng vẫn tươi cười đắc ý.

"Tham gia loại triển lãm tranh này, anh không biết buồn sao?" Cố Tiểu Ngải nhìn trên tường một vài bức tranh nhỏ giọng hỏi, cô không biết là đàn ông như Lệ Tước Phong lại thích triển lãm tranh, thưởng thức tranh vẽ.

"Xem bức tranh này đi." Lệ Tước Phong bỗng nhiên nói.

Theo ánh mắt của anh nhìn lại, Cố Tiểu Ngải sững sờ tại chỗ.

Một bức tranh chạm khắc được trưng bày chính giữa bức tường trống rất vô vị, là một bức phác họa, trên bức tranh là một nhà ba người ở trên núi nhìn ra xa.....

Làm cho Cố Tiểu Ngải khiếp sợ không phải là hình trong bức tranh, mà là một chữ "Gia" dưới góc phải, nét chữ đầy mạnh mẽ, thoải mái, là đích tay ba cô viết, cô nhận ra được, mặt trên còn có con dấu của ba.

Gia.

Ba ngoại trừ thù, hận..... Còn có thể viết chữ "Gia" này sao?

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng nhìn, hốc mắt bỗng nhiên ướt át.....

"Tiểu Ngải." Giọng nói Cố Tân bỗng nhiên truyền đến.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc xoay người lại, Cố Tân đứng ở cách đó không xa cũng nhìn cô, mặt vẫn mang nét anh tuấn của người trung niên như cũ.

Cố Tiểu Ngải có một nháy mắt hoảng hốt, giống như nhớ tới mỗi năm cô đi thăm ba trong tù, ba cười với cô.....

Cố Tân mặc tây trang tuom tất đi tới, nhìn cô từ trên xuống dưới, cười nói, "Con gái của ba thật đẹp, giống như nàng tiên cá vậy."

Cố Tiểu Ngải nhìn mặt của ông ấy, mắt âm thầm xoay người chuẩn bị rời đi.

"Thực xin lỗi, Tiểu Ngải." Giọng nói Cố Tân có chút lo lắng bỗng nhiên ở sau lưng cô vang lên, áy náy nói, "Mấy năm ba ở trong tù, tất cả tâm tư đều nghĩ báo thù Sở gia như thế nào, để báo thù sự sỉ nhục năm đó, mà quên đi có một đứa con gái vẫn chờ đợi ba đoàn tụ."

Cố Tân thỉnh thoảng thở dài làm cho cái mũi Cố Tiểu Ngải chua xót cực kỳ.

"Vậy tại sao bây giờ ông lại đột nhiên nghĩ tới?" Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, giọng nói lạnh lùng hỏi, "Bởi vì tôi nhiễm HIV23 nên thương hại tôi sao?"

Cô rốt cục hiểu được vì sao Lệ Tước Phong muốn cho cô mặc trang phục này, không phải bởi vì quy mô của buổi triển lãm tranh, mà là Lệ Tước Phong..... cố ý làm cho cô cùng mình ba giải hòa.

Lệ Tước Phong chưa bao giờ làm những chuyện nhỏ nhen như thế này.....

Cái dạng này..... thật giống như là thay cô thỏa mãn nguyện vọng trước khi chết vậy.

Loại cảm giác này làm cho cô cảm thấy cực kỳ chua xót.

.....

"Ba đã làm cho Sở Thiên Minh tức giận đến nằm trên giường bệnh rồi cuộc không đứng lên nổi. Bây giờ ông ta còn bị Lệ tổng bắt, Sở thị ba đã muốn nắm trong tay hơn phân nửa, Sở Thế Tu chỉ là một đứa trẻ tuổi, đâu không lại ba....." Cố Tân đứng ở phía sau cô khẩn thiết nói, "Thù hận của ba gần như đã báo xong rồi, danh, lợi ba cũng đều có..... Nhưng ba không còn gia đình, cũng không còn con gái....."

Không có gia đình, cũng không còn con gái.....

Cô ở bên ngoài đợi nhiều năm như vậy, không dám có câu oán hận phải ăn nhờ ở đậu nhiều năm như vậy, làm công việc chó săn mà mình không thích, vì chờ một cái gia đình.

Ba ra tù rồi, mà cô vẫn không có gia đình.....

Nước mắt Cố Tiểu Ngải chảy qua hai má, Lệ Tước Phong đứng bên cạnh cô, cúi mắt nhìn chăm chú vào cô, tay không tiếng động thay cô lau đi nước mắt.

"Tiểu Ngải, hãy tha thứ cho ba, ba muốn ở bên cạnh con để chăm sóc cho con." Cố Tân đi đến trước mặt cô đau lòng nhìn Cố Tiểu Ngải, "Trước đây, mỗi lần con sinh bệnh luôn không chịu ngủ, nhất định phải bắt ba đỡ mới chịu ngủ....."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 344

Lúc trước ư. . . . .

"Tôi sẽ không tha thứ cho một người ba lợi dụng con gái của mình." Cố Tiểu Ngải ngừng khóc lạnh nhạt nói, "Không được nhắc tới chuyện trước đây với tôi. . . . . Nếu ông thực xem tôi là con gái, sẽ không đối với tôi như vậy."

Nói xong, dưới sự kinh ngạc của Cố Tân, Cố Tiểu Ngải buông khuỷu tay của Lệ Tước Phong ra, một mình đi lên phía trước.

"Tiểu Ngải. . . . ." Cố Tân muốn đuổi theo.

Lệ Tước Phong dùng một tay che ở trước mặt ông ta, ánh mắt lạnh như băng nhìn ông, "Xem ra cô ấy không muốn giải hòa với ông, hôm nay tôi sắp xếp việc này thật sai lầm rồi, từ nay về sau ông đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa."

"Lệ tổng. . . . . hãy để cho tôi nói chuyện cùng Tiểu Ngải. . . . ."

"Không được."

Lệ Tước Phong lạnh lùng nói, đuổi theo hướng của Cố Tiểu Ngải. Mẹ kiếp, hán nghĩ Cố Tiểu Ngải coi trọng nhất là tình thân, mới an bài chuyện này. . . .

Nếu sớm biết Cố Tiểu Ngải không chịu tha thứ cho Cố Tân, hán làm điều thừa này làm cái gì chứ.

Cố Tiểu Ngải vừa đi vừa khóc trong hành lang toilet, Lệ Tước Phong rất nhanh đuổi theo ôm cô vào trong lòng, một tay trấn an vỗ vào lưng của cô, động tác không quen nên có chút cứng ngắc, "Đừng khóc, Cố Tiểu Ngải."

"Làm sao anh lại để ông ấy tìm đến đây. . . . ." Cố Tiểu Ngải căn bản không kiềm được nước mắt, cứ thế chảy xuống, "Em không muốn gặp lại ông ấy."

"Anh nghĩ em sẽ vui. Em đã đề nghị anh thả Cố Tân. . . . ."

"Đó là việc khác." Cố Tiểu Ngải tránh ngực của anh ra, dùng tay lau quệt nước mắt lung tung, ngược mắt nhìn Lệ Tước Phong, có vẻ không vui, "Có phải anh thấy em bị nhiễm hiv rồi nên chuyện gì cũng nghĩ thoáng hơn không? Em không có biện pháp tha thứ cho những việc làm của ông ta!"

Giọng nói của cô thậm chí có chút tức giận!

Cố Tiểu Ngải biết Lệ Tước Phong là muốn cho cô vui vẻ, là vì tốt cho cô, nhưng cô cảm thấy ba nói những lời này hoàn toàn là vì nể mặt mũi của Lệ Tước Phong, đối trả thật sự. . . . .

Cô căn bản không thể tin được ba nói như thế là thật. . . . .

Giống như lúc cô đón ba từ trong ngực về đoàn viên. . . . . Ba liền từng bước lập mưu đồ, bức cô cùng Sở Thế Tu kết hôn, buộc bọn họ tuyên bố hôn sự, sau đó lại ở trước mặt tất cả truyền thông đẩy bọn họ xuống hàng ngàn vách núi sâu. . . . .

Cô có bao nhiêu yêu ba thì càng không thể chấp nhận được. . . . .

Cùng Sở Thế Tu là anh em cùng cha khác mẹ, còn chưa kịp hiểu rõ ba lợi dụng mình để đã kích. . . . .

. . . . .

"Coi như anh có tội được không? ! Anh làm chuyện ngu xuẩn được không? !" Lệ Tước Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng quát, "Em vừa lòng chưa?"

Chết tiệt, người tốt thực khó làm!

Lệ Tước Phong phát hỏa, Cố Tiểu Ngải lau nước mắt quay sang, Lệ Tước Phong buồn bực đứng ở trước mặt cô, đập lên bức tường một cước, phát tiết ngực tích tụ.

Hai người đều không nói chuyện.

Cố Tiểu Ngải còn chưa tỉnh táo lại, khóc liên hồi, một mình suy nghĩ rối rắm.

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, xoay người rời đi, Cố Tiểu Ngải nhìn bóng lưng của anh, nước mắt lại một lần nữa mờ hồ tầm mắt.

Hắn còn nói sẽ không bỏ lại cô một mình. . . . .

"Ngải Ngải, đừng khóc nữa."

Chia ra khăn tay đưa tới trước mặt cô, giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên ở bên tai cô, mang theo mùi bạc hà độc đáo thơm ngát.

"Cám ơn." Cố Tiểu Ngải tiếp nhận khăn tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên.

Sở Thế Tu mặc một bộ tây trang màu trắng tào nhã, đứng ở trước mặt cô đau lòng nhìn cô, mi hơi hơi nhíu lại.

Bên cạnh hắn cũng không có Lương Noãn Noãn.

"Em phải đi rồi."

Cố Tiểu Ngải miễn cưỡng xả ra một chút tươi cười nói, xoay người rời đi.

"Ngải Ngải, đều đã qua lâu như vậy rồi, em vẫn là không thể đối mặt với anh sao?" Giọng nói Sở Thế Tu lập tức ở bên cạnh cô vang lên, giọng điệu có chút chua xót, "Đứng với anh lâu một chút không được sao?"

Rõ ràng lúc trước đã gặp qua rồi, nhưng anh lại thấy giống như cả đời rồi mới gặp lại cô một lần này.

"Em thật sự cần phải đi."

Không muốn hai người cứ đứng chung một chỗ như vậy, Cố Tiểu Ngải đi lên phía trước, đột nhiên hai chân mềm nhũn, cả người ngã quỵ xuống dưới.

"Ngải Ngải. . . . ."

Sở Thế Tu nhỏ giọng gọi một tiếng, vội vàng đỡ lấy cô, khăn trương lo lắng nhìn cô, "Em không sao chứ?"

Cố Tiểu Ngải muốn đứng lên, lại giống như không có một chút khí lực nào. . . . .

Ngay cả chân của cô cũng đều bắt đầu không được sao?

Cố Tiểu Ngải được Sở Thế Tu dìu dắt mới không có ngã sấp xuống, cố gắng làm cho mình có vẻ bình tĩnh một chút, thản nhiên nói, "Không có việc gì, chân em không có khí lực."

Tại sao có thể như vậy, một lần lại một lần. . . . . Hôm nay đã là lần thứ hai phát tác.

"Anh dìu em đi khu nghỉ ngơi ngồi một chút." Sở Thế Tu nói xong dìu dắt cô đi.

"Không cần, đỡ em một chút thì tốt rồi." Cố Tiểu Ngải nói, cô hiện tại ngay cả khí lực đều không có, làm sao có thể đi được.

Cô cũng không muốn rời đi nơi này, một chút Lệ Tước Phong trở về tìm cô. . . . . Sẽ không tìm thấy cô, cô không muốn làm cho Lệ Tước Phong tìm không thấy. . . . .

Sở Thế Tu ôm ngang hông của cô, nâng thân thể của cô lên, làm cho cô thoải mái một chút.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu, không nói gì, lẳng lặng đợi hai chân khôi phục sức khỏe, trên đùi một trận một trận đau nhức, Cố Tiểu Ngải cắn răng chịu đựng. . . . .

"Bây giờ hai người còn chưa tìm được thuốc giải độc sao?" Giọng Sở Thế Tu dịu dàng, lo lắng nhìn cô.

Tìm không thấy thuốc giải độc, tương lai mười năm nữa, cô chỉ có thể bị bại liệt ở trên giường và làm bạn với thuốc giảm đau. . . . .

"Dạ."

"Rất khó chịu sao?" Sở Thế Tu không đành lòng hỏi, anh dựa lưng vào trên tường, ôm hông của cô chống đỡ sức nặng của cô.

Anh có thể cảm giác được cô đem toàn thân sức nặng đều gửi gắm ở trên người anh. Bây giờ, cô ngay cả một chút khí lực đều sử dụng không được.

. . . . .

"Em không sao." Cố Tiểu Ngải nói, vẫn cúi mắt xuống không có nhìn Sở Thế Tu, chỉ nhìn chăm chú vào hai chân chính mình.

"Ngải Ngải, ở trước mặt anh không cần giả bộ được không?" Sở Thế Tu nói xong cúi người ôm cô lên.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ tròn to mắt nhìn anh, "Anh làm cái gì vậy?"

"Chỉ có như vậy, em mới bằng lòng bỏ thí cho anh một cái nhìn sao?" Nhìn chăm chú vào mắt của cô, Sở Thế Tu cười khò một tiếng, "Anh ôm em đến khu nghỉ ngơi."

Nếu chỉ có dùng sức mạnh mới có thể được đền đáp bằng một cái nhìn thẳng vào của cô. . . . .

Có lẽ, hần sớm nên thay đổi nguyên tắc của mình, cũng sẽ không giống như bây giờ bỏ qua nhiều như vậy. . . . .

"Không cần, chân em khôi phục sức lực ngay thôi."

Cố Tiểu Ngải giầy dựa trong lòng ngực của anh xuống dưới, vừa đứng vững chân còn chưa có khí lực, cả người lại một lần nữa ngã quỵ, Sở Thế Tu nhanh chóng ôm cô lại không để cho cô té xuống.

Sở Thế Tu đáy mắt có chút phẫn trách, "Vì sao em cứ miễn cưỡng bản thân mình như vậy chứ? Để cho anh giúp, đối với em mà nói lại khó khăn đến như vậy sao?"

"Em không muốn phiền anh."

"Phiền? Với anh mà nói, em chưa bao giờ là phiền toái cả." Sở Thế Tu kiên định nói.

Giọng điệu của Sở Thế Tu mang theo chua xót. . . . .

Hai chân Cố Tiểu Ngải dẫm xuống sàn, cố gắng muốn tìm khí lực trở lại, gian nan động dậy chân, Sở Thế Tu nhìn bộ dáng của cô liền thở dài, ôm cô nói, "Em đừng miễn cưỡng như vậy, không có khí lực thì nghỉ ngơi một chút đi."

"Em thật sự không có việc gì." Cố Tiểu Ngải khó khăn xa ra vẻ tươi cười, ra sức toàn thân khí lực động dậy hai chân, mồ hôi từ trên trán xuất hiện. . . . .

"Ngải Ngải. . . . ."

"Buông tay đi, tự em có thể." Khí lực trên đùi đang khôi phục, Cố Tiểu Ngải gắt gao cắn chặt răng, dùng tay đẩy Sở Thế Tu ra. . . . .

Cô không muốn phiền toái đến anh, cô muốn tự mình đứng vững.

"Em cẩn thận một chút." Sở Thế Tu không có buông tay, vẫn đang ôm cô, không cho cô ngã xuống.

"Họ Sở kia! Người muốn chết à? !"

Tiếng hô lạnh lùng của Lệ Tước Phong đột nhiên truyền đến, mang theo tức giận làm người ta không rét mà run.

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc ngược mắt lên, người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng đen vọt tới trước mặt cô, Lệ Tước Phong đối mặt đánh Sở Thế Tu một quyền.

"Phịch ——"

Sở Thế Tu không có phòng bị, trực tiếp bị đánh ngã xuống sàn, tư thái chật vật.

Cố Tiểu Ngải thiếu chút nữa lại ngã xuống, tay vịn vào bức tường mới miễn cưỡng chống đỡ bản thân mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ly nước trái cây bị rơi xuống sàn, mảnh nhỏ thủy tinh bắn tung tóe.

Lệ Tước Phong trừng mắt nhìn Sở Thế Tu, một tay kéo áo anh từ dưới sàn đứng lên, đáy mắt phụt ra tức giận, "Họ Sở kia, hôm nay ta sẽ phế người!"

Mẹ kiếp.

Thừa dịp hần không ở đây chạm vào người yêu của hần! Sở Thế Tu này chán sống rồi hay sao? !

"Lệ Tước Phong. . . . ." Cố Tiểu Ngải khiếp sợ hô lên, muốn ngăn Lệ Tước Phong lại.

Lệ Tước Phong đã đánh một quyền đi qua, Sở Thế Tu vững vàng đỡ được nắm tay của anh, khóe môi lại đột nhiên bị đánh tới một quyền đến vỡ tan, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lệ Tước Phong, giọng điệu có chút khinh miệt, "Lệ Tước Phong, muốn biết vì sao Ngải Ngải không chịu tha thứ cho chú Cố không?"

Nghe vậy, Lệ Tước Phong nhìn đến Cố Tiểu Ngải, hai tròng mắt Cố Tiểu Ngải không nháy mắt nhìn hắn, ý bảo hắn đừng động thủ nữa.

"Không cần ngươi phải tới nói cho ta biết!" Lệ Tước Phong cắn răng quát.

.....

"Bởi vì chú Cố diễn rất giả, ông ấy làm Ngải Ngải bị thương sâu như vậy, đột nhiên nói những lời nói dối trá như vậy, sẽ chỉ làm Ngải Ngải cảm thấy đã thương trước kia lại bị cắt một đao." Sở Thế Tu không sợ nhìn chăm chăm Lệ Tước Phong, cho dù bị Lệ Tước Phong kéo áo cũng không thua khí thế, giọng điệu rất lạnh, "Lệ Tước Phong, ngươi căn bản không hiểu Ngải Ngải."

.....

Lệ Tước Phong, ngươi căn bản không hiểu Ngải Ngải.

Lệ Tước Phong, ngươi căn bản không hiểu Ngải Ngải.

.....

"Phanh ——"

Lệ Tước Phong trong cơn giận dữ, dùng một tay kéo Sở Thế Tu ấn đến trên tường, quyền cước hung hăng đánh qua. Cố Tiểu Ngải bước lên phía trước ôm cánh tay Lệ Tước Phong, "Lệ Tước Phong, em mệt rồi, em muốn trở về."

"Buông tay!" Lệ Tước Phong đẩy cô ra.

Cố Tiểu Ngải bị đẩy vào trên tường, toàn thân đau đớn vô cùng, thiếu chút nữa ngã xuống rồi. Trong mắt Lệ Tước Phong xẹt qua một chút kinh hoàng, vội vàng đưa tay đỡ cô, Sở Thế Tu đã trước hắn từng bước nâng Cố Tiểu Ngải.

"Con mẹ nó, ngươi buông tay cho ta!"

Lệ Tước Phong đã bắt đầu phát cơn thịnh nộ cả ra rồi, đánh một quyền qua, Sở Thế Tu lại một lần nữa bị đánh té trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật mạnh.

"A Tu. . . . ." Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía Sở Thế Tu ngã trên mặt đất, thấy Lệ Tước Phong vừa muốn tiến lên đánh người nữa, không khỏi tức giận đứng lên, "Lệ Tước Phong, anh có thôi đi không?"

Vì sao tính tình của hắn vĩnh viễn không thể sửa được, vĩnh viễn cũng không phân xanh đỏ đen trắng mà đánh người.

Nghe được lời của Cố Tiểu Ngải nói, thân hình Lệ Tước Phong cứng đờ, quay đầu trừng nhìn cô, "Em nói cái gì? !"

Cô vì Sở Thế Tu đến chỉ trích hắn sao? !

"Em đi về."

Cố Tiểu Ngải tức giận nói, liếc nhìn Sở Thế Tu một cái, dùng tay vịn vào tường rồi đi.

Trong lòng Lệ Tước Phong đầy tức giận, nâng chân lên hung hăng đạp Sở Thế Tu một cước, bước nhanh đi lên phía trước ôm vai Cố Tiểu Ngải rồi đi.

Sở Thế Tu bị đá thết lớn một tiếng, trên mặt bị đánh đỏ lên đau đớn, nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ rồi đi, tay chậm rãi nắm hóp lại thành quyền, đầy mắt đầy vẻ hận ý. . . . .

Lệ Tước Phong, ngươi kiêu ngạo không được bao lâu đâu.

*****

Lệ Tước Phong ôm bà vai Cố Tiểu Ngải rồi đi, Cố Tiểu Ngải đẩy tay hắn ra, Lệ Tước Phong càng thêm tức giận, dùng sức ôm sát cô, nhỏ giọng quát, "Cố Tiểu Ngải, em đẩy anh một lần thử xem"

Cố Tiểu Ngải không chút nghĩ ngợi tiếp tục đẩy tay hắn ra, Lệ Tước Phong tức giận đến khua tay múa chân, Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên lạnh lùng trừng mắt hắn, vẻ mặt quật cường.

Lệ Tước Phong không cam lòng, đánh một quyền ở trên tường.

"Cố Tiểu Ngải, anh đánh hắn hai quyền mà thôi, em đau lòng sao?" Lệ Tước Phong lạnh lùng hỏi, giọng điệu trong lúc đó che dấu không được sự ghen ghét.

"Em vừa mới thiếu chút nữa ngã sắp xuống, anh ấy chỉ đỡ em mà thôi." Cố Tiểu Ngải lạnh lùng nói, xoay người rồi đi.

"Đờ em mà tiến sát đến như vậy sao? !" Lệ Tước Phong lập tức quát, bỗng nhiên ánh mắt biến đổi, cấp bách hỏi, "Làm sao lại ngã sấp xuống?"

Là bệnh trạng lại bắt đầu sao? !

Mắt Cố Tiểu Ngải âm trầm, nhấp mí môi lắc đầu, "Không phải, giày cao gót rất cao."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 345

Cô vẫn không muốn làm cho anh lo lắng.

"Vậy em còn đi làm cái gì!"

Cái cô này, mang giày cao gót đau chân cũng không nói sao? !

Lệ Tước Phong duỗi thẳng cánh tay một phen nắm lấy cổ tay của cô, đem cô kéo vào trong lòng, cúi người tháo giày cao gót trên chân cô toàn bộ quăng sang một bên. Lập tức ôm lấy cô đi về phía trước, động tác mang theo mãnh liệt bá đạo.

.....

Cố Tiểu Ngải bị Lệ Tước Phong ôm vào trong ngực theo cửa sau rời khỏi phòng trung bày, tài xế đã sớm chờ bên ngoài vội vàng mở cửa xe, "Lệ tổng."

Lệ Tước Phong ôm Cố Tiểu Ngải vào trong xe, nâng hai chân của cô lên gác qua trên đầu gối của mình, bá đạo vén váy của cô lên để lộ ra hai chân của cô. Tay Lệ Tước Phong cầm chân trắng nõn mượt mà của cô cẩn thận xem xét có bầm hay không.

Cái cô này, một khắc cũng không làm cho người ta bớt lo, hẳn đi lấy cho cô ly nước trái cây mà thôi, cô có thể cùng Sở Thế Tu ôm nhau. ....

Hắn nhìn thấy không tức giận mới là lạ!

Cố Tiểu Ngải thu hồi chân, ngồi ngay ngắn ở một bên, trên mặt một mảnh im lặng.

Tay Lệ Tước Phong cứng đờ giữa không trung, ngực bức bối muốn đánh người để phát tiết, "Cố Tiểu Ngải, rốt cuộc em nghĩ anh ra sao? ! Tên họ Sở kia đều áp vào trên người em, anh không thể đánh hắn được à? !"

Bây giờ cô là vì Sở Thế Tu mà tức giận với hắn sao? !

Cô đối với hắn thì có nhiều quy định như vậy, trước kia không cho phép hắn tiếp xúc ăn nằm với người khác phái, cô ghen ngược, cùng Sở Thế Tu trở nên thân mật như vậy, bây giờ còn vì Sở Thế Tu giận hắn? !

"Tạm thời em không muốn nói chuyện với anh." Cố Tiểu Ngải không muốn cùng hắn khác khẩu, lạnh nhạt nói, tựa vào ghế xe nhắm mắt lại.

"Cố Tiểu Ngải!"

Lệ Tước Phong u ám trừng mắt cô, mạnh mẽ áp đến chỗ ngồi của cô, theo cách cường bức hôn môi lưỡi của cô.

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, tay muốn phản kháng đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm càng chắc hơn, lưỡi hắn ở trong miệng cô hấp thu hương vị của cô, mạnh mẽ nhưng không có kỹ xảo, môi nặng nề mà đè nặng cô, hôn cô có vài phần đau.

"Đừng. ...."

Cố Tiểu Ngải bất mãn giãy dụa, theo bản năng muốn cắn hắn, bỗng nhiên nghĩ đến mình bị bệnh lại không dám, chỉ có thể tùy ý để Lệ Tước Phong trên môi mình tàn sát bừa bãi.

Lệ Tước Phong dùng sức hôn cô, đem toàn bộ ngọt ngào của cô đều cuốn lấy, cái lưỡi của cô bị bắt cùng hắn đan xen, diễn ra một màn hôn đến kịch liệt. ....

Hai tay Cố Tiểu Ngải để trong ngực kiên cố của hắn, đẩy như thế nào cũng đều không ra.

Lệ Tước Phong hôn cường thế tới cực điểm, điên cuồng mà chà đạp môi của cô, đem tất cả sự tức giận cùng ghen tị đều phát tiết lên nụ hôn này.

Cố Tiểu Ngải dần dần không muốn phản kháng, trầm mặc nhắm mắt lại, tùy ý để hắn làm xằng làm bậy. ....

Nhìn cô không giãy dụa không phản kháng, Lệ Tước Phong tức giận không muốn làm to chuyện, ngực cực kỳ khó chịu, từ trên người cô ngồi xuống, một quyền hung hăng đánh mạnh vào cửa kính xe, "Phanh——"

Cảm giác được hấn rời đi, Cố Tiểu Ngải chậm rãi mở mắt ra, hồ hững nhìn về phía bóng dáng hấn hung ác nham hiểm, vuốt ve môi mình bị hôn đến sưng phù, Cố Tiểu Ngải ngồi trầm mặc, đều không có nói cái gì.

"Phanh——"

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong lại đập vào cửa kính xe.

Trong xe không khí im lặng đến quỷ dị, tài xế thật cẩn thận lái xe ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trở lại biệt thự Lệ gia, Lệ Tước Phong một mình xuống xe đi vào trong biệt thự.

"Cố tiểu thư." Tài xế thay Cố Tiểu Ngải mở cửa xe.

Cố Tiểu Ngải nhìn một đôi chân trần của mình, xấu hổ nhìn tài xế cười cười, "Có thể phiền toái giúp tôi lấy đôi giày tới đây không?"

"Được. . . . . Lệ tổng?"

Một cái bóng bao phủ xuống, Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên chống lại tầm mắt Lệ Tước Phong âm trầm thịnh nộ, Lệ Tước Phong ôm cô từ trong xe đi ra. . . . .

Cái tên này, không phải đã muốn đi một mình vào trong nhà rồi sao.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc tùy ý để Lệ Tước Phong ôm đi vào biệt thự, Lệ Tước Phong cũng không còn nói chuyện nữa.

Lệ Tước Phong bỏ cô trên sô pha, mang theo một chút thật cẩn thận, mắt lại hung hăng trừng mắt cô, lớn tiếng quát, "Tôi đi tắm!"

". . . . ."

Nói xong, Lệ Tước Phong cũng không quay đầu lại chạy lên lầu.

Cố Tiểu Ngải ngồi một mình ở trên sô pha nhìn hai chân mình, dùng tay xoa xoa. Hôm nay tay chân không lực, không biết cô có thể sống quá sáu tháng hay không. . . . .

Còn có Bảo Bảo trong bụng, nếu hôm nay không có Sở Thế Tu giúp đỡ cô, cô đột nhiên ngã như vậy, Bảo Bảo cũng có thể không còn nữa. . . . .

Cô giống như đã muốn không có tư cách để chăm sóc đứa bé này nữa.

Bây giờ có phải cô nên ngồi xe lăn rồi hay không? Nếu không đứa bé này làm sao giữ được. . . . .

Cố Tiểu Ngải ôm bụng của mình, bụng của cô đã muốn hơi hơi thay đổi rồi: nhô ra, tiểu sinh mạng này đang trưởng thành. . . . .

"Cố tiểu thư, Cố tiểu thư."

Bảo mẫu bưng một ly sữa đi đến bên cạnh cô, ánh mắt tỏa sáng, kỳ quái hỏi, "Cố tiểu thư đã cùng ba hòa giải rồi sao?"

". . . . ."

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn về phía bà, "Bảo mẫu cũng biết chuyện này sao?"

Lệ Tước Phong đã sớm an bài hết rồi sao?

"Đúng vậy, lúc ấy các người còn ở H thị, Lệ tiên sinh gọi điện thoại trở về dặn dò tôi cùng Võ Giang an bài". Bảo mẫu cao hứng phấn chấn nói, "Thế nào, thế nào rồi?"

Thế nào. . . . .

Không xong rồi, hôm nay triển lãm tranh này. . . . . làm cho cô cùng Lệ Tước Phong cãi nhau.

Cố Tiểu Ngải cúi đầu xuống, trầm mặc không nói gì.

Nhìn bộ dáng của cô, nụ cười trên mặt bảo mẫu dần dần suy sụp xuống, "Lệ tiên sinh biết Cố tiểu thư rất trọng cha của mình, cho nên mới an bài riêng. . . . xảy ra sai lầm gì sao?"

Bảo mẫu hỏi thật sự là rất nghiêm túc.

"Tôi biết Lệ Tước Phong có ý tốt." Cố Tiểu Ngải ngược mắt lên nhìn về phía bảo mẫu, trong mắt có chút chua xót, "Nhưng chỉ bởi vì cố ý an bài, căn bản không phải xuất từ thực tâm của ba. . . . ."

Bởi vì Lệ Tước Phong có ý tốt, làm cho cô cảm giác mình giống như là mình sắp chết vậy, cho nên Lệ Tước Phong muốn hoàn thành tâm nguyện của cô.

Cô hẳn là nên cảm động. . . . .

Cô cũng không biết tại sao mình phản ứng kịch liệt như vậy.

"Khẳng định ba cô tất nhiên là thật tâm." Bảo mẫu thấy thế ngồi vào bên cạnh cô nói an ủi, tay nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, giống như bậc trưởng bối.

"Tôi thực sự yêu ba tôi, đúng là bởi vì dạng này, tôi mới không thể tha thứ, huống hồ là do ba nể mặt mũi Lệ Tước Phong mới có thể đến, điểm này tôi không thể chấp nhận." Cố Tiểu Ngải nói, chớp chớp mắt chua xót, "Lệ Tước Phong không rõ thân tình, thân tình không thể làm giả được."

"Lệ tiên sinh làm sao có thể không rõ thân tình." Giọng điệu Bảo mẫu tăng lên, "Lệ tiên sinh rất trọng thân tình."

"Hắn cùng cha sao? Bọn họ có thân tình sao?" Cố Tiểu Ngải thân nhiên hỏi, hẳn cùng cha hẳn là cặp cha con khác thường mà đã cô chứng kiến qua rồi.

"Cố tiểu thư đối với Lệ tiên sinh hiểu lầm rất nhiều." Bảo mẫu nói.

"Hiểu lầm?"

"Lệ tiên sinh. . . . . Không thích Lệ lão gia, thậm chí thực sự chán ghét, thực sự rất chán ghét."

"Tôi biết." Cố Tiểu Ngải đồng ý lời bảo mẫu nói, làm gì có người nào lại kêu ba mình bằng lão già. . . . .

"Nếu nói Lệ tiên sinh chán ghét Lệ lão gia, không bằng nói Lệ tiên sinh chán ghét chính là mình." Bảo mẫu thở ra thật dài, nhìn Cố Tiểu Ngải tiếp tục nói, "Cô có nghe Lệ tiên sinh nhắc tới mẹ của cậu ấy chưa?"

Chán ghét chính mình?

Cố Tiểu Ngải lắc đầu, "Cho tới bây giờ không có nghe anh ấy nhắc tới, mẹ anh ấy ở châu Âu sao?"

Bỗng nhiên nghe bảo mẫu nói đến mẹ Lệ Tước Phong mẫu thân, Cố Tiểu Ngải có một chút hứng thú.

Cố Tiểu Ngải chỉ nghe qua giọng nói của Lệ lão gia, mà Lệ phu nhân đúng là chưa nghe qua. . . . . Hẳn là một phụ nữ xinh đẹp, nếu không thì làm sao sinh ra Lệ Tước Phong với gương mặt làm đảo điên chúng sinh như vậy được chứ.

Lệ Tước Phong này vừa kiêu ngạo, tính tình lại nóng nảy, hơn hết vẫn là cận bã chết đi được.

. . . . .

"Không. Mẹ của Lệ tiên sinh cho tới bây giờ chưa đi qua châu Âu." Bảo mẫu muốn tiếp tục nói tiếp, lại ghen lời, mới bắt đầu đề cập đến câu chuyện, bảo mẫu đã muốn rơi nước mắt.

. . . . .

Cố Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn bà, tay rút khăn tay đưa cho bảo mẫu, "Bà làm sao vậy?"

Trong lòng nổi lên một dự cảm không tốt.

Cố Tiểu Ngải hiểu được lời bảo mẫu nói. . . . . không phải là một chuyện vui vẻ gì. Tâm bỗng nhiên trong lúc đó chìm xuống theo.

"Lúc Lệ tiên sinh học trung học đã phát sinh ra ba chuyện lớn. Một là tính tình cậu ấy đại biến, thứ nhì là Lệ gia phái người đến đón mẹ con bọn họ quay về châu Âu. . . . . Còn có một sự kiện, mẹ cậu ấy ở trước mắt cậu ấy nhảy lầu tự sát." Bảo mẫu chảy nước mắt nói.

Nhảy lầu tự sát? !

Ở trước mắt hắn nhảy lầu tự sát? !

Cố Tiểu Ngải khiếp sợ mở to mắt, đột nhiên nhớ tới hình ảnh mình đi theo cậu nhận thi thể, vải trắng xốc lên, cậu liền bịt kín mắt của cô.

Sau đó cô nghe được giọng nức nở của một người đàn ông, là cậu.

Trong nháy mắt đó, Cố Tiểu Ngải cảm giác mình giống như bị choáng váng, đẩy tay cậu ra để gặp mẹ, cậu lại cố gắng che mắt của cô, ghen ngào nói, "Tiểu Ngải ngoan, Tiểu Ngải ngoan, chờ mẹ con hóa trang lại rồi nhìn. . . . . Chờ mẹ con hóa trang lại rồi nhìn. . . . ."

Lúc đó, mình căn bản không chịu nghe, cố gắng giãy mở tay cậu ra, cô thấy được mẹ lạnh như băng nằm đó, hình ảnh kia. . . . . đời này cô cũng đều quên không được.

Trí nhớ quá mức khắc sâu.

Mẹ Lệ Tước Phong cũng . . . . . nhảy lầu tự sát.

Vì sao bọn họ đều phải lựa chọn phương thức này chấm dứt tánh mạng của mình. . . . . có cái gì quan trọng hơn mạng sống của mình sao?

Vì sao muốn tàn nhẫn chấm dứt chính mình, mà đem thống khổ lưu lại cho người khác? !

Còn người sống so với người chết thì thống khổ nhiều lắm.

. . . . .

"Vì sao?" Cô Tiểu Ngải cong gập hai đầu gối lại ngồi ở trên sofa hỏi.

Mẹ cô là vì chuyện ngoại tình, cửa nát nhà tan mới bị quan lựa chọn tự sát. Còn mẹ Lệ Tước Phong thì sao? Lại vì cái gì. . . . .

Vì sao đều phải bỏ lại đứa con vất vả nuôi lớn.

"Mẹ Lệ tiên sinh lúc quen biết Lệ lão gia cũng không biết Lệ lão gia là nhân vật nào, càng không biết ông ấy đã kết hôn. Sau đó, một mình bà ấy sinh Lệ tiên sinh vất vả nuôi lớn. . . . ." Bảo mẫu rung rung nói, "Tôi ở bên cạnh nhà bà ấy, cho nên Lệ tiên sinh là tôi nhìn lớn lên."

Cô Tiểu Ngải vẫn biết bảo mẫu theo Lệ Tước Phong rất nhiều năm, Lệ Tước Phong đối với bảo mẫu cũng không giống đối với người hầu cùng vệ sĩ khác, muốn đánh nhau liền đánh, coi như có một chút tôn trọng. . . . .

Cho dù bảo mẫu nói gì đó không thuận hần, Lệ Tước Phong trừ bỏ hô to gọi nhỏ hai câu, sẽ không có hành động quá mức với bảo mẫu.

"Sau đó thì sao?"

Cô Tiểu Ngải hỏi.

"Sau đó, lúc Lệ tiên sinh học trung học, Lệ lão gia phái người đón bọn họ trở về. Lệ tiên sinh muốn trở về, Lệ phu nhân không muốn đi làm vợ bé cho người ta, hai người tranh chấp thật lâu. . . . ." Gọng Bảo mẫu run run nói, "Sau đó. . . . . Sau đó Lệ phu nhân liền lên tầng cao nhất. . . . ."

". . . . ."

"Lúc ấy, cảnh sát còn chưa có đến, chúng tôi đều chạy lên khuyên bà ấy. Lệ tiên sinh năm ấy mới mười sáu, mười bảy tuổi, bị bà ấy làm cho sợ hãi liền quỳ gối nơi đó, đau khổ cầu xin bà ấy không nên nhảy lầu, nói mình không đi nữa. . . . ." Bảo mẫu nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, nước mắt một đường rơi xuống.

Cô Tiểu Ngải khiếp sợ che miệng lại, chỉ là tưởng tượng ra hình ảnh kia, khiến cho cô nhịn không được kinh hãi lắm rồi.

. . . . .

"Đến bây giờ, chuyện đó tôi còn nhớ rõ rành mạch." Bảo mẫu dùng khăn tay lau khô nước mắt nói, "Lệ tiên sinh quỳ gối bên cạnh cầu xin mẹ của cậu ấy, mẹ cậu ấy hỏi, không phải con rất muốn quay về nhà họ Lệ làm thiếu gia kiều ngạo sao?"

. . . . .

"Lệ tiên sinh nói, con không làm, mẹ, mẹ xuống đi, con van cầu mẹ xuống đi, con sẽ không theo bọn họ đi nữa, con đã lớn như vậy rồi, lập tức có thể kiếm tiền nuôi sống mẹ, mẹ có thể dựa vào con trai mẹ. . . . . Con van cầu mẹ xuống đi, mẹ đừng mặc kệ con. . . . ." Bảo mẫu nhớ lại tình cảnh năm đó, nước mắt rơi càng rơi thêm, giọng nói cực kỳ run. . . . .

. . . . .

Nước mắt từ trong hốc mắt Cô Tiểu Ngải rớt xuống, cô chưa bao giờ biết Lệ Tước Phong còn có một giai đoạn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346

Lúc mẹ tự sát cô không ở đó, nếu để cho cô chính mắt thấy mẹ nhảy lầu trước mặt mình, cô không biết mình sẽ như thế nào.....

"Lệ phu nhân nói với Lệ tiên sinh, có lời này của con mẹ đã thấy đủ rồi, mẹ sẽ không trở ngại tiền đồ của con, theo bọn họ đi đi, con nghe mẹ một lần cuối cùng này thôi, đi theo bên cạnh cha con đi."

.....

Bao mẫu khóc cả người run run, ngay cả nói đều nói không rõ lắm, "Tiếp theo.....mẹ Lệ tiên sinh nhảy xuống ngay trước mặt chúng tôi, Lệ tiên sinh thiếu chút nữa nhảy xuống theo, một nửa thân mình đều rơi ra ngoài, được vài người hàng xóm của chúng tôi kéo lại được....."

.....

Cố Tiểu Ngải chỉ là nghe đã cảm thấy chịu không nổi..... Cô không biết lúc ấy Lệ Tước Phong có cảm giác gì.....

"Mẹ cậu ấy là một người phụ nữ cứng cỏi, không muốn chặt đứt tiền đồ của con trai, cũng không muốn ủy khuất mình làm vợ bé, tình nguyện chết đi." Bao mẫu vỗ vỗ tay Cố Tiểu Ngải, "Lệ tiên sinh cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, sau khi mẹ cậu ấy qua đời, cậu ấy không có trở về Lệ gia ngay mà làm xã hội đen một khoảng thời gian rất dài."

.....

Cố Tiểu Ngải lẳng lặng lắng nghe.

Cái hình ảnh quá mức tàn nhẫn kia, cô không dám tưởng tượng Lệ Tước Phong trải qua như thế nào, cô còn có cậu làm bạn, anh ấy thì sao? Lúc đó, anh ấy..... có ai an ủi, có ai làm bạn?

.....

"Cố tiểu thư, tôi nói với cô chuyện này, Lệ tiên sinh không kiểm soát được khí lực của mình....." Bao mẫu lau nước mắt nói, "Là vì có một thời gian ngắn, Lệ tiên sinh nơi nơi kéo bè kéo lũ đánh nhau, bắt chước xã hội đen đâm chém người khác. Càng về sau..... cậu ấy chỉ cần nóng tính một chút thôi, lúc đánh người liền không khống chế được khí lực của mình."

"....."

"Lúc đó, cậu ấy chính là một tên côn đồ, cậu ấy cho rằng..... nếu cậu ấy không đánh người khác chết thì người khác sẽ đánh cậu ấy chết."

"....."

Hóa ra..... chuyện gì cũng đều có nguyên nhân.

Có lẽ, Lệ Tước Phong trải qua đoạn thời gian đen tối kia, anh ấy thay cô cùng ba giải hòa, mà cô..... thầm oán anh ấy tự cho mình làm đúng.

Cô rốt cuộc là đang làm cái gì đây..... Hôm nay, cô..... hẳn là không có nói gì quá khích chứ.

Bao mẫu cầm tay Cố Tiểu Ngải, nói lời thăm thía, "Cho nên về sau..... Lệ tiên sinh mới đến châu Á phát triển, đứng ra là rời xa khỏi gia tộc Lệ gia. Cố tiểu thư, trăm ngàn lần đừng nói Lệ tiên sinh không hiểu thân tình, so với ai khác cậu ấy đều biết mất đi thân tình là cảm thụ gì."

Cô còn nghĩ rằng anh ấy cso tính công tử..... nên không thích bị gia tộc trói buộc mới quay về chạy đến châu Á phát triển.....

"Tôi không biết anh ấy có một giai đoạn này, cho tới bây giờ anh ấy cũng không nói với tôi....."

"Lệ tiên sinh trong điện thoại nói với tôi, cậu ấy nói cô đã nói với cậu ấy rất nhiều chuyện trước đây, cậu ấy nghĩ cô còn rất yêu ba cô, cho nên mới an bài sắp xếp cuộc gặp mặt hôm nay....." Bao mẫu nghẹn ngào, "Cố tiểu thư, tôi đi làm việc trước, tôi chỉ hi vọng cô không hiểu lầm Lệ tiên sinh thôi."

.....

Một mình Cố Tiểu Ngải ngồi ở trên sofa, ngồi co ro lại trên ghế.....

Cô hôm nay..... hoàn toàn nghĩ xấu cho ý tốt của Lệ Tước Phong rồi.

Cô vẫn nghĩ Lệ Tước Phong chỉ là một người đàn ông lạnh lùng, hung hăng ngạo mạn, không có thân tình, không có tình cảm..... Đối với cô cũng chỉ là tràn ngập tham muốn giữ lấy.

Cô hoàn toàn không biết Lệ Tước Phong có quá khứ như vậy, anh ấy đều che giấu đi.

"Này! Đi tắm rửa đi!"

Lệ Tước Phong mang theo tức giận hô to, Cố Tiểu Ngải vội vàng lau quệt nước mắt, còn không kịp lau khô, Lệ Tước Phong chạy tới trước mặt cô, trừng mắt cô trong mắt xẹt qua một chút không tin, quát to, "Cô khóc cái gì?!"

"Không có." Cô Tiểu Ngải vội lau khô nước mắt.

"Có phải khó chịu hay không?! Tôi tìm bác sĩ!" Lệ Tước Phong xoay người đi tới cạnh điện thoại, Cô Tiểu Ngải ngồi ở trên sofa bắt lấy tay anh, giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào, "Em không sao."

.....

Lệ Tước Phong có chút ngoài ý muốn cúi mắt xuống nhìn tay hai người, cô đưa tay nắm lấy tay hắn thật sự nhanh.

"Làm sao vậy?" Lệ Tước Phong nhíu mày, một tay bị cô nắm, một tay sờ lên trán của cô, không có phát sốt, cũng không phải bị khó chịu, vậy rốt cuộc là thế nào?!

"Lại đây ngồi đi." Cô Tiểu Ngải nắm tay anh lôi kéo qua, giọng nói yếu ớt.

Lệ Tước Phong hồ nghi nhìn cô liếc mắt một cái, đi qua bên cạnh cô ngồi xuống, "Cô Tiểu Ngải, làm gì mà kỳ quái thế?"

"Không có."

"Cô Tiểu Ngải, hôm nay tôi đã đánh tên họ Sở kia, vậy thì sao, là hắn đến gây chuyện với tôi mà!" Lệ Tước Phong nghĩ đến cô còn vì chuyện Sở Thế Tu mà tức giận, không khỏi nhỏ giọng quát, "Cả người hắn đều áp vào trên người cô, tôi không thể nhẫn nhịn được....."

Tiếp đến, toàn bộ lời nói của Lệ Tước Phong đều bị ngăn lại trong cổ họng.

Cô Tiểu Ngải bỗng nhiên nhào vào trong ngực của hắn.

Cả người Lệ Tước Phong cứng đờ, hai tay Cô Tiểu Ngải ôm vào thắt lưng của hắn, mặt vùi vào trong ngực ấm áp của hắn. Hắn vừa mới tắm xong, trên người tản ra mùi sữa tắm, có chút tươi mát.....Đột nhiên tới ôm làm cho Lệ Tước Phong sửng sốt, cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng, giọng điệu Lệ Tước Phong có chút cứng nhắc nói, "Cô Tiểu Ngải, cô làm sao vậy?!"

"Đột nhiên rất muốn ôm anh một cái thôi." Cô Tiểu Ngải tựa vào trong lòng ngực của hắn, giọng nói rầu rĩ.

"....." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, "Cô gái ba phải!"

Lúc này còn tức giận với hắn, vì cái tên họ Sở kia mà bày ra khuôn mặt tức giận, nói cái gì tạm thời không muốn nói chuyện với hắn.....

Đột nhiên lại ôm ấp yêu thương.

Cái cô này cũng quá ba phải đi mà.

"Lệ Tước Phong, em yêu anh." Thật lâu, Cô Tiểu Ngải từ trong lòng ngực của hắn ngồi dậy ngược mắt nhìn con người đen của hắn.

Lòng ngực Lệ Tước Phong đập mạnh, cúi mắt xuống nhìn chằm chằm vào mắt của cô, một lát sau lại vênh vao nhíu mày, nói, "Anh biết rồi."

Nhìn bộ dáng của hắn, Cô Tiểu Ngải nhịn không được nói thêm một câu, "Nếu tính tình của anh có thể kiềm chế lại một chút, em sẽ càng yêu anh."

"....." Lệ Tước Phong trừng mắt cô, "Tính tình anh làm sao?"

"Tính tình rất xấu rồi, Sở Thế Tu hôm nay chỉ là có ý tốt đỡ em một chút mà thôi, làm sao anh có thể phát hỏa lớn thành như vậy chứ." Cô Tiểu Ngải nhíu mày nói.

Sở Thế Tu hôm nay không có lý do gì lại bị hắn đánh hai quyền.

"Bạn gái của anh bị hắn ôm vào trong ngực, anh không chặt tay hắn là tốt lắm rồi!" Nói đến Sở Thế Tu, lửa giận Lệ Tước Phong lại bị chọc lên.

"..... Anh ấy sắp kết hôn rồi, bọn em không có vấn đề gì cả, anh ấy nói muốn làm bạn với em thôi."

"Bạn? Trong mắt đàn ông, phụ nữ chỉ có hai loại, một loại là trên giường, một loại là không trên giường." Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, trong mắt nổi lên tức giận, hôm nay khi hắn nhìn thấy ánh mắt Sở Thế Tu ôm Cô Tiểu Ngải.....

Đó là ánh mắt của bạn bè sao?

Hơn nữa, hôm nay Sở Thế Tu rõ ràng có thể đánh lại hắn giống như những lần đánh nhau lúc trước, nhưng..... Sở Thế Tu ngay cả đánh lại cũng đều không có.

Rõ ràng là giả bộ đáng thương trước mặt Cô Tiểu Ngải!

"Lệ Tước Phong....." Cô Tiểu Ngải bắt đầu nhìn hắn, cái tên này còn ghen tuông hơn cả cô, mỗi lần nhìn thấy Sở Thế Tu đều hận không thể đánh một

chút mới vui về.

"Vậy vừa rồi cô khóc cái gì?!" Lệ Tước Phong bỗng nhiên chuyển đề tài.

Cố Tiểu Ngải trầm mặc, lập tức tố cáo lại, "Là anh bắt nạt em "

Cô không muốn nói về chuyện mẹ của anh..... Nhưng cô đã từng trải qua giai đoạn như vậy nên cô biết cách tốt nhất là không nên nhắc lại chuyện đã qua.

Cách nhiều năm như vậy, Lệ Tước Phong cũng đã quên rồi, không cần phải nhắc lại.

.....

"Ý cô nói là anh bỏ em trong xe?! Hay là cưỡng hôn em?!" Lệ Tước Phong nhún mày, trong mắt mang theo tà khí, "Cái nào mới gọi là bắt nạt hả?!"

"Đó không phải bắt nạt sao?"

Cố Tiểu Ngải giận trừng mắt hấn, đột nhiên bắt chước hấn đặt hai tay trên vai hấn áp đến trên sô pha.

Ngay từ đầu khí lực của cô căn bản không đủ, Lệ Tước Phong nhận thấy được động tác của cô, trong mắt hiện lên mỉm cười, theo tay cô nằm vật xuống ở trên sô pha, con ngươi đen nhìn chăm chú vào cô, một bộ dáng quân vương ức hiếp người khác.

"....."

Hấn thuận theo làm cho cô càng thêm cảm thấy thất bại.

Nam nữ trời sinh khí lực khác biệt, cô ngay cả áp đảo hấn cũng không đủ lực, còn phải nhờ vào chính hấn nằm xuống..... Như vậy có vẻ cô không có khí thế gì cả.

"Đây là yêu thương nhưng nhớ." Lệ Tước Phong làm một bộ dáng thực hưởng thụ, "Bây giờ đề anh xuống để cưỡng hôn lại sao?"

"....."

Hấn thật đúng là vô lại mà!

Lưu manh! Biến thái!

Cố Tiểu Ngải nửa quỳ ở trên người hấn, từ trên cao nhìn xuống, hấn có ngũ quan hoàn mỹ đủ để toàn bộ con gái thét chói tai, đường cong giống như điêu khắc vậy, lông mày rậm, mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi, nụ cười tà khí.....

Cố Tiểu Ngải dùng tay trái mon trón mặt của hấn, trong mắt có một chút thất thần.

Cô chưa thấy qua cha mẹ của Lệ Tước Phong, không biết Lệ Tước Phong lớn lên giống ai..... Nhưng mẹ anh ấy nhất định rất đẹp, một người phụ nữ kiên cường như vậy sẽ làm cho người ta kính nể.

Nhưng cuối cùng, bà ấy lại chọn một biện pháp tự tử xuẩn ngốc để giải quyết tất cả.

Lệ Tước Phong một mình sợ hãi..... một mình lẻ loi..... một mình cô đơn đối mặt với chuyện của mẹ anh ấy, nhiều năm như vậy, anh ấy cũng đều chỉ có một mình trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đường Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 347

"Tại sao lại nhìn chằm chằm như thế chứ?" Lệ Tước Phong bị đầu ngón tay của cô dụ dăng trên choker làm anh cực kỳ khó chịu, mở miệng cũng không nể nang, "Cố Tiểu Ngải, em yêu anh nhiều không?"

"Rất yêu rất yêu, sau khi hiểu rõ con người anh lại càng thêm yêu." Cố Tiểu Ngải nói từng chữ một.

Môi Lệ Tước Phong đang đùa vui tươi cười bỗng chốc nghiêm lại, nhìn cô chằm chằm.

Vốn chỉ là một câu chọc ghẹo cô mà thôi, cô lại trả lời đặc biệt nghiêm túc.

Sau một lúc lâu, Lệ Tước Phong trừng mắt hỏi cô, "Cố Tiểu Ngải, rốt cuộc em bị làm sao vậy?"

Cái cô này đang đùa giỡn sao?

Thái độ trước sau khác nhau nhiều như vậy?! Hắn mới đi tắm một chút mà thôi, đi ra cô liền biến thân.....

"Phịch ——"

Cố Tiểu Ngải đánh mạnh một cái trên lồng ngực của hắn, Lệ Tước Phong đau đến thét lớn một tiếng, "Cố Tiểu Ngải, em muốn giết bạn trai em sao? Em ngoan một chút sẽ chết à!"

"Lúc em ngoan một chút anh vẫn hỏi em làm sao vậy, làm sao vậy..... Giống như gặp quỷ vậy." Cố Tiểu Ngải nói xong dùng tay cời bỏ thắt lưng áo tẩm của hắn ra, kéo áo tẩm của hắn ra, làm cho hắn lộ ra hơn phân nửa lồng ngực, đầu ngón tay cô ở trên lồng ngực vẽ nên các vòng tròn.....

Hồ hập Lệ Tước Phong trở nên nặng nề hơn, một phát bắt được bàn tay bé nhỏ không an phận của cô, ánh mắt đỏ lên nhìn chăm chăm cô, "Cố Tiểu Ngải, muốn chơi trò chơi không?"

Chơi trò chơi?!

Sẽ không phải là cái loại trò chơi cho người lớn đó chứ? Cái gì dây lưng, cái gì thước dạy học, cái gì ngon nết.....

Nhìn mắt Lệ Tước Phong âm sâu ám đục, Cố Tiểu Ngải lại đánh hắn một quyền, "Lệ Tước Phong, đầu óc anh đừng nghĩ bậy bạ nữa!"

"....." Lệ Tước Phong khó hiểu trừng mắt cô, "Cố Tiểu Ngải, trong đầu em đang nghĩ cái gì?!"

"Là trong đầu anh đang nghĩ cái gì mới đúng chứ?" Cố Tiểu Ngải từ trên người hắn đi xuống, im lặng ngồi vào một bên, đỡ phải làm Lệ Tước Phong đột nhiên nổi thú tính.....

Lại còn muốn cùng cô chơi trò chơi gì chứ, cô bây giờ là phụ nữ có thai lại thêm bệnh hoạn, không còn đủ sức lực để chơi cùng hắn.....

Lệ Tước Phong đẹp trai từ trên sofa trở mình ngồi xuống, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên giống như bùng tình hiểu ra, cúi đầu để sát vào bên tai của cô, môi mỏng đụng tới vành tai của cô, tiếng nói gọi cảm trí mạng, "Cố Tiểu Ngải..... Không phải em đang nghĩ chơi trò chơi người lớn chứ? H đúng không?"

.....

Trong đầu hắn không phải nghĩ tới mấy thứ này sao.....

Tiếng nói hắn càng thêm gọi cảm, môi thở ra hơi cực nóng ở trên mặt cô, Cố Tiểu Ngải nhin không được ngồi xê qua một bên, mặt có chút nóng bừng.

Lệ Tước Phong nở nụ cười, nụ cười cực kỳ bí hiểm, "Cố Tiểu Ngải, em đỏ mặt, em thật đúng là suy nghĩ phương diện kia sao?"

"..... Là do anh nói không rõ ràng." Cố Tiểu Ngải đỏ mặt đẩy hắn ra.

Vì sao trong lòng cô phập phồng đến như vậy.....

Vừa rồi nghe bảo mẫu nói hắn như vậy lại thương cảm, khóc như núi đổ, bây giờ vừa nghe hắn nói như vậy làm cho người ta mặt đỏ tim đập, mặt nóng bừng bừng.

Lệ Tước Phong này..... Hắn không nói những lời như thế sẽ không được sao?!

.....

"Anh chỉ nói là chơi trò chơi thôi mà." Lệ Tước Phong ngậm vành tai của cô hôn một cái.

Toàn bộ thân mình Cố Tiểu Ngải co rụt lại, mặt nóng bừng, lại muốn ngồi bên cạnh một chút.

Còn không có hoạt động thân mình, Lệ Tước Phong liền đem cô lao tiến trong lòng, dùng tay nâng cằm của cô lên, "Em nghĩ cái gì? Muốn chơi trò nữ vương phải không?! Muốn anh cho em còng tay với roi không?"

Nếu cô muốn chơi loại trò chơi này..... hắn cũng không phản đối.

"..... em không có."

"Không có mà mặt em lại đỏ như vậy sao?" Lệ Tước Phong không lưu tình chút nào chọc phá cô.

"Vậy chứ anh nói là trò chơi gì?" Cố Tiểu Ngải trừng mắt nhìn hắn, cô cũng không tin trong đầu anh có thể có ý tốt gì.

"Đi! Chơi trò chơi thôi!"

Lệ Tước Phong từ trên sofa nhảy xuống dùng tay ôm cô đi lên lầu. Nhìn anh đi lên phòng ngủ, Cố Tiểu Ngải làm ra vẻ mặt đã hiểu rõ nói, "Em biết mà."

"Em biết cái gì? H sao?" Lệ Tước Phong cười xấu xa một tiếng, ôm cô đi vào trong phòng ngủ.

"....."

Cố Tiểu Ngải vừa tức lại quần đập hấn một cái, người bị Lệ Tước Phong ôm đến trên giường. Cố Tiểu Ngải vừa muốn kháng nghị liền nhìn thấy trên giường một cái hộp quà tương đối lớn, còn kết hoa nữa, hơn nữa là màu hồng nhạt.....

Cố Tiểu Ngải lập tức ngồi dậy, lấy gối ôm vào trong ngực lui về phía sau, cảnh giác nhìn về phía Lệ Tước Phong. "Lại là đồng phục sao?!"

Cho đến bây giờ anh còn chưa hết hy vọng với đồng phục đó sao?!

"Cố Tiểu Ngải, đầu óc em sạch sẽ một chút được không?" Lệ Tước Phong hừ lạnh một tiếng, ngồi vào bên giường, kéo chăn mềm mại sang một bên.

"....." Cố Tiểu Ngải không nói gì, đây là lời anh nói sao?

Cô không phải gặp qua đó chứ!

Lại có thể còn kêu cô trong đầu sạch sẽ một chút..... Là tai cô hỗn loạn hay là lời nói anh không rõ ràng.

"Xem này, đừng nghĩ người ta xấu xa đến như vậy được chứ." Lệ Tước Phong vừa nói vừa lấy hộp quà, ngón tay thon dài mở dây cột ra

"....."

Đây cũng không phải là hấn lời kịch được chứ.....

Cố Tiểu Ngải ôm chặt gối trong lòng, chuẩn bị nếu mở ra trong hộp là đồng phục... này nọ liền lập tức bỏ chạy.....

"Ba ——"

Lệ Tước Phong đồ từ trong hộp ra một đồng hồ lớn, có các loại hình dạng plastic, dây kẽm, giấy các-tông, thủy tinh, còn có cái kim, kéo... này nọ..... từng túi nhỏ từng túi nhỏ rơi ra.

Cố Tiểu Ngải nhất thời tròn mắt.

.....

"Đây là cái gì?" Cố Tiểu Ngải lúng ta lúng túng hỏi.

Những cái này là cái gì chứ? Một cái hộp quà lớn như vậy lại để mấy thứ này sao?!

"Đồ chơi ghép hình." Lệ Tước Phong nói, mặc áo tắm dài nằm nghiêng ở trên giường, một bàn tay chống mặt, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

"Đồ chơi ghép hình?!" Cố Tiểu Ngải kinh ngạc mở to mắt, trong lúc nhất thời cảm thấy xấu hổ, liền hỏi, "Anh nói trò chơi..... là trò ghép hình này sao?"

Nhìn bộ dáng ngẩn người của cô, trong mắt Lệ Tước Phong ngẩn ý cười.

"Nếu em thật sự muốn chơi giọt sáp hoặc là roi, anh sẽ chơi cùng em." Lệ Tước Phong làm ra vẻ mặt như rất cao thượng, trong mắt có chuyện tình dục.....

Lúc này cô ngồi chồm hồm ở trên người hấn, lấy tay dịu dàng trêu chọc trong ngực anh..... anh nhớ rất rõ ràng, cố tình gạt cô, anh chỉ có thể khắc chế chính mình.

"....." Cố Tiểu Ngải cầm lấy gối ném qua anh, có chút dờ khóc dờ cười, "Anh không thể nói thẳng ra là chơi mô hình sao?"

Cố ý nói với cô trò chơi cái gì đó..... Còn đùa giỡn với cô lâu như vậy.....

Lệ Tước Phong vững vàng bắt được cái gối, "Cố Tiểu Ngải, là tư tưởng em không sạch sẽ hiểu sai mà."

"....."

Cố Tiểu Ngải bị chặn họng nói không nên lời, xấu hổ và giận dữ trừng mắt hấn về mặt chính nhân quân tử, tức muốn học máu.

Vì sao trong lúc không khí mập mờ như thế lại nói chơi trò chơi.....

Cô không nghĩ sai mới là kỳ lạ.

.....

"Đi tắm đi, tắm xong rồi ra xếp hình." Lệ Tước Phong đuổi cô đi tắm rửa.

"À."

Cố Tiểu Ngải tắm rửa xong mặc áo ngủ bỏ nhào vào trên giường cùng Lệ Tước Phong bắt đầu chơi trò xếp mô hình.

Cố Tiểu Ngải cầm một cái túi, sau đó nhìn cái hộp, loại này xem ra cũng không phải xếp mô hình bình thường.

Cô không thể nhìn ra được đây là mô hình như thế nào, cũng không nhìn thấy bản hướng dẫn... này nọ.....

Cố Tiểu Ngải nằm trên giường tìm một hồi lâu, mới buồn bực hỏi, "Lệ Tước Phong, bản hướng dẫn đâu?"

"Bản hướng dẫn gì chứ?" Lệ Tước Phong ngồi ở bên giường tựa vào đầu giường đã bắt đầu cầm linh kiện lắp ráp.

"Chính là cái dạy lắp ráp như thế nào, còn có bộ hướng dẫn cụ thể...." Cố Tiểu Ngải hỏi, đối với một đồng linh kiện lớn như vậy, cô căn bản không biết nên bắt đầu từ đâu.....

Lệ Tước Phong ngược mắt lên, dùng ánh mắt khinh thường liếc cô một cái, "Em đang chơi trò xếp hình ở tiểu học, hay là gấp giấy ở nhà trẻ sao? Còn muốn bản hướng dẫn."

Muốn hướng dẫn rõ còn tự mình lắp ráp cái gì nữa chứ? Trực tiếp mua cái có sẵn về không được sao.

.....

"Trẻ mẫu giáo xem không hiểu bản hướng dẫn đâu!" Cố Tiểu Ngải tức giận nói, bị hấn nói bị ghen một bụng khí.

Hắn đang châm chọc cô không bằng một đứa trẻ mẫu giáo sao?

Nhiều linh kiện như vậy, không lấy bản hướng dẫn làm sao lắp ghép?! Dựa vào sờ soạng sao? Như vậy thì tới khi nào mới xong.....

Nghe vậy, Lệ Tước Phong nở nụ cười một tiếng, khoe môi gọi lên độ cong quyến rũ, mắt thật sâu nhìn về phía cô, cung chiêu nói, "Cố Tiểu Ngải, ở trong mắt anh, em lợi hại hơn so với một đứa trẻ mẫu giáo."

"....."

Cái phương pháp so sánh người này của quốc gia nào cơ chứ.

Cố Tiểu Ngải...lấy một túi linh kiện... quăng đến trên người anh đang cười chói mắt.

"Đem cái vụn vít cho anh." Lệ Tước Phong bỗng nhiên vươn tay ra tới cô.

Cố Tiểu Ngải lục tung trong một đồng linh kiện lớn ở trên giường, một hồi lâu mới tìm ra cái vụn vít mới tinh đưa cho anh.

Lệ Tước Phong thủ pháp thành thạo ninh đinh ốc, ánh mắt của anh chuyên chú, sắc mặt có chút nghiêm túc, hoàn toàn nhập tâm vào quá trình lắp ghép.....

Người đàn ông này vốn đã có gương mặt hoàn mỹ rồi, lúc chuyên chú nhập tâm..... lại mị hoặc đến chết người, Cố Tiểu Ngải trong lúc nhất thời nhìn đến thất thần.....

Cố Tiểu Ngải lảng lảng nhìn mặt của anh, chợt nhớ tới bạn thân Chu Chi Nghi mỗi lần nhìn thấy Lệ Tước Phong đều kích động đến điên cuồng mà thét chói tai.

Cô vẫn chú ý đến tính tình của Lệ Tước Phong hơn là gương mặt của anh. Nếu bỏ qua tính cách của anh, có được khuôn mặt như anh yêu cô như vậy thì.....

Cô thực giống như là cô bạn thân nói vậy, là quá tốt rồi.

"Vít nhỏ." Lệ Tước Phong cũng không ngần ngại đầu lên đuổi tay ra phía cô, tiếng nói gọi cảm, "Cố Tiểu Ngải, em còn nhìn anh như vậy nữa, anh đã muốn chơi trò chơi khác rồi."

Giống như..... H.....

"....." Cố Tiểu Ngải vít nhỏ đưa cho anh, có chút oán giận trừng mắt anh. Rõ ràng anh đang lắp ráp mô hình, làm sao mà biết cô đang nhìn anh chứ..... Nhất định là không nhập tâm, tùy tiện lắp ráp mà.

Cố Tiểu Ngải không hề nhìn hấn, ngồi vào trên giường cũng muốn tự mình lắp ráp, chợt phát hiện một đồng lớn linh kiện này giống như thách thức cô vậy..... Cô ngay cả giải đáp cũng không biết giải đáp từ nơi nào.

Cô không thể nào xuống tay, chỉ có thể làm trợ thủ cho Lệ Tước Phong, anh muốn cái gì cô liền đưa cho anh.

Cố Tiểu Ngải dần dần mất đi hứng thú, nhìn anh ghép từng cái linh kiện nho nhỏ, không giống như trò chơi lắp ráp hay xếp giấy cô từng chơi trước đây, chỉ cần gấp hai cái là xong.....đã cho là mình tài giỏi rồi

Cái Lệ Tước Phong làm thực phức tạp, Cố Tiểu Ngải nhin không được hỏi, "Cái này ráp lại sẽ thành cái gì? Ô tô? Tàu biển chở khách chạy định kỳ? Phòng ở?"

"Cái nhíp." Lệ Tước Phong đưa tay ra trước mặt cô.

"....." Trả lời cô một chút sẽ chết sao?

Cố Tiểu Ngải đem cái nhíp hung hăng chụp đến lòng bàn tay của anh, Lệ Tước Phong ngược mắt lên nhìn về phía cô, "Cố Tiểu Ngải, em đang bắt mắt với anh sao?"

"Bây giờ là em đang bắt mắt với em đó." Cố Tiểu Ngải nhìn anh lộ ra một nụ cười thật giả tạo. Sau đó quay đầu đi không bao giờ để ý đến anh nữa, vòng vo một hồi lại ngồi vào trên giường, cùng Lệ Tước Phong một người ở đầu giường, một người ở cuối giường.

Mảnh thủy tinh này..... là một cái đèn treo thủy tinh nhỏ sao?

Vậy kia là phòng ở sao?

Cố Tiểu Ngải mở một gói giấy các-tông to ra, sờ soạng cũng muốn ghép lại, không muốn để cho Lệ Tước Phong xem thường.

Bỗng dưng, một bàn tay nắm lấy chân của cô, độ ẩm cực nóng dính sát vào cô.

Cố Tiểu Ngải cầm cái tay kia một chút, không nói gì.

Bàn tay kia liền men theo chân của cô hướng lên trên, mang theo xúc cảm giống như điện lưu vuốt ve qua chân của cô, chậm rãi hướng đến nơi mềm mại thân bí của cô.....

Cố Tiểu Ngải cắn chặt môi, không để cho mình phát ra âm thanh, lại nghe thấy tiếng hít thở của Lệ Tước Phong càng ngày càng dồn dập.....

Dây lưng bên hông bị mở ra, bàn tay kia lại tiến vào bên trong áo ngủ của cô, khiêu khích vuốt ve qua da thịt của cô.

Cố Tiểu Ngải giống như bị luồng điện làm cho rung động không thôi, rốt cục nhin không được ở trên giường trở mình một cái, né tránh cái tay của anh, "Lệ Tước Phong, anh muốn làm cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 348

Cố Tiểu Ngải vừa quay qua liền thấy, mặt nhất thời lại nóng đỏ lên.

Lệ Tước Phong ngồi ở đằng kia, để nửa thân trần, môi mông kêu gọi, trong mắt không che dấu đầy dục vọng, ánh mắt đảo qua thân thể của cô.

Cố Tiểu Ngải lập tức đem dây lưng thắt lại, che chắn lại phong cảnh trước ngực, cảm tức quát Lệ Tước Phong, "Không phải trong đầu anh đều thực sạch sẽ gì đó sao?"

Lại còn chơi mô hình trên người cô.

Lệ Tước Phong bỏ nhào vào người cô, nằm úp sấp đến bên cạnh cô, chỉ chỉ vào cằm của cô, "Anh không có thói quen bị phụ nữ lạnh nhạt."

"Vậy về sau anh có thể từ từ sẽ quen thôi." Cố Tiểu Ngải giả cười một tiếng, muốn một lần nữa đi lắp ráp mô hình, chợt phát hiện linh kiện lúc nãy bị Lệ Tước Phong quơ một phát mạnh, đều bị văng ra bốn phía.....

.....

Cố Tiểu Ngải vừa tìm linh kiện, vừa oán thán nói, "Vì sao lại chơi mô hình ở trên giường chứ?!"

Giường nhỏ như vậy, linh kiện thực không dễ dàng tìm được, hơn nữa cũng không thuận lợi cho việc lắp ráp.....

"Bởi vì..... em không có mặc nội y, anh có thể thường thức rõ ràng hơn." Lệ Tước Phong áp vào bên tai cô nói, tầm mắt dừng ở trước ngực của cô.

"Luuu mạnh!"

Cố Tiểu Ngải trách cứ, theo tầm mắt của anh cúi đầu xuống, cô ngồi vào trên giường, trên cơ thể cũng không tốt hơn, áo ngủ suy sụp, nhìn từ trên xuống, có thể dễ dàng thấy được trước ngực trắng nõn đầy da của cô.....

Mặt Cố Tiểu Ngải nhất thời đỏ rực lên, trừng mắt nhìn Lệ Tước Phong, "Anh còn dám nói bản thân mình cả đầu không có suy nghĩ dục vọng đi!"

Chơi xếp mô hình cũng không nên chơi trên giường..... cái tên này!

"Em không có mặc bra cũng oán trách anh sao?" Lệ Tước Phong thâm thúy nhìn chăm chú vào cô, khóe môi lộ ra một nụ cười tà khí, "Nếu nói nghiêm túc, là do em quyến rũ anh..... Cố Tiểu Ngải, em thực tà ác."

"....."

Cô ngủ luôn luôn không mặc nội y, hẳn cũng không phải không biết.....

Cố Tiểu Ngải cảm lấy một đồng giấy các-tông ném tới trên người Lệ Tước Phong, giấy các-tông giống như bông tuyết rơi lả tả trên áo tẩm màu tối của Lệ Tước Phong rồi rơi xuống đất.....

"Em không thèm để ý tới anh nữa!"

Ở phương diện giường chiếu này, Cố Tiểu Ngải nói không lại anh, da mặt cô không dày bằng anh được.

Cố Tiểu Ngải đơn giản quay đầu đi, Lệ Tước Phong đã chụp được người của cô làm cho cô quay đầu lại đối diện mình, cúi đầu hôn lên mặt cô.

"Đừng....."

Hai người sóng vai ghé vào trên giường, Lệ Tước Phong dùng một tay ôm chặt người của cô gần như tham lam đòi lấy hết ngọt ngào trong miệng cô, khó có thể thoả mãn.

Môi của anh để ở trên môi của cô, đầu lưỡi khát khao đùa đòi môi non mềm của cô, một tay ôm thân thể của cô, làm cho thân thể hai người chặt chẽ dán thành một khối.

Một loại khát vọng mãnh liệt ở trên thân thể Lệ Tước Phong lan tràn ra.

"Cố Tiểu Ngải."

"Ách?"

"Em không muốn sao?"

"Không muốn." Cố Tiểu Ngải nói lời cắt đứt hy vọng của hắn, người bị anh hôn có chút choáng váng.

"Anh cũng chưa nói muốn cái gì, em trả lời nhanh như vậy." Trong giọng nói Lệ Tước Phong lộ ra bất mãn.

"Anh."

Nghe vậy, Lệ Tước Phong bật cười, đáy mắt sáng bóng mị hoặc rung động lòng người, một tay đỡ lấy cái ót của cô làm cô gần sát chính mình, tán thưởng nói, "Cô gái thông minh."

Nói xong, Lệ Tước Phong lại hôn đi xuống, ở trên mắt, trên môi, cổ của cô không ngừng hạ xuống, tiếng nói từ tính giống như thôi miên, "Muốn anh sao? Cố Tiểu Ngải, sao hả?"

"Uhm....."

Cố Tiểu Ngải chưa có trả lời, kim lòng không đậu phát ra một tiếng than nhẹ, hai tay bất tri bất giác ôm lấy thân thể cường tráng của anh, nhắm mắt lại, thừa nhận nụ hôn mãnh liệt của anh.

Tay Lệ Tước Phong cách áo ngủ ở trên người cô âu yếm, chậm rãi không hề thỏa mãn cởi bỏ áo ngủ của cô, môi theo cổ của cô chậm rãi đi xuống nơi đầy da của cô.

"Lệ Tước Phong..... Uhm..... Ách....." Giống như điện lưu xúc cảm len lỏi trong thân thể Cố Tiểu Ngải, theo bản năng muốn đẩy ra, hai tay cũng đã không có khí lực, thậm chí có một loại khát vọng không hiểu được.

Lệ Tước Phong tiếp tục hôn cô, ngón tay mang theo kỹ xảo chụp lên nơi đầy đặn của cô, vuốt ve đùa bỡn.....

Cố Tiểu Ngải nhịn không được giẫy dụa xoay người đứng lên, trong hai mắt long lanh một lớp sương mù, bộ dáng giống như đang chờ đợi anh vậy, điều này làm cho cơ thể Lệ Tước Phong hoàn toàn cương cứng lên.

"Cố Tiểu Ngải." Lệ Tước Phong ôm lấy thân thể của cô, làm cho cô dựa vào ngói ở trên người của hắn, hai tay dùng sức ôm chặt hông của cô, tầm mắt thâm trầm nhìn chăm chăm cô, "Cho anh đi."

.....

Nói xong, Lệ Tước Phong ôm lấy cô nhấn chìm vật đang nóng rực chờ sức vận động của mình vào cô.

Đột nhiên như vậy, Cố Tiểu Ngải rất không thích ứng, mày hơi hơi nhíu lại, không thoải mái động đậy, Lệ Tước Phong ôm chặt lấy cô, tiếng nói gọi cảm mà mất tiếng, "Đừng nhúc nhích."

Bây giờ, thân thể của anh mỗi một chỗ giống như được giải tỏa, cô cử động nửa anh liền không chế không được chính mình.

"....."

Cố Tiểu Ngải không còn dám nói chuyện, hai tay đặt lên vai hắn, tay cô bị thương phải quấn mấy lớp băng gạc dày.

Lệ Tước Phong cứng rắn chịu đựng, buộc chặt trên mặt chảy ra mồ hôi, Cố Tiểu Ngải thấy thể hôn lên môi mỏng khêu gợi của anh, "Em yêu anh."

Một câu nói kia không thể nghi ngờ là cấp cho Lệ Tước Phong một tờ giấy thông hành.

Trong mắt Lệ Tước Phong lập tức dâng lên hưng phấn, ở trên người cô thông thả chuyển động, sợ thương tổn cô từng chút một.....

Lệ Tước Phong chiếm môi lưỡi của cô gia tăng hôn sâu, hai người đều rất lâu rồi không có trải qua chuyện này.

Không biết là do H1EV23 phát tác, hay là do lâu lắm rồi không có làm chuyện này, Lệ Tước Phong mới phát tiết xong một lần, Cố Tiểu Ngải liền buồn ngủ ngã vào trong lòng ngực của anh ngủ thiếp đi.....

Lệ Tước Phong ôm cô vào phòng tắm một lần nữa tắm qua cho cô, mới đưa cô thả lại trên giường và thay đồ ngủ cho cô.

Lệ Tước Phong ngồi ở đầu giường, tay lưu luyến vuốt ve mặt của cô, Cố Tiểu Ngải bỗng nhiên ở trên giường trở mình, ưm một tiếng, "Lệ Tước Phong..... lưu manh."

.....

Cái cô này..... Đang ngủ còn gọi anh là lưu manh.

Tay Lệ Tước Phong vuốt ve mặt mềm mại của cô, cảm xúc hài lòng, Cố Tiểu Ngải ngủ thật sự sâu, bị anh vuốt ve nhịu mảy, lại từ trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ, "Lệ Tước Phong..... Hôn dần."

.....

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, cô gái này đối với anh mắng đủ thứ thể loại: lưu manh, háo sắc, biến thái,..... Vừa rồi còn nói em yêu anh, hiện tại đang ngủ lại có thể mắng anh thành như vậy.....

Lệ Tước Phong lại dùng lực vuốt ve mặt của cô, bị cô lấy tay đẩy ra, "Đừng làm rộn, Lệ Tước Phong."

"....."

Lệ Tước Phong trầm mặc nhìn cô, đột nhiên phát giác bây giờ cô không còn gọi tên Sở Thế Tu nữa, ngay cả lúc ngủ đều là anh Lệ Tước Phong.....

Phát hiện này, làm cho tâm tình Lệ Tước Phong lập tức rộn ràng lên, nụ cười trên mặt không dừng lại được, giống như một đứa nhỏ giành được nhiều phần thưởng vậy.

Lệ Tước Phong đắp chăn cho cô, xoay người một lần nữa sửa sang lại linh kiện, bắt đầu xếp mô hình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Giá Trao Đổi Bán Đứng Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

